Giới thiệu

Giữa cõi Hồng Hoang thái cổ hỗn mang và hùng vĩ, nơi ức vạn tinh thần vận chuyển theo những quy luật thiên đạo huyền bí, một sự kiện kinh thiên động địa đã xảy ra.

Thái Dương Tinh, con mắt trái của Bàn Cổ Đại Thần sau khi khai thiên tích địa, bỗng nhiên rung chuyển dữ dội.

Vô tận Thái Dương Chân Hỏa bùng phát, gào thét như vạn hỏa long, phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có của vũ trụ.

Nguyên nhân của dị biến này đến từ sự thức tỉnh của một sinh mệnh chí cao: một con Tam Túc Kim Ô.

Nhưng đây không phải là một sinh linh bình thường của Hồng Hoang.

Bên trong thân thể Kim Ô rực lửa ấy là linh hồn của Vương Tôn, một sinh viên đại học bình thường từ Trái Đất của thế kỷ 21, người đã chết trong lúc trượng nghĩa cứu người và được tái sinh vào thời đại sơ khai nhất của vạn vật.

Mang theo ký ức và tri thức của một người hiện đại, Vương Tôn nhanh chóng nhận ra thân phận đặc biệt của mình.

Theo những gì hắn biết về thần thoại Hồng Hoang, Thái Dương Tinh chỉ thai nghén hai vị yêu hoàng tương lai – Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Thế nhưng, hắn kinh ngạc phát hiện ra mình là con Kim Ô thứ ba, một "dị số" chưa từng tồn tại trong định mệnh.

Nhận thức được sự nguy hiểm của thế giới "cá lớn nuốt cá bé" này, cũng như số phận bi thảm đã được định sẵn cho tộc Kim Ô trong

cuộc đại chiến Vu Yêu sau này, Vương Tôn quyết không cam chịu.

Hắn từ bỏ cái tên cũ, tự xưng là Đế Tôn, mang theo tham vọng ngút trời sẽ xưng đế, xưng tôn, đứng trên vạn vật.

May mắn thay, Thiên Đạo chí công, thân là sinh linh được Thái Dương Tinh thai nghén, Đế Tôn cũng sở hữu bảo vật bạn sinh nghịch thiên – Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

Đây là kiện Tiên Thiên Chí Bảo thứ năm của Hồng Hoang, ẩn chứa bên trong một bộ công pháp tu luyện đỉnh cao, Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, cho phép hắn hấp thu bản nguyên của ức vạn tinh thần trong vũ trụ, mở ra con đường "dĩ lực chứng đạo" vô cùng bá đạo.

Với lợi thế thức tỉnh sớm hơn và công pháp vượt trội, Đế Tôn nhanh chóng tu luyện, sức mạnh tăng tiến vượt bậc.

Khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai vị yêu hoàng trong truyền thuyết, vừa mới thức tỉnh ý thức, họ đã bị khí tức kinh khủng và thân thể vĩ đại của Đế Tôn hoàn toàn chấn nhiếp.

Bằng trí tuệ và thực lực tuyệt đối, Đế Tôn dễ dàng thu phục hai người anh em định mệnh này, biến họ từ những hoàng giả tương lai thành những tiểu đệ trung thành, một lòng kính phục và xem hắn như một vị tiền bối thâm sâu khó lường.

Sau khi củng cố địa vị đại ca, Đế Tôn tiếp tục bế quan tu luyện.

Hắn dễ dàng vượt qua hóa hình thiên kiếp, trở thành Đại La Kim Tiên, hình dáng là một bậc đế vương tuấn lãng, uy nghi.

Trước khi rời khỏi Thái Dương Tinh, hắn còn chu đáo giảng đạo cho Đế Tuấn và Thái Nhất, khiến hai người càng thêm cảm kích và sùng bái.

Cảm động trước tấm lòng của Đế Tôn, Đông Hoàng Thái Nhất đã tự nguyện dâng lên bảo vật bạn sinh của mình là Hỗn Độn Chung.

Rời khỏi Thái Dương Tinh, bước chân đầu tiên của Đế Tôn không phải là đại lục Hồng Hoang mà là Thái Âm Tinh.

Tại đây, hắn thu lấy một phần bản nguyên của Thái Âm, dung hợp cùng bản nguyên Thái Dương trong cơ thể, đạt tới cảnh giới Âm Dương tương tế, pháp lực tự sinh không ngừng, tu vi lại đột phá một lần nữa.

Hắn cũng gặp gỡ hai vị nữ thần tương lai là Hi Hòa và Thường Hi, gieo xuống một đoạn thiện duyên, giảng đạo giúp họ tu luyện, đặt nền móng cho mối quan hệ sâu sắc sau này.

Hành động của hắn đã làm kinh động đến cả đạo tổ Hồng Quân đang tu luyện tại núi Côn Luân, nhưng thiên cơ bị che lấp khiến ngài không thể suy tính ra được ngọn nguồn.

Cuối cùng, Đế Tôn giáng lâm xuống đại lục Hồng Hoang, mục tiêu đầu tiên chính là Bất Chu Sơn – cột chống trời do xương sống của Bàn Cổ hóa thành.

Mục đích của hắn vô cùng rõ ràng và tàn nhẫn: tìm và tiêu diệt Thập Nhị Tổ Vu趁 chúng còn trong trứng nước, loại bỏ mối đe dọa lớn nhất cho tộc Kim Ô trong tương lai.

Tại đây, hắn phát hiện ra đại lục đang trong thời kỳ Tam Tộc Tranh Bá, do Long, Phượng, Kỳ Lân thống trị.

Trong quá trình tìm kiếm, với vận may của một kẻ xuyên việt, Đế Tôn đã thu hoạch vô số linh bảo và linh căn quý giá bị Kỳ Lân tộc bỏ sót, trong đó có Hoàng Trung Lý, Hồ Lô Đằng và cả Càn Khôn Đỉnh vốn thuộc về Hồng Quân.

Hành tung của hắn cuối cùng cũng bị Kỳ Lân tộc phát hiện, dẫn đến một cuộc đối đầu kinh thiên động địa với Kỳ Tổ, tộc trưởng của Kỳ Lân tộc.

Trong trận chiến, Đế Tôn đã thể hiện thực lực kinh người, một mình đối kháng với một trong tam đại bá chủ mà không hề rơi vào thế hạ phong, cuối cùng buộc Kỳ Tổ phải nhượng bộ và đáp ứng yêu cầu giúp hắn tìm kiếm tung tích Thập Nhị Tổ Vu.

Trận chiến này đã khiến danh tiếng của Đế Tôn vang dội khắp Hồng Hoang, trở thành một thế lực mới đầy bí ẩn và đáng sợ, làm đảo lộn hoàn toàn cục diện của đại lục.

Long tộc và Phượng tộc cũng vì thế mà chấn động.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1

Một bên âm thầm liên minh với Kỳ Lân tộc để đối phó, một bên lại lầm tưởng hắn là đồng tộc và ra sức mời gọi.

Đế Tôn, một dị số đến từ thế giới khác, đã chính thức đặt những bước chân đầu tiên trên con đường nghịch thiên cải mệnh, khuấy đảo cả một thời đại Hồng Hoang.

Chương 2

Hồng Hoang, thời đại Thái Cổ.

Trong hư không tinh thần rộng lớn vô ngần, hàng ức vạn tinh tú cổ xưa tỏa ra thần quang rực rỡ, ngự trên đỉnh thiên khung, chậm rãi vận chuyển, dường như ẩn chứa một loại sức mạnh huyền diệu bí ẩn nào đó. 1.

Trên đỉnh tinh không, Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh cũng tỏa ra thần quang vô tận, tựa như Thiên Đế và Thiên Hậu, nhìn xuống hàng ức vạn tinh tú cổ xưa như những thần tử. 2.

Tất cả phảng phất đều ngầm chứa thiên đạo chí lý, hiện ra vô cùng sâu thẳm, mênh mông, phiêu diêu.

Đột nhiên, một chấn động cực lớn bùng phát từ Thái Dương Tinh, quét sạch cả hư không tinh thần, phá vỡ thiên đạo chí lý huyền diệu kia.

Sự vận chuyển của hàng ức vạn tinh tú đều vì thế mà khựng lại, phảng phất như đang ngẩng đầu nhìn về phía Thái Dương Tinh, tò mò tại sao Thái Dương Tinh lại xảy ra dị động như vậy.

"Oanh long long!" Trên Thái Dương Tinh do mắt trái của đại thần Bàn Cổ hóa thành, thái dương chân hỏa bỗng trở nên vô cùng hung hãn cuộn trào, tựa như ức vạn ngọn núi lửa đồng thời bùng nổ, ức vạn đạo hỏa long điên cuồng phun trào về bốn phương tám hướng.

Dòng lũ lửa nóng rực ngút trời quét qua, va chạm vào hư không trong phạm vi ức vạn dặm, làm bốc hơi sạch sẽ vô tận linh khí, phảng phất như muốn thiêu rụi cả hư không, vô cùng đáng sợ kinh người.

Cảm giác này, tựa như Thái Dương Tinh sắp nổ tung vậy. 3.

Tất cả đều lộ rõ vẻ vô cùng khác thường!

Nguyên nhân gây ra tất cả chuyện này là do một con Kim Ô được Thái Dương Tinh thai nghén đã thức tỉnh!

"Ta là ai, ta đang ở đâu?" Bên trong Thái Dương Tinh, ngọn lửa hừng hực đang phun trào, trong biển lửa ấy, một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ mở ra đôi mắt màu vàng đáng sợ, phảng phất như hai ngọn lửa vàng đang cháy.

Nhưng, trong ánh mắt của nó lại mang theo một tia mờ mịt, dường như vừa mới bước ra từ hỗn độn, ý thức vẫn chưa tỉnh táo.

Chỉ trong nháy mắt, ý thức của nó đã khôi phục lại sự minh mẫn, dần dần hiểu rõ hoàn cảnh của mình.

"Ta là Vương Tôn, một sinh viên vừa tốt nghiệp, bây giờ ta đã đến Hồng Hoang do đại thần Bàn Cổ khai tịch ư?" Trong mắt Vương Tôn tinh quang lấp lóe, thần sắc khó tả, có kinh ngạc, có hoảng loạn, lại có một tia vui mừng và phấn khích.

Vốn hắn là một sinh viên bình thường không thể bình thường hơn ở Trái Đất, không có sự huy hoàng của học bá, cũng không có sự u ám sa sút của học tra, nói chung là lớn lên một cách bình thường cho đến khi tốt nghiệp đại học.

Một ngày nọ, trời trong gió nhẹ, hắn đang chuẩn bị đi phỏng vấn ở một công ty.

Nhưng không may, hắn lại thấy một cô gái nhảy sông tự tử.

Là một thanh niên nhiệt huyết vừa ngoài hai mươi, lại được giáo dục tử tế nhiều năm, hắn không nghĩ nhiều mà lao xuống cứu cô gái lên.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại rất đáng tiếc.

Cô gái không cứu được, mà hắn cũng bị cô gái kéo theo không lên được.

Tiếp theo đó, thời không chuyển dời, hắn không hiểu sao lại xuyên không đến Hồng Hoang, trở thành Tam Túc Kim Ô được Thái Dương Tinh thai nghén.

"Tuy may mắn sống lại, nhưng lại hổ thẹn với gia đình, hy vọng họ có thể được hạnh phúc." Trong mắt Vương Tôn lóe lên một tia phức tạp ảm đạm.

Hắn không phải cô nhi, có cha có mẹ, gia đình tuy có những cuộc cãi vã nhỏ nhưng vẫn hòa thuận.

Vì vậy, đối với cái chết ở thế giới khác, hắn cảm thấy có chút hổ thẹn với gia đình, không thể báo đáp công ơn dưỡng dục nhiều năm của cha mẹ.

Đương nhiên, đó chỉ là tạm thời.

Chương 3

Vương Tôn sau khi trọng sinh rất lý trí, bây giờ đã đến thế giới Hồng Hoang thần kỳ, càng nên suy nghĩ về hoàn cảnh của mình ở đây.

Dù sao, Hồng Hoang nguy hiểm hơn Trái Đất hài hòa yên vui cả vạn vạn lần!

Đặc biệt là thân phận Tam Túc Kim Ô, càng quyết định hắn phải mưu hoạch cho tốt, nếu không có thể sẽ chết thêm một lần nữa.

Lần trước chết có thể trọng sinh, lần sau chết thì trời mới biết sẽ thế nào.

Bảo vệ tính mạng trước là quan trọng nhất!

Thế là, Vương Tôn bắt đầu suy nghĩ sâu về tình hình hiện tại.

Không suy nghĩ thì thôi, vừa suy nghĩ liền phát hiện tình hình có gì đó không đúng.

"Ta thế mà không phải Đế Tuấn, cũng không phải Đông Hoàng Thái Nhất?" Trong mắt Vương Tôn lộ ra một tia kinh ngạc, hắn hiểu rất rõ về truyền thuyết Hồng Hoang, không thiếu các tiểu thuyết về phương diện này.

Đặc biệt là trên mấy trang web lớn, các loại truyện Hồng Hoang với những ý tưởng táo bạo, xem đến mức đập bàn khen hay, luôn miệng hô tuyệt, sảng khoái vô cùng.

Hắn biết rõ, đại thần Bàn Cổ khai thiên lập địa, cuối cùng vẫn lạc, thân hóa Hồng Hoang.

Mắt trái Bàn Cổ hóa thành Thái Dương Tinh, mắt phải hóa thành Thái Âm Tinh.

Trong Thái Âm Tinh thai nghén ra Hi Hòa và Thường Hi hai vị Thái Âm nữ thần, Thái Dương Tinh cũng tương tự thai nghén ra Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai vị hoàng giả trời sinh.

Nếu đã xuyên không thành Tam Túc Kim Ô trên Thái Dương Tinh, vậy không phải Đế Tuấn thì cũng phải là Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng, sự thật là, hắn không phải Đế Tuấn, cũng không phải Đông Hoàng Thái Nhất, mà là một con Tam Túc Kim Ô khác!

"Tình huống gì thế này, chẳng lẽ ta là kẻ từ trên trời rơi xuống sao?

Nhưng ta chưa từng nghe nói trên Thái Dương Tinh có ba con Tam Túc Kim Ô!" Vương Tôn trong lòng khá kinh ngạc, nhìn hai con Tam Túc Kim Ô có thân hình tương tự không xa bên trái và phải, đại khái xác định được đó là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Vậy là, bây giờ hắn đã trở thành huynh đệ từ trên trời rơi xuống của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Điều này khiến Vương Tôn nhất thời có chút ngơ ngác, không rõ tình hình.

Nhưng ngay sau đó, đáy lòng hắn cảm thấy hưng phấn và vui sướng tột độ.

"Ba huynh đệ tốt mà!

Người đông sức mạnh lớn!

Như vậy càng tiện cho ta sau này nghịch thiên cải mệnh!" Vương Tôn trong lòng không khỏi vui mừng thầm.

Phải biết rằng, trong quỹ đạo phát triển ban đầu của Hồng Hoang, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai vị đại hoàng giả đã thành lập thiên đình, tự phong Thiên Đế và Đông Hoàng, thống quản trời đất

Hồng Hoang, có thể nói là huy hoàng vô hạn.

Đáng tiếc, cuối cùng lại trúng kế của Thánh nhân, trong trận đại chiến với Vu tộc đã cùng Thập Nhị Tổ Vu đồng quy vu tận, tất cả đều hình thần câu diệt.

Vì vậy, sau khi biết mình xuyên không thành Tam Túc Kim Ô, Vương Tôn biết phải mưu hoạch cho tốt, nếu không sẽ không thể thoát khỏi tử kiếp.

Nếu là Đế Tuấn hoặc Đông Hoàng Thái Nhất, thì chỉ có một huynh đệ giúp đỡ.

Bây giờ, hắn là con Kim Ô thứ ba từ trên trời rơi xuống, vậy là có hai huynh đệ giúp đỡ!

Cơ hội nghịch thiên cải mệnh, tương đương với việc tăng lên gấp đôi một cách vô hình!

Đối với hắn mà nói, đây không nghi ngờ gì là một tin tốt!

Còn về việc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không chịu giúp?

Chỉ cần Vương Tôn làm lão đại, họ dám không giúp sao?

Tin tốt hơn không chỉ dừng lại ở đó!

"Chết tiệt, ta thế mà cũng có bảo vật bạn sinh, lại còn cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo ư?!" tâm tình Vương Tôn đột nhiên trở nên vô cùng kích động, khi tra xét tình hình bản thân, hắn kinh hỉ phát hiện ra, mình thế mà cũng giống như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cũng có chí bảo bạn sinh.

Chương 4

Điều này khiến hắn vô cùng vui sướng.

Điều hắn lo lắng nhất trước đó chính là, dù sao cũng là con Kim Ô thứ ba từ trên trời rơi xuống, trời mới biết có được đãi ngộ tốt như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hay không.

Nhưng bây giờ xem ra, thiên đạo chí công, cùng là Tam Túc Kim Ô được Thái Dương Tinh thai nghén, đãi ngộ đều như nhau.

"Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, tuy kiếp trước chưa từng xuất hiện, nhưng hẳn là linh bảo cùng loại với Hà Đồ Lạc Thư, có lẽ còn cao cấp hơn cả Hà Đồ Lạc Thư!" Vương Tôn trong mắt lấp lánh tinh quang, nhìn bảo đồ tỏa sáng lấp lánh lơ lửng sâu trong nguyên thần, không khỏi thầm đoán.

Vì đây là chí bảo bạn sinh của Vương Tôn, nên Vương Tôn có thể dễ dàng lấy được thông tin liên quan.

Món Vạn Tượng Tinh Thần Đồ này cũng giống như Vương Tôn con Tam Túc Kim Ô này, rõ ràng đều là từ trên trời rơi xuống, trong thế giới Hồng Hoang ban đầu căn bản không hề xuất hiện.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là phẩm cấp của Vạn Tượng Tinh Thần Đồ bình thường.

Ngược lại, đây là Tiên Thiên Chí Bảo thứ năm trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, chỉ sau bốn đại Tiên Thiên Chí Bảo là Tạo Hóa Ngọc Điệp, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung!

Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, tương ứng với ức vạn tinh tú trong hư không tinh thần của Hồng Hoang. 4.

Nó giống như một đồ án hình bát giác đều, được bao bọc bởi bảo

quang mông lung, cổ kính mà uy nghiêm, bao la vạn tượng, phảng phất như ẩn chứa một hư không vô ngần.

Bên trong có ức vạn điểm tinh quang, tựa như sao giăng kín trời, phảng phất như một tinh thần đồ huyền ảo vô cùng, Tam Viên Tứ Tượng Nhị Thập Bát Tú, tương ứng với ức vạn tinh tú của Hồng Hoang, thậm chí bao gồm cả Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh do mắt của đại thần Bàn Cổ hóa thành.

Từ đó có thể thấy, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ không hề tầm thường!

"Vút!" Phảng phất như cảm ứng được chủ nhân của mình là Vương Tôn đã thức tỉnh, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ đột nhiên rung lên, ngay cả hư không cũng gợn lên một vòng sóng.

Ngay sau đó, những điểm sáng như sao giăng kín trời bên trong nó phảng phất như sống lại, sau một hồi uốn lượn, lần lượt hóa thành từng đạo văn huyền ảo, ngưng tụ thành một đạo thần quang, chui vào trong thần hồn của Vương Tôn.

Chí bảo có linh, huống chi Vạn Tượng Tinh Thần Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo.

Vì vậy, nó đã chủ động truyền đi thông tin quan trọng nhất ẩn chứa trong mình cho Vương Tôn!

"Vạn Tượng Tinh Thần Quyết!

Công pháp tu luyện!" Vương Tôn tiên thức nhanh chóng tiêu hóa thông tin chứa trong thần quang, hai mắt không khỏi sáng rực lên, tâm tình trở nên vô cùng kích động.

Vạn Tượng Tinh Thần Đồ đã truyền cho hắn một bộ công pháp thần diệu, để hắn tiến hành tu luyện.

Tuy chỉ mới liếc qua, và hắn chưa từng biết gì về tu hành tiên

hiệp, nhưng Vương Tôn vẫn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ đáng sợ của bộ công pháp này, tuyệt đối là công pháp tu luyện đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Cái gọi là Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, là công pháp tu hành chí cao bổ trợ lẫn nhau với Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

Trước tiên phải thắp sáng ức vạn tinh tú trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, sau đó hấp thu bản nguyên của ức vạn tinh tú, lấy đan điền làm vũ trụ, ngưng luyện ức vạn tinh tú.

Khi tu luyện đến cảnh giới đại thành, một khi ra tay chính là ức vạn tinh tú!

Quả thực vô cùng mạnh mẽ khủng bố!

Dùng một câu để hình dung, đó chính là tay nắm nhật nguyệt hái tinh thần, thế gian không ai sánh bằng!

"Tuyệt đối là một bộ công pháp cao thâm lấy lực chứng đạo, trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên!" Vương Tôn kích động không thôi nói.

Hắn biết rằng các đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp của Hồng Hoang đều có công pháp truyền thừa bẩm sinh, nhưng đều không hoàn chỉnh, chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chính vì vậy, mới có chuyện Hồng Quân thành thánh giảng đạo, ba ngàn đại năng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Nay, hắn phát hiện công pháp truyền thừa của mình lại hoàn chỉnh không thiếu sót!

Điều này có nghĩa là gì?!

Nó có nghĩa là, chỉ cần Vương Tôn tu hành theo bộ pháp quyết này, thì sẽ không giống như các đại năng đỉnh cấp khác bị kẹt ở cảnh

giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ có thể trơ mắt chờ Hồng Quân thành thánh truyền đạo.

Hắn hoàn toàn có năng lực dựa vào sức mạnh của mình, tự mình bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí nhắm đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Chương 5

"Quả thực là chuyên để ta bật hack mà, có Vạn Tượng Tinh Thần Đồ cộng thêm Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, ta tuyệt đối có đủ tự tin coi thường tất cả các đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp!" Vương Tôn vô cùng phấn khích nói.

Hắn thậm chí còn ảo tưởng rằng, nếu mình xuất thế sớm hơn, thì thậm chí có khả năng đuổi kịp Hồng Quân, vị đại BOSS đỉnh cấp của Hồng Hoang!

Dù sao, hắn là một cái BUG, bảo vật bạn sinh và công pháp tu luyện cũng đều là BUG.

Nếu thời gian xuất thế không muộn, mà không đuổi kịp đại BOSS Hồng Quân, thì thật quá mất mặt!

"Nhưng bây giờ nói những điều này còn quá sớm, hành trình ngàn dặm bắt đầu từ bước chân đầu tiên, việc cấp bách hiện tại là nhanh chóng tu luyện!" Vương Tôn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, ánh mắt kiên định, trong lòng hừng hực khí thế, chuẩn bị bắt đầu tu hành.

Là một Tam Túc Kim Ô đã định trước sẽ gặp tử kiếp, hắn không thể ăn không ngồi rồi chờ chết, phải không một chút lơ là mà tu hành.

Bước đầu tiên hắn cần làm là khiến thực lực của bản thân vượt xa Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Tuy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bây giờ chưa sinh ra ý thức, nhưng theo thứ tự hắn là lão đại.

Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, hắn phải dùng thực lực áp đảo cả hai.

Chỉ có như vậy, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mới ngoan ngoãn làm tiểu đệ, nghe theo sự phân phó, làm cánh tay phải đắc lực cho hắn!

Nhưng, khi nhìn lại hai con Tam Túc Kim Ô không xa hai bên, Vương Tôn đột nhiên nghĩ ra một chuyện quan trọng!

Đó là, đổi tên!

Đúng vậy, đổi tên.

Tuy cái tên Vương Tôn cũng không tồi, đặt ở đại lục Hồng Hoang cũng miễn cưỡng có thể dùng được, nhưng Vương Tôn cảm thấy cái tên này không xứng với thân phận hiện tại của hắn nữa.

Dù sao, tương lai hắn còn phải ở trên cả Thiên Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhìn hai người huynh đệ của mình, Đế Tuấn, Thái Nhất, đều tràn đầy khí chất.

Đế, là chúa tể vạn vật.

Thái, là chí cao chí đại!

Nhìn lại mình, tuy chữ "Tôn" có thể dùng được, nhưng chữ "Vương" tuyệt đối là không đủ.

Dù sao, ngay cả Đế Tuấn cũng là "Đế", hắn sao có thể chỉ là "Vương".

Thế là, Vương Tôn bắt đầu suy nghĩ đổi cho mình một danh hiệu.

Ban đầu, Vương Tôn định kết hợp tên của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đặt tên là Đế Nhất hoặc Đế Thái.

Nhưng sau khi nhẩm đi nhẩm lại, hắn cảm thấy cả hai cái tên đều quá gượng gạo.

Cuối cùng, hắn chỉ đổi một chữ, đổi chữ "Vương" thành chữ "Đế"!

Từ nay về sau, không còn Vương Tôn nữa, mà là Đế Tôn!

"Đế Tôn!

Mới xứng với thân phận hiện tại của ta!

Từ bây giờ, ta chính là Đế Tôn, ta sẽ ở thế giới này xưng đế xưng tôn, khiến chúng sinh phải cúi đầu!" Trong đôi mắt sắc bén vàng rực của Đế Tôn, tinh quang bùng nổ, toàn thân đột nhiên bộc phát ra một luồng bá khí ngút trời, quét ra xung quanh.

Ngọn lửa vô cùng dữ dội trên Thái Dương Tinh điên cuồng nhảy múa, dường như đang reo hò vì sự ra đời của Đế Tôn.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Trên cửu thiên hư không, từng đạo sấm sét cũng vang lên theo, vang vọng khắp tinh không vô ngần, lay động cửu thiên thập địa, dường như đang đáp lại Đế Tôn.

Vương Tôn đã trở thành quá khứ, Hồng Hoang chỉ có Đế Tôn!

Chương 6

Sau khi đổi tên, Đế Tôn không còn trì hoãn, lập tức chìm đắm tâm thần vào tu luyện.

Là một Tam Túc Kim Ô, số phận của hắn đã định trước sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Thập Nhị Tổ Vu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Bàn Cổ Tam Thanh, đều sẽ là kẻ địch của hắn.

Vì vậy, hắn phải nắm bắt mọi thời gian, toàn lực tu hành, đảm bảo tương lai có đủ thực lực để đối phó với tất cả, và nghịch thiên cải mệnh!

"Vạn Tượng Thiên Dẫn!" Thân thể to lớn như núi của Đế Tôn nằm thẳng trên Thái Dương Tinh, ngũ tâm hướng lên trời, sau khi lĩnh ngộ Vạn Tượng Tinh Thần Quyết một thời gian, hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, phảng phất như ẩn chứa thiên uy.

Theo tiếng hét của hắn, thời không xung quanh quỷ dị khựng lại, dường như thời gian đã ngừng trôi.

Ngay cả thái dương chân hỏa đáng sợ cũng phảng phất như bị một sức mạnh bí ẩn trấn áp, đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Một luồng dao động năng lượng bí ẩn mạnh mẽ, theo ý chí của Đế Tôn, bùng phát từ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, quét sạch hư không tinh thần vô ngần.

Dưới tác dụng của sức mạnh huyền ảo cổ xưa đó, ức vạn tinh tú cổ xưa được triệu hồi, đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, phóng ra từng đạo tinh thần chi lực, dọc ngang giao nhau, tựa như vạn sông đổ về biển, hung hãn lao về phía Thái Dương Tinh.

Đế Tôn vững vàng ngồi trong Thái Dương Tinh, phảng phất như hóa thân thành hố đen, điên cuồng hấp thu những tinh thần chi lực này.

Đây chính là bước đầu tiên trong tu luyện Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, dùng Vạn Tượng Thiên Dẫn hấp nạp luyện hóa vạn tượng tinh thần chi lực, cường hóa nhục thân, khai phá đan điền.

Nhục thân như vật chứa, đan điền càng như vậy.

Chỉ có hai vật chứa này đủ mạnh mẽ, mới có thể dung nạp đủ pháp lực khổng lồ!

"Tinh thần chi lực thật nồng hậu!" Đế Tôn không tự chủ được mà kinh ngạc thốt lên.

Trước khi thức tỉnh hắn chưa từng tu luyện, đây là lần đầu tiên tu hành, không ngờ hiệu quả lại mạnh mẽ đến vậy.

Chỉ ngồi trên Thái Dương Tinh, miệng như chứa thiên hiến, một câu Vạn Tượng Thiên Dẫn, liền có thể dẫn động ức vạn tinh thần chi lực, dung nhập vào bản thể.

Vô số đạo tinh thần chi lực mang thuộc tính sức mạnh khác nhau dung hợp trong cơ thể, tôi luyện nhục thân của hắn, khiến hắn cảm thấy toàn thân thoải mái không nói nên lời.

Cảm giác như thoát thai hoán cốt, ngay cả tế bào cũng xảy ra biến hóa về chất.

Nếu trước khi tu luyện, toàn thân hắn tràn ngập thuộc tính hỏa mạnh mẽ, thì sau khi dung hợp vô số đạo tinh thần chi lực, thuộc tính toàn thân đã biến thành "vô"!

Ngay cả đan điền của hắn cũng biến thành một vùng mông lung, tỏa ra những điểm tinh quang, tựa như bảo thạch vô ngần, rực rỡ không một chút tạp chất.

“Đây hẳn là trúc cơ của Vạn Tượng Tinh Thần Quyết!” Đế Tôn nội thị cơ thể, cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của thân thể, trong mắt lộ ra một tia hiểu rõ.

Vạn Tượng Tinh Thần Quyết không phải là một bộ công pháp bình thường có thể tùy tiện tu luyện, là một công pháp đỉnh cấp có thể lấy lực chứng đạo, trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nó có yêu cầu cực kỳ cao đối với người tu luyện.

Không chỉ cần người có căn nguyên thiên phú, mà ngay cả thể chất cũng cần được tôi luyện lại, biến thuộc tính của nó thành thuộc tính “vô” có thể dung nạp tất cả.

Chỉ có như vậy, mới có thể dung nạp ức vạn tinh thần chi lực, không xung đột với bất kỳ thuộc tính nào.

Hiện tại, thuộc tính thân thể của Đế Tôn đang dần dần biến thành “vô”, hoàn thành bước trúc cơ đầu tiên.

Nhưng, đây chỉ là bước đầu tiên của trúc cơ!

Tiếp theo, hắn cần tiếp tục rèn luyện nhục thân, khai phá đan điền, mới có thể chính thức bắt đầu tu luyện Vạn Tượng Tinh Thần Quyết.

Đối với điều này, Đế Tôn không hề có chút không kiên nhẫn, ngược lại, hắn cảm thấy vô cùng mong đợi.

Chỉ trúc cơ đã lợi hại như vậy, nếu chính thức tu luyện, thì còn đến mức nào!

Thế là, Đế Tôn thu liễm tâm thần, tiếp tục vùi đầu tu luyện, hấp nạp dung hợp ức vạn tinh thần chi lực.

Theo thời gian trôi đi, nhục thân của hắn tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sức mạnh nhục thân cũng không ngừng trở nên mạnh mẽ, tỏa ra khí tức ngày càng đáng sợ.

Dưới sự tác động của luồng khí tức này, đồng loại của Đế Tôn, hai con Tam Túc Kim Ô Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng chính thức thức tỉnh.

Ừm, nói chính xác hơn, là bị dọa tỉnh!

Chương 7

"Khí tức thật mạnh mẽ, thật đáng sợ, là đồng loại của ta sao?" Gần như cùng một lúc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng thời thức tỉnh, mở to hai mắt, nhìn về phía nhục thân của Đế Tôn đang chìm đắm trong tu luyện, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh sợ!

Mặc dù họ đều nhận ra Đế Tôn cũng là một Tam Túc Kim Ô, nhưng sự chênh lệch to lớn về hình thể giữa hai bên khiến họ suýt nữa không dám nhận Đế Tôn là đồng loại.

Không còn cách nào khác, ai bảo Đế Tôn thức tỉnh trước và tu luyện trước, lại còn tu luyện công pháp đỉnh cấp có thể trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên là Vạn Tượng Tinh Thần Quyết.

Cái gọi là một bước tiên, bước bước tiên.

Bây giờ, thực lực của Đế Tôn đã tăng lên gấp mười lần, đồng thời nhục thân cũng to lớn gấp mười lần.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đứng trước mặt Đế Tôn, giống như chim sẻ và đại bàng, kẻ yếu gặp kẻ mạnh, có sự khác biệt một trời một vực.

Sự chênh lệch to lớn như vậy, lập tức khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng tràn đầy kính sợ đối với Đế Tôn.

Đặc biệt khi thấy Đế Tôn tu luyện, có vô số đạo tinh quang tinh thần mang đủ loại màu sắc thuộc tính từ bốn phương tám hướng bắn tới, dung nhập vào thân thể khổng lồ của Đế Tôn, nội tâm họ càng run rẩy.

Đại lão, đại lão, thật sự là đại lão!

"Đều tỉnh rồi à?" Giọng nói ung dung của Đế Tôn vang lên.

Dù sao hắn cũng đã tu luyện nhiều năm, thực lực mạnh hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rất nhiều.

Vì vậy, khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thức tỉnh, và tỏa ra dao động cảm xúc mạnh mẽ như vậy, hắn lập tức nhận ra.

Tiên thức bao trùm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thu hết biểu hiện của hai người vào mắt, trong lòng không khỏi có chút vui mừng.

Vốn dĩ, hắn còn đang lo lắng, không thể trấn áp được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, khiến họ cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ, bán mạng cho hắn.

Nhưng bây giờ xem ra, đừng nói là để Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất gọi hắn là đại ca, e rằng bảo họ gọi là cha, họ cũng không có lời nào để nói.

Sự thật quả thực là như vậy!

"Vãn bối Đế Tuấn (Thái Nhất) bái kiến tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghe thấy giọng nói của Đế Tôn, thần sắc chấn động, không cần suy nghĩ, lập tức tự báo danh, và cung kính hành lễ với Đế Tôn.

Dù sao, thế giới Hồng Hoang lấy thực lực làm tôn!

Đế Tôn biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ như vậy, lại cùng là Tam Túc Kim Ô, họ dám không cung kính sao?

"Bản tọa là Đế Tôn, chúng ta cùng là một tộc, không cần đa lễ!" Đế Tôn ngữ khí không mặn không nhạt nói.

Hắn vừa không tỏ ra thân cận, cũng không tỏ ra cao cao tại thượng, dù sao thực lực đã bày ra đó.

"Đa tạ Đế Tôn tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trong

lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cảm tạ Đế Tôn, đồng thời trong lòng đối với Đế Tôn càng thêm kính sợ tôn trọng.

Hiện thực là, nếu thái độ của Đế Tôn quá nhiệt tình, họ ngược lại sẽ nghi thần nghi quỷ, cảm thấy Đế Tôn có mưu đồ.

Bây giờ biểu hiện của Đế Tôn, khiến họ đều cảm thấy đây mới là phong thái của một đại lão.

"Đừng vội gọi là tiền bối, thực ra bản tọa cũng chỉ tu luyện sớm hơn các ngươi vài năm thôi, các ngươi có cùng huyết mạch đồng tộc với bản tọa, chỉ cần nỗ lực tu luyện, sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp bản tọa, đến lúc đó, chúng ta có thể xưng hô ngang hàng!" Đế Tôn nhàn nhạt nói.

Nếu Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã chủ động gọi là tiền bối rồi, tiện nghi không chiếm thì phí, nếu cố không chiếm, không chừng sẽ khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy thực lực của hắn không đến mức đó.

Đương nhiên, để phòng ngừa vạn nhất, hắn cũng cho mình và Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất một bậc thang để xuống.

Chỉ cần thực lực của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đuổi kịp hắn, hắn cũng sẽ không làm khó họ, cứ coi như là đại ca của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vậy.

"Vãn bối không dám!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng khiêm tốn lắc đầu, trong lòng chỉ coi đó là lời khích lệ của Đế Tôn dành cho đồng tộc tiền bối, chứ không dám coi là thật.

Nhưng, trong lòng họ bất tri bất giác đã công nhận Đế Tôn là đồng tộc tiền bối.

Dù sao họ cũng vừa mới sinh ra ý thức, thực lực cùng lắm chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên, Đế Tôn thực lực mạnh hơn họ, lại nói những

lời tốt đẹp như vậy, sao họ có thể chống đối?!

Thế là, cứ như vậy bất tri bất giác, Đế Tôn đã thu phục được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai vị hoàng giả tương lai của Yêu tộc, họ sẽ trở thành những siêu cấp đả thủ.

Điều này lập tức khiến Đế Tôn trong lòng thầm sảng khoái không thôi, trong lòng vui mừng, bước đầu tiên của việc nghịch thiên cải mệnh đã được thực hiện!

Chương 8

Đương nhiên, bề ngoài hắn vẫn không tỏ ra gì, giả bộ một bộ dáng cao nhân trưởng bối nghiêm túc giáo huấn: "Chúng ta tu hành vốn là nghịch thiên hành sự, phải có tâm vượt qua tất cả cường giả, nếu ngay cả ý nghĩ vượt qua bản tọa cũng không dám có, tương lai làm sao để danh tiếng của Tam Túc Kim Ô vang danh Hồng Hoang!?" Mặc dù hắn cũng cảm thấy mình đã đi trước quá nhiều bước, lại có hack trong người, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt đối không thể vượt qua.

Nhưng, những lời nói bề ngoài vẫn phải có.

Một phen nói ra, lập tức khiến bức cách của hắn tăng vọt, hình tượng trong lòng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng trở nên to lớn vô hạn.

"Tiền bối giáo huấn phải!

Vãn bối thụ giáo!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức lộ vẻ xấu hổ, cảm thấy suy nghĩ của mình quá hẹp hòi.

Tấm lòng và tầm nhìn của Đế Tôn, không hề để ý bị vãn bối vượt qua, ngược lại hy vọng họ vượt qua, trở thành cường giả đỉnh cấp, làm lớn mạnh uy danh của Tam Túc Kim Ô, khiến họ khâm phục đến năm vóc sát đất.

"Nhụ tử khả giáo, nỗ lực tu luyện đi, bản tọa cũng phải tiếp tục tu hành!" Đế Tôn hài lòng gật đầu nói.

Đối với hiệu quả của màn trang bức vô tình vừa rồi, hắn cảm thấy vô cùng hài lòng.

Bây giờ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã bị triệt để thu

phục.

Vậy thì tiếp theo không nên lãng phí thời gian, nhanh chóng tiếp tục tu luyện!

Dù sao, ở thế giới Hồng Hoang, thực lực mới là vương đạo!

"Vãn bối tuân lệnh!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có một trưởng bối như Đế Tôn đốc thúc, càng không dám có chút lơ là, cũng đầu nhập vào tu luyện.

Không giống như Đế Tôn, một kẻ không có hộ khẩu, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai đại hoàng giả của Yêu tộc, truyền thừa của họ đều rất phù hợp với thân phận và căn nguyên của mình.

Họ đều được Thái Dương Tinh thai nghén, nên đều tu luyện Thái Dương Đạo Kinh, chưởng khống Thái Dương Chân Hỏa.

Tu luyện đến cực hạn, có thể hóa thân thành mặt trời, chiếu rọi ức vạn chư thiên.

Đương nhiên, không thể so sánh với Vạn Tượng Tinh Thần Quyết của Đế Tôn.

Họ tu luyện chỉ một Thái Dương Tinh, còn thứ Đế Tôn muốn là cả một bầu trời sao!

Sự chênh lệch về tầm nhìn, không phải là nhỏ!

"Tiền bối quả nhiên là tiền bối!" Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt kính sợ nhìn chằm chằm vào cảnh tượng hoành tráng chấn động khi Đế Tôn tu luyện, dẫn động ức vạn đạo tinh thần chi lực, toàn bộ hấp thu vào cơ thể, miệng không tự chủ được mà sùng bái cảm thán.

"A!

Tuy tiền bối bảo ta phải có ý nghĩ vượt qua ngài, nhưng thật sự khó vượt qua quá!" Đế Tuấn trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Hắn cùng lắm chỉ hấp thu Thái Dương Chân Hỏa, còn Đế Tôn không chỉ hấp thu Thái Dương Chân Hỏa, mà còn hấp thu toàn bộ sức mạnh của ức vạn tinh tú trên khắp bầu trời.

Điều này khiến hắn không thể nào so sánh được!

Kết hợp với câu nói vừa rồi của Đế Tôn, hắn đột nhiên cảm thấy Đế Tôn không phải đang khích lệ, mà là đang đả kích.

“Đại ca nói rất đúng, nhưng dù không thể vượt qua, ta cũng không thể bị tiền bối bỏ lại quá xa, huống chi, tiền bối càng mạnh mẽ, mới càng có thể làm lớn mạnh uy danh của Tam Túc Kim Ô chúng ta!” Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt mang theo một tia hưng phấn nói.

Phảng phất như hắn đã thấy được cảnh tượng theo sau lưng Đế Tôn, dùng uy danh của Tam Túc Kim Ô trấn áp Hồng Hoang.

Điều này khiến hắn không khỏi nóng lòng, chỉ mong sớm ngày được theo Đế Tôn đại náo một phen!

“Nhị đệ nói đúng, tầm nhìn của vi huynh quá hẹp hòi!

Tốt! 5. "Vậy chúng ta hãy nỗ lực tu luyện, cố gắng không để tiền bối bỏ lại quá xa!" Đế Tuấn cũng ngữ khí kiên định nói.

Nói xong, hai người lập tức thu liễm tâm thần, tập trung tâm tư, hoàn toàn đầu nhập vào tu luyện Thái Dương Đạo Kinh.

Trong chốc lát, từng đạo Thái Dương Chân Hỏa ẩn chứa năng lượng khổng lồ được hấp thu vào cơ thể luyện hóa, khí tức tỏa ra trên người họ trở nên ngày càng mạnh mẽ, bản thể Tam Túc Kim Ô cũng tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy, không bao lâu đã to như một ngọn núi nhỏ.

Chương 9

Dù sao họ vốn là đại năng đỉnh cấp, căn nguyên thiên phú vô cùng mạnh mẽ, lại thêm có Đế Tôn ở phía trước làm gương, tạo áp lực, tốc độ tu luyện đương nhiên là rất nhanh.

Có thể nói không ngoa rằng, chỉ cần duy trì việc tu hành như vậy, thực lực tương lai của họ tuyệt đối sẽ mạnh hơn trong quỹ đạo ban đầu!

"Xem ra hai tên đả thủ của ta cũng rất có năng lực!" Đế Tôn trong lòng thầm vui sướng.

Mặc dù đang tu luyện, nhưng hắn cũng phân ra một tia tâm thần để ý đến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Vì vậy, khi thấy hai người bị khích lệ, càng nỗ lực tu hành hơn, hắn lập tức cảm thấy vô cùng vui mừng.

Tu vi của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất càng mạnh, tác dụng đối với việc nghịch thiên cải mệnh của hắn sau này càng lớn!

Vui quá!

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là thực lực của bản thân phải đủ mạnh mẽ!

Sau khi quan sát Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất một lát, Đế Tôn lại toàn bộ tâm thần đầu nhập vào tu luyện của mình, chuyên tâm hấp nạp luyện hóa ức vạn tinh thần chi lực...

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Trong thế giới Hồng Hoang không có lịch, tạm thời không có khái niệm về năm, chỉ có nguyên hội.

Một nguyên hội bằng mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm.

Không biết bất giác, Đế Tôn đã dẫn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tu luyện gần mười nguyên hội.

Trong khoảng thời gian này, tu vi của Đế Tôn như ngồi tên lửa, vù vù tăng vọt, đột phá đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Khí tức toàn thân ngày càng mênh mông rộng lớn, tạo ra áp lực lớn hơn cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Biểu hiện trực quan nhất là, bản thể của hắn đã bành trướng đến mức vô cùng đáng sợ, giống như một tiểu hành tinh tắm trong ngọn lửa vàng, lượn lờ trên Thái Dương Tinh.

Trước đó, toàn bộ bản thể của hắn giống như một ngọn thần sơn cao không thể với tới, nhưng bây giờ, bất kỳ một trong ba móng vuốt vàng sắc bén của hắn đều có thể tùy ý bóp nát một ngọn thần sơn.

"Không ngờ chỉ một Thái Ất Kim Tiên lại mạnh mẽ đến vậy!" Đế Tôn thu liễm khí tức, mở ra đôi mắt vàng rực, nội tâm không khỏi vô cùng cảm thán.

Hắn rất rõ về thế giới Hồng Hoang, tự nhiên cũng biết thực lực của mình đang ở phạm vi nào.

Vì vậy, nội tâm hắn cũng không bị sự mạnh mẽ trước mắt che mờ hai mắt.

Bởi vì hắn biết rõ, trong thời đại Yêu Vu tranh bá, đừng nói là Thái Ất Kim Tiên, mà ngay cả Đại La Kim Tiên cũng đầy rẫy.

Tu vi hiện tại của hắn, căn bản không đáng xem, ít nhất cũng phải hóa hình mới miễn cưỡng đạt chuẩn.

Nhưng, Đế Tôn biết những điều này, còn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thì không rõ, thấy Đế Tôn tu luyện đột phá, lập tức tiến lên,

ân cần chúc mừng.

“Chúc mừng tiền bối tu vi đột phá, thực lực đại tăng!” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng thời lớn tiếng nói.

Họ thật lòng vui mừng kích động cho Đế Tôn, dù sao họ cũng đã công nhận Đế Tôn là đồng tộc tiền bối.

Thực lực của Đế Tôn càng mạnh mẽ, họ đương nhiên càng hưng phấn.

Đương nhiên, trong lòng cũng có chút chán nản, nỗ lực tu luyện mười nguyên hội, không dám có một chút lơ là, nhưng không những không có cảm giác đuổi kịp Đế Tôn, mà ngược lại còn có cảm giác bị bỏ lại ngày càng xa.

Điều này khiến họ không khỏi cảm thấy nản lòng.

Chỉ có thể cảm thán, Đế Tôn tiền bối cuối cùng vẫn là Đế Tôn tiền bối, tự thấy hổ thẹn.

May mắn là, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều là đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp, hoàng giả trời sinh, tâm trí và thiên phú không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh.

Nếu đổi lại là tu sĩ khác, e rằng lòng tin đã sớm bị đả kích tan nát.

Nhưng họ không những không vì thế mà mất đi lòng tin, ngược lại còn được khích lệ càng thêm nỗ lực tu hành.

Đế Tôn mặt lộ vẻ mỉm cười, thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thức thời như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Chương 10

Mặc dù không biết tương lai cuối cùng sẽ đi về đâu, nhưng có hai tiểu đệ hoàng giả trời sinh, hắn sẽ không cảm thấy mờ mịt cô đơn.

Sự khích lệ là tương hỗ, Đế Tôn đi trước khích lệ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, sự tồn tại của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng vô hình trung khích lệ Đế Tôn, khiến Đế Tôn không thể lơ là.

Nếu không, để hắn một mình tu hành như vậy, kiên trì một hai nguyên hội không có vấn đề, nhưng muốn kiên trì mười nguyên hội thậm chí hàng trăm nguyên hội, e rằng dù biết rõ không kiên trì sẽ chết, cũng không kiên trì nổi.

"Không cần đa lễ, chỉ là một chút đột phá, không đáng nhắc tới!" Đế Tôn nhàn nhạt cười nói.

Hắn không cố ý trang bức, mà thật sự cảm thấy Thái Ất Kim Tiên không đáng nhắc tới.

Đối với hắn mà nói, có lẽ hóa hình thành Đại La Kim Tiên, mới thực sự có đột phá!

Nghe vậy, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức nghiêm nghị kính trọng, đối với Đế Tôn lại một lần nữa kính phục không thôi, đồng thời cảm thấy tự xấu hổ.

Không lâu trước đây, việc từ Thiên Tiên đột phá Kim Tiên đã khiến họ vui mừng nhảy múa, thậm chí còn đến trước mặt Đế Tôn khoe công.

Nay thấy biểu hiện bình tĩnh của Đế Tôn sau khi đột phá Thái Ất Kim Tiên, họ không khỏi cảm thấy mặt nóng ran, như bị lửa đốt.

Nhìn xem, đây chính là chênh lệch!

"Đế Tôn tiền bối, vãn bối có một việc muốn thỉnh giáo tiền bối!" Đế Tuấn đột nhiên cung kính hỏi.

"Nói đi!" Đế Tôn không để ý nói.

"Ta và Thái Nhất vừa mới bước vào tu hành không lâu, đối với cảnh giới tu hành hoàn toàn không biết gì, tiền bối có thể giảng giải cho chúng ta một chút không." Đế Tuấn ánh mắt mong đợi nói.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng vẻ mặt ân cần, ở bên cạnh không ngừng gật đầu, hiển nhiên cũng muốn biết thực lực hiện tại của mình đang ở phạm vi nào, sau này còn có cảnh giới nào.

"Cái này đơn giản, lúc các ngươi vừa sinh ra ý thức là cảnh giới Thiên Tiên, bây giờ tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên, sau đó là Thái Ất Kim Tiên, đợi tu luyện đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, sẽ có hóa hình thiên kiếp giáng xuống, độ kiếp thành công, sẽ hóa hình thành Đại La Kim Tiên!

Còn về trên Đại La, là cảnh giới cao thâm hơn, đợi các ngươi hóa hình rồi nói." 6.

Đế Tôn lời ít ý nhiều nói.

Những điều này đều không phải bí mật, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sớm muộn gì cũng sẽ biết, không bằng nói trước cho họ, cũng để hai người trong lòng có số, trước khi hóa hình, bất kể đột phá thế nào cũng không đáng nhắc tới, từ đó khích lệ họ nỗ lực tu hành, không nên dễ dàng kiêu ngạo.

Thần tình của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trở nên nghiêm túc trang trọng, đều bị lời nói của Đế Tôn làm cho kinh ngạc.

Hóa ra họ mới chỉ ở cảnh giới Kim Tiên, sau Kim Tiên còn có Thái Ất có Đại La, trên Đại La còn có cảnh giới cao thâm bí ẩn chưa biết.

Lúc này, họ giống như nhân vật chính trong truyện huyền huyễn vừa mới đặt chân trên bản đồ nhỏ, lại phát hiện phía sau còn có một bản đồ lớn hơn, nội tâm vô cùng phức tạp!

Có thể dự đoán, trước khi hóa hình thành Đại La Kim Tiên, họ thật sự không dám có chút đắc ý quên mình.

"Tiền bối, vậy hóa hình là gì?

Tại sao lại có thiên kiếp?" Đế Tuấn lại vội vàng hỏi.

Đối với những điều này hắn cũng không có bất kỳ khái niệm nào, nếu không phải Đế Tôn nói ra, hắn hoàn toàn không biết.

"Trong ký ức truyền thừa của các ngươi hẳn là có hình ảnh đại thần Bàn Cổ khai thiên tích địa, thế giới này là do đại thần Bàn Cổ khai sáng, vì vậy, chỉ cần chuyển hóa hình thái thân thể thành bộ dạng của đại thần Bàn Cổ, mới có thể dễ dàng cảm ngộ thiên đạo hơn, đó chính là hóa hình!

Hóa hình tương ứng với một cơ duyên lớn, trời đất sẽ giáng xuống thiên kiếp khảo nghiệm, chỉ có thành công vượt qua, mới có tư cách hưởng thụ!" Đế Tôn tiếp tục giải thích. 7.

Lần này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều bừng tỉnh gật đầu, đối với phương hướng tu hành tương lai đã có nhận thức rõ ràng hơn, không còn kiểu tự mình mò mẫm trong bóng tối nữa.

"Đa tạ tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức bái tạ Đế Tôn, trong lòng vô cùng cảm kích.

Mặc dù Đế Tôn chỉ đơn giản nói hai câu, nhưng hai câu này đối với việc tu hành của họ có tác dụng không thể đo lường.

Có thể nói không ngoa, Đế Tôn chính là ngọn hải đăng chỉ đường trên con đường tu hành của hai người!

“Cùng là Kim Ô nhất tộc, không cần đa lễ, thời gian không chờ đợi ai, bản tọa sắp bế tử quan, trước khi bản tọa xuất quan, tu luyện không được lơ là!” Đế Tôn đột nhiên vô cùng nghiêm túc nói.

Chương 11

Cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đối với hắn là một thời kỳ quan trọng, là giai đoạn cuối cùng của việc trúc cơ Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, cũng là giai đoạn chuẩn bị cho việc hóa hình thành Đại La.

Vì vậy, hắn phải chuẩn bị đầy đủ, một lần làm tới, đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đến lúc đó, tinh không vô ngần rộng lớn, đại lục Hồng Hoang mênh mông vô tận, đều sẽ mặc cho hắn bay lượn tung hoành.

"Vâng!

Tiền bối, chúng ta nhất định sẽ tuân thủ nghiêm ngặt lời dạy của tiền bối, nỗ lực tu hành, không phụ kỳ vọng của tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức lớn tiếng bảo đảm.

Đế Tôn hài lòng gật đầu, không nói nhiều, lập tức bắt tay vào công tác chuẩn bị bế quan.

Nguyên thần ngũ tâm hướng thiên, hai tay kết ấn huyền ảo, đánh ra từng đạo tinh thần chi lực mang các thuộc tính, hóa thành từng đạo cấm chế, bố trí từng đạo phòng ngự trận pháp xung quanh.

Một tác dụng phụ trợ mạnh mẽ khác của Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, đó chính là trận pháp!

Tuyệt đối đừng xem thường trận pháp, bởi vì trong các đại lượng kiếp của Hồng Hoang, trận pháp đều để lại những dấu ấn đậm nét.

Ví dụ như Tru Tiên Kiếm Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mỗi cái đều có uy lực hủy thiên diệt địa!

Giống như Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn có thể diễn hóa ra Chu

Thiên Tinh Đấu Đại Trận và các siêu cấp sát trận nổi tiếng khác của Hồng Hoang, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ của Đế Tôn cũng tương tự có thể diễn hóa ra từng đạo trận pháp thần kỳ.

Tam viên tứ tượng nhị thập tứ tú, trong ức vạn tinh tú, đều ẩn chứa vô số trận pháp tinh thần mạnh mẽ.

Có thiên diễn sát trận, cũng có huyễn trận, khốn trận và các loại trận pháp khác.

Đế Tôn trong quá trình tu luyện Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, luyện hóa Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, cũng dần dần lĩnh ngộ được một phần thiên diễn trận pháp.

Vì vậy, để đảm bảo lần bế tử quan này vạn vô nhất thất, hắn đã lấy tinh thần chi lực làm nền tảng trận pháp, bố trí từng đạo phòng ngự trận pháp để bảo vệ, tránh cho trong quá trình bế quan đột phá xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Sau khi làm xong tất cả chuẩn bị, Đế Tôn không còn trì hoãn, lập tức ngũ tâm hướng thiên, nguyên thần kết nối với Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, tâm thần hợp nhất với tinh không vô ngần.

Sau đó, miệng như chứa thiên hiến, lại một lần nữa hét lớn "Vạn Tượng Thiên Dẫn", tiếp tục hấp nạp ức vạn đạo tinh thần chi lực dung nhập vào cơ thể.

Đương nhiên, quá trình này không kéo dài bao lâu thì kết thúc, dù sao việc trúc cơ này đã tiến hành suốt mười nguyên hội, bây giờ hoàn toàn có thể tiến hành giai đoạn tiếp theo!

"Sắp thành rồng rồi, xem bước này đây!" Trong mắt Đế Tôn tinh mang lấp lóe, vẻ mặt tràn đầy sự kiên định tiến về phía trước.

Bước này, là cá chép hóa rồng, là nhộng hóa thành bướm.

Nếu không thành công, chỉ có thể thành nhân!

Theo tu luyện Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, giai đoạn đầu hấp nạp ức vạn tinh thần chi lực để trúc cơ, chuyển hóa thân thể thành vô thuộc tính.

Đương nhiên, quan trọng nhất là chuyển hóa đan điền của hắn thành vô thuộc tính.

Lúc này, đan điền của Đế Tôn giống như một vùng hỗn độn, chưa được khai phá chút nào, đang ở trong giai đoạn vô trật tự.

Bước tiếp theo hắn cần làm chính là khai phá đan điền, tựa như khai thiên lập địa lại một lần nữa, biến vô trật tự thành có trật tự.

Sau đó, lại dùng Vạn Tượng Tinh Thần Đồ diễn hóa tinh tú trong trời đất đó, là có thể chưởng khống ức vạn tinh tú.

Chỉ nghe thôi, cũng có thể cảm nhận được nó ngầu đến mức nào!

"Thời gian không chờ đợi ai, bây giờ bắt đầu!" Đế Tôn ánh mắt lộ vẻ kiên định, nguyên thần ngồi xếp bằng trên Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, hợp nhất với nó, như một tia chớp, bắn vào đan điền của hắn.

Tia chớp đó vô cùng rực rỡ chói mắt, tựa như ức vạn ngôi sao đồng thời lấp lánh, trong nháy mắt xé rách đan điền của Đế Tôn.

Sau gần mười nguyên hội trúc cơ, đan điền của Đế Tôn tràn đầy năng lượng vô thuộc tính khổng lồ vô tận, tựa như vũ trụ hỗn độn vô ngần.

Lúc này, vũ trụ đó bị tia chớp kia xé toạc, lập tức bị phân thành hai!

Giống như trời đất khai mở lại, phần trên là trời, phần dưới là đất!

Nhưng, trời đất này bây giờ trống rỗng như mới sinh ra, đang chờ đợi vị thần sáng thế là Đế Tôn sáng tạo.

Chương 12

Đế Tôn không hề chậm trễ, ba móng vuốt vàng khổng lồ nhanh chóng khắc họa trong hư không, đồng thời đánh ra từng đạo tinh thần chi lực, kết thành một đồ án trận pháp màu vàng bí ẩn, khắc sâu vào hư không, phảng phất như đang tiến hành một loại triệu hồi bí ẩn nào đó.

Rõ ràng, trận pháp này cũng là do Đế Tôn từ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ lĩnh ngộ ra.

"Thái dương bản nguyên, ra đây cho ta!" Đế Tôn lập tức hét lớn một tiếng, nhanh chóng khởi động trận thế bí ẩn này.

Theo tiếng hét của hắn, trận thế bí ẩn này với tốc độ mắt thường có thể thấy điên cuồng khuếch đại, dường như muốn bao trùm cả tinh không.

"Oanh long long!" Khi trận thế bí ẩn này tỏa ra thần quang chói mắt, bay lên trên bầu trời Thái Dương Tinh, lập tức bùng phát ra một luồng sức mạnh to lớn, bao trùm toàn bộ Thái Dương Tinh.

Dưới sự gia trì của luồng sức mạnh bí ẩn này, Thái Dương Tinh bắt đầu chấn động kịch liệt, giống như xảy ra một trận động đất cấp mười hai, vô cùng vô tận thái dương chân hỏa cũng trở nên khủng bố cuồng bạo, khiến tinh không vô ngần cũng bị chấn động.

"Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người lập tức bị dị động cực lớn làm cho kinh tỉnh, kinh ngạc bất định nhìn về bốn phương tám hướng.

Từ lúc thức tỉnh đến nay, đây là lần đầu tiên họ thấy Thái Dương

Tinh rơi vào tình trạng bạo động quỷ dị như vậy, đều cảm thấy bất an.

Thế là, họ đều toàn lực tra xét nguồn gốc của sự bạo động này.

Rất nhanh, họ đã tra ra chân tướng, lập tức từ kinh ngạc biến thành chấn kinh.

"Là...

Đế Tôn tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trước tiên kinh ngạc kêu lên một tiếng không thể tin nổi, sau đó nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia kinh hãi.

Đúng vậy, nguyên nhân gây ra sự bạo động như vậy trên Thái Dương Tinh lại chính là Đế Tôn đang bế quan tu luyện.

Phải biết rằng, đây là Thái Dương Tinh do mắt trái của đại thần Bàn Cổ hóa thành!

Ngay cả hiện tại Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ của Thái Dương Tinh, muốn đi hết toàn bộ Thái Dương Tinh càng không biết cần bao nhiêu nguyên hội.

Vậy mà tu luyện của Đế Tôn lại có thể khiến toàn bộ Thái Dương Tinh điên cuồng bạo động, từ đó có thể thấy, sức mạnh mà Đế Tôn chưởng khống đáng sợ đến mức nào!

"Không ngờ thực lực của Đế Tôn tiền bối lại mạnh mẽ đến thế!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều bị chấn kinh đến mức mắt trợn tròn mồm há hốc, miệng bất giác lẩm bẩm.

Họ đều biết Đế Tôn mạnh hơn họ, nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào cũng không rõ.

Dù sao họ là vãn bối, đối với thực lực của Đế Tôn cũng không dám hỏi, hỏi rồi cũng là bí mật, là hành vi không lễ phép.

Bây giờ, cuối cùng cũng có một cảm nhận trực quan.

Thế là, hình tượng của Đế Tôn trong lòng họ lại một lần nữa tăng vọt.

Sự mạnh mẽ của Đế Tôn đến mức này sẽ khắc sâu trong lòng họ, vĩnh viễn không phai mờ, khiến sau này họ đối với Đế Tôn răm rắp nghe theo, không dám có ý nghĩ vi phạm.

Họ sẽ trở thành cánh tay phải đắc lực và siêu cấp đả thủ của Đế Tôn, vì Đế Tôn mà mở mang bờ cõi ở Hồng Hoang, tranh bá tứ phương, cho đến khi nghịch thiên cải mệnh!

Đối với sự thay đổi trong nội tâm của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tôn hoàn toàn chìm đắm trong tu luyện không hề hay biết.

Nếu biết được, hắn tuyệt đối sẽ cười không khép được miệng.

Không ngờ, lần bế quan tu luyện này lại có được lợi ích bất ngờ như vậy.

Phải biết rằng, mặc dù hắn đã ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng cũng không mạnh mẽ như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tưởng tượng.

Hiện tại sở dĩ có thể khiến toàn bộ Thái Dương Tinh điên cuồng bạo động, phần lớn là nhờ vào Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

Thiên diễn trận pháp ẩn chứa bên trong nó, có thể phát huy ra sức mạnh không thể tưởng tượng, mới khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lầm tưởng thực lực của hắn có thể lay động Thái Dương Tinh do mắt trái của đại thần Bàn Cổ hóa thành.

Thực tế thì, còn kém xa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có Vạn Tượng Tinh Thần Đồ,

những sức mạnh này cũng là do hắn sử dụng, vậy là được rồi.

Những thứ khác, không cần phải phân biệt rõ ràng như vậy.

Chương 13

"Keng!" Lúc này, từ bên trong Thái Dương Tinh khổng lồ vô cùng đột nhiên phát ra một tiếng kêu vang dội, xé rách thương khung, vang vọng khắp tinh không.

Âm thanh đó ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ, phảng phất như có thể xuyên thấu linh hồn của chúng sinh, ngay cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị chấn động, thần hồn rung chuyển dữ dội, sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Chỉ có Đế Tôn được trận pháp bảo vệ, mới không bị ảnh hưởng chút nào.

"Âm thanh này, là gì?" Đồng tử của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất co lại, ánh mắt kinh hãi, đều bị một tiếng kêu làm cho hoảng sợ không nhẹ.

Họ được Thái Dương Tinh thai nghén, tự nhiên biết tiếng kêu đó đại diện cho điều gì.

Đó, là âm thanh do hóa thân của bản nguyên Thái Dương Tinh phát ra!

Không ngờ động tĩnh khi Đế Tôn bế quan tu luyện lại lớn đến vậy, lại còn lôi ra cả sự tồn tại đáng sợ như bản nguyên Thái Dương Tinh.

Quả nhiên, tiếng kêu đó ngày càng vang dội, cảm giác như đang từ sâu trong Thái Dương Tinh không ngừng tiến ra bên ngoài.

Không bao lâu sau, dưới ánh mắt chấn động của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, một con Tam Túc Kim Ô tắm trong ngọn lửa màu tím vàng phảng phất như được triệu hồi bay lên không trung, bay về phía trận thế bí ẩn mà Đế Tôn bố trí.

Rõ ràng, đó chính là hóa thân của bản nguyên Thái Dương Tinh, bị sức mạnh thần kỳ ẩn chứa trong trận thế bí ẩn của Đế Tôn cưỡng ép đoạt lấy từ bên trong Thái Dương Tinh.

Đương nhiên, đó chỉ là một phần trong đó, chứ không phải toàn bộ bản nguyên của Thái Dương Tinh.

"Phong ấn cho ta!" Trong mắt Đế Tôn lóe lên một tia tinh quang, miệng quát lớn một tiếng, trận thế bí ẩn đó lập tức hóa thành thiên la địa võng, phù văn màu vàng lấp lánh, ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng, phong cấm và bắt giữ con Tam Túc Kim Ô màu tím vàng đó.

Dù sao đó cũng là bản nguyên của Thái Dương Tinh, cho dù không phải toàn bộ, chỉ là một đạo, cũng ẩn chứa sức mạnh vô cùng khủng bố.

Đừng nói là Thái Ất Kim Tiên, mà ngay cả Đại La Kim Tiên thậm chí cường giả Chuẩn Thánh cũng không chịu nổi.

Nếu không phong cấm tốt, một khi bùng nổ, tuyệt đối sẽ mang đến đòn đánh hủy diệt cho hắn.

Vì vậy, Đế Tôn không thể không cẩn thận.

"Thu cho ta!" Sau khi triệt để phong cấm một đạo thái dương bản nguyên, Đế Tôn thần sắc trang trọng, lập tức tế ra Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

"Vút!" Vạn Tượng Tinh Thần Đồ lập tức hóa thành một tia chớp tinh quang, tinh quang đầy trời lấp lánh, thu con Tam Túc Kim Ô màu tím vàng đó vào trong.

Dù sao Vạn Tượng Tinh Thần Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo, một đạo thái dương bản nguyên tuy mạnh, nhưng cuối cùng vẫn không mạnh bằng Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

Sau khi tiến vào Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, con Tam Túc Kim Ô màu tím vàng giống như đã bị thuần phục, chủ động đáp xuống điểm sáng tương ứng với Thái Dương Tinh trong tinh thần đồ.

"Phụt!" Phảng phất như trong đêm đen tĩnh lặng mênh mông, một ngọn đuốc đột nhiên được thắp sáng, điểm sáng đại diện cho Thái Dương Tinh đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, bùng phát ra thần quang chói mắt gấp ức vạn lần.

Trong thần quang đó có thể mơ hồ thấy được, một con Tam Túc Kim Ô sống động như thật ngạo nghễ đứng trong đó, đôi mắt vàng rực nhìn xuống cả tinh không.

"Tốt!" Đế Tôn hài lòng gật đầu, tâm niệm lập tức phát ra triệu hồi, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ lại quay về đan điền của hắn.

"Thái Dương Tinh, hiện!" Đế Tôn miệng khẽ quát, bản nguyên Thái Dương Tinh lại từ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ bay ra, dưới sự gia trì của một luồng sức mạnh ý chí bí ẩn, hóa thành một ngôi sao mặt trời, treo cao trên bầu trời đan điền của Đế Tôn, chiếu sáng "vũ trụ" mà Đế Tôn vừa khai tịch.

Đến đây, bước quan trọng nhất trong việc tu luyện đan điền của Đế Tôn đã hoàn toàn hoàn thành.

Có thể nói không ngoa rằng, hắn đã thành công vượt long môn, như chim non dang cánh, bay cao chín tầng trời.

"Phù!" Đế Tôn không khỏi thầm thở ra một hơi trọc khí, tâm thần cuối cùng cũng có chút thả lỏng.

Bây giờ hắn đã chính thức bắt đầu tu hành Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, khai tịch vũ trụ đan điền, đoạt lấy thái dương bản nguyên, ngưng luyện thái dương tinh thần.

Chỉ cần kiên trì không ngừng, tương lai có thể ngưng luyện toàn

bộ bản nguyên của ức vạn tinh tú trong tinh không vô ngần vào đan điền, là có thể chứng đạo Vô Thượng Hỗn Nguyên!

Nghĩ đến đây, tâm tình của hắn không kìm được mà hưng phấn kích động.

Nhưng, bây giờ không phải là lúc thực sự vui mừng.

Bởi vì mặc dù đã thành công bước ra bước quan trọng nhất, nhưng tu vi của hắn lại không hề tăng trưởng chút nào.

Nguyên nhân là vì thái dương bản nguyên vẫn đang bị phong cấm, chưa được luyện hóa hấp thu.

Chương 14

Thế là, Đế Tôn không hề chậm trễ, lập tức giải khai một phần phong ấn, khiến thái dương bản nguyên liên tục được phóng thích ra ngoài.

Đồng thời, hắn vận chuyển Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, nhanh chóng luyện hóa hấp thu luồng sức mạnh này.

Trong chốc lát, một luồng sức mạnh nóng rực cuộn trào, lưu chuyển khắp tứ chi bách hài của Đế Tôn.

Dưới ánh mắt chấn động của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, khí tức trên người Đế Tôn như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt.

Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong!

Cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!

Thái Ất Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong!

Cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!...

Sức mạnh của bản nguyên Thái Dương Tinh mạnh mẽ vượt ngoài sức tưởng tượng, cho dù chỉ đoạt lấy một phần, cũng mang lại lợi ích to lớn cho Đế Tôn, khiến tu vi của Đế Tôn trong nháy mắt đột phá mạnh mẽ.

Không mất bao lâu, hắn đã liên tiếp vượt qua hai ba tiểu cảnh giới, nhắm thẳng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Nhìn tình thế này, rõ ràng là có ý định trực tiếp hóa hình!

"Oanh long long!" Sự thật quả đúng như vậy, ngay lúc này, trên bầu trời Thái Dương Tinh bỗng dưng xuất hiện tầng tầng mây đen, như mực vẩy, cuồn cuộn dâng trào, hình thành một vòng xoáy khủng

bố, tỏa ra khí tức áp bức.

Trong tầng mây đen thỉnh thoảng có từng đạo tia chớp chói mắt xẹt qua, nổ tung trong hư không, tạo ra tiếng nổ cực lớn, uy thế vô cùng đáng sợ, ngay cả thái dương chân hỏa đang phun trào dữ dội cũng bị nó tạm thời áp chế.

"Chẳng lẽ đây là hóa hình kiếp mà Đế Tôn tiền bối nói?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người không khỏi biến sắc, nhìn về phía vô tận kiếp vân trên cao, ánh mắt tràn đầy kinh sợ, toàn thân không nhịn được mà run rẩy.

Nhờ lời nói trước đây của Đế Tôn, họ ý thức được đây có thể là cái gọi là hóa hình kiếp!

Vượt qua một đạo kiếp nạn, mới có thể trở thành Đại La Kim Tiên, từ đó có thể thấy uy lực của đạo kiếp nạn này đáng sợ đến mức nào.

Hai Kim Tiên nhỏ bé như họ, đương nhiên không thể chịu đựng được uy áp của hóa hình kiếp vân.

Theo hóa hình kiếp vân không ngừng hấp thu linh khí lớn mạnh, họ bị uy áp ép phải liên tục lùi về phía sau, căn bản không dám cũng không thể đến gần.

"Không ngờ hóa hình kiếp lại mạnh mẽ như vậy, không biết Đế Tôn tiền bối có gặp nguy hiểm không?" Trong lòng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tràn đầy lo lắng, ánh mắt lo âu nhìn về phía Đế Tôn dường như đang chìm đắm trong tu luyện.

Họ đã coi Đế Tôn là đồng tộc tiền bối, hoàn toàn công nhận và kính trọng Đế Tôn, đương nhiên không hy vọng Đế Tôn gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Nếu không phải thực lực thấp kém, họ chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ

Đế Tôn.

Còn hiện tại, chỉ có thể chọn đứng ở xa không ngừng cầu nguyện cho Đế Tôn, hy vọng thiên đạo phù hộ Đế Tôn thuận lợi độ kiếp.

"Không ngờ nhanh như vậy đã phải độ kiếp rồi!" Trong trận pháp, Đế Tôn mới từ một loạt đột phá mạnh mẽ hồi thần lại, đối với tình trạng trước mắt vừa cảm thấy kinh ngạc lại vừa cảm thấy vui mừng.

Nếu theo tốc độ tu luyện bình thường, hắn cũng phải mất mười mấy nguyên hội mới có thể tích lũy pháp lực đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng sau khi hấp thu luyện hóa thái dương bản nguyên, chỉ mới khoảng một nguyên hội, hóa hình kiếp đã giáng xuống.

Tốc độ này, quả thực giống như bật hack.

Theo tiết tấu này, hắn cảm thấy chỉ cần thời gian sinh ra không quá muộn, thậm chí có thể đuổi kịp đại BOSS Hồng Quân của Hồng Hoang!

Cảm thấy hưng phấn kích thích!

"Oanh!" Trong lúc Đế Tôn suy nghĩ miên man, hóa hình kiếp vân trên cao đã hoàn toàn ngưng tụ, uy áp tăng lên đến cực hạn.

Tầng mây đen kịt bao trùm, phảng phất như tận thế giáng lâm.

Trên tầng mây đó, phảng phất như có một vị tử thần tận thế đứng đó, vung vẩy roi sấm sét, tỏa ra khí tức hủy diệt, muốn hủy diệt cả chư thiên.

Ừm, hiện tại, thứ hắn muốn hủy diệt là Đế Tôn!

Rất nhanh, một cột sấm sét khủng bố từ trên trời giáng xuống, ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo vô cùng, phảng phất như xuyên thủng cả không gian, đánh về phía nơi Đế Tôn đang ở.

Chương 15

"Đến hay lắm!" Đế Tôn tâm thần nhất nhất, lập tức tập trung toàn bộ sự chú ý vào hóa hình kiếp.

Mặc dù đối với cái gọi là hóa hình kiếp hắn căn bản không để ý, dù sao trong lịch sử Hồng Hoang chưa từng nghe nói có đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp nào bị hóa hình kiếp đánh chết.

Ngay cả hóa hình kiếp cũng không qua được, thì sao có thể gọi là đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp?

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có thể, người có thực lực mạnh hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đương nhiên cũng có thể.

Nhưng không có gì là tuyệt đối, sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực.

Để tránh xảy ra bất ngờ, Đế Tôn vẫn nghiêm túc đối đãi.

"Phanh!" Tựa như sóng thần bùng nổ, dung nham phun trào, một tiếng nổ cực lớn vang lên.

Đạo kiếp lôi đầu tiên đánh vào trận pháp phòng ngự mà Đế Tôn bố trí trước khi tu luyện, hai luồng năng lượng khổng lồ va chạm kịch liệt, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Kiếp lôi cuồng bạo hóa thành trăm ngàn con rắn điện, bám trên lớp bảo vệ của trận pháp, điên cuồng tàn phá, muốn xâm nhập vào bên trong trận pháp.

Phù văn của trận pháp phòng ngự bùng nổ, kim quang rực rỡ, phóng ra sức mạnh cường đại, toàn lực chống đỡ kiếp lôi cuồng bạo.

Mất trọn một khắc đồng hồ, năng lượng của đạo kiếp lôi đầu tiên mới tiêu hao hết.

Cùng lúc đó, lớp bảo vệ trận pháp xung quanh Đế Tôn cũng xuất hiện những vết nứt dày đặc, cuối cùng vỡ tan, hóa thành hư vô.

Dù sao, đó cũng chỉ là trận pháp cấm chế mà Đế Tôn bố trí khi ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, có thể chống đỡ được đạo hóa hình lôi kiếp đầu tiên đã không dễ dàng, đủ để chứng tỏ trận pháp của Đế Tôn mạnh mẽ!

"Hừ!

Chút kiếp lôi quèn, chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi!" Đế Tôn ánh mắt khinh miệt, miệng hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý đến việc lớp bảo vệ trận pháp vỡ nát, ba móng vuốt sắc bén ẩn chứa tinh thần chi lực chói mắt, vạch ra những đường nét mạnh mẽ trong hư không.

Trong chốc lát, từng đạo phù văn bí ẩn huyền ảo khắc sâu vào hư không, rực rỡ như tinh tú, dưới sự khống chế của Đế Tôn, ngưng tụ thành từng đạo trận pháp cấm chế phòng ngự mạnh mẽ hơn.

Mặc dù là Tam Túc Kim Ô, sinh ra trong thái dương chân hỏa, nhục thân mạnh mẽ vô song, căn bản không sợ kiếp lôi, thậm chí có thể mượn hóa hình kiếp lôi để luyện thể.

Nhưng nếu có thể hoàn hảo không tổn hại mà vượt qua hóa hình kiếp, tại sao phải tự làm cho mình mình đầy thương tích, thảm hại không chịu nổi?

Phải biết rằng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang ở xa quan sát!

Đương nhiên phải duy trì hình tượng cao lớn uy mãnh! 8.

Như vậy mới thể hiện được sự mạnh mẽ, khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phải kính sợ!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Đạo kiếp lôi đầu tiên không có hiệu quả, khiến kiếp vân cảm thấy bị sỉ nhục, lập tức giáng xuống những đạo kiếp lôi còn cường đại hơn, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa tiếp tục oanh kích Đế Tôn.

Nhưng, dưới sự phòng ngự của các tầng trận pháp cấm chế mà Đế Tôn không ngừng bố trí, những đạo kiếp lôi này hoàn toàn không thể làm tổn thương dù chỉ một sợi tóc của hắn.

Dù sao thì, những trận pháp cấm chế này đều do Đế Tôn tham ngộ từ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, lấy đạo văn hóa thành tinh thần làm nền tảng để xây dựng.

Mặc dù không thể so sánh với Thiên Diễn Tinh Thần Đại Trận chân chính, nhưng để chống lại hóa hình kiếp của cấp bậc Đại La Kim Tiên thì dư sức.

Thế là, dưới ánh mắt kính phục đến ngũ thể đầu địa, suýt nữa là phải quỳ lạy của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tôn nhẹ nhàng ung dung chống đỡ xong chín chín tám mươi mốt đạo kiếp lôi hóa hình.

Đừng nói là bị thương, ngay cả thở dốc đổ mồ hôi cũng không có!

"Đế Tôn tiền bối quả thực quá cường đại!" Đông Hoàng Thái Nhất trừng lớn mắt, không thể tin nổi mà cảm thán.

"Phải đó, trước đây tiền bối từng nói hóa hình kiếp là một khảo nghiệm, vô số tu sĩ sẽ vẫn lạc dưới kiếp lôi, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy!" Đế Tuấn cũng chấn động không thôi.

Chương 16

Vừa rồi còn lo lắng Đế Tôn sẽ gặp nguy hiểm, bây giờ xem ra đúng là lo bò trắng răng.

Đế Tôn không hề công kích, chỉ nhẹ nhàng vượt qua hóa hình kiếp, nếu hắn chủ động tấn công, có lẽ nên lo lắng cho cái hóa hình kiếp kia thì hơn!

Đương nhiên, bọn họ không cho rằng hóa hình kiếp quá yếu, cũng không phải nó không đáng sợ như lời Đế Tôn nói trước kia.

Ngược lại, qua việc quan sát bên cạnh, họ cảm nhận được sự khủng bố của hóa hình kiếp, tùy tiện một đạo kiếp lôi cũng có thể biến họ thành tro bụi.

Sở dĩ Đế Tôn có thể vượt qua nhẹ nhàng như vậy, hoàn toàn là vì thực lực của hắn quá mạnh, quá mạnh!

"Ầm ầm ầm!" Lúc này, kiếp vân đen kịt trên cao lại một lần nữa cuộn trào dữ dội, phát ra những tiếng nổ vang trời như thiên quân vạn mã đang gầm thét, chấn động đến màng nhĩ.

Nhưng nó không còn hội tụ lại nữa, mà nhanh chóng tiêu tán lui đi.

Tám mươi mốt đạo kiếp lôi đã là cấp bậc cao nhất của hóa hình kiếp, không làm gì được Đế Tôn, nó chỉ có thể lựa chọn rút lui.

Cùng lúc đó, từng đạo thần quang màu trắng tựa như giáng xuống từ thiên quốc, xuyên qua lớp kiếp vân đen kịt, chiếu rọi lên người Đế Tôn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là hóa hình chi quang, trong thần quang ẩn chứa sức mạnh và pháp tắc thần bí, có thể giúp tu sĩ hóa thành hình người.

“Kiếp lôi đã qua, cuối cùng cũng sắp hóa hình!” Trong mắt Đế Tôn không khỏi lộ ra một tia vui mừng và mong đợi.

Mặc dù đã trở thành Tam Túc Kim Ô hơn mười nguyên hội, dần dần quen với cơ thể này, nhưng với quan điểm thẩm mỹ của hắn, hình người mới là trạng thái hoàn mỹ nhất.

Bây giờ, cuối cùng hắn cũng được như ý nguyện.

Theo từng đạo thần quang màu trắng bao phủ, Đế Tôn cảm thấy toàn thân nóng ran một cách khó tả, dường như mỗi tế bào đều đang bốc hơi, phun ra ngàn vạn đạo khí sương và hà quang.

Thân thể của hắn đang xảy ra biến đổi về chất, không ngừng cô đọng và tái tạo, cuối cùng hóa thành hình người.

Ánh sáng trắng tiêu tán, thân hình của Đế Tôn hiện ra.

Hắn cao chừng một trượng, tướng mạo tuấn lãng, thân khoác một bộ trường bào màu vàng rực, trên trường bào có đủ chín con Tam Túc Kim Ô đang giương cánh trong lửa, bễ nghễ tứ phương.

Không chỉ quý khí bức người, mà còn lộ ra vẻ bá đạo vô song, tựa như một bậc đế hoàng cái thế, tỏa ra uy thế vô hình khiến người ta không nhịn được phải thần phục cúi đầu.

“Không tệ, không tệ, cảm giác này thoải mái hơn nhiều, tu vi cũng thuận lợi tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên!” Đế Tôn nở nụ cười rạng rỡ trên môi, cảm nhận sự thay đổi của bản thân sau khi hóa hình, hài lòng gật đầu.

“Chúc mừng Đế Tôn tiền bối hóa hình thành công!

Tiền bối thần uy cái thế, thọ cùng trời đất!” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức nhanh chóng tiến lên, cúi đầu bái lạy Đế Tôn, thần sắc vô cùng kích động và hưng phấn, cứ như thể chính họ vừa hóa hình thành công vậy.

“Không cần đa lễ!” Đế Tôn đưa tay phải ra hư không nâng lên, trực tiếp đỡ hai người dậy.

Sau đó, hắn chuyển chủ đề: “Bản tọa đã hóa hình thành công, không lâu sau sẽ rời khỏi Thái Dương Tinh, trước khi đi, Bản tọa sẽ giảng đạo cho các ngươi một thời gian!” Hắn đã sớm xác định kế hoạch, sau khi hóa hình sẽ rời Thái Dương Tinh, đi xem Hồng Hoang hiện tại đang ở giai đoạn nào.

Hai đại boss thời kỳ đầu là Hồng Quân và La Hầu lại có tu vi ra sao!

Đương nhiên, trước khi đi, hắn cũng quyết định sẽ giúp đỡ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nâng cao tu vi hết mức có thể.

Dù sao đây cũng là hai siêu cấp đả thủ đắc lực nhất của hắn, không thể lãng phí tiềm năng của họ được.

“Cái gì?

Tiền bối nhanh vậy đã muốn rời đi sao?” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc, mặc dù trong lòng sớm đã đoán được Đế Tôn không thể nào bị trói buộc ở Thái Dương Tinh, sớm muộn gì cũng sẽ bay đến một bầu trời rộng lớn hơn, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, họ hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý.

Họ sớm đã xem Đế Tôn như một bậc trưởng bối, một người thân, bây giờ người thân đột nhiên muốn đi, khiến họ cảm thấy hoang mang như mất đi trụ cột.

“Đúng vậy, thời gian không chờ đợi ai, trên đại lục Hồng Hoang có vô số cường giả, chỉ có đi tranh phong với họ, ta mới có thể đạt được tiến bộ lớn hơn!” Đế Tôn gật đầu nói.

Hắn còn có một tử kiếp đang chờ, vì vậy hắn phải không ngừng nỗ lực, mưu cầu thực lực đủ mạnh để hóa giải tử kiếp đó.

Sau khi đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, chỉ dựa vào bế quan khổ tu đã không còn nhiều ý nghĩa, điều hắn cần hơn là đối chiến với các cường giả khác.

Tộc trưởng của Tiên Thiên Tam Tộc, Hồng Quân, La Hầu, tất cả bọn họ đều sẽ là những đối thủ thích hợp nhất!

Chương 17

Mặc dù Đế Tôn không biết Hồng Quân và những người khác hiện đang ở cảnh giới nào, nhưng cho dù đối phương có cường đại đến đâu, hắn cũng không hề cảm thấy sợ hãi.

Một cường giả chân chính, phải có một niềm tin kiên định, dám dũng cảm khiêu chiến tất cả, và chiến thắng tất cả!

Chỉ có như vậy, mới có thể không sợ gian nguy, vượt mọi chông gai, leo lên đỉnh cao nhất, trở thành kẻ mạnh nhất Hồng Hoang!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không nói gì thêm, dù sao Đế Tôn đã nói đến mức này, cho dù có không nỡ để hắn đi cũng không tiện nói nhiều.

Thực lực của họ quá yếu, không giúp được Đế Tôn đã đành, cũng không thể trở thành gánh nặng cho hắn.

Nhưng, cả hai đều không khỏi âm thầm nắm chặt tay, trong lòng thề rằng, sau này nhất định phải nỗ lực tu hành hơn nữa, không để mình trở thành gánh nặng của Đế Tôn, sớm ngày có thể giúp đỡ được hắn.

"Được rồi, việc không nên chậm trễ, các ngươi ngồi xuống đi, nghe Bản tọa giảng đạo!" Đế Tôn cười nhạt nói.

Hắn ngồi xếp bằng giữa không trung, sau gáy hiện lên một vầng mặt trời màu vàng, tỏa ra ngàn vạn đạo quang mang như kim châm, chiếu rọi khắp nơi.

Hắn cất lên những đạo âm huyền diệu, tựa như thánh hiền, giảng giải diệu pháp vô thượng cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Mặc dù công pháp hắn tu luyện khác với Đế Tuấn và Đông Hoàng

Thái Nhất, nhưng dù sao hắn cũng là Đại La Kim Tiên, vừa mới hấp thu bản nguyên Thái Dương, ngưng tụ Thái Dương tinh thần, đối với Thái Dương chi đạo có cảm ngộ rất sâu, dạy dỗ hai người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là quá đủ.

Theo những lời giảng giải của hắn, vầng mặt trời vàng sau gáy cũng không ngừng diễn hóa những đạo lý chí cao của Thái Dương, giúp Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có được cảm nhận trực quan và sâu sắc hơn.

Cả hai lập tức như được khai sáng, đầu óc thông suốt, không chỉ củng cố lại những gì đã tu luyện trước đó, mà còn làm rõ con đường tu hành sau này cho đến tận cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Có thể nói không ngoa rằng, lần giảng đạo này của Đế Tôn đã trực tiếp đặt nền móng tu hành vững chắc cho hai người, có tác dụng không thể đo lường được đối với việc tu hành sau này của họ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hiển nhiên cũng ý thức được điều này, càng thêm toàn tâm toàn ý, chìm đắm trong việc lĩnh ngộ đại đạo của Đế Tôn, không dám bỏ sót nửa phần.

Thế là, trên Thái Dương Tinh xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị.

Đế Tôn đã hóa thành hình người, lưng tựa mặt trời, uyển như thần linh, ngồi xếp bằng giữa hư không giảng đạo, phía dưới trước mặt hắn, là hai con Tam Túc Kim Ô to lớn như núi đang cung kính lắng nghe đạo âm huyền ảo.

Cảnh tượng này, tràn ngập sắc thái thần thoại!

"Được rồi, những gì cần giảng Bản tọa đã giảng xong, tu hành sau này phải dựa vào chính các ngươi!" Ước chừng một năm sau, Đế Tôn kết thúc buổi giảng đạo, thu lại dị tượng mặt trời sau lưng, đứng dậy từ hư không, đã chuẩn bị rời đi.

“Đa tạ Đế Tôn tiền bối, chúng ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của tiền bối!” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức cúi đầu bái tạ, nội tâm vô cùng cảm động, ánh mắt nhìn Đế Tôn tràn ngập lòng cảm kích, sùng kính và không nỡ!

Họ ngập ngừng một lát, rồi đột nhiên nhìn nhau, cùng lúc gật đầu, dường như đã đưa ra một quyết định nào đó.

Sau đó, chỉ thấy trong cơ thể họ đột nhiên bùng lên hai luồng quang mang màu vàng, bay ra khỏi cơ thể, lơ lửng trước mặt, tỏa ra một sức mạnh kỳ dị, thu hút sự chú ý.

“Đế Tôn tiền bối, lần này người đến Hồng Hoang, cường giả nhiều vô số, mọi thứ đều chưa biết, chúng ta không đủ sức san sẻ ưu phiền cùng tiền bối, nguyện ý đem chí bảo bạn sinh tặng cho tiền bối, hy vọng có thể giúp được người!” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng thanh nói, giọng điệu thành khẩn, ánh mắt tha thiết nhìn Đế Tôn.

Hiển nhiên, hai luồng quang mang màu vàng bay ra từ cơ thể họ chính là chí bảo bạn sinh, Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư.

Họ lo lắng Đế Tôn một mình đến đại lục Hồng Hoang sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy liền đem hai đại chí bảo giao cho hắn, để hắn có thêm một phương tiện tự vệ.

“…” Đế Tôn không nói gì, nhìn vào ánh mắt nghiêm túc và chân thành của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nội tâm không khỏi có chút rối loạn.

Nói thật, nếu không phải Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chủ động nhắc đến và triệu hồi Hỗn Độn Chung cùng Hà Đồ Lạc Thư, hắn suýt nữa đã quên mất chuyện này.

Dù sao hắn cũng có Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, dùng rất tốt, tự nhiên không cần phải tham lam chí bảo

của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Nếu không có, vậy thì không thể không mưu tính một phen từ tay hai người họ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiên Thiên Chí Bảo loại này, ai lại chê nhiều chứ?

Phải biết rằng, Hồng Quân cũng phải đến lúc hợp đạo mới nỡ lòng phân phát bảo bối ra ngoài, còn như Tam Thanh và những người khác sau khi thành Thánh, đừng nói là Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng phải tranh đoạt một phen.

Bây giờ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã chủ động đề nghị, Đế Tôn thầm nghĩ không lấy thì phí!

Đương nhiên, bây giờ hắn là trưởng bối của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, không thể lấy một cách quá trực tiếp, nếu không sẽ làm mất đi khí chất.

Người phàm làm hoàng đế còn biết đến ba lần mời ba lần nhường, huống hồ là Đế Tôn?

Chương 18

"Tấm lòng của các ngươi Bản tọa xin nhận, nhưng đây là chí bảo bạn sinh, Bản tọa sao có thể đoạt đi thứ người khác yêu thích?" Đế Tôn cố làm ra vẻ miễn cưỡng từ chối.

"Tiền bối xin đừng để ý, chúng ta tu luyện ở Thái Dương Tinh, sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, chí bảo ở bên cạnh chúng ta cũng không phát huy được tác dụng.

Tiền bối xông pha Hồng Hoang, nguy hiểm trùng trùng, hai kiện bảo vật này theo người mới có thể phát huy được giá trị lớn nhất!" Đế Tuấn ngữ khí thành khẩn nói.

"Đúng vậy, tiền bối, tất cả đều vì Kim Ô nhất tộc!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng gật đầu lia lịa.

Theo họ thấy, Đế Tôn là trưởng bối trong tộc, đi đến đại lục Hồng Hoang là để dương danh cho Kim Ô nhất tộc, là để mở đường cho tương lai.

Cho nên, đương nhiên là có sức góp sức, có bảo bối góp bảo bối!

Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, dù thế nào cũng phải để Đế Tôn nhận lấy!

Đúng ý Đế Tôn!

"Thôi được, nếu các ngươi đã có tấm lòng này, vậy Bản tọa xin nhận.

Nhưng Bản tọa chỉ lấy một kiện bảo bối là được, kiện còn lại các ngươi giữ lại phòng thân, dùng để ứng phó với những tình huống bất ngờ!" Đế Tôn khẽ thở dài nói.

Bề ngoài thì tỏ ra vẻ ta đây rất khó xử, nhưng trong lòng đã vui

mừng khôn xiết, sảng khoái vô cùng, không ngờ lại có thể dễ dàng lấy được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo như vậy.

Sở dĩ hắn chỉ lấy một kiện, là vì Hà Đồ Lạc Thư có thuộc tính tương tự với Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, lấy cũng như không, chi bằng chỉ lấy Hỗn Độn Chung.

Thế là, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức vô cùng cảm động.

"Đế Tôn tiền bối thật sự quá tốt, dù phải đi xông pha Hồng Hoang cũng không quên lo cho chúng ta!" Trước khi đi, Đế Tôn còn giảng đạo cho họ, sau đó dưới sự khẩn cầu hết lần này đến lần khác, chỉ lấy đi một kiện chí bảo, để lại một kiện cho họ ứng phó với bất trắc.

Một vị tiền bối tốt như vậy, quả thực là có một không hai.

Tương lai tu luyện có thành tựu, nếu không báo đáp Đế Tôn cho tốt, vậy thì đúng là lang tâm cẩu phế, chính họ cũng sẽ tự khinh bỉ mình.

Nếu Đông Hoàng Thái Nhất vong ân phụ nghĩa, Đế Tuấn tuyệt đối sẽ chém y để thanh lý môn hộ.

Tương tự, nếu Đế Tuấn làm vậy, Đông Hoàng Thái Nhất cũng sẽ chém hắn.

Còn việc cả hai cùng phản bội, đó là chuyện tuyệt đối không tồn tại!

"Kiện Hỗn Độn Chung này Bản tọa nhận, Bản tọa đi đây!" Đế Tôn không quan tâm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có cảm động hay không, trực tiếp thu lấy Hỗn Độn Chung, sau đó lóe người rời đi.

Đương nhiên, trước khi đi hắn cũng đã bố trí một đạo trận pháp trên Thái Dương Tinh, để tiện cho việc truyền tống trở về bất cứ lúc nào.

“Chúng ta cung tiễn Đế Tôn tiền bối, chúc tiền bối một đường thuận buồm xuôi gió!” Trong giọng nói cung kính và không nỡ của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thân hình Đế Tôn biến mất khỏi Thái Dương Tinh, xuyên qua trong tinh không vô ngần.

Đại La Kim Tiên, đã nhảy ra khỏi sinh tử luân hồi, bước đầu nắm giữ được sức mạnh pháp tắc, có thể xuyên qua không gian, tiến hành dịch chuyển không gian.

Điều này giúp đẩy nhanh tốc độ di chuyển của Đế Tôn, tiết kiệm không ít thời gian.

Dù sao, thế giới Hồng Hoang thực sự quá lớn, khoảng cách giữa các tinh thần đều tính bằng năm ánh sáng.

Nếu không thể xuyên không, chỉ dựa vào phi hành, e rằng dù là Đại La Kim Tiên cũng không biết phải mất bao nhiêu năm mới có thể đi hết Hồng Hoang.

Đương nhiên, sau khi rời Thái Dương Tinh, Đế Tôn không trực tiếp đến đại lục Hồng Hoang, mà vượt qua hơn nửa tinh không, tiến đến Thái Âm Tinh.

Ở đó, có Hi Hòa và Thường Hi, hai vị thái âm nữ thần!

Mục đích đến Thái Âm Tinh có hai, một trong số đó, là vì bước tiếp theo trong việc tu luyện Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, chính là hấp thu bản nguyên chi lực của Thái Âm Tinh.

Một nguyên nhân khác, hắn biết theo như truyện Hồng Hoang nguyên bản, Hi Hòa sẽ trở thành nữ nhân của Đế Tuấn, Thường Hi cũng sẽ biến thành Hằng Nga, trở thành nữ nhân của đại vu Hậu Nghệ của Vu tộc.

Nay Đế Tôn đã giáng lâm Hồng Hoang, sao có thể cho phép chuyện này xảy ra?

“Thái Âm Tinh, ta, Đế Tôn, đến đây!”. … “Kỳ lạ, Thái Dương Tinh lại di chuyển vị trí!” Trên đỉnh Côn Luân Sơn, trong một đạo trường giản dị, một lão đạo hạc phát đồng nhan không lâu sau khi Đế Tôn rời Thái Dương Tinh, đột nhiên mở đôi mắt sâu thẳm, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Chương 19

Trong đôi mắt của y, phù văn lấp lánh, ẩn chứa sức mạnh kỳ dị cường đại, dường như xuyên thấu qua vô số tầng không gian, thu trọn cả tinh không vô ngần vào trong tầm mắt.

Y có thể "thấy" được Thái Dương Tinh vốn ngang hàng với Thái Âm Tinh đã có sự dịch chuyển rõ ràng lên trên, bao quát cả ngân hà, cao hơn Thái Âm Tinh một khoảng lớn.

"Âm dương vốn cân bằng, nay Thái Dương Tinh dịch chuyển lên trên, rốt cuộc có ý nghĩa gì?" Lão đạo không khỏi nhíu chặt mày, ngón tay trái nhanh chóng bấm đốt, tiên thiên chi khí diễn hóa, muốn suy tính ra nguyên nhân đằng sau hiện tượng này.

Dù sao, Thái Dương Tinh là tinh thần chí cao do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, đột nhiên xảy ra dị động như vậy, nếu không có đại sự gì xảy ra, đánh chết y cũng không tin.

Chỉ là, dù y suy tính thế nào, cũng không ra được nguyên do, cảm giác chân tướng như bị một lớp sương mù bao phủ.

Ngay cả khi cuối cùng y dùng đến Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, cũng vẫn như vậy!

Điều này lập tức khiến lão đạo càng thêm kinh ngạc nghi ngờ!

Thực ra y sẽ không bao giờ ngờ được, nguyên nhân Thái Dương Tinh dịch chuyển lên trên vô cùng đơn giản, đó là vì Đế Tôn đã rời khỏi Thái Dương Tinh!

Dù sao Đế Tôn cũng đã hấp thu một phần bản nguyên chi lực của Thái Dương Tinh, một đạo bản nguyên chi lực có thể ngưng tụ thành Thái Dương tinh thần trong đan điền vũ trụ của Đế Tôn, có thể thấy

sức nặng của nó lớn đến mức nào.

Nếu Đế Tôn còn ở trên Thái Dương Tinh thì không có vấn đề gì, một khi rời đi, chẳng khác nào vô hình trung làm giảm đi chất lượng của Thái Dương Tinh thật, Thái Dương Tinh đương nhiên sẽ phải dịch chuyển lên trên.

Đồng thời, điều này cũng tượng trưng cho việc Đế Tôn lăng giá phía trên Hi Hòa, Thường Hi, những người có địa vị tương đương với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Suy ra, thân phận của lão đạo này cũng đã rõ ràng, chính là cường giả mạnh nhất trên danh nghĩa của Hồng Hoang, Hồng Quân!

Nếu là cường giả khác, e rằng sẽ không cam lòng mà đích thân đến Thái Dương Tinh điều tra.

Nhưng Hồng Quân thì khác, y là người tuyệt đối thuận theo thiên đạo, nếu không thì tương lai cũng sẽ không hợp với thiên đạo.

Trong quan niệm tu hành của y, nếu thiên đạo không cho y suy diễn ra chân tướng, vậy có nghĩa là lúc này chưa thích hợp để biết chuyện này, cho nên không cần cưỡng cầu.

Đương nhiên, khoảng cách quá xa và việc y đang ở giai đoạn tu luyện then chốt cũng là hai nguyên nhân quan trọng.

Cho nên, Hồng Quân chỉ nhìn sâu vào Thái Dương Tinh, đem chuyện này ghi nhớ trong lòng, chứ không truy cứu đến cùng, để dành sau này điều tra chân tướng.

Ở một bên khác, Đế Tôn không ngừng xuyên qua không gian, cuối cùng cũng thuận lợi đáp xuống Thái Âm Tinh. 9.

Khác với ngọn lửa hừng hực của Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh được bao phủ bởi những loài cỏ lạ và hoa tiên, hiện ra vô cùng thanh u, tĩnh mịch và yên bình.

Giữa vô tận hoa cỏ, sừng sững một cây cổ thụ ngất trời, vươn thẳng lên trời cao, tán cây màu xanh biếc gần như che phủ hơn nửa Thái Âm Tinh, trông vô cùng bắt mắt.

"Chắc hẳn là Nguyệt Quế Thụ trong truyền thuyết!" Đế Tôn mỉm cười, thân hình trực tiếp đáp xuống ngọn cây cổ thụ, ngửi thấy hương hoa quế thoang thoảng, lập tức phán đoán ra cây này chính là Nguyệt Quế, một trong Thập đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang.

"Trong truyền thuyết, Nguyệt Quế cũng là hóa thân của mặt trăng, lời này quả không sai!" Đế Tôn cảm nhận được khí tức thái âm nồng đậm ẩn chứa trong Nguyệt Quế Thụ, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sáng, như có điều suy nghĩ mà gật gù.

Nguyệt Quế Thụ có thể bao phủ hơn nửa Thái Âm Tinh, hiển nhiên đã hấp thu năng lượng của Thái Âm Tinh, mới có thể sinh trưởng đến mức này.

Nói chính xác hơn, Nguyệt Quế Thụ thực ra là do Thái Âm Tinh thai nghén ra.

Còn Hi Hòa và Thường Hi, hai vị thái âm nữ thần, lại là do Nguyệt Quế Thụ thai nghén ra.

Bởi vì, khi Đế Tôn dò xét bằng tiên thức khổng lồ, hắn đã phát hiện ra Hi Hòa và Thường Hi đang tu luyện trên hai nhánh cây ở ngọn Nguyệt Quế Thụ.

Họ giống như hai tinh linh nữ, được bao bọc bởi một lớp kén sáng màu trắng sữa, hấp thu tinh hoa năng lượng thái âm ẩn chứa trong Nguyệt Quế Thụ, không ngừng lớn mạnh.

Chỉ chờ thời cơ chín muồi, liền sẽ phá kén mà ra, tỏa ra ánh hào quang chói lọi!

Nhưng hiện tại, họ chỉ có thể run rẩy, kinh hãi bất an.

Hiển nhiên, họ đã cảm nhận được sự tồn tại của Đế Tôn.

Đế Tôn giống như một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra khí tức nóng bỏng cường đại, khiến họ cảm thấy hoảng loạn trong lòng.

"Xem khí tức, cũng đã có cảnh giới Kim Tiên, sắp có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên!" Đế Tôn âm thầm gật đầu, trong lòng trầm tư, dựa vào tu vi của Hi Hòa và Thường Hi, hắn có thể đoán được đại khái Hồng Hoang hiện tại đang ở giai đoạn nào.

Chương 20

Tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên, cộng thêm Tiên Thiên Chí Bảo bạn sinh, hắn tuyệt đối được xem là một siêu cấp cao thủ.

Đối với hắn, đây không nghi ngờ gì là một tin tức rất tốt.

"Không cần kinh hoảng, Bản tọa chỉ lấy một vài thứ, sẽ không làm hại các ngươi!" Đế Tôn giọng điệu ôn hòa, an ủi Hi Hòa và Thường Hi, để hai người không sợ hãi, ấn tượng đầu tiên là rất quan trọng.

Dưới sự an ủi của Đế Tôn, Hi Hòa và Thường Hi không còn run rẩy như vậy nữa, nhưng đều không mở miệng nói chuyện, trong lòng vẫn căng thẳng.

Không có cách nào, ai bảo thực lực của Đế Tôn quá mạnh.

Giống như một vị tiên nhân giáng lâm trước mặt người phàm, cho dù vị tiên nhân đó có hòa nhã đến đâu, người phàm cùng lắm là không run rẩy, trong lòng vẫn hoảng sợ.

Đế Tôn thấy vậy cũng không giải thích thêm, với thực lực của hắn mà giải thích quá nhiều, ngược lại sẽ khiến Hi Hòa và Thường Hi cảm thấy hắn có mưu đồ.

Hắn lóe người rời khỏi Nguyệt Quế Thụ, đáp xuống nửa khu vực còn lại của Thái Âm Tinh mà Nguyệt Quế Thụ chưa thể che phủ, chuẩn bị thu lấy bản nguyên chi lực của Thái Âm Tinh.

Hai tay hắn nhanh chóng múa may, kết thành từng đạo thủ thế huyền ảo, hóa thành đạo văn màu vàng, khắc sâu vào hư không, kết hợp thành một trận pháp y hệt như trận pháp trên Thái Dương Tinh năm xưa.

“Mở!” Đế Tôn hét lớn một tiếng, khởi động trận pháp triệu hoán thần bí này, nó lập tức tỏa ra thần quang màu vàng, bay lên cao, không ngừng phóng đại, dường như muốn bao trùm cả Thái Âm Tinh.

Nó giải phóng ra một luồng sức mạnh thần bí, trực tiếp tác động lên Thái Âm Tinh, và thâm nhập vào sâu bên trong.

“Ầm ầm ầm!” Giống như Thái Dương Tinh lúc trước, Thái Âm Tinh cũng bạo động, mặt đất rung chuyển điên cuồng, dường như cả hành tinh đều sắp nổ tung.

“Bản nguyên Thái Âm, ra đây cho ta!” Đế Tôn bá khí vô song, dường như miệng ngậm thiên hiến, theo lời hắn vừa dứt, một tiếng phượng hót trong trẻo từ bên trong Thái Âm Tinh truyền ra, không ngừng tiến gần ra ngoài.

“Phanh!” Đột nhiên, tựa như núi lửa phun trào, vô số đạo băng sương từ lòng đất phun ra, trong nháy mắt đã biến cả khu vực bán kính ức vạn dặm thành màu trắng bạc.

Cùng lúc đó, một con băng phượng lấp lánh ánh sáng xanh lam chói mắt, tắm mình trong băng sương vô tận, bay về phía trận pháp triệu hoán mà Đế Tôn đã bố trí.

Hiển nhiên, đây là hóa thân của một phần bản nguyên chi lực của Thái Âm Tinh.

“Phong cho ta!” Dưới sự khống chế của Đế Tôn, trận pháp thần bí đó lập tức hóa thành thiên la địa võng, phù văn màu vàng lấp lánh, ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng, phong cấm và bắt giữ nó.

Tiếp đó, Đế Tôn lập tức tế ra Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

“Vút!” Vạn Tượng Tinh Thần Đồ lập tức hóa thành một tia chớp tinh quang, ngàn vạn tinh quang lấp lánh, thu con băng phượng đó vào bên trong.

Sau khi tiến vào Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, băng phượng cũng nhanh chóng bị thuần phục, chủ động đáp xuống điểm sáng tương ứng với Thái Âm Tinh trong tinh thần đồ.

Đến đây, sau Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh cũng đã được Đế Tôn thắp sáng thành công!

Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh là do hai mắt của Bàn Cổ đại thần hóa thành, là chí cao trong ức vạn tinh thần, ý nghĩa của việc thắp sáng chúng có thể biết là quan trọng đến mức nào.

Nói không ngoa, hiện tại tu hành Vạn Tượng Tinh Thần Quyết của Đế Tôn đã hoàn thành được một nửa!

"Tốt!" Đế Tôn hài lòng gật đầu, tâm niệm lập tức phát ra triệu hoán, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ lại quay về trong đan điền của hắn.

"Thái Âm Tinh, hiện!" Đế Tôn khẽ quát, bản nguyên Thái Âm lại từ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ bay ra, dưới sự gia trì của một luồng ý chí sức mạnh thần bí, giống như bản nguyên Thái Dương lúc trước, hóa thành một ngôi sao Thái Âm, treo cao trên không trung đan điền, chiếu rọi khắp "vũ trụ" vừa được khai tịch.

Nhật nguyệt đồng thiên, thần uy cái thế!

Tiếp theo, Đế Tôn dần dần giải khai phong ấn của bản nguyên Thái Âm, dần dần hấp thu bản nguyên chi lực của Thái Âm, cho đến khi đạt được trạng thái cân bằng với sức mạnh của Thái Dương mới dừng lại.

Âm dương tương sinh tương tế, sức mạnh của Thái Dương và Thái Âm khi đạt đến cân bằng không phải ở trạng thái tĩnh, mà là một sự cân bằng động, tương hỗ kích thích đối phương tăng trưởng và lớn mạnh.

Trong quá trình này, tu vi của Đế Tôn bất tri bất giác đã đột phá

đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Lúc đột phá, cả Thái Âm Tinh đều bị một luồng dị tượng vĩ đại bao phủ.

Tam Túc Kim Ô tắm mình trong Thái Dương Chân Hỏa, băng phượng màu lam tắm mình trong băng sương màu bạc, cùng nhau bay lượn trên không trung, vô cùng hùng vĩ và mỹ lệ.

"Một nguyên hội không đến, lại đột phá thêm một tiểu cảnh giới, thật là một niềm vui ngoài ý muốn!" Đế Tôn không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng, lần này đến Thái Âm Tinh chỉ cần thu lấy bản nguyên chi lực của Thái Âm là đã hoàn thành mục tiêu, đột phá hoàn toàn nằm ngoài dự liệu.

Nhưng, như vậy mới phù hợp với thân phận của một kẻ xuyên không có hack!

Chương 21

Thực tế, khi Đế Tôn hoàn toàn thắp sáng Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, lợi ích thu được tuyệt đối không chỉ đơn giản là đột phá một tiểu cảnh giới.

"Sức mạnh âm dương lại có thể sinh sôi không ngừng!" Đế Tôn cũng nhanh chóng nhận ra điều này, trong mắt lộ ra một tia kinh hỉ.

Mối liên kết thần bí giữa Thái Dương và Thái Âm quả thực có chút vượt ngoài tưởng tượng của hắn, độc dương không thể trường tồn, cô âm không thể sinh sôi, nếu chỉ có một mình bản nguyên Thái Dương hoặc bản nguyên Thái Âm, thì cần Đế Tôn phải từng bước hấp thu luyện hóa để nâng cao pháp lực.

Nhưng bây giờ, sau khi âm dương cùng sinh cùng tế, không cần hắn cố ý tu luyện, sức mạnh của Thái Dương và Thái Âm đã tự động tăng trưởng, tăng cường pháp lực của hắn.

Hiệu quả, y hệt như auto tu luyện!

Quá cường đại, quá nghịch thiên!

"Dựa theo tốc độ tu hành biến thái này, cho dù Hồng Quân sinh ra sớm hơn, ta cũng có tự tin một ngày nào đó sẽ vượt qua ông ta!" Đế Tôn vui mừng khôn xiết, trong lòng tràn ngập niềm tin mạnh mẽ.

Hắn tự hỏi, dù là căn nguyên, công pháp tu hành hay chí bảo bạn sinh, hắn đều không kém Hồng Quân, thứ duy nhất kém là thời gian sinh ra không sớm bằng Hồng Quân.

Dưới sự chênh lệch thời gian này, muốn vượt qua Hồng Quân gần như là không thể.

Nhưng bây giờ, tốc độ tu hành của hắn đã cho hắn thấy một tia hy

vọng.

Chỉ cần tốc độ tu luyện đủ nhanh, đuổi kịp Hồng Quân chỉ là chuyện sớm muộn!

Ngoài ra, hắn còn lĩnh ngộ được Âm Dương Lưỡng Nghi Đại Trận!

Trong truyền thuyết, đây là trận pháp sở trường của Thánh Nhân Thái Thanh Lão Tử, có thể thấy đạo trận pháp này lợi hại đến mức nào.

Chờ Đế Tôn thắp sáng các tinh thần như Tam Viên, Tứ Tượng, Nhị Thập Bát Tú, tuyệt đối sẽ lĩnh ngộ được nhiều trận pháp cao thâm hơn nữa, ví dụ như Bắc Đẩu trận pháp, Tứ Tượng Đại Trận, v.v.

Điều này khiến hắn vô cùng phấn khích!

Nhưng, Đế Tôn vui mừng, ở bên kia hai chị em Hi Hòa và Thường Hi lại càng thêm hoảng sợ bất an.

"Tỷ tỷ, người đó không chỉ lấy đi bản nguyên Thái Âm, lại còn mạnh hơn, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Giọng nói trong trẻo như của một cô bé loli của Thường Hi từ trong chiếc kén sáng nhỏ hơn truyền ra, ngữ khí tràn ngập sự bất an mãnh liệt.

Là nữ thần của Thái Âm Tinh, hấp thu sức mạnh của Thái Âm để trưởng thành, họ tự nhiên vô cùng nhạy cảm với bản nguyên Thái Âm.

Cộng thêm Đế Tôn căn bản không hề che giấu, cho nên họ đều cảm nhận rõ ràng Đế Tôn đã lấy đi một phần bản nguyên của Thái Âm Tinh.

Đương nhiên, đối với chuyện này họ thực ra không để ý, dù sao bây giờ họ cũng chưa mạnh đến mức tự nhận mình là chủ nhân của Thái Âm Tinh.

Nếu không phải là chủ nhân của Thái Âm Tinh, Đế Tôn thu lấy bản nguyên chi lực của Thái Âm Tinh cũng không liên quan đến họ.

Bây giờ điều họ chủ yếu lo lắng là thực lực của Đế Tôn lại mạnh hơn, ở đối diện họ cũng có thể cảm nhận được khí thế khủng bố của hắn.

Nếu Đế Tôn có ý đồ xấu với họ, e rằng họ sẽ bị tiêu diệt ngay trong kén sáng.

"Muội muội đừng hoảng, ta thấy vị tiền bối đó dường như không có ác ý với chúng ta, nếu không thì vừa rồi đã ra tay rồi!" Giọng nói trưởng thành hơn của Hi Hòa từ trong chiếc kén sáng lớn hơn truyền ra, an ủi cảm xúc của Thường Hi, bảo Thường Hi đừng quá căng thẳng.

Nói thật, trong lòng nàng thực ra cũng không chắc chắn, nhưng là tỷ tỷ, nàng phải giữ bình tĩnh.

Nàng thầm cầu nguyện, Đế Tôn tu luyện xong sẽ nhanh chóng rời khỏi Thái Âm Tinh, bỏ qua hai con gà con chưa hóa hình như họ!

Nhưng, sự việc trái với mong muốn, cái gì sợ thì cái đó đến.

Khi hai người cảm nhận được khí thế mà Đế Tôn tỏa ra dần dần tiêu tán và thu lại, điên cuồng cầu nguyện Đế Tôn sẽ trực tiếp rời đi, thì kinh hãi phát hiện, Đế Tôn lại từ bên kia của Thái Âm Tinh quay lại.

Hắn vừa vặn xuất hiện trên nhánh cây nơi kén sáng của họ đang ở, nheo mắt, mặt mày tươi cười nhìn chằm chằm họ.

"…" Hai người Hi Hòa và Thường Hi lập tức đều ngẩn người, nội tâm vô cùng rối loạn.

"Chào!" Đế Tôn nở nụ cười vô hại, chào hỏi hai người Hi Hòa và Thường Hi.

"…" Hi Hòa và Thường Hi trong lòng rối bời, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn Đế Tôn, hoàn toàn không biết trong hồ lô của Đế Tôn rốt cuộc bán thuốc gì.

Họ cũng không đáp lại Đế Tôn, vì bây giờ cảm giác không ổn lắm.

Chương 22

"Yên tâm, Bản tọa sẽ không làm hại các ngươi, chỉ là thấy tu vi các ngươi quá yếu, truyền thụ một số kinh nghiệm tu luyện, hy vọng các ngươi có thể sớm ngày hóa hình!" Đế Tôn mỉm cười giải thích.

Mặc dù hắn là Tam Túc Kim Ô được Thái Dương Tinh thai nghén, còn Hi Hòa và Thường Hi tu luyện sức mạnh của Thái Âm, nhưng đừng quên, hắn vừa mới thu lấy bản nguyên Thái Âm.

Cho nên, cảm ngộ của hắn đối với việc tu hành sức mạnh Thái Âm cũng đã đạt đến trình độ cao, giảng đạo cho hai người Hi Hòa và Thường Hi là quá đủ.

Nói xong, hắn cũng không cần biết hai người Hi Hòa và Thường Hi có đồng ý hay không, trực tiếp ngồi xếp bằng giữa hư không, sau lưng hiện lên một dị tượng biển cả sinh trăng sáng vĩ đại.

Đồng thời, miệng ngậm thiên hiến, tựa như nguyệt thần giáng thế, giảng giải và diễn hóa Thái Âm chi đạo cho hai người Hi Hòa và Thường Hi.

Hi Hòa và Thường Hi ban đầu còn kháng cự, lo sợ Đế Tôn có ý đồ khác.

Nhưng nhanh chóng cũng không thoát khỏi định luật "thật thơm", bị đạo Thái Âm vô thượng mà Đế Tôn giảng giải thu hút.

Dù sao, Đế Tôn là siêu cấp cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, về phương diện tu hành cao minh hơn họ không biết bao nhiêu lần.

Thử hỏi, dưới sự cám dỗ của đại đạo từ một cường giả như vậy, ai có thể kiên trì được?

Đừng nói là Hi Hòa và Thường Hi, cho dù là Hồng Quân đặt ở vị trí này, cuối cùng cũng không thoát khỏi định luật "thật thơm"!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bất tri bất giác Đế Tôn đã giảng giải và diễn hóa xong toàn bộ Thái Âm chi đạo, giống như năm xưa giảng đạo cho Đế Tuấn, một mạch giảng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên!

"Ầm!

Ầm!" Ngay khi Đế Tôn vừa giảng xong, hai chiếc kén sáng của Hi Hòa và Thường Hi tỏa ra thần quang mãnh liệt, đồng thời bùng phát ra hai luồng khí thế cường đại xuyên qua kén sáng, như cuồng phong sóng dữ, quét sạch tứ phương.

Nhờ được Đế Tôn truyền đạo, tu vi của họ đã thành công đột phá, tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

"Quả không hổ là nữ thần đỉnh cấp, thiên phú tư chất mạnh đến đáng sợ, một điểm là thông!" Đế Tôn trên mặt lộ ra một tia tán thưởng, đồng thời trong lòng cảm thấy vui mừng.

Hi Hòa và Thường Hi đột phá, điều đó có nghĩa là hai nàng đã nợ hắn một nhân quả lớn.

"Chúc mừng hai vị đột phá, tiếp tục bế quan củng cố, Bản tọa đi trước đây!" Đế Tôn đứng dậy cười nói.

Hi Hòa và Thường Hi dù sao cũng chưa hóa hình, giảng đạo đã kết thúc, hai nàng đột phá cũng cần củng cố, tiếp tục ở lại đây cũng không có tác dụng gì, chi bằng sớm rời đi đến đại lục Hồng Hoang.

Nói xong, hắn liền quay người đi, chuẩn bị xuyên qua không gian rời đi.

"Ân đức của tiền bối, chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng, không biết danh hào của tiền bối, để chúng ta sau này báo đáp!" Giọng của hai

nàng Hi Hòa và Thường Hi lập tức vang lên, hy vọng Đế Tôn trước khi đi có thể để lại danh hào.

Mặc dù ban đầu họ rất cảnh giác với Đế Tôn, nhưng hắn đã dùng hành động thực tế để chứng minh không những không làm hại, mà còn giúp họ đột phá.

Ân đức lớn như vậy, nhất định phải báo đáp.

"Bản tọa Đế Tôn, đợi các ngươi hóa hình xong đến đại lục Hồng Hoang, sẽ biết đến Bản tôn!" Đế Tôn hào khí nói.

Trong lòng hắn tự tin, mặc dù hiện tại hắn còn chưa đến đại lục Hồng Hoang, nhưng dựa vào hack của mình, đợi đến lúc Hi Hòa và Thường Hi hóa hình, hắn tuyệt đối đã có thể tạo nên uy danh hiển hách trên đại lục Hồng Hoang!

Theo lời hắn vừa dứt, thân hình hắn hoàn toàn biến mất khỏi Nguyệt Quế Thụ, cũng đã rời khỏi Thái Âm Tinh!

Vừa mới rời khỏi Thái Âm Tinh, Hồng Quân đang ở trên đỉnh Côn Luân Sơn lại mở đôi mắt sâu thẳm như tinh không, trong lòng tràn ngập sự không yên.

"Chuyện gì vậy, tại sao Thái Âm Tinh cũng đột nhiên di chuyển vị trí?" Hồng Quân ánh mắt kinh ngạc bất định, mày nhíu chặt thành một chữ "xuyên", trong mắt phù văn lấp lánh, xuyên thấu hư không, nhìn Thái Âm Tinh đang từ từ bay lên, trăm mối không thể lý giải.

Trước đó Thái Dương Tinh dịch chuyển lên trên đã đành, bây giờ ngay cả Thái Âm Tinh cũng dịch chuyển lên trên.

Y không nhịn được lại lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, tiến hành suy diễn một phen, hy vọng có thể nhìn thấu chân tướng.

Nhưng cũng giống như lần trước, thiên cơ chân tướng lại bị một đám sương mù bao phủ, khiến y không thể nhìn rõ.

Điều này khiến Hồng Quân cảm thấy đau đầu!

Thực ra chân tướng đơn giản như vậy, đó là Đế Tôn rời đi đã mang theo bản nguyên của Thái Âm Tinh, Thái Âm Tinh đương nhiên cũng sẽ bay lên, và sẽ bay lên đến vị trí tương đồng với Thái Dương Tinh.

Điều này cũng tượng trưng cho việc hai nàng Hi Hòa và Thường Hi sẽ kết hợp với Đế Tôn, như vậy Thái Dương và Thái Âm mới có địa vị ngang bằng!

Chương 23

Đương nhiên, những điều này Hồng Quân chắc chắn không biết, cho dù trong lòng tràn ngập kinh ngạc nghi ngờ, thuận ứng thiên đạo y cũng chỉ có thể đè nén nó trong lòng, tiếp tục bế quan tu hành.

Ở một bên khác, Đế Tôn không biết những động tĩnh mình gây ra đã khiến Hồng Quân phải đau đầu, lúc này hắn xuyên qua tinh không vô tận mênh mông và tĩnh lặng, cuối cùng cũng nhìn thấy đại lục Hồng Hoang.

"Hồng Hoang sao, mặc dù sớm đã biết, nhưng thật sự nhìn thấy cảm giác thật khác biệt!" Đế Tôn đứng giữa không trung, trên chín tầng mây, bao quát toàn bộ Hồng Hoang, thu trọn ức vạn sông núi biển cả vào trong tầm mắt.

Một luồng khí tức mênh mông, vĩ đại lập tức ập đến, khiến hắn cảm thấy vô cùng xung kích và chấn động.

Đặc biệt là ngọn núi chống trời Bất Chu Sơn, dường như đang âm thầm kể lại cảnh tượng hùng vĩ của Bàn Cổ năm xưa khai thiên, thân hóa Hồng Hoang, càng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!

Không chút do dự, Đế Tôn lập tức xuyên không về phía Bất Chu Sơn!

Mục đích của Đế Tôn đến Bất Chu Sơn vô cùng đơn giản.

Đầu tiên, Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, đối với Hồng Hoang có ý nghĩa tượng trưng cực mạnh, ở một mức độ nào đó, nó đại diện cho đại lục Hồng Hoang.

Xuyên không đến mà không lên Bất Chu Sơn, sao có thể gọi là xông pha Hồng Hoang?

Nguyên nhân thứ hai, Đế Tôn muốn xem xem hiện tại Bất Chu Sơn rốt cuộc là chủng tộc nào đang xưng bá.

Sớm nhất là Kỳ Lân tộc, sau đó là Vu tộc!

Nếu là Kỳ Lân tộc, vậy có nghĩa hiện tại đang ở thời kỳ tam tộc tranh bá, Long Hán đại kiếp chưa bùng phát.

Nếu là Vu tộc, vậy có nghĩa Long Hán đại kiếp đã kết thúc rồi!

Cuối cùng còn có một nguyên nhân, Đế Tôn muốn ra tay trước chiếm lợi thế, tìm ra Thập Nhị Tổ Vu, và chém giết bọn chúng trước!

"Ta sinh ra là Tam Túc Kim Ô, cho dù không phải là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cùng với Vu tộc cũng đã định sẵn là quan hệ địch thủ, nếu đã như vậy, nếu có thể nhân lúc chúng chưa lớn mạnh mà tiêu diệt từ trong trứng nước, đối với việc ta nghịch thiên cải mệnh sau này tuyệt đối có trợ giúp lớn!" Đế Tôn vừa nhanh chóng xuyên qua không gian, vừa trong mắt tinh quang lấp lánh, toàn thân tỏa ra một luồng sát khí lạnh lẽo.

Là Tam Túc Kim Ô, tương lai của hắn đã định sẵn có một trận tử kiếp.

Vu tộc do Thập Nhị Tổ Vu dẫn đầu, Tam Thanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn năm đại Thánh Nhân, đều sẽ là kẻ địch của hắn.

Cho nên, nếu có cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không do dự mà chém giết những kẻ địch này ngay từ trong trứng nước.

Như vậy, sau này sẽ không có ai có thể uy hiếp hắn!

Tử kiếp của hắn, cũng tự nhiên được hóa giải.

"Không biết thiên đạo có che chở không, nhưng cho dù thiên đạo che chở, ta cũng phải cố gắng thử một lần!" Đế Tôn ánh mắt kiên định nói.

Các đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp đều có công đức khí vận bên mình, được thiên đạo che chở, rất khó chém giết.

Ví dụ như Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu đều có công đức khai thiên của Bàn Cổ đại thần hộ thể, trừ phi họ tự làm chuyện áp lực đè nặng lên thân, chơi với lửa tự thiêu, nếu không thì, khả năng chém giết thành công gần như bằng không.

Nhưng, với tính cách của Đế Tôn, nếu không thử một lần, tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc!

Ước chừng trăm năm thời gian, Đế Tôn đi đi dừng dừng, cuối cùng cũng đến được gần dãy núi Bất Chu Sơn.

Chưa kịp leo lên Bất Chu Sơn, khí tức mênh mông, cuồng bạo của nó đã ập đến, khiến người ta tâm thần chấn động, không nhịn được muốn hướng về Bất Chu Sơn mà cúi đầu bái lạy.

Dù là Đế Tôn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng cảm thấy một sự áp chế khó tả, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Nhưng Đế Tôn không để ý, hắn biết đây là khí tức do Bàn Cổ đại thần để lại, cho nên cảm giác này là bình thường.

Hắn ngạo nghễ đứng giữa hư không, bộ trường bào màu vàng rực thêu chín con Tam Túc Kim Ô không gió mà bay, tỏa ra khí phách đế vương vô hình, giúp hắn chống lại uy áp mênh mông của Bất Chu Sơn.

Ánh mắt như điện, hắn quét nhìn khắp dãy núi Bất Chu Sơn, dò xét các sinh linh tu sĩ ở đây.

Tại đây, hắn phát hiện ra ức vạn tu sĩ Kỳ Lân tộc.

"Quả nhiên, Kỳ Lân tộc đang chiếm cứ Bất Chu Sơn, vậy thì hiện tại là thời kỳ tam tộc xưng bá, chưa xảy ra Long Hán đại kiếp!" Trong mắt Đế Tôn tinh quang không ngừng lấp lánh, nội tâm cảm thấy vô

cùng vui mừng.

Theo hắn biết, trong Long Hán đại kiếp, tộc trưởng của Tiên Thiên Tam Tộc mới miễn cưỡng dựa vào khí vận của ba tộc để đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chương 24

Hiện tại, chưa xảy ra Long Hán đại kiếp, tộc trưởng của ba tộc có thể chưa đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, cao nhất cũng chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Vậy thì, với cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ hiện tại, hắn hoàn toàn có thể tung hoành trên đại lục Hồng Hoang.

Đây tuyệt đối là một tin tức tốt vô cùng.

"Vậy thì, bây giờ đi tìm Thập Nhị Tổ Vu thôi, đào chúng nó từ trong Bất Chu Sơn ra!" Đế Tôn bá khí nói.

Dựa vào tu vi của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Hi Hòa, Thường Hi bốn người, hắn biết Thập Nhị Tổ Vu, những người cũng là đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp, lúc này chắc chắn cũng chỉ mới ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, còn lâu mới hóa hình.

Đặc biệt là hiện tại Bất Chu Sơn đang bị Kỳ Lân tộc chiếm đóng, bọn chúng càng không dám lộ mặt, lúc này chắc chắn đang trốn ở một góc nào đó của Bất Chu Sơn.

Cho nên, bây giờ hắn phải tìm kiếm trải thảm, lôi tất cả bọn chúng ra.

Nói là làm, Đế Tôn thân hình lóe lên, lập tức hạ xuống Bất Chu Sơn, thần niệm khổng lồ của hắn tỏa ra, không ngừng tìm kiếm sự tồn tại của Thập Nhị Tổ Vu.

Từng tấc một, đào sâu ba thước, không bỏ qua bất kỳ khả năng nào!

"Ồ, ở đây lại có một tòa Tiên Thiên Trận Pháp!" Rất nhanh, Đế Tôn đã phát hiện ra một trận pháp Tiên Thiên ẩn giấu trong một dãy

núi nguyên thủy.

Dù sao, hắn tu luyện Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, sở hữu Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, tham ngộ Vạn Tượng Tinh Thần Thiên Diễn Đại Trận, độ nhạy cảm đối với trận pháp tuyệt không phải tầm thường.

Cho nên, tòa trận pháp có thể che giấu được các tu sĩ đại năng khác này, căn bản không thể qua mắt được hắn.

"Nếu có Tiên Thiên Trận Pháp, vậy chắc chắn có bảo bối tốt!" Đế Tôn trong lòng không khỏi vui mừng, Thập Nhị Tổ Vu chưa tìm thấy, vậy thì tìm vài món bảo bối lấy hên trước.

Thế là, hắn lập tức hai tay bấm đốt những thủ ấn huyền ảo, đánh ra từng đạo pháp quyết phù văn huyền ảo, phá giải trận pháp Tiên Thiên.

Hắn đã tham ngộ Thiên Diễn Tinh Thần Đại Trận, trình độ về trận pháp rất cao, một tòa Tiên Thiên Trận Pháp nho nhỏ căn bản không thể ngăn cản được hắn.

Hắn không chỉ nhanh chóng phá giải trận pháp Tiên Thiên, mà còn bố trí một trận pháp phòng ngự mạnh hơn ở xung quanh.

Nguyên nhân làm vậy rất đơn giản, đó là để tránh sau khi phá vỡ trận pháp Tiên Thiên, bảo bối bên trong lộ ra, gây ra động tĩnh quá lớn.

Như vậy, có thể sẽ kinh động đến Kỳ Lân tộc đang chiếm cứ dưới chân núi Bất Chu Sơn.

Mặc dù với thực lực và bảo bối của hắn, căn bản không sợ Kỳ Lân tộc, nhưng như vậy sẽ không tiện đi tìm Thập Nhị Tổ Vu.

"Mở cho ta!" Khi Đế Tôn đã đánh ra tất cả các pháp quyết phù văn, trong miệng không khỏi khẽ quát một tiếng, tất cả các pháp quyết phù văn đều bùng nổ ra một luồng sức mạnh vĩ đại.

“Ầm ầm!” Tựa như một tiếng sét giữa trời quang, trận pháp Tiên Thiên lóe lên một đạo thần quang chói mắt, rồi nổ tung.

Sau đó, một gốc linh căn đầy tiên khí hiện ra trước mặt Đế Tôn!

“Là Hoàng Trung Lý, một trong Thập đại Linh Căn của Hồng Hoang?” Hai mắt Đế Tôn lập tức sáng lên, nhìn chín quả tiên quả vàng óng, được bao bọc bởi khí nhân uân treo trên linh căn, khóe miệng không khỏi cong lên một đường cong.

Hoàng Trung Lý, vạn năm mới ra hoa, vạn năm mới kết quả, vạn năm mới chín.

Mỗi lần chín, chỉ có chín quả!

Mức độ quý giá của nó, gấp mười lần Bàn Đào của Tây Vương Mẫu và Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử!

Dù sao thời gian chín của Hoàng Trung Lý dài hơn, số lượng tiên quả kết ra lại ít hơn.

Vật hiếm thì quý, Hoàng Trung Lý đương nhiên quý hơn Bàn Đào và Nhân Sâm Quả.

“Ta cứ tưởng Bất Chu Sơn bị Kỳ Lân tộc chiếm đóng, bảo bối tốt ở đây đều bị Kỳ Lân tộc vơ vét hết, không còn con cá nào lọt lưới!” Đế Tôn vui mừng nói.

Bất Chu Sơn là tiên sơn nổi tiếng nhất Hồng Hoang, thai nghén vô số linh bảo tiên căn, đây là kiến thức phổ thông.

Nếu không phải Đế Tôn sinh ra muộn hơn, chắc chắn hắn sẽ không do dự mà vơ vét toàn bộ Bất Chu Sơn, thu hết tất cả bảo vật.

Nhưng thấy Kỳ Lân tộc chiếm cứ ở đây, hắn liền theo bản năng cho rằng bảo bối trên Bất Chu Sơn đã bị Kỳ Lân tộc vơ vét đi, cũng không trông mong gì vào việc thu được bảo bối ở đây.

Dù sao chỉ cần là một người bình thường ở một nơi quý giá như Bất Chu Sơn, đều sẽ không do dự mà vơ vét một lượt, thậm chí hai ba lượt, ba bốn lượt, đào sâu ba thước cũng không quá đáng.

Chương 25

Vậy thì hiển nhiên, khả năng Bất Chu Sơn còn sót lại bảo vật là rất nhỏ.

Nhưng bây giờ xem ra, căn bản không phải vậy, Bất Chu Sơn còn không ít con cá lọt lưới, cấp bậc cũng không thấp!

"Xem ra, ta phải để ý hơn, trong lúc tìm kiếm Thập Nhị Tổ Vu, bảo bối tốt cũng không được bỏ qua!" Đế Tôn thầm nghĩ trong lòng.

Bảo vật mà, không ai chê nhiều.

Đặc biệt là bảo vật cấp bậc như Hoàng Trung Lý, cho dù Đế Tôn là Đại La Kim Tiên, vẫn có tác dụng không nhỏ đối với hắn.

Huống hồ, Đế Tôn cũng không phải là người cô độc, hắn cũng có gia đình và người thân.

Ví dụ như hai người xem hắn như trưởng bối là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ví dụ như những người phụ nữ đã được định sẵn là của hắn như Hi Hòa và Thường Hi.

Ăn vài quả Hoàng Trung Lý, đối với việc tu luyện pháp lực tuyệt đối có trợ giúp lớn.

Thế là, Đế Tôn không nói hai lời, thu lấy cả gốc cả đất của Hoàng Trung Lý, đồng thời hái một quả tiên quả, ném vào miệng.

"Vị không tệ, hiệu quả cũng không tệ!" Đế Tôn chép chép miệng, hài lòng gật đầu nói.

Hoàng Trung Lý vào miệng là tan, lập tức hóa thành một dòng nước ấm nóng, đi vào tứ chi bách hài.

Năng lượng này vô cùng tinh thuần, không có bất kỳ thuộc tính

nào, có thể được tu sĩ trực tiếp hấp thu luyện hóa.

Rất nhanh, năng lượng này đã được sức mạnh của Thái Dương và Thái Âm trong cơ thể Đế Tôn dung hợp, trở thành pháp lực trong cơ thể hắn, trực tiếp khiến pháp lực của hắn tăng lên một phần mười.

Hiệu quả, tuyệt đối nghịch thiên!

Đế Tôn ước chừng, nếu ăn hết chín quả Hoàng Trung Lý, pháp lực tuyệt đối có thể tăng gấp đôi!

Nhưng Đế Tôn không làm vậy, hắn giữ lại để dùng vào những thời khắc quan trọng.

Vào những thời khắc quan trọng, loại bảo bối này có thể cứu mạng!

"Tiếp tục tiến lên, tiện thể xem còn có bảo bối gì khác không!" Sau khi thu lấy Hoàng Trung Lý, Đế Tôn gỡ bỏ các trận pháp xung quanh, tiếp tục tìm kiếm Thập Nhị Tổ Vu và các bảo vật khác.

Sự xuất hiện của Hoàng Trung Lý đã hoàn toàn kích hoạt ký ức của hắn về Bất Chu Sơn, hắn không khỏi dựa vào ký ức của kiếp trước mà nhớ lại Bất Chu Sơn có những bảo bối nào xuất hiện sau Long Hán đại kiếp.

Những bảo bối đó, chắc chắn là những con cá lọt lưới sau khi Kỳ Lân tộc vơ vét.

Nghĩ như vậy, hắn phát hiện thật sự có vài món vô cùng nổi tiếng!

"Nếu ta nhớ không lầm, vào thời đại Hồng Quân giảng đạo, Bất Chu Sơn đã sinh ra sáu bảy kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Hai mắt Đế Tôn đột nhiên sáng lên, trong lòng không khỏi cảm thấy một tia kinh hỉ.

Hắn đột nhiên nhớ ra, Bất Chu Sơn có một món bảo vật vô cùng

đặc biệt, món bảo vật này sau này được Nữ Oa dùng để tạo ra con người, đó là Tạo Nhân Tiên.

Hiện tại, nó là một cây Hồ Lô Đằng.

Sở dĩ nó đặc biệt, là vì bảy quả hồ lô kết trên thân nó đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đều để lại những truyền thuyết lừng lẫy.

Ví dụ như Trảm Tiên Phi Đao của Lục Áp, ví dụ như Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân, ví dụ như Chiêu Yêu Phiên của Nữ Oa, v.v!

Nếu có thể tìm thấy cây Hồ Lô Đằng đó, vậy thì tương đương với việc có được sáu bảy kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Quá kích thích!

"Bất kể thế nào, mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo này nhất định phải lấy được!" Đế Tôn trong lòng lập tức đưa ra quyết định.

Dù sao, đó là sáu bảy kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đừng nói là Đại La Kim Tiên, ngay cả Thánh Nhân cũng phải động lòng.

Huống hồ, cây Hồ Lô Đằng đó sau này còn là Tạo Nhân Tiên, có ý nghĩa trọng đại đối với sự ra đời của Nhân tộc.

Trong đó cũng ẩn chứa đại công đức, sao có thể bỏ qua?

Cho nên, Hồ Lô Đằng cộng thêm tất cả các quả hồ lô, hắn đều muốn hết!

Chương 26

Cho dù Hồng Quân đến, cũng không có tác dụng!

Đó là của Đế Tôn!

Thế là, tiếp theo, Đế Tôn lại bắt đầu tiến hành tìm kiếm kỹ lưỡng hơn, từng tấc một, không bỏ sót một kẽ hở nào.

Dưới sự kiểm tra tỉ mỉ như vậy, cộng thêm trình độ về trận pháp của hắn, hắn tin rằng cho dù những linh bảo đó có Tiên Thiên Trận Pháp che đậy thiên cơ, cũng vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn!

Không thể không nói, cũng chỉ có Đế Tôn mới có đủ kiên nhẫn này.

Nếu đổi là tu sĩ khác, tuyệt đối không thể nào điên cuồng tìm kiếm Bất Chu Sơn như vậy.

Dù sao, Bất Chu Sơn thực sự quá lớn!

Nó chống đỡ cả trời đất Hồng Hoang, có thể thấy nó dài đến mức nào!

Nếu ví Hồng Hoang như một bán cầu, vậy thì Bất Chu Sơn chính là bán kính của bán cầu đó!

Xung quanh Bất Chu Sơn, có mười vạn ngọn núi lớn, nối liền thành từng dãy núi nguyên thủy.

Thực sự là vô biên vô tận, mênh mông vô ngần!

Đừng nói là Đại La Kim Tiên, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh muốn tìm kiếm hết mọi ngóc ngách cũng phải tốn rất nhiều thời gian và tâm thần.

Hơn nữa, không chắc đã có thu hoạch.

Thử hỏi, trong tình huống này, ai sẽ điên cuồng như Đế Tôn?

Hiển nhiên, không có!

Nhưng cũng chính vì vậy, Đế Tôn mới có khả năng cao nhất tìm thấy bảy quả hồ lô đó trước.

"May mà pháp lực trong cơ thể ta âm dương tương tế, sinh sôi không ngừng, không cảm thấy mệt mỏi, nếu không thì, thật sự không dám tìm kiếm như vậy!" Đế Tôn âm thầm cảm thán.

Thời gian trôi qua, lúc này cách lúc tình cờ tìm thấy Hoàng Trung Lý đã qua gần trăm năm.

Trăm năm thời gian, hắn ngày đêm không nghỉ tìm kiếm Bất Chu Sơn, nhưng vẫn chưa tìm thấy bảy quả hồ lô đó.

Đương nhiên, cũng không phải là không có thu hoạch gì khác, trong khoảng thời gian này, hắn cũng tìm thấy không ít linh căn và linh bảo trung hạ phẩm.

Ví dụ như, hai chiếc quạt ba tiêu âm dương.

Trong đó, quạt ba tiêu dương ban đầu nên thuộc về Thái Thanh Lão Tử, dùng để quạt lửa Tam Muội Chân Hỏa trong lò Bát Quái để luyện đan.

Quạt ba tiêu âm thì bị Minh Hà ở biển máu vô tận có được, sau này ban cho công chúa của tộc A Tu La do y sáng lập là La Sát Nữ, cũng là vợ của Ngưu Ma Vương, Thiết Phiến công chúa.

Chiếc quạt ba tiêu này có công năng dập lửa, không phải dập lửa bình thường, mà là những loại thần hỏa như Tam Muội Chân Hỏa.

Nhưng hiện tại, những bảo bối này đều không liên quan đến họ, tất cả đều thuộc về Đế Tôn!

Đương nhiên, so với bảy quả hồ lô kia, chúng đều kém hơn, Đế Tôn cũng không để tâm.

Tâm tư của Đế Tôn đều đặt hết vào bảy quả hồ lô và Thập Nhị Tổ Vu.

Cuối cùng, trời không phụ lòng người, lại qua mười năm nữa, Đế Tôn cuối cùng cũng phát hiện ra một tòa siêu cấp Tiên Thiên Trận Pháp.

Tòa trận pháp này vô cùng ẩn giấu, nếu không phải Đế Tôn cảm nhận được sự dao động yếu ớt của khí cơ trận pháp, suýt nữa đã bỏ qua!

"Ha ha ha, tìm thấy rồi!" Đế Tôn không khỏi cười lớn, lập tức lóe người đến trước tòa trận pháp, đồng thời hai tay nhanh chóng múa may, đánh ra từng đạo văn huyền ảo, khắc sâu vào hư không.

Đạo văn bùng nổ ra vạn đạo thần quang, nhanh chóng nối liền lại, xây dựng thành một trận pháp phòng ngự mạnh mẽ, cách ly nơi này với thế giới bên ngoài.

Sau đó, Đế Tôn không nói hai lời, phá giải tòa siêu cấp đại trận ẩn giấu này.

Lập tức, tổng cộng bảy luồng thần quang màu sắc khác nhau từ trong trận pháp bùng lên, phóng thẳng lên trời, vô cùng chói mắt.

Chương 27

May mà Đế Tôn đã sớm có chuẩn bị, bố trí đại trận phòng ngự trước, nếu không thì, dị tượng lớn như vậy chắc chắn sẽ kinh động đến Kỳ Lân tộc.

Đợi ánh sáng tiêu tán và thu lại, bảy quả hồ lô màu sắc khác nhau lập tức hiện ra trước mắt Đế Tôn.

Bảy quả hồ lô giống như được điêu khắc từ phỉ thúy, trong suốt như pha lê, vô cùng sáng ngời, rực rỡ chói mắt, miệng hồ lô còn phun ra nuốt vào khí nhân uân.

Chúng đều treo trên một cây Hồ Lô Đằng màu xanh biếc, thân Hồ Lô Đằng cũng vô cùng to lớn, giống như một con giao long màu xanh, quấn quanh trên vách núi, khí thế phi phàm!

Hiển nhiên, đây chính là Hồ Lô Đằng và bảy quả hồ lô mà Đế Tôn đang tìm!

Chỉ là vì chưa đến thời điểm xuất thế, cho nên chúng đều chưa chín.

"Thu trước, sau này từ từ nuôi dưỡng cho chín!" Đế Tôn khẽ cười, tay lớn vung lên, cũng thu lấy cả gốc cả đất của Hồ Lô Đằng và bảy quả hồ lô.

Sau đó, hắn cũng gỡ bỏ trận pháp xung quanh, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm Thập Nhị Tổ Vu.

Ngay khoảnh khắc gỡ bỏ trận pháp, thiên cơ diễn hóa, Tam Thanh đang tu hành ở Côn Luân Sơn lập tức có cảm ứng.

Trong một động phủ nào đó ở Côn Luân Sơn, ba luồng quang đoàn màu vàng, tím, đỏ đang nhảy lên một cách có nhịp điệu, phun ra nuốt

vào linh khí trời đất nồng đậm xung quanh.

Bỗng nhiên, chúng không hẹn mà cùng rung động dữ dội, như bị một đòn tấn công cực lớn, tất cả đều dừng tu hành.

"Đại huynh, đã xảy ra chuyện gì?" Một giọng nói từ trong quang đoàn màu tím vang lên, ngữ khí tràn ngập sự kinh ngạc bất định.

Vừa rồi, y cảm nhận được thiên cơ cảnh báo, dường như có một thứ gì đó thuộc về mình đã bị người khác cướp đi.

"Nhị ca, lẽ nào huynh cũng có cảm giác như vậy?" Một giọng nói có phần trẻ trung hơn từ trong quang đoàn màu đỏ truyền ra, ngữ khí cũng tràn ngập sự kinh ngạc.

Kinh ngạc nhất phải là quang đoàn màu vàng, ban đầu y cứ tưởng chỉ có một mình mình như vậy, không ngờ hai huynh đệ bên cạnh cũng vậy.

"Cụ thể ta cũng không biết, nhưng ta cảm giác dường như có một món bảo vật thuộc về ta đã bị người khác lấy đi!" người trong quang đoàn màu vàng trầm giọng nói.

Hiển nhiên, người trong quang đoàn màu vàng chính là người đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử.

Người trong quang đoàn màu tím ở giữa chính là Ngọc Thanh Nguyên Thủy trong Tam Thanh.

Còn quang đoàn màu đỏ lớn kia, chính là người thứ ba trong Tam Thanh, Thượng Thanh Thông Thiên.

Là hậu duệ do ba đạo thanh khí kết hợp với nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, nội tâm họ cao ngạo vô cùng, cũng tràn đầy tự tin vào tương lai.

Họ cho rằng có công đức khai thiên của Bàn Cổ đại thần hộ thể,

con đường tu hành tuyệt đối sẽ thuận buồm xuôi gió, muốn công pháp có công pháp, muốn bảo bối có bảo bối.

Nhưng hiện tại, họ phát hiện lại có người có thể cưỡng ép đoạt đi bảo vật thuộc về mình.

Điều này khiến họ cảm thấy hoảng rồi!

Nếu là trùng hợp thì thôi, nếu không phải trùng hợp mà là chuyện bình thường, vậy sau này còn chơi thế nào nữa?

Thế nên, vào lúc này, Tam Thanh cảm thấy vô cùng bất an, ngay cả tâm trạng tu luyện cũng không còn nữa.

Người cũng cảm thấy bất an tương tự là Hồng Vân đang tu luyện tại Hỏa Vân Động.

Hồng Vân là đóa mây đỏ đầu tiên đắc đạo khi trời đất mới mở, trong bảy quả hồ lô kia, y cũng có một phần.

Vì vậy, khi bảy quả hồ lô đều bị Đế Tôn lấy đi, y đương nhiên cũng có cảm ứng.

So với họ, ba người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Nữ Oa lại bình tĩnh hơn nhiều.

Bởi vì xét từ một góc độ nào đó, họ cũng không thực sự mất đi hồ lô của mình, chỉ cần sau này ngoan ngoãn đi theo Đế Tôn, những gì thuộc về họ sẽ không thiếu một thứ gì.

Đương nhiên, nếu có tâm tư khác, vậy thì đừng trách Đế Tôn không khách khí.

"Kẻ nào, tại sao lại ở Bất Chu Sơn?" Khi Đế Tôn vừa thu bảy quả hồ lô, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm tung tích của Thập Nhị Tổ Vu, một tiếng quát bá đạo từ xa vọng lại, chất vấn Đế Tôn với giọng điệu đầy tức giận.

“Xem ra, kẻ đến không có thiện ý rồi!” Đế Tôn khẽ nheo mắt, khóe miệng nhếch lên một đường cong, nhìn về phía phát ra âm thanh, phát hiện một đội tu sĩ tộc Kỳ Lân đang nhanh chóng bay về phía này.

Chương 28

Hiển nhiên, cường giả tộc Kỳ Lân đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn, muốn đến gây phiền phức.

Nhưng hắn không hề để tâm, vì đã sớm lường trước chuyện này.

Dù sao hắn cũng đã tìm kiếm ở Bất Chu Sơn hơn một trăm năm, mãi đến hơn trăm năm sau mới bị cường giả tộc Kỳ Lân phát hiện đã là may mắn lắm rồi.

Trong hơn một trăm năm qua, hắn thu hoạch không ít, vì vậy, chẳng có gì phải bực mình!

Cùng lắm thì đại chiến một trận với cường giả tộc Kỳ Lân, dù sao thực lực của hắn cũng bày ra đó, chỉ cần tộc Kỳ Lân không có cường giả Chuẩn Thánh, hắn chẳng việc gì phải sợ!

"Bản tọa dạo chơi ở Bất Chu Sơn một chuyến, có ý kiến gì sao?" Đế Tôn đáp lại đầy bá khí.

Ánh mắt hắn sắc như dao, quét qua đội tu sĩ tộc Kỳ Lân trước mặt.

Đội tu sĩ này có tổng cộng mười sáu người, mặc cẩm bào Kỳ Lân màu đen, do một cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ dẫn đầu, kẻ yếu nhất cũng là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, trông khí thế phi phàm, uy thế lẫm liệt.

Nhưng ở trước mặt Đế Tôn, tất cả chỉ là đàn em, căn bản không đáng xem.

Cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân cũng nhìn sâu vào Đế Tôn, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, hiển nhiên y cũng cảm nhận được thực lực phi phàm của Đế Tôn, e rằng còn nhỉnh hơn y

một bậc.

Vì vậy, y không hành động thiếu suy nghĩ, mà lén truyền tin tức về trong tộc trước, chờ đợi cường giả mạnh hơn trong tộc đến.

"Bất Chu Sơn là nơi đóng quân của tộc Kỳ Lân, ngươi lén lén lút lút ở đây, chắc chắn có mưu đồ bất chính, bất lợi cho tộc Kỳ Lân!" Nhưng, cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân tuy không nói gì, một tên tiểu lâu la sau lưng y lại không nhịn được mà chất vấn.

"Không sai, Bất Chu Sơn có vô số bảo vật, ta thấy ngươi dường như đã tìm được không ít bảo bối ở đây, nếu ngươi ngoan ngoãn giao ra, không chừng bọn ta sẽ tha cho ngươi một mạng!" Lại một tên tiểu lâu la khác ngạo mạn nói.

"Xem cách ăn mặc của ngươi, hẳn là thuộc Phi Cầm nhất tộc, có thể là gián điệp do Phượng Hoàng tộc phái tới, vậy thì càng không thể để ngươi sống!" Tên tiểu lâu la lúc trước lại mở miệng.

Một người xướng một người họa, dường như xem Đế Tôn là cá nằm trên thớt, có thể tùy ý xâu xé.

Bọn chúng cũng không biết rốt cuộc Đế Tôn đã làm gì ở Bất Chu Sơn, nhưng điều đó không cản trở bọn chúng chụp những chiếc mũ lớn này lên đầu Đế Tôn, từ đó thỏa mãn tư dục của mình.

"Ha ha ha, cái gọi là Tiên Thiên Tam Tộc mà cũng ra cái bộ dạng này, xem ra cách ngày diệt tộc cũng không xa nữa rồi!" Đối mặt với sự chất vấn của đám tiểu lâu la tộc Kỳ Lân, Đế Tôn không giận mà còn cười, khóe miệng nhếch lên một đường cong chế nhạo.

Trong truyền thuyết, hắn biết Tiên Thiên Tam Tộc bá đạo vô cùng, hôm nay cuối cùng cũng được chứng kiến, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.

Kiêu ngạo bá đạo như vậy, thật sự cách ngày diệt tộc không xa

rồi!

"To gan!" Cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân cuối cùng cũng lên tiếng, khí thế toàn thân bùng nổ, hét giận vào Đế Tôn một tiếng, thanh âm như sấm sét.

Mặc dù y cũng bực mình đám tiểu lâu la sau lưng không có chút nhãn lực nào, nhưng Đế Tôn dám nói tộc bọn họ sắp diệt vong, y cũng không thể nhịn được nữa!

"Bản tọa thấy, kẻ to gan là mấy ngươi mới phải, đừng nói là bản tọa chưa làm gì tộc Kỳ Lân, cho dù có làm rồi, các ngươi cũng dám cản trở bản tọa sao?

Tìm chết!" Giọng của Đế Tôn dần trở nên lạnh lẽo.

Dứt lời, sát khí trên người hắn cuộn trào, một luồng khí thế bá đạo nóng rực với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lập tức lao về phía đội ngũ của tộc Kỳ Lân.

"Phụt!

Phụt!" Trong nháy mắt, hai tên tiểu lâu la của tộc Kỳ Lân vừa mới mở miệng nói lập tức trúng chiêu, dường như rơi vào biển lửa vô tận, trong khoảnh khắc liền hóa thành tro bụi!

"Ngươi dám giết người!" Cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi mà hỏi.

Y cũng không ngờ Đế Tôn lại bá đạo cường thế đến vậy, nói một câu không hợp liền ra tay hạ sát, ngay trước mặt y tru diệt hai tu sĩ tộc Kỳ Lân kia, hình thần câu diệt, ngay cả một thi thể nguyên vẹn cũng không để lại!

Phải biết rằng, tộc Kỳ Lân là một trong ba bá chủ của Hồng Hoang, tu sĩ đơn độc dù thực lực có mạnh đến đâu cũng không dám trêu chọc tộc Kỳ Lân, càng không dám giết người của tộc Kỳ Lân.

Nhưng hôm nay, Đế Tôn lại làm như vậy, quả thực đã lật đổ nhận thức của y!

Mười ba tên tiểu lâu la tộc Kỳ Lân sau lưng y cũng kinh hãi tột độ, trước tiên nhìn vị trí hai đồng bạn đã chết, rồi lại nhìn Đế Tôn, ánh mắt đều tràn đầy vẻ kinh hoàng.

"Giết thì đã sao, chẳng qua chỉ là hai con kiến hôi!

Dám nói lời cuồng ngôn, tội đáng chết vạn lần!" Giọng điệu của Đế Tôn vẫn bá khí phi phàm, căn bản không coi cường giả tộc Kỳ Lân vào mắt, thậm chí cũng không coi cả tộc Kỳ Lân vào mắt.

Chương 29

Phải biết rằng hắn là cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ, lại còn là Tam Túc Kim Ô, Yêu tộc hoàng giả bẩm sinh.

Hai tên tiểu lâu la tộc Kỳ Lân kia lại không biết sống chết mà xông vào, đáng phải dùng tính mạng để tạ tội!

Nếu không, tôn nghiêm của Đại La cường giả, của Yêu hoàng bẩm sinh há chẳng phải bị khinh nhờn sao?

Huống hồ, tộc Kỳ Lân tuy được xưng là một trong ba bá chủ, nhưng chẳng qua chỉ là xương khô trong mồ, sớm muộn gì cũng tàn lụi, có gì đáng sợ?

"Tốt, tốt, tốt, xem ra ta đoán không sai, ngươi quả nhiên là do Phượng Hoàng tộc phái đến Bất Chu Sơn, có mưu đồ bất chính với tộc Kỳ Lân, hôm nay ta sẽ để ngươi chôn thân tại đây!" Cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân giận dữ bừng bừng, tay phải vung lên, quét toàn bộ đám lâu la sau lưng ra xa, để tránh chúng bị vạ lây.

Sau đó, khí thế toàn thân y ầm ầm bùng nổ, như biển cả mênh mông cuồn cuộn, lao về phía Đế Tôn, muốn đại chiến một trận với hắn.

"Chỉ là một Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cũng dám không biết tự lượng sức mình mà khiêu chiến bản tọa sao?" Đế Tôn nhìn xuống đối phương, giọng điệu đầy vẻ khinh thường, không hề coi trọng đối thủ, sự chênh lệch cảnh giới giữa hai bên đã quá rõ ràng.

Hắn cao hơn đối phương một tiểu cảnh giới, căn nguyên tư chất của bản thân lại cao hơn đối phương rất nhiều, trong tay còn có hai món Tiên Thiên Chí Bảo.

Thử hỏi, một Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân lấy gì để đấu với hắn?

Nếu là cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ thậm chí hậu kỳ, không chừng có thể đấu với hắn vài hiệp!

Nhưng, đối phương đã muốn tìm chết, hắn đương nhiên vui lòng thành toàn.

Tu hành mấy chục nguyên hội, hắn chưa từng thực sự giao đấu với tu sĩ nào, hôm nay liền lấy tộc Kỳ Lân ra thử dao!

"Oanh!" Đế Tôn tâm niệm vừa động, khí thế cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng đột nhiên bùng nổ, còn cuồng bạo, hung mãnh và nóng rực hơn cả cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân.

Nếu khí thế của cường giả tộc Kỳ Lân là biển cả mênh mông, thì khí thế của Đế Tôn là biển lửa vô tận.

Mặc dù nước có thể khắc lửa, nhưng khi lửa đủ mạnh, cũng có thể khắc ngược lại nước!

Không chỉ vậy, sau lưng Đế Tôn còn xuất hiện dị tượng mặt trời, làm nổi bật hắn như một vị đế vương vô thượng, chiếu rọi chư thiên, quan sát chúng sinh.

Một luồng khí tức bá đạo tuyệt luân từ trên người Đế Tôn lan tỏa, quét sạch khắp trời đất bốn phương.

Dưới luồng khí tức này, đừng nói là đám tiểu lâu la Thái Ất Kim Tiên của tộc Kỳ Lân, ngay cả cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân cũng cảm thấy ngạt thở, không nhịn được muốn cúi đầu bái lạy Đế Tôn!

"Sao có thể, sao ngươi có thể có được khí tức bá đạo của bậc hoàng giả như vậy, loại khí tức này, ta chỉ từng cảm nhận được trên

người tộc trưởng!" Cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân không khỏi trở nên kinh hãi.

Thực lực của Đế Tôn vượt xa y thì thôi, không ngờ trên người Đế Tôn lại có khí tức hoàng giả.

Trong Hồng Hoang hiện tại, người sở hữu loại khí tức này chỉ có tộc trưởng của ba tộc.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện người thứ tư sở hữu khí tức hoàng giả là Đế Tôn, làm sao y không kinh, làm sao không hãi?

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Cường giả Đại La Kim Tiên của tộc Kỳ Lân lập tức nghiêm giọng, quát hỏi lần nữa.

"Bản tọa là Đế Tôn!

Sau khi chết rồi, hãy nhớ là bản tọa đã giết ngươi!" Đế Tôn bá khí quát lạnh.

Hắn xông pha Hồng Hoang, vốn là để dương danh lập vạn, vì vậy căn bản không thèm che giấu thân phận, nói cho đối phương biết cũng không sao.

Trả lời xong câu hỏi này, hắn lập tức ra tay, hai tay dang ra, giữa lòng bàn tay, hai luồng năng lượng nóng bỏng cuồn cuộn đang nhanh chóng ngưng tụ, chẳng mấy chốc đã hình thành hai quả cầu ánh sáng màu vàng to bằng quả bóng đá.

"Giết!" Đế Tôn khẽ quát một tiếng, thân hình nhanh như tia chớp, đã đến trước mặt đối phương, hai quả cầu ánh sáng mặt trời nhanh chóng đánh tới.

"Không ổn!" Cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân cảm thấy một trận tim đập nhanh, lập tức theo bản năng lùi lại, muốn né tránh công kích của Đế Tôn.

Nhưng, đã quá muộn!

Dị tượng mặt trời của Đế Tôn vừa xuất hiện đã vô hình trung phong tỏa không gian xung quanh, khiến đối phương càng khó thoát ly, không thể né tránh, chỉ có thể cứng đối cứng.

Hai tay y nắm chặt thành quyền, pháp lực cuồn cuộn toàn thân cũng nhanh chóng ngưng tụ thành hai quả cầu ánh sáng màu đen, đánh về phía Đế Tôn.

Nhưng, bản thân y đã thấp hơn Đế Tôn một tiểu cảnh giới, căn nguyên lại không bằng Đế Tôn, làm sao có thể chống lại được hắn.

Chương 30

"Oanh!

Oanh!" Mặc dù cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân đã dốc toàn lực chống cự, hai quả cầu ánh sáng mặt trời của Đế Tôn vẫn trọng thương y, nổ tung dữ dội, thổi bay hai cánh tay của đối phương từ vai, máu tươi tuôn trào!

"Chết tiệt, tên này sao lại mạnh đến thế!" Cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân kinh hãi tột độ, tuy đã sớm ý thức được thực lực của Đế Tôn đáng sợ, nếu không cũng sẽ không cẩn thận như vậy, ngay từ đầu đã truyền tin về trong tộc, mời cao thủ mạnh hơn trong tộc đến trợ trận.

Nhưng, y không ngờ thực lực của Đế Tôn lại mạnh đến mức kinh khủng như vậy, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, đã bị Đế Tôn trọng thương, trực tiếp mất đi hai cánh tay!

"Mau đi!" Cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân vội vàng hét lớn một tiếng, nhắc nhở đám lâu la tộc Kỳ Lân ở xa, để chúng mau chóng rút lui.

Cố gắng ở lại đây, chỉ có thể chờ bị Đế Tôn thu hoạch. 10.

Thực tế, không cần y nhắc nhở, đám tiểu lâu la kia thấy Đế Tôn một chiêu đã trọng thương y, sớm đã sợ vỡ mật, lũ lượt hét lên muốn quay về gọi cứu viện, chạy trốn về phía chân núi Bất Chu Sơn.

Cùng lúc cường giả Đại La Kim Tiên của tộc Kỳ Lân nói, thân hình y cũng nhanh chóng lùi lại, hóa thành một luồng sáng lao đi trong không trung, muốn chạy trốn.

Nhưng, chạy đâu có dễ như vậy!

“Thừa lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi!” Trong mắt Đế Tôn lóe lên một tia lạnh lẽo, Vạn Tượng Tinh Thần Quyết nhanh chóng vận chuyển, Thái Dương bản nguyên chi lực trong cơ thể như sông lớn cuồn cuộn, chảy không ngừng.

Dị tượng mặt trời sau lưng hắn tỏa ra ánh sáng cực thịnh, từng tia kim quang chói mắt như những cây kim vàng.

Không, không phải như, mà chính là những cây kim vàng.

Dưới sự điều khiển của Đế Tôn, những tia kim quang mặt trời đáng sợ đó hóa thành hàng triệu cây kim châm sắc bén, giống như Bạo Vũ Lê Hoa Châm, bắn về phía cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân và đám tiểu lâu la thuộc hạ.

“Vút vút vút!!” Trong khoảnh khắc, tiếng không gian bị xuyên thủng không ngớt bên tai, như pháo tiên đồng loạt nổ, như mưa dập lá chuối, lốp bốp vang vọng trong sơn cốc, chấn động đến ù tai.

“A!

A!

A!” Một chuỗi tiếng la hét thảm thiết chói tai vang lên, bao gồm cả cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân, tất cả tu sĩ tộc Kỳ Lân đều bị từng cây kim châm kinh khủng xuyên thủng.

Trên người mỗi tu sĩ tộc Kỳ Lân, ít nhất có hơn trăm cây kim châm xuyên qua để lại vết thương, máu tươi đỏ thẫm không ngừng chảy ra, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn!

Ngay sau đó, từ vết thương bắt đầu không ngừng bốc lên từng làn khói xanh, tỏa ra mùi bị thiêu cháy.

Dù sao, những cây kim châm đó đều do dị tượng mặt trời của Đế Tôn hóa thành, chứa đựng Thái Dương chi lực cuồng bạo nóng rực.

Thái Dương chi lực xâm nhập vào cơ thể, toàn bộ bùng nổ lập tức thiêu đốt thân thể thành từng cỗ xác khô.

"Bịch!

Bịch!

Bịch!" Sau khi bị chém giết, thi thể của bọn họ đều từ không trung rơi xuống, đập ra một cái hố lớn trên mặt đất, bụi mù bay lên!

Đến đây, đội ngũ tộc Kỳ Lân vừa đến gây sự, tất cả đều bị Đế Tôn nhanh chóng chém giết!

Tận diệt!

Không chừa một ai!

Ánh mắt Đế Tôn lạnh lùng, đối với chuyện này không hề cảm thấy chút khó chịu nào.

Từ khoảnh khắc hắn ra tay, mâu thuẫn giữa hắn và tộc Kỳ Lân đã không thể hòa giải.

Vì vậy, thay vì để lại hậu họa, không bằng trực tiếp nhổ cỏ tận gốc!

Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân!

Nhưng, xung đột giữa Đế Tôn và tộc Kỳ Lân lại không vì thế mà kết thúc.

Chương 31

Ngược lại, đây mới chỉ là bắt đầu, chuyện này cùng lắm chỉ là ngòi nổ cho cuộc xung đột giữa Đế Tôn và tộc Kỳ Lân mà thôi!

"Ai!

Kẻ nào dám làm càn ở tộc Kỳ Lân của ta!" Một luồng khí thế kinh thiên động địa từ chân núi Bất Chu Sơn xông lên trời, chứa đựng sự tức giận và sát ý ngút trời, lao thẳng lên mây xanh.

Trong khoảnh khắc, trên cửu thiên mây đen cuồn cuộn, hình thành một xoáy nước đáng sợ, trong xoáy nước sấm chớp vang dội, dị tượng kinh khủng dường như muốn bao trùm toàn bộ Bất Chu Sơn.

"Đánh kẻ nhỏ, quả nhiên kẻ lớn sẽ ra mặt!" Ánh mắt Đế Tôn băng giá, nhìn mây đen cuồn cuộn trên cửu thiên đang nhanh chóng ập đến, hắn biết chắc chắn là cường giả tộc Kỳ Lân đã phát hiện hắn hạ sát thủ, đặc biệt đến báo thù.

Nhưng hắn không hề lo lắng, vừa giao thủ với cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân, hắn đã có hiểu biết đại khái về thực lực của bản thân.

Không phải là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, căn bản không phải là đối thủ của hắn, chỉ có nước bị ngược sát.

Vì vậy, trừ phi tộc trưởng tộc Kỳ Lân đích thân đến, nếu không, đều không làm gì được hắn.

Thậm chí ngay cả khi tộc trưởng tộc Kỳ Lân đích thân đến, cũng chưa chắc có thể làm gì được hắn.

Dù sao, trên người hắn có Hỗn Độn Chung và Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, hai món Tiên Thiên Chí Bảo, đủ để hắn đứng ở thế bất bại!

“Ngươi đã giết người của tộc Kỳ Lân ta sao?” Rất nhanh, một thân hình khí thế hung mãnh liền xuất hiện trước mặt Đế Tôn, mặc trường bào màu đen, trên y bào có chín đầu kỳ lân chiếm cứ, quan sát bốn phương, tỏa ra khí thế bá đạo vô hình.

Đó là một người đàn ông trung niên, tướng mạo uy nghiêm, hai mắt đặc biệt có thần, chứa đựng áp lực mạnh mẽ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hiển nhiên, người đến không phải là cường giả khác của tộc Kỳ Lân, mà chính là tộc trưởng tộc Kỳ Lân – Kỳ Tổ.

Vốn dĩ, sau khi cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ của tộc Kỳ Lân truyền tin về, đáng lẽ phải là một trưởng lão mạnh hơn của tộc Kỳ Lân đến trợ trận.

Nhưng, khi Đế Tôn phóng ra khí thế hoàng giả bá đạo thuộc về mình, Kỳ Tổ lập tức bị kinh động.

Cộng thêm việc thấy Đế Tôn chỉ một chiêu đã chém giết Đại La Kim Tiên sơ kỳ dưới trướng mình, y càng không thể bình tĩnh, quyết định phải đích thân đến gặp Đế Tôn.

“Không sai, là bản tọa giết, ngươi có thể làm gì được bản tọa?” Đế Tôn không chút khách khí nói.

“Hay cho câu ‘ngươi có thể làm gì được ta’, rốt cuộc các hạ là thần thánh phương nào, tại sao lại muốn đối địch với tộc Kỳ Lân?” Kỳ Tổ giận quá hóa cười.

Lúc này y cũng thấy Tam Túc Kim Ô trên minh hoàng trường bào của Đế Tôn, lầm tưởng Đế Tôn thuộc Phi Cầm nhất tộc, cũng là do Phượng Hoàng tộc phái tới.

Vì vậy, ánh mắt nhìn Đế Tôn đầy vẻ kiêng dè, y cho rằng bên cạnh Đế Tôn có cường giả Phượng Hoàng tộc ẩn nấp.

Đặc biệt lo lắng Phượng Tổ cũng đích thân đến, ẩn nấp trong hư không, đang tìm cơ hội đánh lén.

Do đó, mặc dù trong lòng sát khí cuồn cuộn, hận không thể giết Đế Tôn ngay lập tức, y cũng không thể không cẩn thận hành sự.

Nhưng y không biết rằng, Đế Tôn căn bản không có một chút quan hệ nào với Phi Cầm nhất tộc hay Phượng Hoàng tộc, ít nhất hiện tại là không có.

Tam Túc Kim Ô là một tộc riêng, và là Yêu hoàng bẩm sinh, là Yêu tộc chi chủ tương lai!

Kỳ Tổ coi Đế Tuấn là người của Phượng Hoàng tộc, đó thực sự là một hiểu lầm to lớn.

Nhưng, hiểu lầm cũng tốt!

"Bản tọa hành không đổi tên, tọa không đổi họ, danh hiệu là Đế Tôn, nhớ kỹ cho rõ!" Giọng nói đầy bá khí của Đế Tôn vang vọng trong dãy núi Bất Chu Sơn.

Hôm nay hắn phải chiến một trận với Kỳ Tổ, để danh hiệu của mình vang dội triệt để, tuyên bố với chúng sinh Hồng Hoang, Đế Tôn đã đến!

"Tốt!

Hay cho một cái tên Đế Tôn!

Thực sự cuồng vọng đến cực điểm!" Kỳ Tổ không khỏi quát lạnh.

Đế Tôn, xưng đế xưng tôn, cái danh hiệu này theo y thấy, thực sự quá kiêu ngạo, còn kiêu ngạo hơn cả y.

Là một trong ba bá chủ trên danh nghĩa của Hồng Hoang, Kỳ Tổ sao có thể cho phép có người kiêu ngạo hơn mình?

Chương 32

Vì vậy, y nổi giận!

“Tiểu tặc, để bản tổ xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì, mà dám dùng danh hiệu kiêu ngạo như vậy!” Kỳ Tổ giận dữ nói.

Dứt lời, khí thế của y tăng vọt đến cực điểm, như thực chất, hóa thành một đầu mãnh thú Kỳ Lân cao lớn như núi, lao về phía Đế Tôn.

“Bản tọa cũng muốn xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì, mà có thể trở thành một trong ba bá chủ của Hồng Hoang!” Đế Tôn cũng lạnh lùng nói.

Thông qua khí thế Kỳ Tổ phóng ra, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, tu vi hiện tại của Kỳ Tổ tối đa chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chưa nhờ vào khí vận để đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vậy thì chênh lệch với hắn không lớn, chỉ cách nhau hai tiểu cảnh giới.

Hai tiểu cảnh giới, hoàn toàn có thể dùng hai món Tiên Thiên Chí Bảo trong tay để bù đắp!

“Hỗn Độn Chung, ra!” Đế Tôn khẽ quát một tiếng, không nói hai lời, liền tế ra Hỗn Độn Chung.

Dù sao đối mặt với y là một trong ba bá chủ của Hồng Hoang, Kỳ Tổ, thực lực đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Về mặt chiến lược có thể xem thường đối phương, nhưng về mặt chiến thuật tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Vì vậy, vừa ra tay hắn đã dùng đến lá bài tẩy mạnh nhất.

“Ông!

Ông!

Ông!" Chiếc Hỗn Độn Chung cổ xưa xuất hiện trên đỉnh đầu Đế Tôn, trên thân chuông, hàng vạn đạo phù văn lập tức lóe lên thần quang vàng rực, tỏa ra vĩ lực thần bí, huyền ảo, mạnh mẽ.

Vạn ngàn luồng khí Huyền Hoàng rủ xuống, bố trí một lớp hộ tráo phòng ngự hình chuông màu vàng xung quanh Đế Tôn, bảo vệ hắn chặt chẽ bên trong.

Cũng vào lúc này, công kích của Kỳ Tổ vừa vặn đến, đầu Mặc Ngọc Kỳ Lân do khí thế cuồn cuộn của Kỳ Tổ ngưng tụ thành hình, hung hăng va vào hộ tráo phòng ngự hình chuông của Đế Tôn.

"Đang!" Một tiếng chuông cổ xưa trầm đục vang lên, một luồng vĩ lực mênh mông bùng nổ, đầu Mặc Ngọc Kỳ Lân đó lập tức bị một luồng lực phản chấn kinh khủng chấn thành phấn vụn.

Ánh sáng của hộ tráo phòng ngự chỉ mờ đi một chút.

"Thật là bảo bối tốt!" Trong mắt Đế Tôn không khỏi lóe lên một tia vui mừng, lần đầu tiên sử dụng Hỗn Độn Chung, cảm giác thật tuyệt!

Không chỉ công thủ hợp nhất, uy lực mười phần, điều khiến hắn vui mừng hơn là, không cần sử dụng quá nhiều pháp lực đã có thể thúc đẩy uy năng của Hỗn Độn Chung.

Dù sao đây cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, yêu cầu về pháp lực không hề thấp, nếu là tu sĩ khác thúc đẩy Hỗn Độn Chung, e rằng chưa thúc đẩy được mấy lần đã bị hút cạn toàn bộ pháp lực.

Nhưng có lẽ vì Đế Tôn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng tộc, cộng thêm việc Đông Hoàng Thái Nhất chủ động tặng, nên pháp lực tiêu hao khi Đế Tôn thúc đẩy Hỗn Độn Chung cực kỳ ít, nhẹ nhàng như thúc đẩy một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

Như vậy, có thể nói không ngoa, hắn thực sự đã đứng ở thế bất bại rồi!

"Bảo bối tốt!" Ở phía bên kia, Kỳ Tổ nhìn Hỗn Độn Chung mà Đế Tôn tế ra, cũng không khỏi khen một tiếng, sau đó trong hai mắt lộ ra một tia tham lam.

Là một trong ba bá chủ của Hồng Hoang, chủng tộc chiếm cứ toàn bộ dãy núi Bất Chu Sơn, bao nhiêu năm qua, tộc Kỳ Lân đã thu thập không ít bảo bối, cũng không thiếu Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng so với Hỗn Độn Chung trong tay Đế Tôn, thì còn kém xa.

Vì vậy, dù Kỳ Tổ sở hữu vô số bảo vật, lúc này cũng nảy sinh lòng tham với Hỗn Độn Chung của Đế Tôn, muốn đoạt lấy Hỗn Độn Chung của Đế Tôn làm của riêng!

"Đúng là bảo bối tốt, tiếc là ngọc đẹp lại rơi vào tay kẻ không xứng!" Đế Tôn khinh thường chế nhạo.

Hắn đương nhiên nhìn ra sự tham lam trong mắt Kỳ Tổ, nhưng bảo vật trong tay hắn đâu có dễ cướp như vậy.

Nếu Kỳ Tổ là cường giả Chuẩn Thánh thì thôi, chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, quả thực là người si nói mộng!

"Chỉ cần ngươi để lại món bảo bối này, bản tổ có thể bỏ qua chuyện cũ, không truy cứu lỗi lầm của ngươi!" Kỳ Tổ quả nhiên nói mộng.

"Ngươi là đồ ngốc à?" Đế Tôn nhìn Kỳ Tổ bằng ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc.

"Tốt, ngươi muốn chết, vậy đừng trách bản tổ không khách khí!" Giọng Kỳ Tổ lạnh lẽo.

Chương 33

Mặc dù y không hiểu "đồ ngốc" là gì, nhưng trực giác mách bảo y đó chắc chắn không phải là lời hay ho.

Thế là, pháp lực toàn thân y điên cuồng vận chuyển, chuẩn bị đại chiến một trận với Đế Tôn.

Sau lưng y ngưng tụ ra một dị tượng Kỳ Lân, chân đạp núi sông, khí thế cuồn cuộn.

Y bào không gió tự bay, tóc dài tung bay, trong tay tế ra một cây Phương Thiên Họa Kích, như bá vương tại thế.

Bảo bối được Kỳ Tổ dùng để chiến đấu, hiển nhiên không phải là vật tầm thường, phẩm cấp đã đạt tới Cực phẩm Tiên Thiên!

"Trảm!" Kỳ Tổ hét giận một tiếng, điều động pháp lực cuồn cuộn rót vào Phương Thiên Họa Kích, chém về phía Đế Tôn.

Một nhát chém này, dường như ngay cả không gian cũng bị chém vỡ, không gian như thực chất, rung động dữ dội, vỡ ra những vết nứt như mạng nhện, cực kỳ đáng sợ!

"Hỗn Độn Chung, đỡ!" Sắc mặt Đế Tôn không đổi, không hoảng không vội, thúc đẩy Hỗn Độn Chung, trực tiếp lao về phía Phương Thiên Họa Kích của Kỳ Tổ.

"Đang!" Một tiếng nổ vang chấn động đến ù tai, hai luồng năng lượng mạnh mẽ va chạm kịch liệt, năng lượng kinh khủng cuộn trào trên bầu trời, khiến trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang, toàn bộ Bất Chu Sơn dường như cũng đang rung chuyển.

"Đại ca, cao nhân phương nào đang chiến đấu vậy?" Trên sườn núi Bất Chu Sơn, một nữ nhân thân người đuôi rắn không khỏi kinh

hãi hỏi.

Mặc dù ở xa chiến trường, nhưng dư chấn kinh khủng đó vẫn khiến nàng cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Dường như chỉ cần bị ảnh hưởng một chút, cũng đủ để nàng hồn bay phách lạc.

"Một người là tộc trưởng tộc Kỳ Lân, Kỳ Tổ, còn người kia, ta không thể suy diễn được!" Một nam tu sĩ thân người đuôi rắn khác ánh mắt ngưng trọng nói.

Hiển nhiên, thân phận của hai người này chính là Nữ Oa và Phục Hy.

Cả hai đều sinh ra ở Bất Chu Sơn, hiện tại đều chưa hóa hình, tu vi chỉ là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Theo tiến trình phát triển bình thường của Hồng Hoang, cả hai đều phải đợi đến khi Long Hán đại kiếp bùng nổ, tam tộc suy tàn, tộc Kỳ Lân không còn chiếm cứ Bất Chu Sơn nữa mới xuất thế.

Hiện tại tộc Kỳ Lân hung mãnh, xưng bá Bất Chu Sơn, cả hai chỉ có thể tạm thời tránh né, tiềm tâm tu luyện.

Bây giờ Đế Tôn và Kỳ Tổ đại chiến, tỏa ra năng lượng kinh khủng cuồng bạo, khiến cả hai đều bị kinh động.

"A, đại huynh có thể suy diễn ra Kỳ Tổ, chẳng lẽ người còn lại, chẳng lẽ người đó lợi hại hơn Kỳ Tổ sao?" Nữ Oa trừng lớn đôi mắt hạnh, đôi môi hồng nhuận không thể tin nổi mà mở ra, đối với lời của Phục Hy cảm thấy khó có thể tin.

Thực ra, Phục Hy có thể nói cho Nữ Oa biết hai bên chiến đấu không phải là nhìn bằng mắt thường, mà là dựa vào thiên phú thần thông Thiên Cơ Thôi Diễn để có được kết quả.

Dù sao chỉ là Thái Ất Kim Tiên mà thôi, làm sao dám đi nhìn trộm trận chiến của cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong chứ?

Nhưng nàng không hiểu, tại sao có thể suy diễn ra Kỳ Tổ, lại không thể suy diễn ra Đế Tôn, chẳng phải điều đó cho thấy Đế Tôn còn lợi hại hơn Kỳ Tổ sao.

Nhưng thực tế, ai cũng biết, Kỳ Tổ là một trong ba bá chủ của Hồng Hoang!

"Cái này ta cũng không rõ, lai lịch của vị cường giả kia quả thực rất khó suy diễn, dường như bị sương mù dày đặc che phủ, cho dù ta cưỡng ép suy diễn, e rằng cũng không thể ra kết quả, thậm chí còn khiến ta bị phản phệ trọng thương!" Ánh mắt Phục Hy phức tạp nói.

Thật lòng mà nói, y đối với năng lực Tiên Thiên Diễn của mình rất tự tin, thậm chí có thể nói là tự phụ.

Dù sao không phải là Đại La Kim Tiên, lại có thể suy diễn ra Đại La Kim Tiên, đổi lại là ai cũng sẽ có chút tự mãn.

Nhưng hiện tại, năng lực Tiên Thiên Diễn lại mất tác dụng trên người Đế Tôn, khiến Phục Hy cảm nhận được một đả kích chưa từng có!

"Không ngờ Hồng Hoang lại có cường giả thần bí như vậy!" Nghe lời của Phục Hy, Nữ Oa không khỏi càng thêm kinh ngạc, đối với thân phận của Đế Tôn càng cảm thấy tò mò.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, sâu dưới lòng đất trong dãy núi Bất Chu Sơn, một tòa cung điện khí thế hùng vĩ, cổ xưa được chôn vùi tại đây.

Trong cung điện, Thập Nhị Tổ Vu ngồi xếp bằng quanh một ao máu khổng lồ, trong ao máu lơ lửng một trái tim màu đỏ khổng lồ, phát ra tiếng tim đập thình thịch, tràn ngập nhịp điệu thần bí kỳ dị,

như đại đạo chi âm, khiến người ta điếc tai nhức óc.

Thập Nhị Tổ Vu cũng theo nhịp tim đập để tu luyện, mười hai người hợp thành một thể, không ngừng hấp thu luyện hóa năng lượng của trái tim trong ao máu, khí tức dần trở nên mạnh mẽ cuồng bạo.

Đột nhiên, những người đang nhắm mắt tu luyện đều đồng loạt mở mắt, ánh mắt nhìn về phía trận chiến của Đế Tôn và Kỳ Tổ, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Hiển nhiên, bọn họ cũng cảm nhận được luồng năng lượng va chạm kinh khủng đó.

Chương 34

"Tứ đệ, mau xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đế Giang lập tức mở miệng.

Vị "tứ đệ" mà y nói chính là Chúc Cửu Âm, người nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc, Thời Gian Pháp Tắc ảo diệu vô cùng, Chúc Cửu Âm dùng sức mạnh thời gian để suy diễn, hoàn toàn không thua kém Tiên Thiên Diễn của Phục Hy.

"Vâng, đại huynh!" Sắc mặt Chúc Cửu Âm trịnh trọng, lập tức nhận lệnh, nhắm mắt lại, toàn lực thúc đẩy Thời Gian Pháp Tắc, bắt đầu suy diễn ngọn ngành của sự việc.

Nhưng rất nhanh, y liền mở mắt với vẻ mặt khó coi, ánh mắt nhìn mọi người đầy phức tạp.

"Các huynh muội, chuyện này có điểm rất kỳ lạ, ta chỉ suy diễn ra được một trong hai bên đối chiến là Kỳ Tổ của tộc Kỳ Lân, còn người kia ta lại hoàn toàn không thể suy diễn ra, nhưng lại cảm nhận được một luồng ác ý mãnh liệt từ đối phương, dường như nhắm vào chúng ta!" Chúc Cửu Âm giọng điệu vô cùng ngưng trọng nói.

Đùa sao, mục đích chính của Đế Tôn đến Bất Chu Sơn lần này là để tìm bọn họ, sau đó chém giết từ sớm, tự nhiên là đối với họ có một luồng ác ý mãnh liệt, thậm chí có thể nói là sát ý.

"Cái gì?

Ngay cả ngươi cũng không suy diễn ra được?

Chẳng lẽ thực lực của người đó còn mạnh hơn cả Kỳ Tổ của tộc Kỳ Lân sao?" Đế Giang lập tức kinh hãi nói.

Mặc dù tạm thời chưa xuất thế, nhưng trốn trong Bàn Cổ Điện,

giống như một người ngoài cuộc quan sát, bọn họ có thể thấy rõ sự phát triển tình hình của Hồng Hoang hiện tại.

Bọn họ đều biết tộc Kỳ Lân là một trong ba bá chủ của Hồng Hoang, Kỳ Tổ cũng là một trong ba cường giả của Hồng Hoang, tạm thời không thể đối đầu với đối phương.

Nhưng không ngờ, vào thời điểm Tiên Thiên Tam Tộc ngày càng lớn mạnh, lại xuất hiện một cường giả khiến Chúc Cửu Âm không nhìn thấu đang đối chiến với Kỳ Tổ.

"Còn nữa, vị cường giả thần bí đó lại có ác ý mãnh liệt với chúng ta?

Nhưng chúng ta căn bản chưa từng rời khỏi Bàn Cổ Điện, sao có thể biết được sự tồn tại của chúng ta, mà có mưu đồ bất chính với chúng ta?" Đế Giang lại kinh hãi hỏi.

Ngay cả rốt cuộc Đế Tôn là thần thánh phương nào cũng không biết, Đế Tôn lại muốn gây phiền phức cho bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy rất khó chịu.

Các Tổ Vu khác cũng lộ vẻ kinh ngạc, mỗi người một vẻ khó có thể chấp nhận.

"Tứ đệ, ngươi chắc chắn vị cường giả đó không phải là Long Vương hay Phượng Tổ chứ?" Đế Giang lại trịnh trọng hỏi.

Y cảm thấy trong chuyện này có chút hiểu lầm!

"Bẩm đại huynh, ta có thể khẳng định, khí tức của Long Vương và Phượng Tổ ta nhớ rất rõ, đạo khí tức này tuyệt đối là lần đầu tiên xuất hiện!" Chúc Cửu Âm rất khẳng định trả lời.

"Vậy ngươi thử suy diễn xem, vị cường giả này sẽ gây ảnh hưởng gì đến chúng ta?" Lông mày Đế Giang nhíu lại thành một chữ "xuyên", lại trầm giọng phân phó.

Sắc mặt y âm trầm, lòng chùng xuống đáy cốc, lời của Chúc Cửu Âm khiến tâm trạng y trong nháy mắt trở nên tồi tệ!

Chúc Cửu Âm gật đầu, không nói gì, lập tức lợi dụng Thời Gian Pháp Tắc để tiến hành suy diễn, thông qua gia tốc thời gian, để suy diễn thăm dò tương lai xa xôi.

Nhưng không thăm dò thì thôi, vừa thăm dò xong, sắc mặt Chúc Cửu Âm không khỏi đại biến.

"Đại huynh, đại sự không ổn, ta hoàn toàn không nhìn thấy được tương lai của chúng ta!" Chúc Cửu Âm gần như kinh hãi hét thất thanh.

Là người nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc, chỉ cần thiên cơ không hỗn loạn, y có thể quay ngược quá khứ, cũng có thể thăm dò tương lai.

Trước kia, y có thể thấy rõ ràng tộc Kỳ Lân đang chiếm cứ Bất Chu Sơn sẽ rời đi bằng một cách nào đó, sau đó bọn họ sẽ chiếm cứ Bất Chu Sơn, dẫn dắt Vu tộc xuất thế, xưng bá Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại, y đột nhiên phát hiện tương lai của Thập Nhị Tổ Vu và Vu tộc dường như đã bị một sự va chạm mạnh mẽ nào đó làm thay đổi quỹ đạo, khiến y không còn nhìn thấy rõ, không biết sẽ đi về đâu!

Điều này khiến y hoảng sợ!

"Sao có thể?!

Có phải ngươi nhầm lẫn ở đâu không?

Suy diễn lại lần nữa!" Lần này không chỉ có Đế Giang, mà Chúc Dung, Cộng Công và mười vị Tổ Vu còn lại cũng đều kinh hãi la lớn, hoàn toàn không ngờ sự xuất hiện của Đế Tôn lại mang đến cho bọn họ ảnh hưởng lớn như vậy.

“Các huynh muội, ta cũng mong là mình nhầm, nhưng sự thật là vậy, vị cường giả thần bí này tuyệt đối là đại địch của chúng ta!” Chúc Cửu Âm mặt lộ vẻ cười khổ.

Phỏng đoán của y hoàn toàn không sai, thực tế, nếu không phải bọn họ trốn trong Bàn Cổ Điện, và được chôn sâu dưới lòng đất, e rằng đã sớm bị Đế Tôn tìm ra.

Chương 35

Đến lúc đó, Đế Tôn không chỉ đơn giản là đại địch, mà là trực tiếp tiễn bọn họ lên Tây thiên!

"Hít…" Bao gồm cả Đế Giang, tất cả các Tổ Vu đều không tự chủ được mà hít một ngụm khí lạnh, tâm trạng trở nên vô cùng nặng nề, không khí trong Bàn Cổ Điện cũng trở nên vô cùng áp bức.

Bọn họ đều hy vọng Chúc Cửu Âm suy diễn sai, nhưng lý trí mách bảo bọn họ, e rằng Chúc Cửu Âm suy diễn không sai.

Điều này khiến bọn họ nhất thời không biết phải làm sao.

Một tộc Kỳ Lân và Kỳ Tổ đã khiến bọn họ phải trốn trong Bàn Cổ Điện, hoàn toàn không dám ló mặt, bây giờ lại thêm một Đế Tôn, quả thực không cho bọn họ đường sống a!

"Nghe lệnh của ta, chôn Bàn Cổ Điện xuống sâu thêm mười vạn trượng nữa!" Im lặng hồi lâu, Đế Giang phá vỡ không khí cực kỳ áp bức, trầm giọng hạ lệnh.

Y cảm thấy thực lực của Đế Tôn mạnh như vậy, có thể đơn đấu với Kỳ Tổ đang như mặt trời ban trưa, chắc chắn không phải là đối thủ mà bọn họ có thể đối phó.

Vì vậy không thể trêu vào, chỉ có thể chọn cách trốn tránh, dứt khoát chôn Bàn Cổ Điện xuống sâu thêm mười vạn trượng.

Chỉ cần Đế Tôn không tìm thấy, bọn họ có thể tạm thời yên ổn!

Thế là, Thập Nhị Tổ Vu mang theo sự kinh hãi đối với vị cường giả thần bí Đế Tôn, lập tức mang Bàn Cổ Điện trốn sâu thêm mười vạn trượng dưới lòng đất.

Đối với cảnh này, Đế Tôn đang đại chiến với Kỳ Tổ không hề hay

biết.

Nếu hắn biết, tuyệt đối sẽ không khỏi dở khóc dở cười.

Trong ấn tượng của hắn, Thập Nhị Tổ Vu không kính trời không kính đất không kính Thánh Nhân, ngay cả Hồng Quân cũng không coi ra gì, thuộc loại điển hình hiếu chiến không sợ chết.

Nhưng cách làm hiện tại của bọn họ, quả thực là một đám quỷ sợ chết từ đầu đến đuôi.

Trốn sâu như vậy, hắn làm sao đi tìm được hang ổ của đối phương?

Nhưng, điều này cũng gián tiếp cho thấy thực lực mạnh mẽ của Đế Tôn, cũng như biến số này đã bắt đầu gây ra một loạt ảnh hưởng dây chuyền đối với đại thế Hồng Hoang. 11.

Dù sao cánh bướm vỗ cánh cũng có thể gây ra sóng thần bão tố, huống chi là cánh của Tam Túc Kim Ô như Đế Tôn vỗ một cái, tuyệt đối có thể lật nhào đại thế thiên đạo!

Dưới sóng to gió lớn đó, Chúc Cửu Âm mới không thể nhìn rõ hướng đi tương lai của mình và Vu tộc.

Dù sao phải biết rằng, Đế Tôn là Tam Túc Kim Ô, Yêu tộc hoàng giả bẩm sinh, tương lai không chừng sẽ thống nhất Yêu tộc!

Vu Yêu hai tộc thế bất lưỡng lập, có Yêu tộc của Đế Tôn, Vu tộc do Thập Nhị Tổ Vu dẫn dắt sẽ có ngày lành sao?

Đáp án, hiển nhiên là có!

Nói hai đầu, mỗi đầu một chuyện, trong khi Phục Hy, Nữ Oa và Thập Nhị Tổ Vu vì trận chiến của Đế Tôn và Kỳ Tổ mà kinh hãi, thì trận chiến của Đế Tôn và Kỳ Tổ cũng dần trở nên gay cấn.

“Bùm!

Bùm!

Bùm!" Từng tiếng nổ lớn vang lên, dư chấn năng lượng từ trận chiến của Đế Tôn và Kỳ Tổ không ngừng bùng nổ trên không trung, năng lượng cuồng bạo xung kích khắp trời đất bốn phương, hình thành những vùng biển ánh sáng chói mắt đáng sợ.

Vô số ngọn núi xung quanh hai người bị ảnh hưởng, dưới từng đòn công kích hóa thành phế tích, núi non nổ tung, đá vụn bay đầy trời, cảnh tượng cực kỳ chấn động. 12.

Cách chiến trường của hai người không xa, vô số cường giả tộc Kỳ Lân phát hiện động tĩnh của trận chiến, lũ lượt từ trong tộc chạy ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn trận đại chiến này, tâm trạng hồi lâu không thể bình tĩnh.

Bọn họ không ngờ trên đời này, ngoài Long Vương và Phượng Tổ ra, lại có cường giả có thể đánh ngang tay với Kỳ Tổ!

"Rốt cuộc là thần thánh phương nào, mà có thể đánh ngang tay với Kỳ Tổ!" Một vị trưởng lão tộc Kỳ Lân trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi mà hỏi.

"Vị cường giả này dường như chưa từng xuất hiện, không phải Long tộc, cũng không phải Phượng Hoàng tộc!" Một vị trưởng lão tộc Kỳ Lân khác ánh mắt ngưng trọng nói.

"Rõ ràng chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, mà có thể cầm cự lâu như vậy trong tay tộc trưởng, thực sự quá kinh ngạc!" Lại một vị trưởng lão tộc Kỳ Lân nói.

Chương 36

Những cường giả tộc Kỳ Lân này đều bị thực lực siêu cường mà Đế Tôn thể hiện làm cho ngây người.

Phải biết rằng, đây là cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Mỗi tiểu cảnh giới đều cần mấy chục vạn năm thậm chí hàng trăm vạn năm tích lũy, sau đó mới có thể bùng nổ!

Vì vậy, muốn vượt cấp khiêu chiến gần như là không thể.

Nhưng, Đế Tôn hiện tại lại vượt qua hai tiểu cảnh giới, cầm cự bất bại lâu như vậy trong tay Kỳ Tổ, cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, quả thực đã lật đổ nhận thức của bọn họ!

Tiếc là, dù có vắt óc suy nghĩ họ cũng không thể ngờ, Đế Tôn là một biến số xuyên không, đối với loại người này, vượt cấp khiêu chiến hoàn toàn là chuyện cơm bữa.

Không vượt cấp khiêu chiến, còn không dám tự nhận là người xuyên không! 13.

"Tiểu tặc, không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh, thảo nào dám làm càn ở tộc Kỳ Lân của ta!" Lại một lần đối công mạnh mẽ, Kỳ Tổ nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách hai bên, ổn định lại khí tức dao động, nhìn Đế Tôn từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn bình thản, nghiến răng ken két.

Y không ngờ một kẻ cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ như Đế Tôn lại khó đối phó đến vậy, giao chiến mấy chục hiệp, đều không làm tổn thương Đế Tôn một chút nào.

Phải biết rằng tu sĩ giao chiến, nếu không tính đến linh bảo, thì thực ra là so sánh sức bền và sức bùng nổ pháp lực của hai người.

Y cao hơn Đế Tôn hai tiểu cảnh giới, theo lý mà nói sức bùng nổ tuyệt đối vượt xa Đế Tôn, hai người cùng lúc công kích, công kích của y tuyệt đối có thể nghiền ép Đế Tôn.

Nhưng điều khiến y không ngờ là, uy lực công kích của Đế Tôn lại không hề thua kém y, luồng Thái Dương chi lực nóng rực đó, thậm chí ngay cả trong lòng y cũng sinh ra một tia kiêng dè, không dám mạnh mẽ đón đỡ.

Sức bền thực ra là so xem ai có nhiều pháp lực hơn, điểm này Đế Tôn cũng mạnh đến biến thái, pháp lực trong cơ thể dường như vô tận, khiến y căn bản không chiếm được chút lợi thế nào.

Thật khó xử!

"Như nhau cả thôi, thực lực của ngươi cũng không yếu!" Đế Tôn khẽ cười nói.

Giao chiến với Kỳ Tổ lâu như vậy, hắn đã có hiểu biết đại khái về Kỳ Tổ và thực lực của mình.

Phát hiện ra mình thực sự có thể đánh ngang tay với Kỳ Tổ, tâm trạng cảm thấy rất tốt.

Một mặt là vì pháp lực của hắn đủ mạnh, đủ nhiều, dù sao trong vũ trụ đan điền của hắn còn phong ấn hai luồng Thái Dương và Thái Âm bản nguyên chi lực.

Mặt khác, hắn có thể không tốn chút sức lực nào để thúc đẩy Hỗn Độn Chung, và có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất mà hiện tại có thể phát huy.

Vì vậy, hắn có thể vượt hai cấp khiêu chiến mà không bại.

Vui vẻ!

Nhưng, hắn vui vẻ, sắc mặt Kỳ Tổ lại đen như đáy nồi, trong lòng

như ăn phải ruồi, buồn nôn đến cực điểm.

Bị một kẻ cảnh giới thấp hơn mình là Đế Tôn khen thực lực không yếu, y cảm thấy đó là một sự sỉ nhục lớn đối với mình!

"Dù thế nào đi nữa, hôm nay ngươi nhất định phải chết!" Kỳ Tổ trừng lớn đôi mắt đỏ ngầu gầm lên.

Dứt lời, y cắn nhẹ đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, bắn lên Phương Thiên Họa Kích trong tay.

"Xì…" Tiếng như nước sôi, khi giọt tinh huyết đó dung nhập vào thân Phương Thiên Họa Kích, Phương Thiên Họa Kích lập tức bốc lên từng làn khói trắng, biến thành màu đỏ máu quỷ dị, tỏa ra sát ý ngút trời.

Phương Thiên Họa Kích là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù Kỳ Tổ là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không thể luyện hóa triệt để, chưa phát huy được uy lực mạnh nhất.

Vì vậy, Kỳ Tổ tạm thời tế ra tinh huyết của mình, để Phương Thiên Họa Kích chém ra uy lực mạnh hơn.

"Ông ông ông!" Phương Thiên Họa Kích trong tay Kỳ Tổ rung động dữ dội, hấp thu tinh huyết của Kỳ Tổ, trở nên vô cùng hưng phấn, mũi kích dưới ánh mặt trời tỏa ra hàn quang tứ phía, sắc bén vô cùng, dường như chỉ cần khẽ lướt qua, là có thể cắt rách không gian.

Cùng lúc đó, khí thế của Kỳ Tổ cũng dung hợp làm một thể với Phương Thiên Họa Kích, tăng vọt đến cực hạn, chấn động không gian xung quanh vỡ ra từng vết nứt!

Trên đỉnh đầu y, thậm chí ngưng tụ ra một đám mây máu kinh khủng, giữa đám mây máu như có giao long sấm sét đang gầm thét lóe sáng, vô cùng đáng sợ và chấn động.

"Tộc trưởng uy vũ!" Các cường giả tộc Kỳ Lân xung quanh thấy

cảnh này, lập tức kích động hô hào cổ vũ cho Kỳ Tổ.

Chương 37

Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ là hô hào cổ vũ, chứ không ra tay cùng đối phó Đế Tôn.

Không phải là bọn họ quang minh lỗi lạc gì, mà là biết rằng nếu dễ dàng xen vào trận chiến này, đó sẽ là một sự sỉ nhục đối với Kỳ Tổ, sẽ khiến Kỳ Tổ không vui.

"Muốn dùng đến sát thủ giản rồi sao?

Nhưng muốn giết bản tọa, không dễ như vậy đâu!" Đế Tôn khinh thường cười lạnh.

Đừng tưởng chỉ có Kỳ Tổ có sát thủ giản, hắn cũng còn giữ lại bài đấy!

Vừa rồi từ đầu đến cuối hắn chỉ thi triển Thái Dương chi lực, Thái Âm chi lực chưa dùng đến chút nào.

Bây giờ, đã đến lúc cùng xuất động!

"Nhật Nguyệt Đồng Thiên!" Mắt Đế Tôn bắn ra hai luồng tinh quang, miệng cao giọng hét một tiếng, phảng phất như miệng ngậm thiên hiến, chứa đựng sức mạnh thần kỳ, chấn động đến linh hồn người ta run rẩy.

Dứt lời, sau lưng hắn lại xuất hiện một dị tượng nữa.

Thái Âm Tinh thanh lãnh sáng ngời xuất hiện, phóng ra hàng vạn đạo Thái Âm chi lực, chiếu rọi khắp chư thiên, lơ lửng bên cạnh Thái Dương Tinh.

Thái Dương và Thái Âm tương sinh tương tế, dường như hòa làm một thể, ngưng tụ thành một hình tượng Thái Cực thần kỳ, trở nên khí thế cuồn cuộn hơn.

Một luồng sức mạnh tuyên cổ thương mang từ trên người Đế Tôn lan tỏa, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ Bất Chu Sơn.

Dưới sự trấn áp của luồng khí tức phảng phất như từ hỗn độn xa xưa này, không chỉ gần chiến trường, mà vô số sinh linh tu sĩ tu vi thấp kém trong toàn bộ Bất Chu Sơn đều đang run rẩy.

"Cái gì?

Sao có thể!?

Tên này rốt cuộc là ai!?" Kỳ Tổ đang vì tế ra sát thủ giản mà khí thế tăng vọt đến cực hạn, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, ánh mắt không thể tin nổi nhìn Đế Tôn đang thi triển Nhật Nguyệt Đồng Thiên, trong lòng như một thiên thạch rơi xuống biển cả, dấy lên sóng to gió lớn.

Thái Dương chi lực chí dương chí cương, Thái Âm chi lực chí âm chí nhu, là hai luồng sức mạnh hoàn toàn tương phản, như nước với lửa, không dung hợp, thậm chí còn khắc chế lẫn nhau.

Nhưng hiện tại, hai luồng sức mạnh kinh khủng này lại cùng lúc xuất hiện trên người Đế Tôn, quả thực khiến người ta khó có thể tin nổi.

Trực giác mách bảo y, vốn dĩ không ai có thể đồng thời nắm giữ hai luồng sức mạnh này, một khi thật sự có người nắm giữ, tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

"Rốt cuộc là cường giả phương nào, mà lại mạnh đến như vậy!" Các cường giả tộc Kỳ Lân xung quanh chiến trường cũng lập tức ngừng cổ vũ hô hào cho Kỳ Tổ, trừng lớn hai mắt, ai nấy đều như gặp ma nhìn Đế Tôn.

Bọn họ cũng không ngờ, Đế Tôn khi giao chiến với Kỳ Tổ cao hơn hai tiểu cảnh giới lại còn giữ lại bài.

Và bài tẩy này lại kinh khủng đến vậy, vượt xa sức tưởng tượng của họ.

"Đại huynh, vị cường giả thần bí này sao lại mạnh đến thế!" Trong động phủ ẩn bí, Nữ Oa cũng kinh hãi kêu lên. 14.

"A, xem ra, e rằng thực sự là trận liều chết đánh nhau, sợ rằng ngay cả Kỳ Tổ cũng không phải là đối thủ!" Giọng điệu Phục Hy cũng mang theo một tia kinh ngạc.

Trong nhận thức của y, y luôn cho rằng Kỳ Tổ là một trong ba cường giả của Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại đột nhiên xuất hiện một Đế Tôn thần bí, cảm giác còn mạnh hơn Kỳ Tổ không ít, quá kinh ngạc. 15.

Nhưng trong lòng y cũng có một tia an ủi, chẳng trách vừa rồi bần đạo không suy diễn ra được, hóa ra ngay cả Kỳ Tổ cũng không phải là đối thủ!

"May mà chúng ta trốn đủ nhanh!" Trong Bàn Cổ Điện, Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó, trước tiên là da đầu tê dại, sau đó cũng một trận may mắn.

Thực lực mà Đế Tôn thể hiện đã vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ, nếu vừa rồi không rút lui sớm, đợi đến khi bị Đế Tôn phát hiện, e là tất cả đều phải tàn lụi!

"Dừng, dừng, dừng!" Kỳ Tổ lúc này mới hoàn hồn, vội vàng la lớn, gọi dừng Đế Tôn.

"Sao?

Chương 38

Không phải ngươi muốn giết ta sao?

Sao không động thủ?" Đế Tôn cười lạnh hỏi.

Sau khi thi triển Nhật Nguyệt Đồng Thiên, Thái Dương và Thái Âm chi lực trong cơ thể đang cuồn cuộn trong tứ chi bách hài, hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ.

Một cảm giác chưa từng có, giống như tiêm máu gà, lại giống như ăn thuốc, muốn nhanh chóng giải tỏa ra ngoài.

"Không không không, trong chuyện này có thể có chút hiểu lầm!" Kỳ Tổ lập tức nói.

Cùng lúc nói, y thu lại khí thế kinh khủng của mình, tỏ ra thiện ý với Đế Tôn, muốn đình chiến với Đế Tôn.

Không còn cách nào khác, thực lực của Đế Tôn mạnh mẽ vượt xa dự liệu của y, căn bản không thể dễ dàng trấn áp.

Nếu tử chiến sinh tử, cho dù có thể chém giết Đế Tôn, y cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Kẻ thù chính của y là Long Vương hoặc Phượng Tổ, chứ không phải là Đế Tôn đột nhiên xuất hiện, vì vậy y không muốn liều mạng với Đế Tôn vào lúc này nơi này!

Nếu muốn liều mạng, cũng phải đợi đến khi mọi thứ chuẩn bị xong rồi hãy nói!

Tóm lại một câu, Kỳ Tổ chịu thua rồi!

"Trời ơi!" Các cường giả tộc Kỳ Lân lập tức càng thêm ngây người, không nhịn được nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối

phương thấy được sự không thể tin nổi sâu sắc.

Trong lòng bọn họ, tộc trưởng Kỳ Tổ của họ luôn là tồn tại mạnh mẽ nhất, từ trước đến nay chỉ có tu sĩ khác chịu thua Kỳ Tổ, chưa từng có chuyện Kỳ Tổ chịu thua.

Nhưng hiện tại, chuyện đó lại xảy ra!

Quá khó tin!

"Hiểu lầm sao?

Vậy chuyện này nên giải quyết thế nào?" Đế Tôn thản nhiên nói.

Hắn cũng thu lại khí thế lăng lệ, không ép buộc Kỳ Tổ, dù sao Kỳ Tổ cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đây lại là hang ổ của tộc Kỳ Lân.

Nếu Kỳ Tổ thực sự có ý đình chiến, cho dù hắn có ý muốn tiếp tục chiến đấu với đối phương để nâng cao kinh nghiệm thực chiến cũng không còn cách nào.

Vì vậy, hắn cũng chỉ có thể thuận theo ý Kỳ Tổ mà đình chiến.

Nhưng, đình chiến có thể, nhưng phải đồng ý hai điều kiện của hắn!

Nếu không, muốn đánh thì đánh, muốn đình chiến thì đình chiến, há chẳng phải khiến hắn mất mặt sao.

"Không biết các hạ muốn giải quyết thế nào?" Kỳ Tổ mặt mày âm trầm hỏi.

Mặc dù cảm giác bị người ta dắt mũi này khiến y rất khó chịu, dù sao y cũng là một trong ba bá chủ của Hồng Hoang, khi nào từng chịu sự uất ức này, nhưng ai bảo tài không bằng người, không thể trực tiếp nghiền ép Đế Tôn, mới dẫn đến cục diện như vậy.

Nhưng y cũng không phải là quả hồng mềm để người ta tùy tiện

nắn bóp, trong lòng âm thầm quyết định nếu phương pháp giải quyết của Đế Tôn không thể chấp nhận được, vậy thì dứt khoát xé rách mặt, dốc hết toàn lực, giữ Đế Tôn lại Bất Chu Sơn.

"Đơn giản, tộc Kỳ Lân phải đồng ý hai điều kiện của bản tọa!" Đế Tôn mặt mang nụ cười nhạt nói.

"Điều kiện gì?

Nói thử xem!" Kỳ Tổ lập tức hỏi.

"Thứ nhất, bản tọa vừa mới xuất thế không lâu, đặc biệt đến xem Bất Chu Sơn do cột sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, tộc Kỳ Lân không được làm phiền bản tọa nữa!" Đế Tôn giơ một ngón tay nói. 16.

Mặc dù vì tộc Kỳ Lân vô duyên vô cớ can thiệp khiến kế hoạch tìm bảo vật và tìm kiếm Thập Nhị Tổ Vu của hắn phải tạm dừng, nhưng hắn không vì thế mà từ bỏ.

Lấy đây làm điều kiện, để Kỳ Tổ ra lệnh cho tộc Kỳ Lân không được can thiệp vào việc hắn đi lại ở Bất Chu Sơn.

"Được, cái này không vấn đề gì, bản tổ đồng ý trước, điều kiện thứ hai!" Kỳ Tổ lập tức lớn tiếng nói.

Chương 39

Bất Chu Sơn tuy là nơi đóng quân của tộc Kỳ Lân, nhưng rốt cuộc cũng là biểu tượng của Hồng Hoang, cường giả đỉnh cấp như Đế Tôn đến đây chiêm bái quan sát, không có lý do gì để phản bác.

"Điều kiện thứ hai, tộc Kỳ Lân giúp bản tọa tìm kiếm mười hai tu sĩ tên là Thập Nhị Tổ Vu ở Bất Chu Sơn, nếu tìm thấy, lập tức thông báo cho bản tọa!

Đây là tên của bọn họ!" Khóe miệng Đế Tôn nhếch lên một đường cong, đem tên của Thập Nhị Tổ Vu đánh vào một đạo thần quang màu trắng, truyền cho Kỳ Tổ.

Sức mạnh của một người cuối cùng cũng có hạn, nhưng nếu cộng thêm sức mạnh của một tộc Kỳ Lân thì hoàn toàn khác.

Tộc Kỳ Lân chiếm cứ toàn bộ dãy núi Bất Chu Sơn, đây là địa bàn của bọn họ, đông người thế mạnh, hắn tin rằng, chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, nhất định không thể thoát khỏi tai mắt của bọn họ.

Đến lúc đó, hắn có thể đến ngay lập tức, đem Thập Nhị Tổ Vu một mẻ hốt gọn!

May mà Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu không nghe được cuộc đối thoại của Đế Tôn và Kỳ Tổ, nếu không, tuyệt đối sẽ sợ đến chết khiếp. 17.

Bọn họ cũng không ngờ, Đế Tôn lại điên cuồng đến vậy, vì để chém giết mối họa ngầm này từ sớm mà lại muốn liên thủ với tộc Kỳ Lân.

"Được!

Mặc dù không biết tại sao ngươi lại để ý đến cái gọi là Thập Nhị

Tổ Vu, nhưng ta cũng có thể đồng ý, giúp ngươi tìm!

Chỉ cần bọn họ xuất hiện ở Bất Chu Sơn, ta sẽ biết ngay lập tức!" Kỳ Tổ lại sảng khoái đồng ý.

Dù sao hai điều kiện mà Đế Tôn đưa ra đều không quá đáng, không có lý do gì để không sảng khoái!

"Vậy một lời đã định, ngươi có thể đi rồi!" Đế Tôn phất phất tay nói.

Hắn muốn tiếp tục ở lại Bất Chu Sơn, vì vậy mới không gây khó dễ cho tộc Kỳ Lân, bây giờ hai bên đã đạt được ý kiến thống nhất, không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây nữa.

"Trước khi đi, ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo các hạ!" Kỳ Tổ chuyển đề tài hỏi.

"Ngươi có thể hỏi, nhưng bản tọa không nhất định sẽ trả lời!" Đế Tôn hờ hững nói.

Quyền chủ động nằm trong tay hắn, hắn muốn thế nào thì thế đó, nếu vấn đề của Kỳ Tổ không quá đáng, hắn mới lười để ý.

".....

Dám hỏi các hạ có phải là Phi Cầm nhất tộc không?" Kỳ Tổ bị một câu của Đế Tôn làm cho nghẹn họng, suýt nữa bùng nổ tức giận, cuối cùng cũng nén giận hỏi.

Dứt lời, ánh mắt y chăm chú nhìn Đế Tôn, tâm trạng tỏ ra vô cùng căng thẳng, chờ đợi câu trả lời của Đế Tôn.

Vấn đề này đối với y vô cùng quan trọng.

Nếu Phi Cầm nhất tộc do Phượng Hoàng tộc thống trị thực sự xuất hiện một cường giả cái thế như Đế Tôn, vậy thì tộc Kỳ Lân phải cẩn thận rồi, không chừng phải liên thủ với Long tộc.

Nếu không, cục diện cân bằng tam tộc kìm hãm lẫn nhau hiện tại sẽ bị phá vỡ trong nháy mắt vì sự xuất hiện của Đế Tôn.

"Phi Cầm nhất tộc?

Bản tọa là Tam Túc Kim Ô, được dựng dục từ Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, một Phi Cầm nhất tộc nhỏ bé, sao có thể chứa nổi bản tọa!" Đế Tôn bá khí phi phàm đáp lại.

Tam Túc Kim Ô đều là Yêu tộc hoàng giả bẩm sinh, thân phận vô cùng tôn quý, tương lai bất luận là Phi Cầm nhất tộc, Tẩu Thú nhất tộc, hay là Lân Giáp Thủy tộc Tứ Hải, đều sẽ do hắn thống trị.

Vì vậy, quy hắn vào Phi Cầm nhất tộc, quả thực là một trò cười lớn, là một sự sỉ nhục đối với hắn!

"Hóa ra các hạ xuất thế từ Thái Dương Tinh, là do ta kiến thức nông cạn, thất kính thất kính!

Các hạ sau này nếu có rảnh, có thể đến tộc Kỳ Lân, tộc Kỳ Lân nhất định sẽ thịnh tình khoản đãi!" Kỳ Tổ lập tức ân cần nói.

Thực ra, lý do y phẫn nộ đại chiến với Đế Tôn lúc nãy, phần lớn là vì coi Đế Tôn là cường giả của Phi Cầm nhất tộc, là quan hệ đối địch.

Bây giờ xác định thân phận cao quý của Đế Tôn, không phải là Phi Cầm nhất tộc, vậy thì đối với y không có uy hiếp.

Ngược lại, nếu thành công lôi kéo được Đế Tôn, có thể là một trợ lực lớn!

Chương 40

Tương đương với vũ khí hạt nhân, trực tiếp thay đổi quan hệ đối đầu của Tiên Thiên Tam Tộc, khiến tộc Kỳ Lân nổi bật lên.

Vì vậy, Kỳ Tổ không thể không ân cần.

Các cường giả tộc Kỳ Lân xung quanh thấy cảnh này, lập tức đều ngơ ngác ngây người, bọn họ cũng không ngờ, Kỳ Tổ mạnh mẽ vô song trong lòng họ lại có một ngày làm ra hành động như vậy, quá không thể tin nổi.

Điều này càng khiến họ ý thức được, rốt cuộc Đế Tôn đáng sợ đến mức nào, ngay cả Kỳ Tổ cũng không thể không hạ mình mời, thực sự quá ngầu!

Điều ngầu hơn còn ở phía sau!

Các ngươi tưởng rằng lời mời ân cần của Kỳ Tổ, Đế Tôn nhất định sẽ chấp nhận sao?

Đương nhiên, không!

Thực tế, trong mắt Đế Tôn, tộc Kỳ Lân chẳng qua chỉ là xương khô trong mồ, sớm muộn gì cũng diệt vong.

Vì vậy, hắn không muốn dính dáng đến tộc Kỳ Lân nửa điểm, đặc biệt là trước đó thấy tộc Kỳ Lân kiêu ngạo, càng lười để ý.

Nếu không phải Kỳ Tổ quyết tâm đình chiến, và hắn muốn lợi dụng tộc Kỳ Lân giúp tìm Thập Nhị Tổ Vu, bây giờ không chừng hắn đang cùng Kỳ Tổ huyết chiến tư sát đấy!

Vì vậy, đến tộc Kỳ Lân làm khách, căn bản là không tồn tại!

"Chuyện này sau này hãy nói!" Đế Tôn rất qua loa nói.

Hiện tại hắn chắc chắn sẽ không đến tộc Kỳ Lân, còn sau này, vậy thì chắc chắn càng không đến tộc Kỳ Lân.

"Cánh cửa của tộc Kỳ Lân mãi mãi rộng mở vì các hạ!" Kỳ Tổ lập tức lớn tiếng nói.

Mặc dù y cũng nghe ra sự qua loa trong lời nói của Đế Tôn, dù sao mối quan hệ của hai bên cũng không hữu hảo, nhưng y không từ bỏ.

Bởi vì trong mắt y, Đế Tôn là vũ khí hạt nhân có thể phá vỡ cục diện tam túc đỉnh lập của Tiên Thiên Tam Tộc, phải không tiếc bất cứ giá nào để lôi kéo Đế Tôn làm minh hữu.

Dù chỉ có một tia hy vọng, y cũng sẽ không từ bỏ.

May mà cảnh này chỉ xảy ra ở Bất Chu Sơn, nếu bị các cường giả khác của Hồng Hoang biết được, tuyệt đối sẽ gây ra sóng gió lớn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những gì nên biết, cuối cùng cũng sẽ biết, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn.

Ví dụ như Long Vương của Long tộc, ví dụ như tộc trưởng của Phượng Hoàng tộc, với tai mắt của bọn họ, sớm muộn gì cũng sẽ biết được mọi chuyện xảy ra ở Bất Chu Sơn hôm nay.

Đến lúc đó, chắc chắn cũng sẽ không khỏi kinh ngạc.

Đương nhiên, đây chỉ là chuyện sau này, Đế Tôn không để ý đến lời mời nhiệt tình của Kỳ Tổ, phất phất tay, liền tự mình rời đi.

Hắn muốn tiếp tục đi tìm bảo vật và Thập Nhị Tổ Vu.

Kỳ Tổ thấy vậy, cũng cụt hứng, dẫn theo thuộc hạ trở về nơi đóng quân của tộc Kỳ Lân.

"Các ngươi nghe lệnh, chuyện hôm nay là tuyệt mật của tộc ta, không được phép tiết lộ với bất kỳ ai!" Kỳ Tổ uy nghiêm hạ lệnh.

Chuyện xảy ra hôm nay dù sao cũng có tổn hại đến uy nghiêm của

y, vì vậy y không hy vọng bất kỳ ai bàn tán về chuyện này.

Đồng thời, về sự tồn tại của Đế Tôn, y cũng không muốn Long tộc và Phượng Hoàng tộc biết, như vậy, sẽ càng khó lôi kéo Đế Tôn.

Dưới hai nguyên nhân này, y quả quyết ra lệnh cho tất cả Kỳ Lân biết chuyện phải giữ bí mật. 18.

Nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió, cho dù Kỳ Tổ có giữ bí mật đến đâu, trận đại chiến của y và Đế Tôn ở Bất Chu Sơn cũng như mọc thêm cánh, truyền đi khắp nơi.

Rất nhanh, liền truyền khắp đại lục Hồng Hoang, được vô số cường giả biết đến, Long Vương của Long tộc và Phượng Tổ của Phượng Hoàng tộc cũng hiểu rõ mồn một, dấy lên sóng gió lớn!

"Bất Chu Sơn xuất hiện một cường giả thần bí, mà có thể đánh ngang tay với Kỳ Tổ!?" Trong Đông Hải Long Cung, Long Vương ngồi cao trên long ỷ màu vàng, nghe thuộc hạ Long tộc báo cáo, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Kỳ Tổ cùng là tộc trưởng tam tộc, thực lực không phân cao thấp, Đế Tôn có thể đánh ngang tay với Kỳ Tổ, há chẳng phải cũng ngang tay với y sao.

Chương 41

Điều này khiến y lập tức kinh hãi không thôi, đồng thời cũng cảm thấy không thể chấp nhận được.

"Bẩm Long Vương đại nhân, sự việc đúng là như vậy, chuyện này tuy bị tộc Kỳ Lân phong tỏa, nhưng động tĩnh lúc đó thực sự quá lớn, hiện tại đã truyền khắp Hồng Hoang, vị cường giả thần bí đó nghe nói tên là Đế Tôn!" Cường giả Long tộc nghiêm túc báo cáo.

Trong giọng điệu của y cũng lộ ra một tia kinh ngạc khó che giấu, hiển nhiên y cũng đối với chuyện này cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Không cần Long Vương phân phó, y đã xác nhận nhiều lần ngay khi biết chuyện, cuối cùng đưa ra kết luận tin tức này không hề giả!

"Đế Tôn!

Danh hiệu thật kiêu ngạo!" Long Vương không khỏi lạnh lùng nói.

Là cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang, tính cách cuồng ngạo vô cùng, sao có thể chịu đựng một cường giả thần bí đột nhiên xuất hiện, và còn có danh hiệu bá khí kiêu ngạo như Đế Tôn.

"Có tra ra được lai lịch cụ thể không!" Long Vương lập tức truy hỏi.

Mặc dù khó chịu thì khó chịu, nhưng đối với sự thần bí và mạnh mẽ của Đế Tôn, y không dám có chút sơ suất nào.

Hiện tại Tiên Thiên Tam Tộc thế chân vạc, cân bằng lẫn nhau, nếu Đế Tôn làm loạn, có thể sẽ phá vỡ sự cân bằng này, không thể không thận trọng.

"Cái này thuộc hạ không biết, Kỳ Tổ dường như có ý phong tỏa tất cả tin tức, vì vậy chúng ta chỉ tra ra được đối phương thực sự đã

đánh một trận với Kỳ Tổ, và kết thúc với kết quả hòa!" Cường giả Long tộc trả lời.

Lệnh của Kỳ Tổ đã có tác dụng nhất định, ít nhất cuộc đối thoại với Đế Tôn không bị truyền ra ngoài, chỉ vì động tĩnh đại chiến quá lớn, mới để người ngoài biết y và Đế Tôn đã có một trận đại chiến.

"Kỳ Tổ thực sự càng sống càng thụt lùi, ngay cả một cường giả đột nhiên xuất hiện cũng không làm gì được!" Long Vương không khỏi hừ lạnh.

Một mặt y thầm hận Kỳ Tổ vô dụng, mặt khác cũng thầm hận Kỳ Tổ lại phong tỏa tin tức.

Điều này khiến y không chắc chắn Kỳ Tổ làm vậy rốt cuộc là để giữ thể diện, hay là để che giấu thân phận của Đế Tôn, từ đó đạt được mục đích không thể cho người khác biết.

Nếu là vế sau, y phải lập tức hành động, nếu không, tình thế có thể sẽ bất lợi cho mình.

"Truyền khẩu dụ của bản tổ, tất cả Long tộc nghiêm trận chờ lệnh, theo dõi chặt chẽ tộc Kỳ Lân, nếu có bất kỳ động tĩnh nào, lập tức báo cáo cho bản tổ!" Mắt Long Vương tinh quang lóe lên, suy nghĩ kỹ một lúc, lập tức uy nghiêm hạ lệnh.

"Cẩn tuân pháp chỉ của Long Vương đại nhân!" Cường giả Long tộc lập tức cao giọng nhận lệnh, sau đó cung kính lui ra, truyền đạt ý chỉ của Long Vương.

Long Vương trầm tư một lúc, càng lúc càng không yên tâm, ánh mắt do dự một lúc, cuối cùng trở nên vô cùng kiên định.

"Thôi vậy, bản tổ đi một chuyến đến tộc Kỳ Lân, để xem Đế Tôn đó rốt cuộc là nhân vật nào, mà ngay cả lão già Kỳ Tổ đó cũng không đối phó được!" Ý niệm vừa dứt, thân hình y liền biến mất trên long ỷ.

Cùng lúc đó, Phượng Hoàng tộc ở Bất Tử Hỏa Sơn cũng nhận được tin tức về Đế Tôn.

"Tộc ta xuất hiện một cường giả thần bí, đã đại chiến với Kỳ Tổ ở Bất Chu Sơn và còn đánh ngang tay với y?

Chắc chắn không phải đang đùa đấy chứ?!" Trong đại điện của Phượng Hoàng tộc, Phượng Tổ phong hoa tuyệt đại mặc phượng quan màu vàng rực lửa, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ chấn kinh tột độ. 19.

"Khởi bẩm Phượng Tổ đại nhân, chắc chắn là thật, tin tức do cao thủ do thám trong tộc dùng toàn lực truyền về!" một cường giả Phượng Hoàng tộc đáp lời.

Khác với Long tộc, tộc chim bay của Phượng Hoàng tộc có thể bay lượn trên cao trong thời gian dài.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh và biết bí pháp ẩn giấu khí tức, thì cho dù là Kỳ Tổ cũng không thể nào dò xét ra được.

Vì vậy, dù Kỳ Tổ có ý phong tỏa tin tức về Đế Tôn, nhưng trong trận đại chiến ở Bất Chu Sơn, một vài cường giả tộc chim bay lượn lờ trên không đã thu thập được không ít thông tin hữu ích.

Ví dụ như danh hiệu Đế Tôn, ví dụ như dung mạo của Đế Tôn, hay bản thể Tam Túc Kim Ô của hắn.

Không biết có phải vì Đế Tôn đã phủ nhận với Kỳ Tổ rằng mình không thuộc tộc chim bay hay không, nhưng nhìn xem, Tam Túc Kim Ô của Đế Tôn cũng có cánh, lại còn tắm trong lửa, cực kỳ tương tự Phượng Hoàng tộc.

Do đó, bọn họ thật sự coi Đế Tôn là cường giả của tộc chim bay, vui mừng khôn xiết báo cáo chuyện này cho Phượng Tổ.

"Đã hỏi rõ danh hiệu của vị cường giả đó chưa?" Phượng Tổ vội

vàng đứng dậy khỏi phượng ỷ, giọng điệu gấp gáp hỏi.

Nếu tộc chim bay thật sự có thêm một vị cường giả đỉnh cấp có thể đối đầu với Kỳ Tổ, vậy thì ngôi vị bá chủ Hồng Hoang chắc chắn sẽ thuộc về Phượng Hoàng tộc.

Chương 42

“Hồi bẩm Phượng Tổ, nghe thám tử báo lại, vị cường giả thần bí đó tên là Đế Tôn!” Cường giả Phượng Hoàng tộc tiếp tục trả lời.

“Đế Tôn, danh hiệu thật bá khí.

Nếu thật sự có thực lực đó, tuyệt đối có tư cách xưng đế xưng tôn!” Trong mắt Phượng Tổ loé lên tinh quang, lộ vẻ vui mừng nói.

So với Long Vương, nàng không hề đố kỵ với tài năng của Đế Tôn, ngược lại còn mong thực lực của hắn càng mạnh càng tốt. 20.

Bởi vì đã khẳng định hắn thuộc tộc chim bay, vậy thì chẳng khác nào là đồng minh của mình, một người vinh quang thì cả tộc vinh quang, một người tổn hại thì cả tộc tổn hại.

Vì vậy, nàng đương nhiên hy vọng thực lực của Đế Tôn thật sự mạnh mẽ như lời đồn, có thể chống lại Kỳ Tổ.

Nhưng, Phượng Tổ cũng không bị tin tức này làm choáng váng đầu óc.

Để thận trọng, nàng tiếp tục hỏi: “Đã tra ra Đế Tôn rốt cuộc thuộc tộc nào chưa?” Phượng Hoàng tộc tuyệt đối không có cường giả nào tên Đế Tôn, mà tộc chim bay lại có vạn ngàn chủng tộc, ngay cả nàng cũng không thể biết hết như lòng bàn tay.

“...Hồi bẩm tộc trưởng, chuyện này thuộc hạ đang tra, đợi có tin tức sẽ lập tức báo lại!” Cường giả Long tộc có chút do dự nói.

Hiển nhiên, y cũng không rõ Đế Tôn rốt cuộc là chủng tộc nào.

“Được!

Mau đi tra, gác lại hết những chuyện khác, nhiệm vụ chủ yếu hiện

tại là tra rõ tin tức về Đế Tôn cho bản cung!" Phượng Tổ lập tức uy nghiêm hạ lệnh.

So với một cường giả thần bí có thể đối đầu với Kỳ Tổ như Đế Tôn, mọi chuyện khác đều không còn quan trọng nữa!

Nội tâm Phượng Tổ không khỏi có chút kích động, nhiệt huyết sôi trào.

Nàng ảo tưởng về việc tra ra thân phận thật sự của Đế Tôn, thiết lập quan hệ đồng minh với hắn, sau đó cùng nhau nắm giữ tộc chim bay, trước diệt Kỳ Lân tộc, sau chém Long tộc, xưng bá Hồng Hoang, nhất thống thiên hạ!

"Cẩn tuân pháp chỉ của Phượng Tổ!" Cường giả Phượng Hoàng tộc cũng lớn tiếng nhận lệnh, cung kính lui xuống, chấp hành mệnh lệnh của Phượng Tổ.

Nhưng bọn họ không biết rằng, trừ phi Đế Tôn chủ động hiện thân và cho biết lai lịch, nếu không thì dù có tra đến chết, lật tung cả tộc chim bay lên, cũng tuyệt đối không tra ra được lai lịch của hắn.

Nói về hai phía, lúc này Đế Tôn hoàn toàn không biết vì mình mà Long tộc và Phượng Hoàng tộc đều như trải qua một trận động đất cực lớn, chấn kinh đến ngây người.

Phượng Tổ thì muốn thiết lập đồng minh, Long Vương thì càng không yên tâm mà đích thân giáng lâm Bất Chu Sơn, tìm Kỳ Tổ để xác nhận tin tức về Đế Tôn.

Lúc này, hắn vẫn đang mải mê tìm kiếm thiên tài địa bảo ở Bất Chu Sơn, đồng thời dò la tung tích của Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng có lẽ vận may đã dùng hết, qua trăm năm, không những không tìm thấy Thập Nhị Tổ Vu mà ngay cả linh bảo vừa mắt cũng không còn.

Điều này khiến Đế Tôn cảm thấy cần phải đổi chỗ khác!

Nhưng, đúng lúc này, tâm thần hắn đột nhiên khẽ động, lại phát hiện một tòa siêu cấp trận pháp.

Tòa siêu cấp trận pháp này che giấu thiên cơ, có thể sánh ngang với đại trận tiên thiên của bảy món linh bảo hồ lô lúc trước.

"Tuyệt đối là một món bảo bối tốt!" Đế Tôn không khỏi vui mừng, lập tức lóe mình đến trước siêu cấp tiên thiên trận pháp.

Nơi này là đỉnh một ngọn núi trong Thập Vạn Đại Sơn, hội tụ linh khí của trời đất, thu thập tinh hoa của nhật nguyệt, đồng thời hấp thu long mạch trong núi, tuyệt đối là một nơi phong thủy bảo địa.

Bảo vật có thể được nuôi dưỡng ở đây, tuyệt đối không tầm thường!

"Để bản tọa xem xem, rốt cuộc là bảo bối gì!" Đế Tôn nén lại niềm vui trong lòng, lập tức múa hai tay, đánh ra từng đạo phù văn màu vàng huyền ảo, như những con bướm rực rỡ bay lượn, khắc sâu vào hư không, kết hợp thành từng tòa đại trận phòng ngự và cấm chế, để tránh lát nữa bảo quang rò rỉ, kinh động cường giả Kỳ Lân tộc.

Dù Kỳ Tổ đã hứa sẽ không can thiệp việc hắn ở lại Bất Chu Sơn, nhưng nếu đối phương phát hiện hắn đang nhặt được của hời ở Bất Chu Sơn, đối phương đảm bảo sẽ xé rách mặt mũi mà tranh đoạt bảo vật với hắn.

Ở thế giới thực lực vi tôn, bảo vật thuộc về người có đức này, tuyệt đối đừng đánh giá quá cao nhân phẩm của những kẻ được gọi là cường giả!

Sau khi bố trí xong trận pháp phòng ngự và cấm chế, Đế Tôn lập tức phá giải tiên thiên đại trận trước mặt.

Trong nháy mắt, vạn vạn đạo bảo quang xông thẳng lên trời,

khuếch tán ra bốn phương tám hướng, từng đạo tử khí nhân uân phun ra, vô cùng tráng lệ và chấn động!

Chương 43

Đợi quang mang thu lại, một món bảo vật cuối cùng cũng hiện ra nguyên hình trước mặt Đế Tôn, hắn không khỏi kinh hỉ mà hét lớn!

"Không ngờ lại là nó!" Món bảo vật này không phải thứ gì khác, chính là Càn Khôn Đỉnh được mệnh danh là đệ nhất đỉnh của Hồng Hoang. 21.

Càn Khôn Đỉnh có màu đồng xanh cổ xưa, ba chân hai tai, trên thân khắc những đạo phù văn huyền ảo thần bí, tỏa sáng rực rỡ, phảng phất chứa đựng sức mạnh thần bí, lặng lẽ kể lại lịch sử tuyên cổ.

Toàn thân nó tỏa ra khí tức mênh mông, phảng phất như vô số năm tháng đang trôi chảy trên thân đỉnh.

Miệng đỉnh tựa như một ngọn núi lửa, sâu không thấy đáy, nhưng lại không ngừng phun ra từng đạo kim sắc nhân uân, huy hoàng rực rỡ, khiến người ta không thể rời mắt, mang lại một sự chấn động thị giác.

"Truyền rằng Càn Khôn Đỉnh là đệ nhất đỉnh Hồng Hoang, có thể luyện hóa vạn vật, thậm chí cả tinh thần cũng có thể dung luyện, có thể phản hậu thiên vi tiên thiên, hôm nay được thấy, quả nhiên không sai!" Đế Tôn cẩn thận quan sát Càn Khôn Đỉnh, cảm nhận khí tức bất phàm mà nó toát ra, không khỏi mang vẻ vui mừng, miệng tấm tắc khen ngợi.

Sau đó, thông qua Càn Khôn Đỉnh, đầu óc hắn như được khai thông, ký ức về Càn Khôn Đỉnh tựa như hồng thủy vỡ đê, tuôn trào ra.

"Nếu ta nhớ không lầm, Càn Khôn Đỉnh đáng lẽ thuộc về Hồng Quân.

Khi Nữ Oa tạo người chứng đạo, y đã cho Nữ Oa mượn món bảo vật này để luyện hóa Tam Quang Thần Thủy và Hỗn Độn Tức Nhưỡng, dùng để sáng tạo ra Nhân tộc!" "Chà, nếu bây giờ ta thu lấy Càn Khôn Đỉnh, chẳng phải là cướp đi bảo bối của Hồng Quân sao!?

Hơn nữa Càn Khôn Đỉnh còn ẩn chứa hai đại công đức tạo người và vá trời, chẳng phải là cướp luôn cả công đức rồi?" Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ Đế Tôn càng cảm thấy vô cùng hưng phấn!

Bởi vì lúc đầu không biết thời gian xuất thế, nên hắn chỉ thấy thỏa mãn khi có thể áp chế được những đại năng tiên thiên đỉnh cấp như Tam Thanh.

Nhưng bây giờ, trước gặp Hi Hòa, Thường Hi, sau gặp Kỳ Tổ và đại chiến một trận, hắn đã có định vị rõ ràng về thực lực của bản thân.

Vì vậy, hắn đặt mục tiêu lên người Hồng Quân, muốn tranh cao thấp với y.

Dù sao Hồng Quân cũng là cường giả sắp hợp Thiên Đạo, nếu vượt qua được Hồng Quân, chẳng phải chuyện nghịch thiên cải mệnh chỉ là trong phút chốc sao?

Trận tử kiếp đã định kia, cũng coi như được hóa giải một cách vô hình.

Do đó, hôm nay có cơ hội cướp đoạt Càn Khôn Đỉnh thuộc về Hồng Quân, cảm giác đó đương nhiên cực kỳ sảng khoái!

Không chút do dự, Đế Tôn đưa tay phải ra, hóa thành bàn tay khổng lồ che trời, tóm lấy Càn Khôn Đỉnh vào tay, đồng thời cưỡng ép đánh vào đó dấu ấn thần thức của mình.

Kể từ giờ phút này, Càn Khôn Đỉnh đã thuộc về Đế Tôn, không còn dính dáng nửa xu nào đến Hồng Quân nữa!

Và thế là, Hồng Quân đang tu luyện trên đỉnh Côn Luân Sơn bỗng nhiên mở mắt ra, trở nên kinh nghi bất định.

"Chuyện gì vậy, vì sao nguyên thần lại có điềm báo, chẳng lẽ có kẻ nào muốn gây bất lợi cho bần đạo?" Ánh mắt Hồng Quân lóe lên, trong lòng vô cùng kinh ngạc, tự dưng cảm thấy một tia bất an.

Là cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang, tu vi của y đã vững vàng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Y tự hỏi trừ ma đầu La Hầu ở phương Tây ra, căn bản không ai là đối thủ của y, cho dù là ba tộc trưởng tiên thiên tam tộc là Long Vương, Kỳ Tổ, Phượng Tổ cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, hôm nay đột nhiên cảm thấy nguyên thần có điềm báo, nhận ra có kẻ muốn gây bất lợi cho mình, y cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Chẳng lẽ ma đầu ở phương Tây lại giở trò gì sao?" Hồng Quân nhíu mày thành một chữ "xuyên", ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía đại lục phương Tây.

Y cảm thấy trừ La Hầu ra, nhìn khắp Hồng Hoang không ai có thể làm loạn tâm thần của y.

Thế là, không nói hai lời, y lóe mình rời khỏi Côn Luân Sơn, đi đến đại lục phương Tây, muốn xem thử La Hầu rốt cuộc đang giở trò gì.

Cứ như vậy, Ma Tổ La Hầu của đại lục phương Tây bất tri bất giác đã phải gánh một cái nồi đen cho Đế Tôn.

Hồng Quân cũng không ngờ được, kẻ khiến nguyên thần y có điềm báo bất an thực ra không phải La Hầu, mà là Đế Tôn.

Nhưng như vậy cũng tốt, Đế Tôn bây giờ hoàn toàn ẩn mình trong bóng tối, có thể bất cứ lúc nào cho Hồng Quân một vố đau, lại còn có thể âm thầm phát tài.

Cảm giác này, quả thực không thể sảng khoái hơn!

Sau khi thu Càn Khôn Đỉnh, suy nghĩ của Đế Tôn lại dần dần lan man, từ Càn Khôn Đỉnh đến Hồng Quân, rồi đến Nữ Oa, rồi đến Phục Hy.

"Ta chỉ mải tìm kiếm Thập Nhị Tổ Vu, suýt nữa quên mất ở Bất Chu Sơn còn có hai vị đại năng tiên thiên đỉnh cấp, đúng là đèn nhà ai nhà nấy rạng, thật không nên!" Đế Tôn mang theo một tia tự kiểm điểm nói.

Chương 44

Nữ Oa và Phục Hy, hai vị đại năng tiên thiên đỉnh cấp này trong tương lai có địa vị vô cùng quan trọng.

Phục Hy không cần phải nói, y trong sự phát triển Hồng Hoang nguyên bản là vị Nhân Hoàng đầu tiên của Nhân tộc, chỉ cần là người của Nhân tộc thì không ai không biết đến.

Nữ Oa còn lợi hại hơn, một trong Lục Đại Thánh Nhân của Hồng Hoang, Thánh Nhân nữ duy nhất, Thánh Mẫu của Nhân tộc.

Kết một thiện duyên với nàng từ trước, tuyệt đối có lợi ích không ngờ.

Tất nhiên, thực lực của Đế Tôn bây giờ vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng xem Đế Tôn là tiền bối, thì Phục Hy và Nữ Oa càng không cần phải nói.

Vì vậy, nếu thật sự đi tìm Phục Hy và Nữ Oa, Đế Tôn không chỉ đơn giản là kết một thiện duyên, mà là muốn trói cả hai người lên chiến xa của mình!

Giống như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, trở thành cánh tay trái phải, để hắn tùy ý sai khiến!

"Phục Hy nguyên bản là Hy Hoàng trong Thiên Đình, Nữ Oa trước khi thành thánh cũng là Oa Hoàng của Thiên Đình!

Nếu ta cũng muốn thành lập Thiên Đình, vậy thì hai người họ là không thể thiếu!" Trong mắt Đế Tôn lóe lên từng đạo tinh quang, đại não nhanh chóng suy nghĩ xem nếu muốn lôi kéo Phục Hy và Nữ Oa thì nên sắp xếp thế nào.

Đặc biệt là Nữ Oa, vị Thánh Nhân nữ tương lai này, muốn trói

chặt nàng vào với mình, chỉ một cái chức Oa Hoàng căn bản là không đủ.

"Nếu đã như vậy, vậy ta cũng chỉ có thể chịu thiệt một chút, kết làm đạo lữ với Nữ Oa, như vậy mới có thể nắm chắc nàng trong tay!" Đế Tôn cười mỉm nói.

Cái biểu cảm này, cộng thêm suy nghĩ trong lòng, thật sự rất đáng ăn đòn, khiến người ta muốn đấm một quyền.

Nhưng không thể không nói, suy nghĩ của Đế Tôn vô cùng có lý.

Nếu muốn hoàn toàn khống chế vị Thánh Nhân nữ tương lai Nữ Oa, ngoài việc thực lực bản thân phải đủ mạnh, còn phải liên hôn với Nữ Oa, để nàng trở thành đạo lữ của mình.

Nếu không, Nữ Oa căn bản không thể nào vì Đế Tôn mà xuất toàn lực.

Một khi Nữ Oa trở thành nữ nhân của hắn, trong trận doanh của hắn chẳng khác nào có thêm một cường giả Thánh Nhân, đối với việc nghịch thiên cải mệnh của hắn trong tương lai tuyệt đối có sự trợ giúp to lớn!

Trong lòng đã có quyết định, Đế Tôn lập tức phóng ra thần thức, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Phục Hy và Nữ Oa ở Bất Chu Sơn.

Dù sao hắn và Kỳ Tổ cũng đã có ước pháp tam chương, bất kể hắn làm gì ở Bất Chu Sơn, Kỳ Lân tộc đều sẽ không can thiệp, vì vậy phương pháp tìm kiếm Phục Hy và Nữ Oa cũng đơn giản và thô bạo hơn nhiều!

Hắn trực tiếp dùng thần thức càn quét mọi ngóc ngách của Bất Chu Sơn, căn bản không quan tâm hành vi như vậy có lễ phép hay không, có dễ gây phẫn nộ hay không.

Dù sao hắn cũng đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ, có thể đánh

ngang ngửa với Kỳ Tổ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cần gì phải để ý đến chuyện lễ phép hay không?

Còn về việc gây phẫn nộ, lại càng không cần lo lắng, ngay cả cả Kỳ Lân tộc hắn còn không sợ, lại sợ mấy tu sĩ đang tu hành ở Bất Chu Sơn sao?

Chỉ cần đối phương dám, hắn dám tiễn đối phương lên Tây Thiên!

Thế là, tất cả tu sĩ đều tỏ ra không dám, hoàn toàn không dám, chỉ biết run lẩy bẩy dưới uy áp thần thức mạnh mẽ kinh khủng của Đế Tôn, căn bản không dám có chút tức giận nào.

Họ chỉ điên cuồng cầu nguyện trong lòng, hy vọng vị cường giả Đế Tôn này mau chóng rời đi, để khỏi phải kinh hồn bạt vía.

Ngay cả Phục Hy và Nữ Oa cũng vậy, họ không biết Đế Tôn hiện tại đang nhắm vào mình, nếu biết thì chắc chắn sẽ sợ đến mức ngất xỉu tại chỗ!

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" Cuối cùng, sau một hồi tìm kiếm cẩn thận, Đế Tôn đã phát hiện ra động phủ của Phục Hy và Nữ Oa, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Dù sao Phục Hy và Nữ Oa hiện tại vẫn chưa hóa hình, bản thể thân người đuôi rắn, đặc trưng vô cùng rõ ràng, muốn phát hiện cũng không phải chuyện khó.

Thế là, Đế Tôn tâm niệm vừa động, thân hình biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài động phủ của Phục Hy và Nữ Oa.

"Đại huynh, vị cường giả thần bí kia… đến động phủ của chúng ta rồi!" Nữ Oa tức thì hoảng hốt nhìn Phục Hy, tâm trạng căng thẳng tột độ, suýt nữa thì ngất đi.

Dù sao nàng mới chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, còn Đế Tôn lại

là cường giả thần bí mạnh mẽ đến mức ngay cả Kỳ Tổ cũng không làm gì được, thậm chí phải hạ mình mời mọc.

Bây giờ đột nhiên tìm đến tận cửa, làm sao có thể không kinh hoảng thất thố!

"Muội muội đừng sợ, vị tiền bối này thực lực cường đại, lại chưa từng gặp mặt chúng ta, chắc sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức đâu!" Phục Hy vội vàng an ủi Nữ Oa.

Nhưng lời nói ra ngay cả chính y cũng không tin.

Chương 45

Đế Tôn đã quanh quẩn ở Bất Chu Sơn lâu như vậy, rồi đột nhiên khéo léo đến động phủ của họ, nếu không phải nhắm vào họ, khả năng gần như bằng không!

Nhưng y tự thấy, mình thật sự không có thứ gì đáng để một vị cường giả như Đế Tôn để mắt tới.

Thật muốn khóc mà không ra nước mắt!

Nhưng dù có vắt óc suy nghĩ y cũng không ngờ được, Đế Tôn không phải nhắm vào món bảo vật nào đó trên người họ, mà là nhắm vào chính con người họ!

"Bản tọa giáng lâm, các ngươi vì sao không ra bái kiến?!" Đế Tôn mặc trường bào Kim Ô màu vàng sáng, như đế vương giáng trần, hai mắt bắn ra hai đạo kim quang, nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa trong động phủ, thanh âm uy nghiêm bá khí vang lên, không ngừng vang vọng trong động phủ, hồi lâu không dứt.

Dù lần này đến đây có ý lôi kéo Phục Hy và Nữ Oa, nhưng thực lực và thân phận dù sao cũng đặt ở đó, hắn không thể có thái độ quá thân thiện với Phục Hy và Nữ Oa được, nếu không ngược lại sẽ khiến người ta hiểu lầm hắn có ý đồ khác.

Vì vậy, lúc cần ra vẻ, Đế Tôn tuyệt đối sẽ không hạ mình khuất tôn, tự hạ thấp thân phận!

"Vãn bối Phục Hy bái kiến tiền bối!" "Vãn bối Nữ Oa bái kiến tiền bối!" Phục Hy và Nữ Oa hai người không dám chậm trễ, lập tức bước ra khỏi động phủ, cung kính hành lễ với Đế Tôn.

Nhưng nội tâm họ lại tràn đầy bất an, không biết Đế Tôn tìm đến

rốt cuộc có chuyện gì.

Đúng lúc này, giọng nói nhàn nhạt của Đế Tôn vang lên, khiến họ tức thì như được đại xá.

"Bản tọa cảm ứng được các ngươi có duyên với bản tọa, đặc biệt tìm đến, và ban cho một đoạn duyên pháp!" Đế Tôn có duyên với Phục Hy và Nữ Oa không?

Tất nhiên là không!

Nhưng, hiện tại thực lực của Đế Tôn mạnh mẽ, hắn nói có duyên thì là có duyên, dù sao Phục Hy và Nữ Oa căn bản không thể phân biệt thật giả.

Dù sao, thực lực của họ so với Đế Tôn chênh lệch quá xa!

Thế là, trong sự nửa tin nửa ngờ, Phục Hy và Nữ Oa cuối cùng cũng buông xuống lo lắng trong lòng, chuyển thành kinh hỉ vô cùng.

"Tiền bối vậy mà lại có duyên với chúng ta, còn muốn ban cho chúng ta duyên pháp, trời ơi, ta không nghe lầm chứ!" Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng không thể che giấu trong mắt đối phương.

Thực lực của Đế Tôn họ đã được chứng kiến không lâu trước đây, đó là một tồn tại vô thượng có thể đánh ngang ngửa với Kỳ Tổ, thậm chí còn có thể toàn thân trở ra.

Có thể có duyên với một cường giả đỉnh cấp thần bí như Đế Tôn, đối với họ mà nói, tuyệt đối là tam sinh hữu hạnh, tổ tiên phù hộ.

À, xin lỗi, là đại năng tiên thiên đỉnh cấp của Hồng Hoang, họ không có tổ tông, họ đều là tổ tông của người khác.

Nhưng bất kể thế nào, Phục Hy và Nữ Oa hiện tại vô cùng hưng phấn và kích động!

“Phục Hy bái tạ tiền bối!” “Nữ Oa bái tạ tiền bối!” Phục Hy và Nữ Oa lập tức cúi người chín mươi độ, cúi đầu thật sâu bái tạ Đế Tôn.

Dù không biết Đế Tôn rốt cuộc sẽ ban cho duyên pháp gì, nhưng điều đó không cản trở họ bày tỏ lòng biết ơn với Đế Tôn.

Theo họ thấy, tu vi của Đế Tôn cao thâm như vậy, duyên pháp mà hắn ban cho có thể đơn giản sao?

Tuyệt đối không đơn giản!

“Không cần đa lễ!” Đế Tôn tay phải nhẹ nhàng phất một cái, lập tức vung ra một luồng sức mạnh vô hình nhu hòa, nâng thân thể Phục Hy và Nữ Oa dậy.

Sau đó, tâm niệm hắn khẽ động, lấy ra hai quả Hoàng Trung Lý.

“Hoàng Trung Lý, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, vạn năm ra hoa, vạn năm kết quả, vạn năm thành thục, mỗi lần chỉ chín chín quả.

Hôm nay bản tọa ban cho mỗi người các ngươi một quả, hy vọng có thể giúp các ngươi đột phá!” Đế Tôn mỉm cười nói.

Không sai, cái gọi là duyên pháp chính là Hoàng Trung Lý.

Dù sao bây giờ trong tay hắn cũng chỉ có thứ này là thích hợp, những thứ khác hoặc là không đáng đưa ra, hoặc là quá quý giá, cho Phục Hy và Nữ Oa thì lãng phí.

Trên thực tế, Hoàng Trung Lý cho Phục Hy và Nữ Oa hiện tại cũng đã là quá quý giá, dù sao họ mới chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

“Vậy mà lại là linh căn quý giá như vậy, tiền bối hậu ái, chúng ta không biết lấy gì báo đáp!” Phục Hy và Nữ Oa tức thì cảm kích đến

rơi nước mắt.

Mặc dù chưa ăn Hoàng Trung Lý, nhưng từ hương thơm nồng nàn tỏa ra từ nó, họ đã có thể cảm nhận được sự bất phàm của Hoàng Trung Lý.

Chương 46

Nếu ăn vào, linh khí bàng bạc chứa trong Hoàng Trung Lý tuyệt đối có thể giúp họ đột phá bình cảnh hiện tại.

Trong chốc lát, hảo cảm của họ đối với Đế Tôn tăng vọt!

"Không cần đa lễ, ăn trước đi, bản tọa sẽ hộ pháp cho các ngươi!" Đế Tôn nhàn nhạt cười nói.

Nói xong, hắn liền đưa Hoàng Trung Lý cho Phục Hy và Nữ Oa, để họ luyện hóa ngay bây giờ, không có chút tiếc nuối nào.

Dù sao linh căn này đối với Đại La Kim Tiên trung kỳ không có hiệu quả, cho ai cũng là cho, chi bằng cho Phục Hy và Nữ Oa, nhân cơ hội này lôi kéo họ.

Dù sao dệt hoa trên gấm không bằng đưa than ngày tuyết, hiện tại tu vi của Phục Hy và Nữ Oa không cao, tặng Hoàng Trung Lý mới có thể thể hiện được sự quý giá của phần duyên pháp này.

Đợi sau này tu vi của họ đều trở nên mạnh mẽ, đừng nói một hai quả, cho dù mấy chục quả cũng không còn hiếm lạ, vậy thì không còn ý nghĩa nữa.

"Cẩn tuân pháp chỉ của tiền bối!" Phục Hy và Nữ Oa gật đầu thật mạnh, hoàn toàn xem Đế Tôn như một trưởng bối đức cao vọng trọng, Đế Tôn bảo làm gì thì làm nấy, tuyệt đối không có lời thứ hai. 22.

Sau đó, họ nhìn nhau, mang theo lòng kích động, ăn Hoàng Trung Lý vào bụng.

Hoàng Trung Lý vừa vào miệng, liền hóa thành một luồng nhiệt lưu ấm áp, như dòng sông cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt, chảy trong

tứ chi bách hài.

Phục Hy và Nữ Oa nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý, không ngừng luyện hóa luồng nhiệt lưu ấm áp đó thành pháp lực, sau đó hội tụ về đan điền.

Xương cốt kinh mạch trong cơ thể họ đều vang lên tiếng "răng rắc", phát ra hổ báo lôi âm, khí thế trên người cũng không ngừng tăng lên.

Dù sao cũng là Hoàng Trung Lý ba vạn năm mới chín chín quả, thiên địa linh khí ẩn chứa trong đó có thể tưởng tượng được.

Trong nháy mắt được luyện hóa hấp thu, sự tác động đối với bình cảnh của Phục Hy và Nữ Oa có thể đoán trước được.

"Oanh long long!" Phảng phất như vạn mã phi nước đại, lại phảng phất như hồng thủy ngập trời va vào đê đập, trong cơ thể Phục Hy và Nữ Oa bắt đầu phát ra từng trận tiếng nổ vang trời.

Sau lưng họ, hiện ra hai bóng rắn khổng lồ mười vạn trượng, bay lượn trong mây mù, tắm trong sức mạnh sấm sét.

Dưới sự tẩy lễ của biển sấm, thân thể của bóng rắn không ngừng to ra và dài ra, từ mười vạn trượng biến thành mười mấy vạn trượng, rồi mấy chục vạn trượng.

Hiển nhiên, họ đang đột phá, đang tấn công bình cảnh.

Khi thân thể đạt đến ba mươi vạn trượng, trời đất xung quanh vang lên tiếng nổ, một luồng khí thế hung mãnh bàng bạc từ trên người hai người bùng phát, càn quét khắp bốn phương trời.

Đồng thời, hai bóng rắn sau lưng họ đột nhiên mở miệng lớn gầm thét, sóng âm cuồn cuộn, xua tan vô tận mây mù và sấm sét.

Không nghi ngờ gì nữa, dưới sự thúc đẩy của linh khí khổng lồ từ

Hoàng Trung Lý, họ đã đột phá bình cảnh của mình.

Từ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, thành công tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, tiết kiệm được mấy vạn năm thậm chí mười mấy vạn năm khổ tu.

"Biểu hiện không tệ!" Đế Tôn gật đầu, vô cùng hài lòng với sự đột phá của Phục Hy và Nữ Oa.

Dù sao hắn cũng muốn lôi kéo Phục Hy và Nữ Oa làm cánh tay trái phải, trong đó Nữ Oa còn phải làm nữ nhân của hắn.

Vì vậy, hắn mới dùng Hoàng Trung Lý giúp hai người đột phá trước thời hạn.

Như vậy, Phục Hy và Nữ Oa vô hình trung đã vượt qua các đại năng tiên thiên đỉnh cấp cùng thế hệ, đối với tương lai, cũng chiếm được một chút ưu thế.

Đừng xem thường một chút ưu thế này!

Tích cát thành tháp, tích lông thành áo, nước chảy đá mòn.

Theo thời gian tích lũy, từng chút ưu thế sẽ ngưng tụ thành ưu thế khổng lồ. 23.

"Phục Hy bái tạ tiền bối hậu ban!" 24.

"Nữ Oa bái tạ tiền bối hậu ban!" Lúc này Phục Hy và Nữ Oa đã đột phá xong, thu liễm khí thế, cảm nhận pháp lực hung mãnh bàng bạc trong cơ thể, không khỏi vui mừng, lập tức lần nữa bái tạ Đế Tôn, trong lòng cảm kích vạn phần.

Chương 47

Lần này, Đế Tôn không đỡ họ dậy nữa, mà nhận trọn vẹn một lạy của Phục Hy và Nữ Oa.

Đây là hắn xứng đáng được nhận!

"Dám hỏi tiền bối danh hiệu là gì, chúng ta ngày sau nhất định báo đáp tiền bối!" Phục Hy cung kính hỏi.

Đột nhiên, y nhận ra bây giờ ngay cả tên của Đế Tôn cũng không biết, thật quá không nên.

Đế Tôn là ân nhân của họ, họ muốn báo ân, nếu không biết danh hiệu của ân công, thì báo ân thế nào?

Nữ Oa nghe lời của Phục Hy, cũng dùng đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Đế Tôn, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Không biết từ lúc nào, hai người đã bị Đế Tôn chinh phục, bị trói chặt trên chiến xa của Đế Tôn.

"Bản tọa Đế Tôn, còn về báo ân thì không cần, bản tọa đã nói, các ngươi có duyên với bản tọa, đây vốn là duyên pháp!" Đế Tôn cười nhạt đáp lời.

Hắn quả quyết để lại danh hiệu của mình, dù sao hắn không phải là thầy Lôi làm việc tốt không để lại tên.

Còn về việc không cho Phục Hy và Nữ Oa báo ân, đó hoàn toàn là lời nói khách sáo.

Hắn tin rằng càng nói như vậy, Phục Hy và Nữ Oa sẽ càng muốn báo đáp.

"Nguyên lai là Đế Tôn tiền bối, tiền bối đường xa tới đây, xin hãy

cho phép chúng ta tiếp đãi tiền bối thật tốt!" Phục Hy lập tức ân cần nói.

Đồng thời, nội tâm y cũng không khỏi chấn động, đối với danh hiệu của Đế Tôn vô cùng bội phục.

Đế Tôn, danh hiệu này thật quá bá khí, không phải người bình thường có thể dùng, cũng không phải người bình thường có thể gánh nổi.

Nữ Oa cũng như vậy, khi Đế Tôn nói ra danh hiệu của mình, phương tâm chấn động, mắt chữ A mồm chữ O, bị Đế Tôn hoàn toàn kinh ngạc.

Sau đó đôi mắt đẹp của nàng không khỏi tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, nhìn Đế Tôn như một fan hâm mộ nhỏ, nhất thời có chút ngây ngẩn.

Vào khoảnh khắc này, nàng cảm thấy Đế Tôn mới là cường giả cái thế tài hoa nhất Hồng Hoang, hoàn toàn phù hợp với hình tượng anh hùng cái thế trong lòng nàng.

"Cũng được!

Vậy cứ làm theo ý ngươi, bản tọa sẽ thuận đường giảng đạo cho các ngươi, giúp các ngươi củng cố cảnh giới!" Đế Tôn cười nhạt nói.

Cái gọi là người tốt làm đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên!

Đã giúp Phục Hy và Nữ Oa đột phá, vậy thì chi bằng giúp họ chỉ điểm con đường tu hành sau này, để họ tu luyện có phương hướng hơn, không giống như con ruồi không đầu bay loạn, tự mình mò mẫm trong đêm tối.

Như vậy quá lãng phí thời gian!

Chẳng phải sao, vì sao tốc độ tu hành của hậu thế lại nhanh hơn Hồng Hoang sơ kỳ!

Có phải vì hậu thế có nhiều thiên tài hơn, tài hoa tư chất vượt xa đại năng tiên thiên đỉnh cấp của Hồng Hoang không?

Hoàn toàn không phải!

Nguyên nhân căn bản nhất là vì con đường tu hành của thiên tài hậu thế đã rõ ràng, phương hướng đã được tiền bối khai phá, tu luyện càng dễ dàng hơn.

Hồng Hoang hiện tại, vô số tu sĩ đều tự mình mò mẫm tu luyện, không có danh sư chỉ điểm, tốc độ tu luyện tự nhiên vô cùng chậm chạp. 25.

"Đế Tôn tiền bối đại ân đại đức, chúng ta khắc cốt ghi tâm!" Phục Hy và Nữ Oa lần nữa cảm động không thôi.

Tu luyện đến nay, chưa từng có ai tận tình giúp đỡ họ như vậy, khiến họ vô cùng cảm động.

Dù Đế Tôn nói là duyên pháp, nhưng duyên pháp là thứ hư vô mờ mịt, so với nó, họ càng cảm kích Đế Tôn đang đứng trước mặt mình hơn.

Tiếp theo, Đế Tôn theo Phục Hy và Nữ Oa tiến vào động phủ, nhận sự chiêu đãi nhiệt tình của hai người, vô hình trung làm sâu sắc thêm tình cảm giữa hai bên.

Có thể nói không ngoa rằng, nếu bây giờ Đế Tôn hô một tiếng, Phục Hy và Nữ Oa chắc chắn sẽ hưởng ứng lời hiệu triệu của hắn.

Chương 48

Họ sẽ trở thành thanh kiếm sắc bén trong tay Đế Tôn, kiếm của Đế Tôn chỉ đâu, đó chính là nơi họ sẽ đến!. .....

Nói về hai phía, mỗi bên một chuyện.

Trong khi Đế Tôn đang được Phục Hy và Nữ Oa chiêu đãi và giảng đạo cho họ, Long Vương cũng đã đến Bất Chu Sơn.

"Kỳ Tổ, vị cường giả thần bí tên Đế Tôn kia rốt cuộc là sao?" Long Vương xông vào lãnh địa của Kỳ Lân tộc, trực tiếp tìm đến Kỳ Tổ, hỏi thăm tin tức về Đế Tôn.

Tiên thiên tam tộc tuy có quan hệ thế chân vạc, nhưng giữa ba bên không có sự đối địch rõ ràng, không giống như thời Tam Quốc hậu thế.

Hai bên vừa có thể đối địch, cũng có thể tạm thời kết minh.

Vì vậy, Long Vương có thể tiến vào Kỳ Lân tộc, và có thể tìm Kỳ Tổ để hỏi thăm tin tức về Đế Tôn.

"Hừ!

Tin tức của ngươi cũng thật linh thông!" Kỳ Tổ không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Y đã hạ lệnh phong tỏa tin tức liên quan, vậy mà vẫn bị tiết lộ ra ngoài để Long Vương biết được, khiến y vô cùng tức giận!

Như vậy, kế hoạch chiêu mộ Đế Tôn, giúp y phá vỡ thế cân bằng ba tộc, nhất thống Hồng Hoang có thể sẽ chết yểu.

"Đừng quan tâm những chuyện đó, ta chỉ muốn biết kẻ tên Đế Tôn đó có thật sự mạnh như vậy, đến cả ngươi cũng không phải đối thủ!"

Long Vương ánh mắt ngưng trọng hỏi.

Dù đã sớm nghe cường giả Long tộc báo cáo, và trên đường đến Bất Chu Sơn cũng nghe vô số tu sĩ bàn luận về chuyện này, nhưng y không muốn tin.

Dù sao thực lực của y và Kỳ Tổ tương đương, Đế Tôn có thể đánh ngang ngửa với Kỳ Tổ, vậy cũng có thể đánh ngang ngửa với y, điều này khiến y, một trong tam đại cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang, trong lòng không thể chấp nhận được.

"Ngươi đã biết rồi, hà tất còn hỏi!" Kỳ Tổ lần nữa hừ lạnh nói.

Trên mặt y lóe lên một tia tức giận.

Giao thủ với Đế Tôn, bất đắc dĩ phải bãi chiến, đó là một sự sỉ nhục.

Bị Long Vương vạch trần không chút lưu tình như vậy, tâm trạng y vô cùng khó chịu.

"Vậy mà thật sự có thực lực tương đương với ngươi, Đế Tôn này rốt cuộc từ đâu chui ra!" Long Vương tức thì chấn kinh vạn phần.

"Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây!" Kỳ Tổ không vui đáp lại.

Long Vương không nói gì, trong mắt y tinh quang lóe lên, đang nhanh chóng suy nghĩ.

Đột nhiên, y chuyển chủ đề: "Ta nghe nói y từng giết cường giả Kỳ Lân tộc, ngươi và y tương đương, cũng không nên để y đi dễ dàng như vậy, có phải ngươi đang có ý đồ gì không!" Hiển nhiên, có thể trở thành một trong ba ông lớn trên danh nghĩa của Hồng Hoang, Long Vương không phải kẻ ngốc, trí thông minh của y luôn online.

Y mơ hồ nhận ra dường như Kỳ Tổ và Đế Tôn đã đạt được một thỏa thuận nào đó, và thỏa thuận này dường như sẽ uy hiếp sự cân

bằng giữa tiên thiên tam tộc!

Sắc mặt Kỳ Tổ tức thì biến đổi, Long Vương tuy đoán không chính xác, nhưng cũng đã đoán được tám chín phần mười tâm tư của y.

Trong lòng y càng thêm phiền não.

Kế hoạch đã bị Long Vương nhìn thấu, vậy thì càng khó thực hiện hơn.

Nhưng y không biết rằng, thực ra dù Long Vương không nhìn thấu kế hoạch của y, kế hoạch đó cũng khó mà thực hiện được.

Nguyên nhân đơn giản, Đế Tôn căn bản không thèm để ý đến y!

"Ta không có kế hoạch gì cả, ta chỉ không muốn lưỡng bại câu thương.

Hắn là Tam Túc Kim Ô được sinh ra từ Thái Dương Tinh, tuy có hai cánh, nhưng không phải tộc chim bay, cũng không phải Phượng Hoàng tộc!" Kỳ Tổ nói.

"Không phải tộc chim bay ngươi cũng tin?" Long Vương đột nhiên lớn tiếng hỏi lại.

"Long Vương, ngươi có ý gì?" Sắc mặt Kỳ Tổ biến đổi, không vui chất vấn.

Chương 49

"Đã có hai cánh, dù không phải tộc chim bay, cũng tất nhiên có quan hệ sâu xa với tộc chim bay.

Nếu y thật sự gia nhập tộc chim bay hoặc Phượng Hoàng tộc, hai tộc chúng ta chẳng phải sẽ gặp tai ương sao!" Long Vương giận dữ nói.

Cơn giận của y nhắm vào Kỳ Tổ, y cảm thấy Kỳ Tổ thật sự bị ma ám, vậy mà ngay cả loại lời nói đó cũng tin!

Hiện tại ba tộc đang ở trong một thế cân bằng vi diệu, đại ma sát không có, tiểu ma sát không ngừng.

Lúc này, thà tin là có còn hơn tin là không!

Cho dù Đế Tôn thật sự không phải tộc chim bay, cũng phải xem y là tộc chim bay.

Tộc chim bay xuất hiện một cường giả mạnh mẽ như vậy, nhất định phải tiêu trừ mối họa ngầm này.

"Vậy ý của ngươi là gì?" Kỳ Tổ lập tức hỏi.

Y dường như cũng cảm thấy mình quá ngây thơ, cho rằng lời của Long Vương không sai.

"Đơn giản, chỉ cần phát hiện ra tung tích của y, hai ta sẽ toàn lực truy sát.

Không thể để ta sử dụng, vậy cũng không thể để tộc chim bay hoặc Phượng Hoàng tộc có được!" 26.

Long Vương dùng giọng điệu âm u nói.

Là người ở vị trí cao, phải cân nhắc lợi ích tổng thể.

Vì không thể có được Đế Tôn, phải triệt để hủy diệt yếu tố bất ổn định này. 27.

Nhưng y không biết rằng, chỉ bằng y mà muốn hủy diệt Đế Tôn quả thực là si tâm vọng tưởng.

Không làm thì thôi, một khi đã làm, mới chính là đẩy hai tộc xuống vực sâu địa ngục!

“Nhưng y thật sự rất mạnh!” Kỳ Tổ có chút do dự nói.

“Mạnh đến đâu cũng chỉ có một mình. 28. "Đừng quên, sau lưng chúng ta có tộc quần hùng mạnh, dùng số lượng cũng có thể đè chết y!” Long Vương lạnh lùng nói, “Ta cũng biết ngươi đang lo ngại điều gì.

Từ bây giờ, chúng ta thành lập công thủ đồng minh, bất kể là ai, nếu vì truy sát Đế Tôn mà bị thương, bên còn lại tuyệt đối không được thừa nước đục thả câu, và phải giúp đỡ đối phương.” Không thể không nói, Long Vương cân nhắc vô cùng chu đáo.

Y ý thức được nguyên nhân Kỳ Tổ lúc đầu không muốn liều chết với Đế Tôn là vì sợ sau khi bị trọng thương sẽ bị hai tộc còn lại thừa nước đục thả câu.

Vì vậy, y nói rõ chuyện này trước, để tiêu trừ lo ngại của Kỳ Tổ, khiến Kỳ Tổ có thể cùng y đối phó Đế Tôn.

“Được!

Vậy cứ làm theo ý ngươi!” Kỳ Tổ lập tức quyết định.

Lời của Long Vương hoàn toàn nói trúng tim đen của y, không đồng ý cũng không được.

“Đây là dung mạo của Đế Tôn, ngươi có thể để Long tộc truy tra đối phương, ta cũng sẽ hạ lệnh Kỳ Lân tộc truy tra!” Kỳ Tổ tâm niệm

vừa động, dùng thần thông hiện ra dung mạo của Đế Tôn, giao cho Long Vương.

"Nhất ngôn vi định!" Long Vương lập tức truyền dung mạo của Đế Tôn cho toàn bộ Long tộc, và hạ lệnh, chỉ cần phát hiện ra Đế Tôn, lập tức báo cáo cho y.

Cứ như vậy, Kỳ Lân tộc và Long tộc bắt đầu con đường tìm chết!

Về việc này, Đế Tôn đang giảng đạo cho Phục Hy và Nữ Oa trong động phủ hoàn toàn không biết gì, nhưng dù biết cũng sẽ không để ý.

Đùa sao, Kỳ Lân tộc và Long tộc muốn tìm chết, hắn có thể ngăn cản được sao?!

Hắn có thể làm, đương nhiên chỉ có tiễn đối phương lên Tây Thiên, thực hiện nguyện vọng tìm chết của họ!

Chương 50

"Được rồi, lần giảng đạo này bản tọa giảng đến đây thôi, các ngươi tự mình tiêu hóa đi!

Bản tọa phải rời đi rồi!" Đế Tôn đứng dậy nói.

Hắn đã dùng khoảng một năm thời gian, chỉ điểm con đường tu hành Đại La Kim Tiên sau này cho Phục Hy và Nữ Oa, phần còn lại phải dựa vào chính họ.

Dừng một chút, Đế Tôn dường như nghĩ đến điều gì đó, trước khi Phục Hy và Nữ Oa kịp lưu luyến níu kéo lại mở miệng nói.

"Đúng rồi, trước khi rời đi, bản tọa có một chuyện muốn giao cho các ngươi làm!" 29.

"Xin Đế Tôn tiền bối phân phó, vãn bối nhất định xả thân vào nơi dầu sôi lửa bỏng, không từ chối!" Phục Hy và Nữ Oa lập tức lớn tiếng nói.

Đã nhận được nhiều lợi ích từ Đế Tôn như vậy, giúp Đế Tôn làm chút chuyện là điều nên làm, nghĩa bất dung từ! 30.

"Không khoa trương đến mức phải vào nơi dầu sôi lửa bỏng đâu!" Đế Tôn mỉm cười xua tay nói.

Tất nhiên, đối với thái độ mà Phục Hy và Nữ Oa thể hiện, trong lòng hắn vô cùng hài lòng.

Phục Hy và Nữ Oa không nói gì, chỉ dùng ánh mắt cung kính nhìn chằm chằm Đế Tôn, chờ đợi sự phân phó của hắn.

"Bản tọa muốn tìm một số tu sĩ, nhưng họ vẫn chưa xuất thế, bị thiên cơ che lấp.

Bản tọa hiện tại chỉ biết họ ở Bất Chu Sơn, đợi sau khi họ xuất thế, nếu các ngươi phát hiện ra, lập tức bẩm báo cho bản tọa!" Đế Tôn tiếp tục cười nhạt nói.

Hiển nhiên, những tu sĩ mà hắn muốn Phục Hy và Nữ Oa tìm không phải ai khác, chính là Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu.

Dù đã giao chuyện này cho Kỳ Tổ, nhưng so với Kỳ Lân tộc, hắn càng muốn tin tưởng Phục Hy và Nữ Oa hơn!

"Không biết tu sĩ mà Đế Tôn tiền bối muốn tìm, có danh hiệu gì không?" Phục Hy cẩn thận hỏi.

"Lần lượt là Đế Giang, Cộng Công, Chúc Dung, Chúc Cửu Âm,… Huyền Minh, Hậu Thổ, hợp thành Thập Nhị Tổ Vu, chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần!" Đế Tôn mỉm cười, nói cho Phục Hy và Nữ Oa những thông tin liên quan đến Thập Nhị Tổ Vu.

May mà Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu không chứng kiến cảnh này, nếu không chắc chắn sẽ rùng mình, bị dọa chết khiếp. 31.

Tuyệt đối không ngờ, Đế Tôn lại nắm rõ thông tin của họ như vậy, hơn nữa còn theo dõi gắt gao, chỉ cần có cơ hội là sẽ diệt họ! 32.

Thật là hại người mà!

Đơn giản là khiến người ta hộc máu!

Nếu Thiên Đạo có ý thức, e rằng Thiên Đạo Hồng Hoang cũng sẽ bất lực với hành vi của Đế Tôn, có lẽ sẽ phải nhắc nhở Hồng Quân, để Hồng Quân giúp đỡ để mắt đến Đế Tôn, tránh cho Đế Tôn gây loạn.

Nếu không, thật sự để Đế Tôn gây loạn như vậy, cả Hồng Hoang đều sẽ bị hắn làm cho rối tung rối mù!

"Đế Tôn tiền bối yên tâm, chúng ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm

vụ!” Phục Hy và Nữ Oa lập tức lớn tiếng bảo đảm.

Dù không hiểu Đế Tôn muốn tìm Thập Nhị Tổ Vu để làm gì, nhưng Đế Tôn đã nói rõ thông tin liên quan đến Thập Nhị Tổ Vu như vậy, họ cảm thấy hoàn thành nhiệm vụ chắc sẽ không khó!

“Được!

Bản tọa đi đây!” Đế Tôn gật đầu, để lại một câu nói tại chỗ, thân hình liền nháy mắt biến mất, rời khỏi Bất Chu Sơn.

Đến lúc này, Thập Nhị Tổ Vu đang bị chôn sâu dưới lòng đất mấy chục vạn trượng mới đột nhiên cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, cảm giác nguy hiểm đã được giải trừ.

Đến đây, chuyến đi Bất Chu Sơn của Đế Tôn kết thúc viên mãn.
33.

Lần này ở Bất Chu Sơn có thể nói là thu hoạch khá dồi dào, không chỉ đối chiến không bại với Kỳ Tổ, kiểm chứng được thực lực bản thân, mà còn tìm được lượng lớn bảo vật.

Chương 51

Hoàng Trung Lý, bảy linh bảo hồ lô, Hồ Lô Đằng, Càn Khôn Đỉnh.

Những linh căn linh bảo này tùy tiện lấy ra một món đặt ở Hồng Hoang, đều sẽ gây ra vô số tinh phong huyết vũ, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng sẽ vì nó mà điên cuồng.

Bây giờ, tất cả đều đã vào túi của Đế Tôn!

Cực sảng!

Ngoài ra, Đế Tôn còn sớm lôi kéo được Phục Hy và Nữ Oa, thu phục hai vị đại năng tiên thiên đỉnh cấp này dưới trướng, vô hình trung tăng cường thế lực tương lai của mình!

"Tiếp theo nên đi đâu đây!" Rời khỏi Bất Chu Sơn, Đế Tôn chân đạp một đóa ngũ sắc tường vân, nhìn khắp đại lục Hồng Hoang, đột nhiên cảm thấy đau đầu, có cảm giác không biết nên đi đâu.

Dù sao so với Bất Chu Sơn, biểu tượng của Hồng Hoang, những động thiên phúc địa khác đều không có sức hấp dẫn.

"Hay là đến Côn Luân Sơn đi!" Một bóng đèn sáng lên trong đầu Đế Tôn, đột nhiên linh quang lóe lên, hắn quyết định đến Côn Luân Sơn xem thử.

Côn Luân Sơn là tiên sơn của Hồng Hoang chỉ đứng sau Bất Chu Sơn.

Tương truyền Hồng Quân đã đắc đạo ở Côn Luân Sơn, thậm chí cả Tam Thanh cũng tu hành ở Côn Luân Sơn, lấy Côn Luân Sơn làm đạo trường.

Vì vậy, Đế Tôn cảm thấy cần phải đến Côn Luân Sơn xem thử.

Một mặt xem có cơ hội diện kiến Hồng Quân, vị đại BOSS của Hồng Hoang không, mặt khác cũng xem có cơ hội diệt trừ Tam Thanh không.

Không phải là chuyện hoang đường, đã dám ra tay với Thập Nhị Tổ Vu, còn sợ thêm một Tam Thanh sao?

Rận nhiều không sợ ngứa, nợ nhiều không sợ nặng thân!

Không cần sợ, cứ làm thôi!

Không làm được, cũng không có bất kỳ tổn thất nào! 35.

Không chút do dự, Đế Tôn lập tức nhanh chóng đi gấp đến Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn nằm ở đại lục phương Đông, là tiên sơn chỉ đứng sau Bất Chu Sơn trên đại lục Hồng Hoang, sơn mạch uốn lượn, như vạn vạn đầu thần long chiếm cứ, đỉnh núi nguy nga, thẳng tắp lên trời, mênh mông rộng lớn, rất dễ nhận ra.

Vì vậy, dù Đế Tôn chưa từng thấy Côn Luân Sơn, cũng biết nên tìm Côn Luân Sơn như thế nào.

Theo thời gian trôi đi, khoảng cách với Côn Luân Sơn ngày càng gần, ác ý đối với Tam Thanh cũng ngày càng mãnh liệt.

Dưới sự dẫn dắt của thiên cơ, nguyên thần của Tam Thanh tức thì không ngừng có điềm báo, trong lòng cảnh giác đại sinh!

"Hai vị hiền đệ, có cảm ứng được không?" Trong đoàn quang kiển màu tím đại diện cho Lão Tử đột nhiên truyền ra một giọng nói kinh hoảng, trong ngữ khí mang theo một tia kinh khủng.

"Đại ca, ta cũng cảm ứng được rồi, dường như có một luồng ác ý cực kỳ mãnh liệt, đang nhắm vào chúng ta!" 36.

Đoàn quang kén màu vàng đại diện cho Nguyên Thủy lập tức đáp

lại, giọng nói cũng hiện ra vô cùng hoảng loạn.

"Đại ca, nhị ca, ta cũng cảm ứng được!" Đoàn quang kiển màu đỏ đại diện cho Thông Thiên cũng truyền ra một câu nói căng thẳng.

"Vậy thì không sai rồi, xem ra thật sự có kẻ muốn gây bất lợi cho ba huynh đệ chúng ta!" Lão Tử tức thì giọng điệu trầm trọng nói.

"Rốt cuộc là vì sao, chúng ta vẫn luôn tu luyện trong động phủ, không chọc giận ai, ai lại muốn ra tay với chúng ta?" Nguyên Thủy phẫn nộ không cam lòng hỏi.

"Đại ca, nhị ca, chúng ta nên làm gì bây giờ, ở lại đây liều mạng với đối phương, hay là mau chóng chạy trốn?" Thông Thiên lo lắng hỏi.

Trong Tam Thanh, Thông Thiên tuy tính cách thẳng thắn nhất, thích thẳng thắn, không thích vòng vo.

Nhưng bây giờ, trong lòng y lại càng hy vọng mau chóng chạy trốn hơn là ở lại đây đối kháng với Đế Tôn, dù sao y vẫn chưa hóa hình, hoàn toàn không có tự tin đó!

"Còn phải nói sao, đương nhiên là mau chóng chạy trốn.

Chương 52

Ta biết trên đỉnh Côn Luân Sơn có một vị cường giả đỉnh cấp, chúng ta đi tìm y che chở!" Lão Tử không chút do dự nói.

Đối mặt với Đế Tôn đầy ác ý hung hăng, y quả quyết lựa chọn nhận thua, căn bản không dám ở lại đây lâu.

Dù có chí bảo phòng ngự như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, y cũng không dám đánh cược một phen.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của Lão Tử, Tam Thanh ba người lập tức chạy trốn khỏi động phủ, thẳng tiến đến đỉnh Côn Luân Sơn, muốn đi tìm Hồng Quân cầu che chở.

Nhưng họ không biết rằng, Hồng Quân không lâu trước vì bị Đế Tôn cướp đi Càn Khôn Đỉnh dẫn đến tâm thần bị nhiễu loạn, tưởng là Ma Tổ La Hầu đang tác quái, nên đã chạy đến đại lục phương Tây xem La Hầu đang giở trò gì, lúc này không có ở trên đỉnh Côn Luân Sơn.

Nếu Hồng Quân trở về không kịp, Tam Thanh sẽ toàn bộ toi mạng!

Nhưng Hồng Quân dù sao cũng là Hồng Quân, vị đại BOSS của Hồng Hoang, cường giả hợp Thiên Đạo, khi Tam Thanh chạy trốn về phía đỉnh Côn Luân Sơn, y cũng đã có cảm ứng!

"Không ổn, Côn Luân Sơn có biến cố!" Hồng Quân đang ở đại lục phương Tây tra xét việc La Hầu ma hóa gần nửa sinh linh tu sĩ của đại lục phương Tây, sắc mặt đột nhiên đại biến. 37.

Không dừng lại nữa, y lập tức xé rách không gian, tức tốc tới Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn là hang ổ của y, tuyệt đối không cho phép bất kỳ biến cố nào xảy ra. 38.

Trong khi Hồng Quân đang liều mạng đi gấp đến Côn Luân Sơn, Đế Tôn cũng vừa khéo giáng lâm nơi đây.

Và, vô cùng trùng hợp giáng lâm ở không xa động phủ tu luyện của Tam Thanh.

"Ừm?

Ba đạo khí tức, hẳn là đây rồi!" Mũi Đế Tôn khẽ động, lập tức nhận ra ba luồng khí tức còn sót lại của Tam Thanh.

Dù sao Tam Thanh cũng là do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần kết hợp với khai thiên thanh khí hóa thành, trên người tự nhiên mang theo khí tức của Bàn Cổ đại thần.

Đế Tôn vừa mới từ Bất Chu Sơn, nơi do cột sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành rời đi, đương nhiên quen thuộc với luồng khí tức này.

Theo ba luồng khí tức, hắn nhanh chóng phát hiện ra động phủ mà Tam Thanh tu luyện trước đó.

"Xem ra, trước đây tu luyện ở nơi này, thấy cảm ứng được nguy cơ, đã sớm chạy trốn rồi!" Đế Tôn không khỏi ánh mắt đầy ẩn ý nói.

Đối với tình huống này, hắn không hề bất ngờ.

Dù sao Tam Thanh cũng là đại năng tiên thiên đỉnh cấp do Bàn Cổ nguyên thần kết hợp với khai thiên thanh khí hóa thành, có khai thiên công đức hộ thể, lại còn là Thánh Nhân tương lai của Thiên Đạo, tự nhiên sẽ được Thiên Đạo che chở.

Vì vậy, khi nguy cơ giáng lâm, Tam Thanh tất nhiên sẽ nhận được thiên cơ cảm ứng, nguyên thần có điềm báo, sớm chạy trốn.

Trên thực tế, cường giả bình thường trước khi gặp nguy hiểm

cũng sẽ cảm ứng được nguy cơ giáng lâm, từ đó sớm chuẩn bị né tránh.

Điều này không có gì lạ.

Nhưng, Đế Tôn không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy.

"Tam Thanh dù sao cũng đã lộ ra tung tích, dễ dàng hơn nhiều so với việc tìm Thập Nhị Tổ Vu ở Bất Chu Sơn!" Khóe miệng Đế Tôn cong lên một nụ cười.

Ở Bất Chu Sơn tìm Thập Nhị Tổ Vu thật sự không tìm thấy chút tung tích nào.

Dù vậy, hắn vẫn tìm kiếm mấy trăm năm, gần như đào sâu ba thước Bất Chu Sơn.

Bây giờ vừa đến Côn Luân Sơn đã phát hiện ra tung tích của Tam Thanh, đương nhiên phải truy cùng đuổi tận, cho đến khi tìm thấy thì thôi.

Dù hy vọng không lớn, nhưng dù chỉ có một tia hy vọng, hắn cũng sẵn lòng thử.

Đây là tính cách của Đế Tôn!

Và thế là, Đế Tôn hoàn toàn phóng thích thần thức, điên cuồng tìm kiếm khí tức của Tam Thanh ở gần động phủ, nhanh chóng phát hiện ra ba luồng khí tức ẩn bí yếu ớt không thể tra xét.

Chương 53

Không nghi ngờ gì nữa, đó là khí tức mà Tam Thanh để lại khi chạy trốn.

Tu vi của họ dù sao cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, trước mặt một Đại La Kim Tiên như Đế Tôn, dù có cẩn thận đến đâu cũng sẽ để lại dấu vết, không thể nào thật sự không để lại dấu vết.

"Xem ra, đã chạy trốn lên trên!" Trong sự dò xét của thần thức Đế Tôn, có thể thấy rõ ba luồng khí tức yếu ớt thẳng một đường lên trên, hướng về đỉnh Côn Luân Sơn mà đi.

"Không biết trên đó có phải là lão đạo Hồng Quân không!" Trong mắt Đế Tôn lóe lên một tia tinh quang.

Hồng Quân đắc đạo ở Côn Luân Sơn, là người xuyên không hậu thế, hắn rõ hơn ai hết.

Nhìn khắp mười vạn ngọn núi tiên Côn Luân mênh mông, Hồng Quân là đại BOSS số một của Hồng Hoang, đỉnh Côn Luân không nghi ngờ gì nữa là nơi y nên ở nhất.

Tam Thanh chạy trốn thẳng thừng đến đỉnh Côn Luân Sơn như vậy, không nghi ngờ gì là đang biểu thị rằng trên đỉnh Côn Luân Sơn có một siêu cấp cường giả có thể che chở cho họ.

Với thực lực hiện tại của Đế Tôn, tuy có thể đối mặt với Kỳ Tổ mà không rơi vào thế hạ phong, nhưng đối mặt với đại BOSS thật sự Hồng Quân thì có chút miễn cưỡng.

Dù sao Hồng Quân cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, đó là một tầng thứ hoàn toàn khác so với Đại La Kim Tiên.

Bước vào một mảnh trời đất khác, có thể cảm ngộ và khống chế

pháp tắc, hình thành một lãnh địa mạnh mẽ.

Trong lãnh địa đó, Chuẩn Thánh là chân thần duy nhất, thậm chí là Thiên Đạo duy nhất.

Bất kể về số lượng hay chất lượng, đều trực tiếp nghiền ép Đại La Kim Tiên!

Nhưng, Đế Tôn không phải là người dễ dàng bị dọa lui như vậy.

"Nếu trên đó thật sự có lão đạo Hồng Quân, ta cũng phải đi diện kiến một phen, xem thử y rốt cuộc mạnh đến mức nào, và chênh lệch giữa ta và y lớn đến đâu!" Ánh mắt Đế Tôn kiên định, toàn thân đột nhiên bùng phát một luồng bá khí vô hình.

Hắn bước một bước bằng chân phải, phảng phất như gần trong gang tấc, bước tiếp theo đã xuất hiện ở vạn trượng xa, thẳng tiến về phía đỉnh Côn Luân.

Đế Tôn đã xem Hồng Quân là mục tiêu để vượt qua, vậy thì không thể có bất kỳ sự lùi bước nào.

Cho dù Hồng Quân thật sự mạnh hơn hắn, hắn cũng không hề sợ hãi, căn bản không sợ Hồng Quân có thể làm gì mình.

Bởi vì hắn được sinh ra từ Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, là đại năng tiên thiên đỉnh cấp, ứng với thiên địa khí vận mà sinh.

Hồng Quân tuyệt đối thuận theo Thiên Đạo, không dám ra tay với hắn.

Không giống hắn, có thể làm theo ý mình, không có bất kỳ cấm kỵ nào!

Bởi vì sự theo đuổi của hai bên khác nhau.

Hồng Quân theo đuổi thành thánh đắc đạo, không thể gây nhiều

nhân quả.

Đế Tôn chỉ theo đuổi việc thoát khỏi tử kiếp, căn bản không quan tâm nhân quả, chỉ cần diệt hết kẻ thù!

Vậy thì bây giờ, hãy xem ai trong hai người đến đỉnh Côn Luân Sơn trước.

Nếu Hồng Quân tốc độ nhanh, có thể bảo vệ được Tam Thanh.

Ngược lại, nếu Hồng Quân chậm nửa bước, vậy thì đừng trách Đế Tôn không khách khí!

"Tạ thiên tạ địa, cuối cùng cũng đến rồi!" Trên đỉnh Côn Luân Sơn, ba đoàn quang đoàn đại diện cho Tam Thanh tràn đầy may mắn.

Họ cho rằng đã đến đỉnh Côn Luân Sơn, có thể được Hồng Quân che chở, từ đó thoát khỏi sự nhắm vào của Đế Tôn.

Nhưng nhanh chóng, tâm trạng của họ như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, sắc mặt tức thì tái nhợt.

Bởi vì họ kinh khủng phát hiện ra, trên đỉnh Côn Luân Sơn vậy mà không có ai!

Hồng Quân mà họ muốn tìm kiếm sự che chở, vậy mà không ở trên đỉnh Côn Luân Sơn.

"Đại huynh, tiền bối không ở đây, phải làm sao bây giờ!" Nguyên Thủy tức thì hoảng hốt, ánh mắt căng thẳng nhìn về phía Lão Tử, nội tâm vô cùng thấp thỏm.

"À, đại huynh, hay là chúng ta tiếp tục chạy trốn đi!" Thông Thiên cũng lập tức nói theo.

Chương 54

Sở dĩ họ đến đỉnh Côn Luân Sơn là vì có Hồng Quân ở đây tọa trấn.

Nếu không có Hồng Quân, tiếp tục ở lại đây, không nghi ngờ gì là ngồi chờ chết.

Trời mới biết vị cường giả thần bí đang nhắm vào họ có truy đuổi đến đây không.

Tận sâu trong lòng, họ mơ hồ cảm giác được luồng ác ý đó ngày càng trở nên mãnh liệt, dường như đang theo sát phía sau.

"Bình tĩnh!

Đừng ồn ào!" Lão Tử trầm giọng quát khẽ.

Thật ra, khi thấy Hồng Quân không ở đây, y cũng ngớ người, trong lòng cũng cảm thấy hoảng loạn.

Nhưng, hoảng loạn cũng vô ích, là người đứng đầu Tam Thanh, y phải nhanh chóng đưa ra giải pháp.

Đại não Lão Tử nhanh chóng suy nghĩ, sắc mặt không ngừng biến đổi, trong lòng suy diễn các loại phương pháp khả thi, và cân nhắc lợi hại trong đó.

Cuối cùng, Lão Tử cắn răng quyết đoán nói: "Chúng ta ở đây chờ, đâu cũng không đi!" Y đánh cược một phen, cược rằng trước khi Đế Tôn giết đến, Hồng Quân mà họ muốn tìm có thể kịp thời trở về cứu họ.

Hoặc là, cược rằng đây là đạo trường của Hồng Quân, Đế Tôn sẽ có chút kiêng dè, không dám tùy tiện hành động.

“Đi, chúng ta vào trốn trong căn nhà tranh này trước!” Lão Tử nhìn về phía đạo trường của Hồng Quân nói.

Đạo trường đại diện cho thể diện của tu sĩ.

Y cảm thấy chỉ cần thực lực của Hồng Quân đủ mạnh, Đế Tôn tuyệt đối không dám gây loạn.

Thế là, ba người nối đuôi nhau vào, lần lượt tiến vào căn nhà tranh cổ xưa giản dị của Hồng Quân để trốn.

Nói là trốn, thực ra là tồn tại ở đó run lẩy bẩy.

Dù sao một căn nhà tranh bình thường thì có gì tốt để trốn, đặc biệt là trước mặt một vị Đại La Kim Tiên như Đế Tôn.

Đồng thời, Lão Tử quả quyết tế ra chí bảo bạn sinh, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên vẫn lạc, Đại Đạo đã giáng xuống khai thiên công đức, trong đó một thành khai thiên công đức và huyền hoàng chi khí ngưng tụ thành nó, là Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo, đặt trên đỉnh đầu liền có thể đứng ở thế bất bại.

Hiển nhiên, Lão Tử không tự tin như vẻ ngoài, nội tâm vẫn cảm thấy hoảng loạn.

Chỉ sau khi tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tâm trạng của y mới trở nên trấn định hơn một chút.

Ba người cứ thế trốn trong nhà tranh của Hồng Quân, trốn dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, căng thẳng bất an chờ đợi.

Từ khi sinh ra ý thức đến nay, họ chưa từng cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy.

Không bao lâu sau, Đế Tôn cũng theo luồng khí tức yếu ớt còn sót

lại của Tam Thanh mà áp sát đỉnh Côn Luân Sơn.

"Chẳng lẽ, lão đạo Hồng Quân đó không ở đây?" Đế Tôn có chút kinh ngạc nói.

Trên đường đi, hắn không hề che giấu khí tức và ác ý của mình, vì hắn biết, nếu Hồng Quân vị đại BOSS số một của Hồng Hoang này thật sự muốn tra xét, hắn tuyệt đối không thể che giấu được.

Nhưng đến tận bây giờ khi đã áp sát đỉnh Côn Luân Sơn, Hồng Quân vẫn chưa hiện thân.

Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi, Hồng Quân căn bản không ở trên đỉnh Côn Luân Sơn, có lẽ đã bị chuyện khác níu chân.

Tóm lại, đối với hắn mà nói đây tuyệt đối là một tin tốt không thể tốt hơn!

"Thật là trời giúp ta, chỉ cần Hồng Quân không ở Côn Luân, Tam Thanh hôm nay chết chắc rồi!" Trên mặt Đế Tôn không khỏi lộ ra một nụ cười.

Ban đầu hắn chỉ thử một phen, không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng bây giờ xem ra, hy vọng khá lớn.

Cho dù Tam Thanh là Thánh Nhân tương lai của Thiên Đạo, không thể giết chết đối phương, cũng có thể đánh tàn phế họ.

Đối với cục thế tương lai của hắn, tuyệt đối có lợi ích to lớn.

Chương 55

"Đại huynh, tên đó sắp đến rồi!" Trong nhà tranh của Hồng Quân, Nguyên Thủy và Thông Thiên run lẩy bẩy càng dữ dội hơn, họ có thể cảm nhận rõ ràng ác ý hung mãnh mãnh liệt tỏa ra từ trên người Đế Tôn.

Đến giờ phút này, Hồng Quân vẫn chưa hiện thân, khiến họ không khỏi cảm thấy một tia tuyệt vọng.

"Đừng hoảng, giữ bình tĩnh, chỉ cần chưa đến thời khắc cuối cùng, mọi thứ đều còn quá sớm!" Lão Tử cố gắng trấn định nói.

Nhưng nói vậy thôi, đoàn quang đoàn của y cũng không nhịn được mà run lẩy bẩy, ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng đang khẽ rung động, cho thấy sự kinh hoảng trong lòng Lão Tử.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh hãi tột độ của ba người, thân hình của Đế Tôn xuất hiện trên đỉnh Côn Luân Sơn.

"Tìm thấy Bàn Cổ Tam Thanh rồi!" Ánh mắt Đế Tôn sắc bén như dao, nhanh chóng quét qua đạo trường nhà tranh của Hồng Quân, thu hết vào mắt ba đoàn quang đoàn đang run lẩy bẩy trốn dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Sau đó, không chút do dự, hắn tế ra Hỗn Độn Chung.

"Hỗn Độn Chung, cho ta, sát!" Đế Tôn khẽ quát một tiếng, trực tiếp dồn toàn bộ pháp lực trong cơ thể vào Hỗn Độn Chung, để uy lực của Hỗn Độn Chung đạt đến mức tối đa!

Dù sao đây là chém giết Tam Thanh đấy!

Là đi ngược lại với Thiên Đạo đấy!

Vì vậy, Đế Tôn tuyệt đối không cho phép mình phạm phải sai lầm sơ cấp, ví dụ như giống một tên phản diện tìm chết nói nhảm không ngừng, rồi tự hại chết mình.

Càng không có chuyện rõ ràng có thể một chiêu miểu sát đối phương, lại vờn mèo bắt chuột chơi đùa với đối phương, kết quả đối phương bùng nổ tiểu vũ trụ, trực tiếp phản sát.

Đế Tôn biết rõ đây là địa bàn của Hồng Quân, cho dù Hồng Quân hiện tại không có ở đây, nhưng sớm muộn cũng sẽ quay về, nên phải dùng tốc độ nhanh nhất, công kích mạnh nhất để chém giết Tam Thanh.

Nếu như vậy mà vẫn không giết được đối phương, vậy chỉ có thể nói bọn họ thật sự mạng không nên tuyệt, hắn đã cố gắng hết sức!

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Dưới sự thúc giục của Đế Tôn, vạn đạo văn trên Hỗn Độn Chung lập tức nở rộ thần quang chói lòa, bộc phát ra vĩ lực cổ xưa hoang sơ, mênh mông vô cùng.

Tựa như có một bàn tay vô hình của trời xanh đang điên cuồng gõ vào chuông, không ngừng bộc phát ra những đợt sóng âm kinh khủng, điên cuồng va chạm vào không gian, tạo ra từng gợn sóng màu vàng kim có thể thấy bằng mắt thường, càn quét khắp bốn phương trời đất.

Từng gợn sóng đều ẩn chứa sức mạnh thần quỷ khó lường, tựa như thời gian bị đóng băng, giam cầm toàn bộ thời không xung quanh.

Sức mạnh giam cầm thời không ẩn chứa trong Hỗn Độn Chung, trừ phi tu vi không thua kém Đế Tôn, nếu không thì căn bản không thể phá giải.

Ngay sau đó, dưới sự thúc giục của Đế Tôn, Hỗn Độn Chung xoay

tròn cực nhanh, càng xoay càng lớn, hóa thành một ngọn núi hình chuông trên không trung, trực tiếp lao thẳng về phía ngôi nhà tranh của Hồng Quân.

Nếu va chạm thật, cho dù có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự, Tam Thanh cũng sẽ hóa thành tro bụi!

"Mẹ nó!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên thấy cảnh này, ai nấy đều kinh hãi tột độ, sợ đến mức văng tục, trong lòng không khỏi điên cuồng chửi rủa Đế Tôn.

Bọn họ thực sự không quen biết Đế Tôn, căn bản chưa từng chọc giận Đế Tôn, vậy mà Đế Tôn thì hay rồi, vừa gặp mặt đã không thèm nói một lời, trực tiếp tung đại chiêu, thật sự muốn lấy mạng người ta mà.

Nếu không mau chóng phòng ngự, vậy chỉ có thể chờ chết.

Nhưng, có thể phòng ngự được không?

Hiển nhiên là không!

Lúc này bọn họ đã bị sức mạnh của Hỗn Độn Chung giam cầm, căn bản không thể động đậy.

Vì vậy, chỉ có thể ký thác hy vọng vào chủ nhân của ngôi nhà tranh, Hồng Quân!

"Tiền bối, mau về cứu bọn ta với, có một tên đại ma đầu không nói một lời đã muốn giết người!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên trong lòng đồng loạt điên cuồng gào thét cầu cứu, hy vọng Hồng Quân có thể kịp thời xuất hiện.

Dưới sự dẫn dắt của thiên cơ trong cõi u minh, Hồng Quân lập tức có cảm ứng.

"Dưới chân núi Côn Luân đã xảy ra chuyện gì, tại sao nguyên thần

của bần đạo lại liên tục báo động, để bần đạo xem thử!" Hồng Quân đang trên đường quay về, vẻ mặt ngưng trọng, vung tay phải, trước mặt lập tức hiện ra cảnh tượng trên đỉnh Côn Luân Sơn.

Sau đó, y vừa hay nhìn thấy cảnh Đế Tôn dùng Hỗn Độn Chung định tiêu diệt Tam Thanh.

Chương 56

Thế là, sắc mặt Hồng Quân cũng đột nhiên đại biến, không khỏi trừng lớn hai mắt, miệng cũng không nhịn được mà văng một câu chửi thề.

"Mẹ nó!

Rốt cuộc là chuyện gì!" Y không quen Đế Tôn, nhưng lại quen Tam Thanh, dù sao cũng tu hành trên núi Côn Luân, Tam Thanh chính là ba đệ tử chân truyền của y.

Nếu không phải thời cơ thu đồ đệ chưa tới, y đã sớm hiện thân thu nhận Tam Thanh rồi.

Nhưng y hoàn toàn không ngờ, Tam Thanh lại gặp phải tình cảnh nguy hiểm như vậy, nếu không ra tay, e rằng Tam Thanh sẽ bị Đế Tôn giết mất.

Điều khiến Hồng Quân kinh ngạc nghi ngờ là, Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ kết hợp với thanh khí khai thiên hóa thành, mỗi người lại có một thành công đức khai thiên hộ thể, căn bản không nên gặp phải kiếp nạn này, càng không nên có tu sĩ nào ăn gan hùm mật báo đi đối phó Tam Thanh.

Nhưng, chuyện này lại đang xảy ra ngay trước mắt, quả thực khó tin.

Mẹ nó, quá vô lý!

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ những chuyện này, phải lập tức ra tay cứu viện Tam Thanh, nếu không hôm nay cả ba sẽ cùng nhau hát bài Lạnh Lẽo!

"Tạo Hóa Ngọc Điệp, xuất!" Ánh mắt Hồng Quân lộ ra vẻ kiên

định, rồi lại thoáng qua một tia đau lòng, lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra.

Ngay sau đó, y cắn nhẹ đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, bắn lên Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tạo Hóa Ngọc Điệp lập tức nở rộ ức vạn đạo thần quang vô lượng, phóng ra vĩ lực không thể tưởng tượng, như đại dương mênh mông, cuồn cuộn trào dâng.

"Đi, hộ trụ Tam Thanh cho lão đạo!" Hồng Quân hét lớn một tiếng, thúc giục Tạo Hóa Ngọc Điệp, phá vỡ từng lớp không gian, với tốc độ nhanh nhất giáng lâm xuống đỉnh Côn Luân Sơn. 39.

Không còn cách nào khác, tuy y là cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng từ đại lục phía Tây quay về Côn Luân Sơn quá xa, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất cũng không thể về kịp.

Đợi bản tôn của y về đến Côn Luân Sơn, thi thể của Tam Thanh cũng đã lạnh ngắt rồi.

Do đó, chỉ có thể dùng tinh huyết cưỡng ép thúc giục Tạo Hóa Ngọc Điệp, để Tạo Hóa Ngọc Điệp đi trước phá không giáng lâm, ngăn cản công kích của Đế Tôn.

Tinh huyết là tinh hoa tu luyện cả đời của một tu sĩ, vô cùng quý giá, một giọt tinh huyết đủ khiến Hồng Quân đau lòng rất lâu.

Có thể nói không khoa trương, lần này Đế Tôn dù không thành công chém giết Tam Thanh, cũng đã lãi to không lỗ.

Dù sao, nhìn khắp Hồng Hoang, không phải ai cũng có thể khiến một đại boss như Hồng Quân tổn thất một giọt tinh huyết, nhiều nhất cũng chỉ có một mình La Hầu.

Vì vậy, Đế Tôn hoàn toàn có thể tự hào!

"Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Xem ra Hồng Quân quả nhiên sắp về rồi!" Trên đỉnh Côn Luân

Sơn, Đế Tôn nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp phá không bay tới, trong mắt không có một tia gợn sóng.

Bởi vì trong dự tính của hắn, đã sớm liệu được Hồng Quân có thể sẽ ra tay tương cứu vào thời khắc cuối cùng.

Phù hợp với kịch bản thường thấy.

Tam Thanh là Thánh Nhân tương lai của Thiên Đạo, có công đức khai thiên hộ thể, khí vận to lớn, giống như có hào quang nhân vật chính.

Đối với loại tồn tại có hào quang nhân vật chính này, thường rất khó giết chết trực tiếp, mỗi thời khắc then chốt đều sẽ xảy ra một vài sự cố, khiến bọn họ may mắn thoát nạn.

Ví như hiện tại, Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân đã giáng lâm, ba ngàn đạo tắc như thác nước đổ xuống, cứu viện Tam Thanh.

Nhưng, Đế Tôn đâu có dễ dàng bỏ cuộc như vậy!

Đây là cơ hội tốt nhất, giết không được Tam Thanh, vậy cũng phải đánh cho bọn họ tàn phế!

"Ầm!" Đế Tôn không chút do dự, tiếp tục thúc giục Hỗn Độn Chung hung hăng đập vào ba ngàn đạo tắc của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là Tiên Thiên Chí Bảo, Hỗn Độn Chung cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, ai sợ ai!

Không chỉ vậy, Đế Tôn ngay sau đó lại tế ra Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, diễn hóa ra một bầu trời sao vô tận trên đỉnh Côn Luân Sơn.

Rõ ràng là ban ngày, nhưng Côn Luân Sơn lại như chìm vào đêm tối, trên đỉnh đầu là ức vạn ngôi sao vĩnh hằng.

Chương 57

Uy áp cổ xưa hoang sơ ấy khiến cho ức vạn sinh linh tu sĩ trên toàn bộ Côn Luân Sơn phải run rẩy!

"Ầm ầm!" Đúng lúc này, hai ngôi sao Thái Dương và Thái Âm đã được thắp sáng trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ lập tức tỏa sáng rực rỡ, hai ngôi sao trong bầu trời vô tận như sống lại trong nháy mắt, tuân theo ý chí của Đế Tôn, rơi xuống từ trời sao, kéo theo cái đuôi rực rỡ, xé toạc hư không, hung hăng đập về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Cái thế thì nặng, cái lực thì lớn, chỉ cần nhìn từ xa cũng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Giờ khắc này, trời đất rung chuyển, đại địa run rẩy, tinh thần rơi rụng!

"Rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại sở hữu hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, có thể thi triển ra công kích mạnh mẽ như vậy!" Giờ khắc này, không chỉ Tam Thanh kinh ngạc, ngay cả Hồng Quân cũng chấn động đến ngây người.

Y cũng không ngờ Đế Tôn lại hung hãn như vậy, không chỉ có hai đại Tiên Thiên Chí Bảo, chiến lực còn mạnh mẽ đến thế, căn bản không giống một Đại La Kim Tiên trung kỳ bình thường!

E rằng chiến lực của Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không bằng!

Hiện tại bản tôn không ở Côn Luân Sơn, không thể phát huy uy lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp đến mức tối đa, chưa chắc đã đỡ được công kích của Đế Tôn.

Nếu thật sự như vậy, e rằng Tam Thanh khó giữ được mạng.

Thế là, trong mắt Hồng Quân lại thoáng qua một tia đau lòng, y cắn nhẹ đầu lưỡi, lại đốt thêm một giọt tinh huyết, tăng tốc độ xuyên qua không gian, cố gắng nhanh nhất có thể đến được đỉnh Côn Luân.

Đáng chết, mất toi hai giọt tinh huyết, dù là cường giả Chuẩn Thánh như Hồng Quân cũng cảm thấy đau lòng không thôi.

Ít nhất phải tĩnh tu mười vạn năm mới có thể bù đắp lại tổn thất hai giọt tinh huyết.

Điều đó cũng có nghĩa, ngày chứng đạo thành Thánh của y sẽ bị trì hoãn thêm mười vạn năm!

Đối với Đế Tôn mà nói, đây không nghi ngờ gì là một tin tốt!

"Phá cho bản tọa!" 40.

Đế Tôn không hề biết chuyến đi Côn Luân Sơn lần này thu hoạch dồi dào, lúc này ánh mắt hắn lạnh lùng, khí thế uy mãnh, miệng hét lớn.

Dưới sự thúc đẩy của ý chí bá đạo, Hỗn Độn Chung và Vạn Tượng Tinh Thần Đồ đồng thời phát động công kích mãnh liệt về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Từng tiếng nổ lớn vang lên liên tiếp, năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo va chạm kịch liệt, cảm giác như hàng trăm vạn quả bom hạt nhân đồng thời phát nổ.

Ức vạn đạo quang mang chói lòa bùng phát, bao trùm phạm vi ức vạn dặm, hóa thành một biển ánh sáng chói mắt.

Sóng nhiệt vô tận càn quét, trong nháy mắt hút cạn thiên địa linh khí xung quanh, hình thành một vùng chân không đáng sợ.

Hoa cỏ cây cối xung quanh, những ngọn núi sừng sững, đều bị sóng khí mạnh mẽ đáng sợ đó quét ngang, hóa thành bụi phấn.

Tại trung tâm của vòng xoáy sóng khí, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ và Hỗn Độn Chung của Đế Tôn đang đối đầu với Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân, ba luồng năng lượng đáng sợ vẫn đang không ngừng va chạm.

Ở không xa, Tam Thanh đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp như một chiếc thuyền lá giữa cơn bão biển, lắc lư sắp đổ, dường như có thể bị nhấn chìm bất cứ lúc nào.

"Phanh!" Một bàn tay vỗ không kêu, hai quyền khó địch bốn tay, dưới sự giáp công của Vạn Tượng Tinh Thần Đồ và Hỗn Độn Chung, Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Biển ba ngàn đạo tắc rung chuyển kịch liệt, trên bức tường phòng ngự rực rỡ sắc màu không ngừng nứt ra từng vết rạn, dường như có thể vỡ tung bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, không chịu nổi sức ép, nó hoàn toàn vỡ tung, hóa thành một luồng sóng xung kích năng lượng mạnh mẽ.

Luồng sóng xung kích này không chỉ đánh bay Vạn Tượng Tinh Thần Đồ và Hỗn Độn Chung, mà ngay cả Tam Thanh cũng bị ảnh hưởng!

"Ông ông ông!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu Lão Tử lập tức phát ra từng tiếng rung, dường như chịu một cú va chạm cực lớn, trên lớp màn phòng ngự huyền hoàng khí cũng xuất hiện từng vết nứt đáng sợ.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi tột độ của Tam Thanh, màn phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng như tấm kính bị đạn bắn xuyên, ầm một tiếng nổ tung.

“Rắc!

Rắc!

Chương 58

Rắc!" Ba tiếng vỡ vụn vô cùng giòn giã vang lên đặc biệt rõ ràng, đại diện cho bề mặt ba cái kén ánh sáng của Tam Thanh cũng xuất hiện từng vết nứt dữ tợn, dường như có thể phá kén ra bất cứ lúc nào.

Rõ ràng, bọn họ đã bị thương.

Cảm giác này giống như một thai nhi đáng lẽ phải phát triển bình thường rồi sinh ra, đột nhiên bị va chạm kịch liệt, có cảm giác sắp trở thành sinh non.

Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, điều này sẽ gây ảnh hưởng xấu đến căn cơ tu luyện của Tam Thanh, đối với việc chứng đạo thành Thánh trong tương lai cũng sẽ có tác động tiêu cực.

Sướng!

"Lão tặc đáng chết, bọn ta và ngươi không đội trời chung!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên lập tức vừa kinh vừa giận, suýt nữa chết khiến bọn họ phẫn nộ đến cực điểm.

Ánh mắt nhìn Đế Tôn tràn ngập lửa giận ngút trời, sắc mặt dữ tợn, đáy lòng điên cuồng gào thét, dường như phải ăn tươi nuốt sống Đế Tôn mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng.

Bọn họ không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết lần bị thương này sẽ ảnh hưởng lớn đến mình.

Điều này làm sao những kẻ tính cách cao ngạo như bọn họ có thể chấp nhận?!

Nhưng không chấp nhận cũng không được, ai bảo bọn họ chọc phải sát tinh Đế Tôn, không bị Đế Tôn giết thẳng, đã là thắp hương cao, công đức khai thiên hộ thể đã phát huy tác dụng.

Nếu không, nếu Hồng Quân không kịp thời ra tay, nếu không có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cuối cùng đỡ được một đợt dư chấn, khiến cho cú va chạm mà bọn họ phải chịu giảm xuống mức thấp nhất.

Vậy thì có lẽ bọn họ đã sớm bị dư chấn từ vụ nổ biển ba ngàn đạo tắc của Tạo Hóa Ngọc Điệp đánh cho hồn bay phách tán!

"Lẽ nào lại như vậy, thật quá đáng!" Hồng Quân cũng tức giận tột độ!

Không chỉ vì Tam Thanh bị thương mà phẫn nộ, mà còn vì cùng lúc đó, ngôi nhà tranh của y cũng bị phá hủy.

Ngôi nhà tranh là đạo trường của y, đạo trường đại diện cho thể diện của y, Đế Tôn hủy đạo trường của y, chính là đang vả mặt y.

Thế là, mang theo lửa giận ngút trời, y cuối cùng đã giáng lâm xuống đỉnh Côn Luân Sơn.

"Đồ cuồng vọng to gan, sao dám ở đạo trường của bần đạo làm càn!" Giọng nói giận dữ của Hồng Quân vang vọng khắp bốn phương trời, khí thế mênh mông trên người bùng nổ, như thực chất, trực tiếp xé toạc bầu trời sao do Vạn Tượng Tinh Thần Đồ hóa thành, xuất hiện trước mặt Đế Tôn, trừng mắt giận dữ nhìn hắn! .

"Bản tọa thấy ngươi mới to gan, vì sao lại cản trở bản tọa chém giết ba kẻ địch!" Đế Tôn không cam chịu yếu thế, lạnh lùng hét lại.

Mặc dù hắn nhận ra lão đạo sĩ trước mặt, mặc đạo bào màu trắng, tóc râu bạc phơ, ánh mắt sâu thẳm, tựa như cao nhân đắc đạo, chính là Hồng Quân.

Đồng thời, hắn càng nhận ra khí thế của Hồng Quân như biển cả mênh mông, vực sâu vô tận, vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối đã sớm bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, và hắn không phải đối thủ.

Nhưng, vào thời khắc quan trọng này, hắn quyết đoán thua người không thua trận.

Dù sao cũng tuyệt đối không thể thừa nhận mình biết trước thân phận của Tam Thanh, cũng biết đây là đạo trường của Hồng Quân, nếu vậy chẳng khác nào chủ động đưa cán dao cho Hồng Quân!

"Nực cười!

Bần đạo là Hồng Quân, đây là đạo trường của bần đạo, ngươi phá hủy đạo trường của bần đạo, bần đạo còn chưa tính sổ với ngươi, ngươi lại dám chất vấn bần đạo!" Hồng Quân tức đến râu ria dựng ngược, giận quá hóa cười.

Kể từ khi bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, chưa có ai dám nói chuyện với y như vậy!

"Ồ, vậy là ngươi muốn bao che cho ba kẻ địch của bản tọa sao?!" Đế Tôn giọng nói âm u, tràn đầy sát ý.

Giờ phút này, kỹ năng diễn xuất của hắn đạt điểm tối đa!

Dù thế nào đi nữa, tuyệt đối không thể để Hồng Quân biết được ý đồ của hắn.

"……" Hồng Quân không nói gì, mặt già đỏ bừng, bị một câu của Đế Tôn làm cho nghẹn họng nửa ngày không nói nên lời.

Không còn cách nào khác, ai bảo y không rõ tình hình hiện tại, cũng không biết tại sao Đế Tôn lại liều mạng chém giết Tam Thanh.

Cho nên từ bề ngoài mà xem, là y đã cưỡng ép can thiệp vào xung đột giữa Đế Tôn và Tam Thanh, còn việc Đế Tôn phá hủy đạo trường của y hoàn toàn là do không biết.

Vì vậy, dù là cường giả Chuẩn Thánh như Hồng Quân, lúc này cũng có chút đuối lý, đành phải quay ánh mắt tìm hiểu về phía Tam

Thanh, hỏi cho rõ ngọn ngành.

Chương 59

"Tiền bối, ngài vạn lần đừng nghe tên đại ma đầu này nói bậy, trước hôm nay bọn ta chưa từng gặp hắn, càng đừng nói là có thù oán gì, nói hắn là kẻ địch của chúng ta, thuần túy là hắn không nói một lời đã muốn giết người, à không, là một câu cũng chưa nói đã ra tay!" Lão Tử lập tức khóc lóc kể khổ với Hồng Quân.

Vì hắn điều khiển Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nên phải chịu hai cú sốc là phòng ngự của bảo tháp bị phá và kén ánh sáng bị phá, thương thế nghiêm trọng nhất, ảnh hưởng tồi tệ nhất.

Vì vậy, trong lòng thật sự đau khổ vô cùng, tình cảm chân thật bộc lộ!

"Đúng vậy, tiền bối, tên đại ma đầu này thật sự là một tên điên, xin tiền bối ra tay trấn áp hắn!" Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng vội vàng phụ họa.

Trong mắt mang theo một tia kinh hoàng, suýt nữa bị Đế Tôn giết đến ám ảnh tâm lý.

Giọng nói mang theo một tia phẫn hận, hôm nay suýt nữa gặp kiếp nạn, nếu không chém giết Đế Tôn, thật khó tiêu tan mối hận trong lòng.

"Ngươi nghe thấy chưa, bọn họ vẫn luôn tu hành trên Côn Luân Sơn, chưa từng kết oán với ngươi, tại sao lại là kẻ địch của ngươi!" Hồng Quân nhìn về phía Đế Tôn, lạnh lùng nói.

Y tin lời của Tam Thanh, vì trước đây y vẫn luôn tu hành trên đỉnh Côn Luân Sơn, khá hiểu rõ về Tam Thanh.

Nhưng y cũng không hiểu, rốt cuộc Đế Tôn vì cái gì mà quyết tâm

muốn chém giết Tam Thanh như vậy.

"Đúng, hiện tại bọn họ chưa kết oán với bản tọa, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không kết oán với bản tọa, bản tọa hôm nay ra tay, là để bóp chết mối uy hiếp từ trong trứng nước!" Đế Tôn lý lẽ hùng hồn đáp lại.

"……" Nghe lời của Đế Tôn, bất luận là Tam Thanh hay Hồng Quân đều ngây người, không ngờ lý do của Đế Tôn lại mạnh mẽ đến vậy!

Vì lo lắng sau này sẽ kết oán, nên bây giờ liền chém giết, quả thực mất trí!

Chuyện tương lai, ai có thể nói rõ được, ngay cả Hồng Quân nắm trong tay Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không dám chắc chắn!

Nhưng không thể phủ nhận, đây quả thực là một lý do, bởi vì giữa những kẻ tử thù đôi khi quả thực có cảm ứng mãnh liệt.

Ví như Hồng Quân đối với La Hầu, hai người đều có thể cảm ứng được đối phương là tử địch, sẽ không tiếc bất cứ giá nào để chém giết đối phương.

Vì vậy, Hồng Quân không phản bác, ngầm thừa nhận lý do này của Đế Tôn.

Nhưng y lạnh lùng nói: "Vậy ngươi có biết, Tam Thanh là hậu duệ của Bàn Cổ đại thần, trên người mỗi người đều có một thành công đức khai thiên hộ thể, ngươi không chỉ không giết được bọn họ, mà giết được cũng sẽ rước lấy nhân quả lớn, bất lợi cho việc tu hành sau này!" "Vậy thì sao, chỉ cần bản tọa giết hết tất cả kẻ địch từ trước, nhân quả quấn thân thì có thể làm gì!" Đế Tôn bá khí phi phàm nói.

Chỉ cần kẻ địch của hắn chết hết, không ai có thể uy hiếp hắn, tu hành bất lợi thì đã sao?

Nói trắng ra, con đường mà hắn và Hồng Quân theo đuổi khác nhau, Hồng Quân tu hành vì chứng đạo thành Thánh, hắn tu hành vì nghịch thiên cải mệnh, thoát khỏi tử kiếp trong tương lai.

Nếu không có tử kiếp bức bách, không có kẻ địch uy hiếp, ai mà không muốn làm một con cá muối, sống những ngày tháng thoải mái chứ!

"Tên điên!

Đúng là một tên điên!" Hồng Quân bị một phen kinh thiên động địa của Đế Tôn làm cho kinh ngạc, không khỏi nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, dường như muốn khắc ghi bộ dạng của Đế Tôn vào đáy lòng.

Trong lòng y có một dự cảm mãnh liệt, với phong cách hành sự này của Đế Tôn, chẳng bao lâu nữa sẽ gây ra danh tiếng lớn ở Hồng Hoang.

Trong một khoảnh khắc, y thậm chí còn có ý muốn chém giết Đế Tôn, để tránh Đế Tôn gây sóng gió ở Hồng Hoang.

Nhưng cảm nhận được khí vận mạnh mẽ ẩn chứa trên người Đế Tôn, y cuối cùng đã kìm nén ý định này.

Đế Tôn có thể không quan tâm đến nhân quả quấn thân, nhưng y thì quan tâm, y còn phải phân cao thấp, quyết sinh tử với La Hầu, sau đó chứng đạo thành Thánh nữa!

"Bất kể thế nào, hôm nay Tam Thanh đã ở đạo trường của bần đạo, vậy thì bần đạo phải bảo vệ bọn họ!" Hồng Quân trầm giọng nói.

"Được!

Vậy bản tọa nể mặt ngươi!" Đế Tôn nhàn nhạt cười.

Hồng Quân xuất hiện, hắn biết việc chém giết Tam Thanh đã

không còn hy vọng, nhưng có thể khiến Tam Thanh bị thương, thu hoạch đã rất lớn, tiếp tục dây dưa cũng không có ý nghĩa.

Mà Đế Tôn không biết rằng, hắn không chỉ làm Tam Thanh bị thương, mà còn vô hình trung khiến Chuẩn Thánh tương lai là Hồng Quân bị thương, tổn thất hai giọt tinh huyết, có thể nói chiến quả huy hoàng!

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, tuyệt đối có thể gây nên một trận sóng gió lớn ở Hồng Hoang!

"……" Hồng Quân trong lòng rối bời, như có vạn con ngựa phi nước đại, không ngờ Đế Tôn đột nhiên lại dễ nói chuyện như vậy, hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng hung tàn mạnh mẽ trước đó, như hai người khác nhau!

Chương 60

Nhưng đúng lúc này, Đế Tôn lại đổi giọng: "Nhưng ngươi phải trông chừng ba người họ cho kỹ, nếu không, lần sau bản tọa gặp lại, vẫn sẽ không chút lưu tình hạ sát thủ!" Đây mới là phong cách hành sự của Đế Tôn!

Nói xong câu đó, Đế Tôn thu lại Vạn Tượng Tinh Thần Đồ và Hỗn Độn Chung, liền xoay người rời đi.

Xong việc phủi áo đi, giấu sâu công và danh.

"……" Hồng Quân đứng ngơ ngác trong gió, không cần Đế Tôn nói, sau khi trải qua chuyện này, y cũng sẽ bảo vệ tốt Tam Thanh.

Nhưng, y luôn cảm thấy hôm nay mình đã chịu thiệt lớn, nhưng rốt cuộc chịu thiệt ở đâu, lại không thể nói rõ được!

Nếu nghiêm túc nghĩ lại, y sẽ nhận ra, đạo trường của y bị Đế Tôn đập nát, Tam Thanh bị Đế Tôn làm bị thương, ngay cả y cũng tổn hao hai giọt tinh huyết.

Kẻ đầu sỏ gây ra tất cả là Đế Tôn, lại bình an vô sự rời đi.

Đây không phải là chịu thiệt lớn thì là gì!?

"Phải rồi, không biết danh hiệu của các hạ là gì!?" Hồng Quân đột nhiên cao giọng hỏi.

Với một cường giả hung hãn như vậy, phải nhớ kỹ danh hiệu của đối phương, để trong lòng cảnh giác.

"Bản tọa Đế Tôn!" Đế Tôn đầu cũng không ngoảnh lại, để lại cho bốn người Hồng Quân một bóng lưng bá khí cuồng ngạo, biến mất trên đỉnh Côn Luân Sơn.

“Đế Tôn, danh hiệu thật kiêu ngạo!” Bất kể là Tam Thanh hay Hồng Quân, đều không khỏi nhíu mày, cảm thấy không thoải mái với danh hiệu của Đế Tôn!

Đặc biệt là Hồng Quân, trong lòng mơ hồ có một dự cảm mãnh liệt, đối thủ của y e rằng sẽ không chỉ có La Hầu, có lẽ sẽ có thêm một Đế Tôn!

“Tiền bối, chẳng lẽ cứ để tên ma đầu đó đi như vậy sao?” Tam Thanh không cam tâm hỏi.

Lần này bất kể là thể xác hay tinh thần đều bị giày vò, mà Đế Tôn lại không hề hấn gì, bọn họ tất nhiên không chịu bỏ qua.

“Không thì sao?

Nhân quả giữa các ngươi, bần đạo có thể bảo vệ các ngươi đã là tốt lắm rồi, muốn kết thúc đoạn nhân quả này, phải dựa vào chính các ngươi, bần đạo không thể can thiệp!” Hồng Quân trầm giọng đáp.

Nói trắng ra, nếu là một tu sĩ bình thường, hôm nay y đã trực tiếp đánh cho đối phương thành tro bụi.

Nhưng trên người Đế Tôn cũng ẩn chứa đại khí vận, y căn bản không dám can thiệp, để tránh mình cũng bị nhân quả quấn thân, làm lỡ việc chứng đạo.

Vì vậy chỉ có thể giao lại mớ hỗn độn này cho Tam Thanh, để sau này Tam Thanh tự giải quyết.

Tam Thanh dù trong lòng vạn phần không cam, sau khi nghe lời Hồng Quân cũng không nói gì thêm, chỉ có thể nuốt cục tức này xuống, hy vọng sau này có cơ hội báo thù rửa hận.

Nhưng, bọn họ đều cảm thấy hy vọng không lớn!

Dù sao hiện tại Đế Tôn đã là Đại La Kim Tiên, đánh bọn họ như

người lớn đánh trẻ con, tu vi của bọn họ tăng lên, tu vi của Đế Tôn cũng tăng lên, vĩnh viễn không thể báo thù được!

Nghĩ đến đây, trong lòng uất ức muốn hộc ba thăng máu!

"Các ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, hôm nay gặp xui xẻo, sau này cứ theo bên cạnh bần đạo tu hành, để tránh lại bị truy sát!" Hồng Quân lại mở miệng nói.

Vốn dĩ bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để thu nhận Tam Thanh làm đồ đệ, nhưng Đế Tôn lại điên cuồng muốn chém giết Tam Thanh như vậy, y cũng chỉ có thể thu nhận bọn họ ngay bây giờ.

Nếu không, y không dám đảm bảo rằng chỉ cần Tam Thanh rời khỏi đỉnh Côn Luân Sơn, Đế Tôn trông như đã rời đi tuyệt đối sẽ lập tức hiện thân, lại lần nữa hạ độc thủ với Tam Thanh!

"Đa tạ tiền bối!

Đa tạ sư tôn!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên lập tức mừng rỡ, vội vàng cung kính hành lễ với Hồng Quân, nỗi lo trong lòng cuối cùng cũng tan đi quá nửa.

Bọn họ cũng sợ Hồng Quân để bọn họ rời đi, sau đó lại gặp phải tên trời đánh Đế Tôn kia!

Nếu vậy, thật sự sẽ toi đời!

"Không cần đa lễ, căn cơ của các ngươi đã bị thương, thời gian tới cứ ở đây dưỡng thương đi!" Hồng Quân trầm giọng nói.

Y tiện tay vung lên, ngôi nhà tranh vừa bị Đế Tôn phá hủy lại tự động phục hồi, y bước một bước, liền đi vào trong nhà tranh, ngồi xếp bằng trên tấm bồ đoàn, nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 61

Gọi là dưỡng thương, sắc mặt y cũng không tốt, vì lần này để cứu Tam Thanh, y cũng bị thương không nhẹ, tổn thất hai giọt tinh huyết quý giá.

Cho nên, y cũng cần phải tĩnh dưỡng một phen.

"Cẩn tuân pháp chỉ của sư tôn!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên lập tức cung kính gật đầu, ba cái kén ánh sáng cũng tiến vào trong nhà tranh, ngồi ở phía dưới Hồng Quân.

Bọn họ toàn lực vận dụng công đức khai thiên sâu trong nguyên thần, dùng công đức khai thiên để nuôi dưỡng căn cơ bị thương, nếu không, căn cơ bị tổn hại, chứng đạo cũng khó!

Thế là, trên đỉnh Côn Luân Sơn lại yên tĩnh trở lại.

Nhưng toàn bộ Côn Luân Sơn lại vô cùng không yên bình.

Bởi vì, Đế Tôn cũng không thật sự rời đi.

Đế Tôn xuống khỏi đỉnh Côn Luân Sơn, vốn định rời đi, vì Hồng Quân trấn giữ trên đỉnh Côn Luân Sơn, khó mà gây sóng gió gì.

Tiếp tục ở lại Côn Luân Sơn, căn bản là vô ích.

Nhưng, hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, Côn Luân Sơn là tiên sơn chỉ đứng sau Bất Chu Sơn ở đại lục Hồng Hoang, thiên tài địa bảo tuyệt đối không ít.

Hắn có thể nhặt của hời ngay dưới mí mắt của Kỳ Lân tộc ở Bất Chu Sơn, không chừng cũng có thể nhặt của hời ngay dưới mí mắt của Hồng Quân.

"Kỳ Lân tộc nhiều tộc nhân như vậy còn chưa lùng sục hết linh

bảo ở Bất Chu Sơn, bản tọa không tin, chỉ một mình lão đạo Hồng Quân có thể lùng sục Côn Luân Sơn sạch sành sanh!" Đế Tôn ánh mắt đầy ý vị, ôm suy nghĩ như vậy, lập tức phóng thần thức ra, điên cuồng tìm kiếm trên Côn Luân Sơn.

Nhìn khắp mười vạn ngọn núi lớn trên toàn bộ Côn Luân Sơn, điều kiêng kỵ nhất không gì khác ngoài lão đạo Hồng Quân.

Còn những tu sĩ khác, hắn căn bản không để vào mắt, cho nên thần thức dò xét không hề giữ lại chút nào, căn bản không quan tâm làm vậy có khiến đối phương tức giận hay không.

Hắn thích cái vẻ người khác tức giận mà không làm gì được hắn.

Thế là, toàn bộ Côn Luân Sơn lập tức gà bay chó sủa.

Những tu sĩ thực lực thấp kém dưới uy áp thần thức mạnh mẽ của Đế Tôn run lẩy bẩy, những tu sĩ thực lực hơi mạnh hơn một chút đối với thần thức của Đế Tôn thì giận mà không dám nói.

Còn về tu sĩ thực lực mạnh hơn Đế Tôn, căn bản không tồn tại!

Căn bản không ai có thể ngăn cản Đế Tôn!

Người duy nhất có thể ngăn cản Đế Tôn là Hồng Quân, lúc này đang ở trên đỉnh Côn Luân Sơn dưỡng thương, hy vọng sớm phục hồi lại tổn thất hai giọt tinh huyết!

"Chết tiệt!

Đúng là chết tiệt!" Trên đỉnh Côn Luân Sơn, Hồng Quân phát giác được việc làm của Đế Tôn, trong lòng lửa giận bùng phát, suýt nữa không nhịn được mà chửi ầm lên.

Không ngờ Đế Tôn lại điên cuồng đến vậy, ở Côn Luân Sơn do y trấn giữ mà lại ngang ngược như thế, quả thực không coi y ra gì.

Nếu không phải y không có lý do thích hợp, y thật sự đã ra tay

ngăn cản Đế Tôn, bắt Đế Tôn rời khỏi Côn Luân Sơn.

Nhưng bây giờ, y chỉ có thể trơ mắt nhìn Đế Tôn làm càn ở cửa nhà mình, hoàn toàn không có lý do gì để ra mặt ngăn cản.

Tức chết người mà!

Dù là cảnh giới Chuẩn Thánh như Hồng Quân, tu dưỡng tốt, lúc này cũng không nhịn được ngực phập phồng không ngừng, lửa giận khó mà kiềm chế!

Còn về Tam Thanh bị Đế Tôn làm bị thương trước đó, thì càng giận mà không dám nói, trong lòng còn có chút run rẩy.

Dù phẫn nộ với hành vi của Đế Tôn, nhưng bọn họ càng lo lắng Hồng Quân rời đi, không còn ai bảo vệ.

Trong mắt bọn họ, không chừng đây là kế điệu hổ ly sơn của Đế Tôn.

Sư tôn Hồng Quân vạn lần đừng mắc bẫy của tên đại ma đầu đó!

Ôm suy nghĩ như vậy, bọn họ đều ngầm hiểu ý nhắm mắt lại, đóng kín ngũ thức, coi như không phát giác được việc làm của Đế Tôn, để Đế Tôn tha hồ tung hoành ở Côn Luân Sơn! 41.

Chương 62

"Ồ, không ngờ thật sự bị ta phát hiện ra một bảo bối tốt!" Đế Tôn đang điên cuồng tìm kiếm đột nhiên mắt sáng lên, phát hiện ra một cực phẩm tiên thiên linh căn.

Ừm, chính xác hơn là không phải một cây, mà là một mảng lớn!

Ở sườn núi phía tây của Côn Luân Sơn, hắn phát hiện một mảng lớn rừng đào, hoa đào nở rộ, màu sắc rực rỡ, cánh hoa rơi lả tả.

Trong dãy núi Côn Luân hoang sơ vô tận, nó trông thật độc đáo, có một phong cảnh tú lệ riêng.

Tại nơi hoa đào rơi xuống, đang hình thành từng quả đào to bằng nắm tay, trong suốt như pha lê, tỏa ra hương thơm nồng nàn, thấm vào lòng người.

"Chẳng lẽ là Bàn Đào thụ trong truyền thuyết?" Đế Tôn trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Bàn Đào, giống như Hoàng Trung Lý mà hắn thu được trước đó, cũng là một trong mười đại cực phẩm tiên thiên linh căn của Hồng Hoang.

Nhưng so với các tiên thiên linh căn khác, số lượng Bàn Đào đặc biệt nhiều, nhiều đến mức có thể bán sỉ.

Tương truyền, Vương Mẫu Nương Nương của Thiên Đình có ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào thụ, trong đó một ngàn hai trăm cây ba ngàn năm mới chín một lần, một ngàn hai trăm cây ở giữa sáu ngàn năm mới chín một lần, một ngàn hai trăm cây cuối cùng chín ngàn năm mới chín một lần.

"Lần này thật sự kiếm bộn rồi!" Đế Tôn vui mừng khôn xiết.

Mặc dù thời gian chín của những quả Bàn Đào này ngắn, linh khí ẩn chứa không bằng Hoàng Trung Lý, đối với hắn cơ bản không có hiệu quả.

Nhưng đừng quên, hắn là Tam Túc Kim Ô, là hoàng giả bẩm sinh của Yêu tộc, tương lai sẽ thành lập thế lực lớn nhất Hồng Hoang.

Khi đó thuộc hạ của hắn chắc chắn sẽ cần các loại linh căn diệu dược để tăng trưởng tu vi, chỉ dựa vào chín quả Hoàng Trung Lý ba vạn năm mới có thì căn bản không đủ.

Chỉ có ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào thụ mới có thể đáp ứng yêu cầu.

Quả thực có thể so với linh đan diệu dược có thể tái sinh, Cửu Chuyển Kim Đan!

Không chút do dự, Đế Tôn vung tay lớn, thu hết ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào thụ, không chừa lại một chiếc lá nào!

"Lẽ nào lại như vậy, quả thực lẽ nào lại như vậy!" Trên đỉnh Côn Luân Sơn, Hồng Quân đột nhiên mở mắt, trong lòng tức giận không thể kiềm chế, suýt nữa không nhịn được mà xông ra khỏi nhà tranh đại chiến một trận với Đế Tôn.

Nguyên nhân tức giận rất đơn giản, mảng lớn Bàn Đào thụ đó, y đã sớm phát hiện, và cố ý để lại đó.

Thực tế, nếu Đế Tôn không lấy đi những cây Bàn Đào thụ đó, một ngày nào đó trong tương lai, y cũng sẽ lấy đi.

Bởi vì Bàn Đào thụ mà Vương Mẫu Nương Nương trồng, thực chất là do Dao Trì, một trong hai đạo đồng khi y giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, trồng.

Bàn Đào thụ của Dao Trì từ đâu mà có?

Đương nhiên là Hồng Quân cho!

Vì vậy có thể nói không khoa trương, Bàn Đào thụ sớm đã là của Hồng Quân, nay bị Đế Tôn cưỡng ép đoạt đi, Hồng Quân làm sao không giận.

Chỉ là có tức giận nữa cũng vô dụng, Bàn Đào thụ đều đã vào túi của Đế Tôn, muốn Đế Tôn nhả ra miếng thịt đã vào miệng, đó là điều không thể.

Hồng Quân lại không dám giao thủ với Đế Tôn thân mang đại khí vận, để tránh tăng thêm nhân quả, ảnh hưởng đến việc chứng đạo thành Thánh.

Cho nên, cuối cùng chỉ có thể ôm một bụng lửa giận, trơ mắt nhìn Đế Tôn thu đi Bàn Đào thụ!

Bây giờ y chỉ có thể cầu mong tên sát tinh Đế Tôn này mau chóng rời khỏi Côn Luân Sơn, trả lại cho Côn Luân Sơn một mảnh đất tịnh!

"Xem ra quyết định ở lại Côn Luân Sơn của bản tọa quả nhiên không sai, sảng khoái!" Đế Tôn không biết mình lại nhổ răng trong miệng hổ của Hồng Quân, sau khi thu xong Bàn Đào thụ, lúc này tâm trạng rất tốt.

Đương nhiên, nếu biết Bàn Đào thụ vốn là của Hồng Quân, có lẽ tâm trạng sẽ còn tốt hơn.

Nhặt được bảo bối đã vui, nhặt được bảo bối của người khác, lại càng vui hơn!

Đặc biệt là khi mình vui vẻ, đối phương lại uất ức phẫn nộ mà không làm gì được, vậy thì càng vui hơn nữa!

Sướng không thể tả!

"Côn Luân Sơn không hổ là động thiên phúc địa chỉ sau Bất Chu

Sơn, xem ra bản tọa phải ở đây thêm một thời gian nữa!" Đế Tôn trong lòng lại quyết định.

Chương 63

Ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào thụ là một thu hoạch khổng lồ, càng củng cố quyết tâm tiếp tục tìm bảo vật ở Côn Luân Sơn của hắn.

Không lật tung Côn Luân Sơn lên, tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi.

Dù sao rời đi cũng không có việc gì quan trọng để làm, không bằng đi nhặt bảo vật.

Thế là, cứ như vậy, trong sự phẫn nộ uất ức của Hồng Quân, Đế Tôn lại ở lì tại Côn Luân Sơn không đi.

Vơ vét của cải, hắn thu hết những thiên tài địa bảo mà hắn vừa mắt ở Côn Luân Sơn, cũng không quan tâm có dùng được hay không, dù sao tuyệt đối sẽ không để lại cho Hồng Quân và Tam Thanh.

Trong mắt hắn, đó là hành vi tư địch!

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, thoáng chốc đã qua năm trăm năm.

Năm trăm năm, Đế Tôn cuối cùng đã lùng sục xong Côn Luân Sơn, lòng đầy mãn nguyện chuẩn bị rời đi.

"Sayonara!" Đế Tôn mặt đầy nụ cười mãn nguyện, vẫy vẫy tay về phía đỉnh Côn Luân Sơn, cuối cùng cũng xuống núi.

"Trời cao có mắt, tên trời đánh đó cuối cùng cũng đi rồi!" "Lão thiên mở mắt, tên đại ma đầu đó cuối cùng cũng không còn tai họa Côn Luân Sơn nữa!" "Tạ trời tạ đất, cuối cùng không cần phải lo lắng tên sát tinh đó đối phó ta nữa!" Ức vạn sinh linh tu sĩ trên Côn Luân Sơn lập tức kích động đến rơi lệ đầy mặt, suýt nữa không nhịn được mà gõ trống ăn mừng, hoan tống Đế Tôn rời đi.

Trong năm trăm năm Đế Tôn lùng sục ở Côn Luân Sơn, bọn họ ngày đêm kinh hồn bạt vía, bị uy áp thần thức mạnh mẽ của Đế Tôn dọa cho run lẩy bẩy, chưa bao giờ sợ hãi đến vậy.

Nay Đế Tôn đi rồi, cuối cùng cũng có thể thoải mái một chút.

Đáng nói là, tại nơi Đế Tôn thu đi ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào thụ, đột nhiên xuất hiện một cái kén ánh sáng, nhìn về hướng Đế Tôn rời đi, phát ra một giọng nói loli non nớt.

"Hừ!

Đại ma đầu, đại ác nhân, lại không chừa lại cho ta một cây Bàn Đào thụ nào!" Rõ ràng, đây là một nữ tu, và là nữ tu tu hành gần Bàn Đào thụ.

Thân phận của nàng không hề tầm thường, chính là Tây Vương Mẫu tương lai!

Tây Vương Mẫu sinh ra tại Dao Trì ở Côn Luân, thánh thủy Dao Trì cũng đã nuôi dưỡng ra mảng Bàn Đào thụ đó, cung cấp đủ năng lượng cho chúng.

Khi Bàn Đào chín, Tây Vương Mẫu cũng sẽ luyện hóa vài quả để tăng tu vi.

Sau khi bị Đế Tôn thu đi, ngoài Hồng Quân khóc không ra nước mắt, thì nàng là người không vui nhất.

Đương nhiên, cũng chỉ là không vui mà thôi, nàng cũng biết cực phẩm tiên thiên linh căn quý giá như Bàn Đào thụ không phải là thứ mà một người chưa hóa hình như nàng có thể sở hữu, chỉ là lúc không có việc gì thì ăn trộm hai quả mà thôi.

Nay giấc mộng đẹp này tan vỡ, khiến nàng thất vọng.

Mặt khác, Hồng Quân và Tam Thanh thấy Đế Tôn cuối cùng cũng

đi, cũng đều giãn mày, lần đầu tiên trong năm trăm năm tâm trạng tốt.

"Tên đại ma đầu này, cuối cùng cũng không còn tai họa Côn Luân Sơn của bần đạo nữa!" Hồng Quân vuốt râu trắng dưới cằm, trên mặt hiếm khi lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Nhưng, nụ cười đó vừa mới nở, đã nhanh chóng đông cứng lại trên mặt y!

"Không ổn, sắp xảy ra chuyện lớn!" Mí mắt Hồng Quân giật giật, đột nhiên có cảm ứng, ánh mắt nhìn về phía một thung lũng cực kỳ bí mật ở phía bắc Côn Luân Sơn.

Thung lũng này bị một tòa tiên thiên siêu cấp trận pháp che đậy, bị cường giả mạnh mẽ bố trí từng lớp phòng ngự pháp trận, khiến nó càng thêm bí mật.

Vì vậy, ngay cả Đế Tôn trong lúc sơ suất cũng không phát hiện ra nơi này.

Nhưng lúc này, trong thung lũng dường như có một linh bảo kinh thiên động địa đang được thai nghén thành thục, điên cuồng hút lấy thiên địa linh khí xung quanh.

Đồng thời, một cột sáng màu xanh kinh khủng bắn thẳng lên trời, đánh tan cả tiên thiên siêu cấp trận pháp và từng lớp phòng ngự trận pháp do cường giả bố trí!

Không còn trận pháp ngăn cản, cột sáng màu xanh càng thêm kiêu ngạo, dường như muốn xuyên qua chín tầng mây.

Sau đó, thanh quang nở rộ, hóa thành một đóa sen xanh nở rộ, sen xanh rễ cắm sâu vào lòng đất, thân vươn thẳng lên trời, ức vạn đạo thần quang màu xanh nhuộm cả bầu trời thành một màu xanh.

Vạn cổ thanh thiên một đóa sen!

“Ha ha ha, xem ra lão thiên gia cũng không nỡ để ta bỏ lỡ bảo bối tốt như vậy, nhân lúc ta chưa đi, vừa hay để kiện bảo bối này xuất thế!” Đế Tôn thấy cảnh này, trước tiên là kinh ngạc, sau đó liền mừng rỡ cười lớn.

Chương 64

Vạn cổ thanh thiên một đóa sen, khi nhìn thấy dị tượng này, hắn đã biết đó là bảo bối gì rồi!

Một trong tứ đại cực phẩm liên đài của Hồng Hoang, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Tương truyền, vào thời kỳ Hỗn Độn, Bàn Cổ đại thần có bốn đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu, và Nhị Thập Tứ Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Hỗn Độn Thanh Liên bị vỡ nát khi khai thiên, những mảnh vỡ đều hóa thành những linh bảo khác nhau, bốn hạt sen mà nó thai nghén cũng lần lượt thai nghén thành mười hai phẩm liên đài.

Phân biệt là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Những liên đài này đều có khả năng phòng ngự đỉnh cấp, ngang hàng với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, có thể trấn áp khí vận, ngay cả Thánh Nhân cũng phải đỏ mắt!

"Nếu không có ta can thiệp, kiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này chắc chắn sẽ bị Hồng Quân lấy được, sau đó sẽ chia thành ba phần là Biển Quải, Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm phân cho Tam Thanh.

Không, chính xác hơn là, Hồng Quân đã sớm biết Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên ở đâu, và đã bố trí trận pháp che đậy!" Đế Tôn vừa nhanh chóng tiến về phía thung lũng, vừa trong mắt lóe lên tinh

quang.

Hắn tu luyện Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, tham ngộ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, cảm ngộ Vạn Tượng Thiên Diễn Trận Pháp, đối với trình độ trận pháp vô cùng tự tin.

Hắn tin rằng nếu chỉ là tiên thiên trận pháp tự thân diễn hóa của Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, căn bản không thể qua mắt được hắn.

Giải thích duy nhất là Hồng Quân đã phát hiện ra từ trước, và bố trí sẵn trận pháp, mới có thể qua mặt được sự dò xét của hắn.

Nhưng không sao, bây giờ chẳng phải đã lộ ra rồi sao!

Vậy thì, kiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này, đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay hắn!

"Đáng chết, sớm không xuất thế, muộn không xuất thế, lại cứ nhằm lúc này mà xuất thế!" Sắc mặt Hồng Quân trở nên âm trầm, trong lòng vô cùng bực bội.

Đế Tôn đoán không sai, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên quả thực y đã sớm phát hiện, và đã sớm bố trí trận pháp mạnh mẽ, là để khi Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên xuất thế có thể cảm ứng và chiếm hữu ngay lập tức.

Nhưng y đâu biết sẽ đụng phải một tên yêu nghiệt như Đế Tôn, càng không ngờ tên yêu nghiệt Đế Tôn này sắp rời khỏi Côn Luân Sơn, thì Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên lại xuất thế.

Cứ như vậy, y sẽ phải đối mặt trực tiếp với Đế Tôn để tranh đoạt kiện linh bảo này, không chừng sẽ phải trả một cái giá nào đó.

"Sư tôn, đã xảy ra chuyện gì, tại sao phía bắc Côn Luân lại có động tĩnh lớn như vậy!" Tam Thanh cũng nghe thấy động tĩnh của Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên xuất thế, đều đưa ánh mắt kinh

ngạc nhìn về phía Hồng Quân, ánh mắt đầy vẻ tìm hiểu.

"Có linh bảo xuất thế, theo vi sư đi!" Hồng Quân trầm giọng đáp.

Linh bảo vốn thuộc về mình lại bị Đế Tôn nhắm trúng, khiến tâm trạng y tồi tệ đến cực điểm.

Di, tại sao lại là "lại" nhỉ!

"Chúc mừng sư tôn!" Tam Thanh không biết đã xảy ra chuyện gì, tưởng là chuyện tốt, lập tức chúc mừng Hồng Quân.

Nhưng Hồng Quân mặt không biểu cảm, miệng hừ một tiếng, tay phải vung ra một đạo huyền quang bao phủ Tam Thanh, đưa Tam Thanh giáng lâm xuống thung lũng đó.

Không thể không mang theo Tam Thanh, Tam Thanh hiện tại là đối tượng bảo hộ trọng điểm, để tránh Tam Thanh thảm tao độc thủ, chỉ có thể lúc nào cũng đặt Tam Thanh dưới mí mắt để bảo vệ.

"Đến sớm không bằng đến đúng lúc!" Ngay lúc Hồng Quân đến, thân hình Đế Tôn cũng theo sát xuất hiện.

Mặc dù tu vi của hắn và Hồng Quân có chênh lệch không nhỏ, nhưng khoảng cách đến thung lũng quá ngắn, căn bản không tạo ra được chênh lệch, thời gian hai bên đến gần như tương đồng.

Đối với Đế Tôn, đây là một tin tốt, vì thời gian hai bên đến tương đồng, vậy thì quyền lợi tranh đoạt Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên cũng sẽ tương đồng.

Còn về việc Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên là do Hồng Quân sớm phát hiện, và đã đặc biệt bố trí trận pháp bảo vệ, xin lỗi, hắn căn bản không thừa nhận!

Muốn thừa nhận cũng được, đưa ra chứng cứ!

Không có chứng cứ, vậy thì đừng nói nhảm!

“Bảo vật này có duyên với bản tọa!” Đế Tôn nhìn chằm chằm Hồng Quân, miệng lại tiếp tục thốt ra một câu.

Mặc kệ ba bảy hai mốt, trước tiên cứ nắm quyền chủ động trong tay đã rồi nói!

Chương 65

Mặc dù câu danh ngôn của Chuẩn Đề đời sau này quả thực vô sỉ, nhưng không thể không thừa nhận, câu này dùng cho bản thân thì ghê tởm, nhưng nếu dùng cho người khác, thì thật sự là sảng khoái vô cùng!

"……" Sắc mặt Hồng Quân lập tức đen như đít nồi, trong lòng như ăn phải ruồi, ghê tởm vô cùng.

Nếu không phải y không biết chửi bậy, lúc này tuyệt đối đã chỉ vào mũi Đế Tôn mà chửi ầm lên. 42.

Đi chết đi cái gọi là có duyên với ngươi, có giỏi thì đừng mở mắt nói điêu, bảo bối này bần đạo sớm đã phát hiện rồi có được không!

Tam Thanh cũng phẫn nộ nhìn về phía Đế Tôn, răng nghiến ken két.

Cái gọi là kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường, đặc biệt là khi gặp loại kẻ thù trước muốn giết mình, bây giờ lại muốn cướp bảo bối, lại càng đỏ đến phát tím!

Hận không thể biến ánh mắt thành từng mũi tên sắc, vạn tiễn xuyên tâm, bắn Đế Tôn thành con nhím.

Đương nhiên, cũng chỉ có thể tự sướng trong đầu mà thôi.

"Đế Tôn các hạ, kiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này bần đạo sớm đã phát hiện, và đã bố trí trận pháp, xin Đế Tôn các hạ có thể giơ cao đánh khẽ!" Hồng Quân cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, trầm giọng nói.

"Ngươi bố trí trận pháp, có chứng cứ không?" Đế Tôn nhàn nhạt liếc nhìn Hồng Quân, giọng nói không mặn không nhạt.

Đương nhiên hắn biết Hồng Quân quả thực đã bố trí trận pháp, nhưng không có chứng cứ, hắn lười để ý!

"……Vậy ngươi chứng minh thế nào bảo vật này thực sự có duyên với ngươi?" Hồng Quân tức giận không thể kiềm chế.

Đúng vậy, y quả thực không thể chứng minh mình đã bố trí trận pháp, một mặt là trận pháp sớm đã bị phá hủy, mặt khác dù không bị phá hủy, y cũng không thể chứng minh là do mình bố trí.

Thế là, y chỉ có thể chất vấn ngược lại Đế Tôn, dựa vào đâu mà nói Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên có duyên với hắn.

Nếu Đế Tôn không nói ra được lý do, vậy thì không có tư cách đi chia sẻ Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Nhưng, hành vi này của y hoàn toàn là đang trợ công cho Đế Tôn!

"Bản tọa đương nhiên có duyên với kiện linh bảo này, bản tọa mặc dù lần đầu tiên thấy kiện linh bảo này, nhưng biết kiện linh bảo này gọi là Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, là cực phẩm tiên thiên linh bảo, không chỉ phòng ngự vô địch, có thể trấn áp khí vận, ngoài tọa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này ra, Hồng Hoang còn có ba tọa mười hai phẩm liên đài khác, ba tọa đó cũng đều có duyên với bản tọa!" Đế Tôn bá khí nói.

Là một người xuyên không từ đời sau, không ai hiểu rõ về bốn tọa mười hai phẩm liên đài hơn hắn.

Hồng Quân hỏi như vậy, quả thực là tự rước lấy nhục.

Còn về ba tọa liên đài kia, mặc dù hắn không biết ở đâu, nhưng mặc kệ ba bảy hai mốt, trước tiên cứ nói là có duyên, đợi sau này từ từ mưu tính.

Thế là, Hồng Quân hoàn toàn ngây người.

“Ngươi lại biết cả bốn tọa mười hai phẩm liên đài!” Hồng Quân không thể tin nổi hỏi.

Y không ngờ Đế Tôn có thể kể vanh vách lai lịch của Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên như vậy, và còn biết cả ba tọa liên đài kia.

Đồng thời, y càng kinh ngạc hơn về sự vô sỉ của Đế Tôn, lại dám nói cả ba tọa liên đài kia đều có duyên với hắn.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tạm thời không nói, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hiện tại đang ở trong tay y.

Nếu thật sự theo cách nói của Đế Tôn, vậy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên y phải lấy ra đưa cho Đế Tôn sao?

Quả thực không thể vô sỉ hơn!

“Bản tọa đã nói rồi, kiện linh bảo này có duyên với bản tọa!” Đế Tôn thần sắc ngạo nghễ kiên định nói.

“Sư tôn, chẳng lẽ những gì hắn nói đều là thật sao?” Tam Thanh cũng ngây người hỏi.

Nghe giọng điệu chắc chắn của Đế Tôn, ngay cả bọn họ cũng bắt đầu cảm thấy kiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này, thậm chí cả ba tọa liên đài còn lại đều có duyên với Đế Tôn!

“Những gì hắn nói quả thực là thật, nhưng không có nghĩa là hắn có duyên với kiện linh bảo này!” Hồng Quân trầm giọng nói.

Nói thật, khi nói câu này, y có cảm giác như tự vả vào mặt mình, mặt già hiếm khi đỏ lên.

Chương 66

Dù sao vừa mới chất vấn Đế Tôn dựa vào đâu mà có duyên với Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Đế Tôn đã đưa ra câu trả lời hoàn mỹ, bây giờ y lại không thừa nhận.

Chuyện này, y lần đầu tiên làm, quả thực cảm thấy có chút chột dạ xấu hổ. 43.

Nhưng để có thể thu phục Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, y cũng chỉ có thể liều cái mặt già này!

"Hồng Quân, không ngờ thân là cường giả Chuẩn Thánh, ngươi lại mặt dày vô sỉ như vậy, bản tọa đã trả lời nghi vấn của ngươi, ngươi lại còn tranh đoạt bảo bối với bản tọa?" Đế Tôn thần sắc dần lạnh đi.

Hiện tại hắn đang chiếm thế chủ động, khí thế phải thật đủ, tuyệt đối không thể nhượng bộ Hồng Quân nửa phần, nếu không, sẽ mất đi một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

"Các hạ bình tĩnh, bần đạo và ba đệ tử của mình đến cùng lúc với các hạ, kiện linh bảo này có duyên với các hạ, nhưng thấy thì có phần, bần đạo không thể tay không trở về!" Hồng Quân nói.

Khi nói câu này, nội tâm y vô cùng uất ức, kiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này rõ ràng là của y, Đế Tôn đang cướp đoạt linh bảo, vậy mà bây giờ lại thành ra y muốn cưỡng ép chia một phần, quá đáng thật!

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Đế Tôn nheo mắt hỏi.

Hắn không ép Hồng Quân quá chặt, dù sao Hồng Quân là cường giả Chuẩn Thánh, nếu thật sự ép đến đường cùng, cưỡng ép tranh

đoạt tọa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này, vậy thì người chịu thiệt là hắn.

Cho nên, tiếp theo phải lấy lý phục người, lấy đức phục người, để Hồng Quân ngoan ngoãn nhường Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên cho mình!

"Bần đạo có thể dùng thần thông chia kiện linh bảo này ra, sau đó chúng ta mỗi người một nửa, thế nào?" Hồng Quân thăm dò hỏi.

"Nếu chia ra, phẩm cấp tất nhiên sẽ hạ xuống, chẳng phải là lãng phí một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo sao, đối với ta và ngươi đều không có tác dụng gì, đối với ba đệ tử của ngươi thì có tác dụng đấy, ngươi tính toán hay thật!" Đế Tôn nhàn nhạt nói.

Hắn biết Hồng Quân sẽ nói vậy, dù sao trong diễn biến ban đầu của Hồng Hoang, Hồng Quân đã làm vậy, chia Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên thành ba kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, ba người mỗi người một kiện.

Vì vậy, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý Hồng Quân làm vậy.

"Xem ra các hạ không tán thành cách này?" Hồng Quân nhíu mày trầm giọng nói.

"Đương nhiên không tán thành, nhưng bản tọa có một ý kiến hay hơn!" Đế Tôn nheo mắt cười.

"Bần đạo xin rửa tai lắng nghe!" Hồng Quân nói.

"Đơn giản, không cần chia kiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này ra, bản tọa trực tiếp lấy đi, nhưng bản tọa có thể hứa, chỉ cần ba vị đệ tử của ngươi không chủ động gây sự, bản tọa sau này sẽ không chủ động ra tay với bọn họ, ngươi có đồng ý không?" Đế Tôn ánh mắt đầy ý vị.

Hắn lấy Tam Thanh làm con bài mặc cả, ngụ ý là nếu Hồng Quân

không để hắn lấy đi Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, vậy sau này hắn sẽ bám riết Tam Thanh, có cơ hội sẽ giết chết đối phương.

Khi đó, trừ phi Hồng Quân có thể bảo vệ Tam Thanh không rời nửa bước, nếu không Tam Thanh tuyệt đối không chết cũng tàn phế!

"……" Sắc mặt Hồng Quân lập tức đen như đít nồi, suýt nữa không phun một ngụm máu tươi vào mặt Đế Tôn cho hắn chết.

Không ngờ Đế Tôn lại vô sỉ đến vậy, lại vì một kiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên mà uy hiếp y.

Nhưng, y lại sợ cái uy hiếp này.

Y không phải là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy, vẫn cố gắng cứng rắn nói: "Tam Thanh có bần đạo bảo vệ, ngươi nghĩ có thể làm tổn thương bọn họ sao?" "Có ngươi bảo vệ quả thực không thể, nhưng ngươi cũng sẽ bế quan, và ngươi cũng có đối thủ không phải sao?" Đế Tôn lộ ra nụ cười vô hại.

Nếu Hồng Quân bế tử quan, hoặc là giao đấu với tử địch La Hầu, tất nhiên không thể lo cho Tam Thanh, đó chính là cơ hội cho hắn ra tay.

Cùng với lời nói của hắn, Hồng Quân lập tức tâm thần đại chấn, đồng tử co rút lại, nhìn chằm chằm Đế Tôn.

"Chẳng lẽ ngươi biết chuyện của bần đạo?!" Hồng Quân nội tâm kinh hãi, không thể xác định Đế Tôn có thật sự biết mối quan hệ đối địch giữa y và La Hầu hay không, nếu vậy thì quá đáng sợ.

Trong một khoảnh khắc, y phát hiện mình càng lúc càng không nhìn thấu được Đế Tôn chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ này.

Y cảm giác Đế Tôn không phải là Đại La Kim Tiên trung kỳ, mà là Chuẩn Thánh trung kỳ mới đúng!

Đế Tôn thần sắc không đổi, luôn mỉm cười nhàn nhạt, nhìn Hồng Quân, chờ đợi Hồng Quân đưa ra lựa chọn.

Sắc mặt Hồng Quân không ngừng thay đổi, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ánh mắt lộ ra một tia quyết đoán.

“Được, bần đạo đồng ý điều kiện của ngươi!

Chương 67

Ngươi lấy đi kiện Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này, nhưng phải đảm bảo sau này không chủ động ra tay đối phó Tam Thanh!" Hồng Quân cố gắng nhẫn nhịn sự uất ức và không cam lòng trong lòng.

"Nhất ngôn vi định!" Đế Tôn vô cùng dứt khoát.

Dù sao có Hồng Quân ở đây, quả thực khó ra tay, dùng điều kiện này đổi lấy một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, xem ra đều là đại lãi!

Hắn tin, với tính cách cao ngạo của Tam Thanh, sẽ có một ngày bọn họ chủ động gây sự, khi đó hắn có thể không vi phạm điều kiện mà tiếp tục đối phó Tam Thanh.

Nếu đã như vậy, hà cớ gì không làm!

Không chút do dự, Đế Tôn bước lên, vung tay lớn, thu lấy Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đã thai nghén thành thục.

Sau đó, như phát hiện ra điều gì, đáy mắt lộ ra một tia kinh hỉ, lại thu luôn cả lớp đất màu vàng dưới gốc Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng, không ngờ lại có được một cách không tốn công sức!" Đế Tôn trong lòng thầm vui mừng.

Truyền văn Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên cắm rễ trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà sinh trưởng, không ngờ là thật.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là bảo vật cần thiết để sáng tạo ra Nhân tộc, có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, cộng thêm Hồ Lô Đằng và Càn Khôn Đỉnh, Đế Tôn coi như đã nắm Nhân tộc trong tay.

Bất kể là sáng tạo Nhân tộc hay giáo hóa Nhân tộc đều có công đức to lớn, Đế Tôn khống chế được Nhân tộc, coi như đã khống chế được những công đức vô tận to lớn đó!

Ví như công đức tạo người của Nữ Oa, công đức giáo hóa của Nhân tộc tam tổ, công đức lập nên Nhân giáo của Lão Tử, vân vân.

Những công đức này cộng lại, có thể dễ dàng tạo ra hai vị Công Đức Thánh Nhân!

Cho nên, có thể nói không khoa trương, lần này, tuyệt đối là một vụ mùa siêu cấp bội thu!

"Đáng chết, không ngờ ngay cả Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng bị hắn phát hiện!" Đáy mắt Hồng Quân lại lóe lên một tia đau lòng.

Vốn định nhân lúc Đế Tôn không chú ý nhặt của hời, lén lút thu đi Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nhưng không ngờ ánh mắt Đế Tôn lại sắc bén như vậy, căn bản không cho y bất kỳ cơ hội nhặt của hời nào.

Lần này đúng là mất cả chì lẫn chài!

Đột nhiên y cảm thấy khắc tinh của mình dường như không phải La Hầu, mà là Đế Tôn trước mắt.

Nhìn Đế Tôn sau khi thu được bảo vật thì tươi cười rạng rỡ, nội tâm Hồng Quân khó chịu không tả xiết.

"Bọn ta đi đây!" Hồng Quân chọn cách mắt không thấy lòng không phiền, vung tay lớn, phát ra một đạo huyền quang, bao phủ Tam Thanh, quả quyết rời khỏi thung lũng này, trở về đỉnh Côn Luân Sơn.

Nếu còn ở đây nữa, y cảm thấy mình sẽ bị tức đến nội thương.

Đế Tôn kiểm tra lại thung lũng một lần nữa, xác định không có gì sót lại, cũng không dừng lại nữa, thật sự rời khỏi Côn Luân Sơn, bắt đầu hành trình tiếp theo.

“Tiếp theo, nên đi đâu đây?” Đế Tôn suy tư, ngoài Bất Chu Sơn và Côn Luân Sơn là hai động thiên phúc địa nổi danh nhất Hồng Hoang, còn có động thiên phúc địa nào khác nổi tiếng không.

Đã đến Hồng Hoang rồi thì phải du ngoạn một phen cho đã.

Như vậy mới không uổng chuyến đi này!

“Đúng rồi, còn có Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải!” Một tia sáng lóe lên trong đầu Đế Tôn, hắn cuối cùng cũng nhớ ra động thiên phúc địa nổi tiếng thứ ba của Hồng Hoang, Bồng Lai Tiên Đảo.

Hắn nhớ trong các tiểu thuyết Hồng Hoang lưu ở hậu thế, hầu như truyện nào cũng nhắc đến Bồng Lai Tiên Đảo, nhân vật chính thường lấy nơi này làm đạo trường.

Thậm chí có nhân vật chính xuyên không thành Thông Thiên, còn vứt bỏ cả Kim Ngao Đảo để dùng Bồng Lai Tiên Đảo làm đạo trường.

Điều này càng làm tăng thêm danh tiếng của Bồng Lai Tiên Đảo, gần như đã trở thành trang bị tiêu chuẩn cho mỗi người xuyên không đến Hồng Hoang.

Mặc dù không mù quáng chạy theo xu hướng, nhưng đã đến rồi, Đế Tôn cũng muốn xem thử Bồng Lai Tiên Đảo rốt cuộc có ma lực gì mà có thể hấp dẫn nhiều vị tiền bối xuyên không đến thế, kẻ trước người sau đều muốn chiếm làm của riêng.

“Đông Hải ở phía đông, chỉ cần đi thẳng về hướng đông là được!” Đế Tôn chân đạp tường vân ngũ sắc, tiên phong đạo cốt, khí chất phiêu dật, như một vị thánh hiền đắc đạo bay về phía Đông Hải, chuẩn bị tìm kiếm Bồng Lai Tiên Đảo.

Càng đến gần lãnh địa Đông Hải, xung quanh bắt đầu xuất hiện những con kim long năm móng.

Ban đầu Đế Tôn cũng không để ý, vì Đông Hải dù sao cũng là địa bàn của Long tộc, thấy vài con rồng cũng là chuyện bình thường.

Chương 68

Nhưng rất nhanh sau đó, Đế Tôn phát hiện có điều bất thường.

Vì mấy con rồng hắn nhìn thấy từ đầu đến cuối không hề thay đổi, dường như chỉ có một con đang bám theo hắn vậy!

Cảm giác này giống như bị theo dõi!

Kẻ bám đuôi trước sau cũng chỉ có mấy tên đó!

"Để xem các ngươi định giở trò gì!" Đế Tôn nheo mắt cười lạnh, không có bất kỳ hành động nào, vẫn ung dung tiến vào không phận Đông Hải, tìm kiếm tung tích của Bồng Lai Tiên Đảo.

Cái gọi là nghệ cao gan lớn, hắn từng giao đấu với Kỳ Tổ, ý thức và chiến lực ngang ngửa với Kỳ Tổ, nên căn bản không sợ Long tộc.

Dù cho có tiến vào sào huyệt của Long tộc là Đông Hải, hắn cũng không hề lo lắng.

Dù sao, kẻ có thể uy hiếp hắn trong Long tộc chỉ có Long Vương, mà thực lực của Long Vương và Kỳ Tổ tương đương nhau, Kỳ Tổ không làm gì được hắn thì Long Vương đương nhiên cũng không làm gì được.

Nếu đã như vậy, có gì phải lo lắng?

Không, Đế Tôn không lo, nhưng Long tộc lại như ong vỡ tổ!

Dù sao Đế Tôn cũng có chiến tích siêu cấp là thách đấu Kỳ Tổ bất bại, đột nhiên xông vào sào huyệt của Long tộc, làm sao Long tộc có thể không dậy sóng?

"Mau!

Mau đi bẩm báo Long Vương đại nhân, kẻ mà ngay cả Kỳ Tổ cũng

không làm gì được, Đế Tôn, đã đến Đông Hải!" Một cường giả Long tộc phụ trách theo dõi vội vàng truyền lệnh.

"Cái gì, Đế Tôn đến Đông Hải?

Y muốn làm gì?" Một Long tộc khác kinh hãi thất sắc.

"Mau mời Long Vương đại nhân ra, chỉ có Long Vương đại nhân mới đối phó được y!" Lại có một cường giả Long tộc khác nói.

"Báo cáo Long Vương đại nhân, Đế Tôn đã xuất hiện ở Đông Hải, không rõ mục đích!

Xin Long Vương đại nhân ra tay trấn áp y!" Trong Long cung Đông Hải, một cường giả Long tộc vội vàng báo cáo với Long Vương.

"Tốt!

Đến hay lắm, bản tổ đang sầu vì y cứ mãi không xuất hiện đây!" Long Vương đập mạnh vào tay vịn long ỷ, từ trên ghế rồng bằng vàng đứng bật dậy, một luồng bá khí vô hình bùng phát, ánh mắt nhìn lên không phận Đông Hải.

Kể từ khi đạt được thỏa thuận với Kỳ Tổ, y vẫn luôn chờ đợi Đế Tôn, nhưng Đế Tôn lại như bốc hơi khỏi nhân gian.

"Truyền lệnh xuống, lập tức tập hợp tất cả cường giả Long tộc từ Đại La Kim Tiên trở lên, theo bản tổ đi trấn áp tên Đế Tôn cuồng vọng kia!" Long Vương uy nghiêm hạ lệnh.

Tuy tự tin vào thực lực của mình, nhưng biết rằng ngay cả Kỳ Tổ cũng không đối phó được Đế Tôn, để đề phòng bất trắc, y đã triệu tập các cường giả Long tộc.

"Tuân lệnh Long Vương đại nhân!" Cường giả Long tộc cao giọng lĩnh mệnh, lập tức lui ra khỏi Long cung, nhanh chóng triệu tập

tất cả cường giả Long tộc từ Đại La Kim Tiên trở lên.

Không bao lâu sau, hơn vạn cường giả Long tộc cấp Đại La Kim Tiên đã hùng hổ đi theo Long Vương lao về phía Đế Tôn.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Bầu trời Đông Hải đột nhiên cuồn cuộn những đám mây đen kịt, như thể tận thế giáng lâm, chúng cuộn trào dữ dội, tạo thành những vòng xoáy đáng sợ.

Trong vòng xoáy, sấm chớp rền vang, từng tia sét như những con lôi long gầm thét cuộn trào, tỏa ra uy áp kinh hoàng, khí thế vô cùng đáng sợ.

Mặt biển Đông Hải vốn yên bình cũng đột nhiên sôi trào, dâng lên những con sóng cao vạn trượng, như vạn rồng hút nước, hút ngược lên vòng xoáy sấm sét phía trên, cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.

"Xem ra Long tộc ở Đông Hải không chào đón bản tọa rồi!" Đế Tôn hai mắt hơi híp lại, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, đứng yên tại chỗ, sát ý nồng đậm kinh hoàng trên người lúc ẩn lúc hiện.

Hắn nhớ rõ mình không hề đắc tội với Long tộc, nhưng Long tộc lại bày ra một màn như thế này, trước phái người theo dõi, sau lại bày ra cảnh tượng này, rõ ràng là kẻ đến không thiện, người thiện không đến!

Nếu đã như vậy, thì đừng trách hắn không khách khí!

Chương 69

Con người hắn vốn nhỏ mọn, người khác kính hắn một thước, hắn kính người một trượng.

Nhưng nếu người khác ép hắn một tấc, hắn nhất định sẽ trả lại gấp trăm nghìn lần!

"Là các ngươi tự tìm lấy!" Đế Tôn lạnh lùng nói.

Dứt lời, hắn tế ra Hỗn Độn Chung, dứt khoát thúc giục, trực tiếp đập mạnh về phía mấy con rồng đang theo dõi.

Lúc nãy hắn lười để ý đến đám Long tộc này, nhưng bây giờ Long tộc đã bày rõ thái độ kẻ đến không thiện, hắn liền không còn chút kiêng dè nào!

"Giết!" Đế Tôn lạnh lùng hét lên một tiếng, với thế sét đánh không kịp bưng tai, hắn điều khiển Hỗn Độn Chung hóa thành một ngọn núi cao, mang theo sức mạnh ngàn vạn quân đập về phía đám Long tộc đang theo dõi.

Long tộc đã không có ý tốt với hắn, vậy thì hắn sẽ cảnh cáo Long tộc trước, để chúng biết hắn không dễ chọc!

"Không!" Đám Long tộc phụ trách theo dõi lập tức trợn trừng hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng tột độ.

Chúng cũng không ngờ Đế Tôn lại ra tay quyết đoán như vậy, trước đó vẫn im hơi lặng tiếng, nhưng một khi Long tộc có động tĩnh, y liền ra tay ngay.

Tu vi của chúng đều không cao, kẻ mạnh nhất cũng chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, làm sao chống đỡ nổi đòn tấn công tất sát của Đế Tôn.

Phải biết rằng, Đế Tôn là kẻ có thể đối chiến với Kỳ Tổ mà không rơi vào thế hạ phong.

Nhìn khắp cả Long tộc, chỉ có Long Vương mới có thể đối phó được Đế Tôn.

"Tên cuồng đồ to gan, dám làm càn ở Đông Hải!" 44.

Long Vương dẫn theo vạn cường giả Long tộc cũng vừa lúc tìm đến, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, trong lòng giận dữ hét lớn, tiếng như sấm sét chấn động cả Đông Hải, khiến vô số sinh linh thủy tộc kinh hãi run rẩy!

"Kẻ cuồng vọng là các ngươi, dám phái người theo dõi bản tọa, bây giờ lại âm mưu với bản tọa, hôm nay bản tọa sẽ cho các ngươi cảm nhận lửa giận của bản tọa!" Đế Tôn cũng bá khí hét lại, đáp trả Long Vương, căn bản không để ý đến sự xuất hiện của Long Vương.

Ngay cả lão đạo Hồng Quân hắn còn dám gài bẫy, sao có thể sợ một Long Vương sắp xuống lỗ.

Dưới sự thúc đẩy của ý chí bá đạo, phù văn trên Hỗn Độn Chung lóe lên, ánh sáng rực rỡ, phóng ra uy lực cường đại huyền ảo, giam cầm bốn phương trời đất.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi đến tuyệt vọng của đám Long tộc theo dõi, nó va chạm mạnh vào người chúng.

Cảm giác đó giống như bị một ngọn tiên sơn trấn áp, sức mạnh khổng lồ va chạm ngang dọc trong cơ thể, cuồn cuộn mãnh liệt.

Vảy rồng vàng óng ánh rơi lả tả, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể bị chấn nát, toàn thân xương cốt càng bị cú va chạm kinh hoàng làm gãy từng tấc.

Con rồng vốn uy vũ bất phàm, chết đi biến thành một đống bùn nhão, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, máu tươi đỏ thẫm vương vãi

trên người, từ trên cao rơi xuống Đông Hải, xác chìm xuống đáy biển!

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, dù Long Vương là cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn tu sĩ Long tộc dưới trướng bỏ mạng trong tay Đế Tôn.

"Thật vô lý, ngươi dám làm vậy!" Long Vương lập tức nổi giận.

Đôi mắt rồng giận dữ trợn to, toàn thân tỏa ra khí thế cuồng bạo, xông thẳng lên chín tầng mây, khuấy tan cả những đám mây xung quanh!

Cùng với cơn thịnh nộ, nước biển Đông Hải càng sôi trào dữ dội hơn, dường như muốn cuộn ngược lên trời, rồi đập mạnh xuống để trấn áp Đế Tôn!

"Đây là cái giá phải trả khi chọc vào bản tọa, bản tọa và Long tộc không oán không thù, các ngươi lại tìm phiền phức cho bản tọa, bản tọa đương nhiên không ngại cho các ngươi một bài học!

Nếu còn tiếp tục, vậy thì số người chết sẽ không chỉ dừng lại ở mấy tên theo dõi!" Đế Tôn không chút để tâm, lạnh lùng nói.

Nếu Long Vương còn cố chấp không tỉnh ngộ, hắn không ngại huyết tẩy cả Đông Hải.

Đừng cho rằng hắn khoác lác, hắn có thực lực đó!

Tuy không chắc có thể hoàn toàn thắng được Long Vương, nhưng đánh cho cả Long tộc tơi tả thì lại là chuyện dễ dàng.

"Tốt, tốt, tốt!

Vậy để bản tổ xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Long Vương giận quá hóa cười.

Hơn vạn cường giả Long tộc Đại La Kim Tiên đứng sau lưng y cũng trừng mắt giận dữ nhìn Đế Tôn, lòng đầy căm phẫn, cùng chung

kẻ thù.

Chương 70

Trong khoảnh khắc, hận ý của chúng đối với Đế Tôn đã lên đến cực điểm.

Một khi giao thủ với Đế Tôn, chúng sẽ dốc toàn lực giúp Long Vương trấn áp hắn.

"Cứ thử xem, đến lúc đó đừng hối hận!" Đế Tôn ra vẻ khinh thường nói.

"Tên ranh con miệng lưỡi sắc bén, hôm nay bản tổ sẽ trấn áp ngươi, kết Vạn Long Đại Trận!" Long Vương không còn đấu võ mồm với Đế Tôn nữa, trực tiếp hạ lệnh cho hơn vạn con rồng sau lưng.

"Tuân lệnh Long Vương đại nhân!" Hơn vạn Long tộc Đại La Kim Tiên sau lưng Long Vương lập tức cao giọng lĩnh mệnh, rồi nhanh chóng kết thành một trận thế thần bí huyền ảo xung quanh Long Vương.

Trận thế này lấy Long Vương làm trung tâm, ngay khoảnh khắc trận thế kết thành, hơn vạn Long tộc Đại La Kim Tiên vừa rồi trông như hòa làm một thể.

Đồng thời, sức mạnh của chúng cũng hòa làm một, trở nên vô cùng mênh mông, cuồn cuộn.

Vạn Long Đại Trận, dùng vạn con rồng để bày trận, ngưng tụ sức mạnh của vạn con rồng làm một thể, khiến đòn tấn công của chúng đạt đến mức mạnh nhất!

Dưới sự dẫn dắt của lực lượng trận pháp, sức mạnh mênh mông cuồn cuộn đó nhanh chóng dồn về phía Long Vương đang ở trung tâm trận pháp.

Trong nháy mắt, Long Vương được sức mạnh của vạn con rồng gia trì, khí thế trên người tăng vọt!

"Quả là một Vạn Long Đại Trận, không ngờ lại có hiệu quả như vậy!" Đế Tôn tấm tắc khen ngợi.

Hắn không thể không thừa nhận, Tiên Thiên Tam Tộc quả là Tiên Thiên Tam Tộc, có thể xưng bá Hồng Hoang, đều có nội tình cường đại.

Không chỉ nói đến Vạn Long Đại Trận của Long tộc, mà còn nói đến hơn vạn Đại La Kim Tiên của Long tộc.

Nếu đổi lại là các chủng tộc bình thường khác, có được một Đại La Kim Tiên đã là ghê gớm lắm rồi.

Nhưng, trong lòng Đế Tôn vẫn bình tĩnh, sắc mặt không vui không buồn, không hề bị Vạn Long Đại Trận của Long Vương dọa sợ.

Dù cho Long Vương được Vạn Long Đại Trận gia trì, khí thế vượt qua cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong thông thường, thậm chí mơ hồ đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh, Đế Tôn cũng không hề lo lắng.

Vì Đế Tôn biết rõ, loại sức mạnh gia trì cưỡng ép bằng trận pháp này không phải của Long Vương, Long Vương căn bản không thể phát huy được toàn bộ sức mạnh.

Nếu không, nếu Long Vương thật sự đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh, hắn bây giờ có thể chuẩn bị chạy trốn rồi!

"Nhiều nhất cũng chỉ là có được pháp lực của vạn con rồng mà thôi, bất luận là cảnh giới nguyên thần hay cảnh giới pháp lực, đều không có bất kỳ sự thăng cấp về chất nào!" Ánh mắt Đế Tôn lóe lên tinh quang.

Chỉ cần Long Vương không có sự thăng cấp về chất, dù pháp lực

có nhiều đến đâu, Đế Tôn cũng không hề sợ hãi.

Bởi vì, pháp lực của Đế Tôn còn nhiều hơn.

Trong vũ trụ đan điền của hắn, lần lượt phong ấn lực lượng bản nguyên của Thái Dương và lực lượng bản nguyên của Thái Âm.

Hai đại bản nguyên chi lực mênh mông vô tận, đủ để chống đỡ cho Đế Tôn chiến đấu trong thời gian dài, căn bản không sợ Long Vương đánh lâu dài.

Hơn nữa, hắn cũng không định đánh lâu dài.

"Hỗn Độn Chung, trấn áp!" Ngay khoảnh khắc Long Vương bày trận, hắn cũng không hề nhàn rỗi, lập tức thúc giục Hỗn Độn Chung đến cực hạn, trực tiếp trấn áp về phía Long Vương, muốn phá hủy Vạn Long Đại Trận càng nhiều càng tốt.

Tuy biết khả năng không lớn, nhưng không thể cứ trơ mắt nhìn đối phương kết thành Vạn Long Đại Trận được chứ?

Vậy thì có khác gì kẻ ngốc!

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

Cút về cho ta!" Long Vương cười lạnh hét lớn. 45.

Y không sử dụng bất kỳ linh bảo nào, hai tay đột nhiên nắm quyền, nhanh chóng hội tụ pháp lực cuồn cuộn trong cơ thể, mạnh mẽ đánh về phía Hỗn Độn Chung đang trấn áp xuống.

Đây không phải là nắm đấm bình thường, mà là long quyền bá đạo của con rồng đầu tiên khai thiên lập địa ở Hồng Hoang, nó mang theo sức mạnh kinh hoàng, dường như có thể đánh nổ cả không gian, mắt thường có thể thấy rõ nơi long quyền đi qua, xuất hiện những vết nứt không gian, cực kỳ đáng sợ.

"Ầm!" Rất nhanh, nắm đấm của Long Vương đã va chạm dữ dội

với Hỗn Độn Chung, bùng phát ra sức mạnh kinh hoàng cuồn cuộn, càn quét bốn phương trời đất, ánh sáng chói mắt bắn ra bốn phương tám hướng, tạo thành một biển ánh sáng kinh hoàng, khiến người ta không thể nhìn rõ tình hình chiến đấu.

Chương 71

Đợi ánh sáng tan đi, Long Vương vẫn ngạo nghễ đứng tại chỗ, còn Hỗn Độn Chung của Đế Tôn thì bị đẩy lùi về.

"Quả nhiên cường đại!" Ánh mắt Đế Tôn lóe lên tinh quang, không để tâm triệu hồi Hỗn Độn Chung lên đỉnh đầu, từng tầng kim quang thần bí rủ xuống, hóa thành một tấm khiên phòng ngự bao bọc chặt lấy hắn.

Qua đòn tấn công thăm dò vừa rồi, hắn đã đại khái phán đoán được sức mạnh của Long Vương, gần như đã đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đương nhiên, đây chỉ là sự tích lũy về số lượng, chứ không phải chất lượng và cảnh giới đã đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh, nếu không, chỉ cần một đạo pháp tắc chi lực, hắn đã khó thoát khỏi kiếp nạn.

Nhưng không thể không nói, cái gọi là Vạn Long Đại Trận quả thực lợi hại!

Lần này không giống như đối chiến với Kỳ Tổ, Long Vương đã có chuẩn bị, không thể mù quáng đối đầu, phải động não một chút!

Bên kia, Long Vương tuy chiếm được ưu thế trong lần thăm dò đầu tiên, nhưng trong lòng còn kinh hãi hơn cả Đế Tôn.

"Tên này sao lại mạnh đến thế, lại còn có Tiên Thiên Chí Bảo!" Khóe miệng Long Vương giật giật kinh ngạc.

Thật ra, một đạo long quyền vừa rồi gần như đã dùng đến bảy thành thực lực của y, y vốn dự tính một quyền có thể đánh nổ Hỗn Độn Chung của Đế Tôn.

Nhưng không ngờ, Hỗn Độn Chung của Đế Tôn lại không hề hấn gì, chỉ bị đẩy lùi về bên cạnh hắn.

Điều này khiến y vô cùng kinh ngạc, y tự nhận rằng một quyền vừa rồi ngay cả thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không chịu nổi.

Vậy thì đáp án đã quá rõ ràng, Hỗn Độn Chung của Đế Tôn là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí là Tiên Thiên Chí Bảo!

Long Vương là một cường giả đỉnh cấp, ánh mắt sắc bén, y càng tin vào khả năng sau hơn!

Điều này khiến tâm trạng của y đột nhiên trở nên không tốt, Tiên Thiên Chí Bảo, công thủ nhất thể, bảy thành sức mạnh cũng không thể đánh nổ đối phương, nếu Đế Tôn toàn lực phòng ngự, y cũng không chắc có thể phá phòng, vậy thì trấn áp Đế Tôn kiểu gì?

"Đừng giữ lại, truyền toàn bộ sức mạnh cho bản tổ!" Long Vương lập tức nghiến răng hạ lệnh.

Để có thể trấn áp thành công Đế Tôn, y đã hoàn toàn liều mạng, tuyệt đối không cho phép một cường giả yêu nghiệt như Đế Tôn hoành không xuất thế, phá vỡ thế chân vạc cân bằng.

Ngoài ra, y nhìn Hỗn Độn Chung trên đầu Đế Tôn, sâu trong đáy mắt cũng lóe lên một tia tham lam.

Nếu trấn áp được Đế Tôn, y có thể có được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, tăng cường chiến lực, kế đó dẫn dắt Long tộc đè bẹp Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng tộc, trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang!

"Tuân lệnh Long Vương đại nhân!" Hơn vạn Đại La Kim Tiên Long tộc không chút do dự chấp hành mệnh lệnh của Long Vương, cũng không quan tâm làm vậy có tổn hại đến căn cơ của mình hay

không.

Chúng không giữ lại chút sức mạnh nào, toàn bộ dùng Vạn Long Đại Trận truyền vào cơ thể Long Vương, khiến sức mạnh của Long Vương lại tăng vọt thêm năm thành!

"Bản tổ không tin, sức mạnh cường đại như vậy lại không làm gì được ngươi!" Long Vương giọng điệu âm u.

Y nhìn Đế Tôn với ánh mắt hung ác lạnh lẽo, như một con dã thú trong rừng đang nhắm vào con mồi.

Nhưng, y đã nhầm, Đế Tôn không phải là con mồi ngu ngốc, hắn sẽ không đứng yên tại chỗ chờ Long Vương bắt giữ.

"Ngươi cứ từ từ mà làm, bản tọa không chơi với ngươi nữa!" Khóe miệng Đế Tôn cong lên một đường cong, đáy mắt lộ ra một tia thích thú, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo điện quang, trực tiếp rời xa Long Vương và Vạn Long Đại Trận.

Long Vương lấy đông hiếp yếu, cưỡng ép dùng trận pháp để gian lận, vậy thì đừng trách hắn không tuân thủ quy củ, không quyết đấu với ngươi.

"Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, xuất!" Hai mắt Đế Tôn bắn ra hai luồng kim quang, miệng hét lớn, triệu hồi ra một kiện Tiên Thiên Chí Bảo khác, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

Vạn Tượng Tinh Thần Đồ diễn hóa vạn tượng tinh thần, Tam Viên Tứ Tượng Nhị Thập Bát Tú, lập tức hiện ra dưới chân Đế Tôn, tỏa ra uy áp mênh mông cổ xưa, trực tiếp trấn áp mặt biển Đông Hải đang sôi trào dữ dội trở lại bình tĩnh.

Đế Tôn như một vị đế hoàng cái thế, chân đạp nhật nguyệt tinh thần, đi trên bầu trời Đông Hải.

"Lại một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Tên này rốt cuộc có lai lịch gì!" Long Vương thấy cảnh này, đồng tử không khỏi co rút dữ dội, trong lòng kinh hãi tột độ.

Đừng nói là Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ở Hồng Hoang cũng là của hiếm, Long tộc cũng chỉ có vài kiện.

Vậy mà Đế Tôn lại lấy ra hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, khiến y không thể không chấn động về lai lịch của hắn!

Trước đây y còn lo lắng Đế Tôn là người của Phượng Hoàng tộc, bây giờ xem ra có thể hoàn toàn phủ định.

Chương 72

Đùa sao, cùng là Tiên Thiên Tam Tộc, y đương nhiên biết trình độ của Phượng Hoàng tộc, cũng chẳng hơn kém Long tộc bao nhiêu.

Một Phượng Hoàng tộc như vậy, có thể dung nạp được một vị đại thần như Đế Tôn sao?

Chắc chắn là không thể!

Nhưng, tên đã lên cung không thể không bắn, đã ra tay với Đế Tôn, bất kể lai lịch của hắn là gì, có mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo, y đều phải trấn áp hắn!

"Tiểu tặc, chạy đi đâu!" Long Vương lập tức hét lớn, muốn đuổi giết Đế Tôn.

Y ngây thơ cho rằng Đế Tôn làm vậy là để chạy trốn, nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến y nhận ra mình đã sai lầm một cách tai hại!

"Thái Dương gội Đông Hải!" Đế Tôn căn bản không để ý đến Long Vương, dồn toàn bộ tâm thần để thúc giục Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

Dưới ý chí bá đạo, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ bùng phát ánh sáng rực rỡ, đặc biệt là Thái Dương Tinh được thắp sáng.

Dưới sự thúc giục của Đế Tôn, Thái Dương Tinh như một con hung thú Hỗn Độn đang ngủ say đột nhiên tỉnh giấc, bùng phát khí tức nóng rực cuồn cuộn, hiện ra từ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, ngày càng lớn, cho đến khi biến thành một vầng mặt trời thật sự, lơ lửng trên bầu trời Đông Hải.

"...

Ngươi rốt cuộc là ai, lại có thể triệu hồi ra Thái Dương Tinh!"

Sắc mặt Long Vương lập tức kịch biến, nhìn Đế Tôn với ánh mắt không khỏi lộ ra một tia kinh hoàng.

Thái Dương Tinh, đó là do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, sở hữu uy lực tối cao vô thượng, Đại La Kim Tiên bình thường cũng không dám đi sâu vào, nếu không chắc chắn sẽ bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu thành tro bụi.

Bây giờ Đế Tôn lại triệu hồi Thái Dương Tinh lên trên Đông Hải, đây gần như là một đòn hủy diệt đối với Đông Hải!

Điều này không hề khoa trương chút nào!

Cùng với sự xuất hiện của vầng mặt trời, nước biển trong phạm vi trăm vạn dặm bắt đầu sôi sùng sục, như bị đun sôi.

Từng luồng khói trắng bốc lên từ mặt biển, nước biển vô tận đang bị bốc hơi.

"A!

A!

A!" Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, Thủy tộc Đông Hải không chịu nổi sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, không chết thì cũng bị thương!

Thái Dương Chân Hỏa là một trong mười đại hung diễm của Hồng Hoang, ngay cả nước Đông Hải cũng không thể dập tắt, những sinh linh Thủy tộc đó căn bản không thể đối phó, chỉ có thể bị động chịu đựng sự thiêu đốt của Thái Dương chi lực.

Chỉ trong nháy mắt, phạm vi ức vạn dặm Đông Hải đã trở thành hiện trường lẩu hải sản, vô số Thủy tộc có vảy đều bị nấu chín từ trong ra ngoài, thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt biển, cảnh tượng cực kỳ chấn động, tác động mạnh vào thần kinh thị giác của Long Vương và các cường giả Long tộc!

“Ngươi muốn giết bản tọa, bản tọa sẽ tàn sát cả Đông Hải!” Đế Tôn lạnh lùng nhìn tất cả những gì mình làm, không hề lộ ra lòng trắc ẩn, dù cho những Thủy tộc có vẻ đó trông có vẻ vô tội.

Nhưng đây là Hồng Hoang, thực lực vi tôn, cá lớn nuốt cá bé!

Mục tiêu của Đế Tôn cũng không phải là những Thủy tộc vô tội đó, mục tiêu của hắn là Long cung Đông Hải.

Nơi đó là sào huyệt thật sự của Long tộc, số lượng Long tộc đông nhất, rất thích hợp để đại khai sát giới, giết gà dọa khỉ, để cho thế nhân biết, hậu quả khi chọc vào hắn!

Thế là, Đế Tôn như một cường giả cái thế tinh thần, nhật nguyệt tinh thần cuộn trào dưới chân, mang theo hắn tiến về Long cung Đông Hải, nơi hắn đi qua, nước biển sôi trào, sinh linh đồ thán.

“Không ổn, y muốn đến Long cung Đông Hải!” Long Vương kinh hãi tột độ, không ngờ cục diện lại đột nhiên biến thành thế này, Đế Tôn hoàn toàn không đánh với y, mà đi đối phó với các tu sĩ Long tộc khác.

Hiện tại các cường giả Long tộc đều bị y mang đi, không ai có thể ngăn cản Đế Tôn, Đế Tôn tuyệt đối có thể đảo lộn cả Đông Hải!

“Tiểu tặc, có gan thì đừng chạy, cùng bản tổ phân cao thấp sinh tử!” Long Vương kinh nộ nói.

Thân hình như điện, nhanh chóng đuổi theo Đế Tôn, chặn đường đi của hắn.

Nhưng, đường đi của Đế Tôn đâu dễ bị chặn như vậy.

“Biết ngươi sẽ làm vậy, bản tọa đã sớm chuẩn bị rồi!

Thái Âm xuất!” Đế Tôn hét lớn một tiếng, Thái Âm Tinh trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ cũng bùng phát thần quang rực rỡ, như

hung thú Hỗn Độn tỉnh giấc, hiện ra từ trong Tinh Thần Đồ, hóa thành một vầng trăng sáng trên bầu trời Đông Hải.

Chương 73

Đế Tôn phóng Thái Âm Tinh, tỏa ra uy áp cổ xưa mênh mông, nghiền nát hư không, vang lên ầm ầm, như ngàn vạn chiến xa bằng đồng cuồn cuộn, trấn áp về phía Long Vương.

Sắc mặt Long Vương lại lần nữa đại biến, trong lòng kinh hãi đến cực điểm, không ngờ Đế Tôn ngoài việc có thể triệu hồi Thái Dương Tinh, lại còn có thể triệu hồi Thái Âm Tinh.

Tuy hai cái này đều không phải là Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh thật sự, nhưng uy lực vẫn kinh khủng vô cùng, đối với y đều có uy hiếp cực lớn.

Nếu không cẩn thận bị tấn công, tuyệt đối không chết cũng trọng thương!

Trong nhất thời, Long Vương đã bị Thái Dương và Thái Âm kiềm chế, trong đó còn pha trộn cả Thái Âm Thái Dương Lưỡng Nghi Trận Pháp!

Đương nhiên, đây không phải là kế lâu dài, một khi Long Vương thích ứng được với Thái Dương và Thái Âm, đó sẽ là một lỗ hổng chí mạng đối với Đế Tôn.

Vì vậy, cùng lúc đó, Đế Tôn vòng qua Long Vương, vẫn nhanh chóng lao về phía Long cung Đông Hải.

"Tiểu tặc, ngươi dám!" Long Vương nghiến răng ken két, hai mắt trở nên giận dữ đỏ ngầu, như thể bị sung huyết.

Sự việc đến nước này, làm sao y không biết Đế Tôn đang toan tính gì, Đế Tôn muốn giết sạch Long tộc từ Đại La Kim Tiên trở xuống!

Nếu thật sự để Đế Tôn thành công, Long tộc to lớn như vậy sẽ bị

Đế Tôn chơi cho tàn phế, trực tiếp rơi khỏi vị trí bá chủ!

"Xem bản tọa có dám không!" Đế Tôn cười lạnh một tiếng, nhìn Long Vương với ánh mắt lộ ra vẻ chế giễu.

Nếu Long Vương tuân thủ quy củ solo với hắn, hắn sẽ kính Long Vương là một hán tử, cũng lười ra tay với đệ tử Long tộc.

Nhưng bây giờ Long Vương còn có thể mang theo vạn cường giả Đại La Kim Tiên đến chặn giết, hắn lại không dám hủy diệt Long tộc sao?

Thật là nực cười!

Ngươi làm mồng một, bản tọa làm mười lăm!

"Thái Dương gội Đông Hải!" Đế Tôn lại hét lớn một tiếng, tạm thời rút Thái Dương Tinh ra khỏi trận chiến với Long Vương, thúc giục nó lao về phía vị trí của Long cung Đông Hải.

Trong chốc lát, phạm vi ức vạn dặm Đông Hải lại bị đun sôi, vô số sinh linh Thủy tộc kêu la thảm thiết, trong đó có thể nghe rõ tiếng kêu thảm của Long tộc.

Trong nháy mắt, trên mặt biển Đông Hải đã nổi lên hơn vạn thi thể Long tộc, toàn thân vảy đỏ rực, như bị nấu chín.

Đám Long tộc này đa số đều ở cảnh giới Thiên Tiên Kim Tiên, ngay cả thực lực hóa hình cũng không có, đối mặt với sự thiêu đốt dữ dội của Thái Dương Chân Hỏa, căn bản không có chút năng lực chống cự nào, trong phút chốc đã bị mặt trời của Đế Tôn nướng chín!

Một luồng khí tức hoảng loạn thê thảm chưa từng có lập tức bao trùm toàn bộ Long cung Đông Hải, ức vạn Long tộc Đông Hải cảm thấy bất an và hoảng sợ chưa từng có.

Thấy cảnh này, nội tâm Long Vương cảm thấy bi phẫn chưa từng

có. 46.

Là một trong Tiên Thiên Tam Tộc, một trong ba bá chủ Hồng Hoang, từ trước đến nay chỉ có Long tộc bắt nạt tu sĩ của các chủng tộc khác, chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như hôm nay.

“Mau chạy!

Tất cả Long tộc nghe lệnh, lập tức rời khỏi Long cung Đông Hải, chạy càng xa càng tốt!” Long Vương giận dữ trừng lớn đôi mắt đỏ ngầu, gào thét, hạ lệnh cho tất cả Long tộc.

“Thái Dương gội Đông Hải” của Đế Tôn quá mạnh, ngay cả y cũng không dám trực tiếp đối đầu, huống chi là các long tử long tôn ở Long cung Đông Hải.

Nếu cứ ở lại Long cung Đông Hải, sớm muộn cũng sẽ bị Thái Dương Tinh do Đế Tôn triệu hồi nuốt chửng.

Cái giá thảm trọng như vậy, Long tộc không thể chịu đựng nổi.

“Mọi người nghe lệnh Long Vương đại nhân, mau mau chạy đi!” Lập tức có cường giả Long tộc hưởng ứng mệnh lệnh của Long Vương, dốc hết sức bình sinh, với tốc độ nhanh nhất điên cuồng chạy trốn khỏi Long cung Đông Hải.

Trong chốc lát, có thể thấy trong Long cung Đông Hải bay ra ức vạn luồng ánh sáng, bắn về bốn phương tám hướng.

Trong đó những kẻ có tu vi mạnh, tốc độ nhanh đã thành công thoát khỏi phạm vi bao phủ của mặt trời của Đế Tôn, may mắn giữ được tính mạng.

Nhưng những kẻ tu vi yếu, tốc độ chậm thì toàn bộ bị mặt trời của Đế Tôn nuốt chửng, bị Thái Dương Chân Hỏa nóng rực thiêu đốt, thần hồn cũng bị nướng cho tan tác, hóa thành tro bụi.

Toàn bộ Long cung Đông Hải bị thiêu hủy thành một đống phế tích, trên phế tích là từng mảng thi thể cháy khét, nấu chín của Long tộc, nổi lềnh bềnh trong nước biển sôi sùng sục, cảnh tượng cực kỳ chấn động, mang lại một cú sốc thị giác mạnh mẽ.

Chương 74

"Mẹ nó!

Thời Hồng Hoang sao lại xuất hiện một cường giả như vậy, lại hung tàn đến thế!" Trên một hòn đảo tiên không tên ẩn mình trong hư không, một lão đạo sĩ tóc râu bạc trắng, mình mặc đạo bào màu xanh biếc, tu vi cực kỳ cao thâm nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, bị hành vi hung tàn như vậy của Đế Tôn dọa cho không nhẹ.

Ước tính sơ bộ, lần "Thái Dương gội Đông Hải" này của Đế Tôn, phá hủy Long cung Đông Hải, trực tiếp dẫn đến cái chết của hàng trăm vạn Long tộc.

Trong đó Thiên Tiên, Kim Tiên chiếm đa số, thậm chí có không ít Thái Ất Kim Tiên!

Thái Ất Kim Tiên chỉ đứng sau Đại La Kim Tiên, đối với Hồng Hoang hiện tại mà nói, đó đều là tinh anh của Long tộc.

Chỉ riêng điều này, Long tộc đã tổn thất thảm trọng.

Trên thực tế, nếu không phải Long Vương thấy tình hình không ổn, hạ lệnh cho tất cả Long tộc rút lui, có lẽ toàn bộ Long tộc đã bị diệt vong lần này!

Quá điên cuồng!

"Xem ra Hồng Hoang lại xuất hiện một nhân vật cứng cựa, bần đạo hiện tại thực lực suy giảm nhiều, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, phải cẩn thận đề phòng người này, để tránh sau này đối đầu với hắn mà chịu thiệt lớn!" Ánh mắt lão đạo sĩ áo lục sâu thẳm, lộ ra vẻ ngưng trọng, trong lòng âm thầm quyết định, khắc sâu bộ

dạng của Đế Tôn vào trong đầu, để tránh sau này không cẩn thận xung đột với hắn.

Đế Tôn hung tàn như vậy, nếu hắn có thực lực thì hoàn toàn có thể không để ý đến Đế Tôn, nhưng hiện tại thực lực suy giảm nhiều, hắn không dám trêu chọc Đế Tôn.

Nếu không, Long tộc hiện tại chính là tấm gương tày liếp!

Nói đến đây, thân phận của lão đạo sĩ râu bạc áo lục này đã rõ như ban ngày, chính là đại BOSS thật sự của Hồng Hoang hiện tại, Dương Mi Lão Tổ.

Dương Mi vốn là Không Gian Ma Thần nắm giữ không gian pháp tắc trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thực lực xếp thứ ba, chỉ sau Bàn Cổ và Thời Thần Lão Tổ.

Trong đại kiếp khai thiên, y may mắn giữ được một mạng, nhưng tu vi suy giảm nhiều, gần như phải tu luyện lại từ đầu.

Tu vi hiện tại của y cũng chỉ nhỉnh hơn Hồng Quân một chút, nên ẩn mình trên đảo tiên không ra ngoài, căn bản không dám lộ mặt ở Hồng Hoang, để tránh làm lỡ việc tu hành.

Hôm nay thấy hành vi hung tàn của Đế Tôn, không khỏi kinh ngạc, lập tức liệt Đế Tôn vào đối tượng không thể trêu chọc.

Dù sao cũng là người suýt chết một lần, nên y đặc biệt quý trọng tính mạng, căn bản không dám có xung đột với Đế Tôn.

Nhưng y không biết rằng, xung đột với Đế Tôn là chuyện sớm muộn, vì hòn đảo tiên y đang ở, chính là Bồng Lai Tiên Đảo mà Đế Tôn đang tìm kiếm!

“Tiểu tặc, ngươi đã làm hại bao nhiêu tộc nhân của bản tổ, bản tổ muốn nợ máu trả bằng máu!” Long Vương phẫn nộ gào thét.

Hai mắt đỏ như máu, toàn thân khí thế cuồng bạo vô cùng, tràn ngập sát cơ lạnh lẽo ngút trời, cả Đông Hải dường như lập tức bước vào mùa đông giá rét.

Trên đỉnh đầu y, một đám mây máu khổng lồ ngưng tụ thành hình rồng, mặt mày hung tợn nhìn Đế Tôn, miệng máu há to, trông vô cùng đáng sợ.

Thiên phát sát cơ, đấu chuyển tinh di, địa phát sát cơ, long xà khởi lục!

Long Vương là cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tộc trưởng Long tộc, sát cơ của y hoàn toàn bùng phát khó tránh khỏi sẽ dẫn đến một số dị tượng.

"Bản tọa xem ngươi có bản lĩnh gì mà đòi bản tọa nợ máu trả bằng máu!" Đế Tôn khinh thường hừ lạnh.

Hắn không lãng phí thời gian với Long Vương, chỉ truy sát những tinh anh Long tộc kia, xem Long Vương có thể làm gì hắn.

Dứt lời, hắn vẫn thúc giục Thái Dương Tinh nghiền nát hư không, lao về phía những Long tộc đang tứ tán chạy trốn kia.

Tuy chúng chạy nhanh, nhưng dưới sự truy sát của một cường giả Đại La Kim Tiên như Đế Tôn, căn bản không thể trốn thoát!

"A!

A!

A!

Long Vương đại nhân cứu mạng!" "Long Vương đại nhân mau cứu ta!" "Ta không muốn chết, Long Vương đại nhân!" Rất nhanh, từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, mặt trời của Đế Tôn đã đuổi kịp những tinh anh Long tộc, thiêu hủy chúng thành tro bụi.

“A a a!

Bản tổ muốn ngươi chết!” Long Vương nghe từng tiếng kêu thảm thiết, bị kích thích đến mức hoàn toàn điên cuồng, lập tức lao đến bên cạnh Đế Tôn, muốn lấy mạng hắn.

Chương 75

Nhưng Đế Tôn căn bản không để tâm, trực tiếp dùng Thái Âm Tinh để chống đỡ đòn tấn công của Long Vương.

Long Vương thân hình như điện, nhanh chóng vòng qua Thái Âm Tinh, tấn công thẳng vào mặt Đế Tôn.

Đế Tôn thần sắc bình tĩnh, không hoảng không vội, thúc giục phòng ngự của Hỗn Độn Chung đến cực hạn.

"Ầm!" Một đôi long quyền của Long Vương kinh thiên động địa, ngay cả không gian cũng có thể chấn nát, va chạm mạnh vào tấm khiên phòng ngự do Hỗn Độn Chung phóng ra, lập tức phát ra một tiếng nổ kinh hoàng.

Tấm khiên phòng ngự của Hỗn Độn Chung rung chuyển dữ dội, gợn lên từng vòng sóng gợn mắt thường có thể thấy, chịu một cú va chạm cực lớn, nhưng không hề vỡ nát!

Đùa sao, đây là Tiên Thiên Chí Bảo công thủ nhất thể, nếu chỉ một chiêu của Long Vương cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong có thể phá phòng, thì còn gọi gì là Tiên Thiên Chí Bảo.

"Đợi khi nào ngươi phá được phòng ngự của bản tọa rồi hẵng nói chuyện nợ máu trả bằng máu cũng không muộn!" Ánh mắt Đế Tôn thích thú, khóe miệng cong lên một đường cong chế giễu.

Tuy do tu vi hạn chế, hắn cũng không thể mở phòng ngự của Hỗn Độn Chung đến mức tối đa, nhưng Long Vương trong một chốc một lát cũng không thể phá phòng.

Đương nhiên, phá phòng cũng không sao, hắn có Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có Càn Khôn Đỉnh, có thể từ từ chơi với Long

Vương.

Hắn chơi được!

Không biết Long Vương có chơi được không!

“Chết tiệt!

Chết tiệt!

Chết tiệt!

Phá cho ta!

Phá cho ta!

Phá cho ta!” Long Vương dường như mất đi lý trí, rơi vào trạng thái điên cuồng, thấy một quyền không thể lay chuyển được phòng ngự của Hỗn Độn Chung, lại lần nữa vung quyền.

Hai quyền, ba quyền, bốn quyền, năm quyền... mỗi lần long quyền đều phát huy chiến lực mạnh nhất, không phá được phòng ngự của Hỗn Độn Chung thề không bỏ cuộc.

Cùng với từng lần vung quyền, hơi thở của y trở nên nặng nề, hai tay bắt đầu khẽ run, nhưng Hỗn Độn Chung vẫn vững như bàn thạch, không có chút dấu hiệu nào sắp vỡ nát.

“Sao có thể!?

Cho dù là Tiên Thiên Chí Bảo, chẳng lẽ không cần pháp lực không cần tiêu hao tâm thần mà có thể thúc giục mãi được sao!” Trong lòng Long Vương vừa kinh vừa sợ, trông có vẻ mất lý trí, nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn có kế hoạch của mình.

Y vốn tưởng rằng Đế Tôn chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, thúc giục Hỗn Độn Chung và các Tiên Thiên Chí Bảo khác chắc chắn cần tiêu hao lượng lớn pháp lực và tâm thần, không thể chống đỡ quá lâu.

Đặc biệt là Đế Tôn còn phân tâm một bên điều khiển Thái Dương Tinh đi thiêu đốt long tử long tôn, thời gian thúc giục Hỗn Độn Chung đáng lẽ phải càng ngắn hơn, tuyệt đối không thể chịu đựng được nhiều đòn tấn công cường độ cao như vậy.

Nhưng, từ đầu đến giờ, sắc mặt Đế Tôn vẫn như thường, dường như không tốn chút sức lực nào, khiến y thực sự kinh ngạc vạn phần!

Y có vắt óc cũng không thể nghĩ ra, số lượng pháp lực của Đế Tôn vốn không thua kém y, Hỗn Độn Chung lại là bảo vật bẩm sinh của Đông Hoàng Thái Nhất, vãn bối cùng tộc với Đế Tôn, chủ động tặng cho hắn, vận dụng tự nhiên như ý.

Vì vậy, Đế Tôn có thể dùng ít pháp lực và tâm thần nhất để phát huy uy lực của Hỗn Độn Chung đến mức tối đa.

Long Vương muốn tiêu hao hết pháp lực của Đế Tôn rồi trực tiếp phá vỡ phòng ngự, cứ đà này, kẻ bị tiêu hao hết trước tuyệt đối là Long tộc!

“A!

A!

A!” “Long Vương đại nhân mau cứu chúng ta!” Lại có một đám Long tộc khác phát ra tiếng kêu thảm thiết, nối tiếp nhau, liên miên không dứt, chỉ nghe thôi cũng cảm thấy rùng mình.

Nhưng rất nhanh, những tiếng kêu thảm thiết đó đã tạm thời dừng lại.

Không phải vì đòn tấn công của Đế Tôn đã dừng lại, mà là Đế Tôn đã thiêu hủy toàn bộ Long tộc chạy về cùng một hướng!

Chương 76

Nếu nói, tất cả Long tộc chia ra chạy về tám hướng, vậy thì nói cách khác, Đế Tôn hiện tại đã một mình tiêu diệt một phần tám đệ tử Long tộc!

Nếu tin này truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ gây ra sóng gió ở Hồng Hoang, khiến vô số tu sĩ và chủng tộc chấn động, nội tâm dậy sóng!

Thấy cảnh này, trái tim Long Vương đau như cắt, nghiến răng ken két, nhìn Đế Tôn với ánh mắt dường như muốn ăn tươi nuốt sống hắn mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng!

"Ngươi lại không biết tiến lui, xem ra giết ngươi chưa đủ đau, vậy bản tọa sẽ diệt thêm một phần tám nữa!" Đế Tôn ánh mắt lạnh băng nhìn Long Vương đang giận dữ, toàn thân sát khí lẫm liệt.

Hắn từ trước đến nay không phải là thiện nam tín nữ, có thể không bắt nạt người khác, nhưng nếu người khác chủ động bắt nạt đến đầu hắn, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân!

Không chút do dự, Đế Tôn lại thúc giục Thái Dương Tinh, nghiền ép về phía Long tộc ở một hướng khác.

Trong chốc lát, những Long tộc ở hướng khác vừa may mắn thoát chết đều lộ vẻ kinh hoàng, lại bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Nhưng dù sao kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, đối mặt với sự truy sát của một Đại La Kim Tiên như Đế Tôn, làm sao có thể chạy thoát?

Thế là, lại từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, lại lần nữa kích thích tâm thần của Long Vương.

“Dừng tay, mau dừng tay, ta nhận thua!” Long Vương không chịu nổi gánh nặng, cuối cùng cũng mở miệng cầu xin Đế Tôn!

Đã tổn thất một phần tám đệ tử Long tộc, y không thể tổn thất thêm một phần tám nữa.

Y không dám chắc pháp lực và tâm thần của Đế Tôn có thể chống đỡ được đến khi nào, có năng lực diệt tộc Long tộc hay không.

Nếu như vậy, dù cuối cùng có thể chém giết được Đế Tôn, cái giá phải trả y cũng không thể chịu đựng nổi.

Vì vậy, dù trong lòng vô cùng bi phẫn không cam lòng, Long Vương vẫn tỏ ý nhận thua với Đế Tôn!

Sau Kỳ Tổ, lại có một bá chủ Hồng Hoang chủ động nhận thua cầu xin Đế Tôn!

Thật kinh khủng!

Nhưng không ai cho rằng Long Vương làm sai, ít nhất các đệ tử Long tộc nghĩ như vậy, thậm chí còn cho rằng Long Vương làm vậy quá muộn, nếu sớm hơn một chút, sẽ không có thương vong thảm trọng như vậy.

Bạn bè thân thích của họ, cũng sẽ không bị thiêu hủy thành tro bụi!

“Sớm biết như vậy, cần gì phải làm lúc đầu!” Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, lại thiêu hủy thêm hàng ngàn con rồng, mới dưới ánh mắt căng thẳng của Long Vương dừng lại công kích.

Hắn thu hồi Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh vào trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, không ra tay nữa.

Không phải là nể mặt Long Vương, trên thực tế, từ khoảnh khắc Long Vương dám ra tay với hắn, Long Vương đã là kẻ địch của hắn!

Đối với kẻ địch, hắn từ trước đến nay không nể mặt!

Lý do thật sự khiến hắn dừng tấn công là vì hắn cũng sắp đến giới hạn rồi.

Dù sao tàn sát một phần tám đệ tử Long tộc đã là quá khoa trương, hắn không thể nào thật sự tàn sát được toàn bộ Long tộc.

Đế Tôn hiện tại thuộc dạng ngoài mạnh trong yếu, nếu còn tàn sát tiếp, Long tộc cố nhiên thương vong thảm trọng, nhưng dưới tình trạng tâm thần mệt mỏi, pháp lực cạn kiệt, hắn cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi Đông Hải.

Vì giết thêm Long tộc mà mất đi tính mạng quý giá, món hời này xem ra không đáng.

Vì vậy kết quả tốt nhất hiện tại là thiêu hủy hơn một phần tám Long tộc, khiến Long Vương không thể không cầu xin, nhân cơ hội này mà dừng tay, rời khỏi Đông Hải trước.

Thế là, cuộc tàn sát thảm liệt vừa rồi đã kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột như vậy.

"Đa tạ đạo hữu đã giơ cao đánh khẽ!" Long Vương lập tức chắp tay cảm tạ.

Quả là một kiêu hùng, có thể co có thể duỗi, vừa rồi còn la hét đòi đánh đòi giết Đế Tôn, bây giờ lại cung kính với hắn.

Y hạ mình, chủ động gọi Đế Tôn là đạo hữu.

Dù sao Hồng Hoang lấy thực lực làm đầu, chiến lực mà Đế Tôn thể hiện không hề thua kém y, uy hiếp từ đòn tấn công nhóm còn hơn xa y.

Chương 77

Vì vậy, gọi Đế Tôn là đạo hữu cũng là điều đương nhiên, căn bản không dám tự cao tự đại nữa!

"Trời cao có đức hiếu sinh, nếu không phải các ngươi chủ động trêu chọc bản tọa, sao lại có tai nạn ngày hôm nay!" Đế Tôn giọng điệu lạnh lùng.

Hắn không vì Long Vương hạ mình mà thái độ dịu đi, ngược lại, trong lòng hắn đã phán tử hình cho Long tộc.

Vì biểu hiện kiêu hùng của Long Vương khiến hắn biết rõ Long Vương chỉ là tạm thời cầu xin, một khi có cơ hội, tuyệt đối sẽ lại tìm phiền phức.

Vì vậy, hôm nay tạm dừng, đợi ngày sau có cơ hội, hắn nhất định sẽ tự tay diệt Long tộc!

Hắn đã nói, Thiên Đạo cũng không cứu được Long tộc!

Còn về trời cao có đức hiếu sinh, ha ha, đó là trời cao, không phải Đế Tôn!

"Đạo hữu nói phải, không biết Đế Tôn đạo hữu đến Đông Hải có việc gì, có lẽ Long tộc chúng ta có thể giúp được chăng?" Long Vương thăm dò hỏi.

Tộc trưởng Long tộc đường đường, lại trước sau đối xử khác biệt một trời một vực như vậy, quả thật khiến người ta kinh ngạc!

"Bản tọa đang tìm một hòn đảo tiên, hòn đảo tiên đó nằm ở Đông Hải, do một mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, nếu ngươi biết thì có thể nói cho bản tọa!" Đế Tôn trầm tư một lát rồi nói.

Đông Hải rộng lớn vô bờ, dù là Đại La Kim Tiên muốn đi hết mọi

ngóc ngách cũng phải tốn thời gian dài.

Vì vậy, thay vì lãng phí thời gian, không bằng hỏi Long tộc, rắn đầu đàn của Đông Hải.

Hắn tin rằng nếu Long tộc thật sự biết, trong cục diện vi diệu này, chắc chắn sẽ không không nói!

Trừ khi, Long tộc cũng không biết Bồng Lai Tiên Đảo!

Long Vương nghe lời Đế Tôn lập tức suy nghĩ nghiêm túc một lúc, rồi trả lời rất chân thành.

"Hồi bẩm đạo hữu, đảo tiên ở Đông Hải nhiều vô số, rải rác như sao trên trời, nếu là đảo tiên đỉnh cấp, ta cũng biết mấy cái, ví dụ như Kim Ngao Đảo, nhưng đảo tiên do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, ta chưa từng nghe qua!" Giọng điệu Long Vương vô cùng thành khẩn, vẻ mặt cũng vô cùng chân thành.

Đế Tôn ánh mắt nhìn chằm chằm Long Vương, dường như đang kiểm tra xem y có nói dối hay không, một lúc lâu không nói gì.

Khoảng thời gian nửa khắc đối với Long Vương mà nói dài như nửa nguyên hội, khiến y cảm thấy căng thẳng chưa từng có.

Dù sao Đế Tôn vừa mới thiêu hủy tàn sát một phần tám đệ tử Long tộc, nếu để Đế Tôn cho rằng y nói dối, lại lần nữa ra tay với Long tộc, thì thật sự khóc không có chỗ mà khóc.

"Đế Tôn đạo hữu, những gì ta nói đều là sự thật!" Long Vương vội vàng tỏ thái độ.

Y nói thật, nhưng sợ Đế Tôn không cho là thật!

"Được rồi, bản tọa biết rồi!" Đế Tôn gật đầu nói, giọng điệu không mặn không nhạt.

Qua biểu hiện của Long Vương, hắn biết Long Vương quả thực

không nói dối, dù sao Long Vương ngay cả đảo tiên như Kim Ngao Đảo cũng nói ra, không cần thiết phải giấu Bồng Lai Tiên Đảo.

Chỉ có thể là Bồng Lai Tiên Đảo do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, hỗn độn chi khí tự diễn hóa thành tiên thiên đại trận, ẩn giấu hòn đảo tiên đi, nên Long Vương và Long tộc mới không thể phát hiện.

"Đa tạ Đế Tôn đạo hữu đã hiểu!" Long Vương lập tức cảm tạ, như được đại xá, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, y lại cẩn thận nhìn Đế Tôn, thăm dò hỏi: "Không biết đạo hữu có việc gì cần phân phó, Long tộc nhất định sẽ phục vụ!" Y muốn bù đắp cho sự thất bại vừa rồi không thể cung cấp manh mối về Bồng Lai Tiên Đảo, hy vọng có thể giúp đỡ Đế Tôn từ những nơi khác, để làm dịu đi mối quan hệ và không khí căng thẳng giữa hai bên.

Nếu không, chỉ cần Đế Tôn còn ở Đông Hải, y lo lắng cảnh tượng bi thảm thiêu hủy Long tộc vừa rồi sẽ lại tái diễn.

Long tộc hôm nay tổn thất thảm trọng, không thể chịu đựng được sự giày vò như vậy nữa.

Nếu còn bị giày vò nữa, Long tộc sẽ trực tiếp rớt khỏi vị trí ba bá chủ!

"Nếu ngươi đã có lòng, vậy thì phân phó xuống, toàn lực giúp bản tọa tìm kiếm Bồng Lai Tiên Đảo!" Đế Tôn giọng điệu cao ngạo.

Bây giờ hắn ngoài mạnh trong yếu, cũng không định ở lại Đông Hải lâu để đặc biệt tìm kiếm Bồng Lai Tiên Đảo.

Dù sao Bồng Lai Tiên Đảo ngay cả Long Vương, rắn đầu đàn này cũng không phát hiện được, xác suất hắn phát hiện cũng không lớn.
47.

Chương 78

Bây giờ cho dù phát hiện ra, Long tộc Đông Hải chưa bị diệt, ở lại đây cũng không an toàn.

Vì vậy, Long Vương đã miễn phí gửi nhân công đến, không dùng thì thật phí!

"Đế Tôn đạo hữu yên tâm, một khi có tin tức về Bồng Lai Tiên Đảo, ta nhất định sẽ kịp thời thông báo cho đạo hữu!" Long Vương vội vàng tỏ thái độ.

"Còn nữa, từ hôm nay, Kim Ngao Đảo thuộc về bản tọa, hãy bố trí cho tốt, và tuyên bố ra ngoài!" Đế Tôn trầm ngâm một lúc rồi nói rất bá khí.

Kim Ngao Đảo, vốn là đạo trường mà Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh lập ra sau khi mâu thuẫn với Lão Tử và Nguyên Thủy.

Tam Thanh là kẻ địch của hắn, trước đó còn suýt nữa bị hắn giết chết, bây giờ gặp được đạo trường của Thượng Thanh Thông Thiên, tự nhiên không thể để lại cho Thông Thiên!

Dứt khoát chiếm làm của riêng trước đã!

"Đạo hữu yên tâm, ta nhất định sẽ bố trí thỏa đáng!" Long Vương lập tức gật đầu đảm bảo.

Trong lòng y thậm chí còn lộ ra một tia vui mừng, cảm thấy đây là tiết tấu không đánh không quen biết với Đế Tôn.

Một khi Đế Tôn vào ở Kim Ngao Đảo, vậy thì hắn chính là cường giả của Đông Hải, chỉ cần xây dựng quan hệ tốt với Đế Tôn, biết đâu sau này có thể nhờ hắn giúp đối phó với Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng

tộc.

Đế Tôn vừa rồi một mình có thể thiêu hủy một phần tám Long tộc, vậy thì đương nhiên cũng có thể đối phó với Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng tộc như vậy.

Đây tuyệt đối là một sự trợ giúp mạnh mẽ!

"Hy vọng trước khi bản tọa quay lại Đông Hải, có thể nhận được tin tốt của ngươi!" Đế Tôn nói, giọng điệu không mặn không nhạt.

"Đế Tôn đạo hữu chẳng lẽ không ở lại Đông Hải?" Long Vương lập tức căng thẳng hỏi.

Y vốn tưởng rằng Đế Tôn bây giờ sẽ vào ở Kim Ngao Đảo, không ngờ hắn lại có vẻ như muốn rời khỏi Đông Hải.

Điều này khiến nội tâm y căng thẳng, bây giờ y đang muốn xây dựng quan hệ tốt với Đế Tôn, để chuẩn bị cho việc sau này mời hắn giúp trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang.

Vì vậy, trong lòng làm sao có thể nỡ để Đế Tôn rời đi lâu!

"Bản tọa muốn đi tìm một đoạn cơ duyên!" Đế Tôn ra vẻ cao thâm khó lường.

Cơ duyên này có thể là thật có thể là giả, hư hư thực thực, không ngoài mục đích lừa bịp Long Vương, để tránh Long Vương biết được ý định thật sự của hắn khi rời khỏi Đông Hải.

Quả nhiên, nghe Đế Tôn nói muốn tìm cơ duyên, Long Vương dù không muốn để hắn đi, cũng không dám mở lời giữ lại.

Cơ duyên đối với tu sĩ mà nói dường như hư vô mờ mịt, nhưng lại vô cùng quý giá, một khi tìm được cơ duyên, tất sẽ có lợi ích to lớn.

Thực lực của Đế Tôn đã mạnh như vậy, nếu lại tìm được cơ duyên, trời mới biết sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức nào.

Trong nhất thời, Long Vương lại không khỏi đánh giá cao Đế Tôn thêm một chút, đồng thời trong lòng quyết định đợi Đế Tôn quay về, nhất định phải tìm mọi cách trói hắn vào chiến xa của Long tộc!

"Nếu đã liên quan đến cơ duyên của đạo hữu, vậy bần đạo không dám giữ đạo hữu lại, đợi đạo hữu tìm được cơ duyên, nhất định phải mau chóng quay về Đông Hải, bần đạo ở Đông Hải cung nghênh đạo hữu đại giá!" Long Vương giọng điệu khách sáo thậm chí còn mang theo một tia cung kính.

Trong lòng y có một dự cảm mạnh mẽ, nếu Đế Tôn thật sự có thể tìm được một tia cơ duyên, vậy thì lần sau gặp mặt, Đế Tôn có thể có thực lực đối đầu trực diện với y.

Không giống như hôm nay chỉ phòng ngự, đồng thời thiêu hủy đệ tử Long tộc, khiến y không thể không cầu xin.

"Ngày khác gặp lại!" Đế Tôn nói đầy ẩn ý.

Ngày gặp lại, tuyệt đối không phải là ở Đông Hải cùng Long Vương hóa giải thù oán, kết làm minh hữu, mà là chính thức tuyên chiến với Long Vương và Long tộc.

Hắn biết rõ, sự thân thiện của Long Vương hoàn toàn là vì thực lực của hắn, nếu hắn không có thực lực, e rằng bây giờ đã sớm bị Long Vương giết chết rồi.

Một kẻ gió chiều nào theo chiều nấy như vậy, sao có thể kết làm minh hữu với hắn! 48.

Nói xong câu đó, Đế Tôn dứt khoát xoay người rời đi, biến mất khỏi Đông Hải.

"Người đâu, lập tức truyền lệnh cho cả Long tộc, trước tiên hãy bố trí tốt Kim Ngao Đảo, ngoài ra toàn lực tìm kiếm tin tức về Bồng Lai Tiên Đảo, có bất kỳ manh mối nào, phải báo cáo cho bản tổ ngay

lập tức!" Long Vương nhìn bóng dáng Đế Tôn biến mất ở chân trời xa, ánh mắt lóe lên tinh quang, lập tức uy nghiêm hạ lệnh cho đệ tử Long tộc.

Chương 79

Lúc này, y đã từ bộ dạng trước sau khác biệt với Đế Tôn trở lại vẻ uy nghiêm cao cao tại thượng.

"Tuân lệnh Long Vương đại nhân!" Cường giả Long tộc lập tức cao giọng lĩnh mệnh, xoay người lui ra, truyền đạt mệnh lệnh của Long Vương.

Long Vương gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

"Không biết Bồng Lai Tiên Đảo rốt cuộc có gì khác biệt, mà lại khiến hắn để tâm đến vậy!

Nếu tìm được, bản tổ nhất định phải tự mình xem thử!" Tuy đồng ý giúp Đế Tôn tìm Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng trong lòng y vẫn có tính toán riêng.

Theo y, đảo tiên ở Đông Hải nhiều không đếm xuể, một cường giả đỉnh cấp như Đế Tôn lại chỉ quan tâm đến Bồng Lai Tiên Đảo, còn không ngại xa xôi vạn dặm đến Đông Hải tìm kiếm, vậy thì nó chắc chắn có điều gì đó phi phàm.

Vì vậy, nếu thật sự tìm được Bồng Lai Tiên Đảo, y sẽ không nói cho Đế Tôn ngay lập tức, mà sẽ thu lấy trước, rồi mới nói cho Đế Tôn.

Nhưng Long Vương tuyệt đối không ngờ, Đế Tôn tìm Bồng Lai Tiên Đảo thật sự chỉ vì danh tiếng của nó mà thôi, căn bản không có ý gì khác.

Nếu không tìm được thì thôi, nếu tìm được, và tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo trước, đối với y tuyệt đối là một tai họa trời giáng.

Vì, trong Bồng Lai Tiên Đảo có Dương Mi, một Hỗn Độn Ma

Thần còn sống sót.

Với sự cẩn thận của Dương Mi, y tuyệt đối không cho phép có tu sĩ nào phát hiện ra y đang dưỡng thương ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Nếu thật sự có tu sĩ phát hiện, y nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết chết đối phương!

Tiếp theo, Long Vương lại hạ lệnh cho đệ tử Long tộc dọn dẹp chiến trường, xây dựng lại Long cung Đông Hải.

Đến đây, trận đại chiến khiến Long tộc mất cả thể diện lẫn thực lực đã tạm thời kết thúc.

Nhưng, ảnh hưởng của nó lại không hề kết thúc.

Cùng với thời gian trôi đi, trận chiến giữa Đế Tôn và Long Vương ở Đông Hải nhanh chóng lan truyền khắp đại lục Hồng Hoang.

Trong chốc lát, tất cả các chủng tộc và tu sĩ đều kinh hãi thất sắc, bị sự mạnh mẽ và hung tàn của Đế Tôn làm cho chấn động.

"Đế Tôn đó xuất hiện ở Đông Hải, Long Vương mang theo hơn vạn cường giả Long tộc đích thân truy sát, lại không giết được đối phương, còn bị đối phương giết cho tổn thất thảm trọng?" Tại Bất Chu Sơn, lãnh địa của Kỳ Lân tộc, trong một tòa cung điện lộng lẫy nhất, Kỳ Tổ nghe tin tức do cường giả dưới trướng báo cáo, không khỏi trợn trừng hai mắt, kinh ngạc đến mức đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi.

"Hồi bẩm Kỳ Tổ đại nhân, thuộc hạ đã xác nhận nhiều lần, quả thực như vậy, nghe nói Đế Tôn đó đã triệu hồi ra Thái Dương Tinh, cách xa ức vạn dặm cũng có thể thấy rõ, cả Đông Hải suýt nữa bị đun sôi, Long cung Đông Hải bị hủy, một phần tám Long tộc trực tiếp bị người đó dùng Thái Dương Tinh hóa thành tro bụi!" Cường giả Kỳ Lân tộc lại lần nữa bẩm báo.

Trong giọng điệu của y mang theo một tia chấn kinh và kinh hoàng, dường như trong lúc miêu tả đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng thảm không nỡ nhìn, như tận thế vậy.

"Cái gì?

Giết một phần tám Long tộc!" Kỳ Tổ kinh hãi thất sắc, miệng không tự chủ kinh hô, mí mắt giật liên hồi.

Y vốn tưởng rằng "tổn thất thảm trọng" mà thuộc hạ báo cáo chỉ là một cách nói khoa trương, nhưng không ngờ, lại có hơn một phần tám Long tộc bị tàn sát.

Con số này, dù y là Kỳ Tổ, cũng không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, gan mật rét run!

Mẹ nó, quá hung tàn, quá đáng sợ!

Tuy y và Long tộc cũng là đối thủ, Long tộc tổn thất thảm trọng đối với y là một tin tốt, nhưng hiện tại y hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ, chỉ cảm thấy như cáo chết thỏ cũng buồn!

"Vậy kết quả cuối cùng thế nào, Long Vương đã làm trọng thương tên Đế Tôn đó chưa!?" Kỳ Tổ vội vàng hỏi.

Theo y, Long tộc đã phải trả một cái giá thảm trọng như vậy, dù không giết được Đế Tôn, cũng ít nhất phải làm trọng thương hắn!

Nếu như vậy, y sẽ hội hợp với Long Vương, liên thủ truy sát Đế Tôn, cho đến khi hoàn toàn giết chết hắn mới thôi, một tai họa như vậy, tuyệt đối không thể để lại!

"Khởi bẩm Kỳ Tổ đại nhân, Đế Tôn đó không hề bị thương!" Cường giả Kỳ Lân tộc trả lời với vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

"Cái gì!?

Lại không hề bị thương, sao có thể!?" Khóe miệng Kỳ Tổ giật

mạnh một cái, lại lần nữa kinh ngạc hét lớn, không thể tin được nhìn cường giả Kỳ Lân tộc.

Y cảm thấy, chắc chắn có chỗ nào đó sai lầm!

Chương 80

Long tộc thương vong thảm trọng, bị tàn sát hơn một phần tám, Long Vương sao có thể tha cho Đế Tôn, Đế Tôn sao có thể không bị thương.

Một mình đối mặt với lửa giận của Long Vương, ngay cả y cũng không dám đảm bảo có thể toàn thân trở ra.

"Quả thực như vậy, Đế Tôn đó rời khỏi Đông Hải, không phải là bị Long Vương đánh lui, mà là Long Vương chủ động cầu hòa, Đế Tôn đó mới dừng tay, không tiếp tục tàn sát Long tộc, nếu không Long tộc thương vong không chỉ là một phần tám!" Cường giả Kỳ Lân tộc vẫn trả lời với giọng điệu chấn động.

"Hít…" Kỳ Tổ trợn trừng hai mắt, khóe miệng giật mạnh một cái, miệng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Y không ngờ, sự thật lại kinh khủng đến vậy.

Long tộc trả giá bằng thương vong một phần tám, lại vẫn không làm gì được Đế Tôn, cuối cùng Long Vương phải chủ động cầu hòa, mới tránh được thảm kịch còn bi thảm hơn xảy ra.

Thật khó có thể tưởng tượng, hoàn toàn lật đổ nhận thức của y.

"Đế Tôn kia lại có thể đáng sợ đến mức độ này sao?" Kỳ Tổ kinh hãi lẩm bẩm, hai mắt thất thần, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Sau đó, y cảm thấy vô cùng mừng rỡ và may mắn.

Mừng vì ban đầu mình đủ sáng suốt, khi cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Đế Tôn đã lập tức nhận thua, không hề khiêu chiến một cách ngu xuẩn.

Nếu không, cảnh tượng mặt trời mọc ở Đông Hải, lửa thiêu Bất

Chu Sơn, tộc nhân tử thương một phần tám sẽ không phải là Long tộc, mà là Kỳ Lân tộc của y!

"Truyền lệnh xuống, sau này gặp Đế Tôn kia, tất cả phải cung kính cho bản tổ, tuyệt đối không được có bất kỳ sự thất lễ nào, kẻ trái lệnh bản tổ sẽ tự tay chém!" Sắc mặt Kỳ Tổ trở nên vô cùng trịnh trọng, vội vàng lớn tiếng hạ lệnh.

Từ giờ phút này, y đã hoàn toàn coi Đế Tôn là một sự tồn tại tuyệt đối không thể trêu chọc.

Còn việc đạt thành hiệp nghị với Long Vương để liên thủ trừ khử Đế Tôn?

Không hề tồn tại!

Tuyệt đối không có chuyện đó!

Đây là vu khống, là vu khống trắng trợn!

Cùng lúc đó, Phục Hy và Nữ Oa đang ở Bất Chu Sơn cũng nghe được lời đồn liên quan đến Đế Tôn, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

"Trời ơi, Đế Tôn tiền bối lại mạnh mẽ đến vậy, một mình chống lại cả Long tộc, diệt hơn một phần tám Long tộc, ép Long Vương phải chủ động cầu hòa, mà vẫn có thể toàn thân trở ra!

Thật sự quá lợi hại!" Ngữ khí của Phục Hy mang theo sự sùng bái vô hạn.

Dù sao bây giờ hắn cũng chưa hóa hình, chưa từng thấy qua cảnh tượng lớn, vẫn còn là một thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết!

Cho nên, trước thì thấy Đế Tôn ở Bất Chu Sơn ép Kỳ Tổ nhận thua, sau lại nghe Đế Tôn một mình suýt nữa đồ sát cả Long tộc, ép Long Vương phải cúi đầu cầu xin tha thứ, hắn không khỏi cảm thấy

toàn thân nhiệt huyết sôi trào, lòng sùng bái đối với Đế Tôn tựa như sông dài cuồn cuộn, liên miên bất tận, không thể ngăn lại.

Trong mắt hắn, là một tu sĩ, nhất định phải mạnh mẽ như Đế Tôn, không chỉ địch vạn người, mà phải địch ức vạn người!

Khiến thế nhân kính sợ, danh chấn Hồng Hoang!

Cứ như vậy, Đế Tôn đã thu hoạch được một tiểu đệ cuồng nhiệt!

"Đế Tôn tiền bối trước có hiềm khích với Kỳ Lân tộc, nay lại kết thù với Long tộc, không biết Đế Tôn tiền bối có gặp nguy hiểm không!" Nữ Oa lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Là phụ nữ, nàng không nhiệt huyết như Phục Hy, chỉ lo chuyện đánh đánh giết giết.

Nàng thấy Đế Tôn đã kết thù với cả Kỳ Lân tộc và Long tộc, đều là tử thù, cứ tiếp tục như vậy, tình cảnh của Đế Tôn sẽ rất nguy hiểm!

"Muội muội, muội lo xa quá rồi, thực lực của tiền bối mạnh như vậy, căn bản sẽ không gặp nguy hiểm.

Theo ta thấy, đừng nói là Kỳ Lân tộc và Long tộc, dù có thêm cả Phượng hoàng tộc, tiền bối cũng có thể ứng phó một cách dễ dàng!" Phục Hy thản nhiên nói.

Hiện tại hắn đối với thực lực của Đế Tôn có một sự tự tin mù quáng, còn hơn cả tự tin vào chính mình!

"..." Nữ Oa liếc mắt nhìn Phục Hy, không nói thêm gì với kẻ vô tâm vô phế này nữa.

Nàng nhắm mắt lại, lặng lẽ bắt đầu tu luyện, hy vọng có thể mau chóng hóa hình, trở nên đủ mạnh mẽ, sau đó có thể giúp đỡ Đế Tôn.

Chương 81

Tuy rằng Đế Tôn chỉ ở cùng nàng một thời gian ngắn, nhưng tư thế bá khí của hắn đã khắc sâu trong tận đáy lòng nàng!

Phục Hy thấy Nữ Oa không đáp lời, lúng túng cười cười, cũng bắt đầu tu luyện.

Hắn không nghĩ đến việc trở nên mạnh mẽ để giúp đỡ Đế Tôn, chỉ đơn thuần xem Đế Tôn là đối tượng sùng bái, hy vọng sớm ngày có thể mạnh mẽ như Đế Tôn.

Không, không cần mạnh như Đế Tôn, chỉ cần có một phần mười thực lực của Đế Tôn, hắn đã mãn nguyện rồi!

Ở một nơi khác, trên đỉnh Côn Luân Sơn, Hồng Quân và Tam Thanh cũng đã biết được trận đại chiến hung tàn của Đế Tôn ở Đông Hải, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

"Tên này quả nhiên vẫn hung tàn như trước!" Hồng Quân chấn động vạn phần.

Tuy là lần đầu gặp mặt Đế Tôn, nhưng thông qua đối thoại, ông đã đại khái hiểu được tính cách của hắn, đó tuyệt đối là một kẻ đối với địch nhân thì sát phạt quả quyết và diệt cỏ tận gốc.

Chỉ riêng điểm này, ngay cả Tam Thanh có khả năng trở thành kẻ địch mà hắn cũng không tha, huống chi là kẻ địch trước mắt.

Nhưng, ông phát hiện mình vẫn có chút đánh giá thấp sự hung tàn của Đế Tôn.

Trận đại chiến ở Đông Hải, rõ ràng nên là cuộc đối đầu với Long Vương, nhưng Đế Tôn lại đi phá hủy Đông Hải Long Cung trước, sau đó thiêu chết hơn một phần tám Long tộc bình thường, quả thực là

táng tận lương tâm, căn bản không phải chuyện người làm được!

Ít nhất, Hồng Quân tự nhận mình không làm được.

Bởi vì đồ sát điên cuồng như vậy, riêng nghiệp lực đã đủ đáng sợ hãi hùng, ông không dám trêu vào. 49.

Nhưng Đế Tôn lại làm như vậy, thật sự như lời hắn đã nói trước đó, căn bản không quan tâm nhân quả nghiệp lực quấn thân, chỉ cần có thể giết chết kẻ địch.

Đơn giản còn đáng sợ hơn cả đại ma đầu La Hầu ở đại lục phía Tây!

"Tên đại ma đầu này, ông trời nên giáng thiên phạt, đánh chết hắn đi!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người cũng thầm mắng trong lòng, đồng thời run lẩy bẩy, sau đó âm thầm mừng rỡ.

Hiểu được sự hung tàn đáng sợ của Đế Tôn, họ mới ý thức được việc may mắn bảo toàn tính mạng từ tay hắn lúc trước khó khăn đến mức nào!

"Không ngờ trong Hồng Hoang lại có một kẻ hung tàn hơn cả lão tổ!

Nếu có cơ hội, lão tổ nhất định phải gặp mặt y một lần!" Tại đại lục phía Tây, Ma Tổ La Hầu nghe được truyền văn về Đế Tôn, cũng chấn động tâm thần, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Y tự nhận nhìn khắp Hồng Hoang chỉ có mình y hung tàn như vậy, không ngờ lại xuất hiện một Đế Tôn còn hung tàn hơn.

Điều này khiến y không khỏi có cảm giác tìm được tri kỷ, chỉ hận không thể lập tức tìm Đế Tôn, cùng hắn uống rượu trò chuyện, hàn huyên một phen.

Đương nhiên, đồng thời đáy lòng y cũng âm thầm cảnh giác với

Đế Tôn.

Là một đại ma đầu muốn thống nhất Hồng Hoang, chứng đắc Ma Đạo, y đối với bất kỳ cường giả nào có uy hiếp đều sẽ kiêng dè.

Ngay cả Đế Tôn, người mà y cảm thấy có phần giống mình, cũng không ngoại lệ.

Đặc biệt là danh xưng "Đế Tôn" kia, khiến trong lòng y cảm thấy khó chịu một cách khó tả!

Tại Bất Tử Hỏa Sơn, lãnh địa của Phượng hoàng tộc, Phượng Tổ phong hoa tuyệt đại cũng nhận được tin tức về Đế Tôn, không khỏi chấn kinh, sau đó là cuồng hỉ, rồi lập tức hạ lệnh.

"Truyền pháp chỉ của bản tổ, tất cả tộc phi cầm nếu phát hiện tung tích của Đế Tôn, lập tức mời y đến Bất Tử Hỏa Sơn, phụng làm thượng khách!" Sự mạnh mẽ của Đế Tôn vượt xa tưởng tượng của nàng, bất kể Đế Tôn có phải là người của Phượng hoàng tộc hay tộc phi cầm khác hay không, nàng đều phải tìm mọi cách để Đế Tôn gia nhập Phượng hoàng tộc.

Chỉ cần Đế Tôn nguyện ý gia nhập Phượng hoàng tộc, nàng nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Chỉ cần có được chiến lực mạnh mẽ như Đế Tôn, Phượng hoàng tộc tuyệt đối có thể ngạo nghễ đứng trên đỉnh Hồng Hoang!

"Tuân lệnh Phượng Tổ đại nhân!" Các cường giả Phượng hoàng tộc lập tức lớn tiếng nhận lệnh, sau đó nhanh chóng rời đi, dẫn theo toàn bộ thám tử của tộc phi cầm tiến về đại lục phía Đông, tìm kiếm Đế Tôn.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Trong khi cả Hồng Hoang đang chấn động vì Đế Tôn và Phượng hoàng tộc đang liều mạng tìm kiếm hắn, Đế Tôn cũng đang suy tư

xem tiếp theo nên đi đâu.

Vốn dĩ, mục đích xuống Hồng Hoang của hắn là để kiểm chứng định vị thực lực của mình, bây giờ đã vô cùng rõ ràng, lại còn dương danh Hồng Hoang, tất cả mục đích đều đã đạt được.

Chương 82

Tiếp theo, hắn vốn định nằm im chờ qua Long Hán đại kiếp và Đạo Ma đại chiến, vào thời điểm đó kiếm chút Thiên Đạo công đức, còn lại thì an tĩnh tu luyện, không làm gì cả.

Dù sao ở Hồng Hoang, thực lực mới là căn bản.

Nhưng trước là Kỳ Lân tộc ở Bất Chu Sơn, sau là Long tộc ở Đông Hải, ba lần bốn lượt tìm đến gây phiền phức, tuy cuối cùng hắn đều chiếm được lợi thế, nhưng trong lòng vẫn vô cùng bực bội.

Tại sao Kỳ Lân tộc và Long tộc lại dám tùy tiện tìm đến gây phiền phức!?

Nguyên nhân rất đơn giản!

Đó là vì Kỳ Lân tộc và Long tộc đều cho rằng thực lực của hắn không mạnh, lại chỉ có một mình, cho nên mới dám kiêu ngạo như vậy!

Nhưng, tại sao hắn không thể chủ động đi tìm phiền phức cho Kỳ Lân tộc và Long tộc?

Vấn đề này nghe có vẻ ngu xuẩn, dù sao Đế Tôn đơn thương độc mã, làm sao có thể đối phó được với hai trong ba tộc Tiên Thiên là Kỳ Lân tộc và Long tộc?

Hai tộc đó dùng số lượng cũng có thể đè chết Đế Tôn!

Thực tế, Đế Tôn cũng thừa nhận, dù sao đồ sát hơn một phần tám Long tộc cũng đã tiêu hao đến cực hạn.

Nếu hai tộc đó thật sự quyết tâm liều chết với hắn, người chịu thiệt chắc chắn là hắn.

Nhưng, hắn nhất định phải một mình một ngựa, đơn thương độc mã sao?

Không!

Hắn cũng có thể có thế lực của mình!

"Vốn dĩ Long Hán đại kiếp sắp đến, ta cũng không muốn dây dưa nhiều với các ngươi, để các ngươi tự sinh tự diệt, nhưng các ngươi cứ nhất quyết muốn tìm chết, vậy bản tọa sẽ tiễn các ngươi một đoạn, để các ngươi chết triệt để hơn!" Ánh mắt Đế Tôn băng lãnh.

Từ lúc rời khỏi Đông Hải, trên đường đi hắn đã nghĩ đến việc báo thù Long tộc và cả Kỳ Lân tộc trước đó.

Tuy rằng hắn không báo thù, hai tộc đó cũng sẽ suy vong trong Long Hán đại kiếp.

Nhưng nếu không phải tự tay mình ra tay, ý niệm trong lòng sẽ không thông suốt.

Chỉ có tự tay kết liễu hai tộc, ý niệm trong lòng mới sảng khoái, mới thông đạt, tương lai mới có thể tu hành tốt hơn, nếu không trong lòng sẽ luôn cảm thấy bực bội!

Vì vậy, hắn quyết định phải có thế lực của riêng mình, như vậy mới có tư cách đối phó với hai tộc.

Vốn dĩ, hắn định đợi sau Long Hán đại kiếp mới bắt tay vào việc thành lập Yêu tộc Thiên Đình, nhưng bây giờ, hắn chuẩn bị làm trước.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải thành lập, vậy thì thành lập sớm một chút có sao đâu?

Nhưng, thành lập thế lực không phải là chuyện một sớm một chiều, đặc biệt là trong thời đại Long, Phượng, Kỳ Lân tam đại bá chủ đang xưng bá Hồng Hoang, muốn thành lập một thế lực mạnh mẽ

tương đương thậm chí còn mạnh hơn lại càng không dễ dàng.

Biện pháp duy nhất, là thu phục một thế lực!

Vì vậy, Đế Tôn đã hướng ánh mắt về phía đại lục phương Nam!

"Trong Tiên Thiên tam tộc, Kỳ Lân tộc và Long tộc đều đã kết thù với ta, bây giờ chỉ còn lại Phượng hoàng tộc.

Chỉ cần ta thu phục Phượng hoàng tộc làm của mình, liền có tư cách tìm Long tộc và Kỳ Lân tộc báo thù!" Trong mắt Đế Tôn lóe lên tinh quang.

Kế hoạch của hắn bây giờ, là mượn dao giết người, mượn đao của Phượng hoàng tộc, giết Kỳ Lân tộc và Long tộc, để hóa giải lửa giận trong lòng!

Về phần Phượng hoàng tộc có nguyện ý bị thu phục hay không, hắn một chút cũng không lo lắng, bởi vì bất kể là uy hiếp hay dụ dỗ, hắn tin rằng Phượng hoàng tộc nhất định sẽ thần phục.

Hắn có thực lực đó, cũng có tự tin đó.

Vì vậy, không chút dừng lại, hắn chân đạp một đóa tường vân ngũ sắc, hóa thành một vệt sáng trên cửu thiên, thẳng tiến đến đại lục phương Nam.

Vừa đặt chân vào lãnh địa đại lục phương Nam, hắn liền cảm nhận được nhiệt độ không khí tăng lên rõ rệt, đó là ảnh hưởng từ biển lửa vô tận của Bất Tử Hỏa Sơn.

Trên không trung, số lượng phi cầm cũng tăng lên rõ rệt, dù sao đây cũng là địa bàn của Phượng hoàng tộc.

Chương 83

Đột nhiên, một tiếng phượng hót cao vút vang lên, bảy vệt sáng từ trên cao lao xuống, nhanh chóng tiến về phía Đế Tôn.

"Phượng hoàng tộc không hổ là một trong Tiên Thiên tam tộc, tốc độ phản ứng quả nhiên nhanh chóng!" Đế Tôn thầm khen một tiếng trong lòng, sắc mặt vẫn như thường, đứng tại chỗ chờ đợi đội tu sĩ Phượng hoàng tộc.

Hắn muốn xem biểu hiện của đối phương, rồi mới quyết định dùng uy hiếp hay dụ dỗ để Phượng hoàng tộc thần phục.

Nếu đối phương thái độ tốt, thì dụ dỗ, nếu thái độ không tốt, thì trực tiếp uy hiếp, không cần khách khí!

"Tiểu đội tuần tra Phượng hoàng tộc bái kiến Đế Tôn tiền bối, cung nghênh Đế Tôn tiền bối quay về!" Lúc này, bảy tu sĩ Phượng hoàng tộc hạ xuống trước mặt Đế Tôn, hóa thành bảy nữ chiến sĩ thân hình thon thả, tướng mạo anh khí, cung kính hành lễ với Đế Tôn.

"Các ngươi biết bản tọa?" Đế Tôn không lộ vẻ gì hỏi.

Phản ứng của Phượng hoàng tộc có chút ngoài dự liệu của hắn, hắn cho rằng đại danh của mình đã truyền khắp Hồng Hoang, Phượng hoàng tộc vì thế mà cung kính với hắn, nhưng dường như lại có cảm giác cung kính quá mức.

Lúc này, hắn không biết rằng, vì bản thể Tam Túc Kim Ô của hắn bị vô số người Phượng hoàng tộc cho là cùng thuộc tộc phi cầm, cộng thêm chiến tích hiển hách, cùng với mệnh lệnh của Phượng Tổ, tất cả người Phượng hoàng tộc đều vô cùng sùng bái hắn.

"Bẩm Đế Tôn tiền bối, thực lực của tiền bối mạnh mẽ, chiến tích

huy hoàng, ngay cả Kỳ Tổ và Long Vương cũng không phải là đối thủ của tiền bối.

Đại danh của tiền bối đã sớm truyền khắp Hồng Hoang, chúng ta cũng đều mong tiền bối sớm ngày quay về tộc phi cầm, dẫn dắt tộc phi cầm xưng bá Hồng Hoang!

Phượng Tổ cũng đã sớm hạ lệnh tìm kiếm tiền bối, mời tiền bối đến Bất Tử Hỏa Sơn một chuyến." Nữ phượng hoàng dẫn đầu cung kính đáp.

"Nguyên lai là vậy!" Đế Tôn gật đầu, lập tức hiểu rõ ngọn ngành.

Điều này khiến trong lòng hắn không khỏi khẽ vui mừng, hắn đang định đi thu phục Phượng hoàng tộc, không ngờ Phượng hoàng tộc cũng đang tìm kiếm hắn, lại còn kính sợ hắn.

Cứ như vậy, kế hoạch của hắn sẽ hoàn thành thuận lợi hơn!

"Phía trước dẫn đường, bản tọa cũng đang có việc muốn tìm Phượng Tổ thương lượng!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Hắn có một thói quen, người khác kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Thái độ của Phượng hoàng tộc tốt như vậy, hắn không có lý do gì phải tỏ vẻ cao ngạo với đối phương!

"Tuân lệnh Đế Tôn tiền bối!" Bảy nữ phượng hoàng lập tức lớn tiếng nhận lệnh, thần sắc vô cùng cung kính.

Đồng thời, nội tâm họ cảm thấy hưng phấn kích động, không ngờ một cường giả đỉnh cấp như Đế Tôn lại dễ nói chuyện như vậy, khiến họ có cảm giác được sủng ái mà kinh ngạc.

"Bẩm Đế Tôn tiền bối, xin cho phép ta cử một người quay về trước để thông báo cho Phượng Tổ đại nhân, đồng thời chuẩn bị nghi

thức hoan nghênh tiền bối!" Đội trưởng tiểu đội tuần tra cung kính nói.

"Có thể!" Đế Tôn mỉm cười gật đầu đồng ý.

Vì vậy, nữ đội trưởng chọn ra một nữ phượng hoàng có tốc độ nhanh nhất quay về Bất Tử Hỏa Sơn, còn nàng dẫn theo năm nữ phượng hoàng còn lại dẫn đường cho Đế Tôn, đồng thời giới thiệu cho hắn về các tiên sơn phúc địa và kỳ quan dị cảnh của đại lục phương Nam!

Khi đã quen thuộc hơn, biết được Đế Tôn không hề có vẻ cao ngạo lạnh lùng như những cường giả khác, sáu nữ phượng hoàng không còn câu nệ, đối với Đế Tôn càng thêm nhiệt tình.

Họ bắt đầu chủ động hỏi Đế Tôn về chuyện đại chiến ở Đông Hải, tuy đã nghe vô số lần, nhưng được nghe từ chính miệng nhân vật chính là Đế Tôn, khiến họ cảm thấy vô cùng hưng phấn kích động.

Cảm giác giống như thích một bài hát và ca sĩ, nghe trong máy phát nhạc và nghe ca sĩ hát trực tiếp cho mình nghe là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Đế Tôn luôn mỉm cười, về cơ bản đều đáp ứng những yêu cầu nhỏ của sáu nữ phượng hoàng.

Sau khi quen thuộc, hắn cũng đã biết tên của sáu nữ phượng hoàng. 50.

Đội trưởng tiểu đội dẫn đầu tên là Hoàng Lam, thân hình cao ráo, ngũ quan tinh xảo, anh tư hiên ngang, hiện rõ vẻ khí khái bức người.

Năm nữ phượng hoàng còn lại lần lượt tên là Hoàng Dao, Hoàng Vận, Hoàng Khương, Hoàng Tuyết, Hoàng Lục, cũng đều có dung mạo tinh xảo, gọn gàng dứt khoát.

Về phần nữ phượng hoàng đi trước báo tin cho Phượng Tổ thì tên

là Hoàng Linh.

Tất cả đều ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, mặc bộ chiến phục bó sát màu vàng thống nhất của Phượng hoàng tộc.

"Gặp nhau là duyên, có cơ hội sẽ ban cho các ngươi một đoạn cơ duyên!" Đế Tôn mỉm cười, thầm quyết định trong lòng.

Chương 84

Hắn đã ghi nhớ tên của bảy nữ phượng hoàng, dự định sau này có cơ hội sẽ ban cho họ một vài cơ duyên.

Dù sao đây cũng là bảy nữ phượng hoàng đầu tiên hắn gặp, mang một ý nghĩa đặc biệt, sự nhiệt tình của đối phương cũng khiến tâm tình hắn thoải mái một cách khó tả, ngay cả lệ khí đối với Long tộc và Kỳ Lân tộc cũng tiêu tan không ít.

Vì vậy, trong bầu không khí thân thiện gần gũi, Đế Tôn cùng Hoàng Lam và sáu người khác dần dần tiến đến Bất Tử Hỏa Sơn.

"Báo!

Bẩm Phượng Tổ đại nhân, thuộc hạ đã phát hiện Đế Tôn tiền bối, hiện đang dẫn tiền bối đến Bất Tử Hỏa Sơn!" Ở phía bên kia, Hoàng Linh đã dùng tốc độ nhanh nhất đời mình chạy đến Bất Tử Hỏa Sơn, bay thẳng vào đại điện của Phượng hoàng tộc, bẩm báo tin tức này cho Phượng Tổ.

Vừa dứt lời, nàng đã thở hổn hển, suýt nữa không thở ra hơi.

"Lời này là thật sao!?" Phượng Tổ lập tức mừng rỡ, đứng dậy từ phượng ỷ, nhanh chóng bước đến trước mặt Hoàng Linh, đỡ nàng dậy, vô cùng căng thẳng và mong đợi nhìn nàng.

Thấy Hoàng Linh vì bay nhanh trong thời gian dài mà pháp lực tiêu hao cạn kiệt, sắc mặt tái nhợt, nàng lập tức truyền pháp lực của mình cho Hoàng Linh.

"Thuộc hạ không dám lừa gạt Phượng Tổ đại nhân, hiện tại Lam tỷ tỷ đang dẫn Đế Tôn tiền bối đến Bất Tử Hỏa Sơn, Lam tỷ tỷ bảo ta về trước thông báo cho Phượng Tổ đại nhân, để chuẩn bị nghi thức

hoan nghênh Đế Tôn tiền bối quay về!" Hoàng Linh thở một hơi rồi lập tức đáp.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!

Quá tốt rồi!

Lần này các ngươi đều lập đại công, sau chuyện này bản tổ nhất định sẽ trọng thưởng!" Phượng Tổ lập tức kích động nói.

Từ lúc sinh ra ý thức tu luyện đến nay, nàng chưa bao giờ kích động như hôm nay.

Bởi vì sự xuất hiện của Đế Tôn, đã khiến nàng nhìn thấy hy vọng Phượng hoàng tộc bước lên đỉnh Hồng Hoang!

"Truyền pháp chỉ của bản tổ, lập tức mời tất cả trưởng lão ra, cùng nhau hoan nghênh Đế Tôn quay về!" Phượng mục của Phượng Tổ nhìn xuống, giọng nói bá khí vang vọng khắp lãnh địa Phượng hoàng tộc.

Nàng muốn dùng nghi thức hoan nghênh cao nhất, hoan nghênh vị cường giả cái thế Đế Tôn này quay về Phượng hoàng tộc.

Mặc dù nàng biết Đế Tôn là Tam Túc Kim Ô, không phải là Phượng hoàng tộc thật sự.

Nhưng, điều đó có quan hệ gì?

Mọi người đều có cánh, mọi người đều chơi với lửa, tất nhiên có duyên phận, căn bản không cần phân biệt đôi bên!

"Cái gì?

Đế Tôn tiền bối quay về rồi!?" "Thật sao?

Thật sự là Đế Tôn tiền bối đến rồi sao?" "Phượng Tổ đại nhân tự mình truyền lệnh, chắc không giả được, Đế Tôn tiền bối thật sự đến rồi!" "Quá tốt rồi!

Hy vọng ta có cơ hội được chiêm ngưỡng dung nhan của Đế Tôn tiền bối!" Trong chốc lát, cả Phượng hoàng tộc như vỡ chợ, tất cả nam nữ già trẻ Phượng hoàng tộc đều sôi sục, những trưởng lão Phượng hoàng tộc cũng không ngoại lệ, lần lượt xuất quan, với đội hình hoành tráng nhất, chuẩn bị cung nghênh Đế Tôn quay về.

Dù sao trong thế giới Hồng Hoang thực lực vi tôn, Đế Tôn trước chiến Kỳ Tổ, sau chiến Long Vương, đã cho thế nhân thấy thực lực mạnh mẽ của mình.

Cho nên, dù Phượng hoàng tộc có cao ngạo đến đâu, cũng không ai dám không tuân lệnh!

Trong chốc lát, tất cả cường giả Phượng hoàng tộc dưới sự điều động của Phượng Tổ, rầm rộ xuất phát, tạo thành một đội hình vô cùng hoành tráng và xa hoa, chờ đợi bên ngoài Bất Tử Hỏa Sơn để cung nghênh Đế Tôn giá lâm.

May mắn là cảnh tượng này không bị Long Vương hay Kỳ Tổ nhìn thấy, nếu không, hai vị bá chủ Hồng Hoang này tuyệt đối sẽ bị dọa chết khiếp.

Thực lực của Đế Tôn mạnh mẽ hung tàn, một mình có thể địch cả một tộc.

Nếu hắn liên hợp với Phượng hoàng tộc, đối với họ, đó tuyệt đối là một cơn ác mộng.

Đặc biệt là trước đó họ đã có hiềm khích với Đế Tôn, xảy ra chuyện không vui, nếu Đế Tôn là kẻ thù dai, hai tộc của họ tuyệt đối sẽ toi đời!

À, ở đây không có nếu!

Chương 85

Bởi vì, Đế Tôn rất thù dai!

Chính vì thù dai, hắn mới đến Phượng hoàng tộc, muốn thu phục Phượng hoàng tộc, sau đó đi tìm Long tộc và Kỳ Lân tộc báo thù!

"Đế Tôn tiền bối, nhìn kìa, đó là Bất Tử Hỏa Sơn!" Hoàng Lam đứng bên phải Đế Tôn, chỉ vào dãy núi Bất Tử Hỏa Sơn, hưng phấn giới thiệu.

Sau một chặng đường dài, cuối cùng họ đã đưa Đế Tôn đến lãnh địa của Phượng hoàng tộc.

Có thể dự đoán sau khi Đế Tôn giá lâm Phượng hoàng tộc, cảnh tượng hoành tráng đó, tuyệt đối là một sự kiện trọng đại chưa từng có của Phượng hoàng tộc, tuyệt đối sẽ khiến người ta cả đời khó quên!

"Ừm!" Đế Tôn mỉm cười gật đầu, theo hướng Hoàng Lam chỉ mà nhìn sang, với thực lực của hắn, thực ra không cần Hoàng Lam giới thiệu, hắn đã phát hiện ra Bất Tử Hỏa Sơn.

Dù sao đó cũng là dãy núi hùng vĩ được tạo thành từ hàng ngàn vạn ngọn núi lửa, mỗi ngọn núi lửa đều phun lên trời Nam Minh Ly Hỏa nóng bỏng dữ dội, chiếu rọi cả bầu trời thành một màu đỏ rực, trông vô cùng hùng vĩ và chấn động, không hổ là lãnh địa của Phượng hoàng tộc, một trong Tiên Thiên tam tộc.

Ngoài dãy núi Bất Tử Hỏa Sơn, hắn cũng đã phát hiện ra Phượng Tổ đang dẫn dắt cả Phượng hoàng tộc ra nghênh đón mình.

Điều này khiến hắn không khỏi hài lòng gật đầu, hảo cảm đối với Phượng hoàng tộc lại tăng lên gấp bội.

"Phượng Tổ đại nhân, họ về rồi!" Cùng lúc đó, bên ngoài Bất Tử

Hỏa Sơn, các cường giả Phượng hoàng tộc cũng đã phát hiện ra thân hình của Đế Tôn, Hoàng Lam và những người khác, thần sắc đều trở nên vô cùng kích động và mong đợi.

"A, cuối cùng cũng đến rồi, hôm nay sẽ là bước ngoặt quan trọng nhất của Phượng hoàng tộc, vận mệnh của Phượng hoàng tộc sẽ thay đổi vì y!" Phượng Tổ đầu đội phượng quan, thân mặc phượng bào, y phục hoa lệ cao quý, phong hoa tuyệt đại, quan tuyệt Hồng Hoang.

Phượng mục khẽ nheo lại, nhìn thân hình Đế Tôn từ phía chân trời xa xôi không ngừng tiến lại gần, khóe miệng không khỏi cong lên một đường cong.

Sau đó, đôi môi hồng nhuận khẽ mở, giọng nói đầy uy nghiêm không thể xâm phạm vang vọng bên tai tất cả người Phượng hoàng tộc.

"Tất cả nhị lang nghe lệnh, cùng bản tổ cung nghênh Đế Tôn đại nhân giá lâm!" 51.

Dứt lời, nàng cất lên một tiếng hót dài tràn ngập niềm vui, tiên phong mở lời.

"Thiếp thân hoan nghênh Đế Tôn đạo hữu giá lâm Phượng hoàng tộc!" Dưới sự gia trì của pháp lực hùng hậu, giọng nói của nàng vang vọng khắp bầu trời, vang vọng cửu thiên, mãi không dứt.

"Chúng ta cung nghênh Đế Tôn đại nhân giá lâm Phượng hoàng tộc!" Ngay sau Phượng Tổ, tất cả tộc nhân Phượng hoàng tộc bất kể tu vi cao thấp, đều cung kính quỳ bái trên mặt đất, miệng không ngừng hô lớn, cung nghênh sự xuất hiện của Đế Tôn. 52.

Thanh thế hào hùng, tiếng hô nối tiếp nhau, liên miên không dứt, chấn thiên động địa!

Màn phô trương lớn như vậy, tuyệt đối là chưa từng có trong lịch

sử Hồng Hoang!

Từ đó có thể thấy được thành ý của Phượng Tổ và Phượng hoàng tộc đối với Đế Tôn.

Đồng thời, cũng phản ánh được địa vị của Đế Tôn trong lòng Phượng Tổ và Phượng hoàng tộc cao đến mức nào.

Nếu không phải thực lực của Đế Tôn đủ mạnh, chiến tích đủ hiển hách, không thể nào khiến Phượng Tổ và Phượng hoàng tộc coi trọng như vậy.

"Ha ha ha, đa tạ Phượng Tổ đạo hữu!" Tiếng cười sảng khoái của Đế Tôn lập tức vang lên, đáp lại sự hoan nghênh của Phượng Tổ và Phượng hoàng tộc, đồng thời thân hình như điện, trong nháy mắt đã đến trước mặt Phượng hoàng tộc, mỉm cười hành lễ với Phượng Tổ.

Đối với Phượng Tổ và Phượng hoàng tộc, trong lòng hắn ngày càng hài lòng.

So với Kỳ Lân tộc và Long tộc động một chút là tìm chuyện, Phượng hoàng tộc quả thực quá biết điều.

Đồng thời, sau khi nhìn thấy dung nhan thật sự của Phượng Tổ, trong lòng hắn cũng thoáng chút kinh ngạc.

Hắn cảm thấy có chút bất ngờ, không ngờ Phượng Tổ lại là một nữ tu.

Qua Hoàng Lam và những người khác, hắn cho rằng mình đã đại khái biết được tình hình cơ bản của Phượng hoàng tộc, đó là trong Phượng hoàng tộc, Phượng là nam, Hoàng là nữ.

Nam tính đều lấy họ Phượng, nữ tính đều lấy họ Hoàng, ví dụ như Hoàng Lam và những người khác.

Vì vậy, hắn bản năng cho rằng Phượng Tổ là nam nhân, không

ngờ lại là một nữ nhân có dung mạo khiến người ta vô cùng kinh diễm.

Thân hình cao ráo, diện dung tinh xảo, phượng mục nhìn xuống, đồng thời có một loại quý khí và bá khí trời sinh, dung hợp vào nhau, phảng phất như một nữ đế, bất kể nam nữ đều nguyện ý thần phục.

Đương nhiên, Đế Tôn khẳng định sẽ không thần phục, chỉ có chinh phục!

Chương 86

53.

“Vốn ta đang nghĩ cách thu phục Phượng hoàng tộc, nếu Phượng hoàng tộc đã biết điều như vậy, Phượng Tổ lại là một nữ nhân, vậy thì mọi chuyện dễ giải quyết hơn nhiều rồi!” Đế Tôn chăm chú nhìn Phượng Tổ, trong mắt tinh quang lóe lên, trong đầu linh quang chợt lóe, đột nhiên nghĩ ra một biện pháp hoàn mỹ để thu phục Phượng hoàng tộc làm của mình.

Biện pháp này, khiến khóe miệng hắn không khỏi cong lên một đường cong tao nhã, lại càng thêm một phần mị lực.

Lúc này, Phượng Tổ cũng đang lặng lẽ đánh giá Đế Tôn, trong phượng mục dị sắc liên tục. 54.

Đế Tôn thân mặc cẩm bào màu vàng sáng thêu hình Tam Túc Kim Ô, tắm trong Thái Dương Chân Hỏa, nhìn xuống trời đất bốn phương, toát ra uy quyền đế vương vô hình.

Loại khí thế này, bất kể là bá chủ Hồng Hoang Long Vương hay Kỳ Tổ đều phải kém một bậc.

Phượng Tổ trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng, thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, danh xưng Đế Tôn quả nhiên danh bất hư truyền!

“Đế Tôn đạo hữu từ xa đến, xin cho phép thiếp thân vì đạo hữu bày tiệc khoản đãi!” Phượng Tổ mỉm cười nói.

Ngữ khí của nàng dịu dàng chưa từng có, cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

Thấy cảnh này, tất cả cường giả Phượng hoàng tộc đều kinh ngạc, họ chưa bao giờ thấy Phượng Tổ có một mặt thân thiện như

vậy.

Nhưng họ cũng cảm thấy đó là điều đương nhiên, dù sao người Phượng Tổ đối mặt là Đế Tôn có chiến tích hung hãn, ngay cả Long Vương và Kỳ Tổ cũng phải bó tay!

"Đa tạ Phượng Tổ, cung kính không bằng tuân mệnh!" Đế Tôn cũng không khách khí.

Khách tùy chủ tiện, đã đến Phượng hoàng tộc, đương nhiên phải nghe theo Phượng Tổ, tộc trưởng của Phượng hoàng tộc.

Đương nhiên, chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ phản khách vi chủ!

Bởi vì hắn biết mục đích nhiệt tình như vậy của Phượng Tổ, thật trùng hợp, hắn cũng có kế hoạch như vậy.

Nhưng, hắn không định mở miệng, mà muốn đợi Phượng Tổ chủ động đề cập!

"Truyền lệnh của bản tổ, lập tức bày thịnh yến, chiêu đãi Đế Tôn đại nhân!" Phượng Tổ lập tức truyền lệnh.

"Tuân lệnh Phượng Tổ đại nhân!" Các cường giả Phượng hoàng tộc lập tức lớn tiếng nhận lệnh, cung kính chấp hành mệnh lệnh của Phượng Tổ.

Rất nhanh, đã có tộc nhân Phượng hoàng tộc chuyên trách đi sắp xếp yến tiệc, chuẩn bị chiêu đãi và chúc mừng Đế Tôn giá lâm.

Về phần những người Phượng hoàng tộc còn lại thì vẫn ở nguyên tại chỗ, ánh mắt kích động và tha thiết nhìn Đế Tôn.

Nếu không phải e ngại uy nghiêm của hai đại cường giả đỉnh cấp là Đế Tôn và Phượng Tổ, họ đã sớm không nhịn được mà hưng phấn hét lên, giống như fan hâm mộ gặp được thần tượng.

"Đế Tôn đạo hữu, mời!" Phượng Tổ tay phải làm một động tác

mời, mời Đế Tôn tiến về đại điện của Phượng hoàng tộc.

"Đa tạ Phượng Tổ!" Đế Tôn mỉm cười gật đầu, theo sau Phượng Tổ xuyên qua Bất Tử Hỏa Sơn, tiến vào đại điện tráng lệ của Phượng hoàng tộc, tại yến tiệc lần lượt ngồi xuống.

Sau đó, từng cặp nữ phượng hoàng dung mạo xinh đẹp, thân hình uyển chuyển dâng lên vô số mỹ tửu giai hào, đồng thời hiến dâng những vũ khúc uyển chuyển, tuyên bố yến hội chúc mừng bắt đầu.

"Đế Tôn đạo hữu, không biết tương lai đạo hữu có dự định gì?" Phượng Tổ kính Đế Tôn một ly tiên nhưỡng xong, phượng mục nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Đế Tôn, thăm dò hỏi.

Tuy rằng đến hiện tại, quan hệ của nàng và Đế Tôn vô cùng hòa hợp, nhưng nàng không hài lòng với điều đó, nàng muốn xác định chắc chắn việc trói Đế Tôn vào chiến xa của Phượng hoàng tộc.

Sau đó, cùng Đế Tôn dẫn dắt Phượng hoàng tộc, đứng trên đỉnh vạn tộc, trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, xưng bá Hồng Hoang!

"Kịch hay bắt đầu rồi!" Đế Tôn mỉm cười, thầm nghĩ, hắn biết Phượng Tổ sẽ không nhịn được mà hỏi.

Vậy thì, nhân lúc này, hãy quyết định toàn bộ kế hoạch đi!

"Bản tọa định dẫn dắt Phượng hoàng tộc, trước tru Long tộc, sau diệt Kỳ Lân!" Đế Tôn nâng ly rượu, kính lại Phượng Tổ một ly tiên nhưỡng, vừa mỉm cười nói.

Vẻ mặt hắn vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, phảng phất như chỉ đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng, cả Phượng Tổ và các cường giả Phượng hoàng tộc ngồi cùng đều không khỏi tâm thần đại chấn, bị lời nói của Đế Tôn làm cho kinh ngạc.

Chương 87

Tuy rằng họ đều biết chiến tích hiển hách của Đế Tôn, nhưng không ngờ Đế Tôn lại mạnh mẽ bá khí đến vậy, lại muốn trước tru Long tộc, sau diệt Kỳ Lân.

Phải biết, đó đều là bá chủ Hồng Hoang a!

Sao có thể dễ dàng tru diệt như vậy?!

Nếu lời này là do người khác nói, họ tuyệt đối sẽ nhìn đối phương như nhìn một kẻ ngốc, cho rằng đó là trò cười hài hước nhất từng nghe.

Nhưng, lời này là do Đế Tôn nói, họ không những không cảm thấy buồn cười, mà ngược lại đáy lòng còn âm ỉ sôi trào nhiệt huyết kích động.

Bởi vì họ rõ ràng, người khác có thực lực đó hay không thì không biết, nhưng Đế Tôn tuyệt đối có thực lực đó!

Nếu Đế Tôn thật sự có thể dẫn dắt Phượng hoàng tộc tru diệt Long tộc và Kỳ Lân tộc, đối với họ sẽ là một chuyện tốt thiên đại!

"Đế Tôn đạo hữu định làm thế nào?

Thiếp thân nhất định sẽ toàn lực phối hợp với đạo hữu!" Phượng Tổ lập tức bày tỏ thái độ.

Tìm kiếm Đế Tôn, dẫn dắt cả Phượng hoàng tộc cung nghênh Đế Tôn giá lâm, chẳng phải là vì mục đích này sao?

Cho nên, chỉ cần có thể hoàn thành mục đích này, chỉ cần có thể đáp ứng điều kiện của Đế Tôn, nàng đều sẽ không do dự đáp ứng.

"Chờ câu nói này của ngươi!" Đế Tôn cười rạng rỡ, nhìn thẳng

vào đôi mắt sáng ngời động lòng người của Phượng Tổ, vô cùng ung dung tự tin đáp.

"Đơn giản, bản tọa có hai pháp, một pháp có thể nâng cao thực lực tổng thể của Phượng hoàng tộc, pháp còn lại có thể nâng cao thực lực của Phượng Tổ đạo hữu!

Chỉ cần làm theo hai pháp này, thực lực của Phượng hoàng tộc sẽ tăng lên gấp bội, bất kể là tru diệt Long tộc hay Kỳ Lân tộc, đều không thành vấn đề!" "Lời này là thật sao?" Phượng Tổ lập tức kích động hỏi.

"Tiền bối thật sự có biện pháp nâng cao thực lực của Phượng Tổ đại nhân và Phượng hoàng tộc sao?" Các cường giả Phượng hoàng tộc khác cũng đều kinh ngạc, mỗi người đều nhìn Đế Tôn với ánh mắt chấn động, thần sắc vừa căng thẳng lại vừa kích động.

Nói thật, ban đầu họ chỉ định mượn thực lực cá nhân của Đế Tôn để tăng cường cho Phượng hoàng tộc.

Nhưng bây giờ, họ đột nhiên ý thức được mình đã đánh giá thấp Đế Tôn quá nhiều.

Không ngờ Đế Tôn lại có biện pháp nâng cao thực lực của Phượng Tổ và cả Phượng hoàng tộc, quả thực khiến người ta khó có thể tin nổi!

Nhưng, họ tin rằng một cường giả đỉnh cấp như Đế Tôn chắc chắn sẽ không nói bừa, Đế Tôn thật sự có biện pháp nâng cao thực lực.

"Chuyện quan trọng như vậy, bản tọa sao có thể nói dối!" Đế Tôn luôn mỉm cười thản nhiên.

Hắn đã có kế hoạch trong lòng, thật sự có biện pháp nâng cao thực lực của Phượng Tổ và cả Phượng hoàng tộc.

Đây đều là kế hoạch của hắn, cũng chính vì vậy, hắn mới có tự tin dụ dỗ thu phục Phượng hoàng tộc, bao gồm cả việc thu phục Phượng Tổ, vị nữ đế phong hoa tuyệt đại này!

"Xin đạo hữu chỉ rõ, thiếp thân xin rửa tai lắng nghe!" Phượng Tổ vội vàng nói.

Nàng tỏ ra cấp bách và căng thẳng chưa từng có, dù sao nàng đã ở cảnh giới đỉnh phong Đại La Kim Tiên nhiều năm, nếu có thể đột phá, sẽ bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Cho nên, cơ hội này đối với nàng vô cùng quý giá!

Các cường giả Phượng hoàng tộc khác cũng đều chăm chú nhìn Đế Tôn, mong đợi biện pháp mà hắn nói.

Đế Tôn không cố ý câu giờ, khẽ mỉm cười, từ tốn nói.

"Đầu tiên, trong tay bản tọa có ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào Thụ, một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, có thể nâng cao tu vi cho nhiều người Phượng hoàng tộc!" Đợi khi hắn vào ở Phượng hoàng tộc, Phượng hoàng tộc sẽ là thuộc hạ của hắn, cho nên, lấy Bàn Đào Thụ cho cường giả Phượng hoàng tộc dùng, hắn không cảm thấy lãng phí, mà là dùng đúng chỗ.

Đương nhiên, chỉ như vậy, không đủ, dù sao ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào Thụ kết ra Bàn Đào có nhiều đến đâu, cũng không thể trong thời gian ngắn bao phủ toàn bộ ức vạn vạn tộc nhân của Phượng hoàng tộc.

Cho nên biện pháp nâng cao thực lực tổng thể của Phượng hoàng tộc còn có cách khác, đó là Thiên Diễn Tinh Tượng Đại Trận - Nam Đẩu Đại Trận mà hắn có thể cảm ngộ từ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ!

Chỉ cần tốn một khoảng thời gian đến tinh thần hư không luyện hóa toàn bộ bản nguyên của Nam Đẩu Thất Tinh, thắp sáng bảy ngôi

sao Nam Đẩu trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ.

Đến lúc đó, hắn có thể lĩnh ngộ thấu triệt Nam Đẩu Đại Trận.

Phương Nam thuộc Hỏa, trong tam viên tứ tượng nhị thập bát tú, đại biểu cho Chu Tước chi tượng.

Chương 88

Nam Đẩu Đại Trận, thực chất là Chu Tước Đại Trận.

Đạo trận pháp này và Phượng hoàng tộc quả thực hoàn mỹ phù hợp, nếu tất cả tu sĩ Phượng hoàng tộc đều biết Chu Tước Đại Trận, vận dụng trên chiến trường giết địch, tuyệt đối có thể khiến chiến lực tăng gấp bội!

"Ngoài ra, trong tay bản tọa có một đạo trận pháp, do ta lĩnh ngộ từ Nam Đẩu Tinh Thần, tên là Chu Tước Đại Trận, bảy tu sĩ có thể kết thành trận pháp, có thể khiến chiến lực tăng gấp bội!" Đế Tôn lại nói.

Ngữ khí của hắn vẫn nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng Phượng Tổ và các cường giả Phượng hoàng tộc toàn bộ đều kinh ngạc đến ngây người.

Mười đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, Chu Tước Đại Trận lĩnh ngộ từ Nam Đẩu Tinh Thần!

Phương pháp của Đế Tôn có lý có cứ, khiến người ta vô cùng tin phục, chỉ cần làm theo như vậy, tuyệt đối có thể khiến thực lực Phượng hoàng tộc tăng mạnh!

Vì vậy, hơi thở của Phượng Tổ trở nên càng thêm dồn dập.

Biện pháp nâng cao thực lực tổng thể của Phượng hoàng tộc mà Đế Tôn đề xuất đều không có vấn đề, vậy chứng tỏ hắn cũng thật sự có thể nâng cao thực lực của nàng.

Trong chốc lát, Phượng Tổ nhìn Đế Tôn với ánh mắt tràn đầy nóng bỏng, phảng phất như có thể làm tan chảy Đế Tôn.

Dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, khóe miệng Đế Tôn cong

lên một đường cong, nhìn thẳng vào ánh mắt của Phượng Tổ mỉm cười nói.

"Về phần biện pháp nâng cao thực lực của Phượng Tổ đạo hữu thì càng đơn giản hơn, đó là cùng bản tọa, kết thành đạo lữ!" Theo sau lời nói của hắn, cả đại điện lập tức yên tĩnh, toàn trường im lặng, kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Bao gồm cả Phượng Tổ, tất cả cường giả Phượng hoàng tộc nhìn Đế Tôn với ánh mắt có chút cổ quái.

Có người thậm chí còn mang theo ý trêu chọc và mập mờ.

Trong mắt họ, hoàn toàn là Đế Tôn đã để ý Phượng Tổ nên mới cố ý nói như vậy.

Nhưng họ đều không vì vậy mà tức giận với Đế Tôn, ngược lại còn tỏ vẻ vui mừng khi thấy điều đó thành sự thật.

Bởi vì trong mắt họ, người có thể xứng đôi với Phượng Tổ, cũng chỉ có Đế Tôn.

Tuy có Long Vương và Kỳ Tổ, nhưng Phượng Tổ và họ mỗi người một phe, không thể nào để ý Long Vương và Kỳ Tổ.

Nhưng Đế Tôn thì khác, Đế Tôn là Tam Túc Kim Ô, cùng Phượng hoàng tộc tương đồng đều có cánh, đều có thể chơi với lửa.

Đế Tôn và Phượng Tổ, hoàn toàn là một cặp trời sinh đất tạo.

Chỉ cần Phượng Tổ đồng ý, các cường giả Phượng hoàng tộc cũng vui lòng!

Như vậy, Đế Tôn coi như đã thật sự trói chặt với Phượng hoàng tộc rồi!

"Những lời tiếp theo của bản tọa, sẽ thuộc về thiên cơ tuyệt mật, các ngươi không được tiết lộ!" Đế Tôn vô cùng nghiêm túc nói.

Đương nhiên hắn nhìn ra sự hiểu lầm của Phượng Tổ và nhiều cường giả Phượng hoàng tộc, nhưng hắn không giải thích.

Giải thích là che đậy, che đậy là sự thật.

Huống hồ, biện pháp hắn đề xuất ngoài việc thật sự muốn nâng cao thực lực của Phượng Tổ, cũng là muốn thu Phượng Tổ vào hậu cung.

Dù sao Phượng Tổ cũng là nữ cường giả đệ nhất Hồng Hoang, có phong thái trác tuyệt của một nữ đế cái thế, nữ cường giả như vậy, nam nhân nào không muốn chinh phục?

Nhưng, kế hoạch này không đơn giản như mọi người nghĩ, nó liên quan đến bí mật thiên cơ.

Vừa nói, hắn vừa lấy ra Hỗn Độn Chung và Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, dùng đại thần thông làm rối loạn thiên cơ, khiến cuộc đối thoại tiếp theo không thể bị bất kỳ cường giả nào dò xét.

"Chờ đã, tất cả tộc nhân đều ra ngoài!" Phượng Tổ lập tức hạ lệnh.

Thấy Đế Tôn đều đã tế ra hai đại Tiên Thiên Chí Bảo, thần sắc của nàng cũng đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Nàng biết chuyện Đế Tôn muốn cùng nàng kết thành đạo lữ e rằng không đơn giản như vậy, tuyệt đối ẩn chứa cơ duyên thiên đại.

Vì vậy, nàng không do dự hạ lệnh cho những người không liên quan đều rời khỏi đại điện, chỉ để lại nàng và Đế Tôn một mình ở đây.

"Tuân lệnh Phượng Tổ đại nhân, chúng ta cáo lui!" Nhiều cường giả Phượng hoàng tộc tuy đều tò mò, nhưng vẫn lớn tiếng nhận lệnh, cung kính chấp hành ý chỉ của Phượng Tổ, lần lượt rời khỏi đại điện.

Chương 89

Đợi mọi người rời đi, Phượng Tổ còn bố trí thêm nhiều pháp trận cấm chế, khiến cả đại điện kín như bưng, ngay cả một con ruồi cũng không thể bay vào, cũng không thể bay ra!

"Bây giờ có thể nói rồi!" Phượng Tổ nhìn Đế Tôn, ý bảo hắn bây giờ không cần lo lắng thiên cơ bị tiết lộ!

Đế Tôn tán thưởng nhìn Phượng Tổ một cái, tuy rằng hắn cảm thấy không cần thiết phải làm vậy, nhưng cách làm của Phượng Tổ không nghi ngờ gì đã thể hiện phong thái của một bậc thượng vị giả.

"Phượng Tổ đạo hữu có biết Thiên Đạo công đức không?" Đế Tôn đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên biết, nếu có công với Thiên Đạo, liền có thể nhận được Thiên Đạo công đức, được khí vận gia thân, tu hành cảm ngộ Thiên Đạo sẽ làm ít công to!" Phượng Tổ không do dự đáp.

Sở dĩ nàng có thể đạt đến cảnh giới đỉnh phong Đại La Kim Tiên, là vì với tư cách là một trong ba đại bá chủ Hồng Hoang, cai quản Phượng hoàng tộc và cả tộc phi cầm, vô hình trung đã có công với Thiên Đạo, được Thiên Đạo công đức khí vận gia thân.

Chỉ là bị hạn chế bởi cục thế, công đức khí vận của nàng có hạn, không đủ để nàng đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Nếu bản tọa và ngươi kết thành đạo lữ, và tổ chức đại hôn, có thể nhận được Thiên Đạo công đức, đột phá đỉnh phong Đại La, dễ như trở bàn tay!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Đây, mới là kế hoạch thật sự giúp Phượng Tổ nâng cao thực lực!

Đó là, cùng Phượng Tổ kết thành đạo lữ, tổ chức đại hôn!

Đây sẽ là trận đại hôn đầu tiên của Hồng Hoang, cũng sẽ là Thiên Hôn trong truyền thuyết, Thiên Đạo tất nhiên sẽ giáng xuống Thiên Đạo công đức.

Như vậy, bất kể là Phượng Tổ hay hắn, đều có thể thực lực tăng mạnh.

Hắn cũng có thể nhân cơ hội có được Phượng Tổ, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, một mũi tên trúng hai đích!

Về phần tình cảm?

Không quan trọng, cường giả Hồng Hoang không thiếu nhất chính là thời gian, hoàn toàn có thể từ từ bồi dưỡng!

"Sao có thể, tổ chức đại hôn có thể nhận được Thiên Đạo công đức?" Phượng Tổ lập tức kinh ngạc.

Tuy rằng nàng tin tưởng Đế Tôn, nhưng lời nói của hắn thật sự quá khó tin, một hôn lễ cũng có thể nhận được phần thưởng Thiên Đạo công đức, nghe cảm thấy quá giả!

Nhưng, trong lòng nàng lại âm thầm cảm thấy đó là thật.

"Đương nhiên có thể, bởi vì đây sẽ là hôn lễ đầu tiên của Hồng Hoang, vì Hồng Hoang định ra trật tự hôn nhân, có công với Thiên Đạo, sao có thể không nhận được công đức?" Đế Tôn mỉm cười hỏi ngược lại.

Lời nói của hắn có lý có cứ, khiến người ta tin phục, khiến Phượng Tổ không thể phản bác.

Phượng Tổ rõ ràng, nếu thật sự như lời Đế Tôn nói, Thiên Đạo sẽ giáng xuống Thiên Hôn công đức, vậy thì thật sự như lời Đế Tôn, đột phá đỉnh phong Đại La, dễ như trở bàn tay!

Đến lúc đó, Long tộc và Kỳ Lân tộc, tất cả đều có thể trấn áp!

Vì vậy, ánh mắt nàng không ngừng lóe lên, đại não nhanh chóng suy nghĩ, sau đó ngữ khí vô cùng kiên định nói.

"Tốt!

Nếu tất cả những gì ngươi nói đều là thật, thiếp thân sẽ cùng ngươi tổ chức hôn lễ!

Nhưng để chứng minh, thiếp thân muốn xem ngươi nâng cao thực lực của Phượng hoàng tộc trước!" Ánh mắt Phượng Tổ rực cháy, tuy rằng đối với Đế Tôn có hảo cảm, cùng Đế Tôn đại hôn cũng không phản đối, nhưng nàng càng quan tâm hơn đến việc Đế Tôn có lừa gạt hay không.

Nếu Đế Tôn có thể chứng minh những lời vừa rồi đều là thật, chứng tỏ Đế Tôn thật sự đáng tin cậy, vậy thì nàng không ngại giao phó mình cho Đế Tôn.

Trước đó, vì để giữ lại Đế Tôn, trói Đế Tôn vào Phượng hoàng tộc, nàng sẽ không tiếc bất cứ giá nào, tự nhiên bao gồm cả việc gả mình cho Đế Tôn.

"Không vấn đề, bản tọa có thể giao Bàn Đào Thụ cho ngươi trước, về phần Chu Tước Đại Trận, bản tọa cần phải đi một chuyến đến tinh thần hư không!" Đế Tôn không chút suy nghĩ nói.

Dù sao Phượng Tổ sớm muộn cũng là nữ nhân của hắn, để Phượng Tổ bảo quản Bàn Đào Thụ trước cũng không vấn đề gì.

Đợi sau khi đại hôn với Phượng Tổ, đừng nói là Bàn Đào Thụ, Phượng Tổ và cả Phượng hoàng tộc đều là của hắn.

Nhìn thế nào cũng là lời to không lỗ!

Về phần Chu Tước Đại Trận, bởi vì hiện tại hắn chỉ mới luyện hóa bản nguyên của Thái Dương và Thái Âm, chưa luyện hóa Nam Đẩu Thất Tinh.

Chương 90

Cho nên, hắn cần phải quay lại tinh không, thắp sáng Nam Đẩu Thất Tinh trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, mới có thể lĩnh ngộ thấu triệt Chu Tước Đại Trận, rồi truyền thụ cho Phượng hoàng tộc.

Vừa nói, tay phải hắn lật một cái, ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào Thụ liền xuất hiện trong thế giới lòng bàn tay, đưa cho Phượng Tổ.

Phượng Tổ sâu sắc nhìn Đế Tôn một cái, nhận lấy Bàn Đào Thụ.

"Vậy thiếp thân sẽ ở Bất Tử Hỏa Sơn đợi ngươi quay về, sau đó tổ chức đại hôn!" Ngữ khí của Phượng Tổ dịu dàng, ẩn chứa một chút e thẹn.

Đế Tôn không do dự giao cho nàng một trong mười đại linh căn của Hồng Hoang là Bàn Đào Thụ, nàng đã xác định lời nói của Đế Tôn hoàn toàn đáng tin cậy.

Vậy thì đợi Đế Tôn từ tinh không quay về, cùng Đế Tôn tổ chức Thiên Hôn!

"Tốt, ngày bản tọa quay về, chính là ngày nghênh thú!" Đế Tôn bá khí nói.

Nói xong, hắn thu lại Hỗn Độn Chung và Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, không cần che đậy thiên cơ nữa.

Đồng thời, trong lòng hắn thầm nói với Đế Tuấn một tiếng xin lỗi, dù sao công đức Thiên Hôn vốn dĩ là của Đế Tuấn, bây giờ bị hắn cướp đi, thật sự hổ thẹn.

Nhưng ai bảo hắn là trưởng bối chứ, đồ tốt đương nhiên phải để mình hưởng trước, bây giờ cướp công đức Thiên Hôn của Đế Tuấn, sau này còn phải cướp Hi Hòa và Thường Hi nữa chứ!

Quen là được, quen là được!

Đế Tôn không trì hoãn, hai tay nhanh chóng đánh ra từng đạo pháp quyết huyền ảo, hóa thành từng đạo phù văn màu vàng thần bí mạnh mẽ, khắc ấn vào hư không, dùng tinh thần chi lực liên kết thành một tòa pháp trận thần bí.

Tòa pháp trận này trực tiếp khớp với pháp trận hắn để lại trên Thái Dương Tinh, có thể trực tiếp truyền tống hắn đến Thái Dương Tinh, vô cùng tiện lợi và nhanh chóng!

"Bản tọa đi đây!" Đế Tôn gật đầu ra hiệu với Phượng Tổ, bước vào trong trận pháp, lập tức khởi động trận pháp, ức vạn đạo kim quang bùng nổ, thân hình Đế Tôn trực tiếp biến mất tại chỗ.

Phượng Tổ ngơ ngẩn thất thần, không ngờ Đế Tôn đến nhanh, đi cũng nhanh, nhanh như vậy đã biến mất không thấy.

Nhưng, trong lòng nàng đột nhiên âm thầm mong đợi, mong đợi Đế Tôn từ tinh không quay về, cùng nàng tổ chức Thiên Hôn.

"Y tích cực như vậy, thiếp thân cũng không thể nhàn rỗi!" Phượng Tổ nhìn về hướng Đế Tôn biến mất, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định, xoay người bước ra khỏi đại điện.

"Người đâu, truyền mệnh lệnh của bản cung!" Giọng nói uy nghiêm của Phượng Tổ vang lên trong đại điện, truyền khắp cả Phượng hoàng tộc, hạ đạt ý chỉ của nàng.

Nàng ra lệnh cho người chọn linh sơn phúc địa, trồng toàn bộ ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào Thụ mà Đế Tôn đưa, và chăm sóc cẩn thận, cử cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên canh giữ.

Dù sao đây cũng là thứ Đế Tôn giao cho nàng, không cho phép có bất kỳ sai sót nào!

Đồng thời, nàng lại ra lệnh cho người bắt đầu sắp xếp bố trí

những thứ cần thiết cho đại hôn.

Bởi vì nàng đã hoàn toàn tin tưởng Đế Tôn, chỉ đợi Đế Tôn quay về, cùng Đế Tôn tổ chức đại hôn, không cần phải nghiệm chứng uy lực của Chu Tước Đại Trận.

"Tuân lệnh Phượng Tổ đại nhân!" Các cường giả Phượng hoàng tộc lập tức lớn tiếng nhận lệnh, nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh của Phượng Tổ.

Rất nhanh, tin tức truyền đi, cả Phượng hoàng tộc đều biết Phượng Tổ sẽ cùng Đế Tôn đại hôn, trong chốc lát toàn bộ đều sôi sục, tất cả người Phượng hoàng tộc đều thật lòng vui mừng cho Phượng Tổ.

Trong mắt họ, quả thực cũng chỉ có Đế Tôn mới xứng với Phượng Tổ.

Nay Đế Tôn có thể nghênh thú Phượng Tổ, đối với Phượng Tổ và cả Phượng hoàng tộc đều là một hỷ sự thiên đại.

Chỉ có điều, đáng tiếc là, Đế Tôn mà họ sùng bái dường như đã biến mất, không ai biết hắn đã đi đâu.

Phượng Tổ cũng không nói, chỉ nói ngày Đế Tôn quay về, chính là ngày đại hôn!

Vì vậy, mọi người chỉ có thể kiên nhẫn mong đợi ngày đó đến.

"Nhị đệ, có cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc không?" 55.

Tại Thái Dương Tinh, Thái Dương Chân Hỏa nồng đậm nóng bỏng đang nhảy múa điên cuồng, hai con Tam Túc Kim Ô cao đến mấy chục vạn trượng đang tắm mình trong đó, hướng lên trời nuốt nhả Thái Dương Chân Hỏa. 56.

Đột nhiên, con Tam Túc Kim Ô lớn hơn một chút quay cái đầu to lớn, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía con Tam Túc Kim Ô nhỏ hơn không xa, lên tiếng nói.

Chương 91

"Đại ca, không sai, ta cũng cảm nhận được rồi!" Con Tam Túc Kim Ô nhỏ hơn cũng nghiêng đầu, mang theo một chút kinh hỉ đáp.

Sau đó, chúng nhìn nhau một cái, phảng phất như đã hiểu, đồng thanh nói.

"Đế Tôn tiền bối quay về rồi, là khí tức của Đế Tôn tiền bối!" Giọng nói kích động, ngữ khí tràn ngập một loại kinh hỉ chưa từng có.

Hiển nhiên, đó chính là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất năm đó!

Sau khi Đế Tôn rời đi, chúng đã liều mạng tu hành, tu vi không ngừng tăng lên, bản thể cũng lớn lên như tên lửa!

"Ha ha ha, quả thực là bản tọa quay về rồi!" Tiếng cười sảng khoái của Đế Tôn truyền đến, hiển nhiên, hắn đã từ Bất Tử Hỏa Sơn truyền tống đến Thái Dương Tinh.

Theo sau lời nói của hắn, Thái Dương Chân Hỏa hung hãn bành trướng phảng phất như bầy tôi đối mặt với chủ nhân, tự động lui về hai bên, nhường ra một con đường rộng lớn.

Thân hình vĩ ngạn của Đế Tôn từ trong đó bước ra, đi đến trước mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, mỉm cười nhìn chúng, hài lòng gật đầu.

Những năm hắn rời đi, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không hề lười biếng, tu vi bây giờ đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong.

Theo tốc độ này, chẳng bao lâu nữa, chúng có thể hóa hình!

"Tiền bối, thật sự là ngài, Đế Tuấn (Thái Nhất) bái kiến tiền bối!"

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thần sắc vui mừng, lập tức thi triển thần thông, thu nhỏ bản thể khổng lồ thành kích thước người thường, nhanh chóng bay đến trước mặt Đế Tôn.

Giống như thú cưng dễ thương, chúng cung kính chắp tay hành lễ với Đế Tôn, trông vô cùng đáng yêu!

Phải nói, có Đế Tôn, một trưởng bối Tam Túc Kim Ô ở đây, khí hoàng bá của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thật sự bị áp chế không ít.

Nếu chỉ có hai người bọn họ, e rằng đã sớm kiêu ngạo đến mức không coi ai ra gì, đợi sau khi hóa hình sẽ hô hào xưng bá Hồng Hoang rồi rời khỏi Thái Dương Tinh.

Nhưng bây giờ, trước mặt Đế Tôn, chúng ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

"Cùng là một tộc, không cần đa lễ!" Đế Tôn mỉm cười đưa tay phải lên, phát ra một luồng sức mạnh dịu dàng không thể kháng cự, đỡ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dậy.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của luồng sức mạnh đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi tâm thần chấn động, đối với Đế Tôn càng thêm sùng kính!

Trong lòng chúng không khỏi thầm nghĩ quả nhiên, những năm này chúng đã mạnh lên, nhưng Đế Tôn cũng đã trở nên mạnh hơn.

Đối với chúng, Đế Tôn vẫn là một ngọn núi cao không thể vượt qua, chỉ có thể ngước nhìn mà không thể chạm tới!

Đương nhiên, chúng cũng không nghĩ đến việc chạm tới.

Có Đế Tôn, vị trưởng bối này ở đây, bây giờ chúng chỉ muốn nằm im, hoàn toàn không có tâm tư xưng vương xưng bá, nhiều nhất chỉ nghĩ đến việc nỗ lực nâng cao tu vi, để làm siêu cấp đả thủ cho Đế

Tôn, giúp Đế Tôn quét sạch chướng ngại phía trước!

"Những ngày bản tọa không ở đây, các ngươi không hề lơ là tu hành, thực lực đều tăng lên đáng kể, bản tọa rất vui mừng!" Đế Tôn nghiêm túc khen ngợi.

"Tiền bối quá khen, đều là do tiền bối năm đó chỉ điểm tốt!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng thanh khiêm tốn.

Nếu không phải Đế Tôn trước khi rời đi đặc biệt giảng đạo cho chúng, những năm này chúng không thể tu luyện dễ dàng thuận lợi như vậy.

Nhưng, miệng nói vậy, trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng.

Đế Tôn nhìn thấy hết những điều này, hắn biết, với tư cách là trưởng bối, thỉnh thoảng khen ngợi hai vãn bối Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, mới có thể kích phát động lực của hai người, càng thêm nỗ lực tu luyện, để hắn sử dụng.

"Không cần khiêm tốn, bản tọa chỉ chỉ dẫn phương hướng cho các ngươi, có thể đi xa như vậy là nhờ vào nỗ lực của các ngươi!" Đế Tôn mỉm cười.

Dừng một chút, hắn chuyển lời, khích lệ hai người: "Lần này bản tọa quay về sẽ tiến hành một lần bế quan trọng đại, đợi sau khi xuất quan, nếu các ngươi đều thành công hóa hình, bản tọa sẽ dẫn các ngươi xuống Hồng Hoang!" "Thật sao tiền bối?" 57.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người lập tức vui mừng khôn xiết, trời mới biết chúng khao khát được cùng Đế Tôn đến Hồng Hoang xông pha đến mức nào.

"Đương nhiên là thật, bản tọa sao có thể lừa các ngươi!" Đế Tôn vô cùng khẳng định. 58.

Đợi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hóa hình, chúng đều sẽ có

tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đã đến lúc nên xuống Hồng Hoang rèn luyện.

Đặc biệt là chẳng bao lâu nữa sẽ xảy ra Long Hán đại kiếp, nếu hai người có thể tham gia, chắc chắn sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

Chương 92

Chỉ có như vậy, tương lai mới có thể làm tốt vai trò siêu cấp đả thủ!

"Tiền bối yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để tiền bối thất vọng!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức lớn tiếng bảo đảm với Đế Tôn, sau đó liền không thể chờ đợi được nữa mà cung kính cáo lui với Đế Tôn, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, tranh thủ có thể thành công hóa hình trước khi Đế Tôn xuất quan.

Đế Tôn thấy vậy, không khỏi hài lòng gật đầu.

Hắn rất thưởng thức sự thẳng thắn của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

"Việc không nên chậm trễ, bản tọa cũng nên đi tìm Nam Đẩu Thất Tinh!" Đế Tôn nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất một cái, thân hình lóe lên, nhanh chóng rời khỏi Thái Dương Tinh. 59.

Thân hình hắn xuyên qua tinh không khô tịch bao la, cuối cùng đáp xuống tinh vực Nam Đẩu Thất Tinh.

Nam Đẩu Thất Tinh là bảy ngôi sao sáng nhất ở phía nam, liền kề với Thái Dương và Thái Âm, bảy ngôi sao nối liền nhau, tựa như một con Chu Tước đang giương cánh bay cao.

"Trước tiên luyện hóa cái đầu Chu Tước này!" Trong mắt Đế Tôn tinh quang lóe lên, trực tiếp đáp xuống ngôi sao đầu tiên ở phần đầu của Chu Tước.

Có lẽ vì thuộc tính Hỏa, cả ngôi sao này đều có màu đỏ rực, không khí tỏa ra khí tức nóng bỏng, giống như tiến vào Hỏa Diệm Sơn.

Đế Tôn lăng không đứng vững, hai tay nhanh chóng bay múa, trên

không trung tạo thành từng đạo tàn ảnh, đánh ra từng đạo thủ ấn huyền ảo, hóa thành từng đạo đạo văn màu vàng khắc ấn vào hư không.

Những đạo văn này được nối liền bằng những sợi tơ do tinh thần chi lực ngưng tụ, kết thành một trận thế triệu hoán thần bí!

Trận thế này và trận thế mà Đế Tôn dùng để thu lấy bản nguyên chi lực của Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh năm đó giống hệt nhau.

"Tinh thần bản nguyên, ra đây cho bản tọa!" Đế Tôn đột nhiên quát lớn, khởi động trận thế triệu hoán.

Một luồng lực triệu hoán kinh khủng từ trong đó bùng nổ, trực tiếp xâm nhập vào nơi cốt lõi của ngôi sao thái cổ này.

"Ầm ầm ầm!" Ngôi sao thái cổ màu đỏ lập tức chấn động kịch liệt, đại địa rung chuyển, nứt nẻ, phảng phất như một hung thú đáng sợ đang thức tỉnh, muốn từ bên trong ngôi sao chui ra.

"Keng!" Một tiếng kêu trong trẻo vang vọng từ sâu trong ngôi sao truyền ra, và ngày càng gần!

Hiển nhiên, Đế Tôn đã thành công phân tách ra một đạo bản nguyên của ngôi sao thái cổ này, và đang cưỡng ép triệu hoán nó ra từ bên trong.

Chưa đến một khắc sau, chỉ thấy một con thần điểu toàn thân tắm trong hỏa diễm màu đỏ từ trong ngôi sao thái cổ bay ra, lao thẳng lên trời.

"Thu cho bản tọa!" Trong mắt Đế Tôn tinh quang bùng nổ, làm sao có thể để con thần điểu đó trốn thoát, ý niệm vừa động, trận thế triệu hoán thần bí huyền ảo kia liền bay lên cao, hóa thành thiên la địa võng, lao về phía con thần điểu, thành công bắt giữ và phong ấn nó.

"Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, ra!" 60.

Đế Tôn khẽ quát một tiếng, một đạo kim quang chói lọi từ trong cơ thể bay ra, trên không trung gặp gió liền lớn mạnh, hóa thành Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, ức vạn tinh thần trong đó lấp lánh.

Tinh thần đồ vừa xuất hiện, lập tức trấn áp con thần điểu do một đạo bản nguyên của ngôi sao thái cổ hóa thành, và thu vào trong đồ.

Thần điểu tiến vào Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, giống như trở về tổ ấm của mình, lập tức trở nên ngoan ngoãn, trực tiếp đáp xuống ngôi sao thái cổ trong tinh thần đồ, thuận lợi thắp sáng ngôi sao đó.

Đợi Đế Tôn thu Vạn Tượng Tinh Thần Đồ vào trong đan điền vũ trụ, con thần điểu lại bay ra khỏi Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, tự động tiến vào đan điền vũ trụ của Đế Tôn, bị Đế Tôn dùng thần thông phong ấn, ở tinh không phía nam hóa thành một ngôi sao, bảo vệ hai sao Thái Dương và Thái Âm!

Đến đây, bản nguyên của ngôi sao đầu tiên trong Nam Đẩu Thất Tinh đã bị Đế Tôn hoàn toàn thu phục.

"Thuận lợi hơn trong tưởng tượng, tiếp theo, còn lại sáu ngôi sao!" Đế Tôn mỉm cười, không chút trì hoãn, lập tức rời khỏi ngôi sao thái cổ này để đến ngôi sao tiếp theo.

Sau đó, hắn lại như pháp bào chế, thu phục luôn cả bản nguyên chi lực của ngôi sao thứ hai.

Cứ tuần hoàn như vậy, không mất quá nhiều thời gian, hắn đã thu thập toàn bộ bản nguyên chi lực của Nam Đẩu Thất Tinh.

Trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, ngoài Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh đã được thắp sáng, bảy ngôi sao sáng nhất ở phương nam cũng lần lượt được thắp lên.

Tương tự, trong đan điền vũ trụ của Đế Tôn, bảy ngôi sao rực rỡ cũng được sắp xếp theo vị trí trên tinh không Hồng Hoang, tỏa ra tinh

quang chói lọi.

Xuyên qua tinh quang, dường như có thể thấy một con Chu Tước đang vỗ cánh, chuẩn bị tung cánh bay cao!

Đến đây, Nam Đẩu Thất Tinh đã bị Đế Tôn hoàn toàn thu phục!

Chương 93

"Bây giờ, đã đến lúc đột phá!" Đế Tôn vượt ngang tinh không, lập tức quay trở về Thái Dương Tinh, chuẩn bị bế quan thực sự.

Lần đầu tiên thu phục bản nguyên của bảy ngôi sao thái cổ, chỉ cần luyện hóa hấp thu, chắc chắn có thể đột phá.

Hắn đã dừng lại ở Đại La Kim Tiên trung kỳ đủ lâu rồi, đã đến lúc tiến vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Tại Thái Dương Tinh, Đế Tôn tìm một vị trí thích hợp, tiện tay bố trí tầng tầng lớp lớp cấm chế phòng ngự và trận pháp, sau đó ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt khép hờ, ngũ tâm triều thiên, tập trung tâm thần tu luyện.

"Phong ấn, giải!" Đế Tôn ý niệm khẽ động, giải khai một phần phong ấn của ngôi sao Nam Đẩu đầu tiên trong đan điền vũ trụ.

Trong nháy mắt, bản nguyên chi lực cuồn cuộn không ngừng được phóng thích ra.

Đế Tôn lập tức bắt tay vào luyện hóa những bản nguyên chi lực này, từng luồng từng luồng, không ngừng tăng cường.

Hiện tại, trong đan điền vũ trụ tràn ngập thái dương chi lực và thái âm chi lực hùng hậu, vì vậy, hắn phải luyện hóa bản nguyên chi lực của bảy ngôi sao này để đạt đến trạng thái cân bằng.

Đây là một quá trình dài, thời gian tiêu tốn có thể lên đến vạn năm.

Đương nhiên, so với việc luyện hóa bản nguyên chi lực của Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh năm đó, thời gian này không hề dài.

Dù sao thì bảy ngôi sao thái cổ này cũng không thể so sánh với hai ngôi sao chí cao vô thượng là Thái Dương và Thái Âm.

Vạn năm sau, Đế Tôn thành công luyện hóa xong bản nguyên chi lực của một ngôi sao.

Bảy vạn năm sau, Đế Tôn thành công luyện hóa toàn bộ bản nguyên chi lực của Nam Đẩu Thất Tinh.

Tất cả đều đạt đến trạng thái cân bằng động với thái dương chi lực và thái âm chi lực trong cơ thể Đế Tôn, tương phụ tương thành, kích thích lẫn nhau, không ngừng lớn mạnh.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc sức mạnh của Nam Đẩu Thất Tinh được luyện hóa và dung hợp hoàn toàn, một tiếng sấm đáng sợ vang lên từ trong cơ thể Đế Tôn.

Tựa như trời đất mới mở, vạn vật hồi sinh, một luồng khí tức niết bàn từ trên người Đế Tôn lan tỏa, quét ra bốn phía.

"Keng!" Một tiếng kêu trong trẻo vang lên, Nam Đẩu Thất Tinh trong đan điền vũ trụ của Đế Tôn dường như sống lại.

Sau lưng hắn xuất hiện một dị tượng Chu Tước khổng lồ, tắm trong chân hỏa, vỗ cánh bay cao, tiếng kêu vang vọng cửu thiên.

Sau một tiếng kêu dài, tựa như nước chảy thành sông, toàn thân Đế Tôn chấn động, thuận lợi đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Một luồng khí thế mênh mông cuồn cuộn bộc phát từ trên người hắn, nếu không có cấm chế phòng ngự và trận pháp ngăn cản, chắc chắn sẽ quét sạch toàn bộ Thái Dương Tinh!

"Cảm giác này... tuyệt vời!" 61.

Đế Tôn mở mắt, cảm nhận sức mạnh hoàn toàn mới đang chảy trong tứ chi bách hài, cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Từ Đại La Kim Tiên trung kỳ lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cảm

giác chỉ riêng pháp lực đã tăng gần mười lần, toàn thân tràn đầy sức mạnh cuồn cuộn.

Nếu bây giờ lại đối chiến với Kỳ Tổ hoặc Long Vương, hắn dám chắc có thể chính diện áp chế đối phương.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian hắn tu luyện, Long Vương và Kỳ Tổ chưa chắc đã không có tiến bộ.

Nhưng hắn tin chắc rằng, hai người đó chắc chắn không thể tiến bộ nhanh bằng hắn!

"Vẫn chưa đến một nguyên hội, Đế Tuấn vẫn chưa hóa hình, xem ra ta có chút thời gian rảnh, đi xem hai vị thái âm nữ thần kia." Đế Tôn nhìn về hướng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang tu luyện, xác định hai người vẫn đang loanh quanh ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một chút nữa là có thể hóa hình.

Thế là, hắn đứng dậy, dỡ bỏ cấm chế phòng ngự và pháp trận, không ở lại Thái Dương Tinh nữa mà trực tiếp vượt ngang tinh không, giáng lâm lên Thái Âm Tinh.

Rõ ràng, hắn muốn đi xem hai vị thái âm nữ thần Hi Hòa và Thường Hi.

Trên Thái Âm Tinh tuyên cổ, cây Nguyệt Quế khổng lồ vẫn sừng sững, đâm thẳng vào bầu trời, tán cây che lấp gần nửa vòm trời.

Trên ngọn cây Nguyệt Quế, hai cái quang kiển khổng lồ tỏa ra ánh sáng thái âm dịu dàng và uy áp mạnh mẽ, trông vô cùng bắt mắt.

"Cũng là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, tốc độ tu hành không tệ!" Đế Tôn liếc nhìn hai cái quang kiển, trong nháy mắt đã cảm nhận được tu vi của Hi Hòa và Thường Hi, cũng chỉ kém Đế Tuấn và Thường Hi một chút.

Chương 94

Điều này cũng hợp tình hợp lý, dù sao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ở cùng hắn thời gian dài hơn, học được nhiều thứ hơn, lại có sự khích lệ, tốc độ tu luyện tự nhiên nhanh hơn Hi Hòa và Thường Hi một bậc.

Thực tế, nếu không phải lúc trước khi thu lấy bản nguyên chi lực của Thái Âm Tinh, hắn thuận tay chỉ điểm cho hai nàng, e rằng bây giờ ngay cả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ cũng chưa đạt tới.

"Xem ra hai nàng định không kịp tham dự Thiên Hôn đại lễ của bản tọa rồi!" Đế Tôn khẽ cười, ánh mắt đầy ý vị, khóe miệng cong lên một đường hồ tuyến.

Lúc này, Hi Hòa và Thường Hi cũng cảm nhận được sự hiện diện của cường giả đỉnh cấp như Đế Tôn, cách quang kiển cũng có thể cảm thấy lại đang run rẩy.

Ủa, tại sao lại là "lại" nhỉ?

"Bản tọa quay lại thăm các ngươi đây, không cần sợ hãi!" Giọng điệu Đế Tôn ôn hòa cười nói.

"Đế Tôn tiền bối, thật sự là ngài sao?" Hai giọng nói mềm mại trong trẻo lần lượt truyền ra từ trong quang kiển, trong giọng nói mang theo một tia kinh hỉ.

Rõ ràng, Hi Hòa và Thường Hi đã nhận ra thân phận của Đế Tôn từ giọng nói quen thuộc.

Đế Tôn từng có đại ân với các nàng, nên các nàng đặc biệt tin tưởng hắn.

Đồng thời tâm trạng cũng đột nhiên trở nên hưng phấn, dường

như muốn để Đế Tôn kiểm tra thành quả tu hành bao nhiêu năm qua của mình.

Nhưng các nàng chưa kịp mở lời, Đế Tôn đã trực tiếp cho một cú sốc.

"Không sai, bản tọa trở về tinh không bế quan, tiện thể xem các ngươi đã hóa hình chưa!" Đế Tôn mỉm cười đáp.

"Chúng ta hổ thẹn, đã phụ lòng kỳ vọng của Đế Tôn tiền bối!" Giọng nói trong hai cái quang kiển lập tức yếu đi, không hiểu sao trở nên có chút chột dạ, xấu hổ.

Vốn tưởng rằng tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ là không tệ rồi, ai ngờ Đế Tôn vừa mở miệng đã hỏi chuyện hóa hình.

Điều này khiến các nàng không khỏi cảm thấy căng thẳng lo lắng, sợ rằng Đế Tôn sẽ vì thế mà cảm thấy các nàng là thứ bùn loãng không trát được tường.

Dù sao cũng là phụ nữ, tâm tư của phụ nữ đôi khi thật khó hiểu.

"Ha ha, không cần để ý, tu vi hiện tại của các ngươi cũng không tệ, chỉ cần nỗ lực tu luyện thêm, không bao lâu nữa là có thể hóa hình thành công!" Đế Tôn cười an ủi.

Nếu Hi Hòa và Thường Hi thật sự hóa hình, vậy thì khó xử rồi!

Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp: "Vừa hay bản tọa có chút thời gian, sẽ giảng đạo cho các ngươi một phen!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chưa hóa hình, dù sao cũng rảnh rỗi, không bằng giảng đạo cho hai nàng, lại tăng thêm chút tình cảm.

"Đa tạ Đế Tôn tiền bối!" Tâm trạng của Hi Hòa và Thường Hi vừa bị đả kích xuống thấp lập tức lại dâng cao, liền cảm tạ Đế Tôn.

Cái quang kiển nơi các nàng ở cũng hưng phấn không ngừng lay

động.

"Không cần đa lễ, đều nghe cho kỹ đây!" Đế Tôn mỉm cười, trực tiếp ngồi xếp bằng giữa hư không, như một vị thần nhân vô thượng, khẩu nhược huyền hà, đại đạo chi âm vô thượng từ miệng tuôn ra, thần xỉ lưu hương.

Đại đạo chi âm hóa thành đạo văn màu vàng huyền ảo, tựa như có sinh mệnh, bay lượn quanh quang kiển của Hi Hòa và Thường Hi, như những con bướm vàng nhảy múa, cuối cùng đồng loạt chui vào trong quang kiển.

Thái âm đạo vận bao phủ lấy hai nàng, hai nàng bất tri bất giác tâm thần nhập định, hoàn toàn chìm đắm trong thái âm chi đạo của Đế Tôn.

Hai cái quang kiển lớn như trái tim đập không ngừng co rút bành trướng, như hơi thở nhanh chóng nuốt nhả thái âm chi lực.

Mỗi lần co rút bành trướng, hai cái quang kiển lại lớn thêm một phần, tu vi của hai nàng cũng tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thiên phú của đại năng tiên thiên đỉnh cấp, không điểm thì thôi, một khi đã điểm là thông, vô cùng đáng sợ.

"Theo tốc độ này, đợi đến khi Đế Tuấn và Thái Nhất hóa hình, các nàng cũng gần như có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!" Trong mắt Đế Tôn lóe lên tinh quang, đảm bảo sẽ không để hai nàng tăng cấp quá nhanh, nếu không hai nàng cũng hóa hình, thì không hay rồi.

Thế là, giữ vững tiết tấu này, Đế Tôn vẫn luôn truyền thụ thái âm chi đạo cho hai nàng, cho đến khi bầu trời trên Thái Dương Tinh bị từng tầng kiếp vân đen kịt bao phủ, hắn mới dừng giảng đạo.

"Được rồi, lần giảng đạo này của bản tọa đến đây thôi, hãy tĩnh

tâm thể ngộ!” Đế Tôn nói. 62.

Kiếp vân xuất hiện, rõ ràng là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trên Thái Dương Tinh sắp hóa hình, hắn phải tức tốc quay về, không thể ở lại Thái Âm Tinh nữa.

“Bái tạ Đế Tôn tiền bối, đại ân của tiền bối, tỷ muội chúng ta nhất định sẽ khắc ghi trong lòng!” Hi Hòa và Thường Hi đồng thanh cảm kích.

Chương 95

"Không cần đa lễ, duyên pháp giữa các ngươi và bản tọa, tất cả đều do trời định!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Dừng một chút, hắn lại nói thêm: "Tiếp theo bản tọa sẽ bố trí hai tòa trận pháp phòng ngự ở đây, đợi khi hóa hình kiếp đến, các ngươi có thể tiến vào trong trận pháp độ kiếp!" Đế Tôn vừa nói, vừa nhanh chóng bố trí hai tòa trận pháp phòng ngự mạnh mẽ ở không xa cây Nguyệt Quế.

Tuy hắn biết Hi Hòa và Thường Hi thân là đại năng tiên thiên đỉnh cấp chắc chắn có thể thuận lợi vượt qua hóa hình kiếp, nhưng hai nàng dường như không có bảo vật bạn sinh như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Vì vậy, để tránh xảy ra sự cố, hắn đã để lại hai tòa trận pháp phòng ngự.

Khi hóa hình, chỉ cần tiến vào trong trận pháp phòng ngự, có thể mượn sức mạnh của trận pháp để chống lại một phần lôi kiếp, giúp việc độ kiếp trở nên nhẹ nhàng và thuận lợi hơn.

"Hi Hòa (Thường Hi) bái tạ Đế Tôn tiền bối, đại ân đại đức của tiền bối, chúng ta khắc cốt ghi tâm!" Hi Hòa và Thường Hi lập tức cảm kích, trong lòng tràn đầy cảm động.

Người duy nhất các nàng gặp được từ khi sinh ra là Đế Tôn lại đối xử với các nàng chu đáo như vậy, hai lần giảng đạo, trước khi đi cũng không quên giúp các nàng chuẩn bị cho hóa hình kiếp.

Các nàng cảm thấy, trên thế giới này có lẽ không thể tìm được người nào tốt với các nàng hơn Đế Tôn.

“Ha ha, không cần khách sáo, bản tọa đã nói rồi, các ngươi và bản tọa có duyên pháp!” Đế Tôn cười sảng khoái, “Được rồi, bản tọa phải đi đây, tu luyện cho tốt, sớm ngày hóa hình!” Nói xong câu đó, thân hình Đế Tôn liền biến mất tại chỗ, hoàn toàn rời khỏi Thái Âm Tinh.

Trong quang kiển, Hi Hòa và Thường Hi “nhìn” về hướng Đế Tôn rời đi, không khỏi thất thần hồi lâu.

Sau khi hoàn hồn, nhớ lại lời của Đế Tôn, các nàng như được tiêm máu gà, tiếp tục nỗ lực tu luyện.

“Ta phải sớm ngày hóa hình thành công, sau đó có thể đi tìm Đế Tôn tiền bối!” Hai nàng không hẹn mà gặp, trong lòng đều nảy sinh ý niệm này!

Ở một nơi khác, trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn những đám kiếp vân đen kịt tỏa ra uy áp kinh khủng trên đầu, trong lòng không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn tràn đầy hưng phấn.

“Ha ha ha, cuối cùng cũng sắp hóa hình, hy vọng Đế Tôn tiền bối chưa xuất quan rời đi!” Đế Tuấn cười lớn.

“Chỉ cần vượt qua hóa hình kiếp, ta có thể cùng Đế Tôn tiền bối tung hoành Hồng Hoang!” Đông Hoàng Thái Nhất cũng vô cùng hưng phấn và mong chờ.

Chiến ý dâng cao, căn bản không để hóa hình kiếp mà các tu sĩ khác nghe thấy đã biến sắc vào mắt.

“Nhanh chóng làm xong việc, sớm theo bản tọa xuống Hồng Hoang!” Giọng nói nhàn nhạt của Đế Tôn truyền đến.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều không coi hóa hình kiếp ra gì, Đế Tôn đương nhiên càng không thèm để ý.

Dù sao hai người này cũng là siêu cấp đả thủ mà hắn đã nhắm

trúng, nếu ngay cả hóa hình kiếp cỏn con cũng không đối phó được, vậy thì còn chơi cái gì nữa?

May mà hóa hình kiếp không có ý thức, nếu không, thấy ba người Đế Tôn xem thường nó như vậy, chắc chắn sẽ tức giận đến nổ tung.

Nhưng đột nhiên, kiếp vân như ăn phải thuốc nổ, điên cuồng hút lấy tinh thần chi lực trong phạm vi hàng trăm triệu dặm, uy áp kinh khủng trực tiếp tăng vọt gấp bốn năm lần.

Chỉ riêng uy áp, cường độ của hóa hình kiếp này đã vượt qua hóa hình kiếp của Đế Tôn năm đó.

Đương nhiên, không phải hóa hình kiếp thật sự nổi giận, mà là vì Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tụ lại một chỗ, hóa hình kiếp của hai người chồng lên nhau, uy lực đương nhiên tăng mạnh.

Nhưng, cho dù như vậy, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không để trong lòng.

Đế Tôn càng không để vào mắt, cứ coi như là rèn luyện trước cho hai người đi!

"Vâng, Đế Tôn tiền bối!

Chúng ta tuân lệnh!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghe thấy giọng của Đế Tôn, không còn do dự, lập tức nghênh chiến hóa hình kiếp.

Một người tay cầm Hà Đồ, một người tay cầm Lạc Thư, phối hợp vô cùng ăn ý.

Không còn cách nào khác, dù sao Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất đã đưa cho Đế Tôn, chỉ có thể cùng nhau sử dụng Hà Đồ Lạc Thư.

"Ầm ầm ầm!" Hóa hình kiếp dường như bị khiêu khích, điên

cuồng giáng xuống từng đạo kiếp lôi kinh khủng.

Cột sét màu tím từ trong tầng mây đen kịt giáng xuống, dường như xuyên thủng không gian, bao phủ lấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, năng lượng cuồng bạo điên cuồng tàn phá bốn phía, điện quang lấp lóe, vô cùng chói mắt.

Do hóa hình kiếp của hai người chồng lên nhau, uy lực của những kiếp lôi này tăng gấp bội, đạt đến sức công kích của cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không hổ là hoàng giả Yêu tộc trời sinh chỉ đứng sau Đế Tôn, bá khí ngút trời.

Chương 96

Hai người lại là hai huynh đệ, tâm ý tương thông, phối hợp ăn ý, cùng nhau thúc giục Hà Đồ Lạc Thư, bố trí phòng ngự mạnh mẽ.

Mặc cho kiếp lôi cuồng bạo thế nào, cũng không thể làm tổn thương họ một phân!

Đương nhiên, ở giai đoạn cuối của độ kiếp, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện vấn đề pháp lực không đủ, không thể hóa giải kiếp lôi dễ dàng như lúc đầu.

Nhưng dựa vào bản thể nhục thân cường hãn, cuối cùng họ cũng an toàn vượt qua hóa hình kiếp.

"Làm tốt lắm!" Đế Tôn đứng bên cạnh nhìn biểu hiện của hai người, hài lòng gật đầu.

Dù sao cũng là hai siêu cấp đả thủ mà hắn đã chỉ định, thực lực của hai người càng mạnh, hắn càng hài lòng.

Lúc này, kiếp vân trên cao không cam lòng tan đi, hai cột sáng màu trắng sữa ẩn chứa sức mạnh thiên đạo huyền bí xuyên qua tầng tầng mây đen, chiếu xuống người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Sức mạnh thần bí cường đại tiến vào cơ thể hai người, lập tức tiến hành cải tạo.

Bản thể khổng lồ co lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, nhanh chóng biến thành kích thước người thường, và hóa thành hình người.

Đợi cột sáng trắng tan đi, hai nam tử trẻ tuổi tướng mạo đường đường xuất hiện trước mặt Đế Tôn.

Cả hai đều giống Đế Tôn, mặc cẩm bào màu vàng sáng, trên cẩm bào thêu hình Tam Túc Kim Ô đang dục hỏa bay lượn.

Rõ ràng, đây chính là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sau khi hóa hình.

Hóa hình thành công, tu vi của họ đều thuận lợi đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, khí thế phi phàm, thần thái phi dương.

Nhưng, khi nhìn thấy Đế Tôn, thần sắc họ lập tức trở nên vô cùng cung kính, vội vàng chạy đến trước mặt Đế Tôn, cúi người hành lễ.

"Đế Tuấn bái kiến Đế Tôn tiền bối!

Cảm tạ tiền bối hộ pháp!" "Thái Nhất bái kiến Đế Tôn tiền bối!

Cảm tạ tiền bối hộ pháp!" Bất kể trở nên mạnh mẽ đến đâu, trước mặt Đế Tôn, họ đều là văn bối, đều là đệ đệ!

Hoàn toàn không dám tỏ ra chút kiêu ngạo nào!

"Không tệ, bản tọa rất hài lòng, bây giờ có thể theo bản tọa đến Hồng Hoang!" Đế Tôn mỉm cười gật đầu.

"Tốt quá rồi, đa tạ Đế Tôn tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi mừng rỡ, vội vàng cảm tạ Đế Tôn.

Thế là, ba đại Tam Túc Kim Ô, bắt đầu chính thức ra mắt Hồng Hoang!

Đế Tôn dẫn đầu, mang theo Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vượt qua hư không tinh thần, trải qua một chuyến xuyên không gian dài đằng đẵng, cuối cùng giáng lâm Hồng Hoang, lơ lửng bên ngoài cửu thiên.

Cúi đầu nhìn xuống, một luồng khí tức mênh mông hùng vĩ lập tức ập đến, mang lại cảm giác chấn động cực độ!

"Tiền bối, đây là Hồng Hoang sao?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều nhìn về phía Đế Tôn, hy vọng hắn có thể giới thiệu một phen.

“Không sai, đây chính là Hồng Hoang đại lục, nhìn ngọn núi cao sừng sững nối liền trời đất kia, đó là Bất Chu Sơn, do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, dưới chân Bất Chu Sơn, có một trong Tiên Thiên Tam Tộc là Kỳ Lân tộc chiếm cứ, xưng bá một phương!” Đế Tôn chỉ vào hư ảnh hùng vĩ của Bất Chu Sơn ở phía chân trời xa, bắt đầu giới thiệu cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất về Hồng Hoang và sự phân bố thế lực ở đây.

Dù sao hai người này cũng là siêu cấp đả thủ mà hắn đã chỉ định, nếu ngay cả thế lực địch ta ở Hồng Hoang cũng không phân biệt được, sau này làm sao chinh chiến cho hắn?!

“Kỳ Lân tộc?

Tiên Thiên Tam Tộc?” Trong mắt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng thời lóe lên một tia sáng, cả hai đều nhạy bén nắm bắt được một thông tin từ lời nói của Đế Tôn.

“Đế Tôn tiền bối, Tiên Thiên Tam Tộc là gì?” Đế Tuấn lập tức hỏi.

“Tiên Thiên Tam Tộc là ba chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, lần lượt là Long tộc, Phượng hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, trong đó Long tộc xưng bá phương đông, chiếm cứ tứ hải phương đông, Phượng hoàng tộc xưng bá phương nam, lấy Bất Tử Hỏa Sơn làm lãnh địa, còn Kỳ Lân tộc bản tọa vừa nói rồi, chiếm cứ Bất Chu Sơn, là ba bá chủ hiện tại của Hồng Hoang!” Đế Tôn mang theo một nụ cười nhạt giải thích.

“Đế Tôn tiền bối, ba đại bá chủ đó có mạnh không?” Đông Hoàng Thái Nhất hỏi tiếp.

Ánh mắt y lóe lên, tỏa ra một luồng chiến ý nồng đậm, muốn biết ba đại bá chủ rốt cuộc mạnh đến đâu.

Nếu danh không xứng với thực, y sẽ kéo Tiên Thiên Tam Tộc

xuống khỏi vị trí bá chủ!

Chương 97

Trong mắt y, chỉ có Đế Tôn và Tam Túc Kim Ô mới có tư cách làm bá chủ!

"So với các chủng tộc khác ở Hồng Hoang thì mạnh, nhưng đối với bản tọa mà nói, cũng chỉ tàm tạm thôi!" Đế Tôn tùy ý nói, "Bản tọa vừa xuống Hồng Hoang không lâu, đã giao thủ với Kỳ Tổ của Kỳ Lân tộc, sau đó lại giao thủ với Long Vương của Long tộc, đều đứng ở thế bất bại!" "Đế Tôn tiền bối uy vũ!" Ánh mắt của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đế Tôn lập tức trở nên sùng kính, không ngờ Đế Tôn lại trâu bò như vậy, vậy mà sớm đã đối đầu với bá chủ Hồng Hoang, lại còn đứng ở thế bất bại!

Điều này có nghĩa là gì?

Nghiễm nhiên cho thấy Đế Tôn hiện đã đứng ở vị trí đỉnh cao của kim tự tháp tu sĩ Hồng Hoang rồi!

"Đế Tôn tiền bối quả nhiên không hổ là Đế Tôn tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi kinh ngạc trong lòng, họ đều biết thực lực của Đế Tôn rất mạnh, nhưng rốt cuộc mạnh đến đâu thì không rõ.

Mãi cho đến bây giờ, cuối cùng họ đã có một khái niệm rõ ràng, đó là Hồng Hoang vô địch!

Đùa sao, ngay cả bá chủ Hồng Hoang cũng không địch lại Đế Tôn, vậy không phải là vô địch sao?

Trong nháy mắt, sự sùng bái của hai người đối với Đế Tôn đã đạt đến mức độ cao sơn ngưỡng chỉ.

Đồng thời họ cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, lúc trước không

thể cùng Đế Tôn xuống Hồng Hoang, nếu không đã có thể chứng kiến phong thái vô địch cái thế của Đế Tôn khi đối chiến bất bại với bá chủ Hồng Hoang!

"Nhưng lúc đó bản tọa chỉ có một mình, hai tộc kia đông người thế mạnh, bản tọa cũng không làm gì được họ!" Đế Tôn đột nhiên chuyển giọng, giả vờ có chút tiếc nuối.

Hắn khiêm tốn rồi, đâu phải hắn không làm gì được Kỳ Tổ và Long Vương, mà là Kỳ Tổ và Long Vương không làm gì được hắn.

Nếu không, Kỳ Tổ và Long Vương sao lại chịu nhún nhường như vậy.

Nhưng, Đế Tôn cố ý nói như thế.

Câu nói này đang ngầm ám chỉ cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rằng, trận chiến với Kỳ Tổ và Long Vương không phải là giao lưu thân thiện, mà là Kỳ Tổ và Long Vương cho rằng hắn chỉ có một mình dễ bắt nạt, là quan hệ thù địch.

Nếu không phải thực lực của hắn đủ mạnh, e rằng đã bị Kỳ Tổ hoặc Long Vương trấn áp rồi!

Vì vậy, sau này nếu có cơ hội, nhất định phải tiêu diệt Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Đế Tôn đang trải đường cho kế hoạch sắp tới của mình!

"Thật vô lý!

Cái gọi là bá chủ đó tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì!

Tiền bối, hay là chúng ta cũng thành lập một thế lực ở Hồng Hoang, xưng bá một phương!" Đế Tuấn lập tức căm phẫn đề nghị.

Đế Tôn là trưởng bối và người dẫn đường mà hắn kính trọng nhất, vừa nghe Kỳ Lân tộc và Long tộc cậy đông người đối phó Đế

Tôn, hắn liền nổi giận.

Hắn mạnh mẽ đề nghị Đế Tôn hô một tiếng, cũng thành lập một thế lực mạnh mẽ, sau đó tiêu diệt Kỳ Lân tộc và Long tộc!

"Đại ca nói không sai, có Đế Tôn tiền bối trấn giữ, lại có huynh đệ chúng ta mở mang bờ cõi, nhất định có thể quét sạch Kỳ Lân tộc và Long tộc, để tiền bối trút được mối hận trong lòng!

Để chúng sinh Hồng Hoang biết rằng, Tam Túc Kim Ô chúng ta không dễ chọc!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng hừng hực khí thế.

Không hổ là hoàng giả trời sinh, bị Đế Tôn ám chỉ khai sáng như vậy, lập tức đã hiểu ra việc thành lập thế lực, xưng vương xưng bá.

Điều này vừa đúng ý của Đế Tôn!

"Quả nhiên không hổ là người bản tọa đã chọn, bản tọa cũng nghĩ như vậy, cho nên bản tọa đã lên kế hoạch cho việc này, đợi thời cơ chín muồi, bản tọa sẽ tuyên chiến với Kỳ Lân tộc và Long tộc, để chúng biết cái giá phải trả khi chọc vào bản tọa!" Đế Tôn nói một cách bá đạo.

"Ý của tiền bối là đã thành lập xong một thế lực rồi sao?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hưng phấn.

Trong cơ thể họ chảy dòng máu của hoàng giả, vừa nghe đến việc thành lập thế lực đã cảm thấy hưng phấn kích động theo bản năng.

"Không, bản tọa định trực tiếp thu phục một thế lực!" Đế Tôn trả lời.

Lời nói của hắn tuy tùy ý, nhưng lại toát ra một luồng bá khí vô hình khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chấn động tâm thần, cúi đầu sùng bái.

"Lẽ nào tiền bối định thu phục Phượng hoàng tộc?" Đế Tuấn hai

mắt sáng lên, đột nhiên hỏi.

Là Thiên Đế Yêu tộc nguyên bản của Hồng Hoang, hắn không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà còn có trí mưu, đã nói trúng điểm mấu chốt.

Chương 98

Tiên Thiên Tam Tộc, Long tộc, Phượng hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, trong đó Long tộc và Kỳ Lân tộc đều có thù với Đế Tôn, vậy thì muốn đối phó đối phương, đương nhiên thu phục Phượng hoàng tộc là đơn giản và tiện lợi nhất.

"Đoán không sai, Phượng hoàng tộc chưởng khống Nam Minh Ly Hỏa, thống lĩnh phi cầm nhất tộc, tương tự như Tam Túc Kim Ô nhất tộc chúng ta.

Năm đó bản tọa tiên chiến Kỳ Tổ, tái chiến Long Vương, danh chấn Hồng Hoang, Phượng hoàng tộc đã nghênh đón bản tọa, cung kính hết mực, ngay cả Phượng Tổ cũng như vậy!

Không chỉ thế, Phượng Tổ cũng đã đồng ý kết thành đạo lữ với bản tọa!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Ngắn gọn súc tích, vài câu nói đã giải thích rõ ràng ngọn ngành sự việc cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Thế là, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sùng bái và khâm phục Đế Tôn đến ngũ thể đầu địa.

Tiên Thiên Tam Tộc là ba bá chủ Hồng Hoang, Đế Tôn trước tiên đối mặt với hai đại bá chủ mà bất bại, tiếp đó lại khiến đại bá chủ thứ ba cung kính hết mực, và còn sắp thu đại bá chủ thứ ba Phượng Tổ làm đạo lữ.

Chiến tích này, quả thực là quá trâu bò!

Nhìn khắp Hồng Hoang, ngoài Đế Tôn ra, tuyệt đối không tìm được người thứ hai!

"Chúng ta chúc mừng Đế Tôn tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng

Thái Nhất lập tức chúc mừng Đế Tôn, thần sắc hưng phấn, còn vui hơn cả việc mình kết hôn.

"Lần này bản tọa đưa các ngươi ra ngoài, cũng là để các ngươi tham gia đại hôn của bản tọa và Phượng Tổ, đợi sau khi bản tọa nhập chủ Phượng hoàng tộc, cũng sẽ giao cho các ngươi trọng trách, vì bản tọa mở mang bờ cõi, xưng bá Hồng Hoang!" Đế Tôn tuần tuần thiện dụ.

"Đa tạ Đế Tôn tiền bối, Đế Tuấn (Thái Nhất) nhất định sẽ vì tiền bối vào nước sôi lửa bỏng, không từ nan!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức lớn tiếng nói.

Thần sắc kích động, tâm triều dâng trào, cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi sục.

Dường như họ đã thấy được, dưới ý chí vĩ đại chí cao của Đế Tôn, dẫn dắt vô số cường giả Phượng hoàng tộc, trước tru Kỳ Lân, sau diệt Long tộc, cuối cùng xưng bá Hồng Hoang!

Từ đó, Đế Tôn một người dưới, vạn người trên.

À không, dưới Đế Tôn và đạo lữ của Đế Tôn, vạn người trên!

"Tốt!

Việc không nên chậm trễ, theo bản tọa đến Bất Tử Hỏa Sơn!" Đế Tôn hài lòng nói.

Sau đó, hắn mang theo Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xuyên qua Hồng Hoang, đến Bất Tử Hỏa Sơn ở đại lục phương nam.

Đương nhiên, để hai người quen thuộc hơn với cục diện Hồng Hoang, hắn đặc biệt dẫn hai người đi qua không phận Đông Hải, rồi bay qua Bất Chu Sơn, cuối cùng mới giáng lâm tại Bất Tử Hỏa Sơn.

Đế Tôn vừa giáng lâm Bất Tử Hỏa Sơn, các tu sĩ Phượng hoàng

tộc nhìn thấy đều kích động hô lên.

"Đế Tôn tiền bối, Đế Tôn tiền bối đã trở về!" 63.

Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh toàn bộ Phượng hoàng tộc đều sôi sục, vô số cường giả Phượng hoàng tộc tìm đến, tất cả đều như người hâm mộ nhìn thấy thần tượng, ánh mắt nóng rực nhìn Đế Tôn.

Cách bảy vạn năm, Đế Tôn cuối cùng cũng lại hiện thân ở Bất Tử Hỏa Sơn, khiến họ vô cùng kích động và mong chờ.

Phải biết rằng, ngày Đế Tôn trở về, cũng là lúc đại hôn với Phượng Tổ, sao có thể không mong chờ?

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lần đầu tiên thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy, không khỏi lại một lần nữa kinh ngạc không thôi.

Giờ khắc này, cuối cùng họ cũng thực sự cảm nhận được địa vị của Đế Tôn ở Phượng hoàng tộc cao đến mức nào.

Cảm giác như Phượng hoàng tộc không phải của Phượng Tổ, mà là của Đế Tôn vậy.

"Cuối cùng ngươi cũng trở về!" 64.

Lúc này, một giọng nữ dịu dàng mà không mất đi uy nghiêm truyền đến, đầu đội phượng quan, thân mặc phượng bào, khí chất hoa quý phong hoa tuyệt đại của Phượng Tổ cũng kịp thời tìm đến, ánh mắt nhìn Đế Tôn mang theo một tia nhu tình.

Vốn tưởng rằng Đế Tôn đi một chuyến đến tinh thần hư không sẽ không mất bao lâu, không ngờ đi một lần là bảy vạn năm, hơn nửa nguyên hội.

Mặc dù đối với cường giả cấp bậc này, thời gian này không dài, nhưng phải biết rằng, thân ảnh bá khí vĩ ngạn của Đế Tôn đã khắc sâu

trong lòng Phượng Tổ.

Phượng Tổ đã đem lòng yêu mến Đế Tôn, một ngày không gặp như cách ba thu, huống hồ là hơn nửa nguyên hội dài như vậy!

Chương 99

Nếu không phải bên cạnh có nhiều cường giả Phượng hoàng tộc đang nhìn, nàng đã muốn cùng Đế Tôn tâm sự rồi.

"Tiện thể bế quan đột phá luôn!" Đế Tôn mỉm cười giải thích.

"Cái gì?

Ngươi lại đột phá rồi?" Gương mặt xinh đẹp của Phượng Tổ lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, vội vàng nhìn tu vi cảnh giới của Đế Tôn, quả thực đã từ Đại La Kim Tiên trung kỳ đột phá lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Điều này khiến Phượng Tổ không khỏi kinh ngạc trong lòng, Đế Tôn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ đã có thể khiến Kỳ Tổ và Long Vương chịu thiệt nhận thua, bây giờ đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, vậy thì còn gì bằng!

"Trời ạ, ta không nghe lầm chứ, Đế Tôn tiền bối vậy mà lại đột phá rồi?" Các cường giả Phượng hoàng tộc bên cạnh nghe xong cũng bắt đầu kinh ngạc.

"Trước đây Đế Tôn tiền bối đã mạnh như vậy rồi, bây giờ lại đột phá, vậy thì phải mạnh đến mức nào!" Một cường giả Phượng hoàng tộc khác cũng trợn to mắt kinh ngạc.

"Đúng là ông trời ưu ái Phượng hoàng tộc mà!" Vô số tu sĩ Phượng hoàng tộc trong lòng mừng rỡ, thần sắc hưng phấn không thôi, còn kích động hơn cả việc mình đột phá.

Đế Tôn càng trở nên mạnh hơn, chỉ cần Đế Tôn dẫn dắt Phượng hoàng tộc, Hồng Hoang ai có thể chống lại.

Phượng hoàng tộc xưng bá, chỉ trong gang tấc!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, không khỏi tự hào ưỡn ngực, cũng cảm thấy vô cùng có mặt mũi.

Nhìn xem, Đế Tôn tiền bối của chúng ta!

Trâu bò không!

Run rẩy đi!

Đế Tôn mỉm cười, mặc dù mọi người đều đang vui mừng cho hắn, nhưng hắn lại không có nửa phần đắc ý.

Bởi vì trong mắt hắn, so với việc đại hôn với Phượng Tổ sắp tới, chút đột phá này chẳng là gì.

Dù sao đại hôn với Phượng Tổ, sẽ nhận được thiên hôn công đức, hắn và Phượng Tổ sẽ cùng nhau đột phá lần nữa, tu vi toàn bộ đại tăng.

Như vậy, hắn không chỉ có thể chính diện đối kháng Kỳ Tổ và Long Vương, mà còn có thể trực tiếp trấn áp đối phương, thực lực đuổi kịp đại BOSS Hồng Hoang là Hồng Quân!

Đuổi kịp và vượt qua Hồng Quân, mới là mục tiêu thực sự của hắn bây giờ!

"Chỉ là một chút đột phá, không đáng nhắc tới!" Đế Tôn thản nhiên đáp lại Phượng Tổ.

Một câu nói lập tức khiến mọi người lại một lần nữa kính phục không thôi, nhìn xem, đây mới gọi là cường giả đỉnh cấp, phong thái của cường giả đỉnh cấp!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng vô cùng xúc động, không khỏi lộ ra vẻ hối hận, cảm thấy biểu hiện vừa rồi thật có lỗi với sự dạy dỗ của Đế Tôn.

"Hai vị này là?" Lúc này, Phượng Tổ cuối cùng cũng dời ánh mắt

khỏi người Đế Tôn, nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh hắn, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

"Hai vãn bối trong tộc của bản tọa, tên là Đế Tuấn và Thái Nhất, bản tọa đưa chúng xuống rèn luyện một phen!" Đế Tôn mỉm cười giải thích.

Nói xong, hắn nhìn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, dùng giọng điệu của trưởng bối giới thiệu: "Vị này là Phượng Tổ, còn không mau tới hành lễ?" Phượng Tổ sắp trở thành người phụ nữ của hắn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không thể chậm trễ.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng hiểu rõ điều này, nghe lời Đế Tôn, lập tức tiến lên cúi người hành lễ với Phượng Tổ, thái độ vô cùng cung kính.

"Vãn bối Đế Tuấn (Thái Nhất) bái kiến Phượng Tổ tiền bối!" "Không cần đa lễ, nguyên lai là đệ tử trong tộc của Đế Tôn đạo hữu, chẳng trách lại là một biểu nhân tài!" Phượng Tổ lập tức khen ngợi.

"Tiền bối quá khen, vãn bối hổ thẹn không dám nhận!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức khiêm tốn.

Vừa mới tiếp thu lời nói và hành động của Đế Tôn, họ biểu hiện vô cùng khiêm tốn, không dám có chút đắc ý.

Đồng thời, trong lòng họ cũng cảm thán Đế Tôn quá trâu bò, vậy mà có thể thu phục được một Phượng Tổ phong hoa tuyệt đại như vậy làm đạo lữ.

Vừa rồi khi Phượng Tổ mới xuất hiện, ngay cả họ cũng cảm thấy vô cùng kinh diễm, suýt nữa nhìn ngây người.

Nếu không biết nàng là người phụ nữ của Đế Tôn, họ không dám nhìn thêm một lần, chỉ sợ có nửa phần khinh nhờn!

Kết thúc màn khen ngợi xã giao, Đế Tôn và Phượng Tổ bắt đầu

thương lượng chính sự.

Chương 100

“Yếu lĩnh của Chu Tước đại trận bản tọa đều đã ghi chép trong ngọc điệp, có thể để Hoàng Lam thất nữ tham ngộ trước, sau đó mới truyền thụ cho toàn tộc!” 65.

Đế Tôn lấy ra một chiếc ngọc điệp trong suốt lấp lánh, đưa cho Phượng Tổ.

Đồng thời, hắn điểm danh để bảy người Hoàng Lam tham ngộ trước, như đã hứa, nếu có cơ hội sẽ ban cho bảy nữ một đoạn cơ duyên, hắn sẽ làm được!

Mặc dù tham ngộ trước không khiến bảy nữ trở nên lợi hại hơn bao nhiêu, nhưng ít nhất có thể khiến họ nổi bật giữa hàng trăm triệu tộc nhân Phượng hoàng, đây là một tài sản vô hình.

“Được, cứ làm theo ý ngươi!” Phượng Tổ gật đầu, nhận ngọc điệp từ tay Đế Tôn rồi đưa cho một cường giả Phượng hoàng tộc bên cạnh, bảo họ làm theo chỉ thị của Đế Tôn, để Hoàng Lam thất nữ tham ngộ trước.

Sau đó, nàng mang theo một tia cười ý, nhìn về phía Đế Tôn nói: “Bây giờ, đến chuyện của ta rồi!” “???” Đế Tôn lập tức lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu lời của Phượng Tổ có ý gì.

“Sau khi ngươi đi, thiếp thân đã hạ lệnh cho tộc nhân chuẩn bị tất cả, chỉ đợi ngươi trở về là có thể cùng thiếp thân đại hôn!” Giọng nói dịu dàng của Phượng Tổ ẩn chứa một tia e thẹn. 66.

Mặc dù là Phượng Tổ của Phượng hoàng tộc, bình thường làm việc dứt khoát, bá khí ngút trời, nhưng khi trước mặt tất cả tộc nhân chủ động muốn thành hôn với Đế Tôn, nội tâm cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

“Cái gì???” Đế Tôn suýt nữa mặt đầy dấu hỏi, bị Phượng Tổ làm cho càng thêm hồ đồ, hắn nhớ rõ ràng đã hẹn với Phượng Tổ, trước tiên nâng cao thực lực của Phượng hoàng tộc làm chứng minh, sau đó mới cử hành đại hôn.

Vì thế hắn mới quay về tinh thần hư không, luyện hóa Nam Đẩu Thất Tinh, tham ngộ Chu Tước đại trận, bây giờ còn chưa kiểm nghiệm uy lực, Phượng Tổ đã nóng lòng như vậy rồi sao?

“Không phải nên kiểm nghiệm uy lực của Chu Tước đại trận trước sao?” Đế Tôn xác nhận lại.

“Thiếp thân tin ngươi!” Phượng Tổ không chút suy nghĩ đáp lại.

Bảy vạn năm, hiệu quả của cây bàn đào đã thấy rõ, Chu Tước đại trận tự nhiên sẽ không nghi ngờ.

Vì vậy, nàng mới không lãng phí thời gian đi kiểm nghiệm Chu Tước đại trận, quyết định cùng Đế Tôn làm xong việc này trước!

Không kịp nữa rồi, mau lên xe!

“Được!

Vậy cứ theo ý ngươi đi!” Đế Tôn đồng ý.

Đùa sao, Phượng Tổ là phụ nữ mà còn chủ động như vậy, hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Ai từ chối người đó là đồ ngốc!

Thế là, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn Đế Tôn, khâm phục hắn đến ngũ thể đầu địa.

Phượng Tổ, một trong ba bá chủ Hồng Hoang, phong hoa tuyệt đại, cái thế vô song!

Bây giờ, lại vội vàng muốn thành hôn với Đế Tôn như vậy, đối với Đế Tôn lại tin tưởng như thế.

Có thể thấy, mị lực của Đế Tôn phải trâu bò đến mức nào, quả thực là xưa nay chưa từng có!

Phượng Tổ nhận được câu trả lời chính xác của Đế Tôn, không chút chậm trễ, lập tức hạ lệnh, chuẩn bị đại hôn.

Nhưng đúng lúc này, trong mắt Đế Tôn lóe lên một tia sáng, đột nhiên giơ tay nói: "Khoan đã!

Đại hôn của chúng ta là chuyện lớn của Hồng Hoang, sao có thể không mời các cường giả đỉnh cấp đến quan lễ?" Hắn đã tính toán từ sớm, ngày đại hôn, người khác có thể không mời, nhưng Kỳ Tổ và Long Vương nhất định phải mời!

Đợi hắn và Phượng Tổ nhận được thiên hôn công đức, thực lực đại tăng, đối với Kỳ Tổ và Long Vương hoàn toàn có thể nghiền ép.

Lúc đó, nếu thiên đạo không kịp phản ứng, có khả năng nhân cơ hội tiêu diệt toàn bộ đối phương.

Vậy thì, thống nhất Hồng Hoang, sẽ dễ dàng giải quyết!

Phượng Tổ trước tiên ngẩn ra, sau đó trong mắt lóe lên một tia sáng, nhanh chóng đã hiểu ra kế hoạch của Đế Tôn.

Đối với việc trấn áp Kỳ Tổ và Long Vương, trong lòng nàng cũng có tính toán.

Nàng và Đế Tôn đại hôn sẽ được thiên đạo ban thưởng công đức, cho nên nàng định đợi đại hôn kết thúc, luyện hóa công đức xong mới đi tìm Kỳ Tổ và Long Vương.

Chương 101

Nhưng không ngờ Đế Tôn lại mạnh mẽ như vậy, vậy mà trực tiếp mời đối phương đến quan lễ, trực tiếp tìm cơ hội tiêu diệt đối phương ngay tại đại hôn.

Nếu thật sự thành công, tâm nguyện nhiều năm của nàng e rằng sắp thực hiện được!

"Được!

Vậy cứ làm theo ý ngươi!" Phượng Tổ thống khoái đồng ý.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, việc này giao cho các ngươi đi làm!" Đế Tôn nhìn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, trực tiếp giao nhiệm vụ cho hai người.

Mang hai siêu cấp đả thủ xuống Hồng Hoang, đương nhiên phải để họ gánh vác sứ mệnh của mình!

"Chúng ta tuân mệnh!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không chút do dự cúi người lĩnh mệnh.

Chỉ cần là mệnh lệnh của Đế Tôn, họ đều sẽ kiên quyết chấp hành.

Thế là, dưới sự sắp xếp của Phượng Tổ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mỗi người dẫn một đội tu sĩ Phượng hoàng tộc xuất phát, lần lượt đến Bất Chu Sơn của Kỳ Lân tộc và Đông Hải của Long tộc.

Đương nhiên, xét đến rủi ro của chuyến đi này, Đế Tôn đặc biệt bố trí một ấn ký trận pháp trên người hai người, nếu có nguy hiểm xảy ra, hắn có thể dịch chuyển đến bên cạnh đối phương.

Như vậy, cho dù Long Vương và Kỳ Tổ muốn gây bất lợi cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hắn cũng có thể kịp thời ứng phó.

Sau khi quyết định xong những việc này, Đế Tôn và Phượng Tổ mang theo trăm triệu tộc nhân trở về cung điện.

"Ngươi cảm thấy họ có đến không?" Phượng Tổ hỏi.

"Với tính cách cao ngạo của họ, chắc chắn sẽ đến!" Đế Tôn vô cùng khẳng định trả lời.

Hai người đó cũng tuyệt đối rất tò mò về mục đích thực sự của hôn lễ này, chỉ cần tò mò, thì không thoát khỏi kế của Đế Tôn.

"Vậy ngươi có bao nhiêu phần chắc chắn kế hoạch sẽ thành công!" Phượng Tổ lại hỏi.

"Năm ăn năm thua đi!" Đế Tôn không chút suy nghĩ trả lời.

Phượng Tổ không biết, nhưng hắn rõ ràng, kế hoạch tuy rất hoàn mỹ, nhưng đừng xem thường khả năng tự điều chỉnh của thiên đạo Hồng Hoang.

Thiên đạo chú trọng nhất là sự cân bằng, bất kể là thế tam tộc đỉnh lập hiện tại hay sự xưng bá của Vu Yêu, trong Hồng Hoang nguyên bản đều có sự kìm hãm lẫn nhau.

Bây giờ hắn đang dần phá vỡ sự cân bằng này, đặc biệt là mấu chốt để phá vỡ hoàn toàn sự cân bằng là nhận được thiên hôn công đức từ thiên đạo.

Một bên nhận công đức của thiên đạo, một bên phá hoại sự cân bằng của trời, thiên đạo có thể vui vẻ sao?

Không chừng, thiên đạo lại sẽ để người phát ngôn Hồng Quân ra mặt.

Vì vậy, ý của năm ăn năm thua là, nếu Hồng Quân đến, thì thôi, nếu Hồng Quân không đến, Kỳ Tổ và Long Vương chắc chắn sẽ chết!

"Cái gì?

Đế Tôn muốn đại hôn với Phượng Tổ, và còn mời bản tổ đến quan lễ?" Tại Bất Chu Sơn, một luồng khí thế cuồng bạo phẫn nộ ngút trời.

Trong đại điện Kỳ Lân tộc, Kỳ Tổ vừa kinh ngạc vừa tức giận, mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm Đế Tuấn đang đứng trước mặt, ánh mắt đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống!

"Không sai, Đế Tôn tiền bối đã giao phó như vậy!

Xin Kỳ Tổ đúng giờ tham gia!" Đế Tuấn không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lại.

Mặc dù khí thế của Kỳ Tổ rất mạnh, nhưng chuyến đi này hắn đại diện cho Đế Tôn, tuyệt đối không cho phép làm mất mặt Đế Tôn.

"Tốt tốt tốt!

Thật biết chơi!" Kỳ Tổ nghiến răng nghiến lợi nói.

Vốn y nghĩ có thể mời Đế Tôn gia nhập Kỳ Lân tộc, giúp y đối phó Long tộc và Phượng hoàng tộc.

Không ngờ Đế Tôn lại có thao tác khó lường như vậy, sau khi tiêu diệt một phần tám Long tộc lại chạy đến Phượng hoàng tộc, mẹ nó còn muốn đại hôn với Phượng Tổ.

Chương 102

Mặc dù không biết đại hôn rốt cuộc để làm gì, nhưng điều này không nghi ngờ gì cho thấy Đế Tôn đã liên hợp với Phượng Tổ.

Đối với y, đây tuyệt đối là một tin xấu trời giáng!

Nếu bây giờ Phượng hoàng tộc tấn công Kỳ Lân tộc, y tuyệt đối không chống đỡ nổi.

Trong một lúc, Kỳ Tổ ngoài phẫn nộ ra còn cảm thấy kinh hãi.

Cảnh tượng tương tự cũng gần như xảy ra không lâu sau đó tại Long cung Đông Hải!

"Ngươi nói lại với bản tổ một lần nữa?

Đế Tôn đã gia nhập Phượng hoàng tộc?" Trong đại điện Long cung, Long Vương nghe lời mời quan lễ của Đông Hoàng Thái Nhất, giọng cao lên mấy tông, kinh ngạc và tức giận đến mức đứng bật dậy từ ngai rồng, bước nhanh đến trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, khí thế hung hãn, suýt nữa lật tung cả đại điện Long cung!

"Đế Tôn tiền bối không phải gia nhập Phượng hoàng tộc, mà là đại hôn với Phượng Tổ, xin Long Vương đúng giờ tham gia quan lễ!" Đông Hoàng Thái Nhất chống lại khí thế cuồng bạo của Long Vương, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lại.

"Ngươi nói cho bản tổ nghe, có khác biệt sao?" Long Vương giận dữ chất vấn, cả người vô cùng mất bình tĩnh!

Không thể bình tĩnh được!

Đông Hoàng Thái Nhất không nói gì, y cảm thấy có sự khác biệt nhỏ, Đế Tôn không phải gia nhập Phượng hoàng tộc, mà là nhập chủ Phượng hoàng tộc!

“Trở về nói với Đế Tôn, bản tổ tuyệt đối sẽ không đến quan lễ!

Bản tổ để ngươi sống sót trở về, là ngươi gặp may rồi!” Long Vương tức giận bừng bừng nói.

Hắn phất tay áo, quay trở lại ngai rồng ngồi xuống, lồng ngực phập phồng không yên, đặc biệt là khi nhìn thấy bộ trường bào Tam Túc Kim Ô trên người Đông Hoàng Thái Nhất, càng nhìn càng phẫn nộ, thậm chí còn mơ hồ nảy sinh một tia sát ý.

Lần trước Đế Tôn giáng lâm Đông Hải, mặt trời mọc ở Đông Hải, tiêu diệt một phần tám Long tộc, khiến Long tộc thương vong thảm trọng.

Nhưng sau khi hai bên đình chiến, Đế Tôn chủ động đề nghị muốn hắn giữ lại đảo Kim Ngao, khiến hắn cảm thấy Đế Tôn có thể sẽ bố trí đạo trường ở Đông Hải, coi trọng cường giả Đông Hải.

Nhưng không ngờ, Đế Tôn rời khỏi Đông Hải, biến mất hơn nửa nguyên hội, lại trực tiếp mang đến tin tức đại hôn với Phượng Tổ.

Điều này khiến hắn cảm thấy như bị Đế Tôn đùa giỡn!

Vì vậy, thấy Tam Túc Kim Ô, hắn liền nghĩ đến Đế Tôn, nghĩ đến Đế Tôn, trong lòng càng thêm tức giận, sát ý sôi trào!

Chuyện này hoàn toàn không nằm ngoài dự liệu của Đế Tôn, dù sao năm đó Long tộc chết thảm thật sự.

Cho nên khi nghe tin Đế Tôn lại cặp kè với Phượng Tổ, Kỳ Tổ thì không sao, Long Vương chắc chắn sẽ nổi điên, không chừng sẽ tức giận giết người.

Vì vậy, Đế Tôn mới bố trí ấn ký trên người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, để phòng bất trắc.

May mà Long Vương giữ được lý trí, vì kiêng kỵ Đế Tôn, cuối

cùng đã nhịn không ra tay, để Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác rời đi.

Sau đó, y quả quyết hạ lệnh.

"Người đâu, truyền lệnh bản tổ, đập nát đảo Kim Ngao cho bản tổ!" Long Vương giận không thể át nói.

Trong lòng y nén một cục tức cần phải giải tỏa, không dám phát tiết lên người Đông Hoàng Thái Nhất, liền phát tiết lên đảo Kim Ngao.

Theo y thấy, đảo Kim Ngao đó là do Đế Tôn điểm danh muốn có, đập nát đảo Kim Ngao, cũng tương đương với việc đập nát đạo trường của Đế Tôn, trút được một hơi tức.

Nhưng y lại không biết, Đế Tôn sắp trở thành Thiên Đế của Yêu tộc, ngoài đảo tiên Bồng Lai, Đế Tôn chẳng coi hòn đảo tiên nào ra gì.

Đảo Kim Ngao đó cũng không phải đạo trường của Đế Tôn, mà là đạo trường của Thượng Thanh Thông Thiên.

Đảo Kim Ngao bị đập, Đế Tôn không hề ảnh hưởng, người thực sự nên khóc lại là Thượng Thanh Thông Thiên.

"Khải bẩm Long Vương đại nhân, vậy chúng ta có đi tham gia đại hôn không?" Một vị cường giả Long tộc cẩn thận hỏi.

Năm đó Đế Tôn đại náo Đông Hải, đã gieo rắc bóng ma tâm lý cho họ.

Bây giờ nghe tin Đế Tôn lại đại hôn với Phượng Tổ, nhập chủ Phượng hoàng tộc, trong lòng họ đều cảm thấy hoảng sợ!

Chương 103

"Hừ!

Gã đó mời bản tổ đến quan lễ, chẳng qua là muốn làm bản tổ ghê tởm, bản tổ đi xem xem, rốt cuộc hắn có thể giở trò gì!" Long Vương lạnh lùng hừ nói.

Mặc dù miệng nói với Đông Hoàng Thái Nhất là không đi, nhưng thân thể lại rất thành thật, quyết định đi tham gia quan lễ, thăm dò hư thực của Đế Tôn.

Còn về việc Đế Tôn và Phượng Tổ liên hợp, y cũng đã nghĩ ra cách, chuẩn bị liên hợp với Kỳ Tổ, như vậy không cần phải lo lắng nữa.

Nhưng y không biết rằng, Đế Tôn mời y và Kỳ Tổ đến quan lễ không chỉ đơn giản là làm ghê tởm, mà là muốn mạng của họ!

Cùng lúc đó, tin tức về việc Đế Tôn sắp đại hôn với Phượng Tổ, mời cường giả Hồng Hoang đến quan lễ như mọc thêm cánh, cũng nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang.

"Đế Tôn tiền bối sắp đại hôn với Phượng Tổ, cường giả Đại La Kim Tiên đều có thể tham gia quan lễ!" Sự việc này lập tức gây nên sóng gió ở Hồng Hoang, vô số cường giả đều bàn tán xôn xao, hiệu ứng chấn động của nó so với việc Đế Tôn diệt sát một phần tám Long tộc năm đó có hơn chứ không kém.

Bất kể đi đâu, đều có thể nghe thấy các tu sĩ tò mò bàn luận về việc này, đồng thời cũng có các tu sĩ từ Đại La Kim Tiên trở lên bay về phía Bất Tử Hỏa Sơn, để kiến thức một phen.

Thanh thế của nó vô cùng lớn, tuyệt đối có thể so sánh với việc

Hồng Quân giảng đạo.

Đương nhiên, chủ yếu là cường giả ở đại lục phương nam, còn cường giả của tẩu thú nhất tộc và lân giáp nhất tộc, dù tò mò vạn phần, cũng không dám đến.

Dù sao với cục diện hiện tại của Hồng Hoang đại lục, cường giả đại lục phương nam đến quan lễ là tặng lễ, còn họ đến quan lễ là nộp mạng!

"Cái gì?

Gã đó vậy mà muốn đại hôn với Phượng Tổ?" Tại Côn Luân Sơn, Hồng Quân đang dạy dỗ Tam Thanh cũng thuận lý thành chương biết được tin tức Đế Tôn sắp đại hôn, không khỏi đầy mặt kinh ngạc.

Ông không rõ Đế Tôn làm vậy rốt cuộc có dụng ý đặc biệt gì, dù sao ông cũng mới là Chuẩn Thánh, không phải là Đạo Tổ vô sở bất tri, vô sở bất năng.

Nhưng, trực giác của ông cho biết, nếu để Đế Tôn thành công, Hồng Hoang tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện lớn!

"Bần đạo phải đi một chuyến, xem xem gã đó rốt cuộc đang giở trò gì!" Ánh mắt Hồng Quân lộ ra vẻ kiên định, dưới sự chỉ dẫn của thiên đạo trong cõi u minh, quả nhiên ông sẽ đi tham gia đại hôn của Đế Tôn.

Thế là, ông nhìn ba người Tam Thanh đang cung kính trước mặt, giọng điệu không cho phép nghi ngờ: "Vi sư phải đi một chuyến đến Bất Tử Hỏa Sơn, các ngươi theo vi sư!" Kể từ lần trước Đế Tôn suýt giết chết Tam Thanh, bây giờ ông không cho phép Tam Thanh rời khỏi tầm mắt của mình, cho nên lần này đến Bất Tử Hỏa Sơn, ông cũng phải mang theo Tam Thanh, để tránh đi vào vết xe đổ.

"Vâng, sư tôn!" Tam Thanh lập tức tuân theo.

Không có chút phản bác nào, họ chỉ mong có thể không rời Hồng Quân nửa bước.

Thế là, theo một cái phất tay lớn của Hồng Quân, ba người biến mất trên đỉnh Côn Luân Sơn.

À, đáng nói là, dưới sự dạy dỗ tận tình của Hồng Quân, Tam Thanh hiển nhiên đã hóa hình.

Dáng vẻ của họ đều gần giống với dáng vẻ trong Hồng Hoang nguyên bản, lần lượt là lão giả, trung niên và thanh niên.

Nhưng, trên gương mặt họ đều mang một vẻ tái nhợt bệnh tật, dường như trọng thương chưa lành.

Rõ ràng, là do năm đó bị Đế Tôn làm tổn thương quang kiển, sinh non!

"Đại hôn với Phượng Tổ?

Thú vị thú vị!

Xem ra ngươi và ta định sẵn là kẻ địch rồi!" Tại đại lục phương tây, La Hầu cũng nghe được tin tức về đại hôn của Đế Tôn và Phượng Tổ, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười lạnh đầy ý vị.

Y có ý định dùng ma đạo để xưng bá Hồng Hoang, vì thế, y cần đợi Tiên Thiên Tam Tộc chém giết đến mức lưỡng bại câu thương, mới có thể dẫn dắt đại quân ma tu đến làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng bây giờ, Đế Tôn lại chen chân vào đại chiến tam tộc, có khả năng sẽ phá hỏng kế hoạch của y.

Đây là chuyện y tuyệt đối không cho phép xảy ra.

"Để bản tổ xem xem, đại hôn này rốt cuộc có trò gì!" La Hầu đứng dậy, ánh mắt âm hiểm nhìn về hướng Bất Tử Hỏa Sơn, ma khí quanh

thân cuộn trào, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Là cường giả đỉnh cấp, y đương nhiên cũng có trực giác cực kỳ đáng sợ, ý thức được hôn lễ này e rằng không đơn giản như vậy.

Nếu không, với thân phận và thực lực của Đế Tôn không cần thiết phải làm ra vẻ hoa hòe hoa sói như vậy.

Chương 104

Cho nên, y cũng đi xem xem, Đế Tôn rốt cuộc đang giở trò gì.

Thế là, hai đại cự bá đạo ma của Hồng Hoang đều bị đại hôn của Đế Tôn hấp dẫn đến, điều này, đừng nói là các cường giả khác của Hồng Hoang, ngay cả Đế Tôn e rằng cũng không ngờ tới.

Hắn có thể đoán được Hồng Quân vị Đạo Tổ này có thể đến, nhưng không ngờ La Hầu vị Ma Tổ này cũng chạy đến góp vui.

Nhưng, điều này cũng vô hình trung nâng tầm đại hôn của hắn và Phượng Tổ lên một bậc!

Đạo Tổ Ma Tổ đều đến, mới xứng đáng là thiên hôn thật sự!

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã đến ngày đại hôn của Đế Tôn và Phượng Tổ.

Bất Tử Hỏa Sơn đèn hoa rực rỡ, trang trí vô cùng long trọng và hoa lệ.

Tất cả tu sĩ Phượng hoàng tộc đều mặt mày tươi cười, hân hoan vui vẻ, tỏ ra vô cùng hưng phấn và kích động.

Trên quảng trường cử hành đại hôn, có không ít cường giả Đại La đang giao lưu với nhau, đồng thời kiên nhẫn chờ đợi đại hôn bắt đầu.

Lúc này, một tiếng hô lớn đột nhiên truyền đến từ xa.

"Long tộc Long Vương đến quan lễ!" 67.

Theo tiếng hô, Long Vương dẫn theo hơn vạn Đại La Kim Tiên Long tộc hiện thân từ hư không, giáng lâm xuống quảng trường, khí thế mười phần.

Vừa mới đáp xuống, lại một tiếng hô lớn truyền đến.

“Kỳ Lân tộc Kỳ Tổ đến quan lễ!” Tiếng hô vừa dứt, Kỳ Tổ cũng dẫn theo hơn vạn cường giả Kỳ Lân tộc bước ra từ hư không, giáng lâm không xa Long Vương.

Rõ ràng, Long Vương và Kỳ Tổ đã thương lượng với nhau, tuy quyết định đến quan lễ, nhưng cũng sợ Đế Tôn và Phượng Tổ mai phục.

Vì vậy, không chỉ liên hợp, mà còn mang theo toàn bộ cường giả trong tộc, như vậy có thể tránh bị ám toán ở mức độ lớn nhất.

“Xem ra họ cũng có chuẩn bị!” Trong đại điện, Phượng Tổ nhìn về hướng Long Vương và Kỳ Tổ, ánh mắt lộ ra một tia ý vị.

“Nếu ta có thể trấn áp, có chuẩn bị thì đã sao, nếu không thể trấn áp, chuẩn bị rồi cũng vô ích, cuối cùng chẳng phải là để chống đỡ cho ta sao!” Đế Tôn không quan tâm cười nói.

Nếu không có Hồng Quân ngăn cản, Long Vương và Kỳ Tổ có mang theo bao nhiêu cường giả cũng vô dụng.

Nếu Hồng Quân ngăn cản, hắn không chọn động thủ, người của Long Vương và Kỳ Tổ càng vô dụng hơn!

Mang theo càng nhiều cường giả, chỉ khiến cho hôn lễ của Đế Tôn thêm phần chấn động và náo nhiệt!

“Những người nên đến gần như đã đến đủ, chuẩn bị đại hôn đi!” Đế Tôn nói.

“Được!” Phượng Tổ gật đầu, tâm niệm khẽ động, toàn thân hồng quang rực rỡ, một bộ phượng quan hà bí màu đỏ thẫm đã mặc trên người.

Dưới ánh mắt dịu dàng của nàng, Đế Tôn che khăn trùm đầu màu đỏ cho nàng, xuất hiện trước mặt đông đảo cường giả.

“Chúng ta ra mắt Đế Tôn đại nhân, Phượng Tổ đại nhân!” Các cường giả Đại La của đại lục phương nam đến quan lễ lập tức hành lễ với Đế Tôn và Phượng Tổ, nội tâm kích động không thôi.

Đại danh của Đế Tôn, những năm gần đây như sấm bên tai, chiến tích hiển hách của hắn khiến họ kính phục đến ngũ thể đầu địa.

Nếu không phải lần đại hôn này, e rằng họ không có cơ hội gặp được vị cường giả cái thế này, tự nhiên cảm thấy vô cùng hưng phấn và vinh diệu.

“Ra mắt Đế Tôn đạo hữu, Phượng Tổ đạo hữu!” Long Vương và Kỳ Tổ tuy trong lòng như nuốt phải ruồi, nhưng cũng chắp tay hành lễ với Đế Tôn và Phượng Tổ.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Phượng hoàng tộc, rồng mạnh không áp được rắn địa đầu, huống hồ là một đàn phượng hoàng bay lượn trên cửu thiên!

Mang theo hơn vạn cường giả là để phòng bị Đế Tôn và Phượng Tổ gây chuyện, chứ không phải chủ động gây chuyện.

Vì sự an toàn của bản thân, họ quả quyết nhận thua, thậm chí còn chuẩn bị một phần quà mừng, để tránh bị Đế Tôn bắt được cớ gây sự.

Thế là, các đại cường giả đều không khỏi kinh ngạc trước sự trâu bò của Đế Tôn.

Phượng Tổ là nữ bá chủ số một Hồng Hoang, phong hoa tuyệt đại, nghiêng nước nghiêng thành, là sự tồn tại mà vô số tu sĩ chỉ có thể ngưỡng vọng.

Chương 105

Long Vương và Kỳ Tổ cũng là bá chủ Hồng Hoang, thực lực đỉnh tiêm.

Đế Tôn đại hôn với Phượng Tổ, Long Vương và Kỳ Tổ phải chúc mừng, đúng là người thắng cuộc trong cuộc sống!

"Đa tạ chư vị đạo hữu đến quan lễ, giờ lành đã đến, đại hôn sắp bắt đầu, chư vị đạo hữu xem cho kỹ!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Sau đó, hắn ra hiệu cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chủ trì đại hôn.

Đông đảo cường giả đại lục phương nam lập tức tập trung tinh thần, chú ý đến từng chi tiết của đại hôn.

Đế Tôn đã nói rồi, bảo họ xem cho kỹ, đương nhiên phải xem cho kỹ!

"Hừ!

Xem ngươi có thể giở trò gì!" Long Vương và Kỳ Tổ trong lòng đều tự lạnh lùng hừ một tiếng, đứng xem lạnh nhạt, xem xem Đế Tôn rốt cuộc có thể giở trò gì.

Theo họ thấy, Đế Tôn và Phượng Tổ kết thành đạo lữ thì kết thành đạo lữ, lại cứ phải tổ chức đại hôn, quả thực là hoa hòe hoa sói, khoe khoang.

Ngoài việc làm họ ghê tởm ra, hoàn toàn vô dụng.

"Theo sự hiểu biết của bần đạo về hắn, hôn lễ này dường như ẩn chứa huyền cơ!" Trong hư không, Hồng Quân dẫn theo Tam Thanh im lặng quan sát mọi thứ, mày không khỏi nhíu lại.

Dự cảm trong lòng ông ngày càng mạnh, hôn lễ này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

"Để bản tổ xem xem, rốt cuộc ngươi có kế gì!" Ở một phương hư không khác, đôi mắt âm hiểm của La Hầu khẽ nheo lại, cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm Đế Tôn.

Lúc này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phụng mệnh Đế Tôn, lập tức vui vẻ bước lên chủ trì đại hôn.

"Nhất bái Hồng Hoang thiên đạo!" Đế Tuấn hô lớn một tiếng.

Đế Tôn và Phượng Tổ liền dưới ánh mắt của đông đảo cường giả, hướng về cửu thiên bái một lạy.

"Nhị bái Bàn Cổ đại thần!" Đông Hoàng Thái Nhất theo sát.

Đế Tôn và Phượng Tổ liền quay người về hướng Bất Chu Sơn, cúi người bái một lạy!

"Phu thê đối bái!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng thời mở miệng.

Đế Tôn và Phượng Tổ đứng đối diện nhau, hai tay nắm lấy nhau, cúi đầu đối bái.

"Lễ thành!" Giọng của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại một lần nữa đồng thời vang lên, mỉm cười nhìn đông đảo cường giả, tuyên bố nghi thức đại hôn kết thúc.

"???" Thế là, bao gồm cả Long Vương và Kỳ Tổ, tất cả cường giả đều mặt đầy dấu hỏi, đồng loạt ngơ ngác!

Không ngờ điển lễ đại hôn của Đế Tôn và Phượng Tổ lại kết thúc nhanh như vậy, quả thực là chưa bắt đầu đã kết thúc! 68.

Long Vương và Kỳ Tổ trong lòng càng thêm tức giận, bảo họ vượt qua trăm triệu dặm tìm đến chỉ để xem cái này sao?

Thật vô lý!

Trong hư không, Hồng Quân và La Hầu hai đại cường giả đỉnh cấp lại có phản ứng khác, ngay khoảnh khắc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuyên bố lễ thành, sắc mặt đồng thời đại biến, mặt lộ vẻ kinh ngạc, không hẹn mà cùng ngẩng đầu.

"Không hay rồi!

Quả nhiên có biến!" Tuy đã sớm dự liệu đại hôn của Đế Tôn tuyệt đối không đơn giản như vậy, nhưng khi cảm ứng được khí cơ cường đại đang điên cuồng ngưng tụ trên cửu thiên hư không, Hồng Quân và La Hầu không thể giữ được bình tĩnh nữa!

"Thiên đạo công đức!

Lại có thể là thiên đạo công đức!

Sao có thể!?" Là những cường giả đỉnh cấp thực sự của Hồng Hoang, kiến thức của Hồng Quân và La Hầu không phải là thứ mà các tu sĩ khác có thể so sánh.

Mây lành công đức còn chưa xuất hiện, họ đã cảm ứng được điềm báo thiên đạo công đức sắp giáng lâm.

Chương 106

Nhưng họ cũng không hiểu, tại sao một đại hôn của Đế Tôn lại có thể nhận được phần thưởng thiên đạo công đức.

La Hầu là Ma Tổ nên còn đỡ, không mấy hứng thú với thiên đạo công đức, nhưng Hồng Quân thì gần như ghen tị đến phát điên.

Phải biết rằng, y tuyệt đối là người thuận ứng thiên đạo, nhưng đến hiện tại vẫn chưa nhận được nửa điểm thiên đạo công đức nào.

Thế mà Đế Tôn lại hay, chỉ tùy tiện kết hôn với Phượng Tổ mà lại nhận được phần thưởng thiên đạo công đức một cách khó hiểu, nhìn sơ qua số lượng thiên đạo công đức còn không ít.

Hỏi sao trong lòng Hồng Quân có thể cân bằng, không ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận cho được?!

Nếu sớm biết như vậy, không chừng y cũng đã đi thành hôn rồi!

"Ầm ầm ầm!" Như để chứng thực cho suy đoán của Hồng Quân và La Hầu, trên bầu trời vang lên tiếng nổ lớn, từng đạo hào quang nhu hòa xuyên qua hư không, bao phủ toàn bộ núi Bất Tử Hỏa Sơn, từng đám mây lành công đức từ trong hư không tuôn ra, cuồn cuộn trên cửu thiên.

"Là... thiên đạo công đức?

Sao lại có thiên đạo công đức!" Trên quảng trường, bao gồm cả Long Vương và Kỳ Tổ, tất cả cường giả đều kinh ngạc đến ngây người, ai nấy đều trợn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi như gặp phải quỷ.

Trong miệng bất giác thốt lên kinh hô, tất cả đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng này.

À, các cường giả Đại La ở đại lục phía nam chủ yếu là kinh ngạc, còn các cường giả của Long tộc và Kỳ Lân tộc thì tuyệt đối là kinh hãi.

Là bá chủ Hồng Hoang, với kiến thức của mình, họ đương nhiên biết thiên đạo công đức là bảo vật quý giá đến mức nào.

Có được thiên đạo công đức, tu vi tất sẽ tăng mạnh!

Mặc dù vắt óc cũng không hiểu tại sao Đế Tôn và Phượng Tổ thành hôn mà thiên đạo lại ban thưởng công đức, nhưng họ biết rõ, một khi thiên đạo công đức giáng xuống, thực lực của Đế Tôn và Phượng Tổ chắc chắn sẽ tăng vọt.

Vậy thì, hôm nay nguy rồi!

"Đế Tôn khá lắm, chẳng trách ngươi lại mời chúng ta đến quan lễ, hóa ra là muốn một lưới bắt hết chúng ta!" Long Vương và Kỳ Tổ liếc nhìn nhau, cuối cùng cũng hiểu ra mục đích thực sự của Đế Tôn.

Đâu phải để làm họ tức ói máu, đây rõ ràng là muốn lấy mạng của họ!

Giờ phút này, dù là bá chủ Hồng Hoang, họ cũng không khỏi cảm thấy có chút bối rối.

Đúng là hoảng loạn muốn chết!

Ngay lúc này, nếu không phải vì còn mang theo một đám thuộc hạ, họ thật sự đã bôi dầu vào gót chân mà bỏ chạy!

"Quả nhiên có thiên đạo công đức, phu quân quả nhiên không lừa ta!" Phượng Tổ khẽ ngẩng đầu, nhìn đám mây lành công đức đang nhanh chóng tụ lại trên trời.

Mặc dù đã sớm được Đế Tôn xác nhận, nhưng khi thật sự thấy mây lành công đức xuất hiện, nàng vẫn cảm thấy một tia vui mừng

kinh ngạc.

Nàng bất giác nhìn sang Đế Tôn bên cạnh, trong ánh mắt dịu dàng xen lẫn một tia sùng bái và kiêu ngạo.

"Xem kìa, đây là nam nhân của ta!" Không chỉ thực lực cao cường, dường như còn không gì không biết, không gì không hiểu, ngay cả bảo vật thần kỳ như thiên đạo công đức cũng có thể dễ dàng có được.

Nhìn khắp Hồng Hoang, không thể tìm ra người thứ hai!

"Chuẩn bị luyện hóa công đức đột phá!" Đế Tôn khẽ nắm lấy tay Phượng Tổ, nhắc nàng đừng phân tâm, chờ thiên đạo công đức giáng xuống thì lập tức luyện hóa để đột phá.

Đồng thời, ánh mắt hắn đầy ý vị nhìn về phía Long Vương và Kỳ Tổ, thấy vẻ mặt kinh hoàng thất thố của họ, trong lòng hắn vô cùng sảng khoái.

Thế nào, có bất ngờ không, có ngoài ý muốn không?

Trước đó, ai có thể ngờ rằng kết hôn với Phượng Tổ lại nhận được thiên đạo công đức?

Đế Tôn có thể tự hào mà nói, ngay cả Hồng Quân, vị Đạo Tổ tương lai, cũng không biết.

Không còn cách nào khác, ai bảo hắn đã đẩy Thiên Hôn lên sớm hơn một thời gian dài như vậy, từ Vu Yêu lượng kiếp đến Tam tộc xưng bá, trọn vẹn cả một lượng kiếp chứ đâu!

Nếu thiên đạo có ý thức, không chừng cũng cảm thấy trở tay không kịp.

Chương 107

"Tên tiểu tử Đế Tôn chết tiệt!" Thấy ánh mắt Đế Tôn chiếu tới, Long Vương và Kỳ Tổ không khỏi âm thầm nghiến răng, trong lòng nguyền rủa Đế Tôn ngàn vạn lần.

Lúc này, mây lành công đức trên cửu thiên đã tụ lại hoàn tất, hóa thành hai cột sáng công đức lớn bằng nhau từ trên trời giáng xuống, dưới ánh mắt phức tạp của vô số cường giả, bao phủ lấy Phượng Tổ và Đế Tôn.

Thiên đạo công đức gia thân, tu vi của hai người lập tức tăng vọt như tên lửa.

Đế Tôn thì còn đỡ, hắn có phần tiết chế, không vội đột phá, đề phòng Long Vương và Kỳ Tổ, tránh hai người họ đánh lén.

Phượng Tổ đã được Đế Tôn dặn trước, hoàn toàn buông lỏng tâm thần, toàn lực luyện hóa thiên đạo công đức, nguyên thần như bọt biển hút nước, nhanh chóng hấp thu toàn bộ thiên đạo công đức.

"Ầm!" Trên người nàng tức thì bộc phát ra một luồng khí thế khủng bố, trực tiếp tạo ra một cơn bão có thể thấy bằng mắt thường trên quảng trường, trong nháy mắt quét sạch phạm vi hàng trăm triệu dặm.

Hơn nữa, cơn bão này còn không ngừng tăng cường, vô số cường giả không chịu nổi khí thế, bắt đầu liên tục lùi lại!

Trên cửu thiên, lúc này hào quang công đức đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là phong vân cuồn cuộn, hỏa quang ngút trời, một con phượng hoàng vàng cao gần vạn trượng đang tắm mình trong ngọn lửa vàng, chực vỗ cánh bay cao.

“Keng!” Đột nhiên, con phượng hoàng đó ngẩng đầu phát ra một tiếng kêu trong trẻo vang dội, vỗ mạnh đôi cánh, rắc xuống vô biên chân hỏa.

Cùng với tiếng kêu đó, Phượng Tổ đã luyện hóa triệt để toàn bộ công đức.

Như tiếng bong bóng vỡ rất nhỏ, Phượng Tổ một lần hành động đã phá vỡ bình cảnh Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đến đây, Phượng Tổ đã triệt để tấn cấp cảnh giới Chuẩn Thánh, khí thế trên người lại một lần nữa tăng vọt, cơn bão vốn đã khủng bố nay trực tiếp khuếch đại gấp mười lần.

Đừng nói những cường giả Đại La bình thường, ngay cả Long Vương và Kỳ Tổ cũng không chống đỡ nổi.

“Lại có thể đột phá!” Long Vương và Kỳ Tổ trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng này, trong ánh mắt bất giác lộ ra một tia kinh hãi.

Họ cũng giống như Phượng Tổ, đã kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhiều năm, tự nhiên biết bình cảnh này khó phá vỡ đến mức nào.

Nhưng họ không thể ngờ, hôm nay sau đại hôn với Đế Tôn, Phượng Tổ lại có thể nhân cơ hội đột phá, tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Cảnh giới này, hoàn toàn có thể treo lên đánh và nghiền ép họ!

Hôm nay, e rằng sẽ lành ít dữ nhiều!

Trong khoảnh khắc, từng giọt mồ hôi lạnh phủ đầy trán họ, sau lưng sớm đã bị mồ hôi thấm ướt.

Tu luyện đến nay, họ chưa từng gặp phải tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Họ không khỏi trừng mắt nhìn Đế Tôn với ánh mắt bi phẫn, trong lòng hận kẻ đầu sỏ là Đế Tôn đến nghiến răng nghiến lợi.

"Hít... không ngờ lại đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!" Trong hư không, Hồng Quân và La Hầu cũng giật mình, hít một ngụm khí lạnh, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Dù đã sớm liệu được tu vi của Đế Tôn và Phượng Tổ sau khi nhận được thiên đạo công đức sẽ tăng mạnh, nhưng không ngờ lại tăng nhiều đến vậy.

Phượng Tổ trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đứng cùng một độ cao với họ, khiến họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Dù sao họ đã quen với việc ở trên cao nhìn xuống các cường giả khác ở Hồng Hoang, đột nhiên phát hiện có cường giả khác đuổi kịp, địa vị của họ không còn độc nhất vô nhị nữa, đương nhiên cảm thấy không thoải mái.

"Chúc mừng nàng đột phá!" Lúc này, thấy Phượng Tổ bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Đế Tôn nở nụ cười rạng rỡ, chúc mừng nàng. 69.

Nhưng nụ cười của hắn trong mắt Long Vương, Kỳ Tổ, thậm chí cả Hồng Quân và La Hầu đều hiện ra vô cùng đáng ăn đòn.

"Đa tạ phu quân, đều là công lao của phu quân.

Thiếp thân đã đột phá xong, phu quân có thể yên tâm đột phá!" Phượng Tổ mỉm cười đáp lại.

Vừa rồi Đế Tôn hộ pháp cho nàng, bây giờ nàng sẽ hộ pháp cho Đế Tôn.

Đừng nói là Long Vương và Kỳ Tổ, dù Hồng Quân và La Hầu muốn gây rối cũng không được.

Chương 108

Đế Tôn gật đầu, không do dự, cũng triệt để buông lỏng tâm thần, điên cuồng hấp thu luyện hóa thiên đạo công đức.

Nguyên thần như đói khát, trong nháy mắt đã luyện hóa toàn bộ công đức, cảnh giới nguyên thần tăng vọt như tên lửa.

Cảnh giới vừa đột phá không lâu lại được nâng lên.

Trực tiếp đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ cách cảnh giới Chuẩn Thánh một bước chân!

Nếu không xét đến việc cảnh giới Chuẩn Thánh khống chế pháp tắc, chỉ luận về pháp lực, thì chiến lực tổng hợp của hắn hoàn toàn có thể sánh ngang với một vị Chuẩn Thánh.

Nói cách khác, Đế Tôn và Phượng Tổ kết hợp lại, tương đương với có hai đại cường giả Chuẩn Thánh.

Nhìn khắp Hồng Hoang, tuyệt đối là độc nhất.

Hồng Quân và La Hầu cũng không bì được!

"Hy vọng tên này sẽ không ra tay ngay trong đại hôn!" Long Vương và Kỳ Tổ thấy Đế Tôn cũng thuận lợi đột phá, nội tâm trong nháy mắt rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Dù sao Đế Tôn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ đã có thể ngang tài ngang sức với họ, Đế Tôn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong không cần nghĩ cũng có thể treo họ lên đánh.

Lại thêm Phượng Tổ liên thủ, dù họ có kết trận toàn lực chống cự, cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Mồ hôi lạnh đầy đầu, trong lòng điên cuồng cầu nguyện Đế Tôn

và Phượng Tổ kiêng kỵ ngày đại hỷ thấy máu, sẽ không ra tay với họ.

"Không ngờ, chỉ trong nháy mắt, tên này đã xoay chuyển cục diện Hồng Hoang!" Ánh mắt Hồng Quân càng thêm ngưng trọng.

Từ lần Đế Tôn đến Côn Luân Sơn muốn diệt trừ Tam Thanh, y đã biết Đế Tôn không đơn giản, bây giờ lại càng chứng minh được điều này.

Phải biết rằng La Hầu thân là Ma Tổ, muốn thống nhất Hồng Hoang, nhưng đối mặt với Tam tộc xưng bá, cũng phải co rút ở đại lục phía tây.

Thế mà Đế Tôn lại hay, lại có thể dùng sức một người, mạnh mẽ xoay chuyển cục diện thực lực của Hồng Hoang.

Quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của y!

"Lão thiên mù mắt, lại ban công đức cho đại ma đầu, để đại ma đầu lại đột phá!" Tam Thanh hận đến nghiến răng nói.

"Tên này tuyệt đối là mối uy hiếp lớn nhất của Bản tổ, Bản tổ nhất định phải trừ khử hắn!" La Hầu cũng nheo đôi mắt âm hiểm, trong mắt lóe lên sát khí, hận không thể ngay lập tức chém giết Đế Tôn.

Nhưng, y bi ai phát hiện, cục diện hiện tại căn bản không cho y cơ hội này.

Đế Tôn có thực lực chống lại cường giả Chuẩn Thánh, Phượng Tổ cũng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, trước mặt hai người họ, y lấy đâu ra dũng khí động thủ?

Nếu cưỡng ép ra tay, e rằng không chém giết được Đế Tôn, mà còn bị Đế Tôn chém giết!

"Phu quân, có năm đạo khí tức ẩn nấp trong hư không, trong đó có

hai Chuẩn Thánh!

Ba Đại La Kim Tiên!" Phượng Tổ đột nhiên thần sắc khẽ động, cảm ứng được khí tức của Hồng Quân và La Hầu.

Vốn dĩ họ ẩn nấp rất kỹ, nhưng cảm xúc dao động quá mạnh, không thể qua mắt được Phượng Tổ đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Phượng Tổ không khỏi kinh ngạc, không ngờ Hồng Hoang lại có cường giả Chuẩn Thánh.

"Không cần lo lắng, tất cả đều nằm trong dự liệu của Bản tọa!" Đế Tôn thần tình không đổi, mặt lộ nụ cười nhạt, hắn đã sớm lường trước tình huống này.

Đúng như hắn đã nói trước đó, vừa mới cầm công đức do thiên đạo ban thưởng, lại đi phá vỡ sự cân bằng của thiên đạo, thiên đạo chắc chắn sẽ không cam tâm.

Vì vậy, rất có khả năng sẽ để Hồng Quân ngăn cản kế hoạch của hắn.

Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, vị Chuẩn Thánh đang dắt theo ba Đại La Kim Tiên kia chắc chắn là Hồng Quân mang theo Tam Thanh.

Còn về vị Chuẩn Thánh còn lại, thì càng đơn giản hơn, chắc chắn là tử đối đầu của Hồng Quân - La Hầu!

"Không ngờ phu quân lại biết nhiều như vậy!" Phượng Tổ thấy vẻ mặt bình tĩnh của Đế Tôn, không khỏi càng thêm sùng bái hắn.

Phải biết rằng, ngay cả nàng là bá chủ Hồng Hoang cũng không biết Hồng Hoang còn ẩn giấu cường giả Chuẩn Thánh, mà Đế Tôn dường như đã sớm biết rõ.

Chương 109

Điều này khiến nàng không khỏi cảm thán, có thể đại hôn kết hợp với Đế Tôn, thật sự là chuyện may mắn của nàng và cả Phượng Hoàng tộc!

Đế Tôn không để ý đến suy nghĩ của Phượng Tổ, ánh mắt hắn đầy vẻ giễu cợt nhìn Long Vương và Kỳ Tổ đang căng thẳng đến run rẩy.

Hồng Quân và La Hầu đều đã đến, vậy thì hôm nay muốn chém giết Long Vương và Kỳ Tổ e rằng không được rồi.

Nhưng vấn đề không lớn, dù sao thực lực đã bày ra đó.

Tiên Thiên Tam tộc sớm muộn cũng có một trận chiến, chỉ cần đại chiến nổ ra, Long Vương và Kỳ Tổ chắc chắn phải chết!

"Tuy Bản tọa có thể để ngươi cứu bọn chúng, nhưng cũng phải trả giá một chút!" Đế Tôn nheo mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, chuẩn bị gõ một vố vào Hồng Quân và La Hầu!

"Hai vị đã đến, sao không chủ động hiện thân?" Đế Tôn đột nhiên cao giọng nói.

Hồng Quân và La Hầu không khỏi nhíu mày, ý thức được mình đã bị phát hiện.

Thôi thì, dứt khoát không ẩn nấp nữa, từ trong hư không bước ra.

"Chúc mừng đại hôn của hai vị đạo hữu!" Hồng Quân ngữ khí vô cùng khách khí, trước tiên chúc mừng Đế Tôn và Phượng Tổ.

Còn Tam Thanh bên cạnh y thì không có thái độ tốt như Hồng Quân, đúng là kẻ thù gặp mặt mắt đỏ hoe, nhìn Đế Tôn, kẻ suýt nữa đã giết chết mình, đôi mắt phẫn nộ đỏ ngầu, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

“Không ngờ lại có thể phát hiện ra Bản tổ!” Ánh mắt La Hầu âm hiểm, càng không biết giả vờ như Hồng Quân, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, ma khí toàn thân cuồn cuộn, tỏ rõ mình không dễ chọc!

Thấy Hồng Quân và La Hầu hiện thân, tất cả cường giả Đại La bao gồm cả Long Vương và Kỳ Tổ đều không khỏi chấn động tâm thần, không ngờ Hồng Hoang lại có những cường giả mạnh mẽ như vậy.

Họ có thể cảm nhận rõ ràng Hồng Quân và La Hầu đều tỏa ra khí tức vô cùng đáng sợ, khí thế như biển cả mênh mông, tuyệt đối là tồn tại trên cả Đại La đỉnh phong!

“Không ngờ Hồng Hoang lại có cường giả khủng bố như vậy!” Long Vương và Kỳ Tổ kinh hãi, vốn tưởng mình đã đứng trên đỉnh Hồng Hoang, bây giờ xem ra đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Bây giờ trước mặt họ, có đến bốn người có thể nghiền ép họ, khiến trong lòng họ cảm thấy vô cùng cay đắng.

“Hai vị đã đến tham dự đại hôn của Bản tọa, chắc hẳn đã chuẩn bị quà mừng rồi chứ!” Đế Tôn mỉm cười nhìn Hồng Quân và La Hầu, bắt đầu tống tiền hai người.

Thân là cường giả Chuẩn Thánh, trước mặt nhiều cường giả Đại La như vậy, tham dự hôn lễ mà không tặng chút linh bảo làm quà mừng, thì thật không ra thể thống gì!

“……” Hồng Quân và La Hầu lập tức ngẩn người, trợn to hai mắt không thể tin nổi nhìn Đế Tôn, không ngờ hắn lại đột ngột làm ra chuyện này.

Họ chưa từng thấy kẻ nào vô sỉ như vậy, có thể đường đường chính chính đòi linh bảo như thế.

Hồng Quân tuy đã từng giao đấu với Đế Tôn, nhưng lúc này cũng

bị sự vô sỉ của Đế Tôn đánh bại!

Các cường giả khác cũng kinh ngạc nhìn Đế Tôn, kẻ ngốc cũng có thể thấy Hồng Quân và La Hầu tuyệt đối không dễ chọc, thế mà Đế Tôn lại có thể nói cười thản nhiên đòi quà của đối phương.

Ngầu thật!

"Đế Tôn tiền bối quả nhiên lợi hại!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai fan cuồng, càng thêm bội phục Đế Tôn.

Trước là đại hôn nhận được thiên đạo công đức, tiếp theo là ung dung đối phó với những cường giả đỉnh cấp không rõ danh tính đột nhiên xuất hiện, đây mới là phong thái của cường giả đỉnh cấp.

"Bản tổ sợ ngươi không nhận nổi quà mừng của ta đâu!" La Hầu sắc mặt lạnh đi, ngữ khí âm u nói.

Ma Tổ đường đường, linh bảo trong tay đều là hàng đỉnh cấp, sao có thể thật sự nghe lời Đế Tôn mà cung kính dâng lên quà mừng chứ.

"Chỉ cần ngươi dám đưa, Bản tọa dám nhận!" Đế Tôn vẫn giữ nụ cười nhạt nói.

Không phải là Thí Thần Thương, Tru Tiên Tứ Kiếm, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên sao, những chí bảo này ta đã thèm nhỏ dãi từ lâu rồi!

"Nếu Bản tọa không đưa thì sao!" Giọng La Hầu càng thêm lạnh lẽo, thậm chí còn xen lẫn một tia sát ý.

"Vậy thì mời ngươi rời đi!" Đế Tôn từ đầu đến cuối đều mỉm cười, căn bản không để sát ý của La Hầu vào mắt.

Bây giờ hắn và Phượng Tổ đều có thực lực chiến đấu với Chuẩn Thánh, căn bản không sợ La Hầu, ngược lại La Hầu mới nên sợ hãi mới đúng!

“Nếu Bản tọa không đi thì sao!” La Hầu trầm giọng nói.

Chương 110

Linh bảo không đưa, đi cũng không đi, chỉ có thể ăn vạ!

“Vậy thì ngươi nợ Bản tọa một kiện linh bảo!” Đế Tôn nheo mắt cười nói.

Lộ ra biểu cảm này, rõ ràng là đang tính kế La Hầu!

Đừng thấy La Hầu là cảnh giới Chuẩn Thánh, đứng trên đỉnh kim tự tháp của Hồng Hoang, nhưng chờ đại kiếp đến, không bao lâu nữa cũng phải toi mạng.

La Hầu chết đi, bảo bối trên người sẽ biến thành vật vô chủ.

Đế Tôn ước tính cục diện trước mắt, sau khi giết chết La Hầu chắc chắn sẽ cùng Phượng Tổ và Hồng Quân phân chia những bảo vật đó.

Vì vậy, bây giờ bất chấp ba bảy hai mốt, cứ để La Hầu nợ trước một kiện bảo bối đã, đến lúc đó có thể lấy thêm một kiện chí bảo.

Thật là mỹ mãn!

La Hầu đâu biết Đế Tôn đang tính kế bảo bối của y như vậy, cứ tưởng hắn đang đấu võ mồm với mình, chỉ hừ lạnh một tiếng, không đáp lại lời của Đế Tôn.

Ngược lại, Hồng Quân lại nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, trực giác mách bảo y, câu nói của Đế Tôn e rằng có thâm ý khác, tuyệt đối không đơn giản là đấu võ mồm.

Lúc này, Đế Tôn cũng nhìn về phía y.

“Hồng Quân, nếu ngươi không có quà mừng, cũng mời ngươi rời đi ngay bây giờ!” Đế Tôn nheo mắt nói.

Chỉ cần Hồng Quân đi, hắn sẽ lập tức giết chết Long Vương và Kỳ Tổ.

Hồng Quân nếu không đi, thì phải để lại bảo bối.

"Sư tôn, tuyệt đối không thể để tên đại ma đầu này được hời!" Tam Thanh lập tức nhìn về phía Hồng Quân, đồng thanh nói, vẻ mặt phẫn uất, ngữ khí tràn đầy bi phẫn.

Năm đó suýt bị Đế Tôn giết chết, họ không muốn thấy sư tôn của mình tặng quà mừng cho Đế Tôn.

Không được!

Tuyệt đối không được!

Hồng Quân khóe miệng giật giật, bây giờ y đã đại khái hiểu được mục đích của Đế Tôn.

Bề ngoài là tống tiền, thực tế là muốn đuổi y đi, như vậy mới có thể ra tay với Long Vương và Kỳ Tổ.

Là người phát ngôn tương lai của thiên đạo, bảo vệ sự cân bằng của thiên đạo, sao y có thể cho phép chuyện này xảy ra.

Vì vậy, y không thể đi!

Nhưng không đi, thì phải bị Đế Tôn tống tiền.

Nếu y cũng là nhân vật phản diện như La Hầu, chắc chắn sẽ không do dự mà ăn vạ.

Nhưng là Đạo Tổ tương lai, y phải có danh tiếng tốt, không thể để lại lịch sử đen tối.

Thế là, đối mặt với việc bị Đế Tôn tống tiền, y chỉ có thể nén lại cảm giác buồn nôn trong lòng, tặng cho Đế Tôn một món quà mừng.

"Đây là tâm ý của bần đạo, xin Đế Tôn đạo hữu nhận cho!" Hồng

Quân nén lại sự uất ức trong lòng, lấy ra một kiện bảo vật, đưa đến trước mặt Đế Tôn.

"Sư tôn!" Tam Thanh lập tức kinh ngạc, tất cả đều không thể tin nổi nhìn sư tôn của mình.

Họ cũng không hiểu, tại sao sư tôn mạnh mẽ vô song lại nghe lời Đế Tôn như vậy, bảo tặng quà là tặng quà.

Theo Hồng Quân nhiều năm, họ biết bảo vật trong tay Hồng Quân đều là cực phẩm.

Bây giờ lại dễ dàng tặng đi như vậy, Hồng Quân có nỡ hay không, họ còn thấy tiếc.

Phải biết rằng, đến bây giờ họ còn chưa nhận được một kiện bảo bối nào từ tay Hồng Quân!

Hồng Quân không để ý đến Tam Thanh, cũng không giải thích với họ, dù sao thực lực của Tam Thanh hiện tại quá yếu, chưa đủ tầm, nói nhiều cũng vô ích!

Chương 111

Y chỉ nhìn Đế Tôn, chờ Đế Tôn nhận lấy bảo bối này, như vậy y có thể danh chính ngôn thuận ở lại đây, từ đó tránh cho Đế Tôn chém giết Long Vương và Kỳ Tổ.

"Ha ha ha, đạo hữu sảng khoái!" Đế Tôn cười lớn, không chút khách khí cầm lấy bảo bối mà Hồng Quân dâng lên.

Thần thức trực tiếp tiến vào trong linh bảo, nhanh chóng biết được thông tin về món bảo bối này.

Càn Khôn Đồ, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bốn mươi lăm đạo cấm chế!

Quá ngon!

Quả nhiên, hàng của Hồng Quân, tất là tinh phẩm!

"Đạo hữu hài lòng là tốt rồi!" Hồng Quân lộ ra một nụ cười cay đắng nói.

"Đế Tôn tiền bối thật mẹ nó ngầu!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đế Tôn với ánh mắt sùng bái đến cực điểm, trong lòng vô cùng phấn khích, như thể chính họ vừa tống tiền được Hồng Quân một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

"Không ngờ phu quân lại lợi hại như vậy!" Ánh mắt Phượng Tổ nhìn Đế Tôn cũng càng thêm sùng bái, ban đầu nàng tưởng Đế Tôn chỉ là một bá chủ mới xuất hiện, ngang tài ngang sức với mình.

Đến giờ, nàng mới ý thức được, Đế Tôn rõ ràng cao hơn nàng một bậc.

Bất luận là Hồng Quân hay La Hầu, hai đại cường giả Chuẩn Thánh này trước đó nàng một người cũng không biết.

Thế mà Đế Tôn thì hay, không chỉ có thể nói cười thản nhiên, mà còn có thể tống tiền được một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo từ tay đối phương.

Quá đỉnh!

Ngay cả Phượng Tổ cũng như vậy, thì những cường giả khác trên quảng trường và các tu sĩ Phượng Hoàng tộc càng không cần phải nói, ánh mắt nhìn Đế Tôn đều là một mảnh sùng bái!

Đại lão, đại lão, đại lão thật sự.

"Chết tiệt, tên này rốt cuộc có lai lịch gì!" Nội tâm Long Vương và Kỳ Tổ lúc này là một mảnh tuyệt vọng, lòng dạ lạnh buốt, sóng nhiệt của núi Bất Tử Hỏa Sơn cũng không thể cứu vãn được trái tim băng giá của họ.

Họ sâu sắc ý thức được, đối đầu với Đế Tôn, thật sự là đã đá phải tấm sắt!

Một tấm sắt còn cứng hơn cả Chấn Kim!

Tương lai của họ sẽ vô cùng ảm đạm.

"Hồng Quân, ngươi có thể đưa bọn chúng đi!" Đế Tôn chuyển chủ đề, dứt khoát nói.

Làm người phải sảng khoái như vậy, nếu Hồng Quân không đến, đương nhiên hắn sẽ không do dự mà chém giết Long Vương và Kỳ Tổ. 70.

Nhưng bây giờ Hồng Quân đã đến và còn chủ động tặng một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vậy thì đương nhiên hắn sẽ không cưỡng ép chém giết Long Vương và Kỳ Tổ nữa, chi bằng cứ dứt khoát thả người đi, coi như Hồng Quân dùng kiện linh bảo này để tạm thời mua mạng của họ!

Dù sao dưới thiên đạo, Tiên Thiên Tam tộc sớm muộn cũng có một trận chiến, hiện tại đại thế đã nằm trong tay hắn, hắn không tin Hồng Quân có thể lật trời được!

"Đa tạ Đế Tôn đạo hữu!" Hồng Quân lập tức chắp tay cảm tạ.

Không ngờ Đế Tôn lại sảng khoái như vậy, nhưng Đế Tôn đã nói thế, đương nhiên y sẽ không từ chối.

Y nhìn về phía Long Vương và Kỳ Tổ, ra hiệu cho hai người mau chóng cùng y rời đi.

Lúc này, Long Vương và Kỳ Tổ mới nhìn rõ được cuộc giao phong giữa Đế Tôn và Hồng Quân, không khỏi lại một trận mồ hôi lạnh toát ra, run rẩy.

Họ ý thức được, hôm nay Đế Tôn thật sự muốn chém giết họ.

Nếu không phải Hồng Quân đến, và Hồng Quân còn lấy ra một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hôm nay e rằng thật sự đã phải bỏ mạng tại đây.

Nghĩ đến đây, họ đâu dám chậm trễ, lập tức mang theo thuộc hạ chạy đến bên cạnh Hồng Quân, hy vọng Hồng Quân mau chóng đưa họ rời đi.

Mẹ nó, nơi này thật sự quá nguy hiểm rồi!

"Đế Tôn đạo hữu, Phượng Tổ đạo hữu, bần đạo xin cáo từ trước!" Hồng Quân đạt được mục đích, cũng không dám tiếp tục ở lại núi Bất Tử Hỏa Sơn, sợ Đế Tôn đổi ý.

Chương 112

Như vậy, trừ phi liên thủ với lão đối thủ La Hầu, nếu không thật sự không chắc có thể chống lại được Đế Tôn và Phượng Tổ.

Lời vừa dứt, y liền lập tức mang theo Tam Thanh và Long Vương, Kỳ Tổ chạy trốn.

"La Hầu, bây giờ không đi, lát nữa không chừng không đi được đâu!" Đế Tôn nheo mắt, ánh mắt chuyển hướng La Hầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ý vị nói.

"Hừ!" La Hầu sắc mặt lập tức biến đổi, nặng nề hừ lạnh một tiếng, cũng theo sau Hồng Quân rời đi.

Rõ ràng, y cũng kiêng dè việc Đế Tôn và Phượng Tổ liên thủ cưỡng ép giữ y lại.

Vì vậy, y mới ngầm theo Hồng Quân tạm thời duy trì cùng một chiến tuyến, tùy thời chuẩn bị liên thủ.

Có thể ép Đạo Tổ và Ma Tổ đến mức phải liên thủ, quả thật là một kỳ tích!

"Phu quân, tiếp theo chúng ta làm gì?" Sau khi Hồng Quân và La Hầu rời đi, Phượng Tổ mở miệng hỏi Đế Tôn.

Từ đầu đến cuối, nàng đều không hề nghi ngờ quyết định của Đế Tôn, hoàn toàn nhập vai người phụ nữ của Đế Tôn.

"Củng cố cảnh giới, ngoài ra để Hoàng Lam và những người khác nhanh chóng lĩnh ngộ Chu Tước Đại Trận!

Đợi thời cơ chín muồi, liền tuyên chiến với Kỳ Lân tộc và Long tộc!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Nói trắng ra, phe của hắn cũng chưa chuẩn bị xong, vì vậy mới cho phép Long Vương và Kỳ Tổ rời đi.

“Được!

Cứ theo kế hoạch của phu quân mà làm!” Phượng Tổ gật đầu, lập tức hạ lệnh cho Hoàng Lam và những người khác, để họ đẩy nhanh việc lĩnh ngộ Chu Tước Đại Trận.

Đợi Phượng Tổ dặn dò xong, Đế Tôn mang theo nụ cười xấu xa nhìn Phượng Tổ nói: “Tiếp theo, chúng ta phải làm một chuyện quan trọng!” “Chuyện gì?” Phượng Tổ không khỏi ngẩn người.

“Động phòng hoa chúc!” “Cung tống Đế Tôn tiền bối!” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức lớn tiếng hô vang, ra vẻ như những tên chân chó, cung tống Đế Tôn rời đi.

“Cung tống Đế Tôn tiền bối!” Tất cả cường giả Đại La ở đại lục phía nam cũng đồng thanh hô lớn, cung tống Đế Tôn và Phượng Tổ vào động phòng.

Nhìn bóng lưng Đế Tôn rời đi, nội tâm họ sùng bái đến vô tận.

Đến đây, buổi lễ Thiên Hôn kết thúc, đông đảo cường giả bắt đầu dần dần rời đi, cũng mang theo những chuyện xảy ra hôm nay đi khắp nơi.

Trong chốc lát, toàn bộ Hồng Hoang đã gây ra một chấn động cực lớn!

“Cái gì?

Đế Tôn và Phượng Tổ đại hôn, trời cao giáng xuống công đức?” “Không biết công đức là gì ư?

Đó là thần vật trời ban có thể khiến tu vi con người tăng vọt đấy!” “Cái gì?

Đế Tôn và Phượng Tổ nhận được công đức, tu vi đều đột phá, còn mạnh hơn cả Long Vương và Kỳ Tổ, suýt nữa đã đánh giết Long Vương và Kỳ Tổ ngay tại chỗ!" "Cái gì?

Hồng Hoang còn có hai cường giả đỉnh cấp mạnh hơn, đều xuất hiện trong hôn lễ của Đế Tôn tiền bối, nhưng đều chịu thiệt trong tay Đế Tôn?

Có một người tên là Hồng Quân, đã tặng Đế Tôn tiền bối một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Cái gì?

Nếu không phải Hồng Quân chủ động dâng bảo bối, cứu Long Vương và Kỳ Tổ, thì Long Vương và Kỳ Tổ e rằng đã bị chém giết?" Từng tin tức bùng nổ như bom chìm, nổ tung trên đại lục Hồng Hoang, dấy lên sóng to gió lớn, vô số tu sĩ và cường giả đều kinh ngạc đến tột độ.

Mặc dù đã sớm liệu được đại hôn của Đế Tôn và Phượng Tổ không đơn giản, nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Điều này khiến họ hối hận, sớm biết như vậy, cũng phải đến xem một phen.

Ngược lại, các tu sĩ của Kỳ Lân tộc và Long tộc nghe được những tin tức này, sĩ khí đều suy sụp đến cực điểm.

Họ cũng không ngờ, thế chân vạc vốn có, lại có thể vì một đại hôn của Đế Tôn và Phượng Tổ mà dễ dàng bị phá vỡ.

Tu vi của Đế Tôn và Phượng Tổ đều tăng mạnh, một người đã có thể trấn áp Long Vương và Kỳ Tổ, huống chi bây giờ hai vợ chồng họ liên thủ!

Đặc biệt là khi nghe tin Long Vương và Kỳ Tổ suýt bị chém giết, sĩ khí của họ đều rơi xuống đáy vực.

Chương 113

Đế Tôn hung hãn như vậy, hai tộc họ chơi thế nào?

Không chỉ các tu sĩ hai tộc như vậy, Long Vương và Kỳ Tổ cũng thế.

Tuy bây giờ được Hồng Quân cứu đi, tạm thời giữ được mạng sống, nhưng đó chỉ là tạm thời!

Trừ phi họ cũng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu không sớm muộn cũng sẽ bị Đế Tôn chém giết.

"Xin tiền bối cứu ta!" Sau khi rời khỏi phạm vi núi Bất Tử Hỏa Sơn, Long Vương và Kỳ Tổ quả quyết cầu cứu Hồng Quân.

Mặc dù không biết tại sao Hồng Quân lại cứu mình, nhưng họ biết, bây giờ người có thể cứu họ chỉ có Hồng Quân.

Hồng Quân nhíu mày, trong lòng phiền muộn.

Vốn dĩ nhân quả giữa tam tộc quá lớn, y không muốn nhúng tay vào, nhưng vì sự cân bằng của thiên đạo, hôm nay y đã nhúng tay.

Vì thế, đã tổn thất một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu tiếp tục giúp đỡ Long Vương và Kỳ Tổ, không biết sẽ tổn thất những gì!

"Sư tôn, ngài giúp họ đi!" Tam Thanh cũng mở miệng nói.

Tu vi của họ hiện tại không sâu, chỉ cảm thấy Đế Tôn là đại ma đầu muốn giết Long Vương và Kỳ Tổ, vậy thì tuyệt đối không thể để Đế Tôn được như ý.

Vì vậy, họ mới nói giúp Long Vương và Kỳ Tổ lúc này.

Nhưng họ không biết, bây giờ càng giúp Long Vương và Kỳ Tổ,

tương lai sẽ càng chịu thiệt.

Dù sao họ là đệ tử chân truyền của Hồng Quân, Hồng Quân tổn thất chẳng phải cũng là tổn thất của họ sao.

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng kiện Càn Khôn Đồ vừa rồi, nếu không có gì bất ngờ, nó đáng lẽ sẽ được Hồng Quân truyền lại cho Lão Tử.

Bây giờ, Lão Tử không có được nữa, nó đã hoàn toàn thuộc về Đế Tôn!

Hồng Quân ánh mắt thờ ơ liếc nhìn Tam Thanh, sau đó gật đầu nói: "Được, vậy bần đạo sẽ giúp các ngươi một tay!" Nói xong, y tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, dưới sự thúc đẩy của y, Tạo Hóa Ngọc Điệp bùng phát ra thần quang rực rỡ, vô số phù văn vàng điên cuồng lóe lên, như những mật mã thần bí, ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng.

Dưới ánh mắt chấn động của Long Vương và Kỳ Tổ, những phù văn vàng đó đột nhiên huyễn hóa thành một con kim long và một con kỳ lân, lần lượt chui vào trong cơ thể họ.

"Đây là một đạo pháp tắc chi lực, sau khi trở về hãy toàn lực lĩnh ngộ, hy vọng có thể giúp các ngươi có được chiến lực Chuẩn Thánh trước khi đại kiếp giáng lâm!" "Đa tạ Hồng Quân tiền bối!" Long Vương và Kỳ Tổ lập tức mừng rỡ, vội vàng cúi người bái tạ Hồng Quân.

Hồng Quân im lặng gật đầu.

Tuy đã ban cho Long Vương và Kỳ Tổ hai đạo pháp tắc chi lực, nhưng y không mấy lạc quan, cũng không cho rằng Long Vương và Kỳ Tổ có thể dựa vào đó để đối kháng Đế Tôn.

Dù sao lĩnh ngộ pháp tắc vô cùng gian nan, Long Vương và Kỳ Tổ

muốn đột phá Chuẩn Thánh không dễ dàng như vậy, trong đại chiến sắp tới có thể không thua quá thảm là đã đáng mừng!

Nếu không thì, y lại nhúng tay vào chuyện của tam tộc, nhân quả lại dính vào người, đợi đại kiếp kết thúc thanh toán, tuyệt đối sẽ lỗ vốn!

"Được rồi, các ngươi về trước đi!" Hồng Quân thờ ơ phất tay, chuẩn bị đuổi Long Vương và Kỳ Tổ đi.

Hôm nay hao tổn một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để cứu Long Vương và Kỳ Tổ, hoàn toàn là vì sự cân bằng của thiên đạo.

Bây giờ mục đích đã đạt được, y không muốn dính dáng thêm chút quan hệ nào với Long Vương và Kỳ Tổ nữa.

"Hồng Quân tiền bối, vãn bối có một chuyện muốn bẩm báo tiền bối!" Kỳ Tổ lúc này đột nhiên nói.

"Ồ?" Hồng Quân có phần ngạc nhiên nhìn Kỳ Tổ một cái, thấy vẻ mặt thần bí của Kỳ Tổ, dường như thật sự có chuyện quan trọng.

Kỳ Tổ sắp xếp lại lời nói một chút, sau đó trịnh trọng nói: "Hồng Quân tiền bối, năm đó tên kia từng có xung đột với ta ở Bất Chu Sơn, sau khi rời khỏi Bất Chu Sơn đã nhờ Kỳ Lân tộc giúp hắn làm một việc.

Ta cảm thấy tên kia chắc chắn có âm mưu gì đó, đặc biệt báo cho tiền bối biết!" Y muốn mật báo với Hồng Quân, chuyện Đế Tôn nhờ Kỳ Lân tộc giúp tìm Thập Nhị Tổ Vu.

Đương nhiên, đối với chuyện bị Đế Tôn đánh cho phải nhận thua, y lựa chọn nói lướt qua, để tránh mất mặt.

"Ồ?

Chương 114

Rốt cuộc hắn nhờ ngươi làm chuyện gì?" Hồng Quân càng thêm ngạc nhiên hỏi.

Y cũng rất tò mò, rốt cuộc Đế Tôn đã dặn dò Kỳ Tổ làm chuyện gì.

"Tên đó nhờ Kỳ Lân tộc chúng ta đi tìm Thập Nhị Tổ Vu, chỉ cần tìm thấy, lập tức báo cáo cho hắn!" Kỳ Tổ mang theo một tia khinh miệt nói.

Đến bây giờ y cũng không biết Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc là tồn tại gì, càng không biết tại sao Đế Tôn lại muốn tìm Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng, y không biết, Hồng Quân lại biết!

"Cái gì?

Tên đó muốn tìm Thập Nhị Tổ Vu!?" Bàn tay đang vuốt râu trắng của Hồng Quân bị dọa cho run lên dữ dội, đôi mắt sâu thẳm đột nhiên trợn to, trong miệng phát ra một tiếng hét lớn không thể tin nổi.

Y cũng không ngờ Đế Tôn lại điên cuồng đến mức này, năm đó ở Côn Luân Sơn muốn giết Tam Thanh đã là quá đáng, bây giờ xem ra, mẹ nó còn muốn đi giết Thập Nhị Tổ Vu.

Nếu thật sự để Đế Tôn làm như vậy, cả Hồng Hoang sẽ loạn hết cả lên!

Trong chốc lát, sắc mặt Hồng Quân không ngừng biến đổi.

Kỳ Tổ, Long Vương, Tam Thanh và những người khác thấy sắc mặt Hồng Quân biến hóa, lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

"Sư tôn, Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc là ai?

Tại sao tên đại ma đầu đó lại muốn tìm họ?" Nguyên Thủy không nhịn được hỏi. 71.

Hồng Quân hoàn hồn, liếc nhìn mọi người đáp: "Thập Nhị Tổ Vu và các ngươi có một chút duyên nợ." Tên đó tìm kiếm Thập Nhị Tổ Vu, e rằng mục đích cũng giống như lần lên Côn Luân Sơn tìm các ngươi, là muốn giết sạch!" "Đại ma đầu hung tàn đến thế!" Tam Thanh nghe vậy, sắc mặt đồng loạt biến đổi, lại nhớ đến cái ngày bị ám ảnh tâm lý, lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Sư tôn, nếu Thập Nhị Tổ Vu có liên quan đến chúng ta, vậy không thể để tên đại ma đầu đó được như ý!" Nguyên Thủy vội nói tiếp.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, y đáng lẽ là người coi thường Thập Nhị Tổ Vu nhất vì họ không tu nguyên thần, không thừa nhận họ là hậu duệ của Bàn Cổ.

Nhưng bây giờ dưới sự áp bức của Đế Tôn, dường như họ sắp bị ép phải liên thủ!

Hồng Quân gật đầu, sau đó nhìn về phía Kỳ Tổ.

"Chuyện này ngươi không cần quan tâm nữa, bần đạo sẽ phân ra một đạo phân thân đến Bất Chu Sơn, nếu Thập Nhị Tổ Vu xuất thế, sẽ do bần đạo trông coi!" Y phải toàn lực bảo vệ Thập Nhị Tổ Vu, tránh cho Thập Nhị Tổ Vu bị Đế Tôn làm hại!

Nhưng lúc này trong lòng y cũng khổ, một bên phải bảo vệ Tam Thanh, một bên lại phải bảo vệ Thập Nhị Tổ Vu.

Vị Đạo Tổ tương lai của Hồng Hoang, bây giờ gần như trở thành bảo mẫu kiêm bảo tiêu, thật quá thảm!

Kẻ đầu sỏ của tất cả chuyện này, đều là Đế Tôn!

Nếu không phải vì không muốn dính dáng quá nhiều nhân quả, bây

giờ y đã muốn đánh một trận với Đế Tôn, sau đó cảnh cáo Đế Tôn có thể bớt gây chuyện đi được không.

Nhưng hiển nhiên là không thể!

Đã đến Hồng Hoang, nếu không gây ra phong ba bão táp, thì thật có lỗi với một lần xuyên không, đặc biệt là trở thành Tam Túc Kim Ô chí cao vô thượng!

"Hồng Quân tiền bối!

Tên đó từng đến Đông Hải, cũng nhờ Long tộc ta làm một việc!" Long Vương đột nhiên cũng lên tiếng.

"Còn có chuyện gì nữa?" Cơ mặt Hồng Quân giật giật, trong lòng bất lực chửi thầm, nhưng trên mặt vẫn không lộ vẻ gì hỏi: "Hắn nhờ ngươi làm chuyện gì?" "Tên đó nhờ ta giúp tìm một hòn tiên đảo tên là Bồng Lai, nhưng ta tìm mãi không thấy!" Long Vương đáp.

Y không biết chuyện này có ảnh hưởng lớn đến Đế Tôn không, dù sao cứ nói cho Hồng Quân trước đã, để Hồng Quân đi đối phó Đế Tôn.

"Bồng Lai tiên đảo?" Hồng Quân không khỏi nhíu mày, với khả năng của y, chỉ cần tính toán một chút, không có hòn tiên đảo nào trong thiên hạ có thể qua mắt được.

Nhưng hòn Bồng Lai tiên đảo này, y lại tính mãi không ra, dường như có một sức mạnh thần bí che giấu nó, khiến y ý thức được hòn tiên đảo này e rằng cực kỳ bất phàm.

Đùa sao, có thể liên quan đến Đế Tôn, sao có thể đơn giản được?

Chương 115

Thế là, Hồng Quân âm thầm ghi nhớ Bồng Lai tiên đảo trong lòng, để sau này điều tra.

"Chuyện này ngươi cũng không cần quan tâm nữa, bần đạo trong lòng đã có tính toán!" Hồng Quân đáp lời Long Vương.

"Đa tạ tiền bối!" Long Vương chắp tay nói.

Tiếp theo, Kỳ Tổ và Long Vương cáo biệt Hồng Quân, lần lượt mang theo thuộc hạ trở về lãnh địa của mình.

Hồng Quân cũng không rảnh rỗi, mang theo Tam Thanh rời đi, đồng thời phân ra một đạo phân thân đến Bất Chu Sơn, tùy thời chờ đợi Thập Nhị Tổ Vu xuất thế.

Còn về Bồng Lai tiên đảo, tạm thời y không quan tâm.

Phải nói rằng, đây là cơ chế tự bảo vệ của thiên đạo.

Thiên đạo tuy không có ý thức, nhưng sẽ dưới quy tắc vô hình mà ảnh hưởng đến tất cả tu sĩ sinh linh dưới thiên đạo.

Ví dụ như vừa rồi, Kỳ Tổ và Long Vương bị ảnh hưởng, mới nói cho Hồng Quân biết chuyện Đế Tôn dặn dò, sau đó mượn tay Hồng Quân đề phòng trước, không để Đế Tôn được như ý.

Chỉ có siêu thoát khỏi thiên đạo, mới không bị loại quy tắc vô hình này ảnh hưởng.

Nhưng, đối với Đế Tôn ảnh hưởng căn bản không lớn.

Là người từ hậu thế xuyên không đến, không ai rõ hơn Đế Tôn về việc Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu khó giết đến mức nào.

Nhưng, khó giết không có nghĩa là không giết được, đúng không?

Nếu như vậy, thì khác gì cá muối?

Tam Thanh khó giết, nhưng Đế Tôn đã khiến Hồng Quân tổn thất hai giọt tinh huyết, khiến Tam Thanh "sinh non", đạo cơ bị tổn thương, cuối cùng thậm chí còn dựa vào đó tống tiền được một tòa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, chiếm được món hời lớn!

Cũng vậy, giết Thập Nhị Tổ Vu cũng như thế!

Dù có Hồng Quân ra tay bảo vệ, Đế Tôn cũng sẽ hung hăng gõ một vố!

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã qua vạn năm!

Trong vạn năm, bất kể là Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, hay Long tộc, tất cả đều đang mài gươm luyện binh, toàn lực chuẩn bị cho đại chiến.

Chỉ cần một trong hai bên chuẩn bị xong trước, sẽ lập tức tuyên chiến.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là phe của Đế Tôn chuẩn bị xong trước!

Dù sao, phe Phượng Hoàng tộc chỉ cần thông thạo nắm giữ một bộ trận pháp là Chu Tước Đại Trận, còn Kỳ Lân tộc và Long tộc thì cần Kỳ Tổ và Long Vương đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cái nào khó hơn, liếc mắt là có thể thấy ngay!

"Bẩm báo Đế Tôn đại nhân, chúng ta đã chuẩn bị xong!" Trong đại điện Phượng Hoàng tộc, Hoàng Lam anh tư hiên ngang mặc áo giáp nữ màu vàng, cúi người bẩm báo với Đế Tôn.

Hoàng Lam, đội trưởng của tiểu đội bảy con phượng hoàng năm đó nghênh đón Đế Tôn, vì được Đế Tôn ban cho cơ duyên, địa vị của bảy cô gái trong Phượng Hoàng tộc tăng vọt.

“Tốt, truyền ý chỉ của Bản tọa, tuyên chiến với Kỳ Lân tộc!” Đế Tôn bá khí hạ lệnh.

Mặc dù bên cạnh Đế Tôn có Phượng Tổ, nhưng kể từ sau Thiên Hôn, người nắm quyền Phượng Hoàng tộc nghiễm nhiên là Đế Tôn.

Đối với điều này Phượng Tổ không có bất kỳ ý kiến gì, dù sao nàng cũng ý thức được nhận thức của Đế Tôn về Hồng Hoang cao hơn nàng một bậc, nếu không sẽ không biết cả Hồng Quân và La Hầu, vì vậy chỉ cần chồng xướng vợ theo là được.

Phượng Tổ còn không có ý kiến, thì Phượng Hoàng tộc vốn cực kỳ sùng bái Đế Tôn đương nhiên càng không có ý kiến!

“Cẩn tuân pháp chỉ của Đế Tôn đại nhân!” Hoàng Lam lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh, sau đó nhanh chóng lui ra khỏi đại điện Phượng Hoàng tộc, truyền đạt ý chỉ của Đế Tôn.

Trong chốc lát, các tu sĩ Phượng Hoàng tộc đều sôi sục, nhanh chóng tập kết thành đại quân bên ngoài núi Bất Tử Hỏa Sơn, chiến ý ngút trời, như thực chất, xông lên cửu thiên.

Chỉ chờ Đế Tôn một tiếng ra lệnh, liền sẽ tiến đến Bất Chu Sơn, tru diệt Kỳ Lân tộc.

“Không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy!” Trên đỉnh Bất Chu Sơn và đỉnh Côn Luân Sơn, phân thân của Hồng Quân và bản tôn của Hồng Quân gần như đồng thời cảm ứng được sự biến hóa khí thế của Phượng Hoàng tộc, thần tình ngưng trọng, ý thức được Đế Tôn có thể sắp chính thức khai chiến.

Chương 116

Chỉ trong vạn năm, Kỳ Tổ và Long Vương đều chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tình thế đối với họ vô cùng bất lợi!

Nhưng dù vậy, y cũng không có cách nào ngăn cản đại kiếp xảy ra, dù sao quyền chủ động không nằm trong tay y.

"Kỳ Tổ, Long Vương, Phượng Hoàng tộc sắp chiến, chuẩn bị đi!" Hồng Quân không chút trì hoãn, lập tức truyền âm cho Long Vương và Kỳ Tổ, để hai người mau chóng chuẩn bị, tránh bị Đế Tôn giết cho trở tay không kịp.

"Cái gì?

Tên đó nhanh vậy đã muốn tuyên chiến sao?" Kỳ Tổ và Long Vương đều tỉnh lại từ bế tử quan, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Họ chưa chuẩn bị vẹn toàn, bây giờ khai chiến, tuyệt đối là cửu tử nhất sinh.

Nhưng họ cũng biết, tình hình hiện tại không cho phép họ lựa chọn, Đế Tôn đã khai chiến, họ chỉ có thể phụng bồi.

Thế là, hai người ngầm lựa chọn liên hợp, cùng nhau ứng chiến với Phượng Hoàng tộc.

"Truyền lệnh của Bản tổ, tất cả nhị lang Kỳ Lân tộc tập kết, chuẩn bị nghênh chiến Phượng Hoàng tộc!" Giọng nói uy nghiêm của Kỳ Tổ vang vọng khắp Bất Chu Sơn, nhanh chóng triệu tập đại quân Kỳ Lân tộc.

"Truyền lệnh của Bản tổ, tất cả nhị lang Long tộc tập kết, theo Bản tổ đến Bất Chu Sơn trợ trận Kỳ Lân tộc, cùng nhau nghênh chiến Phượng Hoàng tộc!" Long Vương phát ra một tiếng rồng gầm cao vút,

tiếng gầm phẫn nộ cuồng bạo cũng vang vọng khắp Đông Hải.

Cùng với hai đạo mệnh lệnh được ban ra, toàn bộ đại lục Hồng Hoang, phong vân cuồn cuộn, sát khí tung hoành, mây đen cuồn cuộn, sấm sét cuồng bạo, như thể tận thế giáng lâm.

Bất kỳ tu sĩ sinh linh nào không ngốc đều biết một trận đại chiến kinh thiên động địa sắp bùng nổ.

Những tu sĩ không tham gia lập tức chạy trốn tứ tán, hy vọng có thể bảo toàn tính mạng trong đại kiếp.

"Không ngờ lại có khí phách như vậy!" Trên Bồng Lai tiên đảo, lông mày dài của Dương Mi nhướng lên, trong đôi mắt sâu thẳm tinh quang lóe lên, nhìn về phía núi Bất Tử Hỏa Sơn.

Mặc dù đã chứng kiến sự hung tàn của Đế Tôn khi mặt trời mọc ở Đông Hải, đồ sát một phần tám Long tộc, nhưng y vẫn không ngờ Đế Tôn lại có thể gây chuyện như vậy.

Lại có thể vào ở Phượng Hoàng tộc, dẫn dắt Phượng Hoàng tộc đối chiến với Kỳ Lân tộc và Long tộc, quả thật đáng sợ!

Dù Dương Mi từng là cường giả Hỗn Độn Ma Thần, lúc này cũng phải thừa nhận kinh ngạc không bằng Đế Tôn!

"Chỉ hy vọng hắn sẽ tổn thất trong trận đại kiếp này, đừng trở thành người thắng cuối cùng, nếu không ngày tháng của lão đạo sẽ không dễ chịu đâu!" Dương Mi lộ ra một nụ cười khổ nói.

Trong những năm Long tộc giúp Đế Tôn tìm kiếm Bồng Lai tiên đảo, y đã làm rõ được Bồng Lai tiên đảo mà Đế Tôn muốn tìm chính là hòn tiên đảo này.

Mặc dù không rõ Đế Tôn làm sao biết được, nhưng y có dự cảm, vì Bồng Lai tiên đảo, y và Đế Tôn sớm muộn cũng sẽ đối đầu.

Vì vậy để bớt đi một đại địch, y chỉ có thể cầu nguyện Đế Tôn thất bại!

Có thể khiến một Hỗn Độn Ma Thần mong mình thất bại, nhìn khắp Hồng Hoang, thật chỉ có Đế Tôn là độc nhất!

"Ha ha ha, chiến đi, chiến đi!

Đợi cả ba đều tổn thương, chính là lúc Bản tổ thống nhất Hồng Hoang!" Đại lục phía tây, La Hầu thấy Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, Long tộc lần lượt bộc phát sát khí ngút trời, lập tức biết tam tộc đại chiến sắp bắt đầu, không khỏi ngửa đầu cười lớn.

Theo y thấy, bất kể trận đại chiến này có phải do Đế Tôn khởi xướng hay không, chỉ cần tam tộc đại chiến có thể ba bên đều tổn thương, y có thể ngồi thu lợi ngư ông.

"Người đâu, truyền lệnh của Bản tổ, tập kết đại quân, chỉnh trang chờ lệnh, theo Bản tổ đi thống nhất Hồng Hoang!" La Hầu cũng hạ lệnh.

Y liếm môi, mặt lộ nụ cười tà ác, quân đội ma đạo đã đói khát không chịu nổi rồi!

Nhưng, y không biết rằng, khi y hạ lệnh tập kết đại quân ma tu, Đế Tôn đang nhằm vào y mà bố trí một hậu chiêu, chuyên để đối phó với đội quân ma đạo của y.

Dù sao, từ trước đến nay chỉ có Đế Tôn chiếm hời của người khác, kẻ chiếm được hời của Đế Tôn, còn chưa sinh ra đâu!

"Đế Tuấn, Thái Nhất nghe lệnh!" Trong đại điện Phượng Hoàng tộc, Đế Tôn nhìn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang đứng hầu hai bên.

"Đế Tuấn (Thái Nhất) có mặt, xin Đế Tôn tiền bối hạ lệnh!" Thần sắc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lộ ra một tia kích động, lập

tức quỳ xuống trước mặt Đế Tôn, chờ đợi sự phân phó của Đế Tôn.

Trong lòng bắt đầu dâng trào, nhiệt huyết dần dần sôi sục, họ đang chờ được theo Đế Tôn tham gia đại chiến, lập nên công danh vạn tuế trong trận chiến này!

"Trận pháp mà Bản tọa cho các ngươi lĩnh ngộ diễn luyện, đã lĩnh ngộ thấu đáo chưa?" Đế Tôn ngữ khí uy nghiêm hỏi.

Chương 117

"Bẩm báo Đế Tôn tiền bối, chúng ta đã lĩnh ngộ hoàn tất, đang chờ được cống hiến cho tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng mong đợi nói.

"Tốt!

Bản tọa lệnh cho các ngươi suất lĩnh một trăm triệu đại quân, ẩn nấp trên không trung gần chiến trường, trước khi tam tộc đại chiến kết thúc, không được ra tay!" Đế Tôn trịnh trọng dặn dò.

"Trước khi tam tộc đại chiến kết thúc không được ra tay?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia nghi hoặc, không hiểu sự sắp xếp của Đế Tôn.

Trước khi tam tộc đại chiến kết thúc không ra tay, vậy đợi tam tộc đại chiến kết thúc rồi, thì còn chơi cái gì nữa?

Nhưng họ biết Đế Tôn chắc chắn sẽ không vô cớ làm vậy, sự sắp xếp như vậy chắc chắn có thâm ý, thế là lập tức cúi người bái lạy.

"Chúng ta ngu muội, xin Đế Tôn tiền bối minh thị!" Ngay cả Phượng Tổ cũng tò mò nhìn Đế Tôn, không hiểu tại sao Đế Tôn lại bố trí một nước cờ như vậy.

Đế Tôn khóe miệng nhếch lên một đường cong, lộ ra một nụ cười tự tin, kiên nhẫn giải thích: "Các ngươi còn nhớ Hồng Quân và La Hầu xuất hiện vào ngày Thiên Hôn không?" "Ý của phu quân là họ sẽ tham gia vào trận đại chiến này sao?" Phượng Tổ đáp.

"Cũng không hẳn, Hồng Quân cô thân một mình, và không thích dính dáng đến nhân quả nghiệp lực, vì vậy chắc chắn sẽ không dễ dàng tham chiến.

Nhưng La Hầu kia, là Ma Đạo chi tổ, dưới trướng còn có đại quân ma tu hùng mạnh ẩn nấp ở đại lục phía tây, mưu đồ xưng bá Hồng Hoang, lần tam tộc đại chiến này chắc chắn sẽ xuất động, muốn nhân cơ hội nhặt hời!" Đế Tôn phân tích.

Ánh mắt hắn sắc bén, lóe lên tinh quang, như thể mọi chuyện trong Hồng Hoang đều không thể qua mắt được hắn.

"Vậy nên tiền bối mới để chúng ta mai phục trước, đợi đại quân ma tu xuất hiện, liền cho chúng một đòn phủ đầu sao?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng hiểu ra, lập tức hưng phấn hỏi.

Là hoàng giả Yêu tộc bẩm sinh, lại còn là siêu cấp đả thủ do Đế Tôn đích thân chỉ định, họ không sợ đại chiến, chỉ sợ không có trận nào để đánh.

Không thể tham gia tam tộc đại chiến tuy có chút đáng tiếc, nhưng đi đối phó với đại quân ma đạo, lại càng kích động hơn!

"Không sai!

Trận pháp mà Bản tọa cho các ngươi lĩnh ngộ diễn luyện chính là Bản tọa đặc biệt chuẩn bị cho La Hầu và đại quân ma đạo, các ngươi đừng làm Bản tọa thất vọng!" Đế Tôn mỉm cười.

Ở đây, không thể không nhắc đến, trận pháp mà Đế Tôn cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lĩnh ngộ diễn luyện không phải là Chu Tước Đại Trận, mà là trận pháp lừng lẫy của Hồng Hoang - Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vốn là trận pháp do Đế Tuấn sau khi thành lập Thiên Đình lĩnh ngộ ra để đối phó với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu, có thể triệu hoán hội tụ sức mạnh của hàng trăm triệu ngôi sao trong hư không tinh thần, có sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Chỉ cần bị tinh quang bao phủ, dưới Đại La, thập tử vô sinh, tuyệt đối vô cùng cường đại!

Nhưng bây giờ, siêu cấp sát trận này đã bị Đế Tôn lấy ra trước, và dạy cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Mục đích của hắn, là để đối phó với đại quân ma đạo của La Hầu.

Tam tộc đại chiến, đã định trước thắng lợi cuối cùng, sao có thể cho phép đại quân ma đạo của La Hầu hái quả đào.

Chỉ cần đối phương dám xuất hiện, hắn sẽ để Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trực tiếp cho La Hầu một "kinh hỉ" thật lớn, tiễn đội quân ma đạo của La Hầu về Tây Thiên!

Thật kích thích!

"Chúng ta cẩn tuân pháp chỉ của Đế Tôn tiền bối, tuyệt đối không làm Đế Tôn tiền bối thất vọng!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh.

Đồng thời, nội tâm họ càng thêm khâm phục Đế Tôn.

Đế Tôn tuy ngồi trấn giữ ở Phượng Hoàng tộc, nhưng đại thế Hồng Hoang lại nắm rõ như lòng bàn tay, ngay cả việc La Hầu sẽ nhân cơ hội nhặt hời cũng có thể biết rõ mồn một, và sớm đã chuẩn bị đối phó, quả thật quá ngầu.

Trận chiến này, chắc chắn sẽ thắng!

Sau trận chiến này, chắc chắn sẽ xưng bá Hồng Hoang!

"Tốt!

Truyền pháp chỉ của Bản tọa, đại quân xuất phát, kiếm chỉ Bất Chu!" Đế Tôn hài lòng gật đầu, đứng dậy, toàn thân tỏa ra bá khí vô hình, chính thức hạ đạt mệnh lệnh khai chiến, vang vọng khắp núi Bất

Tử Hỏa Sơn.

"Cẩn tuân pháp chỉ của Đế Tôn đại nhân!" Trong khoảnh khắc, tất cả tu sĩ Phượng Hoàng tộc ở núi Bất Tử Hỏa Sơn đồng loạt lớn tiếng lĩnh mệnh, tiếng vang vọng chín tầng mây, sĩ khí cao ngút, đạt đến cực hạn.

"Ầm ầm ầm!" Hàng trăm triệu tu sĩ Phượng Hoàng tộc mặc chiến giáp, chỉnh tề thống nhất, bay ngang trời, như hàng trăm triệu cỗ chiến xa cổ xưa nghiền nát hư không, phát ra tiếng nổ lớn, tỏa ra uy áp khủng bố, quét sạch tứ phương, không ngừng tiến đến Bất Chu Sơn.

Chương 118

"Chúng ta cũng đi thôi!" Đế Tôn và Phượng Tổ liếc nhìn nhau, ngồi lên cửu phượng liễn xa, trấn giữ trung tâm đại quân, cùng nhau tiến đến Bất Chu Sơn.

Cùng lúc đó, Kỳ Tổ ở Bất Chu Sơn tập kết đại quân Kỳ Lân tộc, nghiêm trận chờ đợi, chuẩn bị nghênh kích đại quân Phượng Hoàng tộc của Đế Tôn.

Một luồng khí tức túc sát khủng bố bao trùm cả Bất Chu Sơn, khiến vô số sinh linh và tu sĩ không liên quan run rẩy.

"Gầm!

Gầm!

Gầm!" Bờ Đông Hải, Long Vương cũng tập kết xong đại quân Long tộc, không ngừng ngửa đầu gầm dài, nhanh chóng tiến đến Bất Chu Sơn, chuẩn bị hội quân với đại quân Kỳ Lân tộc, cùng nhau nghênh kích đại quân Phượng Hoàng tộc.

Có thể dự kiến, chỉ chờ đại quân tam tộc chạm trán, một trận đại chiến thế kỷ sẽ lập tức bùng nổ!

Thời gian trôi nhanh, sau một ngày đêm không ngừng di chuyển, Long Vương suất lĩnh đại quân Long tộc đã đến Bất Chu Sơn trước tiên.

Dù sao cũng phải cùng Kỳ Lân tộc chống lại đại quân Phượng Hoàng tộc, y không dám có chút chậm trễ, nếu không môi hở răng lạnh, để Phượng Hoàng tộc diệt Kỳ Lân tộc trước, Long tộc cũng sẽ bị diệt vong.

"Kỳ Tổ, đại quân Long tộc của ta đã đến!

Cùng ngươi chống lại Phượng Hoàng tộc!" Long Vương hiện thân trước mặt Kỳ Tổ, ánh mắt cũng nhìn về phía nam.

"Đa tạ Long Vương, chúng ta liên hợp, phần thắng sẽ nhiều hơn một chút!" Kỳ Tổ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Y tự thấy mình không phải là đối thủ của Đế Tôn và Phượng Tổ, nhưng cảm thấy hai tộc liên hợp, người đông thế mạnh, Phượng Hoàng tộc cũng đừng hòng chiếm được lợi thế.

Nhưng, y vắt óc cũng không ngờ, Đế Tôn đã sớm chuẩn bị Chu Tước Đại Trận cho việc này, để tất cả đệ tử Phượng Hoàng tộc đều tu luyện.

Như vậy, đủ để bù đắp sự chênh lệch về số lượng!

"Không cần khách khí, đây là trận chiến sinh tử tồn vong của hai tộc chúng ta, chúng ta phải toàn lực ứng phó, tuyệt đối không thể để tên đó được như ý!" Long Vương nói.

Vừa nói xong, đồng tử của y đột nhiên co lại, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng vạn phần.

"Họ đến rồi!" "Ầm ầm ầm!" Chín con phượng hoàng Đại La Kim Tiên kéo liễn xa, Đế Tôn và Phượng Tổ ngồi cao trên đó, như Thiên Đế và Thiên Hậu tuần du Hồng Hoang, khiến chúng sinh bất giác muốn cúi đầu bái lạy.

Phía sau, hàng trăm triệu tu sĩ Phượng Hoàng tộc chỉnh tề thống nhất, bay ngang trời, thanh thế lẫy lừng, khí thế hùng vĩ.

Đại quân chưa đến lãnh địa Bất Chu Sơn, nhưng luồng khí thế ngút trời đó đã quét đến trước, khiến không khí trở nên vô cùng áp bức, như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

"Truyền lệnh của Bản tổ, tất cả nhị lang chuẩn bị nghênh địch!" Long Vương và Kỳ Tổ không dám sơ suất, lập tức ra lệnh cho Long

tộc và Kỳ Lân tộc, chuẩn bị nghênh chiến.

"Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!" Trong đại quân hai tộc lập tức vang lên tiếng trống trận, vẫy cờ chiến, chấn thiên động địa, khiến người ta khí huyết sôi trào.

"Xem ra đã tập hợp xong, vừa hay một lưới bắt hết, đỡ phải tốn thêm công sức!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Mặc dù chỉ tuyên chiến với Kỳ Lân tộc, nhưng đối với việc Kỳ Lân tộc và Long tộc liên thủ, hắn cũng không chút ngạc nhiên.

Dù sao, nếu hai tộc không liên thủ, thì căn bản một chút cơ hội cũng không có, thắng lợi không chút khó khăn!

Đương nhiên, dù có liên thủ, thắng lợi cuối cùng cũng sẽ thuộc về hắn.

Dù sao, hắn đã chuẩn bị đầy đủ cho việc này!

"Kỳ Tổ, Long Vương, các ngươi đã chuẩn bị chịu chết chưa?" Đợi đại quân đối đầu, Đế Tôn đứng dậy, như đế vương đang thảo phạt nghịch tặc, nhìn về phía Long Vương và Kỳ Tổ, bá khí chất vấn.

"Đừng có ngông cuồng, hôm nay hai tộc ta liên thủ, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu!" Long Vương lập tức giận dữ hét lên phản kích.

So với Kỳ Tổ, y càng hận Đế Tôn hơn, dù sao năm đó Đế Tôn đã đồ sát một phần tám Long tộc, và còn trêu đùa y một vố đau.

Khi y tưởng Đế Tôn sẽ lập đạo trường ở Đông Hải, trở thành cường giả của Đông Hải, thì Đế Tôn lại quay sang gia nhập Phượng Hoàng tộc, đại hôn với Phượng Tổ, quả thật khiến y tức đến nổ phổi.

Chương 119

“Long Vương nói không sai, tuy thực lực của ngươi và Phượng Tổ mạnh hơn, chúng ta có phần thua kém, nhưng nhị lang của hai tộc chúng ta lại đông hơn Phượng Hoàng tộc rất nhiều!” Kỳ Tổ cũng lớn tiếng nói theo.

Y đang cổ vũ cho nhị lang hai tộc, nêu ra ưu thế, để sĩ khí của tu sĩ hai tộc tăng cao, sau đó có thể nhanh chóng đánh tan đại quân Phượng Hoàng tộc.

Như vậy, lại được sự trợ giúp của các cường giả hai tộc, không chừng có thể có cơ hội phản bại vi thắng.

“Vậy sao?

Vậy không ngại cùng Bản tọa xem thử, có phải đúng như vậy không!” Đế Tôn không thèm để ý mà cười nói.

Cùng với lời nói của hắn, hắn giơ tay phải lên, khẽ vẫy, trong sự mong đợi của mọi người, hắn đã hạ lệnh.

“Đế Tôn đại nhân có lệnh, tru sát Kỳ Lân, Long tộc, xưng bá Hồng Hoang!” Dưới sự dẫn dắt của Hoàng Lam và sáu cô gái khác, hàng trăm triệu tu sĩ Phượng Hoàng tộc lập tức hóa thành một dòng lũ màu đỏ khủng bố, xông về phía đại quân của Kỳ Lân tộc và Long tộc.

“Nhị lang Kỳ Lân tộc, giết!” Kỳ Tổ vội vàng hét lớn.

“Nhị lang Long tộc, giết!” Long Vương cũng vội vàng hạ lệnh.

Không ngờ Đế Tôn lại quả quyết khai chiến như vậy, họ chỉ có thể theo sau ứng chiến.

Nhưng trong lòng họ đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

Vừa rồi đã phân tích lợi hại, để Đế Tôn biết hai tộc liên thủ, số lượng áp đảo Phượng Hoàng tộc, thế mà Đế Tôn lại không thèm quan tâm mà khai chiến, không lẽ có hậu chiêu gì mà họ không biết.

"Chẳng lẽ hắn có kế hoạch khác?" Trong hư không, Hồng Quân đã chờ sẵn ở đây nhíu mày, cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

"Bất kể hắn có kế hoạch khác hay không, dù sao tam tộc chết càng thảm, đối với việc Bản tổ xưng bá Hồng Hoang càng có lợi!" La Hầu cũng ẩn nấp trong hư không, ánh mắt âm lãnh, cũng cảm thấy đại quân Phượng Hoàng tộc do Đế Tôn dẫn dắt e rằng không đơn giản như vậy, nhưng theo y thấy, như vậy đối với việc nhặt hời lại càng có lợi, liền tiếp tục đứng nhìn.

Nhưng, không biết tại sao, tâm thần của y cũng luôn cảm thấy có một tia bất an khó hiểu, như thể có một con hung thú Hỗn Độn đang nhìn chằm chằm, mở to miệng muốn ăn thịt y.

Cảm giác này bao trùm trong lòng y, xua mãi không đi, khiến y cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đùa sao, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Đế Tôn đang chờ đại quân ma đạo, Ma Tổ như y sao có thể thoải mái được?

"Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!" "Giết!

Giết!

Giết!" Lúc này, trong tiếng trống trận sấm sét và tiếng hò hét giết chóc, đại quân Phượng Hoàng tộc toàn quân xông lên, va chạm với đại quân Kỳ Lân tộc và Long tộc, bắt đầu lộ ra nanh vuốt!

So với đại quân Long tộc và Kỳ Lân tộc va chạm một cách vô trật

tự, động tác của đại quân Phượng hoàng tộc lại tỏ ra vô cùng ngay ngắn, thống nhất, giống như đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt.

Họ không giống tu sĩ, mà càng giống những người lính thực thụ.

Lấy bảy người làm một tiểu đội, họ nhanh chóng xuyên phá, thâm nhập thẳng vào nội bộ đại quân của Kỳ Lân tộc và Long tộc.

Sau đó, không chút do dự kết thành Chu Tước Đại Trận.

Trong sát na, từng tiếng phượng hoàng gáy vang lanh lảnh vang vọng khắp chiến trường Bất Chu Sơn, sau đó từng con Chu Tước khổng lồ tắm mình trong liệt diễm xuất hiện ngập trời, tỏa ra khí tức cực kỳ đáng sợ, khiến trời đất u ám, núi sông rung chuyển.

Cùng với sự xuất hiện của từng hư ảnh Chu Tước kinh khủng, Phượng hoàng tộc vốn đang bị liên quân Kỳ Lân tộc và Long tộc chèn ép lập tức thay đổi khí thế yếu ớt trước đó, trở nên quét ngang vô địch!

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Trên cao, sắc mặt Kỳ Tổ và Long Vương tức thì đại biến, trong mắt lóe lên một tia hoảng loạn.

Vốn đang mong chờ được thấy tu sĩ Phượng hoàng tộc lấy trứng chọi đá, bị đại quân liên hợp của Kỳ Lân tộc và Long tộc đánh tan, nhưng chỉ trong nháy mắt đã xảy ra biến cố lớn như vậy.

Kể từ khi những hư ảnh Chu Tước kia xuất hiện, khí thế của đại quân Phượng hoàng tộc đã tăng vọt không chỉ gấp đôi!

Cứ theo tình hình trước mắt, hai tộc liên hợp cũng chẳng chiếm được chút lợi thế nào!

Nếu liên quân hai tộc không chiếm được lợi thế, đối đầu với Đế Tôn và Phượng Tổ cũng không chiếm được lợi thế, kết cục của trận đại chiến này đã có thể thấy trước.

Chương 120

"Tên này khá lắm, lại dùng trận pháp, không ngờ hắn tính toán sâu xa như vậy, dùng trận pháp để tăng cường thực lực cho Phượng hoàng tộc, như thế này, Kỳ Lân tộc và Long tộc e rằng không còn kiếm được chút lợi lộc nào nữa rồi!" Trong hư không, sắc mặt Hồng Quân cũng không khỏi biến đổi, với nhãn lực của y, tự nhiên đã nhìn thấu nguyên nhân xuất hiện của hư ảnh Chu Tước.

Đó rõ ràng là do bảy tu sĩ Phượng hoàng tộc liên hợp kết trận, ngưng tụ thực lực của bảy người làm một, triệu hồi ra hư ảnh Chu Tước.

Cảm giác này giống như Thập Nhị Tổ Vu dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể triệu hồi ra hư ảnh Bàn Cổ vậy, thực lực tăng cường tuyệt đối không chỉ là một chút.

Như vậy có thể đoán trước, trận đại chiến này, Kỳ Lân tộc và Long tộc chắc chắn sẽ thất bại!

"Không ngờ tên này lại có thủ đoạn như vậy!" La Hầu đang ẩn thân trong hư không cũng hơi co đồng tử lại, thần sắc trở nên có chút ngưng trọng, trong lòng kinh hãi.

Hắn không ngờ Đế Tôn lại có nhiều chiêu trò như vậy, lại có thể để cho toàn bộ Phượng hoàng tộc dùng trận pháp triệu hồi ra hư ảnh Chu Tước mạnh mẽ.

Loại trận pháp này hắn chưa từng thấy, nhưng có thể nhận ra tuyệt đối cũng là trận pháp đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Có trận pháp này tương trợ, Phượng hoàng tộc không thắng mới là lạ… "Hy vọng đây là một trận thắng thảm, nếu không, tình thế sẽ bất lợi cho bản tổ…" Tâm tình La Hầu tức thì trở nên nặng nề.

Y muốn xưng bá Hồng Hoang, chỉ có Tiên Thiên tam tộc đều chịu tổn thất nặng nề mới là có lợi nhất.

Nếu Phượng hoàng tộc lấy ưu thế áp đảo chiến thắng Kỳ Lân tộc và Long tộc, họ sẽ trở thành địch thủ lớn nhất của đại quân ma tu dưới trướng y.

Đó là điều y không muốn thấy!

Nhưng y cũng không biết rằng, dù đại quân Phượng hoàng tộc có thắng thảm, đại quân ma tu của y cũng chẳng chiếm được lợi lộc gì.

Đế Tôn đã để Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo một trăm triệu đại quân chuẩn bị sẵn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để chờ y xuất hiện rồi!

Hơn nữa, đại quân Phượng hoàng tộc kết thành Chu Tước Đại Trận tuyệt đối sẽ đại thắng, chứ không phải thắng thảm!

"Giết!

Giết!

Giết!" Từng tiếng hô giết chóc lạnh lẽo phát ra từ miệng các hư ảnh Chu Tước, chúng như những vị tử thần lửa, tung ra những đòn tấn công mạnh nhất về phía đệ tử Kỳ Lân tộc và Long tộc xung quanh, điên cuồng thu gặt sinh mệnh của họ.

Đệ tử Kỳ Lân tộc và Long tộc tuy số lượng gấp đôi Phượng hoàng tộc, nhưng đối mặt với hư ảnh Chu Tước, chất lượng lập tức bị so sánh kém hơn.

Dù sao thì hư ảnh Chu Tước đã ngưng tụ lực lượng của bảy phượng hoàng kết trận, lại còn được trận pháp gia tăng sức mạnh.

Nói cách khác, đây là chênh lệch thực lực gấp mười lần!

Dưới sự chênh lệch thực lực khổng lồ, chênh lệch về số lượng

căn bản không thành vấn đề.

Lấy một ví dụ đơn giản, bảy người trưởng thành đối chiến mười bốn người trưởng thành, vốn ở thế yếu rõ rệt.

Nhưng bây giờ, trận pháp đã ngưng tụ bảy người trưởng thành thành một người khổng lồ có sức mạnh hơn bảy người, đừng thấy người khổng lồ chỉ có một, nhưng lại có thể dễ dàng đánh bại mười bốn người trưởng thành kia!

Trong tình huống như vậy, số lượng thương vong của đệ tử Kỳ Lân tộc và Long tộc lập tức tăng vọt!

Chu Tước Đại Trận, điên cuồng hiển uy!

"Phu quân quả nhiên lợi hại!" Trên liễn xa, Phượng Tổ lập tức khen ngợi Đế Tôn, nụ cười trên mặt tựa như hoa nở, trong lòng vô cùng vui sướng.

Nếu không có Chu Tước Đại Trận của Đế Tôn, tu sĩ Phượng hoàng tộc tuyệt đối không thể nào dễ dàng chống lại liên quân Kỳ Lân tộc và Long tộc như vậy, thậm chí còn chiếm ưu thế rõ ràng.

Đơn giản là quá đỉnh!

"Chút chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới!" Đế Tôn mỉm cười, cũng không để chuyện này trong lòng, đợi lát nữa khi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được thúc giục, đó mới là lợi hại thật sự.

Hắn đứng dậy khỏi liễn xa, chắp tay sau lưng, đưa mắt nhìn về phía Kỳ Tổ và Long Vương ở đằng xa.

"Kỳ Tổ, Long Vương, bây giờ các ngươi còn cảm thấy ai thắng ai bại chưa thể biết được sao?" Kỳ Tổ và Long Vương tức thì đại nộ, ánh mắt nhìn Đế Tôn đều phun ra lửa giận, hận không thể đem Đế Tôn ra thiên đao vạn quả, tỏa cốt dương hôi.

Nhưng, cả hai đều không chủ động tấn công Đế Tôn.

Dù sao thực lực vốn không bằng Đế Tôn và Phượng Tổ, Đế Tôn và Phượng Tổ không chủ động ra tay đã nên tạ trời tạ đất, nếu chủ động tấn công Đế Tôn, chẳng phải là tìm chết sớm siêu sinh sớm sao!

Chương 121

Nhưng, cho dù không chủ động ra tay, bọn họ cũng không sống được bao lâu, dù sao Đế Tôn cũng không phải là người thích nói nhảm với kẻ địch.

Có thể động thủ, tuyệt đối không lằng nhằng!

"Phu nhân, bây giờ nên đến lượt ta ra sân, một trận định càn khôn!" Đế Tôn quay đầu nhìn Phượng Tổ cười nói.

Chỉ cần chém giết Kỳ Tổ và Long Vương, cuộc tranh bá tam tộc này xem như đại cục đã định.

Từ nay về sau, hắn và Phượng Tổ sẽ thống lĩnh Phượng hoàng tộc xưng bá Hồng Hoang, chí cao vô thượng… "Thiếp thân đều nghe theo phu quân!" Phượng Tổ mỉm cười đáp lại.

Dứt lời, nàng lập tức đứng sau lưng Đế Tôn, cùng Đế Tôn lao đến trước mặt Kỳ Tổ và Long Vương.

Cả hai người đều tỏa ra khí thế cực kỳ đáng sợ, hóa thành biển lửa vô tận, hung hãn ập về phía Kỳ Tổ và Long Vương.

Tức thì, toàn bộ bầu trời chiến trường đều bị một cỗ khí tức nóng rực kinh khủng bao phủ, dường như muốn thiêu diệt cả tứ hải bát hoang.

Đó chính là Thái Dương Chân Hỏa của Đế Tôn và Nam Minh Ly Hỏa của Phượng Tổ, đều là những ngọn lửa hung ác đỉnh cấp của Hồng Hoang!

"Muốn giết bọn ta, không dễ dàng như vậy đâu!" Kỳ Tổ và Long Vương nghiến răng hét lớn, tuy thực lực không bằng Đế Tôn và Phượng Tổ, nhưng vào thời khắc sinh tử, chỉ có thể nghiến răng

chống đỡ.

Không dám có bất kỳ bảo lưu nào, liều mạng chống lại khí thế của hai người Đế Tôn và Phượng Tổ.

"Không gặp mới vạn năm thôi, thực lực của các ngươi lại tiến bộ nhiều như vậy!" Đế Tôn nói với ánh mắt đầy hứng thú.

Hắn từng giao thủ với cả Kỳ Tổ và Long Vương, đối với thực lực của hai người này rất rõ, cho nên lập tức cảm nhận được thực lực của Kỳ Tổ và Long Vương đã tăng lên không ít.

Tuy chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng sự tăng trưởng này rõ ràng là không bình thường.

"Xem ra Hồng Quân đã cho các ngươi không ít lợi lộc!

Nhưng cứ tùy tiện nhúng tay như vậy, y không sợ nhân quả quấn thân sao?" Đế Tôn nói với giọng điệu càng thêm hứng thú.

Hầu như không cần đoán cũng biết, chắc chắn là Hồng Quân đứng sau giở trò.

Dù sao Hồng Quân cũng là người phát ngôn của Thiên Đạo, muốn duy trì sự cân bằng của Thiên Đạo, đương nhiên hy vọng Kỳ Tổ và Long Vương có đủ thực lực để đối kháng với hắn.

Đáng tiếc, dù Hồng Quân mưu tính, hay Thiên Đạo mưu tính, đều không bằng mưu tính của hắn.

Hắn và Phượng Tổ thành Thiên hôn trước, công đức khí vận gia thân, trên người lại có nhiều chí bảo, vô hình trung trấn áp khí vận của Phượng hoàng tộc.

So với hắn, Kỳ Tổ của Kỳ Lân tộc và Long Vương của Long tộc đều không có, làm sao có thể đấu lại!

"Tiểu tặc, đừng có ngông cuồng, hôm nay bọn ta dù chết, cũng

không để ngươi yên!" Long Vương nghiến răng nói đầy căm hận.

Ánh mắt y lộ ra hung quang, phảng phất có thể phun ra lửa, hận Đế Tôn đến tận xương tủy.

Tự biết thực lực không địch lại Đế Tôn và Phượng Tổ, nhưng y vẫn muốn cùng Đế Tôn quyết một trận tử chiến!

"Không sai, dù bọn ta không địch lại, ngươi cũng phải trả một cái giá thảm trọng!" Kỳ Tổ cũng gầm lên giận dữ.

Mang theo thái độ quyết tử, y định cùng Đế Tôn và Phượng Tổ đồng quy vu tận.

"Vậy phải xem các ngươi có bản lĩnh đó không đã!" Đế Tôn khinh thường cười lạnh.

Không phải hắn cuồng vọng tự đại, Long Vương và Kỳ Tổ thật sự muốn cùng hắn đồng quy vu tận, cũng không có thực lực đó.

Dù sao, họ chưa thật sự bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, vĩnh viễn không biết cảnh giới Chuẩn Thánh mạnh mẽ đến đâu.

Một bên, Phượng Tổ đã trở thành cường giả Chuẩn Thánh thực thụ, một mình nàng có thể huyết ngược Kỳ Tổ và Long Vương.

Huống chi, còn có hắn, một cường giả đỉnh cấp không hề thua kém Chuẩn Thánh!

"Ai!

Xem ra bần đạo lại phải ra tay một lần nữa!" Trong hư không, trong mắt Hồng Quân lộ ra một tia cay đắng, trong miệng thở dài một tiếng, đối với tình hình chiến trường y nhìn rất rõ.

Chương 122

Chỉ dựa vào Kỳ Tổ và Long Vương, cho dù là tấn công tự sát, cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với Đế Tôn và Phượng Tổ.

Vậy thì, để duy trì sự cân bằng của Thiên Đạo, y chỉ có thể mạo hiểm nguy cơ nhân quả quấn thân, ra tay thêm một lần nữa.

Dứt lời, y liền từ trong hư không bước ra, lóe mình xuất hiện trước mặt Đế Tôn.

"Hồng Quân tiền bối, xin hãy giúp chúng ta!" Kỳ Tổ và Long Vương lập tức nói.

Thấy Hồng Quân xuất hiện, trên mặt họ lộ ra một tia vui mừng, lập tức hướng Hồng Quân cầu cứu.

"Đế Tôn đạo hữu, ngươi là dị số, trận đại chiến tam tộc này, ngươi không ra tay có được không?" Hồng Quân ánh mắt chăm chú nhìn Đế Tôn nói.

Y muốn giúp Kỳ Tổ và Long Vương chặn Đế Tôn lại, tạo cơ hội cho họ cùng đối phó Phượng Tổ, để cho ba người thật sự lưỡng bại câu thương.

Thực ra, y có thể đi ngăn cản Phượng Tổ, để Đế Tôn cùng Kỳ Tổ và Long Vương liều mạng một phen.

Nhưng, như vậy y sẽ hoàn toàn không thể thoát thân trong đại kiếp lần này, thật sự bị nhân quả nghiệp lực quấn thân.

Kết quả cuối cùng có thể là Đế Tôn thắng thảm, cường sát Kỳ Tổ và Long Vương, sau đó cùng Phượng Tổ liên thủ đối phó y, hai bên lưỡng bại câu thương, để La Hầu cuối cùng hưởng lợi.

Đó không phải là kết quả mà Hồng Quân muốn chứng đạo nhìn

thấy, cho nên y nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản Đế Tôn, tận nhân sự, thính thiên mệnh!

"Hồng Quân, xem ra ngươi lại nhịn không được muốn nhúng tay vào vũng nước đục này rồi!

Lần trước hiến ra Càn Khôn Đồ, lần này lại định hiến ra cái gì?" Đế Tôn nheo mắt nói đầy hứng thú.

Đối với việc Hồng Quân nhúng tay, hắn một chút cũng không ngạc nhiên, dù sao còn có Ma Tổ La Hầu đang ngồi chờ thu ngư ông chi lợi.

Ngươi muốn nhúng tay cũng được, nhưng nhân quả đó phải gánh lấy!

Lần trước Hồng Quân vào ngày Thiên hôn cứu Kỳ Tổ và Long Vương, đã phải hiến ra một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Lần này, Hồng Quân giúp đỡ Kỳ Tổ và Long Vương, hắn sẽ khiến Hồng Quân lỗ đến tận gốc.

Hắn không phải là người tùy tiện, dù sao sau trận đại chiến tam tộc này sẽ là đại chiến Đạo Ma, đến lúc đó sau khi diệt La Hầu, sẽ có vô tận Thiên Đạo công đức thưởng cho, và còn có một đống chí bảo làm chiến lợi phẩm. 72.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, một trận chiến Đạo Ma đã khiến Hồng Quân kiếm lời đầy bồn đầy bát, trực tiếp đặt nền móng cho vị trí Thánh Nhân Đạo Tổ sau này của y.

Nhưng hôm nay, nếu Hồng Quân dám gánh nhân quả này, hắn dám để Hồng Quân một bảo vật cũng không kiếm được!

"Đế Tôn đạo hữu, bần đạo đã ra tay, nhân quả bần đạo tự nhiên nguyện ý gánh vác!" Hồng Quân mặt không biểu cảm nói.

Nghe lời Đế Tôn, trong lòng y cũng đau như cắt, nhưng vì để đạt

được mục đích, y phải thử một lần.

Nếu không thử, Đế Tôn và Phượng Tổ chắc chắn có thể ba chân bốn cẳng giải quyết Kỳ Tổ và Long Vương.

Sau đó, Đế Tôn và Phượng Tổ sẽ dẫn dắt Phượng hoàng tộc xưng bá thống nhất Hồng Hoang.

Đây tuyệt đối không phải là cục diện y muốn thấy!

"Được!

Hy vọng đến lúc đó ngươi sẽ không hối hận!" Đế Tôn nheo mắt cười nói.

Với thực lực của Phượng Tổ, hoàn toàn có thể đối phó với liên thủ của Kỳ Tổ và Long Vương, căn bản không cần hắn nhúng tay.

Nếu Hồng Quân thích lỗ đến tận gốc, hắn đương nhiên sẽ thành toàn cho đối phương.

Hơn nữa, La Hầu chưa xuất hiện, hắn cũng thực sự cần đứng bên cạnh quan sát, đề phòng La Hầu có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

"Phu nhân, Kỳ Tổ và Long Vương giao cho nàng đối phó!" Đế Tôn nói với Phượng Tổ.

"Phu quân yên tâm, thiếp thân nhất định sẽ không để chàng thất vọng!" Phượng Tổ mỉm cười nói.

Chương 123

Sau đó nàng bước lên một bước, khí thế toàn thân thay đổi, như một nữ đế cái thế, tỏa ra bá khí ngút trời, phượng mục liếc nhìn bốn phương.

Nàng là nữ nhân của Đế Tôn, nhưng cũng là Phượng hoàng chi tổ phong hoa tuyệt đại, cường giả đỉnh cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Thu thập Kỳ Tổ và Long Vương chưa đến cảnh giới Chuẩn Thánh, căn bản không đáng nói.

"Vậy ta sẽ ở bên cạnh chờ tin vui!" Đế Tôn cười rạng rỡ nói, "Cẩn thận La Hầu thừa cơ đánh lén!" Câu cuối cùng hắn truyền âm cho Phượng Tổ, đặc biệt nhắc nhở Phượng Tổ, La Hầu loại ma tu đứng đầu này không thích quang minh chính đại, thích nhất là làm chuyện tiểu nhân, không thể không phòng.

"Hồng Quân, chúng ta đi thôi!" Đế Tôn nhìn về phía Hồng Quân, đi đầu rời đi, giao chiến trường lại cho Phượng Tổ.

Hồng Quân thấy vậy, cũng không nói nhiều, cũng rời khỏi chiến trường, đứng ở cách Đế Tôn không xa.

Đương nhiên, y cũng không thật sự cùng Đế Tôn giao chiến, chỉ cùng Đế Tôn ngầm hiểu đứng một bên, không nhúng tay vào trận đại chiến của Phượng Tổ với Kỳ Tổ và Long Vương.

Dù sao, mục đích của y chỉ là ngăn cản Đế Tôn, hiện tại mục đích đã đạt thành.

Cùng với sự rời đi của Đế Tôn và Hồng Quân, Phượng Tổ nheo phượng mục lại, khí thế tức thì trở nên vô cùng sắc bén, lập tức hướng Kỳ Tổ và Long Vương phát động công kích đáng sợ!

Kỳ Tổ và Long Vương cũng không chần chừ, liều mạng toàn lực liên thủ chống lại Phượng Tổ. 73.

Ba người nhanh chóng chiến thành một đoàn, thân hình giao nhau, lướt qua từng đạo tàn ảnh trong hư không.

Từng đòn tấn công đáng sợ được tung ra, va chạm kịch liệt trên cao, bùng nổ ra dư ba năng lượng kinh khủng, như sóng biển không ngừng va đập bốn phương, trông vô cùng chấn động.

"Xem ra lần này ngươi lại phải lỗ nặng rồi!" Đế Tôn nheo mắt cười nói.

Trận chiến mới bắt đầu, Phượng Tổ đã mạnh mẽ chiếm thế thượng phong, áp chế Kỳ Tổ và Long Vương đến chết.

Hắn tin rằng không cần bao lâu, nàng có thể thu gặt đầu của hai người này.

"Chưa đến thời khắc cuối cùng, bây giờ mọi thứ còn quá sớm!" Hồng Quân mặt không biểu cảm nói.

Nhưng nếu quan sát kỹ mắt y, sẽ phát hiện tần suất mí mắt giật tăng lên rõ rệt, rõ ràng nội tâm căng thẳng của y không hề nhẹ nhàng như vẻ mặt biểu hiện.

Dù sao, đây cũng là một canh bạc.

Cược chính là Thiên Đạo công đức và chí bảo sau đại kiếp mà Đế Tôn nói!

Nếu y cược thắng, y sẽ chỉ phải đối mặt với một mình Đế Tôn là dị số, chứ không phải là bá chủ khổng lồ do Đế Tôn và Phượng Tổ thống lĩnh!

Nhưng nếu cược thua, những Thiên Đạo công đức và chí bảo đó cũng hoàn toàn vô duyên với y!

“Không hề sớm, dù sao trận chiến này cũng sẽ không kéo dài quá lâu!” Đế Tôn mỉm cười đáp lại.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cùng với lời nói của Đế Tôn, tình hình chiến đấu trên chiến trường lại thay đổi một lần nữa, trở nên càng thêm kịch liệt và gay cấn.

Kỳ Tổ và Long Vương tự biết không thể chiến thắng Phượng Tổ, hoàn toàn liều mạng, không màng phòng ngự bản thân, điên cuồng đốt cháy tinh huyết để cưỡng ép nâng cao chiến lực.

Lợi ích rõ ràng của việc làm này là công kích của họ đối với Phượng Tổ có tính uy hiếp lớn hơn, nhưng cũng mang lại những bất lợi chí mạng.

Đó là, lỗ hổng phòng ngự của bản thân cũng ngày càng nhiều.

Phượng Tổ trong lúc cẩn thận phòng ngự, không ngừng nắm bắt lỗ hổng của hai người Kỳ Tổ và Long Vương, liên tục đánh bị thương hai người. 74.

Chưa đầy một khắc, trên người hai người đã đầy vết thương, máu tươi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt.

Có thể thấy trước, không cần bao lâu nữa, họ sẽ vẫn lạc dưới tay Phượng Tổ.

“Không ngờ Phượng Tổ vừa tấn thăng Chuẩn Thánh, thực lực đã mạnh mẽ như vậy!

Vốn tưởng Kỳ Tổ và Long Vương có thể khiến Phượng Tổ bị thương một chút, không ngờ lại phế vật như vậy!” Trong hư không, sắc mặt La Hầu trở nên không tốt, giống như Đế Tôn dự liệu, y thật sự thừa cơ đánh lén Phượng Tổ.

Chương 124

Nhưng Phượng Tổ hiện tại chiếm ưu thế tuyệt đối, ngay cả một chút thương thế cũng không có, đánh lén Phượng Tổ thật sự không dễ dàng.

Ngay cả La Hầu cũng như vậy, Hồng Quân thì càng không cần nói, hiện tại y giống như con bạc sắp thua sạch, lòng chìm xuống đáy cốc, mắt cũng có chút đỏ lên.

Ngược lại, Đế Tôn vẫn luôn vững như núi Thái Sơn, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

"A!

Bản tổ liều mạng với ngươi!" Lúc này, Long Vương bị thương ngày càng nặng, hai mắt đỏ ngầu, thở hổn hển, phát ra một tiếng gầm giận dữ không cam lòng.

Khí thế toàn thân trở nên cuồng bạo, thân thể phồng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, điên cuồng lao về phía Phượng Tổ, phát động tấn công tự sát.

"Bản tổ cũng liều mạng với ngươi!" Kỳ Tổ không cam lòng chịu thua, cũng gầm lên một tiếng, thân thể như quả bóng bay phồng lên, khí thế bạo phát, từ một hướng khác lao về phía Phượng Tổ.

"Ầm!" "Ầm!" Trong nháy mắt, hai tiếng nổ vang động cả Hồng Hoang vang lên, năng lượng cuồng bạo vô tận bùng nổ, trong một thoáng không gian đều bị va chạm vỡ nát.

"Cơ hội tốt!" Trong hư không, hai mắt La Hầu tức thì sáng lên, y ý thức được đây là cơ hội tuyệt vời để đánh lén Phượng Tổ. 75.

Thân hình như điện xuyên qua hư không, nhanh chóng tiếp cận vị

trí của Phượng Tổ, Thí Thần Thương nắm chặt trong tay, sát cơ ngút trời đang được tích tụ, chỉ chờ phát hiện Phượng Tổ liền lập tức phát động một đòn mạnh nhất!

"Cang!" Lúc này, một tiếng phượng hoàng gáy vang lanh lảnh vang lên, một hư ảnh phượng hoàng khổng lồ bùng nổ, vỗ mạnh đôi cánh, đánh tan năng lượng cuồng bạo vô tận do Kỳ Tổ và Long Vương tự bạo sinh ra.

Rõ ràng, cho dù hai người Kỳ Tổ và Long Vương tự bạo, cũng không gây ra nhiều phiền phức cho Phượng Tổ.

Dù sao chênh lệch thực lực hai bên đã ở đó, Phượng Tổ là cường giả Chuẩn Thánh thực thụ, Kỳ Tổ và Long Vương nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới ngụy Chuẩn Thánh.

Nếu chỉ tự bạo mà có thể kéo Phượng Tổ đệm lưng, thì Chuẩn Thánh đã không gọi là Chuẩn Thánh.

So với đó, cú đánh lén sắp tới của La Hầu ngược lại còn có uy hiếp hơn.

"Chính là lúc này!" Đôi mắt băng lãnh của La Hầu lóe lên tinh quang, trong biển năng lượng cuồng bạo vô tận y đã phát hiện ra vị trí chân thân của Phượng Tổ, lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện sau lưng Phượng Tổ, Thí Thần Thương mạnh mẽ đâm ra.

"Ầm!" 76.

Một thương chứa đựng pháp lực ngút trời, trực tiếp đâm thủng không gian giữa y và Phượng Tổ, trong sát na tiếp theo đã xuất hiện sau lưng Phượng Tổ. 77.

Khoảnh khắc này, La Hầu không còn kìm nén, sát cơ lạnh lẽo hoàn toàn giải phóng, để thế nhân đều thấy một đại ma đầu hung ác đang đánh lén Phượng Tổ.

Đế Tôn thấy vậy, thần sắc không động.

Hồng Quân thấy vậy, hai mắt đột nhiên sáng lên.

"Ha ha ha, đi chết đi!" La Hầu cuồng tiếu, phảng phất như đã thấy Phượng Tổ vẫn lạc dưới Thí Thần Thương.

Y thậm chí còn liếc nhìn Đế Tôn, mặt lộ vẻ chế giễu, phảng phất như đang trào phúng Đế Tôn, nữ nhân của Đế Tôn sắp chết dưới tay y.

Dù sao y từng chịu thiệt trong tay Đế Tôn, trong lòng cũng nén một hơi muốn tìm lại thể diện.

Y muốn thấy Đế Tôn lộ ra vẻ mặt kinh hãi, càng kinh hãi, trong lòng y càng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng, Đế Tôn lại không hề động lòng, ngược lại còn dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn La Hầu đang cuồng tiếu.

"Tên ngốc, bản tọa đã chuẩn bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cho đại quân ma tu của ngươi, lại có thể nào không đề phòng ngươi đánh lén!" Đế Tôn khinh thường nói lạnh lùng.

Cùng với lời nói của hắn, chỉ thấy một hộ tráo hình chuông màu vàng kim xuất hiện bên ngoài thân thể Phượng Tổ, bao bọc chặt chẽ Phượng Tổ.

Trong khoảnh khắc hộ tráo hình chuông màu vàng kim xuất hiện, Thí Thần Thương của La Hầu không thể tiến thêm một tấc nào!

Rõ ràng, đây là Hỗn Độn Chung của Đế Tôn.

Hắn đã đưa cho Phượng Tổ trước đó để nàng dùng phòng bị.

Chương 125

Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo công phòng nhất thể, dưới sự thúc giục của Phượng Tổ, một Chuẩn Thánh, dễ dàng chống đỡ được cú đánh lén của La Hầu.

"Cái gì?" Sắc mặt La Hầu không khỏi biến đổi, y cũng không ngờ trên người Phượng Tổ lại có chí bảo như vậy, lại có thể chống đỡ được sát lục chí bảo Thí Thần Thương.

Bị chặn lại, cú đánh lén lập tức thất bại.

Không chỉ như vậy, đạo văn trên Hỗn Độn Chung điên cuồng lấp lánh, phóng thích ra uy lực kinh khủng, phản chấn công kích của Thí Thần Thương, trực tiếp đánh bay La Hầu ra ngoài.

Sau đó, Phượng Tổ đầu đội Hỗn Độn Chung, từ trong năng lượng cuồng bạo vô tận bước ra, bước chân sinh sen, phong hoa tuyệt đại!

"Phu quân, thiếp thân may mắn không làm nhục mệnh!" Phượng Tổ cũng không đuổi theo La Hầu, đi đến bên cạnh Đế Tôn, cười tươi như hoa, hướng Đế Tôn phục mệnh.

"Phu nhân chiến đấu lâu ngày vất vả, hãy ở một bên nghỉ ngơi, không cần quản tên ma đầu kia!" Đế Tôn cười nói.

Hai người không hề kiêng dè, trước mặt Hồng Quân bắt đầu phát "cẩu lương", cũng hoàn toàn phớt lờ La Hầu bị đánh bay!

Cơ mặt Hồng Quân co giật, trong lòng chửi thầm, chiến đấu lâu ngày vất vả cái quái gì, rõ ràng sắp trấn sát Kỳ Tổ và Long Vương, lại không hề bị thương, có thể nào đừng có mở mắt nói mò không.

Lúc này, La Hầu bị đánh bay đã bay trở về, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Đế Tôn và Phượng Tổ, trên người ma khí cuồn cuộn, sát

ý lẫm liệt.

“La Hầu, ngươi lại dám quay lại, không sợ ta liên thủ trấn áp ngươi sao?” Đế Tôn nói lạnh lùng.

Trên người hắn cũng sát ý cuồng dũng, La Hầu đánh lén Phượng Tổ, dù Phượng Tổ không bị thương, hắn cũng nhất định phải giết La Hầu!

“Đế Tôn tiểu nhi, đừng có đắc ý, tuy Phượng Tổ tránh được cú đánh lén của bản tổ, nhưng trận chiến vừa rồi, pháp lực tiêu hao quá nửa, dù các ngươi liên thủ, bản tổ cũng không sợ!

Bản tổ hôm nay muốn xưng bá Hồng Hoang!” La Hầu lạnh lùng nói.

Hôm nay là cơ hội tốt nhất để y xưng bá, y không muốn bỏ lỡ cơ hội này… “Vậy thì có thể thử lại!” Đế Tôn nheo mắt lạnh lùng nói.

La Hầu không đáp lời, đưa mắt nhìn về phía Hồng Quân, nói: “Hồng Quân, chuyện giữa ta và ngươi ngày sau hẵng tính, thế nào?” Y muốn để Hồng Quân đứng xem, để y cùng Đế Tôn và Phượng Tổ phân cao thấp trước, nếu không Hồng Quân cũng ra tay, y tuyệt đối không đánh lại.

Hồng Quân hơi trầm ngâm, đôi mắt sâu thẳm lóe lên tinh quang, liếc nhìn chiến trường tam tộc phía dưới, gật đầu nói: “Được!” Phượng hoàng tộc đã hoàn toàn nghiền ép đại quân Kỳ Lân tộc và Long tộc, y muốn mượn tay La Hầu để trừ khử đối phương, để Thiên Đạo trở lại cân bằng.

Đế Tôn nhàn nhạt liếc nhìn Hồng Quân, đối với lựa chọn của Hồng Quân cũng không lộ ra bất kỳ biến hóa thần sắc nào.

La Hầu nhận được câu trả lời của Hồng Quân, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười dữ tợn, nhìn Đế Tôn nói: “Được!

Vậy bản tọa thử xem sao!

Bản tọa hôm nay không chỉ muốn chém giết ngươi, còn muốn tiêu diệt toàn bộ Phượng hoàng tộc!" Dứt lời, y giơ tay phải phát tín hiệu, tức thì, ở phía tây chiến trường Bất Chu Sơn xuất hiện ma khí ngút trời, ma khí hóa thành mây đen, phảng phất như nước đen hung dũng, cuồn cuộn mà đến!

Nơi nó đi qua, tiên hoa linh thảo đều bị xâm thực, vô cùng đáng sợ.

"Bản tổ có ức vạn vạn đại quân ma tu, nếu tam tộc đều còn, bản tổ có chút kiêng kỵ, hiện tại Kỳ Lân tộc và Long tộc đều đã bại vong, Phượng hoàng tộc cũng có không ít thương vong, đại quân ma tu của bản tổ sẽ không ai cản nổi!" La Hầu càng thêm cuồng vọng nói.

Ánh mắt y chăm chú nhìn Đế Tôn và Phượng Tổ, muốn thấy vẻ mặt hoảng loạn của hai người.

Ngay cả Hồng Quân cũng không khỏi nhìn về phía Đế Tôn, xem Đế Tôn thấy vậy sẽ có biểu hiện gì.

Dù sao đại quân ma tu thế hung hung, đại quân Phượng hoàng tộc không chỉ có thương vong mà còn có pháp lực tiêu hao, nếu va chạm, đại quân Phượng hoàng tộc sẽ thảm bại.

Nhưng, bọn họ đều thất vọng rồi.

Bất kể là Đế Tôn hay Phượng Tổ, trên mặt đều không có chút kinh hoảng nào, trái lại, hai người còn liếc nhìn nhau, lộ ra một nụ cười tâm ý tương thông.

Ánh mắt Đế Tôn phảng phất như đang nói với Phượng Tổ: "Xem đi, bản tọa dự đoán không sai chứ, biết ngay tên La Hầu kia sẽ dẫn đại quân ma tu đến hôi của!" Ánh mắt Phượng Tổ thì lại như đang nói: "Phu quân quả nhiên lợi hại, không chỉ sớm đoán được tên ma đầu La Hầu kia sẽ đánh lén, còn đoán được cả đại quân ma tu của

hắn, thật sự quá lợi hại rồi!" Ánh mắt của nàng tràn đầy sùng bái, đâu còn giống cường giả Chuẩn Thánh phong hoa tuyệt đại liếc nhìn bốn phương vừa rồi, hoàn toàn giống như một fan hâm mộ nhỏ của Đế Tôn.

Không chỉ vậy, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang ẩn thân theo lệnh của Đế Tôn cũng không khỏi lộ ra vẻ sùng bái.

"Đế Tôn tiền bối trâu bò thật!" Nhìn đại quân ma tu đang nhanh chóng lao đến từ phía tây đại lục, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đối với Đế Tôn tràn đầy kính phục, đồng thời xoa tay mài quyền, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Đế Tôn hạ lệnh, liền cho đại quân ma tu một đòn phủ đầu.

Họ không thể tham gia đại chiến tam tộc, sớm đã đói khát khó nhịn, bây giờ đại quân ma tu tập kích, nhịn không được muốn lao lên đánh một trận!

La Hầu và Hồng Quân tức thì một đầu đầy dấu chấm hỏi, không hiểu tại sao Đế Tôn và Phượng Tổ lại lộ ra nụ cười.

Chương 126

"Đến lúc này rồi, lại còn cười được?" La Hầu trong lòng kinh nghi bất định, không biết vì sao, một tia bất an trong lòng trước đó lại dâng lên, và ngày càng mãnh liệt, phảng phất như có chuyện không lành sắp xảy ra với mình.

Nhưng, khai cung không có tên quay đầu, hiện tại lui cũng không kịp, dù có bất an đến đâu, cũng chỉ có thể cứng rắn mà lên!

"Đế Tôn tiểu nhi, đừng có giả thần giả quỷ, đại quân ma tu của bản tổ đã đến, hôm nay ngươi bại chắc rồi!" La Hầu hét lớn.

Dường như hét càng lớn, càng có thể xua đi tia bất an trong lòng.

Đế Tôn quay đầu, ánh mắt đầy hứng thú, nhìn La Hầu, cười giễu cợt nói: "Đại quân ma tu, ha ha, bản tọa đã đợi ngươi từ lâu rồi!" Dứt lời, hắn cũng giơ tay phải, hướng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã mai phục sẵn phát tín hiệu, mệnh lệnh hai người lập tức động thủ, thúc giục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hướng đại quân ma tu khai hỏa!

"Đế Tôn tiền bối có lệnh, lập tức thúc giục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhận được mệnh lệnh, lập tức hét lớn, truyền khắp một trăm triệu đại quân tu sĩ Phượng hoàng tộc.

Sau đó, họ rút bỏ ẩn thân, từ trong hư không bước ra, nhanh chóng tổ chức thành một trận thế huyền ảo phức tạp, trong sát na có một sức mạnh không thể tưởng tượng được đang hội tụ ở trung tâm.

Trong tay họ, mỗi người đều nắm chặt một cây cờ hiệu, cờ hiệu màu đen vàng, trên đó có các loại văn lộ kỳ dị, tương ứng với ức vạn tinh thần trên trời.

“Đó là cái gì?” La Hầu và Hồng Quân lập tức phát giác được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ánh mắt không khỏi biến đổi, không ngờ Phượng hoàng tộc còn có đại quân mai phục, xem ra đây là hậu thủ mà Đế Tôn bố trí.

Nhưng trong lòng họ cũng kinh nghi, chỉ một trăm triệu đại quân Phượng hoàng tộc thì có tác dụng gì. 78.

Một trăm triệu nghe có vẻ nhiều, nhưng đối với Hồng Hoang, so với ức vạn vạn đại quân ma tu mà nói vẫn hiện ra rất nhỏ bé, căn bản không thay đổi được cục diện.

“Đế Tôn tiểu nhi, ngươi tưởng chỉ bằng một trăm triệu đệ tử Phượng hoàng tộc có thể ngăn cản đại quân ma tu của bản tọa sao?” La Hầu nói lạnh lùng.

“Có ngăn được không, ngươi sẽ biết ngay thôi!” Đế Tôn nheo mắt cười nói.

Cùng với lời nói của hắn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đầu một trăm triệu đại quân Phượng hoàng tộc đã khởi động thành công Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

“Ầm ầm ầm!” Từng tiếng nổ lớn vang lên từ không trung, phảng phất như núi lở đất nứt, trời rung đất chuyển.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác phảng phất như ngưng tụ thành một thể, một cỗ khí thế kinh khủng chưa từng có bùng nổ từ trên người họ, cho dù là cường giả Chuẩn Thánh cũng không thể không liếc nhìn.

“Cái gì, trận pháp?

Lại là trận pháp!” La Hầu và Hồng Quân tức thì kinh hãi thất sắc, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, lập tức phát giác Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đầu một trăm triệu đại quân Phượng hoàng tộc

đã tổ chức thành một siêu cấp trận pháp chưa từng có!

Trận pháp có thể dùng một trăm triệu tu sĩ kết thành, có thể tưởng tượng trận pháp này đáng sợ đến mức nào.

Một khi phát động, tất sẽ khiến trời đất biến sắc. 79.

Tuy vừa rồi Chu Tước Đại Trận của Phượng hoàng tộc đã cho họ lĩnh giáo tài nghệ của Đế Tôn về phương diện trận pháp, nhưng họ cũng không ngờ tài nghệ trận pháp của hắn lại sâu đến như vậy, quả thực là xưa nay hiếm có.

Khoảnh khắc này, bất kể là Hồng Quân tu luyện ba ngàn pháp tắc, hay La Hầu nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận, đều không thể không tự thẹn không bằng!

"Tuyệt đối không thể để hắn phát động thành công, nếu không thuộc hạ của bản tổ tất sẽ tổn thất thảm trọng!" Ánh mắt La Hầu tức thì trở nên vô cùng hung ác, lúc này, y cuối cùng cũng biết tia bất an trong lòng rốt cuộc từ đâu mà ra.

Chính là từ siêu cấp đại trận mà Đế Tôn đã mai phục sẵn!

Nếu để trận pháp này tấn công đại quân ma tu, họ sẽ phải chịu tổn thất đáng sợ.

Thế là, La Hầu lập tức xoay người, muốn đi đối phó Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, phá hủy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nhưng, Đế Tôn và Phượng Tổ làm sao có thể để y như ý.

"Binh đối binh, tướng đối tướng, ngươi cứ ngoan ngoãn ở đây xem đi!" Đế Tôn và Phượng Tổ lóe mình một cái, trực tiếp chặn đường đi của La Hầu, căn bản không cho La Hầu cơ hội phá hủy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Cũng vào lúc này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng đến thời

khắc quan trọng sau khi khởi động.

"Ầm ầm ầm!" Không biết từ khi nào, trên không trung trận pháp mây gió hội tụ, phong vân cuộn trào, tầng mây ma sát, phát ra điện chớp sấm sét.

Ngay sau đó, chỉ thấy tinh thần cờ hiệu trong tay một trăm triệu tu sĩ Phượng hoàng tộc đều phát ra từng đạo thần quang, xông lên trời, phảng phất như xuyên thấu không gian, bắn về phía tinh thần hư không.

Chương 127

Sau đó, trên chín tầng trời, giữa ban ngày ban mặt, ức vạn tinh thần lại hiện ra từ hư không, trút xuống tinh thần chi lực ngập trời, tỏa ra ánh sáng chói mắt, hội tụ thành ngân hà vô tận, tựa như xuyên phá bầu trời.

"Giết cho ta!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt hung quang, gầm lên giận dữ.

Dưới sự thúc giục toàn lực của họ, ngân hà vô tận kia cuồn cuộn lao xuống về phía đại quân ma tu, sát khí đằng đằng!

"Ầm ầm ầm!" Khoảnh khắc này, quả thật là trời đất biến sắc, trời rung đất chuyển!

Ngân hà cuồn cuộn kia phảng phất như đâm xuyên không gian, giáng lâm trên không trung của đại quân ma tu, che trời lấp đất, bao phủ bầu trời.

Trong sát na, ức vạn vạn đại quân ma tu vừa mới điên cuồng hô giết đều kinh ngạc.

Ngay sau đó, mặt lộ vẻ kinh hãi, phảng phất như cảm nhận được thiên uy mênh mông, tất cả đều đứng yên tại chỗ, toàn thân không khỏi run rẩy, dường như ngay cả chạy trốn cũng quên mất.

Sau đó, dưới ánh mắt chấn động của La Hầu và Hồng Quân, ngân hà vô cùng vô tận kia như dòng sông cuồn cuộn, nhấn chìm vô số ma tu.

"A a a!" Trong khoảnh khắc, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên từ ngân hà cuồn cuộn.

Lực lượng ngân hà vô cùng vô tận kia giống như ngọn lửa băng

giá, không ngừng thiêu diệt những ma tu bị nhấn chìm trong đó, trực tiếp hóa thành từng đạo tro bụi, tiêu tán trong trời đất.

Không chỉ những đại quân ma tu đó, ngay cả mảnh đất mà đại quân ma tu đang đứng cũng bị lực lượng tinh thần ngân hà kinh khủng kia đập ra từng hố sâu đáng sợ.

Tiên sơn xung quanh không ngừng vỡ nát, tất cả đều hóa thành bụi phấn, hoàn toàn san thành bình địa, không một ngọn cỏ.

Sau đó, ngân hà không ngừng tiến về phía trước, tiếp tục hung dũng lao tới, nhấn chìm thêm nhiều đại quân ma tu, thiêu diệt họ, hóa thành tro bụi.

Tiếng kêu thảm thiết ngày càng nhiều, nối tiếp nhau, vang vọng khắp trời đất, khiến người ta da đầu tê dại, tâm thần run rẩy.

"Đây là uy lực thực sự của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sao?

Đế Tôn tiền bối quả thật trâu bò phát rồ!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người trừng lớn mắt nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt, không khỏi liếc nhìn nhau, đều thấy sự chấn động sâu sắc trong mắt đối phương.

Cho dù là người chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, họ cũng không khỏi bị lực sát thương kinh khủng này dọa cho một phen hú vía.

Nhưng ngay sau đó, nội tâm họ kích động, thân thể cũng hưng phấn phát run.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận giống như vũ khí hạt nhân của Trái Đất, nắm trong tay siêu cấp đại sát khí này, đương nhiên sẽ không khỏi kích động run rẩy.

Sau này ở Hồng Hoang ai dám cản đường Đế Tôn, họ sẽ thay Đế Tôn san bằng đối phương!

“Trận pháp của phu quân mạnh mẽ đến vậy!” Ánh mắt Phượng Tổ nhìn về phía Đế Tôn, trong con ngươi lại một lần nữa tràn ngập sự sùng bái nồng đậm.

Không chỉ vậy, khoảnh khắc này, ngay cả hai đại cường giả Chuẩn Thánh Hồng Quân và La Hầu, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh!

“Một phần mười!

Chỉ một đợt, e rằng đại quân ma tu đã tổn thất gần một phần mười!” Hồng Quân kinh hãi vô cùng nói.

Y trừng lớn mắt, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin.

Y cũng không ngờ, Đế Tôn lại có hậu thủ kinh khủng như vậy để đối phó đại quân ma tu của La Hầu. 80.

Loại siêu cấp sát trận này hoàn toàn đảo lộn nhận thức của y, cho dù là y cũng không khỏi kinh hồn bạt vía.

Không còn cách nào, thực sự quá mẹ nó đáng sợ!

Đế Tôn sở hữu trận pháp này, Hồng Hoang đại lục ai có thể chống lại?

Kỳ Lân tộc, Long tộc không được, đại quân ma tu của La Hầu cũng không được!

Có thể thấy trước, không cần bao lâu nữa, La Hầu và đại quân ma tu sẽ phải đón nhận một trận thảm bại!

“Sớm biết như vậy, bần đạo không nên chọn đứng xem!” Hồng Quân tức thì hối hận không thôi.

Chương 128

Dù sao, đó là ma tu a!

Trừ ma vệ đạo, đó có nghĩa là Thiên Đạo công đức a!

Vốn định để La Hầu diệt Đế Tôn, Phượng Tổ và cả Phượng hoàng tộc trước, sau đó y lại đối phó La Hầu và đại quân ma tu, thu hoạch Thiên Đạo công đức, trở thành người thắng lớn nhất.

Nhưng bây giờ xem tình hình, căn bản không cần y ra tay!

Những Thiên Đạo công đức đó, cũng tự nhiên không có phần của y!

Chỉ nghĩ thôi, lòng y đã đau không thôi, như nhỏ máu.

"Đế Tôn tiểu nhi, tìm chết!" La Hầu hai mắt đỏ ngầu, sát ý sôi trào, gần như sắp hoàn toàn điên cuồng.

Đại quân ma tu là căn bản để y xưng bá Hồng Hoang, trong nháy mắt đã tổn thất một phần mười, làm sao y có thể chịu đựng nổi. 81.

Phải biết năm đó Đế Tôn tàn sát một phần tám Long tộc, đó cũng có một quá trình tuần tự, cho Long Vương đủ thời gian chuẩn bị tâm lý, mà Long Vương còn suýt chút nữa không chịu nổi.

Huống chi, bây giờ Đế Tôn dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong một sát na diệt một phần mười đại quân ma đạo!

Chỉ có một trăm đồng, mất mười đồng, cũng sẽ đau lòng không thở nổi.

Hơn nữa, đây mới chỉ là bắt đầu, ai biết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cuối cùng có thể tiêu diệt bao nhiêu đại quân ma tu.

"Tìm chết là ngươi mới đúng, ngươi từ phía tây đại lục giết đến,

bản tọa chỉ có thể tiễn ngươi lên Tây thiên!" 82.

Trong mắt Đế Tôn cũng đầy rẫy sát ý.

La Hầu muốn giết hắn, hắn càng muốn giết La Hầu!

Hắn lại giơ tay phải, hướng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phát ra mệnh lệnh.

Trận pháp không ngừng, toàn lực thúc giục, tiêu diệt đại quân ma tu.

"Đế Tôn tiền bối có lệnh, toàn lực kiên trì, vận chuyển trận pháp, tiếp tục tiêu diệt ma tu!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hưng phấn hét lớn.

Nắm trong tay siêu cấp đại sát khí như vậy, không giết cho đã, làm sao có thể dừng lại. 83.

Tức thì ngân hà cuồn cuộn càng thêm hung dũng, trong ánh bạc chói mắt phóng thích ra sát cơ lạnh lẽo, phảng phất như hóa thành siêu cấp cự mãng màu bạc kinh khủng, từ đại địa mênh mông bát ngát nghiền ép lao về phía đại quân ma tu.

"Ma quỷ!

Ma quỷ!

Mau chạy!

Mau chạy!" Đại quân ma tu phía sau cuối cùng cũng hoàn hồn, thần sắc càng thêm kinh hãi, trong miệng hoảng sợ gầm lớn.

Họ là ma tu hung tàn, nhưng lúc này lại phảng phất như thấy ma quỷ còn đáng sợ hơn.

Ma quỷ mở ra cái miệng lớn âm u, phảng phất như muốn nuốt chửng họ.

Họ không dám dừng lại, lập tức xoay người hướng về phía tây đại lục điên cuồng chạy trốn, muốn thoát khỏi miệng ma.

Họ tuyệt đối không phải nhát gan sợ chết, nếu một phần mười ma tu kia bị giết dần trong cuộc chém giết, họ tuyệt đối không sợ hãi, ngược lại còn kích phát hung tính hơn.

Nhưng, một phần mười ma tu trong nháy mắt bị nuốt chửng, hung tàn?

Chỉ có thể chạy!

Tức thì, chỉ thấy ma vân vô tận vừa mới hung dũng từ phía tây đại lục, với tốc độ nhanh hơn đang rút về phía tây.

Chương 129

Nhưng, "siêu cấp cự mãng màu bạc" kia lại luôn ở phía sau truy đuổi không tha!

"Đế Tôn đạo hữu, ma đầu đại thế đã mất, chúng ta nên nhân cơ hội này, đồng tâm hiệp lực, tiêu trừ ma đầu!" Hồng Quân đột nhiên nghĩa chính ngôn từ lên tiếng.

Y vốn định đứng xem, ngồi nhìn La Hầu và Đế Tôn lưỡng bại câu thương.

Nhưng hiện tại, Đế Tôn chiếm ưu thế tuyệt đối, y tỏ ra tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này, cho dù là tự tát vào mặt, nuốt lời, y cũng phải tham gia.

Nếu không, một chút Thiên Đạo công đức cũng không kiếm được. 84.

"Hồng Quân, ngươi…" La Hầu tức thì kinh nộ, không ngờ Hồng Quân lại không biết xấu hổ như vậy, quả thực còn vô sỉ hơn cả hắn.

Đã nói không nhúng tay, bây giờ lại đột nhiên nhúng tay.

Đế Tôn không tỏ ý kiến, luôn giữ nụ cười nhạt, đối với việc Hồng Quân đột nhiên thay đổi chủ ý cũng không ngạc nhiên.

Đừng thấy Hồng Quân là Đạo Tổ tương lai, nhưng y cũng có tư dục của mình, muốn chứng đạo, muốn thành thánh, cho nên đương nhiên hy vọng có thể kiếm được lợi lộc trong việc trừ ma vệ đạo.

Nhưng, hành vi này quả thực vô sỉ!

La Hầu Ma Tổ là tiểu nhân chân chính, Hồng Quân thì là ngụy quân tử.

“Có thể!” Đế Tôn gật đầu nói.

Tuy khinh thường hành vi của Hồng Quân, nhưng hắn cho phép Hồng Quân nhúng tay.

Dù sao Hồng Quân cũng là một cường giả Chuẩn Thánh, có y cùng đối phó La Hầu, cơ hội thắng càng lớn.

Nếu không, La Hầu bị ép không còn đường lui, cưỡng ép cá chết lưới rách, làm hắn và Phượng Tổ bị thương.

Vì vậy, không ngại lợi dụng Hồng Quân một chút, để y làm một tên đả thủ miễn phí, tạo ra uy hiếp cho La Hầu.

“Đa tạ Đế Tôn đạo hữu!” 85.

Hồng Quân lập tức cúi đầu cảm tạ.

Y cũng không biết Đế Tôn đang tính toán gì, tưởng Đế Tôn thật sự biết thời thế, nguyện ý để y chia một chén canh.

“Được!

Tốt lắm!

Lần này ngươi gặp may, lần sau sẽ không có vận may như vậy đâu!” La Hầu nói với vẻ mặt dữ tợn.

Nói xong lời cay độc, y quả quyết lóe mình chạy trốn.

Đại quân ma tu gặp phải đòn phủ đầu, lại không đánh lại Đế Tôn và hai người kia, nếu còn ở lại đây chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Cho nên, y chỉ có thể chọn chạy trốn.

“La Hầu, không có lần sau đâu, lần này bản tọa sẽ khiến ngươi hóa thành tro bụi!” Đế Tôn nói lạnh lùng.

Thừa thắng xông lên, đánh cho đến chết!

Hôm nay là cơ hội tốt nhất để diệt La Hầu, hắn không thể để La

Hầu chạy thoát như vậy.

La Hầu tuy chạy, nhưng hắn dẫn theo Phượng Tổ lập tức truy đuổi sát sao phía sau.

Đồng thời, hắn hạ lệnh, để Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tiêu diệt đại quân ma tu, cho đến khi pháp lực của trận pháp hao hết mới thôi.

Ngoài ra, đại quân Phượng hoàng tộc sau khi kết thúc chiến đấu với đại quân Kỳ Lân tộc và Long tộc, cũng đổi hướng, tiếp tục truy sát đại quân ma tu đang chạy trốn!

Thừa cơ đánh chó rơi xuống nước, bắt gọn một mẻ… "Giết!

Chương 130

Giết!

Giết!" Đại quân Phượng hoàng tộc chiến ý sôi trào, phát ra tiếng hô giết chóc ngút trời.

Vừa mới chiến thắng Kỳ Lân tộc và Long tộc, chính là lúc sĩ khí đang dâng cao, có thể nói thần cản giết thần, phật cản giết phật, huống chi là đại quân ma tu đang bỏ chạy.

Khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vì pháp lực tiêu hao cạn kiệt, không thể tiếp tục thúc giục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, họ thuận lợi tiếp nhận gậy tiếp sức, đối với đại quân ma tu triển khai cuộc tàn sát điên cuồng.

Lúc này, đại quân ma tu dưới sự tàn phá của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chỉ còn lại chưa đến hai phần ba, trong đó đại đa số đã bị dọa mất mật, căn bản không chống cự nổi đại quân Phượng hoàng tộc.

Có thể thấy trước, hôm nay, họ chắc chắn sẽ cùng với Kỳ Lân tộc và Long tộc bị tiêu diệt.

"Tên Đế Tôn tiểu nhi đáng ghét, lão tổ mưu hoạch nhiều năm, không ngờ toàn bộ bị ngươi phá hoại!

Nếu không giết ngươi, khó tiêu mối hận trong lòng lão tổ!" Sắc mặt La Hầu hung ác dữ tợn, toàn thân sát ý cuồn cuộn, xung quanh như tam cửu hàn đông lạnh thấu xương.

Nhìn tình hình chiến trường, y biết đại quân ma tu dưới trướng mình đã hoàn toàn xong đời.

Tâm huyết ức vạn năm, cứ như vậy bị Đế Tôn hủy trong một

sớm.

Đều giống như đang gặp ác mộng, thật sự khiến người ta khó có thể tin.

Nhưng, lý trí nói với y, bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này, bây giờ điều y cần là giữ mạng.

Dù sao, phía sau y có ba đại cường giả đỉnh cấp là Đế Tôn, Phượng Tổ và Hồng Quân đang truy sát, mỗi người đều có thực lực ngang y.

Một khi bị ba người Đế Tôn truy kịp, y sẽ phải đồng thời đối mặt với ba cường giả cùng cấp.

Tình cảnh như vậy, đổi lại là ai cũng thập tử vô sinh!

Nga, có một cách có thể hóa giải.

Trong mắt băng lãnh của La Hầu lóe lên một đạo tinh quang, y đột nhiên có một sát thủ giản, có thể giúp y hóa giải nguy cơ trước mắt.

Đó chính là, Tru Tiên Kiếm Trận!

"Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ thánh bất khả phá, các ngươi chỉ có ba người, bản tổ xem các ngươi làm sao giết bản tổ!" La Hầu nói với giọng âm lãnh.

Nói xong, y lập tức tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, nhanh chóng bố trí Tru Tiên Kiếm Trận.

Tức thì chỉ thấy bốn thanh thần kiếm vạn trượng tỏa ra huyết quang màu đỏ rực, treo lơ lửng ở bốn phương của La Hầu, sát khí ngút trời, thẳng đến nhật nguyệt.

La Hầu ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tọa trấn ở trung tâm trận pháp, tự mình chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận.

Đợi bố trí xong, Đế Tôn, Phượng Tổ và Hồng Quân cũng vừa kịp giết đến.

"Tru Tiên Kiếm Trận?

Có chút thú vị!" Đế Tôn nói với ánh mắt đầy hứng thú.

Hắn chỉ tùy ý liếc một cái, đã biết sát thủ giản cuối cùng của La Hầu là Tru Tiên Kiếm Trận!

Nhưng hắn cũng không để trong lòng, ngược lại còn nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm với ánh mắt nóng rực, bảo bối tốt, hắn muốn rồi!

"Đế Tôn đạo hữu, ma đầu dường như đã bố trí một tòa sát trận, chúng ta nên làm gì?" Hồng Quân nhìn về phía Đế Tôn hỏi.

Nhãn lực của y không kém, cũng nhìn ra sự đáng sợ của Tru Tiên Kiếm Trận, không dám tham công liều lĩnh, khiêm tốn xin ý kiến của Đế Tôn, một đại gia trận pháp!

Dù sao thực lực trận pháp của Đế Tôn đã ở đó, bất kể là Chu Tước Đại Trận hay Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đều đã thể hiện đầy đủ tài nghệ trận pháp cao siêu của Đế Tôn.

"Đợi!" Đế Tôn nói không mặn không nhạt.

Hắn không sợ Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, cũng không làm những chuyện hoa hòe hoa sói. 86.

Chương 131

Tru Tiên Kiếm Trận, không có bốn vị Thánh nhân thì không thể phá, cho nên thật sự phải gom đủ bốn cường giả lần lượt tiến vào không gian kiếm trận để phá trận sao?

Đó thật sự ngu xuẩn đến cực điểm!

Theo quan điểm của Đế Tôn, bất kể trận pháp nào, đều có giới hạn năng lượng chịu đựng.

Tru Tiên Kiếm Trận có mạnh đến đâu, nhưng chỉ cần sức mạnh bên ngoài đủ mạnh, vẫn có thể phá hủy toàn bộ không gian trận pháp của nó.

Mà hiện tại thứ có thể làm được điều này, đương nhiên là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do hắn sáng tạo!

Khi mạn thiên tinh lạc, năng lượng kinh khủng vô tận rơi xuống Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận có thể không phá được sao?

Không tồn tại!

Đó là quan điểm của Đế Tôn!

Sau này không dám nói, nhưng hiện tại, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tuyệt đối là trận pháp mạnh nhất, trâu bò nhất Hồng Hoang.

Dưới Chu Thiên Tinh Đấu, chúng sinh bình đẳng.

Thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Chỉ là, hắn cân nhắc đến việc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, những người chấp chưởng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, pháp lực đã hao hết, chưa kịp đến đây.

Cho nên, hắn mới nói với Hồng Quân là đợi.

Đợi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đến, trong phút chốc có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận… Nói xong câu đó, hắn không thèm để ý đến Hồng Quân nữa, dẫn theo Phượng Tổ trấn thủ một phương bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận.

"???" Hồng Quân tức thì một mặt ngơ ngác, nhìn Đế Tôn như nhìn người da đen với dấu chấm hỏi trên mặt, hoàn toàn không hiểu ý của Đế Tôn.

Nhưng y cũng thấy Đế Tôn không muốn nói nhiều, cũng không tự chuốc lấy mất mặt, học theo Đế Tôn và Phượng Tổ, trấn thủ ở một hướng khác.

Ba thiếu một, vây khốn La Hầu trong Tru Tiên Kiếm Trận không thể thoát ra.

Phải nói, ở đây thể hiện ra lợi ích của việc Đế Tôn để Hồng Quân tham gia đối phó La Hầu.

Nếu không có thêm Hồng Quân, La Hầu e rằng sẽ không chọn chạy trốn, càng không chọn dùng Tru Tiên Kiếm Trận để đối địch.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy mạnh mẽ, nhưng cũng vô hình trung vây chết La Hầu trong đó, định sẵn kiếp này khó thoát!

"Sao, không phải muốn giết bản tổ sao, có bản lĩnh thì phá trận pháp của bản tổ đi!" La Hầu lập tức trào phúng.

Thấy ba người Đế Tôn lại không công kích, trong lòng y cũng bất an, chỉ có thể mở miệng trào phúng, khích tướng ba người Đế Tôn, để ba người Đế Tôn tiến vào không gian trận pháp, như vậy y mới có cơ hội phản bại vi thắng.

Dù sao Tru Tiên Kiếm Trận có thể một chọi bốn!

"La Hầu, ngươi vội tìm chết như vậy sao?" Đế Tôn nói không mặn không nhạt.

Thật sự đợi hắn phá Tru Tiên Đại Trận, La Hầu khóc cũng không có chỗ mà khóc.

"Ha ha ha, không phải bản tổ tìm chết, mà là ngươi sợ chết mới đúng!" La Hầu tiếp tục trào phúng khích tướng.

Không khích tướng không được a, một chọi bốn có một yêu cầu cứng nhắc, đối phương bốn người phải đều tiến vào không gian trận pháp.

Hiện tại ba người Đế Tôn đều ở bên ngoài không gian trận pháp, căn bản không có cách nào ra tay.

"Đừng khích tướng nữa, những tiểu xảo vặt vãnh đó đối với bản tọa vô dụng, bản tọa cũng biết mục đích của ngươi, Tru Tiên Kiếm Trận có bốn không gian trận pháp, trừ phi bốn cường giả tiến vào, nếu không căn bản không thể phá trận, bản tọa há lại mắc lừa của ngươi!" Đế Tôn nói với giọng trào phúng.

Trực tiếp vạch trần lá bài tẩy của La Hầu, để La Hầu khỏi phải ở đây tự cho là đúng mà lảm nhảm.

Cứ ngoan ngoãn ở trong Tru Tiên Kiếm Trận chờ chết đi!

Đợi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đến nơi, tiễn La Hầu một đoạn… "Ngươi lại biết Tru Tiên của bản tổ?" La Hầu tức thì kinh hãi vô cùng.

Lá bài tẩy lớn nhất của y, vốn định đánh cho Đế Tôn một bất ngờ, không ngờ Đế Tôn lại hiểu rõ tường tận.

Chương 132

Điều này có nghĩa là kế hoạch của y không chỉ thất bại, mà còn vô hình trung bị ba người Đế Tôn vây khốn.

Quả nhiên, "ta có thể phản sát" thật sự là một trong tam đại ảo giác của đời người.

"Không ngờ phu quân lại biết nhiều như vậy!" Phượng Tổ không khỏi nhìn về phía Đế Tôn, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Đã nắm rõ lá bài tẩy của La Hầu rồi, thật quá đáng sợ!

"May mà bần đạo vừa rồi không tham công liều lĩnh!" Hồng Quân cũng cảm thấy vô cùng may mắn, không vội vàng tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu để phá trận, nếu không tuyệt đối sẽ chịu thiệt lớn.

"Bản tọa biết còn nhiều hơn thế nữa, cho nên ngươi cứ ngoan ngoãn ở trong trận pháp đi!" Đế Tôn nói lạnh lùng.

"Hừ!

Biết thì sao, chẳng lẽ ngươi có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận của bản tổ chắc?" La Hầu ngược lại bình tĩnh lại.

Không hổ là cường giả Chuẩn Thánh, tuy không biết vì sao Đế Tôn lại biết rõ như vậy, nhưng y nhanh chóng ổn định tâm thần.

"Đợi bản tọa phá đại trận của ngươi thì sẽ biết thôi!" Đế Tôn khinh thường nói.

Nói xong câu đó, hắn không thèm nói nhảm với La Hầu nữa, hơi nhắm mắt lại, chờ đợi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đến.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt, đã qua một trăm

năm. 87.

Một trăm năm này, đừng nói là La Hầu bị vây nhốt trong Tru Tiên Kiếm Trận, ngay cả Hồng Quân không rõ chân tướng cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thực sự không hiểu Đế Tôn rốt cuộc muốn làm gì, đánh thì không đánh, lui thì không lui, cứ canh giữ như vậy, thật sự khiến người ta sốt ruột chết đi được!

Nhưng sốt ruột cũng không có cách nào, dù sao Hồng Hoang đại lục thực sự quá lớn.

Với tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, từ Bất Chu Sơn đến phía tây đại lục, tự nhiên phải tốn một khoảng thời gian dài.

Trong một trăm năm này, đại quân Phượng hoàng tộc đã hoàn toàn tiêu diệt đại quân ma tu của La Hầu.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo một trăm triệu tu sĩ Phượng hoàng tộc đã khôi phục tốt pháp lực, lập tức tuân theo mệnh lệnh của Đế Tôn, hướng về phía Tru Tiên Kiếm Trận mà đến.

Sau một trăm năm, cuối cùng cũng đến!

"Đến rồi!" Đế Tôn mở mắt, bắn ra hai đạo tinh quang, đứng dậy, nhìn về phía đông.

Sau đó, hắn ra hiệu cho Phượng Tổ, phân biệt lùi về phía sau một khoảng cách, để tránh lát nữa bị thương nhầm.

Dù sao, dưới Chu Thiên Tinh Đấu, chúng sinh bình đẳng a!

"Đến rồi?" 88.

Hồng Quân thấy động tác của Đế Tôn cũng đưa mắt nhìn về phía đông, nhanh chóng phát hiện Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang

xoa tay múa quyền, dẫn theo một trăm triệu đệ tử Phượng hoàng tộc hăng hái tiến về phía này.

Thế là, mí mắt Hồng Quân giật mạnh một cái, trong miệng hít một hơi khí lạnh.

Đến tận khoảnh khắc này, y mới ý thức được Đế Tôn đang đợi gì.

Đang đợi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, để san bằng Tru Tiên Kiếm Trận a!

Ánh mắt Hồng Quân biến đổi, lập tức cũng học theo dáng vẻ của Đế Tôn và Phượng Tổ, nhanh chóng lùi về phía sau, để tránh bị ảnh hưởng.

"Đế Tôn tiểu nhi, ngươi thật độc ác!" Trong không gian trận pháp, La Hầu cũng phát hiện ra Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, tức thì không khỏi chửi ầm lên.

Uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận y đã chứng kiến, đó rõ ràng là chí cường quần công sát trận.

Nhưng hiện tại, Đế Tôn lại dùng trận pháp này để đối phó một mình y, có bệnh à!

Đế Tôn cũng không quản La Hầu chửi, trực tiếp giơ tay phải, hướng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hạ lệnh, lập tức bố trận, san bằng Tru Tiên!

Chương 133

"Cẩn tuân pháp chỉ của Đế Tôn tiền bối!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hưng phấn lĩnh mệnh, trước đó san bằng một phần ba đại quân ma tu, vì pháp lực hao hết, không thể không dừng lại, căn bản chưa sướng đủ. 89.

Không ngờ Đế Tôn lại cho họ một cơ hội nữa, phải hưởng thụ thật tốt một lần mới được!

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hét lớn một tiếng, dẫn dắt một trăm triệu đệ tử Phượng hoàng tộc một lần nữa thúc giục đại trận.

Trong khoảnh khắc, một luồng vĩ lực mênh mông từ trên người họ bạo phát.

Tất cả pháp lực toàn thân đều được rót vào Tinh Thần Phiên, Tinh Thần Phiên bùng nổ thần quang chói mắt, xông thẳng lên cửu thiên, xuyên qua tầng mây, phảng phất như bắn vào tinh không hư vô.

"Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời cao lại một lần nữa xuất hiện dị tượng đầy trời tinh tú, tỏa ra uy áp tuyên cổ, mênh mông cuồn cuộn, ngay cả không gian cũng đang chấn động điên cuồng.

Trời đất biến sắc, thiên địa rung chuyển!

Ngay sau đó, đầy trời tinh tú phóng ra từng đạo tinh thần chi lực khủng bố, như vạn sông đổ về biển hội tụ lại một chỗ, ngưng tụ thành một dòng sông dài màu bạc kinh hoàng, xuyên phá bầu trời, cuồn cuộn đổ xuống.

Dưới sự điều khiển tinh vi của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, dòng ngân hà mênh mông đó hung hãn trào dâng, trực tiếp lao về

phía Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu.

Uy áp đáng sợ và vĩ lực kinh hoàng đó khiến La Hầu thoáng chốc biến sắc.

Không thực sự đối mặt với sức mạnh này, vĩnh viễn không thể cảm nhận được nó đáng sợ đến mức nào.

"Tru Tiên Kiếm Trận, khởi!" La Hầu hai mắt trợn trừng, miệng hét lớn, lập tức thúc giục Tru Tiên Kiếm Trận đến cực hạn để chống lại tinh thần chi lực do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận triệu hồi.

Trong nháy mắt, Tru Tiên Tứ Kiếm quang mang đại thịnh, một tấm khiên phòng ngự hình cầu màu máu có thể thấy bằng mắt thường xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Rõ ràng, đó chính là không gian trận pháp của Tru Tiên Kiếm Trận.

"Ầm!" Tựa như hồng thủy hung hãn va vào con đê lớn, con mãng xà khổng lồ màu bạc xuyên thấu không gian, va chạm mạnh vào không gian trận pháp màu đỏ máu, bùng nổ một tiếng vang kinh thiên động địa.

Không gian trận pháp lập tức vặn vẹo, lõm vào bên trong, phảng phất như sắp bị dòng ngân hà khủng bố kia phá vỡ.

"Chống đỡ cho bản tổ!" Sắc mặt La Hầu vì gắng sức quá độ mà trở nên dữ tợn, hai mắt cũng sung huyết.

Dưới sự thúc giục liều mạng, không gian trận pháp màu máu ngừng lõm vào trong, và đang dần dần hồi phục.

Nhưng quá trình này không kéo dài được bao lâu.

Dù sao Tru Tiên Kiếm Trận chỉ có một mình La Hầu thúc giục, còn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại do Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng hàng trăm triệu tu sĩ cùng nhau thúc giục.

Ai mạnh ai yếu, liếc mắt là có thể thấy rõ!

Dưới sự thúc giục toàn lực của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, không gian màu máu còn chưa hoàn toàn phục hồi, đã bị dòng ngân hà khủng bố với tốc độ nhanh hơn ép vào bên trong.

"Phanh!" Cuối cùng, không gian trận pháp của Tru Tiên Kiếm Trận không chịu nổi sức ép, hoàn toàn sụp đổ, La Hầu cũng bất lực.

"Ông!

Ông!

Ông!

Ông!" Tru Tiên Tứ Kiếm như chiếc bè lá giữa sóng cả, lật nhào trong dòng ngân hà, phát ra từng tiếng kêu bi thương, quang mang toàn thân ảm đạm, rõ ràng đã chịu sự va chạm cực mạnh.

"Phụt!" La Hầu chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

Mặc dù cuối cùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã giúp y chống đỡ được cú va chạm đáng sợ của dòng ngân hà, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Tru Tiên Tứ Kiếm bị thương, cũng khiến y chịu phản phệ không nhỏ.

"Quả là một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đại quân ma tu dưới trướng lão tổ thua không oan!" La Hầu khóe miệng còn vương máu tươi nói.

Trước đó thấy đại quân ma tu bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận giết cho tan tác, trong lòng y cảm thấy vô cùng uất ức.

Nhưng bây giờ sau khi tự mình trải nghiệm uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cuối cùng y cũng biết, đại quân ma tu thua không hề oan chút nào.

Chương 134

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ở Hồng Hoang hiện tại quả thực vô địch, căn bản không thể chống đỡ.

Nếu không phải pháp lực của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có hạn, tuyệt đối có thể san bằng cả Hồng Hoang!

Mẹ nó quá kinh khủng rồi!

"Ta kháo, phá được cả Tru Tiên Kiếm Trận?" Cách đó không xa, Hồng Quân, đối thủ trời sinh của La Hầu, trừng lớn hai mắt, cảm thấy không thể tin nổi.

Mặc dù trước đó đã thấy được uy lực khủng bố của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng khi thấy nó dễ dàng phá vỡ Tru Tiên Đại Trận của La Hầu như vậy, y vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao Tru Tiên Kiếm Trận cũng là trận pháp đỉnh cấp của Hồng Hoang, cần bốn cường giả đồng cấp mới có thể phá vỡ, đủ thấy nó lợi hại đến mức nào.

Nhưng ở trước mặt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Đế Tôn, Tru Tiên Kiếm Trận chỉ là một đứa em trai, hoàn toàn bị đánh cho ra bã!

Nhưng, thời gian để y kinh ngạc không còn nhiều nữa.

Đúng lúc này, Đế Tôn và Phượng Tổ đồng thời ra tay, nhanh chóng lao về phía La Hầu.

Tru Tiên Kiếm Trận đã bị phá, chỗ dựa cuối cùng của La Hầu không còn nữa, lúc này không đi giết La Hầu, chẳng lẽ còn đợi Hồng Quân ra tay sao?

La Hầu là Ma Đạo chi tổ, giết y sẽ có được công đức lớn nhất, Đế Tôn không thể nào để cho Hồng Quân có được.

"Không ổn!" Sắc mặt Hồng Quân lập tức biến đổi, lập tức tế ra Bàn Cổ Phiên, cũng theo đó lao về phía La Hầu, muốn cưỡng ép chia một chén canh.

Cứ như vậy, La Hầu bị ba người Đế Tôn bao vây từ ba hướng, khó thoát lên trời!

La Hầu tuy thực lực cũng thuộc hàng đỉnh tiêm, nhưng hai tay khó địch bốn tay, huống chi là đồng thời đối mặt với sáu tay, bị ba người Đế Tôn áp chế gắt gao.

Mỗi một chiêu xuất ra, y đều phải đối mặt với ba chiêu của đám người Đế Tôn.

Mỗi một chiêu đều mạnh mẽ đáng sợ, đòi mạng già của y.

Dưới thế công mạnh mẽ như vậy, cho dù La Hầu có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phòng ngự cũng không chống đỡ được bao lâu.

"Phanh!" Không bao lâu sau, một tiếng nổ vang, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân La Hầu bị đánh nổ trước tiên! 90.

Mất đi phòng ngự, La Hầu càng không thể chống đỡ thế công uy mãnh của ba người Đế Tôn, chẳng mấy chốc trên người đã có nhiều vết thương, khí tức trở nên hỗn loạn không chịu nổi, phảng phất như sắp mất mạng.

Thanh máu đã cạn, bây giờ là lúc thu hoạch đầu người!

Thế là, Hồng Quân ra tay càng thêm liều mạng, sắp giết đến đỏ cả mắt, nhất định phải thu được đầu của La Hầu.

Nhưng, tốc độ của y nhanh, tốc độ của Đế Tôn còn nhanh hơn.

Vào thời khắc mấu chốt quyết định sinh tử cuối cùng, Phượng Tổ thúc giục Hỗn Độn Chung do Đế Tôn cho mượn, trực tiếp chặn Hồng Quân lại, để Đế Tôn thu hoạch đầu của La Hầu.

Hồng Quân không còn giá trị lợi dụng nữa, cứ để y đi đâu mát mẻ thì đi.

"..." Hồng Quân không ngờ Đế Tôn lại giảo hoạt như vậy, uất ức đến mức suýt hộc máu.

Y muốn tiếp tục tranh giành đầu người, nhưng căn bản không thể đột phá được sự phong tỏa của Phượng Tổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đế Tôn đi thu hoạch đầu của La Hầu.

Đế Tôn thúc giục Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, từng quả cầu hóa thành từ những ngôi sao tuyên cổ lơ lửng quanh người hắn.

Dưới ý niệm của Đế Tôn, những tinh tú này nhanh chóng bay đến xung quanh La Hầu, sau đó phảng phất như bị một lực hút khổng lồ, đồng thời khởi động từ bốn phương tám hướng, ầm ầm lao về phía La Hầu.

Đó là Địa Bạo Thiên Tinh!

Chỉ trong nháy mắt, thân thể La Hầu đã bị phủ kín bởi từng tầng từng tầng tinh cầu, chất đống thành một quả cầu còn lớn hơn.

Những tinh cầu đó trông không lớn, nhưng đều là do những ngôi sao tuyên cổ chân chính hóa thành, ẩn chứa sức mạnh của chúng.

Sức mạnh đáng sợ như vậy điên cuồng ép xuống, trực tiếp nện thân thể La Hầu thành từng mảnh vụn.

Chương 135

La Hầu, hình thần câu diệt!

Đến đây, trận đại chiến Đạo Ma này liền triệt để kết thúc.

Đại quân ma tu toàn bộ bị tiêu diệt, Ma Đạo chi tổ La Hầu, thân vẫn!

Đại công cáo thành!

"Đáng ghét, không ngờ vào thời khắc cuối cùng lại bị tên này chơi một vố!" Hồng Quân tức đến muốn hộc máu, trong lòng cảm thấy ghê tởm hơn cả nuốt phải ruồi.

Nhưng đây cũng là do y tự tìm, tưởng rằng không tham dự thì không tham dự, tham dự là có thể tham dự sao?

Ai cho y mặt mũi lớn như vậy?! 91.

Sở dĩ Đế Tôn để họ tham gia cuối cùng chẳng qua là để lợi dụng đánh một đợt hỗ trợ, còn muốn tranh công đức thì đừng hòng!

"Đại chiến kết thúc, thời khắc thu hoạch cuối cùng cũng đã đến!" Đế Tôn giải trừ Địa Bạo Thiên Tinh, nhìn La Hầu bị nện thành đống bùn nát, trên mặt lộ ra một nụ cười còn rực rỡ hơn cả mặt trời.

Sau đó, với thế sét đánh không kịp bưng tai, hắn thu gom toàn bộ bảo bối mà La Hầu để lại.

Món thứ nhất, Thí Thần Thương của La Hầu, Hồng Hoang đệ nhất sát lục chí bảo.

Món thứ hai, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, một trong tứ đại liên đài của Hồng Hoang.

Món thứ ba, Tru Tiên Kiếm Trận và Tru Tiên Trận Đồ, có thể bày

ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Toàn bộ đều là chiến lợi phẩm của hắn!

"Đế Tôn đạo hữu, đánh giết La Hầu, bần đạo cũng đã góp một phần sức lực!" Hồng Quân lập tức mặt dày mày dạn đến bên cạnh Đế Tôn, muốn từ tay Đế Tôn chia một món bảo bối.

Dù sao ba món bảo bối không món nào không phải cấp chí bảo, đừng nói Hồng Quân hiện tại chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, cho dù là cảnh giới Thánh Nhân, cũng sẽ thèm muốn.

Càng đừng nói, trong ba món chí bảo có một món y bắt buộc phải có, đó là Tru Tiên Tứ Kiếm.

Đó là bảo vật mà sau này ở Tử Tiêu Cung phân bảo, cần phải cấp cho đệ tử thứ ba của y là Thông Thiên.

Phải lấy được!

Nhưng lý tưởng thì đầy đặn, thực tế lại xương xẩu.

Bảo bối đã vào tay, Đế Tôn có thể nào chia cho Hồng Quân?

"Đạo hữu quả thực đã góp một phần sức lực, nhưng bảo bối không đủ để chia a!" Đế Tôn giả vờ khổ não đáp.

"Đạo hữu đừng nói đùa, rõ ràng có ba món chí bảo, ba người chúng ta vừa hay mỗi người một món, chẳng phải vừa đủ chia hết sao?" Hồng Quân lập tức nói.

Ý của y rất hay, ba người chia đều ba món chí bảo của La Hầu, y cũng không tham lam, chỉ lấy đi Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ là được.

"Đạo hữu nói sai rồi, ở đây làm gì có ba món chí bảo để chúng ta chia!" Đế Tôn lập tức xua tay nói.

Hồng Quân lúc đó kinh ngạc, không ngờ khả năng nói dối không

chớp mắt của Đế Tôn đã đạt đến trình độ cao thâm khó lường như vậy.

Ba món chí bảo bày ra trước mắt, vậy mà lại nói không có ba món, lừa người cũng không lừa như vậy.

"Đạo hữu chẳng lẽ muốn độc chiếm sao?" Sắc mặt Hồng Quân lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Y không phải người dễ bắt nạt, hôm nay Đế Tôn không cho y một lý do thuyết phục, y sẽ bám riết lấy Đế Tôn.

"Đạo hữu không tin?

Vậy ngươi xem!" Đế Tôn nheo mắt nói.

Sau đó, hắn chỉ vào Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên nói: "Năm xưa ngày đại hôn của bản tọa, đạo hữu tặng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đồ làm hạ lễ, La Hầu không có tặng, còn nợ bản tọa một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 136

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên này dùng để trả món hạ lễ còn thiếu, không có vấn đề gì chứ?" "...Ta khá!" Hồng Quân hai mắt trừng lớn, bị một phen lời nói của Đế Tôn làm cho kinh ngạc đến ngẩn người, không ngờ Đế Tôn lại có chiêu này.

Y không tìm ra bất kỳ lý do nào để phản bác, chỉ có thể gật đầu thừa nhận quả thực không có vấn đề.

"Nếu không có vấn đề, vậy bản tọa thu trước!" Đế Tôn mặt lộ nụ cười nhạt, vui vẻ đem Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên thu vào túi.

Cứ như vậy, ba món chí bảo còn lại hai món chí bảo, quả thực không đủ chia, lời vừa rồi của hắn không sai.

Lúc này, Đế Tôn lại chỉ vào Thí Thần Thương: "Bản tọa tự tay đánh giết La Hầu, Thí Thần Thương quy về bản tọa, không có vấn đề gì chứ?" "...Không có vấn đề!" Hồng Quân mặt đen lại gật đầu nói.

Đế Tôn đánh giết La Hầu, công lao lớn nhất, Thí Thần Thương quy về Đế Tôn là hợp tình hợp lý.

Thế là, Đế Tôn lại mặt lộ nụ cười nhạt, đem Thí Thần Thương thu vào túi.

Ba món chí bảo, hiện tại chỉ còn lại Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Đế Tôn lúc này lại chỉ vào chúng nói: "Phu nhân của bản tọa cùng bản tọa đối phó La Hầu, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kia cũng do Phượng hoàng tộc dưới trướng phu nhân bản tọa thúc giục.

Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ quy về phu nhân bản tọa, không có vấn đề gì chứ?" Lần này, hắn cũng không thèm quan tâm

Hồng Quân gật đầu hay không, trực tiếp đem Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ đưa vào tay Phượng Tổ, để Phượng Tổ xinh đẹp như hoa thu cất.

Sau đó, hắn nhún vai với Hồng Quân, một bộ dạng "xem đi, hết rồi nhé".

"..." Hồng Quân mặt đen lại không nói gì, trong lòng uất ức phảng phất như có vô hạn câu chửi thề muốn nói, mặc dù y không biết chửi thề là có ý gì.

Cứ theo cách chia này của Đế Tôn, y một chút lợi lộc cũng không có!

Không chỉ như vậy, lúc này, phần thưởng trừ ma vệ đạo của Thiên Đạo cũng bắt đầu được phát ra.

Trên bầu trời cao xuất hiện đầy trời mây công đức màu vàng kim, mây công đức nhanh chóng tụ lại, hóa thành từng cột sáng công đức lớn nhỏ khác nhau không ngừng từ trên trời giáng xuống.

Sau đó, Hồng Quân, người vốn định dựa vào công đức để giải tỏa nỗi uất ức trong lòng, bi phẫn phát hiện, mẹ kiếp, ngay cả một cột sáng công đức cũng không có!

Thật sự một cột sáng công đức cũng không rơi xuống chỗ Hồng Quân.

Dù sao, trận đại chiến trừ ma vệ đạo này, Hồng Quân căn bản không có bao nhiêu công lao.

Đại quân ma tu là do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và đại quân Phượng hoàng tộc diệt, không liên quan đến Hồng Quân.

Ma tổ La Hầu là do Đế Tôn tự tay thu đầu người, Hồng Quân nhiều nhất cũng chỉ là hỗ trợ một chút.

Nhưng đừng quên, trước đó, Hồng Quân đã cản trở Đế Tôn, sau đó lại khoanh tay đứng nhìn, nhân quả nghiệp lực quấn thân, chút công đức hỗ trợ đó cũng bị triệt tiêu rồi.

Cứ như vậy, mới dẫn đến việc Hồng Quân một chút công đức cũng không có được.

Chí bảo không có, công đức cũng không, lần này thật sự lỗ vốn đến tận nhà.

Nhưng, tất cả những điều này kỳ thực từ khoảnh khắc y giúp đỡ Kỳ Tổ và Long Vương, đã sớm được định sẵn!

So với đó, phe của Đế Tôn quả thực là sướng đến bay lên!

"Ầm!" Một cột sáng công đức lớn nhất tỏa ra khí tức mênh mông tường hòa, bao phủ lấy Đế Tôn.

Dù sao Đế Tôn đã tự tay chém giết La Hầu, và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do hắn sáng tạo ra dù là trong việc chém giết đại quân ma tu hay phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận đều phát huy tác dụng to lớn.

Hai đại cống hiến cộng lại, phần thưởng công đức của Thiên Đạo nhận được tự nhiên là nhiều nhất.

Theo công đức gia thân, nguyên thần của Đế Tôn như bọt biển hút nước điên cuồng hấp thu, nhanh chóng luyện hóa, nguyên thần tiết tiết bạo trướng.

Chẳng mấy chốc, toàn thân Đế Tôn kim quang đại phóng, nhuộm vàng nửa bầu trời. 92.

Trong vạn đạo kim quang đó, một con Tam Túc Kim Ô cao lớn uy mãnh tắm trong liệt diễm màu vàng kim, vỗ cánh bay cao, coi thường tứ phương, phát ra một tiếng kêu vang vọng khắp bầu trời.

Đồng thời, một cỗ khí thế cực kỳ mạnh mẽ từ trên người Đế Tôn

bạo phát, quét ngang phương viên ức vạn dặm, khiến phong vân biến sắc, núi sông rung chuyển.

Chương 137

Rõ ràng, Đế Tôn đã mượn sức mạnh công đức, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Bây giờ mà nói, hắn đã là Chuẩn Thánh mạnh nhất Hồng Hoang!

Thế là, Hồng Quân đỏ cả mắt.

"Ngày đó gặp tên này, hắn chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chưa đến hai nguyên hội, cảnh giới của hắn vậy mà đã không thua kém bần đạo!" Hồng Quân cảm thấy vô cùng uất ức.

Cảm giác bị người khác đuổi kịp, thậm chí mơ hồ vượt qua, quả thực quá khó chịu.

Càng khó chịu hơn còn ở phía sau!

Cùng lúc Đế Tôn luyện hóa công đức đột phá, một cột sáng công đức chỉ đứng sau Đế Tôn giáng xuống đầu Phượng Tổ.

"Keng!" Sau lưng Phượng Tổ lập tức hiện ra một hư ảnh phượng hoàng thiên vạn trượng, ngẩng đầu phát ra một tiếng phượng minh, thân hình không ngừng biến lớn, khí thế không ngừng tăng lên.

Vô tận công đức gia thân, thực lực không ngừng bạo trướng.

Vốn là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, hiện tại trực tiếp đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong!

Chỉ cần lại bế quan củng cố một thời gian, việc đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ chỉ là vấn đề thời gian!

Hiện tại, nàng đã lợi hại hơn Hồng Quân rồi!

Nếu không phải về mặt tiên thiên không bằng Hồng Quân, thậm

chí còn có thể chứng đạo thành thánh trước cả Hồng Quân!

"Trời không chiếu cố bần đạo a!" Hồng Quân mắt đỏ ngầu, ngẩng đầu phát ra một tiếng than bi ai, trong lòng uất ức bi phẫn đến hộc mấy ngụm máu.

Trước kia, y là cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang, chỉ có La Hầu ngang hàng với y, nội tâm tự có một phen cao ngạo.

Nhưng hôm nay, sự kiêu ngạo của y đã bị nghiền nát hoàn toàn.

Hồng Quân y, cũng đã bị người khác vượt qua!

Áp lực mà Đế Tôn mang lại cho y, còn lớn hơn cả núi!

Sau này phải càng liều mạng tu hành hơn nữa, nếu không, vị trí Đạo Tổ tương lai của y có thể không giữ được!

"Ha ha ha, chúc mừng phu nhân!" Đế Tôn đột phá xong, nhìn Phượng Tổ tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, không khỏi cười lớn sảng khoái, trong lòng vui sướng không thôi.

Một Chuẩn Thánh, Phượng Tổ cũng là Chuẩn Thánh.

Một nhà hai Chuẩn Thánh, ở Hồng Hoang ai có thể địch?

Hồng Quân lúc này, cũng phải cúi đầu trước hắn!

"Phu quân đồng hỷ!" Phượng Tổ cười duyên dáng như hoa, nội tâm cũng vô cùng hoan hỉ!

Từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong năm đó đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, rồi từ Chuẩn Thánh sơ kỳ hiện tại đến Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Tất cả đối với nàng quả thực như một giấc mơ, đến quá nhanh quá không chân thực.

Nàng biết rõ tất cả những gì mình có được lúc này đều là do Đế

Tôn ban cho.

Nếu không có Đế Tôn, e rằng nàng cũng đã giống như Kỳ Tổ và Long Vương vẫn lạc trong đại chiến tam tộc, đâu có được sự cao quý như bây giờ.

"Từ nay về sau, ta chính là chúa tể của Hồng Hoang!" Đế Tôn vô cùng bá khí mở miệng, căn bản không để ý đến Hồng Quân bên cạnh.

Hắn và Phượng Tổ vô địch Hồng Hoang, dưới trướng có Phượng hoàng tộc hùng mạnh!

Thử hỏi, hắn không làm chúa tể Hồng Hoang, ai có thể làm chúa tể Hồng Hoang?

Hồng Quân ư?

Chương 138

Đợi đến khi nào y hoàn thành chứng đạo thành thánh rồi hãy nói!

Thấy cảnh này, Hồng Quân lập tức cảm thấy ghê tởm như nuốt phải nửa con ruồi.

Đi cũng không được, không đi cũng không xong!

Đúng lúc này, một chuyện còn khiến Hồng Quân ghê tởm hơn đã xảy ra.

Sau một thời gian dài, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và tất cả các tu sĩ Phượng hoàng tộc đều đã hấp thu luyện hóa xong phần công đức Thiên Đạo thuộc về mình.

Dù sao họ đều đã tham gia đại chiến trừ ma, tự nhiên có phần thưởng công đức.

Phần công đức đó có phần giúp họ tẩy sạch nghiệp lực từ đại chiến tam tộc, có phần giúp họ tăng cường cảnh giới.

Ví dụ như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, không tham gia đại chiến tam tộc, trên người không có nghiệp lực.

Nhận được công đức Thiên Đạo, cả hai đều đột phá một tiểu cảnh giới, đạt đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, không ai không cảm thấy kích động vui mừng.

Họ lập tức dẫn các tu sĩ Phượng hoàng tộc bái tạ Đế Tôn, vừa hay nghe được câu nói bá khí của hắn.

Thế là, hai người lập tức dẫn đầu tất cả tu sĩ Phượng hoàng tộc đồng loạt quỳ xuống đất, hướng về Đế Tôn và Phượng Tổ cung kính hô lớn.

“Chúng thần bái kiến Đế Tôn đại nhân, Phượng Tổ đại nhân, chúc mừng Đế Tôn đại nhân, Phượng Tổ đại nhân nhất thống Hồng Hoang!” “Chúc mừng Đế Tôn đại nhân, Phượng Tổ đại nhân nhất thống Hồng Hoang!” 93.

Dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hàng vạn ức tu sĩ Phượng hoàng tộc đồng thanh cung kính bái hạ, âm thanh vang vọng khắp cả vũ trụ thương khung.

Vào khoảnh khắc này, toàn bộ đại lục Hồng Hoang chỉ có một âm thanh đang vang vọng.

Đó là, cung hạ Đế Tôn và Phượng Tổ thống nhất Hồng Hoang!

Sắc mặt Hồng Quân lập tức đen hơn cả con quạ, tâm tình cảm thấy cực kỳ tồi tệ.

Đế Tôn và Phượng Tổ nhất thống Hồng Hoang, để y sau này chơi thế nào?

Không còn do dự nữa, Hồng Quân lập tức bôi dầu vào lòng bàn chân, nhanh chóng chạy trốn khỏi đại lục phương Tây, trở về Côn Luân Sơn nỗ lực bế quan tu luyện.

Nếu không, y lo lắng một ngày nào đó Đế Tôn và Phượng Tổ sẽ đem y ra hiến tế, để ăn mừng Hồng Hoang thống nhất!

“Truyền lệnh của bản tọa, thu phục các tộc Hồng Hoang, thuận bản tọa thì sống, nghịch bản tọa thì chết!” Đế Tôn lại một lần nữa bá khí nói.

Nếu Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã cung hạ như vậy, hắn đương nhiên phải thực sự thống nhất Hồng Hoang.

Phượng hoàng tộc chỉ thống lĩnh phi cầm nhất tộc, nay Kỳ Lân tộc và Long tộc đều đã bị đánh bại, vậy thì tẩu thú nhất tộc và lân giáp nhất tộc cũng phải thần phục hắn.

Đến lúc đó, hắn có thể thống nhất Yêu tộc, thành lập Thiên đình, hiệu lệnh tứ phương.

Đương nhiên, không thần phục cũng được, vậy thì đi chết đi!

"Cẩn tuân pháp chỉ của Đế Tôn đại nhân!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức kích động hô lớn.

Là hoàng giả trời sinh của Yêu tộc, chuyện thu phục các thế lực khác này, họ thích làm nhất!

Hai người lập tức tuân theo ý chỉ của Đế Tôn, dẫn dắt các tu sĩ Phượng hoàng tộc trở về Bất Chu Sơn, sau đó tiến quân vào đại lục phương Đông, đi thu phục các thế lực chủng tộc vốn thuộc về Kỳ Lân tộc và Long tộc.

Cùng với hành động của họ, tin tức Đế Tôn dẫn dắt Phượng hoàng tộc đại thắng Kỳ Lân tộc và Long tộc, tiếp đó lại đánh bại ma tu cũng được truyền đi khắp Hồng Hoang, gây ra từng trận sóng lớn. 94.

Tất cả các tu sĩ nghe được tin này không ai không kinh ngạc, đồng loạt cảm thán rằng bầu trời Hồng Hoang đã đổi thay!

Từ nay về sau, Đế Tôn chính là trời của Hồng Hoang!

"Chúng ta nguyện ý thần phục Đế Tôn đại nhân!" "Chúng ta cũng nguyện ý thần phục Đế Tôn đại nhân!" Khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đến đại lục phương Đông, tất cả các chủng tộc không ai không tỏ ý thần phục, nguyện ý tiếp nhận sự thống trị của Đế Tôn.

Thậm chí còn có vô số tán tu cũng chủ động gia nhập, họ đã thấy được đại thế Đế Tôn thống nhất Hồng Hoang, lúc này không gia nhập, sau này không chừng không còn cơ hội.

Chương 139

Dưới tiết tấu như vậy, bản đồ thống nhất của Đế Tôn nhanh chóng mở rộng, chẳng mấy chốc đã bao quát toàn bộ đại lục phương Nam, đại lục trung ương và đại lục phương Đông.

Về phần đại lục phương Tây và đại lục phương Bắc, một nơi vì ma tu trước đây, một nơi hung thú hoành hành, sinh linh tu sĩ đều không nhiều, không cần chuyên môn thu phục, đó cũng là bản đồ của Đế Tôn!

Đến đây, Đế Tôn trên danh nghĩa đã hoàn thành việc thống nhất Hồng Hoang!

"Thật không ngờ, lại có thể đi đến bước này." Trong Bồng Lai Tiên Đảo, Dương Mi đứng dậy, đi đến rìa tiên đảo, nghe các tu sĩ Đông Hải nghị luận, trong lòng không khỏi cảm thán.

Năm xưa khi Đế Tôn tắm ở Đông Hải, y đã biết Đế Tôn là một nhân vật không thể trêu chọc, nhưng không ngờ Đế Tôn lại lợi hại đến vậy, dễ dàng phá vỡ thế cục đối đầu nhiều năm của tiên thiên tam tộc, dẫn dắt Phượng hoàng tộc thống nhất Hồng Hoang.

Kết quả này, ai có thể ngờ tới?

Đừng nói là Hồng Quân, e rằng cả Thiên Đạo Hồng Hoang cũng không ngờ tới.

"Xem ra bần đạo phải nỗ lực tu luyện thật tốt, nếu không, tương lai sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!" Thần tình Dương Mi đột nhiên lại trở nên ngưng trọng.

Đế Tôn thống nhất Hồng Hoang, liền tương đương với việc hội tụ khí vận của cả Hồng Hoang.

Khí vận trông có vẻ hư vô mờ mịt, nhưng đối với việc tu luyện của tu sĩ lại có tác dụng rất lớn.

Năm xưa tiên thiên tam tộc vì sao có thể nổi bật trong vạn tộc Hồng Hoang, ba vị tộc trưởng vì sao thực lực mạnh mẽ như vậy, đều là vì có khí vận khổng lồ chống đỡ.

Nay, Đế Tôn cũng như vậy.

Mặc dù khí vận hiện tại không thể so với thời kỳ đỉnh cao của tam tộc, nhưng vẫn có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện của Đế Tôn.

Một khi Đế Tôn chứng đạo trước y, vậy thì y sẽ gặp nguy hiểm, vì con đường của y chính là Bồng Lai Tiên Đảo mà Đế Tôn muốn tìm.

Dương Mi không dám đại ý, lập tức lựa chọn bế tử quan, không chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, quyết không xuất quan.

"Sư tôn, đại ma đầu đó thật sự đã thống nhất Hồng Hoang rồi sao?" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh mang theo vẻ mặt không thể tin nổi, hướng Hồng Quân cầu chứng.

Tin tức Đế Tôn thống nhất Hồng Hoang, truyền đi xôn xao, muốn không biết cũng khó.

Sắc mặt Hồng Quân vô cùng khó coi, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Quả thực như vậy!" Dừng một chút, y lại trịnh trọng dặn dò: "Từ nay về sau, các ngươi không được rời khỏi Côn Luân Sơn!" Hiện tại khắp Hồng Hoang đều là người của Đế Tôn, y không muốn lại vì Tam Thanh mà xung đột với Đế Tôn nữa.

Dù sao Đế Tôn và Phượng Tổ là một nhà, một mình y căn bản không đánh lại.

Lại còn có cái Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khủng bố kia, e rằng đến lúc đó Côn Luân Sơn cũng sẽ bị san bằng!

“Đệ tử tuân lệnh!” Giọng nói của Tam Thanh mang theo sự run rẩy.

Không cần Hồng Quân dặn dò nhiều, họ cũng không dám chạy lung tung.

Năm xưa bị Đế Tôn giết cho ám ảnh tâm lý, họ không dám trêu chọc Đế Tôn, nhất là khi Đế Tôn đã thống nhất Hồng Hoang.

Hồng Quân gật gật đầu, lại dặn dò thêm một phen, cũng theo đó bế tử quan.

Nếu không có chuyện quan trọng, không chứng đạo cũng không xuất quan!

“Muội muội, Đế Tôn tiền bối đã thống nhất Hồng Hoang, hay là chúng ta bây giờ đi tìm Đế Tôn tiền bối đi!” Tại Bất Chu Sơn, Phục Hy ngữ khí vô cùng kích động, hai mắt càng lộ ra vẻ nóng rực, hận không thể bây giờ liền đi đến dưới trướng Đế Tôn hiệu lực.

Dù sao hiện tại Hồng Hoang không chỉ truyền tin Đế Tôn thống nhất Hồng Hoang, còn truyền tin Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thúc giục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận san bằng tất cả.

Họ cũng muốn trở thành như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, vì Đế Tôn khai cương khoách thổ, danh dương Hồng Hoang.

“Huynh trưởng đừng vội, muội còn chưa hóa hình đâu!” Nữ Oa liếc mắt một cái nói, “Huống chi Đế Tôn tiền bối đã giao nhiệm vụ cho muội, trước khi hoàn thành muội không thể rời khỏi Bất Chu Sơn!” Nàng vẫn ghi nhớ mệnh lệnh của Đế Tôn, đó là canh chừng Bất Chu Sơn, phát hiện Thập Nhị Tổ Vu, lập tức báo cáo!

“Ừm!

Muội muội nói đúng!” Phục Hy gật đầu nói.

Mặc dù hắn rất nóng lòng muốn đến dưới trướng Đế Tôn hiệu lực, nhưng nhiệm vụ mà Đế Tôn giao cho, khiến hắn bình tĩnh lại, tiếp tục ở lại Bất Chu Sơn tu luyện.

Thời gian trôi qua thật nhanh, lại qua mấy trăm năm.

Chương 140

Trải qua nỗ lực tu hành không ngừng, Phục Hy và Nữ Oa lần lượt đột phá.

Họ thành công nghênh đón hóa hình kiếp, và đều hóa hình thành công, tấn cấp thành cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nếu đặt trong Hồng Hoang nguyên bản, vào lúc này họ tuyệt đối là cao thủ một phương, dù sao tiên thiên tam tộc đều đã suy tàn.

Nhưng hiện tại, Phượng hoàng tộc vẫn còn vô số cao thủ, cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng không mạnh.

"Cuối cùng cũng hóa hình!" Phục Hy và Nữ Oa đều lộ vẻ vui mừng, cảm thấy vui sướng vì hóa hình thành công.

Điều vui mừng hơn không chỉ có vậy, sau khi hóa hình không lâu, họ cuối cùng đã phát hiện ra tung tích của Thập Nhị Tổ Vu.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Sâu trong một dãy núi của Bất Chu Sơn, trên bầu trời cao lại đồng thời xuất hiện mười hai đạo hóa hình kiếp vân, đen kịt bao phủ phương viên ức vạn dặm, uy thế kinh người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thập Nhị Tổ Vu đã từ dưới lòng đất mười vạn trượng đi ra hóa hình.

Kỳ quan dị cảnh như vậy lập tức thu hút sự chú ý của Phục Hy và Nữ Oa, hai người lập tức lại gần, chuẩn bị đi xem xét cho rõ.

Dù sao mười hai đạo hóa hình kiếp đều là Cửu Cửu Đại Thiên Kiếp, hóa hình thành công chính là Đại La Kim Tiên!

Loại hóa hình kiếp này vốn không thường thấy, mười hai đạo đồng thời xuất hiện ở cùng một nơi, lại càng hiếm thấy.

Thế là, họ cuối cùng đã tìm thấy Thập Nhị Tổ Vu.

"Muội muội, Đế Tôn tiền bối bảo chúng ta tìm những tu sĩ đó tên là gì?" Phục Hy nhìn mười hai thân ảnh ngạo nghễ đứng dưới hóa hình kiếp vân hỏi.

"Gọi là Thập Nhị Tổ Vu!" Trong mắt Nữ Oa tinh quang khẽ lóe lên.

Thân là đại năng tiên thiên đỉnh cấp, trí tuệ hơn người, nàng lập tức phát hiện ra mối liên hệ trong đó.

Thập Nhị Tổ Vu mà Đế Tôn bảo họ tìm có mười hai vị, mười hai đạo hóa hình kiếp cũng có mười hai cái, quá trùng hợp!

"Nếu huynh đoán không sai, họ chính là Thập Nhị Tổ Vu!" Phục Hy nheo mắt nói.

Trong lòng hắn có chút phấn khích, có cảm giác đạp phá giày sắt không tìm thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công sức.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ tìm Thập Nhị Tổ Vu, sau này có thể hoàn toàn đi theo Đế Tôn, hiệu lực cho Đế Tôn.

Hắn cảm thấy vô cùng mong đợi!

"Cần phải xác nhận lại!" Nữ Oa cẩn thận nói. 95.

Đây là nhiệm vụ mà Đế Tôn giao cho nàng, tuyệt đối không cho phép có sai sót, nếu không sẽ hiện ra bản thân quá vô dụng.

Phục Hy gật đầu, đồng ý với đề nghị của Nữ Oa, không vội truyền tin cho Đế Tôn, tiếp tục quan sát.

Không bao lâu sau, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt độ kiếp, toàn bộ hóa hình thành công.

Trong lòng họ đại hỉ, đều không khỏi ngẩng đầu phát ra một tiếng hét dài, phát tiết niềm vui trong lòng.

"Tu hành nhiều năm, cuối cùng cũng hóa hình, hôm nay, chúng ta phải để chúng sinh Hồng Hoang biết đến uy danh của Thập Nhị Tổ Vu!" Đế Giang lớn tiếng hô.

Tiếng như sấm sét, vang vọng khắp sơn cốc, cho dù đứng ở xa, Phục Hy và Nữ Oa cũng nghe thấy rõ ràng.

"Thật sự là Thập Nhị Tổ Vu!" Phục Hy và Nữ Oa lập tức đại hỉ, không còn do dự nữa, lập tức truyền tin cho Đế Tôn, thông báo Đế Tôn đến.

"Hóa hình thì hóa hình, cứ nhất định phải gây ra động tĩnh lớn như vậy, thân phận của bọn họ không chừng đã bị bại lộ, phải mời bản tôn đến, nhân lúc tên đó chưa đến nhanh chóng đưa họ đi." Ở một hướng khác, một đạo phân thân mà Hồng Quân năm xưa tách ra để canh giữ Bất Chu Sơn thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng, lập tức truyền tin cho bản tôn Hồng Quân.

Dù sao hắn chỉ là phân thân, nếu Đế Tôn thật sự muốn động thủ với Thập Nhị Tổ Vu, hắn căn bản không chống đỡ nổi.

Chương 141

96.

Trên đỉnh Côn Luân Sơn, bản tôn Hồng Quân nhận được tin tức từ phân thân, trong lòng không khỏi kinh hãi, không dám có chút đại ý, lập tức đi gấp đến Bất Chu Sơn.

"Thập Nhị Tổ Vu xuất thế rồi?

Tốt!" 97.

Trong đại điện Phượng hoàng tộc, Đế Tôn cũng nhận được tin tức từ Phục Hy và Nữ Oa, lập tức đứng dậy tức tốc tới Bất Chu Sơn.

Lần trước ở Côn Luân Sơn chém giết Tam Thanh, tuy không thành công, nhưng cũng khiến hắn chiếm được không ít lợi thế.

Lần này đến Bất Chu Sơn giết Thập Nhị Tổ Vu, đạo lý cũng giống vậy!

"Thập Nhị Tổ Vu, đại nạn sắp đến, mau theo bần đạo rời đi!" Phân thân Hồng Quân lúc này chủ động đến trước mặt Thập Nhị Tổ Vu, hy vọng có thể tranh thủ thêm chút thời gian, có thể không chạm mặt Đế Tôn thì không chạm mặt.

Tên ma đầu này, hắn và bản tôn đều không dám trêu vào!

"Kẻ nào, vì sao chúng ta lại có đại nạn sắp đến?" Đế Giang lập tức cảnh giác nhìn phân thân Hồng Quân hỏi.

Đợi phân thân Hồng Quân giải thích rõ ràng, họ mới lên thuyền của Hồng Quân.

Nhưng, phân thân Hồng Quân không có cơ hội giải thích!

"Chỉ là một phân thân, cũng dám phá hỏng chuyện tốt của bản

tọa?!" Một giọng nói bá đạo mạnh mẽ phảng phất như từ trên cửu thiên truyền xuống, hóa thành sấm sét, nổ vang bên tai phân thân Hồng Quân và Thập Nhị Tổ Vu, khiến sắc mặt họ đều không khỏi trắng bệch. 98.

Cùng với giọng nói đó, Đế Tôn thân mặc kim ô đế bào màu vàng sáng, hai tay chắp sau lưng, như một vị tiên đế vô thượng giáng lâm, nhìn xuống phân thân Hồng Quân và Thập Nhị Tổ Vu.

Đồng thời, một cỗ uy áp bá khí vô hình từ trên người hắn tỏa ra, nặng nề lao về phía phân thân Hồng Quân và Thập Nhị Tổ Vu.

"Phịch!" 99.

Dưới uy áp mạnh mẽ mà Đế Tôn phóng ra, Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu hoàn toàn không chịu nổi, sắc mặt trong phút chốc trắng bệch, hai chân khuỵu xuống bị áp đến mức quỳ trên mặt đất.

Mặc dù Tổ Vu tự xưng không bái trời không bái đất, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, không quỳ không được!

Về phần phân thân Hồng Quân thì càng thảm hơn, dù sao cũng chỉ là một phân thân, chỉ là năng lượng ngưng tụ thành.

Khi một cỗ năng lượng gặp phải sức mạnh bên ngoài mạnh hơn trấn áp, kết quả hiển nhiên.

Vì vậy, phân thân Hồng Quân, trực tiếp bị áp nổ!

"Không ổn!" 100.

Hồng Quân bản tôn đang trên đường toàn lực đi gấp, sắc mặt lập tức biến đổi khi cảm ứng được cái chết của phân thân.

Điều này khiến y ý thức được tình hình hiện trường e rằng vô cùng không lạc quan, tuyệt đối không thua kém gì cảnh tượng năm xưa Đế Tôn muốn giết Tam Thanh. 101.

Nếu không nhanh chóng tới hiện trường, Thập Nhị Tổ Vu sẽ gặp nguy hiểm.

Thế là, y lập tức quyết đoán, khẽ cắn đầu lưỡi, đốt cháy một giọt tinh huyết, để tăng tốc.

Dù sao năm xưa bị Đế Tôn ép đốt cháy hai giọt tinh huyết, y đã có kinh nghiệm phong phú. 102.

Dưới sự tăng tốc của một giọt tinh huyết, dựa vào cảm ứng với phân thân, y cuối cùng cũng kịp thời đến nơi, chắn trước mặt Đế Tôn.

"Đế Tôn đạo hữu, thủ hạ lưu tình!" Hồng Quân vừa xuất hiện, vội vàng hét lớn một tiếng, khuyên can Đế Tôn động thủ.

"Hồng Quân, phân thân của ngươi đã bị bản tọa trấn áp, chẳng lẽ bản tôn của ngươi cũng muốn giao thủ với bản tọa sao?" Đế Tôn ngữ khí lạnh lùng nói.

Chương 142

Cơ mặt Hồng Quân co giật mấy cái, trong lòng ẩn ẩn đau nhói.

Để cứu Thập Nhị Tổ Vu, y đã mất một phân thân trước, sau đó lại mất một giọt tinh huyết, cái giá quá lớn.

Nếu không phải tầm quan trọng của Thập Nhị Tổ Vu chỉ đứng sau Tam Thanh, y thật sự không muốn xung đột với Đế Tôn như vậy.

"Đạo hữu hiểu lầm rồi, Thập Nhị Tổ Vu cũng giống như Tam Thanh, đều là hậu duệ của Bàn Cổ đại thần, đều có đại khí vận!" Hồng Quân vội vàng giải thích, cố gắng hóa giải sát khí của Đế Tôn.

"Năm xưa bản tọa có thể đến Côn Luân Sơn giết Tam Thanh, hôm nay không thể ở Bất Chu Sơn giết Thập Nhị Tổ Vu sao?" Đế Tôn ánh mắt liếc qua, lạnh lùng hỏi.

"Đương nhiên không phải, nhưng đạo hữu là cường giả Chuẩn Thánh, còn họ chỉ là Đại La Kim Tiên vừa mới hóa hình, đạo hữu làm vậy không thỏa đáng lắm phải không?" Hồng Quân tiếp tục nói.

"Bản tọa cảm ứng được tương lai họ sẽ là địch nhân của bản tọa, đương nhiên phải trừ khử trước!" Đế Tôn nheo mắt nói.

Đối với kẻ địch, đương nhiên có thể bóp chết trong trứng nước thì cứ bóp chết trong trứng nước.

Đương nhiên, với thực lực và địa vị hiện tại của hắn, Thập Nhị Tổ Vu không có tư cách làm kẻ địch của hắn.

Kẻ địch hiện tại của hắn là Hồng Quân!

Nếu có thể giết chết Hồng Quân, hắn tuyệt đối cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết chết Hồng Quân.

Như vậy, hắn mới thực sự là chúa tể của Hồng Hoang.

Đừng nói với ta Thiên Đạo chiếu cố khí vận gia thân, không giết được, cái trò đó ai mà không biết?

Nhưng nếu thực sự có cơ hội, ai lại không muốn thử?

Không thử sao biết được?

Vạn nhất thật sự thành công thì sao?

Đều là người xuyên không, ai tin vào đại thế Thiên Đạo.

Đại thế Thiên Đạo?

Lão tử chính là mẹ của đại thế Thiên Đạo!

"..." Cơ mặt Hồng Quân co giật càng lợi hại hơn, đối với phong cách hành sự này của Đế Tôn, y thực sự không biết nói gì.

May mà có chuyện của Tam Thanh năm xưa, y cũng có thể nhanh chóng chấp nhận, và tìm ra cách hóa giải.

"Đế Tôn đạo hữu, hay là như vậy, bần đạo bảo đảm, họ tuyệt đối sẽ không chủ động gây khó dễ cho đạo hữu!

Xin đạo hữu cho bần đạo một chút mặt mũi!" Hồng Quân vội vàng nói.

Phảng phất như ăn phải quả nhân sâm, vậy mà lại muốn Đế Tôn cho một chút mặt mũi.

"Mặt mũi của ngươi không có giá trị!" Đế Tôn lắc đầu từ chối.

Hồng Quân đã đến, hắn biết khó mà chém giết được Thập Nhị Tổ Vu, nhưng cũng không cản trở hắn bắt chước chiêu trò năm xưa đối phó Tam Thanh để tống tiền.

Hồng Quân dựa vào một chút mặt mũi mà muốn đuổi hắn đi, quả thực là nói năng không biết xấu hổ!

“Dám hỏi Đế Tôn đạo hữu muốn gì?” Hồng Quân trầm giọng hỏi.

Sắc mặt y không tốt, một mặt là vì Đế Tôn phủ nhận mặt mũi của y, mặt khác y cũng ý thức được Đế Tôn lại muốn tống tiền.

“Đơn giản, bản tọa muốn công pháp tu luyện luyện thể của Thập Nhị Tổ Vu, và tinh huyết trong tim Bàn Cổ!” Đế Tôn đi thẳng vào vấn đề.

Nếu Hồng Quân đã hiểu ý của hắn, cũng không cần phải giấu giếm nữa.

Không sai, đối với lần tìm Thập Nhị Tổ Vu này, mục đích lớn hơn là để tống tiền công pháp luyện thể và tinh huyết trong tim Bàn Cổ của đối phương.

Nguyên nhân đơn giản, hắn muốn bồi dưỡng ra một Tổ Vu, sau đó để người đó đi hóa thành Lục Đạo Luân Hồi.

Chương 143

Phải biết, Lục Đạo Luân Hồi là công đức lớn nhất kể từ khi khai thiên lập địa, chuyện tốt như vậy sao có thể để Vu tộc chiếm hời.

Tổ Vu Hậu Thổ của đối phương cũng không được, phải nắm trong tay mình mới là tốt nhất!

Dù sao mọi người đều có chủ của mình, hắn đã là chúa tể của Hồng Hoang, đương nhiên không thể nào dẫn theo Tổ Vu Hậu Thổ đi hóa thành luân hồi.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không thực sự giết chết hai vị nữ thần đỉnh cấp là Hậu Thổ và Huyền Minh, như vậy thực sự quá đáng tiếc, thu làm thị nữ cũng không tồi.

Gì?

Không đồng ý?

Đợi đến lúc hắn nắm giữ tính mạng của mười đại Tổ Vu như Đế Giang trong tay, bảo đảm họ sẽ ngoan ngoãn đồng ý.

"Tuyệt đối không thể!" Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu lập tức ưỡn cổ gầm lên giận dữ.

Mặc dù họ không biết Đế Tôn rốt cuộc từ đâu biết được họ có tim Bàn Cổ, nhưng bảo họ giao ra tinh huyết trong tim Bàn Cổ thì tuyệt đối không đồng ý.

Đó là căn bản để họ an thân lập mệnh!

Nhưng, ý kiến của họ hiện tại cũng không có tác dụng, cuối cùng phải xem Hồng Quân và Đế Tôn thương lượng thế nào.

Hồng Quân nhíu mày, rõ ràng không ngờ điều kiện của Đế Tôn lại

là cái này.

"Đạo hữu cần bao nhiêu tinh huyết trong tim Bàn Cổ?" Hồng Quân trầm giọng hỏi.

Công pháp tu luyện thì không sao, thứ đó đến cảnh giới nhất định đều có thể suy diễn ra.

Nhưng tinh huyết trong tim Bàn Cổ dùng một chút là thiếu một chút, y không hy vọng Đế Tôn sư tử ngoạm, đòi hỏi quá nhiều.

"Đủ cho một vị Tổ Vu tu luyện là được!" Đế Tôn nheo mắt cười nói.

Qua ngữ khí của Hồng Quân, hắn biết chuyện này đã xong!

Như vậy, công đức Thiên Đạo từ việc thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, cũng đã xong!

Không có công đức Lục Đạo Luân Hồi, Vu tộc sẽ không thể tiếp tục mệnh, Thiên đình sẽ ngày càng khí vận thịnh vượng!

"Được!

Bần đạo làm chủ đồng ý với đạo hữu!" Hồng Quân nhìn sâu vào mắt Đế Tôn rồi nói.

Mặc dù y có thể cảm giác được đằng sau hành động này của Đế Tôn tuyệt đối có một mưu đồ kinh thiên, nhưng để bảo vệ tính mạng của Thập Nhị Tổ Vu, y không thể không đồng ý với điều kiện của Đế Tôn.

"Đạo hữu vẫn sảng khoái!" Đế Tôn nheo mắt cười nói.

Sau đó, hắn cứ như vậy nhìn Hồng Quân dùng tình cảm và lý lẽ để thuyết phục Thập Nhị Tổ Vu, khiến Thập Nhị Tổ Vu bất đắc dĩ phải giao ra công pháp tu luyện và một phần tinh huyết Bàn Cổ đủ để tu luyện đến cảnh giới Tổ Vu.

“Đế Tôn đạo hữu, bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?” Hồng Quân hỏi.

Đế Tôn hung tàn như vậy, y không dám để Thập Nhị Tổ Vu tiếp tục ở lại Bất Chu Sơn, chuẩn bị đưa Tổ Vu về Côn Luân Sơn cùng Tam Thanh bồi dưỡng.

Mặc dù trong Hồng Hoang nguyên bản, Tam Thanh cao ngạo không coi trọng Thập Nhị Tổ Vu chỉ tu nhục thân không tu nguyên thần, ừm, trên thực tế Hồng Quân có lẽ cũng không coi trọng.

Nhưng đối mặt với Đế Tôn bá đạo hung tàn, họ phải liên hợp, cùng nhau tăng cường thực lực, để có thể phản kháng lại Đế Tôn đã thống nhất Hồng Hoang.

Không thể không nói, đây chính là chỗ lợi hại của Đế Tôn.

Giống như năm xưa đã ép Hồng Quân và La Hầu, hai kẻ đối đầu suýt nữa liên thủ, hiện tại hắn cũng ép Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu phải liên thủ.

Nếu không, căn bản không thể đấu lại Đế Tôn.

“Tùy tiện!” Đế Tôn nói không mặn không nhạt.

Hồng Quân lập tức như được đại xá, lập tức dẫn theo Thập Nhị Tổ Vu cùng Bàn Cổ Điện chạy trốn khỏi Bất Chu Sơn, trở về đỉnh Côn Luân.

Chương 144

Từ nay về sau, sào huyệt của Vu tộc là Côn Luân Sơn!

Đợi Hồng Quân đi rồi, Đế Tôn mới nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa.

"Phục Hy (Nữ Oa) bái kiến Đế Tôn tiền bối!" Phục Hy và Nữ Oa lập tức kích động đến trước mặt Đế Tôn, hướng Đế Tôn cung kính hành lễ.

"Không cần đa lễ, lần này làm rất tốt!" Đế Tôn đỡ Phục Hy và Nữ Oa dậy, mỉm cười khen ngợi.

Nếu không có Phục Hy và Nữ Oa kịp thời thông báo, hắn không thể nào đến nhanh như vậy, không chừng đã để Hồng Quân đi trước một bước.

Như vậy, hắn không có cách nào có được phương pháp tu luyện của Tổ Vu và một phần tinh huyết Bàn Cổ.

Đó đại biểu cho phần công đức Thiên Đạo nhiều nhất kể từ khi khai thiên lập địa a!

"Đế Tôn tiền bối quá khen, chúng thần chỉ làm những gì mình nên làm!" Phục Hy và Nữ Oa lập tức khiêm tốn nói.

Sắc mặt họ đều kích động đến đỏ bừng, nghe được lời khen, trong lòng đều cảm thấy vui sướng.

Dù sao đây là Đế Tôn, chúa tể vô thượng của Hồng Hoang a!

"Các ngươi đã hóa hình, có nguyện ý theo ta không?" Đế Tôn cười hỏi.

Phục Hy là một siêu cấp đả thủ đã định, Nữ Oa là nữ nhân đã

định, nhân cơ hội hôm nay, đương nhiên phải mang cả hai về.

Nếu không, để lại cho Hồng Quân sao?

"Đa tạ Đế Tôn tiền bối, chúng thần nguyện ý!" Phục Hy và Nữ Oa đại hỉ nói.

Nếu không vì nhiệm vụ tìm kiếm Thập Nhị Tổ Vu, họ đã sớm nóng lòng muốn đến dưới trướng Đế Tôn hiệu lực.

"Bây giờ liền theo bản tọa trở về, ngày sau bản tọa sẽ ban cho các ngươi một phen cơ duyên!" Đế Tôn hài lòng gật đầu.

Nói xong, hắn vung tay một cái, dẫn theo Phục Hy và Nữ Oa đi về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Vô hình trung, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung của Hồng Quân đã thiếu đi hai vị!

"Sư tôn, họ là ai?" Hồng Quân lúc này cũng đã dẫn Thập Nhị Tổ Vu trở về Côn Luân Sơn, Tam Thanh thấy vậy lập tức vây lại, nhìn Thập Nhị Tổ Vu, trên mặt đều mang theo vẻ nghi hoặc.

Họ mơ hồ cảm giác được Thập Nhị Tổ Vu có chút liên quan đến mình, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt đầy sát khí của Thập Nhị Tổ Vu, trong lòng lại có một tia không vui.

"Họ là Thập Nhị Tổ Vu, do tinh huyết của Bàn Cổ đại thần kết hợp với trọc khí khai thiên hóa thành.

Giống như các ngươi năm xưa, suýt nữa đã bị tên ma đầu đó độc thủ, may mà bần đạo kịp thời đến, mới cứu được họ!" Hồng Quân giải thích.

"Gì?

Lại là tên ma đầu đó!" Trên mặt Tam Thanh đều lộ ra vẻ phẫn hận, lời nói của Hồng Quân khiến họ nhớ lại ký ức không tốt năm

xưa.

“Không sai, để tránh tên ma đầu đó lại hạ độc thủ, bần đạo đã đưa họ về Côn Luân Sơn tu hành, sau này các ngươi phải hòa thuận với nhau!” Hồng Quân dặn dò.

“Đệ tử cẩn tuân sư tôn phân phó!” Tam Thanh lập tức bảo đảm.

Biết được Thập Nhị Tổ Vu cũng là đối tượng bị Đế Tôn bức hại, Tam Thanh lòng đầy căm phẫn, đối với Thập Nhị Tổ Vu có một cảm giác đồng cảm.

Đương nhiên, tất cả chỉ là tạm thời.

Với sự cao ngạo của Tam Thanh và phong cách hành sự của Thập Nhị Tổ Vu, sớm muộn gì cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn và xung đột nghiêm trọng.

Chuyện chia làm hai ngả, mỗi bên một chuyện.

Nay, Thập Nhị Tổ Vu, những đại năng tiên thiên đỉnh cấp hoàn toàn dựa vào tu hành, đã hóa hình, vậy cũng có nghĩa là các đại năng tiên thiên đỉnh cấp khác đương nhiên cũng đã hóa hình.

Thái Âm Tinh, đầy trời kiếp vân che kín bầu trời, giáng xuống từng đạo sấm sét khủng bố, phảng phất như muốn xuyên thủng không gian.

Nhưng, Hi Hòa và Thường Hi dựa vào hai tòa trận pháp phòng ngự mà Đế Tôn để lại, dễ dàng độ qua hóa hình kiếp, hóa hình thành công.

Chương 145

Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư và Nhân Sâm Quả Thụ, tế ra đại trận phòng ngự, cũng độ qua hóa hình kiếp, hóa hình thành công, ngay sau đó thành lập Ngũ Trang Quán.

Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tế ra A Tỳ, Nguyên Đồ hai đại sát phạt lợi khí, chém đứt kiếp lôi, hóa hình xuất hiện.

Cực bắc của Bắc Hải, một bóng đen khổng lồ lao vào kiếp vân đen kịt, tắm trong sấm sét, hóa hình thành công.

Tây Côn Luân có Tây Vương Mẫu...

Hỏa Vân Động có Hồng Vân...

Đại lục phương Tây có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề...

Tử Phủ có Đông Vương Công...

Trong một thời gian ngắn, tất cả các đại năng tiên thiên đỉnh cấp, toàn bộ đều hóa hình xuất hiện.

Đại lục Hồng Hoang, đã nghênh đón một thời đại hoàn toàn mới!

"Tỷ tỷ, cuối cùng muội cũng có thể rời khỏi Thái Âm Tinh để đến đại lục Hồng Hoang rồi!" Trên Thái Âm Tinh, Thường Hi hóa hình thành công mặt mày hớn hở, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

"Đi, chúng ta bây giờ đi tìm Đế Tôn tiền bối!" Hi Hòa mỉm cười nói.

Ở trên Thái Âm Tinh nàng đã sớm chán ngấy, nhất là khi biết đại ân nhân Đế Tôn đang ở Hồng Hoang, nàng càng muốn sớm đến đại lục Hồng Hoang.

Lời vừa dứt, hai người liền lập tức vượt qua tinh không hư vô, tiến về đại lục Hồng Hoang để tìm kiếm Đế Tôn.

"Không ngờ đại lục Hồng Hoang lại lớn như vậy!" Sau khi từ tinh không hư vô hạ xuống, nhìn đại lục Hồng Hoang vô biên vô tận, Hi Hòa và Thường Hi đều không nhịn được mà kinh thán một tiếng.

Các nàng cảm thấy, cho dù là Đại La Kim Tiên, muốn xuyên qua đại lục Hồng Hoang, e rằng cũng phải mất mấy trăm năm mới được.

"Thế giới lớn như vậy, không biết đi đâu để tìm Đế Tôn tiền bối!" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hi Hòa không khỏi lộ ra một tia sầu muộn, lo lắng không tìm được Đế Tôn.

"Tỷ tỷ không cần lo lắng, Đế Tôn tiền bối không phải đã nói sao, đến Hồng Hoang nhất định có thể tìm được ngài ấy!" Thường Hi hồn nhiên nói.

Nàng tin rằng, với thực lực mạnh mẽ của Đế Tôn, chắc chắn ở đại lục Hồng Hoang có danh tiếng lớn, muốn tìm chắc chắn không khó.

Thế là, hai người tùy tiện tìm một tu sĩ hỏi thăm, quả nhiên lập tức có được tin tức của Đế Tôn.

Dù sao, Đế Tôn hiện tại là chúa tể của Hồng Hoang, ở đại lục Hồng Hoang không ai không biết, không ai không hay.

Sau đó, Hi Hòa và Thường Hi hai người đều kinh ngạc đến ngẩn người.

"Trời ơi, không ngờ Đế Tôn tiền bối lại lợi hại như vậy, vậy mà là chúa tể của Hồng Hoang, thống nhất cả Hồng Hoang!" Hi Hòa trừng lớn mắt nói.

Mặc dù các nàng đều đoán Đế Tôn rất mạnh, nhưng tuyệt đối không ngờ Đế Tôn có thể mạnh đến mức này.

Quả không hổ là Đế Tôn!

Ở Hồng Hoang xưng đế xưng tôn!

"Tỷ tỷ, chúng ta còn đợi gì nữa, mau đến Bất Tử Hỏa Sơn tìm Đế Tôn tiền bối!" Thường Hi hưng phấn nói.

Nàng nóng lòng muốn gặp Đế Tôn, để bày tỏ lòng cảm kích của mình.

Đồng thời, trong lòng nàng cảm thấy kích động, khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên đỏ bừng, dù sao nàng từng được chúa tể Hồng Hoang giảng đạo, được chúa tể Hồng Hoang giúp đỡ hóa hình.

Đối với nàng, đó tuyệt đối là một vinh dự đặc biệt!

"Muội muội nói đúng, chúng ta lập tức xuất phát!" Hi Hòa gật đầu.

Hai người không nghỉ ngơi nữa, nhắm thẳng đại lục phương Nam, hướng về Bất Tử Hỏa Sơn.

Trên đường đi, dù đi đến đâu cũng có thể nghe được truyền thuyết và chiến tích hiển hách của Đế Tôn.

Đại La Kim Tiên trung kỳ đối chiến Kỳ Tổ, và một mình khuấy đảo Đông Hải long trời lở đất.

Chương 146

Sau đó suất lĩnh Phượng hoàng tộc đánh bại liên thủ của Kỳ Lân tộc và Long tộc, hiên ngang trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, nghe mà Hi Hòa và Thường Hi đều nhiệt huyết sôi trào, lòng sinh hướng về. 103.

Trải qua ngày đêm không ngừng lên đường, mang theo lòng mong đợi, cuối cùng họ cũng đã đến Bất Tử Hỏa Sơn.

Tu sĩ Phượng hoàng tộc biết Hi Hòa và Thường Hi có quen biết với Đế Tôn, đến tìm Đế Tôn, không dám có chút lơ là, lập tức phái người dẫn họ đến đại điện Phượng hoàng tộc, đồng thời phái người đi trước thông báo cho Đế Tôn.

"Bẩm báo Đế Tôn đại nhân, có người tự xưng là Hi Hòa và Thường Hi từ Thái Âm Tinh đến bái kiến!" "Dẫn họ đến gặp bản tọa!" Đế Tôn mỉm cười phân phó.

Đối với việc Hi Hòa và Thường Hi hai nữ đến, hắn một chút cũng không ngạc nhiên.

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu đều đã hóa hình, Hi Hòa và Thường Hi được hắn chỉ điểm sao có thể chưa hóa hình?

Chỉ cần hai nữ hóa hình đến Hồng Hoang, nhất định sẽ biết đến hắn, và có thể tìm được hắn.

Vừa hay, hắn cũng có chuyện muốn tìm Hi Hòa và Thường Hi, ừm, tuyệt đối là chính sự!

Chẳng mấy chốc, Hi Hòa và Thường Hi liền được tu sĩ Phượng hoàng tộc dẫn vào trong đại điện.

Thấy Đế Tôn, thần tình hai nữ lập tức trở nên vô cùng kích động.

“Hi Hòa bái kiến Đế Tôn tiền bối!” “Thường Hi bái kiến Đế Tôn tiền bối!” Hi Hòa và Thường Hi nhanh chân tiến lên, không hẹn mà cùng hướng Đế Tôn cung kính hành một lễ.

“Không cần đa lễ, các ngươi có thể thành công hóa hình, bản tọa rất vui mừng!” Đế Tôn mỉm cười đỡ hai nữ dậy.

“Đa tạ tiền bối, tỷ muội chúng ta hổ thẹn, vậy mà lâu như vậy mới hóa hình, không thể giúp đỡ tiền bối!” Hi Hòa và Thường Hi vô cùng áy náy nói.

Các nàng đều biết Đế Tôn trở thành chúa tể Hồng Hoang không phải là tự nhiên mà có, đó là trải qua từng trận đại chiến mới có được.

Nhận ân huệ của Đế Tôn, lại không giúp đỡ Đế Tôn, khiến nội tâm các nàng bất an.

Nhất là khi Đế Tôn hiện tại là chúa tể Hồng Hoang, đến tìm Đế Tôn như vậy, cảm giác càng giống như chiếm tiện nghi, không làm chút gì cho Đế Tôn, trong lòng thực sự cảm thấy không yên.

“Muốn giúp đỡ bản tọa sao?” Đế Tôn cười hỏi.

“Nguyện vì Đế Tôn tiền bối vào sinh ra tử!” Hi Hòa và Thường Hi không chút do dự nói.

Các nàng không sợ Đế Tôn giao việc, chỉ sợ không có việc gì để làm.

“Vừa hay, bản tọa ở đây quả thực có một chuyện muốn giao cho các ngươi làm!” Đế Tôn mỉm cười nói.

Hắn không nói dối, thực sự có chính sự.

“Xin tiền bối phân phó!” Hi Hòa và Thường Hi lập tức đại hỉ nói.

“Đây là một bộ công pháp luyện thể, các ngươi đi tham ngộ trước, sau đó đi tu luyện.

Vạn năm sau bản tọa sẽ kiểm tra tiến độ, ai tu luyện tốt hơn, bản tọa sẽ giao chuyện này cho người đó làm!" Đế Tôn nheo mắt cười nói.

Không sai, công pháp luyện thể mà hắn giao cho Hi Hòa và Thường Hi chính là công pháp tu luyện của Thập Nhị Tổ Vu.

Hắn không thể dùng Tổ Vu Hậu Thổ để hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, vậy chỉ có thể tự tạo ra một Tổ Vu.

Vì vậy, hắn định từ trong hai nữ Hi Hòa và Thường Hi chọn ra một người.

Phương pháp lựa chọn cũng đơn giản, đó là xem trong hai nữ Hi Hòa và Thường Hi ai tu luyện bộ công pháp này có thiên phú nhất thì chọn người đó.

Vì điều kiện cần thiết để thân hóa Lục Đạo Luân Hồi là cần nhục thân mạnh nhất, nếu không, Thiên Đạo cũng sẽ không chọn trúng Tổ Vu Hậu Thổ.

Đế Tôn chỉ tống tiền được một phần tinh huyết Bàn Cổ từ Thập Nhị Tổ Vu, chỉ đủ cho một người tu luyện đến cảnh giới Tổ Vu.

Vì vậy, hắn cần phải sàng lọc hai người Hi Hòa và Thường Hi, chọn ra người có nhục thân mạnh nhất để hóa thành Lục Đạo Luân Hồi.

"Đế Tôn tiền bối?

Chương 147

Nhiệm vụ này chẳng lẽ chỉ có thể để một người hoàn thành sao?" Hi Hòa và Thường Hi không khỏi đồng thanh hỏi.

Trong lòng các nàng càng hy vọng hai tỷ muội cùng nhau hoàn thành, không phải là mối quan hệ cạnh tranh như vậy.

"Không sai, chỉ có thể một người!" Đế Tôn khẳng định đáp.

Người được chọn sẽ đi thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, nhận được công đức Thiên Đạo vô thượng.

Về phần người còn lại, tự nhiên sẽ có sắp xếp khác.

Như vậy, cho dù Hồng Quân để cho những đệ tử đó chứng đạo thành thánh, hắn cũng không có chút áp lực nào.

Hi Hòa và Thường Hi liếc nhìn nhau, sau đó ngầm gật đầu, hướng Đế Tôn trịnh trọng bảo đảm: "Đế Tôn tiền bối yên tâm, tỷ muội chúng ta nhất định không làm nhục sứ mệnh!" Nếu đã là mệnh lệnh của Đế Tôn, vậy thì cho dù không muốn cạnh tranh với nhau, lúc này cũng sẽ dốc hết sức mình, nỗ lực tu luyện tốt bộ công pháp mà Đế Tôn ban cho.

"Được, việc không nên chậm trễ, bây giờ liền đi tu luyện!" Đế Tôn mỉm cười phân phó.

Thân hóa Lục Đạo Luân Hồi cần nhục thân đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, Hi Hòa và Thường Hi đều mới là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, con đường còn dài, phải tranh thủ thời gian tu luyện.

"Vâng, Đế Tôn tiền bối!" Hi Hòa và Thường Hi lập tức cung thân lĩnh mệnh, cung kính lui ra khỏi đại điện, được đệ tử Phượng hoàng tộc sắp xếp vào các mật thất tu luyện riêng biệt.

“Bản tọa cũng nên đi tu luyện!” Tiễn Hi Hòa và Thường Hi đi, trong mắt Đế Tôn tinh quang lóe lên, cũng đưa ra quyết định bế quan.

Hắn đã thống nhất Hồng Hoang, mục tiêu lớn nhất hiện tại nên là chứng đạo!

Hồng Quân đang bế quan, Dương Mi đang bế quan, Phượng Tổ cũng đang bế quan, hắn không thể có nửa phần lười biếng.

Nếu không, lỡ như để Hồng Quân và những người khác vượt qua, vậy thì không hay rồi.

“Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa nghe lệnh!” Giọng nói uy nghiêm của Đế Tôn vang lên.

“Xin Đế Tôn đại nhân phân phó!” Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa bốn người lập tức hiện thân, cung kính hành lễ trước mặt Đế Tôn.

“Bản tọa sắp bế quan tu hành, trong thời gian này các ngươi thay bản tọa quản lý Hồng Hoang!” Đế Tôn phân phó.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất có Phục Hy là siêu cấp đả thủ đã định, tự nhiên phải để họ phụ trách quản lý một chút.

Về phần Nữ Oa, xét thấy tu vi quá thấp, cho nàng chút việc để làm.

“Chúng thần cẩn tuân mệnh lệnh của Đế Tôn đại nhân!

Tuyệt không phụ lòng tin của Đế Tôn đại nhân!” Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và Nữ Oa bốn người lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh, tâm tình trở nên kích động.

Mệnh lệnh của Đế Tôn, khiến họ cảm nhận được sự tin tưởng sâu sắc của Đế Tôn đối với mình, tuyệt đối không để Đế Tôn thất vọng.

“Ừm!” Đế Tôn hài lòng gật đầu, không nói nhiều nữa, thân hình

biến mất trước mặt bốn người, tiến về phía tinh không hư vô.

Công pháp mà hắn tu luyện là Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, cần phải thắp sáng ức vạn tinh tú trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, luyện hóa bản nguyên của tất cả tinh tú trong tinh không vô ngần.

Vì vậy, tinh không hư vô mới là địa điểm bế quan tu luyện tốt nhất của hắn.

"Lần trước đã luyện hóa Nam Đẩu Thất Tinh, bây giờ đến lượt các sao khác rồi!" Đế Tôn chân đạp tuyên cổ tinh tú, thân tư phiêu dật vĩ ngạn, dạo bước trên đỉnh tinh không, phong thái cái thế, khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh, tốc độ không thể so với Đại La Kim Tiên năm xưa, chẳng mấy chốc đã đến Bắc Đẩu tinh vực.

Nam Chu Tước, Bắc Huyền Vũ!

Nam Đẩu Thất Tinh đại biểu cho Chu Tước, Bắc Đẩu Thất Tinh thì đại biểu cho Huyền Vũ.

Đế Tôn ba chân bốn cẳng, triệu hồi toàn bộ một phần bản nguyên chi lực của Bắc Đẩu Thất Tinh, và thu vào Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, lần lượt thắp sáng các điểm sáng đại biểu cho Bắc Đẩu Thất Tinh.

Bảy đạo điểm sáng đó tỏa ra thần quang lấp lánh, rực rỡ sinh huy, xuyên qua quang mang phảng phất như có thể thấy được một hình tượng Huyền Vũ.

Đế Tôn phong ấn bảy đạo bản nguyên chi lực vào trong đan điền vũ trụ, sắp xếp theo thứ tự của Bắc Đẩu Thất Tinh, bảo vệ hai sao Thái Dương và Thái Âm.

Đến đây, tinh không vũ trụ trong đan điền của Đế Tôn đã hoàn thành được gần một nửa.

Chương 148

Trên có hai đại thần tinh Thái Dương và Thái Âm, bắc có Bắc Đẩu Thất Tinh, nam có Nam Đẩu Thất Tinh!

Hiện tại, chỉ cần luyện hóa hết Đông Phương Thất Tinh và Tây Phương Thất Tinh, vậy thì vũ trụ sơ hình tu luyện ra trong đan điền của hắn cơ bản đã hoàn thành, còn lại là những tinh tú tương đối bình thường.

Nhưng số lượng những tinh tú bình thường đó không phải nhiều bình thường, gần như tính bằng ức, Đế Tôn tạm thời không có thời gian và tâm trạng để luyện hóa.

Luyện hóa rồi, cũng không thể cung cấp cho hắn quá nhiều năng lượng, hiệu suất không cao.

"Tiếp tục luyện hóa Đông Phương Thất Tinh và Tây Phương Thất Tinh thôi!" Trong mắt Đế Tôn lóe lên một đạo tinh quang, hiện tại thời gian còn vạn năm, không bằng trước tiên thu hết những bản nguyên tinh tú này phong ấn lại, sau đó tìm thời gian khác để luyện hóa.

Thế là, Đế Tôn lại lần lượt đến Đông Phương tinh vực và Tây Phương tinh vực.

Đông phương thuộc Thanh Long, tây phương thuộc Bạch Hổ, đều là một trong Tứ Tượng.

Chỉ cần Đế Tôn luyện hóa hết chúng, không chỉ có thể giải khóa Thanh Long đại trận, Bạch Hổ đại trận, còn có thể giải khóa Tứ Tượng đại trận, trên tay hắn lại có thêm mấy con bài tẩy.

Bất tri bất giác, vạn năm thời gian đã trôi qua.

Đế Tôn quen đường thuộc lối, thành công luyện hóa Đông Phương Thất Tinh và Tây Phương Thất Tinh, Tứ Tượng Nhị Thập Bát Tú toàn bộ vào vị!

Dưới sự chiếu rọi của Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, hai mươi tám tinh tú chậm rãi vận chuyển.

Trong nháy mắt, tinh thần vũ trụ trong đan điền của Đế Tôn lập tức có thêm một tia vận vị thần bí khó lường, phảng phất như ẩn chứa thiên địa chí lý huyền diệu.

"Ồ, lại có niềm vui bất ngờ!" Đế Tôn nội thị tinh thần vũ trụ trong đan điền, không khỏi cảm thấy một tia kinh hỉ.

Cái tia chí lý trời đất huyền diệu kia, ngay cả Chuẩn Thánh cũng cảm thấy không hề đơn giản.

Có thể dự đoán, khi toàn bộ tinh thần vũ trụ được hoàn thiện, chí lý trời đất ẩn chứa bên trong tất nhiên sẽ càng thêm huyền ảo khó lường.

Điều đó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Đế Tôn lại có thể mở hack!

Cảnh giới Chuẩn Thánh không chỉ tu luyện pháp lực, mà phần nhiều là tham ngộ chí lý trời đất!

Thứ này huyền diệu vô cùng, không phải tùy tiện là có thể tham ngộ.

Ngay cả Hồng Quân cũng phải mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa ba ngàn pháp tắc trời đất mới có thể nhanh chóng nâng cao tu vi.

Đế Tôn không có Tạo Hóa Ngọc Điệp, đây là điểm duy nhất không bằng Hồng Quân, vì thế hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng Hồng Quân sẽ chứng đạo thành Thánh trước mình.

Nhưng hiện tại, khuyết điểm duy nhất đã được bù đắp.

Dựa vào tinh thần vũ trụ trong đan điền, hắn có thể tùy thời tùy chỗ tham ngộ chí lý trời đất.

"Cứ theo tình hình hiện tại, Hồng Quân muốn chứng đạo thành Thánh trước Bản tọa, e là không dễ dàng như vậy!" Ánh mắt Đế Tôn mang theo vẻ trêu tức.

Chỉ cần Hồng Quân không thành Thánh trước, vậy thì y đừng hòng thay đổi cục diện Hồng Hoang!

Lục địa Hồng Hoang sẽ do ta làm chủ!

"Bây giờ nên quay về xem tình hình tu luyện của Hi Hòa và Thường Hi rồi!" Đế Tôn đứng dậy.

Vạn năm đã qua, cần phải đi kiểm tra tiến độ tu luyện của Hi Hòa và Thường Hi, để xác định rốt cuộc ai sẽ đi hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, tránh làm lỡ dở việc tu hành của người còn lại.

Đợi chuyện này xác định xong, hắn sẽ lại bế quan luyện hóa nguồn tinh thần bản nguyên đang được phong ấn trong đan điền.

Không nán lại thêm, Đế Tôn lập tức rời khỏi tinh thần hư không, quay về Bất Tử Hỏa Sơn.

"Đế Tôn tiền bối, cuối cùng ngài cũng đã trở về!" Đế Tôn vừa đặt chân đến đại điện Phượng hoàng tộc, liền thấy Hi Hòa và Thường Hi chạy tới đón.

Hẹn ước vạn năm đã đến, các nàng đang ở đây chờ đợi Đế Tôn kiểm tra.

Ánh mắt các nàng vừa căng thẳng vừa mong chờ, đều muốn được Đế Tôn chọn trúng, dù là chị em cũng không nhường nhau.

Chương 149

“Đừng vội, để Bản tọa xem xem ai là người phù hợp nhất!” Đế Tôn mỉm cười nói.

Sau đó, dưới ánh mắt lo lắng thấp thỏm của Hi Hòa và Thường Hi, hắn thả thần thức ra, cẩn thận kiểm tra tình hình tu luyện của hai người.

So với vạn năm trước, cường độ nhục thân của cả hai nàng đều có sự cải thiện rõ rệt, đều ngang với hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng sau khi so sánh kỹ lưỡng, cường độ nhục thân của Thường Hi lại mạnh hơn người chị Hi Hòa một bậc.

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng Đế Tôn tôn trọng kết quả này.

“Bộ công pháp này phù hợp với Thường Hi hơn, vậy nhiệm vụ này sẽ giao cho Thường Hi!” Đế Tôn mỉm cười tuyên bố kết quả.

“Đa tạ Đế Tôn tiền bối!

Thường Hi nhất định không phụ sứ mệnh!” Thường Hi lập tức vui mừng cảm tạ.

Hi Hòa tuy có chút thất vọng, nhưng vẫn chúc mừng cho Thường Hi.

“Hi Hòa cũng đừng thất vọng, đối với nàng, Bản tọa sau này tự có sắp xếp khác!” Đế Tôn an ủi Hi Hòa.

“Đa tạ Đế Tôn tiền bối!” Hi Hòa lập tức cảm kích, tâm trạng thất vọng tức thì tan thành mây khói.

“Đế Tôn tiền bối, không biết nhiệm vụ lần này rốt cuộc là gì!” Thường Hi không chờ được hỏi.

Việc tu luyện luyện thể công pháp chỉ là một cuộc sàng lọc đối với nàng, nhiệm vụ cụ thể đến giờ nàng vẫn chưa biết.

"Nhiệm vụ rất đơn giản, đây là một giọt tinh huyết của Bàn Cổ, có thể giúp nàng tu luyện nhục thân, Bản tọa cần nàng dùng nó để tu luyện nhục thân đến trình độ ngang với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Giọng điệu Đế Tôn trở nên nghiêm túc.

Chuyện này liên quan đến đại công đức khai thiên tích địa đầu tiên là thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, nên không cho phép có bất kỳ sai sót nào.

Rốt cuộc, thân hóa Lục Đạo Luân Hồi cần có nhục thân cực mạnh, trạng thái tu luyện nhục thân mạnh nhất của Tổ Vu có thể sánh ngang cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí có thể đối đầu trực diện với Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất.

Vì vậy, hắn cũng yêu cầu Thường Hi phải tu luyện nhục thân ít nhất đến trình độ ngang với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

"Tu luyện nhục thân đến cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?" Hi Hòa và Thường Hi đều ngây người, cả hai đều bị nhiệm vụ này của Đế Tôn dọa cho một phen.

Phải biết rằng, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ở lục địa Hồng Hoang vốn đã là sự tồn tại hiếm như lông phượng sừng lân, ít lại càng ít, mạnh lại càng mạnh!

Muốn tu luyện nhục thân đến trình độ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, độ khó của nó có thể tưởng tượng được.

Nếu những lời này không phải do Đế Tôn đề xuất, các nàng thậm chí còn cho rằng người nói ra câu này đã bị điên.

Trên đời thật sự có người có thể tu luyện nhục thân đến trình độ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao, cho dù tu luyện được, lại cần

phải tốn bao nhiêu thời gian?

Tất cả những điều đó đều là vấn đề!

Nhưng, đã là Đế Tôn đề xuất, vậy thì không có vấn đề gì!

"Thường Hi nhất định không phụ sự ủy thác của tiền bối, quyết sẽ tu luyện nhục thân đến cảnh giới cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Thường Hi ánh mắt kiên định đảm bảo.

"Tốt, vậy Bản tọa chờ tin tốt của nàng!" Đế Tôn hài lòng gật đầu.

Từ hôm nay, Thường Hi sẽ giống như Thập Nhị Tổ Vu, dồn toàn bộ tâm tư vào việc tu luyện nhục thân, không tu luyện nguyên thần nữa.

Đương nhiên, khác với Thập Nhị Tổ Vu, nàng trước đây đã tu luyện có nguyên thần.

Cho nên, khi thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, nàng sẽ không giống như Tổ Vu Hậu Thổ chỉ còn lại một đạo chân linh, mà sẽ có nguyên thần hoàn chỉnh.

Đợi Thiên Đạo ban xuống công đức, nàng hoàn toàn có thể dựa vào công đức khổng lồ đó để trực tiếp công đức chứng đạo!

Có thể nói không ngoa rằng, Đế Tôn đã đặt trước cho nàng một vị trí Hỗn Nguyên!

Tiếp theo, Đế Tôn liền cho Thường Hi lui ra, để nàng nỗ lực tu luyện công pháp luyện thể của Tổ Vu.

Còn về Hi Hòa, hắn bảo nàng không cần đặt tâm tư vào việc luyện thể nữa, cứ tiếp tục tu hành theo phương pháp tu luyện bình thường.

Chương 150

Dặn dò xong những việc này, Đế Tôn lại quay về tinh thần hư không bế quan.

Lần bế quan này, mục tiêu của hắn chỉ có một, đó là chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

"Tiếp theo, để Bản tọa luyện hóa hết toàn bộ những nguồn tinh thần bản nguyên này!" Đế Tôn như một vị Thái Cổ Thần Vương, ngồi xếp bằng trong tinh thần hư không, bắt đầu chuẩn bị không ngừng giải phong nguồn tinh thần bản nguyên đã phong ấn trong vũ trụ đan điền trước đó, sau đó không ngừng luyện hóa để lớn mạnh.

Rốt cuộc trong đan điền của hắn đã có nguồn bản nguyên lực của Thái Dương, Thái Âm, còn có nguồn bản nguyên lực của Nam Đẩu Thất Tinh.

Mỗi một luồng sức mạnh đều theo tu vi của Đế Tôn đột phá mà đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu Đế Tôn không lần lượt luyện hóa nguồn bản nguyên lực của hai mươi mốt ngôi sao Bắc Phương, Đông Phương, Tây Phương đến cảnh giới Chuẩn Thánh, thì sự cân bằng của nhiều luồng sức mạnh trong cơ thể hắn sẽ bị phá vỡ!

Một khi bị phá vỡ, tất cả năng lượng sẽ rơi vào trạng thái bạo động, hậu quả có thể tưởng tượng được!

Nhưng Đế Tôn đã có kinh nghiệm luyện hóa Nam Đẩu Thất Tinh, đường đi nước bước đã quen thuộc, việc luyện hóa Bắc Đẩu Thất Tinh và các tinh tú khác tự nhiên không có vấn đề gì.

"Phong ấn cho ta!" Đế Tôn trước tiên phong ấn toàn bộ sức mạnh

của Thái Dương, Thái Âm và Nam Đẩu Thất Tinh đã luyện hóa, chỉ từ từ giải phóng nguồn bản nguyên lực của Bắc Đẩu Thất Tinh, sau đó không ngừng luyện hóa, cho đến khi tu luyện cân bằng với sức mạnh của Thái Dương, Thái Âm thì thôi.

Nói cách khác, hiện tại là quá trình tu luyện lại pháp lực.

Dùng nguồn bản nguyên lực của Bắc Đẩu Thất Tinh, tu luyện lại cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong việc này không có bất kỳ đường tắt nào, hoàn toàn là công phu mài sắt nên kim, cần phải tốn đủ thời gian.

Đế Tôn cũng không nóng vội, từng bước một, lần lượt luyện hóa sức mạnh của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Thời gian một nguyên hội trôi qua, hắn cuối cùng đã luyện hóa sức mạnh của Bắc Đẩu Thất Tinh đạt đến mức độ cân bằng với sức mạnh của Thái Dương và Thái Âm.

"Pháp lực lại tăng cường không ít, đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong!" Đế Tôn mở mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Sau khi luyện hóa xong sức mạnh của Bắc Đẩu Thất Tinh, hắn liền giải phong nguồn bản nguyên lực của Thái Dương, Thái Âm và Nam Đẩu Thất Tinh.

Vô cùng viên mãn, bốn luồng sức mạnh trong cơ thể đã đạt được trạng thái cân bằng động một cách hoàn hảo, pháp lực trong cơ thể cũng vì có thêm sức mạnh của Bắc Đẩu Thất Tinh mà tăng cường.

Ước chừng một cách đại khái, đợi sau khi luyện hóa xong sức mạnh của Đông Phương Thất Túc và Tây Phương Thất Túc, pháp lực của hắn tuyệt đối có thể vững vàng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Nếu lại lần lượt luyện hóa hàng ức vạn nguồn tinh thần bản nguyên thông thường kia trong đan điền, pháp lực của hắn chắc chắn sẽ tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí là Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Cuối cùng, lại dùng Vạn Tượng Tinh Thần Quyết để thống lĩnh tất cả nguồn tinh thần bản nguyên, hắn có thể dĩ lực chứng đạo!

Đương nhiên, đó chỉ là về mặt pháp lực, ngoài ra, cần phải cảm ngộ pháp tắc trời đất, nâng cao cảnh giới nguyên thần, đối với một người mở hack như Đế Tôn mà nói cũng rất đơn giản.

"Vậy thì tiếp theo, kiếm chỉ Hỗn Nguyên!" Đế Tôn ánh mắt lộ vẻ kiên định.

Con đường chứng đạo của hắn vô cùng sáng tỏ, chỉ cần đi theo con đường này không ngừng tiến về phía trước, nhất định có thể chứng đạo thành công.

Để không bị Hồng Quân bỏ lại phía sau, hắn phải toàn tốc tấn công!

Không lãng phí thời gian, Đế Tôn lại phong ấn nguồn tinh thần bản nguyên đã luyện hóa xong, lần lượt luyện hóa Đông Phương Thất Túc và Tây Phương Thất Túc.

Lại hai nguyên hội nữa trôi qua, Đế Tôn đã thành công luyện hóa xong nguồn bản nguyên lực của mười bốn tinh tú.

Khi Đế Tôn giải phong nguồn bản nguyên của Thái Dương và các tinh tú khác, tất cả nguồn tinh thần bản nguyên đều đạt được trạng thái cân bằng một cách hoàn hảo.

Và đúng như Đế Tôn đã dự đoán trước đó, pháp lực của hắn thuận lợi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tốc độ thăng cấp này, nếu Hồng Quân thấy được cũng phải tự

than không bằng.

Không chỉ vậy, trong lúc luyện hóa những nguồn tinh thần bản nguyên này, Đế Tôn cũng lần lượt lĩnh ngộ được Bắc Đẩu Huyền Vũ Đại Trận, Đông Phương Thanh Long Đại Trận, Tây Phương Bạch Hổ Đại Trận.

Kết hợp với Nam Phương Chu Tước Đại Trận, cuối cùng đã dung hợp thành Tứ Tượng Đại Trận.

"Đợi Bản tọa kiến lập Thiên Đình, những trận pháp này đều sẽ là chiến trận của Thiên Đình, vì Bản tọa chinh chiến tứ phương!" Đế Tôn đứng dậy, nhìn xuống lục địa Hồng Hoang, toàn thân tỏa ra một luồng bá khí vô hình.

Hiện tại hắn sở hữu bảy đại siêu cấp trận pháp như Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Tru Tiên Kiếm Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu hắn cũng không hề để vào mắt.

Chương 151

Thiên Đình, tất sẽ trấn áp tất cả kẻ địch!

Hiện tại là vậy, tương lai cũng là vậy, cho dù có Thánh Nhân xuất thế, cũng không ngoại lệ!

Sau khi luyện hóa xong Tứ Tượng Nhị Thập Bát Tú, Đế Tôn chuyển ánh mắt sang những ngôi sao bình thường.

Đừng xem thường việc luyện hóa các ngôi sao bình thường, nhưng số lượng của chúng thực sự quá nhiều, lên đến hàng ức!

Dù Đế Tôn đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng cảm thấy có chút tê dại da đầu.

Rốt cuộc, một ngôi sao dùng một ngày thời gian, vậy cũng phải mất ít nhất một ức ngày!

Cứ tu luyện không ngừng nghỉ như vậy, thực sự quá khô khan.

Nhưng để có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, Đế Tôn hít sâu một hơi, bắt đầu quá trình luyện hóa khô khan những ngôi sao bình thường này.

Thời gian không ngừng trôi. .....

Một nguyên hội trôi qua. .....

Mười nguyên hội trôi qua. .....

Hai mươi nguyên hội trôi qua. .....

"Phù, cuối cùng cũng kết thúc!" Ở một góc của tinh không vô ngần, Đế Tôn mở mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí, có cảm giác như trút được gánh nặng.

Giờ phút này, hắn đã luyện hóa toàn bộ nguồn tinh thần bản nguyên trong tinh thần hư không vào đan điền trong cơ thể.

Bên trong đan điền của hắn, đã hóa thành một vùng tinh không rực rỡ.

Thái Dương và Thái Âm treo lơ lửng trên bầu trời vũ trụ, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao, Tứ Tượng Nhị Thập Bát Tú cùng với hàng ức vạn ngôi sao khác xoay quanh hai sao Thái Dương và Thái Âm, ẩn chứa chí lý trời đất cao thâm khó lường.

Dường như, đó chính là Thiên Đạo!

"Bây giờ, là lúc nâng cao cảnh giới nguyên thần!" Đế Tôn nội thị đan điền, tâm thần chìm đắm trong tinh thần vũ trụ, đi tham ngộ những chí lý trời đất huyền diệu kia.

Sau khi dung nạp hàng ức nguồn tinh thần bản nguyên vào vũ trụ đan điền, pháp lực trong cơ thể hắn đã vững vàng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong khi cảnh giới nguyên thần vẫn đang dừng ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Vì vậy, hắn phải nhanh chóng nâng cao cảnh giới nguyên thần lên.

Hắn hoàn toàn giải phóng thần thức, bao trùm cả vùng tinh không, dường như nguyên thần đã hóa thân thành tinh không vô ngần.

Hàng ức vạn ngôi sao không ngừng vận chuyển trong nguyên thần, lặng lẽ diễn dịch những chí lý trời đất huyền diệu và phức tạp đến cực điểm.

Đế Tôn toàn lực tham ngộ, ban đầu còn mơ hồ, sau đó thỉnh thoảng lại có sự giác ngộ, cảnh giới nguyên thần từng chút một tăng lên.

Đừng cho rằng tốc độ này chậm, phải biết rằng, đối với cường giả Chuẩn Thánh mà nói, việc nâng cao tu vi vốn đã vô cùng khó khăn.

Đế Tôn mỗi thời mỗi khắc đều có một chút tăng trưởng, ngày tích tháng lũy, tuyệt đối vô cùng khủng bố.

Nếu Hồng Quân ở đây, chắc chắn sẽ ghen tị đến đỏ mắt! . .....

Thời gian trôi nhanh, bất tri bất giác, lại qua hai mươi nguyên hội!

Chương 152

Hai mươi nguyên hội, Đế Tôn như một pho tượng ngồi xếp bằng trong tinh không vô ngần, nguyên thần toàn lực tham ngộ chí lý trời đất do tinh thần vũ trụ diễn hóa, cảnh giới nguyên thần không ngừng tăng lên.

Dưới sự tích lũy của thời gian dài hàng triệu năm, cảnh giới nguyên thần của hắn đã nâng lên đến Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Khoảng cách tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ còn một bước chân!

Không chỉ vậy, pháp lực của hắn cũng bất tri bất giác tăng từ cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ lên cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Điều đó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Đế Tôn có thể thử chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

"Để Bản tọa xem Hồng Hoang hiện tại đang ở giai đoạn nào!" Đế Tôn lập tức mở mắt, thần thức khổng lồ từ tinh thần hư không vươn ra, quét khắp lục địa Hồng Hoang.

Hắn nhìn về Bất Tử Hỏa Sơn trước, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và những người khác đều đang tu luyện ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Rõ ràng, họ đều đang ở trong trạng thái bình cảnh.

Chỉ khi phá vỡ được bình cảnh này, họ mới có thể thuận lợi bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu không sẽ bị kẹt chết ở đó.

Đế Tôn như có điều suy nghĩ, lập tức nhìn về phía phương Bắc.

Không ngoài dự đoán, Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu cũng đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Xem ra, không bao lâu nữa, Hồng Quân hẳn sẽ chứng đạo thành Thánh!" Trong mắt Đế Tôn lóe lên một tia sáng.

Trong sự phát triển của Hồng Hoang nguyên bản, khi tất cả các đại năng Tiên Thiên đều bị kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong không thể tiến thêm, Hồng Quân đã chứng đạo thành Thánh, xuất thế, và giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Sau đó truyền xuống pháp Trảm Tam Thi, khiến ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung đều bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành Đạo Tổ của Hồng Hoang.

"Nếu đã như vậy, vậy Bản tọa không chờ nữa!" Đế Tôn ánh mắt kiên định.

Hắn vốn định tích lũy thêm một thời gian nữa, đợi chuẩn bị đầy đủ rồi mới tiến hành việc chứng đạo.

Nhưng hiện tại Hồng Quân sắp chứng đạo thành Thánh, đương nhiên không thể lãng phí thời gian nữa, phải nhanh chóng chứng đạo.

Vừa nghĩ đến đây, hắn một bước bước ra khỏi tinh không vô ngần, tiến vào hỗn độn hư không.

Hắn không công đức chứng đạo, càng không học Hồng Quân trảm tam thi chứng đạo, mà tự nhiên sẽ noi gương Bàn Cổ Đại Thần, dĩ lực chứng đạo.

Muốn dĩ lực chứng đạo, đương nhiên phải khai thiên tích địa trong hỗn độn.

Nhưng hắn không triệu tập Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác, chuẩn bị một mình khai thiên, để tránh bị phân tâm. 104.

Sâu trong hỗn độn, sau lưng Đế Tôn hiện ra hư ảnh Tam Túc Kim Ô, tắm lửa giương cánh, khinh thường tứ phương.

"Thí Thần Thương, xuất!" Ánh mắt Đế Tôn như điện, miệng khẽ quát, tế ra Thí Thần Thương, chiến lợi phẩm năm đó giết chết La Hầu, nắm chặt trong tay.

Thí Thần Thương vừa xuất hiện, khí thế toàn thân hắn lập tức thay đổi, như thần kiếm ra khỏi vỏ, phong mang tất lộ, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Hắn bước về phía trước một bước, thân hình lập tức bắt đầu phình to, dần dần lộ ra pháp tướng chân thân khổng lồ. 105.

Rốt cuộc muốn khai thiên tích địa, nếu chỉ dùng hình dạng người bình thường để khai phá thì sẽ lãng phí biết bao thời gian.

Rất nhanh, hắn liền triển lộ ra pháp tướng chân thân cao chín ngàn chín trăm vạn trượng, tỏa ra uy áp khủng bố, chỉ còn thiếu một bước là đạt ức vạn trượng.

Chân thân ức vạn trượng là tiêu chuẩn của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Đế Tôn muốn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, phải phá vỡ giới hạn của pháp tướng chân thân.

"Khai cho ta!" Đế Tôn hét lớn một tiếng, tinh thần vũ trụ trong đan điền bắt đầu vận chuyển điên cuồng, hàng ức đạo tinh thần chi lực phun trào ra, dưới sự điều khiển của Đế Tôn, rót vào Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương lập tức bộc phát ra sức mạnh đáng sợ, dưới sự vung vẩy của Đế Tôn, dễ dàng quét tan hỗn độn chi khí phía trước, chém ra một vùng trời đất mới.

Chương 153

Vùng trời đất mới này rộng đến ức vạn trượng, còn cao hơn cả pháp tướng chân thân của Đế Tôn.

Đương nhiên, so với Hồng Hoang vô biên vô tận, nó quá nhỏ bé, như hạt cát giữa đại dương, căn bản không đáng kể.

Nhưng vùng trời đất mới này không ổn định, thanh trọc nhị khí được phân tách ra vẫn đang hút lẫn nhau, muốn dung hợp trở lại thành hỗn độn chi khí.

Đế Tôn không chút chậm trễ, lập tức lại vung Thí Thần Thương, tiếp tục chém phá không gian hỗn độn xung quanh. 106.

Từng đạo sức mạnh hủy diệt khủng bố theo Thí Thần Thương trong tay Đế Tôn không ngừng trút ra, điên cuồng tàn phá trong hỗn độn, không ngừng chém phá hỗn độn để khai phá ra từng vùng tiểu thiên địa.

Những tiểu thiên địa này hút lẫn nhau, không ngừng dung hợp, hội tụ thành một vùng trời đất lớn hơn, rộng hơn!

Thiên địa sơ hiện, từng đạo chí lý trời đất huyền diệu cũng theo đó xuất hiện.

Đây là chí lý lúc thiên địa đản sinh, là cội nguồn sơ khai nhất của Thiên Đạo!

Nếu có thể tham ngộ thấu đáo, đối với việc tu hành tuyệt đối có lợi ích to lớn.

Đây cũng là lý do tại sao khi Thánh Nhân khai thiên, lại có nhiều đại năng cường giả muốn quan sát.

Đế Tôn là người khai thiên, lúc này cảm nhận sâu sắc nhất!

Theo sự cảm ngộ đối với chí lý trời đất, Đế Tôn cảm thấy bình cảnh đang kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong đang dần dần lỏng ra.

Thế là, Đế Tôn một bên tiếp tục khai thiên tích địa, một bên không ngừng tham ngộ chí lý thâm sâu phức tạp do thiên địa sơ khai diễn hóa. 107.

Theo vùng trời đất được khai phá càng lúc càng lớn, chí lý trời đất diễn hóa càng lúc càng nhiều và cao thâm, hắn cũng lĩnh ngộ được càng nhiều.

Bất tri bất giác, Đế Tôn đã đạt đến cực hạn của cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong!

"Phá cho ta!" Đế Tôn tự cảm thấy thời cơ đã chín muồi, lập tức hét lớn một tiếng, nguyên thần gào thét, tinh thần vũ trụ trong đan điền vận chuyển cấp tốc, tinh thần chi lực khủng bố điên cuồng phun trào, toàn lực công phá bình cảnh.

"Ầm ầm ầm!" Như dòng lũ cuồn cuộn công phá đê điều, trong cơ thể Đế Tôn phát ra một tiếng nổ lớn, rung chuyển trời đất.

"Rắc!

Rắc!" Từng tiếng nứt vỡ không ngừng vang lên, dưới sự công phá điên cuồng của Đế Tôn, tầng bình cảnh kia đã bắt đầu rạn nứt, vết nứt ngày càng nhiều.

"BÙM!" Trong một tiếng nổ kinh thiên động địa, Đế Tôn đã triệt để đập tan bình cảnh, nguyên thần đột phá xiềng xích, bước vào một vùng trời đất khác.

Hắn cảm thấy cả trời đất lập tức trở nên rõ ràng, có thể nhìn thấy và tham ngộ nhiều chí lý trời đất hơn.

Nguyên thần như đang ở trong đại dương pháp tắc Thiên Đạo, như bọt biển hút nước, điên cuồng hấp thu những pháp tắc trời đất

này, sự lĩnh ngộ đối với pháp tắc Thiên Đạo không ngừng tăng vọt, cảnh giới nguyên thần tiếp tục tăng trưởng.

Vừa mới phá vỡ xiềng xích của bình cảnh, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đó chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Hiện tại, hắn đang tiến về cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Rốt cuộc, Đế Tôn là khai thiên dĩ lực chứng đạo, là phương thức khó nhất trong ba phương thức chứng đạo, thực lực sau khi chứng đạo cũng mạnh nhất.

Cho nên, sao có thể chỉ dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ được?

"ẦM!" Có lẽ là trong nháy mắt, cũng có lẽ là một nguyên hội, nguyên thần của Đế Tôn bị pháp tắc trời đất bao vây, quên đi sự trôi chảy của thời gian, bất tri bất giác cảnh giới nguyên thần đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong.

Sau đó, dưới một ý niệm của Đế Tôn, bình cảnh liền bị nghiền nát, hắn dễ dàng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Bởi vì trạng thái hiện tại của hắn giống như đốn ngộ, dưới trạng thái đốn ngộ căn bản không có cái gọi là bình cảnh.

Chỉ là thời gian đốn ngộ này không kéo dài quá lâu, cuối cùng Đế Tôn dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong thì kết thúc.

"Tiếc thật, nếu có thể một mạch xông lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ thì tốt rồi!" Trong mắt Đế Tôn lóe lên một tia tiếc nuối.

Chương 154

Đừng xem hắn đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, nhưng nếu không ở trong trạng thái đốn ngộ, muốn đột phá hậu kỳ, chắc chắn vô cùng khó khăn.

Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ lóe lên trong đầu, rất nhanh liền bị vứt ra sau.

Rốt cuộc chỉ vừa mới chứng đạo, đã trực tiếp đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, đã vô cùng lợi hại rồi.

Nếu đổi lại là Hồng Quân trảm tam thi chứng đạo, có thể đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đã là tạ trời tạ đất rồi.

Huống chi hiện tại Hồng Quân còn chưa thành công chứng đạo thành Thánh!

"Bây giờ nên xử lý vùng trời đất này!" 108.

Đế Tôn tạm thời thu liễm khí thế, chuyển tâm tư sang vùng trời đất mình vừa khai phá.

Lúc này, vùng trời đất trở nên không ổn định, thanh trọc nhị khí do hỗn độn chi khí phân thành đang hút lẫn nhau, muốn hợp lại.

Đồng thời, trong hư không xuất hiện địa phong thủy hỏa cùng với hỗn độn thần lôi đang tàn phá, muốn hủy diệt trời đất, trở về hỗn độn.

"Hỗn Độn Chung, xuất!" Đế Tôn khẽ quát một tiếng, lập tức tế ra Hỗn Độn Chung, trấn áp địa phong thủy hỏa và thần lôi đang tàn phá trong trời đất.

Đợi trời đất ổn định, hắn lại tế ra một kiện linh bảo, chống đỡ trời đất, để tránh trời đất hợp lại.

Rốt cuộc vết xe đổ của Bàn Cổ Đại Thần còn đó, hắn sẽ không ngốc nghếch đi chống trời đợi trời đất hợp lại.

Đợi Đế Tôn làm xong những việc này, trời đất đã triệt để ổn định.

Đại Đạo có cảm, lập tức ban xuống công đức khai thiên và vô tận huyền hoàng chi khí.

Nhưng, Đế Tôn là khai thiên dĩ lực chứng đạo, những thứ này đối với hắn công dụng không lớn.

"Cứ thu lại trước, sau này đưa cho Phượng Tổ dùng!" Đế Tôn mỉm cười.

Dã tâm của hắn rất lớn, không chỉ muốn mình chứng đạo, mà còn muốn tất cả nữ nhân của mình đều chứng đạo, như vậy hắn có thể không cần để ý đến Hồng Quân và sáu vị Thánh Nhân dưới trướng y.

À, chính xác hơn, nên là năm vị Thánh Nhân.

Rốt cuộc, Nữ Oa đã sớm bị Đế Tôn dụ dỗ đi rồi, sao có thể trở thành Thánh Nhân dưới trướng Hồng Quân được?

Theo Đế Tôn, Nữ Oa vẫn có thể chứng đạo!

Nhưng hiện tại, điều Đế Tôn quan tâm hơn là giúp Phượng Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên trước.

Phượng Tổ đã cùng hắn thiên hôn, là đệ nhất phu nhân danh chính ngôn thuận, nếu Phượng Tổ không chứng đạo Hỗn Nguyên trước, làm sao để các nữ thần khác của hắn chứng đạo?

Mặc dù Phượng Tổ vào cuối đại chiến Đạo Ma đã dựa vào công đức trời ban để trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, một thời gian còn vượt qua cả Hồng Quân.

Nhưng nền tảng của nàng không đủ, lại bị Thiên Đạo áp chế, không thể so với một người mở hack như Đế Tôn, muốn thuận lợi

chứng đạo vô cùng gian nan.

Cho nên, Đế Tôn định dùng công đức khổng lồ để đắp, trực tiếp đắp cho Phượng Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên thì thôi!

Thế là, Đế Tôn không chút do dự, tay vung lên, thu toàn bộ công đức khai thiên và huyền hoàng chi khí đang giáng xuống từ hư không.

Đợi mọi việc hoàn tất, Đế Tôn không ở lại vùng trời đất này nữa, một bước bước vào lục địa Hồng Hoang, chuẩn bị trở về Bất Tử Hỏa Sơn.

Rất trùng hợp, không lâu sau khi Đế Tôn bước vào Hồng Hoang, Hồng Quân vừa hay chứng đạo thành Thánh.

Không nhiều không ít, chậm hơn Đế Tôn một bước!

"ẦM!" Trong khoảnh khắc Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, toàn thân bộc phát ra một luồng khí thế ngút trời, hung hãn mạnh mẽ, như đại dương lật đổ, trong nháy mắt đã cuốn qua toàn bộ lục địa Hồng Hoang.

Dưới luồng khí thế khủng bố ấy, gần như tất cả sinh linh tu sĩ đều bị áp chế nằm rạp trên mặt đất, toàn thân run lẩy bẩy.

Ừm, ngoại trừ Bất Tử Hỏa Sơn.

Khi khí thế chứng đạo thành Thánh của Hồng Quân vừa cuốn tới Bất Tử Hỏa Sơn, liền bị Đế Tôn tiện tay hóa giải.

Chương 155

Dân chúng của Bất Tử Hỏa Sơn chỉ có thể bái, nhưng không thể đi bái Hồng Quân.

"Thật không ngờ, lại chứng đạo thành Thánh vào lúc này!" Ánh mắt Đế Tôn mang theo vẻ trêu tức.

Vốn thấy Hồng Quân chưa chứng đạo thành Thánh, Đế Tôn tạm thời cũng không định công bố việc mình đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng hiện tại, hắn quyết định phải công bố việc chứng đạo trước Hồng Quân, nếu không, chẳng phải tỏ ra yếu hơn Hồng Quân sao?

Là chúa tể Hồng Hoang, sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra?!

"Ha ha ha, sư tôn đã chứng đạo thành Thánh!" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh quỳ lạy về phía đỉnh Côn Luân, mặt mày kích động đỏ bừng, miệng hưng phấn gào thét, trong lòng cảm thấy vô cùng hả hê.

Theo Hồng Quân tu hành nhiều năm, họ tự nhiên biết việc chứng đạo thành Thánh.

Thánh Nhân, chí cao vô thượng!

Dưới Thánh Nhân, đều là con kiến!

Theo họ thấy, chỉ cần Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, y chính là cường giả số một Hồng Hoang.

Đế Tôn, Phượng Tổ, tất cả đều bị trấn áp!

Họ có thể báo mối thù sâu như biển máu bị Đế Tôn truy sát năm

đó!

"Thật sự là Hồng Quân tiền bối đã chứng đạo thành Thánh sao?" Trên mặt Thập Nhị Tổ Vu cũng lộ ra một tia mong đợi, những năm gần đây, họ đã hiểu Đế Tôn rốt cuộc mạnh mẽ và đáng sợ đến mức nào, tự biết chỉ dựa vào mình tuyệt đối không thể chống lại Đế Tôn, chỉ có thể hy vọng vào Hồng Quân chứng đạo.

"Đương nhiên, khí thế này từ đỉnh Côn Luân Sơn mà ra, nhìn xem trời đất giáng xuống điềm lành chúc mừng, chắc chắn là sư tôn đã chứng đạo thành Thánh!" Nguyên Thủy lập tức cao ngạo nói.

Cùng lúc y nói, quả thực có tử khí bao trùm trời đất, thiên hoa rơi loạn, địa dũng kim liên, những dị tượng này không ngừng xuất hiện.

Thiên Đạo đang chúc mừng vị Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên sau khi khai thiên xuất hiện.

Nhưng, những thứ này đều sẽ làm áo cưới cho Đế Tôn.

Chỉ thấy Đế Tôn nheo mắt, khóe miệng lộ ra vẻ trêu tức, đột nhiên truyền âm khắp cả lục địa Hồng Hoang.

"Bản tọa là Đế Tôn, hôm nay đã chứng đạo, vạn năm sau, sẽ kiến lập Thiên Đình, thống quản Hồng Hoang, người hữu duyên đều có thể đến quan lễ!" Dưới sự gia trì của pháp lực cảnh giới Hỗn Nguyên, tất cả sinh linh tu sĩ Hồng Hoang đều nghe được câu nói này.

Tức thì, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và những người khác đều vui mừng như điên.

Họ đều biết Đế Tôn đi bế quan, nhưng không ngờ lần bế quan này của Đế Tôn lại lợi hại đến vậy.

Trước khi bế quan là cảnh giới Chuẩn Thánh, sau khi xuất quan, trực tiếp chứng đạo!

Nhìn xem, dị tượng điềm lành trời ban, ngay cả Thiên Đạo cũng phải chúc mừng Đế Tôn!

Quá lợi hại!

Đúng vậy, không sai!

Sau khi nghe lời của Đế Tôn, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và những người khác cũng như toàn bộ Phượng hoàng tộc, thậm chí gần như tất cả tu sĩ sinh linh Hồng Hoang đều cho rằng cảnh tượng điềm lành này là do Đế Tôn chứng đạo gây ra, là trời đất đang chúc mừng Đế Tôn.

"Chúng ta cung hạ Đế Tôn đại nhân chứng đạo!

Đế Tôn đại nhân thống nhất Hồng Hoang, công đức vô lượng!" "Cung hạ Đế Tôn đại nhân chứng đạo!

Đế Tôn đại nhân thống nhất Hồng Hoang, công đức vô lượng!" Dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và những người khác, tất cả tu sĩ ở Bất Tử Hỏa Sơn đều hướng về Đế Tôn chúc mừng.

Trước đó Đế Tôn đã hóa giải khí thế thành Thánh của Hồng Quân, khiến họ không cần phải quỳ lạy trên đất, hiện tại họ đều tự phát quỳ lạy trên đất.

Nhưng không phải quỳ lạy Hồng Quân, mà là quỳ lạy Đế Tôn!

Ánh mắt cuồng nhiệt, miệng không ngừng hô vang, tiếng hô nối tiếp nhau, liên miên không dứt.

Xu thế này rất nhanh lan ra khắp lục địa phía Nam, rồi lại truyền đi khắp cả lục địa Hồng Hoang.

Chương 156

Gần như tất cả tu sĩ đều quỳ lạy về phía Bất Tử Hỏa Sơn, thần sắc thành kính, miệng hô vang cuồng nhiệt.

Đế Tôn vốn đã là chúa tể danh chính ngôn thuận của Hồng Hoang, nay lại chứng đạo, mặc dù phần lớn tu sĩ sinh linh còn không biết chứng đạo là gì, nhưng mặc kệ, cứ thổi phồng lên đã!

Trong nháy mắt, cả Hồng Hoang đều vang lên tiếng chúc mừng Đế Tôn.

Thế là, Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu lập tức đều ngơ ngác.

Vừa rồi còn đang mừng rỡ vì Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, không ngờ lại có sự đảo ngược đột ngột, nghe được tin Đế Tôn chứng đạo.

“Sao có thể?

Rõ ràng là khí thế của sư tôn, sao có thể là tên đại ma đầu đó chứng đạo?” Nụ cười trên mặt Tam Thanh đều đông cứng lại, chuyển sang vẻ mặt dữ tợn, trong lòng như dã thú điên cuồng gầm gừ, thực sự không thể chấp nhận sự thật này.

Sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu cũng đồng loạt tối sầm lại, không ngờ Đế Tôn lại chứng đạo trước cả Hồng Quân.

Điều này có nghĩa là thực lực của Đế Tôn chắc chắn mạnh hơn Hồng Quân, việc mượn sức Hồng Quân để báo thù, e là hy vọng không lớn.

“Tên ma đầu này, lại dám ở đây tính kế bần đạo!

Thật đáng ghét đến cực điểm!” Trên đỉnh Côn Luân Sơn, Hồng Quân vừa mới thành Thánh, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ lúc tím, cũng bị

một chiêu của Đế Tôn làm cho tức đến suýt tẩu hỏa nhập ma.

Rõ ràng là y chứng đạo thành Thánh, Thiên Đạo giáng xuống dị tượng điềm lành chúc mừng vị Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang.

Nhưng không ngờ, Đế Tôn lại gian xảo đến vậy, năm đó tranh công đức, tranh linh bảo với y, hiện tại ngay cả dị tượng điềm lành cũng không tha.

Bây giờ thì hay rồi, vốn dĩ y chứng đạo thành Thánh, sẽ được một phen nổi bật, danh chấn Hồng Hoang, tất cả đều bị Đế Tôn cướp mất!

Nhưng cho dù có uất ức thế nào, lúc này Hồng Quân cũng đành phải nhịn.

Bởi vì từ lời của Đế Tôn, y biết được một thông tin hữu ích, đó là, Đế Tôn đã chứng đạo.

Cho nên, dù bị Đế Tôn chiếm hời, y cũng không dám mạo muội đi tìm Đế Tôn gây phiền phức.

"Không ngờ bần đạo có Tạo Hóa Ngọc Điệp, mà lại chậm hơn hắn một bước!" Hồng Quân trong lòng cảm thấy vô cùng không cam tâm, lúc chứng đạo thành Thánh y đã đặc biệt lưu ý, không cảm ứng được Hồng Hoang có khí thế chứng đạo bộc phát, liền tự cho rằng mình là người đầu tiên chứng đạo, vì thế mà hí hửng.

Nhưng nào ngờ, trong nháy mắt đã bị Đế Tôn vả mặt một cách mạnh mẽ.

Người đầu tiên chứng đạo, không phải Hồng Quân, mà là Đế Tôn!

Hôm nay, chúng sinh Hồng Hoang sẽ chỉ nhớ đến việc Đế Tôn chứng đạo, vì Đế Tôn mà chúc mừng.

Còn về Hồng Quân, người chứng đạo thứ hai này, e là trở nên không đáng kể.

Thật khó chịu!

"Thật không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này!" Trên đảo tiên Bồng Lai, Dương Mi trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, đối với tất cả những gì vừa xảy ra cảm thấy ngơ ngác.

Là một Hỗn Độn Ma Thần từng trải, y cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho nên đương nhiên hiểu rõ, đó rõ ràng là Thiên Đạo đang chúc mừng Hồng Quân là vị Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang.

Nhưng y cũng không ngờ, Đế Tôn lại có thể di hoa tiếp mộc, khiến chúng sinh Hồng Hoang đều tưởng rằng đang chúc mừng hắn chứng đạo, căn bản không ai quan tâm đến Hồng Quân!

Nếu không phải tu vi của y đủ mạnh, thậm chí y cũng sẽ nghĩ như vậy.

Thật không thể tin được!

"Chỉ là không ngờ thiên phú của hắn lại cao đến vậy, còn chứng đạo trước cả Hồng Quân, bần đạo lại không hề hay biết hắn đã chứng đạo lúc nào!" Dương Mi ánh mắt ngưng trọng.

Y chứng đạo sớm hơn Hồng Quân ba ngàn năm, cũng tự cho rằng mình nên là người đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng không ngờ Đế Tôn cũng đã chứng đạo, và nếu không phải hôm nay Đế Tôn tự tiết lộ, y thậm chí còn không hề hay biết.

Điều này khiến Dương Mi không thể không nghi ngờ, Đế Tôn thậm chí còn chứng đạo Hỗn Nguyên trước cả y.

Nếu thật sự như vậy, thực lực của Đế Tôn cũng ở trên y, điều này khiến một Hỗn Độn Ma Thần lòng cao khí ngạo như y thật sự không thể chấp nhận.

Chương 157

Rốt cuộc y tu luyện lại từ đầu, vậy mà lại đột phá không nhanh bằng Đế Tôn, thật sự là một đả kích!

Thế là, Dương Mi quyết định, tiếp tục ở lại đảo tiên Bồng Lai, kiên quyết không lộ mặt ở Hồng Hoang, để tránh bị Đế Tôn phát hiện ra dấu vết.

Cùng lúc đó, Hồng Quân ở Côn Luân Sơn hoàn toàn rơi vào trạng thái rối bời, không biết có nên tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang hay không.

Nếu bây giờ tuyên cáo, chắc chắn sẽ bị Đế Tôn che lấp mất ánh hào quang, nhưng nếu không tuyên cáo, sẽ phá hỏng kế hoạch của y.

Phải biết rằng, y tuyên cáo không chỉ để cho chúng sinh Hồng Hoang biết y đã chứng đạo thành Thánh, mà còn muốn tuyên bố sẽ mở đàn giảng đạo tại Tử Tiêu Cung!

Thế là, cuối cùng y cố nén sự bi phẫn và không cam tâm trong lòng, cuối cùng quyết định tuyên cáo.

"Bần đạo là Hồng Quân, hôm nay tại Côn Luân Sơn chứng đạo thành Thánh, sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung trong hỗn độn sau vạn năm, người hữu duyên đều có thể đến!" Dưới sự gia trì của pháp lực Thánh Nhân, giọng nói của y cũng vang vọng khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang, được chúng sinh Hồng Hoang đều biết đến.

Tức thì, Tam Thanh ở Côn Luân Sơn lập tức vui mừng như điên.

"Ha ha ha, ta đã biết là sư tôn chứng đạo thành Thánh, tên ma đầu đó chỉ là bịa chuyện, cố làm ra vẻ huyền bí!" Nguyên Thủy cười điên cuồng.

Lão Tử và Thông Thiên hai người cũng lộ vẻ vui mừng, như từ địa ngục trở về thiên đường.

Thập Nhị Tổ Vu hai mắt đồng loạt sáng lên, tuy không khoa trương như Tam Thanh, nhưng tâm trạng cũng đột nhiên tốt lên rất nhiều.

Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, họ sẽ không còn bị động như vậy nữa.

Nhưng, nhìn khắp Hồng Hoang, cũng chỉ có họ là vui mừng vì Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, còn những tu sĩ sinh linh Hồng Hoang khác, đều không nhịn được nhìn nhau.

"Hồng Quân?

Đó là cái gì?" Đa số sinh linh tu sĩ Hồng Hoang đều ngơ ngác, tỏ vẻ căn bản không quen biết Hồng Quân.

Rốt cuộc Hồng Quân xuất hiện cực kỳ ít lần, cũng không làm chuyện gì kinh thiên động địa, sao có thể so được với danh tiếng của Đế Tôn, vị chúa tể Hồng Hoang này?

Trừ những tu sĩ cường giả đã tham dự thiên hôn của Đế Tôn, e là ít có tu sĩ nào khác biết đến Hồng Quân.

"Lại có người chứng đạo?

Chắc không phải là giả chứ?" Một số tu sĩ tỏ ra hoài nghi mạnh mẽ.

Theo họ thấy, hành vi này của Hồng Quân là cố tình ăn theo, ké fame của Đế Tôn.

Thấy Đế Tôn tuyên cáo chứng đạo liền cũng nói mình chứng đạo, thấy Đế Tôn muốn kiến lập Thiên Đình sau vạn năm, liền cũng nói sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung sau vạn năm, nhưng trời mới biết thật

giả.

Thế là, tất cả sinh linh tu sĩ đang quỳ lạy chúc mừng Đế Tôn đều giữ nguyên tư thế, vẫn hướng về Bất Tử Hỏa Sơn quỳ lạy, căn bản không nhìn về phía Côn Luân Sơn, càng đừng nói là chúc mừng Hồng Quân.

Có thể dự đoán, cứ theo xu thế này, buổi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung của Hồng Quân tất sẽ vắng vẻ.

Rốt cuộc Đế Tôn kiến lập Thiên Đình sau vạn năm, Hồng Quân giảng đạo tại Tử Tiêu Cung sau vạn năm, đều chọn thời điểm sau vạn năm.

Các đại năng cường giả đã đến Thiên Đình của Đế Tôn, tự nhiên không thể đến Tử Tiêu Cung của Hồng Quân.

"Thật vô lý, sư tôn của chúng ta chứng đạo thành Thánh, vậy mà chúng không quỳ lạy chúc mừng!" Tam Thanh lập tức vô cùng tức giận, cảnh tượng chúng sinh Hồng Hoang triều bái Hồng Quân như họ dự đoán căn bản không xảy ra, khiến họ vô cùng phẫn hận và không cam tâm.

Nhưng dù họ có phẫn nộ thế nào, những tu sĩ sinh linh đó vẫn không thèm để ý đến Hồng Quân!

Đối với điều này, Hồng Quân tỏ ra cũng không có cách nào, y cũng tuyệt vọng mà!

Ai bảo y bị Đế Tôn nhanh chân hơn, tuyên cáo chứng đạo với Hồng Hoang trước một bước.

Với thân phận chúa tể Hồng Hoang của Đế Tôn, thế nhân đương nhiên chỉ nhận Đế Tôn, không nhận Hồng Quân!

"Đế Tôn tiền bối, Hồng Quân này thật sự dụng tâm hiểm ác!

Lại dám chọn thời gian mở đàn giảng đạo giống hệt tiền bối, đều là vạn năm sau, xin Đế Tôn tiền bối hạ lệnh, để ta và Thái Nhất dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận san bằng Côn Luân Sơn!" Tại Bất Tử Hỏa Sơn, Đế Tuấn căm phẫn, lập tức lớn tiếng xin lệnh Đế Tôn.

"Xin Đế Tôn tiền bối hạ chỉ!" Đông Hoàng Thái Nhất theo sát phía sau.

Chương 158

Họ hoàn toàn không biết hôm nay Đế Tôn đã chiếm được một món hời lớn từ Hồng Quân, cứ tưởng Hồng Quân đang gây chuyện, hy vọng Đế Tôn có thể cho họ đi dạy dỗ Hồng Quân một trận.

Mặc kệ Hồng Quân có chứng đạo hay không, họ vì Đế Tôn mà chấp chưởng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ai dám gây chuyện, họ vì Đế Tôn mà san bằng kẻ đó!

May mà Hồng Quân không thấy được cảnh này, nếu không chắc chắn sẽ tức đến hộc máu mà chết.

Rõ ràng là Đế Tôn gây chuyện, nhưng bây giờ tiếng xấu lại đổ lên đầu y, còn oan hơn cả Đậu Nga!

"Tên hề nhảy nhót, không cần để ý!" Đế Tôn thờ ơ phất tay.

Hắn không cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đến Côn Luân Sơn gây sự, rốt cuộc Hồng Quân đã chứng đạo thành Thánh, giao phong giữa các Hỗn Nguyên Thánh Nhân không phải là trò trẻ con.

Hoặc là không ra tay, một khi ra tay là tất sát!

Huống chi, hôm nay hắn đã cướp mất ánh hào quang của Hồng Quân, nếu lại đi gây sự với Hồng Quân, thật có chút không hay.

Không còn cách nào, da mặt hắn vốn mỏng như vậy.

"Chúng ta tuân lệnh!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuy cảm thấy tiếc nuối vì mất đi cơ hội khởi động lại vũ khí hạt nhân là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng vẫn nghiêm ngặt tuân thủ mệnh lệnh của Đế Tôn.

Đồng thời, họ cũng vô cùng kính nể Đế Tôn!

Nhìn xem, nhìn xem, chúa tể Hồng Hoang Đế Tôn, trong miệng ngài, kẻ chứng đạo thành Thánh cũng chỉ là tên hề nhảy nhót!

Thật bá khí!

Thật lợi hại!

Không chỉ họ, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và toàn bộ Phượng hoàng tộc đều như vậy, ai nấy đều nhìn Đế Tôn với ánh mắt cuồng nhiệt.

Họ tin chắc rằng dưới sự thống trị của Đế Tôn, Hồng Hoang tất sẽ phồn vinh chưa từng có!

"Thiếp thân chúc mừng phu quân chứng đạo!" Lúc này, Phượng Tổ cũng xuất hiện, cười tươi như hoa, chúc mừng Đế Tôn.

Nàng vẫn luôn bế tử quan, cũng muốn sớm ngày có thể tấn công cảnh giới Hỗn Nguyên, cho nên ra hơi muộn.

Vì nền tảng không đủ, lại không thể mở hack như Đế Tôn, lúc này tu vi của nàng đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn một đoạn đường dài mới đến chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng, giờ phút này trong lòng nàng lại vô cùng kinh hỉ.

Rốt cuộc Đế Tôn là phu quân của nàng, Đế Tôn đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nàng muộn một chút cũng có sao.

"Đa tạ phu nhân, vạn năm sau, khi kiến lập Thiên Đình, ta sẽ giúp phu nhân giành được cơ duyên chứng đạo!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Giọng điệu của hắn bình thản tùy ý, nhưng nghe vào tai Phượng Tổ và những người khác lại như sấm sét nổ vang.

Đế Tôn không chỉ tự mình chứng đạo, vạn năm sau còn có thể giúp Phượng Tổ chứng đạo, thực sự quá lợi hại.

Đến lúc đó, Đế Tôn và Phượng Tổ một nhà hai người chứng đạo,

trấn áp Hồng Hoang, ai có thể địch nổi?!

Thật kích thích!

"Phu quân, thật sao?" Niềm vui trong mắt Phượng Tổ gần như tràn ra ngoài, không ngờ Đế Tôn lại mang đến cho nàng tin tốt như vậy.

"Lời hứa của Bản tọa sao có thể là giả!" Giọng điệu Đế Tôn khẳng định.

Năm đó hắn giúp Phượng Tổ tấn thăng thành cường giả Chuẩn Thánh, Phượng Tổ đã trở thành Chuẩn Thánh.

Hôm nay, hắn nói vạn năm sau sẽ giúp Phượng Tổ chứng đạo, vậy nhất định có thể giúp Phượng Tổ chứng đạo.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không ngăn cản được!

"Chúng ta cung hạ Phượng Tổ đại nhân, ngày chứng đạo sắp đến!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và mọi người lập tức lại chúc mừng Phượng Tổ, chúc mừng trước việc Phượng Tổ sắp chứng đạo.

Rốt cuộc, Phượng Tổ là nữ nhân của Đế Tôn, tâng bốc Phượng Tổ chính là tâng bốc Đế Tôn, cho nên không chút do dự, cứ thổi phồng lên!

Chương 159

Đồng thời, họ cũng ý thức được, việc Đế Tôn kiến lập Thiên Đình sau vạn năm tuyệt đối có động thái lớn, nếu không, không thể trùng hợp đến mức giúp Phượng Tổ chứng đạo vào lúc đó.

Điều này khiến trong lòng họ đều không hẹn mà cùng nảy sinh một tia mong chờ, mong chờ rằng mình cũng có thể nhận được chút lợi ích vào ngày Đế Tôn kiến lập Thiên Đình.

Họ đã bị kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhiều năm rồi, thực sự không thể chịu đựng được nữa, muốn tấn thăng thành Chuẩn Thánh!

Lần kiến lập Thiên Đình này, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Nhưng không cần nói nhiều, dưới trướng Đế Tôn, họ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ việc kiến lập Thiên Đình.

Thực tế, những đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp chưa gia nhập Thiên Đình lúc này mới vô cùng rối rắm.

Việc kiến lập Thiên Đình và buổi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung đều diễn ra sau vạn năm, tham gia một cái sẽ bỏ lỡ cái còn lại, thật khiến họ đau đầu, không biết rốt cuộc nên chọn ai.

"Tiếp Dẫn đạo hữu, huynh định đi Thiên Đình quan lễ, hay đến Tử Tiêu Cung nghe đạo?" Tại lục địa phía Tây, Chuẩn Đề không nhịn được hỏi Tiếp Dẫn, nên lựa chọn thế nào.

Tiếp Dẫn nhíu chặt mày, mặt mày rầu rĩ, thật sự phiền não.

Đế Tôn là chúa tể Hồng Hoang, uy danh lẫy lừng, lại đã chứng đạo, đương nhiên nên chọn Đế Tôn, nhưng y lại lo lắng dưới trướng Đế Tôn có quá nhiều đại năng cường giả, khó có ngày ngóc đầu lên

được.

Nhưng nếu chọn đến Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân giảng đạo, lại sợ Hồng Quân không đáng tin cậy.

Rốt cuộc Hồng Quân ở Hồng Hoang căn bản không có danh tiếng gì, cái gọi là chứng đạo thành Thánh cũng không biết thật giả, sợ bị lừa.

Trầm ngâm hồi lâu, Tiếp Dẫn chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Còn vạn năm nữa, hay là chúng ta cứ xem xét thêm đã!" Nhất thời không thể đưa ra lựa chọn, chỉ có thể chọn cách tĩnh quan kỳ biến, xem sau này có chuyện gì khác xảy ra không, rồi mới quyết định.

Có thể dự đoán, nếu Hồng Quân không làm gì đó, hai vị Thánh Nhân phương Tây dưới trướng y có lẽ sẽ chạy mất!

Hồng Quân hiển nhiên cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề này, Tam Thanh có thể hoàn toàn không lo lắng, Nữ Oa cũng trực tiếp từ bỏ rồi, nhưng đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, y cảm thấy còn có thể cứu vãn. 109.

Nếu không, thực sự để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi Thiên Đình quan lễ rồi gia nhập dưới trướng Thiên Đình, thì việc y muốn lật mình sẽ khó càng thêm khó!

"Tuy có mất thân phận Thánh Nhân của bần đạo, nhưng để không phá hỏng kế hoạch, bần đạo chỉ có thể dùng hạ sách này!" Hồng Quân hận thanh đạo.

Y quyết định đích thân đến lục địa phía Tây, trước tiên thu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm đệ tử, hứa hẹn, nhất định phải khiến hai người đến Tử Tiêu Cung nghe đạo sau vạn năm.

May mà chuyện này không bị người ngoài biết, nếu không chắc chắn có thể khiến chúng sinh Hồng Hoang cười rụng răng.

Một Thánh Nhân đường đường chứng đạo, lại đi cầu xin người khác đến nghe đạo, hoàn toàn không có phong thái cao lạnh của một Thánh Nhân, chẳng lẽ là Thánh Nhân giả!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cũng nghĩ vậy, khi thấy Hồng Quân đột nhiên xuất hiện trước mặt, và muốn thu họ làm ký danh đệ tử, để họ sau này đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, không hề có chút kinh hỉ nào, ngược lại nhìn nhau, trong lòng nghi ngờ vạn phần.

Rốt cuộc họ vừa mới bàn bạc việc chọn đi Thiên Đình quan lễ hay đến Tử Tiêu Cung giảng đạo, Hồng Quân đã chạy đến thu họ làm đệ tử, đổi lại là ai cũng cảm thấy có gian trá.

Xem ra, Đế Tôn không hề tìm họ.

"Dám hỏi Thánh Nhân vì sao lại chọn chúng ta làm ký danh đệ tử?" Tiếp Dẫn cẩn thận hỏi.

Y không cảm thấy mình và Chuẩn Đề có thiên phú dị bẩm, lợi hại hơn các đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp khác.

Nếu thật sự như vậy, họ đã sớm tự tin gia nhập dưới trướng Đế Tôn, để lộ tài năng dưới trướng Đế Tôn, chứ không do dự vì sợ không có ngày ngóc đầu lên được.

"Bởi vì các ngươi và bần đạo có duyên!" Hồng Quân cố làm ra vẻ cao thâm.

Không còn cách nào, không thể nói thẳng là sợ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gia nhập dưới trướng Đế Tôn, sau này không thể giúp y đối phó Đế Tôn được.

Chỉ là với tư cách là đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiển nhiên không ngốc, chắc chắn sẽ không dễ dàng bị Hồng Quân lừa.

"Dám hỏi Thánh Nhân, trở thành ký danh đệ tử của Thánh Nhân có

lợi ích gì?" Chuẩn Đề theo sau hỏi.

Y sinh tính vô sỉ, không quan tâm Hồng Quân có phải là Thánh Nhân hay không, chỉ quan tâm có thể nhận được lợi ích thực tế hay không.

Sắc mặt Hồng Quân tối sầm lại, nếu không phải vì đại cục, y đã muốn trực tiếp đánh bay Chuẩn Đề.

Chương 160

Dám trực tiếp hỏi một Thánh Nhân đòi lợi ích, quả thực quá không coi y ra gì.

Nhưng y nhịn!

"Bần đạo có thể ban cho các ngươi cơ duyên thành Thánh là hồng mông tử khí, có được một đạo là có thể chứng đạo thành Thánh!" Hồng Quân trả lời.

Để có thể giải quyết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, y chỉ có thể dùng đến sát chiêu này!

Nhưng, trong lòng y vô cùng uất ức.

Bởi vì theo kịch bản Hồng Hoang nguyên bản, nên là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khóc lóc cầu xin y ban cho hồng mông tử khí, chứ không phải y dùng nó để dụ dỗ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm ký danh đệ tử.

"Đều tại tên đại ma đầu đó cướp mất ánh hào quang của bần đạo!!" Thế là, Hồng Quân trong lòng phẫn hận, quả quyết đổ món nợ này lên đầu Đế Tôn.

Nếu không phải Đế Tôn vào ngày y chứng đạo đã cướp hết ánh hào quang, y đâu cần phải hạ mình, tự hạ thấp thân phận như vậy.

Quả thực quá mất mặt!

"Cơ duyên thành Thánh?

Hồng mông tử khí?" Hai mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức sáng lên, sau đó nhìn nhau, ngầm gật đầu.

Vốn lo lắng đến chỗ Đế Tôn không có ngày ngóc đầu lên được, hiện tại Hồng Quân đích thân tìm đến, và hứa hẹn cơ duyên thành

Thánh, họ lập tức động lòng.

"Đệ tử bái kiến lão sư!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức hành lễ với Hồng Quân.

"Không cần đa lễ, bần đạo về Côn Luân Sơn trước, vạn năm sau tại Tử Tiêu Cung chờ các ngươi!" Hồng Quân thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù quá trình khiến y uất ức, nhưng kết quả lại hài lòng, đã thu phục được hai vị Thánh Nhân tương lai là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không cần lo bị Đế Tôn dụ dỗ đi mất.

Tiếc là y không biết, thực ra cho dù y không tự hạ thấp thân phận đi tìm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, họ cũng sẽ không trở thành thuộc hạ của Đế Tôn.

Bởi vì cho dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn đi, Đế Tôn cũng không muốn nhận!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nhiên Đăng, ba người này đều là những kẻ vô sỉ nổi tiếng ở Hồng Hoang!

Để họ gia nhập Thiên Đình, chỉ làm ô uế uy nghiêm của Thiên Đình.

Sau khi giải quyết xong Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trở về Côn Luân Sơn, Hồng Quân không ra mặt đi tìm các đại năng đỉnh cấp khác để họ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo nữa.

Không phải là không muốn, mà là đi tìm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề y có thể dùng hồng mông tử khí để dụ dỗ, nhưng đối với các đại năng đỉnh cấp khác, y lại không thể hứa hẹn.

Cho nên, y cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể đợi sau vạn năm xem lựa chọn của những đại năng đỉnh cấp đó.

Thật sự không được, chỉ có thể đi mang Thập Nhị Tổ Vu ra để lấp

chỗ trống, dù Thập Nhị Tổ Vu không thích hợp với đạo mà y truyền.

Nhưng nếu Thiên Đình có vô số đại năng, mà số người ở Tử Tiêu Cung lại quá ít, chẳng phải sẽ mất mặt sao?

Cứ như vậy, bất tri bất giác thời gian trôi nhanh, kỳ hạn vạn năm cuối cùng cũng sắp đến.

Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung đã chuẩn bị thỏa đáng, Thiên Đình của Đế Tôn cũng đã bố trí gần xong.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, huynh đã quyết định đi Thiên Đình quan lễ hay đến Tử Tiêu Cung nghe Thánh Nhân giảng đạo chưa?" Tại Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Hồng Vân mặc hồng bào hỏi Trấn Nguyên Tử.

"Hồng Vân đạo hữu đã quyết định rồi sao?" Trấn Nguyên Tử mỉm cười hỏi lại.

"Ha ha, xem ra đạo hữu cũng giống bần đạo, vẫn chưa quyết định được?" Hồng Vân cười hỏi lại.

Sau đó, đảo mắt một vòng, đột nhiên nói: "Hay là chúng ta mỗi người đi một nơi?

Như vậy có thể không bỏ lỡ cả hai!" Ý tưởng của y rất hay, rốt cuộc y và Trấn Nguyên Tử là bạn thân nhiều năm, hai người dù ở Thiên Đình hay Tử Tiêu Cung có được lợi ích, đều có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng họ không biết, lựa chọn khác nhau, vận mệnh sau này cũng sẽ khác nhau.

Trấn Nguyên Tử hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu nói: "Cách của đạo hữu quả không tệ, nhưng ai đi Tử Tiêu Cung, ai đi Thiên Đình đây?" "Bần đạo định đến Tử Tiêu Cung thử vận may!" Hồng Vân sảng khoái nói.

Chương 161

"Được, vậy bần đạo sẽ đến Thiên Đình quan lễ!" Trấn Nguyên Tử cũng quyết định.

Sau khi xác định xong, họ liền đi ra khỏi Ngũ Trang Quán, mỗi người một ngả, một người đến Thiên Đình trên đỉnh Bất Chu Sơn, một người đến Tử Tiêu Cung trong hỗn độn hư không.

Cùng lúc đó, các đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp khác cũng lần lượt đưa ra quyết định.

"Thiên Đình kia nhân tài đông đúc, nghe nói có Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và vô số cường giả đỉnh cấp khác, bần đạo đến đó e là không có ý nghĩa gì, không bằng đến Tử Tiêu Cung nghe Thánh Nhân giảng đạo!" Tại vùng cực Bắc của Bắc Hải, trong mắt Côn Bằng lóe lên tia sáng, trong lòng đã có quyết định.

Y tính cách âm lãnh cao ngạo, không muốn sống dưới trướng người khác, cho nên không chọn đến Thiên Đình quan lễ, mà đến Tử Tiêu Cung của Hồng Quân thử vận may.

Mặc dù y cũng cảm thấy vị Thánh Nhân Hồng Quân này có phần không đáng tin, không thể so với Đế Tôn, nhưng thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng.

Thế là, tâm niệm vừa động, cuốn theo một trận cuồng phong, bay thẳng lên chín tầng trời, hướng về hỗn độn hư không.

"Hồng Quân Thánh Nhân này cuối cùng cũng quá không đáng tin, căn bản không phải là đối thủ của Đế Tôn tiền bối, kỳ hạn vạn năm lần này, đương nhiên phải đến Thiên Đình quan lễ!" Tại Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà mặc huyết bào đỏ thẫm cười lớn đi ra từ đáy biển, huyết thủy màu đỏ tươi tự động nhường ra một con đường lớn.

Quyết định của y hoàn toàn trái ngược với Côn Bằng, mặc dù y cũng biết dưới trướng Đế Tôn nhân tài đông đúc, nhưng điều đó không khiến y cảm thấy có nguy cơ, ngược lại càng kích phát ý chí chiến đấu.

Y tu luyện sát phạt chi đạo, càng mạnh khi gặp kẻ mạnh, y tin rằng mình nhất định có thể nổi bật dưới trướng Đế Tôn, được Đế Tôn giao phó trọng trách.

Tâm niệm vừa động, hóa thành một dải cầu vồng huyết sắc, xé toạc bầu trời, hướng về Bất Chu Sơn.

"Hừ!

Ta mới không đi xem lễ ở Thiên Đình!" Tại Tây Côn Luân Sơn, một bóng hình xinh đẹp lơ lửng trên không trung, nhìn về phía Bất Chu Sơn một cái, hờn dỗi hừ lạnh một tiếng, bay về phía hỗn độn hư không.

Rõ ràng là Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân, đang giận dỗi vì năm đó Đế Tôn đã nhổ hết không còn một cây bàn đào.

Cho nên, nàng không chọn đến Thiên Đình, mà đi xem Tử Tiêu Cung.

"Bần đạo cũng đến Tử Tiêu Cung vậy!" Tại đạo trường Tử Phủ, Đông Vương Công như tuân theo một mệnh lệnh nào đó, đứng dậy, bay về phía hỗn độn hư không.

"Ai, bần đạo cũng đến Tử Tiêu Cung vậy!" Tại Viên Giác Động, Linh Thứu Sơn, Nhiên Đăng đạo nhân tiếc nuối nhìn về phía Bất Chu Sơn, cũng bay về phía hỗn độn hư không.

Y có tự biết mình, biết rằng đến Thiên Đình quan lễ e là cũng không được Đế Tôn coi trọng, chi bằng đến Tử Tiêu Cung của Hồng Quân nghe đạo.

May mà Hồng Quân không đi thăm dò tâm tư của những đại năng đỉnh cấp này, nếu không thật sự sẽ tức đến hộc máu.

Hóa ra lý do họ đến Tử Tiêu Cung phần lớn là vì cảm thấy khó có thể nổi bật dưới trướng Đế Tôn, cho nên mới chạy đến Tử Tiêu Cung.

Còn những người có tự tin có thể nổi bật dưới trướng Đế Tôn, thì đều tự tin đến Thiên Đình quan lễ.

"Được rồi, chúng ta cũng nên đến Tử Tiêu Cung!" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh đứng dậy, sau đó đi đến điện Bàn Cổ gọi Thập Nhị Tổ Vu cùng đi đến hỗn độn hư không.

Thập Nhị Tổ Vu trong lòng rất muốn từ chối, rốt cuộc họ theo Hồng Quân cũng đã một thời gian dài, cho nên sớm đã biết phương pháp tu hành của Hồng Quân căn bản không thích hợp với Tổ Vu, Tổ Vu cứ thành thật dựa vào tâm huyết của Bàn Cổ để luyện thể mới là con đường tốt nhất để nâng cao thực lực.

Nhưng họ cũng biết, đây là lần đầu tiên Hồng Quân giảng đạo sau khi chứng đạo thành Thánh, nhất định phải đến ủng hộ, cho Hồng Quân chút thể diện.

Dù sao Hồng Quân cũng cho họ tu hành ở Côn Luân Sơn, cho họ phát triển Vu tộc ở đây.

Đúng vậy, để đối kháng Đế Tôn, Hồng Quân cũng đã dùng mọi cách, cho Thập Nhị Tổ Vu phát triển Vu tộc ngay tại Côn Luân Sơn.

Hiện tại, trên Côn Luân Sơn đâu đâu cũng là Vu tộc!

Tam Thanh nhìn mà hai mắt đẫm lệ, nếu không phải vì nể mặt Hồng Quân và cần liên hợp với Thập Nhị Tổ Vu để đối kháng Đế Tôn, họ đã sớm đuổi Thập Nhị Tổ Vu đi rồi.

"Sư đệ, chúng ta cũng nhanh chóng đến Tử Tiêu Cung đi, kẻo

muộn, làm lão sư không vui!" Tại lục địa phía Tây, Tiếp Dẫn đứng dậy, cũng chuẩn bị xuất phát.

"Vâng, sư huynh!" Chuẩn Đề lập tức đáp.

Kể từ khi Hồng Quân thu họ làm ký danh đệ tử, họ không còn xưng hô là đạo hữu nữa, mà xưng là sư huynh đệ!

Bị hồng mông tử khí của Hồng Quân dụ dỗ, họ đều đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Cùng lúc đó, trên lục địa Hồng Hoang có không ít tu sĩ đại năng lần lượt xuất hiện, cũng tiến về hỗn độn hư không, đến Tử Tiêu Cung thử vận may.

Chương 162

Không nghi ngờ gì, những tu sĩ này về cơ bản cũng đều cảm thấy không thể nổi bật dưới trướng Đế Tôn, cho nên đã chọn Tử Tiêu Cung.

Lục địa Hồng Hoang thực sự quá lớn, có những tu sĩ có suy nghĩ như vậy cũng không có gì lạ.

Đương nhiên, có nhiều hơn rất nhiều tu sĩ đại năng đến Thiên Đình quan lễ.

Đế Tôn là chúa tể Hồng Hoang, thần long thấy đầu không thấy đuôi, nay hiếm khi hiện thân, sao có thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này.

Nếu có thể được Đế Tôn nhớ mặt, không chừng sau này sẽ phát đạt.

Thế là, giống như thiên hôn của Đế Tôn năm đó, các đại năng tu sĩ ở lục địa phía Nam đổ về tham gia chúc mừng, lần này toàn bộ đại năng tu sĩ trên lục địa Hồng Hoang đều đến Thiên Đình quan lễ.

Dưới chân Bất Chu Sơn, một đám đông cường giả đen kịt tụ tập, số lượng không biết nhiều hơn bao nhiêu lần so với những người đến Tử Tiêu Cung nghe đạo!

Họ không rời mắt khỏi phía trên đầu, đều đang chờ đợi Đế Tôn mở Thiên Đình.

"Khải bẩm Đế Tôn tiền bối, Thiên Đình đã bố trí thỏa đáng, xin Đế Tôn tiền bối phân phó!" Đế Tuấn cung kính bẩm báo.

"Truyền ý chỉ của Bản tọa, mở Thiên Đình!" Đế Tôn bá khí hạ lệnh.

“Cẩn tuân Đế Tôn tiền bối pháp chỉ!” Đế Tuấn lập tức cao giọng lĩnh mệnh.

Sau đó, hắn lập tức lui khỏi đại điện, cùng Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác đi đến không trung trên Bất Chu Sơn, trịnh trọng tuyên cáo ý chỉ của Đế Tôn.

“Đế Tôn tiền bối có chỉ, khai mở Thiên Đình!” Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, trên bầu trời Bất Chu Sơn tức thì vang lên từng trận tiếng nổ vang vọng chấn động màng nhĩ, đồng thời kèm theo từng đạo thần quang bảy màu chói lọi từ trên chín tầng trời chiếu xuống, cảm giác như thiên đường giáng lâm.

“Hả?” Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng cường giả đang tụ tập ở Bất Chu Sơn lập tức chấn động tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên trời, cảm thấy sự việc không hề đơn giản.

Dù thần quang che khuất tầm mắt, nhưng bọn họ đều cảm nhận được một luồng uy áp vô hình bao phủ bầu trời Bất Chu Sơn.

Quả nhiên, đợi ánh sáng tiêu tán, bọn họ đã thấy từng tòa tiên cung khổng lồ lơ lửng bên ngoài cửu thiên, ở bốn phương đông nam tây bắc còn có bốn tòa thiên môn to lớn sừng sững.

Trên thiên môn rồng múa phượng bay, tỏa ra thần uy ngút trời, khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Đây chính là Thiên Đình mà Đế Tôn muốn kiến lập!

Để xây dựng Thiên Đình này, Đế Tôn đã dùng thời gian vạn năm, tiêu hao không biết bao nhiêu dược liệu quý giá mới luyện chế thành vô số tiên cung.

Mỗi một tòa tiên cung đều được khắc trận pháp cường đại, khiến chúng có thể luôn lơ lửng bên ngoài cửu thiên, vĩnh viễn không rơi xuống.

Đồng thời, toàn bộ Thiên Đình đều được một đại trận khổng lồ bảo vệ, khiến tu sĩ sinh linh Hồng Hoang không thể phát giác, mãi đến hôm nay mới vén lên bức màn bí ẩn, để thế nhân chiêm ngưỡng sự hùng vĩ của Thiên Đình.

Trong khoảnh khắc, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác đều chấn kinh.

"Không ngờ Đế Tôn đại nhân lại có thủ bút lớn đến vậy!" Vô số tu sĩ kinh thán vạn phần, từ trước đến nay chưa có ai có thể treo tiên cung lơ lửng ngoài cửu thiên, huống chi là Đế Tôn lại treo cả một quần thể cung điện lên đến hàng vạn tòa, mang đến một cú sốc thị giác khó có thể tưởng tượng.

Khiến người ta không thể không tán thán, Thiên Đình!

Ngẩng đầu ba thước có Thiên Đình, sau này toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ chịu sự quản hạt của Thiên Đình.

"Không ngờ, Thiên Đình lại như thế này!" Những đại năng tu sĩ đang trên đường đến Hỗn Độn hư không, trước khi tiến vào Hỗn Độn cũng bị cảnh tượng này làm cho chấn động, suýt chút nữa không nhịn được mà quay người đi đến Thiên Đình.

Nhưng bọn họ cũng biết, Thiên Đình đã mở, bây giờ đi thì đã muộn, chỉ có thể nén lại sự hối tiếc trong lòng mà tiếp tục đi đến Tử Tiêu Cung. 110.

Đồng thời trong lòng họ cũng âm thầm so sánh, cùng là phô trương, Hồng Quân đặt Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn thuần túy là làm khó người khác, còn Đế Tôn đặt Thiên Đình bên ngoài cửu thiên vừa không ảnh hưởng đến ai, lại hiện ra cao cấp và khí thế.

Chỉ từ một điểm này, Đế Tôn đã vững vàng đè Hồng Quân một đầu.

Tại Tử Tiêu Cung, cơ mặt Hồng Quân khẽ giật, rõ ràng cũng cảm thấy mình đã thua Đế Tôn một bậc về mặt phô trương, trong lòng có chút không cam tâm.

Nhưng những điều này y không thể khống chế được, việc y có thể làm bây giờ chỉ là cố gắng giảng đạo ở Tử Tiêu Cung một cách hoàn mỹ nhất.

"Sư tôn, chúng con đến Tử Tiêu Cung!" Chẳng mấy chốc, Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu đã đến bên ngoài Tử Tiêu Cung trước tiên, trên mặt mang theo nụ cười.

Chương 163

Dù Hồng Quân không trực tiếp dẫn họ đến Tử Tiêu Cung, nhưng họ vẫn là người đầu tiên đến nơi.

"Sư huynh, mời vào trong!" Ngoài cửa cung của Tử Tiêu Cung, hai tiểu đạo đồng trông như búp bê sứ tinh xảo khẽ cúi người, cung kính mời Tam Thanh và những người khác vào trong.

Rõ ràng, đây là hai đạo đồng của Hồng Quân, Hạo Thiên và Dao Trì.

Vốn dĩ họ nên là chủ nhân của Thiên Đình tương lai, nhưng bây giờ có Đế Tôn, họ đành phải ngoan ngoãn làm đạo đồng cho Hồng Quân thôi!

Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu gật đầu với Hạo Thiên và Dao Trì, rồi lập tức tiến vào Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung nhìn từ bên ngoài không lớn, nhưng khi vào trong, tầm nhìn lập tức mở rộng, giống như một sân bóng đá.

Ở phía trước đại điện, năm chiếc bồ đoàn trông không có gì nổi bật đang lặng lẽ đặt ở đó.

Đúng vậy, không phải sáu cái, mà là năm cái!

Bởi vì chủ nhân của chiếc bồ đoàn thứ tư, Nữ Oa, đã bị Đế Tôn bắt đi mất, Hồng Quân không còn cách nào khác, đành phải bỏ đi một chiếc.

Nếu không, thực sự bày ra sáu chiếc bồ đoàn, y không có cách nào đảm bảo vị đại năng đỉnh cấp ngồi thêm đó có thể chứng đạo thành thánh.

Nếu có người ngồi lên bồ đoàn mà không thể chứng đạo thành

thánh, thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của y.

"Chúng ta là đệ tử chân truyền của sư tôn, hợp lẽ nên ngồi ba bồ đoàn đầu tiên!" Tam Thanh liếc nhìn nhau, ăn ý vô cùng đi đến ba chiếc bồ đoàn đầu tiên rồi lần lượt ngồi xuống.

"Chỉ còn lại hai chiếc bồ đoàn, chúng ta ngồi phía sau đi!" Đế Giang liếc nhìn hai chiếc bồ đoàn còn lại nói.

Các Tổ Vu đồng lòng, hai chiếc bồ đoàn không thể để tất cả cùng ngồi, nên họ chọn không ngồi, trực tiếp tìm một vị trí sau lưng Tam Thanh ngồi xuống, chờ Hồng Quân xuất hiện.

Thế là, năm chiếc bồ đoàn thánh vị chỉ còn lại hai chiếc.

Lúc này, Côn Bằng ở Bắc Hải vừa kịp đến, mắt nhanh tay lẹ, chiếm lấy chiếc bồ đoàn thứ tư.

Tốc độ của Hồng Vân cũng không chậm, không lâu sau khi Côn Bằng đến, y cũng kịp thời có mặt, ngồi xuống chiếc bồ đoàn thứ năm.

Ngoài việc không có Nữ Oa, mọi chuyện diễn ra y hệt như sự phát triển của Hồng Hoang nguyên bản.

Đến đây, năm chiếc bồ đoàn đã được phân chia hết!

Tiếp theo, Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công, Nhiên Đăng và những đại năng Tiên Thiên có tiếng tăm khác cũng lần lượt đến nơi.

Nhìn thấy Tam Thanh, Côn Bằng, Hồng Vân ngồi trên bồ đoàn, trong mắt họ lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng lại không nói gì, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống.

Sau đó, lại có thêm một số đại năng tu sĩ không mấy nổi danh đến.

Những người này cơ bản đều được Hồng Quân kéo đến cho đủ số ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, so với các đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp thì chênh lệch cực lớn.

Mãi cho đến khi số lượng ba ngàn người gần đủ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mới chậm rãi đến!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng chú ý đến Tam Thanh, Côn Bằng và Hồng Vân đang ngồi trên bồ đoàn, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sáng.

Theo họ thấy, họ có thể được Hồng Quân thu làm ký danh đệ tử, không thể thiếu chỗ ngồi trên bồ đoàn được.

Thế là, hai người liếc nhìn nhau, ăn ý gật đầu, bắt đầu màn kịch bán thảm.

Chiêu trò bán thảm giống hệt như trong diễn biến Hồng Hoang nguyên bản, đều là lặn lội ức vạn dặm từ đại lục Tây Phương xa xôi đến, vốn để nghe Thánh nhân giảng đạo, ai ngờ ngay cả một chỗ ngồi tốt cũng không có.

Hai người càng nói càng thảm, cuối cùng thậm chí còn định đâm đầu vào tường của Tử Tiêu Cung.

Sau đó, Hồng Vân nhiệt tình như lửa lập tức ngăn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại, đồng thời nhường chỗ ngồi của mình cho hai người.

Không chỉ vậy, còn liên lụy đến Côn Bằng bên cạnh cũng bị đẩy khỏi bồ đoàn.

Dù sao Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có đến hai người, một chỗ ngồi căn bản không đủ, bắt buộc phải kéo Côn Bằng xuống nước.

Cứ như vậy, Côn Bằng và Hồng Vân vô hình trung đã kết hạ nhân quả.

Chương 164

Lúc này, Hồng Quân cuối cùng cũng hiện thân, phảng phất như bước ra từ hư không, ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn cao nhất, quanh thân có vạn ngàn huyền khí lượn lờ, thần quang lấp lánh, ẩn chứa đạo vận.

"Sau này cứ ngồi theo vị trí này đi!" Hồng Quân liếc nhìn mọi người nói.

Mọi thứ trước mắt rõ ràng đều nằm trong kế hoạch của y, lời vừa dứt, y liền tự mình bắt đầu giảng đạo.

Đại đạo chi âm huyền ảo lập tức vang vọng trong đại điện, trong cung điện không ngừng xuất hiện dị tượng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Tam Thanh và các đại năng tu sĩ khác không dám chậm trễ, lập tức đắm chìm tâm thần vào đại đạo mà Hồng Quân giảng giải.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Khi Hồng Quân chính thức bắt đầu giảng đạo, Đế Tôn cũng dẫn theo Phượng Tổ và những người khác xuất hiện tại Thiên Đình.

"Tuyên các tu sĩ đến quan lễ vào yết kiến!" Đế Tôn ngồi trên Lăng Tiêu Bảo Điện, ngữ khí uy nghiêm vô cùng.

"Cẩn tuân Đế Tôn tiền bối pháp chỉ!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa bốn người lập tức cao giọng lĩnh mệnh, sau đó lui ra khỏi đại điện, mỗi người đứng ngoài một tòa thiên môn.

Toàn bộ Thiên Đình đều được Đế Tôn thiết kế một tòa siêu cấp trận pháp bao bọc, từ các phương vị khác căn bản không thể tiến vào, chỉ có bốn đại thiên môn là cửa ngõ duy nhất.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bốn người tuân theo ý chỉ của Đế Tôn, mở bốn đại thiên môn ra, cao giọng nói với các đại năng tu sĩ đã sớm chờ đợi xung quanh.

"Phụng Đế Tôn tiền bối pháp chỉ, Thiên Đình khai mở, các tu sĩ đến quan lễ có thể thông qua thiên môn vào yết kiến!" "Cẩn tuân Đế Tôn tiền bối pháp chỉ!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác lập tức cung kính hành lễ, nối đuôi nhau tiến vào qua bốn đại thiên môn, đi vào trong Thiên Đình.

Dù vừa rồi từ bên ngoài đã cảm nhận được sự hùng vĩ của Thiên Đình, nhưng khi thật sự tiến vào, họ vẫn không khỏi kinh ngạc.

Nhưng họ không biết rằng đây chỉ là món khai vị, đại tiệc thật sự còn ở phía sau.

Vì vậy, họ đều không dừng lại, đi theo bước chân của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, thẳng tiến đến trước Lăng Tiêu Bảo Điện.

Dưới ánh mắt chăm chú đầy mong đợi, Đế Tôn nắm tay Phượng Tổ, từ trong Lăng Tiêu Bảo Điện bước ra, xuất hiện trước mặt mọi người.

"Chúng thần bái kiến Đế Tôn đại nhân, bái kiến Phượng Tổ đại nhân, Đế Tôn đại nhân nhất thống Hồng Hoang, công đức vô lượng!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác không dám có chút chậm trễ, lập tức đồng loạt quỳ rạp xuống đất, cung kính hành lễ với Đế Tôn, miệng không ngừng hô lớn.

So với Hồng Quân, những truyền kỳ mà Đế Tôn để lại ở Hồng Hoang thực sự quá nhiều, y lại là chúa tể Hồng Hoang, không thể không cung kính.

"Tất cả miễn lễ!" Đế Tôn tay phải khẽ phất, một luồng sức mạnh

nhu hòa mà cường đại liền theo đó tỏa ra, nâng tất cả đại năng tu sĩ như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà đứng dậy, khiến đối phương căn bản không thể kháng cự.

"Cường giả đã chứng đạo, mạnh mẽ đến thế này sao!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác không khỏi chấn kinh, đều bị Đế Tôn tùy tiện lộ một tay mà chấn động sâu sắc.

Nhiều Đại La cường giả như vậy, vậy mà đều không thể chống lại một chiêu tùy ý của Đế Tôn.

Từ đó có thể thấy, chênh lệch giữa họ và cường giả đã chứng đạo như Đế Tôn lớn đến mức nào.

Nghĩ đến đây, thần sắc của mọi người càng thêm cung kính, ánh mắt nhìn về phía Đế Tôn càng thêm nóng bỏng!

Thực lực của Đế Tôn mạnh mẽ như vậy, lại là chúa tể Hồng Hoang, nếu được Đế Tôn thưởng thức, chẳng phải có thể một bước lên trời sao?

Mọi người chỉ nghĩ thôi đã kích động và hưng phấn không thôi.

Đế Tôn không để tâm đến suy nghĩ của mọi người, chỉ gật đầu ra hiệu cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn lập tức hiểu ý, tiến lên một bước, cao giọng hô lớn.

"Giờ lành đã đến, mời chư vị xem cho kỹ!" Hôm nay Đế Tôn muốn kiến lập Thiên Đình, tuy Thiên Đình đã mở, nhưng chưa tuyên cáo với Thiên Đạo, không thể chậm trễ chính sự.

Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác thần sắc lập tức trở nên nghiêm túc, tất cả đều im lặng, nín thở, dồn ánh mắt vào người Đế Tôn.

Dưới sự chú mục của vạn người, Đế Tôn mắt bắn ra tinh quang,

toàn thân tỏa ra bá khí vô hình, cất giọng sang sảng tuyên cáo với Thiên Đạo.

"Bản tọa Đế Tôn, hôm nay kiến lập Thiên Đình, bản tọa là Thiên Đế của Thiên Đình, Phượng Tổ là Thiên Hậu của Thiên Đình, thống quản vạn tộc Hồng Hoang, Thiên Đạo và chúng sinh cùng giám sát!" Dưới sự gia trì của pháp lực, giọng nói này vang vọng khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

"Ầm!

Ầm!

Chương 165

Ầm!" Trên bầu trời Thiên Đình tức thì vang lên chín tiếng nổ lớn, Thiên Đạo đang hồi ứng lại lời tuyên cáo của Đế Tôn.

Cùng lúc đó, bên ngoài cửu thiên bỗng nhiên mây gió cuộn trào, từng đạo ánh sáng rực rỡ từ trong tầng mây chiếu xuống, phản chiếu lên khuôn mặt của vô số đại năng tu sĩ một màu đỏ rực.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác hô hấp không khỏi trở nên dồn dập, lập tức nhận ra ý nghĩa mà hàng vạn đạo ánh sáng kia biểu thị.

Thiên Đạo công đức!

Đế Tôn kiến lập Thiên Đình, thống quản Hồng Hoang, có lợi cho sự phát triển của Hồng Hoang, đương nhiên sẽ được Thiên Đạo công đức ban thưởng!

Quả nhiên, trong hư không xuất hiện vô tận mây lành công đức khổng lồ, nhanh chóng tụ lại, cuối cùng hóa thành hai luồng sáng công đức to lớn, từ trên trời giáng xuống, lần lượt rơi vào người Đế Tôn và Phượng Tổ!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang giảng đạo không nhịn được khóe miệng giật giật mấy cái.

Đừng nhìn y tuy đang giảng đạo cho Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và các đại năng tu sĩ khác, nhưng tâm tư của y cũng đang chú ý đến việc kiến lập Thiên Đình.

Dù sao Đế Tôn cũng là đối thủ lớn của y, y không muốn vĩnh viễn bị Đế Tôn đè một đầu, đương nhiên phải luôn luôn tìm hiểu về Đế Tôn.

Thấy Đế Tôn dễ dàng như vậy lại nhận được Thiên Đạo công đức, trong lòng y tức thì cảm thấy mất cân bằng, phảng phất như lại thấy được cảnh tượng năm đó sau khi chém giết La Hầu, Đế Tôn và Phượng Tổ toàn bộ công đức gia thân, còn mình thì chẳng được cọng lông nào.

Khó chịu!

Ngoài khó chịu, y còn cảm thấy lo lắng!

Bởi vì bản thân Đế Tôn đã chứng đạo trước y, bây giờ lại nhận được Thiên Đạo công đức, vậy có nghĩa là tu vi của Đế Tôn lại sắp tăng lên, sẽ còn mạnh hơn y!

"Ai, Thiên Đạo không chiếu cố bần đạo a!" Hồng Quân trong lòng thở dài một hơi, cảm thấy uất ức, rõ ràng mình mới là người phát ngôn của Thiên Đạo, Đế Tôn mới là dị số phá vỡ sự cân bằng của Thiên Đạo, vậy mà Đế Tôn lại có thể liên tiếp nhận được Thiên Đạo công đức, quả thực không có thiên lý.

"Tên này khủng bố như vậy!" Trong đảo tiên Bồng Lai, Dương Mi nhìn về phía Thiên Đình, cũng không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Y cũng kiêng dè Đế Tôn, không ngờ Đế Tôn lại có thể nhận được công đức, thực lực lại sắp tăng mạnh.

Nhưng, bọn họ đều đoán sai rồi, Đế Tôn khai thiên dĩ lực chứng đạo, ngay cả Khai Thiên công đức còn không để vào mắt, làm sao có thể dựa vào chút Thiên Đạo công đức để tăng thực lực.

Mục tiêu lần này của Đế Tôn không phải là tăng thực lực cho mình, mà là giúp Phượng Tổ chứng đạo.

Ngay khoảnh khắc Thiên Đạo công đức giáng xuống, Đế Tôn không chút do dự đem phần công đức thuộc về mình tiện tay ném lên đầu Phượng Tổ.

Được hai phần công đức lớn gia thân, khí thế của Phượng Tổ tức thì điên cuồng tăng vọt.

"Hả?

Y muốn làm gì?" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân vốn đang nhắm mắt bỗng nhiên mở bừng mắt, tâm thần chấn động mạnh, bị hành động của Đế Tôn làm cho kinh ngạc.

Y cũng không ngờ Đế Tôn lại hào phóng đến vậy, đem toàn bộ Thiên Đạo công đức cho Phượng Tổ.

Phải biết, đó là Thiên Đạo công đức đó!

Anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng, huống chi là phu thê đạo lữ chia nhau Thiên Đạo công đức!

Tự hỏi nếu mình ở vị trí của Đế Tôn, tuyệt đối sẽ không hào phóng phân chia Thiên Đạo công đức ra ngoài như vậy.

Thế nhưng, Đế Tôn lại không chút do dự mà làm!

"Giúp Phượng Tổ cũng chứng đạo Hỗn Nguyên, mưu đồ của y lại lớn đến thế…" Hồng Quân trong lòng run rẩy.

Nếu không phải y đang giảng đạo, có lẽ đã không nhịn được mà sợ hãi hét lên.

Đối với Phượng Tổ, tuy trước kia tu vi từng vượt qua y, nhưng tiềm lực của Tổ Vu có hạn, sau này muốn chứng đạo vô cùng khó khăn.

Sự thật sau này cũng đã chứng minh suy đoán của y, Đế Tôn và y đều đã lần lượt chứng đạo, tu vi của Phượng Tổ mới chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Vì vậy, y càng không để Phượng Tổ vào mắt!

Dù sao, dưới Thánh nhân, đều là con kiến!

Chương 166

Thế nhưng y cũng không ngờ, Đế Tôn lại điên cuồng đến mức này, xem tình hình này, là muốn bất chấp mọi giá để giúp Phượng Tổ cũng chứng đạo Hỗn Nguyên.

Một khi như vậy, Đế Tôn và Phượng Tổ sẽ là một nhà hai vị chứng đạo!

Nhìn khắp Hồng Hoang, ai có thể chống lại?

Hồng Quân cũng không đỡ nổi!

"Thiên Đạo, tuyệt đối không thể để y thành công!" Hồng Quân trong lòng tức thì căng thẳng gầm lên.

Y không thể ngăn cản Đế Tôn, chỉ có thể cầu xin Thiên Đạo.

"Tuyệt đối không thể để y thành công!" Đảo tiên Bồng Lai, Dương Mi cũng theo đó sắc mặt biến đổi, thần tình trở nên vô cùng căng thẳng.

Chỉ một mình Đế Tôn đã khiến y kiêng dè vô cùng, nếu Phượng Tổ, nữ nhân của Đế Tôn, cũng theo đó chứng đạo, vậy y chỉ có thể chọn hợp tác với Hồng Quân.

Nếu không, e rằng Đế Tôn và Phượng Tổ sẽ chơi tàn Hồng Quân.

Môi hở răng lạnh, một khi Hồng Quân bị chơi tàn, kết cục của y cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì.

"Mau nhìn, Đế Tôn đại nhân đang giúp Phượng Tổ đại nhân chứng đạo!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác đều kích động, từ lời nói của Đế Tôn với Phượng Tổ vạn năm trước, họ biết Đế Tôn đang giúp Phượng Tổ chứng đạo.

Hôm nay, họ sẽ có vinh hạnh được tận mắt chứng kiến sự ra đời của một cường giả Hỗn Nguyên.

"Thật sự là Đế Tôn đại nhân đang giúp Phượng Tổ đại nhân chứng đạo sao?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác đều chấn kinh, không ngờ đến Thiên Đình tham gia quan lễ lại có vinh hạnh chứng kiến một cảnh tượng hiếm có như vậy.

Nếu Phượng Tổ thật sự thuận lợi chứng đạo, lần này trở về họ có thể khoe cả đời!

Thế là, mọi người lập tức lại nín thở, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Phượng Tổ, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

"Ầm!" Lúc này, trên người Phượng Tổ đột nhiên bộc phát ra một luồng khí thế cường đại, từ Chuẩn Thánh hậu kỳ đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cách chứng đạo Hỗn Nguyên một bước chân.

Trong khoảnh khắc, Hồng Quân và Dương Mi hai người càng thêm căng thẳng.

Bỗng nhiên, hai người dường như phát hiện ra điều gì đó, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Bởi vì họ phát hiện Thiên Đạo công đức của Phượng Tổ sắp luyện hóa hết, căn bản không đủ để đột phá chứng đạo.

Quả nhiên, khi Phượng Tổ dồn sức muốn đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, toàn bộ Thiên Đạo công đức đều đã tiêu hao hết.

Khí thế một đi không trở lại lập tức suy giảm, không thể phá vỡ bình cảnh Hỗn Nguyên.

"Ha ha ha, Thiên Đạo phù hộ, bần đạo biết ngươi không thể thành công!" Hồng Quân trong lòng tức thì mừng như điên.

“Thật là vạn hạnh!” Đảo tiên Bồng Lai, Dương Mi cũng như trút được gánh nặng, thở ra một hơi dài, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

Nhưng, nụ cười trên mặt y chưa kịp nở rộ, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến đông cứng.

Chỉ thấy trên Thiên Đình, trước Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tôn khẽ mỉm cười, căn bản không để tâm đến việc Phượng Tổ lần đầu đột phá Hỗn Nguyên thất bại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, y trực tiếp lại tế ra một đám mây lành công đức khổng lồ!

Đám mây lành công đức này không chỉ số lượng lớn, mà còn là Tiên Thiên công đức!

“Không phải công đức không đủ sao?

Không sao, bản tọa có rất nhiều công đức!” Đế Tôn mỉm cười, trực tiếp đem đám mây lành Tiên Thiên công đức khổng lồ vừa tế ra ném lên đầu Phượng Tổ.

Y đã sớm dự liệu rằng chỉ riêng Thiên Đạo công đức từ việc kiến lập Thiên Đình căn bản không đủ để Phượng Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên, dù sao đây cũng là Hồng Hoang, dưới sự chi phối của Thiên Đạo, Thiên Đạo tuyệt đối không cho phép một cường giả Hỗn Nguyên dễ dàng ra đời như vậy.

Trừ phi cường giả Hỗn Nguyên đó sử dụng Hồng Mông Tử Khí, đem nguyên thần ký thác lên Thiên Đạo.

Vì vậy, Thiên Đạo công đức mà Thiên Đạo ban thưởng đều được khống chế nghiêm ngặt, có thể giúp Phượng Tổ tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng lại không thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng không sao cả, Đế Tôn vạn năm trước khi khai thiên dĩ lực

chứng đạo đã thu được không ít Khai Thiên công đức.

Chương 167

Khai Thiên công đức là Đại Đạo Tiên Thiên công đức, quý giá hơn Thiên Đạo Hậu Thiên công đức ít nhất mười lần.

Đem những Khai Thiên công đức này cho Phượng Tổ luyện hóa, Phượng Tổ không chứng đạo cũng khó!

Vạn năm trước, y đã hứa sẽ giúp Phượng Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên, hôm nay tất sẽ thực hiện lời hứa.

Hồng Quân không cản được, Thiên Đạo cũng không cản được!

Lời của Đế Tôn!

"Hả?

Còn có Thiên Đạo công đức?

Không, không phải Thiên Đạo công đức!

Là Đại Đạo công đức!

Sao có thể?" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân kinh hãi thất sắc, trợn tròn hai mắt, mặt đầy vẻ không thể tin, suýt chút nữa vì thế mà phải dừng giảng đạo.

Y vốn tưởng rằng theo sự thất bại của Phượng Tổ trong việc đột phá Hỗn Nguyên, kế hoạch của Đế Tôn đã thất bại, việc kiến lập Thiên Đình sẽ trở thành một trò cười.

Thế nhưng y cũng không ngờ Đế Tôn lại thần kỳ lấy ra thêm một đám công đức khổng lồ, hơn nữa còn là Đại Đạo Tiên Thiên công đức.

Dù sao đệ tử của y, Tam Thanh, cũng mang trong mình Khai Thiên công đức, tự nhiên nhận ra sự khác biệt giữa Đại Đạo Tiên Thiên

công đức và Thiên Đạo Hậu Thiên công đức.

Y thực sự không hiểu, Tiên Thiên công đức quý giá như vậy, Đế Tôn rốt cuộc lấy từ đâu ra.

Tiên Thiên công đức quý giá như vậy, Đế Tôn vẫn không đổi sắc mặt mà đưa cho Phượng Tổ, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của y.

Trong lòng y tức thì kinh hoảng, nếu cứ theo tình hình hiện tại phát triển, Phượng Tổ tuyệt đối sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên, vậy tình cảnh của y sẽ rất nguy hiểm.

"Tiên Thiên công đức, vậy mà là Tiên Thiên công đức!

Chẳng lẽ y đã đến Hỗn Độn khai thiên dĩ lực chứng đạo?" Đảo tiên Bồng Lai, Dương Mi cũng trợn tròn hai mắt, kinh ngạc vạn phần, bị một chiêu bất ngờ này của Đế Tôn làm cho kinh hãi.

Sau đó, sắc mặt y biến đổi, trong đầu phảng phất như có một tia sét xẹt qua, bỗng nhiên nghĩ đến khả năng Đế Tôn đã khai thiên dĩ lực chứng đạo.

"Không sai rồi, chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao bần đạo rõ ràng không cảm nhận được khí tức chứng đạo của y, mà y lại đã chứng đạo!" Dương Mi vuốt râu hận hận không cam lòng nói.

Đồng thời, trong lòng y cũng không khỏi lộ ra một tia kinh hoảng, khai thiên chứng đạo là phương pháp mạnh nhất trong ba phương pháp chứng đạo, không chỉ mạnh hơn Hồng Quân, thậm chí còn mạnh hơn y, có thể không hoảng sao?

Đây tuyệt đối không phải nói quá, trên thực tế Hồng Quân trảm tam thi chứng đạo, sau khi chứng đạo tu vi vừa mới đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Y dùng không gian pháp tắc chứng đạo, cũng chỉ tốt hơn Hồng Quân một chút, nhưng tuyệt đối không đạt đến trình độ Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong của Đế Tôn.

Nhìn khắp Hồng Hoang, Đế Tôn tuyệt đối là đệ nhất cường giả không thể tranh cãi!

Dù đã quen làm lão tam vạn năm trong Hỗn Độn, nhưng bị Đế Tôn, một cường giả bản địa Hồng Hoang, đè đầu, Dương Mi trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng uất ức.

Nhưng sau uất ức, lại là vô tận lo lắng.

Đế Tôn mạnh như vậy, nữ nhân của Đế Tôn cũng sắp chứng đạo, ngày tháng của y sắp không dễ chịu rồi!

"Phu quân, người…?" Phượng Tổ cảm nhận được lại một luồng công đức khổng lồ gia thân, không khỏi kinh ngạc mở mắt, nhìn về phía Đế Tôn.

Nàng không ngờ Đế Tôn lại thần kỳ lấy công đức ra cho nàng đột phá, ngoài kinh ngạc ra cũng vô cùng cảm động.

"Không cần nói nhiều, tiếp tục đột phá Hỗn Nguyên!" Đế Tôn mỉm cười nói.

"Vâng, phu quân!" Phượng Tổ mắt lộ vẻ cảm kích, gật đầu thật mạnh, tuân theo ý chỉ của Đế Tôn nhanh chóng luyện hóa Khai Thiên công đức.

Nàng biết, chỉ có luyện hóa công đức thành công đột phá Hỗn Nguyên, mới là sự báo đáp lớn nhất đối với Đế Tôn. 111.

Chương 168

Trong chốc lát, khí thế vừa suy kiệt lại điên cuồng tăng vọt, trở nên càng thêm uy mãnh, thế như chẻ tre, một đi không trở lại!

"Thật không ngờ Đế Tôn đại nhân lại có nhiều Thiên Đạo công đức như vậy!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ càng thêm kinh ngạc, sự quý giá của công đức họ đều biết rõ.

Vậy mà Đế Tôn trước là kiến lập Thiên Đình nhận được công đức, tiếp theo lại lấy ra một phần công đức nữa.

Họ không hề nghi ngờ, nếu Phượng Tổ chứng đạo không đủ công đức, Đế Tôn có thể tiếp tục lấy ra một phần nữa.

Điều này khiến ánh mắt mọi người nhìn Đế Tôn không khỏi càng thêm cuồng nhiệt, đều không nhịn được ảo tưởng nếu được Đế Tôn thưởng thức, sau đó Đế Tôn cũng ban cho một phần công đức, vậy thì phát tài rồi!

Đến mức việc Phượng Tổ chứng đạo họ cũng không thèm xem nữa, bởi vì căn bản không cần thiết phải xem, Đế Tôn đã ra tay rồi, Phượng Tổ có thể thất bại nữa sao?

"Ầm!" Quả nhiên, lúc này, chỉ nghe một tiếng sét kinh thiên vang lên, sau lưng Phượng Tổ hiện ra hư ảnh phượng hoàng vô cùng khôi vĩ, toàn thân lửa cháy bao phủ, khí thế kinh thiên, nhuộm đỏ cả chín tầng trời.

Trên hư không phía trên phượng hoàng, từng đạo sấm sét màu tím to như cột đá giáng xuống, tỏa ra khí tức hủy diệt, điên cuồng đánh vào hư ảnh phượng hoàng, phảng phất như muốn oanh tạc phượng hoàng thành tro bụi.

Phượng hoàng ngẩng đầu, ánh mắt cuồng ngạo bễ nghễ, vỗ mạnh hai cánh, múa lượn trong biển sấm, không những không bị sấm sét làm bị thương, ngược lại còn nuốt sấm sét vào bụng, thân hình bành trướng, khí thế tăng vọt.

Chẳng mấy chốc, khí thế đã đạt đến cực hạn.

Nàng trước tiên bổ nhào một cái, phảng phất như xuống đến cửu u, không ngừng tích lực, tiếp theo bỗng nhiên quay đầu bay lên, phá vỡ biển sấm, xông thẳng lên hư không.

"Ầm ầm!" Biển sấm vỡ nát, hư không nổ tung.

Một luồng khí thế kinh khủng khiến trời đất biến sắc từ trên người Phượng Tổ bộc phát, trong nháy mắt quét qua toàn bộ đại lục Hồng Hoang, khiến hàng tỷ vạn chúng sinh quỳ lạy.

Phượng Tổ, chứng đạo!

"Ha ha ha!" Đế Tôn nhìn Phượng Tổ đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không nhịn được cười lớn sảng khoái.

Dù y biết dưới sự gia trì của Khai Thiên công đức, Phượng Tổ tuyệt đối có thể phá vỡ bình cảnh, chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng y vẫn cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nguyên nhân đơn giản, đây chỉ là một lần thử nghiệm và thăm dò, y muốn xem sự áp chế của Thiên Đạo rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Ngoài việc dựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành thánh, các đại năng bản địa của Hồng Hoang có thật sự không thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không.

Bây giờ, câu trả lời đã rõ ràng.

Sự áp chế của Thiên Đạo cũng không lợi hại đến thế, chỉ cần công đức đủ nhiều đủ lớn, Thiên Đạo không thể áp chế được.

Dù sao Thiên Đạo cũng là tổng hợp của các quy tắc, bản thân nó cũng phải tuân thủ quy tắc, chứ không phải muốn làm gì thì làm!

Như vậy, chỉ cần mưu hoạch tốt, hôm nay y có thể để Phượng Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên, tương lai y có thể để nhiều người hơn nữa chứng đạo Hỗn Nguyên!

"Chúng thần cung hạ Đế Tôn Thiên Đế, cung hạ Phượng Tổ Thiên Hậu chứng đạo, Thiên Đình thống nhất Hồng Hoang, công đức vô lượng!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và những người khác lập tức dẫn đầu vô số tu sĩ Thiên Đình hướng về phía Đế Tôn cung hạ.

Mặt họ đỏ bừng, ánh mắt kích động, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn, phảng phất như chính mình đã chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng cũng không kém bao nhiêu, Đế Tôn và Phượng Tổ, hai vị chủ nhân của Thiên Đình, đều là cường giả đã chứng đạo, ở Thiên Đình đi theo Đế Tôn, họ cảm thấy vô cùng vinh dự.

Đế Tôn có thể giúp Phượng Tổ chứng đạo, tương lai không chừng cũng có thể giúp họ chứng đạo, suy đoán này hợp tình hợp lý, đương nhiên khiến họ vô cùng mong đợi.

Đặc biệt là Thường Hi, người được Đế Tôn ban cho cơ duyên, mơ hồ cảm thấy chỉ cần thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ Đế Tôn giao phó, tuyệt đối cũng có thể thuận lợi chứng đạo.

Hưng phấn, kích thích!

"Chúng thần cung hạ Đế Tôn Thiên Đế, cung hạ Phượng Tổ Thiên Hậu chứng đạo, Thiên Đình thống nhất Hồng Hoang, công đức vô lượng!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác cũng kích động đến điên cuồng, tất cả đều liều mạng hô lớn, quỳ lạy

chúc mừng Đế Tôn.

Không còn cách nào khác, bây giờ họ không thể biểu hiện bằng cách khác, chỉ có thể dùng cách này hy vọng có thể khiến Đế Tôn để ý.

"Chúng thần cung hạ Đế Tôn Thiên Đế, cung hạ Phượng Tổ Thiên Hậu, Thiên Đình thống nhất Hồng Hoang, công đức vô lượng!" Trên đại lục Hồng Hoang, tất cả sinh linh tu sĩ cũng lập tức hướng về phía Thiên Đình cung kính quỳ lạy, miệng cuồng nhiệt hô vang.

Họ vốn vẫn luôn sống dưới sự thống trị của Đế Tôn, chúa tể Hồng Hoang, nay Đế Tôn trước là kiến lập Thiên Đình, sau là giúp Phượng Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên, khiến họ đều cảm thấy Đế Tôn thực sự là thiên mệnh sở quy!

Giờ khắc này, toàn bộ Hồng Hoang đều vang lên tiếng cung hạ không dứt.

Chương 169

Nếu những đại năng cường giả đang nghe đạo ở Tử Tiêu Cung nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng sẽ hối hận đến xanh cả ruột, hối hận vì sao lại lên thuyền giặc của Hồng Quân, mà không đến Thiên Đình quan lễ.

Chỉ có ôm được đùi lớn của Đế Tôn, tương lai trong thời đại thánh nhân mới có ngày ngóc đầu lên được!

Hồng Quân và Dương Mi, sắc mặt đều đã đen không thể đen hơn.

Tiếp theo, một cảnh tượng còn kích thích hơn đã xảy ra.

"Đế Tuấn nghe lệnh!" Giữa lúc chúng sinh đang đỉnh lễ mô bái, Đế Tôn đột nhiên hô lớn một tiếng, hạ đạt ý chỉ cho Đế Tuấn.

Phượng Tổ đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã đến lúc để cho siêu cấp đả thủ dưới trướng mình được sắc phong.

"Khải bẩm Đế Tôn Thiên Đế, Đế Tuấn có mặt!" Đế Tuấn lập tức kích động tiến lên, một lần nữa cung kính hành lễ với Đế Tôn, thần tình hưng phấn.

Trực giác mách bảo hắn, Đế Tôn sắp ban cho hắn cơ duyên rồi.

"Hôm nay bản đế lấy danh nghĩa Thiên Đế của Thiên Đình sắc phong cho ngươi, phong ngươi làm Thiên Hoàng của Thiên Đình, hiệp trợ bản đế quản lý Hồng Hoang!

Thiên Đạo và chúng sinh cùng giám sát!" Giọng nói uy nghiêm của Đế Tôn vang vọng khắp mọi ngóc ngách của đại lục Hồng Hoang, để chúng sinh Hồng Hoang đều biết y đang tiến hành sắc phong cho Đế Tuấn.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc giọng nói của Đế Tôn vừa dứt, trên chín

tầng trời lập tức vang lên một tiếng nổ lớn, tựa như Thiên Đạo đang hồi ứng lại Đế Tôn.

Ngay sau đó, trong hư không xuất hiện từng đám mây lành màu vàng, hóa thành luồng sáng công đức khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy Đế Tuấn.

Dưới sự gia trì của đạo công đức này, cảnh giới nguyên thần của Đế Tuấn lập tức tăng vọt, toàn thân không tự chủ bộc phát ra khí thế cường đại, và nhanh chóng tăng lên.

Trong nháy mắt, hắn đã đột phá bình cảnh Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

"Mẹ kiếp, đột phá Chuẩn Thánh?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác đều kinh ngạc đến ngây người như tượng đất, trong lòng sóng lớn cuồn cuộn, chấn động vạn phần.

Họ đều nhìn ra Đế Tuấn cũng giống như họ, đều bị kẹt ở bình cảnh Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhiều năm, không thể đột phá chút nào.

Thế mà hôm nay theo một đạo sắc phong của Đế Tôn, Đế Tuấn đã dễ dàng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thao tác này quả thực làm lóa mắt họ.

Đừng nói là họ, bản thân Đế Tuấn cũng cảm thấy có chút khó tin, không ngờ mình lại đột phá nhanh như vậy.

Đợi khi hoàn hồn, hắn lập tức cao giọng cảm tạ Đế Tôn.

"Vi thần bái tạ Đế Tôn Thiên Đế, nguyện vì Thiên Đế đại nhân hiệu tử mệnh!" "Ừm!

Về chỗ!" Đế Tôn gật đầu, rất hài lòng với sự trung thành của Đế Tuấn, không uổng công sắc phong Đế Tuấn làm Thiên Hoàng.

Thiên Hoàng, ở Thiên Đình, thân phận chỉ đứng sau y và Phượng Tổ.

À, và những người phụ nữ của y!

"Chúc mừng đại huynh!" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức chúc mừng Đế Tuấn.

"Chúc mừng Thiên Hoàng!" Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi cũng lần lượt chúc mừng Đế Tuấn, sau đó ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía Đế Tôn, vô cùng mong đợi.

Đế Tuấn đã được sắc phong, tiếp theo không phải là đến lượt họ sao!

Họ cũng muốn trở thành Chuẩn Thánh!

"Thái Nhất nghe lệnh!" Đế Tôn không chậm trễ, dưới ánh mắt chấn động của mọi người, tiếp tục bắt đầu màn sắc phong điên cuồng của mình.

Dù sao, buổi giảng đạo của Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung sẽ truyền xuống pháp môn Trảm Tam Thi, đến lúc đó Tam Thanh và những người khác đều sẽ tấn thăng thành cường giả Chuẩn Thánh.

Vì vậy, những siêu cấp đả thủ dưới trướng y đương nhiên cũng không thể lạc hậu, tất cả đều phải tăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Khải bẩm Đế Tôn Thiên Đế, Thái Nhất có mặt!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng kích động tiến lên, chờ đợi sắc phong của Đế Tôn.

"Hôm nay bản đế lấy danh nghĩa Thiên Đế của Thiên Đình, sắc phong ngươi làm Đông Hoàng của Thiên Đình, hiệp trợ bản đế quản lý đại lục Hồng Hoang, Thiên Đạo và chúng sinh cùng giám sát!" Đế Tôn lập tức cất giọng sang sảng.

Giọng nói uy nghiêm, một lần nữa vang vọng khắp đại lục Hồng

Hoang.

Chương 170

"Ầm!" Trên bầu trời Thiên Đình lại vang lên một tiếng nổ lớn, Thiên Đạo hồi ứng lại sự sắc phong của Đế Tôn.

Chẳng mấy chốc, lại một đám mây lành công đức từ hư không tuôn ra, hóa thành luồng sáng công đức khổng lồ rơi xuống người Đông Hoàng Thái Nhất.

Cảnh giới nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất cũng tăng vọt, cũng theo đó bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Thái Nhất bái tạ Đế Tôn Thiên Đế, nguyện vì Thiên Đế đại nhân hiệu tử mệnh!" Đông Hoàng Thái Nhất giọng điệu kích động, lập tức cao giọng bái tạ Đế Tôn.

"Tốt!

Về chỗ!" Đế Tôn phất tay cho Đông Hoàng Thái Nhất lui, rồi lại nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa.

"Phục Hy nghe lệnh!" "Nữ Oa nghe lệnh!" "Khải bẩm Đế Tôn Thiên Đế đại nhân, Phục Hy (Nữ Oa) có mặt!" Phục Hy và Nữ Oa cũng thần tình kích động tiến lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn Đế Tôn.

Đế Tôn không do dự, lập tức lấy danh nghĩa Thiên Đế tiến hành sắc phong cho Phục Hy và Nữ Oa, Phục Hy làm Hy Hoàng của Thiên Đình, Nữ Oa làm Wa Hoàng của Thiên Đình.

Theo sau sắc phong, Thiên Đạo lập tức giáng xuống hai luồng sáng công đức, bao phủ Phục Hy và Nữ Oa, Phục Hy và Nữ Oa cũng lần lượt tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Phục Hy (Nữ Oa) bái tạ Đế Tôn Thiên Đế, nguyện vì Thiên Đế đại nhân hiệu tử mệnh!" Phục Hy và Nữ Oa cũng học theo Đế Tuấn

và Đông Hoàng Thái Nhất, kích động bái tạ Đế Tôn.

Đến đây, dưới trướng Đế Tôn đã có thêm bốn đại cường giả Chuẩn Thánh, là Tứ Hoàng của Thiên Đình, cùng Đế Tôn cai quản Thiên Đình, trị lý Hồng Hoang.

Nhất Đế Tứ Hoàng, không có vấn đề gì!

À, còn có Hi Hòa và Thường Hi, Đế Tôn cũng không quên.

Nhưng y không sắc phong hai nàng làm Thiên Hoàng, mà sắc phong làm Nguyệt Thần của Thiên Đình.

Theo sau sắc phong, Thiên Đạo vẫn giáng xuống hai luồng công đức, Hi Hòa và Thường Hi cũng lần lượt tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Hi Hòa (Thường Hi) bái tạ Đế Tôn Thiên Đế, nguyện vì Thiên Đế hiệu tử mệnh!" Hi Hòa và Thường Hi vui mừng vạn phần, cũng hướng về phía Đế Tôn cúi người bái tạ.

Đến đây, sáu đại Chuẩn Thánh, đều được Đế Tôn sắp xếp rõ ràng.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác đều xem đến ngây người, không ngờ hôm nay đến Thiên Đình quan lễ ngoài việc chứng kiến Phượng Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên, còn chứng kiến sự ra đời của sáu đại cường giả Chuẩn Thánh, thật sự không uổng chuyến này.

Đồng thời, trong lòng họ cũng nóng rực, ánh mắt vô cùng hâm mộ nhìn sáu người Đế Tuấn.

Giờ khắc này, họ hận không thể sinh sớm trăm vạn năm, bái nhập dưới trướng Đế Tôn.

Nếu vậy, hôm nay đấu tranh để thành Chuẩn Thánh rồi.

Đáng tiếc, họ đều không có phúc duyên đó, chỉ có thể nhìn sáu đại

Chuẩn Thánh như Đế Tuấn mà thèm thuồng không thôi.

Tiếp theo, Đế Tôn vẫn không dừng lại, tiếp tục sắc phong các cường giả tu sĩ của Phượng hoàng tộc trước đây.

Ví dụ như Hoàng Lam và bảy nữ tử khác, được Đế Tôn sắc phong làm Nam Đẩu Thất Tinh Quân.

Tương tự, cũng có Bắc Đẩu Thất Tinh Quân.

Phàm là người được Đế Tôn sắc phong, toàn bộ đều được công đức gia thân, tăng lên một cảnh giới!

Dù không tấn cấp thành Chuẩn Thánh như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi sáu người, nhưng số lượng lại nhiều hơn, cảnh tượng càng chấn động hơn!

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác đều chấn kinh đến tê dại, hâm mộ đến chảy cả nước miếng rồi có hay không.

Những cảnh tượng ở Thiên Đình hôm nay, tuyệt đối có thể được ghi vào sử sách Hồng Hoang, được hậu thế lưu truyền rộng rãi.

"Tiếp theo, bản đế sẽ giảng đạo trăm năm, tất cả hãy nghe cho kỹ!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Đã phát phúc lợi cho người Thiên Đình rồi, cũng nên phát một chút cho các đại năng tu sĩ đến quan lễ, không thể để họ đi một chuyến tay không.

"Chúng thần bái tạ Đế Tôn Thiên Đế đại nhân!" 112.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác lập tức kích động mừng như điên, cuối cùng cũng có thể nhận được chút lợi ích.

Chương 171

Họ lập tức bái tạ Đế Tôn, sau đó tất cả đều ngồi xếp bằng tại chỗ, ánh mắt chăm chú nhìn Đế Tôn, chờ đợi Đế Tôn giảng đạo.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và các cường giả Thiên Đình khác cũng như vậy, ngay cả Phượng Tổ cũng không ngoại lệ.

Đừng nhìn Phượng Tổ cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng trong lòng nàng, Đế Tôn vẫn mạnh hơn nàng rất nhiều.

Vì vậy, có thể nghe Đế Tôn giảng đạo, nàng cũng cảm thấy mong đợi.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều đã chuẩn bị xong, Đế Tôn cũng chính thức bắt đầu giảng, giọng nói vang vọng khắp cả Thiên Đình.

Dù không có Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng y có Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, tu luyện Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, ngưng luyện ức vạn tinh thần, đối với việc tu luyện các loại sức mạnh thuộc tính cảm ngộ vô cùng sâu sắc, đối với thiên địa chí lý cảm ngộ càng thêm sâu sắc, giảng đạo tuyệt đối không thua kém Hồng Quân, thậm chí còn hơn thế nữa. 113.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác tức thì nghe đến mức mê mẩn, cảm giác những chỗ mơ hồ mông lung lập tức được tháo gỡ, có cảm giác bừng tỉnh hiểu ra.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi sáu đại cường giả Chuẩn Thánh cũng đều thu hoạch không nhỏ, ngay cả Phượng Tổ cũng liên tục gật đầu. 114.

Không biết không hay, trăm năm thời gian trôi qua, Đế Tôn cũng ngừng giảng đạo.

“Bản đế giảng đạo kết thúc, nếu có vấn đề, có thể nêu ra!” Đế Tôn nhàn nhạt nói.

Giống như Hồng Quân lần đầu giảng đạo trong Hồng Hoang nguyên bản cho phép người khác đặt câu hỏi, đây là khâu quan trọng nhất để ra vẻ.

Nếu không có ai đặt câu hỏi, làm sao ra vẻ được đây?

Đế Tôn ánh mắt lướt qua Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những người khác, chờ đợi họ đặt câu hỏi.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những người khác tức thì rục rịch, dù sao đây cũng là cơ hội biểu hiện hiếm có.

Nếu biểu hiện xuất sắc, không chừng sẽ được Đế Tôn để mắt đến.

Thế là, đầu óc họ bắt đầu vận chuyển nhanh chóng, muốn đưa ra một câu hỏi tốt nhất, nếu không, một câu hỏi quá tùy tiện có thể sẽ phản tác dụng.

“Dám hỏi Đế Tôn Thiên Đế, thế nào là chứng đạo?” Sau một hồi suy nghĩ nghiêm túc, Trấn Nguyên Tử lên tiếng trước tiên.

“Bất tử bất diệt, không dính nhân quả, vạn kiếp không mài!” Đế Tôn cười nhạt giải thích.

Ngữ khí của y bình thản tùy ý, phảng phất như đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng nghe vào tai Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác, lại cảm thấy vô cùng chấn động.

Bất tử bất diệt, cường giả chứng đạo!

Cường giả chứng đạo, mạnh mẽ đến thế này sao!

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều sùng bái cuồng nhiệt

nhìn Đế Tôn.

Lúc này, Đế Tôn lại bổ sung một câu: "Dưới chứng đạo, đều là con kiến!" "Hít!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác lập tức không tự chủ hít một hơi khí lạnh, tất cả đều bị câu nói của Đế Tôn làm cho kinh ngạc.

Lúc này, họ mới ý thức được sự chênh lệch với cường giả đã chứng đạo.

Trước mặt cường giả đã chứng đạo, họ không khác gì con kiến, đều yếu đuối đáng thương.

"Dám hỏi Đế Tôn Thiên Đế, vậy làm thế nào mới có thể chứng đạo?" Minh Hà lập tức hỏi tiếp.

Không có ai muốn làm con kiến, huống chi là những đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp cao ngạo như họ.

Vì vậy, họ muốn biết phương pháp chứng đạo, khao khát cũng có thể chứng đạo.

"Theo như bản đế biết, phương thức chứng đạo có ba loại!" Đế Tôn kiên nhẫn giải thích.

"Vậy mà có ba loại phương pháp!" 115.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác tức thì kích động, theo họ thấy, nếu đã có nhiều phương thức như vậy thì dốc hết toàn lực chắc chắn sẽ có một cách chứng đạo.

Chương 172

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và sáu đại cường giả Chuẩn Thánh khác cũng dỏng tai lên, chăm chú nghe Đế Tôn giảng giải, những điều này họ cũng không biết.

Ngay cả Phượng Tổ cũng đầy hiếu kỳ, nàng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoàn toàn là nhờ Đế Tôn giúp đỡ, đối với những kiến thức liên quan này, nàng thật sự một chút cũng không biết.

Trong ánh mắt nàng lấp lánh ánh sáng sùng bái, vì có một người đàn ông như Đế Tôn mà cảm thấy tự hào kiêu hãnh.

"Loại thứ nhất là dĩ lực chứng đạo, phương pháp này khó khăn nhất, nhưng sau khi chứng đạo thực lực mạnh nhất!" "Loại thứ hai là trảm thi chứng đạo, phương pháp này xem ra dễ dàng hơn một chút, nhưng thực tế là đi đường tắt, sau khi chứng đạo thực lực cũng đứng thứ hai!" "Loại thứ ba là công đức chứng đạo, phương thức chứng đạo này tuy sau khi chứng đạo thực lực thấp hơn, nhưng lại an toàn nhất!" Đế Tôn lần lượt giải thích ba phương thức chứng đạo cho mọi người, đồng thời cũng giảng luôn cả đạo Trảm Thi mà Hồng Quân sáng tạo ra.

Y chẳng quan tâm đó có phải là do Hồng Quân sáng tạo hay không, Hồng Hoang cũng không có bản quyền, đương nhiên là vậy.

Nhưng, y không cố ý bôi đen Hồng Quân, đạo Trảm Thi của Hồng Quân quả thực không ra sao.

Dù xem ra giúp tu sĩ tấn cấp Chuẩn Thánh dễ dàng hơn một chút, nhưng thực tế cuối cùng ngoài y ra, căn bản không có ai thực sự trảm thi chứng đạo.

Ngay cả đệ tử chân truyền của y là Tam Thanh, cuối cùng cũng đều dựa vào Khai Thiên công đức và Lập Giáo công đức mới chứng đạo thành thánh.

Ngay cả đệ tử chân truyền cũng không chơi nổi, pháp môn chứng đạo này có thể thấy cũng không cao minh, không bằng cứ ngoan ngoãn công đức chứng đạo.

Vì vậy, Đế Tôn dù biết trảm thi chứng đạo, cũng tuyệt đối không để người bên cạnh mình đi tu luyện.

Đó thuần túy là lãng phí thời gian, không bằng dùng Thiên Đạo công đức để giải quyết.

Một phần Thiên Đạo công đức không đủ!

Vậy thì hai phần!

May mà Hồng Quân không biết tất cả những điều này, dù sao Đế Tôn đang giảng đạo, y không dám lại như vừa rồi lén lút dò xét, nếu không biết được lời của Đế Tôn, tuyệt đối sẽ trước là kinh ngạc, sau là đại nộ.

Kinh ngạc vì Đế Tôn vậy mà biết đạo Trảm Thi, y còn chưa nói cho Tam Thanh biết.

Đại nộ là vì Đế Tôn lại dám chê bai pháp môn trảm thi chứng đạo mà y khổ công sáng tạo ra như vậy, quả thực không thể nhịn!

Nhưng không cần vội, đợi hai bên giảng đạo đều kết thúc, điều cần biết rồi sẽ biết.

"Không ngờ công đức chứng đạo lại là phương thức an toàn nhất!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác không khỏi nhìn nhau, vạn vạn không ngờ trong mắt họ khó như lên trời, công đức chứng đạo lại là đơn giản nhất, điều này khiến họ làm sao có thể thoát khỏi thân phận con kiến.

Chỉ có sáu người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi thần tình điềm tĩnh, tỏ vẻ đi theo Đế Tôn, căn bản không lo thiếu Thiên Đạo công đức!

"Còn có vấn đề gì không?" Đế Tôn tiếp tục hỏi.

Nếu không có vấn đề gì, y sẽ kết thúc buổi giảng đạo lần này, dù cảm thấy có chút chưa thỏa mãn.

Mọi người liếc nhìn nhau, đều khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Chỉ có Minh Hà ánh mắt do dự một hồi, bỗng nhiên cắn răng kiên định hỏi: "Dám hỏi Thiên Đế đại nhân, Thiên Đế đã dùng phương thức nào để chứng đạo?" "To gan!" Lời của Minh Hà chưa dứt, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và sáu đại Chuẩn Thánh khác đồng thời giận dữ quát lớn, sáu luồng khí thế kinh khủng khóa chặt Minh Hà, phảng phất như chỉ cần Đế Tôn ra lệnh một tiếng, họ sẽ trấn áp Minh Hà.

Bởi vì theo họ thấy, câu hỏi này của Minh Hà là đại bất kính đối với Đế Tôn!

Phương thức chứng đạo của Đế Tôn, sao có thể tùy tiện dò hỏi!?

Minh Hà tức thì run rẩy, toàn thân mồ hôi lạnh túa ra, dù đã sớm liệu được cục diện này, nhưng vẫn bị dọa không nhẹ.

Nhưng, y thật sự muốn biết phương thức chứng đạo của Đế Tôn.

Không chỉ y muốn biết, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác cũng đều muốn biết, chỉ là không to gan như Minh Hà mà thôi.

"Không sao!" Đế Tôn khẽ mỉm cười, giúp Minh Hà hóa giải khí thế của sáu đại Chuẩn Thánh như Đế Tuấn, sau đó lướt mắt nhìn mọi người, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, mở miệng trả lời.

“Bản đế, tại Hỗn Độn khai thiên, dĩ lực chứng đạo!” “Ầm!” Ngay khoảnh khắc giọng nói của Đế Tôn vừa dứt, tất cả đại năng tu sĩ có mặt tại đây đều chấn kinh đến mức không thể diễn tả.

“Dĩ lực chứng đạo, vậy mà là dĩ lực chứng đạo mạnh nhất!” Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ quan lễ khác trong lòng sóng lớn cuồn cuộn, đều trợn tròn hai mắt, không thể tin nhìn Đế Tôn.

Họ cũng không ngờ, phương thức chứng đạo của Đế Tôn lại là dĩ lực chứng đạo mạnh nhất.

Thảo nào Đế Tôn có thể ung dung bình phẩm ba loại phương thức chứng đạo, đây là có thực lực!

Chương 173

Đế Tôn kiến lập Thiên Đình, tự phong Thiên Đế, thống quản Hồng Hoang, danh phó kỳ thực.

"Thiên Đế đại nhân ngầu quá!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác cũng kích động đến cảm giác máu nóng sôi trào, phảng phất như chính họ đã dĩ lực chứng đạo.

Theo họ thấy, chỉ có dĩ lực chứng đạo mới phù hợp với thân phận chí cao vô thượng của Đế Tôn.

Phượng Tổ ánh mắt nhìn về phía Đế Tôn, trong con ngươi tràn đầy vẻ sùng bái.

Nàng vẫn luôn cho rằng Đế Tôn mạnh hơn nàng một bậc, bây giờ xem ra quả nhiên không sai, nàng chỉ công đức chứng đạo, còn Đế Tôn lại dĩ lực chứng đạo, cao thấp lập tức phân rõ.

"Còn có ai muốn hỏi gì không?" Đợi mọi người đều đã chấn kinh xong, Đế Tôn lại cười nhạt mở miệng, màn ra vẻ cần thiết đã xong, nếu không có vấn đề gì, sẽ kết thúc buổi giảng đạo lần này.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác lại liếc nhìn nhau, lần này, tất cả mọi người đều khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không còn vấn đề gì nữa.

Thế là, theo cái phất tay của Đế Tôn, mọi người toàn bộ lui ra, lần lượt rời khỏi Thiên Đình, trở về động phủ của mình.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi sáu đại Chuẩn Thánh cũng bị Đế Tôn đuổi đi, chỉ giữ lại một mình Phượng Tổ.

"Phu quân có gì phân phó?" Phượng Tổ không khỏi tò mò hỏi. 116.

“Sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên cần phải cảm ngộ thiên địa chí lý, ta đã khai phá một vũ trụ tinh thần trong đan điền ẩn chứa thiên địa pháp tắc, nàng có thể ở trong đó tu luyện tham ngộ!” Đế Tôn mỉm cười nói.

Vũ trụ tinh thần trong đan điền của y là một cái hack để tu luyện ở cảnh giới Hỗn Nguyên, cái hack này không chỉ y có thể dùng, mà cũng có thể cho Phượng Tổ sử dụng.

Chỉ cần Phượng Tổ tiến vào vũ trụ tinh thần, cảm ngộ thiên địa chí lý huyền diệu, tu vi sẽ có thể ổn định tăng lên.

Tâm niệm vừa động, Đế Tôn trực tiếp đưa Phượng Tổ vào vũ trụ tinh thần.

“Phu quân, ý của người là ta hiện tại đang ở trong đan điền của người?” Phượng Tổ nhìn ức vạn ngôi sao chậm rãi vận chuyển, tỏa ra uy áp vĩnh hằng và thiên địa chí lý huyền diệu, lập tức không thể tin nhìn Đế Tôn hỏi.

Nàng cũng không ngờ, Đế Tôn vậy mà có thể tu luyện ra một vũ trụ tinh thần trong cơ thể, vô biên vô tận, có thể so sánh với Hồng Hoang, quả thực quá không thể tưởng tượng.

“Không sai, công pháp ta tu luyện khá đặc biệt, cũng vì vậy mới có thể dĩ lực chứng đạo!” Đế Tôn mỉm cười giải thích.

Y hy vọng Phượng Tổ có thể hiểu, không phải y không giúp Phượng Tổ dĩ lực chứng đạo, mà là nền tảng của Phượng Tổ thực sự không đủ, chỉ có thể công đức chứng đạo.

Dù sao cũng phải biết, Hồng Quân, con cưng của khí vận Hồng Hoang, cũng chỉ có thể lui một bước chọn trảm thi chứng đạo, có thể thấy độ khó của dĩ lực chứng đạo lớn đến mức nào.

Thực ra công đức chứng đạo cũng không tệ lắm, chỉ là lúc mới

chứng đạo thực lực yếu một chút, sau này chỉ cần vẫn có thể kiếm đủ Thiên Đạo công đức, hoặc giống như Đế Tôn mở một cái hack, thực lực vẫn có thể tăng vọt như tên lửa.

"Ừm, thiếp thân hiểu!" Phượng Tổ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, có thể chứng đạo Hỗn Nguyên nàng đã rất mãn nguyện, không dám xa cầu dĩ lực chứng đạo như Đế Tôn.

"Vậy sau này nàng cứ ở đây tu luyện, củng cố cảnh giới, tăng tu vi!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Phượng Tổ là nữ nhân của y, đã giúp Phượng Tổ chứng đạo, vậy đương nhiên hy vọng tu vi của Phượng Tổ có thể tiếp tục tăng lên, chứ không phải từ đó dừng lại không tiến, tương lai ngay cả Chuẩn Đề, người có thực lực yếu nhất trong ngũ đại thánh nhân dưới trướng Hồng Quân, cũng không đánh lại, vậy thật sự là mất mặt!

"Thiếp thân đều nghe theo sự sắp xếp của phu quân!" Phượng Tổ lập tức gật đầu đáp ứng.

Nàng cũng hy vọng tương lai có thể giúp đỡ Đế Tôn, nơi này có thể giúp nàng tu luyện tốt hơn, đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Thế là, Đế Tôn liền để Phượng Tổ ở lại trong vũ trụ tinh thần đan điền.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Bên Thiên Đình tuy đã kết thúc, nhưng buổi giảng đạo của Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung vẫn đang tiếp tục.

Nhưng, cũng không kéo dài quá lâu, dù sao đạo mà Hồng Quân giảng lần này nhiều nhất cũng không vượt quá cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đơn giản dễ hiểu, các đại năng tu sĩ có mặt cơ bản đều có thể lý giải.

À, trừ Thập Nhị Tổ Vu ra, họ thật sự chỉ đến cho đủ số, không tu

nguyên thần, căn bản không hiểu Hồng Quân đang giảng gì.

Cuối cùng, sau khi giảng xong toàn bộ nội dung của lần này, Hồng Quân cũng ngừng giảng đạo, lướt mắt nhìn mọi người trong sân, chuẩn bị cho màn ra vẻ cuối cùng.

“Buổi giảng đạo lần này của bần đạo đến đây là hết, có vấn đề gì có thể cứ việc nêu ra!” Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Chương 174

Thế là, Tam Thanh lập tức phối hợp với Hồng Quân bắt đầu ra vẻ.

"Dám hỏi sư tôn, thế nào là Thánh nhân?" Lão Tử hỏi trước tiên.

"Thánh nhân không dính nhân quả, bất tử bất diệt, vạn kiếp không mài!" Hồng Quân trả lời, "Dưới Thánh nhân đều là con kiến!" Lời của y giống hệt Đế Tôn, dù sao từ một phương diện nào đó mà nói, chứng đạo Hỗn Nguyên và chứng đạo thành thánh cũng không có gì khác biệt, sự khác biệt duy nhất là nguyên thần có ký thác vào Thiên Đạo hay không.

Thế là, tu sĩ trong Tử Tiêu Cung cũng đồng dạng bị chấn kinh, ý thức được sự chênh lệch trời vực giữa họ và cường giả đã chứng đạo!

"Dám hỏi sư tôn, làm thế nào để thành thánh?" Nguyên Thủy theo sát hỏi.

Côn Bằng, Hồng Vân và các đại năng tu sĩ khác nghe vậy, đều không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Hồng Quân.

"Phương pháp chứng đạo vạn ngàn, nhưng phương thức chứng đạo theo như bần đạo biết có thể quy kết thành ba loại!" Hồng Quân cũng kiên nhẫn giải thích.

"Loại thứ nhất là dĩ lực chứng đạo, phương pháp này tuy sau khi chứng đạo thực lực mạnh nhất, nhưng lại khó khăn nhất!

Bàn Cổ đại thần chính là dùng phương thức này chứng đạo!" Vì sự hạn chế của Thiên Đạo, y cũng không biết Bàn Cổ đại thần dĩ lực chứng đạo chứng được Hỗn Độn đại đạo, chứ không phải Thiên Đạo của Hồng Hoang!

Nhưng khi nói đến đây, y đột nhiên dừng lại, nghĩ đến Đế Tôn, kẻ đã chiếm hết sự chú ý khi chứng đạo lúc đó.

Bây giờ y còn không biết Đế Tôn đã chứng đạo lúc nào, lại bằng phương thức nào, lúc này liền không khỏi cảm thấy Đế Tôn không phải là dĩ lực chứng đạo.

Nhưng nhanh chóng liền xua đi ý nghĩ này, theo y thấy, Bàn Cổ đại thần dĩ lực chứng đạo còn thất bại, Đế Tôn sao có thể thành công?

Đây là kết quả của tư duy định hình!

"Phương thức thứ hai là trảm thi chứng đạo, phương pháp này do bần đạo tự sáng tạo, tuy sau khi chứng đạo thực lực kém hơn dĩ lực chứng đạo, nhưng tương đối dễ dàng!" Hồng Quân lại tiếp tục nói.

Y đặc biệt nhấn mạnh trảm thi chứng đạo là do mình sáng tạo, hy vọng có thể dựa vào đó để xây dựng hình tượng cao lớn trong lòng mọi người, tránh bị Đế Tôn so sánh mà thua kém.

Nhưng y tuyệt đối không ngờ Đế Tôn đã sớm truyền ra pháp môn trảm thi chứng đạo mà y lấy làm tự hào, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những đại năng tu sĩ đến Thiên Đình khác đã sớm biết rồi.

Đợi sau khi các đại năng tu sĩ nghe đạo ở Tử Tiêu Cung trở về so sánh, e rằng y không những không vì thế mà hình tượng cao lớn, ngược lại còn trở thành một trò cười!

Tất nhiên, hiện tại Hồng Quân không biết, tu sĩ trong Tử Tiêu Cung càng không biết, liền cảm thấy Hồng Quân, vị thánh nhân này, quả thực rất lợi hại, vậy mà có thể tự sáng tạo ra pháp môn chứng đạo, xem ra tranh giành chỗ ngồi cũng không uổng công.

Còn Tam Thanh, ba đệ tử của Hồng Quân, thì càng đắc ý không thôi, cho rằng chỉ cần tiếp tục đi theo Hồng Quân tu hành, có thể học được pháp môn Trảm Thi, giống như Hồng Quân chứng đạo thành

thánh.

“Phương thức thứ ba là công đức thành thánh, tức là dùng vô lượng công đức quán thể, phương pháp này đơn giản nhất, nhưng sau khi chứng đạo thực lực cũng yếu nhất!” Hồng Quân lại nói.

Đồng thời, trong lòng y cũng đang tự an ủi, Đế Tôn tuy giúp Phượng Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng lại là công đức chứng đạo, sớm muộn cũng sẽ bị bỏ lại phía sau, không cần quá lo lắng.

Nhưng, y nằm mơ cũng không ngờ, Đế Tôn có thể mở hack cho Phượng Tổ, tuy là công đức chứng đạo, nhưng tốc độ tu hành tương lai tuyệt đối không chậm.

“Dám hỏi sư tôn, thế nào là trảm thi?” Đợi Hồng Quân trả lời xong câu hỏi trước, Thông Thiên lại không thể chờ đợi được nữa hỏi.

Những điều này Hồng Quân trước đây cũng chưa nói với họ, vì vậy họ rất cấp thiết muốn biết nội dung cụ thể.

Thế là, Hồng Quân lại tốn một khoảng thời gian, giảng giải pháp môn Trảm Thi cho mọi người.

Đây là chuyện y tự hào nhất, vì vậy không ngại tốn thêm chút thời gian vào phương diện này.

Đợi giảng xong pháp môn Trảm Thi, y lại tiếp tục hỏi.

“Còn có vấn đề gì không?” “Dám hỏi lão sư, ai có thể thành thánh?” Tiếp Dẫn ngồi trên bồ đoàn thứ tư nắm bắt cơ hội hỏi.

Dù đã được Hồng Quân ngầm hứa hẹn, nhưng lúc này y vẫn không nhịn được muốn xác nhận lại lần nữa.

Thế là, các đại năng tu sĩ có mặt đều im lặng, chăm chú nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân liếc nhìn mọi người có mặt, không trực tiếp trả lời câu

hỏi này, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lấy ra sáu đạo Hồng Mông Tử Khí.

Không còn cách nào khác, vì Nữ Oa bị Đế Tôn bắt đi không đến Tử Tiêu Cung, nên Hồng Quân chỉ có thể tạm thời giữ lại đạo Hồng Mông Tử Khí của Nữ Oa, vốn dĩ nên là bảy đạo Hồng Mông Tử Khí bỗng biến thành sáu đạo.

Sáu đạo Hồng Mông Tử Khí giống như sáu con thần long màu tím, bay lượn trong tay Hồng Quân, tỏa ra khí tức pháp tắc huyền ảo khó lường.

Chương 175

"Hả?" Tam Thanh và những người khác đều không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, không biết sáu đạo tử khí này là vật gì, lại có liên quan gì đến việc thành thánh.

"Hồng Mông Tử Khí, cũng là cơ sở thành thánh, có được một đạo liền có thể thành thánh!" Hồng Quân lạnh nhạt mở miệng.

Thế là, cả Tử Tiêu Cung sôi sục, tất cả đều ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào sáu đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Quân, hận không thể bây giờ có thể lấy được một đạo.

Trong lòng họ cũng trở nên vô cùng căng thẳng, bởi vì ngụ ý của Hồng Quân cũng đã nói cho họ biết chỉ có sáu người có thể chứng đạo thành thánh.

"Thái Thanh Lão Tử, là thủ lĩnh của Bàn Cổ Tam Thanh!

Nên là đại đệ tử dưới trướng bần đạo, có thể thành thánh!" Hồng Quân nhìn về phía Lão Tử nói.

Đồng thời, y liền ban một đạo Hồng Mông Tử Khí cho Lão Tử.

Rõ ràng, y đang bắt đầu phân phát Hồng Mông Tử Khí.

Vốn dĩ, theo sự phát triển của Hồng Hoang nguyên bản, y không nên phát Hồng Mông Tử Khí trong lần giảng đạo đầu tiên.

Nhưng để xây dựng hình tượng cao lớn, không bị Đế Tôn đè lên trên, không còn cách nào khác, y chỉ có thể đem tất cả bảo bối át chủ bài ra trước, để chúng sinh Hồng Hoang biết rằng vị thánh nhân này không phải là quả hồng mềm!

"Đệ tử bái tạ sư tôn!" Lão Tử lập tức mừng rỡ, lập tức thu Hồng Mông Tử Khí vào trong nguyên thần, sợ bị người khác cướp mất.

“Ngọc Thanh Nguyên Thủy, xếp thứ hai trong Bàn Cổ Tam Thanh, là nhị đệ tử dưới trướng bần đạo, có thể thành thánh!” Hồng Quân lại nhìn về phía Nguyên Thủy nói.

Đồng thời, y cũng dưới ánh mắt mong đợi của Nguyên Thủy ban cho Nguyên Thủy một đạo Hồng Mông Tử Khí.

“Đệ tử bái tạ sư tôn!” Nguyên Thủy cũng nhanh chóng thu lấy một đạo Hồng Mông Tử Khí, thu vào trong nguyên thần.

“Thượng Thanh Thông Thiên, xếp thứ ba trong Bàn Cổ Tam Thanh, nên là tam đệ tử của bần đạo, có thể thành thánh!” Hồng Quân tiếp tục nói.

Y ban đạo Hồng Mông Tử Khí thứ ba cho Thông Thiên, đồng thời cũng nói rõ Thông Thiên có thể thành thánh.

Cuối cùng, y nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: “Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi từ đại lục Tây Phương đến, có thể làm ký danh đệ tử dưới trướng bần đạo, cũng có thể thành thánh!” Nói xong, y liền dưới ánh mắt kích động hưng phấn của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ban cho hai người mỗi người một đạo Hồng Mông Tử Khí.

“Đệ tử bái tạ lão sư!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vui mừng như điên, vội vàng bái tạ Hồng Quân, và thu lấy Hồng Mông Tử Khí.

Đến đây, sáu đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Quân đã phân đi năm đạo, chỉ còn lại đạo cuối cùng.

Côn Bằng, Hồng Vân và các đại năng tu sĩ khác không khỏi lo lắng, chỉ còn một đạo Hồng Mông Tử Khí, cơ hội có được quá mong manh.

Đồng thời, mọi người cũng phản ứng lại, năm chiếc bồ đoàn kia không phải tùy tiện đặt ở đó, mà ẩn chứa cơ duyên sâu xa.

Ai ngồi trên bồ đoàn đó, có thể sẽ được Hồng Quân thu làm đệ tử,

và nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí, tương lai chứng đạo thành thánh.

Thế là, Hồng Vân trong lòng âm thầm hối hận, còn Côn Bằng thì vừa hối hận vừa căm hận Hồng Vân.

Theo y thấy, nếu không phải Hồng Vân ngu ngốc nhường chỗ cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, y sẽ không bị liên lụy, khiến y mất đi bồ đoàn thánh vị quý giá.

Lúc này, Hồng Quân dưới ánh mắt căng thẳng của mọi người, tiện tay ném đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng ra.

"Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, người có duyên có thể có được!" Theo giọng nói của y vừa dứt, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng liền bay lượn quanh mọi người trong Tử Tiêu Cung, cuối cùng rơi vào tay Hồng Vân.

Hồng Vân tức thì mừng không kể xiết, vốn đang hối hận vì mất đi bồ đoàn thánh vị, không ngờ Hồng Mông Tử Khí lại mất mà tìm lại được.

"Đệ tử bái tạ lão sư!" Hồng Vân lập tức bái tạ Hồng Quân, đồng thời cẩn thận thu Hồng Mông Tử Khí vào trong nguyên thần.

Cách đó không xa, trong đôi mắt âm u của Côn Bằng lóe lên một tia âm lãnh, vốn chỉ căm hận Hồng Vân, nhưng bây giờ y hận không thể giết chết Hồng Vân.

Dù sao cũng không lo thiếu, chỉ lo không đều, nếu cả Hồng Vân và y đều không có Hồng Mông Tử Khí thì thôi, nhưng Hồng Vân có, y không có, trong lòng sao có thể cân bằng.

Hồng Vân đối với điều này hoàn toàn không biết, còn vì thế mà cảm thấy hớn hở.

Phân xong Hồng Mông Tử Khí, Hồng Quân vẫn không nhàn rỗi,

lại bắt đầu lấy ra những bảo bối thu thập được trong những năm qua, chuẩn bị phân bảo.

Vẫn là câu nói đó, để xây dựng hình tượng cao lớn, để không bị Đế Tôn đè lên trên, y phải đem tất cả bảo bối át chủ bài ra hết.

Chương 176

"Bần đạo những năm qua thu thập được không ít bảo vật, nay thành thánh vô dụng, hôm nay liền ban cho các ngươi." Hồng Quân nhàn nhạt mở miệng.

Vậy thì bây giờ vấn đề đến rồi, Tru Tiên Tứ Kiếm vốn nên ban cho Thông Thiên, sau khi tru sát La Hầu đã bị Đế Tôn dùng một loạt thao tác khó lường cưỡng ép phân đi.

Nay Hồng Quân không còn Tru Tiên Tứ Kiếm, nên lấy bảo bối gì ban cho Thông Thiên?

Bất đắc dĩ, trong tay Hồng Quân chỉ có Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên là hai món Tiên Thiên Chí Bảo, lần lượt ban cho Lão Tử và Nguyên Thủy, căn bản không có cách nào ban cho Thông Thiên.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, có Tru Tiên Tứ Kiếm còn quý hơn cả chí bảo, có thể khiến Thông Thiên không có ý kiến.

Nhưng bây giờ, gay go rồi!

Hồng Quân cũng biết vấn đề này, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo năm xưa không cướp lại được từ Đế Tôn, bây giờ chỉ có thể cứng rắn mà phân chia.

"Lão Tử, Thái Cực Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo, ban cho ngươi để phòng thân!" Hồng Quân đưa Thái Cực Đồ cho Lão Tử trước.

"Đệ tử bái tạ sư tôn!" Lão Tử vui mừng khôn xiết, kích động nhận lấy Thái Cực Đồ, đôi tay già nua như lần đầu chạm vào phụ nữ, không ngừng vuốt ve trên Thái Cực Đồ.

Lần đầu tiên nhận được bảo bối từ tay Hồng Quân, lại là Tiên Thiên Chí Bảo, không kích động sao được.

“Nguyên Thủy, Bàn Cổ Phiên này cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, ban cho ngươi để phòng thân!” Hồng Quân lại đưa Bàn Cổ Phiên cho Nguyên Thủy.

“Đệ tử bái tạ sư tôn!” Nguyên Thủy cũng phấn khích theo, nhanh chóng nhận lấy Bàn Cổ Phiên, cẩn thận xem xét.

Thông Thiên không nhịn được xoa tay, mong chờ bảo bối của mình.

Thấy hai ca ca đều được Tiên Thiên Chí Bảo, chắc hẳn của mình cũng không kém.

Đáng tiếc, dưới ánh mắt mong chờ của hắn, Hồng Quân chỉ lấy ra một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên này vốn nên ban cho Tiếp Dẫn, bây giờ bị Hồng Quân lấy ra cho đủ số để đưa cho Thông Thiên.

Nếu không, căn bản không qua được ải này.

“Thông Thiên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phòng ngự vô địch, có thể trấn áp khí vận, hôm nay ban cho ngươi để phòng thân!” Hồng Quân đưa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cho Thông Thiên.

Y cố gắng nói những lời tốt đẹp nhất về Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, hy vọng có thể xoa dịu sự bất mãn của Thông Thiên, nhưng rõ ràng không thể lừa được hắn.

“???” Thông Thiên lập tức lộ vẻ mặt đầy dấu hỏi nhìn Hồng Quân, âm thầm chất vấn, tại sao Lão Tử và Nguyên Thủy đều là Tiên Thiên Chí Bảo, đến lượt mình lại hạ cấp thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

Cơ mặt Hồng Quân co giật, cũng rất bất đắc dĩ, y cũng muốn ban

cho Thông Thiên chí bảo, nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm đã bị Đế Tôn cướp mất, biết làm sao đây, tuyệt vọng.

"Ly Địa Diễm Quang Kỳ, một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng ban cho ngươi vậy!" Hồng Quân đành phải lấy ra thêm một linh bảo nữa.

Hai món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đổi một món Tiên Thiên Chí Bảo, chắc có thể xoa dịu sự bất mãn của Thông Thiên rồi chứ.

Y cần Tam Thanh đồng lòng hợp sức chống lại Đế Tôn, không thể để Thông Thiên nảy sinh nội bộ mâu thuẫn vào lúc này.

Nhưng không, Thông Thiên vẫn không chịu bỏ qua, dù sao đó cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, đâu phải Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể so sánh được, dù thêm một món cũng không được.

Ít nhất cũng phải ba món!

"???" Thông Thiên tiếp tục dùng vẻ mặt đầy dấu hỏi nhìn Hồng Quân, âm thầm biểu đạt sự bất mãn.

"Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, cũng là một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bần đạo ban thêm cho ngươi!" Hồng Quân lại lấy ra một linh bảo nữa.

Khi nói sáu chữ cuối cùng, giọng y nhấn mạnh, như thể đang cảnh cáo Thông Thiên đừng được voi đòi tiên.

Hết cách rồi, y cũng không lấy ra được linh bảo tốt nào khác, hai lần đều lấy ra Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ là biết đã hết bài rồi.

"Đệ tử bái tạ sư tôn!" Thông Thiên thấy tốt thì thu, nhận cả ba món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bái tạ Hồng Quân.

Hồng Quân thấy vậy, không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm, cửa ải này xem như đã qua.

Thế là, y nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chương 177

"Tiếp Dẫn, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cũng là một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhận lấy!" Hồng Quân đưa cho Tiếp Dẫn.

Sau đó, trực tiếp bỏ qua Tiếp Dẫn, nói với Chuẩn Đề: "Gia Trì Thần Xử, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhận lấy!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ là đệ tử ký danh, nên y đối phó qua loa hơn nhiều, bất kể ba bảy hai mốt, mỗi người dùng một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cho qua chuyện.

"???" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng lập tức lộ vẻ mặt đầy dấu hỏi nhìn Hồng Quân, kinh ngạc trước hành vi của y.

Côn Bằng, Hồng Vân và các đại năng tu sĩ khác cũng đều kinh ngạc nhìn Hồng Quân, không ngờ y lại phân biệt đối xử như vậy.

Thông Thiên tuy không được Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng nhận được ba món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại chỉ được mỗi người một món, sự chênh lệch này quả thật quá lớn.

Hồng Quân sắc mặt lãnh đạm, như không thấy ánh mắt của mọi người, lại nhìn về phía Đông Vương Công.

"Đông Vương Công, hôm nay bần đạo sắc phong ngươi làm Nam Tiên Chi Thủ, quản lý nam tiên trong thiên hạ, ban cho ngươi Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ để phòng thân!" Lúc này, cuối cùng y cũng lộ ra mục đích thực sự, đó là tìm người chống lại Đế Tôn.

Phải biết rằng Đế Tôn sớm đã là chúa tể Hồng Hoang, thống quản toàn bộ Hồng Hoang, vậy mà bây giờ Hồng Quân lại sắc phong Đông

Vương Công làm Nam Tiên Chi Thủ, dụng tâm hiểm ác của y có thể thấy rõ.

"Nam Tiên Chi Thủ?" Côn Bằng, Hồng Vân và các đại năng tu sĩ khác đều nhíu mày, cũng ý thức được đằng sau chuyện này e là không đơn giản.

Đông Vương Công hơi do dự, rồi nghiến răng, nhận lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, bái tạ Hồng Quân.

"Bái tạ lão sư, đệ tử lĩnh mệnh!" Mặc dù hắn cũng biết làm vậy chẳng khác nào khiêu chiến uy nghiêm của Đế Tôn, nhưng không thể chống lại sự cám dỗ của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hơn nữa, Đế Tôn là cường giả chứng đạo, nhưng Hồng Quân cũng là cường giả Thánh Nhân, không hề thua kém Đế Tôn.

Nếu có Hồng Quân chống lưng, biết đâu thật sự có thể làm nên chuyện lớn ở Hồng Hoang!

Chỉ là, hắn không biết rằng, có Hồng Quân chống lưng cũng vô dụng.

Hồng Quân tuy là Thánh Nhân không giả, nhưng Phượng Tổ bây giờ cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên, y có thể đồng thời chống đỡ được cả Đế Tôn và Phượng Tổ sao?

Dù có thể chống đỡ, vậy có thể chống đỡ được sáu đại cường giả Chuẩn Thánh dưới trướng Đế Tôn là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không?

Rõ ràng là không!

Cho nên, chỉ cần Đông Vương Công dám làm cái chức Nam Tiên Chi Thủ này, chết chắc rồi!

"Ừm!" Hồng Quân khẽ gật đầu, hài lòng với biểu hiện của Đông

Vương Công, lại nhìn về phía Tây Vương Mẫu.

"Tây Vương Mẫu, hôm nay bần đạo sắc phong ngươi làm Nữ Tiên Chi Thủ, quản lý nữ tiên trong thiên hạ, ban cho ngươi Tố Sắc Vân Giới Kỳ để phòng thân!" "Đệ tử đa tạ lão sư!" Tây Vương Mẫu dường như đã lường trước, không hề do dự, nhận lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ mà Hồng Quân ban cho, đồng thời tỏ lòng cảm tạ.

Không còn cách nào khác, cả Tử Tiêu Cung chỉ có mình nàng là nữ tu, Hậu Thổ và Huyền Minh tuy cũng là nữ tu nhưng dù sao cũng là Tổ Vu.

Hồng Quân đã sắc phong Nam Tiên Chi Thủ, vậy chắc chắn cũng sẽ sắc phong Nữ Tiên Chi Thủ, rơi vào đầu nàng cũng là điều tất nhiên.

Hồng Quân là Thánh Nhân, nàng chắc chắn không thể phản kháng ý chỉ của Hồng Quân.

Nhưng trong lòng nàng đã quyết, nếu cái chức vị này chọc giận Đế Tôn, nàng sẽ lập tức đầu hàng!

Tây Vương Mẫu không giống Đông Vương Công dã tâm bừng bừng, căn bản không có ý xưng vương xưng bá.

Mặc dù miệng thì ghét Đế Tôn năm xưa đã nhổ sạch không còn một cây Bàn Đào Thụ nào, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến việc đối đầu với Đế Tôn.

Người quý ở chỗ tự biết mình.

Đế Tôn từ lúc xuất hiện ở Hồng Hoang đã không ngừng tạo ra các loại truyền kỳ, ngay cả Hồng Quân là Thánh Nhân cũng không thể so sánh.

Nếu thật sự cho rằng có Hồng Quân chống lưng là có thể làm càn ở Hồng Hoang, vậy thì kết cục nhất định sẽ rất thảm.

Hồng Quân không biết Tây Vương Mẫu vừa mới quyết định trong lòng sẽ phản bội, thấy nàng vui vẻ nhận lấy, không khỏi hài lòng gật đầu.

Sau đó, y vung tay nói: "Bài giảng đạo lần này kết thúc, bần đạo đã đặt không ít bảo bối bên ngoài Tử Tiêu Cung, các ngươi có thể dựa vào duyên phận mà lấy!" Tiếng nói vừa dứt, thân hình y liền biến mất tại chỗ.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề năm người ngẩn ra một lúc, rồi lập tức lao ra ngoài Tử Tiêu Cung tranh đoạt bảo bối.

Chương 178

Các đại năng tu sĩ khác thấy vậy cũng hoàn hồn, tất cả đều lao ra ngoài, bắt đầu tranh cướp bảo bối trên Phân Bảo Nham.

Đợi tranh đoạt kết thúc, cửa cung Tử Tiêu Cung đóng lại, và ẩn vào trong Hỗn Độn.

Mọi người thấy vậy, đều ngầm hiểu rời khỏi Hỗn Độn hư không, bắt đầu trở về Hồng Hoang.

Có thể đoán trước, một trận sóng gió ngất trời đang âm thầm ấp ủ.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Hồng Vân mặt mày vui vẻ, hăm hở xông vào Ngũ Trang Quán, muốn báo tin mừng cho Trấn Nguyên Tử, kể lại những gì đã thấy và đã được ở Tử Tiêu Cung!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu!" Người chưa vào quán, giọng nói sang sảng đã truyền vào trong.

"Hồng Vân đạo hữu, đã về rồi sao!" Trấn Nguyên Tử mỉm cười đi ra nghênh đón.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đại hỷ, đại hỷ a!" Hồng Vân vô cùng phấn khích nói.

"Ồ?

Có hỷ sự gì vậy?!" Trấn Nguyên Tử vội vàng hỏi.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đừng thấy vị Thánh Nhân kia trước đây không có danh tiếng, nhưng lại lợi hại vô cùng!" Hồng Vân ra vẻ thần bí.

"Lợi hại thế nào?" Trấn Nguyên Tử phối hợp hỏi.

Nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh, ở Thiên Đình hắn đã thấy Đế Tôn giúp Phượng Tổ chứng đạo, lại còn sắc phong sáu đại Chuẩn Thánh, Hồng Quân có lợi hại đến mấy liệu có thể mạnh hơn Đế Tôn?

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, có biết Thánh Nhân là gì không?" Hồng Vân lại ra vẻ thần bí hỏi.

"Không dính nhân quả, bất tử bất diệt, vạn kiếp bất ma?" Trấn Nguyên Tử thử thăm dò hỏi.

Hắn quả thực không biết Thánh Nhân là gì, nhưng cảm thấy chắc cũng tương tự như cường giả chứng đạo của Đế Tôn, nên mới trả lời như vậy.

"Ngươi lại biết sao?" Hồng Vân lập tức trợn tròn hai mắt, khó tin nhìn Trấn Nguyên Tử, không ngờ Trấn Nguyên Tử lại biết những điều này.

Trấn Nguyên Tử thấy biểu cảm của Hồng Vân, biết cảm giác của mình là đúng, bèn nói thêm: "Thánh Nhân chi hạ giai vi lâu nghĩ? (Dưới Thánh Nhân đều là con kiến?)" "..." Hồng Vân lập tức ngơ ngác, vốn định khoe khoang một phen trước mặt Trấn Nguyên Tử, không ngờ ngược lại bị Trấn Nguyên Tử khoe lại.

"Không đúng a!" Hồng Vân không khỏi thầm nghĩ.

Theo hắn thấy, Trấn Nguyên Tử chỉ đến Thiên Đình quan lễ, chứ không nghe Đế Tôn giảng đạo, không lý nào lại biết những điều này.

"Vậy ngươi có biết làm thế nào để thành Thánh Nhân không?" Hồng Vân không tin, lại hỏi.

"Chẳng lẽ có ba phương pháp?" Trấn Nguyên Tử lại hỏi.

Giọng hắn tuy là thăm dò, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười, rõ ràng là nắm rõ vấn đề này trong lòng bàn tay.

Kiến thức này, hắn đã nắm được ở chỗ Đế Tôn rồi còn gì!

"Ta kháo, ngươi cũng biết?" Hồng Vân càng lúc càng khó tin.

"Bần đạo còn biết ba phương pháp chứng đạo lần lượt là Dĩ Lực Chứng Đạo, Trảm Thi Chứng Đạo và Công Đức Chứng Đạo!" Trấn Nguyên Tử mỉm cười vuốt râu, trên mặt lộ ra một tia đắc ý.

Hắn và Hồng Vân là bạn cũ nhiều năm, có thể khoe khoang trước mặt bạn cũ, thấy biểu cảm kinh ngạc của Hồng Vân, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Thế là, hắn thầm cảm ơn Đế Tôn, may mắn vì đã lựa chọn đến Thiên Đình, nếu không làm sao có thể khoe khoang vui vẻ như vậy.

Hồng Vân lúc này cũng phản ứng lại, nhận ra Trấn Nguyên Tử đến Thiên Đình quan lễ chắc chắn cũng biết không ít tin tức nội bộ.

Do đó, hắn không úp mở nữa, đi thẳng vào vấn đề: "Vậy đạo hữu có biết vị Hồng Quân Thánh Nhân kia dùng phương pháp nào để chứng đạo không?" "Cái này thì bần đạo thật sự không biết!" Trấn Nguyên Tử lắc đầu.

Hồng Vân thấy vậy, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, rồi dùng giọng điệu vô cùng tán thưởng nói: "Trảm Thi Chứng Đạo, Thánh Nhân đã dùng Trảm Thi Chứng Đạo, ngươi đã biết ba phương pháp chứng đạo, hẳn cũng biết Trảm Thi Chứng Đạo chỉ đứng sau Dĩ Lực Chứng Đạo.

Chương 179

Thánh nhân Bàn Cổ Đại Thần dùng Dĩ Lực Chứng Đạo, đáng tiếc Bàn Cổ Đại Thần thất bại thân vẫn, có thể thấy Trảm Thi Chứng Đạo tuyệt đối là mạnh nhất. 117.

Thật không ngờ vị Thánh Nhân danh tiếng không hiển lộ này, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy!" Hắn được Hồng Quân ban ơn ở Tử Tiêu Cung, nên phải tâng bốc Hồng Quân lên tận mây xanh.

Nhưng, trên mặt Trấn Nguyên Tử lại không hề lộ ra vẻ kinh ngạc như hắn tưởng, ngược lại còn dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn hắn, khiến hắn ngơ ngác không hiểu gì.

Chẳng lẽ hắn nói không đúng sao?

Trấn Nguyên Tử thở dài một hơi, để không đả kích Hồng Vân, hắn cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Hồng Vân đạo hữu, thật không dám giấu, Đế Tôn Thiên Đế chính là dùng Dĩ Lực Chứng Đạo!" "Ầm!" Mặc dù Trấn Nguyên Tử đã cố gắng nghĩ cho cảm nhận của Hồng Vân, nhưng nghe câu nói này, Hồng Vân như bị một tia sét đánh trúng, cả người ngây dại, như hóa thành tượng đá.

Đợi hắn hoàn hồn, không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô.

"Sao có thể?!" Hắn vốn tưởng theo lời Hồng Quân, Bàn Cổ Đại Thần dùng Dĩ Lực Chứng Đạo còn thất bại, Hồng Quân cũng bị ép phải tự sáng tạo ra Trảm Thi Chi Đạo, Hồng Hoang không thể có ai Dĩ Lực Chứng Đạo được.

Nhưng lời của Trấn Nguyên Tử lại trong nháy mắt lật đổ nhận thức của hắn, Hồng Hoang thật sự có người Dĩ Lực Chứng Đạo, đó chính là Đế Tôn!

Chẳng phải lời của Hồng Quân là lừa gạt sao?

“Nhưng sự thật là vậy!” Trấn Nguyên Tử nhún vai nói.

Để tránh kích thích Hồng Vân, hắn còn chưa nói rằng trong miệng Đế Tôn, Trảm Thi Chi Đạo chỉ là con đường lệch lạc, sai lầm.

“Vậy vị đó có truyền lại phương pháp cụ thể đột phá Chuẩn Thánh không?” Hồng Vân không cam tâm hỏi.

Bây giờ hắn đứng về phía Hồng Quân, nên tìm mọi cách để hạ bệ Đế Tôn.

“Cái này thì không!” Trấn Nguyên Tử hơi tiếc nuối lắc đầu.

Thế là, trên mặt Hồng Vân lại lộ ra nụ cười, chuẩn bị lấy Trảm Thi Chi Pháp của Hồng Quân ra khoe khoang.

Nhưng nụ cười chưa kịp nở rộ, Trấn Nguyên Tử lại mang theo một tia ngưỡng mộ mở miệng nói.

“Nhưng Đế Tôn Thiên Đế đã trực tiếp sắc phong sáu đại cường giả Chuẩn Thánh, và giúp vô số tu sĩ Thiên Đình tăng một cấp tu vi!” “Cái gì?

Sao có thể?!!” Hồng Vân lúc đó kinh hãi, trong lòng dậy sóng ngất trời.

Mặc dù được Hồng Quân truyền cho Trảm Thi Chi Pháp, nhưng muốn trở thành Chuẩn Thánh, bắt buộc phải bế quan tu luyện.

Còn Đế Tôn thì hay rồi, trực tiếp sắc phong sáu đại cường giả Chuẩn Thánh, tu vi còn được tăng một cấp, có cần phải khoa trương như vậy không?!

“Nhưng sự thật là vậy!

Còn nữa, Đế Tôn Thiên Đế không chỉ sắc phong sáu đại Chuẩn Thánh, mà còn giúp Phượng Tổ Thiên Hậu chứng đạo!

Hiện tại, Thiên Đình có hai đại cường giả chứng đạo!" Trấn Nguyên Tử nói lời kinh người không dứt.

Thế là, Hồng Vân không khỏi rùng mình, vốn tưởng Hồng Quân phân phát sáu đạo cơ duyên thành thánh Hồng Mông Tử Khí đã là ghê gớm, không ngờ Đế Tôn còn ghê gớm hơn, trực tiếp giúp người khác chứng đạo.

Muốn tâng bốc Hồng Quân, nhưng hết lần này đến lần khác bị vả mặt.

"Như vậy, chẳng lẽ Phượng Tổ cũng được Đế Tôn Thiên Đế ban cho Hồng Mông Tử Khí sao?" Hồng Vân hít sâu một hơi hỏi.

"Hồng Mông Tử Khí?" Trấn Nguyên Tử hỏi lại.

"Cái này!

Là cơ duyên thành thánh của Thánh Nhân, có được một đạo là có thể thành thánh!" Hồng Vân lập tức lấy ra đạo Hồng Mông Tử Khí mình nhận được, giải thích cho Trấn Nguyên Tử.

Không ngờ, Trấn Nguyên Tử biết nhiều chuyện như vậy, lại không biết Hồng Mông Tử Khí.

"Cái này thì Đế Tôn Thiên Đế không có, dù sao thì Phượng Tổ Thiên Hậu dưới sự gia trì của vô lượng công đức từ Đế Tôn Thiên Đế đã trực tiếp chứng đạo!" Trấn Nguyên Tử ánh mắt kinh ngạc, nửa tin nửa ngờ nhìn Hồng Mông Tử Khí.

Ngụ ý là nói cho Hồng Vân biết, cơ duyên thành thánh này không phải là giả chứ.

Chương 180

Dù sao thông qua cuộc đối thoại vừa rồi, hắn phát hiện Đế Tôn rõ ràng lợi hại hơn Hồng Quân, nên hắn tin tưởng Đế Tôn hơn.

Đế Tôn giúp Phượng Tổ chứng đạo, hắn tận mắt chứng kiến, thật sự không thấy cần Hồng Mông Tử Khí.

"Sao lại, sao lại như vậy!" Hồng Vân gãi đầu, mặt mày khổ não, cũng không hiểu tại sao lại ra nông nỗi này.

Vốn tưởng lần này đến Tử Tiêu Cung gặp đại vận, có thể thể hiện một phen trước mặt Trấn Nguyên Tử, nhưng kết quả hiện tại khiến hắn trực tiếp hoài nghi nhân sinh.

Thực tế, không chỉ Hồng Vân gặp phải tình cảnh này, các đại năng tu sĩ khác từ Tử Tiêu Cung nghe đạo trở về cũng vậy.

"Cái gì?

Đế Tôn đại nhân lập Thiên Đình, tự phong Thiên Đế, Phượng Tổ làm Thiên Hậu, được Thiên Đạo công đức, Phượng Tổ còn trực tiếp được Đế Tôn Thiên Đế giúp đỡ chứng đạo?

Hiện tại Thiên Đình có hai vị cường giả chứng đạo!" "Cái gì?

Đế Tôn Thiên Đế đại nhân sắc phong Tứ Hoàng Nhị Nguyệt Thần, tu vi của họ đều được nâng lên cảnh giới Chuẩn Thánh?

Còn nâng tu vi của vô số tu sĩ Thiên Đình lên một cấp?" "Cái gì?

Đế Tôn Thiên Đế đại nhân cũng nói về ba phương pháp chứng đạo, Trảm Thi Chi Pháp rõ ràng là do Thánh Nhân tự mình sáng tạo, tại sao Đế Tôn Thiên Đế đại nhân cũng biết?

Đế Tôn Thiên Đế hỗn độn khai thiên Dĩ Lực Chứng Đạo?

Cao hơn một bậc so với Trảm Thi Chứng Đạo của Hồng Quân Thánh Nhân?" Dưới sự dò hỏi của các đại năng tu sĩ có tâm, rất nhanh họ đều biết được những chuyện xảy ra khi Đế Tôn thành lập Thiên Đình, nhất thời tất cả đều kinh ngạc, nội tâm bị chấn động đến sóng cuộn biển gầm.

Vốn tưởng những gì thấy và nghe ở Tử Tiêu Cung đã đủ chấn động, không ngờ so với Thiên Đình của Đế Tôn, quả thực là muối bỏ bể.

Hồng Quân truyền Trảm Thi Chi Pháp, cần phải chăm chỉ tu luyện mới có thể bước vào Chuẩn Thánh.

Còn bên Đế Tôn thì trực tiếp sắc phong, lập tức bước vào Chuẩn Thánh.

Hồng Quân truyền Hồng Mông Tử Khí, cần nỗ lực luyện hóa mới có thể chứng đạo thành thánh.

Bên Đế Tôn trực tiếp gia trì vô lượng công đức, có thể trực tiếp chứng đạo.

Hai bên so sánh, chênh lệch không phải là nhỏ.

Trong lòng họ không khỏi hối hận, lúc đầu bị mỡ heo che mờ tâm trí, không đi Thiên Đình quan lễ, lại đi Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Nếu không, nếu được Đế Tôn nhớ mặt, biết đâu tương lai có thể một bước lên mây.

Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu thì uất ức không thôi, vốn tưởng lần này có thể dựa vào Hồng Quân mà ngẩng cao đầu, không cần phải sợ Đế Tôn cái tên đại ma đầu này nữa.

Nhưng không ngờ, trong nháy mắt, danh tiếng của Đế Tôn đã lấn át Hồng Quân.

Rác rưởi Thánh Nhân, cũng dám so với Đế Tôn Thiên Đế?

"Tên kia lại có thể hỗn độn khai thiên, Dĩ Lực Chứng Đạo!" Lúc này, Hồng Quân thông qua cuộc bàn luận của chúng sinh, cuối cùng cũng biết được phương pháp chứng đạo của Đế Tôn, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Phải biết rằng, khi giảng về Dĩ Lực Chứng Đạo ở Tử Tiêu Cung, y đã nói Bàn Cổ Đại Thần còn thất bại, Đế Tôn tuyệt đối không thể dựa vào đó mà chứng đạo.

Nhưng không ngờ sự thật lại hoàn toàn trái ngược, Đế Tôn thật sự đã Dĩ Lực Chứng Đạo, cao hơn một bậc so với Trảm Thi Chứng Đạo của y.

Điều này không chỉ khiến y cảm thấy bị vả mặt, mà còn cảm thấy một tia kinh hoàng.

Dĩ Lực Chứng Đạo là phương pháp chứng đạo mạnh nhất, thực lực của Đế Tôn rõ ràng mạnh hơn y, bây giờ lại thêm một Phượng Tổ, căn bản không thể chống lại Đế Tôn.

"Nhưng, rốt cuộc hắn biết Trảm Thi Chi Đạo của bần đạo bằng cách nào!" Hồng Quân lại kinh nghi bất định.

Trảm Thi Chi Pháp là do y tự mình sáng tạo, trước khi nó ra đời, Hồng Hoang căn bản không ai biết, nhưng Đế Tôn lại dễ dàng nói ra, khiến y trông như một kẻ lừa đảo lớn.

Quá uất ức!

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của bần đạo, lại thật sự Dĩ Lực Chứng Đạo!" Đảo tiên Bồng Lai, Dương Mi cũng thông qua lời bàn tán của chúng sinh Hồng Hoang mà biết được cách thức chứng đạo của Đế Tôn, ánh mắt không khỏi vô cùng ngưng trọng.

Chương 181

Mặc dù sớm đã có suy đoán, nhưng khi thật sự biết được nội tình của Đế Tôn, y cảm thấy áp lực lớn cùng với sự không cam lòng.

Làm lão tam ức vạn năm trong Hỗn Độn đã đủ rồi, vốn tưởng có thể vô địch ở Hồng Hoang, không ngờ chỉ có thể làm lão nhị!

"Xem ra, bần đạo không thể không đến Tử Tiêu Cung, tìm Hồng Quân một chuyến!" Dương Mi ánh mắt thâm thúy.

Thực lực của Đế Tôn mạnh hơn y, Thiên Đình có hai tôn cường giả chứng đạo, nếu không tìm Hồng Quân liên thủ, căn bản không thể chống lại.

Tâm niệm vừa động, thân hình y lập tức biến mất tại chỗ, tiến về Tử Tiêu Cung.

"Xong rồi!

Xong rồi!

Xong rồi!

Bần đạo lần này thật sự xong rồi!" Một bên khác, đạo trường Tử Phủ, Đông Vương Công mặt mày kinh hoảng, đi đi lại lại trong đạo trường, trong lòng căng thẳng và sợ hãi tột độ.

Vốn còn đang tự đắc vì được Hồng Quân sắc phong làm Nam Tiên Chi Thủ và được ban cho một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng không ngờ vừa về Hồng Hoang đã nghe được tin tức bùng nổ như vậy!

Đế Tôn Dĩ Lực Chứng Đạo, và giúp Phượng Tổ thành công chứng đạo, bây giờ Thiên Đình một nhà hai chứng đạo.

Cái chức Nam Tiên Chi Thủ này vô hình trung đã khiêu khích uy nghiêm của Đế Tôn Thiên Đế, nếu Đế Tôn Thiên Đế nổi giận, e rằng Hồng Quân cũng không bảo vệ được hắn.

"Sớm biết vậy bần đạo đã không tham lam!" Đông Vương Công trong lòng hối hận không thôi, thật muốn lập tức quay lại Tử Tiêu Cung, trả lại cả tước vị Nam Tiên Chi Thủ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cho Hồng Quân.

Nhưng hắn cũng biết, khả năng này không lớn, nên chỉ có thể cầu nguyện Đế Tôn là Thiên Đế chí cao vô thượng, đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng để hắn vào mắt.

Chỉ đáng tiếc, hắn không biết Đế Tôn vừa mới thành lập Thiên Đình, chính là lúc cần phải thiết lập uy nghiêm.

Đông Vương Công đã chủ động đưa mình đến cửa khiêu khích uy nghiêm Thiên Đình, Đế Tôn sao có thể tha cho hắn?

Dù sau lưng có Hồng Quân chống đỡ cũng không được!

Hồng Quân thì sao?!

Đế Tôn đánh chính là người của Hồng Quân!

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tôn ngồi cao ở trên, trong đại điện, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa và Tứ Hoàng Thiên Đình đang đứng cung kính.

"Khởi bẩm Thiên Đế đại nhân, vi thần đã tra rõ tất cả những chuyện xảy ra trong buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung." Đế Tuấn bước lên bẩm báo.

Giống như Hồng Quân đang theo dõi chặt chẽ động tĩnh của Thiên Đình, Thiên Đình đương nhiên cũng đang chú ý đến động tĩnh của Tử

Tiêu Cung.

"Nói nghe xem!" Đế Tôn uy nghiêm nói.

Hắn cũng không biết lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung của Hồng Quân đã làm những gì, dù sao hắn đã bắt cóc Nữ Oa, ai cũng không biết có dẫn đến thay đổi nào không.

"Khởi bẩm Thiên Đế, vị Thánh Nhân ở Tử Tiêu Cung đã thu nhận ba vị đệ tử và hai vị đệ tử ký danh, lần lượt là Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!" Đế Tuấn lập tức trả lời.

"Còn gì nữa không?" Đế Tôn hỏi.

"Vị Thánh Nhân Tử Tiêu Cung đã ban cho mỗi người một đạo Hồng Mông Tử Khí, nói rõ Hồng Mông Tử Khí là cơ duyên thành thánh, có được một đạo là có thể thành thánh!" Đế Tuấn tiếp tục trả lời, "Ngoài năm người đó ra, có một tu sĩ tên là Hồng Vân cũng nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí." "Có chút thú vị!" Trên mặt Đế Tôn không khỏi hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý, không ngờ Hồng Quân lại nhanh chóng lấy Hồng Mông Tử Khí ra như vậy, xem ra y cũng thật sự bị ép đến đường cùng rồi.

Ngoài ra, Hồng Vân lại giống như trong Hồng Hoang nguyên bản, nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí, xem ra vận khí của hắn thật sự xui xẻo!

"Còn chuyện gì khác không?" Đế Tôn tiếp tục hỏi.

"Bẩm Thiên Đế, có một chuyện quan trọng!" Giọng Đế Tuấn đột nhiên trở nên nghiêm túc, "Vị Thánh Nhân đó dường như muốn khiêu khích Thiên Đình, khi ban pháp bảo cho đệ tử, lại ban pháp bảo cho Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, và lần lượt sắc phong họ làm Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, để họ thống quản nam tiên và nữ tiên trong thiên hạ!" "Xin Thiên Đế đại nhân hạ lệnh, cho phép vi

thần dẫn Thiên binh Thiên tướng đi trấn áp Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu!" Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được lập tức bước lên lớn tiếng xin mệnh.

"Xin Thiên Đế đại nhân hạ lệnh, cho phép chúng thần đi trấn áp Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu!" Phục Hy và Nữ Oa cũng lần lượt bước lên xin mệnh.

Thiên Đình Tứ Hoàng, phụ tá Đế Tôn thống quản Hồng Hoang.

Chương 182

Sự tồn tại của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là coi thường uy nghiêm của Thiên Đình, với tư cách là Tứ Hoàng Thiên Đình, trấn áp đối phương là trách nhiệm không thể chối từ.

Đế Tôn nhìn bốn người, thu hết biểu cảm của họ vào mắt, không khỏi hài lòng gật đầu.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa có biểu hiện như vậy, chứng tỏ lòng họ thật sự quy thuận Thiên Đình, nên mới toàn lực bảo vệ lợi ích của Thiên Đình, bảo vệ uy nghiêm của Thiên Đình.

Vậy thì với tư cách là chúa tể Thiên Đình, hắn đương nhiên không thể làm nguội lạnh lòng thuộc hạ.

Hắn cũng phải cảnh cáo Hồng Quân, đừng thò tay vào địa bàn của hắn, nếu không sẽ bị chặt đứt!

"Được!

Truyền pháp chỉ của Bản tọa, trước tiên trấn áp tru sát Đông Vương Công!

Kẻ nào dám giúp đỡ, đồng tội, giết không tha!" Đế Tôn đứng dậy, vung tay, giọng nói uy nghiêm bá khí vang vọng khắp đại điện.

Đông Vương Công, hắn không quen, cũng không biết.

Đối phương đã muốn tìm chết như vậy, hắn đương nhiên sẽ thỏa mãn đối phương.

Còn Tây Vương Mẫu, lại là một vị nữ thần cực phẩm của Hồng Hoang.

Đế Tôn có thể cho nàng một cơ hội, nếu chịu ngoan ngoãn thần phục, sẽ tha cho nàng một mạng!

Nếu không, đừng trách hắn không cho đối phương cơ hội.

"Thần xin tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa bốn vị Hoàng giả lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh, toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Đây là lần đầu tiên Thiên Đình xuất chinh kể từ khi thành lập, họ sớm đã nóng lòng muốn nhân cơ hội này để uy danh Thiên Đình vang dội khắp Hồng Hoang, để chúng sinh Hồng Hoang không bao giờ dám khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đình nữa.

Trên đầu ba thước có Thiên Đình, kẻ nào dám chống lại Thiên Đình, giết không tha!

Không chút chậm trễ, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa bốn vị Hoàng giả lập tức cung kính lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, bắt đầu điểm binh khiển tướng, tiến đánh đạo trường Tử Phủ.

"Ầm ầm ầm!" Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của bốn vị Hoàng giả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, bốn lộ đại quân Thiên Đình hùng hổ nghiền nát hư không, kiếm chỉ đạo trường Tử Phủ.

Nơi họ đi qua, cỏ cây đều kinh hãi!

Như đã nói, đây là lần đầu tiên Thiên Đình xuất chinh kể từ khi thành lập, họ đều toàn lực ứng phó, nghiêm túc đối đãi.

Mặc dù trên thực tế, đối phó với một Đông Vương Công nhỏ bé, căn bản không cần đến trận thế lớn như vậy.

"Trời ơi, lại là Tứ Đại Hoàng giả Thiên Đình dẫn quân xuất chinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trong nháy mắt, vô số tu sĩ đại năng Hồng Hoang kinh động, đều vô cùng chấn kinh nhìn cảnh này.

Họ đều nhận ra Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa là Tứ Hoàng Thiên Đình do Đế Tôn đích thân sắc phong.

Bây giờ bốn vị Hoàng giả đích thân dẫn quân xuất chinh, rõ ràng là muốn gây chuyện, gây chuyện lớn.

"Hướng đó là Tử Phủ, chẳng lẽ là Đông Vương Công?" Các đại năng tu sĩ từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo lần lượt phản ứng lại, ý thức được e rằng chức Nam Tiên Chi Thủ của Đông Vương Công đã khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đình, Thiên Đình muốn ra tay rồi.

Trước đó họ đều tập trung vào tin tức chấn động về việc Đế Tôn Dĩ Lực Chứng Đạo và Phượng Tổ chứng đạo, suýt nữa quên mất việc Hồng Quân sắc phong Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ sẽ chọc giận Thiên Đình.

"Chức Nam Tiên Chi Thủ của bần đạo xem ra không dễ làm rồi, Đế Tôn Thiên Đế không chỉ bản thân Dĩ Lực Chứng Đạo, Phượng Tổ Thiên Hậu cũng là cường giả chứng đạo, Hồng Quân Thánh Nhân căn bản không chống đỡ nổi, không thể che chở cho Đông Vương Công, Đông Vương Công lần này đại nạn lâm đầu!" Trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, không ít đại năng tu sĩ không khỏi hả hê, Đông Vương Công được Hồng Quân đặc biệt ban cho một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, họ vốn cảm thấy bất bình, nên không quan tâm đến sống chết của Đông Vương Công, thậm chí còn mong Đông Vương Công bị Thiên Đình trấn áp.

"Chết tiệt, không xong rồi!" Đạo trường Tử Phủ, Đông Vương Công sợ đến mức sắc mặt không khỏi cuồng biến, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Từ lúc biết Thiên Đình có hai vị cường giả chứng đạo, hắn bắt đầu lo sợ, ngay cả tu luyện cũng không có tâm tư, chỉ sợ đại quân Thiên Đình đột nhiên kéo đến.

Không ngờ, ngày này cuối cùng cũng đến.

Hắn muốn lập tức bỏ chạy, nhưng cuối cùng không làm vậy, vì hắn biết rõ, trước mặt bốn vị Chuẩn Thánh, hắn căn bản không có khả năng chạy thoát.

Huống chi sau lưng bốn vị Chuẩn Thánh còn có hai đại cường giả chứng đạo.

Bây giờ hắn chỉ có hai khả năng sống sót, một là Hồng Quân ra mặt bảo vệ hắn, hai là đầu hàng Thiên Đình.

Chương 183

"Tên ma đầu đó thật quá kiêu ngạo!" 118.

Ở Côn Luân Sơn, Tam Thanh mỗi người ánh mắt âm trầm, nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi mắng mỏ hung tợn.

Chức Nam Tiên Chi Thủ của Đông Vương Công là do Hồng Quân sắc phong, nếu bị Thiên Đình trấn áp, đó là đánh vào mặt Hồng Quân, với tư cách là đệ tử của Hồng Quân, họ đương nhiên cảm thấy vô cùng phẫn nộ!

Nếu họ đã trảm thi đột phá thành Chuẩn Thánh, e rằng đã không nhịn được đi giúp Đông Vương Công.

Nhưng hiện tại, họ đang ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đối mặt với bốn đại cường giả Chuẩn Thánh là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tứ Hoàng Thiên Đình dẫn đại quân bao vây kín mít đạo trường Tử Phủ. 119.

Sau đó, bốn vị Hoàng giả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa lơ lửng trên cao, nhìn xuống đạo trường Tử Phủ, đồng thanh hét lớn.

"Đông Vương Công, phụng pháp chỉ của Đế Tôn Thiên Đế đại nhân, mời ngươi đi chết!" "Ầm!" Dưới sự gia trì của pháp lực của bốn đại cường giả Chuẩn Thánh là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, giọng nói của bốn người vang vọng khắp đại lục Hồng Hoang, khiến trời đất biến sắc.

"Hít!" Vô số đại năng tu sĩ Hồng Hoang chấn kinh, hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù sớm đã đoán được Thiên Đình xuất chinh là để trấn áp Đông Vương Công cái chức Nam Tiên Chi Thủ này, nhưng không ngờ Thiên Đình lại mạnh mẽ đến vậy!

Bốn chữ "mời ngươi đi chết" nghe có vẻ văn nhã lịch sự, nhưng đổi lại là bảo ngươi đi chết!

Vừa mở miệng đã bảo một đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp được Thánh Nhân sắc phong đi chết, cũng chỉ có Thiên Đình mới làm được.

Đế Tôn Thiên Đế, bá khí ngút trời!

"Ma đầu quả thật không coi bần đạo ra gì!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân không khỏi đại nộ, y vừa sắc phong Đông Vương Công làm Nam Tiên Chi Thủ không lâu, Đế Tôn đã phái người bảo Đông Vương Công đi chết, rõ ràng là đang đánh vào mặt y.

Hôm nay nếu Đông Vương Công bị tru sát, chẳng phải là nói rõ cho chúng sinh Hồng Hoang biết, y không bằng Đế Tôn sao!?

Mặc dù sự thật đúng là như vậy, nhưng y vẫn không thể nhịn!

Nhưng y cũng không hành động thiếu suy nghĩ, y cũng biết Thiên Đình có hai vị cường giả Hỗn Nguyên, cũng lo bị Đế Tuấn và Phượng Tổ vây công.

Đúng lúc này, trong mắt y đột nhiên lóe lên một tia sáng, nhìn ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, y cảm nhận được một luồng khí thế không hề thua kém mình đang nhanh chóng đến gần.

"Không phải khí tức của tên ma đầu đó, chẳng lẽ Hồng Hoang còn có cường giả chứng đạo khác?" 120.

Hồng Quân trong lòng lóe lên một tia nghi hoặc, không chút do dự, biến thân xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Sau đó, y thấy người đến là Dương Mi.

“Bần đạo Dương Mi, ra mắt Hồng Quân đạo hữu!” Dương Mi lập tức chắp tay hành lễ với Dương Mi, và chủ động giới thiệu.

“Bần đạo Hồng Quân, ra mắt Dương Mi đạo hữu!” Hồng Quân tuy kinh ngạc về sự xuất hiện của Dương Mi, nhưng vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, cũng đáp lễ Dương Mi.

“Bần đạo nói thẳng, lần này đến là muốn cùng đạo hữu kết làm minh hữu!” Dương Mi thẳng thắn nói.

Dù sao Đế Tôn đã phái Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đi tru sát Đông Vương Công, thời gian cấp bách, không có thời gian vòng vo.

“Kết minh thế nào?” Hồng Quân lập tức hỏi.

Mặc dù tò mò về lai lịch của Dương Mi, nhưng y càng biết rõ mục đích của Dương Mi khi kết minh với mình.

“Bần đạo đã chứng đạo, và còn sớm hơn đạo hữu mấy nghìn năm, nhưng so với vị Dĩ Lực Chứng Đạo kia thì kém hơn một chút, nên hôm nay đặc biệt đến cùng đạo hữu kết minh, cùng tiến cùng lui!” Dương Mi nói ngắn gọn.

Một câu nói rõ thực lực, mục tiêu đối kháng là Đế Tôn, và nguyên nhân đối kháng Đế Tôn.

Thế là, Hồng Quân lúc đó ngẩn ra.

Không ngờ Hồng Hoang lại ẩn giấu một cường giả Hỗn Nguyên như Dương Mi, thậm chí còn chứng đạo sớm hơn y mấy nghìn năm.

Càng không ngờ hơn, ngay cả một Dương Mi như vậy, cũng không phải là đối thủ của Đế Tôn.

Chương 184

Trong khoảnh khắc, Hồng Quân cảm thấy bị đả kích đến tan nát, lòng kiêu ngạo bị triệt để nghiền nát.

Nhưng dù sao y cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, rất nhanh đã phản ứng lại, gật đầu với Dương Mi: "Được, bần đạo đồng ý cùng ngươi kết làm minh hữu!

Bây giờ hãy cùng bần đạo đối phó Thiên Đình!" Y đang muốn bảo vệ Đông Vương Công, nhưng lại lo bị Đế Tôn và Phượng Tổ vây công, bây giờ Dương Mi xuất hiện, vừa hay giải quyết được cái khó trước mắt.

"Bần đạo chính có ý này!" Dương Mi mỉm cười gật đầu.

Thế là, để đối phó Đế Tôn, hai kẻ vốn là BOSS lớn trên bề mặt của Hồng Hoang và cường giả số một thực sự cuối cùng đã liên thủ.

Họ nhìn về phía đạo trường Tử Phủ của Đông Vương Công, hôm nay sẽ lấy Đông Vương Công làm quân cờ, cùng Đế Tôn tiến hành một cuộc đọ sức thực sự đầu tiên.

"Ma đầu, để ngươi kiêu ngạo ngông cuồng, xem bần đạo hôm nay cho ngươi một bất ngờ!" Hồng Quân cười lạnh.

Y cho rằng có Dương Mi tương trợ, đã nắm chắc phần thắng, lòng tự tin không khỏi tăng vọt, bắt đầu bành trướng.

Đúng lúc này, chuyện vả mặt đã xảy ra.

Đông Vương Công thấy bốn đại cường giả Chuẩn Thánh là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều sát ý lẫm liệt, trực tiếp bảo mình đi chết, Hồng Quân mãi không hiện thân bảo vệ, quả quyết sợ đến tè ra quần.

“Bốn vị Hoàng giả tha mạng, bần đạo vốn không có ý làm Nam Tiên Chi Thủ, là Thánh nhân ép bần đạo phải nhận, Thánh nhân thực lực cường đại, không phải bần đạo có thể phản kháng, xin bốn vị Hoàng giả và Đế Tôn Thiên Đế minh giám a!” Đông Vương Công trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Để bảo toàn tính mạng, hắn không chút do dự đổ hết trách nhiệm lên đầu Hồng Quân, là Hồng Quân ép hắn làm Nam Tiên Chi Thủ, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé như hắn không thể chống lại.

Cảnh này, khiến các đại năng tu sĩ Hồng Hoang xem đều kinh ngạc.

“...” Sắc mặt Hồng Quân lúc đó xanh mét, cũng không ngờ Đông Vương Công lại không có cốt khí như vậy.

Bây giờ, Đế Tôn không giết Đông Vương Công, y cũng phải giết Đông Vương Công.

Nhưng trước đó, phải bảo vệ tính mạng của Đông Vương Công trước, dù sao Đông Vương Công cũng là người của y, nếu để người của Đế Tôn tru sát, đó là đánh vào mặt y.

Thế là, Hồng Quân tâm niệm vừa động, xuất hiện trên không trung Tử Phủ.

Trong nháy mắt, một luồng uy áp mênh mông bàng bạc từ trên người y bộc phát, điên cuồng tấn công về phía bốn đại Chuẩn Thánh là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa.

Dưới Thánh Nhân, đều là con kiến, dù chỉ là khí thế uy áp cũng vô cùng khủng bố, căn bản không thể chống lại.

Nếu để luồng khí thế này va vào người, bốn người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa tuyệt đối sẽ bị đánh bay, thậm chí bị thương.

“Chút chuyện nhỏ, đạo hữu cần gì phải tự mình ra tay!” Đúng lúc này, giọng nói của Đế Tôn lập tức vang lên, đồng thời hóa giải khí thế của Hồng Quân, không để ảnh hưởng đến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

“Mau nhìn mau nhìn!

Thánh Nhân và Thiên Đế đại nhân đều ra tay rồi!” Vô số đại năng tu sĩ Hồng Hoang đều trở nên kích động, như thể sắp được xem một trận quyết đấu kinh thiên động địa của các cường giả chứng đạo, quả là khó thấy!

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt nhìn kỹ cảnh này, xem xem Đế Tôn và Hồng Quân rốt cuộc ai mạnh ai yếu!

“Đông Vương Công bất kính Thánh Nhân, chính là bất kính Thiên Đạo, đáng bị bần đạo tự tay chém giết!” Hồng Quân giọng điệu lạnh lùng nói.

Cùng Dương Mi kết làm minh hữu, y tự tin tăng mạnh, ngay cả giọng điệu cũng lớn hơn không ít.

“Đông Vương Công khiêu khích uy nghiêm Thiên Đình trước, Bản đế hạ lệnh tru sát, đạo hữu tốt nhất đừng nhúng tay, nếu không đừng trách Bản đế không khách khí!” Đế Tôn nheo mắt nói.

Hôm nay, Đông Vương Công hắn giết chắc rồi!

Hồng Quân không cản được!

“Vậy để bần đạo xem xem đạo hữu có thể không khách khí như thế nào!” Hồng Quân lại lạnh giọng nói.

“Bản đế Dĩ Lực Chứng Đạo, phu nhân của Bản đế cũng đã chứng đạo, dưới trướng còn có sáu đại Chuẩn Thánh, có vô số cường giả Đại La, Bản đế muốn giết Đông Vương Công, đạo hữu cản được Bản đế sao?” Đế Tôn khinh thường nói.

Mặc dù không biết chuyện Hồng Quân và Dương Mi kết minh, nhưng dù thế nào, trận đấu hôm nay hắn thắng chắc rồi!

"Vậy cộng thêm bần đạo, liệu có thể ngăn cản được không!" Lúc này, Dương Mi thần sắc ngạo nghễ, vừa nói một câu ra vẻ, vừa chính thức xuất hiện.

Chương 185

Lời nói của y như thể có y gia nhập phe Hồng Quân, có thể lập tức xoay chuyển cục diện.

Tuy nhiên, Đế Tôn chỉ ngẩn ra một lúc, liền không chút do dự lắc đầu nói.

"Không ngăn được!" "..." Dương Mi lúc đó ngơ ngác, trong lòng cảm thấy có vô hạn câu muốn chửi thề, mặc dù không biết chửi thề là gì!

Hắn vốn cảm thấy mình dù gì cũng là đại ma thần xếp hạng thứ ba trong Hỗn Độn năm xưa, bây giờ lần đầu tiên xuất hiện ở Hồng Hoang, cũng phải để chúng sinh Hồng Hoang biết sự lợi hại của mình.

Cho nên, mới ra vẻ nói câu đó!

Nếu Đế Tôn vì vậy mà biểu hiện kinh ngạc và kiêng dè, đó chẳng khác nào vô hình trung nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết sự cường đại của hắn.

Nhưng hắn cũng không ngờ, Đế Tôn lại không nể mặt như vậy, hoàn toàn không theo lẽ thường, lại không chút do dự nói không ngăn được, như thể có hắn hay không cũng vậy.

Cảm giác này thật quá uất ức!

"Đế Tôn, ngươi có biết bần đạo là ai không!" Dương Mi lập tức giận dữ chất vấn.

Mặc dù thừa nhận sau khi Đế Tôn Dĩ Lực Chứng Đạo, thực lực quả thực mạnh hơn hắn một chút, nhưng chỉ cao hơn một chút thôi, lại coi thường hắn như vậy, quả thực quá coi thường người khác.

"Dương Mi?" Đế Tôn dùng một giọng điệu vừa như thăm dò lại

vừa như vô cùng khẳng định trả lời.

Trong nháy mắt, dù là Dương Mi hay Hồng Quân, tất cả đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng, ngươi lại biết cả bần đạo!?" Dương Mi mặt mày kinh hãi, trong lòng dậy sóng ngất trời, không thể tin nổi nhìn Đế Tôn, cũng không ngờ Đế Tôn có thể nói ra thân phận của mình.

Phải biết rằng, trước đây hắn đều tu luyện ở đảo tiên Bồng Lai, chưa từng lộ diện ở Hồng Hoang, căn bản không nên có ai biết sự tồn tại của hắn.

"Ta kháo, tên ma đầu này biết nhiều quá!" Hồng Quân cũng khó tin.

Từ phản ứng của Dương Mi có thể thấy, Dương Mi chắc chắn chưa từng hiện thân, không thể bị ai phát hiện.

Nhưng bây giờ, Đế Tôn lại biết, có chút lật đổ nhận thức.

Bỗng nhiên, Trảm Thi Chi Pháp y chưa từng tiết lộ cho ai, Đế Tôn dường như cũng không biết dùng cách nào mà biết được.

Hai chuyện này, sao mà giống nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Hồng Quân đột nhiên phát hiện mình đối với đối thủ Đế Tôn này dường như chưa từng hiểu rõ.

"Không ngờ thật sự là Dương Mi a!" Đế Tôn nhìn sự thay đổi sắc mặt của Dương Mi và Hồng Quân, biết mình đoán đúng rồi.

Dù sao trong Hồng Hoang, chỉ có Dương Mi trong truyền thuyết mới có thực lực chứng đạo.

Lại thêm tạo hình trang phục của Dương Mi làm nổi bật bản thể cây dương liễu, đoán ra thân phận của y không phải là chuyện khó.

Thật sự, thật không ngờ Dương Mi cái BOSS ẩn của Hồng Hoang

này lại xuất hiện, và còn liên thủ với Hồng Quân đối phó hắn.

Đối với thực lực của Dương Mi, hắn cũng thừa nhận, dù sao trong Hồng Hoang nguyên bản, Dương Mi từng giao thủ với Hồng Quân, và giành được chiến thắng hoàn toàn.

Nhưng, hắn cảm thấy dù có Dương Mi giúp đỡ Hồng Quân, cũng vẫn không thể ngăn cản.

Hồng Quân tuy có Dương Mi, nhưng hắn cũng có Phượng Tổ.

Hai bên không thể trong thời gian ngắn phân thắng bại, nhưng hắn có thể ra lệnh cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và các cường giả Chuẩn Thánh khác.

Thử hỏi, Dương Mi và Hồng Quân làm sao có thể bảo vệ được Đông Vương Công?!

Không bảo vệ được!

"Có thể ngăn cản hay không, chỉ có đánh một trận mới biết!" Dương Mi hoàn hồn, lạnh giọng nói.

Mặc dù không biết Đế Tôn rốt cuộc dùng phương pháp nào biết được sự tồn tại của hắn, nhưng hiện tại rõ ràng không phải là lúc quan tâm những chuyện này.

Hắn cần cùng Hồng Quân liên thủ, đối phó Đế Tôn.

Chương 186

"Được!

Vậy thì đánh một trận, vừa hay Bản đế cũng muốn kiến thức thủ đoạn của ngươi!" Đế Tôn không chút do dự đáp ứng.

Mặc dù Dĩ Lực Chứng Đạo thực lực mạnh nhất, nhưng cũng nên cân nhắc phân lượng của Dương Mi và Hồng Quân.

Tâm niệm vừa động, hắn lập tức thả Phượng Tổ ra khỏi Tinh Thần Vũ Trụ, chuẩn bị cùng nàng đối địch.

Phu thê hợp bích, thiên hạ vô địch!

"Phu nhân, đối phó Hồng Quân, Dương Mi này giao cho ta đối phó!" Đế Tôn dặn dò Phượng Tổ.

Thực lực của Dương Mi rõ ràng cao hơn Hồng Quân, tự nhiên do hắn đối phó.

Còn Hồng Quân, tuy Trảm Thi Chứng Đạo, mạnh hơn Công Đức Chứng Đạo một chút, nhưng Phượng Tổ công đức chứng đạo vì công đức đủ nhiều, thực lực không hề kém.

Những năm này ở Tinh Thần Vũ Trụ cảm ngộ thiên địa chí lý, đối phó Hồng Quân chắc không thành vấn đề.

"Phu quân yên tâm, thiếp thân hiểu rồi!" Phượng Tổ lập tức gật đầu.

Vừa rồi tuy không hiện thân, nhưng ở trong Tinh Thần Vũ Trụ của Đế Tôn, nàng đã thấy rõ mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

"Ma đầu thật cuồng vọng!" Hồng Quân lập tức tức giận không kìm được, không ngờ Đế Tôn lại để Phượng Tổ đối phó y, khiến y

cảm thấy bị sỉ nhục!

Đế Tôn không quan tâm Hồng Quân nghĩ gì, thẳng thắn nói: "Hồng Hoang không chịu nổi trận chiến của chúng ta, có thể cùng Bản đế đến Hỗn Độn hư không một trận!" Hắn đã thành lập Thiên Đình, thống quản Hồng Hoang, sớm đã coi đại lục Hồng Hoang là vật sở hữu của mình.

Cho nên, hắn không nỡ phá hoại đại lục Hồng Hoang!

"Được!" Dương Mi và Hồng Quân đồng thanh gật đầu.

Họ cũng không dám ra tay ở Hồng Hoang, nếu không gây ra sinh linh đồ thán, nghiệp lực gia thân, cũng không tốt.

Thế là, bốn đại cường giả chứng đạo trong nháy mắt toàn bộ biến mất tại chỗ, tiến về Hỗn Độn hư không.

Lúc này, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang mới dần dần phản ứng lại, rồi cả Hồng Hoang lập tức bùng nổ.

"Ta khá, lại xuất hiện thêm một vị cường giả chứng đạo, còn liên thủ với Thánh Nhân!" "Nhưng nhìn phản ứng của Đế Tôn Thiên Đế, dường như sớm đã biết vị cường giả chứng đạo này, và không hề để vào mắt!" "Hiện tại Đế Tôn Thiên Đế cùng Phượng Tổ Thiên Hậu liên thủ đại chiến với đối phương, không biết cuối cùng ai thắng ai bại!" Tất cả các đại năng tu sĩ đều kích động không thôi, nếu không phải thực lực không đủ, thậm chí họ đã chạy đến Hỗn Độn hư không để quan chiến.

Dù sao đây cũng là trận đối quyết của bốn đại cường giả chứng đạo chưa từng có trong lịch sử đại lục Hồng Hoang, không biết hiếm có đến mức nào!

"Sư tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân, bây giờ lại có cao thủ tương trợ, lần này tuyệt đối có thể cho tên ma đầu đó một bài học nhớ đời!"

Côn Luân Sơn, Tam Thanh lập tức trở nên kích động phấn chấn, cảm thấy có Dương Mi tương trợ, Hồng Quân lần này nhất định có thể lật mình.

Vậy thì, những đệ tử của Hồng Quân như họ đương nhiên cũng theo đó mà lật mình!

Đại lục Tây phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vậy, trong lòng cầu nguyện Hồng Quân và Dương Mi có thể đại thắng trở về.

So với họ, các cường giả Thiên Đình lại không có nhiều suy nghĩ như vậy.

Trong mắt họ, Đế Tôn vĩnh viễn là vô địch, dù có thêm một kẻ địch, vẫn là vô địch.

Cho nên, không cần phải cầu nguyện cho Đế Tôn, người chiến thắng cuối cùng nhất định là Đế Tôn.

Hiện tại, điều họ cần làm là hoàn thành nhiệm vụ Đế Tôn giao phó.

Đó là, tru sát Đông Vương Công!

"Đông Vương Công, mời ngươi đi chết!" Căn bản không cần Đế Tôn hạ lệnh, bốn đại cường giả Chuẩn Thánh là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa lại lạnh giọng hét lớn.

Tiếng nói chưa dứt, liền dưới ánh mắt chấn kinh của vô số đại năng Hồng Hoang, đồng thời ra tay với Đông Vương Công, đánh giết Đông Vương Công.

Trong mắt họ, mệnh lệnh của Đế Tôn là trên hết, không quan tâm đến chuyện lấy đông hiếp yếu, lấy mạnh hiếp yếu!

"Không!" Đông Vương Công lập tức kinh hãi hét lớn, mở miệng cầu xin tha mạng.

Nhưng công kích của bốn đại cường giả Chuẩn Thánh là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa đã đến, trong nháy mắt đánh giết hắn, hóa thành tro bụi!

Chương 187

Hỗn Độn hư không, Đế Tôn mỉm cười.

Hắn sớm đã nói, Đông Vương Công, Hồng Quân và Dương Mi không bảo vệ được!

Hỗn Độn hư không, sắc mặt Hồng Quân lập tức cứng lại, không ngờ thuộc hạ của Đế Tôn lại làm việc gọn gàng dứt khoát như vậy.

Bởi vì theo tình huống thông thường, để phòng ngừa bất trắc, Đông Vương Công với tư cách là quân cờ quan trọng đều sẽ được để lại xử lý cuối cùng.

Nếu không, nhỡ mình thắng, phe Thiên Đình sẽ không dễ ăn nói.

Nhưng Tứ Hoàng Thiên Đình cũng giống Đế Tôn, không theo lẽ thường, căn bản không đợi phân thắng bại, đã trực tiếp chém giết Đông Vương Công.

Dù Hồng Quân là Thiên Đạo Thánh Nhân, lúc này cũng bất lực, chỉ có thể hy vọng lát nữa có thể áp chế Đế Tôn và Phượng Tổ, để lấy lại thể diện.

"Mời hai vị chỉ giáo!" Chọn xong chiến trường, Đế Tôn mang theo Phượng Tổ, trực tiếp khai chiến với Dương Mi và Hồng Quân.

Dù sao cũng là quan hệ địch đối, không cần nói nhiều.

Tiếng nói vừa dứt, toàn thân khí thế bùng nổ, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ xuất hiện trên tay trái.

Tay phải nhẹ nhàng phất một cái, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ trong nháy mắt bộc phát ra vô số đạo kim quang chói mắt, xuyên phá Hỗn Độn hư không vô biên.

Tiếp theo, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ như sống lại, từng đạo tiên thiên đạo văn từ trong đồ chui ra, lơ lửng quanh Đế Tôn, hóa thành từng ngôi sao tuyên cổ mạnh mẽ.

Trên là Thái Dương Thái Âm nhị tinh, dưới là các ngôi sao bình thường.

Tất cả đều tỏa ra uy áp vô cùng khủng bố, chấn động cả Hỗn Độn hư không, như thể muốn tái khai tịch một thiên địa trong Hỗn Độn.

Đế Tôn như một vị thần khổng lồ giữa tinh không, khí vũ hiên ngang, đứng sừng sững giữa các vì sao, tay nắm nhật nguyệt, khí thế được tôn lên vô cùng vĩ ngạn.

"Rốt cuộc là bảo bối gì, lại có uy lực như vậy!" Dương Mi không khỏi nhíu mày, khi Đế Tôn tế ra ức vạn tinh thần, y lập tức cảm thấy một luồng áp lực ập đến.

Loại áp lực này giống như đối mặt với Thiên Đạo, khiến y khá khó chịu.

Không chút do dự, y lập tức sử dụng Pháp Tướng Thiên Địa, biến chân thân của mình trở nên đủ cao lớn, chống lại uy áp tỏa ra từ ức vạn tinh thần của Đế Tôn.

"Đi!" Đế Tôn tâm niệm vừa động, lập tức thúc đẩy ức vạn tinh thần, nghiền nát hư không, oanh sát về phía Dương Mi.

Lúc này, hắn như một vị tướng soái của các vì sao, lấy tinh thần làm binh, chinh chiến thiên hạ.

"Thu cho bần đạo!" Dương Mi thần tình ngưng trọng, biết công kích của Đế Tôn phi phàm, nếu không năm xưa cũng không thể với cảnh giới Đại La Kim Tiên mà khuấy đảo Đông Hải đến trời long đất lở.

Bây giờ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, công kích của

Đế Tôn vẫn có uy hiếp cực lớn đối với y.

Cho nên, không dám đợi tinh thần chiến binh của Đế Tôn đến gần, y lập tức thi triển Không Gian Pháp Tắc, muốn thu lấy tinh thần của Đế Tôn.

Với tư cách là Hỗn Độn Ma Thần từng chấp chưởng bản nguyên Không Gian Pháp Tắc, tạo nghệ của y trên Không Gian Pháp Tắc tương đối cao thâm, nếu không, trong Hồng Hoang nguyên bản cũng không thể chỉ bằng một chiêu đã thu hết bảo bối trên tay Hồng Quân, khiến Hồng Quân bại đến không nói nên lời.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một luồng sức mạnh huyền ảo khó lường từ tay Dương Mi tuôn ra, dưới tác dụng của luồng sức mạnh này, không gian Hỗn Độn như bị xé ra một lỗ hổng khổng lồ, như một con hung thú Hỗn Độn mở miệng, muốn nuốt chửng từng ngôi sao một.

"Đấu với Bản đế một chiêu này, sớm đã đề phòng rồi!" Đế Tôn trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, sắc mặt không đổi, dường như sớm đã lường trước chiêu số của Dương Mi.

Dù sao hắn biết rõ gốc rễ của Dương Mi, đương nhiên sẽ đoán được cách đối phương ứng phó.

Thế là, hắn khẽ quát một tiếng: "Nổ cho Bản đế!" Trong khoảnh khắc sức mạnh Không Gian Pháp Tắc của Dương Mi chưa kịp nuốt chửng ngôi sao, Đế Tôn đã điều khiển ngôi sao đó trực tiếp bạo liệt.

"Ầm!" Trong nháy mắt, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngôi sao tuyên cổ to lớn vô cùng kia như pháo hoa bùng nổ, giải phóng ra năng lượng vô cùng đáng sợ.

Dưới sự điều khiển của Đế Tôn, những năng lượng khủng bố này không hề phân tán, mà hóa thành một dòng lũ năng lượng điên cuồng

tấn công về phía Dương Mi.

"Ầm ầm ầm!" Hư không chấn động, không gian vỡ nát.

Nơi Dương Mi vừa thi triển Không Gian Pháp Tắc lập tức như một tấm gương vỡ, chi chít xuất hiện vô số vết nứt.

Sau đó, ầm ầm vỡ tan.

Chương 188

"Ta kháo!" Sắc mặt Dương Mi trong nháy mắt biến đổi, vội vàng lùi thân hình lại, nếu không suýt nữa đã bị năng lượng còn sót lại từ vụ nổ của ngôi sao ảnh hưởng.

Nội tâm y chấn động mạnh, không ngờ thủ đoạn của Đế Tôn lại tàn bạo như vậy, trực tiếp dùng phương pháp cực đoan là cho nổ tinh thần để hóa giải phòng ngự của y.

Những ngôi sao đó tuy do Đế Tôn dùng chí bảo ngưng tụ ra, nhưng đều ẩn chứa năng lượng cực kỳ đáng sợ, uy lực tự bạo tuyệt đối không thua kém một đòn toàn lực của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Dù là y, cũng không dám dễ dàng bị công kích, nếu không chắc chắn sẽ bị thương.

Biểu cảm của y lập tức trở nên càng thêm ngưng trọng, nếu Đế Tôn dùng phương thức này giao thủ với y, y sẽ trở nên bị động!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc này, Đế Tôn lại khẽ quát một tiếng.

"Ức vạn tinh thần, nghe hiệu lệnh của Bản đế, trấn áp!" Đã triệu hồi ra ức vạn ngôi sao, hắn tự nhiên sẽ không để những ngôi sao này từng cái một đi thí mạng. 121.

Hắn muốn đại quân áp chế, tập hợp sức mạnh của ức vạn tinh thần để trấn áp Dương Mi!

Theo tiếng nói vừa dứt, ức vạn ngôi sao đó như thể sống lại, có tư duy riêng, bắt đầu vận chuyển nhanh chóng trong Hỗn Độn hư không.

Đừng thấy mỗi ngôi sao đều có thân hình to lớn, nhưng tốc độ vận

chuyển lại vô cùng nhanh, như đang bày binh bố trận, trong nháy mắt đã bao vây Dương Mi ở giữa.

"Gay go, bị nhốt rồi!" Sắc mặt Dương Mi lại biến đổi, khi ức vạn ngôi sao vây quanh bốn phía, y cảm thấy một luồng sức mạnh kỳ dị dường như đã phong tỏa không gian xung quanh.

Đó chính là sức mạnh của Thiên Diễn Tinh Thần Trận Pháp, lấy tuyên cổ tinh thần làm cơ sở trận pháp, dù là cường giả Hỗn Nguyên cũng có thể tạm thời bị nhốt.

"Nổ tiếp cho Bản đế!" Đế Tôn như thống soái ba quân, tay cầm Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, ngồi trấn ở đại hậu phương chỉ huy.

Trong nháy mắt, ngoài những ngôi sao tuyên cổ làm cơ sở trận pháp, các ngôi sao khác như những tử sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, từ bốn phương tám hướng lao về phía Dương Mi.

Trước có Thiên Diễn Tinh Thần Trận Pháp phong tỏa, sau có tinh thần bạo liệt từ bốn phương tám hướng đồng thời công kích, lần này Dương Mi muốn né tránh không dễ dàng như vậy.

"Ta kháo!" Hai con mắt của Dương Mi lập tức trợn lên, toàn thân lông tơ dựng đứng, lập tức toàn lực thi triển sức mạnh Không Gian Pháp Tắc.

"Không gian tê liệt!" Một vết nứt không gian đáng sợ dài ức vạn trượng xuất hiện trong Hỗn Độn hư không, Dương Mi nắm chặt vết nứt không gian đó trong tay, như đang vung vẩy một dải lụa đen, nhanh chóng chém về phía những ngôi sao tuyên cổ đang bay tới.

"Phanh!

Phanh!

Phanh!" Trong nháy mắt, dải lụa đen đó đã nhanh chóng cắt nát từng ngôi sao tuyên cổ, khiến chúng không thể tự bạo giải phóng năng

lượng.

Nếu không, nhiều ngôi sao tuyên cổ tập trung bùng nổ như vậy, năng lượng vô tận khủng bố đó tuyệt đối có thể nổ y thành tro bụi.

Đế Tôn thần sắc không đổi, không hề ngạc nhiên khi Dương Mi có thể hóa giải công kích của mình, dù sao y cũng là Hỗn Độn Ma Thần từng xếp hạng thứ ba, nếu bị hai ba chiêu đã bị trấn áp, chẳng phải quá yếu sao?

Không thực tế.

Nhưng, hắn có ức vạn tinh thần, hắn muốn xem xem, Dương Mi có thể chống đỡ như vậy đến khi nào!

"Một ma đầu mà thực lực lại mạnh mẽ đến thế, ngay cả Dương Mi cũng sắp bị y áp chế rồi!" Ở một bên khác, Hồng Quân thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi biến đổi, kinh hãi trước sức chiến đấu siêu cường mà Đế Tôn thể hiện.

Phải biết rằng Dương Mi chứng đạo sớm hơn y mấy ngàn năm, thực lực cũng mạnh hơn y.

Thế nhưng, dù vậy, trước mặt Đế Tôn cũng chỉ có thể bị động phòng ngự.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Đế Tôn rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Tuyệt đối vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, thậm chí có khả năng đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Tuy Dương Mi lúc này chưa gặp nguy hiểm, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, e là sẽ vô cùng nguy hiểm!" Hồng Quân thầm lo lắng.

Người ta thường nói, thủ lâu tất bại.

Đừng thấy Dương Mi hiện tại không sao, nhưng y bị ức vạn ngôi sao của Đế Tôn bao vây, một khi pháp lực cạn kiệt, vậy chỉ có nước ngồi chờ chết.

Chương 189

"Xem ra bần đạo phải mau chóng rảnh tay đi giúp đỡ, nếu không, trận giao đấu này tất bại không nghi ngờ gì nữa!" Hồng Quân thầm tính toán, không dám có chút chậm trễ nào, lập tức tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, tấn công về phía Phượng Tổ.

Đối thủ của y là Phượng Tổ, nếu không chiến thắng Phượng Tổ thì căn bản không thể đi chi viện cho Dương Mi.

Trong chốc lát, Tạo Hóa Ngọc Điệp bộc phát ra vô lượng thần quang, ba ngàn đạo tắc phù văn đồng loạt bay ra, hóa thành một biển pháp tắc, tỏa ra uy nghiêm mênh mông, cuồn cuộn ập về phía Phượng Tổ, nơi nó đi qua, không gian điên cuồng chấn động.

Chỉ là, với tư cách là nữ nhân của Đế Tôn, Phượng Tổ đâu phải kẻ dễ đối phó.

"Hỗn Độn Chung, ra!" Phượng Tổ phượng mục liếc nhìn, miệng khẽ quát một tiếng, tế ra Hỗn Độn Chung.

Thân chuông hiện lên từng đạo phù văn huyền ảo, tỏa ra từng luồng sức mạnh màu vàng kim thần bí, ngưng tụ thành một lớp màn bảo vệ hình chuông màu vàng quanh người Phượng Tổ, che chở nàng thật chặt.

Phượng Tổ nhìn rõ cục diện hiện tại, Dương Mi căn bản không phải đối thủ của Đế Tôn, vì vậy, nàng chỉ cần giữ chân Hồng Quân là trận chiến này thắng lợi sẽ thuộc về phe mình.

Muốn giữ chân Hồng Quân, đầu tiên phải đảm bảo bản thân không bị thương, phòng ngự của Hỗn Độn Chung là không thể thiếu.

Đương nhiên, chỉ phòng ngự không đủ, phải có công kích mạnh

mẽ mới có thể khiến Hồng Quân không rảnh tay phân thân.

Thế là, Phượng Tổ lại tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm!

Sau khi chém giết La Hầu năm đó, Đế Tôn đã mạnh mẽ giữ lại một kiện sát phạt chí bảo này cho nàng để tăng cường thủ đoạn công kích.

Phòng ngự có Hỗn Độn Chung, công kích có Tru Tiên Tứ Kiếm, muốn thua cũng khó.

"Tru Tiên Tứ Kiếm, chém!" Phượng Tổ lập tức toàn lực thúc đẩy Tru Tiên Tứ Kiếm, trong nháy mắt chém ra vạn đạo kiếm quang, điên cuồng chém vào biển ba ngàn đạo tắc của Hồng Quân.

Mỗi một lần chém xuống, trong biển ba ngàn đạo tắc đều bộc phát ra năng lượng kinh hoàng, lực lượng pháp tắc của Hồng Quân bị Phượng Tổ chém tan.

Nhưng, Hồng Quân lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp làm gốc, ba ngàn pháp tắc gọi là đến, vung là đi, phảng phất như vô cùng vô tận, muốn chém diệt toàn bộ là điều không thể.

Phượng Tổ cũng không cưỡng cầu, chém lùi được là được, chỉ đảm bảo biển ba ngàn đạo tắc không ập tới, căn bản không tử chiến với Hồng Quân.

Chiến thuật của nàng lúc này hoàn toàn có thể tóm gọn trong tám chữ: Địch tiến ta lui, địch lui ta nhiễu!

"Chết tiệt!

Sớm biết vậy bần đạo đã không đem bảo bối phân phát đi như thế!" Đối mặt với lối đánh này của Phượng Tổ, Hồng Quân cảm thấy khó chịu như thể đấm hết sức vào không khí.

Lúc này y có chút hối hận, sớm biết đã không vội vàng phân phát

bảo bối trong tay đi, nếu không, nếu có Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên các loại bảo bối trong tay, thủ đoạn công kích sẽ nhiều hơn, tuyệt đối không để Phượng Tổ dính mà không ướt tay như vậy.

Ngoài ra, y còn cảm thấy vô cùng uất ức và không cam lòng.

Đường đường là Hồng Quân, Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, người phát ngôn của Thiên đạo, lại ngay cả một nữ nhân như Phượng Tổ cũng không đối phó được, thật quá mất mặt.

"Xem ra, thắng bại đã định!" 122.

Đế Tôn liếc nhìn tình hình chiến đấu của Phượng Tổ và Hồng Quân liền biết thắng lợi đã nằm trong tay, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

Phượng Tổ đã cầm chân được Hồng Quân, y lại áp chế được Dương Mi, chỉ cần Dương Mi không chống đỡ nổi, Hồng Quân chỉ có thể lựa chọn bại trận bỏ chạy.

Hiện tại, tất cả chỉ còn thiếu thời gian mà thôi.

Vì vậy, Đế Tôn kiên nhẫn, tiếp tục toàn lực thúc đẩy từng ngôi sao một, hóa thành siêu cấp vũ khí điên cuồng công kích Dương Mi.

"Bành!

Bành!

Bành!" Dương Mi vẫn vung vẩy những khe nứt không gian, không ngừng chém đứt, cắt xé những ngôi sao đang bay về phía mình, chém chúng thành mảnh vụn, không thể gây ra uy hiếp.

Đế Tôn không hề động lòng, vẫn toàn lực công kích, không ngừng tiêu hao pháp lực của Dương Mi.

Theo thời gian trôi đi, gương mặt già nua của Dương Mi bắt đầu lộ ra vẻ tái nhợt, tốc độ vung chém khe nứt không gian cũng dần chậm

lại.

Rõ ràng, là do pháp lực tiêu hao quá nhiều.

Chương 190

Dù sao liên tiếp chém nát nhiều ngôi sao như vậy, không có lấy một cơ hội thở dốc, dù Bàn Cổ sống lại cũng không chịu nổi!

"Chết tiệt!" Dương Mi nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy mệt mỏi chưa từng có.

Y cũng không ngờ, Đế Tôn lại dùng phương thức công kích như vậy để tiêu hao pháp lực của mình, từ đầu đến cuối chỉ một chiêu, căn bản không đổi chiêu, bị một chiêu này áp chế đến chết, ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

À, không phải không có cơ hội phản kích, mà là căn bản không có thời gian phản kích.

Đế Tôn điều khiển các ngôi sao quá nhiều quá nhanh, y bên này vừa chém nát một ngôi, ngôi khác đã đến ngay trước mặt, căn bản không cho y thời gian suy nghĩ phản kích.

Điều càng khiến y cảm thấy kinh hãi là, y phát hiện Đế Tôn không chỉ chiêu thức không đổi, mà ngay cả tốc độ và uy lực công kích cũng không thay đổi.

"Chẳng lẽ pháp lực của tên này là vô cùng vô tận sao?" Dương Mi kinh nghi bất định lẩm bẩm.

Đối đầu với Đế Tôn lâu như vậy, pháp lực của y đã tiêu hao quá nửa, nhưng y cảm giác Đế Tôn dường như không có tiêu hao bao nhiêu.

Y vốn đang chờ lúc pháp lực của Đế Tôn không còn nhiều, sẽ cố gắng nắm lấy sơ hở để phản kích một lần, nhưng bây giờ xem ra đó là điều xa vời.

Thực tế, Dương Mi đoán không sai chút nào, vũ trụ tinh thần trong cơ thể Đế Tôn đã đại thành, các ngôi sao vận chuyển, sinh sôi không ngừng.

Muốn tiêu hao hết pháp lực của hắn, thật sự không phải chuyện dễ dàng.

"Không được, bần đạo không thể kéo dài như vậy nữa, cứ kéo dài thế này, tình thế sẽ ngày càng bất lợi cho bần đạo!" Dương Mi nghiến răng nói.

Pháp lực của y đang liên tục mất đi, còn Đế Tôn lại vững như bàn thạch, khiến y không tìm được chút sơ hở nào.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không những không tìm được cơ hội phản kích, mà còn vì pháp lực tiêu hao quá lớn, đến nỗi ngay cả năng lực chạy trốn cũng không có.

Đến lúc đó, chỉ có nước chờ bị Đế Tôn trấn áp!

"Không Gian Phong Bạo!" Dương Mi tức thì hét lớn một tiếng, liều mạng thúc đẩy pháp lực còn lại trong cơ thể, giơ cao hai tay, giữa hai lòng bàn tay đều có một luồng vĩ lực kinh khủng đang phóng thích, hóa thành từng đạo điện quang màu tím, điên cuồng luồn lách bốn phía, trải dài hàng vạn dặm.

Trong chốc lát, không gian xung quanh bắt đầu rung chuyển dữ dội, như thể xảy ra một trận siêu đại địa chấn.

Nhưng ngay sau đó, một luồng vĩ lực kỳ dị bao phủ lấy xung quanh Dương Mi, muốn trấn áp sự rung chuyển này.

Đó là sức mạnh của Thiên Diễn Tinh Thần Đại Trận do Đế Tôn bố trí, muốn phong tỏa không gian xung quanh Dương Mi.

Nhưng Dương Mi lần này đã liều mạng dùng toàn bộ pháp lực trong cơ thể, sức mạnh bộc phát ra kinh khủng chưa từng có, Tinh

Thần Đại Trận cũng không thể chịu nổi.

Dù sao y cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ có thể phong tỏa nhất thời, sao có thể phong tỏa cả đời!

"Ầm ầm ầm!" Không gian quanh thân Dương Mi bắt đầu không ngừng vỡ nát, và hình thành một luồng loạn lưu đáng sợ bao quanh y, giống như một cơn lốc xoáy không ngừng xoay tròn khuếch tán ra ngoài, điên cuồng nuốt chửng mọi thứ xung quanh, trông vô cùng kinh khủng.

"Bành!" Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Thiên Diễn Tinh Thần Đại Trận đã bị Không Gian Phong Bạo phá vỡ.

Sau đó, Dương Mi lập tức hòa mình vào hư không, trực tiếp chuồn mất, chỉ để lại một câu nói vang vọng trong hỗn độn.

"Hồng Quân đạo hữu, trận này khó thắng, bần đạo đi trước một bước!" Để phá vỡ Tinh Thần Đại Trận, pháp lực cuối cùng của y cũng tiêu hao gần hết, nên chỉ có thể chuồn đi!

Thế là, Hồng Quân đang toàn lực chiến đấu với Phượng Tổ, ngây người!

Nội tâm của Hồng Quân lúc này sụp đổ, y bên này đang toàn lực chiến đấu, hy vọng có thể áp chế Phượng Tổ, rồi đi chi viện cho Dương Mi.

Ai mà ngờ, Dương Mi lại làm kẻ đào ngũ trước, để lại một mình y ở đây.

Phải biết rằng, y sở dĩ dám thách thức Đế Tôn, là vì có Dương Mi gia nhập, không có Dương Mi, y đâu có ngu!

Bây giờ thì hay rồi, tiến không được, lùi cũng không xong.

Tiến thì ngay cả Phượng Tổ cũng không thể hoàn toàn áp chế,

huống chi là Đế Tôn có thực lực mạnh nhất.

Nhưng nếu lùi, từ nay về sau chúng sinh Hồng Hoang đều biết y không phải đối thủ của Đế Tôn, thể diện uy nghiêm của y cũng sẽ mất hết.

"Hồng Quân, ngươi thua rồi!" Đế Tôn thu lại ức vạn ngôi sao, đứng bên cạnh Phượng Tổ, nhàn nhạt nói.

Chương 191

Hắn không truy kích Dương Mi, cũng không nhân cơ hội này liên thủ đối phó Hồng Quân.

Dù sao đều là cùng một đẳng cấp Hỗn Nguyên Thánh Nhân, muốn đánh giết đối phương căn bản không dễ dàng như vậy.

Đặc biệt Dương Mi chấp chưởng không gian pháp tắc, ngay cả dưới tay Bàn Cổ đại thần cũng có thể bảo toàn tính mạng, còn Hồng Quân là Thiên đạo Thánh nhân, nguyên thần ký thác Thiên đạo, Thiên đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử.

Vì vậy, Đế Tôn hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian trên người hai kẻ này, đánh bại họ, để họ rút lui là đủ.

Đợi hắn tích lũy đủ thực lực cường đại, sẽ cho hai người một đòn chí mạng!

"Đúng, bần đạo thua rồi!" Sắc mặt Hồng Quân tức thì tối sầm, y cũng sáng suốt không cố chấp nữa, chủ động ngừng công kích.

Sau đó, y cũng bôi dầu dưới chân, quả quyết chạy đi.

Trong lòng y cũng hoảng, chỉ sợ Đế Tôn và Phượng Tổ đột nhiên liên thủ, đương nhiên giữ mạng là quan trọng nhất.

"Phu quân, chúng ta bây giờ làm gì?" Phượng Tổ thu lại Hỗn Độn Chung và Tru Tiên Tứ Kiếm, nhìn về phía Đế Tôn hỏi.

"Đương nhiên là trở về đại lục Hồng Hoang, tuyên cáo thắng lợi của ta, ngoài ra còn thu hồi chiến lợi phẩm của ta nữa!" Đế Tôn cười lớn nói.

Dương Mi và Hồng Quân đều đã bại tẩu, lần giao đấu đầu tiên đã đại hoạch toàn thắng.

Chuyện như vậy đương nhiên phải để chúng sinh Hồng Hoang biết, nhân đó tăng cường uy nghiêm của Thiên Đình, làm suy yếu uy tín của Hồng Quân.

Ngoài ra, đừng quên Hồng Quân đã ban cho Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mỗi người một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đó đều là chiến lợi phẩm của hắn!

"Vâng, phu quân!" Phượng Tổ mỉm cười, gật đầu, theo Đế Tôn trở về Hồng Hoang, giáng lâm trên bầu trời đạo trường Tử Phủ.

"Vi thần bái kiến Đế Tôn Thiên Đế, Phượng Tổ Thiên Hậu!

Cung hạ Thiên Đế, Thiên Hậu khải hoàn!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa bốn đại hoàng giả lập tức dẫn lĩnh đại quân Thiên Đình hướng Đế Tôn, Phượng Tổ cung kính hành lễ, miệng hô vang, vang dội khắp Hồng Hoang.

Họ tràn đầy tin tưởng vào Đế Tôn, vì vậy khi thấy Đế Tôn và Phượng Tổ xuất hiện liền biết hai người đã đánh bại Dương Mi và Hồng Quân!

Trong chốc lát, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang vẫn đang chờ đợi đều chấn kinh không thôi.

"Đế Tôn Thiên Đế và Phượng Tổ Thiên Hậu đã trở về!

Như vậy, đại chiến lần này đã phân thắng bại, Thiên Đế đại nhân thắng lợi, Thánh nhân thất bại rồi!" Suy bụng ta ra bụng người, chỉ có người thắng mới có tư cách trở về Hồng Hoang, kẻ thua chắc chắn không còn mặt mũi.

Nay Đế Tôn và Phượng Tổ xuất hiện đường hoàng như vậy, đủ để chứng minh thắng bại trong trận đại chiến của các cường giả chứng đạo.

Thế là, những đại năng tu sĩ tham gia quan lễ của Thiên Đình đều kích động hưng phấn.

"Ha ha ha, bần đạo biết Đế Tôn Thiên Đế mới là người mạnh nhất!" Không đi Tử Tiêu Cung nghe giảng mà đến Thiên Đình quan lễ, rõ ràng là họ đã đặt cược vào Đế Tôn.

Nay Đế Tôn chiến thắng Hồng Quân khải hoàn trở về, chứng tỏ lựa chọn của họ là đúng.

"Sớm biết như vậy, bần đạo đã không đến Tử Tiêu Cung!" Không ít đại năng tu sĩ đến Tử Tiêu Cung thì trong lòng càng thêm hối hận.

Đến Tử Tiêu Cung nghe giảng cũng chẳng được gì, đạo nghe được cũng không chính tông bằng Đế Tôn giảng, đương nhiên cảm thấy hối hận.

Ngoài ra, họ còn lo lắng hơn vì từng đến Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân giảng đạo mà bị Thiên Đình để ý thậm chí bài xích.

Nếu vậy, tương lai của họ sẽ rất thê thảm.

Tuyệt đối không phải nói quá, dọa người, dù sao kết cục của Đông Vương Công vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Trong nhất thời, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung trong lòng đều có chút hoảng sợ, đều đang cân nhắc nên làm thế nào để phân rõ quan hệ với Tử Tiêu Cung.

"Sao có thể?

Sư tôn là Thiên đạo Thánh nhân, lại có cường giả thần bí tương trợ, sao có thể thua?" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh không thể tin được mà gào lên, thật sự không thể chấp nhận hiện thực tàn khốc này.

Chương 192

Kiêu ngạo như họ, không thể mang danh là đệ tử của kẻ bại trận!

"Không ngờ lão sư có người giúp đỡ mà vẫn thua!" Tại đại lục phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đều thở dài, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Nếu không phải Hồng Quân đã ban cho họ linh bảo và hồng mông tử khí để an ủi, có lẽ họ đã trực tiếp phản bội rồi.

Dù sao ban đầu họ đến Tử Tiêu Cung nghe giảng là vì lời hứa của Hồng Quân, ai ngờ Hồng Quân lại yếu như vậy.

Có thể đoán trước được, sau ngày hôm nay, uy tín của Hồng Quân, vị Thánh nhân này, sẽ giảm mạnh, so với đó, uy tín của Đế Tôn sẽ tăng vọt dưới sự làm nền của Hồng Quân.

Các đại năng tu sĩ Hồng Hoang sẽ chỉ tin Đế Tôn, không tin Hồng Quân!

Trừ khi họ chứng đạo thành Thánh, nếu không những ngày tháng sau này cũng sẽ khó khăn.

"Tất cả miễn lễ đi!" Đế Tôn lơ lửng trên cao, nâng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa và mọi người dậy.

Đối với biểu hiện lần này của bốn người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng hài lòng.

Sát phạt quả quyết, gọn gàng dứt khoát, đã có phong thái của hắn năm đó.

Qua trận chém giết này, uy nghiêm của Thiên Đình được thụ lập, khiến chúng sinh Hồng Hoang đều biết uy nghiêm của Thiên Đình

không thể xâm phạm, nếu không tất sẽ phải trả giá đắt.

"Bái tạ Thiên Đế!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa bốn đại hoàng giả lập tức dẫn mọi người bái tạ.

Sau đó, Đế Tuấn tiến lên một bước nói: "Khải bẩm Thiên Đế, đây là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đoạt được sau khi chém giết Đông Vương Công, mời Thiên Đế đại nhân kiểm tra!" Vừa nói, y vừa cung kính dâng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ lên.

Đế Tôn khẽ gật đầu, không từ chối, trực tiếp thu lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Hắn biết danh tiếng của Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không hề thua kém Tứ Đại Liên Đài.

Nếu có cơ hội, hắn không ngại tốn chút thời gian thu thập đủ cả Ngũ Hành Kỳ và Tứ Đại Liên Đài.

Nghe vậy, tại Côn Luân Sơn, Thượng Thanh Thông Thiên trong lòng không khỏi rùng mình, phảng phất có một loại dự cảm chẳng lành.

Không còn cách nào khác, ai bảo trong tay y không chỉ có một tòa liên đài, mà còn có hai kiện trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ.

Nếu Đế Tôn thật sự muốn thu thập Tứ Đại Liên Đài và Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, y tuyệt đối là người đứng mũi chịu sào!

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất cũng tiến lên một bước nói: "Thiên Đế đại nhân, Đông Vương Công bất kính Thiên Đình, đã bị đền tội, vậy Tây Vương Mẫu nên xử trí thế nào!" Quả không hổ là cuồng ma chiến đấu, tru sát Đông Vương Công cảm thấy chưa đủ, lại muốn xin Đế Tôn hạ lệnh chém giết cả Tây Vương Mẫu.

"Thiếp thân nguyện ý dâng lên Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thần phục Thiên Đình, xin Đế Tôn Thiên Đế tha cho thiếp thân một mạng!" Tây

Vương Mẫu hoàn toàn hoảng sợ, vội vàng hiện thân, dâng Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay, "phịch" một tiếng quỳ xuống bái lạy Đế Tôn.

Đừng thấy Tây Vương Mẫu trước đó không lên tiếng, nhưng từ khi Đế Tuấn và bốn vị hoàng giả dẫn đại quân Thiên Đình xuất chinh, nàng đã luôn chăm chú theo dõi.

Dù sao Hồng Quân không chỉ sắc phong Đông Vương Công làm Nam Tiên Chi Thủ, mà cũng sắc phong nàng làm Nữ Tiên Chi Thủ, sao có thể không lo lắng.

Vì thế, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng đầu hàng bất cứ lúc nào.

Nhưng, khi thấy Đông Vương Công đầu hàng mà vẫn bị Đế Tuấn và bốn vị hoàng giả gọn gàng tru sát, tim nàng lạnh buốt.

Nay nghe Đông Hoàng Thái Nhất lại xin lệnh Đế Tôn muốn tru sát cả mình, trái tim nhỏ bé của nàng không chịu nổi nữa, vội vàng ra quỳ lạy Đế Tôn xin tha, đồng thời cũng không quên dâng Tố Sắc Vân Giới Kỳ cho Đế Tôn.

"Ngươi có biết, Đông Vương Công cũng từng cầu xin tha mạng, nhưng vẫn bị tru sát!" Đế Tôn nhàn nhạt nhìn Tây Vương Mẫu nói.

Tuy trước đó nếu Tây Vương Mẫu biết thời thế, hắn không ngại cho đối phương một cơ hội, nhưng đó là dựa trên tiền đề hắn chưa ra tay.

Nay hắn đã ra tay, và đã đánh bại Hồng Quân, chúng sinh Hồng Hoang đều biết thực lực của hắn mạnh hơn Hồng Quân.

Vậy thì lúc này Tây Vương Mẫu đầu hàng cầu xin tha mạng, hắn cần phải xem xét kỹ lưỡng một phen. 123.

"Thiếp thân biết, nhưng thiếp thân không giống Đông Vương Công, ngay từ đầu đã không có ý định khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đế đại nhân, càng không muốn làm Nữ Tiên Chi Thủ, chỉ là lúc

đó ở trong Tử Tiêu Cung không thể làm trái ý Thánh nhân!" Tây Vương Mẫu lập tức kêu oan.

Đông Vương Công thật sự nổi dã tâm, bị tru sát là gieo gió gặt bão, nhưng nàng lúc đó chỉ là để đối phó với Hồng Quân mà thôi, thật sự đối với cái gọi là Nữ Tiên Chi Thủ này một chút ý nghĩ cũng không có.

Chương 193

“Lời này là thật sao?” Đế Tôn nhàn nhạt hỏi.

“Thiếp thân có thể đối Thiên đạo phát thệ, nếu có nửa câu giả dối, liền lập tức hình thần câu diệt!” Tây Vương Mẫu vội vàng nói.

Nàng không sợ chết, nhưng với tư cách là một đại năng tiên thiên đỉnh cấp, bị tru sát oan uổng như vậy thì quá uất ức rồi.

“Được, vậy ngươi chứng minh cho bản đế xem!” Đế Tôn nói. 124.

Thế là Tây Vương Mẫu lập tức đối với Thiên đạo phát thệ rằng những gì vừa nói đều là sự thật, không có nửa điểm giả dối, chỉ vì không tiện làm trái ý Hồng Quân chứ không có ý niệm khiêu khích uy nghiêm của Đế Tôn, nếu không sẽ lập tức hình thần câu diệt.

Kết quả hiển nhiên, Tây Vương Mẫu thật sự vô tội, Thiên đạo không khiến nàng hình thần câu diệt.

Sau đó, trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân âm trầm đến sắp chảy ra nước, trong lòng lửa giận ngùn ngụt.

Trước có Đông Vương Công phản bội, bây giờ lại có Tây Vương Mẫu phản bội, đem hết tội lỗi đổ lên đầu y.

Sớm biết như vậy, vừa rồi y đã không nên hiện thân tranh đấu với Đế Tôn.

Bây giờ thì hay rồi, tu sĩ khắp thiên hạ đều biết y yếu hơn Đế Tôn!

Bố cục lần này, thật sự là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, mất cả chì lẫn chài.

“Nếu đã xác thực vô tội, vậy bản đế tha cho ngươi một mạng, Tố

Sắc Vân Giới Kỳ bản đế thu, từ hôm nay, ngươi gia nhập Thiên Đình!

Chờ lệnh bản đế sai khiến!" Đế Tôn mỉm cười nói.

"Thiếp thân bái tạ ân điển của Thiên Đế đại nhân!" Tây Vương Mẫu mừng rỡ như điên, lập tức hành lễ cảm tạ Đế Tôn.

Đồng thời vỗ vỗ trái tim đang đập loạn, vừa rồi thật sự sắp bị dọa chết rồi, may mà cuối cùng đã hóa nguy thành an.

"Không ngờ Tây Vương Mẫu lại giữ được tính mạng!" Các đại năng tu sĩ Hồng Hoang thấy vậy đều cảm thấy không thể tin được, trong lòng họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho cảnh Tây Vương Mẫu máu văng tại chỗ, dù sao ai bảo Tây Vương Mẫu bị Hồng Quân phong làm Nữ Tiên Chi Thủ, chỉ có thể xui xẻo.

Nhưng, không ngờ Đế Tôn lại tha cho Tây Vương Mẫu, còn cho nàng gia nhập Thiên Đình.

Điều này khiến những đại năng tu sĩ từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung trong khi cảm nhận được uy nghiêm của Đế Tôn Thiên Đế, lại cảm thấy một chút nhẹ nhõm.

Hóa ra, chỉ cần không cố ý khiêu khích Thiên Đình, Đế Tôn có thể pháp ngoại khai ân, không truy cứu trách nhiệm.

Như vậy, họ không cần phải lo lắng sợ hãi nữa.

Nhưng để đề phòng bất trắc, họ quyết định sau này sẽ tránh xa Tử Tiêu Cung, để khỏi bị cái tên sao chổi kia gây họa.

Đúng vậy, trong mắt không ít đại năng tu sĩ, Hồng Quân bây giờ là một sao chổi chính hiệu.

Nếu không phải Hồng Quân cứ nhất quyết sắc phong Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu làm Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, có lẽ đã không có nhiều chuyện như hôm nay.

Vì vậy, cái nồi đen này Hồng Quân phải gánh chắc rồi.

Có thể đoán được, nếu Hồng Quân sau này muốn làm lần giảng đạo thứ hai và thứ ba như trong Hồng Hoang nguyên bản, vậy thì số lượng tu sĩ đại năng đến nghe giảng tuyệt đối sẽ giảm mạnh.

Điều này lại sẽ vô hình trung ảnh hưởng đến kế hoạch hợp đạo của Hồng Quân!

"Chúng ta đi thôi!" Đế Tôn nhìn về phía Phượng Tổ nói.

Chuyện hôm nay đã xong, ở lại đây cũng không có ý nghĩa, không bằng đưa Phượng Tổ đi tu luyện.

Tâm niệm vừa động, hắn và Phượng Tổ liền biến mất tại chỗ, trở về Thiên Đình.

"Vi thần cung tống Đế Tôn Thiên Đế, Phượng Tổ Thiên Hậu!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa bốn đại hoàng giả lập tức cung kính cung tống.

Sau đó, họ cũng dẫn đại quân Thiên Đình trở về Thiên Đình.

À, Tây Vương Mẫu cũng vội vàng theo sau, nàng phải ở bên cạnh Đế Tôn chờ lệnh sai khiến.

Chương 194

Đến đây, trận tranh đấu do Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ gây ra liền kết thúc.

Nhưng, cuộc đối đầu giữa Đế Tôn và Hồng Quân lại chỉ vừa mới bắt đầu.

"Dương Mi, không phải ngươi muốn kết minh với bần đạo, cùng nhau đối phó tên ma đầu kia sao, vì sao lại lâm trận bỏ chạy!" Ngoài Tử Tiêu Cung, Dương Mi đã khôi phục pháp lực lại xuất hiện, Hồng Quân lập tức tức giận chất vấn.

Nếu không có Dương Mi kết minh xúi giục, y đã không dễ dàng hiện thân tranh đấu với Đế Tôn, ai ngờ Dương Mi cuối cùng lại chơi khăm như vậy, trực tiếp bán đứng y.

"Hồng Quân đạo hữu nguôi giận, bần đạo cũng không muốn đâu, nhưng ngươi cũng thấy sức chiến đấu của tên đó thật sự quá mạnh, thực lực bần đạo vốn không bằng, lại pháp lực cạn kiệt, nếu còn bị vây khốn, e rằng sẽ bị trấn áp!" Dương Mi bất đắc dĩ giải thích.

Y cũng không ngờ chiến lực của Đế Tôn lại mạnh đến mức đó, đặc biệt là dùng ức vạn ngôi sao làm chiến binh tác chiến, khiến một Hỗn Độn Ma Thần như y cũng bó tay.

Nếu không phải tạo nghệ không gian pháp tắc đủ sâu, chạy trốn đủ nhanh, e rằng đã phải bỏ mạng ở đó rồi.

"Theo như ngươi nói, nếu chúng ta đều không phải đối thủ của y, vậy liên minh này không bằng cứ thế giải tán đi!" Hồng Quân lạnh lùng nói.

Y và Dương Mi vốn không thân, y không muốn lần sau lại bị

Dương Mi chơi khăm một lần nữa, dứt khoát lần này giải tán.

Nói xong, y đột nhiên phất tay áo, tiến vào trong Tử Tiêu Cung, chuẩn bị mưu tính kế hoạch đối kháng Đế Tôn!

Ngoài Tử Tiêu Cung, Dương Mi thấy Hồng Quân tức giận rời đi, không khỏi càng thêm cười khổ, bất đắc dĩ thở dài.

"Thật không ngờ, một bước sai, cả bàn đều thua!" Y cứ tưởng liên thủ với Hồng Quân có thể chống đỡ được Đế Tôn và Phượng Tổ, nếu không y cũng không xuất hiện một cách ra vẻ như vậy, hỏi Đế Tôn cộng thêm y có thể ngăn cản được không.

Ai ngờ, y đã đánh giá quá thấp thực lực của Đế Tôn sau khi dĩ lực chứng đạo, bất luận là pháp lực, công kích hay chiêu thức đều áp chế y đến chết, khiến y căn bản không có sức phản kích.

"Xem ra tên đó dù chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thì cũng không còn xa nữa!" Dương Mi lo lắng nói.

Một khi Đế Tôn đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, vậy có nghĩa là y thật sự đã rất gần với cảnh giới Thiên đạo.

Dưới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đều là con kiến!

Dưới Thiên đạo, Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng là con kiến!

Vì vậy, y thật sự hoảng!

Chỉ là, bây giờ Hồng Quân đang tức giận, đã giải tán với y, một mình không làm nên chuyện, có hoảng cũng vô dụng, chỉ có thể bất đắc dĩ trở về Bồng Lai tiên đảo, chờ đợi cơ hội ra tay lần sau.

Trong Tử Tiêu Cung, sau khi Dương Mi rời đi, Hồng Quân cũng bắt đầu cẩn thận suy tính làm thế nào để đối phó Đế Tôn.

"Xem ra, bần đạo phải dùng mọi cách, giúp năm vị đệ tử của bần đạo cũng chứng đạo thành Thánh!" Hồng Quân lạnh lùng nói.

Đây là cách duy nhất để chống lại Đế Tôn, chỉ cần y giúp Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề năm người chứng đạo thành Thánh, liên thủ năm đại Thánh nhân, có thể dùng ưu thế số lượng áp đảo để đối phó Đế Tôn.

Đây cũng là lý do vừa rồi y dám giải tán với Dương Mi, theo y thấy, chỉ cần để năm đại đệ tử đều chứng đạo thành Thánh, hoàn toàn không cần tên chuyên chơi khăm Dương Mi giúp đỡ, cũng có thể trấn áp Đế Tôn và Phượng Tổ.

"Nhưng, muốn để họ chứng đạo thành Thánh, còn thiếu một thời cơ tốt nhất!" Trong mắt Hồng Quân tinh quang lóe lên.

Ánh mắt của y nhìn về phía Thiên Đình, nhìn về phía Nữ Oa đã bị Đế Tôn lôi kéo đi. 125.

Y muốn để Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, sau đó lại để Lão Tử lập ra Nhân giáo, nâng đỡ Nhân tộc lớn mạnh.

Như vậy, y có thể nắm chặt khí vận của Nhân tộc trong tay, đồng thời có thể để các đệ tử dưới trướng đều thành Thánh.

Nhưng, vì lý do của Đế Tôn, Nữ Oa thậm chí còn không đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, huống chi là bị y thu làm đệ tử.

Vì vậy, muốn để Nữ Oa đi sáng tạo Nhân tộc, phải tốn một phen công sức.

Thế là, Hồng Quân không trì hoãn, lập tức thôi diễn thiên cơ, tính ra khi nào Nữ Oa sẽ rời khỏi Thiên Đình.

Y muốn đích thân đi tìm Nữ Oa, và hứa hẹn trọng đãi, để Nữ Oa vì y đi sáng tạo Nhân tộc.

Còn tại sao phải đợi Nữ Oa rời khỏi Thiên Đình, nguyên nhân đơn giản, đó là địa bàn của Đế Tôn, cho y thêm mười lá gan cũng không dám đến.

Chương 195

Không lâu sau, Hồng Quân liền mượn sức mạnh của Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn ra đáp án mình muốn.

Y kiên nhẫn chờ đợi trong Tử Tiêu Cung, đợi Nữ Oa ra khỏi Thiên Đình, liền lập tức tìm đến Nữ Oa!

"Nữ Oa xin dừng bước!" Trên núi Bất Chu, Hồng Quân đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, gọi Nữ Oa lại.

"Hồng Quân?

Ngươi gọi bản hoàng có chuyện gì?" Nữ Oa dừng bước, ánh mắt cảnh giác nhìn Hồng Quân, không ngờ Hồng Quân lại xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng nàng cũng không khách sáo với Hồng Quân, trong mắt nàng, y chỉ là bại tướng dưới tay Đế Tôn.

Với tư cách là hoàng giả Thiên Đình do Đế Tôn sắc phong, địa vị của nàng có thể ngang hàng với Hồng Quân.

"Bần đạo lần này đến đây là để tặng ngươi một cơ duyên!" Hồng Quân trả lời.

Tuy tức giận vì Nữ Oa đối với mình không khách khí, nhưng vì kế hoạch trong lòng, y chọn cách nhẫn nhịn!

"Ngươi muốn bản hoàng phản bội Thiên Đế đại nhân sao?

Bản hoàng khuyên ngươi nên từ bỏ ý định đó đi!" Nữ Oa không chút do dự nói.

Nàng không tin Hồng Quân lại tốt bụng như vậy, thật sự tặng mình một cơ duyên, vậy mục đích của y có thể là mua chuộc mình để

đối phó Đế Tôn.

Nhưng, nàng sao có thể làm chuyện như vậy?

Chưa nói đến tâm tư của nàng vốn đã đặt trên người Đế Tôn, dù không phải vậy, người bình thường cũng có thể thấy đi theo Đế Tôn mới có tiền đồ vô lượng, ai bị chập mạch mới chọn phản bội.

"Cùng là cường giả chứng đạo, vì sao hành vi của ngươi lại hạ tiện như vậy, khó trách thực lực không bằng Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa lại khinh bỉ liếc nhìn Hồng Quân một cái, không chút lưu tình bồi thêm một dao.

Theo nàng thấy, Đế Tôn sẽ không làm những chuyện tiểu nhân như vậy, còn Hồng Quân lại làm những hành vi tiểu nhân thế này, nên thực lực định sẵn không thể vượt qua Đế Tôn.

"..." Sắc mặt Hồng Quân tức thì đen lại, bị một phen lời nói của Nữ Oa tức đến muốn thổ huyết.

Từ chối thì thôi, còn mỉa mai y một trận, có cần phải độc địa như vậy không?

"Bần đạo chỉ là thuận theo thiên ý tặng ngươi một phen cơ duyên, không cần ngươi phải phản bội Thiên Đình!" Hồng Quân hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Trong lòng lửa giận ngùn ngụt, nếu không phải vì kế hoạch, lúc này e rằng y đã nổi điên rồi.

"Ngươi nghĩ bản hoàng sẽ tin lời ngươi sao?" Nữ Oa vẫn khinh thường nói.

Thuận theo thiên ý, nàng không tin chuyện bánh từ trên trời rơi xuống như vậy, đặc biệt là Hồng Quân không lâu trước đó vừa bị Đế Tôn đánh bại, càng không thể tốt bụng như thế.

“Những gì bần đạo nói đều là sự thật, thực ra dưới thiên ý, ngươi vốn nên là một trong lục đại Thiên đạo Thánh nhân, chỉ cần ngươi đi sáng tạo một chủng tộc được Thiên đạo ưu ái, liền có thể nhận được vô lượng công đức, cộng thêm bần đạo ban cho ngươi một đạo hồng mông tử khí, đem nguyên thần ký thác Thiên đạo, liền có thể chứng đạo thành Thánh, Thiên đạo bất diệt, ngươi liền bất tử!” Hồng Quân vội vàng giải thích.

Y nói rõ lợi hại cho Nữ Oa, đồng thời trực tiếp lấy ra đạo hồng mông tử khí thuộc về Nữ Oa, hy vọng Nữ Oa có thể đồng ý.

Nhưng Nữ Oa vẫn sắc mặt lạnh lùng, không chút do dự từ chối: “Có Thiên Đế đại nhân ở đây, bản hoàng tin rằng sớm muộn gì cũng có thể nhận được vô lượng công đức, không cần ngài phải bận tâm, Thiên Đế đại nhân cũng chưa từng nói chứng đạo cần hồng mông tử khí!” Chuyện hồng mông tử khí là cơ sở thành Thánh, cũng chỉ có phe Tử Tiêu Cung mới tin, những người nghe Đế Tôn giảng đạo đều không tin.

Dù sao Đế Tôn và Phượng Tổ đều không dùng hồng mông tử khí, vẫn chứng đạo, thực lực còn mạnh hơn Hồng Quân.

Vì vậy, nàng căn bản không coi hồng mông tử khí ra gì.

Hồng Quân tức thì vừa gấp vừa giận, thật sự không biết nên khuyên Nữ Oa thế nào.

Đúng lúc này, một tiếng cười sảng khoái vang lên bên tai Hồng Quân.

“Ha ha ha, Hồng Quân, không ngờ ngươi thật sự tìm đến Nữ Oa!” Theo tiếng nói vừa dứt, thân hình Đế Tôn trực tiếp xuất hiện bên cạnh Nữ Oa, cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân.

Người quen thuộc Đế Tôn đều biết, khi Đế Tôn lộ ra biểu cảm

này, có nghĩa là có người sắp phải xuất huyết lớn rồi.

"Đế Tôn, bần đạo đã che giấu thiên cơ, sao ngươi lại phát hiện được?" Đồng tử Hồng Quân không khỏi co lại, ánh mắt nhìn Đế Tôn đầy cảnh giác, sự xuất hiện của Đế Tôn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y.

"Nữ Oa là Oa Hoàng dưới trướng bản đế, ngươi đều tìm đến tận cửa rồi, bản đế nếu không thể kịp thời phát hiện, chẳng phải là nói bản đế ngay cả ngươi cũng không bằng sao?" Đế Tôn nheo mắt cười nói.

Chương 196

Nữ Oa là nhân vật mấu chốt để tạo ra Nhân tộc, hắn sớm đã lường trước Hồng Quân sẽ tìm Nữ Oa, nên vẫn luôn chú ý chặt chẽ, đương nhiên có thể nhanh chóng phát hiện, cho dù Hồng Quân che giấu thiên cơ cũng vô dụng.

Nghe vậy, Nữ Oa tức thì dùng ánh mắt sùng bái nhìn Đế Tôn.

Kỳ thực nàng sớm đã có thể liên lạc với Đế Tôn, chỉ là không muốn vì chuyện nhỏ mà kinh động đại giá của Đế Tôn, không ngờ Đế Tôn lại có thể tự mình phát hiện, lại nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Hồng Quân, nàng cảm thấy Đế Tôn thật sự quá ngầu!

"..." Hồng Quân trong lòng tức thì muốn chửi thề, cái gì gọi là chẳng phải ngay cả ngươi cũng không bằng?

Tuy đó là sự thật, nhưng đánh người không đánh vào mặt chứ!

"Nếu đã như vậy, vậy bần đạo cáo từ!" Hồng Quân lạnh mặt nói.

Theo y thấy, Đế Tôn đã đến, kế hoạch coi như phá sản, ở lại đây cũng vô ích, không bằng trực tiếp rời đi, để khỏi cho Đế Tôn cơ hội tát vào mặt.

Nhưng ngoài dự liệu, Đế Tôn đột nhiên gọi y lại.

"Khoan đã!" Ý định của Đế Tôn rất đơn giản, dù sao Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc là chuyện sớm muộn, Hồng Quân đã chủ động dâng đến tận cửa, vậy đương nhiên phải hung hăng xén một phen!

"Ngươi có ý gì?" Hồng Quân không khỏi dừng bước, kinh ngạc nhìn Đế Tôn, không hiểu vì sao Đế Tôn không cho mình đi.

Trực giác mách bảo y, Đế Tôn chắc chắn không có ý tốt.

“Không phải ngươi muốn Nữ Oa đáp ứng sao, bản đế có thể thay nàng đồng ý!” Đế Tôn đi thẳng vào vấn đề.

Hồng Quân chính là con cừu béo tự dâng đến cửa, hắn không thể để đối phương chạy mất.

“Ngươi lại có thể đồng ý?” Hồng Quân càng thêm kinh ngạc, đồng thời càng cảnh giác nhìn Đế Tôn, bây giờ không cần trực giác nữa, dùng ngón chân đoán cũng có thể đoán ra Đế Tôn quả nhiên không có ý tốt.

Dù sao y rất hiểu Đế Tôn, tuyệt đối là loại không có lợi không dậy sớm.

Nữ Oa đứng bên cạnh, cũng có chút kinh ngạc nhìn Đế Tôn, nàng biết Đế Tôn làm vậy tất có thâm ý, liền không mở miệng, chỉ lẳng lặng quan sát.

“Dù sao cũng là một cơ hội chứng đạo, bản đế sao có thể bỏ qua!” Đế Tôn mỉm cười giải thích.

Câu trả lời của hắn không thể bắt bẻ, Hồng Quân căn bản không tìm ra được bất kỳ lỗi nào.

“Vậy ngươi có điều kiện gì!” Hồng Quân vẫn cảnh giác hỏi.

Rõ ràng, y tuyệt đối không tin Đế Tôn có thể dễ dàng đồng ý như vậy, phía sau chắc chắn có một loạt điều khoản bất bình đẳng đang chờ y.

“Nói chuyện với người thông minh không tốn sức, tùy tiện hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đi!” Đế Tôn thẳng thắn nói.

Vốn Nữ Oa đi Tử Tiêu Cung nghe giảng có thể từ Hồng Quân nhận được Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại hai món bảo bối này đều đang ở trong tay Hồng Quân, Đế Tôn đương nhiên phải nhân cơ hội này đòi lại hết.

"..." Hồng Quân trong lòng tức thì có vô số câu chửi thề muốn phun ra, tuy sớm biết Đế Tôn không có ý tốt, nhưng không ngờ Đế Tôn mở miệng đòi hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đấy, không phải củ cải trắng!

Nếu Nữ Oa là đệ tử của y, làm Thiên đạo Thánh nhân, y không ngại lấy ra hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó.

Nhưng mấu chốt là Nữ Oa là người của Đế Tôn, sau này sẽ giúp Đế Tôn đối phó y, nếu lấy ra hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cho Đế Tôn, vậy hoàn toàn là tư địch!

"Không muốn sao?

Vậy giao dịch lần này coi như xong, ngươi có thể về rồi!" Đế Tôn nhàn nhạt nói.

Hắn là người nói chuyện dễ dàng, không muốn thì thôi, tuyệt đối không cưỡng cầu.

Dù sao, người vội là Hồng Quân chứ không phải hắn.

Dù sao Hồng Quân cần khí vận của Nhân tộc, đồng thời để Lão Tử lập ra Nhân giáo, để các đệ tử dưới trướng đều thành Thánh.

So với đó, hắn một chút cũng không vội, thậm chí còn có thể giúp Nữ Oa nâng cao tu vi thêm một chút, như vậy sau khi Nữ Oa chứng đạo thực lực sẽ mạnh hơn, không giống như trong Hồng Hoang nguyên bản trực tiếp đội sổ.

Chương 197

"Được, bần đạo đáp ứng điều kiện của ngươi!" Hồng Quân căm hận nói.

Y hiện tại là cá nằm trên thớt, mặc cho Đế Tôn xẻ thịt, chỉ có thể chọn cách đồng ý.

Nói xong câu đó, y liền nén xuống sự uất ức trong lòng, âm trầm mặt mày lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đưa cho Đế Tôn.

Đế Tôn không nhận, trực tiếp đưa cho Nữ Oa.

"Nữ Oa, Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thu kỹ đi, sau này có thể dùng để phòng thân đối địch!" "Nữ Oa bái tạ Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa tức thì vui mừng không thôi, lập tức cảm kích cung kính cảm tạ Đế Tôn, nhận lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu vào tay.

Được Đế Tôn tặng không hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng nàng sướng rơn, đồng thời cũng sùng bái Đế Tôn không thôi.

Đế Tôn chỉ nói vài câu, đã có thể từ trong tay đối thủ Hồng Quân tống tiền được hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, năng lực này, thật sự quá đỉnh!

"Được rồi, ngươi có thể đi rồi, những chuyện còn lại bản đế tự sẽ sắp xếp!" Đế Tôn phảng phất như đuổi ruồi, vẫy vẫy tay với Hồng Quân, muốn đuổi y đi.

"..." Hồng Quân lúc đó ngây người, thậm chí còn cảm thấy Đế Tôn đang lừa mình, lấy linh bảo xong liền đuổi mình đi, không nói cụ thể

có làm hay không.

"Không phải chỉ là tạo ra Nhân tộc sao, ngươi lo bản đế nuốt lời không thành?" Đế Tôn ngữ khí không mặn không nhạt nói.

Hồng Quân tưởng y không biết những chuyện này, lại không biết rằng không ai hiểu rõ những chuyện này hơn y.

"Vậy bần đạo ở Tử Tiêu Cung chờ tin tốt của đạo hữu!" Hồng Quân nhìn sâu vào mắt Đế Tôn nói.

Tuy chấn kinh vì Đế Tôn lại biết rõ như vậy, nhưng nếu Đế Tôn đã xác thực hiểu rõ, y cũng tạm thời yên tâm, Đế Tôn thật sự không lừa mình.

Thế là, y lập tức rời khỏi núi Bất Chu, trở về Tử Tiêu Cung, chờ đợi Đế Tôn để Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc.

"Thiên Đế đại nhân, chúng ta thật sự phải làm như vậy sao?" Nữ Oa nghi hoặc nhìn Đế Tôn nói.

Nàng cảm thấy nếu Hồng Quân đã là địch nhân, vậy không nên để kế hoạch của y thành công, cho dù Hồng Quân trả giá bằng hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không được.

Ừ, nàng căm ghét cái ác như kẻ thù vậy!

"Ngươi có biết tại sao Hồng Quân lại chọn để ngươi sáng tạo Nhân tộc không!" Đế Tôn không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Cái này... thiếp thân cũng không biết!" Nữ Oa chau mày, sau đó lắc đầu trả lời.

"Bởi vì ngươi là hoàng giả Thiên Đình, thân mang khí vận Thiên Đình, nếu ngươi sáng tạo ra Nhân tộc, vậy khí vận của ngươi sẽ không tự giác chảy về phía Nhân tộc!

Nói cách khác, khí vận của Thiên Đình cũng sẽ chảy về phía Nhân

tộc!" Đế Tôn mỉm cười giải thích.

Trong Hồng Hoang nguyên bản cũng như vậy, Nữ Oa là Thánh nhân của Yêu tộc, lại sáng tạo ra Nhân tộc, dẫn đến khí vận Yêu tộc chảy về phía Nhân tộc.

Sau đó lại để Lão Tử lập ra Nhân giáo, thu gom khí vận Nhân tộc, khiến khí vận Yêu tộc sụt giảm mạnh, cuối cùng bị hủy diệt.

"Vậy không phải càng nên không sáng tạo Nhân tộc sao?" Nữ Oa vội vàng hỏi lại.

Nàng được Đế Tôn sắc phong làm hoàng giả Thiên Đình, trung thành với Đế Tôn, trung thành với Thiên Đình, nàng không thể vì chứng đạo mà để khí vận Thiên Đình thất thoát.

"Ngươi có biết Nhân tộc là gì không?" Đế Tôn mỉm cười, vẫn không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Nữ Oa không biết!" Nữ Oa không chút suy nghĩ lắc đầu nói.

"Cái gọi là Nhân tộc, là chủng tộc được sáng tạo theo hình dáng sau khi ta hóa hình, cũng là hình dáng của Bàn Cổ đại thần.

Hồng Hoang là do Bàn Cổ đại thần khai thiên, chủng tộc được sáng tạo theo hình dáng của Bàn Cổ đại thần tất nhiên sẽ được Thiên đạo ưu ái, là thiên sinh đạo thể." Đế Tôn kiên nhẫn giải thích, "Vì vậy, Nhân tộc xuất thế là điều tất yếu!" Hắn chưa bao giờ vì khí vận của Thiên Đình mà kìm hãm không cho Nhân tộc xuất thế, dù sao kiếp trước cũng là Nhân tộc, không thể làm chuyện táng tận lương tâm như vậy.

Hơn nữa, Nhân tộc không xuất thế, làm sao để kiếm công đức của Thiên đạo?

"Vậy ta nên làm gì?" Nữ Oa lo lắng hỏi.

Nhân tộc xuất thế là tất yếu, vậy khí vận của Thiên Đình sẽ chảy về phía Nhân tộc, điều này khiến nàng không biết phải làm sao.

Chương 198

"Đơn giản, chỉ cần chúng ta nắm chặt Nhân tộc trong tay, thì không thể nói là khí vận thất thoát!" Đế Tôn đột nhiên vô cùng bá khí nói.

Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, sau đó Nhân tộc chịu sự thống quản của Thiên Đình, khí vận của Nhân tộc vẫn thuộc về Thiên Đình.

Thiên Đình không những không bị ảnh hưởng tiêu cực, ngược lại còn vì sự gia nhập của Nhân tộc mà trở nên ngày càng mạnh mẽ!

"Nữ Oa hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa lập tức ngữ khí kiên định nói.

Nàng có thể thấy, Đế Tôn đã có sự sắp xếp tương ứng cho việc sáng tạo Nhân tộc, vậy thì nàng không cần phải lo lắng gì nữa, tất cả cứ làm theo sự sắp xếp của Đế Tôn là được.

"Tốt!

Bây giờ ngươi hãy theo bản đế trở về Thiên Đình, bản đế sẽ giảng đạo cho ngươi một thời gian, nâng cao tu vi của ngươi thêm một chút, sau đó mới đi sáng tạo Nhân tộc!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Tuy Nữ Oa là Chuẩn Thánh cường giả, nhưng dù sao cũng đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, với tu vi này đi sáng tạo Nhân tộc, cho dù nhận được vô lượng công đức chứng đạo Hỗn Nguyên, cuối cùng thực lực cũng sẽ không quá mạnh.

Vì vậy, Đế Tôn định sẽ mở một lớp học riêng cho Nữ Oa một thời gian, giúp nàng nâng cao tu vi hết mức có thể, sau đó mới để nàng đi sáng tạo Nhân tộc.

Như vậy, dựa vào công đức tạo người chứng đạo thành Thánh,

thực lực của Nữ Oa sẽ mạnh hơn rất nhiều.

"Nữ Oa bái tạ Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa lập tức cung kính bái tạ, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, dù sao chưa từng có ai được Đế Tôn chuyên môn giảng đạo.

Nếu được Đế Tôn chuyên môn dạy kèm, tu vi của nàng không cần nói cũng biết, chắc chắn sẽ có bước tiến vượt bậc.

"Không cần đa lễ!" Đế Tôn nâng Nữ Oa dậy, sau đó đưa nàng trở về Thiên Đình.

Sau khi về Thiên Đình, hắn lại truyền âm cho Hi Hòa.

"Hi Hòa, đến Lăng Tiêu Bảo Điện, nghe bản đế giảng đạo!" Tại Quảng Hàn Cung, Hi Hòa đang một mình tu luyện nghe được câu nói của Đế Tôn, lập tức mở mắt, trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng.

Không chút do dự, nàng lập tức đến Lăng Tiêu Bảo Điện, nhanh chóng liền thấy Đế Tôn đang ngồi cao ở trên.

Đương nhiên, còn có Nữ Oa đang đứng trong đại điện.

Nàng trước tiên ngạc nhiên liếc nhìn Nữ Oa, sau đó lập tức cung kính hành lễ với Đế Tôn.

"Hi Hòa, bái kiến Thiên Đế đại nhân!" "Không cần đa lễ, ngươi ở đây nghe bản đế giảng đạo, cố gắng nâng tu vi lên cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, sau đó bản đế có chuyện trọng đại giao cho ngươi làm!" Đế Tôn ngữ khí trịnh trọng nói.

Nữ Oa không cần nói nữa, nàng phải đi sáng tạo Nhân tộc!

Còn Hi Hòa, chính là vũ khí bí mật mà Đế Tôn dùng để đối phó Hồng Quân.

Hồng Quân muốn Nhân tộc xuất thế, sau đó để Lão Tử lập ra Nhân giáo, thu gom khí vận Nhân tộc.

Chuyện như vậy, hắn sao có thể để Hồng Quân thành công.

Vì vậy, hắn quả quyết lựa chọn sau khi Nữ Oa sáng tạo xong, sẽ để Hi Hòa đi trước lập ra Nhân giáo, trở thành giáo chủ Nhân giáo, thu gom khí vận Nhân tộc.

Hi Hòa là người của Thiên Đình, Nữ Oa là người của Thiên Đình, như vậy, khí vận của Nhân tộc đương nhiên sẽ quay về Thiên Đình.

"Vâng, Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa và Hi Hòa lập tức gật đầu, chăm chú nghe Đế Tôn giảng đạo.

Nội tâm Hi Hòa vô cùng vui mừng, nàng biết, cơ duyên của mình sắp đến rồi.

Ban đầu khi Thường Hi nhận được cơ duyên tu luyện công pháp Tổ Vu Luyện Thể, Đế Tôn từng hứa sẽ cho nàng một cơ duyên khác, bây giờ xem ra, chính là cái này.

Nữ Oa tuy kinh ngạc vì Hi Hòa cũng ở đây, nhưng có thể Đế Tôn có sự sắp xếp khác, liền không hỏi nhiều nữa.

Trên đại điện, Đế Tôn không trì hoãn nhiều, lập tức mở lớp học riêng cho Nữ Oa và Hi Hòa, nhằm vào việc tu hành của hai người bắt đầu giảng thuật vô thượng đại đạo.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện tức thì xuất hiện đủ loại dị tượng không thể tưởng tượng, thể hiện sự bất phàm của đạo mà Đế Tôn giảng.

Nữ Oa và Hi Hòa thả lỏng tâm thần, hoàn toàn chìm đắm trong đạo mà Đế Tôn giảng, cảm ngộ những thiên địa chí lý huyền diệu, cảnh giới nguyên thần từng chút một tăng trưởng.

Cùng lúc đó, tại đại lục Hồng Hoang, tu vi của các đại năng tiên thiên đỉnh cấp cũng đang tăng trưởng.

Chương 199

Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh với tư cách là đệ tử của Hồng Quân, đương nhiên tin tưởng nội dung giảng đạo của Hồng Quân, thế là không chút do dự lựa chọn Trảm Tam Thi chi pháp.

Dùng linh bảo mà Hồng Quân ban cho để ký thác thiện niệm, đem thiện thi của mình toàn bộ chém ra, thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Ha ha, từ nay về sau, xem tứ hoàng Thiên Đình kia làm sao còn kiêu ngạo!" Tam Thanh hưng phấn nói.

Ban đầu khi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa bốn đại Chuẩn Thánh mạnh mẽ chém giết Đông Vương Công, vì tu vi không đủ họ chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, đừng nói là uất ức đến mức nào.

Bây giờ họ cảm thấy, nếu có lần nữa, họ sẽ cho chúng sinh Hồng Hoang thấy thế nào là Bàn Cổ chính tông.

Đáng tiếc, họ bên này đang tự mãn vì trở thành Chuẩn Thánh, thì bên Đế Tôn đang mưu hoạch để Chuẩn Thánh chứng đạo.

Chênh lệch về tầm nhìn của hai bên, không phải là lớn bình thường.

"Cuối cùng cũng tấn cấp Chuẩn Thánh!" Tại đại lục phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, cũng đều cảm thấy vô cùng vui mừng.

Họ đã dừng ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhiều năm, nay cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra, Côn Bằng ở Bắc Hải, Hồng Vân ở Hỏa Vân Động, và cả

Nhiên Đăng cũng đều dùng Trảm Tam Thi chi pháp để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Dù sao đã đến Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân giảng đạo, sao có thể chịu được sự dụ dỗ của Trảm Tam Thi chi pháp.

Ngược lại, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà các đại năng tu sĩ đến Thiên Đình thì không lựa chọn dùng Trảm Tam Thi chi pháp, tiếp tục tiềm tâm tu luyện, hoặc là suy nghĩ làm thế nào để nhận được công đức, vẫn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân dùng thánh niệm xem xét đại lục Hồng Hoang, đối với cục diện hiện tại tỏ ra hài lòng.

Từ một phương diện nào đó, hiện tại dường như y đã bắt đầu chiếm ưu thế.

"Chỉ cần để Tam Thanh chứng đạo thành Thánh, bần đạo có thể hoàn toàn xoay chuyển cục diện!" Hồng Quân trong lòng căm hận nói.

Theo y thấy, hiện tại chúng sinh Hồng Hoang không tin y, tin Đế Tôn, là vì thực lực của Đế Tôn mạnh hơn y.

Nhưng, chỉ cần y giúp năm danh đệ tử đều chứng đạo thành Thánh, về số lượng trực tiếp áp đảo Thiên Đình, chúng sinh Hồng Hoang sẽ quay sang tin y, uy tín của y sẽ lập tức tăng mạnh, vượt qua Đế Tôn, không thành vấn đề.

Thế là, y lại nhìn về phía Thiên Đình, trong ánh mắt lộ ra một tia vội vàng và sốt ruột.

Ban đầu Đế Tôn đã đồng ý sẽ đưa Nữ Oa đi sáng tạo Nhân tộc, nhưng nhiều năm trôi qua vẫn không có động tĩnh gì, đến nỗi y lại không nhịn được mà nghi ngờ Đế Tôn năm đó có phải đang lừa mình không.

Sự nghi ngờ này kéo dài suốt mười vạn năm!

Mười vạn năm sau, Đế Tôn cuối cùng cũng đưa Nữ Oa ra khỏi Thiên Đình!

Đế Tôn sở dĩ đưa Nữ Oa ra khỏi Thiên Đình, đáp án hiển nhiên.

Đó là trong vòng mười vạn năm, qua việc hắn không ngừng giảng đạo cho Nữ Oa và Hi Hòa, chỉ điểm hai nàng tu luyện, hai nàng hiện tại đã thành công đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đợi họ hoàn thành cơ duyên của mình, nhận được vô lượng công đức gia thân, nhất định có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, và thực lực không yếu.

"Hi Hòa, ngươi cứ ở lại Thiên Đình, chờ lệnh của bản đế!" Đế Tôn trước tiên nói với Hi Hòa.

Hi Hòa là vũ khí bí mật dùng để đối phó Hồng Quân, đã là bí mật, thì phải đảm bảo không để Hồng Quân phát hiện.

Nếu không, Hồng Quân thấy hắn đưa Nữ Oa đi sáng tạo Nhân tộc lại dẫn theo cả Hi Hòa, không chừng sẽ có phòng bị.

"Vâng, Thiên Đế đại nhân!" Hi Hòa gật đầu đồng ý, tạm thời ở lại Thiên Đình, nhìn Đế Tôn và Nữ Oa rời khỏi Thiên Đình.

"Cuối cùng cũng ra rồi!" Trong Tử Tiêu Cung, thần tình Hồng Quân không khỏi chấn động, nội tâm đột nhiên kích động.

Y phảng phất như thấy được cảnh tượng theo sau việc Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, Lão Tử lập ra Nhân giáo, năm danh đệ tử dưới trướng đều chứng đạo thành Thánh.

Đến lúc đó, y vung tay một cái, dẫn theo năm danh đệ tử trấn áp Đế Tôn, có thể rửa sạch sỉ nhục.

Đáng tiếc, lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực thì xương xẩu.

Đế Tôn với tư cách là người xuyên không từ hậu thế, sao có thể

không nhìn ra kế hoạch của Hồng Quân, sớm đã chuẩn bị đối phó, căn bản không sợ Hồng Quân.

Chương 200

"Được rồi, ở đây đi!" Bên bờ Đông Hải, Đế Tôn đưa Nữ Oa từ trên không trung hạ xuống, dừng lại ở đây, chuẩn bị ở đây sáng tạo Nhân tộc.

"Vâng, Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa gật đầu, hoàn toàn tuân theo ý chỉ của Đế Tôn.

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, là những bảo vật cần thiết để sáng tạo Nhân tộc, ngươi thu kỹ trước đi!" Đế Tôn nói.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là do ban đầu khi ở Côn Luân Sơn thu thập Thập Nhị Phẩm Công Đức Thanh Liên, thuận tay thu thập được.

Còn Tam Quang Thần Thủy chính là ánh sáng của mặt trời, mặt trăng và các vì sao, hắn nắm giữ vô ngân tinh không, thu thập thật sự quá dễ dàng.

"Đa tạ Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa vui vẻ cảm tạ.

Đế Tôn trước tiên chuyên môn giảng đạo cho nàng, tiếp đó lại giúp nàng chuẩn bị sẵn những bảo vật cần thiết để sáng tạo Nhân tộc, hoàn toàn không cần nàng phải suy nghĩ, khiến nàng cảm thấy vô cùng chu đáo và ngọt ngào.

"Càn Khôn Đỉnh, là đỉnh số một Hồng Hoang, có thể phản hậu thiên vi tiên thiên, lát nữa ngươi hãy dùng đỉnh này luyện hóa Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy trước!" Đế Tôn lại lấy ra Càn Khôn Đỉnh giới thiệu. 126.

Càn Khôn Đỉnh là do ban đầu thu được ở núi Bất Chu, vốn vẫn chưa có cơ hội sử dụng, hôm nay vừa hay có dịp dùng đến.

“Vâng, Thiên Đế đại nhân!” Nữ Oa một bên cảm tạ, một bên lại nhận lấy Càn Khôn Đỉnh vào tay.

“Bây giờ bắt đầu đi!” Đế Tôn nói.

Mọi công tác chuẩn bị đã xong, đến lúc để Nhân tộc xuất hiện rồi.

Nữ Oa gật đầu, không chút do dự, lập tức tuân theo ý chỉ của Đế Tôn, tay trái nâng Càn Khôn Đỉnh, tay phải đặt Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy vào trong Càn Khôn Đỉnh để luyện hóa.

“Ầm!

Ầm!

Ầm!” Trong khoảnh khắc, bên trong Càn Khôn Đỉnh phát ra từng tiếng nổ lớn, phảng phất như sấm sét đang được sinh ra.

Miệng Càn Khôn Đỉnh cũng giống như núi lửa phun trào, không ngừng phun ra từng đạo hà quang ngũ sắc, trông vô cùng rực rỡ chói mắt.

Không lâu sau, Nữ Oa liền luyện hóa xong Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy.

Sau đó, nàng bắt đầu làm theo những gì Đế Tôn đã giảng ban đầu, theo hình dáng của tu sĩ sau khi hóa hình, dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng nặn ra Nhân tộc.

Trong nháy mắt, một người đất sét sống động như thật liền xuất hiện trong tay nàng.

Nữ Oa đặt người đất sét xuống đất, người đất sét chỉ lớn bằng bàn tay lập tức gặp gió liền phồng lên, trực tiếp biến thành kích thước của người trưởng thành.

Đồng thời, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy

cũng phát huy thần tính, thần kỳ biến nó thành thân thể máu thịt.

Người Nhân tộc đầu tiên, đã ra đời!

Nhưng, ánh mắt của người này đờ đẫn, thiếu một chút linh tính, giống như một người máy.

Nữ Oa như có điều suy nghĩ gật đầu, nhưng cũng không vội, tiếp tục nặn ra người Nhân tộc tiếp theo.

Với tốc độ của một cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, tốc độ thật sự quá nhanh.

Không mất bao lâu, trên mảnh đất này đã đứng hơn vạn người Nhân tộc.

"Nhân tộc cuối cùng cũng xuất hiện!" Đế Tôn nhìn hơn vạn người Nhân tộc, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm khái, dù sao kiếp trước cũng là Nhân tộc.

Nhưng, so với cả đại lục Hồng Hoang mà nói, hơn vạn người Nhân tộc thật sự quá ít, ít đến mức căn bản không đủ để gọi là một tộc.

Thế là, Nữ Oa chỉ có thể tiếp tục dùng tay nặn ra nhiều người Nhân tộc hơn nữa.

Không ngừng lặp lại quá trình này, trông khá là khô khan nhàm chán.

"Thử dùng cái này xem!" Đế Tôn đột nhiên lấy ra một sợi Hồ Lô Đằng, mỉm cười đưa cho Nữ Oa.

Chương 201

Dây Hồ Lô Đằng này từng kết ra bảy quả hồ lô, nay bảy quả hồ lô đó sớm đã được nuôi dưỡng thành thục, toàn bộ đều bị hắn thu lấy.

Vì vậy, có thể để Nữ Oa dùng nó để tăng tốc độ sáng tạo Nhân tộc.

Nếu không, thật sự chỉ dựa vào hai tay Nữ Oa nặn, không biết phải nặn đến khi nào số lượng Nhân tộc mới đủ!

"Đa tạ Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa thấy Hồ Lô Đằng xong, mắt liền sáng lên, lập tức hiểu ra ý của Đế Tôn.

Nàng trước tiên cảm tạ Đế Tôn, sau đó lập tức cầm Hồ Lô Đằng trong tay, đặt vào trong Càn Khôn Đỉnh, nhúng vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy.

Tiếp đó, nàng lấy Hồ Lô Đằng ra khỏi Càn Khôn Đỉnh, tùy tay quất xuống mặt đất, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy dính trên đó rơi xuống mặt đất, lập tức hóa thành từng người Nhân tộc.

Hiệu suất sáng tạo Nhân tộc của Nữ Oa, đã được nâng cao rất nhiều.

Sau một phen nỗ lực, bên bờ Đông Hải bất tri bất giác đã có hàng ngàn vạn người Nhân tộc. 127.

Tuy so với đại lục Hồng Hoang mênh mông vô tận thì con số này vẫn hiện ra nhỏ bé, nhưng đã có thể được gọi là một chủng tộc.

Thế là, Nữ Oa thu lại Càn Khôn Đỉnh và Hồ Lô Đằng, không tiếp tục sáng tạo Nhân tộc nữa.

Nàng liếc nhìn ánh mắt đờ đẫn của hàng ngàn vạn người Nhân

tộc, tâm niệm vừa động, tế ra một giọt tâm huyết.

Sau đó, nàng đem một giọt tâm huyết hóa thành hàng ngàn vạn phần, phân biệt dung nhập vào cơ thể mỗi người Nhân tộc.

Hàng ngàn vạn người Nhân tộc nhận được một giọt tâm huyết, tức thì như được kích hoạt, ánh mắt tức thì tràn đầy linh tính, linh trí cũng trong nháy mắt được khai mở.

"Nhân tộc bái kiến Thánh Mẫu Nương Nương!" Hàng ngàn vạn người Nhân tộc đồng loạt, hướng về Nữ Oa cung kính hành lễ, miệng đồng thanh hô lớn.

"Vị này là Đế Tôn Thiên Đế!

Các ngươi phải tôn sùng Thiên Đế đại nhân hơn cả bản cung!" Nữ Oa lập tức chỉ vào Đế Tôn nói.

Nàng vẫn nhớ lời Đế Tôn, phải nắm chặt Nhân tộc trong tay, vì vậy phải để Nhân tộc biết địa vị của Đế Tôn cao hơn Thánh Mẫu này.

Thế là, dưới sự chỉ dẫn của Nữ Oa, hàng ngàn vạn người Nhân tộc không chút do dự hướng về phía Đế Tôn cung kính quỳ bái, miệng đồng thanh hô lớn, âm thanh vang dội khắp bờ Đông Hải.

"Nhân tộc bái kiến Đế Tôn Thiên Đế!" "Không tệ, không tệ!" Đế Tôn mỉm cười, gật gật đầu, tỏ ra vô cùng hài lòng.

Mặc dù kiếp trước là người của Nhân tộc, nhưng bây giờ hắn dù sao cũng là Thiên Đế của Thiên Đình, gánh vác vận mệnh của cả Thiên Đình.

Sở dĩ, hắn chắc chắn không thể vứt bỏ Thiên Đình để đi toàn lực phò trợ Nhân tộc thượng vị, làm vậy có vẻ thiểu năng.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không bỏ mặc Nhân tộc, chỉ cần Nhân tộc tuân theo ý chỉ của hắn, hắn sẽ khiến Nhân tộc phát triển tốt hơn

nhiều so với trong Hồng Hoang nguyên bản, sẽ không làm con cờ của Thánh nhân.

Để Nhân tộc và Thiên Đình đều có thể đôi bên cùng có lợi.

"Chúng sinh miễn lễ!" Đế Tôn dang rộng hai tay, tựa như một vị thiên thần bác ái, hai tay hư không nâng lên, một luồng sức mạnh nhu hòa theo đó tỏa ra, nâng toàn bộ hàng vạn Nhân tộc dậy.

Hàng vạn Nhân tộc lập tức chấn kinh và cuồng nhiệt nhìn Đế Tôn, xem hắn như trời, lập tức hô to cảm tạ.

"Nhân tộc bái tạ Đế Tôn Thiên Đế!

Bái tạ Thánh Mẫu Nương nương!" "Nữ Oa, có thể tuyên cáo với Thiên Đạo rồi!" Đế Tôn nhìn về phía Nữ Oa nói.

Nhân tộc đã sáng tạo thành công, chỉ cần tuyên cáo với Thiên Đạo và chúng sinh là có thể nhận được vô lượng công đức Thiên Đạo, Nữ Oa liền có thể lập tức chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Vâng, Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa lập tức lĩnh mệnh, bay lên không trung, vẻ mặt trang trọng, tuyên cáo với trời cao.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Oa Hoàng của Thiên Đình, hôm nay phụng mệnh Đế Tôn Thiên Đế đại nhân, tại bờ Đông Hải sáng tạo ra một chủng tộc, ta đặt tên là Nhân tộc, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng chứng giám!" Dưới sự gia trì của pháp lực hùng hậu cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, giọng nói của Nữ Oa lập tức vang vọng khắp tứ hải bát hoang, được tất cả sinh linh tu sĩ trong Hồng Hoang nghe thấy. 128.

Tức thì vô số tu sĩ kinh ngạc, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang càng chấn động, lũ lượt đưa mắt nhìn về phía bờ Đông Hải.

Chương 202

Mặc dù không biết Nhân tộc là gì, nhưng trực giác mách bảo họ rằng chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

Dù sao Nữ Oa cũng đã nói, đây là chủng tộc được sáng tạo theo ý chỉ của Đế Tôn, mà Đế Tôn là cường giả đệ nhất Hồng Hoang dùng sức mạnh chứng đạo, ý chỉ của hắn tất nhiên ẩn chứa thâm ý.

"Chẳng lẽ, Đế Tôn Thiên Đế đại nhân đang giúp Oa Hoàng chứng đạo sao?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ từng đến Thiên Đình quan lễ không khỏi thốt lên.

Họ tin tưởng sâu sắc vào năng lực của Đế Tôn, lại từng tận mắt chứng kiến Đế Tôn giúp Phượng Tổ chứng đạo, cho nên không thể không suy đoán lần này Đế Tôn đang giúp Nữ Oa chứng đạo.

Nếu thật sự là vậy, thì quá lợi hại, quá bá đạo rồi.

Nhất thời, những đại năng tu sĩ này càng không dám chậm trễ, toàn bộ tập trung tinh thần, chú ý từng ngọn cỏ lay động ở bờ Đông Hải.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, tu vi hiện tại của Nữ Oa cũng không khác ta là bao, làm sao có thể dễ dàng chứng đạo như vậy." Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và các đại năng tu sĩ tin theo Hồng Quân thì điên cuồng lắc đầu, trong lòng càng liên tục tự thôi miên, khăng khăng cho rằng Nữ Oa tuyệt đối không thể chứng đạo.

Theo họ, năm xưa Đế Tôn giúp được Phượng Tổ chứng đạo, một mặt là vì thành lập Thiên Đình hội tụ được lượng lớn công đức khí vận, mặt khác là vì bản thân Phượng Tổ đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nữ Oa mới đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ không lâu, huống hồ công

đức Thiên Đạo vô cùng quý giá, đâu dễ dàng có được như vậy.

Chỉ sáng tạo ra một Nhân tộc là được sao?

Chưa từng nghe qua!

Nhưng họ không biết rằng, tu vi của Nữ Oa sớm đã được Đế Tôn ưu ái bồi dưỡng, hiện đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mặc dù không bằng Phượng Tổ năm xưa, nhưng cũng tương đương với thực lực của các Thánh nhân trong Hồng Hoang nguyên bản trước khi chứng đạo thành thánh.

Còn về công đức Thiên Đạo, họ cảm thấy khó có được, nhưng đối với Đế Tôn mà nói, quả thực không thể dễ dàng hơn.

Ngay khoảnh khắc giọng nói của Nữ Oa vừa dứt, trên bầu trời bờ Đông Hải đột nhiên phong vân cuồn cuộn, trong hư không hiện ra ánh hào quang rực rỡ, nhuộm đỏ cả nửa bầu trời!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là ánh sáng công đức!

"Sao có thể!" Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và các đại năng thuộc mạch Tử Tiêu Cung nhất thời kinh hãi thất sắc, đều không thể tin nổi mà nhìn lên bầu trời bờ Đông Hải.

Vừa mới nói không thể có công đức Thiên Đạo, trong nháy mắt đã bị vả mặt chan chát, bây giờ không chỉ có công đức xuất hiện, mà xem ra số lượng còn vô cùng khổng lồ.

Nếu thật sự giáng xuống đầu Nữ Oa, không phải là Nữ Oa không có khả năng chứng đạo!

"Mẹ nó, vậy mà thật sự có công đức Thiên Đạo giáng xuống, xem ra đúng là Đế Tôn Thiên Đế đại nhân đang giúp Oa Hoàng chứng đạo!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng từng đến Thiên Đình quan lễ cũng đều kinh ngạc, mặc dù trước đó đã có suy đoán như vậy,

nhưng khi thật sự thấy công đức xuất hiện, vẫn cảm thấy vô cùng khó tin.

Đế Tôn Thiên Đế, vậy mà lợi hại đến thế!

"Ha ha ha, xem ra Thiên Đình của chúng ta lại sắp có thêm một vị cường giả chứng đạo rồi!

Thiên Đế đại nhân uy vũ!" Trên Thiên Đình, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và các cường giả Thiên Đình khác đều không khỏi phá lên cười lớn, hưng phấn đến mức suýt nữa múa may quay cuồng.

Tựa như người sắp nhận được công đức Thiên Đạo để chứng đạo Hỗn Nguyên không phải là Nữ Oa, mà là chính họ.

Nhưng nói vậy cũng không sai là bao.

Bởi vì trong mắt họ, Nữ Oa cũng là Hoàng giả của Thiên Đình như họ.

Nay Đế Tôn đã có thể dẫn Nữ Oa đi thu hoạch công đức Thiên Đạo để chứng đạo, vậy tương lai chắc chắn cũng sẽ không thiếu phần của họ.

Cho nên, họ không những không ghen tị với Nữ Oa, ngược lại còn thật lòng vui mừng cho nàng!

Lúc này, công đức Thiên Đạo trên bầu trời bờ Đông Hải đã hoàn toàn hiện ra, số lượng cực kỳ khổng lồ, che trời lấp đất.

Có thể nói đây là lần công đức Thiên Đạo nhiều nhất kể từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa, ngoại trừ lần Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi sau này, e rằng không còn công đức nào có thể sánh bằng.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và các tu sĩ thuộc mạch Tử Tiêu

Cung nhất thời đều tuyệt vọng, họ đều hiểu rằng Nữ Oa chứng đạo đã không thể ngăn cản.

Không khỏi có chút lòng như tro nguội, Thiên Đình có hai vị cường giả chứng đạo, Hồng Quân đã không đánh lại, nay lại thêm một vị cường giả chứng đạo nữa, Hồng Quân chẳng phải là toang luôn sao.

Hồng Quân toang rồi, những đại năng tu sĩ tin theo Hồng Quân như họ chẳng phải cũng toang theo?

Chương 203

Nghĩ đến đây, một số người không nhịn được trong lòng run rẩy, nội tâm sợ hãi.

"Ầm!" Sau một hồi hội tụ nhanh chóng, tất cả mây lành công đức trên cao đều ngưng tụ thành một cột sáng vàng khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, rơi trúng đầu Nữ Oa.

À, cũng có mấy cột sáng nhỏ hơn bay về phía Đế Tôn, dù sao Đế Tôn đã cung cấp tất cả bảo vật cho Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, đương nhiên cũng được nhận phần thưởng công đức.

Nhưng Đế Tôn dùng sức mạnh chứng đạo, đến công đức Tiên Thiên còn chẳng thèm để mắt, huống hồ là chút công đức Hậu Thiên này, hắn trực tiếp vung tay, đẩy hết sang cho Nữ Oa.

Dưới sự gia trì của lượng lớn công đức Thiên Đạo, khí thế trên người Nữ Oa nhất thời tăng vọt.

Nguyên thần của nàng như bọt biển hút nước, không ngừng lớn mạnh.

Phía sau nàng, một hư ảnh thân người đuôi rắn cao hàng vạn trượng bất giác hiện ra, tỏa ra ánh sáng thánh khiết chói lòa.

Dưới ánh mắt chấn động của vô số đại năng tu sĩ, hư ảnh đó ngày càng lớn, ngày càng lớn, cuối cùng đạt đến ức vạn trượng, chiếu rọi khắp ức vạn chư thiên.

Nữ Oa, chứng đạo!

"Ầm!" Một luồng khí thế càng thêm mênh mông cuồn cuộn từ trên người Nữ Oa bộc phát ra, tỏa ra uy áp vô cùng, quét qua mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Vô số sinh linh tu sĩ bị ép đến mức quỳ rạp trên đất, toàn thân run lẩy bẩy.

Đương nhiên, nhờ sự che chở của Đế Tôn, hàng vạn Nhân tộc không hề bị ảnh hưởng bởi khí thế chứng đạo của Nữ Oa.

Nếu không, với thân thể yếu ớt hiện tại của Nhân tộc, e rằng sớm đã bị nghiền thành tro bụi.

Đến đây, Nữ Oa đã thuận lợi chứng đạo, trở thành cường giả chứng đạo thứ ba của Thiên Đình.

"Chúc mừng Oa Hoàng!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Thường Hi và các cường giả Thiên Đình khác lần lượt đến, trước tiên hành lễ với Đế Tôn, sau đó đều chúc mừng Nữ Oa.

"Đa tạ các vị!" Nữ Oa mỉm cười gật đầu đáp lễ.

"Chúng ta chúc mừng Oa Hoàng chứng đạo!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các tu sĩ từng đến Thiên Đình quan lễ cũng lần lượt bước ra khỏi đạo trường của mình, hướng về phía bờ Đông Hải hành lễ chúc mừng Nữ Oa.

Họ cũng chẳng quan tâm Nữ Oa có nhìn thấy hay không, cứ bày tỏ tấm lòng trước đã.

Theo họ, Nữ Oa không thấy, nhưng chẳng phải còn có Đế Tôn sao.

Đế Tôn là cường giả đệ nhất Hồng Hoang, quan sát ức vạn chư thiên, tuyệt đối có thể thấy được biểu hiện của họ.

Nếu lọt được vào mắt xanh của Đế Tôn, thì đúng là kiếm được món hời lớn!

Tam Thanh và những người khác thấy cảnh này, trong lòng không khỏi càng thêm phẫn nộ uất ức, đồng thời cũng càng thêm sợ hãi.

Họ có thể cảm nhận được, nếu tình hình này cứ tiếp diễn, uy nghiêm của Thiên Đình sẽ ngày càng thịnh, nếu không tìm cách xoay chuyển cục diện này, đại lục Hồng Hoang sẽ không còn chỗ cho họ đặt chân.

Nhưng mà, họ chỉ mới ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm gì có cách nào, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Hồng Quân.

"Tất cả mau đến Tử Tiêu Cung gặp bần đạo!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thấy Nữ Oa thành công chứng đạo thành thánh, cảm thấy kế hoạch của mình đã thành công, lập tức không thể chờ đợi được mà truyền âm cho năm người Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Theo y thấy, tuy Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc để chứng đạo đã giúp Đế Tôn có thêm một cường giả chứng đạo, nhưng y sắp có được năm đại Thánh nhân.

Kế hoạch này, tuyệt đối là lãi to không lỗ.

Chỉ là y có mơ cũng không ngờ, Đế Tôn sớm đã đào hố sẵn chờ y.

Năm đại đệ tử của y, chưa chắc đã có thể chứng đạo thành thánh!

Đây không phải là nói khoác hay nói lời giật gân, mà thật sự có khả năng rất lớn.

Dù sao Đế Tôn đã chuẩn bị một vũ khí bí mật siêu cấp là Hi Hòa, muốn cướp đi Nhân Giáo của Lão Tử.

Đến lúc đó, Hi Hòa sẽ là đại năng đầu tiên lập đại giáo ở Hồng Hoang, nhận được công đức lập giáo nhiều nhất.

Lão Tử muốn lập giáo chứng đạo thành thánh, thì phải nghĩ ra một đại giáo khác!

Chương 204

Như vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn lập giáo thứ tư, sẽ biến thành lập giáo thứ năm, công đức lập giáo sẽ lại bị suy yếu.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, hai người họ vốn vì công đức không đủ mà phải phát bốn mươi tám đại hồng nguyện để vay công đức từ Thiên Đạo mới miễn cưỡng chứng đạo thành thánh.

Nay công đức lại bị suy yếu một cách vô hình, khả năng chứng đạo thành thánh tự nhiên cũng bị suy yếu theo!

Vì thế, cuối cùng có thể thuận lợi chứng đạo thành thánh hay không, bây giờ thật sự khó nói.

Đương nhiên, bây giờ họ không biết những điều này, nghe Hồng Quân triệu tập, trong lòng nhất thời vui mừng khôn xiết.

"Vâng, sư tôn (lão sư)!" Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề năm người không dám chậm trễ, lập tức đáp một tiếng rồi nhanh chóng đến Tử Tiêu Cung.

Theo họ, Hồng Quân vội vàng triệu tập như vậy, chắc chắn là có chuyện trọng đại, không chừng là để xoay chuyển cục diện Hồng Hoang hiện tại.

Rất nhanh, họ đã đến Tử Tiêu Cung, gặp được Hồng Quân.

"Đệ tử bái kiến sư tôn (lão sư)!" Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều vô cùng cung kính hành lễ với Hồng Quân, sau đó chờ đợi Hồng Quân phân phó.

Hồng Quân vẻ mặt lãnh đạm gật đầu, ra vẻ cao thâm khó lường.

Dù sao y cũng cảm thấy mình bắt đầu khống chế đại cục rồi, cho nên không nhịn được mà bắt đầu ra vẻ.

Sau khi khiến Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề năm người chờ đợi đến sốt ruột, y mới không nhanh không chậm mở miệng nói.

"Bần đạo lần này triệu tập các ngươi đến đây, là chuẩn bị giúp các ngươi chứng đạo thành thánh!" "Sư tôn, thật sao ạ?" Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhất thời mừng rỡ không thôi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hồng Quân, tâm trạng trở nên vô cùng kích động.

Nếu họ đều có thể chứng đạo thành thánh, thì có thể lập tức xoay chuyển cục diện Hồng Hoang, không cần phải lo lắng uất ức về Đế Tôn và Thiên Đình nữa.

Ngoài ra, thậm chí còn có thể tìm Đế Tôn để báo thù rửa hận!

Tam Thanh không biết tự lượng sức mình bắt đầu ảo tưởng, họ vẫn nhớ nỗi nhục năm xưa suýt bị Đế Tôn chém giết ở Côn Luân Sơn, chỉ cần chứng đạo thành thánh, sẽ có cơ hội tìm Đế Tôn báo thù.

Họ không tin, thực lực của Đế Tôn có thể mạnh đến mức ba huynh đệ họ liên thủ cũng không đối phó được.

"Đương nhiên là thật, đừng thấy Thiên Đình kia lại có thêm một vị cường giả chứng đạo, kỳ thực đó đều là kế hoạch của bần đạo, để cho Nhân tộc hiện thế, để các ngươi có được cơ duyên chứng đạo!" Trong giọng nói của Hồng Quân mang theo một chút vẻ ra vẻ nhàn nhạt.

Y đang ngầm nói với Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đừng thấy Đế Tôn giúp Nữ Oa chứng đạo là ghê gớm, thực tế tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của y, cho nên đừng hoảng, bây giờ đã đến lúc y thể hiện kỹ thuật thực sự.

"Sư tôn uy vũ!" "Lão sư quả nhiên thần thông quảng đại!" Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không biết sự thật, nghe Hồng Quân nói vậy, lập tức tin là thật, đều hưng phấn nịnh nọt Hồng Quân.

Lại không biết rằng, kế hoạch lần này của Hồng Quân đã phải trả giá bằng hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, và sắp tới còn bị Đế Tôn chơi lại một vố!

"Được rồi, không cần nịnh nọt vi sư, bây giờ vi sư sẽ nói cho các ngươi biết cơ duyên chứng đạo!" Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Mặc dù miệng nói không cần Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nịnh nọt, nhưng trong mắt không khỏi lộ ra một tia đắc ý.

Dù sao y cũng bị Đế Tôn chèn ép đến sắp tự kỷ, thấy sắp được lật mình, khó tránh khỏi cảm thấy có chút đắc ý.

Nhưng đắc ý thì đắc ý, y cảm thấy việc cấp bách hiện tại là nhanh chóng để năm đại đệ tử chứng đạo thành thánh.

"Xin sư tôn (lão sư) phân phó!" Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức cung kính nói.

Họ cũng không thể chờ đợi được nữa, muốn biết làm thế nào để chứng đạo thành thánh.

Hồng Quân nói: "Nhân tộc mà Nữ Oa sáng tạo ra kia, là được tạo ra theo hình dáng sau khi tu thân hóa hình của nó, thân thể hợp với Thiên Đạo, được Thiên Đạo ưu ái, ẩn chứa đại khí vận, cho nên Lão Tử có thể đến Nhân tộc, truyền giáo trong Nhân tộc, lập nên một đại giáo, giáo hóa Nhân tộc, liền có thể thuận lợi chứng đạo thành thánh." "Còn về bốn người các ngươi, đợi sau khi Lão Tử lập giáo chứng đạo thành thánh, thì lần lượt bắt chước, cũng lập nên đại giáo!" Hồng Quân lại nhìn về phía Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhấn mạnh hai chữ "lần lượt", cảnh cáo họ không được chen ngang lung tung, đặc biệt là hai đệ tử ký danh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bởi vì y biết rõ, thứ tự lập giáo trước sau khác nhau, số lượng công đức lập giáo nhận được cũng sẽ khác nhau.

Cho nên, y đương nhiên hy vọng ba đệ tử chân truyền của Tam Thanh có thể chiếm được nhiều lợi ích hơn một chút.

Chỉ là y không biết, bất kể Tam Thanh có thể chiếm được bao nhiêu lợi ích, dù sao thì lợi ích lớn nhất trong đó, năm đại đệ tử của y một người cũng không có phần!

Bởi vì lúc này Hi Hòa đã nhận được ý chỉ của Đế Tôn, từ Thiên Đình xuất phát đến lãnh địa Nhân tộc.

"Hi Hòa, có thể rồi!" Tại bờ Đông Hải, trong lãnh địa Nhân tộc, Đế Tôn truyền âm cho Hi Hòa đang ở trên Thiên Đình.

Chương 205

"Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Trên Thiên Đình, Hi Hòa lập tức kích động lĩnh mệnh, mang theo tâm trạng vô cùng mong đợi nhanh chóng đến bờ Đông Hải.

Bởi vì trước đó Đế Tôn bảo nàng ở lại Thiên Đình không lộ diện, cho nên vừa rồi nàng không cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Thường Hi và những người khác chúc mừng Nữ Oa chứng đạo.

Bây giờ nghe lệnh Đế Tôn đến bờ Đông Hải, nàng trước tiên cung kính hành lễ với Đế Tôn, sau đó cũng chúc mừng Nữ Oa.

"Chúc mừng Nữ Oa tỷ tỷ thuận lợi chứng đạo!" "Đa tạ Hi Hòa muội muội!" Nữ Oa mỉm cười gật đầu đáp lễ, sau đó hướng về phía Đế Tôn hành lễ cảm tạ.

"Nữ Oa bái tạ Thiên Đế đại nhân!" Trong lòng nàng tràn đầy cảm kích đối với Đế Tôn, nếu không phải Đế Tôn giúp nàng chuẩn bị tất cả mọi thứ, nàng không thể nào thuận lợi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như vậy.

Trong sáu vị Chuẩn Thánh của Thiên Đình, nàng là người đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên, khiến nội tâm nàng vô cùng kích động.

"Không cần đa lễ!" Đế Tôn phất tay, không hề để chuyện này trong lòng, dù sao không có hắn giúp đỡ, Nữ Oa cũng sẽ thuận lợi chứng đạo.

So với việc đó, việc để Hi Hòa cướp Nhân Giáo của Lão Tử để chứng đạo có vẻ kích thích hơn.

Thế là, Đế Tôn lập tức nói với Hi Hòa: "Hi Hòa, ngươi cứ làm

theo những gì bản đế đã nói!" "Vâng, Thiên Đế đại nhân!" Hi Hòa lập tức làm theo lời, đi đến bên cạnh Đế Tôn, nghe theo chỉ thị của hắn.

"Trước tiên làm cái này, rồi làm cái kia!" Đế Tôn ghé vào tai Hi Hòa, bắt đầu chỉ dạy cho nàng.

Hắn không để Hi Hòa trực tiếp lập Nhân Giáo để thu hoạch công đức lập giáo, bởi vì đối với Nhân tộc hiện tại, việc lập giáo còn quá sớm.

Nhân tộc mới sinh ra, việc quan trọng nhất bây giờ là giải quyết vấn đề ăn mặc ở.

Đương nhiên, làm những việc này cũng có công đức Thiên Đạo, vừa hay có thể giúp tu vi của Hi Hòa tiến thêm một bước.

Nếu không, Đế Tôn cũng lo lắng chỉ với công đức lập Nhân Giáo, e rằng chưa chắc đã đủ để Hi Hòa chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù sao trong Hồng Hoang nguyên bản, Tam Thanh lập giáo có thể chứng đạo thành thánh, không chỉ vì công đức lập giáo, mà phần lớn là vì công đức lập giáo đã dẫn động công đức Khai Thiên ẩn sâu trong nguyên thần của họ.

Hi Hòa không có công đức Khai Thiên, cho nên trước khi lập giáo tốt nhất nên tích lũy thêm một chút công đức Thiên Đạo khác.

"Hi Hòa hiểu rồi, xin Thiên Đế đại nhân yên tâm!" Hi Hòa cung kính nói.

Sau đó, nàng liền đi vào trong Nhân tộc, chọn ra ba người phụ nữ.

"Ta là Hi Hòa của Thiên Đình, phụng pháp chỉ của Đế Tôn Thiên Đế đại nhân, truyền thụ cho các ngươi đạo sinh tồn, hãy nhìn cho kỹ!" Hi Hòa chỉ vào người phụ nữ Nhân tộc đầu tiên được chọn, trước tiên giới thiệu bản thân một cách đơn giản, sau đó bắt đầu dùng lá cây cỏ

bên cạnh để bện thành một bộ "y phục" đơn giản, rồi bảo người phụ nữ Nhân tộc học theo.

Rõ ràng, nàng đang tuân theo mệnh lệnh của Đế Tôn, muốn hoàn thành công đức "Tạo ra y phục" vốn thuộc về Truỳ Y thị trong Hồng Hoang nguyên bản.

Bởi vì điều kiện hiện tại có hạn, chỉ có thể tạm dùng lá cây cỏ để thay thế.

Rất nhanh, người phụ nữ Nhân tộc đó đã học được cách làm, rồi từ một người truyền cho mười, mười truyền cho trăm, trăm truyền cho ngàn, truyền cho toàn bộ Nhân tộc.

Không mất bao lâu, hàng vạn Nhân tộc đều đã học được cách làm áo che thân!

Thiên Đạo có cảm ứng, lập tức bắt đầu giáng xuống công đức Thiên Đạo.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ vang rền, trên bầu trời lãnh địa Nhân tộc lại xuất hiện một đám mây lành công đức lớn.

Mặc dù không thể so với lúc Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc vừa rồi, nhưng số lượng cũng khá đáng kể.

Nhất thời, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang không khỏi lại một lần nữa chấn kinh.

"Mẹ nó, vậy mà lại có công đức Thiên Đạo, chẳng lẽ Đế Tôn Thiên Đế không chỉ muốn giúp Oa Hoàng chứng đạo, mà còn muốn giúp người khác chứng đạo nữa sao?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ từng đến Thiên Đình quan lễ chấn kinh đến mức không nói nên lời, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Mặc dù họ vẫn luôn tin tưởng Đế Tôn, nhưng vẫn cảm thấy quá khoa trương rồi.

Đặc biệt là công đức Thiên Đạo, vốn rất khó có được, sao Đế Tôn lại có được dễ dàng như vậy?

"Hối hận vì đã đến Tử Tiêu Cung rồi!" Ở Hỏa Vân Động, Hồng Vân nhất thời ngẩng đầu than thở, trong lòng cuối cùng cũng cảm thấy có chút hối hận.

Mặc dù trước đó đã nghe lời Trấn Nguyên Tử, nhận ra Hồng Quân không bằng Đế Tôn, đạo mà y giảng cũng không chính tông bằng Đế Tôn.

Nhưng vì ở chỗ Hồng Quân nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí, nên càng có xu hướng ủng hộ Hồng Quân.

Chương 206

Nhưng bây giờ, hắn đã bị hiện thực hoàn toàn thức tỉnh.

Cơ duyên thành thánh Hồng Mông Tử Khí, đều là giả!

Cường giả chứng đạo của Thiên Đình chưa bao giờ dùng Hồng Mông Tử Khí, ai cũng biết, nhưng vẫn có thể chứng đạo, còn những người nhận được Hồng Mông Tử Khí như hắn thì bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Điều này đủ để chứng minh, Hồng Quân kém xa Đế Tôn!

"Thiên Đế đại nhân quả nhiên bá đạo!" Ở bờ Đông Hải, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Thường Hi và những người khác thấy cảnh này, cũng không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù đã tận mắt chứng kiến, nhưng bây giờ họ vẫn không hiểu tại sao làm vậy cũng có thể nhận được công đức Thiên Đạo.

Chỉ có Nữ Oa có thể hiểu được, Nhân tộc được Thiên Đạo ưu ái, cho nên giáo hóa Nhân tộc sẽ có công đức Thiên Đạo.

Rất nhanh, dưới ánh mắt của đông đảo đại năng tu sĩ, từng đám mây lành công đức hóa thành một cột sáng công đức bao phủ lấy Hi Hòa.

Hi Hòa nhận được công đức gia trì, cảnh giới nguyên thần lập tức tăng vọt.

Vốn đã được Đế Tôn ưu ái, cảnh giới đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, bây giờ trực tiếp đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

Sau đó, nàng tiếp tục chỉ điểm cho người phụ nữ Nhân tộc thứ hai, dạy cách khoan cây lấy lửa.

Người phụ nữ Nhân tộc thứ hai rất nhanh đã học được, cũng truyền thụ lại cho toàn bộ Nhân tộc.

Sau đó, Thiên Đạo có cảm ứng, lại một lần nữa giáng xuống một đạo công đức Thiên Đạo dưới ánh mắt chấn kinh của đông đảo đại năng tu sĩ.

"Ầm!" Hi Hòa nhận được một phần công đức Thiên Đạo gia trì, tu vi lại đột phá, thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại gần thêm một bước.

Chưa kết thúc, Hi Hòa lại bắt đầu chỉ điểm cho người phụ nữ Nhân tộc thứ ba, dạy cách xây nhà.

Người phụ nữ Nhân tộc thứ ba cũng không mất bao lâu đã học được, rồi lại truyền cho toàn bộ Nhân tộc.

Thế là, Hi Hòa lại nhận được phần công đức Thiên Đạo thứ ba, tất cả đại năng tu sĩ đều kinh ngạc đến mức sắp chết lặng.

Lúc này, họ cuối cùng cũng lĩnh giáo được Đế Tôn rốt cuộc bá khí đến mức nào.

Nếu Đế Tôn muốn giúp ai chứng đạo, người đó nhất định phải chứng đạo!

Nếu một phần công đức không được, Đế Tôn sẽ cho hai phần, hai phần công đức không được, Đế Tôn sẽ cho ba phần!

"Ầm!" Dưới sự gia trì của phần công đức Thiên Đạo thứ ba, tu vi của Hi Hòa lại một lần nữa đột phá, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong.

Đế Tôn thấy vậy, không khỏi hài lòng gật đầu.

Cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, tu vi này còn cao hơn cả Phượng Tổ năm xưa trước khi chứng đạo.

Nếu thế này mà còn không chứng đạo được, thì hắn cũng chịu!

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng đã dặn dò xong năm người Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đuổi cả năm người đi.

"Đệ tử cáo từ!" Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức rời khỏi Tử Tiêu Cung, nhanh chóng hướng về đại lục Hồng Hoang.

Đặc biệt là Lão Tử, càng liều mạng chạy về phía lãnh địa Nhân tộc.

Dù sao Hồng Quân đã nói rõ với y, cơ duyên chứng đạo của y ở Nhân tộc, đương nhiên là không thể chờ đợi được.

Sau khi họ đi, Hồng Quân cũng đưa mắt nhìn về phía lãnh địa Nhân tộc.

Mặc dù y có chút kinh ngạc vì Đế Tôn nhanh như vậy đã để Hi Hòa thu hoạch được ba đợt công đức Thiên Đạo từ Nhân tộc, nhưng cũng không để trong lòng.

Theo y thấy, Nhân tộc là do Oa Hoàng của Thiên Đình là Nữ Oa sáng tạo ra, cho nên Đế Tôn để Hi Hòa giúp đỡ Nhân tộc một chút là hợp tình hợp lý.

Nếu Đế Tôn bỏ mặc Nhân tộc, đó mới thật sự là có vấn đề.

"Vậy cũng tốt, Lão Tử đến lãnh địa Nhân tộc, có thể trực tiếp truyền đạo cho Nhân tộc, sau đó lập nên đại giáo!" Hồng Quân khẽ gật đầu nói.

Chương 207

Ngược lại, y còn cảm thấy Đế Tôn làm vậy sẽ vô hình trung tạo điều kiện thuận lợi cho Lão Tử truyền đạo.

Nhưng đúng lúc này, một chuyện khiến y không thể tin nổi đã xảy ra.

Dưới sự ra hiệu của Đế Tôn, Hi Hòa sau khi liên tục thu hoạch ba đợt công đức, đột nhiên bay lên không trung trên lãnh địa Nhân tộc, lớn tiếng tuyên cáo với Thiên Đạo.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Nguyệt Thần của Thiên Đình, hôm nay phụng mệnh Đế Tôn Thiên Đế đại nhân, lập nên một đại giáo, chuyên để giáo hóa Nhân tộc, giáo này ta đặt tên là Nhân Giáo, ta là giáo chủ Nhân Giáo, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng chứng giám, Nhân Giáo, lập!" Dưới sự hỗ trợ của pháp lực cuồn cuộn cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, giọng nói của Hi Hòa truyền đi khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang, tất cả tu sĩ Hồng Hoang đều nghe thấy.

Mặc dù nàng chưa giảng đạo cho Nhân tộc, nhưng những việc nàng vừa làm cũng thuộc phạm trù giáo hóa Nhân tộc, cho nên lập Nhân Giáo để giáo hóa Nhân tộc hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhất thời, sắc mặt Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung tức khắc đại biến, kinh hãi đến mức đứng bật dậy khỏi bồ đoàn, miệng không nhịn được mà thất thanh hét lớn.

"Không thể nào, không thể nào!

Sao hắn lại biết lập giáo, lại còn lập Nhân Giáo!" Cả người Hồng Quân gần như ngây dại, y cũng không hiểu tại sao cơ duyên của Lão Tử lại bị Đế Tôn phái người cướp mất một cách khó hiểu như vậy.

Phải biết, y vừa mới thề thốt với Lão Tử rằng đến Nhân tộc lập giáo là có thể chứng đạo thành thánh, không ngờ nhanh như vậy đã bị vả mặt!

Đế Tôn để Hi Hòa cướp Nhân Giáo, Lão Tử đã định sẵn không thể dùng Nhân Giáo để chứng đạo thành thánh.

"Cái gì?

Hi Hòa lập Nhân Giáo để giáo hóa Nhân tộc!" Lão Tử vừa từ Tử Tiêu Cung trở về đại lục Hồng Hoang, nghe thấy lời tuyên cáo của Hi Hòa với Thiên Đạo, cũng nhất thời ngây người, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng vừa rồi Hồng Quân đã nói với y, chỉ cần lập đại giáo ở Nhân tộc để hành giáo hóa, là có thể chứng đạo thành thánh, sao nhanh như vậy đã bị Thiên Đình cướp mất.

"Chết tiệt, vậy mà dám cướp cơ duyên chứng đạo của bần đạo!" Sắc mặt Lão Tử nhất thời trở nên dữ tợn, ánh mắt càng tỏa ra hung ý, tựa như muốn ăn thịt người.

Nếu không phải thực lực không đủ, bây giờ y đã xông đến lãnh địa Nhân tộc liều mạng với Đế Tôn rồi!

Dù sao, đây là cơ duyên để y chứng đạo thành thánh, một bước lên trời, đổi lại là bất kỳ ai cũng không thể không phẫn nộ.

Đồng thời, bây giờ y cũng không nhịn được mà chửi thầm Hồng Quân, mẹ kiếp, không phải ông nói tất cả đều nằm trong lòng bàn tay sao?

Bây giờ thì hay rồi, Nhân Giáo của ta bị cướp, phải làm sao bây giờ!?

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bốn người cũng không nhịn được nhìn nhau, họ còn đang chuẩn bị đợi Lão Tử

lập giáo xong sẽ lần lượt bắt chước.

Nay Nhân Giáo của Lão Tử bị cướp, họ cũng không biết phải làm sao.

Bây giờ họ cũng muốn về Tử Tiêu Cung chất vấn Hồng Quân, tại sao hiện tại lại hoàn toàn không giống như những gì Hồng Quân nói.

Phí công trước đó họ đã nịnh nọt Hồng Quân như vậy, bây giờ lại bị Hồng Quân hại cho thê thảm.

Giờ khắc này, họ thật sự bắt đầu dao động lòng tin đối với Hồng Quân, không chắc chắn theo Hồng Quân rốt cuộc có thể thật sự chứng đạo thành thánh hay không.

Dù sao, tấm gương sống Lão Tử đang bày ra trước mắt.

"Ầm ầm ầm!" Tại bờ Đông Hải, trên bầu trời lãnh địa Nhân tộc, lại vang lên từng đạo tiếng nổ lớn.

Bất kể Hồng Quân và những người khác cảm thấy thế nào, Thiên Đạo đang đáp lại lời tuyên cáo của Hi Hòa, thừa nhận việc Hi Hòa lập Nhân Giáo không có vấn đề gì.

Thế là, vô tận công đức Thiên Đạo bắt đầu từ trong hư không tuôn ra, bao phủ toàn bộ bờ Đông Hải.

Hi Hòa lập Nhân Giáo là lần đầu tiên có đại giáo được lập ở Hồng Hoang, cho nên lần công đức Thiên Đạo này đặc biệt nhiều, còn nhiều hơn cả ba đợt công đức của Hi Hòa cộng lại.

Đế Tôn thấy cảnh này, không khỏi nheo mắt lộ ra một nụ cười.

Hắn biết, Hi Hòa chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chắc chắn rồi!

"Mẹ nó, đợt thứ tư, đợt công đức thứ tư rồi!

Đế Tôn Thiên Đế đúng là bá khí a!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và

các đại năng tu sĩ khác đều chết lặng, trong lòng sùng bái Đế Tôn đến mức không thể nào hơn được nữa. 129.

Chương 208

Họ chưa từng thấy ai vì để giúp Hi Hòa chứng đạo mà lại điên cuồng cày công đức Thiên Đạo như vậy, quả thực là sóng sau xô sóng trước.

Họ tin rằng, nếu đợt công đức Thiên Đạo thứ tư này không thể giúp Hi Hòa chứng đạo, thì Đế Tôn tuyệt đối có thể tạo ra đợt công đức Thiên Đạo thứ năm.

Đúng là có công đức, tùy hứng a!

Mọi người trong lúc chấn động, cũng không khỏi càng thêm ngưỡng mộ các cường giả Thiên Đình, có thể may mắn như vậy đi theo một đại lão như Đế Tôn. 130.

Hôm nay Đế Tôn có thể vì Hi Hòa mà liên tục cày bốn đợt công đức Thiên Đạo, có thể dự đoán tương lai ba vị Hoàng giả và một vị Nguyệt Thần còn lại của Thiên Đình cũng tất sẽ được Đế Tôn giúp đỡ chứng đạo thành công!

"Ầm!" Lúc này, sau một hồi hội tụ nhanh chóng, tất cả mây lành công đức trên cao đều ngưng tụ thành một cột sáng vàng khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, rơi trúng đầu Hi Hòa.

Dưới sự gia trì của lượng lớn công đức Thiên Đạo, khí thế trên người Hi Hòa bắt đầu tăng vọt như tên lửa.

Nguyên thần của nàng như bọt biển hút nước, nhanh chóng lớn mạnh.

Đột nhiên, nguyên thần của nàng như phá vỡ một loại hạn chế nào đó, cảm nhận được vô tận pháp tắc Thiên Đạo bao bọc lấy nguyên thần.

Chỉ trong một khoảnh khắc, nàng như có một sự giác ngộ, sự lý giải về thiên địa chí lý cũng đạt đến cảnh giới cao thâm khó lường.

Trong mắt nàng, trời đất dường như cũng đã thay đổi, trở nên bản chất hơn, thậm chí có thể trực tiếp nhìn thấy từng đạo pháp tắc!

Rõ ràng, dưới sự gia trì của vô tận công đức lập giáo, Hi Hòa đã thành công phá vỡ bình cảnh, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

"Ầm!", một luồng uy áp khí thế cuồn cuộn đến cực điểm lập tức từ trên người Hi Hòa bộc phát, như biển cả mênh mông, trong nháy mắt quét qua toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa bị ép đến nằm rạp trên đất, toàn thân run lẩy bẩy.

"Chúc mừng Hi Hòa Nguyệt Thần chứng đạo!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác lập tức chúc mừng Hi Hòa chứng đạo, trong lòng đều vô cùng vui mừng.

Trong thời gian ngắn như vậy, Thiên Đình liên tiếp có thêm hai vị cường giả chứng đạo, thực lực trong nháy mắt đã tăng gấp bội, có phải không!

"Đa tạ chư vị!" Hi Hòa mỉm cười đáp lễ, đồng thời trong lòng kích động không thôi.

Vừa mới chúc mừng Nữ Oa chứng đạo, chưa được bao lâu mọi người đã chúc mừng nàng chứng đạo, sự chuyển đổi kỳ diệu này khiến nàng cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

"Hi Hòa bái tạ Thiên Đế đại nhân!" Hi Hòa không quên, sau khi thu liễm khí thế, liền lập tức bái tạ Đế Tôn.

Nếu không có sự chỉ điểm của Đế Tôn, nàng muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản là không thể!

“Không cần đa lễ!” 131.

Đế Tôn trước tiên mỉm cười đỡ Hi Hòa dậy, sau đó dặn dò: “Nhưng nếu ngươi đã là giáo chủ Nhân Giáo, sau này việc giáo hóa Nhân tộc sẽ giao cho ngươi phụ trách!” Hắn sẽ không để Hi Hòa giống như Lão Tử trong Hồng Hoang nguyên bản, mang danh giáo chủ Nhân Giáo nhưng lại không quan tâm đến Nhân tộc.

Hắn muốn Hi Hòa thật sự giáo đạo Nhân tộc, trở thành một trong những đại tộc của Hồng Hoang!

“Hi Hòa cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!” Hi Hòa trân trọng lĩnh mệnh.

Kỳ thực dù Đế Tôn không nói, nàng cũng sẽ đối xử tốt với Nhân tộc.

Dù sao trong mắt nàng, Nhân tộc là do Đế Tôn để Nữ Oa sáng tạo ra, ý nghĩa phi phàm, lại còn giúp nàng chứng đạo, tất phải đối xử tốt.

“Chỗ đó giao cho ngươi!

Tạm thời chỉ cần bảo vệ an toàn cho Nhân tộc là được, còn về những sắp xếp khác, bản đế sẽ tự thông báo cho ngươi!” Đế Tôn lại mỉm cười dặn dò.

Hắn sợ nếu không nói rõ trước, Hi Hòa có thể sẽ không kiểm soát được chừng mực, liều mạng nâng cao thực lực cho Nhân tộc. 132.

Như vậy, công đức của Tam Hoàng Ngũ Đế sau này sẽ không dễ dàng mà cày được nữa.

“Vâng, Thiên Đế đại nhân!” Hi Hòa gật đầu lĩnh mệnh, mặc dù không hiểu ý của Đế Tôn trong câu nói này, nhưng cũng không cản trở việc nàng tuân theo mệnh lệnh của Đế Tôn.

Chương 209

Thế là, việc sắp xếp cho Nhân tộc cứ thế được quyết định.

Chuyện của Nhân tộc, tạm thời đến đây là kết thúc.

Đế Tôn không ở lại lãnh địa Nhân tộc, hắn đưa mắt nhìn về phía Thường Hi, mỉm cười mở miệng: "Thường Hi, đến cơ duyên của ngươi rồi, theo bản đế đi tranh một phen!" Hắn biết rõ, mặc dù Hi Hòa cướp Nhân Giáo của Lão Tử, khiến Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và thậm chí cả Hồng Quân lúc này đều có chút ngây người, nhưng sớm muộn gì họ cũng sẽ phản ứng lại.

Đợi sau khi họ phản ứng lại, tất nhiên sẽ có người lập giáo, có người thành thánh.

Cho nên, đừng thấy bây giờ hắn lợi dụng Nhân tộc để Thiên Đình có thêm hai vị cường giả chứng đạo mà có thể lơ là, phải tiếp tục gia tăng cường giả chứng đạo cho Thiên Đình.

Vì vậy, hắn chuẩn bị khởi động Thường Hi, người đã tu luyện pháp môn luyện thể của Tổ Vu, đưa nàng đến Vô Tận Huyết Hải để thân hóa Lục Đạo Luân Hồi.

Dù sao bây giờ Nhân tộc đã xuất thế, chỉ cần để Minh Hà tạo ra một A Tu La tộc, Lục Đạo Luân Hồi đã đủ rồi.

Thời cơ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, đã chín muồi!

"Vâng, Thiên Đế đại nhân!" Thường Hi nhất thời vui mừng khôn xiết, ánh mắt vô cùng kích động, không ngờ nhanh như vậy đã đến lượt mình chứng đạo.

Vì ngày này, nàng đã ngày đêm không ngừng nỗ lực tu luyện pháp môn luyện thể.

Bây giờ cường độ nhục thể của nàng, có thể sánh ngang với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Chẳng lẽ Thiên Đình lần này sẽ có thêm vị cường giả chứng đạo thứ ba sao?!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người cũng có chút chấn kinh, không ngờ thủ đoạn của Đế Tôn lại lợi hại như vậy, giúp Nữ Oa và Hi Hòa chứng đạo vẫn chưa dừng lại, vậy mà còn muốn giúp cả Thường Hi chứng đạo.

Đương nhiên, đồng thời trong lòng họ cũng có chút oán giận.

Không phải là ghen tị gì, mà là Đế Tôn từ trước đến giờ đều chỉ giúp các Chuẩn Thánh nữ của Thiên Đình chứng đạo, có phải không!

Còn về ba vị Chuẩn Thánh nam, Đế Tôn bây giờ lại chẳng quan tâm.

Cảm giác bị đối xử phân biệt này, khiến họ thật khó chịu.

Nhưng mà, đối với quyết định của Đế Tôn, họ không dám nghi ngờ, chỉ có thể mong chờ Đế Tôn sớm ban cho cơ duyên chứng đạo.

Nếu không, trong sáu đại cường giả Chuẩn Thánh của Thiên Đình, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi ba người nữ đều chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn họ mãi không có động tĩnh, thật mất mặt.

Đế Tôn chẳng quan tâm đến Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và những người khác, thấy Thường Hi gật đầu, liền vung tay, trực tiếp đưa Thường Hi vượt qua tầng tầng không gian, hướng về Vô Tận Huyết Hải.

"Đi, chúng ta cũng theo xem!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và những người khác liếc nhìn nhau, quả quyết đi theo bước chân của Đế Tôn, cũng hướng về Vô Tận Huyết Hải.

Họ muốn xem, Đế Tôn rốt cuộc dùng cách gì để giúp Thường Hi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

“Tên ma đầu đó muốn làm gì!” Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân phát giác được hành tung của Đế Tôn và những người khác, không khỏi vừa kinh vừa giận vừa sợ.

Không ngờ Đế Tôn ở lãnh địa Nhân tộc gây chuyện xong vẫn chưa chịu thôi, vậy mà lại chạy đến Vô Tận Huyết Hải.

Là Thánh nhân Thiên Đạo, chấp chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân đương nhiên biết Vô Tận Huyết Hải ẩn chứa cơ duyên gì.

Nhưng mà, cơ duyên đó cũng giống như lập Nhân Giáo, không thuộc về Thiên Đình của Đế Tôn a!

Đế Tôn đây là muốn cướp đường của người khác, khiến người khác không còn đường để đi sao!

“Mẹ nó, tên này lại muốn làm một đợt nữa sao?” Ở Bồng Lai Tiên Đảo, Dương Mi cũng nhất thời không thể bình tĩnh được nữa.

Vốn dĩ, đối với việc Đế Tôn giúp Nữ Oa và Hi Hòa hai người chứng đạo thành công, y đã cảm thấy kinh hoảng rồi, không ngờ Đế Tôn tạo ra hai đại cường giả chứng đạo vẫn chưa chịu thôi, còn muốn làm đợt thứ ba.

Tiết tấu này, cho dù là một Hỗn Độn Ma Thần như y cũng cảm thấy da đầu tê dại!

Nếu để Thường Hi chứng đạo thành công, thì Thiên Đình sẽ có năm đại cường giả chứng đạo, đủ để tạo thành thế áp đảo đối với y và Hồng Quân.

Một khi Đế Tôn phát hiện ra vị trí của y, tuyệt đối khó thoát khỏi kiếp nạn!

“Chết tiệt, tại sao tên này có thể giúp cường giả Thiên Đình chứng đạo, còn Hồng Quân lại không thể giúp năm đại đệ tử của mình chứng đạo!” Dương Mi trong lòng nhất thời thầm chửi.

Y ý thức được, trừ phi năm đại đệ tử của Hồng Quân đều chứng đạo thành thánh, nếu không, căn bản không thể xoay chuyển cục diện Hồng Hoang.

Chương 210

133.

Nhưng mà, bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì về việc đệ tử của Hồng Quân chứng đạo thành thánh, không khỏi thầm chửi Hồng Quân quá phế vật, so với Đế Tôn quả thực một trời một vực, yếu kém vô cùng!

Lại không biết rằng, kỳ thực Hồng Quân có thể, y đã sắp xếp cơ duyên chứng đạo cho năm đại đệ tử, chỉ là bị tên yêu nghiệt Đế Tôn cướp mất tiên cơ, đến nỗi bây giờ y cũng bó tay!

Nhưng mà, Hồng Quân dù sao cũng là Thánh nhân đệ nhất Hồng Hoang, rất nhanh đã phản ứng lại, không thể để Đế Tôn một mình chiếm hết hào quang như vậy.

Nếu không, chúng sinh Hồng Hoang thấy Đế Tôn hết lần này đến lần khác tạo ra cường giả chứng đạo, sự sùng bái đối với Đế Tôn sẽ đạt đến cực hạn.

So với đó, uy vọng của y sẽ rơi xuống đáy vực.

Đây là chuyện y tuyệt đối không cho phép xảy ra.

"Bất kể thế nào, bần đạo phải để Tam Thanh chứng đạo thành thánh trước đã!" Hồng Quân nghiến răng nói.

Lúc này, y cũng không quan tâm Đế Tôn đến Vô Tận Huyết Hải gây chuyện.

Y phải lập tức cho chúng sinh Hồng Hoang biết, không chỉ Đế Tôn có thể giúp người khác chứng đạo, mà y Hồng Quân cũng có thể!

Thế là, y lập tức truyền âm cho Lão Tử nói: "Đừng quan tâm đến Nhân Giáo của Nhân tộc nữa, ngươi có thể lập một đại giáo khác, vẫn

có thể nhận được công đức lập giáo, cộng thêm công đức Khai Thiên trên người ngươi, liền có thể lập tức thành thánh!" Mặc dù y tức giận vì Đế Tôn lại cướp Nhân Giáo của Lão Tử, nhưng lúc này cũng không còn tâm trí để phẫn nộ, phải nhanh chóng để Lão Tử lập giáo trước đã.

Nhưng mà, trong lòng y cảm thấy vô cùng đáng tiếc, đã bỏ lỡ cơ hội lớn để nắm giữ khí vận của Nhân tộc.

Bây giờ Nhân tộc thuộc quyền quản hạt của Thiên Đình Đế Tôn, trời mới biết tương lai Đế Tôn sẽ lợi dụng Nhân tộc để làm ra những chuyện đáng sợ hơn nữa.

Dù sao, Nhân tộc được Thiên Đạo ưu ái, khí vận cực kỳ khổng lồ, ẩn chứa vô lượng công đức.

Nếu những công đức này bị Đế Tôn mưu đoạt, Thiên Đình của Đế Tôn sẽ càng thêm cường đại!

"Vâng, sư tôn!" Lão Tử nghe Hồng Quân truyền âm, cũng không còn tâm trí để chỉ trích và phàn nàn, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, lập tức bắt đầu nghĩ xem nên lập giáo nào để thay thế Nhân Giáo.

Rất nhanh, y đã có đáp án.

Thế là, y không thể kiềm chế được nữa, lập tức bước lên một bước, trịnh trọng tuyên cáo với Thiên Đạo.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Thái Thanh Lão Tử, đứng đầu Bàn Cổ chính tông, hôm nay tại đây lập nên một giáo, tên là Đạo Giáo, đạo có thể nói, không phải đạo thường, giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang, dùng Thái Cực Đồ trấn áp khí vận, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng chứng giám!

Đạo Giáo, lập!" Giọng nói của y nhanh chóng truyền khắp đại lục Hồng Hoang, trên cửu thiên cũng theo đó phong vân cuồn cuộn.

“Ầm ầm ầm!” Từng đạo tiếng nổ lớn vang lên trên đỉnh đầu Lão Tử, Thiên Đạo đáp lại Lão Tử, Đạo Giáo có thể lập!

Ngay sau đó, trong hư không lập tức hiện ra từng đám mây lành công đức, điên cuồng hội tụ trên đỉnh đầu Lão Tử.

Đương nhiên, những đám mây lành công đức này chắc chắn không nhiều bằng lúc Hi Hòa lập giáo, dù sao Hi Hòa lập Nhân Giáo là đại giáo đầu tiên của Hồng Hoang.

“Đệ tử của Thánh nhân vậy mà cũng lập giáo!” Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác không khỏi nhìn nhau, cảm thấy kinh ngạc.

Đương nhiên, họ không kinh ngạc việc Lão Tử là đệ tử của Hồng Quân muốn lập giáo chứng đạo, mà kinh ngạc việc Lão Tử là đệ tử của Hồng Quân, vậy mà lại học theo phương pháp của Đế Tôn để chứng đạo!

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên Hồng Quân là một Thánh nhân rác rưởi a!

Nhìn Đế Tôn xem, giúp Phượng Tổ chứng đạo, lập nên Thiên Đình.

Giúp Nữ Oa chứng đạo, sáng tạo Nhân tộc.

Giúp Hi Hòa chứng đạo, giáo hóa Nhân tộc, lập nên Nhân Giáo.

Mỗi người chứng đạo nhận được công đức Thiên Đạo theo cách hoàn toàn không trùng lặp, biến đổi đa dạng.

Còn Hồng Quân thì sao, đường đường là Thánh nhân, không chỉ giảng đạo không chính tông, mà đến cả việc đệ tử chứng đạo cũng phải nhặt lại đồ thừa của Đế Tôn, không phải rác rưởi thì là gì!

May mà Hồng Quân không để ý đến suy nghĩ của các đại năng tu sĩ

Hồng Hoang, nếu không chắc chắn sẽ uất ức đến hộc máu.

Chương 211

Gì mà gọi là nhặt lại đồ thừa của Đế Tôn?

Đó rõ ràng là do ta đề xuất có được không!

Chỉ là bị Đế Tôn cướp mất thôi!

Cướp mất!

Cướp mất!

Chuyện quan trọng phải nói ba lần!

Đáng tiếc, nói ra cũng chẳng ai tin!

"Hừ!

Thứ hàng này mà cũng xứng ngang hàng với Thiên Đế đại nhân!" Trên mặt các Hoàng giả Thiên Đình như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy đều không khỏi lộ ra vẻ khinh thường, cảm thấy Hồng Quân như vậy hoàn toàn không xứng làm đối thủ của Đế Tôn.

Còn về Hi Hòa, thì càng trực tiếp hơn.

Nàng đứng trên không trung lãnh địa Nhân tộc, ánh mắt lãnh đạm nhìn xuống Lão Tử đang lập giáo cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề năm người sắp nối gót, tựa như đang khinh thường nói.

"Trước mặt giáo chủ Nhân Giáo bản tọa đây, các ngươi nối gót lập giáo chỉ là lũ đàn em!" Đừng nói là các cường giả của Thiên Đình, ngay cả những đại năng tu sĩ từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo cũng cảm thấy vô cùng cạn lời, không ngờ Hồng Quân lại LOW như vậy, đến cả phương pháp chứng đạo cũng phải mô phỏng Đế Tôn.

Sớm biết như vậy, năm xưa nên trực tiếp đến Thiên Đình, chứ

không đến Tử Tiêu Cung.

Giờ khắc này, hình tượng của Hồng Quân trong lòng các đại năng tu sĩ Hồng Hoang trực tiếp sụp đổ, cũng không có gì lạ.

Y muốn cứu vãn uy vọng của mình, lại không biết rằng chính tay mình đã chôn vùi uy vọng đó.

Nhưng mà, bất kể thế nào, cùng với việc Lão Tử lập Đạo Giáo, Thiên Đạo giáng xuống công đức lập giáo, dẫn động công đức Khai Thiên ẩn sâu trong nguyên thần Lão Tử, Lão Tử cuối cùng cũng chứng đạo thành thánh.

"Ầm!" Một luồng uy áp khí thế vô cùng hùng vĩ từ trên người Lão Tử bộc phát, sau đó như trời long đất lở quét qua toàn bộ đại lục Hồng Hoang, khiến vô số tu sĩ sinh linh nằm rạp trên đất run lẩy bẩy.

Trên mặt Lão Tử không khỏi lộ ra một tia kích động, chịu đựng bao nhiêu năm, hôm nay cuối cùng cũng chứng đạo thành thánh!

"Đại ma đầu, ngươi chờ đó, bần đạo không lâu sau sẽ đích thân tìm ngươi báo thù!" Lão Tử trong lòng hung hăng nghĩ.

Y vẫn không quên được năm xưa Đế Tôn điên cuồng truy sát y, y chờ ngày chứng đạo thành thánh để có cơ hội tìm Đế Tôn báo thù!

Đương nhiên, y cũng biết, chỉ dựa vào một mình y, căn bản không thể đối phó được Đế Tôn.

Cho nên, y lập tức hét lớn với Nguyên Thủy và Thông Thiên đang đứng cách đó không xa.

"Nhị đệ, tam đệ, lúc này không chứng đạo, còn đợi đến bao giờ!" "Vâng, đại huynh!" Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức phản ứng lại, lập tức đáp lời Lão Tử, sau đó lần lượt tiến lên một bước, cũng đều trịnh trọng tuyên cáo với Thiên Đạo.

“Thiên Đạo ở trên, ta Bàn Cổ chính tông Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hôm nay lập nên một giáo, tên là Xiển Giáo, xiển giả, xiển thuật Thiên Đạo vậy!

Dùng Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng chứng giám, Xiển Giáo, lập!” “Thiên Đạo ở trên, ta Bàn Cổ chính tông Thượng Thanh Thông Thiên, hôm nay lập nên một giáo, tên là Tiệt Giáo, tiệt giả, tiệt thủ một tia sinh cơ vậy!

Dùng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng chứng giám, Tiệt Giáo, lập!” Giọng nói của Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng lần lượt vang vọng khắp đại lục Hồng Hoang, được vô số tu sĩ đại năng nghe thấy, khiến chúng sinh biết rằng họ cũng sắp lập giáo chứng đạo thành thánh.

Chỉ là, điều này không khiến các đại năng tu sĩ Hồng Hoang cảm thấy chấn kinh, dù sao trước đó Đế Tôn đã liên tiếp giúp Nữ Oa và Hi Hòa chứng đạo, họ đã quen rồi.

Chỉ càng cảm thấy cạn lời, thậm chí cảm thấy hành vi của Tam Thanh và những người khác thật sự đặc biệt vô sỉ.

Có thể dự đoán, cho dù Lão Tử và những người khác chứng đạo thành thánh, họ cũng sẽ không có bao nhiêu kính sợ.

“Ầm!” “Ầm!” Trên cửu thiên, hai đạo tiếng sấm vang lên, Thiên Đạo đã đáp lại lời tuyên cáo lập giáo của Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Sau đó, trên đỉnh đầu của Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng hiện ra từng đám mây lành công đức, ánh hào quang chiếu rọi ức vạn dặm.

Những đám mây lành công đức này nhanh chóng hội tụ thành hai cột sáng vàng, lần lượt rơi xuống Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhanh chóng luyện hóa hai đạo công đức, sau đó lại luyện hóa công đức Khai Thiên được dẫn động, cũng lần lượt chứng đạo thành thánh.

Chương 212

Trên người họ đều bộc phát ra một luồng khí thế cuồn cuộn, quét qua cửu thiên thập địa, uy áp ức vạn thương sinh, tuyên cáo với thế nhân rằng họ đều đã thành công chứng đạo thành thánh.

Đến đây, Bàn Cổ Tam Thanh đều đã chứng đạo thành thánh.

Chỉ là không ai chú ý, mỗi một lần lập giáo sau đó, công đức Thiên Đạo giáng xuống đều ít đi một phần.

"Thiên Đế đại nhân?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và những người khác không khỏi đưa mắt nhìn về phía Đế Tôn, mặc dù họ khinh bỉ việc Tam Thanh sao chép phương pháp chứng đạo của Đế Tôn, nhưng phe của Hồng Quân đột nhiên có thêm ba đại Thánh nhân, họ vẫn tỏ ra đủ coi trọng.

Nếu không, họ cũng uổng công làm Hoàng giả Thiên Đình!

"Không cần quan tâm, cứ để họ đi!" Đế Tôn không để ý nói.

Tam Thanh chứng đạo thành thánh là tất nhiên, không thể ngăn cản, vậy thì cứ để họ đi, chỉ cần đảm bảo Thiên Đình đủ cường đại là được.

"Vâng, Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và những người khác lập tức gật đầu lĩnh mệnh, đồng thời trong lòng cảm thán sự bá khí của Đế Tôn, ba đại Thánh nhân cũng không để trong mắt.

Quá ngầu!

"Sư đệ, đến lượt chúng ta rồi!" Bên kia, Tiếp Dẫn lập tức nhìn về phía Chuẩn Đề, thấy Tam Thanh đều đã chứng đạo thành thánh, sớm đã không thể chờ đợi được.

Nếu không phải trước đó Hồng Quân đã đặc biệt dặn dò phải theo thứ tự, y sớm đã không nhịn được mà chen ngang rồi.

Bây giờ Tam Thanh đã lập giáo xong, đương nhiên không còn do dự nữa.

"Vâng, sư huynh!" Chuẩn Đề lập tức gật đầu đáp lời.

Sau đó, hai người vô cùng ăn ý bước lên một bước, cũng trịnh trọng tuyên cáo với Thiên Đạo.

"Thiên Đạo ở trên, ta Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề) hôm nay tại đây lập nên một giáo, tên là Tây Phương Giáo, giáo hóa chúng sinh Tây phương, dùng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trấn áp khí vận, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng chứng giám, Tây Phương Giáo lập!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời mở miệng, hai người cùng nhau lập nên Tây Phương Giáo, chuẩn bị hợp lực hai người để phát triển đại lục Tây phương.

"Ầm!" Thiên Đạo cũng đáp lại hai người, và giáng xuống một đám mây lành công đức.

Mây lành công đức nhanh chóng hội tụ, nhanh chóng hóa thành hai cột sáng công đức lần lượt hướng về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhận được công đức Thiên Đạo gia trì, tu vi lập tức tăng vọt, khí thế tiết tiết bạo tăng.

Vốn đều mới chém thi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, thoáng chốc đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, rồi lại thoáng chốc đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Sau đó, sau đó không có sau đó nữa!

Khi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, công đức lập giáo đã dùng hết sạch.

Thế là, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngây người.

Tam Thanh bên cạnh cũng xem đến ngây người.

Các đại năng tu sĩ Hồng Hoang thì đều xem đến ngây cả người!

"Mẹ nó, còn có trò này nữa sao?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác đều kinh ngạc đến chết lặng, không thể tin nổi nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Họ cũng không ngờ, sau khi Tam Thanh chứng đạo thành thánh, vốn tưởng rằng đã chắc như đinh đóng cột, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại chứng đạo thất bại.

Mẹ nó đây đúng là tin tức lớn a!

Ở đại lục Hồng Hoang, tuyệt đối là xưa nay chưa từng có.

"Ha ha ha, bảo các ngươi học theo phương pháp của Thiên Đế đại nhân để chứng đạo, bây giờ thành trò cười lớn rồi nhé!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và các cường giả Thiên Đình khác cũng sững sờ, sau đó đều không nhịn được mà phá lên cười lớn.

Họ cũng không ngờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại có thể chứng đạo thất bại, công đức lập giáo căn bản không đủ cho hai người chứng đạo thành thánh.

Nếu không có biện pháp cứu vãn, họ tuyệt đối sẽ trở thành trò cười cho cả đại lục Hồng Hoang, thậm chí cả Hồng Quân cũng không thoát khỏi liên lụy.

Dù sao, ai bảo Hồng Quân là lão sư của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chứ.

"Sao có thể?

Chương 213

Sao công đức lập giáo lại không đủ chứ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều hoảng rồi, vừa rồi họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho cảnh tượng chứng đạo thành thánh, nào ngờ chỉ nâng tu vi lên cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ đã đứng hình, đúng là hại người mà!

"Đúng là phế vật!" Tam Thanh thấy vậy, trong lúc ngây người cũng không nhịn được mà chửi thầm trong lòng.

Vốn họ chứng đạo thành thánh, bắt đầu xoay chuyển cục diện rồi, nào ngờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại đúng lúc này kéo chân sau.

Một khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chứng đạo thất bại trở thành trò cười, họ tuyệt đối cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"Ngây ra đó làm gì, mau nghĩ cách khác để nhận công đức Thiên Đạo đi!" Lão Tử lập tức trầm giọng nhắc nhở.

Chỉ cần có thể tiếp tục nhận được công đức Thiên Đạo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không phải là không thể chứng đạo thành thánh.

Chỉ là đến cả việc lập giáo cũng học theo Đế Tôn, họ làm sao biết được cách nào hay ho khác.

"Phát đại hồng nguyện đi!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mặt mày âm trầm, truyền âm nhắc nhở Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Sự việc đã đến nước này, chỉ có thể phát đại hồng nguyện trước, vay một ít công đức Thiên Đạo từ Thiên Đạo.

Nhưng mà, cho dù như vậy, Hồng Quân vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm.

Bởi vì y cũng đã phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, nếu không

có việc Đế Tôn để Hi Hòa cướp tiên cơ lập Nhân Giáo, thì công đức lập giáo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cộng thêm công đức đại hồng nguyện có thể miễn cưỡng chứng đạo thành thánh.

Nhưng bây giờ, Hi Hòa đã lập Nhân Giáo, công đức lập giáo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã bị suy yếu, cho dù cộng thêm công đức đại hồng nguyện e rằng cũng chưa chắc đã có thể thuận lợi chứng đạo thành thánh.

Dù sao, công đức hồng nguyện không phải là vô hạn, cũng giống như ngân hàng cho vay, đều có hạn mức.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phát bốn mươi tám đại hồng nguyện, đó là vì chỉ có thể phát nhiều như vậy, nếu không với mức độ vô sỉ của họ, bốn trăm tám mươi đại hồng nguyện cũng có thể phát ra, dù sao nợ nhiều cũng không lo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không biết những điều này, nghe Hồng Quân nhắc nhở, hai mắt nhất thời sáng lên, tưởng rằng đã có chuyển cơ.

Thế là, họ lập tức tuyên cáo với Thiên Đạo, giống như trong Thiên Đạo nguyên bản, phát ra bốn mươi tám đại hồng nguyện!

“Khi ta thành Phật, mười phương thế giới, tất cả chúng sinh, khiến sinh về cõi ta, đều có thân vàng ròng tử ma, ba mươi hai tướng đại trượng phu.

Đoan chính trong sạch, tất cả như một.

Nếu hình mạo khác biệt, có tốt xấu, không thành chính giác.” “Khi ta thành Phật, tất cả chúng sinh, sinh về nước ta, tự biết túc mệnh vô lượng kiếp, thiện ác đã làm.

Đều có thể nhìn thấu, nghe rõ, biết chuyện quá khứ, vị lai, hiện tại của mười phương.

Nếu không được như nguyện, không thành chính giác." "Khi ta thành Phật, tất cả chúng sinh, sinh về nước ta, đều được tâm trí thông.

Nếu không biết được tâm niệm của chúng sinh trong ức na do tha trăm ngàn Phật sát, không thành chính giác." "Khi ta thành Phật, tất cả chúng sinh, sinh về nước ta, đều được thần thông tự tại, ba la mật đa.

Trong một niệm, không thể vượt qua ức na do tha trăm ngàn Phật sát, chu du lịch lãm, cúng dường chư Phật, không thành chính giác." "....." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người bảo tướng trang nghiêm, toàn thân tỏa ra ánh vàng chói lòa, miệng tụng từng hồng nguyện, vang vọng khắp đại lục Hồng Hoang.

Cùng với việc phát xong bốn mươi tám đại hồng nguyện, Thiên Đạo lập tức lại giáng xuống công đức Thiên Đạo, hóa thành hai luồng ánh vàng rơi xuống Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng lần này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dường như đã khôn ra.

Để tránh lại xảy ra tình huống khó xử như vừa rồi, họ quyết định để một người luyện hóa công đức chứng đạo trước.

Như vậy, nếu công đức thật sự đủ thì tốt nhất, nếu không đủ, ít nhất cũng có một người thành thánh trước, sẽ không xảy ra tình huống khó xử cả hai đều chứng đạo thất bại.

Chuyện này xảy ra một lần là đủ rồi, tuyệt đối không thể để xảy ra lần thứ hai.

"Sư huynh, huynh trước đi!" "Sư đệ, đệ trước đi!" Sau một hồi khiêm nhường từ chối, cuối cùng hai người quyết định để Chuẩn Đề luyện hóa công đức trước.

Dưới sự gia trì của lượng công đức khổng lồ, tu vi của Chuẩn Đề liền lại một lần nữa bạo tăng, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng, công đức hồng nguyện thuộc về y đã dùng hết sạch, chỉ có thể đi luyện hóa công đức hồng nguyện của Tiếp Dẫn.

Cuối cùng, y đã thuận lợi chứng đạo thành thánh!

Nhưng, công đức hồng nguyện cũng đã dùng hết sạch!

Chương 214

Nói cách khác, Chuẩn Đề tuy đã thành thánh, nhưng Tiếp Dẫn lại một lần nữa chứng đạo thất bại!

Thế là, tất cả mọi người lại một lần nữa ngây dại!

"Quả nhiên!" Trong Tử Tiêu Cung, ánh mắt Hồng Quân biến đổi, cơ mặt không ngừng co giật.

Vừa rồi y còn đoán rằng việc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chứng đạo thành Thánh e là không thuận lợi như vậy, không ngờ bây giờ lại đúng như thế.

Toàn bộ công đức từ bốn mươi tám đại hồng nguyện đều bị Chuẩn Đề luyện hóa hết, mới miễn cưỡng giúp Chuẩn Đề chứng đạo thành Thánh.

Còn về Tiếp Dẫn, vẫn dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách chứng đạo thành Thánh còn xa vạn dặm!

Thật là xấu hổ.

"...

Mau nghĩ xem có thể dùng cách nào khác để tiếp tục thu được Thiên Đạo công đức không!" Tam Thanh cũng cảm thấy vô cùng lúng túng, không ngờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại nhanh chóng mất mặt như vậy, vội vàng thúc giục hai người họ tiếp tục tìm cách lấy công đức.

Nếu không thì, đứng ở bên cạnh cũng cảm thấy mất mặt!

"Ha ha ha!

Đệ tử của Hồng Quân hôm nay đang tấu hài đấy à?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và các cường giả Thiên Đình khác

đều suýt nữa thì cười đến vỗ đùi, hoàn toàn không ngờ lại xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy.

Lần đầu tiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hùng hồn tuyên bố lập giáo, vốn tưởng sẽ giống như Tam Thanh và những người khác chứng đạo thành Thánh, nào ngờ chỉ đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi tắt ngóm.

Lần thứ hai, hai người lại phát bốn mươi tám đại hồng nguyện, vay mượn vô tận công đức từ Thiên Đạo, nhưng vẫn chỉ giúp Chuẩn Đề chứng đạo thành công, còn Tiếp Dẫn thì dừng lại ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Một màn thao tác, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt!

"Thảo nào Thiên Đế đại nhân hoàn toàn không để tâm!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và các cường giả Thiên Đình khác không khỏi cười toe toét, qua màn biểu diễn của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, họ thấy rằng hai người này thực sự quá kém cỏi, căn bản không xứng lọt vào mắt của Đế Tôn!

"Cũng có chút thú vị!" Đế Tôn liếc nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng không khỏi nhếch mép, ánh mắt lộ ra một nụ cười đầy ý vị.

Nói thật, hắn cũng không ngờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại gà mờ đến vậy, ngay cả chứng đạo thành Thánh cũng gặp ba lần trắc trở.

"Xem ra bây giờ, Tây phương đại lục sẽ chỉ có một vị Thiên Đạo Thánh Nhân!" Đế Tôn khẽ cười nói.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, lý do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể cùng nhau chứng đạo thành Thánh, phần lớn là vì linh mạch của Tây phương đại lục đã bị La Hầu phá hủy.

Do đó, dưới sự cân bằng của Thiên Đạo, Tây phương đại lục cần

hai vị Thánh Nhân để phát triển.

Nhưng vì sự tồn tại của Đế Tôn, La Hầu đã bị chém giết một cách gọn gàng, căn bản không có cơ hội đi phá hủy linh mạch Tây phương đại lục.

Tây phương đại lục cùng lắm chỉ vì năm đó ma tu hoành hành, tu sĩ và sinh linh không mạnh bằng Đông phương đại lục.

Cho nên, lần này Chuẩn Đề có thể thành công chứng đạo thành Thánh, nhưng Tiếp Dẫn e là không còn cơ hội chứng đạo nữa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi thấy công đức hồng nguyện đã bị tiêu hao hết, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức hoảng hốt.

Nhất là sau khi nghe Tam Thanh thúc giục, lòng họ càng rối như tơ vò.

Làm sao họ biết được cách khác để có được Thiên Đạo công đức chứ, việc phát hồng nguyện cũng là do Hồng Quân gợi ý.

Vì vậy, họ chỉ có thể hy vọng Hồng Quân mau chóng cho thêm gợi ý.

Nhưng Hồng Quân tỏ vẻ, y cũng hết cách rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn đã vay Thiên Đạo công đức từ Thiên Đạo, hạn mức đã hết, không thể vay thêm được nữa.

Hơn nữa, đúng như Đế Tôn phân tích, Tây phương đại lục hiện tại không thảm như trong Hồng Hoang nguyên bản, một vị Thiên Đạo Thánh Nhân là đủ rồi.

Cho nên, hôm nay Tiếp Dẫn thật sự không thể chứng đạo thành Thánh.

"Hôm nay cứ vậy đi, lần sau bần đạo sẽ tìm cơ duyên chứng đạo khác cho ngươi!" Giọng nói bất đắc dĩ của Hồng Quân từ Tử Tiêu

Cung truyền ra, vang lên bên tai Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cho họ biết hôm nay e là chỉ có thể như vậy.

Chương 215

Tiếp Dẫn muốn chứng đạo thành Thánh, chỉ có thể tìm cơ hội lần sau.

Đương nhiên, cơ hội lần sau là khi nào, quỷ mới biết.

Dù sao, Hồng Quân tỏ vẻ y hoàn toàn không biết.

Điều này khiến y cảm thấy vô cùng uất ức.

Năm xưa khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, y đã khoe khoang trước mặt ba ngàn khách trong cung rằng năm đại đệ tử dưới trướng đều sẽ chứng đạo thành Thánh.

Nhưng giờ thì hay rồi, năm đại đệ tử chỉ có bốn người chứng đạo, đây chẳng khác nào bị vả mặt trước toàn thể chúng sinh Hồng Hoang.

Vốn dĩ hôm nay đệ tử chứng đạo thành Thánh, lẽ ra phải giúp y tăng thêm uy vọng, nhưng bây giờ lại đang đập nát bảng hiệu của chính mình!

Thật muốn thổ huyết!

"Lão sư..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe Hồng Quân truyền âm đều hoảng loạn tột độ, đặc biệt là Tiếp Dẫn, sắc mặt càng thêm tái nhợt, toàn thân mềm nhũn, suýt chút nữa đã ngã quỵ xuống đất.

Hắn đã mong chờ bao nhiêu năm để được chứng đạo thành Thánh vào hôm nay, nào ngờ một câu nói của Hồng Quân đã tuyên án tử hình cho hắn.

Tam Thanh và Chuẩn Đề đều đã chứng đạo thành Thánh, chỉ còn mình hắn ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, từ hôm nay trở đi, hắn chẳng phải sẽ trở thành trò cười của cả Hồng Hoang sao?

“Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?” Sắc mặt Tam Thanh không khỏi biến đổi, nhìn biểu hiện của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, họ cũng ý thức được sự tình không ổn.

“Lão sư nói, hôm nay việc chứng đạo đến đây là kết thúc!” Chuẩn Đề mặt đầy cay đắng giải thích với Tam Thanh, sau đó khẩn cầu: “Xin ba vị sư huynh có thể đến Tử Tiêu Cung cầu xin sư tôn, giúp sư huynh ta mưu cầu thêm chút Thiên Đạo công đức để chứng đạo!” Bây giờ các đại năng tu sĩ Hồng Hoang đều đang nhìn về phía này, hắn phải ở lại cùng Tiếp Dẫn không thể rời đi, chỉ có thể hy vọng Tam Thanh đi giúp cầu xin Hồng Quân.

“...” Tam Thanh lập tức nhìn nhau, không ngờ cục diện lại biến thành thế này, thật sự quá mức hố người rồi, ngay cả họ cũng bị kéo xuống hố.

“Được!

Chúng ta đi tìm sư tôn!” Tam Thanh lập tức trầm giọng gật đầu.

Bây giờ họ và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã là châu chấu trên cùng một sợi dây, không thể để bị kéo theo mất mặt được.

Vì vậy, họ lập tức lên đường đến Tử Tiêu Cung tìm Hồng Quân.

Hồng Quân lúc này căn bản không dám mở cửa.

Dù sao trước đó y đã hố Lão Tử, khiến Lão Tử mất đi Nhân giáo, sau đó lại hố Tiếp Dẫn, khiến Tiếp Dẫn không thể chứng đạo thành Thánh.

Thử hỏi, y còn mặt mũi nào mà đối diện với Tam Thanh chứ.

Y chỉ có thể trốn trong Tử Tiêu Cung, truyền âm cho Tam Thanh một câu trả lời vạn năng: “Đây là thiên ý!” Rõ ràng, y đã chấp nhận số

phận!

"..." Tam Thanh lập tức hoàn toàn ngơ ngác, trong chốc lát có cảm giác luống cuống tay chân.

Họ cũng không ngờ kết quả cuối cùng lại như thế này, ngay cả Hồng Quân cũng không giúp được Tiếp Dẫn.

Như vậy, Tiếp Dẫn chắc chắn không thể chứng đạo thành Thánh, sẽ trở thành trò cười lớn nhất Hồng Hoang.

Là sư huynh của Tiếp Dẫn, họ cũng chắc chắn sẽ vì vậy mà mất hết mặt mũi.

Quá hố người mà!

"Đại huynh, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Nguyên Thủy và Thông Thiên đều uất ức nhìn về phía Lão Tử, thật không biết nên làm thế nào.

Hôm nay chứng đạo thành Thánh, rõ ràng là ngày đại hỷ, nhưng bây giờ lại cảm thấy tràn ngập bi kịch.

"Đi thôi, chúng ta về Côn Luân Sơn!" Lão Tử trầm giọng nói.

Còn có thể làm gì nữa?

Ngay cả Hồng Quân cũng không có cách nào, họ đương nhiên càng không có cách!

Chương 216

Cho nên, chỉ có thể lựa chọn giống như Hồng Quân, mau chóng trở về đạo trường trốn đi.

Nếu không, chẳng lẽ đợi bị các đại năng tu sĩ Hồng Hoang chế giễu sao?

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thôi thì đạo hữu chết chứ bần đạo không chết!

"Hai vị sư đệ, thiên ý của sư tôn đã như vậy, sớm trở về Tây phương đại lục đi!" Lão Tử truyền âm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xong, không nói hai lời lập tức quay về đạo trường Côn Luân Sơn, không bao giờ xuất hiện trở lại.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đương nhiên cũng vội vàng theo bước Lão Tử, trở về đạo trường Côn Luân Sơn bế quan không ra.

"?" Thế là, trên mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, như bị sét đánh, cả người đều ngây dại.

Đồng thời, trong lòng họ càng cảm thấy bi phẫn vô tận.

Phải biết rằng, năm xưa sở dĩ họ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, chủ yếu là vì Hồng Quân đã hứa với họ, đảm bảo sẽ chứng đạo thành Thánh.

Nhưng bây giờ, Hồng Quân lại đối xử với họ như vậy, mặc kệ không quan tâm.

Nếu trong lòng không có oán hận, đó tuyệt đối là không thể.

Nhưng sự đã đến nước này, lúc này họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể lựa chọn chấp nhận số phận!

“Sư huynh, chúng ta về Linh Sơn trước đi!” Chuẩn Đề cay đắng nhìn Tiếp Dẫn nói.

Trong lòng hắn tràn ngập áy náy với Tiếp Dẫn, nếu không phải hắn dùng hết công đức hồng nguyện, Tiếp Dẫn cũng sẽ không thảm như vậy!

Tiếp Dẫn không nói gì, chỉ yếu ớt gật đầu, theo Chuẩn Đề rời đi.

Nếu không thì sao, đứng ở đây tiếp tục mất mặt xấu hổ à?

Thế là, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang đang quan sát nơi này đều kinh ngạc đến ngây người, cả Hồng Hoang trong phút chốc dậy sóng!

“Mẹ nó, sao vậy, Tam Thanh thành Thánh rồi rời đi có thể hiểu, nhưng hai vị Tây phương chỉ có một vị thành Thánh, Tiếp Dẫn chưa chứng đạo, tại sao cũng rời đi?” “Mẹ nó, chẳng lẽ, Tây phương chỉ có Chuẩn Đề có thể chứng đạo thành Thánh, Tiếp Dẫn căn bản không thể chứng đạo thành Thánh?” “Không phải thật đấy chứ, lúc đầu ở Tử Tiêu Cung giảng đạo, Hồng Quân Thánh Nhân đã đích thân nói năm đại đệ tử đều có thể chứng đạo thành Thánh mà!” Trong khoảnh khắc, bất kể là các đại năng tu sĩ từng đến Thiên Đình quan lễ, hay các đại năng tu sĩ từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, đều không khỏi cảm thấy chấn động, ai nấy đều bàn tán xôn xao.

Nếu việc Tiếp Dẫn không thể chứng đạo thành Thánh là thật, vậy thì không nghi ngờ gì nữa, điều đó cho thấy độ tin cậy của lời nói của Hồng Quân Thánh Nhân thấp đến mức không bình thường!

Đây không phải là lần đầu tiên.

Ví dụ như trước đó Hồng Quân nói Hồng Hoang không ai có thể dùng sức mạnh chứng đạo, nhưng Đế Tôn đã dùng sức mạnh chứng đạo.

Hồng Quân tự sáng tạo ra Trảm Thi chi đạo, nhưng Đế Tôn cũng

giảng về Trảm Thi chi pháp.

Hồng Quân nói có Hồng Mông Tử Khí là có thể thành Thánh, nhưng bây giờ lại có một đệ tử không thành Thánh.

Các loại dấu hiệu đều cho thấy, Hồng Quân Thánh Nhân này so với Đế Tôn, thật sự quá kém cỏi.

"Ai, ta cần Hồng Mông Tử Khí này để làm gì!" Tại Hỏa Vân Động, Hồng Vân không tự chủ được mà thở dài một hơi, tâm trạng cảm thấy vô cùng phức tạp.

Vốn dĩ, vì có được Hồng Mông Tử Khí mà hắn cảm thấy mừng thầm, cho rằng mình có khả năng chứng đạo thành Thánh.

Nhưng bây giờ xem ra, Hồng Mông Tử Khí căn bản không có chút giá trị nào.

Dù sao Tiếp Dẫn cũng có Hồng Mông Tử Khí, nhưng y là đệ tử của Hồng Quân mà còn không thể chứng đạo thành Thánh, thử hỏi Hồng Vân thì sao?

Hồng Mông Tử Khí giống như gân gà, ăn thì không có vị, bỏ thì lại tiếc.

"Thôi bỏ đi!

Bần đạo cũng không đi cướp Hồng Mông Tử Khí nữa!" Tại vùng cực bắc của Bắc Hải, một tia sát ý trong ánh mắt âm trầm của Côn Bằng tiêu tán.

Vốn dĩ nếu hôm nay Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cả năm người đều thuận lợi chứng đạo thành Thánh, hắn nói không chừng sẽ phải tìm mọi cách cướp lấy đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

Nhưng bây giờ, hắn cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

Hắn đã nhìn ra, Hồng Mông Tử Khí không thần kỳ như Hồng

Quân thổi phồng, có được nó là có thể chứng đạo thành Thánh, tất cả đều là giả!

Chương 217

Lừa người!

Nếu không, Tiếp Dẫn làm sao có thể không chứng đạo thành Thánh được.

Hãy xem Đế Tôn giúp các cường giả Thiên Đình chứng đạo, nhưng từ trước đến nay chưa từng nhắc đến Hồng Mông Tử Khí.

Muốn chứng đạo, căn bản nhất thực ra là thu được Thiên Đạo công đức!

"Thiên Đế đại nhân, Tiếp Dẫn đó thật sự không thể chứng đạo thành Thánh nữa sao?" 134.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và các cường giả Thiên Đình khác cũng cảm thấy chấn động, lũ lượt nhìn về phía Đế Tôn hỏi han.

Tuy rằng vừa rồi họ hả hê, nhưng thật sự không ngờ lại có người không thể chứng đạo thành Thánh.

Họ cảm thấy, dù sao cũng là đệ tử của Hồng Quân, đều nên có chút tự biết mình, nếu không thể chứng đạo thành Thánh, không nên chủ động nhảy ra.

Nhưng ai ngờ, chuyện đó lại thật sự xảy ra.

Thú vị, kịch tính!

Không trách họ vui vẻ như vậy, dù sao Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều là đệ tử của Hồng Quân, cũng là kẻ thù của Thiên Đình.

Nếu họ đều chứng đạo thành Thánh, vậy thì áp lực đối với Thiên

Đình đương nhiên sẽ lớn hơn!

Bây giờ Tiếp Dẫn không thể thành Thánh, áp lực của Thiên Đình cũng giảm đi một phần.

"Khí vận không đủ!" Đế Tôn cười nhạt nói một câu, giải thích cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và những người khác.

Thực ra, không chỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khí vận không đủ, Hồng Quân cũng bị chơi đến mức khí vận không đủ rồi.

Nếu không, sau khi Tam Thanh và những người khác chứng đạo thành Thánh, Hồng Quân không cần bao lâu là có thể hội tụ vô thượng khí vận để hợp nhất với Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ, Hồng Quân muốn hợp đạo, e là phải đợi một thời gian rất dài.

"Nguyên lai là vậy!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và các cường giả Thiên Đình khác đều không khỏi bừng tỉnh gật đầu, đều đã hiểu ra nguyên nhân.

Dù sao họ cũng được Đế Tôn sắc phong làm hoàng giả Thiên Đình, có công đức khí vận gia thân, tự nhiên biết sự huyền diệu của khí vận.

Tam Thanh có thể chứng đạo thành Thánh, đó là vì có di sản của Bàn Cổ đại thần, có Khai Thiên công đức gia thân, cho nên mới có thể thành công.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy xuất thân từ Tây phương đại lục, hội tụ khí vận Tây phương, nhưng còn xa mới đủ, do đó chỉ có thể hỗ trợ một người chứng đạo thành Thánh!

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi hưng phấn.

Trên người họ cũng có đại khí vận, điều đó vô hình trung cho thấy

họ cũng có tư chất chứng đạo.

Bây giờ, thứ duy nhất còn thiếu là cơ duyên chứng đạo mà Đế Tôn ban cho.

Vì vậy, ánh mắt mọi người nhìn Đế Tôn không khỏi càng thêm nóng rực.

Đế Tôn đã giúp Nữ Oa, Hi Hòa chứng đạo, Thường Hi xem ra cũng sắp đến lượt, đến lúc đó, hẳn là đến lượt họ rồi!

Vui quá!

"Được rồi!

Chúng ta đến rồi!" Lúc này, giọng nói nhàn nhạt của Đế Tôn vang lên.

Không biết từ lúc nào, hắn đã đưa Thường Hi đến Vô Tận Huyết Hải.

"Mẹ nó, Thiên Đế đại nhân vậy mà lại đến chỗ ta!" Dưới đáy Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà sợ đến toàn thân run rẩy, cũng không ngờ Đế Tôn sẽ đột nhiên giá lâm, còn mang theo đông đảo cường giả Thiên Đình.

Nhưng ngay sau đó, nội tâm hắn trở nên kích động, đây là cơ hội hiếm có để được diện kiến Đế Tôn ở cự ly gần, tốt hơn nhiều so với cơ hội đi quan lễ ở Thiên Đình năm xưa.

Nếu có thể có biểu hiện xuất sắc trước mặt Đế Tôn, thật sự là phát tài rồi.

Chương 218

Vì vậy, Minh Hà không chút do dự, lập tức nhanh chóng lao ra khỏi đáy biển, xuất hiện trên mặt Huyết Hải, cung kính hành lễ với Đế Tôn, cao giọng bái kiến.

"Vãn bối Minh Hà, cung nghênh Đế Tôn Thiên Đế đại nhân giá lâm Huyết Hải!" "Không cần đa lễ!" Đế Tôn vung tay, đỡ Minh Hà dậy, sau đó nhàn nhạt nói: "Bản đế muốn mượn địa bàn của Vô Tận Huyết Hải để giúp Thường Hi Nguyệt Thần chứng đạo, không biết ngươi có đồng ý không!" Cái gọi là tiên lễ hậu binh, Vô Tận Huyết Hải là sào huyệt của Minh Hà, muốn để Thường Hi lập Lục Đạo Luân Hồi ở đây, đương nhiên phải chào hỏi Minh Hà một tiếng.

Như vậy, mới có thể thể hiện được sự nhân nghĩa của một Thiên Đế Hồng Hoang, khiến các đại năng tu sĩ Hồng Hoang đều quy tâm.

Nhưng, nếu Minh Hà không đồng ý, vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Đế Tôn là Thiên Đế, thống quản toàn bộ Hồng Hoang, cả Hồng Hoang đều là của hắn, huống chi là một Vô Tận Huyết Hải nhỏ bé.

Cho nên, Minh Hà tốt nhất đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

"Thiên Đế đại nhân nói gì vậy, mời dùng, mời cứ tự nhiên dùng!" Minh Hà lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt như một tên tay sai, gật đầu khom lưng nói.

Đùa gì chứ, hắn đang sầu não vì không thể thể hiện trước mặt Đế Tôn đây, Đế Tôn muốn trưng dụng Vô Tận Huyết Hải, sao hắn có thể không đồng ý.

Đồng thời, nội tâm hắn cũng cảm thấy vô cùng chấn động, không ngờ lần này Đế Tôn lại giúp Thường Hi chứng đạo.

Trước có Nữ Oa, tiếp theo là Hi Hòa, giờ lại đến Thường Hi.

Đế Tôn Thiên Đế, lợi hại đến như vậy!

Cho nên, đối mặt với một Đế Tôn mạnh mẽ như vậy, mặc kệ ba bảy hai mốt, nịnh bợ trước đã!

"Nếu đã đồng ý, vậy Bản đế sẽ ban cho ngươi hai đạo cơ duyên!" Đế Tôn cười nhạt nói.

Muốn hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, vậy thì phải tạo ra đủ cả sáu đạo.

Hiện tại Lục Đạo còn thiếu một A Tu La đạo, Đế Tôn tự nhiên muốn Minh Hà tạo ra tộc A Tu La.

"Thiên Đế nói thật chứ?" Minh Hà sững sờ, rồi mừng rỡ, không thể tin được nhìn Đế Tôn.

Không ngờ Đế Tôn lại hào phóng như vậy, hắn vừa mới nịnh bợ xong, Đế Tôn đã ban cho cơ duyên.

Quá đỉnh!

Nhanh chóng, hắn phản ứng lại, hỏi Đế Tôn như vậy là bất lịch sự, đó là không tin tưởng Đế Tôn.

Đế Tôn đại đại đã nói muốn ban cơ duyên, vậy chắc chắn không phải là giả.

Cho nên, lập tức tạ ơn trước!

"Vãn bối bái tạ ân ban của Đế Tôn tiền bối!

Nguyện vì Đế Tôn tiền bối hiệu tử mệnh!" Minh Hà trực tiếp quỳ lạy trước mặt Đế Tôn, học theo dáng vẻ của Đế Tuấn, Đông Hoàng

Thái Nhất năm xưa khi được Đế Tôn sắc phong, cao giọng bái tạ Đế Tôn.

Trong lòng hắn có một nguyện vọng, đó là hy vọng tương lai có thể chân chính gia nhập Thiên Đình, chân chính vì Đế Tôn hiệu lực.

Đế Tôn khẽ gật đầu, hài lòng với màn biểu diễn của Minh Hà, tương lai có thể cân nhắc thu nhận Minh Hà.

Nhưng không phải bây giờ, trước tiên chỉ điểm cho Minh Hà, tạo ra tộc A Tu La đã.

Vì vậy, Đế Tôn nói thẳng: "Bản đế trước đây đã để Nữ Oa tạo ra Nhân tộc để chứng đạo, sau đó lại để Hi Hòa lấy Nhân tộc làm nền tảng lập Nhân giáo để chứng đạo.

Ngươi có thể học theo, trước tiên tạo ra một tộc, sau đó lập một giáo, tuy không thể chứng đạo, nhưng cũng có thể khiến thực lực của ngươi tăng mạnh!" Hắn cố ý nói trước cho Minh Hà biết hai đạo cơ duyên này không thể giúp hắn chứng đạo, để tránh hắn hy vọng quá cao, ngược lại không hài lòng.

Minh Hà lập tức vui mừng như điên, làm sao hắn dám không hài lòng, dù sao hắn cũng biết thân biết phận, Đế Tôn có thể giúp thực lực hắn tăng mạnh, hắn đã kích động không thể tự kìm chế.

Không chút do dự, hắn lại cung kính bái tạ Đế Tôn, sau đó liền hành động theo chỉ điểm của Đế Tôn!

Minh Hà tu luyện công pháp tên là Huyết Thần Kinh, tu luyện đến cực hạn, có thể diễn hóa ra bốn trăm tám mươi triệu phân thân Huyết Thần.

Chỉ cần có một phân thân không chết, hắn liền có thể sống lại vô hạn.

Cho nên, sau này Minh Hà mới có thể hô vang khẩu hiệu "Huyết

hải bất khô, Minh Hà bất tử".

Chương 219

Bây giờ, được Đế Tôn nhắc nhở, muốn tạo ra một chủng tộc, hắn lập tức có ý tưởng.

Hắn trực tiếp lấy phân thân Huyết Thần tu luyện ra làm nền tảng nhục thân, sau đó dung hợp vô số oan hồn lệ quỷ trên không Huyết Hải làm linh hồn, hóa thành từng sinh mệnh hoàn toàn mới.

Chỉ trong nháy mắt, trên Vô Tận Huyết Hải đã trôi nổi hàng chục triệu sinh linh hoàn toàn mới.

Trong đó, nam tính ai nấy đều xấu xí, nữ thì lại vô cùng xinh đẹp.

Đây chính là tộc A Tu La!

Minh Hà nhìn tộc A Tu La do mình tạo ra, hưng phấn đến mức suýt nhảy múa, hơi thở cũng dồn dập hơn không ít.

Hắn biết, tộc A Tu La vừa ra đời, Thiên Đạo công đức không thể chạy thoát.

Vì vậy, hắn lại cung kính hành lễ với Đế Tôn, biểu thị lòng cảm kích vô tận, rồi lập tức trang trọng tuyên cáo với Thiên Đạo.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Minh Hà của Huyết Hải, hôm nay được Đế Tôn Thiên Đế đại nhân chỉ điểm, tại Huyết Hải tạo ra một tộc, tên là A Tu La tộc, Thiên Đạo chúng sinh cùng giám!" Dưới tiếng gầm thét hết sức của hắn, giọng nói cũng vang vọng khắp Hồng Hoang, khiến vô số đại năng tu sĩ đều nghe được lời tuyên cáo.

Trong chốc lát, các đại năng tu sĩ như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng đều không khỏi chấn động tâm thần.

"Cái gì?

Thiên Đế đại nhân vậy mà đã đến Vô Tận Huyết Hải, chỉ điểm Minh Hà tạo ra một tộc?!" "Oa Hoàng được Thiên Đế đại nhân chỉ điểm, tạo ra Nhân tộc thu được vô tận công đức, Minh Hà bây giờ cũng được Thiên Đế đại nhân chỉ điểm, chẳng phải cũng sẽ thu được lượng lớn công đức sao?" Vì vậy, tất cả các đại năng tu sĩ đều không khỏi nhìn về phía Huyết Hải, cảm xúc trở nên vô cùng kích động.

Đặc biệt là những đại năng tu sĩ như Trấn Nguyên Tử từng đến Thiên Đình quan lễ, càng hưng phấn không thôi.

Việc Đế Tôn chỉ điểm Minh Hà, đang tiết lộ một thông tin vô cùng giá trị.

Đó là những đại năng tu sĩ năm xưa đến Thiên Đình quan lễ, Đế Tôn thực ra đều ghi nhớ trong lòng, nếu có cơ hội, sẽ tiện tay ban cho cơ duyên.

Hôm nay, Đế Tôn có thể ban cho Minh Hà cơ duyên, lần sau, không chừng có thể chỉ điểm cho họ.

Thử hỏi, làm sao trong lòng họ không kích động bừng bừng.

"Ha ha ha, lần đi Thiên Đình quan lễ đó thật quá đáng giá!" Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác không khỏi mừng rỡ, dường như đã thấy được cảnh tượng tương lai được Đế Tôn triệu kiến, ban cho cơ duyên.

So với họ, Hồng Vân và Côn Bằng cùng những đại năng tu sĩ từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo thì lòng chùng xuống đáy vực, cảm thấy vô cùng hối hận.

Đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, chẳng được lợi ích gì, ngay cả Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân cũng là vật có cũng được không có cũng chẳng sao.

Trong khi đó, Minh Hà đến Thiên Đình quan lễ lại được Đế Tôn

đích thân chỉ điểm, bắt đầu mưu cầu Thiên Đạo công đức.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng họ đương nhiên ngũ vị tạp trần, ghen tị muốn chết.

"Sớm biết như vậy, bần đạo nên trực tiếp đi cùng Trấn Nguyên Tử đạo hữu đến Thiên Đình!" Hồng Vân cúi đầu hối hận không thôi.

Ngoài hắn ra, Côn Bằng và không ít đại năng tu sĩ khác cũng có cùng suy nghĩ.

Trong một thời gian ngắn, lòng người của các đại năng tu sĩ Thiên Đình, chín phần mười đã bắt đầu quy hướng về Thiên Đình.

"Tên ma đầu này thật giỏi thủ đoạn, lại khiến cho các đại năng Hồng Hoang hướng về Thiên Đình!" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh thấy vậy, trong lòng vừa kinh vừa hận.

Kinh là vì theo tình thế này phát triển, cho dù họ chứng đạo thành Thánh, ở Hồng Hoang đại lục cũng khó có chỗ đứng.

Hận là vì Tiếp Dẫn quá không có chí tiến thủ, lại liên tiếp hai lần chứng đạo thất bại.

Nếu không, hôm nay năm người đồng thời chứng đạo thành Thánh, mọi ánh mắt đều sẽ tập trung vào họ, hào quang của họ sẽ che lấp tất cả, làm gì có ai để ý đến Minh Hà chứ.

Đáng hận là, Tiếp Dẫn lại chứng đạo thất bại, trở thành trò cười của Hồng Hoang, khiến họ cũng cảm thấy vô cùng mất mặt.

Đương nhiên, đằng sau đó, người họ thực sự oán hận là Hồng Quân.

Hồng Quân trước mặt họ thổi phồng đến tận trời, kết quả lại hết lần này đến lần khác hố họ, trong lòng họ cũng nén một bụng tức giận không hề dễ chịu.

Nếu không vì Hồng Quân là sư tôn, cộng thêm cần phải đoàn kết để đối phó Đế Tôn, không chừng họ đã sớm lật bàn nổi điên.

Chương 220

Không phải nói quá, dù sao Tam Thanh cũng là Thánh Nhân, Hồng Quân chưa thể hợp đạo, áp chế đối với Tam Thanh không đủ, lại còn liên tiếp hố họ.

Tam Thanh nếu có phản ứng như vậy, cũng hợp tình hợp lý.

Người âm thầm oán hận không chỉ có họ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây phương càng như vậy.

"Đáng ghét!

Lão sư nói đây là thiên ý, không lấy được công đức, nhưng tại sao ngài ấy có thể chỉ điểm cho cả Minh Hà lấy công đức!" Tại Linh Sơn Tây phương, trong lòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều vô cùng bi phẫn, tay nắm chặt quyền, cảm thấy hận ý cuồng dâng.

Theo họ thấy, Minh Hà hiện tại chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng Đế Tôn lại có thể tiện tay ban cho Minh Hà tạo hóa, trong khi Hồng Quân lại không có cách nào giúp Tiếp Dẫn có đủ công đức thành Thánh.

Hai bên so sánh, Hồng Quân thật sự quá yếu!

Trong lòng họ hối hận, sớm biết như vậy, năm xưa không nên nghe lời hứa của Hồng Quân mà đến Tử Tiêu Cung nghe đạo!

Nếu không, hôm nay đâu đến nỗi trở thành trò cười.

Trong chốc lát, Hồng Quân ở Hồng Hoang đã mất hết lòng người!

Điểm này, e là Hồng Quân có nằm mơ cũng không ngờ tới.

Dù sao trong kế hoạch của y, hôm nay lẽ ra phải xoay chuyển cục diện Hồng Hoang, nào ngờ bị Đế Tôn một phen thần thao tác, làm cho

y mặt mày tro bụi, trong ngoài đều không phải người.

Đế Tôn thực ra cũng khá bất ngờ, dù sao hắn chỉ điểm Minh Hà thật sự chỉ vì Lục Đạo Luân Hồi, không có mục đích nào khác.

Cho nên, đây là thu hoạch ngoài ý muốn?!

"Ầm ầm!" Không bàn đến tâm tư của các đại năng tu sĩ Hồng Hoang, lúc này, sau khi Minh Hà tuyên cáo với Thiên Đạo, trên không Vô Tận Huyết Hải lập tức vang lên một tiếng nổ lớn, như đang đáp lại Minh Hà.

Tộc A Tu La do Minh Hà tạo ra, đã được công nhận.

Trong chốc lát, trên cửu thiên lập tức xuất hiện từng đám mây công đức, hào quang chiếu rọi vạn dặm, ngay cả huyết sát chi khí của Vô Tận Huyết Hải cũng được tịnh hóa không ít.

Lượng Thiên Đạo công đức này tuy ít hơn so với Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, nhưng đối với một đại năng tu sĩ như Minh Hà đã là quá đủ.

Minh Hà ngẩng đầu nhìn công đức điên cuồng hội tụ trên trời, vui mừng đến mức suýt không kìm được mà gầm lên.

"Thiên Đế đại nhân quả nhiên là Thiên Đế đại nhân a!" Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác đều không khỏi tán thưởng từ đáy lòng.

Tam Thanh và những người khác học theo Đế Tôn chỉ điểm Hi Hòa lập giáo, nhưng ai có thể học theo Đế Tôn chỉ điểm Nữ Oa tạo ra chủng tộc chứ.

Bây giờ, Đế Tôn tiện tay chỉ điểm Minh Hà như vậy, Minh Hà lập tức được đạo thăng thiên.

Nhìn mà ghen tị!

Không chỉ họ, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cả năm người

cũng đều ghen tị không thôi.

Dù sao, không ai chê Thiên Đạo công đức ít, huống chi lượng công đức Minh Hà tạo ra tộc A Tu La không hề nhỏ.

Nhanh chóng, mây công đức hội tụ xong, hóa thành một cột sáng công đức khổng lồ, từ trời giáng xuống, rơi lên người Minh Hà đã chờ không kịp.

"Ầm!" Minh Hà được công đức gia trì, tu vi cảnh giới lập tức tăng vọt, khí thế toàn thân bùng nổ, không ngừng dâng cao.

Vốn dĩ vì đến Thiên Đình quan lễ, nghe Đế Tôn giảng đạo, cũng nghe Đế Tôn nói Trảm Thi chi pháp của Hồng Quân là kiếm tẩu thiên phong, bàng môn tả đạo.

Cho nên, hắn không dùng Trảm Thi chi pháp để đột phá cảnh giới, mà dừng lại ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chưa bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh.

Nhưng bây giờ, được Đế Tôn ban cho cơ duyên, công đức khí vận gia thân, lập tức phá vỡ bình cảnh, trong nháy mắt đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chuẩn Thánh sơ kỳ còn chưa xong, tu vi như ngồi tên lửa tăng vọt, không bao lâu, lại đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lần này, liên tiếp thăng hai cấp!

Ngoài ba đại hoàng giả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy không mấy ngạc nhiên, các đại năng tu sĩ khác ở Hồng Hoang không ai không chấn động ghen tị.

Chương 221

Bản thân Minh Hà sắc mặt đỏ bừng, kích động như uống say rượu, cả người suýt chút nữa đứng không vững.

Không trách hắn có biểu hiện như vậy, dù sao hiện tại các đại năng tiên thiên đỉnh cấp ở Hồng Hoang đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Hắn lần này đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, đứng đầu bảng!

Chưa kể, sau này còn có công đức lập giáo, thật sự là tiết tấu một bước lên trời.

Vì vậy, không nói hai lời, hắn lại cung kính hành lễ bái tạ Đế Tôn, giọng nghẹn ngào, cảm kích đến rơi lệ.

"Minh Hà bái tạ hậu tứ của Thiên Đế đại nhân!" Hắn biết rõ, tất cả những gì hắn có bây giờ, đều là do Đế Tôn ban cho, cho nên đối với Đế Tôn tràn đầy cảm kích.

"Không cần đa lễ, tiếp tục lập giáo đi!" Đế Tôn nhàn nhạt nói.

Đối với việc Minh Hà có thể liên tiếp thăng hai cấp, hắn không hề ngạc nhiên.

Dù sao Minh Hà là đại năng tiên thiên đỉnh cấp, nội tình hùng hậu.

Tuy không dùng Trảm Thi chi pháp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng cũng chỉ cách cảnh giới Chuẩn Thánh một lằn ranh.

Chỉ cần một chút công đức, là có thể dễ dàng phá vỡ bình cảnh, bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chừng đó Thiên Đạo công đức còn lại, tự nhiên có thể giúp hắn

tấn công cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cộng thêm Thiên Đạo công đức lập A Tu La giáo tiếp theo, Minh Hà ổn định có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng, hắn không quan tâm những điều đó, bây giờ hắn chỉ muốn Minh Hà nhanh chóng làm xong mọi việc.

Sau đó, hắn còn phải giúp Thường Hi hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi nữa!

So với công đức hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, chút công đức của Minh Hà này chẳng đáng nhắc tới!

"Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Minh Hà lập tức cao giọng lĩnh mệnh, sau đó lại hướng về Thiên Đạo trang trọng tuyên cáo.

"Ta, Minh Hà của Huyết Hải, hôm nay được Đế Tôn Thiên Đế đại nhân chỉ điểm, tại Vô Tận Huyết Hải lập một giáo, tên là A Tu La giáo, giáo hóa tộc A Tu La, Thiên Đạo chúng sinh cùng giám!

A Tu La giáo, lập!" "Ầm!" Theo lời Minh Hà vừa dứt, trên cửu thiên lại vang lên một tiếng nổ lớn, Thiên Đạo đáp lại Minh Hà, lập giáo khả thi.

Vì vậy, lại có một đám mây công đức xuất hiện, nhanh chóng tụ lại trên cao, hóa thành cột sáng vàng rơi xuống Minh Hà.

Lần này Thiên Đạo công đức ít hơn không ít so với lúc tạo ra tộc A Tu La, dù sao tạo ra chủng tộc là lần thứ hai ở Hồng Hoang, nhưng lập giáo chỉ có thể xếp thứ sáu.

Nhưng, dưới sự gia trì của chút công đức này, hắn đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, trực tiếp đuổi kịp tuyển thủ hạt giống Thánh Nhân là Tiếp Dẫn!

Cảnh này khiến Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng và các đại năng tu sĩ khác lại một lần nữa chấn động nội tâm, tròng mắt suýt nữa đỏ lên.

Bây giờ họ đã thấy rõ lợi ích của việc đi theo Đế Tôn, Hồng Quân tên thủy hóa kia hoàn toàn không thể so sánh, xách dép cho Đế Tôn cũng không xứng.

Lúc này, một chuyện còn chấn động hơn cả Hồng Hoang đã xảy ra.

Khi chuyện của Minh Hà kết thúc, Đế Tôn liền không kiên nhẫn đuổi Minh Hà sang một bên, để Thường Hi bước lên phía trước.

Thường Hi toàn thân tỏa ra ánh sáng thánh khiết, trên mặt lộ ra vẻ bi thiên mẫn nhân, tuyệt đối không thua kém Hậu Thổ.

Theo chỉ thị mà Đế Tôn đã sớm dặn dò, nàng tiến lên một bước, đối với Thiên Đạo trang trọng tuyên cáo.

"Ta là Nguyệt Thần Thiên Đình Thường Hi, hôm nay phụng ý chỉ của Đế Tôn Thiên Đế đại nhân, nguyện ý dùng thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, để vong hồn Hồng Hoang từ hôm nay trở đi đều có nơi để về!" "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Theo lời Thường Hi vừa dứt, chúng sinh chấn động, sơn hải chấn động, thiên địa chấn động, Thiên Đạo cũng chấn động!

Dù sao, đây là Lục Đạo Luân Hồi!

Liên quan đến hàng vạn vạn tu sĩ sinh linh Hồng Hoang!

Chương 222

Một khi Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, tu sĩ sinh linh dù có thân vẫn, cũng có thể luân hồi trọng sinh.

Ảnh hưởng to lớn, có thể biết được!

Đương nhiên, lúc này, điều khiến các đại năng tu sĩ Hồng Hoang chấn động hơn nữa là, hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, lại là do Đế Tôn chỉ điểm Thường Hi làm.

Điều này có nghĩa là, Thường Hi cũng sẽ chứng đạo dưới sự giúp đỡ của Đế Tôn!

"Mẹ nó, Thiên Đế đại nhân thật sự quá đỉnh!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác đều chấn kinh nhìn cảnh này, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác tự hào không thể giải thích, dường như họ cũng là tướng tài đắc lực của Đế Tôn.

Không chỉ họ, mà tất cả các đại năng tu sĩ từng đến Thiên Đình quan lễ vào lúc này đều có cảm giác như vậy.

Trước đây họ đã chứng kiến thủ đoạn mạnh mẽ của Đế Tôn, nhưng không ngờ Đế Tôn còn mạnh mẽ hơn.

Khi Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, những đệ tử của Hồng Quân chỉ biết bắt chước thủ đoạn của Đế Tôn chỉ điểm Hi Hòa lập giáo để chứng đạo thành Thánh, thậm chí còn có một người chứng đạo thất bại, thì Đế Tôn lại không hề keo kiệt ban cơ duyên tạo ra chủng tộc và lập giáo cho Minh Hà, và lại tìm ra một phương pháp chứng đạo mới cho Thường Hi.

Phương pháp chứng đạo này vừa xuất hiện, đã kinh thiên động địa, chấn động Hồng Hoang.

Thật sự quá ngầu!

“Lục Đạo Luân Hồi!

Lại là Lục Đạo Luân Hồi!

Tên đại ma đầu này tại sao lại biết nhiều như vậy!” Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh đều bị chấn động bất ngờ làm cho ngây người!

Trước khi Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, họ thực sự không biết một chút nào.

Nhưng khi Thường Hi tuyên cáo hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, họ lập tức biết được tác dụng trọng đại của Lục Đạo Luân Hồi đối với Hồng Hoang.

Vậy thì cũng có nghĩa là Thường Hi sẽ nhận được vô tận Thiên Đạo công đức, việc chứng đạo tuyệt đối là chắc như đinh đóng cột!

Tại Linh Sơn Tây phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng thêm bi phẫn.

Trước có Minh Hà thu được Thiên Đạo công đức, sau lại có Thường Hi thu được công đức, Đế Tôn kiếm công đức dễ như ăn cơm uống nước.

Họ cầu xin Hồng Quân kiếm thêm chút công đức cho Tiếp Dẫn, Hồng Quân lại không có cách nào, khiến họ càng cảm thấy đi theo Hồng Quân là sai người!

“Tên đại ma đầu này, không ngờ kế hoạch lại sâu xa như vậy!” Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên nhớ lại năm xưa Đế Tôn ở Bất Chu Sơn muốn chém giết Thập Nhị Tổ Vu.

Cuối cùng, để bảo vệ Thập Nhị Tổ Vu, y không thể không đồng ý điều kiện của Đế Tôn, đưa cho Đế Tôn công pháp luyện thể của Tổ

Vu và một phần tâm huyết của Bàn Cổ.

Vốn tưởng Đế Tôn chỉ tò mò nghiên cứu, không ngờ Đế Tôn lại dùng tất cả những thứ đó lên người Thường Hi, khiến cho cường độ nhục thân của Thường Hi không thua kém một vị Tổ Vu nào, hoàn toàn có thể thay thế Hậu Thổ hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi.

Cộng thêm Thường Hi tu luyện nguyên thần, một khi Thiên Đạo công đức giáng xuống, chắc chắn sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong phút chốc!

Công đức của Lục Đạo Luân Hồi vô cùng lớn, tu vi của Thường Hi sau khi chứng đạo e là không thấp.

Dưới trướng y chỉ có bốn đại đệ tử thành Thánh, Thiên Đình lại tăng thêm ba vị cường giả chứng đạo, không thể đấu lại rồi!

Cùng lúc đó, dưới chân núi Côn Luân, trong điện Bàn Cổ, Hậu Thổ bị cướp mất cơ duyên nhíu mày, tay nhẹ nhàng đặt lên ngực, dường như có thứ gì đó quan trọng bị cướp đi.

"Hậu Thổ muội tử, sao vậy?" Đế Giang nhận ra liền hỏi.

"Không biết tại sao, ta luôn cảm thấy Lục Đạo Luân Hồi dường như có duyên với ta!" Hậu Thổ mắt mơ màng nhìn về phía Huyết Hải nói.

Trong lòng có một giọng nói mách bảo nàng, lẽ ra nàng nên đi hóa Lục Đạo Luân Hồi, nhưng không biết tại sao lại bị Thường Hi cướp mất.

"Hậu Thổ muội tử, tuy rằng chúng ta và vị kia có mối thù không đội trời chung, nhưng Lục Đạo Luân Hồi xác thực là do vị kia tạo ra, chúng ta đừng nghĩ nữa!" Đế Giang khuyên giải.

Hắn không dám gọi thẳng tên Đế Tôn, cho dù trong lòng hận Đế Tôn đến nghiến răng nghiến lợi, cũng chỉ có thể dùng "vị kia" để xưng

hô.

Nếu không, dưới sự cảm ứng của Thiên Đạo, bị Đế Tôn phát hiện, có thể dễ dàng tìm đến gây phiền phức.

Hiện tại bọn họ đang dưỡng tinh súc nhuệ, không thích hợp đối đầu trực diện với Đế Tôn và Thiên Đình.

Chương 223

Còn về lời của Hậu Thổ, hắn cũng chỉ coi là Hậu Thổ quá hận Đế Tôn đến tận xương tủy, nhất thời hồ ngôn loạn ngữ mà thôi, đều không coi là thật.

Hậu Thổ thấy vậy, cũng không nói nhiều nữa, nhưng cảm giác trống rỗng trong lòng quả thực ngày càng mạnh mẽ.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Lúc này, trên không Vô Tận Huyết Hải vang lên chín tiếng nổ lớn, vang vọng khắp cửu thiên thập địa Hồng Hoang.

Thanh thế này mạnh hơn nhiều so với việc thiên giáng công đức trước đó, dù sao Hậu Thổ luân hồi đối với sự hoàn thiện của Thiên Đạo có cống hiến to lớn, Thiên Đạo đương nhiên phải cho đủ mặt mũi!

Chín tiếng nổ đáp lại Thường Hi, có thể lập Lục Đạo Luân Hồi.

Trong chốc lát, phong vân trên cao điên cuồng dũng động, Vô Tận Huyết Hải cũng đột nhiên chấn động, sóng máu cuồn cuộn, như muốn bị lật tung.

Nếu không phải Đế Tôn đã chào hỏi trước, Minh Hà còn tưởng nhà mình sắp bị dỡ đi rồi!

Dù vậy, hắn cũng căng thẳng không thôi, chăm chú nhìn Vô Tận Huyết Hải đang cuồn cuộn điên cuồng.

Dưới ánh mắt của vạn chúng, sáu vòng xoáy khổng lồ từ đáy Vô Tận Huyết Hải dâng lên, lơ lửng trên không Huyết Hải.

Sáu vòng xoáy giống như sáu hố đen, trên đó lần lượt khắc sáu đạo văn huyền ảo: Thiên, Nhân, A Tu La, Ngạ Quỷ, Súc Sinh, Địa Ngục, lần lượt đại biểu cho sáu đạo.

Chúng tỏa ra lực hút vô cùng lớn, trong nháy mắt quét qua toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Lực hút cổ quái này không hút thứ gì khác, mà chuyên nhằm vào linh hồn nguyên thần.

Trong một thời gian ngắn, hàng vạn vạn vong hồn Hồng Hoang đều hóa thành từng dòng lũ đỏ, lao vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Không chỉ có vậy, ngoài những vong hồn đó, linh hồn của hàng vạn vạn sinh linh Hồng Hoang cũng cảm thấy một trận run rẩy, dường như cũng muốn thoát xác mà ra, ngay cả những đại năng tu sĩ cũng không ngoại lệ.

Họ biết rằng, đây là sức mạnh của luân hồi, nếu một ngày nào đó, không may vẫn lạc, chỉ cần còn một tia linh hồn, là có thể tiến vào luân hồi, có cơ hội chuyển thế trùng tu.

Điều này vô hình trung đã ban cho họ sinh mệnh thứ hai.

Trong chốc lát, chúng sinh Hồng Hoang vô cùng cảm ân đái đức đối với Thường Hi đã hóa thân Lục Đạo Luân Hồi.

Đương nhiên, lòng cảm kích càng nhiều hơn như thủy triều đổ về phía Đế Tôn.

Họ biết rõ, bất kể là Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, Hi Hòa lập Nhân giáo, hay là bây giờ Thường Hi hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, tất cả đều là bút tích của Đế Tôn.

Vì vậy, mọi người không hẹn mà cùng, xuất phát từ nội tâm hướng về Vô Tận Huyết Hải cung kính quỳ bái.

“Thường Hi nương nương đại đức, Đế Tôn Thiên Đế đại đức!” Trong một thời gian, cả Hồng Hoang đều vang vọng một giọng nói, ca tụng đại đức của Đế Tôn và Thường Hi.

Đế Tôn thần sắc như thường, khẽ cười, đối với điều này không hề ngạc nhiên, dù sao trong Hồng Hoang ngoại trừ cường giả chứng đạo ra, ai dám bảo đảm sẽ không vẫn lạc chứ?

Thường Hi sắc mặt kích động hồng nhuận, lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác được chúng sinh ca tụng tán dương này, cảm thấy toàn thân nhiệt huyết bừng bừng.

“Ầm ầm ầm!” Cũng vào lúc này, Lục Đạo Luân Hồi đột nhiên vang lên từng tiếng nổ lớn, dường như sắp nổ tung.

Bởi vì nó đã hấp thu quá nhiều vong hồn, gần như đã hấp thu hết vong hồn của cả Hồng Hoang đại lục, cho nên vận hành quá tải, sắp không chống đỡ nổi.

Lúc này, cần Thường Hi cống hiến nhục thân Tổ Vu đã tu luyện nhiều năm của mình.

“Thiên Đạo ở trên, luân hồi sắp sụp đổ, ta nguyện ý dùng nhục thân của ta chống đỡ Lục Đạo Luân Hồi!” Thường Hi lập tức cao giọng tuyên cáo.

Nàng vốn tâm địa thiện lương, không thua kém Hậu Thổ, lại được chúng sinh Hồng Hoang ca tụng tán dương, đã coi việc kiến lập Lục Đạo Luân Hồi là trách nhiệm của mình, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Cho nên, không cần Đế Tôn nhắc nhở, nàng không chút do dự lao vào trong Lục Đạo Luân Hồi, dùng nhục thân mạnh mẽ của mình chống đỡ Lục Đạo Luân Hồi.

Được nhục thân mạnh mẽ của Thường Hi chống đỡ, Lục Đạo

Luân Hồi vốn đang rạn nứt lập tức trở lại ổn định, và bắt đầu tự vận hành.

"Thường Hi nương nương đại đức!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác thấy cảnh này, không khỏi vô cùng cảm động, lại một lần nữa dẫn dắt chúng sinh Hồng Hoang cung kính quỳ bái Thường Hi.

Chương 224

Tuy biết Thường Hi đang chứng đạo, nhưng những gì Thường Hi làm quả thực là cống hiến cho chúng sinh Hồng Hoang, mưu cầu phúc lợi.

"Ầm ầm ầm!" Khi Thường Hi hy sinh nhục thân hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo có cảm ứng, lập tức giáng xuống đầy trời mây công đức.

Lần này, thật sự chỉ có thể dùng từ "đầy trời" để hình dung, tuyệt đối không có nửa phần khoa trương.

Lấy không trung Vô Tận Huyết Hải làm trung tâm, hơn nửa Hồng Hoang đều bị nhuộm thành màu vàng. 135.

Hàng vạn mẫu mây công đức không ngừng từ hư không tuôn ra, sau đó tự nhiên rủ xuống hình thành một cái phễu khổng lồ giữa không trung.

"Mẹ nó, lại có nhiều Thiên Đạo công đức như vậy!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác mắt đều nhìn thẳng, không chỉ nội tâm chấn động không thôi, miệng cũng kinh ngạc hô lớn.

Trước đây, họ đã thấy Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, thấy Hi Hòa lập Nhân giáo, nhưng đều không nhiều Thiên Đạo công đức bằng lần Thường Hi hóa thân Lục Đạo Luân Hồi này.

Tuyệt đối là lần có công đức lớn nhất kể từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa!

Vì vậy, ánh mắt mọi người nhìn Đế Tôn tràn đầy kính sợ, đối với thủ đoạn của Đế Tôn càng bội phục sát đất.

Nhìn khắp Hồng Hoang, có thể dễ dàng hết lần này đến lần khác

thu được công đức khổng lồ như vậy, ngoài Đế Tôn ra, không tìm được người thứ hai!

"Mẹ nó, nhiều Thiên Đạo công đức như vậy, không phải thật sự toàn bộ bị Thường Hi đó lấy hết chứ!" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh trong nháy mắt không thể bình tĩnh, trong ánh mắt toàn là hoảng loạn.

Không có cách nào, ai bảo Thiên Đạo giáng xuống công đức thực sự quá nhiều, nhiều đến mức họ không dám tưởng tượng.

Nếu tất cả đều giáng lên người Thường Hi, thực lực của Thường Hi sau khi chứng đạo tuyệt đối có thể đánh bại họ.

Cho nên, lúc này họ không thể không hoảng!

"Nếu ta có thể chia được một phần thì tốt biết bao!" Tại Linh Sơn Tây phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn vô tận Thiên Đạo công đức, mắt không khỏi càng đỏ hơn.

Nếu như vậy, Tiếp Dẫn có thể thuận lợi chứng đạo thành Thánh.

Đáng tiếc, họ cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi, đây là do Đế Tôn tạo ra, họ không dám nhúng chàm, chỉ có thể đứng nhìn mà mắt đỏ hoe.

Lúc này, dưới sự chú thị của các loại ánh mắt, mây công đức đầy trời trên không Huyết Hải hội tụ xong, bắt đầu không ngừng giáng xuống từ trên cao.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Đầu tiên, sáu cột sáng lần lượt rơi lên Lục Đạo Luân Hồi, dù sao vong hồn muốn chuyển thế đều phải dựa vào nó vận hành, tương đương với sáu kiện công đức Thánh Khí.

Được công đức tịnh hóa, vô tận vong hồn bị hấp thu cũng tiêu tan lệ khí.

Đồng thời, có một cột sáng khổng lồ, thì rơi xuống nguyên thần của Thường Hi đang ở trong Lục Đạo.

Thiên Đạo công đức diệu dụng vô cùng, nhanh chóng tái tạo một thân thể cho Thường Hi, tuy không mạnh mẽ bằng nhục thân Tổ Vu, nhưng cũng đủ để chứa đựng nguyên thần mạnh mẽ của Thường Hi.

Thân thể tái tạo xong, Thiên Đạo công đức còn lại bắt đầu không ngừng đổ vào nguyên thần của Thường Hi.

Sau đó, nguyên thần của Thường Hi lập tức bắt đầu bành trướng!

Đúng vậy, bành trướng!

Bởi vì Thường Hi nghe theo sự sắp xếp của Đế Tôn, chuyên tu luyện nhục thân Tổ Vu, sau đó không còn tu luyện nguyên thần nữa, cảnh giới nguyên thần của nàng không cao, còn xa mới đến Chuẩn Thánh.

Bây giờ hấp thu nhiều Thiên Đạo công đức như vậy, nguyên thần của nàng đương nhiên bành trướng như bị thổi phồng.

Không bao lâu, toàn thân nàng bùng phát ra một cỗ khí thế mênh mông, trong nháy mắt quét qua Hồng Hoang đại lục.

Thường Hi, cũng đã chứng đạo!

Đến đây, phe Thiên Đình sau Đế Tôn và Phượng Tổ, lại liên tiếp xuất hiện ba đại cường giả chứng đạo.

Chương 225

Tuy về số lượng có vẻ ít hơn đệ tử của Hồng Quân một người, nhưng về thanh thế lại trực tiếp nghiền ép việc chứng đạo thành Thánh của Tam Thanh và những người khác.

Tam Thanh và Chuẩn Đề, trực tiếp trở thành tấm nền cho ba nữ nhân Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi chứng đạo.

Tiếp Dẫn, càng trực tiếp trở thành trò cười của cả Hồng Hoang đại lục, càng không thể so sánh.

"Chúc mừng Thường Hi Nguyệt Thần thành công chứng đạo!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và các cường giả Thiên Đình khác lập tức chúc mừng Thường Hi, mặt mày hớn hở, cảm giác như chính mình chứng đạo vậy.

Thực tế cũng không khác mấy, bởi vì trong số các cường giả Chuẩn Thánh của Thiên Đình, bây giờ chỉ còn lại ba người họ chưa chứng đạo.

Nay ngay cả Thường Hi cũng đã chứng đạo, tiếp theo chẳng phải sẽ đến lượt họ sao, đương nhiên vui mừng không kể xiết.

Ngoài ra, là hoàng giả Thiên Đình, họ đương nhiên cũng thật tâm hy vọng Thiên Đình hùng mạnh.

Có ba đại cường giả chứng đạo Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi xuất thế, không cần phải lo lắng về việc Tam Thanh và các đệ tử của Hồng Quân chứng đạo thành Thánh.

"Đa tạ ba vị!" Thường Hi lễ phép cảm ơn Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, không hề vì chứng đạo trước mà có chút kiêu ngạo nào.

Sau đó, nàng lại cung kính cảm tạ Đế Tôn, trong lòng sùng bái Đế Tôn đến cực điểm.

Bởi vì nàng biết rõ, về việc hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, Đế Tôn tuyệt đối không phải bây giờ mới mưu hoạch, mà ngay từ khi nàng vừa hóa hình không lâu, Đế Tôn đã biết rõ mọi chuyện, cố ý để nàng tu luyện công pháp luyện thể của Tổ Vu để chuẩn bị trước.

Từ đó có thể thấy, bố cục của Đế Tôn rốt cuộc đỉnh đến mức nào.

"Không cần đa lễ!" Đế Tôn mỉm cười đánh giá tu vi của Thường Hi, không khỏi âm thầm gật đầu, trong lòng hài lòng.

Thiên Đạo công đức hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, quả không hổ là phần công đức lớn nhất kể từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa, công đức tạo ra Nhân tộc của Nữ Oa trước mặt nó cũng xa không bằng.

Tuy bị Lục Đạo Luân Hồi chia đi không ít, nhưng vẫn giúp Thường Hi thành công chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, và trực tiếp đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong!

Có thể nói, vô cùng mạnh mẽ!

Chỉ cần củng cố thêm một chút, Thường Hi có thể nhẹ nhàng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Vì vậy, Đế Tôn bắt đầu tiếp tục cày Thiên Đạo công đức.

Dù sao, hiện tại chỉ có Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, Địa Phủ thực sự còn chưa hoàn thiện.

Những thứ này đều ẩn chứa đại công đức, Đế Tôn đương nhiên sẽ không để lại cho người khác nhặt hời.

Chỉ thấy hắn thần sắc uy nghiêm túc mục, đế hoàng chi khí trong nháy mắt bùng nổ, uy áp toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Trong sát na, ánh mắt của tất cả các đại năng tu sĩ Hồng Hoang đều không tự chủ được mà nhìn về phía Đế Tôn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đế Tôn bước về phía trước một bước, tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang.

"Bản đế Đế Tôn, hôm nay lấy danh nghĩa Thiên Đế Thiên Đình, tại nơi Lục Đạo Luân Hồi kiến lập Địa Phủ, phụ trách chưởng quản luân hồi của vong hồn thiên hạ!

Thiên Đạo chúng sinh cùng giám, Địa Phủ, lập!" Giọng nói của Đế Tôn vang vọng khắp Hồng Hoang đại lục, từng tòa cung điện đã được luyện chế sẵn từ trong lòng bàn tay hắn bay ra, không ngừng rơi xuống đáy Huyết Hải.

Nhanh chóng, một tòa Cửu U Địa Phủ xa hoa liền hoàn công trong tâm niệm của Đế Tôn.

Nơi đây không chỉ có Vong Xuyên Hà, cầu Nại Hà, mà còn có Diêm Vương điện, mười tám tầng địa ngục, có thể nói là đầy đủ mọi thứ.

"Ầm ầm!" Trên cao, lập tức giáng xuống một tiếng nổ lớn, trong hư không bắt đầu xuất hiện từng đám mây công đức.

Giống như năm xưa Đế Tôn kiến lập Thiên Đình có Thiên Đạo công đức tưởng thưởng, bây giờ kiến lập Địa Phủ đương nhiên cũng có công đức tưởng thưởng.

Thiên Đình, chưởng quản sinh của chúng sinh Hồng Hoang.

Địa Phủ, chưởng quản tử của chúng sinh Hồng Hoang!

"Mẹ nó, lại có thể như vậy?!" 136.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác lập tức lại kinh ngạc đến ngây người, không thể không cảm thán thao tác của Đế

Tôn vẫn bá đạo như xưa.

Chương 226

Khi họ đều cho rằng Thường Hi hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, Thường Hi thành công chứng đạo, sự việc đến đây là kết thúc, Đế Tôn đã dùng hành động thực tế cho họ biết, thế nào là chuyên gia công đức Hồng Hoang.

Mượn Lục Đạo Luân Hồi xuất thế, Đế Tôn lại kiến lập Luân Hồi Địa Phủ, từ nay đưa Địa Phủ vào quyền quản hạt của Thiên Đình.

Nói cách khác, từ nay về sau, sinh tử của chúng sinh Hồng Hoang, đều do Đế Tôn quản!

Trong chốc lát, một cột sáng công đức khổng lồ giáng xuống đỉnh đầu Đế Tôn.

Đế Tôn lười cả nhìn, trực tiếp vung tay, thu hết tất cả Thiên Đạo công đức này.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Thường Hi, tiến hành sắc phong lần nữa.

"Thường Hi, hóa thân Lục Đạo Luân Hồi có công, hôm nay Bản đế liền sắc phong ngươi làm Địa Phủ chi chủ, thay Bản đế chưởng quản Địa Phủ!" Đã đưa Địa Phủ vào quyền quản hạt, vậy thì chủ nhân Địa Phủ, đương nhiên phải do hắn tự mình sắc phong, để thể hiện chủ quyền.

"Thường Hi cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân, nhất định không phụ sự phó thác của Thiên Đế đại nhân!" Thường Hi lập tức kích động lĩnh mệnh.

Nội tâm nàng vô cùng hưng phấn, cảm nhận được sự coi trọng của Đế Tôn đối với mình, trong lòng không khỏi âm thầm thề, nhất

định sẽ quản lý Địa Phủ ngăn nắp, tuyệt đối không phụ lòng mong đợi của Đế Tôn.

"Ầm!" Theo sau khi Thường Hi tiếp nhận sắc phong, Thiên Đạo lập tức giáng xuống một cột sáng công đức, bao phủ lấy Thường Hi.

Năm xưa Đế Tôn sắc phong nàng làm Nguyệt Thần, đều có công đức khí vận gia thân, hôm nay sắc phong làm Địa Phủ chi chủ, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Công đức khí vận, chỉ nhiều chứ không ít!

Đồng thời, Đế Tôn cũng tiện tay ném cho Thường Hi công đức kiến lập Địa Phủ vừa rồi.

Dưới sự gia trì của hai đại công đức, khí thế toàn thân Thường Hi bùng nổ, tu vi lại đột phá, trực tiếp đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ!

"Cái gì?

Thường Hi đó cũng đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ!?" Tại Bồng Lai tiên đảo, Dương Mi lập tức kinh ngạc, không thể tin được nhìn cảnh này.

Hắn cũng không ngờ Đế Tôn lại lợi hại như vậy, lại khiến Thường Hi vừa chứng đạo Hỗn Nguyên tu vi lại tăng mạnh.

Đừng nhìn cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ chỉ cách nhau một lằn ranh, nhưng phải biết rằng, ma thần tung hoành Hỗn Độn năm xưa như hắn bây giờ cũng chỉ mới ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ thôi đó!

Bị Đế Tôn vượt qua thì thôi, miễn cưỡng tâm phục khẩu phục.

Nhưng bây giờ lại bị một kẻ gọi là Nguyệt Thần không có danh

tiếng gì ở Hồng Hoang như Thường Hi đuổi kịp, hắn thật sự không thể bình tĩnh được nữa.

"Mẹ kiếp, tên ma đầu này lại không hài lòng với việc Thường Hi chứng đạo, lại còn giúp Thường Hi đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng trừng lớn hai mắt, cơ mặt không ngừng co giật, trong nháy mắt cảm thấy áp lực lớn như núi ập đến.

Dù sao, y cũng chỉ ở cảnh giới Thánh Nhân trung kỳ, còn yếu hơn Dương Mi một bậc.

Dương Mi còn không bình tĩnh được, y làm sao có thể bình tĩnh.

"Xem ra, phải mau chóng mở lần giảng đạo thứ hai!" Ánh mắt Hồng Quân lộ ra vẻ kiên định, trong lòng quả quyết đưa ra quyết định. 137.

Y chấp chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp, có nhiệm vụ giáo hóa chúng sinh, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ này mới có thể nhận được công đức khí vận gia thân, từ đó nhanh chóng nâng cao tu vi.

Nếu không, y thật sự lo lắng một ngày nào đó Đế Tôn từ Thiên Đình tùy tiện gọi ra một vị cường giả chứng đạo, cũng có thể đánh bại y!

Cái mặt mũi của Thánh Nhân đệ nhất Hồng Hoang này, thật sự sẽ mất hết sạch.

Nhưng, y không nghĩ sâu xa, với cục diện Hồng Hoang hiện tại, mở lần giảng đạo thứ hai, sẽ có bao nhiêu đại năng tu sĩ còn muốn đi chứ?

Ở một bên khác, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy Đế Tôn giúp Thường Hi lại đột phá, ai nấy đều kinh hãi.

Dù sao, ngay cả hai đại lão Dương Mi và Hồng Quân còn không

bình tĩnh, sao họ có thể không kinh hoảng?

"Tên ma đầu này thật quá đáng ghét, thật sự không hề chơi bài theo lẽ thường!" Tam Thanh toàn bộ nghiến răng nghiến lợi, trong lòng vừa kinh vừa sợ.

Tuy họ có Khai Thiên công đức gia trì, nhưng tu vi sau khi chứng đạo cũng chỉ mới ở cảnh giới Thánh Nhân sơ kỳ đỉnh phong thôi!

Chương 227

Không có cách nào, ai bảo nền tảng của họ yếu, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ chứng đạo, thực lực sau khi chứng đạo đương nhiên sẽ không cao đi đâu được.

Vốn thấy Nữ Oa và Hi Hòa đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, họ cho rằng thực lực này đã đủ rồi.

Sau này mọi người lại tự mình bế quan tu luyện, phân định thắng bại cao thấp.

Nhưng vạn vạn không ngờ chỉ trong chốc lát, Đế Tôn đã trực tiếp tạo ra một người ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, căn bản không cần tu luyện.

Sau này nếu giao thủ với phe Thiên Đình, Thường Hi chắc chắn là đối thủ của họ, đối với họ mà nói đây quả là tin dữ.

Tam Thanh còn như vậy, Chuẩn Đề càng không cần nói.

Dù sao hắn là Thánh Nhân chứng đạo một cách miễn cưỡng nhất, Tam Thanh là Thánh Nhân sơ kỳ, dù sao cũng là sơ kỳ đỉnh phong.

Hắn là Thánh Nhân sơ kỳ, thật sự chỉ là sơ kỳ mà thôi.

Đừng nói là Thường Hi ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, ngay cả Nữ Oa và Hi Hòa cũng có thể tùy tiện đánh bại hắn!

Nếu bùng nổ đại chiến của các cường giả chứng đạo, hắn tuyệt đối là bia đỡ đạn.

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề thậm chí còn có chút hối hận vì đã chứng đạo thành Thánh, Tiếp Dẫn ở Chuẩn Thánh hậu kỳ còn an toàn hơn.

"Đế Tôn Thiên Đế thật sự có công đức, đủ tùy hứng a!" Trấn

Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác thì đối với hành vi thổ hào như vậy của Đế Tôn cảm thấy ghen tị và tán thưởng từ đáy lòng, thật hy vọng được Đế Tôn ban cho công đức.

Đặc biệt là Minh Hà, nhìn mà hai mắt đều đỏ lên.

Hắn cảm thấy, nếu Đế Tôn đặt công đức cho Thường Hi lên đầu hắn, không chừng hắn cũng có thể chứng đạo.

Nhưng, qua lần này, hắn lại một lần nữa nhận thức được năng lực điểm đá thành vàng của Đế Tôn.

Người khác kiếm công đức, vắt óc cũng không ra, thậm chí Hồng Quân cũng chỉ có thể đi theo sau Đế Tôn nhặt những thứ Đế Tôn chơi thừa. 138.

Nhưng Đế Tôn kiếm công đức như lấy đồ trong túi, đủ loại chiêu trò, kiểu cách.

Chỉ có không nghĩ tới, không có Đế Tôn không làm được!

Thật sự quá đỉnh!

"Thiên Đế đại nhân thật ngầu a!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, ba đại hoàng giả cũng đối với thủ đoạn của Đế Tôn kinh thán vô cùng, hận không thể lập tức thổi phồng Đế Tôn lên trời.

Đế Tôn trước kiến lập Thiên Đình, sau kiến lập Địa Phủ, thống trị Hồng Hoang không có góc chết, thử hỏi, ai có thể cùng Đế Tôn tranh phong!

Hồng Quân không được, cộng thêm Dương Mi cũng không được!

"Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, bây giờ đi chọn cho Bản đế một nhóm tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc!" Đế Tôn đột nhiên phân phó.

Địa Phủ đã xuất hiện, Ngưu Đầu Mã Diện tự nhiên không thể thiếu.

Là Thiên Đế Thiên Đình, thống quản thiên hạ Yêu tộc, Ngưu tộc và Mã tộc nhỏ bé đương nhiên muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

"Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người tuy không hiểu ý đồ của Đế Tôn, nhưng lập tức cao giọng lĩnh mệnh.

Nhanh đi nhanh về, nhanh chóng mang đến cho Đế Tôn một nhóm tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc thuần nhất.

"Chúng thần bái kiến Đế Tôn Thiên Đế!

Đế Tôn Thiên Đế nhất thống Hồng Hoang, công đức vô lượng!" Các tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc thấy Đế Tôn, đều kích động không thôi, lập tức cung kính hành lễ bái kiến, miệng cuồng nhiệt hô lớn.

Ở Yêu tộc địa vị của họ thấp kém, có thể được Đế Tôn tiếp kiến ở cự ly gần như vậy, thật sự là trước nay chưa từng có.

Trong lòng họ đều mơ hồ có dự cảm, ngày lành của hai tộc, cuối cùng cũng đã đến! "Ngưu tộc, Mã tộc nghe lệnh!" Đế Tôn lướt mắt nhìn hai tộc, giọng nói uy nghiêm bá khí lập tức vang lên.

Chương 228

"Chúng thần có mặt, xin Đế Tôn Thiên Đế phân phó!" Tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc không dám chậm trễ, đồng loạt chờ đợi Đế Tôn hạ lệnh. "Bản tọa hôm nay lấy danh nghĩa Thiên Đế của Thiên Đình sắc phong cho các ngươi, nghe theo sự điều khiển của Địa Phủ chi chủ, phụ trách quản lý các việc lớn nhỏ như vong hồn luân hồi của Địa Phủ!" Đế Tôn lớn tiếng sắc phong. "Chúng thần xin tuân theo pháp chỉ của Đế Tôn Thiên Đế!" Ngưu tộc và Mã tộc lập tức kích động lĩnh mệnh.

Đối với Địa Phủ, bọn họ vừa mới có chút hiểu biết, nơi đó tuyệt đối ẩn chứa công đức khí vận khổng lồ, không thua kém gì Thiên Đình.

Có thể được Đế Tôn sắc phong, trở thành lứa đầu tiên tiến vào Địa Phủ, lợi ích sau này có thể tưởng tượng được.

Trên thực tế, không cần chờ đến tương lai, lợi ích đã đến ngay bây giờ! "Oanh!" Khi tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc nhận sắc phong của Đế Tôn xong, trên trời cao lại lập tức vang lên một tiếng sấm.

Tiếp đó, giữa hư không hiện ra mây lành công đức, nhanh chóng tụ lại trên đỉnh đầu các tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc.

Dưới ánh mắt kích động hưng phấn của hai tộc, những công đức Thiên Đạo kia hóa thành từng cột sáng không ngừng giáng xuống từ trời, bao phủ lấy các tu sĩ.

Khí thế của các tu sĩ hai tộc tức thì không ngừng tăng vọt, mỗi người tu vi đều tăng lên một bậc.

Cảnh tượng này quả thực không khác gì đại điển sắc phong Thiên Đình của Đế Tôn năm đó!

Những đại năng tu sĩ từng đến Thiên Đình quan lễ xem xong đều không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hận không thể trở thành một thành viên trong đó. "Chúng thần bái tạ ân ban của Đế Tôn Thiên Đế đại nhân!

Nguyện vì Đế Tôn Thiên Đế đại nhân mà vào sinh ra tử!" Tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc sau khi tăng cấp xong lập tức mang lòng cảm kích, đồng loạt lần nữa bái tạ Đế Tôn. "Không cần đa lễ, đến Địa Phủ trước đi!" Đế Tôn thản nhiên gật đầu, căn bản không để chút chuyện nhỏ này vào mắt.

Hắn vung tay, trực tiếp đưa các tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc vào Luân Hồi Địa Phủ, sau này sẽ do Thường Hi điều khiển.

Sau đó, hai mắt hắn bắn ra hai luồng tinh quang, miệng quát lớn một tiếng: "Sổ Sinh Tử, Luân Hồi Bút, còn không mau mau hiện thân!" Lời nói như chứa đựng thiên lệnh, phảng phất ẩn chứa ý chí của trời đất, giọng nói bá khí trực tiếp vang vọng khắp đại lục Hồng Hoang.

Đây là đang triệu hoán hai chí bảo quan trọng nhất của Luân Hồi Địa Phủ, một là Sổ Sinh Tử ghi chép thọ mệnh của tất cả sinh linh tu sĩ Hồng Hoang, hai là Luân Hồi Bút có thể phán định công đức nghiệp lực, cũng gọi là Phán Quan Bút.

Chỉ khi có hai đại chí bảo này, Luân Hồi Địa Phủ mới là một Luân Hồi Địa Phủ hoàn chỉnh. "Phanh!

Phanh!" Theo tiếng nói của Đế Tôn vừa dứt, hai góc của Hồng Hoang mênh mông đột nhiên vang lên hai tiếng nổ lớn, phảng phất có bảo vật từ dưới lòng đất lao ra.

Tiếp đó, như sao băng, hai cột sáng khổng lồ kéo theo cái đuôi dài, từ chân trời xa xôi phá không mà đến, cuối cùng bay đến trước mặt Đế Tôn.

Chính là Sổ Sinh Tử và Luân Hồi Bút mà Đế Tôn triệu hoán.

Chúng tỏa ra ánh sáng vàng kim, quanh thân có phù văn huyền ảo bao quanh, lơ lửng trước mặt Đế Tôn, yên lặng chờ đợi sự sắp xếp của hắn. 139. "Thường Hi, đây là Sổ Sinh Tử ghi lại thọ mệnh sinh tử của tu sĩ sinh linh Hồng Hoang, và Luân Hồi Bút định đoạt công đức nghiệp lực, hãy nhận lấy chúng, dùng chúng để cai quản Địa Phủ!" Đế Tôn giải thích đơn giản cho Thường Hi một lượt, rồi vung tay đưa Sổ Sinh Tử và Luân Hồi Bút đến trước mặt nàng.

Đã sắc phong Thường Hi làm Địa Phủ chi chủ, Địa Phủ tự nhiên sẽ do Thường Hi toàn quyền quản lý, hắn sẽ không can thiệp thêm. "Đa tạ Thiên Đế đại nhân!" Thường Hi lập tức cảm kích nhận lấy Sổ Sinh Tử và Luân Hồi Bút, từ nay sinh tử luân hồi của chúng sinh Hồng Hoang sẽ do nàng nắm giữ. "Không cần đa lễ, bản tọa về Thiên Đình trước, nơi này sau này giao cho nàng!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Địa Phủ ẩn chứa đại công đức khí vận, Thiên Đình thống quản Địa Phủ, công đức khí vận của Địa Phủ sẽ vô hình trung tăng cường cho Thiên Đình.

Vì vậy, mới cần một cường giả cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ như Thường Hi tự mình trấn giữ Địa Phủ.

Như vậy, đám người Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào.

Nếu không, chưa biết chừng sẽ giống như trong Hồng Hoang nguyên bản, trước tiên phái một Địa Tạng vào Địa Phủ phát đại hồng nguyện "Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật", sau đó lại phái một Thái Ất Chân Nhân làm Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, đến Địa Phủ vơ vét công đức.

Chương 229

Tuy hắn không quan tâm những thứ này, nhưng những phiền phức nhỏ nhặt như vậy, đương nhiên có thể tránh thì nên tránh.

Tiếp đó, Đế Tôn liền dẫn Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả trở về Thiên Đình, để Thường Hi ở lại quản lý Địa Phủ.

Ngoài ra, Nữ Oa và Hi Hòa cũng lần lượt đến Nhân tộc, quản lý một số sự vụ của Nhân tộc.

Đến đây, hoạt động chứng đạo kinh thiên động địa của Đế Tôn mới tạm thời kết thúc.

Đại lục Hồng Hoang cũng dần dần bình tĩnh lại.

Hồng Quân thấy vậy, cuối cùng không thể nhịn được nữa, lập tức tuyên cáo với các đại năng tu sĩ Hồng Hoang, muốn gỡ lại một bàn. "Trăm năm sau, bần đạo sẽ mở lần giảng đạo thứ hai tại Tử Tiêu Cung, người có duyên đều có thể đến nghe!" Dưới sự chống đỡ của pháp lực hùng hậu, giọng nói của y vang vọng khắp mọi ngóc ngách của đại lục Hồng Hoang.

Nhưng lần này, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang đều không kích động như lần trước, ngược lại ai nấy đều có vẻ mặt phức tạp rồi lắc đầu.

Rốt cuộc, bất luận là Đế Tôn, Phượng Tổ so kè với Hồng Quân, Dương Mi, hay là cường giả Thiên Đình nối gót đệ tử Hồng Quân chứng đạo, Đế Tôn đều ở trong trạng thái toàn thắng.

Hồng Quân không chỉ thua, mà còn thua một cách thảm hại, cảm giác so với Đế Tôn còn kém mười vạn tám nghìn dặm.

Thử hỏi, trong tình hình như vậy, ai sẽ muốn đến Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân giảng đạo chứ? "Đạo hữu, có đến Tử Tiêu Cung nghe đạo không?" Một trong ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung không khỏi hỏi một người khác. "Đạo hữu đừng có vu khống bần đạo, bần đạo nói cho ngươi biết, bần đạo trước nay chưa từng đến Tử Tiêu Cung!" Vị khách kia lập tức nói một cách đanh thép.

Vị khách ở Tử Tiêu Cung này không chỉ từ chối đi nghe Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, mà còn chối bay chối biến việc đã đi nghe lần thứ nhất, tỏ vẻ chưa từng đến Tử Tiêu Cung.

Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, người có mắt bây giờ đều có thể nhìn ra đại thế của Hồng Hoang đang đứng về phía Thiên Đình của Đế Tôn.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều sẽ không dính dáng gì đến Hồng Quân nữa.

Nếu không, ngày nào đó phe Thiên Đình của Đế Tôn đại chiến với phe Tử Tiêu Cung của Hồng Quân, có thể sẽ bị ngộ thương.

Vì vậy, phải tranh thủ cơ hội này để vạch rõ ranh giới với Hồng Quân.

Còn về cái gọi là lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân, bọn họ lại càng không thèm để ý.

Rốt cuộc bây giờ cả Hồng Hoang đều biết Thánh Nhân của Hồng Quân chỉ là hàng pha nước, nội dung giảng đạo cũng toàn là nước lã, thử hỏi ai sẽ quan tâm chứ. "Ha ha ha, lời này của đạo hữu rất hợp ý ta!" Vị khách ở Tử Tiêu Cung đặt câu hỏi không khỏi cười lớn.

Rõ ràng, y cũng có ý này, không định đến Tử Tiêu Cung nghe đạo nữa, nhân cơ hội này vạch rõ ranh giới với Tử Tiêu Cung.

Thế là, hai người tâm đầu ý hợp, coi như không nghe thấy lời

truyền âm của Hồng Quân.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra với những người còn lại trong ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung.

Sau khi do dự và thương lượng, đa số đều quyết định không đến Tử Tiêu Cung nghe đạo nữa, để tránh sau này bị Thiên Đình của Đế Tôn nhắm vào.

Tuy Đế Tôn nhân từ, nhưng những cường giả chí tôn dưới trướng Đế Tôn chưa chắc đã nhân từ mà không truy cứu.

Để đề phòng bất trắc, đương nhiên họ không dám mạo hiểm. "Hồng Vân đạo hữu, lần này có đi Tử Tiêu Cung giảng đạo không?" Trong Hỏa Vân Động, Trấn Nguyên Tử cười tủm tỉm nhìn Hồng Vân hỏi.

Hồng Vân dù sao cũng là bạn cũ nhiều năm, vì vậy y không thể để Hồng Vân lạc lối nữa, đặc biệt đến nhắc nhở Hồng Vân, biết sai mà sửa. "Không đi nữa!

Không đi nữa!

Không bao giờ đi nữa!" Hồng Vân lập tức cười khổ xua tay.

Đến cả Hồng Mông Tử Khí hắn còn cảm thấy là thứ gân gà, bỏ thì tiếc mà giữ lại cũng vô dụng, sao có thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo được nữa.

Chương 230

"Vậy thì tốt!

Đế Tôn Thiên Đế nhân từ, chỉ cần đạo hữu biết sai mà sửa, tương lai không chừng có thể được Đế Tôn Thiên Đế để mắt tới!" Trấn Nguyên Tử cười an ủi.

Dù sao Hồng Vân cũng là cường giả Chuẩn Thánh, ngoại trừ các cường giả chứng đạo ra, ở đại lục Hồng Hoang cũng là nhân vật đếm trên đầu ngón tay. "Đạo hữu nói đùa rồi, Đế Tôn Thiên Đế có thể không truy cứu trách nhiệm của bần đạo, bần đạo đã mãn nguyện lắm rồi, đâu dám xa vọng được Đế Tôn Thiên Đế để mắt tới." Nụ cười của Hồng Vân càng thêm cay đắng.

Nhưng ngay sau đó, hắn chuyển chủ đề, dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ nhìn Trấn Nguyên Tử nói: "Ngược lại đạo hữu lại có khả năng rất lớn được Đế Tôn Thiên Đế ban ân!" Theo hắn thấy, Minh Hà cũng đến Thiên Đình quan lễ đã được Đế Tôn ban cho cơ duyên, một bước trở thành cường giả đỉnh cấp cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trấn Nguyên Tử năm đó cũng đã đến Thiên Đình quan lễ, vậy thì chỉ cần không có gì bất ngờ, cũng chắc chắn sẽ có một cơ duyên lớn đang chờ y. "Hy vọng có thể như vậy!" Trấn Nguyên Tử cười vuốt râu nói.

Y cũng rất mong chờ điều này, đồng thời cũng thấp thỏm lo lắng, không biết khi nào mới có thể được Đế Tôn ban cho cơ duyên, hay là có nên đến Thiên Đình đi lại một chuyến, tặng chút quà như quả nhân sâm.

Cứ như vậy, hai người vừa trò chuyện, vừa xác định sau này dù có chết cũng không qua lại với Tử Tiêu Cung, kiên định tín phụng Đế

Tôn là Thiên Đế của Thiên Đình!

Ngay cả Hồng Vân người đã nhận được Hồng Mông Tử Khí cũng từ bỏ việc đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, những đại năng cường giả khác càng không cần phải nói.

Ví dụ như Côn Bằng ở nơi cực bắc của Bắc Hải, lần này quả quyết co đầu rụt cổ.

Cũng chỉ có một số tu sĩ đại năng thật sự cứng đầu, thấy gia nhập Thiên Đình không có hy vọng, định đến Tử Tiêu Cung xem sao.

Thế là, bất tri bất giác, trăm năm thời gian trôi qua, lần giảng đạo thứ hai tại Tử Tiêu Cung của Hồng Quân chính thức bắt đầu. "Nhị đệ, tam đệ, chúng ta đi thôi!" Tại Côn Luân Sơn, Lão Tử đi đầu ra khỏi cung điện.

Mặc dù bây giờ y vẫn canh cánh trong lòng chuyện năm đó Hồng Quân thề son sắt bảo đảm có thể lập Nhân giáo để giáo hóa Nhân tộc thành Thánh, cuối cùng lại bị Hi Hòa cướp mất, nhưng dù sao y cũng là đệ tử của Hồng Quân, phải cùng Hồng Quân đối kháng Đế Tôn, vì vậy phải đến để chống đỡ cho Hồng Quân.

Nếu không, y cũng lười đi.

Nói đùa, y đã chứng đạo thành Thánh, đâu cần nghe đạo nữa. "Ai, đi thôi, chúng ta cũng đến Tử Tiêu Cung đi!" Dưới chân núi Côn Luân, trong điện Bàn Cổ, Tổ vu Đế Giang đứng dậy, thở dài một hơi, nhìn mười một vị Tổ vu khác nói.

Vốn tưởng chỉ cần lần đầu tiên đến giúp Hồng Quân chống đỡ là được, nhưng xem tình hình hiện tại, y cảm thấy lần thứ hai cũng cần phải đi.

Dù sao tuy Hồng Quân không ra gì, nhưng bọn họ đang ở dưới sự che chở của Hồng Quân, không thể để Hồng Quân quá mất mặt được.

"Sư huynh, chúng ta cũng đi thôi!" Cùng lúc đó, tại đại lục phương Tây, Chuẩn Đề cũng mang vẻ mặt sầu khổ cùng Tiếp Dẫn đi đến Tử Tiêu Cung.

Đợi bọn họ đều lên đường, các đại năng tu sĩ trên đại lục Hồng Hoang mới lác đác xuất phát.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lập tức căng thẳng nhìn về phía đại lục Hồng Hoang, muốn xem lần này rốt cuộc có bao nhiêu đại năng tu sĩ đến nghe giảng đạo.

Dù sao, điều này liên quan đến việc hội tụ công đức khí vận, tương lai có thể thuận lợi hợp đạo hay không.

Nhưng không xem thì thôi, vừa xem xong, cả khuôn mặt già nua của Hồng Quân đều xanh mét!

Chưa đến một trăm người!

Thế mà chưa đến một trăm người!

Ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung năm đó khó khăn lắm mới tập hợp đủ, bây giờ thế mà chỉ có lác đác chưa đến một trăm vị đang bay về phía Tử Tiêu Cung.

So với đại lục Hồng Hoang vô biên vô tận, nhỏ bé như một hạt cát trong biển cả.

Hơn nữa, trong đó không có một tu sĩ đại năng đỉnh cấp nổi danh nào, toàn là những kẻ vô danh tiểu tốt.

Điều này khiến Hồng Quân quả thực không thể nhịn được!

Hồng Quân lúc đó hai mắt trở nên đỏ ngầu, suýt chút nữa không nhịn được mà phun máu.

Dựa vào chưa đến một trăm tu sĩ đại năng bình thường này, căn bản không có cách nào hội tụ đủ công đức khí vận, càng đừng nói đến

việc hợp đạo cuối cùng!

Chương 231

"Ha ha ha, chỉ có chưa đến một trăm vị tu sĩ đi nghe đạo, xem ra lần giảng đạo này của Tử Tiêu Cung hết vui rồi!" Trên Thiên Đình, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả thấy cảnh này, đều không khỏi cười trên nỗi đau của người khác.

Phe Tử Tiêu Cung của Hồng Quân là đối thủ của Thiên Đình, tuy Đế Tôn không quan tâm đến chuyện này, nhưng với tư cách là hoàng giả của Thiên Đình, bọn họ vẫn âm thầm chú ý.

Nay thấy phe Tử Tiêu Cung bất tri bất giác bị Đế Tôn phế bỏ, đương nhiên cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Thông qua chuyện này, bọn họ có thể cảm nhận được uy nghiêm của Thiên Đình đang bao trùm toàn bộ đại lục Hồng Hoang. "Đi, chúng ta đi báo cáo chuyện này với Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn đột nhiên nói.

Hắn cảm thấy đây là một tin tức tốt lành, cần phải để Đế Tôn, chủ nhân của Thiên Đình, cũng biết. "Được!

Cùng đi cùng đi!" Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy đều mang nụ cười sảng khoái, theo Đế Tuấn đến Lăng Tiêu Bảo Điện, hướng Đế Tôn hành lễ bái kiến. "Khải bẩm Thiên Đế đại nhân, vi thần đã tra rõ, chỉ có chưa đến trăm vị tu sĩ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, đặc biệt bẩm báo để Thiên Đế đại nhân biết!" Đế Tuấn thần sắc vô cùng cung kính nói. "Cho những tu sĩ đó vào danh sách đen của Thiên Đình đi!" Đế Tôn ngồi trên long ỷ vàng kim thản nhiên phân phó.

Kỳ thực không cần Đế Tuấn báo cáo, hắn cũng đã biết chuyện này.

Lần trước lười để ý đến lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung, dù sao lúc đó Thiên Đình cũng vừa mới thành lập,

không quản nhiều như vậy.

Nhưng lần này, hắn tuyệt đối sẽ không dung túng nữa.

Đã thành lập Thiên Đình, thống quản toàn bộ đại lục Hồng Hoang, vậy thì Hồng Hoang chỉ có thể có một tiếng nói.

Trăm tu sĩ dưới quyền quản hạt của hắn, lại dám chạy đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, vậy có thể trực tiếp cho vào danh sách đen của Thiên Đình rồi.

Sau này, đừng hòng nhận được bất kỳ lợi ích nào ở Thiên Đình, còn phải chờ Thiên Đình thanh trừng bất cứ lúc nào. "Vi thần tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh, tâm tình kích động không thôi, chỉ mong Đế Tôn hạ lệnh như vậy.

Bởi vì chỉ có như vậy, bọn họ mới có cơ hội dẫn lĩnh đại quân Thiên Đình xuất chinh, để chúng sinh Hồng Hoang cảm nhận được sự cường đại của Thiên Đình.

Nếu không, những hoàng giả như bọn họ cảm thấy chẳng có chút tác dụng nào.

Trong lòng thậm chí còn đang tính toán, không cần đợi lần giảng đạo này của Tử Tiêu Cung kết thúc, sẽ dẫn lĩnh đại quân quét sạch trăm vị tu sĩ kia, giống như lần đối phó với Đông Vương Công. "Được rồi, lui xuống trước đi, có thời gian thì chú ý nhiều hơn đến sự phát triển của Vu tộc ở Côn Luân Sơn!" Đế Tôn chuyển chủ đề phân phó.

Mặc dù vì hắn đã thay đổi tiến trình phát triển của Hồng Hoang, Thiên Đình và Vu tộc hiện tại đều chưa có một trận đại chiến, nhưng sự phát triển của Vu tộc không thể xem thường, cho dù chúng đã dời sào huyệt đến Côn Luân Sơn.

Vì vậy, Đế Tôn phải chuẩn bị đối phó Vu tộc từ trước.

Chỉ cần tìm được cơ hội, sẽ trấn áp toàn bộ Vu tộc cùng Thập Nhị Tổ Vu. "Vi thần tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả lập tức cung thân lĩnh mệnh, lần lượt lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, chuẩn bị hạ lệnh giám sát chặt chẽ động tĩnh của Vu tộc.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung.

Khi chưa đến trăm vị đại năng tu sĩ lác đác tiến vào cung điện Tử Tiêu Cung, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Thập Nhị Tổ Vu đều kinh ngạc đến ngây người.

Tuy trong lòng đã sớm đoán được lần này đến nghe Hồng Quân giảng đạo đại năng tu sĩ tuyệt đối không nhiều, nhưng cũng không ngờ lại ít đến vậy, ngay cả một phần mười lần giảng đạo đầu tiên cũng không có.

Thật quá thảm!

Trong chốc lát, cả Tử Tiêu Cung tràn ngập một bầu không khí kỳ quái.

Bầu không khí kỳ quái này, cho đến khi Hồng Quân xuất hiện, vẫn không hề tan biến.

Hồng Quân khóe miệng co giật, trong lòng bi phẫn đến suýt phun máu, thật sự muốn kết thúc lần giảng đạo thứ hai này.

Nhưng lời đã nói ra, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nén lại sự uất ức trong lòng, giảng đạo cho trăm vị đại năng tu sĩ.

Chương 232

"Thật không ngờ, chỉ có chưa đến trăm danh tu sĩ đến Tử Tiêu Cung!" Ở đại lục Hồng Hoang, Hồng Vân, Côn Bằng và các đại năng tu sĩ từng đến Tử Tiêu Cung lần trước cũng chú ý đến kết quả này, trong lúc kinh ngạc cũng không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ biết, lựa chọn lần này của mình là đúng đắn!

Dù sao, ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung chỉ có chưa đến một trăm người đi, chỉ cần không phải kẻ ngốc cũng biết Hồng Quân đã hết thời.

Nếu lần này bọn họ cũng đi, thì thật sự là khó xử.

Đương nhiên, bọn họ không biết rằng trăm danh tu sĩ kia đều đã bị Đế Tôn cho vào danh sách đen.

Nếu biết, tuyệt đối sẽ càng cảm thấy may mắn không thôi.

Cứ như vậy, thời gian trôi nhanh.

Đột nhiên, Đế Tuấn bước nhanh như bay, tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, cung kính bẩm báo với Đế Tôn. "Khải bẩm Thiên Đế đại nhân, Nhân tộc và Vu tộc đã xảy ra xung đột!" Đế Tuấn cẩn thận căng thẳng nhìn Đế Tôn, năm đó khi Đế Tôn hạ lệnh cho hắn chú ý động tĩnh của Vu tộc, hắn liền hạ lệnh giám sát chặt chẽ.

Nhưng không ngờ, Vu tộc lại xảy ra xung đột với Nhân tộc.

Nhân tộc là do Đế Tôn chỉ điểm Nữ Oa sáng tạo ra, vì vậy Đế Tuấn không dám tưởng tượng, Đế Tôn liệu có vì chuyện này mà nổi trận lôi đình hay không. "Truyền lệnh của bản tọa, Vu tộc ức hiếp Nhân tộc, là bất kính với Thiên Đình, lập tức phái đại quân Thiên Đình tiến hành trấn áp!" Đế Tôn lập tức uy nghiêm hạ lệnh.

Đối với việc Nhân tộc và Vu tộc xung đột, hắn không hề bất ngờ.

Mặc dù Thập Nhị Tổ Vu không dám chính diện đối đầu với Thiên Đình, hạ lệnh cho Vu tộc luôn ẩn mình phát triển quanh Côn Luân Sơn, nhưng Côn Luân Sơn dù sao cũng ở đại lục phía Đông.

Nhân tộc ở ven bờ Đông Hải, khoảng cách với Côn Luân Sơn vốn không xa.

Thêm vào đó, Nhân tộc là tiên thiên đạo thể, bất luận là tốc độ tu luyện hay sinh sôi nảy nở, đều nhanh đến đáng sợ, vì vậy trong bất tri bất giác, lãnh địa của Nhân tộc đã phát triển đến gần lãnh địa của Vu tộc.

Nhân tộc và Vu tộc thuộc hai chủng tộc khác nhau, chỉ cần có một chút mâu thuẫn, xung đột tuyệt đối sẽ lập tức bùng nổ.

Đối với Đế Tôn đang muốn tìm cơ hội trấn áp Vu tộc, đây tuyệt đối là một tin tức tốt hiếm có.

Vì vậy, không chút do dự, hắn liền hạ lệnh cho Đế Tuấn dẫn đại quân đi trấn áp Vu tộc.

Dù sao thực lực của Nhân tộc hiện tại quá yếu, căn bản không có cách nào đối kháng với Vu tộc, vậy đương nhiên phải do Thiên Đình ra mặt cho Nhân tộc! "Vi thần tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh.

Tâm tình hắn đột nhiên trở nên kích động, với tư cách là siêu cấp đả thủ của Đế Tôn, hắn sớm đã muốn đánh một trận lớn.

Nhưng khổ nỗi Đế Tôn quá mạnh, uy danh ở Hồng Hoang ngày càng nặng, đến nỗi căn bản không có kẻ địch nào dám nhảy ra.

Ngay cả Vu tộc cường đại cũng luôn co đầu rụt cổ ở Côn Luân Sơn không ra.

Nay cuối cùng cũng có cơ hội, hắn cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Rất nhanh, hắn liền lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, cùng Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy gặp mặt, nhanh chóng triệu tập đại quân Thiên Đình, kiếm chỉ Côn Luân Sơn.

Mặc dù Côn Luân Sơn là đạo trường của Tam Thanh, ba vị Thánh Nhân, nhưng bọn họ căn bản không để vào mắt! "Ầm ầm ầm!" Dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả Thiên Đình, đại quân Thiên Đình nghiền nát hư không, cuồn cuộn hùng vĩ, không ngừng áp sát Côn Luân Sơn.

Trên đại lục Hồng Hoang, vô số đại năng tu sĩ không khỏi đồng loạt chấn kinh. "Mẹ kiếp, sắp ra tay với Côn Luân Sơn rồi sao!" 140.

Trong lòng Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và các đại năng tu sĩ không khỏi dâng lên sóng to gió lớn, vô cùng chấn động nhìn Đế Tuấn và những người khác dẫn dắt đại quân Thiên Đình hùng hậu tụ tập trên không Côn Luân Sơn, tỏa ra uy áp khủng bố.

Rõ ràng, đây không phải diễn kịch, thật sự muốn ra tay với Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn là đạo trường của Tam Thanh, đại chiến ở Côn Luân Sơn, vậy chẳng khác nào trực tiếp tuyên chiến với Tam Thanh, cũng chẳng khác nào tuyên chiến với phe Hồng Quân.

Chương 233

Có thể dự đoán, một trận đại chiến của các cường giả chứng đạo tuyệt đối khủng bố đang được ấp ủ! "Không ổn!

Đại quân Thiên Đình, tất cả Vu tộc, lập tức tập hợp!" Ngoài điện Bàn Cổ, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Khoa Phụ và các Đại vu đỉnh cấp khác nhìn đại quân Thiên Đình không ngừng hội tụ trên đỉnh đầu, sắc mặt đều đồng loạt biến đổi, lập tức gầm lớn triệu tập đại quân Vu tộc chuẩn bị chống cự.

Tâm tình của bọn họ vô cùng nặng nề, vì các Tổ vu của họ đều không có ở nhà!

Lúc này, lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung chưa kết thúc, vì vậy Thập Nhị Tổ Vu đều đang ở trong Tử Tiêu Cung.

Không có Thập Nhị Tổ Vu dẫn dắt, e rằng Vu tộc sẽ bị trấn áp. "Tên ma đầu này sao lại giảo hoạt như vậy!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân phát hiện sự biến đổi ở Côn Luân Sơn, nội tâm cũng không khỏi phát điên.

Y cũng không ngờ Đế Tôn lại gây chuyện vào lúc này, đúng lúc Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu không có ở Côn Luân Sơn.

Nếu thật sự để Đế Tôn đắc thủ, vậy thì Vu tộc triệt để phế rồi!

Nếu muốn ngăn cản kế hoạch của Đế Tôn, vậy chỉ có một lựa chọn, lập tức kết thúc giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, để Thập Nhị Tổ Vu thậm chí Tam Thanh trở về Côn Luân Sơn.

Nhưng một khi làm vậy, uy tín của y lại sẽ bị một đả kích lớn.

Điều này khiến Hồng Quân tức thì rơi vào tình thế tiến thoái

lưỡng nan, không biết nên quyết định thế nào.

Nhưng y cũng không có thời gian để quyết định nữa. "Vu tộc ở Côn Luân Sơn nghe đây, các ngươi ức hiếp Nhân tộc, chúng ta phụng pháp chỉ của Đế Tôn Thiên Đế đại nhân, trấn áp các ngươi, nếu có kẻ dám phản kháng, giết không tha!" Trên không Côn Luân Sơn, giọng nói bá đạo mạnh mẽ của Đế Tuấn vang lên, quét qua toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Mặc dù phụng mệnh Đế Tôn trấn áp Vu tộc, nhưng hắn phải nói rõ nhân quả sự thật cho chúng sinh Hồng Hoang biết, để chúng sinh Hồng Hoang biết nguyên nhân trấn áp Vu tộc.

Vu tộc chủ động gây sự trước, không phải Thiên Đình tùy ý đàn áp Vu tộc, để tránh làm hỏng uy danh của Thiên Đình.

Quả nhiên, nghe lời của Đế Tuấn, những đại năng tu sĩ như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân vừa có chút mơ hồ trên mặt đều không khỏi lộ ra vẻ bừng tỉnh. "Thì ra là vậy, Vu tộc thật sự chán sống rồi, ngay cả Nhân tộc cũng dám gây sự, chẳng lẽ không biết đó là chủng tộc do Đế Tôn Thiên Đế chỉ điểm Oa Hoàng nương nương sáng tạo ra sao, lại có Hi Hòa nương nương lập ra Nhân giáo chuyên môn giáo hóa Nhân tộc, có thể thấy hậu thuẫn của Nhân tộc mạnh mẽ đến mức nào!

Vu tộc gây sự với Nhân tộc, đáng bị Thiên Đình trấn áp!" Dưới danh nghĩa chính nghĩa của Thiên Đình, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang đều đứng về phía Thiên Đình, cho rằng Vu tộc đáng bị trấn áp. "Thiên Đình đám tiểu nhân vô sỉ, không sớm không muộn, lại chọn đúng lúc Thập Nhị Tổ Vu chúng ta không có mặt, rốt cuộc có ý đồ gì!" Ngoài điện Bàn Cổ, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Khoa Phụ và các Đại vu đỉnh cấp khác đồng loạt trừng mắt nhìn Đế Tuấn, trong lòng cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Theo bọn họ thấy, đại quân Thiên Đình nhân lúc Thập Nhị Tổ Vu

không có mặt mà tấn công, thật sự dụng tâm hiểm ác.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu có ở đây, bọn họ đã không cần phải lo lắng. "Hừ!

Thiên Đình ngay cả Thánh Nhân còn không sợ, lại sẽ để ý đến mấy tên Thập Nhị Tổ Vu các ngươi sao!" Đế Tuấn khinh thường nhìn xuống đám người Hình Thiên nói.

Thập Nhị Tổ Vu không có ở đây, hắn sẽ phụng mệnh Đế Tôn trấn áp Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu trở về, hắn vẫn sẽ phụng mệnh Đế Tôn trấn áp Vu tộc!

Lời vừa dứt, hắn vung tay, lập tức hạ lệnh cho đại quân Thiên Đình tấn công đại quân Vu tộc.

Còn về việc đạo trường của Tam Thanh ở Côn Luân Sơn có bị hủy diệt vì trận chiến này hay không, không liên quan gì đến hắn. "Ai, Vu tộc ở Côn Luân Sơn gặp nạn, mau mau trở về đi!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân biết không thể trì hoãn nữa, lập tức ngừng giảng đạo, thông báo cho Thập Nhị Tổ Vu đầu đuôi sự việc, đưa Thập Nhị Tổ Vu trở về Côn Luân Sơn.

Nếu không, e rằng đợi đến khi giảng đạo kết thúc, Thập Nhị Tổ Vu trở về sẽ không còn thấy Vu tộc đâu nữa.

Đến lúc đó, Thập Nhị Tổ Vu e rằng sẽ trở mặt thành thù với y. "Cái gì?

Thiên Đình lại ra tay với Vu tộc chúng ta?" Sắc mặt Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu tức thì đại biến, trong lòng vừa kinh vừa giận.

Chương 234

Kinh ngạc vì sao lại đối đầu với Thiên Đình của Đế Tôn nhanh đến vậy, phải biết rằng, những năm qua bọn họ vẫn luôn âm thầm phát triển.

Tức giận vì Thiên Đình đã đánh đến tận cửa, nếu không thể kịp thời trở về, Vu tộc mà họ vất vả bồi dưỡng sẽ vì thế mà bị tiêu diệt.

Không chút do dự, sau khi trở về đại lục Hồng Hoang, bọn họ lập tức hiện ra chân thân Tổ vu khổng lồ.

Tức thì, mười hai luồng sát khí mênh mông cuồn cuộn ngút trời, khiến phong vân biến sắc, thiên địa run rẩy. "Ai dám tìm Vu tộc gây phiền phức!" Đế Giang gầm lên một tiếng, dùng không gian pháp tắc dẫn đầu chạy đến Côn Luân Sơn, che chở đại quân Vu tộc sau lưng, trừng mắt nhìn đám người Đế Tuấn trên không Côn Luân Sơn.

Theo sát phía sau, Chúc Dung, Cộng Công, Chúc Cửu Âm và mười một vị Tổ vu khác cũng lần lượt hiện thân, tỏa ra khí thế ngút trời, lao về phía đại quân Thiên Đình.

Dưới sự xung kích của mười hai luồng khí thế cuồng bạo, mười vạn ngọn núi lớn của Côn Luân Sơn đều rung chuyển dữ dội, phảng phất như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào. "Tiểu tử Đế Giang, bản hoàng nói lại lần nữa, Vu tộc ức hiếp Nhân tộc, chúng ta phụng mệnh Thiên Đế đại nhân, trấn áp các ngươi!" Đế Tuấn lớn tiếng quát.

Ánh mắt hắn hừng hực chiến ý, toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Sự xuất hiện của Thập Nhị Tổ Vu không những không khiến hắn tức giận, ngược lại còn khiến hắn cảm thấy hưng phấn và mong đợi. 141.

Là một cường giả Chuẩn Thánh, hắn cũng cần có đối thủ thích hợp để có một trận đại chiến sảng khoái tràn trề.

Không nghi ngờ gì, Thập Nhị Tổ Vu là một đối thủ thích hợp. "Muốn thêm tội, sợ gì không có cớ, nếu đã muốn trấn áp Vu tộc, vậy thì hãy bước qua xác của Thập Nhị Tổ Vu chúng ta đi!" Đế Giang giận dữ quát. "Bản hoàng chính có ý này, vậy để tam hoàng Thiên Đình ta lĩnh giáo sự lợi hại của Thập Nhị Tổ Vu!" Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Binh đối binh, tướng đối tướng.

Thập Nhị Tổ Vu là thủ lĩnh của Vu tộc, đương nhiên cần tam hoàng Thiên Đình đối phó. "Nói khoác không biết ngượng!" Đế Giang lập tức phản kích.

Hắn không tin Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người có thể đối phó được mười hai người bọn họ!

Nhưng, Đế Tuấn lúc này lười nói nhảm với đám người Đế Giang, sau khi gật đầu ra hiệu với Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy, liền lập tức lao về phía Thập Nhị Tổ Vu. "Đến hay lắm!" Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy, không khỏi quát lớn một tiếng, cũng đều lao về phía ba người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy, hỗn chiến cùng một chỗ. "Giết!

Giết!

Giết!" Đại quân Thiên Đình và đại quân Vu tộc thấy vậy, tự nhiên càng không do dự, ai nấy đều lộ ra hung quang, điên cuồng lao về phía đối phương.

Hai luồng sát ý ngút trời va chạm kịch liệt tại Côn Luân Sơn, nghiền nát tất cả, hóa thành tro bụi, tiếng la hét giết chóc inh tai nhức óc, quét qua toàn bộ Hồng Hoang, khiến chúng sinh biến sắc.

Đây tuyệt đối là một trận đại chiến không thua kém gì Long Hán đại kiếp năm đó.

Đại quân Vu tộc không có Thập Nhị Tổ Vu, có Hình Thiên, Hậu Nghệ, Khoa Phụ và các Đại vu đỉnh cấp khác đánh tiên phong.

Đại quân Thiên Đình không có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, ba hoàng giả Thiên Đình, cũng có không ít cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong lĩnh quân.

Có người là cường giả lâu năm của Phượng hoàng tộc năm đó, có người là cường giả mới nổi sau này.

Nói tóm lại một câu, số lượng đó tuyệt đối nhiều hơn số Đại vu đỉnh cấp của Vu tộc!

Dưới sự chênh lệch to lớn này, đại quân Thiên Đình gần như nghiền ép đại quân Vu tộc! "Không ổn!" Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu phát hiện thế yếu của đại quân Vu tộc, không khỏi đều kinh hãi thất sắc, không ngờ đại quân Thiên Đình lại mạnh mẽ như vậy. "Bọn chúng cố ý cầm chân chúng ta!" Thập Nhị Tổ Vu nhanh chóng phản ứng, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy không thật sự tự đại cuồng vọng đến mức có thể đối phó mười hai người, mục đích căn bản của bọn họ là để cầm chân mình, để đại quân Thiên Đình trấn áp đại quân Vu tộc.

Chương 235

"Nhanh kết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Đế Giang lập tức gầm lớn.

Bây giờ, chỉ có thông qua trận pháp này, mới có cơ hội chuyển bại thành thắng! "Vâng, đại huynh!" Chúc Dung, Cộng Công, Chúc Cửu Âm và mười một vị Tổ vu khác nghe tiếng gầm của Đế Giang xong, lập tức mỗi người tung ra một chiêu sát chiêu, ép lui ba đại hoàng giả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy.

Sau đó, lần lượt tụ tập bên cạnh Đế Giang, chuẩn bị kết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Cái gọi là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, là kết hợp sức mạnh của mười hai Tổ vu, triệu hoán ra một hư ảnh của Bàn Cổ đại thần.

Bọn họ hy vọng mượn sức mạnh cường đại của hư ảnh Bàn Cổ đại thần, có thể đẩy lùi đại quân Thiên Đình một cách tàn nhẫn. "Hừ!

Không phải chỉ có Vu tộc các ngươi có trận pháp, sao, chẳng lẽ các ngươi không biết Thiên Đế đại nhân chính là tổ tông của việc chơi trận pháp sao!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả lạnh lùng nhìn Thập Nhị Tổ Vu đang nhanh chóng kết thành một trận thế thần bí huyền ảo, trên mặt không có bất kỳ vẻ kinh hoảng nào, ngược lại đều không khỏi lộ ra một nụ cười trào phúng.

Bởi vì trong lòng bọn họ, Đế Tôn mới là tổ tông của việc chơi trận pháp.

Bất luận là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Nam Đẩu Chu Tước Đại Trận, Bắc Đẩu Huyền Vũ Đại Trận các loại Tứ Tượng Đại Trận, đều là trận pháp đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Thập Nhị Tổ Vu muốn dùng trận pháp đối phó Thiên Đình, quả thực là múa rìu qua mắt thợ, tự tìm đường chết! "Nếu các ngươi đã muốn dùng trận pháp, vậy chúng ta sẽ chơi trận pháp với các ngươi!" Đế Tuấn cười lạnh nói. "Được!

Theo ý đại huynh!" Đông Hoàng Thái Nhất hăng hái nói.

Lần trước thúc đẩy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là vào thời kỳ Long Hán đại kiếp để đối phó với Tru Tiên Đại Trận của La Hầu, nay đã qua bao nhiêu năm, vẫn chưa có cơ hội sử dụng lại thứ siêu vũ khí của Hồng Hoang đó!

Nay thấy Thập Nhị Tổ Vu thi triển trận pháp, hắn cũng không nhịn được ngứa ngáy trong lòng, nhân cơ hội này tế ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tái hiện uy phong! "Phục Hy ta cũng chính có ý này!" Phục Hy cười sảng khoái nói.

Y cũng sớm biết sự lợi hại của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Đế Tôn sáng tạo ra, chỉ là vẫn chưa có cơ hội trải nghiệm.

Vì vậy, đương nhiên không ngại cùng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trải nghiệm một lần. "Được!

Truyền lệnh của bản hoàng, lập tức bày Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn lập tức lớn tiếng hạ lệnh.

Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, từng cường giả tu sĩ Thiên Đình xuất hiện sau lưng ba người, tay cầm tinh thần phiên kỳ, nhanh chóng bày ra trận thế huyền ảo phức tạp.

Trong nháy mắt, từng cột sáng trắng chói mắt ngút trời, thẳng đến hư không tinh thần.

Sau đó, vạn vật tinh thần chấn động, trên cửu thiên, hiện ra hàng tỷ hư ảnh tinh thần, tỏa ra uy áp mênh mông, bao trùm toàn bộ đại lục Hồng Hoang. "Cái gì?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu

sĩ khác đều không tự chủ được trừng lớn hai mắt nhìn cảnh này, ánh mắt lộ vẻ chấn kinh, phảng phất như đánh thức một số ký ức sâu trong lòng.

Vào thời Long Hán đại kiếp, kỳ thực bọn họ đều đã hóa hình, chỉ là ngại sự cường đại của tiên thiên tam tộc, chỉ có thể lựa chọn co đầu rụt cổ.

Nhưng điều đó không cản trở họ xem cảnh tượng chấn động năm đó khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thúc đẩy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận! "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình!" Rất nhanh, không ít đại năng tu sĩ đỉnh cấp đã nhớ ra, miệng kinh ngạc la lớn.

Bọn họ nhớ rõ, năm đó Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quét sạch hàng tỷ vạn đại quân ma tu của La Hầu, còn phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, là siêu cấp sát khí mạnh nhất Hồng Hoang, thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ thấy loại siêu cấp sát khí này hiện thế nữa, không ngờ hôm nay lại xuất hiện. "Xem ra hôm nay Vu tộc thật sự sắp gặp đại nạn rồi!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác không khỏi đồng tình nhìn về phía Vu tộc, mặc dù họ cũng nhìn ra Thập Nhị Tổ Vu cũng đang thi triển một loại trận pháp cường đại nào đó, nhưng không cho rằng có thể chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trên thực tế, không chỉ bọn họ, ngay cả Hồng Quân cũng cảm thấy Vu tộc không chống đỡ nổi.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thấy Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy lại triệu hoán ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khóe miệng lập tức co giật điên cuồng, mí mắt càng giật không ngừng.

Chương 236

Y cũng nhớ lại những hồi ức không tốt đẹp năm đó!

Năm đó vì Đế Tôn âm thầm sắp xếp Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mai phục đại quân ma tu của La Hầu, trực tiếp dẫn đến đại quân ma tu bị tiêu diệt.

Cuối cùng, còn dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, khiến y không kiếm được chút công đức Thiên Đạo trừ ma vệ đạo nào.

Thật muốn thổ huyết!

Nhưng, lúc này y không quan tâm những điều đó nữa, y cần phải giúp Vu tộc chống lại đại quân Thiên Đình! "Tam Thanh, Vu tộc gặp nạn, lát nữa có thể ra tay tương trợ!" Hồng Quân lập tức đưa Tam Thanh ra khỏi Tử Tiêu Cung, để Tam Thanh tùy thời giúp Thập Nhị Tổ Vu, đồng thời kết thúc sớm buổi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Tam Thanh không dám sơ suất, lập tức trở về đại lục Hồng Hoang, ẩn mình trong hư không, âm thầm quan sát biến hóa của cục thế.

Lúc này, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu đã kết thành, thành công triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ đại thần.

Hư ảnh Bàn Cổ đại thần này cao đến hàng vạn trượng, tỏa ra uy áp cực kỳ khủng bố, thực lực đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cảm nhận được sức mạnh cường đại của hư ảnh Bàn Cổ đại thần, lòng tin của Thập Nhị Tổ Vu không khỏi tăng vọt.

Nhưng, cũng chính lúc này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã chuẩn bị xong! "Tiểu tử

Thiên Đình, để các ngươi kiến thức sự lợi hại của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta!" Tại Côn Luân Sơn, Đế Giang điều khiển hư ảnh Bàn Cổ đại thần khủng bố, gầm lên với đám người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy.

Dưới sự thúc đẩy điên cuồng của hắn, hư ảnh Bàn Cổ đại thần quanh thân sát khí cuồn cuộn, hai tay nắm chặt một cây Bàn Cổ Phủ khổng lồ, phóng ra sát cơ lạnh lẽo và uy áp mênh mông, phảng phất như muốn khai thiên lập địa lần nữa. "Hừ!

Chẳng qua chỉ là một hư ảnh của Bàn Cổ đại thần mà thôi, sao dám nói lời ngông cuồng!" Đế Tuấn khinh thường lạnh lùng nói.

Nếu là bản tôn của Bàn Cổ đại thần ở đây, hắn cũng đành chịu, nhưng nếu chỉ là một hư ảnh, hắn căn bản không để vào lòng.

Chỉ thấy hắn vung tay, lập tức hạ lệnh cho tu sĩ Thiên Đình: "Toàn quân nghe lệnh, khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" "Tuân theo pháp chỉ của Đế Tuấn Thiên Hoàng!" Đại quân tu sĩ Thiên Đình lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh, trên trời cao vạn vật tinh thần điên cuồng chấn động, rắc xuống từng luồng ánh sáng tinh thần khổng lồ.

Dưới sự điều khiển của ba đại hoàng giả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, những luồng ánh sáng tinh thần khủng bố kia nhanh chóng ngưng tụ trên cửu thiên, tỏa ra uy áp cực kỳ khủng bố. "Giết!" Theo một tiếng hét lớn của ba đại hoàng giả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, ánh sáng tinh thần khủng bố cũng ngưng tụ thành một cây thần phủ siêu cấp vô địch, chém về phía hư ảnh Bàn Cổ đại thần.

Hắn muốn từ chính diện đánh bại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu, để chúng sinh Hồng Hoang cảm nhận được uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Các đại năng tu sĩ Hồng Hoang thấy cảnh này, không ai không cảm

thấy tâm thần chấn động.

Nếu hư ảnh Bàn Cổ đại thần điều khiển Bàn Cổ Phủ còn có thể đoán trước được, thì Bàn Cổ Phủ do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngưng tụ lại như chém xuống từ ngoài cửu thiên, uy thế của nó khiến người ta kinh hãi vô cùng. "Đến hay lắm!" Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu không khỏi giận dữ quát, không dám có chút sơ suất, lập tức toàn lực thúc đẩy Bàn Cổ Phủ phát động tấn công.

Bọn họ cũng ý thức được nếu không thể giành được thắng lợi trong trận đại chiến này, cả Vu tộc, kết cục hôm nay sẽ rất thảm!

Trong nháy mắt, cả cửu thiên đều gần như bị Bàn Cổ Phủ trong tay họ chém nứt ra, cảnh tượng vô cùng chấn động. "Chỉ là lũ kiến hôi, cũng dám tranh sáng với nhật nguyệt!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả khinh thường hừ lạnh, cũng thúc đẩy uy thế của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đến mức mạnh nhất.

Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực.

Mặc dù bọn họ tin tưởng vào uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Đế Tôn sáng tạo ra, nhưng để có thể đánh bại Thập Nhị Tổ Vu một cách nhanh nhất và chấn động nhất, đương nhiên phải thi triển công kích mạnh nhất.

Tức thì, cây rìu khổng lồ bằng tinh thần trên cửu thiên như hóa thân thành hố đen, vẫn không ngừng thôn phệ sức mạnh của vạn vật tinh huy.

Dưới sự gia trì của sức mạnh tinh thần khủng bố vô cùng vô tận, sức mạnh của nó không biết đã trở nên khủng bố đến mức nào.

Ngay cả khi yên tĩnh lơ lửng ở đó, không gian trong phạm vi hàng tỷ dặm cũng không tự giác sụp đổ, uy áp khủng bố thậm chí khiến người ta cảm thấy nghẹt thở. "Chém!" Khi Bàn Cổ Phủ của hư ảnh

Bàn Cổ đại thần do Thập Nhị Tổ Vu điều khiển tấn công đến, ba đại hoàng giả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy không còn chút do dự nào nữa, lập tức thúc đẩy cây rìu khổng lồ bằng tinh thần kia, lao về phía Bàn Cổ Phủ của hư ảnh Bàn Cổ đại thần! "Phanh!" Dưới ánh mắt chấn kinh của Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và vô số đại năng tu sĩ Hồng Hoang, hai cây rìu khổng lồ va chạm cực kỳ mãnh liệt vào nhau, bùng nổ ra một tiếng vang kinh động cả Hồng Hoang.

Chương 237

Trong nháy mắt, cả mảnh trời đất đều rung chuyển dữ dội, dư âm của luồng khí khủng bố quét qua trời đất bốn phương, khiến núi sụp đất lở, đá vụn bay tung tóe, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Nhưng dù vậy, tất cả các đại năng tu sĩ vẫn trừng lớn hai mắt, không dám bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào, muốn xem trận so tài này rốt cuộc ai thắng ai thua. "Tất cả chống đỡ cho ta!" Trong hư ảnh Bàn Cổ đại thần, Tổ vu Đế Giang điên cuồng gầm lên.

Mặc dù không nhìn thấy chân thân của hắn, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng lúc này hắn đang gân xanh nổi lên, khản cả giọng! "Vâng, đại huynh!" Chúc Dung, Cộng Công, Chúc Cửu Âm và mười một vị Tổ vu khác cũng toàn lực gầm lên, phảng phất như muốn đốt cháy tất cả nộ khí trong cơ thể, bùng nổ ra sức mạnh khủng bố hơn, khiến đòn tấn công của họ trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng, sức mạnh của hư ảnh Bàn Cổ đại thần cuối cùng cũng đến từ bản thân họ, mà sức mạnh của bản thân cuối cùng cũng có lúc cạn kiệt.

Ngược lại, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do ba đại hoàng giả Thiên Đình Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy thúc đẩy, sức mạnh tinh huy mênh mông đến từ hư không tinh thần vô tận, căn bản là vô cùng vô tận.

Thử hỏi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận làm sao có thể chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Cuối cùng, theo một tiếng vang trời, Bàn Cổ Phủ trong tay hư ảnh Bàn Cổ đại thần dưới sức mạnh của cây rìu khổng lồ bằng tinh thần do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngưng tụ đã nổ tung vỡ nát.

Lực xung kích khủng bố toàn bộ dội lên hư ảnh Bàn Cổ đại thần, khiến hư ảnh Bàn Cổ đại thần cao hàng vạn trượng toàn thân rung chuyển dữ dội, suýt chút nữa trực tiếp tan rã.

Dù vậy, hư ảnh Bàn Cổ đại thần cuối cùng cũng không đứng vững, lảo đảo một cái, bị đánh ngã xuống Côn Luân Sơn!

Trong nháy mắt, mười vạn ngọn núi lớn của Côn Luân Sơn bị đè bẹp dí, ngay cả đạo trường Côn Luân của Tam Thanh cũng không thể may mắn thoát khỏi! "Phanh!" Bát Cảnh Cung của Thái Thanh Lão Tử nổ tung! "Oanh!" Ngọc Hư Cung của Ngọc Thanh Nguyên Thủy cũng nổ tung! "Băng!" Bích Du Cung của Thượng Thanh Thông Thiên cũng xong đời! "To gan!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người đang ẩn mình trên không Côn Luân Sơn tức thì nổi giận, ai nấy đều tỏa ra sát khí.

Dù sao, đó là đạo trường của họ.

Mà đạo trường đại diện cho thể diện của họ!

Nay đạo trường đều bị đè nát, đương nhiên cảm thấy phẫn nộ ngút trời, trong lòng như hàng tỷ ngọn núi lửa đồng loạt phun trào.

Không chút do dự, bọn họ lập tức toàn bộ hiện thân, chuẩn bị giúp Thập Nhị Tổ Vu đối phó đại quân Thiên Đình.

Tức thì, ba luồng khí thế cực kỳ khủng bố từ trên người họ bùng phát, thẳng lên chín tầng mây, thể hiện sự phẫn nộ với chúng sinh Hồng Hoang. "Tam Thanh, xem ra muốn ra tay giúp Thập Nhị Tổ Vu!" Trong mắt các đại năng tu sĩ Hồng Hoang lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không ai cảm thấy kỳ lạ về sự xuất hiện của Tam Thanh.

Dù sao Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu đều là hậu duệ của Bàn Cổ, nay Thập Nhị Tổ Vu yếu thế, Tam Thanh ra tay tương trợ là chuyện bình thường.

Nếu còn không ra tay, Thập Nhị Tổ Vu e rằng sẽ bị Thiên Đình diệt mất, đó mới là không bình thường! "Tam Thanh, các ngươi cũng muốn chống lại Thiên Đình sao?" Đế Tuấn lập tức lạnh lùng quát.

Mặc dù Tam Thanh là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng hắn không hề sợ hãi, dù sao Thiên Đình cũng có cường giả chứng đạo.

Binh đối binh, tướng đối tướng, Thiên Đình vẫn chiếm ưu thế. "Thập Nhị Tổ Vu cùng chúng ta đều là hậu duệ Bàn Cổ, Thiên Đình lại hủy diệt đạo trường của chúng ta, nếu không đánh một trận, uy danh Thiên Đạo Thánh Nhân của chúng ta còn đâu!" Lão Tử lạnh lùng quát lớn. "Được!

Vậy bản tọa cho các ngươi một cơ hội!" Lúc này, Đế Tuấn chưa kịp trả lời, giọng nói bá khí của Đế Tôn từ Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình truyền đến, như sấm sét vang dội trên không Côn Luân Sơn.

Nếu Tam Thanh muốn xuất chiến, Thiên Đình đương nhiên sẽ phụng bồi đến cùng.

Lần này phái đại quân Thiên Đình trấn áp Vu tộc, hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận đại chiến với các Thánh Nhân của phe Tử Tiêu Cung Hồng Quân. 142.

Chương 238

Nay Tam Thanh đã chịu nhảy ra, đương nhiên là cầu còn không được, vừa hay có thể kiểm nghiệm sự chênh lệch thực lực giữa các cường giả chứng đạo hai bên. "Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tam Thanh giao cho các nàng!" Giọng nói bình thản nhưng đầy uy nghiêm của Đế Tôn tiếp tục vang lên. "Chúng thần tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi ba đại nữ thần lập tức lớn tiếng lĩnh mệnh, lần lượt từ hư không bước ra, đứng trước mặt Tam Thanh, ánh mắt băng lãnh, mặt lạnh như sương, khí thế toàn thân so với Tam Thanh còn hơn chứ không kém.

Đặc biệt là Thường Hi mạnh nhất trong số họ, càng như một người giữ ải, phảng phất một mình có thể đồng thời chống lại cả ba người Tam Thanh.

Chỉ trong một khoảnh khắc, khí thế của Tam Thanh liền bị ba đại nữ thần Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi hoàn toàn áp đảo.

Có thể dự đoán, đợi đến khi hai bên thật sự động thủ, Tam Thanh chắc chắn không đánh lại được ba đại nữ thần Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi.

Thế là, sắc mặt ba người Tam Thanh tức thì xanh mét!

Dù sao với tư cách là Bàn Cổ chính tông, tính cách vô cùng cao ngạo, làm sao có thể chịu đựng được việc bị người khác cướp mất hào quang, đặc biệt là bị ba người phụ nữ.

Nhưng bọn họ cũng rõ ràng, nếu hôm nay có chút sơ suất, e rằng sẽ bị ba người phụ nữ này trấn áp. "Tam Thanh, nơi này không thích hợp để đại chiến, chúng ta có thể đến Hỗn Độn đánh một trận!" Nữ Oa lạnh lùng mở miệng.

Toàn thân nàng tỏa ra sát ý băng lãnh, chỉ muốn trấn áp Tam Thanh ngay bây giờ.

Nhiệm vụ mà Đế Tôn giao cho, nàng tuyệt đối sẽ hoàn thành viên mãn! "Được!

Vậy thì Hỗn Độn một trận!" Tam Thanh đồng thanh nói.

Cung đã giương không thể rút tên về, đã ra mặt, muốn lùi cũng không được nữa!

Lời vừa dứt, bọn họ đi đầu đến hư không Hỗn Độn, ba đại nữ thần Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi cũng theo sát phía sau.

Thấy cảnh này, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang lập tức kinh ngạc đến ngây người, nội tâm không khỏi dâng lên sóng lớn! "Mẹ kiếp, thật sự sắp bùng nổ đại chiến của các cường giả chứng đạo rồi!" Mặc dù trước đó đã có dự cảm, nhưng khi thật sự thấy cảnh này, vẫn cảm thấy chấn động.

Cường giả chứng đạo là thực lực đỉnh cao ở Hồng Hoang, nay đại chiến bùng nổ, tất định kinh thiên động địa! "Chết rồi, bần đạo sắp toi rồi!" Sắc mặt Chuẩn Đề đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, y ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Phụng mệnh Hồng Quân đi giúp Thập Nhị Tổ Vu chống lại đại quân Thiên Đình, Tam Thanh đã ra mặt, bị ba đại nữ thần Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi kéo lại.

Vậy thì người tiếp theo ra mặt, cường giả chứng đạo mà Thiên Đình sẽ phái ra đối phó y không cần nói cũng biết.

Đế Tôn không thể nào, vậy chỉ có thể là Phượng Tổ!

Đó là siêu cấp cường giả có địa vị ở Thiên Đình chỉ sau Đế Tôn.

Y chỉ vừa mới chứng đạo thành Thánh, chênh lệch thực lực với

Phượng Tổ quả thực là mười vạn tám nghìn dặm.

Để y đi đối phó Phượng Tổ, tuyệt đối sẽ bị Phượng Tổ đánh cho ra bã.

Điều này tức thì khiến tâm y chìm xuống đáy vực, chân như bôi dầu muốn chạy.

Nhưng đáng tiếc, y không có cơ hội lựa chọn. "Còn có ai muốn cản trở Thiên Đình, có thể cùng bản cung một trận!" Trên không Côn Luân Sơn, Phượng Tổ phong hoa tuyệt đại, bễ nghễ tứ phương, phát ra lời khiêu chiến! "....." Nội tâm Chuẩn Đề tức thì như bị mười vạn con alpaca giẫm qua, cả người ngơ ngác.

Cái gọi là sợ gì đến nấy, vừa mới lo lắng Phượng Tổ sẽ ra mặt nghiền ép mình, không ngờ nhanh như vậy đã biến thành hiện thực.

Nhìn Phượng Tổ toàn thân tỏa ra khí thế khủng bố, nội tâm y không khỏi run rẩy dữ dội. "Ít nhất cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ a!" Khóe miệng Chuẩn Đề không ngừng co giật, đột nhiên có một sự thôi thúc muốn phản bội ngay tại chỗ.

Chương 239

Nếu không, nếu thật sự đối chiến với Phượng Tổ, tuyệt đối sẽ bị đánh cho thê thảm.

Nhưng, y cũng biết, lúc này phản bội là một hành động không thực tế.

Hồng Quân không truy cứu đã là may, Đế Tôn cũng không thể nào thu nhận y. "Sư đệ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, đệ cứ cầm lấy để phòng thân, phải hết sức cẩn thận, cố gắng lấy việc cầm chân làm chủ, tuyệt đối không được tham công liều lĩnh!" Tiếp Dẫn cũng đầy lo lắng dặn dò.

Rõ ràng, y cũng dự liệu được tình cảnh của Chuẩn Đề sẽ vô cùng gian nan, vì vậy trước tiên đã hữu tình tài trợ Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là cực phẩm tiên thiên linh bảo, lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, hy vọng có thể giúp Chuẩn Đề chống đỡ một chút công kích của Phượng Tổ, không bị Phượng Tổ đánh cho quá thảm.! "Đa tạ sư huynh!" Chuẩn Đề không khách khí, lập tức nhận lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay Tiếp Dẫn, dù sao bây giờ không phải lúc khách khí.

Sau khi cầm lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, y cuối cùng mang theo khí thế bi tráng "tráng sĩ một đi không trở về" bước ra từ hư không. "Bần đạo nguyện ý lĩnh giáo thủ đoạn của Thiên Hậu!" Chuẩn Đề dùng ngữ khí sầu khổ nói. "Được!

Bản cung ở hư không Hỗn Độn chờ ngươi!" Phượng Tổ lạnh lùng liếc Chuẩn Đề một cái, bỏ lại một câu rồi trực tiếp đi đến hư không Hỗn Độn.

Chuẩn Đề bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo.

Tức thì, trong hư không Hỗn Độn liền có tám đại cường giả chứng đạo ngạo nghễ đứng, ai nấy đều tỏa ra khí thế khủng bố, khuấy động những vòng xoáy Hỗn Độn đáng sợ. 143.

Phảng phất như trong đại dương màu xám có tám cơn bão khủng bố, cuộn lên sóng lớn ngút trời, tỏa ra khí tức hủy thiên diệt địa kinh người. 144.

Trong tám cơn bão đó, tám thân ảnh mạnh mẽ xa xa đối đầu nhau.

Nữ Oa đối Lão Tử.

Hi Hòa đối Nguyên Thủy.

Thường Hi đối Thông Thiên.

Phượng Tổ đối Chuẩn Đề!

Lão Tử và Nguyên Thủy hai người cảm thấy khá hơn một chút, dù sao thực lực của họ cũng tương đương với Nữ Oa và Hi Hòa, chênh lệch cũng không đáng kể.

Thêm vào đó trong tay mỗi người đều có một kiện tiên thiên chí bảo, hẳn là có thể chống lại Nữ Oa và Hi Hòa.

Nhưng, sắc mặt của Thông Thiên và Chuẩn Đề hai người không còn bình tĩnh nữa.

Dù sao Thường Hi và Phượng Tổ đối chiến với họ đều có thực lực cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, đủ để tạo thành thế nghiền ép, trong lòng họ đều cảm thấy không chắc chắn.

Điều khiến họ càng thêm không chắc chắn không chỉ có vậy! "Hi Hòa, Thường Hi, nhận bảo!" Lúc này, một giọng nói bá đạo uy nghiêm vang vọng trong Hỗn Độn, ẩn chứa khí thế vô thượng, phảng phất có thể quét sạch bốn biển tám cõi.

Sau đó, hư không đột nhiên nổ tung, dường như xuất hiện hai hố

đen khủng bố, tỏa ra khí tức hủy diệt.

Hai luồng khí cơ mạnh mẽ trực tiếp từ hai hố đen lớn chui ra, tỏa ra thần quang chói mắt, lần lượt lơ lửng trước mặt hai nàng Hi Hòa và Thường Hi.

Rõ ràng đây là chí bảo mà Đế Tôn ban cho hai người để dùng trong trận chiến, chính là Hỗn Độn Chung và Thí Thần Thương.

Trong bốn đại nữ thần, Nữ Oa và Phượng Tổ đều có pháp bảo của riêng mình, duy chỉ có hai nàng Hi Hòa và Thường Hi là không có.

Vì vậy, Đế Tôn mới đặc biệt bù đắp điểm yếu này, để họ có thể phát huy toàn lực trong trận chiến này, không bị hạn chế! "Đa tạ Thiên Đế đại nhân!" Hai nàng Hi Hòa và Thường Hi tức thì đại hỷ, lập tức cầm lấy Hỗn Độn Chung và Thí Thần Thương.

Chương 240

145.

Trong nháy mắt, khí thế lại lần nữa đại thịnh, như thần kiếm ra khỏi vỏ, phong mang lộ rõ, phảng phất có thể chém phá thương khung.

Thấy cảnh này, sắc mặt Thông Thiên không khỏi trở nên càng thêm khó coi, trong lòng đều không nhịn được muốn mắng mẹ.

Tu vi cảnh giới của Thường Hi vốn đã cao hơn y, cho dù trong tay không có chí bảo, dưới sự chênh lệch thực lực to lớn cũng khó đối phó.

Bây giờ, Đế Tôn lại ban cho Thường Hi sát lục chí bảo như Thí Thần Thương.

Xem ra tiết tấu này, lát nữa e rằng sẽ lạnh!

Thông Thiên không dám sơ suất, lập tức tế ra toàn bộ ba đại phòng ngự chí bảo mà Hồng Quân năm đó ban cho, để tránh bị Thường Hi giết cho không kịp trở tay.

Phượng Tổ thấy hai bên đều đã chuẩn bị ổn thỏa, lập tức uy nghiêm hạ lệnh. "Phụng lệnh Thiên Đế đại nhân, kẻ không tuân theo hiệu lệnh Thiên Đình, đáng bị trấn áp!" Lời vừa dứt, nàng liền tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, bùng nổ sát cơ kinh người, đi đầu ra tay với Chuẩn Đề.

Với tư cách là một trong tam đại bá chủ Hồng Hoang năm đó, nàng hành sự luôn dứt khoát, ra tay cũng toàn là sát chiêu, chiêu nào cũng ẩn chứa sát cơ ngút trời, căn bản không cho Chuẩn Đề bất kỳ cơ hội né tránh nào.

Chuẩn Đề tức thì tê cả da đầu, chỉ có thể cứng rắn đối đầu, một bên dùng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ che chở toàn thân, một bên dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét ra thất thải thần quang, chống lại Tru Tiên Tứ Kiếm.

Dù vậy, y cũng lập tức rơi vào tình thế hiểm nghèo, phảng phất như có thể bị Phượng Tổ chém rụng bất cứ lúc nào.

Bên kia, ba đại nữ thần Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi nghe lời của Phượng Tổ xong, cũng không chút do dự, lần lượt phát ra công kích mạnh mẽ, muốn trấn áp toàn bộ Tam Thanh!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Hư không hỗn độn tử tịch thương mang bỗng chốc như có từng đạo thần lôi hỗn độn không ngừng nổ tung, phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa, chấn đến màng nhĩ muốn điếc, âm thanh truyền xa ức vạn dặm.

Phượng Tổ, Nữ Oa cùng bốn đại cường giả chứng đạo của Thiên Đình và Tam Thanh, Chuẩn Đề, bốn vị Thánh Nhân đang kịch liệt giao phong, điên cuồng va chạm trong hỗn độn, bùng phát ra năng lượng cực kỳ kinh khủng, khuấy động lên những vòng xoáy ngập trời trong không gian hỗn loạn.

"Trảm!

Trảm!

Trảm!" Phượng Tổ cất giọng lạnh lùng, sát cơ tứ phía.

Dưới sự điều khiển của nàng, Tru Tiên Tứ Kiếm giống như bốn

đạo thiên kiếm, kiếm khí khuấy động, nuốt cả đất trời, phảng phất như có thể chém vỡ cả hỗn độn, chém ra vô số kiếm mang màu máu trong không gian, không ngừng bổ về phía Chuẩn Đề.

"Keng!

Keng!

Keng!" Chuẩn Đề thần sắc ngưng trọng tột độ, thúc đẩy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đến cực hạn, quanh thân hiện ra ức vạn đạo bảo quang thanh liên, bao bọc lấy y.

Thế nhưng dưới sự sắc bén của Tru Tiên Tứ Kiếm, những lớp bảo quang thanh liên này không ngừng bị chém nát.

Chuẩn Đề cảm thấy da đầu tê dại, tiếp tục thúc đẩy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, bung ra càng nhiều bảo quang hơn nữa.

Nhưng bảo quang thanh liên bung ra nhanh, tốc độ chém diệt của kiếm mang từ Tru Tiên Tứ Kiếm của Phượng Tổ còn nhanh hơn.

Dù sao, tu vi của Phượng Tổ đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, cao hơn Chuẩn Đề hẳn một tiểu cảnh giới, việc nghiền ép Chuẩn Đề hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Sát!" Ở một bên khác, Nguyệt Thần Thường Hi vốn thanh lãnh thoát tục lúc này lại như hóa thân thành một nữ võ thần.

Nàng tay cầm Thí Thần Thương do Đế Tôn ban tặng, dung nhan băng giá, sát khí đằng đằng.

Nàng thúc đẩy pháp lực cường đại toàn thân, cuồn cuộn như sông lớn, toàn bộ đều rót vào Thí Thần Thương.

Chương 241

Thí Thần Thương được pháp lực gia trì, lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ẩn chứa sát cơ vô hạn, ngay cả trong hỗn độn cũng có thể cảm nhận được một tia lạnh lẽo.

Thông Thiên bị khí cơ của Thí Thần Thương khóa chặt, sắc mặt lập tức đại biến, phảng phất như bị đặt giữa biển máu vô tận, bị sát cơ vô hạn cọ rửa, toàn thân không nhịn được mà run rẩy.

Tuyệt đối không hề khoa trương, dù sao thực lực của y vốn đã kém Thường Hi một tiểu cảnh giới, lại thêm Thí Thần Thương là đệ nhất sát lục chí bảo của Hồng Hoang, có phản ứng như vậy là hoàn toàn bình thường.

"Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, mau bảo vệ cho bần đạo!" Ánh mắt Thông Thiên ngưng trọng, một lòng ba việc, phóng ra toàn bộ ba đại pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp trong tay, đồng thời thúc đẩy chúng đến cực hạn.

Trong sát na, y chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, kim quang công đức rực rỡ, hình thành một lớp hộ tráo phòng ngự hình hoa sen màu vàng, bao bọc y bên trong, phảng phất như không thể phá vỡ.

Đồng thời, Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cũng ở hai bên trái phải, hình thành hai cánh cổng lớn trước mặt y, dường như có thể thủy hỏa bất xâm, vạn pháp bất triêm.

Giây phút này, Thông Thiên thậm chí còn thấy may mắn, may mắn năm xưa Hồng Quân đã ban cho y ba đại linh bảo phòng ngự.

Nếu không, hôm nay e rằng đã không chống đỡ nổi.

Nhưng, dù có ba đại cực phẩm linh bảo, y vẫn không thể chống đỡ.

"Phá cho bản cung!" Thường Hi quát lạnh một tiếng, Thí Thần Thương múa lên, mũi thương lập tức bùng phát ra một đạo thương mang đáng sợ đến cực hạn, trực tiếp làm nổ tung hư không.

Nàng đâm Thí Thần Thương về phía Thông Thiên, nơi nào đi qua, không gian đều vỡ vụn, nát tan tành, vô cùng đáng sợ.

Phảng phất như mang theo cả biển máu ngập trời cuồn cuộn, dưới ánh mắt kinh hãi của Thông Thiên, Thí Thần Thương hung hăng đâm vào Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Huyết quang vô tận bùng nổ, hóa thành năng lượng cực kỳ kinh khủng, điên cuồng công kích Ly Địa Diễm Quang Kỳ, dường như muốn phá tung cánh cổng này.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Ly Địa Diễm Quang Kỳ lập tức chấn động kịch liệt, giống như con đê lớn bị hồng thủy xô đập, nếu không chịu nổi va chạm, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

"Ổn định cho bần đạo!" Thông Thiên thần sắc căng thẳng, lập tức hét lớn một tiếng, toàn lực ổn định Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ lập tức tỏa ra hỏa quang rực rỡ, hóa thành ngọn lửa hung tợn vô cùng, muốn thiêu rụi huyết quang vô tận của Thí Thần Thương.

Nhưng Thí Thần Thương dù sao cũng là sát lục chí bảo, thực lực của Thường Hi lại hơn xa Thông Thiên, Thông Thiên khó lòng chống đỡ.

Cuối cùng, Ly Địa Diễm Quang Kỳ phát ra một tiếng kêu bi thương, dường như đang nói với Thông Thiên rằng nó sắp không trụ nổi nữa.

Nếu không kịp thời thu hồi, có thể sẽ bị Thí Thần Thương làm trọng thương!

"Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lên!" Thông Thiên nghiến răng, lập tức thu hồi Ly Địa Diễm Quang Kỳ, để Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ lên thay, cho Ly Địa Diễm Quang Kỳ cơ hội thở dốc.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ lập tức bùng phát ra từng đạo màn chắn nước màu lam, muốn ngăn cản bước tiến của Thí Thần Thương.

"Mặc cho ngươi có bao nhiêu pháp bảo, hôm nay cũng sẽ bị trảm!" Thường Hi hừ lạnh một tiếng, thu hồi Thí Thần Thương đã mất đi thế tấn công sắc bén, lại một lần nữa tích tụ sức mạnh rồi chém ngang ra.

Đòn tấn công lần này, còn sắc bén hơn lần trước.

"Phanh!

Phanh!

Phanh!" Trong sát na, từng đạo màn nước do Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ phóng ra không ngừng bị chém nát.

Không lâu sau, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cũng giống như Ly Địa Diễm Quang Kỳ phát ra tiếng kêu bi thương, cho thấy không chịu nổi đòn tấn công mạnh mẽ như vậy của Thí Thần Thương.

Thông Thiên bất đắc dĩ, chỉ có thể thu hồi cả Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, đồng thời thân hình lùi nhanh về phía sau.

Thực lực y yếu hơn Thường Hi, chỉ có thể áp dụng biện pháp

phòng thủ này, chuyển dịch mang tính chiến lược.

Nhưng, Thường Hi không cho y cơ hội thở dốc, thúc đẩy Thí Thần Thương nhanh chóng đuổi theo.

Lần này, nàng chém về phía Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân Thông Thiên.

Chương 242

Ba đại linh bảo phòng ngự đã bị phá hai, nếu cái này cũng bị phá, Thông Thiên sẽ nguy trong sớm tối!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thấy cảnh này, cuối cùng không thể giữ được bình tĩnh.

Tuy lão biết bốn vị đệ tử Thánh Nhân của mình quả thực không bằng bốn nữ thần của Thiên Đình Đế Tôn, nhưng không ngờ chênh lệch lại lớn đến vậy.

Lão Tử và Nguyên Thủy hai người còn đỡ, vốn tu vi không chênh lệch bao nhiêu so với Nữ Oa và Hi Hòa, lại thêm trong tay có Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, hai đại Tiên Thiên Chí Bảo, nên có thể đánh ngang tay với hai nàng.

Nhưng Thông Thiên và Chuẩn Đề thì hoàn toàn không ổn, cả hai đều bị Thường Hi và Phượng Tổ nghiền ép.

Nhìn tình hình trước mắt, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ bị trấn áp hoàn toàn.

Thế là, Hồng Quân lập tức bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, muốn nhúng tay vào, giúp Chuẩn Đề và Thông Thiên hóa giải nguy cơ. 146.

Nhưng lão còn chưa kịp ra tay, thân ảnh bá đạo của Đế Tôn đã xuất hiện trước mặt, toàn thân tỏa ra khí thế uy nghiêm như núi như biển, tạo cho người khác cảm giác áp bức mãnh liệt.

"Hồng Quân, đối thủ của ngươi hiện tại là Bản đế, vậy nên tốt nhất đừng nhúng tay vào trận chiến!" Đế Tôn giọng điệu nhàn nhạt nói.

Y không trực tiếp ra tay, chỉ dùng khí thế trấn trụ Hồng Quân.

Hồng Quân không động, y cũng không động!

Dù sao trước đó y đã chiến thắng Dương Mi vốn mạnh hơn Hồng Quân, nên chỉ đối phó với Hồng Quân, y có chút cảm thấy nhàm chán, không hề có chút hứng thú nào.

Chỉ cần Phượng Tổ, Thường Hi và bốn nữ nhân khác chiến thắng Tam Thanh và Chuẩn Đề, trận đấu này coi như thắng!

Nhưng, Đế Tôn có thể vững như Thái Sơn, Hồng Quân lại không thể.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Chuẩn Đề và Thông Thiên bị đánh cho liên tục bại lui, trong lòng càng thêm nóng như lửa đốt, làm sao có thể nhịn được không ra tay.

"Cũng được, lần trước không có cơ hội, hôm nay để bần đạo tự mình lĩnh giáo thủ đoạn của đạo hữu!" Hồng Quân lạnh lùng nói.

Lần trước bị Phượng Tổ kìm chân, lão không hề giao thủ chính diện với Đế Tôn, nên trong lòng không cho rằng mình không đánh lại được Đế Tôn, thua Đế Tôn chỉ có Dương Mi, chứ không phải lão!

Lão tự nhận mình nắm giữ thánh khí giáo hóa là Tạo Hóa Ngọc Điệp, lại giảng đạo ở Tử Tiêu Cung để thu thập khí vận, tốc độ tu luyện nhanh hơn Thánh Nhân bình thường không ít, chưa biết chừng có thể cùng Đế Tôn phân cao thấp.

"Vậy Bản đế cho ngươi một cơ hội, xem những năm qua ngươi có tiến bộ gì không!" Đế Tôn không quan tâm nói.

Hồng Quân nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, thu thập khí vận, tốc độ tu luyện quả thực nhanh hơn Thánh Nhân bình thường, nhưng tinh thần vũ trụ trong cơ thể y ẩn chứa vô tận thiên địa chí lý, khiến tốc độ tu luyện của y còn nhanh hơn.

Vì vậy, Hồng Quân muốn chiến thắng y, thật sự là si tâm vọng

tưởng.

Tất nhiên, Hồng Quân không biết những điều này, lão tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba ngàn thiên đạo pháp tắc hóa thành ba ngàn con rồng thần pháp tắc, quấn quanh bốn phía, làm nổi bật lên vẻ uy nghiêm vô thượng của lão, phảng phất như chúa tể của trật tự.

Dưới sự điều khiển của lão, ba ngàn kim long pháp tắc điên cuồng gào thét, mang theo áp lực cực kỳ đáng sợ, gầm rú lao về phía Đế Tôn.

Đế Tôn thần sắc bình tĩnh, tâm niệm vừa động, Vạn Tượng Tinh Thần Đồ hiện ra sau lưng, trong sát na bùng phát ức vạn đạo tinh quang rực rỡ, khiến Đế Tôn phảng phất như đang ở giữa tinh không vô ngần.

Không, không phải phảng phất, mà chính là như vậy!

Chỉ thấy ức vạn đạo phù văn từ Vạn Tượng Tinh Thần Đồ lao ra, hóa thành ức vạn vì sao, lơ lửng quanh Đế Tôn, tỏa ra uy áp tuyên cổ mênh mông, khiến người ta cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Đế Tôn như một đế vương của các vì sao, cai quản ức vạn tinh thần.

Dưới ý chí của y, ức vạn tinh thần cuồn cuộn chuyển động, ngưng tụ thành ba ngàn con rồng tinh thần trong hư không hỗn độn.

Thân rồng do các vì sao tuyên cổ ngưng tụ thành, khí thế không biết đáng sợ đến mức nào, còn đáng sợ hơn cả ba ngàn con rồng pháp tắc của Hồng Quân.

"Ngươi có ba ngàn kim long pháp tắc, Bản đế có ba ngàn tinh thần chi long, xem ai lợi hại hơn!" Đế Tôn bá khí cương liệt nói.

Ba ngàn pháp tắc tuy trông có vẻ mạnh mẽ, nhưng chỉ cần không cứng rắn bằng tinh thần chi long, thì đều là rác rưởi!

Lời vừa dứt, y lập tức điều khiển ba ngàn tinh thần chi long nghiền ép về phía ba ngàn con rồng pháp tắc của Hồng Quân, nhanh chóng va chạm với ba ngàn kim long pháp tắc của lão.

Chương 243

"Ầm ầm ầm!" Kim long pháp tắc của Hồng Quân lập tức bùng phát sức mạnh pháp tắc cường đại, muốn xâm thực và tàn phá tinh thần chi long của Đế Tôn.

Sức mạnh pháp tắc là sức mạnh mạnh nhất dưới Thiên Đạo, ngay cả các vì sao cũng không thể ngăn cản.

Nhưng, tinh thần chi long của Đế Tôn sẽ không cho đối phương cơ hội xâm thực.

Dưới ý chí của Đế Tôn, những vì sao tuyên cổ tạo thành từng con tinh thần chi long trực tiếp nổ tung, bùng phát ra năng lượng cực kỳ kinh khủng.

Tất nhiên, năng lượng từ một vì sao tuyên cổ nổ tung chắc chắn không thể sánh được với ba ngàn kim long pháp tắc của Hồng Quân.

Nhưng, tạo thành ba ngàn đạo tinh thần chi long là ức vạn vì sao tuyên cổ!

Trung bình, mỗi đạo tinh thần chi long có ba vạn vì sao tuyên cổ.

Ba vạn vì sao tuyên cổ nối tiếp nhau, không ngừng nổ tung va chạm vào ba ngàn kim long pháp tắc!

Nói cách khác, ba ngàn kim long pháp tắc sẽ bị năng lượng kinh khủng của cảnh giới Hỗn Nguyên va chạm trọn vẹn ba vạn lần.

Ngay cả khi đó là sức mạnh yếu nhất của cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ba ngàn kim long pháp tắc cũng không chịu nổi!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ba ngàn tinh thần chi long còn chưa nổ tung được một nửa, ba ngàn kim long pháp tắc đã mình đầy

thương tích, hình thể sụp đổ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến!

"Gào!

Gào!

Gào!" Những tiếng gào thét bi thảm vô cùng vang vọng trong hư không hỗn độn, đó là ba ngàn kim long pháp tắc của Hồng Quân đang đau đớn kêu la.

Dưới thế công mãnh liệt của ba ngàn tinh thần chi long của Đế Tôn, chúng hoàn toàn không thể chống cự.

Cuối cùng, dưới sức mạnh kinh hoàng của từng vì sao tuyên cổ nổ tung, chúng không ngừng vỡ nát trong tiếng gào thét thê lương, hóa thành hư vô!

"Tên ma đầu này sao lại mạnh đến thế!" Sắc mặt Hồng Quân lập tức trở nên khó coi, trên trán thậm chí còn rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là chỗ dựa lớn nhất của lão, ba ngàn pháp tắc lại là đòn tấn công mạnh nhất.

Dưới pháp tắc, tất cả đều là con kiến.

Lão vốn nghĩ rằng, chiêu này dù không thể đánh bại Đế Tôn, ít nhất cũng có thể đánh ngang tay.

Nhưng không ngờ, đòn tấn công của Đế Tôn lại mạnh mẽ đến vậy, hoàn toàn dùng sức mạnh của các vì sao để phá địch, quả là một tên vũ phu.

Bây giờ chiêu mạnh nhất đã bị Đế Tôn phá giải, những chiêu thức khác cũng không cần dùng đến nữa.

Dùng ra cũng chỉ mất mặt, vô ích cho Đế Tôn cơ hội tấn công.

“Hồng Quân, xem ra ngươi chỉ có đến thế!” Đế Tôn nhàn nhạt cười nói.

Hồng Quân ngừng thi triển công kích, y cũng không thừa thắng truy kích, chắp tay đứng trước mặt Hồng Quân.

Dù sao cũng cùng cảnh giới, muốn trực tiếp giết chết đối phương về cơ bản là không thể.

Đặc biệt Hồng Quân là Thiên Đạo Thánh Nhân lại còn là người phát ngôn của Thiên Đạo, càng khó để giết chết hoàn toàn.

Trừ khi y có thể thực sự tạo thành thế nghiền ép đối với Hồng Quân, nếu không thì không cần thiết lãng phí tinh lực.

Dù sao, tác dụng của y là trấn trụ Hồng Quân, để Hồng Quân không ra tay là được.

Chỉ cần Hồng Quân không ra tay, trận đại chiến của các cường giả chứng đạo này, Thiên Đình thắng chắc!

“Ma đầu, đừng có ngông cuồng, tà không thắng chính, bần đạo là Thiên Đạo Thánh Nhân, đệ tử của bần đạo cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, các ngươi bất kính Thánh Nhân, chính là bất kính Thiên Đạo, sớm muộn gì cũng sẽ gặp ác quả!” Hồng Quân tức giận nói.

Trong lòng lão cảm thấy vô cùng uất ức, vốn là người phát ngôn của Thiên Đạo, lão phải ở trên cao, nhìn xuống chúng sinh, được chúng sinh thành kính cúi đầu.

Nhưng vì Đế Tôn, hiện tại lão ở Hồng Hoang đại lục căn bản không có chút uy tín nào, thật khó chịu.

Chương 244

Khó chịu hơn nữa là, lão đánh không lại Đế Tôn, chỉ có thể võ mồm phát tiết một chút.

"Bản đế lấy sức mạnh để chứng đạo, vì vậy, Bản đế chỉ tin vào sức mạnh!" Đế Tôn khinh thường nhìn Hồng Quân nói.

Y chẳng thèm để ý đến lời võ mồm của Hồng Quân, nếu bất kính Thánh Nhân là bất kính Thiên Đạo, sẽ gặp ác quả, vậy thì còn tranh đấu với Hồng Quân làm cái quái gì, trực tiếp đầu hàng là xong.

Phe Hồng Quân toàn là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đình của y còn là Thiên Đế cơ mà!

"Ngươi...," Hồng Quân kinh ngạc và tức giận nhìn Đế Tôn, không ngờ Đế Tôn lại nói ra những lời to gan như vậy.

Ít nhất, với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, lão tuyệt đối không dám nói rằng chỉ tin vào sức mạnh.

Lão muốn phản bác Đế Tôn, nhưng thực lực không bằng Đế Tôn, bị Đế Tôn làm cho nghẹn họng nửa ngày không nói nên lời.

"Nếu đã như vậy, vậy để bần đạo cũng lĩnh giáo lại thủ đoạn của Thiên Đế!" Lúc này, một giọng nói vang lên trong hư không, ngay sau đó không gian nứt ra một cánh cửa, Dương Mi với ánh mắt ngưng trọng bước ra từ phía sau cánh cửa không gian.

Y vẫn luôn quan sát trận đại chiến này trong bóng tối, thấy cục diện không ổn, liền quả quyết chọn cách đứng ra liên thủ với Hồng Quân.

Nếu không, e rằng sẽ bỏ lỡ cơ hội, phe của Hồng Quân sẽ bị Đế Tôn trấn áp hoàn toàn.

Như vậy, đối với y cũng không có chút lợi ích nào.

Môi hở răng lạnh, đạo lý này y hiểu.

Hồng Quân có chút ngạc nhiên, năm xưa lão và Dương Mi đã giải tán liên minh, không ngờ Dương Mi lại đứng ra giúp đỡ vào lúc này.

"Được!

Vậy thì cùng lên đi!" Đế Tôn nhàn nhạt nói.

Y không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của Dương Mi, ít nhất y không hề biết chuyện liên minh giữa Hồng Quân và Dương Mi đã giải tán.

Vì vậy, y vẫn luôn đề phòng Dương Mi liên thủ với Hồng Quân.

Trước đó đã đánh bại Hồng Quân, bây giờ Dương Mi đến, vậy thì cùng nhau đánh bại luôn một thể.

"Ma đầu dám ngông cuồng, hôm nay nhất định sẽ trấn áp ngươi!" Hồng Quân lớn tiếng nói.

Được Dương Mi hỗ trợ, lòng tin của lão không khỏi tăng mạnh, nói chuyện cũng có khí thế hơn.

Lão không tin, một mình lão đối phó không được Đế Tôn, bây giờ cùng Dương Mi liên thủ hai người cũng không đối phó được Đế Tôn.

Lời vừa dứt, lão lại một lần nữa tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba ngàn pháp tắc phù văn bay đầy trời, phá vỡ hư không, lại một lần nữa ngưng tụ thành ba ngàn đạo kim long pháp tắc, xông về phía Đế Tôn.

Lão cũng biết thực lực của Đế Tôn quá mạnh, nên quả quyết chọn cách ra tay trước để chiếm ưu thế.

Bên kia, Dương Mi cũng vậy, hai tay tỏa ra khí tức pháp tắc kinh khủng, trực tiếp xé rách hai khe nứt không gian, phẳng phất như hai con độc long, lao về phía Đế Tôn.

Đế Tôn thần sắc không đổi, tâm niệm vừa động, ức vạn vì sao lại một lần nữa lơ lửng bên cạnh, bảo vệ y ở trung tâm.

Sau đó, y nhanh chóng sắp xếp các vì sao thành từng "bức tường" phòng ngự khổng lồ, chặn trước mặt Hồng Quân và Dương Mi!

"Phanh!

Phanh!

Phanh!" Những tiếng nổ kinh hoàng không ngừng vang lên.

Ba ngàn kim long pháp tắc của Hồng Quân và khe nứt không gian của Dương Mi hung hãn va chạm vào ma trận tinh thần của Đế Tôn, làm cho từng vì sao tuyên cổ bị đánh nát và nổ tung.

Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trong ma trận tinh thần đó, từng "bức tường" phòng ngự nối tiếp nhau, không ngừng ngăn chặn đòn tấn công của Dương Mi và Hồng Quân.

Đế Tôn đứng sau ma trận tinh thần, không hề bị tổn thương chút nào.

Chương 245

"Hồng Quân đạo hữu, ngươi chủ công phía trước, bần đạo chủ công phía sau!" Dương Mi ánh mắt ngưng trọng nói.

Y muốn cùng Hồng Quân trước sau giáp công Đế Tôn, như vậy sẽ tạo ra uy hiếp lớn hơn đối với Đế Tôn.

Nếu không, cả hai đều đứng ở phía trước Đế Tôn, Đế Tôn muốn thi triển phòng ngự sẽ rất dễ dàng.

"Đạo hữu cứ đi, nơi này có bần đạo!" Hồng Quân lập tức gật đầu nói.

Tuy đứng ở phía trước Đế Tôn áp lực lớn hơn phía sau, nhưng lão càng hy vọng có thể cùng Dương Mi liên thủ đánh bại Đế Tôn.

Như vậy, cảm giác như đã đánh bại Đế Tôn một cách chính diện.

Thế là, Dương Mi nhanh chóng di chuyển, lướt ra sau lưng Đế Tôn.

Không gian pháp tắc lại một lần nữa được thi triển, từng khe nứt không gian kinh khủng vô cùng mở ra từ trước mặt y, như từng con độc long, lao về phía Đế Tôn.

Chỉ trong khoảnh khắc, đã có hàng trăm hàng nghìn con độc long xuất hiện, tỏa ra khí tức hủy diệt.

Bên kia, Hồng Quân cũng thúc đẩy Tạo Hóa Ngọc Điệp đến cực hạn, từng con kim long pháp tắc kinh khủng hiện ra, ánh mắt khinh miệt, sát khí đằng đằng, tiếp tục lao về phía Đế Tôn.

"Hừ!

Đến hay lắm!" Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, cũng thúc đẩy Vạn

Tượng Tinh Thần Quyết đến cực hạn.

Lập tức, ức vạn vì sao trong cơ thể y bùng phát thần quang rực rỡ vô cùng, toàn bộ tinh thần vũ trụ phảng phất như sống lại, bùng phát ra ý chí đại vũ trụ kinh hoàng và sức mạnh vô thượng.

Dưới sự gia trì của ý chí và sức mạnh đáng sợ đó, vô cùng vô tận các vì sao tuyên cổ xuất hiện xung quanh Đế Tôn.

So với trước đây, những vì sao tuyên cổ này càng mạnh mẽ hơn, càng kiên cố không thể phá vỡ hơn.

Dưới sự thúc đẩy của ý chí Đế Tôn, ức vạn vì sao tuyên cổ lập tức chia làm hai nhóm trước sau, hóa thành hai đại ma trận tinh thần, đi ngăn chặn đòn tấn công của Dương Mi và Hồng Quân.

Tuy thực lực của y cao hơn Dương Mi và Hồng Quân, nhưng đối mặt với đòn tấn công liên hợp của hai đại cường giả, y cũng không hề sơ suất khinh địch, cẩn thận áp dụng biện pháp phòng thủ.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Dương Mi và Hồng Quân thực lực quả thực mạnh mẽ, dưới sự giáp công trước sau, đã mang đến cho Đế Tôn không ít áp lực.

Các vì sao tuyên cổ nổ tung ngày càng nhanh và mạnh, Đế Tôn buộc phải tập trung toàn bộ tâm thần để ngưng tụ nhiều vì sao hơn để chống cự.

Trong tình huống như vậy, mặc cho Dương Mi và Hồng Quân thay đổi chiêu thức, họ vẫn không thể tạo ra thêm uy hiếp nào đối với Đế Tôn.

Ngược lại, họ lại bị Đế Tôn kìm chân ở đây, không thể đi chi viện cho Chuẩn Đề và Thông Thiên.

Theo thời gian trôi đi, Chuẩn Đề và Thông Thiên cuối cùng cũng không thể chống đỡ được đòn tấn công của Phượng Tổ và Thường Hi, hai cường giả Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ.

"Vỡ cho bản cung!" Phượng Tổ quát lạnh một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm bùng phát vô số kiếm mang, cuối cùng cũng chém vỡ lớp phòng ngự của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ của Chuẩn Đề.

Không còn Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Chuẩn Đề lập tức hoảng loạn, tay chân luống cuống, dùng Thất Bảo Diệu Thụ để chống đỡ Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm sắc bén đến mức nào, sao có thể bị một cây Thất Bảo Diệu Thụ cỏn con ngăn cản được.

Chỉ trong nháy mắt, Thất Bảo Diệu Thụ đã bị Phượng Tổ dùng Tru Tiên Tứ Kiếm chém loạn xạ, chém đến mức tất cả cành cây của Thất Bảo Diệu Thụ đều bị chặt hết, biến nó thành một cây gậy trơ trụi!

"Phụt!" Thất Bảo Diệu Thụ là chí bảo thành Thánh của Chuẩn Đề, tâm thần tương liên với y.

Bây giờ bị Phượng Tổ làm trọng thương, Chuẩn Đề đương nhiên cũng không dễ chịu, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu.

Thừa lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi!

Đã phá được phòng ngự của Chuẩn Đề, Phượng Tổ đương nhiên sẽ không cho Chuẩn Đề bất kỳ cơ hội nào để thở dốc.

Chương 246

Tru Tiên Tứ Kiếm tỏa ra sát cơ vô cùng, phong tỏa tứ phía tám hướng của Chuẩn Đề, khiến y không còn đường lui.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt hoảng hốt của Chuẩn Đề, Tru Tiên Tứ Kiếm bùng phát ra từng đạo kiếm mang kinh hoàng, chém vào người y.

"Phanh!" Như pháo hoa nổ tung, thân thể Thánh Nhân của Chuẩn Đề trực tiếp bị Tru Tiên Tứ Kiếm chém nát, hóa thành ức vạn điểm sáng, không ngừng tan biến trong hư không.

Trong phút chốc, các Thánh Nhân phe Tử Tiêu Cung đều ngây người.

Bởi vì Chuẩn Đề là Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà bây giờ, vị Thánh Nhân này, đã bị Phượng Tổ chém giết!

Dù nguyên thần của Thánh Nhân ký thác vào Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử, nhưng dù sao đây cũng chỉ là lời của Hồng Quân, chưa từng được thực tế chứng minh.

Vì vậy, vào giây phút này, bất kể là Lão Tử, Nguyên Thủy hay Thông Thiên, trong lòng đều cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí là hoảng sợ.

Ánh mắt họ chăm chú nhìn vào vị trí Chuẩn Đề thân vẫn, muốn xem Chuẩn Đề có thể sống lại tại chỗ hay không.

Nếu không thể sống lại, vậy chứng tỏ Thánh Nhân không thực sự bất tử, họ sẽ quả quyết chọn cách chuồn đi.

Cuối cùng, dưới ánh mắt lo lắng bất an vô cùng, Chuẩn Đề cuối cùng đã sống lại.

Y dùng nguyên thần ký thác trong dòng sông Thiên Đạo để ngưng tụ lại một thân thể Thánh Nhân, xuất hiện trước mặt mọi người.

"Tốt!

Tốt!

Xem ra quả nhiên Thánh Nhân bất tử!" Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức thở phào nhẹ nhõm, lòng cũng yên ổn lại.

Theo họ thấy, đã bất tử bất diệt, vậy thì không có gì phải sợ, dù đánh không lại cũng không sao.

Không chỉ Tam Thanh nghĩ vậy, Chuẩn Đề vừa sống lại cũng nghĩ như thế.

"Ha ha, bần đạo lại sống lại rồi!?" Trên mặt Chuẩn Đề tràn đầy kinh hỉ, thậm chí còn có chút đắc ý.

Nhưng, y nhanh chóng không thể đắc ý được nữa.

Bởi vì lúc này, Phượng Tổ lại một lần nữa ra tay mạnh mẽ, Tru Tiên Tứ Kiếm chém phá hư không, bùng phát vô số kiếm mang đáng sợ, lại một lần nữa chém vào người Chuẩn Đề.

Không có chút bất ngờ nào, thân thể Thánh Nhân của Chuẩn Đề lại một lần nữa bị chém nát.

Chuẩn Đề còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể Thánh Nhân đã lại hóa thành ức vạn điểm sáng, tan biến trong hư không.

"Mẹ nó!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên thấy vậy đều không khỏi mí mắt giật giật, da mặt co giật kịch liệt.

Tuy biết Chuẩn Đề sẽ không bị giết chết, nhưng vừa sống lại đã bị diệt, nhìn thôi cũng thấy thảm.

"Hít!" Nhanh chóng, Chuẩn Đề lại một lần nữa sống lại.

Nhưng, lần này quả nhiên không còn chút đắc ý nào, ngược lại còn nhăn mặt, hít một hơi khí lạnh.

Dù bất tử bất diệt, nhưng vết thương do Tru Tiên Tứ Kiếm để lại trên người y và nỗi đau đớn là thật.

Nếu cứ bị Phượng Tổ chém như vậy, dù có thể không ngừng sống lại, y cũng không chịu nổi.

Nhưng, Phượng Tổ sẽ không khách khí với y, thấy Chuẩn Đề lại sống lại, Phượng Tổ nhíu mày, lại quả quyết thúc đẩy Tru Tiên Tứ Kiếm chém về phía Chuẩn Đề.

"Mẹ nó, ngươi!" Sắc mặt Chuẩn Đề cuồng biến, quả quyết lùi nhanh thân hình, muốn né tránh đòn tấn công của Phượng Tổ.

Nhưng, ngay cả khi có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Thất Bảo Diệu Thụ y cũng không chống đỡ nổi Phượng Tổ, bây giờ tay không tấc sắt, đương nhiên càng không đánh lại được Phượng Tổ.

"Chết thêm lần nữa cho bản cung!" Phượng Tổ quát lạnh một tiếng, truy đuổi Chuẩn Đề không tha, Tru Tiên Tứ Kiếm nhanh chóng lại phong tỏa quanh thân Chuẩn Đề, khiến y không còn đường lui.

Sau đó, vô số kiếm mang Tru Tiên lại chém vào người Chuẩn Đề.

Thân thể Thánh Nhân của Chuẩn Đề như đồ sứ vỡ ra từng vết nứt, ánh sáng xuyên qua các vết nứt, rồi ầm một tiếng vỡ tan.

Chương 247

Không chỉ Chuẩn Đề, gần như cùng lúc, Thường Hi thúc đẩy Thí Thần Thương, cũng phá vỡ mọi phòng ngự của Thông Thiên, hung hăng chém vào người y.

"A!" Thông Thiên lập tức phát ra một tiếng hét thảm, thân thể Thánh Nhân cũng bị trọng thương.

Mũi thương của Thí Thần Thương bùng phát sức mạnh cuồn cuộn, trực tiếp thâm nhập vào cơ thể Thông Thiên, tàn phá điên cuồng bên trong.

Đây đều là sức mạnh sát phạt của Thí Thần Thương, hung hãn vô cùng, ngay cả Thông Thiên là Thánh Nhân cũng khó lòng chống đỡ.

Nhanh chóng, sức mạnh sát phạt vô tận hội tụ trong cơ thể y, rồi đột nhiên nổ tung, trực tiếp làm thân thể Thánh Nhân của Thông Thiên nổ tung như hoa.

"Phanh!" Như pháo hoa nở rộ, Thông Thiên cũng bị Thường Hi chém giết thành công.

Tất nhiên, Thông Thiên là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng có thể sống lại.

Không lâu sau, Thông Thiên cũng dựa vào nguyên thần ký thác trong dòng sông Thiên Đạo để ngưng tụ lại thân thể, xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng, giống như Phượng Tổ đối với Chuẩn Đề, Thường Hi thấy Thông Thiên vừa sống lại, lập tức lại thúc đẩy Thí Thần Thương, với thế sét đánh không kịp bưng tai, lại một lần nữa chém vào người Thông Thiên.

“Phanh!” Thông Thiên phản ứng không kịp, cũng lại một lần nữa bị Thường Hi chém diệt.

Đây chỉ là bắt đầu, dù sao Thường Hi có thể chém giết Thông Thiên hai lần, thì tự nhiên có thể tiếp tục chém giết lần thứ ba, lần thứ tư.

Bất kể Thông Thiên trốn đi đâu, nàng cũng có thể chém giết mãi.

Trong sát na, hư không hỗn độn không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết của Thông Thiên và Chuẩn Đề.

“Tam đệ!” Lão Tử và Nguyên Thủy lập tức lo lắng hét lớn, muốn đến giúp Thông Thiên.

Đáng tiếc, Nữ Oa và Hi Hòa hai nàng đã kìm chân họ thật chặt, khiến họ căn bản không có cơ hội đi giải cứu Thông Thiên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thông Thiên bị Thường Hi chém giết hết lần này đến lần khác!

Tất nhiên, ngoài Thông Thiên, còn có Chuẩn Đề, cũng bị Phượng Tổ chém giết hết lần này đến lần khác.

Cảnh tượng nhất thời trở nên lúng túng.

“Thế nào, Hồng Quân, có muốn tiếp tục chiến đấu không?” Đế Tôn không khỏi cười lớn.

Tuy bị Dương Mi và Hồng Quân liên thủ giáp công, nhưng lúc này tâm tình y lại vô cùng sảng khoái.

Thiên Đạo Thánh Nhân thì sao, chẳng phải vẫn bị nữ nhân của y chém giết hết lần này đến lần khác sao!

Thật thống khoái!

Sắc mặt Hồng Quân khó coi, Thông Thiên và Chuẩn Đề là đệ tử của lão, hai người bị không ngừng chém giết, cũng tương đương với

việc tát vào mặt lão.

Nhưng, lão không chịu yếu thế, vẫn cứng miệng nói: "Chiến thì thế nào, Thông Thiên và Chuẩn Đề đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử, các ngươi cũng không thắng được!" Lão đã hoàn toàn liều mạng, cùng lắm thì cứ giằng co với Đế Tôn như vậy.

Như vậy, ít nhất cũng có thể hòa, còn hơn là bị Đế Tôn hành hạ.

"Ừm, ngươi nói không sai, nếu đã như vậy, vậy lần này coi như hòa!" Đế Tôn nhàn nhạt cười nói.

Y không phí lời nhiều với Hồng Quân về phương diện này, theo ý Hồng Quân, định trận đại chiến lần này là hòa.

Nhưng, đây cũng là cơ hội cuối cùng của phe Hồng Quân.

Lần sau, y lại tích lũy thêm một chút, sẽ trấn áp hoàn toàn phe Hồng Quân.

Đây tuyệt đối không phải là lời nói khoa trương, giật gân, mà là sự thật.

Bởi vì thực lực của phe Hồng Quân nhiều nhất cũng chỉ có thế, người cần chứng đạo thành Thánh đều đã chứng đạo thành Thánh, người không thể chứng đạo thành Thánh cũng chỉ vậy.

So với đó, Thiên Đình còn có tiềm lực lớn để khai thác.

Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi ba đại nữ thần tuy đều đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả còn chưa chứng đạo.

Một khi họ cũng có cơ duyên chứng đạo, vậy thì Thiên Đình sẽ lập tức tăng thêm ba đại cường giả chứng đạo, đối với phe Tử Tiêu Cung của Hồng Quân sẽ tạo ra ưu thế áp đảo.

Chương 248

Lúc đó, mới có thể thực sự trấn áp Tam Thanh, Chuẩn Đề và những người khác!

"Được!

Cứ như lời ngươi nói!" Hồng Quân lập tức nói.

Lão cũng không muốn thấy Chuẩn Đề và Thông Thiên bị Phượng Tổ và Thường Hi không ngừng chém giết, nên có thể kết thúc sớm trận đại chiến này, đương nhiên là cầu còn không được.

"Dương Mi, ngươi thì sao?" Đế Tôn liếc mắt nhìn Dương Mi bên cạnh.

"Bần đạo cũng không có ý kiến!" Dương Mi nhanh chóng nói.

Tuy y liên thủ với Hồng Quân đối phó Đế Tôn, nhưng cũng nhận ra thực lực của Đế Tôn quá mạnh, ngay cả khi liên thủ cũng khó mà áp chế được Đế Tôn.

Vì vậy, thay vì tiếp tục một trận đại chiến vô nghĩa, không bằng dứt khoát kết thúc bằng một trận hòa, sau này sẽ tính kế lâu dài.

"Nếu đã như vậy, vậy Bần đế đi trước một bước!" Đế Tôn thu hồi Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, gọi một tiếng với Phượng Tổ, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi bốn nàng, rồi rời khỏi hư không hỗn độn, trở về Thiên Đình.

Phượng Tổ, Nữ Oa và bốn nàng thấy vậy, cũng nhanh chóng theo Đế Tôn rời đi, chỉ để lại Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Chuẩn Đề bốn đại Thánh Nhân không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Chuẩn Đề và Thông Thiên, suýt nữa đã kiệt sức ngã quỵ xuống đất.

Dù sao, nỗi đau do đòn tấn công của Phượng Tổ và Thường Hi gây ra trên người họ là thật, may mà mọi chuyện đã kết thúc.

Cùng lúc đó, tại Hồng Hoang đại lục.

Trong khi các cường giả chứng đạo đại chiến trong hư không hỗn độn, cuộc chiến giữa đại quân Thiên Đình và đại quân Vu tộc cũng không hề dừng lại.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và ba đại hoàng giả vẫn dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đối chiến với hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần do Thập Nhị Tổ Vu triệu hồi.

Tất nhiên, hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần rõ ràng không đánh lại được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng sau đó có Tiếp Dẫn, một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ gia nhập, hai bên mới dần dần giằng co.

Nếu không, chỉ dựa vào Thập Nhị Tổ Vu, e rằng sớm đã bị Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đánh cho tơi bời rồi.

"Thiên Đế đại nhân có chỉ, lần này tạm thời tha cho Vu tộc, nếu có lần sau, nhất định trảm không tha!" Nữ Oa mang theo một đạo ý chỉ của Đế Tôn giáng lâm trên bầu trời Côn Luân Sơn, hạ lệnh cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả.

Đế Tôn đã quyết định kết thúc bằng một trận hòa, kết thúc đại chiến với Hồng Quân và những người khác trong hỗn độn, vậy thì cuộc đấu giữa đại quân Thiên Đình và đại quân Vu tộc tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục.

Vì vậy, y quả quyết hạ lệnh cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người cũng dẫn đại quân Thiên Đình trở về, chờ thời cơ lần sau, sẽ cùng Vu tộc một trận định càn khôn!

"Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" 147.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy ba đại hoàng giả tuy có chút không cam lòng, nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh của Đế Tôn mà thu quân, thu hồi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thập Nhị Tổ Vu và Tiếp Dẫn cũng đầy nghi hoặc, nhưng lúc này họ chỉ mong đại quân Thiên Đình lui đi, căn bản không dám ngăn cản.

Đến đây, trận đại chiến giữa Thiên Đình và Vu tộc tạm thời kết thúc.

"Kết thúc rồi sao?" Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Minh Hà và các đại năng đỉnh cấp khác không khỏi nhìn nhau, không rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Trận đại chiến này, rốt cuộc là phe Thiên Đình của Đế Tôn thắng, hay phe Tử Tiêu Cung của Hồng Quân thắng.

Không chỉ vậy, Thập Nhị Tổ Vu và Tiếp Dẫn cũng mơ hồ.

Tình trạng này kéo dài cho đến khi Tam Thanh và Chuẩn Đề xuất hiện.

Đại chiến hỗn độn kết thúc, Dương Mi và Hồng Quân ai về nhà nấy, nhưng Tam Thanh và Chuẩn Đề phải trở về Hồng Hoang đại lục.

Thế là, Thập Nhị Tổ Vu và Tiếp Dẫn đều căng thẳng nhìn về phía Tam Thanh và Chuẩn Đề, hy vọng có thể nghe được một tin tốt từ miệng họ.

Họ hy vọng được nghe rằng, phe Tử Tiêu Cung đã thắng, Thiên Đình đã thua, vì vậy Đế Tôn mới cho Đế Tuấn và những người khác dẫn đại quân Thiên Đình rút lui.

Tuy nhiên, họ nhanh chóng thất vọng.

Trên mặt Tam Thanh và Chuẩn Đề không hề lộ ra một tia vui mừng chiến thắng nào, ngược lại, ai nấy đều âm trầm như nước,

phảng phất như bị người khác nợ một món tiền lớn chưa trả.

Chương 249

Đặc biệt là Thông Thiên và Chuẩn Đề, toàn thân tỏa ra sát khí đen kịt, mắt tóe lửa giận, dường như có thể ăn thịt người.

Tuy trận đại chiến kết thúc với kết quả hòa, nhưng hai người họ quả thực đã bị hành hạ, bị chém giết hết lần này đến lần khác.

Đối với họ mà nói, đây là một thất bại thảm hại, đương nhiên không có sắc mặt tốt.

Thập Nhị Tổ Vu và Tiếp Dẫn thấy vậy, lập tức hiểu ra, bất kể phe Thiên Đình của Đế Tôn có thắng hay không, phe của họ chắc chắn không thắng.

"Ai, sư đệ, chúng ta về Linh Sơn trước đi!" Tiếp Dẫn thở dài nói.

Giúp Thập Nhị Tổ Vu chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình, y tiêu hao khá nhiều, lại thêm cường giả chứng đạo phe mình thua, khiến tâm trạng y sa sút, không có hứng thú ở lại Côn Luân Sơn lâu.

"Vâng, sư huynh!" Chuẩn Đề thần sắc ảm đạm gật đầu, cùng Tiếp Dẫn trực tiếp trở về Tây phương Linh Sơn.

Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu cũng không nói nhiều, trực tiếp ai về nhà nấy.

À, xin lỗi, Tam Thanh hiện tại không có nhà.

Đạo trường của họ trong trận đại chiến trước đó đã bị hủy diệt hoàn toàn, bây giờ cần phải xây dựng lại đạo trường.

Cùng lúc đó, ở một bên khác, tại Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình.

“Vi thần bái kiến Thiên Đế đại nhân!” Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả cung kính hành lễ phục mệnh với Đế Tôn.

“Miễn lễ!” Đế Tôn ngồi trên long ỷ nhàn nhạt nói.

“Đa tạ Thiên Đế đại nhân!” Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả đứng dậy, nhưng đều mang vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Rõ ràng, tuy họ tuân theo mệnh lệnh của Đế Tôn dẫn đại quân Thiên Đình rút lui, không tiếp tục giao chiến với Thập Nhị Tổ Vu, nhưng trong lòng, họ không hiểu tại sao lại phải rút lui.

Chẳng lẽ, trong đại chiến hỗn độn đã thua?

Nhưng không nên như vậy!

“Chắc trong lòng các ngươi có thắc mắc, tại sao lại để các ngươi rút lui?” Đế Tôn cười nhạt hỏi.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người đều để tâm sự hiện rõ trên mặt, chỉ cần nhìn thoáng qua là biết.

“Thiên Đế minh xét, vi thần bọn thần quả thực có thắc mắc!” Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy đều cung kính trả lời.

“Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Thiên Đạo Thánh Nhân có nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, dù bị chém giết nhiều lần, nhưng có thể vô hạn sống lại!” Đế Tôn mở miệng giải thích.

Y chuẩn bị sắp xếp cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả chứng đạo Hỗn Nguyên, nên đương nhiên sẽ không giấu họ chuyện này.

Nghe vậy, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy lập tức đều

hưng phấn.

Từ lời của Đế Tôn, họ đã hiểu ra, trong đại chiến của các cường giả chứng đạo ở hỗn độn, phe Thiên Đình đã thắng.

Cường giả chứng đạo của Thiên Đình không chỉ đánh bại Thiên Đạo Thánh Nhân phe Tử Tiêu Cung của Hồng Quân, mà thậm chí còn chém giết đối phương nhiều lần.

Chỉ vì đối phương có đặc tính nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt, mới giữ được thế hòa.

Nếu không, sớm đã trấn áp phe Thánh Nhân của Hồng Quân rồi.

Nhưng dù vậy, cũng chứng tỏ địa vị của Thiên Đình không thể lay chuyển!

"Thiên Đế đại nhân uy vũ!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả lập tức lớn tiếng ca ngợi.

Dừng một chút, họ lại mở miệng hỏi: "Nhưng, Thiên Đế đại nhân, chẳng lẽ vì Thánh Nhân bất tử bất diệt, mà chúng ta từ bỏ việc trấn áp họ sao?" "Đương nhiên không!" Đế Tôn không chút do dự nói.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kích động của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, y đã nói ra toàn bộ kế hoạch.

"Sở dĩ hiện tại không thể trấn áp họ, là vì số lượng cường giả chứng đạo của Thiên Đình không đủ, vì vậy Bản đế định sắp xếp cho các ngươi chứng đạo, đợi khi các ngươi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, liền có thể cùng Bản đế trấn áp toàn bộ bọn họ!" "Bọn thần... bọn thần cũng có thể chứng đạo?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả không khỏi lộ vẻ kinh hỉ, ánh mắt tràn đầy kích động.

Chương 250

Họ không ngờ, đằng sau việc Đế Tôn cho họ dẫn đại quân rút lui, lại có chuyện tốt như vậy đang chờ.

Phải biết rằng, kể từ khi Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi ba nàng lần lượt chứng đạo Hỗn Nguyên, họ đã luôn trông mong Đế Tôn cũng có thể ban cho cơ duyên chứng đạo.

Bây giờ, cuối cùng cũng đã chờ được.

Phượng Tổ, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi bốn nàng cũng mỉm cười, cảm thấy vô cùng vui mừng trước việc này.

Một khi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người toàn bộ chứng đạo, thực lực của Thiên Đình chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Lúc đó, Hồng Hoang đại lục sẽ chỉ có một tiếng nói duy nhất là của Thiên Đình.

Họ cũng vô cùng mong chờ điều này.

"Vi thần xin bái tạ Thiên Đế đại nhân trước!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả không chút do dự, lập tức cung kính hành lễ bái tạ Đế Tôn.

Sau đó, họ đều căng thẳng và mong chờ nhìn Đế Tôn, chờ đợi Đế Tôn nói cho họ biết làm thế nào để chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Không cần đa lễ, tiếp theo Bản đế sẽ nói cho các ngươi biết làm thế nào để chứng đạo!" Đế Tôn mỉm cười, không hề úp mở.

Phượng Tổ, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi bốn đại nữ thần cũng đều nhìn về phía Đế Tôn, trong lòng tò mò Đế Tôn sẽ sắp xếp như thế nào.

“Giống như Nữ Oa và Hi Hòa, cơ duyên chứng đạo của các ngươi đều ở Nhân tộc!” Đế Tôn trước hết nói thẳng.

Rõ ràng, y muốn để Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy đi chứng đạo nghiệp vị Nhân Hoàng ở Nhân tộc, như vậy, họ có thể lập tức chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

“Nhân tộc?” Trên mặt Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy đều lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra lại thần kỳ đến vậy.

Không chỉ giúp Nữ Oa chứng đạo, giúp Hi Hòa chứng đạo, bây giờ xem ra còn có thể giúp cả ba người họ chứng đạo, thật không thể tin nổi.

“Không sai!

Nhân tộc là tiên thiên đạo thể, trời sinh có đại khí vận, các ngươi được sắc phong làm hoàng giả Thiên Đình, đã dùng hết khí vận của Thiên Đình, vì vậy cần phải tìm kiếm khí vận khổng lồ từ nơi khác để chứng đạo, mà Nhân tộc chính là lựa chọn tốt nhất!” Đế Tôn nghiêm túc giải thích.

Hiện tại Thiên Đình đã tập trung toàn bộ khí vận khổng lồ của Yêu tộc trên Hồng Hoang đại lục, những khí vận này đều dùng để hỗ trợ các cường giả Thiên Đình tu luyện, không còn dư thừa.

Vì vậy, chỉ có hội tụ khí vận của Nhân tộc, mới có thể khiến tu vi của các cường giả Thiên Đình tiến thêm một bước.

“Dám hỏi Thiên Đế đại nhân, chúng thần cần phải làm như thế nào?” Đế Tuấn lập tức hỏi.

Đế Tôn đã chỉ rõ Nhân tộc có đại khí vận, họ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.

“Nhân tộc hiện tại đang ở giai đoạn nguyên thủy, chưa thực sự

phát triển, vì vậy Bản đế định sắc phong ba vị Nhân Hoàng trong Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc phát triển, trở thành một chủng tộc hùng mạnh của Hồng Hoang!

Vào ngày ba vị Nhân Hoàng công thành viên mãn, cũng là lúc các ngươi chứng đạo Hỗn Nguyên!" Đế Tôn trả lời ngắn gọn.

"Ý của Thiên Đế đại nhân là để chúng thần đi làm Nhân Hoàng của Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc quật khởi sao?" Đế Tuấn xác nhận lại.

"Không sai, các ngươi là hoàng giả của Thiên Đình, nếu lại là Nhân Hoàng của Nhân tộc, hai thứ cộng hưởng, chắc chắn sẽ chứng đạo!" Đế Tôn nghiêm túc gật đầu.

"Vậy chúng thần có cần phải chuyển thế thành Nhân tộc không?" Đế Tuấn trịnh trọng hỏi.

Đã là Nhân Hoàng của Nhân tộc, vậy cần phải có thân phận Nhân tộc mới được công nhận, làm hoàng giả của Thiên Đình đương nhiên đã hiểu rõ điều này.

"Không cần như vậy, ba người các ngươi có thể ngưng tụ ra một đạo phân thân tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, chuyển thế thành Nhân tộc là được!" Đế Tôn giọng điệu tùy ý nói.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy đều là thân Chuẩn Thánh, nếu trực tiếp đi chuyển thế luân hồi, vậy thì quá lãng phí.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc, đó cũng là vì đã vẫn lạc trong trận chiến Vu Yêu, chỉ còn lại một đạo tàn hồn.

Nếu không, chắc chắn sẽ không từ bỏ thân Chuẩn Thánh để chuyển thế.

Tương tự, bây giờ Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba

người cũng vậy.

Chỉ cần tách ra một đạo hóa thân, để hóa thân đi chuyển thế chứng đạo thành Nhân Hoàng, sau đó bản tôn và hóa thân hợp nhất, khí vận hoàng giả Thiên Đình và khí vận hoàng giả Nhân tộc cộng hưởng, liền có thể giúp họ lập tức chứng đạo!

Chương 251

"Vi thần bái tạ Thiên Đế đại nhân chỉ điểm!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người vui mừng khôn xiết, lập tức cúi người cảm tạ Đế Tôn.

Lời của Đế Tôn đã giúp họ hiểu rõ con đường chứng đạo, đặc biệt là việc chỉ cần tách ra một đạo hóa thân chuyển thế thành Nhân tộc, càng khiến họ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Rõ ràng, họ cũng không hy vọng phải mạo hiểm từ bỏ thân Chuẩn Thánh để chứng đạo Hỗn Nguyên.

"Nếu đã hiểu rõ, vậy các ngươi về chuẩn bị đi!" Đế Tôn chốt hạ.

Chỉ cần Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người theo chỉ thị của y chuyển thế thành Nhân tộc, trở thành Nhân Hoàng chỉ là chuyện sớm muộn, chứng đạo Hỗn Nguyên cũng vô cùng đơn giản!

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả đã tuân theo ý chỉ của Đế Tôn, lần lượt tách ra một đạo hóa thân, chuẩn bị đi Địa Phủ luân hồi chuyển thế.

Dưới sự thương lượng, vị trí Nhân Hoàng đầu tiên, đã được nhường cho Đế Tuấn.

"Hai vị ngự đệ, bản hoàng đành cung kính không bằng tuân mệnh!" Đế Tuấn chắp tay cảm tạ Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy, nếu không phải Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy nhường, y chưa chắc đã giành được vị trí Nhân Hoàng đầu tiên.

Đặc biệt là Phục Hy, dù sao muội muội của Phục Hy là Nữ Oa đã chứng đạo Hỗn Nguyên, lời nói có trọng lượng khá lớn.

Nếu Phục Hy có ý tranh giành, vị trí đầu tiên e rằng không giữ được.

"Đại huynh khách khí!" "Thiên Hoàng khách khí!" Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy lập tức khách khí đáp lễ, và thúc giục Đế Tuấn mau chóng đến Địa Phủ Luân Hồi để cho hóa thân chuyển thế thành Nhân tộc.

Dù sao Đế Tuấn chứng đạo càng sớm, họ cũng có thể sớm chứng đạo hơn.

Đế Tuấn gật đầu, không hề trì hoãn, lập tức đến Quảng Hàn Cung tìm Thường Hi.

Năm xưa Đế Tôn đã chỉ điểm cho Thường Hi thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, trở thành chúa tể Địa Phủ, muốn đi luân hồi chuyển thế, tự nhiên không thể bỏ qua Thường Hi.

"Bản cung đã chờ lâu rồi!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả còn chưa vào Quảng Hàn Cung, Thường Hi đã mỉm cười bước ra nói.

Việc để ba người Đế Tuấn chuyển thế thành Nhân tộc là mệnh lệnh của Đế Tôn, nên nàng đương nhiên sẽ phối hợp hoàn thành mà không hề giữ lại gì.

"Đa tạ Thường Hi nương nương!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả lập tức cúi đầu cảm tạ Thường Hi.

Tuy Thường Hi trước đây là Nguyệt Thần của Thiên Đình, nhưng bây giờ là chúa tể Địa Phủ, và là cường giả chứng đạo, không thể không cung kính.

"Ba vị hoàng giả không cần đa lễ, theo bản cung đi!" Thường Hi mỉm cười, không hề tỏ ra kiêu ngạo, trực tiếp dẫn Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả giáng lâm Luân Hồi Địa

Phủ.

"Bái kiến Thường Hi nương nương!

Bái kiến Thiên Hoàng!" Vừa giáng lâm Địa Phủ, các tu sĩ Ngưu tộc Mã tộc trong Địa Phủ lần lượt cung kính hành lễ với Thường Hi.

Đối với Thường Hi, trong lòng họ đều vô cùng kính trọng.

Nếu năm xưa không phải Thường Hi thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, khiến Địa Phủ được thành lập, họ sẽ không có cơ hội được chọn vào Địa Phủ để quản lý luân hồi của vong hồn.

Những năm qua, vì có công quản lý luân hồi của vong hồn, trên người họ đều nhận được không ít công đức Thiên Đạo, tốc độ tu luyện tăng vọt.

Tất nhiên, người họ cảm kích nhất trong lòng là Đế Tôn.

"Không cần đa lễ!" Thường Hi tùy ý vẫy tay, đỡ tất cả mọi người dậy, xuyên qua đám đông, dẫn Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy đi thẳng đến cầu Nại Hà, trước mặt Lục Đạo Luân Hồi.

"Đây chính là Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Hoàng có thể để phân thân tiến vào Nhân Đạo luân hồi là được!" Thường Hi mỉm cười nói.

"Đa tạ Thường Hi nương nương chỉ điểm!" Đế Tuấn lập tức chắp tay cảm tạ Thường Hi.

Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy hai người cũng vậy, tuy bây giờ họ không để phân thân luân hồi chuyển thế, nhưng sau này chắc chắn sẽ cần.

Vì vậy, cảm tạ trước cho phải phép!

Đế Tuấn sau khi cảm tạ Thường Hi, lập tức tâm niệm vừa động, triệu hồi ra phân thân đã chuyên môn ngưng luyện trong thời gian qua.

"Kiến bản tôn!" Một cường giả có khuôn mặt giống Đế Tuấn đến

bảy tám phần, cũng mặc y bào màu vàng sáng xuất hiện, cung kính cúi đầu với Đế Tuấn.

Rõ ràng, đây chính là một đạo hóa thân do Đế Tuấn tách ra.

Chương 252

“Ta và ngươi vốn là một thể, không cần đa lễ!” Đế Tuấn lập tức mỉm cười đáp lễ.

“Vâng, bản tôn, vậy ta đi trước một bước!” Phân thân của Đế Tuấn mỉm cười nói.

Chuyến đi này là để đến Nhân tộc chứng đạo Nhân Hoàng, nên y nóng lòng muốn sớm luân hồi.

“Đạo hữu cứ đi!” Bản tôn Đế Tuấn gật đầu.

Thế là, phân thân của Đế Tuấn lập tức hóa thành một đạo kim quang, lao vào Nhân Đạo luân hồi, chuyển thế thành Nhân tộc.

Cùng lúc đó, trong lãnh địa của Nhân tộc, đột nhiên xuất hiện dị tượng đầy trời.

Mây trên trời phảng phất như ngọn lửa đang cháy, chiếu rọi cả bầu trời vàng rực.

Vô số đám mây hội tụ, cuối cùng lại ngưng tụ thành hình một con Tam Túc Kim Ô, kim ô dang cánh, che khuất cả bầu trời.

Trong phút chốc, các đại năng tu sĩ của Hồng Hoang đều kinh ngạc.

“Tam Túc Kim Ô hiện thế, không biết là Thiên Đế đại nhân, Thiên Hoàng Đế Tuấn, hay là Đông Hoàng Thái Nhất!” Mọi người đều biết, ở Hồng Hoang có ba con Tam Túc Kim Ô, là Đế Tôn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Vì vậy, chỉ dựa vào Tam Túc Kim Ô, không thể xác định được thân phận của đối phương.

Nhưng, có một điểm có thể khẳng định.

Trận đại chiến giữa Thiên Đình và Vu tộc tuy bề ngoài đã kết thúc, nhưng hành động của Thiên Đình vẫn chưa dừng lại!

"Xem ra Thiên Đế đại nhân lại có kế hoạch rồi, chẳng lẽ muốn sắp xếp cho ba vị hoàng giả còn lại chứng đạo sao?" Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng đỉnh cấp khác không khỏi tự chủ suy đoán.

Dù sao trận đại chiến giữa Thiên Đình và Vu tộc vừa kết thúc có thể nói là đầu voi đuôi chuột, hai bên không hề phân ra thắng bại thực sự.

Điều này khiến mọi người không khỏi nghi ngờ, Đế Tôn muốn sắp xếp cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả toàn bộ chứng đạo.

Nếu vậy, Thiên Đình sẽ có ưu thế áp đảo đối với phe Tử Tiêu Cung, trấn áp hoàn toàn phe Tử Tiêu Cung cũng không phải là chuyện khó.

"Tên ma đầu này, rốt cuộc lại đang giở trò gì!" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh trong lòng cũng kinh hoàng lo sợ, lo lắng mọi chuyện thực sự như họ suy đoán, Đế Tôn muốn sắp xếp cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba đại hoàng giả chứng đạo.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì lần đại chiến hỗn độn tiếp theo, e rằng không chỉ Chuẩn Đề và Thông Thiên bị không ngừng chém giết, mà Lão Tử và Nguyên Thủy e rằng cũng không tránh khỏi vận rủi này.

"Đi, chúng ta đi hỏi sư phụ!" Lão Tử nghiến răng nói.

Họ cần phải biết một số thông tin từ Hồng Quân, để chuẩn bị đầy đủ, tránh bị bất ngờ.

Thế là, Tam Thanh lập tức hóa thành ba đạo lưu quang, bay thẳng

đến Tử Tiêu Cung!

"Sư huynh, đi, chúng ta cũng đến Tử Tiêu Cung hỏi lão sư!" Tại Tây phương Linh Sơn, Chuẩn Đề cũng kéo Tiếp Dẫn đến Tử Tiêu Cung.

Nhanh chóng, năm đại đệ tử của Hồng Quân lại tụ họp tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân mở cửa Tử Tiêu Cung, đón cả năm đại đệ tử vào.

"Sư tôn, tên ma đầu đó lại đang giở trò gì?" Lão Tử lập tức không thể chờ đợi hỏi.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đều chăm chú nhìn Hồng Quân, cảm thấy dù Hồng Quân không đánh lại Đế Tôn, nhưng một số thông tin thì hẳn là biết.

"Tên ma đầu đó chuẩn bị kế hoạch để Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người chứng đạo!" Hồng Quân mặt mày nặng trĩu nói.

Dù sao lão cũng là người phát ngôn của Thiên Đạo, nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, những thiên cơ này vẫn có thể suy ra được.

Sự việc trọng đại, lão cũng không giấu Tam Thanh và những người khác, tránh ảnh hưởng đến cục diện chiến đấu giữa hai bên.

"Cái gì?

Hắn thật sự sắp xếp cho họ chứng đạo sao?" Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều kêu lên, sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Đặc biệt là Thông Thiên và Chuẩn Đề, càng sợ đến mức không nhịn được mà toàn thân run rẩy.

Chương 253

Với thực lực hiện tại của hai bên, họ đã bị không ngừng chém giết, nếu để Thiên Đình tăng thêm ba đại cường giả chứng đạo, thì còn gì nữa.

"Sư tôn, tuyệt đối không thể để hắn thuận lợi chứng đạo!" Lão Tử lập tức nghiến răng nói.

Y hy vọng có thể phá hoại kế hoạch của Đế Tôn, như vậy có thể cứu vãn được thêm một chút thời gian.

"Nếu ngươi là giáo chủ của Nhân giáo, vậy thì chuyện này còn có khả năng, còn bây giờ, ngay cả vi sư cũng bất lực!" Hồng Quân thở dài nói.

Nhân tộc là tiên thiên đạo thể, ẩn chứa đại khí vận, đáng lẽ phải trở thành đại tộc của Hồng Hoang!

Đây là Thiên Đạo đã định, ngay cả lão cũng không thể thay đổi.

Nhân tộc tam hoàng trị thế, dẫn dắt Nhân tộc quật khởi, cũng tương tự như vậy.

Nếu Lão Tử là giáo chủ của Nhân giáo, lão có thể sắp xếp, để người phe mình đến Nhân tộc làm tam hoàng.

Nhưng bây giờ giáo chủ của Nhân giáo là Hi Hòa, toàn bộ Nhân tộc đều bị Đế Tôn nắm chặt trong tay, căn bản không thể xâm nhập, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đế Tôn lập nên tam hoàng, giúp Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người chứng đạo.

"Ý của sư tôn là?" Lão Tử không hiểu hỏi.

Y không hiểu, việc này có liên quan gì đến việc y có phải là giáo chủ của Nhân giáo hay không.

À, y không phải là giáo chủ Nhân giáo, nhưng Nữ Oa cũng không phải, Hồng Quân sao lại nói vậy.

Lão Tử thề thốt sẽ đi giáo hóa Nhân tộc lập giáo thành Thánh, nhưng ai ngờ lại bị người khác hớt tay trên.

"Bởi vì Nhân tộc có đại khí vận, kế hoạch lần này là mượn công đức khí vận của Nhân tộc để chứng đạo, nếu ngươi là giáo chủ Nhân giáo, bần đạo có thể mượn cơ hội này can thiệp, nhưng bây giờ Nhân tộc nằm trong tay tên ma đầu đó, nên bần đạo cũng bất lực!" Hồng Quân bất đắc dĩ giải thích.

Nếu lão cưỡng ép can thiệp, đảm bảo Đế Tôn sẽ gây khó dễ cho lão, rồi lại một trận đại chiến của các cường giả chứng đạo.

"Vậy chúng ta cứ thế trơ mắt nhìn thế lực của tên ma đầu đó tăng cường sao?" Lão Tử nghiến răng ken két.

"Sự việc đã đến nước này, chỉ có thể như vậy, trong thời gian này, các ngươi theo bần đạo tu luyện, Tiếp Dẫn tốt nhất có thể chứng đạo thành Thánh, đồng thời có Thập Nhị Tổ Vu, ta cũng sẽ giúp họ nâng cao tu vi!" Hồng Quân trả lời.

Bên phía Đế Tôn không thể ngăn cản, bây giờ chỉ có thể tăng cường thực lực của phe mình.

Nếu có thể giúp Tiếp Dẫn chứng đạo, đồng thời để thực lực của Thập Nhị Tổ Vu tăng mạnh, triệu hồi ra Bàn Cổ chân thân cảnh giới Hỗn Nguyên, vậy thì có thể liều một phen!

Đương nhiên, đây chính là đối sách của Hồng Quân trong tình thế này.

Nếu Tiếp Dẫn không thể thuận lợi chứng đạo thành Thánh, nếu Thập Nhị Tổ Vu không thể tăng mạnh thực lực để triệu hồi ra chân thân Bàn Cổ cảnh giới Hỗn Nguyên... thì số lượng cường giả chứng

đạo của một phe sẽ ít hơn rất nhiều so với phe Thiên Đình của Đế Tôn, kết quả cuối cùng chỉ có thể là bị phe Thiên Đình của Đế Tôn trấn áp!

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy cảm thấy kế hoạch này không đáng tin, nhưng đây cũng là đối sách duy nhất hiện tại, chỉ có thể làm theo kế hoạch này. "Hồng Quân, ngươi phụ trách dạy dỗ các đệ tử là được rồi, Thập Nhị Tổ Vu cứ giao cho bần đạo đi!" Lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên trong Tử Tiêu Cung, Dương Mi xuất hiện trước mặt mọi người.

Y biết đây là cơ hội cuối cùng để đánh bại Thiên Đình của Đế Tôn, cho nên không thể không hiện thân giúp đỡ phe Hồng Quân.

Nếu không, đợi phe Hồng Quân bị trấn áp, y cũng không thoát khỏi tai họa. "Đa tạ Dương Mi đạo hữu!" Hồng Quân gật đầu nói.

Hắn cũng không khách sáo với Dương Mi, Thập Nhị Tổ Vu không tu luyện nguyên thần, thật sự không hợp với việc tu luyện.

Ngược lại, Dương Mi là Hỗn Độn Ma Thần, lại từng giao đấu với Bàn Cổ, việc chỉ điểm cho Thập Nhị Tổ Vu mang huyết mạch Bàn Cổ là vô cùng thích hợp.

Thế là, Hồng Quân và Dương Mi cứ như vậy thương lượng thỏa đáng, bắt đầu kế hoạch.

Ở một bên khác, dị tượng tại lãnh địa Nhân tộc vẫn tiếp tục.

Một con Tam Túc Kim Ô như mặt trời giăng ngang trời, chiếu rọi khắp ức vạn chư thiên.

Vô số người trong Nhân tộc ngẩng đầu nhìn dị tượng to lớn này, cảm thấy chấn kinh không thôi.

Chương 254

Đột nhiên, con Tam Túc Kim Ô tắm trong lửa giang cánh, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu dài, vang vọng cửu thiên.

Sau đó, Tam Túc Kim Ô đột ngột lao xuống, hóa thành một luồng kim quang, lao về phía lãnh địa Nhân tộc.

Dưới ánh mắt kinh ngạc và không chắc chắn của vô số đại năng tu sĩ, con Tam Túc Kim Ô kia đã đáp xuống bụng của một thiếu nữ trong Nhân tộc rồi biến mất.

Thiếu nữ này không phải là một thiếu nữ bình thường, nàng mới mười sáu tuổi, là con gái của tộc trưởng một bộ tộc Nhân tộc, tên là Hoa Tư thị.

Không sai, trong Hồng Hoang nguyên bản, đó chính là Hoa Tư thị đã sinh ra Phục Hy.

Thật là một sự trùng hợp, mặc dù lần này sinh ra không phải là Phục Hy mà là Đế Tuấn, nhưng Hoa Tư thị vẫn là mẫu thân của vị Nhân Hoàng đầu tiên của Nhân tộc.

Không lâu sau, Hoa Tư thị liền cảm thấy bụng không khỏe.

Được tộc nhân xác nhận, nàng đã mang thai. "Thánh hiền sắp giáng thế!" Tộc nhân của bộ tộc Hoa Tư thị lập tức trở nên phấn khích, họ tin rằng một vị thánh hiền sắp mượn bụng Hoa Tư thị để giáng lâm Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc đi đến hưng thịnh.

Dù sao thì, vừa rồi chính là dị tượng Tam Túc Kim Ô.

Tam Túc Kim Ô đại diện cho Đế Tôn của Thiên Đình, mà Nhân tộc được Thiên Đình che chở, tự nhiên sẽ không cho rằng đó là điềm xấu gì.

Thế là, dưới sự vây quanh của đông đảo tộc nhân, Hoa Tư thị trở về trong tộc, được chăm sóc trăm bề, chỉ sợ làm tổn thương đến vị thánh hiền sắp giáng lâm. "Người đâu, đi gọi Tây Vương Mẫu tới!" Trên Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, Đế Tôn nhìn động tĩnh của Nhân tộc, khẽ mỉm cười, bỗng nhiên hạ xuống một mệnh lệnh.

Năm đó ra lệnh cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tru sát Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu thức thời đầu hàng thần phục, sau đó vẫn luôn ở lại Thiên Đình.

Đã lâu không xuất hiện, suýt chút nữa đã quên mất vị nữ thần Hồng Hoang này.

Bây giờ, Nhân Hoàng giáng thế, chính là lúc cần dùng đến nàng, đã đến lúc để nàng xuất hiện.

Nhanh chóng, theo thiên binh truyền lệnh truyền đạt ý chỉ của Đế Tôn, Tây Vương Mẫu nhanh chóng đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, nội tâm nàng kích động không thôi, có một dự cảm mãnh liệt, ngày lành của mình cuối cùng cũng sắp tới rồi. "Bái kiến Thiên Đế đại nhân!" Tây Vương Mẫu vừa bước vào đại điện, liền lập tức cung kính hành lễ với Đế Tôn đang ngồi trên long ỷ. "Miễn lễ!

Bản tọa lần này triệu kiến ngươi là có một chuyện cần ngươi đi làm!" Đế Tôn nhàn nhạt nói.

Đã muốn sắc phong Nhân Hoàng, vậy chắc chắn không thể thiếu Nhân Hoàng chi sư dẫn đường.

Nếu không, chỉ dựa vào phân thân của Đế Tuấn e rằng không đủ. "Xin Thiên Đế đại nhân phân phó, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó!" Tây Vương Mẫu lập tức cao giọng bảo đảm. "Bản tọa sẽ sắc phong Nhân Hoàng trong Nhân tộc, vị Nhân Hoàng đầu tiên là phân thân của Thiên Hoàng Đế Tuấn, sắp giáng thế trong Nhân tộc, ngươi có thể làm

Nhân Hoàng chi sư, tận tâm dạy dỗ hắn!" Đế Tôn phân phó. "Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Tây Vương Mẫu lập tức lĩnh mệnh, dị tượng to lớn ở Nhân tộc vừa rồi nàng cũng đã thấy, cho nên nhanh chóng hiểu được ý của Đế Tôn.

Dị tượng Tam Túc Kim Ô kia không phải ai khác, chính là phân thân của Đế Tuấn sắp giáng lâm Nhân tộc.

Thế là, nàng lập tức rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đi đến lãnh địa Nhân tộc, tìm kiếm thân thể chuyển thế của phân thân Đế Tuấn.

Là một cường giả Chuẩn Thánh, nàng nhanh chóng tìm được Hoa Tư thị, và báo cho tộc nhân của Hoa Tư thị biết ý định của mình.

Trong nháy mắt, tộc nhân của Hoa Tư thị càng thêm kích động sôi trào.

Từ đó, Tây Vương Mẫu tạm thời ở lại lãnh địa Nhân tộc, chờ đợi đứa trẻ trong bụng Hoa Tư thị ra đời!

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, Tây Vương Mẫu cũng không hề nhàn rỗi không làm gì cả.

Dù sao đây cũng là việc Đế Tôn giao phó, phải hết lòng đối đãi, không có việc cũng phải tìm việc mà làm.

Chương 255

Nếu không, lỡ để người khác hiểu lầm rằng mình không tận tâm tận lực, vậy thì không hay rồi.

Thế là, Tây Vương Mẫu không ngừng thu thập thiên tài địa bảo, để Hoa Tư thị hấp thu tinh hoa trong đó, sớm đặt nền móng cho đứa trẻ trong bụng nàng.

Như vậy, sau khi đứa trẻ ra đời, có thể thể hiện ra thiên phú tuyệt vời.

Trong bất tri bất giác, mười năm đã trôi qua.

Phân thân của Đế Tuấn đầu thai vào bụng Hoa Tư thị, ở trong bụng nàng tròn mười năm.

Đến năm thứ mười, mới cuối cùng giáng thế.

Dù sao cũng là Nhân Hoàng tương lai của Nhân tộc, nếu không ở trong bụng Hoa Tư thị lâu một chút, làm sao có thể thể hiện được sự phi phàm của mình chứ.

Vào một ngày của năm thứ mười, lãnh địa Nhân tộc lại một lần nữa xuất hiện dị tượng đầy trời, nhắc nhở thế nhân rằng vị Nhân Hoàng tương lai của Nhân tộc sắp ra đời. "Cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi!" Trên Thiên Đình, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba vị hoàng giả lập tức nhìn về phía Nhân tộc, nội tâm tràn đầy mong đợi.

Mười năm nay, không chỉ Nhân tộc sốt ruột chờ đợi, họ cũng chờ đến sốt ruột.

Dù sao, đây là chuyện liên quan đến việc chứng đạo tương lai của họ. "Nhân tộc lại có dị tượng xuất hiện, Hoa Tư thị sắp sinh, không

biết Thiên Đế đại nhân lần này lại có kế hoạch gì!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng đỉnh cấp khác cũng đều nhìn về phía lãnh địa Nhân tộc, trong lòng đều tò mò về kế hoạch và sự sắp xếp lần này của Đế Tôn.

Họ đại khái đoán được, Đế Tôn có thể thật sự muốn sắp xếp cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác chứng đạo.

Nhưng về phương thức chứng đạo, họ đều không đoán ra được.

Dù sao thì trước đây, phương thức Đế Tôn giúp Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi chứng đạo đều không lặp lại, thủ đoạn đa dạng và cao thâm khó lường.

Cho nên, lần này, đương nhiên họ cũng không thể đoán được Đế Tôn rốt cuộc sẽ dùng thủ đoạn gì để giúp Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác chứng đạo.

Thế là, họ đều dán chặt mắt vào nơi đó, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào. "Oa!" Lúc này, theo một tiếng khóc trẻ sơ sinh vang lên, trong căn nhà tranh ánh sáng rực rỡ, đứa trẻ do phân thân Đế Tuấn đầu thai chuyển thế cuối cùng đã ra đời. "Từ hôm nay, tên của ngươi là Đế Khốc!" Tây Vương Mẫu bế đứa trẻ, trực tiếp ban cho nó một cái tên.

Rõ ràng, cái tên này chắc chắn là do Đế Tôn đặc biệt sắp đặt.

Dù sao cái tên này, trong toàn bộ Hồng Hoang, ngoài Đế Tôn ra, không ai biết được ý nghĩa thực sự của nó.

Đế Khốc, trong Hồng Hoang nguyên bản, là một trong Tam Hoàng Ngũ Đế.

Xét thấy vị Nhân Hoàng đầu tiên là phân thân của Đế Tuấn chuyển thế đầu thai, cho nên Đế Tôn đương nhiên phải cho đối phương một cái tên thích hợp.

Vì vậy, cuối cùng đã chọn Đế Khốc.

Đế Tuấn, Đế Khốc, đều bắt đầu bằng chữ Đế, hoàn toàn không có vấn đề gì. "Đa tạ Tây Vương Mẫu nương nương ban tên!" Hoa Tư thị và tộc nhân của Hoa Tư thị lập tức cảm tạ Tây Vương Mẫu, từ hôm nay, con của nàng tên là Đế Khốc.

Đế Khốc thể hiện đầy đủ thiên phú siêu cao mà một vị Nhân Hoàng của Nhân tộc nên có, sau khi sinh không lâu, đã có thể nói chuyện hoàn chỉnh, thậm chí đi lại trên đất, nhanh như bay.

Điều này khiến Hoa Tư thị và những người trong Nhân tộc vui mừng khôn xiết, càng thêm mong đợi sự trưởng thành của Đế Khốc.

Tây Vương Mẫu thấy Đế Khốc lợi hại như vậy, cũng không trì hoãn, bắt đầu dạy dỗ Đế Khốc tu hành.

Pháp môn tu hành không cần phải nói, chắc chắn cũng là do Đế Tôn ban cho.

Dù sao Đế Khốc tuy là phân thân của Đế Tuấn đầu thai chuyển thế, nhưng cuối cùng không còn là thân thể Tam Túc Kim Ô, mà là thân thể Nhân tộc.

Nếu tu luyện theo công pháp của Đế Tuấn, chắc chắn sẽ có xung đột.

Vì vậy, Đế Tôn cũng đặc biệt sáng tạo một bộ công pháp tu luyện của Nhân Hoàng, để Đế Khốc cũng như phân thân chuyển thế tương lai của Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy tu luyện.

Chương 256

Dưới sự dạy dỗ nghiêm túc của Tây Vương Mẫu, Đế Khốc tiến bộ thần tốc, cảnh giới không ngừng tăng trưởng, chưa đầy mười lăm năm, đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Tốc độ tu luyện này, khiến vô số đại năng cường giả đang âm thầm quan sát phải líu lưỡi, cũng khiến các Thánh Nhân phe Hồng Quân vô cùng kinh hãi.

Họ thật sự sợ Đế Khốc cứ tu luyện một mạch như vậy, trực tiếp tu luyện đến chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng, nỗi lo này quả thực là thừa thãi.

Đế Khốc có thể tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên trong mười lăm năm, một mặt là nhờ công pháp của Đế Tôn, mặt khác là do nội tình của bản thân.

Khi nội tình bị tiêu hao hết, tốc độ tu luyện của hắn tự nhiên sẽ ngày càng chậm lại, cuối cùng không khác gì người bình thường.

Nhưng may mắn là, nhiệm vụ chính của hắn không phải là tu luyện, mà là dẫn dắt Nhân tộc quật khởi, trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Thế là, Tây Vương Mẫu tuân theo ý chỉ của Đế Tôn, bắt đầu giao nhiệm vụ cho Đế Khốc! "Đế Khốc!" Tây Vương Mẫu truyền âm cho Đế Khốc, triệu hắn đến trước mặt. "Đệ tử có mặt, xin sư tôn phân phó!" Đế Khốc lập tức cung kính nói. "Ngươi có biết sứ mệnh của mình không?" Tây Vương Mẫu nhẹ giọng hỏi. "Đệ tử không biết, xin sư tôn chỉ rõ!" Đế Khốc cung kính đáp.

Những năm này hắn chỉ theo Tây Vương Mẫu tu luyện, tuy tốc độ

tu luyện quả thực nhanh, trong Nhân tộc cũng có chút uy danh, được gọi là thánh hiền của Nhân tộc, nhưng đối với con đường tương lai, hắn thật sự không rõ. "Thánh hiền Nhân tộc giáng thế, sẽ trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc!" Tây Vương Mẫu mỉm cười nói thẳng. "Dám hỏi sư tôn, thế nào là Nhân Hoàng của Nhân tộc?" Đế Khốc lập tức hỏi. "Nhân Hoàng của Nhân tộc, không chỉ cần tu vi cường đại, mà còn phải có cống hiến to lớn cho Nhân tộc, được tất cả người trong Nhân tộc công nhận, mới có thể là Nhân Hoàng của Nhân tộc!" Tây Vương Mẫu kiên nhẫn giải thích. "Vậy đệ tử phải làm thế nào để có cống hiến lớn cho Nhân tộc?" Đế Khốc lại hỏi.

Làm cống hiến lớn tuy nghe có vẻ đơn giản, nhưng để thực sự làm được thì quả thực rất khó.

Bởi vì không ai biết làm gì mới là có cống hiến cho Nhân tộc, và là cống hiến to lớn. "Thực ra cũng không khó, Nhân tộc cũng là một trong các chủng tộc Hồng Hoang, chỉ là đang trong giai đoạn phát triển, hãy xem các chủng tộc khác có những thứ gì mà Nhân tộc không có, đó chính là những gì Nhân tộc cần, nếu ngươi có thể khiến Nhân tộc sở hữu chúng, đó chính là mang lại cống hiến to lớn cho Nhân tộc!" Tây Vương Mẫu kiên nhẫn chỉ điểm cho Đế Khốc.

Thế là, Đế Khốc bắt đầu cúi đầu trầm tư, Nhân tộc hiện tại rốt cuộc thiếu thốn những gì.

Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ cẩn thận, hắn cuối cùng đã hiểu ra mấu chốt. "Sư tôn, con hiểu rồi, là văn tự, Nhân tộc không có văn tự!" Đế Khốc lớn tiếng nói.

Yêu tộc có văn tự Yêu tộc, Vu tộc có văn tự Vu tộc.

Nhờ có văn tự, sự truyền thừa giữa các đại chủng tộc mới có thể được hoàn chỉnh.

Nhân tộc hiện tại không có văn tự, làm các loại việc đều không

thuận tiện.

Nếu có thể sáng tạo ra văn tự của Nhân tộc, đối với tộc tuyệt đối là cống hiến to lớn. "Không tệ, xem ra ngươi đã hiểu rõ mấu chốt, vậy việc sáng tạo văn tự cứ giao cho ngươi đi!" Tây Vương Mẫu mỉm cười gật đầu nói.

Không sai, đây chính là nhiệm vụ chứng đạo mà Đế Tôn sắp xếp cho phân thân của Đế Tuấn là Đế Khốc.

Chứ không phải như vị Nhân Hoàng đầu tiên Phục Hy trong Hồng Hoang nguyên bản, dùng Hà Đồ và Lạc Thư để sáng tạo ra Phục Hy Bát Quái, mặc dù Hà Đồ và Lạc Thư là chí bảo bạn sinh của Đế Tuấn.

Vì nguyên nhân của Đế Tôn, quá trình phát triển của Nhân tộc đã bị can thiệp trực tiếp.

Tam đại thủy tổ, Thương Hiệt tạo chữ, đều không xuất hiện.

Toại Nhân thủ hỏa, Hữu Sào tạo nhà, Chuy Y dệt áo của tam đại thủy tổ có thể không cần quan tâm, có Hi Hòa là giáo chủ Nhân giáo che chở, Nhân tộc không cần những thứ này.

Chương 257

Nhưng, Thương Hiệt tạo chữ là một nét bút đậm màu trong quá trình phát triển của Nhân tộc, có cống hiến to lớn đối với sự phát triển của Nhân tộc, có thể nhận được phần thưởng công đức Thiên Đạo khổng lồ.

Vì vậy, việc này tuyệt đối không thể thiếu.

Chỉ cần Đế Khốc hoàn thành nhiệm vụ tạo chữ, liền có thể nhận được phần thưởng công đức Thiên Đạo, từ đó tu vi đại tăng.

Đồng thời, lại có thể nhờ đó mà uy vọng đại tăng, được tất cả người trong Nhân tộc công nhận, được tôn làm cộng chủ của Nhân tộc.

Đế Tôn có thể tiến hành sắc phong cho Đế Khốc, trở thành vị Nhân Hoàng đầu tiên của Nhân tộc.

Vô tận công đức khí vận gia thân, Đế Khốc dù không chứng đạo, cũng có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Đợi hắn lại hợp nhất với bản tôn Đế Tuấn, chắc chắn có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên! "Vâng, sư tôn, đệ tử tuân mệnh!" Đế Khốc lập tức cúi người lĩnh mệnh lui ra, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ nên làm thế nào để sáng tạo ra văn tự của Nhân tộc.

Những văn tự này vừa phải phù hợp với thiên địa chí lý, lại phải để tất cả người trong Nhân tộc tiếp nhận.

Nếu không, nếu văn tự ẩn chứa thiên địa chí lý quá mạnh, người bình thường trong Nhân tộc căn bản không thể chịu đựng nổi.

Giống như tiên thiên đạo văn, tu sĩ tu vi thấp đừng nói là xem hiểu, dù chỉ nhìn thêm một cái cũng sẽ khiến nguyên thần bị trọng thương.

Nhưng, Đế Khốc dù sao cũng là phân thân của Đế Tuấn chuyển thế, tư chất thông minh.

Việc mà Thương Hiệt có thể làm, hắn tự nhiên cũng có thể làm.

Sau một hồi tìm tòi, cuối cùng hắn đã sáng tạo ra văn tự của Nhân tộc. "Sư tôn, đệ tử đã sáng tạo xong văn tự của Nhân tộc!" Đế Khốc lập tức đến trước mặt Tây Vương Mẫu, cung kính bẩm báo. "Tốt, bây giờ ngươi có thể tuyên cáo với Thiên Đạo, công bố văn tự của Nhân tộc ra ngoài!" Tây Vương Mẫu nói. "Vâng, sư tôn!" Đế Khốc được Tây Vương Mẫu chỉ thị, không chút do dự, lập tức tuyên bố với Thiên Đạo. "Thiên Đạo ở trên, ngô là Đế Khốc của Nhân tộc, hôm nay vì Nhân tộc sáng tạo văn tự, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng giám sát!" "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Trên cửu thiên, lập tức vang lên từng tiếng nổ kinh thiên, vang vọng khắp không trung lãnh địa Nhân tộc, chấn động vô số người trong Nhân tộc, cũng thu hút ánh mắt của vô số đại năng tu sĩ. "Đế Khốc đã sáng tạo văn tự cho Nhân tộc?

Chẳng lẽ đây là phương pháp chứng đạo của hắn sao?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác lập tức không ngừng suy đoán, cảm thấy đây gần như là phương pháp chứng đạo của Đế Khốc.

Nhưng, trong lòng họ có chút nghi ngờ, chỉ vì sáng tạo văn tự cho Nhân tộc, thật sự có thể khiến Đế Khốc nhận đủ công đức để chứng đạo sao?

Phải biết rằng, Đế Khốc hiện tại chỉ mới ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và ba vị nữ thần khác trước khi chứng

đạo đều đã là cường giả Chuẩn Thánh rồi.

Đương nhiên, họ đều có lòng tin vào Đế Tôn, cho nên đều bình tĩnh tiếp tục quan sát. "Thiên!" "Địa!" "Nhật!" "Nguyệt!" "Tinh!" "Thần!" Thần sắc Đế Khốc trang nghiêm, không hề có chút hoảng loạn nào vì sự chú ý của đông đảo cường giả.

Hắn lơ lửng trên không trung lãnh địa Nhân tộc, miệng như sấm xuân, không ngừng thốt ra từng âm chữ, vang vọng trên không trung lãnh địa Nhân tộc.

Theo mỗi âm chữ rơi xuống, trên bầu trời xuất hiện một chữ lớn.

Rõ ràng, những chữ lớn này chính là văn tự của Nhân tộc mà Đế Khốc đã sáng tạo ra.

Mỗi chữ đều tỏa ra ánh sáng vàng, sau đó nổ tung như pháo hoa, hóa thành một trận mưa sao băng, rơi xuống lãnh địa Nhân tộc, bay vào trong đầu mỗi người trong Nhân tộc.

Trong nháy mắt, tất cả người trong Nhân tộc đều học được loại văn tự này.

Thiên Đạo có cảm ứng, trên cao lập tức sấm sét vang dội, hào quang vạn đạo, trong hư không không ngừng hiện ra từng đám mây công đức lành, che trời lấp đất, gần như che kín cả bầu trời trên lãnh địa Nhân tộc.

Chương 258

"Ha ha ha, chứng đạo Hỗn Nguyên, chính là lúc này!" Trên Thiên Đình, Đế Tuấn không khỏi kích động cười lớn.

Mây công đức vừa xuất hiện, tu vi của Đế Khốc tất sẽ đại tăng.

Đợi được Đế Tôn sắc phong làm Nhân Hoàng của Nhân tộc, hợp nhất với bản tôn, tất nhiên có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Ầm!" Lúc này, mây công đức trên cao nhanh chóng cuộn trào, nhanh chóng ngưng tụ thành một luồng kim quang công đức khổng lồ, từ trên cao nhanh chóng hạ xuống.

Luồng kim quang này bao trùm lấy Đế Khốc, hắn lập tức há miệng điên cuồng hấp thu công đức Thiên Đạo.

Nguyên thần lập tức căng phồng, cảnh giới không ngừng tăng vọt.

Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ!

Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!

Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Dưới ánh mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ của vô số đại năng tu sĩ, tu vi của Đế Khốc tăng vọt như tên lửa.

Mãi đến Chuẩn Thánh trung kỳ, mới miễn cưỡng dừng lại. "Lại

chỉ đến Chuẩn Thánh trung kỳ?" Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ, nếu chỉ như vậy, khoảng cách đến chứng đạo còn xa vạn dặm. "Chẳng lẽ tên ma đầu kia sắp thất bại rồi?" Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề và những người khác lại cảm thấy một tia kinh hỉ, cho rằng kế hoạch lần này của Đế Tôn sắp thất bại.

Như vậy, áp lực của họ sẽ giảm đi một chút.

Nhưng, nhanh chóng, họ đã hoàn toàn thất vọng.

Khi Đế Khốc thăng cấp lên Chuẩn Thánh trung kỳ, uy áp quét ngang toàn bộ lãnh địa Nhân tộc, vô số người trong Nhân tộc cung kính quỳ một gối trên mặt đất.

Như thể đã bàn bạc trước, các tộc trưởng của các bộ tộc lớn của Nhân tộc đồng thanh cung kính nói: "Thiên Đạo ở trên, chúng ta nguyện ý tôn Đế Khốc đại nhân làm cộng chủ của Nhân tộc!" Vừa dứt lời, Đế Khốc trực tiếp được khí vận Nhân tộc gia thân.

Cùng lúc đó, Tây Vương Mẫu tay cầm một đạo pháp chỉ của Đế Tôn giáng lâm tại lãnh địa Nhân tộc.

Rõ ràng, nàng muốn tiến hành sắc phong cho Đế Khốc, để Đế Khốc trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc. "Thiên Đế đại nhân có chỉ, cộng chủ Nhân tộc Đế Khốc tiếp chỉ!" Tây Vương Mẫu lơ lửng trên cao, giọng nói trong trẻo vang vọng khắp lãnh địa Nhân tộc, khiến vô số đại năng tu sĩ đang quan sát đều ý thức được rằng Đế Khốc tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở Chuẩn Thánh trung kỳ đơn giản như vậy. "Quả nhiên, Thiên Đế đại nhân thật sự có hậu chiêu!" Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác không khỏi tự chủ cảm thán, kịch bản này quá quen thuộc rồi.

Giống như năm đó Hi Hòa chứng đạo, một lần công đức không đủ thì hai lần công đức, hai lần không đủ thì ba lần.

Tóm lại, cứ cày công đức cho đến khi chứng đạo Hỗn Nguyên thì thôi.

Bây giờ công đức của Đế Khốc không đủ, rõ ràng Đế Tôn sẽ giúp Đế Khốc tiếp tục cày công đức. "Đế Khốc tiếp chỉ!" Đế Khốc lập tức cung kính cúi đầu, chờ đợi Tây Vương Mẫu tuyên đọc ý chỉ của Đế Tôn.

Các đại năng tu sĩ khác cũng đều mở to mắt, vểnh tai, muốn xem xem Đế Tôn rốt cuộc ban phát ý chỉ gì.

Tây Vương Mẫu thấy vậy, lập tức bắt đầu tuyên đọc ý chỉ của Đế Tôn. "Thiên Đế đại nhân có chỉ, Đế Khốc vì Nhân tộc sáng tạo văn tự, có cống hiến to lớn đối với Nhân tộc, hôm nay đặc biệt sắc phong Đế Khốc làm Nhân Hoàng của Nhân tộc, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng giám sát!" Thần sắc Tây Vương Mẫu nghiêm túc, giọng nói trong trẻo vang dội trên không trung lãnh địa Nhân tộc, được vô số tu sĩ đại năng nghe thấy.

Chương 259

Theo giọng nói của nàng rơi xuống, trên không trung lãnh địa Nhân tộc lập tức vang lên từng tiếng nổ đinh tai nhức óc. "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Liên tiếp chín tiếng sấm vang lên, Thiên Đạo đang đáp lại ý chỉ của Đế Tôn mà Tây Vương Mẫu tuyên đọc.

Việc Đế Tôn sắc phong cho Đế Khốc, có hiệu lực!

Từ giờ phút này, Đế Khốc là Nhân Hoàng của Nhân tộc. "Ầm ầm ầm!" Trong hư không, lại một đám mây công đức khổng lồ như dòng lũ vàng không ngừng cuồn cuộn tuôn ra, che trời lấp đất, hội tụ trên không trung lãnh địa Nhân tộc, tỏa ra ánh sáng vàng hòa bình. "Quả nhiên, Thiên Đế đại nhân nếu không ra tay thì thôi, một khi ra tay, tất nhiên là nhắm thẳng đến chứng đạo!" Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác không hẹn mà cùng gật đầu, đây mới là Đế Tôn mà họ quen thuộc.

Một lần công đức không được, thì hai lần công đức.

Với nhiều công đức như vậy, tin rằng thực lực của Đế Khốc sẽ lại đại tăng. "Đế Khốc bái tạ Thiên Đế đại nhân!" Đế Khốc lập tức cúi người bái tạ Tây Vương Mẫu, sau đó chờ đợi công đức Nhân Hoàng giáng lâm.

Nhanh chóng, công đức Nhân Hoàng đã hội tụ xong trên không trung, hóa thành hai luồng quang trụ, lần lượt giáng xuống người Tây Vương Mẫu và Đế Khốc.

Đế Khốc là Nhân Hoàng của Nhân tộc, được Thiên Đạo ban công đức tự nhiên là lẽ đương nhiên.

Tây Vương Mẫu là thầy của vị Nhân Hoàng này, cũng đương nhiên nhận được phần thưởng công đức Thiên Đạo. 148. "Ta mà cũng có được công đức Thiên Đạo sao?" 149.

Tây Vương Mẫu lúc đó ngây người, điều này Đế Tôn hoàn toàn không hề nói trước, nàng vốn dĩ chỉ coi việc dạy dỗ Đế Khốc là nhiệm vụ Đế Tôn giao cho nên làm việc rất tận tâm, không dám có chút nào chậm trễ, cũng không dám xa vọng có được phần thưởng nào.

Bây giờ, công đức Thiên Đạo giáng lâm, khiến nàng không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng. "Ầm!" Công đức Thiên Đạo gia thân, cảnh giới nguyên thần của Tây Vương Mẫu lập tức tăng vọt, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại, trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ. "Hả?

Tây Vương Mẫu lại cũng nhận được phần thưởng công đức?" Các đại năng tu sĩ đang âm thầm quan sát cũng không khỏi ngây người, không ngờ Tây Vương Mẫu cũng có thể nhận được công đức Thiên Đạo, và thăng cấp lên cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, khiến họ cảm thấy bất ngờ.

Ở bên kia, tu vi của Đế Khốc tăng trưởng còn mạnh mẽ hơn.

Dù sao Tây Vương Mẫu là thầy của Nhân Hoàng, phần thưởng công đức nhận được chỉ khoảng một thành, chín thành công đức Thiên Đạo còn lại, toàn bộ rơi vào người Đế Khốc.

Nguyên thần của Đế Khốc nuốt chửng công đức Thiên Đạo, vận chuyển công pháp điên cuồng luyện hóa, cảnh giới nguyên thần lại một lần nữa tăng vọt như tên lửa. "Ầm!" Một cỗ khí thế cường đại bộc phát, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ. "Ầm!" Lại một cỗ khí thế cường đại hơn bộc phát, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ. "Ầm!" Tiếng nổ khổng lồ thứ ba vang lên trong cơ thể Đế

Khốc, khí thế leo lên đến cực điểm, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ đáng sợ.

Rõ ràng, là đang nhắm đến chứng đạo.

Các đại năng tu sĩ đang âm thầm quan sát không khỏi đều trừng lớn hai mắt, nghiêm túc cẩn thận nhìn cảnh này, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Nhưng, điều khiến họ kinh ngạc là, khi Đế Khốc đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ viên mãn, tu vi liền ngừng tăng trưởng.

Bởi vì, công đức Nhân Hoàng đã bị luyện hóa hết.

Nhưng không sao, lúc này, thân hình của Đế Tuấn đột nhiên giáng lâm trên không trung lãnh địa Nhân tộc. "Đạo hữu, công thành viên mãn, sao còn chưa quy vị!" Đế Tuấn nhìn Đế Khốc cười nói.

Chương 260

"Vâng, bản tôn!" Đế Khốc lập tức nói.

Khi hắn thăng cấp lên cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ viên mãn, ký ức tiền thế của hắn lập tức như lũ lụt tràn ra, khiến hắn hiểu rõ thân phận và sứ mệnh thực sự của mình.

Cho nên, hắn không chút do dự lao vào trong cơ thể Đế Tuấn, hợp nhất với Đế Tuấn.

Sau đó, dưới ánh mắt chấn động của vô số đại năng tu sĩ, tu vi của Đế Tuấn bắt đầu tăng vọt! "Mẹ kiếp, lại có thể làm như vậy!?" Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác không khỏi trừng lớn hai mắt, trên mặt tràn đầy sự kinh ngạc không thể kiềm chế.

Họ cũng không ngờ, Đế Khốc là phân thân của Đế Tuấn, hợp nhất với bản tôn Đế Tuấn, lại khiến cảnh giới của bản tôn Đế Tuấn tăng vọt.

Cứ theo đà này, Đế Tuấn tất nhiên có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Xem ra, Đế Tuấn chứng đạo, đã không thể ngăn cản, ta phải càng thêm toàn lực ứng phó, nếu không không cần bao lâu, ta sẽ bị Thiên Đình trấn áp!" Lão Tử thần tình vô cùng ngưng trọng nói.

Từ lúc Đế Tôn triển khai kế hoạch, đến lúc Đế Tuấn chứng đạo, chỉ mất mấy chục năm thời gian mà thôi.

Tốc độ này, thực sự quá nhanh rồi!

Nếu đều theo tốc độ này, tối đa hai trăm năm thời gian, Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy cũng sẽ toàn bộ chứng đạo Hỗn Nguyên.

Y cảm thấy áp lực như núi. "Nếu có thể ngăn cản thì tốt rồi!" Nguyên Thủy trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng nói.

Chỉ có ngăn cản Đế Tôn giúp Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba người chứng đạo Hỗn Nguyên, mới có thể giảm bớt áp lực của họ.

Nhưng, y cũng biết, chỉ có thể nghĩ vậy thôi.

Nếu có thể ngăn cản, đã sớm ngăn cản rồi.

Ngay cả Hồng Quân cũng vậy, nếu Lão Tử là giáo chủ Nhân giáo, còn có khả năng nhúng tay ngăn cản.

Bây giờ thì, chỉ có thể đứng một bên khoanh tay đứng nhìn. "Ầm!" Lúc này, khí thế trên người Đế Tuấn điên cuồng tăng vọt, trên đỉnh đầu phong vân cuồn cuộn, vô cùng kinh người.

Nhanh chóng, khí thế đã đạt đến một cực điểm, đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn cách đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một bước chân. "Cho ta phá!" Đế Tuấn hai mắt như điện, đột nhiên bắn ra hai luồng tinh quang đáng sợ, vô tận pháp lực mênh mông cuồn cuộn trong cơ thể.

Như ức vạn con thần long lao ra khỏi tổ rồng, lao về phía tầng bình cảnh cuối cùng trên con đường chứng đạo của Đế Tuấn.

Dùng sức mạnh hoang dã, cưỡng ép phá vỡ tầng bình cảnh cuối cùng. "Phanh!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, như đá vỡ trời kinh.

Bình cảnh vỡ nát, khí thế trên người Đế Tuấn lại một lần nữa tăng vọt, đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố.

Khí thế quét qua, lan tràn bao trùm đại lục Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ bị cỗ khí thế này chấn nhiếp, bất giác quỳ rạp trên mặt

đất, hướng về phía Đế Tuấn quỳ lạy.

Tu sĩ tu vi thấp càng co rúm lại một chỗ, toàn thân run lẩy bẩy.

Uy thế của cường giả Hỗn Nguyên!

Dưới Hỗn Nguyên, đều là kiến hôi! "Cung hạ Thiên Hoàng chứng đạo!" Lúc này, trên Thiên Đình, vô số thiên binh thiên tướng xuất hiện trên không trung lãnh địa Nhân tộc, hướng về phía Đế Tuấn đồng thanh cung hạ.

Đế Tuấn được Đế Tôn sắc phong là Thiên Hoàng của Thiên Đình, hôm nay chứng đạo, thể diện tự nhiên không thể nhỏ. "Cung hạ Nhân Hoàng chứng đạo!" Tại lãnh địa Nhân tộc, tất cả người trong Nhân tộc cũng dưới sự dẫn dắt của các tộc trưởng bộ tộc lớn, không chịu thua kém mà đồng thanh cung hạ Đế Tuấn.

Chương 261

Đế Tuấn là Thiên Hoàng của Thiên Đình, cũng là Nhân Hoàng của Nhân tộc. "Chúc mừng Thiên Hoàng chứng đạo!" Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ đứng về phe Thiên Đình cũng lần lượt đứng dậy, hướng về phía Đế Tuấn chắp tay chúc mừng.

Không chỉ vì nể mặt Đế Tuấn là cường giả chứng đạo mới, mà cũng là nể mặt Đế Tôn.

Trong nháy mắt, toàn bộ Hồng Hoang đều vang lên tiếng cung hạ Đế Tuấn chứng đạo.

Các cường giả Thánh Nhân phe Hồng Quân thấy vậy, sắc mặt đều trở nên thập phần khó coi, tâm tình cũng trở nên vô cùng nặng nề, như thể chết cả nhà. "Vi thần bái tạ Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn đột phá hoàn tất, thu liễm khí thế toàn thân, lập tức trở về Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, hướng về phía Đế Tôn cúi người bái tạ.

Nội tâm kích động không thôi, vui mừng như điên.

Nhưng, hắn không quên tất cả đều là do Đế Tôn ban cho, cho nên ngay lập tức bái tạ Đế Tôn. "Không cần đa lễ!

Đây là ngươi xứng đáng được nhận, tiếp theo, chuẩn bị cho vị tiếp theo đi chuyển thế vào Nhân tộc để chứng đạo Nhân Hoàng đi!" Đế Tôn mỉm cười nói.

Hắn không chỉ rõ Đông Hoàng Thái Nhất hay Phục Hy đi làm vị Nhân Hoàng thứ hai, tất cả để họ quyết định. "Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn lập tức cúi người lĩnh mệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đi tìm Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy, chuẩn bị để họ đi luân hồi chứng đạo.

Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy nhận được ý chỉ, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Tuy biết có Đế Tôn giúp đỡ, chứng đạo Hỗn Nguyên là chuyện chắc như đinh đóng cột, nhưng có thể sớm hơn một bước, đương nhiên nguyện ý sớm hơn một bước.

Theo thứ tự, tiếp theo nên là Đông Hoàng Thái Nhất để phân thân đi luân hồi.

Nhưng, lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên nói: "Hy Hoàng, lần luân hồi này, để phân thân của ngươi đi đi!" "Để ta đi?" Phục Hy nhất thời ngẩn người, không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất lại đột nhiên nói ra những lời như vậy, trong lòng y đã sớm chuẩn bị tâm lý là người cuối cùng chứng đạo Hỗn Nguyên. "Không sai, đại huynh của ta đã thuận lợi chứng đạo, cho nên vị trí Nhân Hoàng thứ hai đương nhiên nên do Hy Hoàng huynh đi chứng đắc, ta là người cuối cùng chứng đạo là đủ rồi." Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đế Tuấn cười nói. "Đệ ta nói không sai, Hy Hoàng cứ đi đi!" Đế Tuấn cũng gật đầu nói.

Đây là nể mặt Phục Hy, dù sao muội muội của Phục Hy là Nữ Oa, đã sớm chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngoài ra, Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, là Thánh Mẫu của Nhân tộc.

Muốn lợi dụng Nhân tộc để chứng đạo, đương nhiên càng phải nể mặt Nữ Oa, để Phục Hy chứng đạo trước.

Dù sao ở giữa cũng không chênh lệch bao nhiêu thời gian, Đế Tuấn chứng đạo trước hay sau cũng chỉ mất chưa đến trăm năm.

Nếu đã như vậy, cái mặt mũi này không cho thì phí. "Vậy ta xin tạ ơn Đông Hoàng!" Phục Hy lập tức cảm kích nói.

Y cũng biết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thật sự là nể mặt

y và Nữ Oa, liền không từ chối nữa, đồng ý với đề nghị này.

Bởi vì áp lực trong lòng y cũng rất lớn, Nữ Oa là muội muội, lại chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sớm như vậy.

Là huynh trưởng của Nữ Oa, y đương nhiên cũng muốn chứng đạo sớm một chút, như vậy có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù thời gian chứng đạo của vị thứ hai và thứ ba không chênh lệch đến trăm năm, nhưng đối với y mà nói, đừng nói là trăm năm, dù là một trăm ngày, y cũng không muốn chờ đợi. "Hy Hoàng không cần khách khí, đi, chúng ta cùng đến Địa Phủ luân hồi, tiễn phân thân của Hy Hoàng luân hồi chuyển thế!" Đông Hoàng Thái Nhất cười nói. "Đại thiện!" Đế Tuấn và Phục Hy đồng thời gật đầu nói.

Thế là, ba thân hình trực tiếp phá vỡ không gian, tiến đến Địa Phủ luân hồi.

Lần trước, có Thường Hi dẫn đường, cho nên bây giờ đã quen đường quen lối.

Vừa giáng lâm Địa Phủ luân hồi, các tu sĩ Ngưu tộc và Mã tộc của Địa Phủ liền lập tức đồng loạt cung kính hành lễ.

Chương 262

"Bái kiến Thiên Hoàng, Đông Hoàng, Hy Hoàng!" "Không cần đa lễ, tự đi làm việc của mình đi!" Đế Tuấn khí độ uy nghiêm nói.

Địa Phủ luân hồi quản lý việc luân hồi chuyển thế của vong hồn Hồng Hoang, quan hệ trọng đại, dù là tam hoàng của Thiên Đình cũng không dám ảnh hưởng.

Họ đi thẳng đến Lục Đạo Luân Hồi.

Sau đó Phục Hy thả ra phân thân của mình. "Kiến bản tôn!" Trên người Phục Hy ánh sáng lóe lên, một đạo nhân giống y bảy tám phần từ trong cơ thể bước ra, hướng về phía Phục Hy cúi đầu hành lễ. "Kiến đạo hữu, ngươi và ta là một thể, đi đi!" Phục Hy mặt đầy tươi cười nói. "Đa tạ bản tôn, bần đạo đi đây!" Phục Hy phân thân gật đầu, liền không chút do dự lao vào trong luân hồi, chuyển thế vào Nhân tộc.

Trong nháy mắt, trên không trung lãnh địa Nhân tộc lại phong vân cuồn cuộn, dị tượng liên tiếp xuất hiện, thanh thế to lớn. "Mẹ kiếp!

Lại là lãnh địa Nhân tộc???" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác không khỏi kinh ngạc nhìn về phía lãnh địa Nhân tộc, không ngờ lãnh địa Nhân tộc lại xuất hiện dị tượng.

Phải biết rằng, bây giờ cách lúc Đế Tuấn được sắc phong Nhân Hoàng, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới trôi qua không bao lâu! "Chẳng lẽ, Thiên Đế đại nhân lại muốn tiếp tục giúp hai vị hoàng giả còn lại chứng đạo sao?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những người khác trong lòng chấn động, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Nếu thật sự như vậy, tần suất, tốc độ này, thực sự quá đáng sợ, quả thực có thể so sánh với năm đó Đế Tôn giúp Nữ Oa, Hi Hòa,

Thường Hi ba vị nữ thần chứng đạo. "Hối hận vì đã đến Tử Tiêu Cung a!" Trong Hỏa Vân Động, Hồng Vân nhìn hồng mông tử khí trong tay, trong lòng càng thêm hối hận.

Bây giờ y đã nhìn ra, Đế Tôn giúp người chứng đạo, cứ như đùa giỡn vậy, nhẹ nhàng thoải mái, so với Hồng Quân không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Chẳng phải năm đó năm vị đệ tử của Hồng Quân chứng đạo đều bắt chước Đế Tôn sao.

Từ đó có thể thấy, ai mạnh ai yếu.

Nếu lúc đầu không đến Tử Tiêu Cung, mà đến Thiên Đình bái kiến Đế Tôn, bây giờ có thể đã là một cảnh tượng khác rồi.

Đáng tiếc, trên thế giới không có thuốc hối hận.

Dù là ở thế giới Hồng Hoang hùng mạnh, cũng như vậy. "Chết tiệt, tên ma đầu kia có thể không nhanh như vậy được không!" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh áp lực như núi, tức đến nỗi chửi thề.

Cứ theo tốc độ này, số lượng cường giả chứng đạo của phe Thiên Đình sẽ nhanh chóng vượt qua họ.

Dù họ có dùng hết sức bình sinh để tu luyện, cũng không đuổi kịp a! "Bình tâm tĩnh khí, tiếp tục tu luyện!" Một giọng nói lạnh lùng từ trong Tử Tiêu Cung truyền ra, vang lên trong đầu Tam Thanh, nhắc nhở Tam Thanh không nên phân tâm.

Vốn đã ở thế yếu, nếu Tam Thanh lại phân tâm, hy vọng càng thêm mờ mịt. "Vâng, sư tôn!" Tam Thanh thần sắc nghiêm lại, lập tức thu liễm tâm thần, dùng trận thế Thiên Địa Nhân tam tài để tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Không sai, chí bảo duy nhất mà Hồng Quân hiện có trong tay chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Để có thể nâng cao thực lực của Tam Thanh đến mức tối đa, Hồng Quân cũng đã liều mình, giao Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Tam Thanh, để Tam Thanh toàn lực tham ngộ, nâng cao tu vi.

Phải nói rằng, Tạo Hóa Ngọc Điệp quả nhiên không hổ là thánh khí giáo hóa.

Nội hàm ba ngàn pháp tắc Thiên Đạo, đối với việc tu luyện của tu sĩ có tác dụng thần kỳ khó có thể tưởng tượng.

Tam Thanh vốn là Thánh Nhân Thiên Đạo, tu luyện chính là trực tiếp tham ngộ pháp tắc Thiên Đạo.

Bây giờ có Tạo Hóa Ngọc Điệp làm chỉ dẫn, tốc độ tu luyện tăng nhanh đáng kể.

Đương nhiên, tốc độ có nhanh đến đâu, nếu không có đủ thời gian, cũng không chạy được bao xa.

Chương 263

Đây chính là nguyên nhân Tam Thanh tức đến nỗi chửi thề!

Nếu tốc độ Đế Tôn giúp Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và ba vị hoàng giả khác chứng đạo có thể chậm một chút, cho họ thêm một chút thời gian, họ không phải là không có cơ hội chống cự.

Đáng tiếc, sự việc không như ý muốn.

Nhưng, liên quan đến sinh tử, dù áp lực như núi, cũng phải cố gắng chống đỡ tiếp tục tu luyện.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng đang tiến hành huấn luyện đặc biệt cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tuy đã là Thánh Nhân Thiên Đạo, nhưng thực lực dù sao cũng quá kém, chỉ vừa mới chạm đến ngưỡng cửa Thánh Nhân mà thôi, cho nên Hồng Quân không để y cùng Tam Thanh tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nếu không, làm chậm trễ Tam Thanh thì không tốt.

Phương pháp Hồng Quân dạy dỗ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chính là đại pháp chứng đạo trong mộng trong truyền thuyết.

Trong giấc mộng cấu tạo ra ba ngàn thế giới, để hóa thân của họ trở thành những nhân vật có thân phận khác nhau trong ba ngàn thế giới đó để tu luyện, từ đó có được những cảm ngộ khác nhau.

Cuối cùng, khi tỉnh mộng, dung hợp những cảm ngộ từ vô số kiếp luân hồi của hóa thân trong ba ngàn thế giới lại làm một, tu vi tất nhiên sẽ đại tăng.

Đặc biệt đối với người chưa chứng đạo thành Thánh như Tiếp Dẫn và người vừa mới chạm đến ngưỡng cửa Thánh Nhân như

Chuẩn Đề, hiệu quả càng rõ rệt. "Hy vọng mọi thứ còn kịp!" Hồng Quân biểu tình ngưng trọng nói.

Bây giờ y và Đế Tôn giống như đang tiến hành một cuộc chạy đua vũ trang, xem ai tốc độ nhanh hơn! "Ầm!" Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trên bầu trời Nhân tộc.

Mây mù tan biến, trên cao xuất hiện một luồng kim quang khổng lồ, như một mặt trời.

Nếu nheo mắt nhìn kỹ, sẽ phát hiện đó là một pháp tướng vàng thân người đuôi rắn, tắm trong kim quang, to lớn và hòa bình. "Xem ra lần này Thiên Đế đại nhân muốn để Hy Hoàng Phục Hy chứng đạo!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác trong mắt lóe lên tinh quang nói.

Không chỉ họ, mà các đại năng tu sĩ Hồng Hoang cơ bản đều hiểu ra khi thấy cảnh này, người sắp chứng đạo lần này là Phục Hy.

Bởi vì bản thể của Phục Hy, là thân người đuôi rắn. "Không ngờ huynh trưởng lại là người thứ hai chứng đạo." Nữ Oa trong lòng có chút kinh ngạc nói.

Nàng vốn tưởng rằng theo thứ tự, Phục Hy sẽ là người thứ ba chứng đạo, không ngờ lại chen hàng.

Điều này khiến nàng không khỏi cảm thấy một tia vui mừng, dù sao Phục Hy là huynh trưởng của nàng, đương nhiên nàng vui khi thấy Phục Hy chứng đạo sớm. "Rất tốt!" Tại Lăng Tiêu Bảo Điện, trên mặt Đế Tôn cũng không khỏi lộ ra một nụ cười. 150.

Đông Hoàng Thái Nhất chủ động nhường vị trí cho Phục Hy khiến hắn cảm thấy an lòng.

Hắn không hy vọng thấy cảnh tượng đệ tử dưới trướng mình tranh giành công lao như đệ tử của Hồng Quân, như vậy, sẽ uổng phí

công sức hắn mưu hoạch chứng đạo cho mọi người. "Tây Vương Mẫu, lần này ngươi tiếp tục làm Nhân Hoàng chi sư, dạy dỗ Nhân Hoàng chứng đạo!" Đế Tôn truyền âm nói.

Hắn không có ý định đổi người khác đi làm Nhân Hoàng chi sư, như vậy, ngoài việc ra vẻ ta đây ra, không có hiệu quả thực chất nào khác, ngược lại sẽ phân tán công đức của ba lần làm Nhân Hoàng chi sư.

Bây giờ đang so kè với phe Hồng Quân về chiến lực cao cấp, tức là cường giả chứng đạo.

Thêm một chiến lực cao cấp, thậm chí có thể trực tiếp xoay chuyển cục diện.

Cho nên thay vì phân tán công đức của ba lần làm Nhân Hoàng chi sư, không bằng tập trung vào một mình Tây Vương Mẫu.

Nếu may mắn, không chừng Tây Vương Mẫu cũng có thể chứng đạo.

Không được, thì cũng có được cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn, cũng không tệ.

Chương 264

"Bái tạ Thiên Đế đại nhân hậu đãi!" Tây Vương Mẫu vui mừng khôn xiết, lập tức cúi người cảm tạ Đế Tôn.

Nàng vốn tưởng rằng chỉ có thể làm Nhân Hoàng chi sư một lần, không ngờ bây giờ lại có một niềm vui bất ngờ.

Thế là, không chút do dự, nàng lập tức giáng lâm Nhân tộc.

Cùng lúc đó, dị tượng to lớn trên không trung lãnh địa Nhân tộc cũng đã gần kết thúc, những dị tượng to lớn đó cuối cùng hóa thành một luồng thần quang, lao về phía một bộ tộc của Nhân tộc.

Cuối cùng, tiến vào bụng của một thiếu nữ trong một bộ tộc của Nhân tộc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bộ tộc này chính là bộ lạc Khương Thủy trong truyền thuyết!

Thiếu nữ này, chính là con gái của tộc trưởng bộ lạc Khương Thủy, tên là Nữ Đăng.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, Nữ Đăng là mẫu thân của Nhân Hoàng Thần Nông.

Nhưng bây giờ vì nguyên nhân của Đế Tôn, Thần Nông không xuất hiện, mà bây giờ xuất hiện là Phục Hy.

Vậy thì không có cách nào, Nữ Đăng chỉ có thể làm mẫu thân của Phục Hy. "Lại có thánh hiền giáng thế!" Toàn thể Nhân tộc đều vui như điên, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Mới vừa tiễn Đế Khốc đi, đã chào đón thánh hiền mới của Nhân tộc.

Đế Khốc giáng lâm Nhân tộc, đã sáng tạo ra văn tự cho Nhân tộc, giúp ích rất lớn cho sự phát triển của họ.

Bây giờ vị thánh hiền mới của Nhân tộc này, nhất định sẽ lại mang đến cơ hội phát triển mới.

Thế là, họ tự phát hướng về phía bộ tộc Khương Thủy cung kính khấu bái, biểu đạt niềm vui trong lòng.

Lúc này, Tây Vương Mẫu cũng giáng lâm bộ tộc Khương Thủy. "Bái kiến Nhân Hoàng chi sư!" Tộc nhân bộ tộc Khương Thủy sau khi thấy Tây Vương Mẫu, lập tức cúi người hành lễ, vẻ mặt cung kính, nội tâm kinh hỉ.

Sự xuất hiện của Tây Vương Mẫu, càng khiến họ xác định, thật sự lại có một vị thánh hiền của Nhân tộc giáng thế.

Nếu không, Tây Vương Mẫu, vị Nhân Hoàng chi sư này, không thể nào xuất hiện. "Không cần đa lễ, đây là thánh hiền của Nhân tộc giáng thế, sau khi ngài ấy ra đời, sẽ do bản cung dạy dỗ!" Tây Vương Mẫu mỉm cười nói. "Đa tạ Nhân Hoàng chi sư!" Các tộc trưởng bộ tộc Khương Thủy lần lượt bái tạ, vui mừng khôn xiết. "Lại là Tây Vương Mẫu làm Nhân Hoàng chi sư?!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cũng không ngờ Tây Vương Mẫu sẽ đảm nhiệm vai trò Nhân Hoàng chi sư.

Lần trước Tây Vương Mẫu làm Nhân Hoàng chi sư, đã nhận được không ít công đức, nếu lại làm nữa, chắc chắn sẽ lại nhận được công đức Thiên Đạo.

Cứ theo đà này, không chừng có khả năng chứng đạo a.

Chuyện này trước đây họ hoàn toàn không nghĩ tới, đều theo bản năng cho rằng Đế Tôn chỉ giúp Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba vị hoàng giả chứng đạo mà thôi. "Mẹ kiếp, chẳng lẽ tên

ma đầu kia muốn cho mẫu chứng đạo?" Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh và những người khác cũng run rẩy, bị ý nghĩ này dọa cho giật nảy mình.

Thật không biết thì không sao, càng biết càng đáng sợ!

Chỉ riêng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy ba vị hoàng giả chứng đạo, họ đã cảm thấy áp lực như núi.

Nếu lại thêm một Tây Vương Mẫu, thật sự là không chịu nổi.

Đừng nói là họ, mà cả Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung sau khi ý thức được vấn đề này, da mặt cũng giật mạnh.

Rõ ràng, y cũng cảm thấy áp lực như núi.

Nhưng, đối với việc này y cũng bất lực, chỉ có thể trong lòng cầu nguyện Tây Vương Mẫu đừng thật sự vì thế mà chứng đạo.

Nếu không có thể sớm hát một bài 'Lạnh Lẽo'.

Chương 265

Ở một bên khác, Tây Vương Mẫu từ đó về sau ở lại bộ tộc Khương Thủy, cũng tìm kiếm những thiên tài địa bảo thích hợp, cho Nữ Đăng ăn, để đứa trẻ trong bụng Nữ Đăng có thể đủ mạnh mẽ.

Cứ như vậy, khoảng mười năm, mười năm sau, phân thân chuyển thế của Phục Hy thành công giáng thế. "Từ hôm nay, ngươi sẽ được gọi là Thái Hạo!" Tây Vương Mẫu ban tên.

Phục Hy là Nhân Hoàng của Nhân tộc, trong truyền thuyết lại được gọi là Thái Hạo, cho nên Đế Tôn liền ban tên cho phân thân chuyển thế của Phục Hy là Thái Hạo, do Tây Vương Mẫu tiến hành.

Thái Hạo là phân thân chuyển thế của Phục Hy, tư chất không cần phải nói, chắc chắn phi phàm vô cùng.

Mới mấy ngày, đã có thể mở miệng nói chuyện, xuống đất đã có thể đi.

Tây Vương Mẫu thấy vậy liền không chút trì hoãn, lập tức bắt đầu dạy dỗ Thái Hạo tu hành.

Giống như Đế Khốc năm đó, tốc độ tu luyện của Thái Hạo cũng thập phần nhanh chóng, dù sao nội tình của hắn cũng đủ mạnh mẽ.

Khi Thái Hạo mười lăm tuổi, đã tu luyện đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tôn thấy vậy gật đầu, cảm thấy có thể sắp xếp cho Thái Hạo chứng đạo Nhân Hoàng.

Thế là, y lập tức truyền âm cho Đế Tuấn. "Đế Tuấn, đi đem Hà Đồ và Lạc Thư của ngươi giao cho Thái Hạo!" Đã là phân thân của Phục Hy muốn chứng đạo Nhân Hoàng, vậy thì đương nhiên là dùng

Hà Đồ Lạc Thư để suy diễn ra Phục Hy Bát Quái.

Cho nên, Đế Tôn mới không chút do dự để Đế Tuấn đem Hà Đồ Lạc Thư cho Thái Hạo mượn dùng. "Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Đế Tuấn tuy ngạc nhiên trước mệnh lệnh của Đế Tôn, nhưng có thể liên quan đến việc Thái Hạo chứng đạo, không chút do dự, lập tức đem Hà Đồ Lạc Thư từ trên Thiên Đình ném xuống.

Cùng lúc đó, Thái Hạo đang tu luyện bên bờ sông Khương Thủy, đột nhiên thấy nước sông cuồn cuộn, hai con thần thú từ trong nước sông bơi về phía mình.

Hai con thần thú một con là long mã, một con là huyền quy.

Trên lưng chúng, Hà Đồ Lạc Thư tỏa ra ánh sáng vàng, yên tĩnh nằm ở đó.

Thái Hạo thấy hai kiện bảo vật, ánh mắt nhất thời mê mẩn.

Trong lòng Thái Hạo đột nhiên dâng lên một dự cảm mãnh liệt, hai kiện bảo vật này và hắn có đại duyên pháp, có thể giúp hắn chứng đạo.

Thế là, đợi hai con thần thú bơi đến trước mặt, hắn lập tức cầm lấy Hà Đồ và Lạc Thư trong tay để tham ngộ. "Thật kỳ lạ, không ngờ Hà Đồ Lạc Thư của ta lại có tác dụng như vậy?" Trên Thiên Đình, Đế Tuấn nhìn thấy cảnh này, nhất thời cảm thấy vô cùng không thể tin nổi.

Hà Đồ Lạc Thư là chí bảo bạn sinh của hắn, chứng đạo cũng không dùng đến, không ngờ Phục Hy chứng đạo lại dùng đến.

Nếu không phải Đế Tôn hạ lệnh để hắn giao Hà Đồ Lạc Thư cho Thái Hạo, hắn có vắt óc cũng không nghĩ ra.

Đối với điều này, hắn chỉ có thể thốt lên một câu, Thiên Đế đại nhân trâu bò!

Ở một bên khác, bản tôn của Phục Hy cũng đồng dạng kích động, y cũng không ngờ Hà Đồ và Lạc Thư của Đế Tuấn sẽ cùng phân thân chuyển thế của mình sản sinh ra phản ứng thần kỳ như vậy.

Thế là, y lập tức đến cung điện của Đế Tuấn, hướng về phía Đế Tuấn đạo tạ.

Cùng lúc đó, Thái Hạo sau khi nhận được Hà Đồ Lạc Thư, dường như rơi vào trạng thái đốn ngộ, trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ.

Tinh quang trong Hà Đồ Lạc Thư lấp lánh, trực tiếp đưa Thái Hạo vào thế giới tinh không vô tận.

Thái Hạo cảm giác như mình đang ngồi xếp bằng trong vũ trụ tinh không sâu thẳm, mênh mông và tĩnh lặng, từng ngôi sao vạch ra từng quỹ đạo thần bí huyền ảo, xoay quanh thân mình.

Vô thanh vô tức, nhưng lại đang truyền đạt một loại chí lý sâu sắc nào đó. "Những ngôi sao này tại sao lại vận chuyển như vậy?

Phải chăng ẩn chứa một loại triết lý nào đó?" Trong lòng Thái Hạo, liền bắt đầu đi tham ngộ những quỹ đạo này, cố gắng có thể lĩnh ngộ được điều gì đó.

Tuy chỉ là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng dù sao cũng là phân thân của Phục Hy chuyển thế, có nội tình cường đại.

Chương 266

Vũ trụ tinh thần mênh mông vô tận, dù là Đại La Kim Tiên cũng có thể sẽ lạc mất bản ngã, nhưng Thái Hạo lại có thể kiên trì.

Nhật nguyệt giao thế, tinh tú dịch chuyển.

Thái Hạo ở trong vũ trụ tinh thần đó không biết đã ở bao lâu.

Có lẽ là một sát na, cũng có lẽ là một lượng kiếp.

Hai mắt dần trở nên sâu thẳm, lấp lánh tinh quang, dường như ẩn chứa từng ngôi sao.

Những ngôi sao đó vận chuyển trong mắt hắn, mọi quỹ đạo đều nhìn thấy rõ ràng. "Quả nhiên, sự vận chuyển của các vì sao tự có lý của nó, tương tự, sự vận chuyển của vạn sự vạn vật cũng có đạo lý tương đồng!" Thái Hạo như có điều suy nghĩ nói. "Nếu đã như vậy, ta không bằng bây giờ sáng tạo ra một thuật pháp, có thể suy diễn sự vận chuyển của vạn sự vạn vật!" 151.

Trong mắt Thái Hạo đột nhiên bộc phát ra hai luồng quang mang chói mắt, trong lòng đã có quyết định.

Nói là làm, hắn lập tức nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý, tập trung tâm thần, đặt vào việc suy diễn thuật pháp.

Thời gian, bất tri bất giác trôi đi.

Thái Hạo như lão tăng ngồi thiền, không biết đã ngồi khô bao lâu, giống như một pho tượng.

Nhưng, khí tức trên người lại càng ngày càng huyền ảo khó hiểu, cho người ta cảm giác không còn là Thái Ất Kim Tiên, mà giống một cường giả chứng đạo hơn. "Thành công!" Đột nhiên, Thái Hạo toàn thân chấn động, toàn thân kim quang đại phóng, chiếu sáng cả vũ trụ

tinh thần khô tịch.

Hắn đứng dậy, toàn thân thẳng tắp, như một cây tiêu thương, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin.

Rõ ràng, hắn đã suy diễn hoàn tất thuật pháp suy diễn sự vận chuyển của vạn sự vạn vật.

Chỉ cần là sự vật tu vi dưới mình, đều có thể thông qua loại thuật pháp này để suy diễn sự vận chuyển của nó, từ đó có thể giúp người ta xu cát tị hung. "Nhưng, loại thuật pháp này quá cao thâm, với tình hình hiện tại của Nhân tộc muốn học được là không thể, để ta đơn giản hóa nó!" Thái Hạo nghiêm túc nói.

Nhân tộc chưa phát triển hoàn toàn, tu vi đều không cao thâm, cưỡng ép học tập thuật pháp của hắn sẽ có hại vô ích.

Cho nên, phải đơn giản hóa nó, mới có thể giúp ích to lớn cho Nhân tộc.

Như vậy, cũng là có cống hiến to lớn đối với Nhân tộc, liền có thể dựa vào đó để chứng đạo.

Thế là, Thái Hạo lại ngồi xếp bằng, lập tức tiến hành đơn giản hóa thuật pháp của mình.

Thuật pháp do hắn sáng tạo, muốn đơn giản hóa đương nhiên thập phần dễ dàng.

Ba lần bảy lượt, hắn đã hoàn thành triệt để công việc đơn giản hóa.

Sau đó, lập tức thoát khỏi vũ trụ tinh thần, tỉnh lại sau khi bế quan.

Ở thế giới bên ngoài, Thái Hạo mở mắt ra, phát hiện xung quanh mình đứng vô số người trong Nhân tộc, vây quanh mình ở giữa.

Những người này đều phát hiện Thái Hạo đang bế quan ở đây,

liền tự phát bảo vệ cho Thái Hạo, để tránh Thái Hạo trong thời gian bế quan bị kinh động.

Thái Hạo thấy vậy, nội tâm thập phần cảm động, lập tức lớn tiếng tuyên bố. "Cảm tạ chư vị đã bảo vệ, ta ở đây bế quan, ngộ được một pháp thuật, có thể suy diễn cát hung, bây giờ liền truyền cho chư vị." "Đa tạ Thái Hạo!" Những người trong Nhân tộc đang bảo vệ nhất thời vui mừng khôn xiết, không ngờ lại có lợi ích như vậy, lần lượt hướng về phía Thái Hạo bái tạ.

Thái Hạo mỉm cười gật đầu, lập tức bắt đầu truyền thụ pháp diễn!

Thuật diễn của Thái Hạo đã được đơn giản hóa, đơn giản dễ học.

Cộng thêm Nhân tộc đều là tiên thiên đạo thể, bản thân thiên phú hơn người, nhanh chóng đã nắm vững sơ bộ pháp diễn của Thái Hạo.

Phần còn lại, chẳng qua là tốn thời gian tinh tu mà thôi.

Chương 267

"Ầm!" Khi Thái Hạo dạy xong thuật diễn, trên cao lập tức vang lên một tiếng nổ lớn, vang vọng cửu thiên, chấn động Hồng Hoang.

Thiên Đạo cảm ứng được Thái Hạo vì Nhân tộc sáng tạo ra pháp diễn, có thể đoán trước cát hung họa phúc, có cống hiến to lớn đối với Nhân tộc, liền chuẩn bị giáng xuống công đức Thiên Đạo. "Chẳng lẽ, Phục Hy sắp chuẩn bị chứng đạo rồi sao?

Nhanh như vậy?" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các đại năng tu sĩ khác đều bị tiếng nổ lớn này kinh động, lần lượt mở mắt, kinh ngạc nhìn về phía lãnh địa Nhân tộc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, họ đều đoán rằng Phục Hy sắp chuẩn bị chứng đạo, chỉ là tốc độ này quá nhanh, nhanh hơn Đế Tuấn năm đó, khiến họ cảm thấy kinh ngạc.

Cùng kinh ngạc còn có Tam Thanh và các cường giả phe Hồng Quân, cảm giác nguy cơ đang không ngừng đến gần, áp bức đến nỗi không thở nổi. "Tốc độ của Thái Hạo nhanh như vậy sao?

Ta lại có thể nhận được công đức Thiên Đạo!" Trong lãnh địa Nhân tộc, Tây Vương Mẫu cũng kinh hỉ không thôi đứng dậy, nhìn về phía trên bầu trời bên bờ sông Khương Thủy, ánh mắt mong đợi không thôi.

Tuy nàng là thầy của Thái Hạo, nhưng cũng không ngờ tốc độ chứng đạo của Thái Hạo lại nhanh như vậy.

Năm đó Đế Khốc sáng tạo văn tự, đã tốn một khoảng thời gian khá dài.

Nhưng, đối với nàng đây là chuyện tốt.

Thái Hạo chứng đạo, cũng có nghĩa là nàng cũng có thể nhận được công đức của Nhân Hoàng chi sư.

Tu vi của nàng, tất sẽ lại một lần nữa tiến thêm một bước! "Cảm tạ Thiên Đế đại nhân!" Tây Vương Mẫu trong lòng thành tâm cảm kích, nếu không phải Đế Tôn cho nàng cơ hội làm Nhân Hoàng chi sư lần nữa, nàng cũng không thể nào lại nhận được phần thưởng công đức.

Bây giờ, nàng chỉ cần an tâm chờ đợi công đức Thiên Đạo giáng xuống là được. "Ầm ầm ầm!" Nhanh chóng, trên đỉnh đầu Thái Hạo, từng đám mây công đức không ngừng hiện ra, bao trùm toàn bộ lãnh địa Nhân tộc, không ngừng cuồn cuộn, như một đại dương vàng, tỏa ra khí tức mênh mông và hòa bình.

Dưới ánh mắt của vô số đại năng tu sĩ, đám mây công đức khổng lồ nhanh chóng được chia thành hai phần, hóa thành hai luồng quang trụ vàng rơi xuống.

Luồng lớn hơn, rơi vào người Thái Hạo, vị Nhân Hoàng tương lai.

Luồng nhỏ hơn, rơi vào người Tây Vương Mẫu, vị Nhân Hoàng chi sư.

Thái Hạo nhận được công đức Thiên Đạo, tu vi lập tức tăng vọt, từ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên điên cuồng tăng lên, tốc độ nhanh đến kinh người.

Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ!

Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!

Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Cuối cùng, khi Thái Hạo hấp thu và luyện hóa hết công đức, cảnh giới của hắn đã tăng lên đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ở một bên khác, Tây Vương Mẫu cũng thu hoạch lớn, sau khi luyện hóa công đức Thiên Đạo, tu vi của nàng đã tăng lên đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong!

Chỉ còn một bước nữa, là có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Cứ như vậy, khoảng cách đến cảnh giới chứng đạo cũng ngày càng gần.

Nếu Đế Tôn có tâm mưu hoạch cho nàng một phen, chứng đạo Hỗn Nguyên tuyệt đối là chuyện trong tầm tay.

Chương 268

Tam Thanh và những người khác nhìn thấy cảnh này, không khỏi đều lòng chìm xuống đáy cốc. "Tây Vương Mẫu, tuyên đọc ý chỉ của Bản tọa, tiến hành sắc phong cho Thái Hạo đi!" Lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên bên tai Tây Vương Mẫu, đồng thời có một kim bảng lơ lửng trước mặt Tây Vương Mẫu.

Rõ ràng, Đế Tôn muốn để Tây Vương Mẫu thay mình đi sắc phong cho Thái Hạo.

Như vậy, Thái Hạo trở thành hoàng của Nhân tộc, được khí vận Nhân tộc gia thân, tu vi liền có thể lập tức tăng thêm một bước. "Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân!" Tây Vương Mẫu lập tức hai tay cung kính nhận lấy kim bảng, sau đó đi tiến hành sắc phong cho Thái Hạo. "Thiên Đế đại nhân có chỉ, Thái Hạo tiếp chỉ!" Tây Vương Mẫu đứng trên đỉnh đầu Thái Hạo, ngữ khí uy nghiêm nói. "Thái Hạo tiếp chỉ!" Thái Hạo lập tức cúi người, cung kính lắng nghe Tây Vương Mẫu tuyên đọc ý chỉ của Đế Tôn. "Thái Hạo vì Nhân tộc suy diễn thuật bát quái, có thể suy diễn cát hung họa phúc, có cống hiến to lớn đối với Nhân tộc, nay đặc biệt sắc phong làm Nhân Hoàng của Nhân tộc!

Thiên Đạo và chúng sinh cùng giám sát!" Giọng nói của Tây Vương Mẫu vang vọng khắp đại lục Hồng Hoang, theo giọng nói của nàng rơi xuống, khí vận Nhân tộc toàn bộ gia trì lên người Thái Hạo.

Dưới sự gia trì của cỗ khí vận khổng lồ và mênh mông đó, tu vi của Thái Hạo lại một lần nữa tăng mạnh. "Ầm!" Toàn thân kim quang bao quanh, khí thế bộc phát, chính thức bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ. "Ha ha ha, Thiên Hoàng, Đông Hoàng, ta đi trước đây!"

Trên Thiên Đình, Phục Hy thấy cảnh này không khỏi cất tiếng cười lớn, chắp tay với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lập tức giáng lâm lãnh địa Nhân tộc.

Thái Hạo đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ cần hợp nhất với bản tôn, là có thể lập tức chứng đạo!

Chẳng mấy chốc, một Phục Hy mặc trường bào màu vàng sáng xuất hiện trên không phận lãnh địa Nhân tộc.

"Gặp qua Thái Hạo đạo hữu!" Phục Hy mặt mày tươi cười, chắp tay hành lễ với Thái Hạo.

"Bản tôn khách khí rồi!" Thái Hạo lập tức đáp lễ.

Sau khi tu vi được nâng lên cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, hắn đã khôi phục lại toàn bộ ký ức, biết mình là phân thân chuyển thế của Phục Hy, cũng biết sứ mệnh của mình là hợp nhất với bản tôn Phục Hy, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Thái Hạo đạo hữu, mời!" Phục Hy mỉm cười nói.

"Bản tôn!" Thái Hạo gật đầu, không chút do dự, lập tức hợp nhất với bản tôn Phục Hy.

Trong nháy mắt, vạn đạo kim quang bùng phát từ người Phục Hy, vô số thần long màu vàng gào thét bay lượn quanh thân.

Tóc Phục Hy tung bay, khí thế toàn thân bộc phát, lại lần nữa tăng vọt.

Rất nhanh, dưới ánh mắt chấn động của vô số đại năng tu sĩ, y cũng đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một luồng khí thế mênh mông cuồn cuộn, vô địch thiên hạ từ trên người y quét qua toàn bộ Hồng Hoang, khiến vô số tu sĩ phải cúi đầu lạy rạp.

“Chúc mừng Hy Hoàng chứng đạo!” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức dẫn dắt đông đảo thiên binh thiên tướng của Thiên Đình, hướng về Phục Hy chúc mừng.

“Chúc mừng Nhân Hoàng chứng đạo!” Tại lãnh địa Nhân tộc, các tộc trưởng của những bộ tộc lớn cũng dẫn toàn thể Nhân tộc hướng về Phục Hy chúc mừng.

“Chúc mừng Hy Hoàng chứng đạo!” Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác cũng đều từ đạo trường của mình bước ra, hướng về phía Phục Hy đang đứng mà chắp tay hành lễ, chúc mừng Phục Hy chứng đạo thành công.

Trong khoảnh khắc, cả đại lục Hồng Hoang đều vang lên âm thanh chúc mừng Phục Hy chứng đạo.

Phục Hy mỉm cười, mặt mày hớn hở, cảm nhận được sự sảng khoái chưa từng có trên toàn thân.

Sau khi chỉnh đốn một phen, y lập tức quay về Thiên Đình, bái tạ Đế Tôn.

Nếu không có cơ duyên do Đế Tôn ban cho, không biết đến khi nào y mới có thể chứng đạo.

Đương nhiên, y cũng phải cảm tạ Đông Hoàng Thái Nhất, đã nhường cho y cơ hội chứng đạo trong gần trăm năm, cảm giác thật sảng khoái.

“Đông Hoàng, ta đã chứng đạo thành công!” “Bản hoàng đi đây!” Đông Hoàng Thái Nhất cũng cười nói.

Không chút chậm trễ, y lập tức tiến vào Luân Hồi Địa Phủ, trước Lục Đạo Luân Hồi, cũng đưa phân thân của mình vào luân hồi, chuyển thế thành Nhân tộc.

Chương 269

Trên không lãnh địa Nhân tộc, lập tức bùng phát dị tượng ngập trời.

Dị tượng này vô cùng tương tự với dị tượng khi Đế Khốc giáng thế năm đó, bầu trời đều là lưu hỏa ngập trời, nhuộm đỏ cả thương khung.

Trong biển lửa vô tận ấy, có một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ đang quan sát trời đất, vỗ cánh bay cao.

"Xem ra đây chính là cơ duyên chứng đạo của Đông Hoàng Thái Nhất!" Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác không khỏi âm thầm gật đầu, trong số ba Tam Túc Kim Ô của Hồng Hoang cũng chỉ còn Đông Hoàng Thái Nhất là chưa chứng đạo.

Vì vậy, lần này chắc chắn là Đông Hoàng Thái Nhất chứng đạo.

Rất nhanh, dị tượng ngập trời hội tụ lại, hóa thành một đạo thần quang màu vàng lao về phía lãnh địa Nhân tộc, nhập vào bụng một thiếu nữ.

Thiếu nữ này tên là Phụ Bảo, là con gái của tộc trưởng bộ tộc Hữu Hùng gần Hiên Viên Khâu.

Thần quang màu vàng nhập thể, Phụ Bảo lập tức có thai, được tộc nhân chăm sóc cẩn thận.

Ngay sau đó, Tây Vương Mẫu cũng giáng lâm bộ tộc Hữu Hùng, cho thấy thân phận của mình.

Rõ ràng, Đế Tôn vẫn để Tây Vương Mẫu làm sư phụ của vị Nhân Hoàng thứ ba, không có ý định thay đổi.

Như vậy, công đức Thiên Đạo của ba vị Nhân Hoàng chi sư đều

có thể gia trì lên người Tây Vương Mẫu, có thể nâng tu vi của nàng lên một cảnh giới đủ cao.

Sau khi Tây Vương Mẫu giáng lâm bộ tộc Hữu Hùng, cũng giống như năm đó dạy dỗ Đế Khốc và Thái Hạo, nàng bèn chọn lựa những thiên tài địa bảo thích hợp cho Phụ Bảo dùng, để cho phân thân chuyển thế của Đông Hoàng Thái Nhất có thể hấp thu đủ năng lượng, đặt nền móng từ sớm.

Sau khi phân thân chuyển thế của Đông Hoàng Thái Nhất giáng thế, Tây Vương Mẫu lại đặt tên cho y là Thần Nông.

Dù sao thì văn tự đã được tạo ra, Bát Quái của Phục Hy cũng đã được truyền lại, vậy thì tiếp theo đương nhiên phải là Thần Nông nếm thử trăm loại cỏ.

Sau đó, Tây Vương Mẫu bắt đầu dạy dỗ Thần Nông tu hành.

Giống như Đế Khốc và Thái Hạo năm đó, Thần Nông cũng có thiên phú hơn người, tư chất phi phàm, trong mười lăm năm, cũng đã tu luyện đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Sau khi đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Thần Nông tìm đến Tây Vương Mẫu, bắt đầu hỏi làm thế nào để chứng đạo.

"Dám hỏi sư tôn, con đường chứng đạo của đệ tử rốt cuộc ở phương nào?" Thần Nông cung kính hỏi.

Y đã nghe về việc chứng đạo của Đế Khốc và Thái Hạo, nên cũng từng suy nghĩ sâu xa xem mình nên chứng đạo như thế nào, nhưng vẫn chưa có manh mối nào, chỉ có thể thỉnh giáo Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu khẽ cười, thản nhiên nói: "Nếm trăm loại cỏ!" Đúng vậy!

Thần Nông nếm trăm loại cỏ!

Đây chính là phương pháp chứng đạo Nhân Hoàng mà Đế Tôn đã sắp đặt cho phân thân chuyển thế của Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhân tộc muốn lớn mạnh, ắt phải tu luyện.

Muốn tu luyện, ắt không thể thiếu sự trợ giúp của thiên tài địa bảo.

Trong đó, đan dược lại càng quan trọng.

Đan dược luyện chế như thế nào?

Đương nhiên là phải đi tìm các loại linh thảo tiên dược, sau đó phối hợp với đan phương, rồi luyện chế thành đan dược.

Nhưng đừng nói là đại lục Hồng Hoang, chỉ riêng lãnh địa Nhân tộc, linh thảo tiên dược đã nhiều không kể xiết!

Những loại linh thảo tiên dược khác nhau có công hiệu khác nhau, nếu không thể nhận biết hiệu quả, không những không thể phát huy tác dụng tương ứng, thậm chí còn dẫn đến kết quả không tốt.

Ví dụ, rõ ràng là độc dược lại dùng như linh dược, cuối cùng uổng mạng.

Rõ ràng là hai loại linh dược có thuộc tính tương khắc, lại trộn lẫn vào nhau sử dụng, cũng sẽ có nguy hiểm lớn.

Nếu có một người có thể nhận biết tất cả linh thảo tiên dược trong lãnh địa Nhân tộc, rồi viết thành sách, để toàn thể Nhân tộc đều biết cách phân biệt những linh thảo diệu dược này, từ đó tránh được những chuyện nguy hiểm xảy ra, thì đó tuyệt đối là cống hiến to lớn cho Nhân tộc.

Hiện tại, nhiệm vụ này đã được giao cho Thần Nông.

Chương 270

“Nếm trăm loại cỏ?” Thần Nông nghi hoặc nhìn Tây Vương Mẫu, không hoàn toàn hiểu được câu trả lời của nàng, cần thêm gợi ý.

“Đúng, nếm trăm loại cỏ, trong lãnh địa Nhân tộc có vô số linh thảo tiên dược, nhưng Nhân tộc không thể nhận biết và phân biệt hết được.

Nếu ngươi có thể phân biệt giúp Nhân tộc những linh thảo tiên dược này, đó chính là đại công đối với Nhân tộc!” Tây Vương Mẫu giải thích chi tiết.

“Nguyên lai là vậy, đệ tử hiểu rồi!” Trên mặt Thần Nông lập tức lộ vẻ bừng tỉnh, cảm thấy cả người thông suốt, lập tức hiểu rõ phương hướng chứng đạo của mình sau này.

“Nếu đã hiểu, vậy thì mau đi đi.” Tây Vương Mẫu mỉm cười nói.

Nàng cũng hy vọng Thần Nông có thể sớm chứng đạo Nhân Hoàng, như vậy, nàng cũng sẽ nhận được công đức Nhân Hoàng chi sư, tu vi sẽ lại tăng mạnh.

“Vâng, sư tôn!

Đệ tử đi làm ngay!” Thần Nông lập tức nói.

Y còn chưa nói xong, đã cung kính cáo lui, bắt đầu đi hoàn thành nhiệm vụ phụ bản “Thần Nông nếm trăm loại cỏ” này.

Nhiệm vụ này đối với y, nói khó cũng không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản.

Nguyên nhân không khó là vì y hiện tại là Thái Ất Kim Tiên, việc nhận biết và phân biệt công hiệu của linh thảo tiên dược không phải là chuyện khó.

Nhưng vấn đề là, số lượng những linh thảo tiên dược này thực sự quá nhiều, không thể đếm xuể!

Thần Nông phải ghi chép lại tất cả linh thảo tiên dược thành sách, đây là một việc vô cùng tốn thời gian và tinh lực, vì vậy cũng không đơn giản.

May mắn là ở đại lục Hồng Hoang, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Để có thể thuận lợi chứng đạo thành Nhân Hoàng, đuổi kịp bước chân của Đế Khốc và Thái Hạo, Thần Nông luôn giữ thái độ kiên nhẫn, nhận biết từng cây linh thảo tiên dược một.

Y ghi chép chi tiết hình ảnh và đặc điểm của những linh thảo tiên dược này, để những người Nhân tộc khác có thể phân biệt hiệu quả.

Đồng thời, y lại giới thiệu chi tiết công hiệu, thuộc tính và cách sử dụng bên cạnh, cũng như những điểm cần chú ý, để Nhân tộc có thể tận dụng hoàn hảo những linh thảo tiên dược này.

Đây là một quá trình dài và khô khan.

Nếu không phải Thần Nông có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nếu không phải y khao khát chứng đạo Nhân Hoàng, thật sự không chắc có thể kiên trì được.

Cứ như vậy, bất tri bất giác đã trôi qua trăm năm, y mới ghi chép xong toàn bộ linh thảo tiên dược trong lãnh địa Nhân tộc.

Những linh thảo tiên dược này đều sinh trưởng trong lãnh địa Nhân tộc, nhưng Nhân tộc lại không dám ăn, nếu Nhân tộc có thể nắm vững phương pháp sử dụng, tuyệt đối sẽ có lợi ích to lớn.

“Sư tôn, đệ tử đã ghi chép xong toàn bộ linh thảo tiên dược trong lãnh địa Nhân tộc, xin sư tôn chỉ thị!” Sau khi ghi chép xong linh thảo tiên dược, Thần Nông lập tức đến trước mặt Tây Vương Mẫu, bẩm

báo phục mệnh với nàng.

"Việc này không nên chậm trễ, nên lập tức tuyên cáo với Thiên Đạo, và truyền nó cho Nhân tộc!" Tây Vương Mẫu lập tức nói.

"Vâng, đệ tử tuân mệnh!" Thần Nông lập tức tuân theo ý chỉ của Tây Vương Mẫu, lớn tiếng tuyên cáo với Thiên Đạo.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Thần Nông của Nhân tộc, hôm nay muốn đem Bách Thảo Kinh do ta biên soạn truyền cho Nhân tộc, xin Thiên Đạo và chúng sinh cùng chứng giám!" Theo lời của Thần Nông vang vọng khắp lãnh địa Nhân tộc, cuốn sách Bách Thảo Kinh ghi lại linh thảo tiên dược lập tức hóa thành vô số hồ điệp màu vàng, điên cuồng bay lượn trên không phận lãnh địa Nhân tộc.

Sau đó, những con hồ điệp màu vàng này lần lượt nhập vào trong đầu của Nhân tộc.

Trong một khoảnh khắc, tất cả Nhân tộc đều học được Bách Thảo Kinh do Thần Nông ghi lại!

Tất cả Nhân tộc đều vô cùng vui mừng, cảm kích Thần Nông không thôi, uy vọng của Thần Nông trong Nhân tộc cũng tăng vọt!

"Oanh!" Trên cao không, một tiếng nổ vang lên.

Thiên Đạo đã đáp lại lời tuyên cáo của Thần Nông, công nhận cống hiến to lớn của Thần Nông cho Nhân tộc qua việc sáng tạo ra Bách Thảo Kinh.

Thế là, trên chín tầng trời nhanh chóng xuất hiện những đám mây công đức lành, kim quang lấp lánh, che trời lấp đất, chiếu rọi khắp lãnh địa Nhân tộc. 152.

Dưới ánh mắt chấn động của vô số đại năng tu sĩ, những đám mây công đức này hội tụ lại thành hai phần, sau đó lần lượt hóa thành một cột sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống Tây Vương Mẫu và Thần

Nông!

Chương 271

Không có gì bất ngờ, Tây Vương Mẫu nhận được một phần công đức Thiên Đạo gia trì, tu vi lại lần nữa tăng vọt.

Nàng trực tiếp đột phá bình cảnh Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Khoảng cách đến chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ còn một bước chân.

"Thật đáng tiếc, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi!" Trong lòng Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng tu sĩ khác không khỏi cảm thấy tiếc nuối cho Tây Vương Mẫu, nếu công đức Nhân Hoàng chi sư mà Tây Vương Mẫu nhận được nhiều hơn một chút, không chừng đã trực tiếp chứng đạo.

Ngược lại, Tam Thanh và các cường giả chứng đạo thuộc phe Hồng Quân thì thở phào nhẹ nhõm, mừng như điên.

"Tốt quá rồi!" Bọn họ vẫn luôn lo lắng Tây Vương Mẫu cũng sẽ công đức chứng đạo, như vậy, bọn họ sẽ không còn chút cơ hội nào nữa.

Đặc biệt là Hồng Quân, thấy vậy cũng âm thầm thở ra một hơi trọc khí.

Nhưng, khi ánh mắt y nhìn về phía Thần Nông, lại trở nên ngưng trọng.

Thần Nông sắp chứng đạo, Tam Hoàng của Thiên Đình sẽ toàn bộ quy vị, vậy thì đại chiến giữa y và Thiên Đình cũng sắp bắt đầu.

Thế là, Hồng Quân nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước mặt.

Trải qua một thời gian y tự mình chỉ điểm hai người chứng đạo trong mộng, Tiếp Dẫn cuối cùng cũng miễn cưỡng bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Vì Tử Tiêu Cung che giấu thiên cơ, nên Thiên Đạo Hồng Hoang không có cảm ứng.

Tu vi của Chuẩn Đề trong thời gian này cũng tăng lên không ít, có thể so sánh với Nữ Oa lúc mới chứng đạo.

Về phần Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, dưới sự tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tu vi của cả ba cũng tiến triển thần tốc, gần như có thể so sánh với Thường Hi lúc mới chứng đạo.

Đương nhiên, đó chỉ là so với lúc mới chứng đạo.

Những năm này, tu vi của Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tăng trưởng, tu vi của Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi đương nhiên cũng không dậm chân tại chỗ.

"Cứ như vậy, dù không thắng được tên nhóc kia, cũng sẽ không bị áp chế quá thảm!" Hồng Quân gật đầu, cảm thấy với đội hình như vậy, dù thua cũng sẽ không thua quá thê thảm.

Chỉ cần không bị phe Đế Tôn nghiền ép, với đặc tính bất tử bất diệt của Thánh Nhân Thiên Đạo, y vẫn có cơ hội lật kèo!

"Oanh!" Lúc này, Thần Nông cũng đã hấp thu luyện hóa xong công đức Nhân Hoàng của mình.

Khí thế của y tăng lên từng bậc, tu vi cảnh giới từ Thái Ất Kim Tiên nhanh chóng đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Thiên Đế đại nhân có chỉ, Thần Nông tiếp chỉ!" Đợi Thần Nông đột phá xong, Tây Vương Mẫu cầm một đạo kim bảng giáng lâm trên không Thần Nông, chuẩn bị tuyên đọc ý chỉ của Đế Tôn.

“Thần Nông có mặt!” Thần Nông lập tức cung kính hành lễ, chờ nghe Tây Vương Mẫu tuyên đọc ý chỉ.

“Thiên Đế đại nhân có lệnh, Thần Nông vì Nhân tộc sáng tạo Bách Thảo Kinh, có cống hiến to lớn cho Nhân tộc, đặc biệt sắc phong Thần Nông làm Nhân Hoàng của Nhân tộc, Thiên Đạo chúng sinh cùng chứng giám!” Tây Vương Mẫu cao giọng nói.

Theo lời của nàng vừa dứt, khí vận khổng lồ của Nhân tộc lập tức hội tụ trên người Thần Nông.

“Oanh!” Tu vi của Thần Nông lại lần nữa tăng vọt, trực tiếp đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

“Đại ca, Hy Hoàng, ta đi đây!” Trên Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất thấy cảnh này không còn chút do dự nào nữa, chào Đế Tuấn và Phục Hy một tiếng, liền lập tức giáng lâm trên không lãnh địa Nhân tộc.

“Gặp qua bản tôn!” Thần Nông cũng đã khôi phục ký ức, thấy Đông Hoàng Thái Nhất giáng lâm, lập tức hành lễ với y.

“Chúng ta vốn là một thể, đạo hữu không cần khách khí!” Đông Hoàng Thái Nhất mỉm cười nói.

“Bản tôn nói phải, chúng ta vốn là một thể, bản tôn chứng đạo, chính là bần đạo chứng đạo!” Thần Nông cũng cười nói.

Sau đó, không chút do dự, y liền hóa thành một đạo lưu quang nhập vào trong cơ thể Đông Hoàng Thái Nhất, hợp nhất với y!

Trong nháy mắt, một luồng khí thế kinh khủng từ trên người Đông Hoàng Thái Nhất bùng phát, quét qua toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đông Hoàng Thái Nhất đã thành công chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Đến đây, Tam Hoàng của Thiên Đình đã toàn bộ chứng đạo quy vị!

Chương 272

Trong nháy mắt, một luồng khí tức sát phạt lập tức quét qua bao trùm toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Tất cả các đại năng tu sĩ đều có vẻ mặt ngưng trọng, ý thức được rằng cuộc đối đầu giữa Thiên Đình của Đế Tôn và Tử Tiêu Cung của Hồng Quân lại sắp bắt đầu!

Không chỉ các đại năng tu sĩ Hồng Hoang nghĩ vậy, mà các cường giả chứng đạo của Thiên Đình và các Thánh Nhân phe Hồng Quân cũng đều nghĩ như thế.

Tất cả đều nghiêm trận chờ lệnh, đợi Đế Tôn ra lệnh là lập tức ra tay chiến đấu.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới là, Đế Tôn lại không đi theo lẽ thường, mà chọn tiếp tục sắc phong Nhân Hoàng.

Đúng vậy, Tam Hoàng của Thiên Đình đã toàn bộ chứng đạo, nhưng điều đó không có nghĩa là việc sắc phong Nhân Hoàng đã kết thúc.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang nguyên bản, có đến Tam Hoàng Ngũ Đế, tổng cộng tám vị Nhân Hoàng.

Hiện tại Nhân tộc mới có ba vị Nhân Hoàng, còn thiếu năm vị nữa!

Đương nhiên, Đế Tôn cũng không định thật sự tạo ra Tam Hoàng Ngũ Đế, mà chỉ cố gắng hết sức vắt kiệt công đức Thiên Đạo ẩn chứa trong quá trình phát triển của Nhân tộc.

Thế là, Đế Tôn ban bố cho các đại năng Hồng Hoang từng đến Thiên Đình nghe đạo, rằng ai muốn chuyển thế thành Nhân tộc có thể đến Thiên Đình, sẽ có cơ hội chứng đạo Nhân Hoàng.

Trong nháy mắt, cả Hồng Hoang đều điên cuồng.

Vô số tiên thiên đại năng đều đổ về Thiên Đình, hy vọng được Đế Tôn ưu ái.

Trong đó, có cả Minh Hà, cũng có Trấn Nguyên Tử.

Những đại năng cường giả không đi Thiên Đình quan lễ thì đấm ngực dậm chân, hối hận đến cực điểm.

Đặc biệt là Hồng Vân, người đã nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí trong Tử Tiêu Cung, càng hối hận đến ruột gan cũng xanh lè.

Càng khiến y hối hận hơn là, y phát hiện sau một hồi tuyển chọn, người cuối cùng được Đế Tôn chọn lại chính là bạn thân nhiều năm của mình, Trấn Nguyên Tử!

Trong nháy mắt, lòng Hồng Vân ngũ vị tạp trần.

Cả y và Trấn Nguyên Tử đều không có cơ hội chứng đạo, thì cũng thôi đi.

Nhưng hiện tại, để y trơ mắt nhìn Trấn Nguyên Tử chứng đạo, còn mình thì không có một chút cơ hội nào, thật sự không chịu nổi!

Ở một bên khác, các Thánh Nhân phe Hồng Quân cũng không nhịn được nữa.

Tam Hoàng của Thiên Đình lần lượt chứng đạo đã gây áp lực lớn cho bọn họ, không ngờ Đế Tôn lại điên cuồng đến mức muốn tiếp tục sắc phong Nhân Hoàng, điều đó có nghĩa là phe Thiên Đình sẽ tiếp tục có cường giả chứng đạo.

Nếu thật sự như vậy, bọn họ có thể giương cờ trắng đầu hàng trước.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Sau khi Đế Tôn xác định xong Trấn Nguyên Tử, y lập tức để Trấn

Nguyên Tử ngưng luyện ra một đạo phân thân chuyển thế thành Nhân tộc.

Cũng là dị tượng ngập trời, cũng là mang thai mười tháng, phân thân chuyển thế của Trấn Nguyên Tử mới giáng sinh từ Nhân tộc.

Tương tự, cũng do Tây Vương Mẫu, vị Nhân Hoàng chi sư chuyên nghiệp này dạy dỗ.

Tuân theo ý chỉ của Đế Tôn, Tây Vương Mẫu đặt tên cho y là Đại Vũ, trực tiếp bỏ qua Hiên Viên Hoàng Đế và bốn vị Đại Đế khác trong Hồng Hoang nguyên bản.

Nguyên nhân rất đơn giản, Hiên Viên Hoàng Đế trở thành Nhân Hoàng là vì chiến thắng Xi Vưu, thống nhất các bộ lạc Nhân tộc.

Nhưng hiện tại, Nhân tộc không hề chia rẽ, cũng càng không có Xi Vưu xuất hiện, tự nhiên không cần Hiên Viên.

Bốn vị Đại Đế còn lại thì cống hiến trong quá trình phát triển của Nhân tộc không nổi bật, cũng bị bỏ qua không tính.

Chỉ có Đại Vũ, không chỉ trị thủy cho Nhân tộc, mà còn đúc Cửu Đỉnh an lạc, hội tụ khí vận Nhân tộc, có cống hiến to lớn cho Nhân tộc.

Vì vậy, con đường chứng đạo tiếp theo của Trấn Nguyên Tử, chính là đi theo con đường chứng đạo của Đại Vũ.

Dưới sự chỉ điểm của Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử đã thành công hoàn thành sứ mệnh của mình, uy vọng trong Nhân tộc không ngừng tăng lên, được Nhân tộc tôn làm cộng chủ.

Chương 273

Sau đó, sắc phong của Đế Tôn liền tới!

"Thiên Đế đại nhân có chỉ, Đại Vũ trị thủy cho Nhân tộc, đúc Cửu Đỉnh trấn áp khí vận Nhân tộc, có cống hiến to lớn cho Nhân tộc, đặc biệt sắc phong làm Nhân Hoàng của Nhân tộc, Thiên Đạo chúng sinh cùng chứng giám!" Theo lời Tây Vương Mẫu lớn tiếng tuyên cáo ý chỉ của Đế Tôn, Thiên Đạo chấn động, vạn đạo oanh minh, trên bầu trời lập tức giáng xuống hai đạo kim quang khổng lồ.

Một đạo bao phủ Tây Vương Mẫu, một đạo bao phủ Đại Vũ.

Tu vi của Đại Vũ trực tiếp tăng vọt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ chờ hợp nhất với bản tôn Trấn Nguyên Tử là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tây Vương Mẫu ở bên cạnh còn kinh khủng hơn!

Dưới ánh mắt chấn động của vô số đại năng, Tây Vương Mẫu, trực tiếp chứng đạo!

Không sai một chút nào!

Tây Vương Mẫu liên tục làm Nhân Hoàng chi sư bốn lần, nhận được công đức Thiên Đạo bốn lần.

Nàng vốn là cường giả Chuẩn Thánh, dưới từng lần công đức quán thể, tu vi không ngừng tăng vọt.

Lần thứ ba nhận được công đức Nhân Hoàng chi sư, nàng đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ cách chứng đạo Hỗn Nguyên một bước chân.

Nay, lần thứ tư nhận được công đức Thiên Đạo, đương nhiên không có gì bất ngờ mà trở thành cường giả chứng đạo!

Tức thì, các đại năng tu sĩ Hồng Hoang không ai không kinh hãi.

Các Thánh Nhân Thiên Đạo phe Hồng Quân càng thêm biến sắc.

Bọn họ vốn đã chuẩn bị cho việc Trấn Nguyên Tử chứng đạo, nhưng không ngờ Tây Vương Mẫu cũng chứng đạo, mà còn chứng đạo trước cả Trấn Nguyên Tử.

Điều này quá sức tưởng tượng của bọn họ.

"Chúc mừng sư tôn chứng đạo!" Phân thân chuyển thế của Trấn Nguyên Tử lập tức chúc mừng Tây Vương Mẫu, y cũng không ngờ Tây Vương Mẫu lại chứng đạo trước mình.

"Chúc mừng Tây Vương Mẫu nương nương chứng đạo!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy và Tam Hoàng của Thiên Đình cũng dẫn dắt đông đảo cường giả Thiên Đình chúc mừng Tây Vương Mẫu.

"Chúc mừng Tây Vương Mẫu nương nương chứng đạo!" Các tộc trưởng của các bộ tộc lớn của Nhân tộc cũng dẫn dắt tộc nhân chúc mừng Tây Vương Mẫu.

"Chúc mừng Tây Vương Mẫu nương nương chứng đạo!" Bản tôn Trấn Nguyên Tử trực tiếp đến trước mặt Tây Vương Mẫu, cung kính hành lễ chúc mừng.

"Không cần đa lễ, Trấn Nguyên Tử, ngươi cũng chứng đạo đi!" Tây Vương Mẫu mỉm cười nói.

Bản tôn Trấn Nguyên Tử, lúc này nên hợp nhất với phân thân chuyển thế, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

"Đa tạ Tây Vương Mẫu nương nương!" Trấn Nguyên Tử vui mừng chắp tay, ăn ý gật đầu với phân thân chuyển thế Đại Vũ.

Sau đó, Đại Vũ liền hóa thành một đạo thần quang màu vàng nhập

vào trong cơ thể y, hợp nhất với bản tôn.

"Oanh!" Một luồng khí thế không hề thua kém Tây Vương Mẫu từ trên người Trấn Nguyên Tử bùng phát, Trấn Nguyên Tử cũng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Đến đây, phe Thiên Đình, không tính cả bản thân Đế Tôn, đã có đủ chín đại cường giả chứng đạo.

Lần lượt là Phượng Tổ, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử!

Ngược lại phe Tử Tiêu Cung, ngoài Hồng Quân chỉ có Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề năm đại Thánh Nhân, gần như chỉ bằng một nửa số cường giả chứng đạo của Thiên Đình.

À, còn có Dương Mi và Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng Dương Mi cần liên hợp với Hồng Quân để đối phó Đế Tôn, Thập Nhị Tổ Vu dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng chỉ có thể tương đương với một cường giả chứng đạo.

Như vậy tổng hợp lại, phe Hồng Quân chỉ có sáu cường giả chứng đạo, ít hơn một phần ba so với phe Thiên Đình.

Phải biết rằng, thực lực của các cường giả chứng đạo phe Thiên Đình về cơ bản đều mạnh hơn Thánh Nhân phe Hồng Quân.

Hiện tại, phe Thiên Đình của Đế Tôn đã tạo ra ưu thế áp đảo đối với phe Tử Tiêu Cung của Hồng Quân.

Vậy thì, còn chờ gì nữa, trực tiếp khai chiến thôi!

Chương 274

"Hồng Quân, Dương Mi, có dám một trận chiến không?" Giọng nói bá khí của Đế Tôn trực tiếp vang vọng khắp Hồng Hoang, truyền vào Hỗn Độn, tuyên chiến với Hồng Quân và Dương Mi.

"Hừ!

Có gì không dám!" Hồng Quân và Dương Mi đều tức giận hừ một tiếng, lập tức hiện thân trong Hỗn Độn, đối đầu với Đế Tôn!

Đại lão hai bên đều đã khai chiến, tiểu đệ hai bên tự nhiên cũng không ngồi yên.

"Vút!

Vút!

Vút!" Từng đạo lưu quang tỏa ra khí tức kinh khủng từ Thiên Đình lao ra, thẳng đến sâu trong Hỗn Độn.

Phượng Tổ, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, chín đại cường giả chứng đạo đã chuẩn bị vào vị trí.

Thấy cảnh này, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thập Nhị Tổ Vu cũng không dám chậm trễ, biết thời khắc quyết chiến đã đến, tất cả đều lao về phía hư không Hỗn Độn.

Mỗi người đều có vẻ mặt ngưng trọng, trận đại chiến này sẽ trực tiếp quyết định vận mệnh của bọn họ, không thể không toàn lực ứng phó.

Nhưng, cho dù bọn họ nỗ lực thế nào, khi Đế Tôn đã đưa cả Tây Vương Mẫu và Trấn Nguyên Tử lên chứng đạo, kết cục của trận đại chiến này đã sớm được định đoạt.

Giống như trận đại chiến lần trước, Đế Tôn đồng thời đối phó Dương Mi và Hồng Quân, kìm chân hai người.

Như vậy, các cường giả chứng đạo khác của Thiên Đình có ưu thế áp đảo so với các cường giả phe Hồng Quân.

Phượng Tổ, Thường Hi, Hi Hòa, ba vị cường giả chứng đạo mạnh nhất Thiên Đình đối phó Tam Thanh.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy đối phó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu triệu hồi bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nữ Oa, Tây Vương Mẫu và Trấn Nguyên Tử thì ở bên cạnh hỗ trợ, phối hợp với sáu đại cường giả chứng đạo khác hợp kích đối phương.

Mục tiêu hợp kích đầu tiên, Bàn Cổ Chân Thân!

Bàn Cổ Chân Thân không phải Thánh Nhân Thiên Đạo, không bất tử bất diệt, làm sao có thể chống lại sự hợp kích của bốn đại cường giả chứng đạo.

Không bao lâu sau, Bàn Cổ Chân Thân liền bị đánh nổ, Thập Nhị Tổ Vu trọng thương, toàn bộ bị trấn áp!

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề năm đại Thánh Nhân thấy cảnh này, đáy lòng lập tức lạnh toát, mới nhanh như vậy đã mất đi một trợ thủ.

Tiếp theo, đến lượt bọn họ.

Dưới sự phối hợp của chiến thuật hợp kích, từng người một bị đánh nổ.

Mặc dù Thánh Nhân bất tử bất diệt, nhưng lại có thể bị trấn áp.

Dùng Tứ Tượng Trận Pháp do Đế Tôn truyền thụ, tập hợp Tứ

Tượng Phong Ấn, nhân lúc năm đại Thánh Nhân bị đánh nổ rồi ngưng tụ lại thân thể, lần lượt phong ấn bọn họ!

Rất nhanh, trong Hỗn Độn chỉ còn lại Hồng Quân và Dương Mi đang thoi thóp.

Phượng Tổ dẫn tám đại cường giả chứng đạo chi viện Đế Tôn, trước tiên hợp kích Dương Mi, trực tiếp đánh nổ vị cường giả Hỗn Nguyên Dương Mi.

Y không phải Thánh Nhân, không thể bất tử bất diệt, mặc dù may mắn thoát khỏi thiên đại kiếp, cuối cùng vẫn vẫn lạc tại đây.

Cuối cùng, Hồng Quân cũng không có ngoại lệ, bị Đế Tôn dùng vô thượng thần thông phong ấn trấn áp!

Đến đây, đại lục Hồng Hoang, triệt để thuộc về Đế Tôn!

Một ngày nọ, Đế Tôn đang tu luyện, bỗng nhiên cảm giác Vạn Tượng Tinh Thần Đồ trong cơ thể một trận xao động.

Phải biết Vạn Tượng Tinh Thần Đồ là bạn sinh chí bảo, sao có thể vô duyên vô cớ phát sinh xao động.

Dưới sự tò mò, Đế Tôn trầm tâm thần vào trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, rất nhanh, đã phát hiện ra căn nguyên của sự xao động.

"Đây, đây là..." Đế Tôn khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chương 275

Chỉ thấy ở sâu trong Vạn Tượng Tinh Thần Đồ, lại xuất hiện một thông đạo bao phủ bởi hỗn độn chi khí, phía sau thông đạo có thể mơ hồ nhìn thấy bầu trời sao lấp lánh.

Một thế giới khác?

Trong lòng Đế Tôn đang nghi hoặc, bỗng nhiên Đại Đạo chấn động, một tin tức trong cõi u minh truyền vào trong đầu Đế Tôn.

Rất nhanh, khóe miệng Đế Tôn nhếch lên một nụ cười nhẹ.

"Nguyên lai là vậy." Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn một bước bước ra, tiến vào trong thông đạo tràn ngập hỗn độn chi khí.

Vào khoảnh khắc Đế Tôn bước vào thông đạo, trong đại thế giới Già Thiên, trời đất chấn động, vạn đạo oanh minh.

Vô số tồn tại cổ xưa bị đánh thức từ trong giấc ngủ say.

"Chuyện gì vậy, vì sao chư thiên lại chấn động?" "Vạn đạo oanh minh?

Lẽ nào con đường thành tiên sắp mở?"...

Nhất thời, tinh thần lực của vô số cường giả quét qua bầu trời sao mênh mông, dường như muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đáng tiếc, đó chỉ là công dã tràng.

Vô số chí tôn cường giả, thậm chí cả Hoang cũng không phát hiện, trong một khoảnh khắc, ký ức của bọn họ đã bị thay đổi.

Phần bị thay đổi, không phải ai khác, chính là Đế Tôn.

Phải biết rằng, đại thế giới Già Thiên nguyên bản cũng có một Đế Tôn, đã sáng tạo ra Thiên Đình, dù đã qua mấy vạn năm, danh hiệu

của ngài vẫn luôn được lưu truyền trên thế gian.

Nhưng đáng tiếc là, khi Đế Tôn bước vào thế gian này, mọi thứ đã xảy ra biến hóa.

Đúng như câu nói chí cường giả không thể trùng tên, nếu một con kiến hôi trùng tên với ngài thì thôi, nhưng lại là một cường giả cấp Đại Đế.

Vì vậy, trong ký ức của người ở thế giới này, Đế Tôn nguyên bản, đã biến thành một vị Vô Danh Đại Đế.

Người có thể thay đổi ký ức một cách vô thanh vô tức như vậy, không phải ai khác, chính là Đại Đạo chí cao vô thượng của thế giới này.

Cũng chỉ có ngài, mới có thể tùy ý thay đổi ký ức của tất cả mọi người.

Đại Đạo của thế giới này cảm giác được nguy cơ hủy diệt, sau khi trao đổi với Đại Đạo của thế giới Hồng Hoang, mới có chuyện Đế Tôn mượn Vạn Tượng Tinh Thần Đồ tiến vào đại thế giới Già Thiên.

Đương nhiên, Đại Đạo chí công, nếu Đế Tôn giúp giải trừ nguy cơ hủy diệt, tự nhiên cũng sẽ không thiếu lợi ích cho y.

Hư không bên ngoài Trái Đất gợn lên một trận sóng gợn, một thân ảnh vĩ ngạn mang theo vạn trượng quang mang xuất hiện trong bầu trời sao mênh mông.

"Nơi này, là đại thế giới Già Thiên rồi nhỉ." Đế Tôn nhìn cảnh tượng quen thuộc mà xa lạ xung quanh, tự lẩm bẩm.

Cảm ứng thực lực của mình, do pháp tắc của hai thế giới khác nhau, hiện tại Đế Tôn có thể phát huy được khoảng sáu phần thực lực.

Theo thời gian Đế Tôn dần quen thuộc với pháp tắc của thế giới này, việc khôi phục lại thực lực ban đầu chỉ là chuyện sớm muộn, thậm chí có thể còn tiến thêm một bước.

Nhìn Trái Đất không xa, trong mắt Đế Tôn lộ ra vẻ phức tạp.

Quá giống, thật sự quá giống, gần như y hệt Trái Đất mà y từng sống.

Mặc dù đã ở thế giới Hồng Hoang lâu như vậy, nhưng hình ảnh của Trái Đất kiếp trước, lại không hề phai mờ trong đầu y, ngược lại còn càng ngày càng rõ nét.

Với thực lực của Đế Tôn, y nhanh chóng điều chỉnh lại tâm thái, nhìn về phía trước.

Y biết, có thứ gì đó sắp xuất hiện.

"Oanh!" Chín cỗ thi thể rồng, kéo theo một cỗ quan tài bằng đồng xanh theo một cách vô cùng ngang ngược băng qua tinh không, đâm vỡ hư không, lao nhanh về phía xa.

"Cửu Long Kéo Quan, bắt đầu rồi sao?

Xem ra thời gian ta giáng lâm vừa khéo." Đế Tôn nhìn Cửu Long Kéo Quan không xa, một bước bước ra, biến mất trong hư không.

Khác với thế giới Hồng Hoang, đại thế giới Già Thiên cực kỳ rộng lớn, cho dù với thực lực hiện tại của Đế Tôn, trong tình huống không biết đường, muốn tìm được Bắc Đẩu tinh vực cũng phải mất mấy ngày công phu.

Chương 276

Nhưng hiện tại có Cửu Long Kéo Quan chỉ đường, Đế Tôn cũng vừa hay tiết kiệm được một phen công sức.

"Ngươi… ngươi là người hay quỷ?" Diệp Phàm và những người khác nhìn Đế Tôn đột nhiên xuất hiện trong quan tài, kinh hãi thất sắc, chỉ vào y nói lắp bắp.

Nhưng Đế Tôn căn bản ngay cả hứng thú liếc nhìn hắn một cái cũng không có, càng không muốn trả lời câu hỏi của hắn.

Mặc dù hắn là nhân vật chính của thế giới này, là Thiên Đế tương lai, nhưng hiện tại chỉ là một con kiến, căn bản không thể khiến Đế Tôn phải nhìn thẳng.

Điều thực sự hấp dẫn Đế Tôn, là những hình khắc bên trong quan tài.

Mặc dù không phải là phương pháp tu luyện chính thống, nhưng lại bao hàm pháp tắc thiên địa của thế giới này.

Một loại pháp tắc thiên địa tự thành một phái, hoàn toàn xa lạ, đối với Đế Tôn hiện tại, có lợi ích rất lớn.

Mọi người ở bên cạnh thấy Đế Tôn không nói gì, định nói thêm, lại bị Bàng Bác ngăn lại.

"Bàng Bác, ngươi ngăn ta làm gì?" Lưu Vân Chí bất bình nói.

"Ngươi ngốc à?" Bàng Bác dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Lưu Vân Chí và những người khác.

"Cũng không nhìn xem người ta mặc gì.

Người hiện đại có mặc như vậy không?

Hơn nữa người ta vừa rồi có thể xuất hiện từ không trung, người như vậy, ngươi cũng dám chọc?" Bàng Bác thầm nói thêm trong lòng, khả năng là người không lớn, không phải thần tiên, thì là yêu quái.

Lúc này, Đế Tôn cũng quay đầu lại, trên dưới đánh giá Bàng Bác rồi nói: "Tâm tính không tệ, nếu có thời gian, tất thành một phương đại yêu." Bàng Bác trong lòng: … Đại yêu???

Ngài chắc chắn không nhầm chứ?

Ta là một người bình thường, sao lại thành đại yêu?

Dường như nhìn ra được nghi vấn trong lòng Bàng Bác, Đế Tôn mở miệng nói: "Mặc dù ngươi là Nhân tộc, nhưng trong cơ thể có huyết mạch của thượng cổ đại yêu, một khi thức tỉnh, uy lực kinh người, trên con đường tu hành, đã dẫn trước người khác một đoạn đường rất dài." Lời của Đế Tôn khiến Lưu Vân Chí và những người khác ở bên cạnh giật mình, theo bản năng lùi lại mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Bàng Bác.

Đùa gì vậy, hắn có huyết mạch của yêu quái, lỡ như đột nhiên cuồng tính đại phát thì phải làm sao?

Đế Tôn không hề để ý đến hành động nhỏ của Lưu Vân Chí và những người khác, những tiểu nhân vật như vậy, không lọt vào mắt y.

Trong lúc Bàng Bác đang rối rắm về huyết mạch đại yêu, Đế Tôn đột nhiên toàn thân chấn động, một luồng khí tức đáng sợ từ trên người y truyền ra.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Diệp Phàm và Bàng Bác, đều bị khí thế cường đại tỏa ra từ trên người Đế Tôn trấn nhiếp, gần như muốn quỳ rạp xuống đất.

Thực tế, nếu không phải Đế Tôn kịp thời thu liễm khí thế, cộng thêm cỗ quan tài đặc biệt này cũng có tác dụng làm suy yếu khí thế

nhất định.

Chỉ sợ chút khí cơ vừa rồi tỏa ra, cũng đủ để khiến tất cả mọi người ở đây thân thể nổ tung mà chết.

May mắn là, khí thế của Đế Tôn chỉ lóe lên rồi nhanh chóng thu liễm lại vào trong cơ thể.

Những hình khắc bên trong quan tài bằng đồng xanh, khiến y cảm ngộ được rất nhiều, cũng nhờ đó mà lĩnh ngộ được một số quy luật vận hành của bản nguyên pháp tắc thế giới này, mới dẫn đến việc khí thế nhất thời không thu liễm được.

"Không tệ, nếu không phải tình cờ, lên được Ngũ Sắc Tế Đàn này, bản tọa cũng sẽ không lĩnh ngộ được những pháp tắc này." Nói rồi, Đế Tôn cong ngón tay búng ra, hơn mười điểm sáng hóa thành từng đạo lưu quang, nhập vào trong cơ thể Diệp Phàm và những người khác.

"Bản tọa trước nay thưởng phạt phân minh!" Đế Tôn nhìn Diệp Phàm và những người khác ngạo nghễ nói.

Điểm sáng nhập thể, Diệp Phàm và những người khác lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn, cơ thể vừa rồi có chút mệt mỏi, lập tức lại tràn đầy sức sống.

Đương nhiên, thay đổi lớn nhất, phải kể đến Bàng Bác.

Chỉ thấy Bàng Bác toàn thân gân cốt nổi lên, uyển như từng con cầu long, một khuôn mặt đỏ bừng, phát ra từng tiếng gầm nhẹ như dã thú.

Trên người còn có một lớp sương mù màu đỏ nhạt bao phủ.

"Tiền, tiền bối, Bàng Bác..." Diệp Phàm nhìn Bàng Bác đang vô cùng đau đớn, không nhịn được mở miệng hỏi Đế Tôn. 153.

Chương 277

Vì không biết Đế Tôn tên gì, lại thêm cách ăn mặc của Đế Tôn mang đậm phong vị cổ xưa, Diệp Phàm dùng một cách xưng hô thường dùng trong tiểu thuyết võ hiệp là tiền bối.

Chắc là không gọi sai chứ?

"Yên tâm đi, không sao." Đế Tôn liếc nhìn Bàng Bác đang bị sương mù màu đỏ bao bọc.

"Chỉ là sức mạnh của bản tọa vừa hay kích hoạt huyết mạch của hắn mà thôi, tiểu tử ngươi, vận khí không tệ." Còn không phải sao, thân phận của Đế Tôn tôn quý đến nhường nào, dù chỉ là một tia sức mạnh trong cơ thể, cũng ẩn chứa khí tức của Yêu tộc chí tôn.

Dưới sự kích thích của khí tức như vậy, huyết mạch của Bàng Bác không chỉ đơn giản là được giải phong, mà còn được nâng cao rất nhiều.

Với sự thay đổi về thiên phú này, Bàng Bác sau này một khi bước lên con đường tu luyện có thể tiến bộ một ngày ngàn dặm.

Nghe lời của Đế Tôn, trong lòng Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần là thay đổi tốt là được.

Đồng thời, trong lòng Diệp Phàm lại có chút hâm mộ, vận khí của Bàng Bác thật tốt.

Kỳ thực nào đâu chỉ có hắn, Lưu Vân Chí và những người khác ở bên cạnh còn đỏ mắt ghen tị, hận không thể thay thế, bây giờ thức tỉnh huyết mạch yêu thần.

Diệp Phàm tuy hâm mộ, nhưng cũng chỉ là hâm mộ mà thôi, trong lòng vẫn vui mừng cho người bạn nhỏ của mình.

Đế Tôn nhìn Diệp Phàm trước mắt không khỏi âm thầm gật đầu, tâm tính của Diệp Phàm không tệ, tâm thần vừa động, điểm sáng vừa rồi nhập vào cơ thể Diệp Phàm, dường như bị một lực kéo, thẳng đến khổ hải của Diệp Phàm.

"Oanh!" Trong đầu Diệp Phàm đột nhiên vang lên một tiếng nổ, khiến hắn giật mình.

Rất nhanh hắn phát hiện, âm thanh không phải từ nơi khác, mà chính là từ trong cơ thể mình, trong đan điền.

"A!" Diệp Phàm không nhịn được phát ra một tiếng kêu thảm, đan điền của hắn phảng phất như bị một lưỡi đao sắc bén chém ra, đau đớn như thủy triều không ngừng xâm chiếm thần kinh của hắn.

"Tiền bối, Diệp Phàm sao vậy?" Diệp Phàm đột nhiên kêu thảm, khiến Lưu Vân Chí ở bên cạnh giật mình, tò mò hỏi Đế Tôn.

Đế Tôn đầu cũng không quay lại, giọng điệu bình thản nói: "Không sao, thể chất của hắn thức tỉnh rồi mà thôi." "Hắn cũng có thể chất đặc thù?" Lưu Vân Chí vô cùng ghen tị nói, trong lời nói lộ ra vẻ khó tin.

Nhìn những người bạn học vốn bình thường thậm chí còn kém xa mình, nay đột nhiên từng người một đều có thể chất đặc thù, khiến lòng Lưu Vân Chí cực kỳ bất mãn.

"Tiền bối, hay là ngài xem xem, thực ra con cảm thấy con cũng có thể chất đặc thù." Lưu Vân Chí không nhịn được nói.

"Ngươi?

Chỉ là người bình thường thôi, không có thể chất đặc thù." Đế Tôn liếc nhìn Lưu Vân Chí một cái, trong nháy mắt đã nhìn thấu toàn thân hắn.

Lời của Đế Tôn khiến Lưu Vân Chí như quả bóng xì hơi, trong

mắt lóe lên vẻ không cam lòng nồng đậm, vì sao ta lại không có thể chất đặc thù!

Đế Tôn không có tâm tình để ý đến tâm lý của những tiểu nhân vật này, sự chú ý của y đặt lên người Diệp Phàm.

Đối với Hoang Cổ Thánh Thể, một trong những thể chất được cho là mạnh nhất thế giới này, y khá là hứng thú.

Chỉ thấy từ trong hai mắt Đế Tôn bắn ra hai đạo thần quang màu vàng, nhập vào trong khổ hải của Diệp Phàm.

Nhìn một cái, Đế Tôn quả thực phát hiện ra điểm phi phàm của Hoang Cổ Thánh Thể.

Trước khi khổ hải chưa mở, Diệp Phàm cũng giống như người bình thường, không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Nhưng nay khổ hải vừa mở, một luồng sinh mệnh tinh khí khổng lồ, lập tức tràn vào trong cơ thể hắn, những sinh mệnh tinh khí này không trực tiếp nâng cao tu vi của hắn, mà là đặt một nền móng vững chắc cho hắn.

Nếu chỉ có vậy, thể chất này không đáng được gọi là Thánh Thể, chắc hẳn theo sự thay đổi của tu vi sau này, sẽ còn xuất hiện nhiều điều thần kỳ hơn.

Đối với thế giới này, Đế Tôn ngày càng cảm thấy hứng thú.

Mấy phút sau, Diệp Phàm và Bàng Bác cũng đã khôi phục bình thường.

Mặc dù hiện tượng thần dị trên người đã biến mất, nhưng toàn thân lại toát ra một cảm giác áp bức, so với vừa rồi quả thực là một trời một vực.

"Đa tạ tiền bối!" Diệp Phàm và Bàng Bác nhìn nhau, đối với sự

thay đổi của cơ thể, không ai hiểu rõ hơn họ, người tạo ra tất cả những điều này, chính là người đàn ông bí ẩn trước mặt.

Trải qua một loạt sự việc, họ cũng biết mọi chuyện không đơn giản như vậy, muốn sống sót, trước khi có đủ năng lực tự vệ, e rằng chỉ có thể dựa vào người đàn ông trước mắt này.

Chương 278

Đế Tôn mặt không biểu cảm nói: "Không cần, đó là thiên phú của các ngươi mà thôi, ta đi nhờ xe, tự nhiên phải làm chút gì đó, một miếng ăn một ngụm uống đều do trời định." Nói xong y không để ý đến họ nữa. 154.

Ngược lại, những người bạn học của Diệp Phàm nhìn thấy sự thay đổi lớn trên người Diệp Phàm và Bàng Bác liền lũ lượt vây quanh, rõ ràng là rất tò mò về sự thay đổi của hai người.

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, đột nhiên quan tài bằng đồng xanh rung chuyển một trận, nhất thời, những người trong quan tài, ngoại trừ Đế Tôn, đều ngã ngửa, lăn thành một đống.

"Tiền bối..." Diệp Phàm mở miệng định hỏi, chưa nói xong, đã bị Đế Tôn cắt ngang.

"Nơi này là trạm trung chuyển, Hỏa Tinh.

Nếu không có gì bất ngờ, cứ ở đây chờ, Diệp Phàm, Bàng Bác, hai ngươi theo ta xuống." "Vâng, tiền bối!" 155.

Nghe Đế Tôn nói vậy, Diệp Phàm và Bàng Bác không nói hai lời đã đồng ý, vì Đế Tôn đã chuyên môn đưa họ xuống thì chắc chắn là có lợi.

Về phần nguy hiểm?

Nếu Đế Tôn muốn hại họ, căn bản không cần đợi đến bây giờ.

Lưu Vân Chí và những người khác ở bên cạnh hiển nhiên cũng hiểu ra, nhưng lời nói trước đó của Đế Tôn cũng đã nói rõ, nơi này có nguy hiểm, không khỏi khiến họ do dự.

Trong lòng Lưu Vân Chí và những người khác vô cùng do dự.

Cuối cùng cắn răng, cũng theo ra ngoài.

Đối với việc Lưu Vân Chí và những người khác theo ra, trong lòng Đế Tôn tự nhiên biết rõ, nhưng y không nói gì nhiều.

Có người muốn tìm chết, y không có nghĩa vụ làm bảo mẫu.

Rất nhanh họ sẽ phát hiện ra, lợi ích, không phải dễ kiếm như vậy.

"Nơi này là Hỏa Tinh?

Ta vậy mà thật sự đã đặt chân lên Hỏa Tinh?

Ta không phải đang mơ chứ Diệp Tử?" Bước ra khỏi quan tài, nhìn hành tinh hoang vu trước mắt, đâu đâu cũng là cát sỏi màu đỏ sẫm, Bàng Bác không khỏi cảm thán.

Diệp Phàm ở bên cạnh cũng cảm khái rất nhiều, không mấy ai sẽ là những người đầu tiên đặt chân lên Hỏa Tinh, chuyện này mà kể ra, không biết sẽ dọa ngốc bao nhiêu người.

Nhưng, mình còn có cơ hội quay về không?

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm với vẻ mặt phức tạp ngẩng đầu nhìn lên, với thị lực hiện tại không khó để nhìn thấy, không xa có một hành tinh màu xanh lam, đó có phải là Trái Đất không?

Bàng Bác cũng thuận theo ánh mắt của Diệp Phàm nhìn lên, đứng ở một nơi ngoài Trái Đất nhìn Trái Đất, không thể không nói, có một cảm xúc khác biệt.

Những người khác cũng học theo Bàng Bác và Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lên, nhưng đáng tiếc họ cũng không nhìn thấy gì. 156.

Điều này khiến cho sự phẫn uất trong lòng Lưu Vân Chí càng thêm mãnh liệt, dựa vào cái gì, rốt cuộc là dựa vào cái gì!

Đồng thời cũng càng thêm kiên định quyết tâm của hắn, lần này cơ duyên nhất định không thể bỏ qua.

Đế Tôn đi ở phía trước, Diệp Phàm, Bàng Bác và những người khác thấy Đế Tôn di chuyển, lập tức theo sau.

Một đoàn người cứ như vậy đi trên bề mặt hành tinh hoang vu khoảng mười phút, trong lúc Lưu Vân Chí và những người khác đang nghi ngờ họ có đi nhầm không, một ngôi chùa hùng vĩ xuất hiện trước mắt mọi người.

"Đại Lôi Âm Tự?!

Đại Lôi Âm Tự?!" Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn tấm biển trên chùa, theo bản năng đọc ra.

"Thánh địa Phật môn trong truyền thuyết, Đại Lôi Âm Tự." Diệp Phàm dường như tự lẩm bẩm, thực tế lại là đang hỏi Đế Tôn ở bên cạnh.

"Ta không biết." Đế Tôn trả lời dứt khoát.

Chương 279

Nơi này không phải là nơi y từng sống, đối với cái Đại Lôi Âm Tự này rốt cuộc có phải là thánh địa Phật môn gì đó không, y cũng không rõ.

"Tiền bối, vậy chúng ta bây giờ có vào không?" Diệp Phàm cẩn thận hỏi.

Đế Tôn gật đầu nói: "Vào, nhưng người vào không phải ta, mà là hai ngươi." "Hai chúng con?" Bàng Bác chỉ vào mũi mình, vẻ mặt khó tin.

"Đúng, chỉ có hai ngươi." Đế Tôn cũng không che giấu, thẳng thừng nói: "Bên dưới tòa Đại Lôi Âm Tự này trấn áp không ít đại yêu, ta đối với cấu trúc sinh mệnh và phương thức tu luyện của chúng rất hứng thú.

Nhưng, nếu ta vào, ta cảm giác được khí cơ trên người ta chúng sẽ không xuất hiện, trừ khi ta phá hủy triệt để nơi này, nếu không thì không thể bắt được hết chúng." Thực ra Đế Tôn còn một câu chưa nói, nơi này đang nuôi dưỡng tiên đỉnh, nếu bây giờ cưỡng ép phá vỡ, sẽ ảnh hưởng đến việc tiên đỉnh xuất thế sau này, đúng là được không bù mất.

"Mồi nhử?

Ngài muốn hai chúng con làm mồi nhử?" Nghe lời của Đế Tôn, Diệp Phàm và Bàng Bác nhanh chóng hiểu ra, nguyên lai hai người họ là mồi nhử.

"Đúng, nhưng đây cũng là một chuyện tốt đối với các ngươi, trong Đại Lôi Âm Tự còn sót lại không ít phật bảo, trên đó còn sót lại không ít sức mạnh của các tu sĩ trước kia, đối với các ngươi, cũng là một số

bảo vật không tệ.” “Có nguy hiểm không?” Diệp Phàm lúc này bình tĩnh hỏi.

“Nguy hiểm?

Đương nhiên là có, nếu đại yêu bên trong ra tay với các ngươi, e rằng ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ được, sẽ trở thành thức ăn.

Nhưng, với thể chất hiện tại của hai ngươi, nếu chạy đủ nhanh, có lẽ có thể chạy ra ngoài trước khi bị ăn thịt.” “Hai ngươi nếu không muốn, ta cũng có thể tìm người khác, ta tin, có người nguyện ý mạo hiểm.” Thái độ của Đế Tôn có chút thờ ơ, đúng, là thờ ơ.

Diệp Phàm và Bàng Bác hiện tại, cũng không quan trọng đến vậy.

Tin rằng, nếu Diệp Phàm và những người khác từ chối, người khác không nói, Lưu Vân Chí chắc chắn nguyện ý mạo hiểm.

Nghe lời nói thẳng thắn của Đế Tôn, Diệp Phàm và những người khác im lặng, Đế Tôn cũng không vội, mấy phút thời gian, y chờ được.

Lưu Vân Chí và những người khác ở phía sau, hiển nhiên cũng nghe được cuộc đối thoại vừa rồi của Diệp Phàm và những người khác, trong mắt lóe lên vẻ ham muốn nồng đậm, hận không thể bây giờ thay thế.

“Suy nghĩ thế nào rồi?” Đế Tôn mở miệng hỏi.

Với thân phận của y, tuyệt đối sẽ không đi lừa gạt hay thậm chí là uy hiếp họ vào trong.

“Tiền bối, con nguyện ý!” Diệp Phàm và Bàng Bác nhìn nhau, cắn răng nói.

Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con, lúc này mà không dám

liều một phen, nắm bắt cơ duyên của mình, cả hai đều sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, thể chất hiện tại của họ đã được cường hóa, cơ hội sống sót cũng vượt xa người thường, có lý do gì để lùi bước chứ?

"Tốt." Đế Tôn gật đầu, lùi lại một bước, thu liễm khí tức, biến mất trong không khí.

Không có cách nào, khí thế của y quá mạnh, mạnh đến mức, chỉ cần y ở bên ngoài, cho dù những đại yêu vô pháp vô thiên kia có đột phá được phong ấn trấn áp cũng không dám chạy ra.

Một bên khác, Diệp Phàm và Bàng Bác âm thầm cổ vũ cho nhau, từng bước từng bước đi vào trong Đại Lôi Âm Tự.

Lưu Vân Chí và những người khác ở phía sau cũng rục rịch, nhưng nghĩ đến nguy hiểm mà Đế Tôn vừa nói, họ đành kìm nén lòng tham, ở lại tại chỗ.

Đồ tốt thì tốt, nhưng cũng phải có mạng mà lấy, không phải sao.

Khoảng nửa giờ sau, trong lúc Lưu Vân Chí và những người khác đều đã chờ đến mất kiên nhẫn, cho rằng Diệp Phàm và những người khác đã chết ở bên trong, đột nhiên, Đại Lôi Âm Tự rung chuyển, từng đạo tiên quang lao lên trời, bay tứ tán ra bốn phương tám hướng.

Sau đó dưới ánh mắt khó tin của mọi người, Đại Lôi Âm Tự sụp đổ!

Không sai, sụp rồi, một tòa cung điện huy hoàng lớn như vậy, cứ thế sụp đổ.

Trên phế tích của Đại Lôi Âm Tự, một luồng yêu khí ngút trời, kèm theo một tiếng gầm giận dữ, chấn động đến điếc tai.

Ở phía trước nhất, có hai bóng người đang chạy như bay, tốc độ

đó, so với ô tô, cũng không hề thua kém.

"Kia là Diệp Phàm và Bàng Bác?" Lý Tiểu Mạn ở phía sau nhìn Diệp Phàm và những người khác đang chạy như bay, ngạc nhiên.

"Ôi trời, ta biết họ thay đổi lớn, nhưng không ngờ đến mức này.

Siêu nhân?" Trương Văn Xương tự giễu.

Chương 280

"Đáng ghét..." Lưu Vân Chí nhìn hai người đang lao nhanh, trong mắt lóe lên một tia phẫn hận.

Nếu như, nếu như, bây giờ mình có tất cả những sức mạnh đó thì tốt biết bao.

"Tiền bối, cứu mạng a!!!" Còn chưa đến gần, đã nghe thấy cái giọng oang oang của Bàng Bác đang gào thét.

Lúc này mọi người mới phát hiện, trên người Bàng Bác và Diệp Phàm được bao phủ bởi một lớp màng sáng mỏng, nguồn gốc của lớp màng sáng này không phải gì khác, chính là một cây kim cương xử trong tay họ!

"Hừ!

Hai tên tiểu tử khốn kiếp, lừa ta, chết đi cho ta!" Yêu khí ngút trời ở phía sau, biến hóa thành một bàn tay lớn, hướng về phía Diệp Phàm và Bàng Bác mà vỗ tới.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng như ngọc, từ một bên vươn ra.

Người ra tay không phải ai khác, chính là Đế Tôn!

"Đợi ngươi lâu rồi!" Bàn tay của Đế Tôn như một tấm màn trời, hướng về phía nguồn gốc của yêu khí, Ngạc Tổ mà tóm tới.

Đế Tôn không hề triển lộ toàn bộ thực lực, một mặt là thế giới đã khác, sức mạnh của y chưa hoàn toàn khôi phục, mặt khác là sợ dọa Ngạc Tổ chạy mất.

"Đại Thánh?

Chết tiệt, thế giới này sao lại có Đại Thánh không bị phong ấn!"

Ngạc Tổ kinh hãi: "Không đúng, khí tức sinh mệnh nồng đậm trên người ngươi là của một Đại Thánh mới thăng cấp!" Không phải thiên địa vạn đạo đã tịch diệt rồi sao!

Sao lại có người thành Đại Thánh!" Ngạc Tổ do dự một lát, Đại Thánh tuy mạnh, nhưng so với thực lực trước kia của hắn cũng không chênh lệch nhiều, nên chạy trốn, hay là liều một phen?

Chính sự do dự này, đã cho Đế Tôn cơ hội.

"Phong!" Đế Tôn mặt sắc bình tĩnh, ngón tay chỉ về phía trước, một chữ "Phong" khổng lồ, xuất hiện trước mặt mọi người.

"Phá cho ta!" Ngạc Tổ gầm lớn một tiếng, một quyền hướng về phía chữ "Phong" khổng lồ mà đấm tới, một quyền này ẩn chứa toàn bộ sức mạnh của Ngạc Tổ, nhất thời, tinh hà chấn động, yêu khí ngút trời.

Nhưng, chuyện kinh ngạc đã xảy ra, một quyền bao hàm toàn bộ sức mạnh của con cá sấu, vậy mà ngay cả làm lung lay chữ đó cũng không được.

"Sao có thể?" Ngạc Tổ ngây người, đứng sững tại chỗ mặc cho chữ "Phong" khổng lồ bay về phía mình.

Đúng lúc này, trên trời bỗng truyền đến một tiếng sấm, sau đó, từng tầng mây đen dày đặc.

"Thiên kiếp?" Rất nhanh, Đế Tôn đã hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, là thiên kiếp.

Không phải Đại Đạo đã có hiệp nghị với Đế Tôn, mà là Thiên Đạo chưởng quản thiên kiếp.

Khi thế giới này xuất hiện một tồn tại có thực lực vượt quá giới

hạn như Đế Tôn, Thiên Đạo sẽ giáng xuống kiếp nạn, chính là thiên kiếp!

"Thú vị, để ta xem xem, uy lực của thiên kiếp này, so với thế giới Hồng Hoang, có gì khác biệt." Kiếp vân trên bầu trời ngày càng dày, uy áp truyền ra từ bên trong cũng ngày càng mạnh.

Cuối cùng, uy thế trong tầng mây đã đạt đến đỉnh điểm.

"Oanh!" Một tiếng sấm nổ vang trên bầu trời, giống như nhận được tín hiệu, từng đạo từng đạo lôi điện màu đen như mưa trút xuống điên cuồng.

Thiên uy, thiên uy chân chính.

May mắn là, những tia lôi điện này dường như có mắt, tất cả đều bay về phía Đế Tôn.

Đối mặt với lôi điện màu đen ngập trời, trên mặt Đế Tôn không có chút hoảng loạn nào.

Đế Tôn giơ tay lên tóm một cái.

Lôi quang ngập trời bị một bàn tay năng lượng màu vàng tóm gọn, không bao lâu sau, ba viên châu màu đen tĩnh lặng nằm trong lòng bàn tay Đế Tôn.

Có thể mơ hồ thấy bên trong có lôi điện màu đen không ngừng du tẩu, uy lực của nó còn mạnh hơn vừa rồi ba phần.

Lúc này đợt thiên kiếp thứ hai đã đến, lôi điện màu bạc tuy nhỏ hơn lôi điện màu đen vừa rồi, nhưng uy lực lại lớn hơn không ít.

Chương 281

158.

"Muốn hàng phục ta thì hãy đem chút bản lĩnh gì đó ra đây đi!" Đế Tôn bước về phía trước một bước, một vòng sáng màu vàng hiện ra sau đầu y, mặc cho lôi điện màu bạc oanh kích lên người, lại không thể làm y tổn thương một sợi lông.

"Khai!" Đế Tôn giơ tay đấm lên trời, một cột sáng màu vàng theo cánh tay y thẳng tắp đâm vào mây, đánh ra một lỗ thủng lớn trên kiếp vân, lôi điện chi lực trong đó không biết đã tổn thất bao nhiêu.

Một quyền bá khí tuyệt luân của Đế Tôn vậy mà trực tiếp đánh xuyên qua kiếp vân, thực lực này không thể dùng hai chữ "kinh khủng" để hình dung.

Sức mạnh của kiếp vân trên trời đại khái đã tổn thất ba phần, cộng thêm tiêu hao của đợt lôi điện thứ nhất và thứ hai, sức mạnh còn lại chắc không quá năm phần.

Dường như cảm thấy nếu tiếp tục công kích theo từng bước, năm phần năng lượng còn lại căn bản không thể giết chết y, biển sấm bắt đầu nhanh chóng cuộn trào co rút lại, không bao lâu sau đã co lại còn một phần ba kích thước ban đầu. 159.

"Muốn tích tụ một đòn mạnh nhất sao?" Đế Tôn nhìn lôi vân trên trời khẽ nói.

"Ta cho ngươi cơ hội." Nói xong, Đế Tôn dừng lại, đứng sừng sững trên bầu trời, thật sự đang cho thiên kiếp thời gian tập trung năng lượng, nếu không, chỉ cần y công kích thêm vài lần, năng lượng thiên kiếp nhiều nhất chỉ còn lại ba phần.

Thiên kiếp dường như bị hành động của Đế Tôn chọc giận, tốc độ co rút lại nhanh thêm vài phần.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra, một đôi móng vuốt thú bao quanh bởi thanh khí đột nhiên xuất hiện sau lưng Đế Tôn, hung hăng cào vào sau lưng y.

Mọi người ở dưới hoàn toàn bị phong thái của tôn giả chinh phục, thấy cảnh này giật mình, muốn nhắc nhở tôn giả, nhưng lại không thể phát ra một chút âm thanh nào.

Giữa không trung nổ tung một mảng lớn huyết vụ, nhưng sau lưng Đế Tôn lại không hề hấn gì, ngược lại móng vuốt thú màu xanh kia lại gãy từ giữa, hiển nhiên huyết vụ vừa rồi là của nó.

Lúc này, kiếp vân trên bầu trời đã bị áp chế đến cực hạn, kiếp vân màu đen biến thành màu tím đen, lôi điện chi lực được nén ở mức độ cao, khiến không gian xung quanh xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

"Oanh!" Một con thần long màu vàng do lôi điện tạo thành xé rách kiếp vân xuất hiện trước mặt mọi người.

Thần long do lôi điện tạo thành từ bề ngoài trông như thực thể, một sinh linh sống động.

"Lôi điện đã hóa linh đến mức này rồi sao?" Đế Tôn ngẩng đầu nhìn con thần long sấm sét màu vàng kim kia, chau mày nói.

Nhưng năm thành năng lượng lẽ ra không đủ để chống đỡ cho lôi điện hóa linh.

Tuy con thần long sấm sét này chỉ dài vài mét, nhưng dao động năng lượng kinh khủng trên người nó vượt xa thời kỳ toàn thịnh trước khi thiên kiếp bắt đầu.

Thần long gầm thét, lao vút xuống từ trên cao, một vuốt rồng màu

vàng kim chụp thẳng xuống đỉnh đầu Đế Tôn.

Đế Tôn nghiêng đầu né tránh, vung tay tung một quyền đối chọi với vuốt rồng.

Sóng xung kích mạnh mẽ thậm chí còn tạo ra từng gợn sóng không gian, hồi lâu không thể lắng lại.

Ban đầu, thần long có thể dựa vào ưu thế về thể hình và năng lượng để áp đảo Đế Tôn, nhưng với ý thức chiến đấu của hắn, sau khi thích ứng, hắn đã nhanh chóng phản công.

"Bốp!" Chỉ thấy Đế Tôn gần như đè con thần long màu vàng kim xuống đất mà đánh, gần mấy chục chiêu thần long mới có cơ hội đỡ lại một chiêu.

Điều kỳ diệu nhất là có thể nghe rõ mồn một tiếng quyền đấm vào thịt.

Phải biết rằng tuy sấm sét đã sinh ra linh trí, nhưng dù sao cũng không phải sinh linh thật sự, vậy mà lại xuất hiện tình huống như vậy, thật thần kỳ.

"Gầm!!!" Thần long đột nhiên vẫy đuôi, chiếc đuôi rồng khổng lồ quét một vòng kéo giãn khoảng cách giữa hai bên, rồi há miệng rồng ra, bên trong có ánh sáng vàng kim ẩn hiện.

Lúc này, Đế Tôn lóe lên một cái đã xuất hiện trước đầu rồng, hét lớn một tiếng, một tay tóm lấy hàm dưới của nó, tay kia nắm thành quyền, đấm mạnh vào sống mũi.

Sau đó, hắn xoay người tung một cước thật mạnh vào giữa thân rồng, đá bay nó ra ngoài.

Chỉ nghe thấy hai tiếng hự trầm đục, miệng con thần long màu vàng kim trực tiếp nổ tung tóe, ngọn lửa rồng vừa định phun ra đã bị Đế Tôn mạnh mẽ giữ chặt miệng, chỉ có thể nổ tung trong miệng nó.

Đòn tấn công này khiến nó bị thương không nhẹ, vảy rồng cũng trở nên mờ nhạt, xem ra chiêu vừa rồi tiêu hao của nó rất lớn.

"Thiên Ma, Hàng Phục!" Đế Tôn dùng hai tay tạo ra một chữ "Vạn" khổng lồ xuất hiện ngay phía trên con thần long, từ từ đè xuống.

Lôi quang trên người thần long màu vàng kim chợt lóe, tốc độ rơi xuống của chữ "Vạn" chậm đi vài phần, nhân lúc có kẽ hở, thân thể nó cuộn tròn giữa không trung, nhanh chóng thu nhỏ lại, chui ra khỏi vòng vây.

Chương 282

Nhưng chiêu Thiên Ma Hàng Phục đâu có dễ né như vậy, nó vừa thoát ra chưa kịp mừng rỡ thì bốn phương tám hướng đã xuất hiện sáu chữ "Vạn" vàng óng chói lọi, triệt để phong tỏa mọi đường lui.

Thấy không thể trốn thoát, con thần long màu vàng kim gầm lên một tiếng trầm thấp, thân rồng nhỏ bé bắt đầu phình to ra, vậy mà lại chống căng được mấy chữ "Vạn" kia!

Đế Tôn lắc đầu, miệng lẩm nhẩm niệm chú, kim quang trên chữ "Vạn" càng thêm rực rỡ, không lùi lại nữa mà ngược lại còn đẩy về phía trước, không ngừng ép chặt con thần long màu vàng kim.

Thấy đại cục đã định, đúng lúc này, một bàn tay trắng bệch xuất hiện sau lưng Đế Tôn.

Chuông cảnh báo trong lòng Đế Tôn vang lên dữ dội, bàn tay đó trông có vẻ bình thường nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức nguy hiểm, dù cách xa như vậy, hắn vẫn có cảm giác có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Một chưởng bình thường, nhưng lại ẩn chứa vô số biến hóa, phong tỏa mọi đường lui của Đế Tôn, chỉ còn một con đường duy nhất là đối đầu trực diện.

Nếu lúc này mà Đế Tôn không đoán ra được đây là bàn tay của ai thì đúng là quá ngốc.

Thiên Đạo, chỉ có Thiên Đạo mới có thể tung ra đòn tấn công không thể né tránh như vậy.

Bàn tay của Thiên Đạo ấn lên lưng Đế Tôn.

Không kịp né tránh, Đế Tôn chỉ có thể trong nháy mắt vận sức

mạnh nhục thân lên tối đa, toàn thân biến thành màu vàng óng, chiếc tăng y màu trắng ngà trên người nổ tung, để lộ thân thể cường tráng bên trong, trông như một pho tượng vàng.

"Keng!" Sau một tiếng vang như gõ vào khối đồng, máu tươi trào ra từ khóe miệng Đế Tôn, hắn bị đánh bay ra ngoài, một dấu tay rõ ràng in trên lưng.

Điều kỳ diệu nhất là dấu tay đó tuy rõ ràng nhưng lại không hề có vân tay, điều này cũng chứng thực suy đoán của hắn, vì đây là chưởng của Thiên Đạo, nên không có vân tay.

Đế Tôn lảo đảo đứng dậy, nhìn bàn tay trắng như ngọc trước mặt, lau vết máu ở khóe miệng rồi cười nói: "Đợi nửa ngày rồi, Thiên Đạo, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện.

Nhưng bộ dạng của ngươi có vẻ không ổn lắm nhỉ." "Hừ!" Một tiếng hừ lạnh truyền ra từ bàn tay Thiên Đạo, lạnh lùng đáp: "Chuyện của bản tọa không cần ngươi hỏi, đã biết thân phận của ta rồi sao không mau bó tay chịu trói!" Đế Tôn nhếch miệng cười, nhưng lại vô tình động đến vết thương, hắn nhăn mặt nói: "Xem ra tình hình của ngươi còn tệ hơn của ta nhiều.

Thiên Đạo vốn không nên có cảm xúc, vậy mà bây giờ lại xuất hiện những cảm xúc mãnh liệt như vậy." Đế Tôn nghe vậy mắt sáng lên, hôm nay Thiên Đạo chỉ xuất hiện một bàn tay, lại có dao động cảm xúc kịch liệt như vậy, lẽ nào… Quả nhiên, bàn tay của Thiên Đạo tỏa ra ánh sáng rực rỡ, cuối cùng biến thành một người đàn ông có khuôn mặt mơ hồ, chính là hình dạng của Thiên Đạo!

"Hừ!" Thiên Đạo hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

"Vậy thì hãy dùng thực lực để phân định thắng thua đi, ta cũng muốn xem thử thực lực của Thiên Đạo." Đế Tôn lau vết máu ở khóe miệng, phong thái vẫn ngạo nghễ.

“Như ngươi mong muốn!” Thiên Đạo vẫy tay phải, phong ấn chữ “Vạn” đang khóa chặt con thần long màu vàng kim lập tức bị phá vỡ, con thần long hóa thành một cây trường thương có rồng vàng quấn quanh, rơi vào tay Thiên Đạo.

Đế Tôn đưa một tay vào hư không, một cây trường thương đen tuyền xuất hiện trong tay hắn.

Sự xuất hiện của cây trường thương khiến đồng tử của Thiên Đạo hơi co lại, mang theo vài phần kinh ngạc nói: “Chất liệu của thứ này thật kỳ lạ, ta thân là Thiên Đạo mà lại chưa từng thấy qua?” Đế Tôn im lặng, tự nhiên sẽ không trả lời câu hỏi của Thiên Đạo.

Lẽ nào ta phải nói cho ngươi biết, thứ này ta mang từ một thế giới khác đến, thế giới này không có, chẳng phải rất bình thường sao?

Chất liệu của cây trường thương là một loại vật liệu cực kỳ hiếm, năm đó Đế Tôn vô tình có được, đặc tính duy nhất của nó là cứng rắn.

Mục đích Đế Tôn lấy nó ra chỉ có một, đó là đối đầu trực diện.

Đối với Thiên Đạo toàn tri toàn năng mà nói...

Đế Tôn không nói, chỉ vung cây trường thương trong tay, chỉ thẳng về phía Thiên Đạo, nói: “Đến đây!” Thiên Đạo cười lớn, múa cây kim long trường thương trong tay, như một tia chớp vàng, đâm thẳng vào mặt Đế Tôn.

Đế Tôn vung cây trường côn trong tay, “Keng” một tiếng, va chạm với kim long trường thương.

Đặc tính của Hỗn Độn Thạch lập tức được kích hoạt, một loại dao động kỳ quái lan ra từ trên đó, kim quang trên kim long trường thương cũng tối đi vài phần.

Chỉ mới một chiêu, Thiên Đạo đã chịu thiệt không nhỏ.

Thiên Đạo rung cổ tay, một luồng đại lực từ trên trường thương ập đến, đánh bay Đế Tôn ra ngoài, hắn lộn một vòng trên không, bay xa mấy chục mét. 160.

Trong mắt Đế Tôn lộ ra chiến ý điên cuồng, ngay cả máu ở khóe miệng cũng không lau, lập tức bay tới giao chiến ác liệt với Thiên Đạo.

Hai người ra đòn cực nhanh, chỉ trong vài hơi thở đã giao đấu không dưới trăm chiêu, mỗi một chiêu mỗi một thức đều không lặp lại.

Đế Tôn biết rõ, với năng lực của Thiên Đạo, chỉ cần xuất hiện chiêu thức lặp lại, nó có thể dễ dàng tìm ra sơ hở rồi đánh bại hắn.

Chương 283

Kế sách hiện tại chỉ có không ngừng sáng tạo, không ngừng sử dụng chiêu thức mới, mới có thể khiến Thiên Đạo không tìm ra sơ hở!

Sự lĩnh ngộ về chiêu thức của Đế Tôn có thể gọi là tông sư, một chiêu một thức đều có thể tùy tay thi triển.

Hai người giao thủ hơn một nghìn chiêu, nhưng không có một chiêu nào lặp lại.

Phải biết rằng, Thiên Đạo dựa vào sự biến hóa vô cùng của bản thân, còn hắn lại dựa vào đầu óc của mình, vừa giao chiến, vừa suy nghĩ, sáng tạo.

"Ha ha, ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, ra là ngươi chính là Thiên Đạo!" "Không, phải nói là Thiên Đạo của thế giới này!

Ha ha!" Đế Tôn đột nhiên cười lớn, khí thế trên người tăng vọt, quét sạch sự yếu thế trước đó. 161.

"Được rồi, nếu ta đã hiểu rõ thì ngươi cũng không cần thiết phải tồn tại nữa." Nói xong, Đế Tôn vẫy tay về phía Thiên Đạo, bóng người do Thiên Đạo hóa thành, vậy mà lại tiêu tan!

Bóng người do Thiên Đạo hóa thành phát ra một tiếng gầm giận dữ không cam lòng, nhưng lại không thể chống lại đại vĩ lực truyền đến từ trên người Đế Tôn, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình biến mất.

Không phải thực lực của Thiên Đạo không bằng Đế Tôn, Đế Tôn tuy mạnh, nhưng chưa đến mức có thể vung tay tiêu diệt Thiên Đạo.

Sở dĩ có chuyện này là vì Đế Tôn đã nhìn thấu huyền bí của Thiên Đạo.

Chỉ cần là sức mạnh tồn tại, bất kể là sức mạnh của hệ thống

Hồng Hoang, sức mạnh của thế giới Già Thiên, hay sức mạnh của các hệ thống khác, ít nhiều đều sẽ bị Thiên Đạo áp chế.

Nhưng, nếu dung hợp sức mạnh của hai thế giới làm một, trở thành một loại sức mạnh hoàn toàn mới chưa từng biết đến, thì Thiên Đạo cũng sẽ không thể làm gì được.

Bởi vì chưa biết, nên không thể đối kháng, bẩm sinh đã bị khắc chế.

Sức mạnh mà Đế Tôn vừa sử dụng chính là sau khi lĩnh ngộ được một phần pháp tắc của thế giới Già Thiên, hắn đã dung hợp hai loại sức mạnh hoàn toàn khác nhau của thế giới Hồng Hoang và thế giới Già Thiên lại với nhau.

Tuy có phần sơ sài, nhưng uy lực kinh người, ngay cả Thiên Đạo dưới sức mạnh này cũng chỉ có thể lui tán.

Nhưng sức mạnh này hiện tại chỉ có tác dụng khắc chế nhất định đối với Thiên Đạo và chư thiên vạn đạo, lực sát thương thực sự không bằng bản thân Đế Tôn, cần phải mài giũa thêm nữa.

Nhưng việc nâng cao như vậy cần rất nhiều thời gian, hiện tại Đế Tôn không có thời gian để tiếp tục nghiên cứu thứ này.

"Không!" Bóng người do Thiên Đạo hóa thành gầm lên một tiếng, trong tiếng gầm mang theo sự không cam lòng nồng đậm.

Trong nháy mắt, trời đất biến sắc, cả bầu trời biến thành màu đen như mực, trong tầng tầng mây đen, từng tia sét màu bạc xuyên qua những đám mây đen cuồn cuộn, một con mắt khổng lồ xuyên qua tầng mây dày đặc, xuất hiện trước mặt Đế Tôn.

"Thiên Phạt Chi Đồng?

Thú vị." Đế Tôn nhìn con mắt che cả bầu trời, lẩm bẩm nói.

Đế Tôn vốn tưởng rằng mình sẽ đối mặt với thiên kiếp, nhưng không ngờ lại là thiên phạt.

Thiên kiếp và thiên phạt, chỉ khác nhau một chữ, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

Thiên kiếp, như tên gọi, là kiếp nạn do trời giáng xuống, là một loại thử thách đối với những vật nghịch thiên, tuy khó khăn nhưng vẫn có một con đường sống, vượt qua sẽ có lợi ích cực lớn.

Nhưng thiên phạt thì khác, thiên phạt còn được gọi là thiên khiển, chỉ khi sự tồn tại của một thứ gì đó gây ảnh hưởng cực lớn đến thế giới này thì thiên phạt mới xuất hiện, mục đích của nó là hủy diệt thứ đó, vì vậy, thiên phạt có thể nói là thập tử vô sinh.

Sự xuất hiện của Thiên Phạt Chi Đồng cho thấy nó thuộc tầng thứ khá cao trong các loại thiên phạt, đã thu hút sự chú ý của Thiên Đạo, mới phái phân thân là Thiên Phạt Chi Đồng xuống.

Dân gian thường nói, trời đã mở mắt.

Con mắt khổng lồ mang theo tiếng "Ầm!". 162.

Thiên Phạt Chi Đồng phẫn nộ đến cực điểm, vạn tia sét nổ vang trên bầu trời, trơ mắt nhìn thiên phạt sắp sửa giáng xuống.

Đúng lúc này, khí hỗn độn vô tận đột nhiên từ bốn phương tám hướng tụ lại, hình thành một màn trời màu xám mịt mờ, ngăn cách Thiên Phạt Chi Đồng ở bên ngoài.

Cảnh tượng vạn tia sét cùng giáng xuống kinh hoàng ban đầu, dưới sự can thiệp của sương mù hỗn độn, đã tắt ngóm, tất cả lôi quang đều biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 284

"Ha ha, làm Thiên Đạo lâu quá nên ngốc rồi à?

Nơi này hiện là Vạn Đạo Tịch Diệt, vậy mà ngươi dám phát động Vạn Lôi Thiên Đạo Sát ở đây.

Vì sự an toàn của bản thân, khu vực này sẽ tự bảo vệ mình đấy." Bên ngoài sương mù hỗn độn, Thiên Phạt Chi Đồng phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó như phát điên, điên cuồng va chạm vào màn trời màu xám do khí hỗn độn tạo thành.

Cuối cùng, nó vậy mà lại dựa vào sức mạnh vũ phu, chen vào được một phần ba!

"Điên rồi sao?" Đế Tôn không hiểu tình huống trước mắt, không nhịn được nói.

Phải biết rằng, thân thể bị khí hỗn độn bào mòn sẽ không thể phục hồi, nói cách khác, phân thân này của Thiên Đạo đã vĩnh viễn mất đi hai phần ba thân thể, không phát điên thì là gì?

Có dị vật xâm nhập đã gây ra sự phản kháng kịch liệt của khu vực Vạn Đạo Tịch Diệt, kèm theo một tiếng rít chói tai, càng nhiều sương mù hỗn độn từ bốn phương tám hướng đổ về, định nghiền nát kẻ xâm nhập.

Đúng lúc này, từ trong Thiên Phạt Chi Đồng rơi ra một đạo pháp chỉ vàng óng chói lọi.

Pháp chỉ từ từ mở ra, nhìn thấy bốn chữ đầu tiên, sắc mặt Đế Tôn đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy trên pháp chỉ dùng thần văn cổ xưa viết "Hiệp Nghị Hỗn Độn", đại ý là, khu vực Vạn Đạo Tịch Diệt không can thiệp vào việc

Thiên Đạo thực thi quyền lực thiên kiếp, thiên phạt trên lãnh địa của mình, mọi thiệt hại gây ra trong thời gian đó sẽ do Thiên Đạo bù đắp.

Đổi lại, Thiên Đạo sẽ giúp khu vực Vạn Đạo Tịch Diệt khai phá lãnh địa mới, thời hạn hiệu lực: 100 năm.

Quá rõ ràng rồi, đây là nhắm vào hắn!

Đế Tôn bây giờ chỉ hy vọng khu vực Vạn Đạo Tịch Diệt mau chóng từ chối, sau đó tiêu diệt Thiên Phạt Chi Đồng này.

Chỉ tiếc, hiện thực thường trái với mong muốn.

Từ sâu trong khu vực Vạn Đạo Tịch Diệt, truyền ra một giọng nói hùng vĩ: "Được!" Đến đây, khế ước hỗn độn chính thức được thành lập.

Sắc mặt Đế Tôn cũng trở nên vô cùng khó coi, vạn lần không ngờ, Thiên Đạo lại dùng tinh thần không lợi cho mình mà chuyên lợi cho người khác như vậy để giết chết hắn.

Thần lôi màu tím so với sấm sét bình thường vừa rồi, uy lực lớn hơn không chỉ một bậc, với cường độ thân thể hiện tại của Đế Tôn, cũng có chút không chịu nổi.

"Xì…" Đế Tôn không nhịn được đau đớn mà chửi thầm, "Hổ không ra oai, thật sự coi ta là mèo bệnh à!

Tinh quang hóa kiếm, Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận!" Theo hai tay Đế Tôn nhanh chóng kết ấn, từng luồng tinh quang đan xen bên cạnh hắn, hình thành những thanh bảo kiếm trong suốt do tinh quang tạo thành, dài ngắn khác nhau, hình dáng khác nhau.

"Tham Lang!" Đế Tôn chỉ tay về phía thần lôi màu tím đang lao tới, một trong bảy thanh bảo kiếm bán trong suốt đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, một hư ảnh thiên lang hú trăng hiện lên trên thân kiếm, gầm lên một tiếng về phía tia sét màu tím ở xa, rồi dung nhập vào thân

kiếm, lao về phía tia sét màu tím.

"Ầm!" Thần lôi màu tím dưới sự va chạm của Tham Lang Kiếm nhỏ đi một đoạn lớn, ba mươi phần trăm bị đánh tan thành những đốm lôi quang tiêu tán trong không gian.

Tham Lang Kiếm do tinh quang tạo thành, cũng bị lôi quang triệt để xóa sổ, biến mất trong không khí.

"Cự Môn!" Một thanh bảo kiếm tinh quang dài hơn Tham Lang Kiếm vừa rồi gào thét bay ra, nhưng Cự Môn Kiếm không xuất hiện dị tượng như trên Tham Lang Kiếm, mà trực tiếp hung hăng lao về phía tia sét màu tím còn sót lại trên trời.

Trải qua sự oanh tạc của Tham Lang Kiếm, uy lực của thần lôi màu tím không thể so sánh với trước đây, bây giờ đối mặt với Cự Môn Kiếm uy lực càng mạnh hơn, chỉ giãy giụa được một lát rồi hoàn toàn tiêu tán giữa không trung.

Đế Tôn cũng không phải là người chỉ chịu thiệt mà không đáp trả, thấy Cự Môn Kiếm đánh tan thần lôi màu tím, hắn vung tay một cái, năm thanh trường kiếm vốn đang lơ lửng yên tĩnh bên cạnh, đột nhiên bay lên, gào thét bay về phía bầu trời.

"Lộc Tồn, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Văn Khúc, Phá Quân!

Ngũ tinh diệu thế, phong ấn cho ta!" Đạo giáo gọi Bắc Đẩu Thất Tinh là Thất Nguyên Giải Ách Tinh Quân, ở tại bảy cung Bắc Đẩu, tức là: Thiên Xu Cung Tham Lang Tinh Quân, Thiên Tuyền Cung Cự Môn Tinh Quân, Thiên Cơ Cung Lộc Tồn Tinh Quân, Thiên Quyền Cung Văn Khúc Tinh Quân, Ngọc Hành Cung Liêm Trinh Tinh Quân, Khai Dương Cung Vũ Khúc Tinh Quân, Dao Quang Cung Phá Quân Tinh Quân.

Năm thanh trường kiếm trên bầu trời tạo thành một trận hình kỳ

quái, phá vỡ tầng tầng lôi quang xung quanh Thiên Phạt Chi Đồng, vậy mà lại đâm thẳng vào bên trong nó!

"Gầm!" Thiên Phạt Chi Đồng đau đớn gầm lên một tiếng, con mắt khổng lồ kịch liệt run rẩy, lôi quang vô tận tuôn ra từ bên trong, muốn đẩy năm thanh trường kiếm tinh quang ra ngoài.

Nhưng năm thanh trường kiếm như đã cắm rễ vào trong mắt, bất kể lôi quang hung dữ thế nào, chúng vẫn sừng sững trên Thiên Phạt Chi Đồng, không hề nhúc nhích.

Ấn quyết trong tay Đế Tôn lại một lần nữa thay đổi, năm thanh trường kiếm cũng thay đổi hình thái theo ấn quyết, từ từ hóa thành dòng nước như tinh không, chậm rãi dung nhập vào trong Thiên Phạt Chi Đồng.

Thiên Phạt Chi Đồng phát ra tiếng gầm giận dữ và đau đớn, lôi quang vô tận thậm chí đã hình thành một biển sấm rộng lớn, nhưng đều vô ích, không thể thay đổi được gì.

Cuối cùng, dưới tác động của Ngũ Tinh Diệu Thế, Thiên Phạt Chi Đồng bị phong ấn tổng cộng ba thành sức mạnh!

Chương 285

Đế Tôn cưỡng ép phong ấn Thiên Phạt Chi Đồng, cũng chịu phản phệ tương ứng, nguyên thần chấn động, mặt tái như vàng.

Thậm chí còn nôn ra không ít máu.

Nếu không phải Vạn Tượng Tinh Thần Đồ trong cơ thể giúp hắn chống đỡ không ít lực phản phệ, e rằng vết thương của hắn còn nghiêm trọng hơn bây giờ nhiều.

"Chết tiệt, nếu ta có thể sử dụng toàn bộ sức mạnh!" Trong mắt Đế Tôn lộ ra sự không cam lòng mãnh liệt, nếu có thể sử dụng toàn bộ sức mạnh, hắn căn bản sẽ không bị thương!

Thiên Phạt Chi Đồng âm u bất định nhìn Đế Tôn, ngọn lửa giận trong mắt đang bùng cháy, nhưng nó không hành động thiếu suy nghĩ, dường như đang chuẩn bị cho đại chiêu tiếp theo.

Uy lực chắc chắn sẽ phi thường!

Thiên Phạt Chi Nhãn hiển nhiên cũng đã dốc toàn lực thi triển, định giết chết Đế Tôn trước rồi nói sau.

Từng mảng biển sấm xuất hiện từ hư không, bao phủ toàn bộ bầu trời khu vực Vạn Đạo Tịch Diệt, lúc này nơi đây phảng phất biến thành đại dương sấm sét, vườn địa đàng của sấm sét, từng tia sét như những con trăn nhỏ lượn lờ trong đó, vô cùng tự tại.

"Vạn Lôi Thiên Đạo Sát?

Hoàn chỉnh?" Đế Tôn trong lòng căng thẳng, thân hình biến thành hư ảo định né tránh.

Nhưng đúng lúc này, trong tinh không vang lên một giọng nói hùng vĩ.

“Thời không, ngưng đọng!” Thiên Phạt Chi Đồng bắn ra một luồng ánh sáng màu xám mịt mờ về phía Đế Tôn.

Thân hình Đế Tôn lập tức dừng lại giữa không trung, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng giữ nguyên như lúc trước.

Rõ ràng, thời gian trên người Đế Tôn đã bị cấm chỉ dưới luồng ánh sáng màu xám mịt mờ của Thiên Phạt Chi Đồng.

Tốc độ có nhanh đến đâu, nếu không có thời gian, cũng không có tác dụng gì.

Nhưng rất nhanh, trên người Đế Tôn lại có thần quang lóe lên, xóa bỏ hiệu quả ngưng đọng thời không.

Nhưng mục đích của Thiên Phạt Chi Đồng đã đạt được, tuy chỉ gần một hơi thở, đối với Đế Tôn căn bản không có ảnh hưởng.

Nhưng tốc độ của ánh sáng nhanh đến mức nào?

Thời gian dài như vậy, đủ để 【Vạn Lôi Thiên Đạo Sát】 giáng xuống người hắn.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Đế Tôn đột nhiên cười.

“Giết ta, trình độ như vậy, còn chưa đủ đâu.” Giọng nói tà mị của Đế Tôn, lần đầu tiên khiến hắn cảm thấy không quá đáng ghét.

“Kính diện, gậy ông đập lưng ông.” Hai mắt Đế Tôn lóe lên ánh sáng màu xanh, một tấm gương phẳng lặng màu xanh xuất hiện trên đỉnh đầu Đế Tôn và Lạc Thiên Trần.

Vô số con rắn sấm sét cuồng vũ, giáng xuống phía trên Đế Tôn, chỉ thấy ánh sáng màu xanh trên tấm gương lóe lên, vô số tia sét lần lượt bị tấm gương hút vào, tạo ra từng gợn sóng trên bề mặt gương.

Một lát sau.

“Hoàn trả!” Đế Tôn hét lớn một tiếng, vô số con rắn sấm sét từ trong gương đột ngột lao ra, bắn về phía bầu trời, va chạm dữ dội với biển sấm đang giáng xuống, tạo ra từng vết nứt không gian, hoàn toàn nhấn chìm Đế Tôn và Lạc Thiên Trần ở bên dưới.

Phải một lúc sau, bão sấm trên bầu trời mới tạm lắng, Thiên Phạt Chi Đồng mới phát hiện, Đế Tôn và những người khác vốn nên ở bên dưới không biết đã đi đâu.

Thiên Phạt Chi Đồng tuy không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì, tuy biết rõ Đế Tôn chạy không xa, nhưng đã mất mục tiêu thiên phạt, nó phải quay về, không thể ở lại đây tiếp tục truy sát Đế Tôn và những người khác.

Khi bóng dáng của Thiên Phạt Chi Đồng dần mờ đi, sắp biến mất, một cơn gió lạnh thổi qua, một vết nứt không gian dài đến mười mét xuất hiện bên cạnh nó.

“Vụt!” Một luồng đao quang tuyết trắng xé toạc không gian, đao khí kinh khủng xé nát toàn bộ thời không của khu vực Vạn Đạo Tịch Diệt.

Thiên Phạt Chi Đồng vận dụng toàn bộ sức mạnh, thậm chí đốt cháy thân thể, mới miễn cưỡng thoát khỏi thời không bị xé nát.

Vừa thoát ra, nó hóa thành một dải cầu vồng, liều mạng bỏ chạy về phía xa.

“Chạy, mau chạy.” Bây giờ trong lòng Thiên Phạt Chi Đồng chỉ có một suy nghĩ này, và nỗi sợ hãi vô tận.

Đao quang kia không đuổi theo, chỉ lạnh lùng nhìn Thiên Phạt Chi Đồng hóa thành cầu vồng bay đi.

Chương 286

Không biết đã chạy bao nhiêu vạn dặm, Thiên Phạt Chi Đồng cảm thấy năng lượng trong cơ thể đã cạn kiệt, mới dừng lại.

Nó căng thẳng nhìn quanh, phát hiện thiếu nữ mặc Hán phục kia không đuổi theo, trong lòng lập tức yên tâm vài phần, không ngờ mình có thể thoát chết.

Đao quang vừa rồi quá đáng sợ, ngay cả thời không cũng bị xé nát, nếu không phải nó đốt cháy linh hồn, e rằng không thể thoát khỏi những mảnh vỡ thời không, sẽ bị chôn vùi trong bụi trần của thời không mãi mãi, dù là phân thân của Thiên Đạo, cũng vĩnh thế không được siêu sinh.

Bên kia, Đế Tôn từ trong tinh không trở về, Ngạc Tổ vẫn ở nguyên tại chỗ.

Không có lý do gì khác, chỉ vì sợ hãi.

Một người đàn ông mạnh đến mức khiến nó không thể phản kháng, mạnh đến mức cả nó cũng không có cách nào đối phó, nếu bỏ chạy, chẳng phải là công khai tìm chết sao?

"Không tệ, vậy mà không chạy." Nhìn Ngạc Tổ ngoan ngoãn ở nguyên tại chỗ, trong lòng Đế Tôn không có chút gì ngạc nhiên.

"Tiền bối, ta…" Ngạc Tổ chưa nói hết lời đã bị ngắt.

"Thần phục, hoặc là, chết." Đế Tôn bình tĩnh nói, như thể đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

Trên mặt Ngạc Tổ lộ ra vẻ giãy giụa, cuối cùng cúi thấp cái đầu cao ngạo của mình.

"Ta chọn thần phục." "Không ngốc." Đế Tôn gật đầu, nhìn về phía

Bàng Bác và những người khác.

Bàng Bác và Diệp Phàm mệt như chó chết, nằm trên đất thở hổn hển.

Rõ ràng hai người đã kiệt sức.

Vòng chạy trốn vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ khí lực, hai người bị thương không nhẹ, nếu không có kim cương xử trong tay bảo vệ, e rằng cả hai đã chết.

"Vận khí không tệ, một món binh khí cấp Thánh Chủ." Đế Tôn vẫy tay về phía hai người Bàng Bác, hai luồng sáng chui vào cơ thể họ.

Bàng Bác và Diệp Phàm lập tức cảm thấy tinh lực và thể lực vốn đã cạn kiệt đang nhanh chóng hồi phục, ngay cả sự mệt mỏi về tinh thần cũng đang nhanh chóng khôi phục.

"Đa tạ tiền bối!" Bàng Bác và Diệp Phàm cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, vô cùng cảm kích nói. 163.

"Chỉ là nhấc tay một cái, nếu các ngươi đã làm việc cho ta thì tự nhiên sẽ không thiếu lợi ích." Nói xong, Đế Tôn đưa tay phải ra vẽ một đường trong không trung, một sợi tơ vàng từ đầu ngón tay hắn bay ra, bay về phía Ngạc Tổ.

Sợi tơ vàng tỏa ra một luồng uy năng kinh khủng, Ngạc Tổ có thể cảm nhận rõ ràng một luồng sức mạnh có thể giết chết nó.

Nhưng nó không dám né, nó biết, nếu Đế Tôn muốn giết nó, đã sớm ra tay, không cần phải vòng vo như vậy.

Quả nhiên, sợi tơ vàng không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Ngạc Tổ, nó nhẹ nhàng lướt qua bề mặt cơ thể Ngạc Tổ, một giọt thánh huyết màu vàng mang theo một luồng sức mạnh bàng bạc bay ra.

Lưu Vân Chí và những người khác sắc mặt tái nhợt, không thể tưởng tượng được, tại sao một giọt máu lại khiến họ có cảm giác ngạt thở.

Ngược lại, Bàng Bác ở bên cạnh, nhìn giọt thánh huyết kia, máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào, phát ra cảm giác nóng rực.

Dường như cơ thể hắn đang khao khát giọt máu này.

Đế Tôn búng ngón tay, giọt máu vàng kia chia làm hai, bay về phía Bàng Bác và Diệp Phàm.

"A!" Máu vàng vào cơ thể, Bàng Bác và Diệp Phàm lập tức hét lên một tiếng thảm thiết.

Họ cảm giác toàn thân khí huyết đều đang cuồn cuộn, gần như muốn phá thể mà ra.

"Xem ra sức mạnh của thánh huyết có hơi mạnh một chút, nhưng không sao, với thể chất của hai ngươi, chắc không thành vấn đề." Đế Tôn vung tay tạo ra một lớp màn sáng, bao phủ lên bề mặt cơ thể Diệp Phàm và những người khác, để phòng sức mạnh của thánh huyết lan ra ngoài.

"Ở đây đợi ta, ta đi rồi sẽ về." Nói xong, Đế Tôn bước một bước, biến mất trong hư không.

Không lâu sau, Đế Tôn xuất hiện trước một cái cây.

"Cây Bồ Đề Cổ?

Cây Ngộ Đạo?" Đế Tôn nhìn cái cây gần như khô héo trước mặt, lẩm bẩm nói.

Chương 287

"Để ta xem, thiên địa linh căn rốt cuộc có gì đặc biệt!" Nói xong, Đế Tôn ngồi xếp bằng dưới gốc cây Bồ Đề Cổ.

Sau đó, trên cây Bồ Đề Cổ vốn đã khô héo, bùng phát từng luồng linh quang, dưới sự bao phủ của linh quang, Đế Tôn tiến vào một trạng thái kỳ diệu.

Nhanh chóng, Đế Tôn có một cảm giác không tên dâng lên trong lòng, từng mảnh ký ức không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

"Văn Uyên, con là đệ tử có thiên phú nhất trong phái ta, hy vọng con có thể phát dương quang đại kỹ thuật vẽ tranh của phái ta!" Một lão nho sinh mặc áo dài vải thô, tay cầm thước kẻ, vẻ mặt nghiêm túc nói với cậu bé trước mặt.

"Đệ tử tuân mệnh, nhất định sẽ phát dương quang đại Tâm Lưu của chúng ta!!!" Giọng nói non nớt vang vọng trong con hẻm nhỏ, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy tự tin.

Hình ảnh kết thúc, ngay lập tức chuyển sang hình ảnh tiếp theo.

Cậu bé trước đó đã lớn hơn không ít, mép miệng đã có một lớp lông tơ mỏng, dưới sự giám sát của lão nho sinh, từng nét một mài giũa kỹ thuật vẽ tranh.

Bên cạnh, trên mặt đất, một chồng giấy tuyên dày cộp bị bỏ đi, rõ ràng đã luyện tập một thời gian dài, ngay cả áo sau lưng cũng bị mồ hôi làm ướt đẫm, nhưng cậu vẫn tỉ mỉ luyện tập.

Hình ảnh tối đi, không lâu sau, hình ảnh mới lại xuất hiện.

Lúc này, thiếu niên tên Văn Uyên đã trưởng thành, lão nho sinh cũng đã già yếu, nằm trên giường, sắp qua đời.

Từ trong hình ảnh có thể thấy, cả đời lão nho sinh nghèo khó vất vả, đến lúc chết, bên cạnh cũng chỉ có một mình Văn Uyên tiễn đưa.

Bàn tay già nua khô héo của lão nho sinh, nắm chặt cánh tay Văn Uyên, yếu ớt nói: "Văn Uyên, ta sắp không được rồi, từ nay, phái Tâm Lưu của chúng ta chỉ còn lại một mình con.

Ta có một bức tranh, bên trong ẩn chứa bí mật không truyền của phái Tâm Lưu, bây giờ ta giao nó cho con… Khụ khụ…" Lão nho sinh vừa ho vừa lấy ra một cuộn tranh cổ từ dưới gối, run rẩy đưa cho thiếu niên tên Văn Uyên trước mặt.

Sau khi Văn Uyên nhận lấy cuộn tranh, lão nho sinh cũng mỉm cười qua đời, trong căn phòng trống rỗng chỉ có tiếng khóc đau đớn đến tận tâm can của Văn Uyên vang vọng, có lẽ trong lòng cậu, địa vị của lão nho sinh sớm đã như cha mình?

Hình ảnh lại chuyển, lúc này Văn Uyên đã đến tuổi lập thân, hiện tại, cậu cũng đã có chút danh tiếng trong giới hội họa, nhưng lại luôn không thể hiểu được bí mật ẩn giấu trong cuộn tranh mà lão nho sinh để lại năm đó.

Trong cuộn tranh là hình bóng của một người đàn ông, nhưng điều kỳ lạ là, ngoài đôi mắt ra, toàn bộ phần còn lại của cuộn tranh đều mờ ảo.

Chỉ có đôi đồng tử sâu thẳm kia, đang kể những câu chuyện vô tận.

Hình ảnh từng bức một chuyển, Văn Uyên cũng không ngừng trưởng thành, đến năm sáu mươi tuổi, cuối cùng trở thành một đại tông sư hội họa danh tiếng lẫy lừng, một bức tranh của ông có thể đáng giá ngàn vàng.

Hoàng đế đương thời muốn một bức tranh của ông cũng phải dùng

lời lẽ tốt đẹp để cầu xin.

Hiện tại, ông có thể nói là danh lợi song thu, con cháu đầy đàn, cuộc sống cũng có thể nói là hạnh phúc mỹ mãn, nhưng trong lòng ông vẫn luôn có một điều hối tiếc, đó là, vẫn chưa thể nhìn thấu bí mật của bức tranh mà lão nho sinh giao cho năm đó.

Mỗi ngày ông đều dành hai canh giờ, nhốt mình trong mật thất, không ai được làm phiền.

Trong mật thất, chỉ treo một bức tranh, chính là bức tranh mà lão nho sinh giao cho năm đó.

Nhiều năm như vậy, tuy không thể nhìn thấu huyền bí trong đó, nhưng đã trở thành một thói quen không thể thay đổi.

Cũng chỉ khi ngắm nhìn bức tranh này, ông mới có thể thực sự có được giây phút bình yên.

Cuối cùng, Văn Uyên bệnh nặng, chấn động cả nước, văn võ bá quan, thậm chí cả hoàng đế cũng đích thân đến thăm.

Nhưng cho đến trước khi chết, trong lòng ông vẫn không thể buông bỏ được bức tranh đó.

Ông cảm thấy cuộc đời mình thực ra đã thất bại, cả đời cũng không thể hoàn thành di nguyện của lão nho sinh năm đó.

Văn Uyên mang theo tiếc nuối qua đời, sau khi Văn Uyên chết, cả nước đều thương tiếc.

Hình ảnh kết thúc, Đế Tôn mở mắt ra, lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Một người phàm.

Nhanh chóng, ký ức mới lại hiện lên trong lòng Đế Tôn.

Lần này, hắn sẽ biến thành ai?

Một đời này, sẽ như thế nào?

Chương 288

Mang theo nghi vấn trong lòng, Đế Tôn chìm vào thế giới hồi ức.

Lần này, Đế Tôn biến thành hậu duệ của một người thợ đá.

Cha hắn là thợ đá duy nhất trong trấn, tuy tay nghề không cao siêu, nhưng cũng tận tâm tận lực, nhưng ở một trấn nhỏ như vậy có thể có bao nhiêu việc chứ, ngày thường chỉ là những việc nhỏ như làm bia mộ và cối đá.

Việc kinh doanh tuy nhỏ, nhưng cũng có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Sự ra đời của hắn đã mang lại niềm vui cho gia đình này, cũng mang lại một luồng không khí thoải mái cho gia đình vốn trầm lặng này.

Nhưng tình hình này đã hoàn toàn thay đổi khi hắn hai tuổi.

Một tuổi không biết gọi ba mẹ, ban đầu cha mẹ nghĩ không có gì đáng ngại, chỉ là con học chậm, nói chuyện nhiều với con là được.

Nhưng đến khi hai tuổi, hắn vẫn không biết nói, chỉ biết kêu a u a u, lúc này cha mẹ mới cảnh giác.

Cha hắn đưa hắn đi khám bác sĩ trong trấn, sau khi kiểm tra, bác sĩ nói với cha hắn rằng, đứa trẻ này bẩm sinh bị câm, vì không có dây thanh quản nên không thể phát ra âm thanh.

Đối với cha hắn, điều này không khác gì một cú sét đánh ngang tai, đối với gia đình nghèo khó này, là một đòn đả kích nặng nề.

Cha hắn không từ bỏ, đưa hắn đi tìm mấy vị danh y trong thành, đều nói không có dây thanh quản, là người câm bẩm sinh, không chữa được.

Sau khi trở về, cha hắn cả ngày buồn bã, mẹ hắn cũng lấy nước mắt rửa mặt, không ít người thân trong nhà thậm chí còn khuyên cha mẹ bán hắn đi hoặc vứt đi, sau đó sinh một đứa khác.

Cha hắn và mẹ hắn đã bàn bạc rất lâu, mẹ hắn muốn sinh một đứa khác, nhưng cha hắn sống chết không đồng ý, cuối cùng cha hắn đã thuyết phục được mẹ hắn tiếp tục nuôi hắn, dù sao cũng là con của mình.

Thêm một người, chi tiêu trong nhà trở nên lớn hơn, cha hắn không thể không đi làm nhiều việc hơn để duy trì sinh kế, nhưng trấn nhỏ như vậy, một thợ đá nhỏ không giỏi giang thì có thể tìm được bao nhiêu việc làm chứ?

Tiền trong nhà mãi mãi không đủ dùng, ăn uống cũng bữa có bữa không, trong ký ức của hắn, cha và mẹ mãi mãi cãi nhau, cuối cùng đều là mẹ ngồi đó lau nước mắt, cha một mình ngồi trên ngưỡng cửa hút thuốc.

Lúc này hắn đến an ủi mẹ, nhưng a u a u không nói ra lời, mỗi lần đều bị mẹ chán ghét đẩy ra một cái, lớn tiếng mắng hắn là sao chổi.

Cứ như vậy, mãi cho đến khi hắn năm tuổi, mẹ hắn cuối cùng cũng không chịu nổi cuộc sống như vậy, vào một buổi sáng trời chưa sáng, đã rời khỏi nhà, không bao giờ quay lại.

Ngày đó, trời mưa lất phất, cha hắn một mình nhốt hắn trong phòng cả ngày, đến khi trời tối mới ra, tóc tai rối bời, hai mắt đầy tơ máu nhìn hắn.

"Đói rồi phải không, cha đi làm đồ ăn cho con." Trong ký ức của hắn, cha chưa bao giờ nói chuyện dịu dàng như vậy.

Sau này hắn học được cách viết chữ, hỏi cha, mẹ đâu.

Cha hắn luôn nhìn về phía xa, dịu dàng trả lời: "Mẹ con đã đi đến

một nơi rất xa, đợi con lớn lên cha sẽ đưa con đi tìm.” Cha hắn cả đời chưa bao giờ thất hứa, kiên trì thành tín mới là nền tảng làm người, nhưng lần này là lần duy nhất cha hắn lừa hắn, cho đến ngày cha hắn mất cũng không tìm thấy mẹ.

Bảy tuổi, hắn bắt đầu học cách làm một người thợ đá với cha, đầu óc hắn ngu dốt, học chậm, nhưng cha luôn xoa đầu hắn cười tủm tỉm, nói hắn nhất định sẽ là một người thợ đá vĩ đại.

Năm hắn mười bốn tuổi, bệnh cũ của cha tái phát, ngày càng không thể làm việc nặng, chỉ có thể làm phụ, làm một số công việc điêu khắc đơn giản.

Gánh nặng sinh kế của gia đình đều đổ lên vai hắn, hắn cũng hiểu được nỗi vất vả của cha mỗi ngày bôn ba.

Năm hắn mười tám tuổi, tay nghề thợ đá của hắn ngày càng cao siêu, đã có chút danh tiếng ở gần đó, danh hiệu “Thợ đá câm” không cánh mà bay.

Cha hắn cuối cùng cũng có thể nghỉ hưu an hưởng tuổi già. 164.

Năm hắn hai mươi tuổi, hắn không cam tâm ở lại một trấn nhỏ như vậy vì cảm thấy tài năng bị chôn vùi, nên quyết định ra ngoài xông pha, đồng thời cũng để tìm mẹ.

Cha hắn có ý ngăn cản, nhưng không thể khuyên được đứa con trai cố chấp.

Hắn bảo cha đi cùng, nhưng cha đã già yếu, thực sự không thích hợp đi xa, hắn để lại một khoản tiền cho cha, một mình lên đường.

Theo thời gian, danh tiếng của hắn trong giới thợ đá ngày càng lớn, cuối cùng ngay cả hoàng đế ở kinh thành xa xôi cũng biết đến tên hắn.

Năm đó hắn hai mươi bốn tuổi, phụng mệnh vào cung xây dựng

vườn cho hoàng đế, tháng năm năm sau, bị cuốn vào cuộc tranh giành ngôi vị, để báo đáp ơn tri ngộ của thái tử và tình nghĩa huynh đệ, hắn một mình gánh chịu mọi tội danh, vào tù, nhờ thái tử hết lòng bảo vệ mới thoát khỏi án tử, nhưng bị giam cầm trong thiên lao, không thấy ánh mặt trời.

Năm năm sau, hoàng đế mới lên ngôi, đại xá thiên hạ, hắn cuối cùng cũng được thả ra.

Chương 289

Từ nghèo khó, đến vinh hoa phú quý, từ vô danh, đến danh tiếng lẫy lừng, hắn đã trải qua những thăng trầm của cuộc đời.

Hắn từ chối vinh hoa phú quý mà hoàng đế mới hứa hẹn, mang theo nỗi cảm khái vô hạn trong lòng, bước lên con đường trở về nhà. 165.

Những năm qua hắn đã gửi không ít tiền bạc về nhà, thái tử cũng đã hứa khi hắn vào tù sẽ thay hắn chăm sóc cha, cũng dặn tuyệt đối đừng nói chuyện hắn vào tù, cha bây giờ chắc sống không tệ.

Nghĩ vậy, khóe miệng hắn nở một nụ cười, dường như lại trở về thời thơ ấu bên cha, tuy ngày tháng gian khổ, nhưng vui vẻ.

Lần này trở về nhất định phải hiếu kính cha, không bao giờ đi nữa, để ông có thể an hưởng tuổi già.

Nhưng khi về đến nhà, chào đón hắn không phải là khuôn mặt tươi cười già nua của cha, mà là một ngôi mộ cũ.

Mộ đã cũ, nhưng lại sạch sẽ, vừa nhìn đã biết có người thường xuyên chăm sóc.

Người của hoàng đế mới nói với hắn, vào năm thứ hai hắn vào tù, cha hắn đã ngã bệnh, lúc đó hoàng đế mới đã tìm khắp danh y, nhưng đều không thể cứu chữa.

Lúc đó chính là thời điểm đảng tranh kịch liệt, hoàng đế mới cũng không thể đưa ông lão về kinh thành, chỉ có thể để lại mấy người ở đây chăm sóc ông.

Ông lão đến trước khi chết vẫn luôn lẩm bẩm tên hắn, hoàng đế mới cũng luôn áy náy về chuyện này, ra lệnh cho mấy người ở lại đây

chăm sóc mộ cho ông.

Hắn đẩy cửa phòng ra, đồ đạc trong nhà vẫn như lúc hắn rời đi, ngay cả vị trí đặt đồ cũng không sai một li, rất sạch sẽ, không có một chút bụi bẩn, vừa nhìn đã biết có người thường xuyên dọn dẹp.

Người của hoàng đế mới nói, ông lão yêu cầu, đồ đạc trong nhà đều phải đặt đúng vị trí cũ, hy vọng khi con trai ông trở về, có thể thấy mọi thứ trong nhà không thay đổi, vẫn là dáng vẻ ban đầu, đây mới là nhà của hắn.

Cuối cùng, trong phòng của cha, hắn thấy một bức tượng đá chưa hoàn thành, hai lớn một nhỏ.

Bức tượng lớn chưa hoàn thành, chỉ có thể lờ mờ nhận ra một nam một nữ.

Bức tượng nhỏ rõ ràng đã được điêu khắc xong từ lâu, đầu bức tượng đã bị mài nhẵn bóng, phủ một lớp vữa đá sẫm màu, vừa nhìn đã biết là do thường xuyên vuốt ve.

Dáng vẻ của bức tượng đá giống hệt hắn lúc nhỏ.

Chỉ là bức tượng nhỏ đó không có miệng.

Nhìn thấy cảnh này, nước mắt hắn không ngừng rơi, bức tượng nhỏ này rõ ràng là hắn, vì hắn bị câm, nên cha mới không điêu khắc miệng.

Chắc hẳn, cuối cùng cha đã coi bức tượng đá này là hắn.

Cha ơi, con hiểu nỗi tiếc nuối trong lòng cha, con về rồi, xin lỗi cha.

Hắn đóng cửa phòng của cha lại, nói với người của hoàng đế mới không được vào.

Đóng cửa lại, trong căn phòng trống rỗng vang lên những tiếng

đục đá có nhịp điệu, như hơi thở của con người, một co một duỗi, một nhẹ một nặng.

Âm thanh này kéo dài một ngày một đêm mới dừng lại, nhưng vẫn không thấy ai từ trong phòng ra.

Nhưng họ không dám xông vào, chỉ có thể lo lắng đứng ngoài cửa chờ đợi.

Đến rạng sáng ngày thứ ba, họ cuối cùng cũng không thể chờ được nữa, đồng lòng phá tung cánh cửa phòng đang đóng chặt.

Trong phòng, hắn đã ngã xuống đất, tắt thở.

Vị trí tim trên ngực bị khoét một lỗ lớn, máu đen khô khốc dính đầy người.

Bên cạnh là ba bức tượng đá vừa hoàn thành, một nam một nữ dắt một đứa trẻ.

Dáng vẻ của bức tượng đá sống động như thật, trong căn phòng tối tăm, trông như ba người thật.

Trên mặt họ tràn đầy nụ cười hạnh phúc, một gia đình ba người hạnh phúc, bất kể ai nhìn vào cũng có thể cảm nhận được cảm giác hạnh phúc trên người họ.

Thần kỳ, đó là đánh giá chung của họ đối với ba bức tượng đá này.

Ở vị trí miệng của bức tượng đá đứa trẻ, đã được đục một cái miệng mới, và dùng máu tim của hắn tô thành màu đỏ.

Chương 290

Có lẽ đây là nỗi tiếc nuối trong lòng hắn, nếu hắn không bị câm, thì mẹ sẽ không bỏ đi, cha cũng sẽ không vì lao lực quá độ mà sớm qua đời, đó nhất định sẽ là một gia đình hạnh phúc.

Hy vọng, thay ta, ngươi có thể làm một người bình thường, tự miệng gọi một tiếng, cha.

Hồi ức kết thúc, Đế Tôn cũng tỉnh lại từ trong hồi ức, hai kiếp làm người, hắn chưa từng có trải nghiệm như vậy.

Đối với Đế Tôn, đây là một cảm giác hoàn toàn mới.

"Tình cảm của con người sao?" Đế Tôn ngồi dưới gốc cây Bồ Đề Cổ lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy mình dường như đã thay đổi, có chút khác biệt, dường như trong lòng đã có thêm thứ gì đó.

Tu vi của hắn không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng hắn cảm thấy mình đã mạnh hơn.

Đế Tôn trầm tư một lát, nhanh chóng hiểu rõ nguyên nhân.

Đế đạo mà Đế Tôn đi, bề ngoài nhìn, đế đạo mà Đế Tôn đi không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng đế đạo đế đạo, một mình cô thân, sao có thể gọi là đế đạo.

Có người, có thuộc hạ, mới có thể gọi là đế đạo, Đế Tôn trước đây vẫn luôn thiếu phần "nhân", bây giờ ngộ đạo dưới cây bồ đề, đã giúp hắn bù đắp lại một phần.

Điều này khiến cho sự khống chế đại đạo của Đế Tôn tiến thêm một bước.

“Đi thôi.” Nhanh chóng, Đế Tôn trở lại nơi Bàng Bác đang ở, nói.

“Tiền bối, chúng ta đi đâu?” 166.

Bàng Bác lấy hết can đảm hỏi.

Có lẽ do ở cùng Đế Tôn lâu, cũng có lẽ do thu hoạch được phần “nhân đạo” nên Đế Tôn đã bình dị gần gũi hơn không ít, khiến Bàng Bác cuối cùng cũng có dũng khí hỏi ra câu hỏi trong lòng.

“Bắc Đẩu Tinh Vực!” Đế Tôn nhìn Bàng Bác một cái, giọng nói hùng vĩ vang vọng trong tai mọi người, vung tay một cái, đưa họ vào trong quan tài đồng xanh.

“Ầm!” Cửu Long kéo quan tài lại một lần nữa giáng lâm, nhưng lần này, bên trong lại có thêm Ngạc Tổ, một vị Đại Thánh!

Ngoài Đại Lôi Âm Tự trên Hỏa Tinh, trên đường đi cũng không có gì có thể thu hút sự chú ý của Đế Tôn, dưới sự thúc đẩy của thần lực, Cửu Long kéo quan tài đi một mạch, cuối cùng sau một ngày, đã đến Bắc Đẩu!

Bắc Đẩu, Hoang Cổ Cấm Địa.

Chín thi thể rồng, kéo một chiếc quan tài đồng xanh khổng lồ bay xuống từ trên cao.

Sau đó, bóng dáng Đế Tôn bước ra từ trong quan tài đồng xanh.

“Đến rồi.” Một luồng dao động thần niệm truyền đến, bóng dáng của Hoang xuất hiện trên cao.

Dao động thần niệm vừa rồi rõ ràng là từ trên người y.

Đương nhiên, Hoang Cổ Cấm Địa là địa bàn của Hoang, động tĩnh lớn như vậy, sao có thể không thu hút sự chú ý của y.

Nhưng ở đây, không chỉ có một mình Hoang.

Do trước đó Đế Tôn tiến vào thế giới Già Thiên gây ra vạn đạo chấn động, đã kinh động không ít người đang ngủ say.

Phát hiện có người ngồi Cửu Long kéo quan tài phá không đến Bắc Đẩu Tinh Vực, họ lần lượt phái thuộc hạ đến xem xét.

Chỉ thấy một cơn lốc đen ập đến, một lúc lâu sau, cơn lốc tan đi, để lộ bóng người bọc trong vải đen bên trong.

Người đó miệng nhọn tai khỉ, da nhăn nheo, thân hình cực gầy, như một cây tre.

"Ha ha ha!!!" Người đó cười ngông cuồng, "Lâu như vậy rồi, ta cuối cùng cũng có cơ hội ra khỏi thánh địa, tiểu tử, ngươi là người dẫn động Cửu Long kéo quan tài sao?" Lời chưa dứt, đã thấy một luồng kiếm quang chói mắt, từ chân trời đến, khoảnh khắc tiếp theo là một màn đêm tịch mịch như hỗn độn.

"Mẹ kiếp!" Đế Tôn cầm trường kiếm trong tay, từng giọt máu đen từ trên đó chảy xuống, người miệng nhọn tai khỉ vừa rồi, đã bị Đế Tôn một kiếm chém thành hai nửa, máu đen văng đầy đất.

"Hắc Phong Yêu chết rồi?" "Một chiêu?

Thực lực của Hắc Phong tuy không ra gì, nhưng dù sao cũng có tu vi Thánh Nhân, vậy mà lại chết như vậy?" Trong hư không, từng luồng thần niệm va chạm giao lưu với nhau, xem ra những người ẩn nấp trong bóng tối không ít.

Chương 291

Sau khi giết Hắc Phong Lão Tổ, càng lúc càng nhiều yêu khí tuôn ra, trên mặt biển, chỉ riêng cột yêu khí của những cường giả có tên có tuổi đã có mười lăm cái, chưa kể những kẻ ẩn nấp. 167.

Đế Tôn tay cầm trường kiếm, lơ lửng trên mặt biển đối đầu với mười lăm luồng yêu khí đó.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất nên bó tay chịu trói, nói ra bí mật mà ngươi biết, và chân tướng của vạn đạo chấn động cách đây không lâu." Một giọng nói không phân biệt được nam nữ vang lên trên mặt biển, lúc trái lúc phải, khiến người ta không biết phát ra từ đâu, cũng không biết là của ai trong mười lăm cường giả kia, hay là của yêu ma ẩn nấp bên cạnh.

Đế Tôn mặt không biểu cảm lau trường kiếm trong tay, trường kiếm trong tay hóa thành một con ngân long đâm vào hư không.

"Phụt!" Trong hư không lưu lại một vũng máu, chính là của người vừa nói.

Đế Tôn vậy mà lại phát hiện ra tung tích của người đó, và một kiếm đã làm y bị thương.

"Chết tiệt, ngươi dám làm ta bị thương!!!!" Giọng nói vừa rồi lại một lần nữa vang lên, trong lời nói tràn đầy sự phẫn nộ.

Đế Tôn khinh thường nhếch miệng nói: "Làm ngươi bị thương thì sao?" "Được rồi, tiểu tử, ngươi muốn ta ra tay sao?" Một giọng nói khác thực sự không thể nghe nổi cuộc đối thoại ngớ ngẩn giữa hai người, lên tiếng nói.

Không giống như người giấu đầu hở đuôi vừa rồi, người lên tiếng

này không hề che giấu, trực tiếp cho thấy thân phận thật của mình.

Một trong mười lăm cường giả kia, Ân Khai Sơn.

Bề ngoài là một lão giả, tóc trắng mày trắng, trông rất từ bi, nhưng thực tế lại là một cổ tộc, rất giống rùa đen.

Thực lực cũng có trình độ Thánh Nhân Vương.

Dám trực tiếp lộ diện, cho thấy sự tự tin vào thực lực của mình, hoặc là, tự tin vào phòng ngự của mình.

Đế Tôn cũng không nhiều lời, trường kiếm biến hình, biến thành một cây trường kích màu đen, lưỡi kích đen bóng lóe lên hàn quang.

Chỉ thấy Đế Tôn vung trường kích, như một cây thiên qua cắm vào đại dương, trên mặt biển cuộn lên sóng lớn ngất trời, vô cùng uy phong.

"Ngươi đang khoe oai sao?" Ân Khai Sơn nhìn Đế Tôn, âm u nói.

"Không." Ai ngờ Đế Tôn lại lắc đầu, chỉ vào những con cá tôm nổi lềnh bềnh trên mặt biển, nói: "Ta đang nói cho các ngươi biết, trước mặt ta, các ngươi giống như một đống cá thối tôm nát, không chịu nổi một đòn!" "Ầm!" Trên mặt biển bỗng dưng xuất hiện thêm hai mươi luồng yêu khí, xông thẳng lên trời, nộ khí ngút trời tụ lại về phía Đế Tôn.

Lần này trên mặt biển có tổng cộng ba mươi lăm luồng yêu khí, hai mươi luồng yêu khí xuất hiện sau, thể hiện ra thực lực, so với trước đó, chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

"Mười lăm Thánh Nhân, hai mươi Thánh Nhân Vương sao?" Khóe miệng Đế Tôn lộ ra nụ cười khinh thường.

"Ầm!" Một cột khí màu vàng xông thẳng lên trời, một lát sau.

Đế Tôn vẫn lơ lửng giữa biển, trường kích trong tay đen bóng

dường như không khác gì trước đó.

Không đúng, có thay đổi.

Mặt biển, toàn bộ mặt biển đã hoàn toàn biến thành màu đỏ máu!

Ba mươi lăm luồng yêu khí vừa rồi, bây giờ không còn một luồng nào, trên mặt biển, đang trôi nổi ba mươi lăm cỗ thi thể hình thù kỳ dị.

Mỗi cỗ thi thể chỉ có một vết thương, trông đều là bị một đòn chí mạng.

Ba mươi lăm cường giả cấp Thánh Nhân liên thủ tấn công, đã bị thiếu niên kia một mình đỡ lấy, và một đòn phản sát!

Tất cả những kẻ xâm phạm đều chết dưới một luồng hàn quang chói mắt đó.

Thật đúng với câu nói của Đế Tôn, trong mắt hắn, quả nhiên là một đám cá thối tôm nát, không chịu nổi một đòn.

"Ra đi," Đế Tôn đột nhiên lên tiếng, "Vừa rồi xem lâu như vậy đã đủ chưa?

Chẳng phải cao thủ không thể tùy tiện xuất hiện sao, những vật tế vừa rồi không biết có đủ không, nếu không đủ, ta lại ra hải ngoại giết thêm một ít, ngươi thấy thế nào?" Lời của Đế Tôn mang theo ý uy hiếp nồng đậm, ý tứ là nếu không ra, ta sẽ đến tận sào huyệt của ngươi, giết cho đến khi ngươi ra thì thôi.

Lập uy, mục đích của Đế Tôn là lập uy, muốn một trận chiến giải quyết mọi hậu họa, tránh cho cả ngày bị mấy con cá thối tôm nát làm phiền.

Cuối cùng sóng biển bắt đầu cuộn trào, một con giao long màu bạc, một con bạch tuộc khổng lồ, và một con quái vật kỳ dị trông có vài phần giống tôm hùm nhỏ, nhưng lại có thêm hai chiếc càng lớn nổi

lên mặt biển.

Chương 292

“Thực lực không tệ.” Con giao long màu bạc kia lên tiếng.

Đế Tôn nhếch miệng cười, từ dao động năng lượng trên người mấy con này, chúng chắc hẳn là những kẻ có máu mặt.

“Không chỉ là không tệ, là do ngươi nói.” Đế Tôn nhếch miệng cười nói.

Con giao long màu bạc với đôi đồng tử màu vàng khổng lồ nhìn chằm chằm Đế Tôn, nói: “Thực lực của chúng ta đều là Chuẩn Đế, một mình ngươi đối phó ba người chúng ta là không thể, niệm tình ngươi tuổi còn trẻ tu hành không dễ, đừng tự lầm.” “Nói nhảm với hắn làm gì, giết hắn là được rồi, bao nhiêu năm rồi, ta đã lâu không được nếm máu thịt của nhân loại cảnh giới Chuẩn Đế, thật hoài niệm.” Con bạch tuộc khổng lồ tức giận nói, nghe giọng điệu của nó, dường như đã từng chém giết cường giả đồng cấp Chuẩn Đế.

Theo nó thấy, thực lực của Đế Tôn cũng là Chuẩn Đế, cao hơn nữa là không thể!

“Thôi đi bạch tuộc lớn, chẳng phải năm đó ngươi nhặt được một mạng của một nhân loại Tiên Võ Cảnh bị trọng thương sao, khoe khoang bao nhiêu năm rồi, đợi lát nữa tự mình dùng thực lực giết hắn đi.” Con quái vật nhiều càng bên cạnh không khách khí mỉa mai, hoàn toàn không để Đế Tôn vào mắt.

Cả ba đều là hung thú có tiếng tăm lừng lẫy trong biển.

Con giao long màu bạc, tên Long Hình, không phải long tộc bình thường, trên người có huyết mạch Cổ Hoàng của long tộc.

Phải biết rằng, rồng bản tính hiếu dâm, thường sẽ để lại hậu đại,

còn nó là hậu duệ trực hệ của hậu duệ Cổ Hoàng long tộc trong một lần hoang đường mà ra.

Hậu duệ của hậu duệ Cổ Hoàng long tộc chỉ là hứng lên, đến nhanh, đi cũng nhanh, ban đầu còn không biết mình có một đứa con trai, cho đến khi Long Hình mang theo di vật của mẹ đến tận cửa, hậu duệ Cổ Hoàng long tộc cũng chỉ có thể bịt mũi nhận đứa con trai này.

Dù sao con trai có mấy trăm đứa, thêm một đứa cũng không sao, nhà ta gia nghiệp lớn, nuôi nổi.

Hậu duệ Cổ Hoàng long tộc nhanh chóng vứt đứa con trai này ra sau đầu, con trai nhiều như vậy, làm sao có thể nhớ rõ từng đứa một.

Long Hình đầy mong đợi gặp lại người cha xa cách nhiều năm, nhưng chào đón hắn không phải là tình thương ấm áp của cha, mà là một câu nói lạnh lùng: "Ta biết rồi." Ngay cả đối với cái chết của mẹ hắn, hậu duệ Cổ Hoàng long tộc cũng không có cảm xúc gì lớn.

Đàn bà mà, có đầy.

Do xuất thân không tốt, Long Hình ở trong phủ của hậu duệ Cổ Hoàng long tộc không được coi trọng, thậm chí thường bị các long tử long tôn khác bắt nạt, vì huyết mạch không thuần khiết, Long Hình không phải là đối thủ của họ, thường bị đánh cho toàn thân là thương tích.

Kể từ lần đầu tiên khóc lóc với cha mình, hy vọng cha sẽ đứng ra lo liệu đại cục nhưng chỉ nhận lại một chữ "Ừ" hờ hững, Long Hình đã hoàn toàn từ bỏ ý định đó, nhận ra rằng trong mắt cha, hắn chẳng hề quan trọng.

Lòng nguội lạnh, Long Hình học được cách ẩn nhẫn, và nhẫn nhịn suốt hai trăm năm.

Mãi đến hai trăm năm sau, hắn đột nhiên bộc phát thực lực Chuẩn

Đế, giết sạch sẽ đám người năm xưa đã bắt nạt mình!

Vụ án đẫm máu kinh thiên đó đã khiến cả thế giới phải chấn động, hậu duệ của Cổ Hoàng thậm chí còn đích thân ra tay truy bắt.

Nhưng lúc đó, thực lực của Long Hình đã không còn yếu, hắn tắm máu chiến đấu, phá vòng vây, ngược lại còn tạo nên uy danh cho mình.

Sau đó, Long Hình trải qua một trăm năm đông trốn tây nấp, cuối cùng định cư bên cạnh Bất Tử Sơn ở Bắc Đẩu, trở thành một trong những bá chủ ở đó.

Hậu duệ Cổ Hoàng cũng chưa bao giờ từ bỏ việc truy sát hắn, chỉ tiếc là do nhiều nguyên nhân nên vẫn không có kết quả, luôn để hắn trốn thoát.

Do những trải nghiệm thời trẻ, tính tình của Long Hình hỉ nộ vô thường, thường xuyên đột nhiên nổi điên giết người, luôn có vài phần cảnh giác với người khác, lòng dạ độc ác, trong cả Bất Tử Sơn có thể nói là không ai không biết.

So với Long Hình, con bạch tuộc lớn và con quái vật nhiều đầu kia có xuất thân không hiển hách bằng, chúng đạt đến thực lực Chuẩn Đế cảnh là nhờ một vài cơ duyên.

Về mặt thực lực, tự nhiên là kém hơn một chút so với hậu duệ của Long Hoàng như Long Hình.

Hoang trong bộ thanh sam xuất hiện bên cạnh Đế Tôn, sự xuất hiện của y khiến ba yêu tộc lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Trong truyền thuyết, Hoang cũng có thực lực Chí Tôn Đại Đế, điều này khiến cho đám Chuẩn Đế trong lòng không khỏi căng thẳng. "Làm gì?" Đế Tôn nhíu mày hỏi.

Hoang đáp: "Hoang Cổ Cấm Địa, người không phận sự không

được vào." Nói rồi, y chỉ tay về phía xa xa.

Một đạo thanh quang làm không gian nổ tung, tạo ra những dao động không gian mãnh liệt, bốn đại yêu Đế Tôn cảnh đang ẩn mình trong hư không buộc phải lộ diện.

Bảy vị đại yêu Chuẩn Đế cảnh cùng lúc hiện thân, khí thế tạo ra vô cùng mạnh mẽ, cả Đông Hoang dường như bị bao phủ trong một tầng khí tức tuyệt vọng.

Đối với họ, Chuẩn Đế cảnh đã là cường giả đỉnh cao tuyệt đối, họ không hề biết rằng thực lực của Hoang vượt xa những gì đám đại yêu này có thể so sánh, tất cả bọn chúng gộp lại cũng không đủ cho y diệt trong một chiêu. "Bằng hữu, ta chưa yếu đến mức cần ngươi chiếu cố." Đế Tôn khó chịu nói với Hoang.

Chương 293

"Ta là chủ nhân của nơi này." Hoang kiên nhẫn giải thích. "Lũ tôm tép thối tha như vậy dù có đông gấp đôi cũng không thể gây ảnh hưởng gì đến ta!

Tránh ra, ba tên đó là của ta!" Đế Tôn không chút khách khí đáp trả. "Hừ, hai tên này..." Bốn con đại yêu xuất hiện sau cùng nghe Đế Tôn và Hoang coi thường chúng như vậy, cho rằng thực lực của bốn người chúng cộng lại còn không bằng ba tên kia, lại còn đang tranh giành để giao thủ với ba tên đó, hoàn toàn xem thường bọn chúng, quả là một sự sỉ nhục lớn lao.

Nhưng y vừa mở miệng đã bị Hoang ngắt lời. "Cút!

Ta cho ngươi nói sao!" Hoang quay đầu gầm lên, loáng thoáng có thể thấy một bóng người màu xanh đứng sừng sững sau lưng Hoang, đồng bộ quay đầu gầm lên một tiếng. "Bốp!!!" Kẻ vừa mở miệng như bị sét đánh, cả người bay ngang ra ngoài, máu tím như không cần tiền mà văng tung tóe trong gió. "Không thể nào, sức mạnh này..." Kẻ đó lảo đảo đứng dậy từ mặt biển, thấp giọng nói.

Hoang xuất hiện bên cạnh đại yêu đó, trên hai lòng bàn tay hiện ra bát quái, một chưởng ấn vào bụng y. "Ầm!" Như một tiếng sét đánh ngang trời, đại yêu đó bị Hoang một chưởng đánh bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, Đế Tôn cũng cất tiếng cười lớn, trường kích trong tay quét ngang, kéo ba yêu kia vào vòng chiến.

Thấy vậy, tinh thần mọi người chấn động, một đòn tấn công của Hoang đã cổ vũ rất lớn cho sự tự tin của mọi người, người mặc thanh sam này xem ra cũng không phải kẻ yếu, lần này có thể an toàn rồi.

Nhưng con đại yêu đó lộn vài vòng trên không trung rồi đứng dậy

như không có chuyện gì, đấm đấm vào ngực mình, không sao cả?!

Hoang véo cằm y, nói: "Phòng ngự nhục thân không tồi." Đại yêu đó liếc mắt ra hiệu cho ba kẻ còn lại, ba kẻ kia lập tức hiểu ý, đồng thời bay lên tấn công Hoang.

Trong tay Hoang bay lên hai đạo thanh quang, múa lượn trên không trung, bất kể bốn kẻ đó tấn công từ đâu đều bị một đạo thanh quang chặn lại, thỉnh thoảng lại có một đạo thanh quang đánh trúng người chúng. "Ha ha!" Một đại yêu có sừng hươu cất tiếng cười lớn, "Nhân loại, hôm nay chưa ăn cơm à?

Tấn công chẳng có chút sức lực nào, không có cảm giác gì cả!" "Chắc ngươi không biết yêu tộc chúng ta nổi tiếng với nhục thân cường hãn chứ, đòn tấn công của ngươi đối với ta chỉ như gãi ngứa thôi." Một đại yêu đầu thú thân người khác chế giễu. "Ừm, cũng gần xong rồi." Hoang đột nhiên lên tiếng.

Bốn yêu tuy miệng nói không để ý, nhưng nghe Hoang nói vậy, trong lòng lập tức cảnh giác. "Đồng thuật, Vạn Đạo Luân Hồi!" Đồng tử của Hoang sáng lên, ánh sáng màu xanh chói lòa vô cùng.

Cùng lúc đó, trên người bốn yêu, những nơi bị thanh quang tấn công đều sáng lên, lập lòe như hơi thở. "Không!" Bốn yêu kinh hãi hét lớn, chúng cảm nhận được, không biết từ lúc nào, trong cơ thể chúng đã bị đối phương gieo xuống hạt giống năng lượng, mà chúng lại không hề phát hiện ra.

Ánh sáng màu xanh trên người chúng càng lúc càng mãnh liệt, tương ứng với ánh sáng trong mắt Hoang, cuối cùng cả bốn yêu đều bị ánh sáng xanh chói lòa đó nhấn chìm.

Cuối cùng, thanh quang tan biến, để lộ ra hình bóng của bốn yêu.

Lại có thể bình an vô sự?

Chẳng lẽ đòn tấn công thanh thế kinh người vừa rồi của Hoang không thể phá vỡ phòng ngự của chúng sao?

Không đúng, không phải như vậy.

Hốc mắt của bốn yêu đã biến thành hai lỗ trống đen ngòm, không nhìn thấy gì, trên người chúng cũng không cảm nhận được bất kỳ một tia khí tức nào, giống như... giống như không tồn tại.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thân thể của bốn yêu như đã trải qua mấy ngàn năm tuế nguyệt, hóa thành cát bụi bay theo gió.

Phía bên kia của Đế Tôn cũng đã có kết quả, con bạch tuộc lớn và con quái vật nhiều đầu đã bị trường kích trong tay Đế Tôn chém thành hai nửa, còn Long Hình đang với vẻ mặt u ám nhìn Đế Tôn nói: "Tại sao không giết ta?" "Tại sao không giết ta?

Ngươi thương hại ta sao?

Chương 294

Ta, Long Hình, không cần sự thương hại của bất kỳ ai!" Đồng tử dọc màu hoàng kim của Long Hình nhìn chằm chằm vào Đế Tôn, phẫn nộ hỏi.

Là một cường giả, có thể bị đánh bại, có thể bị giết chết, nhưng tuyệt đối không thể bị thương hại, thương hại là sự sỉ nhục lớn nhất đối với một cường giả.

Đế Tôn lắc đầu nói: "Thương hại, chưa bao giờ xuất hiện trên người ta, ta luôn thích diệt trừ nguy hiểm từ trong trứng nước." "Chỉ là, ngươi không xứng để Bản tọa ra tay!" Dứt lời, trường kích trong tay Đế Tôn đâm vào vai Long Hình, Long Hình đau đớn hừ một tiếng, long huyết màu vàng theo lưỡi kích chảy xuống.

Loại ngụy long huyết chỉ chứa một phần chân huyết của long tộc này không đủ để kích thích hứng thú thu thập của Đế Tôn.

Trường kích trong tay Đế Tôn hất lên, cả người Long Hình bay vọt lên, sau đó Đế Tôn xoay trường kích, dùng mặt phẳng của kích hung hăng đập vào người Long Hình.

Bị lưỡi kích đập trúng, cả người Long Hình bay ngang ra ngoài, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất nơi chân trời. "Cút, lần sau còn dám bước nửa bước vào Lâm Hải, ta sẽ rút gân rồng của ngươi!" Giọng nói của Đế Tôn vang vọng trong đầu Long Hình, chấn động đến mức khí huyết của Long Hình cuộn trào, mắt tối sầm lại, trực tiếp ngất đi.

Tiếp đó, Đế Tôn đưa tay vạch một đường trên mặt biển, một cây cột đá màu đen trồi lên từ mặt đất, đứng trơ trọi bên bờ biển. "Lấy đây làm ranh giới, sau này bất kỳ cổ tộc nào cũng không được vượt

qua, kẻ vi phạm, chém!" Lời nói của Đế Tôn hóa thành từng chữ vàng, khắc vào trên cột đá, khiến cây cột đá đó toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng thần dị vô cùng.

Đồng thời, Đế Tôn hai tay vẫy một cái, bốn mảnh thi thể của đám đại yêu hóa thành bốn đạo quang mang màu sắc khác nhau dung nhập vào cây cột đá đó.

Ngôn xuất pháp tùy!

Không ai ngờ rằng, thực lực của Đế Tôn đã đạt đến trình độ như vậy, dưới sự gia trì của hắn, cây cột đá này về phẩm cấp không thua kém một kiện Chuẩn Đế khí.

Dưới tác dụng của thiên địa pháp tắc và bốn mảnh thi thể đó, hễ có cổ tộc nào dám vượt giới, sẽ bị cây cột đá tấn công dữ dội.

Đến đây, tất cả mọi người ở Đông Hoang đều nhận ra, Bắc Đẩu đã có thêm một vị cường giả phi thường, một vị cường giả có thể sánh ngang với các cường giả trong cấm địa.

Phía khác, trong cõi u minh Đế Tôn cảm nhận được điều gì đó, hắn nhìn Bàng Bạc và những người khác nói. "Tương ngộ tức là hữu duyên, Bản tọa đã gặp các ngươi, đó cũng là một loại duyên phận.

Thôi được, Bản tọa sẽ ban cho các ngươi một hồi tạo hóa." Đế Tôn vung tay, một tầng quang mạc lập tức bao phủ trên đầu nhóm người Bàng Bạc. "Sát!!!" Một tiếng hét cực lớn trực tiếp xuyên thủng kết giới mà Đế Tôn đã bố trí trong đầu Diệp Phàm, nổ tung ra.

Sắc mặt Diệp Phàm trắng bệch, không nhịn được lùi lại mấy bước, lảo đảo một cái, ngồi phịch xuống đất.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Phàm dường như nhìn thấy núi thây biển máu, và y đang ở giữa núi thây biển máu đó, một âm thanh khổng lồ không ngừng gào thét trên đỉnh đầu y. "Sát!

Sát!

Sát!" Diệp Phàm cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, từng tiếng "Sát" khổng lồ không ngừng vang vọng trong đầu, không ngừng xối rửa những dây thần kinh yếu ớt trong não. "A!!!" Cơn đau thể xác dữ dội khiến Diệp Phàm chỉ biết gào thét để giải tỏa.

Nhưng không biết tại sao, giọng nói của y bị phong tỏa trong cơ thể, dù y gào thét đến xé lòng, xung quanh vẫn yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả tiếng một cây kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Diệp Phàm cố gắng chống lại sự xâm nhập của sát âm kinh hoàng, nhưng sát âm càng lúc càng lớn, sức mạnh ẩn chứa trong đó cũng ngày càng nặng nề, y cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình sắp bị chấn văng ra ngoài.

Nếu không phải mỗi khi sắp không trụ được, trong cơ thể luôn kịp thời truyền đến một luồng thần lực, y đã sớm không chịu nổi.

Nhưng theo thời gian chống cự càng lâu, y phát hiện, trong từng tiếng sát âm đó, dường như ẩn chứa những âm thanh khác. "Thiên sinh vạn vật dĩ dưỡng nhân, nhân vô nhất thiện dĩ báo thiên!!!

Sát!!!" Âm thanh này dường như mang một loại ma tính đặc biệt, khiến Diệp Phàm không tự chủ được mà thấp giọng niệm theo.

Tinh thần y cũng rơi vào trạng thái hoảng hốt. "Không biết có thể chịu được đến chữ Sát thứ mấy đây?" Hoang thấp giọng nói.

Nghe giọng điệu của Hoang, dường như y biết Đế Tôn đang làm gì.

Chương 295

"Thiên sinh vạn vật dĩ dưỡng nhân, nhân vô nhất thiện dĩ báo thiên!!!

Sát!

Sát!" Chỉ thêm một chữ Sát, nhưng sát âm lại lớn hơn gấp đôi so với vừa rồi, trực tiếp chấn cho Diệp Phàm phun ra một ngụm máu nhỏ.

Máu có màu xám đen, vừa rơi xuống đất đã bốc lên một mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Điều kỳ lạ là, sau khi phun ra ngụm máu đó, Diệp Phàm cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm đi không ít, ngay cả thần lực trong cơ thể trước đây dù có nhưng không thể điều động, giống như một vũng nước tù, bây giờ cũng có thể điều động được một chút.

Hóa ra ngụm máu vừa phun ra chính là một ít tạp chất còn sót lại trong cơ thể y.

Đây chính là bước thứ hai của quá trình luyện thể mà các tu sĩ hằng ao ước, Phạt Mao Tẩy Tủy.

Tu sĩ sau khi trải qua bước luyện thể ban đầu sẽ loại bỏ tạp chất trong cơ bắp, xương cốt, máu ra khỏi cơ thể, có thể nói trong cơ thể gần như không còn tạp chất, chỉ có một phần rất nhỏ ẩn sâu trong cơ thể.

Phạt Mao Tẩy Tủy chính là quá trình loại bỏ từng chút một những tạp chất sâu này, cuối cùng xương tủy cũng sẽ trở nên trong suốt như ngọc tủy.

Diệp Phàm trước đây tuy mang trong mình thần lực, nhưng dù sao

đó cũng không phải do y tu luyện mà có, cần một quá trình dung hợp.

Bây giờ thông qua hai tiếng sát âm đó, y lại bất ngờ nắm bắt được một chút thần lực của chính mình.

Chưa kịp để Diệp Phàm vui mừng, tiếng sát âm thứ ba đã ập đến. "Thiên sinh vạn vật dĩ dưỡng nhân, nhân vô nhất thiện dĩ báo thiên!!!

Sát!

Sát!

Sát!" Tiếng sát âm thứ ba trực tiếp lớn hơn tiếng thứ hai một bậc, cũng là gấp bốn lần tiếng thứ nhất!

Lần này, Diệp Phàm trực tiếp phun ra một ngụm máu đen, sau đó thậm chí còn có cả những mảnh nội tạng nhỏ, nhưng điều này lại khiến tinh thần y chấn động, cảm giác rõ ràng các chức năng cơ thể của mình đều được nâng cao!

Lạc Thiên Trần cảm nhận sức mạnh trên người, thậm chí còn có chút kỳ vọng sát âm đừng dừng lại, mau mau đến thêm một phát nữa.

Đúng lúc này, Đế Tôn ra tay!

Bàn tay lớn màu xanh trực tiếp thò ra từ trong bóng của Diệp Phàm, chộp lấy tấm bia đá đó.

Tấm bia đá cũng phản ứng ngay lập tức, huyết khí trên tấm bia đá đen tuyền cuộn trào, tạo thành một chữ Sát khổng lồ lao về phía bàn tay lớn màu xanh.

Bàn tay lớn màu xanh không lùi mà tiến, hóa chưởng thành trảo, một tay chộp lấy chữ Sát khổng lồ đó, dùng sức kéo một cái, kéo theo cả một mảng mây máu do huyết khí tạo thành, thoát khỏi sự khống chế của tấm bia đá.

Chịu thiệt lớn, tấm bia đá như một cô vợ nhỏ bị bắt nạt, trực tiếp

thu hết huyết khí về lại trong cơ thể, vững vàng cắm rễ trên mặt đất.

Diệp Phàm cũng thoát ra khỏi trạng thái huyền diệu đó, không còn sát âm nào vang lên trong đầu y nữa, không khỏi có chút thất vọng. "Tiền bối, tại sao ngài lại đột nhiên ra tay, ta cảm thấy mình có thể chịu đựng thêm một lúc nữa, thêm một lúc nữa ta có thể hoàn toàn nắm giữ thần lực trong cơ thể." Diệp Phàm nói với Đế Tôn. "Quá ngây thơ rồi." Đế Tôn chế giễu. "Ý ngài là..." Diệp Phàm không hiểu hỏi. "Ngươi nghĩ mình thật sự có thể chịu được tiếng sát âm thứ tư sao?

Ta nói cho ngươi biết, tiếng sát âm thứ tư không phải gấp đôi tiếng thứ ba, mà là gấp bốn lần tiếng thứ ba!" "Sát âm mạnh như vậy, chỉ riêng âm lượng thôi cũng có thể chấn vỡ toàn bộ xương cốt kinh lạc của ngươi, chết không thể chết hơn được nữa, ngươi nghĩ mình có thể chịu được sao?" "Nhưng ít nhất cũng phải để ta thử chứ, cuối cùng không được... không phải có ngài ở đây sao..." Diệp Phàm nhỏ giọng nói, có chút thiếu tự tin. "Hừ, ngươi nghĩ thứ này rèn luyện nhục thân không có cái giá nào sao?" Đế Tôn khinh thường nói, "Thứ này gọi là Nghịch Thiên Thất Sát Bi, như tên gọi, tổng cộng có bảy tầng, từ tầng thứ nhất trở đi mỗi lần đều nhiều hơn lần trước một chữ Sát.

Từ một đến ba tầng thì gấp đôi, bốn đến sáu tầng gấp bốn lần, tầng cuối cùng trực tiếp gấp tám lần." "Sở dĩ gọi là Nghịch Thiên Thất Sát Bi, là vì công hiệu của nó ngoài hai chữ nghịch thiên ra, thật sự không có từ nào khác để hình dung, mỗi khi vượt qua một tầng, sẽ khiến cường độ nhục thân tăng lên gấp đôi, không có giới hạn, cũng không có bình cảnh, cũng không có bất kỳ tác dụng phụ nào, chỉ cần ngươi có thể chịu được, là có thể nhận được sự thăng cấp nhanh nhất." "Vậy không tốt sao?" Diệp Phàm nghe mà hai mắt sáng rực, đây đúng là một bảo bối lớn, hận không thể lập tức đóng gói mang về nhà.

"Thiên đạo tuần hoàn, có được ắt có mất, trên đời làm gì có bữa trưa miễn phí, mọi thứ đều phải trả giá." "Cái giá?

Chương 296

Cái giá gì?" "Tuổi thọ.

Tầng thứ nhất sẽ lấy đi một năm tuổi thọ, tầng thứ hai mười năm, tầng thứ ba một trăm năm, cứ thế mà suy ra." "Mẹ nó, vậy mà cũng có người dùng thứ này sao?

Khoan đã... vậy nếu như vừa rồi ta trực tiếp tiến hành tầng thứ ba, chẳng phải chết chắc rồi sao?" Diệp Phàm không nhịn được kinh ngạc thốt lên. "Cũng không hẳn là chết chắc, ít nhất có thể còn lại năm sáu năm để sống.

Dù sao sau khi trải qua nhiều lần cường hóa như vậy tuổi thọ của ngươi cũng có 150 tuổi.

À không, bây giờ chỉ còn 139." Đế Tôn nói. "Công dụng của thứ này khá rộng, đến giai đoạn cao cấp, bỏ ra một trăm mấy ngàn năm cũng chưa chắc có thể nâng cao được một chút cường độ nhục thân.

Sau giai đoạn cao cấp, cường độ nhục thân ngược lại sẽ trở thành bình cảnh hạn chế sự thăng cấp, nếu cơ thể ngươi không thể chịu đựng được sức mạnh lớn như vậy, một khi..." "Cho nên có người sẵn lòng bỏ ra chút ít tuổi thọ để đổi lấy sự nâng cao của nhục thân." Nếu sự nâng cao của nhục thân đối với Diệp Phàm là quan trọng, thì việc nắm giữ năm thành thần lực đã khiến thực lực của Diệp Phàm có một bước nhảy vọt về chất.

Đơn giản nhất là gắn thần lực vào nắm đấm, có thể khiến sức tấn công, sức phòng ngự, sức hồi phục của nắm đấm được nâng cao đáng kể, gần gấp mười lần so với ban đầu.

Cùng với việc nắm giữ thần lực, y cũng có phương thức tấn công tầm xa chính thức, sóng xung kích thần lực.

Mặc dù phương thức tấn công này bị Đế Tôn đánh giá là chỉ có thể dùng để bắt nạt những người yếu hơn mình, nhưng những người quá yếu thường chỉ cần một cú đấm là có thể giải quyết, việc gì phải dùng phương pháp tốn sức không được lòng người này, tóm lại hai chữ, rác rưởi!

Nhưng Diệp Phàm không hề để ý, mặc dù uy lực của sóng xung kích thần lực này không ra sao, nhưng!

Hiệu ứng ánh sáng đẹp mà, đủ ngầu mà!

Mất đi mười một năm tuổi thọ khiến Diệp Phàm có chút đau lòng, mặc dù biết mình có 150 năm tuổi thọ rất vui, mất đi mười một năm cũng chưa đến một phần mười, nhưng vô duyên vô cớ mất đi tuổi thọ thật không thoải mái chút nào.

Hơn nữa, sau khi mất đi mười một năm tuổi thọ, ngoại hình của Diệp Phàm cũng trưởng thành hơn không ít, trông giống như ba mươi mấy tuổi.

Có thể trở nên trẻ trung, ai lại muốn ở tuổi 20 mà mang dáng vẻ ba mươi mấy bốn mươi tuổi đi khắp nơi.

Tuổi thọ dài là một chuyện, già đi lại là một chuyện khác.

Đế Tôn búng ngón tay, đám mây màu máu vừa thu thập được hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Vừa xuất hiện, đám mây màu máu đã ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi tay Đế Tôn, quay về vòng tay của Thất Sát Bi.

Chỉ tiếc là, đồ đã vào tay rồi sao có thể nhả ra được?

Đế Tôn không dễ dàng để nó thoát ra, bàn tay còn lại của hắn tùy ý vạch một đường trong hư không, cắt đứt hoàn toàn mối liên hệ giữa đám mây màu máu và Thất Sát Bi.

Mất đi nguồn sức mạnh của Thất Sát Bi, đám mây màu máu cũng đành phải ngoan ngoãn lại.

Đế Tôn nắm lấy đám mây màu máu rất thô bạo xé ra hai bên, xé đám mây màu máu thành hai nửa lớn nhỏ.

Tùy tay ném đi, miếng nhỏ đó hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ máu, chui vào trong cơ thể Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm nhận được một luồng sinh mệnh tinh khí khổng lồ tiến vào cơ thể, khiến các tế bào trong cơ thể lần lượt lấy lại sức sống, trong cõi u minh, y cảm giác dường như phần bị thiếu hụt đó đã được bù đắp lại, thậm chí còn nhiều hơn không ít.

Không cần phải nói, thứ được bù đắp lại chắc chắn là tuổi thọ của y.

Diệp Phàm nhìn đám mây màu máu lớn trong tay Đế Tôn mà thèm thuồng.

Thứ tốt có thể tăng tuổi thọ, không thèm mới là nói dối.

Ai mà không hy vọng có thể sống thêm vài năm, chẳng phải trong Tây Du Ký, vì một miếng thịt có thể trường sinh bất lão mà bao nhiêu yêu ma quỷ quái, thần tiên tọa kỵ, nối gót nhau, dù đối mặt với cường địch như Tề Thiên Đại Thánh cũng hoàn toàn không sợ.

Sức hấp dẫn của sinh mệnh thật sự quá lớn.

Sau khi thu lại đám mây màu máu, Đế Tôn đưa ngón tay ra chộp lấy hư không, chữ "Sát" bị thu đi trước đó đang bị nắm chặt trong lòng bàn tay, chỉ là so với vừa rồi đã nhỏ đi không ít. "Dùng làm gì?" Diệp Phàm tò mò hỏi, bây giờ y biết, Đế Tôn tuyệt đối không làm ăn thua lỗ, đã ra tay thu lấy thứ này, chắc chắn có ý đồ.

Chương 297

"Ồ, cái này à, ma đạo, có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh, và phá hoại thần kinh của người ta, thuộc một loại tấn công tinh thần.

Ta sẽ xóa bỏ ý chí của Thất Sát Bi bên trong, ngươi dung hợp nó cũng có thêm một lớp bảo vệ!" "Ừm, như vậy, nếu gặp nguy hiểm, chắc có thể giúp ngươi sống thêm vài giây." Đế Tôn tự lẩm bẩm gật đầu.

Tay phải của Đế Tôn biến thành kiếm chỉ, chữ "Sát" đó cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, tỏa ra ma khí mãnh liệt, ngưng tụ trên đầu ngón tay của Đế Tôn, cuối cùng điểm vào giữa trán của Diệp Phàm.

Đại não Diệp Phàm trống rỗng, dường như cả thế giới chỉ còn lại một mình y và một ngón tay trước mắt. "Phanh!" Kim quang trong cơ thể Diệp Phàm đột nhiên hiện ra, một dải sáng màu vàng, đầu đuôi nối liền, hội tụ thành một vòng thần quang, bao bọc lấy cơ thể Diệp Phàm, muốn đẩy Đế Tôn ra ngoài. "Đẩy ta đi, ngươi chưa đủ tư cách, Phật là gốc, Đạo là đường!" Đế Tôn hét dài một tiếng, một âm dương thái cực đồ hư ảo xuất hiện dưới chân hắn.

Đồng thời, đầu ngón tay hắn kim quang chợt lóe, hoàn toàn che lấp ma khí trên Ma Đạo Sát Âm, khiến công đức kim quang không còn bài xích, dung hợp làm một.

Một lúc lâu sau, kim quang mới tan đi, Diệp Phàm tỉnh táo trở lại, vội vàng hỏi: "Thành công chưa?

Thành công chưa?

Không phải là không thành công chứ?" "Ừm... về cơ bản không có vấn đề gì, chỉ là chi tiết có chút sai sót, xảy ra một chút biến hóa." Đế Tôn ấp úng hồi lâu, do dự nói. "Xảy ra vấn đề gì?" Diệp Phàm nghe

Đế Tôn nói vậy, giật mình, tưởng có vấn đề gì, vô cùng căng thẳng. "Ồ, cũng không phải vấn đề lớn gì, Ma Đạo Sát Âm vốn dĩ rất tốt, lại biến thành Đạo Ngâm Phật Xướng, có chút khác biệt so với kế hoạch ban đầu của ta." "Đạo Ngâm Phật Xướng?

Đó là gì?" Diệp Phàm hỏi. "Cái gọi là Đạo Ngâm Phật Xướng, tương ứng với Ma Đạo Sát Âm, là chính đạo âm công.

Nhưng khác với Ma Đạo Sát Âm chủ về sát phạt, Đạo Ngâm Phật Xướng tương tự như hiệu quả của một tiếng hét cảnh tỉnh, có thể khiến người ta tỉnh ngộ, nâng cao ngộ tính, xua đuổi trạng thái tẩu hỏa nhập ma, và xuất hiện hiệu quả cứng người trong một giây." "Mặc dù hiệu quả của Đạo Ngâm Phật Xướng tốt hơn, phạm vi tác dụng cũng rộng hơn, là một kỹ năng phụ trợ cực tốt, nhưng ta thật sự ghét cảm giác mọi việc không nằm trong tầm kiểm soát của mình." Đế Tôn cũng có suy tính của mình, Diệp Phàm và Bàng Bạc là nhân vật chính ban đầu của thế giới này, tự nhiên trên người có đại khí vận, bồi dưỡng họ, luôn dễ dàng hơn nhiều so với bồi dưỡng người khác.

Một mình ở thế giới này, cũng phải có vài thuộc hạ chứ?

Hoang ở bên cạnh nhìn Đế Tôn và Diệp Phàm một cách đầy ẩn ý, dường như có điều muốn nói, nhưng cuối cùng không mở miệng, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Đối với y, bây giờ không phải là lúc để nhận lại Diệp Phàm, có một số việc y vẫn chưa chắc chắn. "Hôm nay, Bản tọa tại đây, lập thánh địa, Thiên Tôn Sơn!" Đế Tôn một tay chỉ lên trời, một luồng thần uy mênh mông lập tức quét qua toàn bộ Bắc Đẩu tinh vực, tất cả mọi người trong Bắc Đẩu tinh vực đều nghe thấy giọng nói của Đế Tôn.

Nếu là người thường, việc lập thánh địa khó khăn vô cùng, nhưng Đế Tôn trước đó đã thể hiện thực lực, trong thời đại mà Thánh Nhân

không xuất hiện, một người có thực lực mưu sát cường giả cấp Chuẩn Đế, nghiễm nhiên là người mạnh nhất trên bề mặt Đông Hoang!

Đừng nói là lập thánh địa, dù có lập cấm địa cũng không ai dám có nửa lời oán thán. "Ầm!" Đế Tôn chỉ tay xuống mặt đất, một ngọn thần sơn cao chọc trời mọc lên.

Thân ảnh của Đế Tôn từ từ tan biến trong hư không, chỉ để lại một câu nói trong đầu Diệp Phàm và những người khác. "Nếu các ngươi muốn, có thể ở lại dưới trướng Bản tọa tu hành." 168.

Diệp Phàm và những người khác tự nhiên mừng rỡ vô cùng, ở tinh vực này đất khách quê người, đi theo một người quen như Đế Tôn sẽ an toàn hơn nhiều.

Đến đây, Diệp Phàm và những người khác cũng chính thức trở thành một phần tử của Thiên Tôn Sơn dưới trướng Đế Tôn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua vài tháng, người của mấy thánh địa lớn ở Đông Hoang đã cùng nhau lên Thiên Tôn Sơn, mời Đế Tôn cùng đi tìm mộ Yêu Đế.

Đế Tôn suy nghĩ rồi cũng đồng ý, trong mộ Yêu Đế có thân xác đã khuất của Thanh Đế, Đế Tôn cũng muốn xem thử, vị đại đế mạnh nhất thế giới này trông như thế nào.

Vài ngày sau, Đế Tôn dẫn theo Diệp Phàm cùng đi đến mộ Yêu Đế.

Đi cùng còn có Thánh Chủ của Đạo Nhất Thánh Địa và hai môn đồ.

Khác với dự đoán ban đầu của Diệp Phàm, dưới cánh cửa đá của mộ Yêu Đế lại là những bậc thang ngay ngắn, uốn lượn như một con rắn dài, không ngừng lan xuống lòng đất, cuối cùng biến mất trong

những tầng bóng tối đậm đặc.

Dưới lòng đất của ngôi mộ vô cùng tối tăm, có thể nói là đưa tay không thấy năm ngón, may mà mọi người đều đã chuẩn bị sẵn thiết bị nhìn trong đêm, vì vậy, tình hình hiện tại không ảnh hưởng quá nhiều đến hành động của mọi người.

Chương 298

Bậc thang từng bậc một xoắn ốc đi xuống, dường như không có điểm cuối, không ngừng lặp lại, kéo dài.

Toàn bộ không gian dưới lòng đất vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của bốn người vang vọng trong không gian kín.

Môi trường kín, cộng với con đường lặp đi lặp lại không có điểm cuối, rất dễ gây ra nỗi sợ hãi trong lòng người ta.

Hơn nữa, đây là dưới lòng đất, một ngôi mộ cổ đã bị phong ấn ngàn năm, càng dễ khiến người ta bất tri bất giác rơi vào ác mộng sâu thẳm.

Cường giả như Thánh Chủ Đạo Nhất cơ bản đã miễn nhiễm với môi trường như vậy, đối với ông ta, nó giống như đi dạo trong sân sau nhà mình vậy, nhẹ nhàng và thoải mái.

Tình hình của hai người trẻ tuổi mà ông ta mang theo thì không mấy lạc quan, mặc dù đang cố tỏ ra trấn tĩnh, nhưng đôi tay run rẩy không che giấu được sự căng thẳng và hoảng sợ trong lòng.

Bây giờ, dù chỉ một viên sỏi rơi xuống bên cạnh, cũng đủ để phá vỡ dây thần kinh yếu ớt đó.

Có lẽ cảm thấy biểu hiện của mình quá tệ, thanh niên họ Vương không khỏi dời ánh mắt sang Diệp Phàm, một người trẻ tuổi tương tự, hy vọng biểu hiện của y cũng tệ như vậy, có thể mang lại cho lòng mình một chút an ủi.

Cái xấu trong bản tính con người, khi bị mất mặt, trong lòng lại càng hy vọng người khác cũng giống mình, thậm chí còn tệ hơn, để an ủi tâm hồn bị tổn thương.

Chỉ tiếc là dự tính trong lòng thanh niên họ Vương đã định trước sẽ tan thành mây khói...

Sao có thể...

Thanh niên họ Vương kinh ngạc há hốc miệng, chỉ thấy biểu hiện của Diệp Phàm không khác gì Thánh Chủ Đạo Nhất, giống như đang đi dạo bên đường, điềm đạm tự nhiên.

Hoàn toàn không giống như đang xuống mộ, ngược lại giống như đang đi du ngoạn.

Chẳng lẽ, đây là cái gọi là thiên phú?

Nhưng, Diệp Phàm thật sự có thiên phú mạnh như vậy sao?

Đương nhiên không phải, sở dĩ Diệp Phàm không có những triệu chứng lần đầu xuống mộ mạnh mẽ như thanh niên họ Vương và thanh niên họ Ngô, thực ra là vì thánh huyết trong cơ thể y.

Cộng thêm việc có Đế Tôn làm chỗ dựa vững chắc, và thần lực của bản thân, đối với một môi trường u ám như vậy, Diệp Phàm thật sự không để tâm.

Đi được một lúc lâu, mọi người mới phát hiện, họ đã bất tri bất giác đến một quảng trường nhỏ, xung quanh là những bức tường cao lớn, trên đó có đầy những bức bích họa tinh xảo.

Bốn cây đèn lồng cao bằng đồng được dựng lên, bên trong dùng để chiếu sáng không phải thứ gì khác, mà chính là huỳnh quang pháp khí!

Huỳnh quang pháp khí này không phải là loại pháp khí phát sáng thông thường, mỗi một viên lấy ra đều là bảo vật vô giá.

Thánh Chủ Đạo Nhất đã thấy không biết bao nhiêu quốc bảo cao cấp và quý giá hơn huỳnh quang pháp khí này, tự nhiên không hề hấn

gì.

Về phần Diệp Phàm, y hoàn toàn không biết giá trị của thứ này, tự nhiên cũng bỏ qua, nhưng không ngờ lại để lại cho Thánh Chủ Đạo Nhất một ấn tượng trầm ổn, cho rằng Diệp Phàm ngay cả khi đối mặt với khối tài sản động lòng người như vậy cũng có thể giữ bình tĩnh, tâm tính này không phải người bình thường có được.

Dưới ánh sáng xanh lục của huỳnh quang pháp khí, nó càng làm cho quảng trường nhỏ này thêm vài phần âm u kinh hoàng.

Đế Tôn thì chú ý đến những bức bích họa trên tường, quan sát kỹ mới phát hiện, bích họa lại đang kể một câu chuyện liên tục.

Một bộ lạc, từ yếu đuối, từ từ từng bước trưởng thành, dưới sự lãnh đạo của một thủ lĩnh anh minh thần võ, không ngừng thôn tính các bộ lạc khác, cuối cùng trở thành một bộ lạc lớn hàng đầu.

Diệp Phàm cũng không biết Đế Tôn đang xem gì, nhưng y cũng thức thời không đi làm phiền Đế Tôn, mà đi xem xét xung quanh.

Đột nhiên mắt Diệp Phàm sáng lên, như phát hiện ra điều gì, cao giọng hô: "Nhìn kia!" Diệp Phàm không hô thì thôi, vừa hô lên, trực tiếp dọa cho thanh niên họ Vương và thanh niên họ Ngô ngồi phịch xuống đất, vô cùng thảm hại.

May mà những người khác có mặt không chú ý đến bộ dạng thảm hại của họ, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cánh cửa đá trước mắt.

Cánh cửa đá này trông không khác gì cánh cửa đá bên ngoài, hoa văn cổ kính, công nghệ điêu khắc tinh xảo.

Nhưng cả năm người tìm mãi cũng không phát hiện ra bất kỳ tung tích nào của cơ quan mở cửa.

Quảng trường nhỏ này nhìn một cái là thấy hết, bất kỳ cảnh tượng

nào cũng không sót, hoàn toàn không thấy bia đá ở đâu.

Trong lúc mọi người đang bế tắc, Diệp Phàm nhỏ giọng nói: "Tại sao chúng ta không đổi một hướng suy nghĩ khác?" Đổi hướng suy nghĩ?

Mọi người khó hiểu nhìn Diệp Phàm.

Chương 299

Chỉ thấy Diệp Phàm đi thẳng đến trước cánh cửa đá đó, nhẹ nhàng đẩy một cái rồi nói: "Tại sao chúng ta không thử cách mở cửa thông thường?

Ví dụ như, đẩy ra?" "Két..." Lời Diệp Phàm còn chưa dứt, cửa, mở rồi!

Lại có thể mở rồi!

Mọi người trố mắt nhìn cánh cửa đá trước mắt, không ngờ lại bị Diệp Phàm đẩy nhẹ một cái là mở! ...Cũng quá không theo lẽ thường rồi phải không?

Thánh Chủ Đạo Nhất cười khổ nói: "Không ngờ ta thật sự là người trong cuộc thì mê, đều đang vô thức tìm kiếm cách mở cánh cửa đá này, hoàn toàn không thử cách mở cửa nguyên thủy nhất, đẩy ra." Đế Tôn đi đến bên cạnh cửa đá, dùng sức đẩy thử, phát hiện cửa đá không hề nhúc nhích, liên tục lắc đầu nói: "Vô dụng thôi, cửa đá có cấm chế đặc biệt, không thể dùng pháp lực để đẩy, chỉ có thể dùng sức mạnh của nhục thân, với sức mạnh nhục thân đơn thuần, căn bản không thể đẩy được..." Đế Tôn không khỏi nhìn Diệp Phàm một cái, Hoang Cổ Thánh Thể, chỉ riêng sức mạnh nhục thân đã kinh khủng như vậy, mới thế này mà đã bắt đầu thể hiện uy lực rồi sao.

Vừa bước qua cửa đá, Đế Tôn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Không đúng, cảm giác dưới chân không đúng!

Mặt đất bằng đá xanh căn bản không thể có cảm giác mềm mại như vậy!

Chẳng lẽ...

Đế Tôn cúi đầu nhìn, mới phát hiện ra đó là thi thể.

Giây tiếp theo, Đế Tôn lại nhíu mày, tại sao, trong mộ của Yêu Đế, lại có đất bùn?

Không phải chỉ là đất đơn thuần, mà là một mảng đất bùn lớn. "..., tại sao ở đây lại có xương người chết!" Thanh niên họ Vương mặt mày tái nhợt ngồi trên đất, bên tay đặt một đoạn xương cẳng tay của người, dài khoảng 40cm, vì thời gian đã lâu, xương tay có chút đen và vàng.

Thánh Chủ Đạo Nhất nói: "Phản ứng lớn như vậy làm gì, trong mộ thất làm sao có thể không có xương người chết, không phải là chuyện bình thường sao, hôm nay sao lại nhát gan như vậy?" "Nhưng... nhưng... nhưng mà..." Thanh niên họ Vương lắp bắp nửa ngày, cuối cùng không biết nên nói gì.

Đạo Nhất vuốt râu, nhìn nửa đoạn xương tay trước mắt, vào lúc này xuất hiện một mảng đất bùn đã rất kỳ quái, bây giờ trong đất lại có xương người chết, càng thêm khó hiểu.

Lúc này, Thánh Chủ Đạo Nhất lại có phát hiện, ông ta lại đào được một kiện pháp khí đã rỉ sét từ trong đất, pháp khí cấp Thánh Chủ.

Một món đồ đồng hình bán nguyệt, hai bên đều có lưỡi, lớn khoảng hai lòng bàn tay người lớn, cuối cùng có một rãnh, bên trong có thể phát hiện một ít bột màu xám đen, sờ vào giống như than. "Ừm, đây hẳn là một pháp khí tấn công, bột màu đen hẳn là đã bị chôn dưới đất và mục nát.

Xem ra đã lâu lắm rồi, sắp bị than hóa rồi." Thánh Chủ Đạo Nhất lặp đi lặp lại kiểm tra cây trường qua, không lâu sau đã rõ ngọn ngành.

Đúng lúc này, một tiếng hét thảm vang lên từ bên cạnh, trong mộ

thất, đã xảy ra một biến hóa kinh người, thanh niên họ Ngô ngất xỉu trên đất, trên ngực có năm vết vuốt máu dữ tợn, đang bốc lên khói đen.

Thanh niên họ Vương cũng bị dọa đến ngã ngồi trên đất, trước mặt có một miếng ngọc cổ đã vỡ, đó cũng là lý do tại sao y không giống thanh niên họ Ngô, ngã trên đất.

Đối diện họ, lại là những hàng khô lâu dày đặc, thỉnh thoảng có khô lâu đào đất chui lên.

Từng đôi quỷ hỏa màu xanh lục giống như những con đom đóm, le lói trong hốc mắt của chúng, càng làm cho mộ thất vốn không sáng sủa này thêm một bầu không khí âm u kinh hoàng.

Nhưng chúng dường như đều có chút e dè, tuy mắt hau háu nhìn Diệp Phàm và những người khác, nhưng lại không dám đến gần một bước, dường như có sự tồn tại đáng sợ nào đó. 169.

Hóa ra vừa rồi.

Thanh niên họ Ngô thấy mọi người đều có phát hiện, trong lòng nổi lên ý muốn tranh đua, dùng xẻng ra sức đào xuống dưới, đào đào, lại đào được một miếng ngọc!

Điều này khiến thanh niên họ Ngô vô cùng vui mừng, thầm nghĩ, mình đào được, không phải là pháp khí Thánh Chủ cũ nát, xương người chết, so với miếng ngọc của mình, quả thực đều yếu ớt!

Chưa kịp vui mừng, y nhìn thấy sắc mặt Thánh Chủ Đạo Nhất biến đổi, vội vàng hét lớn với y: "Mau ném nó về đi!

Mau!" Ném về?

Chương 300

Lời nói của Thánh Chủ Đạo Nhất khiến thanh niên họ Ngô cảm thấy vô cùng kỳ quái, khó khăn lắm mới phát hiện được một miếng ngọc, tại sao phải bỏ lại?

Y do dự một chút, động tác trên tay chậm lại vài phần, đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Huỳnh quang pháp khí vốn đang sáng sủa, đột nhiên trong nháy mắt tắt ngấm, chỉ có miếng ngọc trong tay thanh niên họ Ngô là đang tỏa ra ánh sáng đỏ sẫm.

Thanh niên họ Ngô lúc này cũng bị dọa giật mình, theo bản năng ném miếng ngọc ra ngoài.

Cũng chính nhờ cú ném này đã cứu được mạng y.

Chỉ thấy từ trong ngọc, đột nhiên thò ra một móng vuốt, chộp về phía tim của thanh niên họ Ngô, may mà y vừa ném miếng ngọc ra ngoài, chỉ để lại trên bụng năm vết thương sâu hoắm, máu tươi tuôn ra.

Cũng may là đã né được, nếu không, móng vuốt đó đủ để khoét tim y.

Móng vuốt đó một đòn không thành, liền chọn mục tiêu gần hơn, thanh niên họ Vương.

Thanh niên họ Vương không phải là kẻ ngồi chờ chết, thấy móng vuốt trước mắt không có ý tốt, liền cầm pháp kiếm trong tay chém về phía móng vuốt đó.

Ai ngờ, độ cứng của móng vuốt vô cùng cao, thuận thế một đường, giống như dao cắt đậu phụ, chém cây pháp kiếm thành hai

nửa.

Thanh niên họ Vương cũng không ngờ, pháp kiếm lại có thể bị một thứ quỷ quái không biết từ đâu ra chém thành hai nửa, có chút ngơ ngác.

Đến khi y phản ứng lại, đã không thể né được nữa.

Trong gang tấc, ngọc bội trên ngực thanh niên họ Vương đột nhiên tỏa ra kim quang mãnh liệt.

Kim quang đó gặp móng vuốt màu đen, giống như ánh nắng gặp tuyết.

Chỉ nghe thấy từ trong miếng ngọc đỏ sẫm đó truyền ra một tiếng hét thảm thê lương, kèm theo từng luồng khói đen.

Sau khi bảo vệ xong thanh niên họ Vương, miếng ngọc bội đó trong kim quang, hóa thành những hạt bột đá trắng.

Rõ ràng, móng vuốt màu đen, sau khi trải qua trận này, cũng bị trọng thương, trở nên rụt rè.

Người chết sống lại?

Đế Tôn nhìn những bộ xương khô trước mặt, dường như có điều suy nghĩ.

Theo những gì hắn biết, thế giới này dường như đã xảy ra một chút vấn đề, không có Lục Đạo Luân Hồi, cũng không có người trường sinh.

Vì vậy, căn bản không thể xảy ra tình huống người chết sống lại, vậy những bộ xương khô này lại là chuyện gì?

Nói rồi, trong mắt Đế Tôn bắn ra hai đạo thần quang, bao trùm những bộ xương khô đó vào trong.

Những người có thể cùng Đế Tôn đến Mộ Yêu Đế đều là những

cường nhân, Thánh Chủ của các mạch, ít nhiều cũng đã từng trải.

Nhưng trước mặt truyền thừa của Yêu Đế, ít nhiều vẫn tỏ ra vài phần e dè, không ai biết giây tiếp theo sẽ gặp phải tình huống gì, chỉ có Đế Tôn là không hề sợ hãi, bình chân như vại, không chút hoảng loạn. "Ta nói, các ngươi có được không vậy?

Mở một cánh cửa mà cũng tốn sức thế?" Đế Tôn không kiên nhẫn hỏi, nhìn mấy vị Thánh Chủ đứng trước cửa lẩm bẩm nửa ngày cũng không thấy có động tĩnh gì. "Hay là, để đại nhân của Thiên Tôn Sơn đích thân mở cánh cửa này cho chúng ta, thế nào?" Người mở miệng chính là một trong những lãnh tụ của Lục Đại Động Thiên, mắt la mày lét, cứ ở đó tính toán nhỏ nhen.

Thực ra những người này cùng nhau lên Thiên Tôn Sơn, là mượn danh nghĩa của Đế Tôn để đến Mộ Yêu Đế, ôm đùi Đế Tôn để kiếm chút lợi lộc.

Còn việc có thể chia được một chén canh hay không, thì phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người.

Ai mà biết được, những toan tính nhỏ nhặt này, trước mặt Đế Tôn chỉ như trò trẻ con. "Tất cả tránh ra một bên." Đế Tôn cuối cùng cũng mở miệng, thực sự đợi đến mức không kiên nhẫn nổi nữa, một tiếng ra lệnh, Diệp Phàm, Bàng Bạc và các vị Thánh Chủ lãnh tụ lần lượt lui ra.

Chỉ thấy Đế Tôn vung tay, một bàn tay lớn màu xanh phá không hạ xuống, như vạn phật triều tông, một chưởng khổng lồ che trời kinh hoàng tuyệt luân đánh ra.

Một chưởng của Đế Tôn, ngay cả thần lực cũng không gia trì, đã bộc phát ra uy thế kinh hoàng vượt xa sức tưởng tượng của các vị Thánh Chủ, trực tiếp dọa cho những người này mặt mày tái nhợt, hít một hơi khí lạnh.

Chương 301

"Lãnh tụ Thiên Tôn Sơn, thiên cổ vô song!" Các vị Thánh Chủ nhìn cánh cửa đá khổng lồ đã vỡ nát, trong lòng vừa chấn kinh vừa vui mừng.

Dù sao thì, mở được cánh cửa này, có nghĩa là cánh cửa kho báu không còn tồn tại, tiếp theo, hẳn là phải dựa vào cơ duyên của mỗi người. "Oa!

Khí tức dao động thật thuần túy!

Tiên phủ thánh địa như vậy quả thật huyền ảo.

Chư vị, chúng ta tạm biệt tại đây, mỗi người tự tìm cơ duyên, sau này còn gặp lại!" Quả nhiên, lão già nhỏ con của Ngọc Đỉnh Động Thiên không phải là thứ tốt, cửa vừa mở đã la hét rút lui, nguyên nhân rất đơn giản, không đi cùng mọi người.

Xem ra, vừa rồi Đế Tôn đã thể hiện thực lực, không ai trong số các vị ở đây có thể sánh bằng, tất cả mọi người cộng lại, cũng chưa chắc có thể sống sót dưới tay Đế Tôn.

Nếu mà cùng nhìn thấy một món bảo bối, thì thuộc về ai?

Tranh cũng không tranh được, bỏ đi thì lại tiếc, khó chịu.

Suy đi tính lại, rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Có lão già của Ngọc Đỉnh Động Thiên dẫn đầu, các đại lão của các mạch khác lần lượt co giò chạy, trong nháy mắt, vị trí trung tâm chỉ còn lại Đế Tôn và hai anh em Diệp Phàm, Bàng Bạc. "Mẹ nó... tất cả đều chạy rồi?" "Ha, vừa rồi lúc giữ cửa thì từng người một im re, bây giờ thấy cơ hội, lập tức nhấc mông bỏ đi, uy nghiêm của các lãnh tụ động thiên đâu?

Thật là nực cười!" Diệp Phàm và Bàng Bạc tuy thực lực còn yếu, nhưng xuất phát điểm cao, bắp đùi to!

Có Đế Tôn ở đây, ai dám động đến hai môn đồ của Thiên Tôn Sơn một phân một hào?

Đế Tôn không thèm để ý mà cười một tiếng: "Như vậy chẳng phải là tốt sao? 170. "Có bảo bối thì ba chúng ta cùng chia, ta muốn xem xem những người đi riêng lẻ kia có được lợi lộc gì không." Vung tay, Đế Tôn gia trì cho hai người Diệp Phàm pháp thuật hộ thể diễn sinh từ Đạo Niệm Phật Âm, ánh sáng hai màu xanh vàng rực rỡ bao phủ bên ngoài thân thể, không sợ những dao động mẫu khí xung quanh tỏa ra, gây tác dụng ăn mòn đối với nhục thân của hai người.

Phải biết rằng, Mộ Yêu Đế dù sao cũng đã ngủ say vạn năm, bên trong tuy nguyên khí dồi dào, nhưng khí tức nồng độ cao cũng sẽ khiến tu sĩ tu vi không sâu không chịu nổi.

Bây giờ được Đế Tôn che chở, Diệp Phàm và Bàng Bạc cảm thấy thoải mái hơn nhiều. "Ầm ầm ầm!" "Tiếng gì vậy?" Diệp Phàm theo bản năng cảnh giác, nắm chặt một đạo thần lực rực rỡ trong tay, mặt mày cảnh giác nhìn xung quanh. "À, chỉ là mấy con yêu quái nhỏ thôi, không cần hoảng sợ." Đế Tôn nói, trong lòng bàn tay lại một đạo kình quang đánh ra, sóng xung kích thần lực mạnh mẽ vô song, trong khoảnh khắc đã đánh tan thành bột những yêu thể đang rục rịch trong bóng tối. "Trời ạ!

Uy lực của sóng xung kích này?

Tại sao lại mạnh hơn sóng xung kích của ta cả ngàn vạn lần?

Chẳng lẽ, Đế Tôn đại nhân đã âm thầm giữ lại một chiêu?" Diệp Phàm kinh hãi nhìn trước mắt, không nhịn được lẩm bẩm mấy câu. "Tỉnh lại đi huynh đệ, Đế Tôn là nhân vật nào?

Cần gì phải đề phòng chúng ta?

Chỉ là thực lực của ngài quá mạnh, có thể biến mục nát thành thần kỳ!

Ví dụ như ở Bắc Đẩu tinh vực, tùy tiện một Thánh Nhân nào đó, một cái rắm cũng có thể làm chết mấy vị Thánh Chủ, Động Chủ đó, đó là sự khác biệt về cảnh giới!" Diệp Phàm chỉ có thể thở dài một hơi, lẽo đẽo theo sau Đế Tôn.

Yêu tộc bảo vệ Mộ Yêu Đế không ít, nhưng Đế Tôn biết rõ, những kẻ xuất hiện bây giờ chỉ là pháo hôi, hoàn toàn không phải là nhân vật quan trọng, đối thủ thực sự, e là những cường giả đỉnh cấp của yêu tộc Đông Hoang đã ẩn nấp từ lâu! "Ầm!" Khi ba người đi đến trước một cổ quan, một kết giới kinh hoàng chấn động tan ra, sức mạnh cổ xưa đủ để chấn gãy xương một cường giả cấp Thánh Chủ! "Cẩn thận một chút, dao động trận pháp, hẳn là phong ấn đặc hữu của ngôi mộ!

Chương 302

Nhưng xem ra, niên hạn của phong ấn không lâu, hẳn không phải là truyền thừa sức mạnh của chính Yêu Đế!" Đế Tôn nhìn kỹ, đang định có hành động, đột nhiên nghe thấy trong các hang động khác, không ngừng có tiếng hét thảm truyền đến! "Hả?

Chẳng lẽ mấy vị Thánh Chủ, Động Chủ khác gặp phải tình huống gì rồi?" Lời Bàng Bạc vừa dứt, liền thấy lão râu ria kia lảo đảo chạy ra khỏi hang động, như chuột chạy trốn sau lưng ba người Đế Tôn. "Bên đó, bên đó có những yêu linh đỉnh cấp không thể tưởng tượng nổi hiện thân!" Ngay sau đó, mấy vị Thánh Chủ khác cũng lần lượt chạy về như chạy nạn.

Đế Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nhìn mấy lão già: "Vừa rồi tạm biệt các ngươi, bây giờ lại quay về tị nạn cũng là các ngươi, ta nói này, mấy vị lãnh tụ động thiên, cũng quá không coi Thiên Tôn Sơn của ta ra gì rồi phải không?" Ầm ầm ầm!

Mấy yêu linh khổng lồ từ mấy hang động bên cạnh ló ra, chính là kết giới trận pháp mà Đế Tôn vừa làm chấn động, đã đồng thời đánh thức mấy tên to con này. "Hì hì, đại nhân, thực lực của ngài thông thiên, chúng ta tự nhiên không bằng, lần này phải trông cậy vào sự che chở của ngài nhiều rồi!" Đế Tôn lạnh lùng cười: "Bảo vệ các ngươi thì được, nhưng từ bây giờ trở đi, tất cả những gì Thiên Tôn Sơn của ta thu hoạch được trong chuyến đi này, các ngươi đều không có quyền chia sẻ.

Đương nhiên, nếu sau này tâm trạng của ta và mấy người này tốt, có thể cân nhắc chia cho một hai món.

Thế nào?" Lời Đế Tôn vừa nói ra, lão thái bà của Tịch Nguyệt

Động Thiên liền lật mặt tại chỗ. "Ý gì đây?

Ngươi cũng quá không coi mấy đại động thiên của chúng ta ra gì!

Mọi người đều là một, tại sao lại muốn độc chiếm truyền thừa của Yêu Đế?" Đế Tôn nghe vậy, lạnh lùng nhìn về phía lão thái bà. "Nếu ngươi đã hỏi, vậy ta sẽ cho ngươi biết, bằng cái này." Ầm long!

Trong khoảnh khắc búng ngón tay!

Đúng vậy, chỉ trong lúc Đế Tôn động ngón tay, cả người lão thái bà của Tịch Nguyệt Động Thiên trực tiếp bị đánh bay vào hang động bên tay trái.

Hai yêu linh khổng lồ cao mấy chục mét, đồng thời khóa chặt vị trí của lão thái bà.

Ầm ầm ầm!

Cánh tay linh thể khổng lồ như cột đá từ trên trời giáng xuống, chỉ một chiêu, một danh túc có thực lực sánh ngang cấp Thánh Chủ, trong khoảnh khắc bị trấn đến nhục thân vỡ nát, hình thần câu diệt. "....." Toàn bộ mọi người tại chỗ hóa đá!

Đế Tôn lạnh lùng liếc nhìn xung quanh: "Cho các ngươi mặt mũi, các ngươi không cần.

Lúc lên Thiên Tôn Sơn tìm ta, các ngươi nên hiểu, ta, Đế Tôn, là người như thế nào.

Nếu đã dựa vào thực lực của ta, thì đều phải đặt đúng vị trí của mình.

Nếu còn có kẻ vô lễ vọng ngôn không biết sống chết như vậy, đừng trách ta thủ hạ vô tình!" Nếu trước đây mọi người là quan hệ hợp tác, thì từ bây giờ trở đi, Đế Tôn là tín ngưỡng duy nhất của đội ngũ này, một là một, hai là hai, không ai dám có ý kiến!

Mấy lão đại của các động thiên hoàn toàn ngoan ngoãn, không dám thở mạnh một hơi.

Phải biết rằng, ngay cả Hoang cũng không dám lớn tiếng với Đế Tôn, chỉ có thể bình vai luận giao, mấy tồn tại cấp Thánh Chủ này, ai cho các ngươi dũng khí để la hét với Đế Tôn?

Đế Tôn có một nguyên tắc.

Có thể ra vẻ, có thể phóng túng, nhưng trước mặt ta, ngươi chỉ là một đứa trẻ. "Gầm!" Hai đại yêu linh trong chốc lát đã hoàn thành việc thôn phệ bản nguyên trong cơ thể lão thái bà của Tịch Nguyệt Động Thiên, chỉ thấy hai gã khổng lồ này, đường nét nhục thân lại phình to hơn một chút so với vừa rồi. "Nguyên lai là như vậy... những gã này dùng phương thức thôn phệ bản nguyên để cường hóa, thân thể càng lớn, thực lực càng mạnh!

Hẳn là linh thể tu pháp đặc hữu của yêu tộc!

Thật là khó đối phó a." Lão râu nhỏ của Ngọc Đỉnh Động Thiên lẩm bẩm, lão già này tâm tư nhiều nhất, đối mặt với linh thể này liền quyết đoán bắt đầu giả vờ yếu đuối, y biết rõ, đối mặt với kẻ địch cường độ này, ôm đùi là biện pháp duy nhất. "Mấy tên này, đều là linh phó bảo vệ Mộ Yêu Đế, ta không gây khó dễ cho các ngươi, vì tiêu diệt các ngươi, đối với ta không có chút lợi ích nào.

Chương 303

Cho các ngươi nửa phút để đi xa một chút.

Nếu không, ta không ngại nghiền chết thêm mấy con kiến." Lời nói của Đế Tôn nhẹ nhàng bâng quơ, dễ khiến người ta có ảo giác là đang khoác lác.

Nếu không phải thật sự biết thực lực của hắn kinh khủng đến mức nào, lời nói này e là sẽ khiến mấy vị Động Chủ cười ra tiếng. "Gầm!" Yêu linh rõ ràng cảm thấy bị sỉ nhục, trong cơn thịnh nộ, một mực đấm ngực, điên cuồng lao ra khỏi các hang động của mình, gào thét lao về phía Đế Tôn. "Ha ha ha, xem ra, các ngươi đã đưa ra lựa chọn, hoặc là, đã đưa ra quyết định nghênh đón cái chết!

Vậy thì không thể trách ta được." Đế Tôn đột nhiên lao lên trời, cả người hóa thành một đạo kim quang thuần túy vô cùng, với tư thế nhìn xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy gã khổng lồ. "Ầm ầm ầm!" Chỉ thấy đột nhiên một dấu chân khổng lồ vô cùng từ trên trời giáng xuống!

Bàn chân to lớn kia còn lớn hơn cả thân thể của yêu linh mấy vòng! "Trời ơi, mau né ra!" Thấy hành động này của Đế Tôn, mấy vị Động Chủ bên dưới hoàn toàn bị dọa ngốc, vội vàng chạy tán loạn về các hướng, trốn thật xa, sợ Đế Tôn không khống chế tốt, một chân cũng đạp chết cả mình.

Ầm ầm ầm!

Dấu chân khổng lồ kinh hoàng giáng xuống, không lệch một ly nào đè lên đỉnh đầu hai đại yêu linh.

Phải nói rằng, sức chịu đựng của hai yêu linh này khá mạnh, chúng đồng thời giơ hai tay lên, chống đỡ bàn chân khổng lồ trên đỉnh

đầu. "Ha ha, ta thích xem bộ dạng chống cự vô ích của các ngươi.

Tiếc là, kết cục đã định sẵn, ta đã cho các ngươi cơ hội rồi." Ầm ầm ầm!

Khi dấu chân khổng lồ cuối cùng hoàn toàn trùng khớp với mặt đất, hai yêu linh thể, bị nghiền nát thành hư vô, chỉ hóa thành một làn khói mẫu khí nồng nặc, tan biến trong không gian ngôi mộ. "Gầm!" Mấy yêu linh ở các hang động khác tận mắt chứng kiến cảnh này, không nói hai lời, co giò chạy mất tăm. "Mẹ ơi, gặp quỷ rồi gặp quỷ rồi!

Đây là người sao?

Lại có thực lực vượt xa cấp Thánh Chủ, xem ra lần này, kết giới bảo vệ ngôi mộ vỡ nát, cả Đông Hoang sẽ đón một trận đại náo động!" Yêu linh ẩn trong bóng tối một trận sợ hãi, trơ mắt nhìn Đế Tôn từ từ đáp xuống, quanh thân lúc ẩn lúc hiện một vầng kim quang, chính là bản thể Tam Túc Kim Ô kết hợp với Tinh Thần Quyết tu luyện ra Bất Tử Quang Ấn!

Có sức mạnh cấp độ này bảo vệ, Đế Tôn tự hỏi cả thế giới Già Thiên này, dù là mấy đại cấm khu hay bất kỳ ngóc ngách nào của Ngũ Đại Vực, không có nơi nào không thể đi. "Mở cho ta!" Đế Tôn giơ tay, lần nữa đánh về phía bình chướng bảo vệ cực mạnh ở trung tâm, trận lực khó cản được sức mạnh của Đế Tôn, trong nháy mắt đã bị đánh vỡ thành hư vô.

Cứ thế, chiếc quan tài khổng lồ ở trung tâm tràn đầy yêu khí kinh hoàng, cứ thế trần trụi xuất hiện trước mặt mấy người. "Trời ạ... chẳng lẽ, là quan tài của Yêu Đế?

Thật là không tốn chút công sức nào!" Lão già nhỏ con của Ngọc Đỉnh Động Thiên lại bắt đầu không tự chủ được mà xoa tay, dường như đã quên mình không có tư cách hưởng thụ mọi thứ ở đây. "Cần ta

nhắc lại không?" Đế Tôn lạnh lùng mở miệng, lập tức dọa cho vị Động Chủ đó rùng mình một cái. "Có ngài ở đây, ngài cứ việc ăn thịt, chúng ta chỉ cần được húp một ngụm canh, là đã mãn nguyện lắm rồi!" Đột nhiên xen vào là một kẻ trước đây không có cảm giác tồn tại, chính là lãnh tụ của Yên Hà Động Thiên, vừa mở miệng, Đế Tôn đã cười. "Lời nói của nhóc này, ta thích nghe." Ầm!

Giơ tay lên, một cái tát lớn, nắp quan tài trên chiếc quan tài khổng lồ trực tiếp bị lật tung.

Nhìn động tác của Đế Tôn, giống như nửa đêm đang ngủ đột nhiên đi vệ sinh, lật chăn trên người xuống giường vậy, dễ dàng. "Mẹ nó, sức mạnh này, thật kinh người!

Nếu đây thật sự là nắp quan tài phong ấn Yêu Đế, vậy thì thực lực của Đế Tôn, hẳn là thật sự có thể sánh ngang với Hoang Chủ!" Thực ra đến giờ, cả thế giới Già Thiên, không ai thật sự hiểu rõ thực lực hoàn chỉnh của Đế Tôn, vì phàm là những người khiến hắn phải ra tay, đều đã chết. "Ta X...

Chương 304

một cái quan tài rách, lại dùng để phong ấn Yêu Đế?

Cũng quá không đáng tin rồi!

Dễ dàng mở ra như vậy sao?" Thực ra Đế Tôn cũng có chút ngơ ngác, nếu thật sự dễ dàng mở ra như vậy, có xứng được gọi là Đế không?

Nhưng chưa kịp để Đế Tôn làm rõ chuyện này, một đám khách không mời đã từ trên trời giáng xuống. "Dám xông vào Mộ Yêu Đế?

Thật là sống không kiên nhẫn nổi rồi!" Trong thoáng chốc, trên bầu trời một trận yêu quang bảy màu tráng lệ giáng xuống.

Nhìn kỹ lên trên không, ít nhất cũng phải có hơn trăm đại yêu, trong đó có mười Yêu Tôn, đều là cường giả đỉnh cấp cấp Thánh Chủ!

Kẻ dẫn đầu toàn thân bốc lên ngọn lửa màu xanh, chính là đại năng yêu vương nổi tiếng ở Đông Hoang, thực lực thật sự không thua kém bất kỳ ai dưới trướng Đế Tôn. "Ý gì đây?

Thời buổi này, đào mộ cũng phải nói đến trước sau sao?

Ngôi mộ ở đây, ai có năng lực thì lấy, không có năng lực, chỉ có thể đứng sang một bên, đừng có ở trước mặt lão tử ra vẻ, các ngươi không đủ tư cách." Đế Tôn lạnh lùng liếc nhìn yêu vương trên cao một cái, thật sự không cho những người này chút mặt mũi nào.

“A ha ha ha!

Hay lắm, không hổ là Đế Tôn đại lão của Thiên Tôn Sơn vừa mới xuất thế, quả nhiên có đẳng cấp!” Đúng lúc này, một đạo sĩ béo đang mân mê chuỗi hạt trong tay không biết từ xó nào chui ra, loạng choạng

đi đến bên cạnh Đế Tôn và mọi người.

“Mẹ nó, lại một tên đạo sĩ vô lương, vừa rồi là ngươi đánh lén bản tôn?” Lão râu dê của Ngọc Đỉnh Động Thiên nổi giận đùng đùng, tức không chịu nổi, vừa ngửi thấy mùi trên người tên đạo sĩ liền tỏ ra vẻ điên cuồng.

“Hắc hắc, không sai, chính là đạo gia ta.

Nhưng đừng kích động, bởi vì từ bây giờ trở đi, chúng ta là đồng đội cùng một phe rồi.

Bần đạo Đoạn Đức, xin ra mắt Đế Tôn đại lão của Thiên Tôn Sơn.” “Đoạn Đức?” Đế Tôn không hề xa lạ với cái tên này, huống hồ cái tài nịnh hót của tên đạo sĩ vô lương này lại khiến Đế Tôn vô cùng hài lòng.

Bây giờ bắt đầu xưng bá ở Bắc Đẩu tinh vực, quả thật đang thiếu một kẻ chân chó giỏi tâng bốc như Đoạn Đức.

“Không tệ, tiểu đạo sĩ cũng có chút ánh mắt đấy, cứ đi theo bên cạnh bản tọa, bảo đảm ngươi có thể bình an rời khỏi đây, không ai dám động đến một sợi tóc.” “A ha ha ha ha!” Lời Đế Tôn vừa dứt, Yêu Vương đã quan sát tình hình nửa ngày trên cao không nhịn được mà ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Thiên Tôn Sơn quèn quèn nảy ra một con khỉ, cũng dám ở đây ăn nói ngông cuồng tự xưng đại vương?

Nói cho ta biết, có bản lĩnh gì mà dám càn rỡ ở lăng mộ Yêu Đế?

Có biết ta là ai không?” Đế Tôn cười: “Sắp thành con trai của ta rồi.” Mọi người: “???” Vút!

Chỉ thấy Đế Tôn vung tay một cái, một trảo ấn sắc bén kinh hoàng tuyệt luân từ trên không trung giáng xuống, đập thẳng vào nơi mấy trăm đại yêu đang đứng.

“Thực lực cấp Đại năng!” Đoạn Đức nhướng mày, tại chỗ á khẩu không nói nên lời.

Phải biết rằng, một chiêu vừa rồi của Đế Tôn gần như là tung ra ngay lập tức, không hề có thời gian chuẩn bị, tiện tay xuất chiêu đã có sức mạnh cấp Đại năng, chiến lực như vậy thật kinh người, càng khó mà lường được thực lực chân chính!

Đạo sĩ béo trong lòng lúc này mới thấy thoải mái.

Vốn còn đang đắn đo, đứng về phe Thiên Tôn Sơn rốt cuộc là phúc hay họa!

Bây giờ xem ra, lựa chọn của y quả là quá ổn định.

“Mẹ nó, tên nhóc đó rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Thủ đoạn này, trông giống như của phái Hư Không, nhưng lại không hoàn toàn giống, quỷ dị khó lường, uy lực kinh người, quả thật không thể xem thường a!” Phía Yêu tộc vừa được lĩnh giáo thủ đoạn của Đế Tôn, bây giờ ai nấy tâm trạng đều vô cùng bất ổn, Yêu Vương cũng không thể ép bọn họ bình tĩnh lại được.

“Thiên Tôn Sơn một mạch vang danh từ Hoang Vực, bản vương tin rằng thực lực và nội tình đều không tệ, nếu các vị có thể dừng tay tại đây, không quấy nhiễu anh linh của Yêu Đế nữa, Yêu tộc chúng ta tuyệt không gây khó dễ cho chư vị.” Lời Yêu Vương vừa nói ra, Diệp Phàm liền cười: “Vừa rồi khẩu khí đâu có như vậy!

Sợ hãi thực lực của đại nhân nhà ta, nên bắt đầu tìm lối thoát cho mình rồi à?” “Này!

Tên nhóc kia, đừng có được voi đòi tiên!

Chương 305

Yêu Vương nhà ta là đang nể mặt Thiên Tôn Sơn, không muốn đôi bên xé rách mặt mũi quá khó coi thôi!" Một đại yêu bên cạnh lạnh lùng lên tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo.

Đế Tôn thong thả lắc đầu, nhìn về phía Diệp Phàm bên cạnh: "Đi, hái cái đầu chó của tên vừa nói chuyện kia xuống cho ta, để ta xem thành quả tu luyện gần đây của ngươi." "Tuân lệnh!" Lệnh của Đế Tôn vừa ban ra, Diệp Phàm bên cạnh không chút do dự bay vút lên trời, quyền kình bao phủ đầy vầng sáng của thần lực!

Ầm ầm ầm!

Một quyền đánh thẳng về phía tên đại yêu ngông cuồng mục hạ vô nhân kia, đối phương chỉ cười lạnh một tiếng rồi giơ chưởng đón đỡ.

"Cái gì!" Khi khí tức của Diệp Phàm nhanh chóng áp sát, tên đại yêu kia mới nhận ra, tên nhóc này căn bản không thể chọc vào!

Chỉ là trong gang tấc, muốn chống cự hay né tránh đều không kịp, đã lựa chọn giơ tay thì dù có cứng đầu cũng phải tiếp chiêu!

Ầm ầm ầm!

Quyền chưởng giao nhau, Diệp Phàm sau khi được Đế Tôn chỉ điểm, thần lực trong cơ thể đã mạnh mẽ đến thế, chỉ một lần chạm mặt, đã dùng thần lực cuồng bạo vô song hòa tan bàn tay của đối phương.

"Á!" Đánh xuyên qua chưởng phong, Diệp Phàm xoay người trên không, lại một chiêu đại thủ ấn đánh xuống, năng lượng cường đại bùng nổ, hoàn toàn giam cầm mọi hành động của tên đại yêu tại chỗ.

"Không, hai chân của ta, sao lại mất khả năng hành động, sao có

thể như vậy!" Tên đại yêu căn bản không biết, thực lực của Đế Tôn đã sớm vượt xa sức tưởng tượng của y.

Thiên Tôn Sơn tuy hiện tại chỉ có vài người, nhưng chỉ cần có Đế Tôn ở đây, thì dù là động thiên thế gia mạnh nhất Đông Hoang cũng không dám dễ dàng khiêu khích.

"Hãy nhớ kỹ, trên thế giới này, có những người mà ngươi vĩnh viễn không thể nào sánh bằng!" Diệp Phàm nghiến chặt răng, một quyền thế mạnh lực trầm, phong mang sắc bén chém xuống!

Đại yêu lập tức cuồng bạo, định dốc toàn lực chống cự, nhưng cuối cùng cũng vô ích.

Ầm ầm ầm!

Sóng âm kinh hoàng truyền ra, vị trí ngọn núi nơi đại yêu đang đứng, tất cả đá tảng đều vỡ nát trong nháy mắt, ngay cả thân thể yêu quái cũng bị đánh thành tro bụi, tan biến giữa đất trời.

Vút...

Thân ảnh Diệp Phàm khẽ động, quay trở lại đứng sau lưng Đế Tôn, lạnh lùng nhìn đám người Yêu tộc phía trên.

"Còn ai dám lên tiếng khiêu khích không?" Giọng Đế Tôn bình tĩnh, nhưng khí thế bá đạo lúc này đã trấn áp toàn bộ chiến trường lăng mộ, căn bản không có kẻ nào không biết điều dám mở miệng càn rỡ.

"Bàng Bạc, đi, khiêng cái quan tài kia ra đây." Lời của Đế Tôn có phần không hợp thời.

Những người có mặt ở đây đều là những nhân vật có máu mặt cấp động chủ, thánh chủ, đám Yêu tộc phía trên cũng là những yêu tu đỉnh cấp có tên tuổi ở Đông Hoang, trần trụi coi thường người ta như vậy, lại còn ở trên địa bàn của tổ tông người ta, có phải là hơi quá đáng

không?

Nhưng Đế Tôn trời sinh chính là như vậy!

Ai dám nói đây là mộ Yêu Đế, là địa bàn của Yêu tộc?

Thì đã sao chứ?

"Thằng khốn, đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ta xem ai dám!" Yêu Vương nổi giận!

Đường đường một đại năng Đông Hoang, đã bao giờ bị người ta coi thường như thế?

Thiên Tôn Sơn hoành không xuất thế cũng có chút danh tiếng, nhưng càn rỡ vô pháp, vả mặt Yêu tộc như vậy, quả thực là quá phận rồi.

Yêu nguyên khí kinh khủng cuồng bạo bùng cháy, không gian xung quanh cát bay đá chạy, sóng lớn cuồn cuộn!

Yêu Vương nhe ra hàm răng nanh, thân thể bỗng phình to gấp đôi, từ trên không giáng xuống đất, chắn ngay trước chiếc quan tài, lạnh lùng nhìn tất cả mọi người trước mặt.

"Muốn cướp Đế quan, trước hết hãy bước qua xác ta." Đế Tôn thấy đối phương ra vẻ khí thế ngút trời, bèn ngoáy mũi rồi nhướng mày.

"Nếu ngươi đã có nguyện vọng này, OK, thỏa mãn ngươi." Búng!

Chỉ thấy Đế Tôn vẻ mặt bình tĩnh búng tay một cái, dưới chân Yêu Vương như xuất hiện một vòng xoáy vô hình khổng lồ, điên cuồng thôn phệ bản nguyên yêu lực, khiến cho từng khúc xương, từng tấc máu thịt trên cơ thể y đều không thể thoát khỏi mà nhanh chóng ép sát xuống mặt đất!

"Chuyện gì thế này?

Cơ thể của ta!" Yêu Vương có cảm giác muốn khóc mà không có nước mắt, vừa mới nói lời cay độc xong, còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì dị trạng đã xuất hiện.

Chương 306

Y nào biết, dưới chân Yêu Vương, có một điểm sáng màu bạc chỉ to bằng móng tay đang lấp lánh!

Sở dĩ cơ thể y xuất hiện tình trạng như vậy, là vì sức mạnh phát ra từ đạo tinh thần kia đã hoàn toàn khóa chặt sức mạnh của một đại năng!

Sức mạnh của Tinh Thần Quyết căn bản không phải là thứ mà một đại năng ở Đông Hoang có thể chống cự được, Đế Tôn ra tay là muốn cho y hiểu rõ, trước mặt đại ca của Thiên Tôn Sơn, làm màu chỉ có một kết cục duy nhất.

"Á á á!" Bất kể Yêu Vương gào thét giải phóng yêu lực thế nào, cũng không có cách nào khôi phục chiến lực trước đạo tinh quang kia, giống như toàn bộ sức mạnh trong cơ thể đang nhanh chóng bị hút ra ngoài, bị rút cạn hoàn toàn!

Bịch!

Cuối cùng, sau một tiếng động trầm đục, thân thể cường tráng của Yêu Vương ngã sõng soài trên đất, tứ chi dang rộng, không thể cử động dù chỉ một phân.

Và ngay lúc y nằm im trên đất, cảm giác bị thôn phệ kia hoàn toàn biến mất!

Chỉ cần khẽ động một chút, lực lượng tinh quang lại bắt đầu phát tác!

Để không bị hút cạn, y chỉ có thể nằm trên đất, làm thảm chùi chân cho người ta!

"Bàng Bạc, bước qua đi." Đế Tôn khẽ mở miệng, mọi người lại

một lần nữa kinh ngạc đến rớt cằm.

"Phụt...

Thảm rồi thảm rồi, Yêu Vương có nằm mơ cũng không ngờ, trước mặt Đế Tôn đại nhân, làm màu chỉ có thể tự chuốc lấy họa!" Bàng Bạc không suy nghĩ nhiều, so với Diệp Phàm, gã là một kẻ thần kinh thô, một lòng đi theo Đế Tôn, vậy thì mệnh lệnh của Đế Tôn chính là sứ mệnh của gã.

Liên tiếp mấy dấu chân to in lên người Yêu Vương, cuối cùng một cước không lệch đi đâu được mà giẫm lên mặt Yêu Vương, để lại trên mặt y một dấu giày khổng lồ!

"A ha ha ha ha!

Yêu Vương đường đường là đại năng, trước mặt Đế Tôn lại chỉ đáng làm một tấm thảm chùi chân, thật cười chết đạo gia ta!" 171.

Đạo sĩ vô lương chỉ sợ thiên hạ không loạn, ở một bên không ngừng cười ha hả, y nào biết càng như vậy thì cảm giác nhục nhã của Yêu Vương và toàn thể Yêu tộc càng mạnh mẽ!

Chuyện này mà truyền ra ngoài, sau này Yêu tộc ở Đông Hoang e rằng nghe thấy tên Thiên Tôn Sơn cũng phải đi đường vòng.

"Đại nhân, bên trong có một cái hộp, ngoài ra không còn gì cả." Bàng Bạc quan sát một hồi rồi đáp lại Đế Tôn.

"Ồ.

Vậy khiêng quan tài, rồi bước qua hắn quay về." Gì cơ???

"Ta XXX!" Yêu Vương đang nằm im trên đất, trong lòng có một vạn con lạc đà chạy qua, hận không thể để linh hồn nhảy ra khỏi cơ thể, tát cho Đế Tôn một cái thật mạnh!

Tiếc là bây giờ ngoài việc chịu nhục, y căn bản không thể làm gì

được, Đế Tôn muốn sỉ nhục y, thì dù Thiên Vương lão tử có đến cũng không ai giúp được!

Thế là, tất cả mọi người đều nhìn Bàng Bạc khiêng chiếc quan tài, bàn chân to lại một lần nữa giẫm lên mặt Yêu Vương, sau đó là thân thể, rồi từ từ di chuyển xuống...

Toàn thân đều là dấu chân to!

Bảo Yêu Vương sau này sống sao đây?

Cứ như vậy, Bàng Bạc khiêng quan tài quay về khoảng đất trống trung tâm lăng mộ, đặt cổ quan trước mặt Đế Tôn. 172.

Các đại lão động thiên khác và Đoạn Đức cũng xúm lại gần quan sát kỹ, chỉ có đám Yêu tộc đứng trên vách đá kia là khi mới đến khí thế bức người, bây giờ đến một cái rắm cũng không dám thả, chỉ có thể trơ mắt nhìn từ xa, ngay cả Yêu Vương đại lão của nhà mình cũng không dám đến gần.

“Quả nhiên, nếu ta đoán không lầm, trong hộp này hẳn là Yêu Đế chi tâm.” “!” Lời vừa dứt, đám Yêu tộc trên cao đều kinh hãi không thôi!

Bởi vì chuyến này, bọn họ chính là đến vì Yêu Đế chi tâm!

Bản thân Yêu Vương đang nằm trên đất lại càng kích động không thể kiềm chế!

“Thằng khốn!

Yêu Đế chi tâm là thánh vật của Yêu tộc ta!

Chương 307

Nếu ngươi dám có ý đồ, bản vương dù có chết cũng sẽ huyết chiến đến cùng!" "Ồ?" Đế Tôn nghe thấy lời nói không thể kìm nén của Yêu Vương, lại một lần nữa có hứng thú.

Bụp!

Chỉ thấy Đế Tôn vung tay, cầm chiếc hộp gấm trong lòng bàn tay, dùng đại pháp lực xóa đi phong ấn xung quanh hộp, quả nhiên một trái tim màu xanh lục đang đập xuất hiện trong tay Đế Tôn.

"Trời ơi!

Đó là Yêu Đế chi tâm?

Mỗi lần đập đều có thể tỏa ra dao động sức mạnh cấp Đại năng, thật quá kinh người!" Chỉ một trái tim thôi đã có sức mạnh sánh ngang với đại năng, vậy trong đó ẩn chứa truyền thừa phong ấn khủng khiếp đến mức nào?

"Tsk tsk, trái tim này không tệ, đã lâu rồi ta cũng không ăn đồ nướng, các ngươi nói xem, chúng ta làm một bữa dã ngoại ở đây thì thế nào?" Các đại lão cấp Thánh chủ đưa mắt nhìn nhau, thực sự bị Đế Tôn dọa sợ rồi, càng không hiểu ý của hắn.

Chỉ thấy Đế Tôn vung tay, trước mặt xuất hiện một cái đỉnh vuông, Đế Tôn vỗ một chưởng, bên dưới một ngọn lửa mạnh mẽ ngưng tụ, nước trong đỉnh nhanh chóng được đun sôi, lại thấy Đế Tôn tay trái cầm một nắm muối lớn, tay phải cầm một nắm mì chính lớn, các loại gia vị không ngừng được rắc vào, một nồi canh thơm phức nhanh chóng thành hình.

"Mẹ nó...

Hắn định làm gì vậy?" "Không lẽ muốn làm một bữa BBQ ngoài trời chứ?

Hắn muốn, lấy Yêu Đế chi tâm hầm canh uống?!" "Trời ạ, thế giới này quá điên cuồng rồi!

Tên Đế Tôn này rốt cuộc là người hay quỷ?" Quả nhiên, không bao lâu sau, nấm, rau xanh và các loại mỹ vị khác được Đế Tôn lấy ra từ không gian, tất cả đều được ném vào trong đỉnh.

"OK, thời gian cũng kha khá rồi, nên cho món chính vào thôi!" Nói rồi, Đế Tôn trực tiếp vỗ một chưởng ấn lên Yêu Đế chi tâm, đặt một đạo phong ấn, trái tim không còn đập nữa, cứ thế yên ổn nằm trong đỉnh.

"Ha ha, mọi người cùng ăn!" Các thánh chủ và Diệp Phàm, Bàng Bạc: "..." Toàn bộ Yêu tộc: "!!!" Tại hiện trường, chỉ có Đoạn Đức là bình tĩnh nhất, từ trong lòng móc ra hai bình rượu ngon.

"Đến đây!

Đế Tôn các hạ, hãy nếm thử rượu ngon mà bản đạo đã cất giữ mấy trăm năm, dùng kèm với tim Đế, quả là tuyệt cú mèo!" "A ha ha ha, không tệ không tệ, xú đạo sĩ, tiểu đệ này ta nhận rồi, sau này theo ca đây, có đồ ngon vật lạ để hưởng!" Mọi người: "..." Hai người cụng ly, Đế Tôn gắp một miếng rau trước, sau đó dùng đũa gõ mấy cái, liền đem Yêu Đế chi tâm kia chọc thành từng mảnh vụn, mẹ nó, căn bản là coi tim Đế như tim heo mà ăn.

Gắp một miếng thịt tim óng ánh sắc xanh, đặt lên đầu mũi ngửi ngửi.

"Ừm!

Không tệ không tệ, Yêu Vương, ngươi cũng làm một miếng chứ?" Đế Tôn chĩa đôi đũa gắp miếng thịt về phía Yêu Vương đang nằm bất

động trên đất, hươ huơ vài cái, suýt chút nữa đã khiến lão Yêu Vương tức đến hộc máu.

"Đế Tôn!

Bản vương tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi, sự sỉ nhục ngươi gây ra cho Yêu tộc ta hôm nay, ngày sau ta nhất định sẽ trả lại gấp mười!" Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, Yêu Vương trong cơn thịnh nộ gầm lên một tiếng điên cuồng, lại tự làm vỡ nội đan của mình, lấy cái giá là hạ liền ba giai, cưỡng ép thoát khỏi phong ấn tinh thần của Đế Tôn, cả người hóa thành một đạo thanh quang yêu dị vút lên trời, mang theo đám yêu của mình phá không bay về phía chân trời.

"Đại, đại nhân...

Tim Đế, thật sự có thể ăn sao?" "Hắc hắc hắc, vị ngon ngọt ngào!

Nhưng mà, yêu lực ẩn chứa trong thứ này quá thịnh, nhục thân cấp Thánh chủ chỉ có thể ăn một miếng, hai ngươi thì mỗi người chỉ được ăn nửa miếng thôi." Đế Tôn vừa nói, vừa liên tiếp gắp ba miếng nuốt vào miệng, không quên nhấp một ngụm Nữ Nhi Hồng một cách mỹ mãn, khiến cho các đại lão Thánh chủ bên cạnh ai nấy đều kinh ngạc đến rớt cằm.

"Đại đại đại, đại nhân, trước đó có nhiều điều mạo phạm, tiểu lão nhi ta xin cạn trước!" Lão già râu dê của Ngọc Đỉnh động chủ không biết từ lúc nào đã đổi sang tư thế quỳ ngồi, cung kính nâng ly rượu qua đầu rồi tự mình uống cạn, quả thực coi Đế Tôn như cha mà phụng dưỡng, không dám chậm trễ chút nào.

Mấy vị động chủ khác tuy không hèn mọn như lão già kia, nhưng về lễ số cũng không kém bao nhiêu, không một ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào Đế Tôn.

Toàn trường ngoại trừ hai người Diệp Phàm là môn nhân của Thiên Tôn Sơn không cần đa lễ, các Thánh chủ, Động chủ khác ở trước mặt Đế Tôn đều ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Duy chỉ có Đoạn Đức dám xưng huynh gọi đệ với Đế Tôn, nhưng cũng đều một tiếng đại nhân, một tiếng các hạ, không dám càn rỡ.

"Đoạn Đức à, ta thấy ngươi cũng có chút thủ đoạn, chỉ cần không giấu giếm tâm tư với ta, sau này đi nơi khác tìm bảo bối, ta đều sẽ dẫn ngươi theo, ngươi có thể không gia nhập Thiên Tôn Sơn, nhưng ta sẽ ghi cho ngươi thân phận ngoại môn tộc nhân, có thể dùng danh hiệu của ta để làm việc của ngươi.

Điều kiện tiên quyết chỉ có một, phải đủ trung thành với ta!" Lời của Đế Tôn rõ ràng là đang thăm dò Đoạn Đức.

Dù sao Đế Tôn cũng biết, gã này là tồn tại cùng cấp bậc với Hoang Chủ, tuy tu vi một đời này cần phải nâng cao, nhưng dù sao thân phận cũng không tầm thường, chỉ cần có thể thành công lôi kéo vào phe mình, thực lực tổng thể của Thiên Tôn Sơn có thể tăng lên một bậc.

"Hắc hắc, ngài yên tâm, ta Đoạn Đức một khi đã chọn phe, cả đời này tuyệt không thay đổi!

Chương 308

Lát nữa uống xong rượu, ăn xong bữa đại tiệc này, bản đạo sẽ dẫn ngài đến một nơi tốt, ngay trong lăng mộ này!" Thực ra ban đầu Đoạn Đức không định nói bí mật này cho bất kỳ ai, nhưng Đế Tôn đã hỏi, cũng đã chìa cành ô liu cho y, vậy thì cái mặt mũi này dù thế nào cũng phải nhận lấy, nếu không, trở thành kẻ địch của Đế Tôn, y sẽ không có cách nào sống ở Đông Hoang nữa!

Yêu Đế có lẽ nằm mơ cũng không ngờ, một đời lừng lẫy, lại có một kẻ tên Đế Tôn đem tim của mình ra nấu ăn!

Sau khi tim Đế vào cơ thể, Diệp Phàm và Bàng Bạc đột phá ba giai, thực lực đại tăng!

Thực lực của Đoạn Đức vốn đã mạnh, không có biến hóa quá rõ rệt, nhưng cũng ít nhất đột phá một giai!

Về phần mấy vị Động chủ, Thánh chủ khác, cũng đều có tiến bộ về cảnh giới.

Nhưng dù sao cũng là chủ của một mạch, dù có nịnh hót Đế Tôn thế nào, cũng không thể gia nhập Thiên Tôn Sơn, vì vậy chỉ có thể tuyên bố tại chỗ, sau này ở Đông Hoang, chỉ cần Thiên Tôn Sơn có phân phó, mấy mạch động thiên có mặt ở đây nhất định sẽ hết lòng hưởng ứng.

Đế Tôn đương nhiên không quan tâm những điều này, dẫn theo đám nhóc con đi khắp nơi làm màu cũng là một chuyện khá thú vị.

Dù sao đến thế giới này, điều Đế Tôn muốn làm là thành tựu Vô Thượng Tiên Đế, muốn cho cả thế giới Già Thiên thần phục dưới chân mình!

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Đó là quy tắc trò chơi mà Đế Tôn đặt ra cho thế giới này.

Phàm là kẻ không tuân thủ quy tắc trò chơi, bất cứ lúc nào cũng có thể cho đi bán muối.

Cả một đỉnh lớn tim Đế và các món ăn kèm đều bị đám người này ăn sạch sẽ.

Đương nhiên, phần lớn tim Đế đều bị một mình Đế Tôn ăn hết, những người khác nếu cưỡng ép ăn vào, e rằng sức mạnh đó không làm nổ tung nhục thân mới là lạ.

Sau khi kết thúc bữa dã ngoại, mọi người tràn đầy nguyên khí tiếp tục lên đường, dưới sự chỉ dẫn của Đoạn Đức, đã đến một lối đi bí mật không dễ thấy ở phía đông lăng mộ.

"Đế Tôn các hạ, con đường này ta đã nghiên cứu ba tháng mới bí mật đào thông, theo phán đoán của ta, đi vào sâu nhất bên trong, hẳn là một nơi cất giấu bảo tàng khác của lăng mộ Yêu Đế!

Nghe nói năm đó, tim Đế và công pháp Đế tàng chính là hai truyền thừa cốt lõi nhất của lăng mộ Yêu Đế!

Để ta xem, Yêu Đế đã để lại công pháp kinh thế nào!

Nếu có pháp bảo thì càng hoàn mỹ!" Đế Tôn gật đầu, đột nhiên đầu ngón tay khẽ búng, một luồng sức mạnh cực mạnh chém ra, lật tung cả lối đi chỉ đủ một người qua, tường đất xung quanh đều vỡ nát, biến con đường trước mặt thành một cái hố trời khổng lồ!

Tất cả truyền thừa đều hiện ra rõ ràng, bày ra trước mắt, căn bản không sợ người khác trộm cướp.

"Ặc...

Không hổ là Đế Tôn các hạ, đây là phương thức trộm mộ ngầu

nhất mà ta từng thấy, đâu phải trộm?

Căn bản là cướp trắng trợn, oa ha ha ha!" Đế Tôn vẻ mặt bình tĩnh gật đầu: "Ngươi nói có lẽ không sai, ta có một điểm không tốt, đó là không thể để ta nhắm trúng thứ gì.

Một khi đã hứng thú với thứ gì đó, thì nhất định phải có được!

Mặc kệ là mộ Đế hay gì, chỉ cần thứ đó có thể thu hút ta, thực sự tồn tại, thì nó phải thuộc về ta!" Mờ ảo, ở vị trí trung tâm của hố trời, một mảnh ánh sáng màu xanh giống như mảnh sứ từ từ hiện ra, thu hút sự chú ý của Đoạn Đức và mọi người.

Ngoài ra, còn có hơn mười kiện chí bảo khác cùng lúc hiện ra trước mắt mọi người.

"Hống hống, xem ra lần này thu hoạch của ta không tệ nha!

Xú đạo sĩ, ngươi dẫn ta đến đây, lần này ta cho ngươi chọn trước." Đế Tôn cười tủm tỉm liếc Đoạn Đức một cái, tuy đang mỉm cười, nhưng loại uy nghiêm và khí thế không thể chống lại đó, ngay cả Đoạn Đức cũng không thể chịu đựng được.

"Đừng, ngài là Đế Tôn, là lãnh đạo của ta, món đầu tiên nhất định phải do ngài tự mình chọn!" Đế Tôn khẽ cười, vỗ vỗ vai Đoạn Đức như để cổ vũ.

"Không tệ, chàng trai trẻ, xem ta đây!" Không biết vì sao, cảm giác Đế Tôn vỗ vai Đoạn Đức lại vô cùng giống với cảnh cha cổ vũ con trai.

Bước lên nhìn kỹ, mục lực của Đế Tôn cỡ nào?

Vừa nhìn liền khóa chặt vào mảnh đồng xanh không chút bắt mắt trong số hơn mười món bảo vật.

"Ủa!

Cái quái gì đây?

Chương 309

Một mảnh đồng nát cũng có thể vào mộ Yêu Đế?" Phải nói rằng, tư duy của Đế Tôn cũng không ai bằng, nếu không phải sớm biết thứ này có ý nghĩa gì, chỉ riêng sức phán đoán này đã đủ để tung hoành khắp Đông Hoang.

Đoạn Đức ở phía sau không nhịn được mà co giật khóe miệng, y nào biết, gã đã đào bới ở đây mấy tháng trời, chính là vì mảnh đồng nát này!

Bây giờ trơ mắt nhìn nó bị đại ca lấy đi, Đoạn Đức thật sự có khổ mà không nói nên lời.

"Mẹ nó, đạo gia ta bao nhiêu năm nay đã lừa không biết bao nhiêu thánh chủ đại năng.

Hôm nay ông trời cuối cùng cũng phái một người đến dạy dỗ ta rồi!" "Được rồi, lấy cái này." Đế Tôn vung tay, cầm mảnh đồng xanh trong lòng bàn tay, quay đầu liếc Diệp Phàm một cái, liền đổi giọng.

"Ừm, ta lại cảm thấy, thứ này đưa cho tên nhóc này hẳn là thích hợp hơn!" Đoạn Đức miệng không nói gì, nhưng mắt thì hau háu nhìn mảnh đồng xanh rơi vào tay Diệp Phàm, không ai biết gã lại đang có ý đồ xấu gì.

Mấy vị Động chủ, Thánh chủ bên cạnh, trái tim nhỏ bé vốn đang mừng như điên lại bắt đầu lo lắng.

Vốn dĩ mấy lão ca này đều vì Đế Tôn chọn một món đồ không đáng tiền nhất mà mừng rỡ không thôi!

Dù sao bớt đi một người tranh bảo vật, xác suất lấy được bảo khí ưng ý tự nhiên cũng lớn hơn vài phần.

Nhưng ai ngờ, Đế Tôn thực sự cao hứng, đột nhiên thay đổi chủ ý chọn thay cho Diệp Phàm, mấy lão già lại bắt đầu căng thẳng.

"Ừm, để ta xem nào..." Đột nhiên, Đế Tôn đưa mắt nhìn về phía một cây trường thương cổ xưa trong số đó.

Cây thương này, có lẽ là món đồ kém sang nhất trong số những bảo vật có thể lọt vào mắt xanh.

Thân thương cổ kính, thậm chí còn dính đầy bụi bặm, nhưng toàn thân lại luôn cho người ta một cảm giác sâu sắc, nặng nề.

Câu nói đó, những vật phẩm có thể xuất hiện trong lăng mộ Yêu Đế, không có cái nào là tầm thường, càng không bắt mắt lại càng ẩn chứa nhiều khả năng chưa biết!

"Bàng Bạc, không biết cây thương này có hợp ý ngươi không?" Đế Tôn phất tay áo, cây trường thương cổ xưa lập tức bị hút ra, ném vào tay Bàng Bạc.

Vừa cầm vào tay, một cảm giác ấm áp nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể, ánh mắt Bàng Bạc ngơ ngác nhìn chằm chằm cây trường thương, mãi không có động tác gì.

Mờ ảo, theo khí tức cổ xưa thuộc về trường thương hoàn toàn bùng nổ trong cơ thể, hình ảnh Yêu Đế năm xưa tay cầm trường thương tung hoành tám phương hiện lên trong đầu!

Trong hình ảnh, Yêu Đế thần uy cái thế, tự thân uy thế có thể trấn áp cả Đông Hoang, chỉ một ánh mắt thôi cũng đã vượt xa những gì Bàng Bạc hiện tại có thể nắm giữ.

Nhưng khi cầm cây thương này, Bàng Bạc chưa từng có một chút khó chịu nào, phảng phất như sinh mệnh của gã đã kết nối với nó, yêu thích không nỡ buông tay cũng không có gì lạ.

"Thích!

Đa tạ Đế Tôn ban thưởng, ta hiện tại quả thực chỉ thiếu một món binh khí thuận tay!" Bàng Bạc vốn là người dễ thỏa mãn, không tham lam.

Huống hồ đây là do Đế Tôn tự mình chọn giúp, chắc chắn cũng là lựa chọn thích hợp nhất.

Tiếp theo, mấy vị Thánh chủ, Động chủ hoàn toàn sôi nổi hẳn lên, cứ đứng bên cạnh Đế Tôn mà xoa tay mài chân.

Công pháp tu luyện của mỗi mạch khác nhau, pháp khí cần dùng cũng khác nhau, đều có những lựa chọn ưng ý của riêng mình.

Nhưng Đế Tôn chưa gật đầu, mấy lão ca này không ai dám tự tiện hành động, cũng coi như là có quy củ.

Đế Tôn quay đầu liếc mấy lão già một cái, không khỏi nở một nụ cười.

"Được rồi!

Mấy lão già các ngươi tuy không có tác dụng gì, nhưng dù sao cũng theo Thiên Tôn Sơn của ta ăn uống, những thứ còn lại, cứ tùy tiện chọn, ưng cái nào lấy cái đó.

Nhưng nhất định phải nhớ, những thứ này không phải do các ngươi tìm được, mà là Thiên Tôn Sơn ta ban thưởng cho các ngươi!"
"Đa tạ Đế Tôn các hạ!

Ngài yên tâm, sau này mấy đại động thiên chúng ta sẽ luôn đi đầu vì Thiên Tôn Sơn, lời của ngài chính là thánh chỉ của Đông Hoang!" Lão râu dê của Ngọc Đỉnh là giỏi nịnh hót nhất, dỗ cho Đế Tôn vui như Phật, tự nhiên là cái gì cũng có.

Đế Tôn giơ tay, những pháp khí linh tinh bên trong liền xao động, giải phóng ra những dao động khí tức độc hữu của bản thân, cũng giúp mấy lão già dễ dàng hơn trong việc tìm kiếm bảo bối mình cần.

Mấy vị động chủ chọn xong, mỗi người một món, còn lại bốn kiện pháp bảo!

Tuy không phải là hàng đỉnh cấp, nhưng câu nói đó, có thể xuất hiện trong lăng mộ Yêu Đế, nhất định không có món đồ nào tầm thường.

Chương 310

"Những thứ còn lại, xú đạo sĩ, ngươi nhặt đi." Đoạn Đức vừa nghe lời Đế Tôn, hai mắt liền sáng lên, nhưng tên đạo sĩ béo này cũng không mất chừng mực, thấy tay Đế Tôn trống không, cũng có chút ngại ngùng.

"Bảo ngươi lấy thì cứ lấy, mấy thứ này đối với ta chỉ có thể dùng làm que cời lửa, chẳng có tác dụng gì.

Dù sao nơi này cũng là do ngươi phát hiện đầu tiên, đáng lẽ nên chia phần lớn cho ngươi, đó là quy củ." Lời Đế Tôn vừa nói ra, Đoạn Đức liền ngây người.

Quy củ!

Không sai, lời của Đế Tôn chính là quy củ!

Đã như vậy, với tư cách là người phụ thuộc vào Thiên Tôn Sơn, quy củ do Đế Tôn lập ra, không ai có thể vi phạm!

Tuy không lấy được mảnh đồng xanh quan trọng nhất, nhưng thu hoạch được nhiều như vậy, chuyến đi này của Đoạn Đức cũng không uổng công.

Cuối cùng, chỉ còn lại chiếc quan tài không ai động đến, những vật phẩm xung quanh đều đã bị vơ vét sạch sẽ.

"Được rồi, ta à, mang cái này đi là được rồi!

Tấm ván quan tài này đem về cải tạo, chắc cũng có chút công dụng." Các đại lão động chủ chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát!

"Ặc...

Không hổ là đại lão, không chỉ thực lực cường đại, mà khẩu vị

cũng đặc biệt như vậy!

Thật không hiểu nổi, mang cái ván quan tài về thì làm được gì...

Mặc dù ta biết, quan tài của Yêu Đế chắc chắn rất chắc chắn." Tịch Nguyệt chân nhân rũ mi mắt không nhịn được mà lẩm bẩm một câu.

Phá hoại lăng mộ Yêu Đế gần xong, Đế Tôn hài lòng dẫn mọi người chuẩn bị rời đi.

Nhưng nói thật, trận chiến này, Đế Tôn chơi không đã.

Chỉ có ngược đám phế vật không biết điều của Yêu tộc, hành hạ tên Yêu Vương kia đến mức tuyệt vọng có chút thú vị, những phương diện khác cũng không có gì vui vẻ đáng nói, so với dự tính ban đầu của Đế Tôn thì kém không ít.

Ra khỏi lăng mộ Yêu Đế, mọi người từ trên cao nhìn xuống khu vực này, trong lòng không khỏi cảm khái.

"Chuyến này, đa tạ Đế Tôn các hạ của Thiên Tôn Sơn đã dẫn dắt chúng ta có được một hồi cơ duyên, xin một lần nữa cảm tạ chư vị!" Lãnh đạo của mấy đại động thiên lại một lần nữa cung kính hành lễ với Đế Tôn, xem ra là định rút lui rồi.

Mấy lão già này tính toán cỡ nào?

Chuyến này tuy ôm đùi Đế Tôn mà có thu hoạch, nhưng trên đường đi cũng đã đắc tội triệt để với Yêu tộc, nói cách khác, đám lão già này đều nhìn ra, Đế Tôn là một kẻ trời không sợ đất không sợ, dù Thiên Vương lão tử có đến cũng dám bày trận đánh ba trăm hiệp!

Người có thực lực nghịch thiên như vậy, đương nhiên là phải thế, nhưng đối với những người phụ thuộc, đặc biệt là mấy đại động thiên danh túc này, sau lưng đều có gia đình, sản nghiệp, khó tránh khỏi sợ bị Thiên Tôn Sơn liên lụy.

Bây giờ đã có được lợi ích, mục đích ôm đùi của mấy đại danh túc đã đạt được, thấy tốt thì nên dừng, mỗi người một ngả mới là lựa chọn tốt nhất!

Đương nhiên, xú đạo sĩ Đoạn Đức rõ ràng không nghĩ vậy, một mình ăn no cả nhà không lo, đã chuẩn bị tinh thần theo Đế Tôn lâu dài.

"Ai, thôi kệ, chúng ta đã quấy rầy sự yên nghỉ của Yêu Đế, cướp đồ của người ta thì cũng thôi, ngay cả ván quan tài cũng không tha, lấp vài xẻng đất đi!

Dù sao Thiên Tôn Sơn chúng ta ra ngoài cũng phải có đạo lý." Đế Tôn nói rồi, nhắm thẳng vào lăng mộ Yêu Đế rộng lớn vô cùng bên dưới mà đánh xuống một đại thủ ấn.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng động kinh hoàng tuyệt luân vang động cửu thiên!

Một chưởng đánh xuống, cả lăng mộ Yêu Đế trực tiếp bị san thành bình địa, người ngoài có lẽ khó mà tìm được di tích nữa.

"Mẹ nó, sức mạnh này!

Thật sự là ăn nhiều quá không có chỗ dùng sao?

Thật đáng sợ!" "Một chưởng của Đế Tôn, e là có thể trực tiếp nghiền nát một môn phái thành hư vô..." "Mau đi thôi!

Đi với vua như đi với cọp, lỡ đâu có ngày gã nổi giận, chúng ta không đủ cho một chưởng đâu!" Mấy lão ca của các động thiên bàn bạc xong, tiến lên hành lễ với Đế Tôn rồi ai về nhà nấy, nơi vốn náo nhiệt giờ lại trở nên vắng vẻ.

Chương 311

“Ai...

Mấy lão già bất tử, được lợi rồi thì cút, thật không trượng nghĩa bằng tên béo này, hắc hắc!” Đế Tôn khoác vai Đoạn Đức, quả thực cũng khiến tên béo này giật mình.

“Hắc hắc!

Đế Tôn các hạ, ngài và hai vị môn nhân có dự định gì không?” Đế Tôn suy nghĩ một lát, dùng thần niệm triệu hồi tấm ván quan tài vừa mới có được ra.

“Ta định cải tạo thứ này, nhưng không hiểu rõ lắm quy trình cải tạo pháp khí của Đông Hoang, những loại pháp bảo, dược liệu đỉnh cấp như thế này, không phải cần có thủ đoạn đặc biệt mới có thể luyện hóa sao?” Đoạn Đức hắc hắc cười, vẻ mặt nịnh nọt nói: “Ngài hỏi ta là hỏi đúng người rồi!

Không giấu gì các hạ, trong cả Bắc Đẩu tinh vực rộng lớn, Huyền Hoàng cũng chính là vạn vật mẫu khí, là nguồn năng lượng quý giá nhất!

Nói cách khác, bất kể là tu luyện, chế tạo pháp khí hay làm bất cứ việc gì khác, chỉ cần có đủ nguồn năng lượng, cộng thêm thủ đoạn thông thiên của các hạ, thật sự có thể làm bất cứ điều gì mình muốn!” 173.

Đế Tôn bừng tỉnh gật đầu: “Được rồi!” Béo, nghe ngươi nói, chắc chắn ngươi biết Huyền Hoàng mẫu khí ở đâu phải không?

Dẫn đường đi.” Đoạn Đức lập tức giật mình: “Đúng là có biết, nhưng đáng tiếc, lần này chỉ có thể để các hạ dẫn người đi thôi, ta

không thể đi cùng!" Đế Tôn và Diệp Phàm, Bàng Bạc lộ ra vẻ mặt đồng bộ.

"Sao?

Dưới gầm trời này, còn có nơi mà tên béo ngươi không dám đi?" Đoạn Đức co giật khóe miệng, vội vàng cười làm lành: "Các hạ không biết đó thôi, nơi đó ẩn chứa tiên duyên cực lớn, các đại lão các phương đều sẽ đến.

Tiểu đạo ta bao năm nay đào bới, cũng đắc tội không ít đồng đạo, không giấu gì ngài, mấy món bảo bối trên người ta tùy tiện ném ra một món cũng đủ bị người ta truy sát một trận rồi!" Đế Tôn đảo mắt, có thể hiểu được nỗi lo của tên béo.

"Thôi được, vậy ngươi nói rõ cơ duyên cụ thể cho ta, ta dẫn hai đứa nó đi xem!

Ngươi nói không sai, tuy chúng ta có chút giao tình, nhưng dù sao ngươi cũng không phải môn nhân của Thiên Tôn Sơn, nếu thực sự đi, gặp phải kẻ thù, ta cũng chưa chắc đã ra mặt giúp ngươi." Đoạn Đức vội vàng gật đầu: "Chính là vậy!

Tiểu đạo cũng không dám mong cầu nhiều hơn, chỉ mong sau này nếu có cơ duyên khác, lại cùng ba vị của Thiên Tôn Sơn kề vai sát cánh!

Còn lần này, ta không đi cùng nữa!" Đoạn Đức nói rồi, trực tiếp đánh một đạo hồn niệm cho Đế Tôn, kể rõ ngọn ngành liên quan đến Thanh Đồng Tiên Điện.

"Thanh Đồng Tiên Điện... có chút thú vị!" Đế Tôn sau khi nắm được tin tức này, cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt hài lòng, không chỉ vì nguồn Huyền Hoàng mẫu khí đã có manh mối, mà bản thân tiên điện này cũng đủ thú vị.

“Được rồi, đi đi, có duyên tự sẽ gặp lại!

Đừng để bị người ta đánh chết thật, vậy thì chỉ có thể cầu kiếp sau thôi.” Đoạn Đức lau mồ hôi, không quên cười làm lành với Đế Tôn.

Nếu là trước kia, ai dám nói chuyện với Đoạn Đức như vậy, tên béo chết tiệt này không biết đã giết chết người ta bao nhiêu lần rồi.

Đáng tiếc đây là Đế Tôn, tên béo thật sự không dám trêu vào!

Người ta có thực lực, dù có ăn nói không kiêng nể, hành động tùy tiện, cũng không ai làm gì được.

Mãi đến khi thấy Đế Tôn dẫn Diệp Phàm và Bàng Bạc đạp không rời đi, Đoạn Đức mới thở phào một hơi.

“Cuối cùng cũng tiễn được đại ca đi rồi...

Thanh Đồng Tiên Điện, đó không phải là nơi ai cũng có thể vào được, vào rồi lại có bao nhiêu người có thể sống sót ra ngoài?

Đạo gia ta xem xem, Thiên Tôn Sơn có thể chống đỡ được kiếp này không, nếu thật sự bình an vô sự ra ngoài, lúc đó gia nhập cũng không muộn, hắc hắc!” Kế hoạch của tên béo, Đế Tôn không biết, cũng không quan tâm.

Giống như Tôn Hầu Tử một cái cân đẩu vân đi mười vạn tám nghìn dặm!

Dù có quậy phá thế nào, trước mặt Như Lai, nhiều nhất cũng chỉ là tè bậy trong lòng bàn tay khoe oai một chút mà thôi, vĩnh viễn không thể gây ra uy hiếp.

Điều Đế Tôn đang cân nhắc bây giờ là làm thế nào để chế tạo tấm ván quan tài này thành một món pháp khí ra hồn!

Ở Đông Hoang này, bất kể thân phận, thực lực, người ta đều có

một món vũ khí pháp bảo mang tính đại diện độc quyền.

Với tư cách là thủ lĩnh của Thiên Tôn Sơn vừa mới xuất thế, Đế Tôn có thực lực, có nhan sắc, bây giờ cũng đã có chút uy vọng nhất định, nhưng lại thiếu một món pháp khí bản mệnh để thực sự hòa nhập vào thế giới Già Thiên và quét ngang quần hùng, pháp khí chính là một bộ mặt không thể xem nhẹ.

Thế là, Đế Tôn đại lão liền dẫn theo môn sinh đắc ý, bước vào con đường tìm kiếm Thanh Đồng Tiên Điện.

Chương 312

Nhưng ba người không hề biết, Yêu Vương và những người khác đã rời đi từ lăng mộ Yêu Đế trước đó, cũng không vì vậy mà bỏ qua, đã đi thẳng đến cầu cứu một vị đại năng ẩn thế của Yêu tộc!

Vị đại năng này chính là Khổng Tước Vương, đại năng đỉnh cấp của Yêu tộc năm đó tung hoành Nam Vực, sở hướng vô địch!

Nhưng Khổng Tước Vương có lẽ nằm mơ cũng không ngờ, vừa xuất quan không lâu, liền sẽ gặp phải một đoạn kinh nghiệm khắc cốt ghi tâm nhất trong đời.

"Tiền bối, tiền bối!

Ta muốn gặp Khổng Tước Vương tiền bối!" Yêu Vương cùng một đám đại yêu đến một động huyệt ngoại thế vô cùng ẩn mật, cảnh sắc bên trong rất đẹp, xung quanh thỉnh thoảng có một số yêu tộc cấp thấp sinh sống, nơi sâu nhất trong động lại được canh gác vô cùng nghiêm ngặt, chính là nơi ở của đại năng Yêu tộc Khổng Tước Vương.

"Sư tôn của ta đang nghỉ ngơi, các vị, xin mời về cho." Một đại yêu toàn thân lấp lánh ánh sáng màu xanh trước cửa chặn đường mọi người.

Yêu Vương dù sao trong cơ thể cũng có huyết mạch Yêu Đế, dù tự tổn ba giai làm tổn thương bản nguyên, thực lực cũng không phải là thứ mà đại yêu trước mặt có thể so sánh.

"Bản vương là hậu duệ của Yêu Đế, ngươi dám cản ta sao?" Bùm!

Một luồng khí tức cường đại bắn ra, không hề có dấu hiệu báo

trước từ sâu trong động huyệt tấn công về phía đám yêu!

Hơn mười đại yêu tại chỗ bị hất bay ra ngoài, ai nấy đều bị chấn đến hộc máu.

Yêu Vương vừa mới bị trọng thương, bị Đế Tôn đối xử như trẻ con mà thu thập một trận, cũng lùi lại hơn mười bước, một gối quỳ xuống đất.

"Hậu duệ Yêu Đế thì đã sao?

Nơi của ta đã lâu rồi không có kẻ không biết điều đến gây sự.

Đừng đem những quy tắc của Yêu tộc áp đặt lên người ta, nếu không ta không ngại lập tức trấn áp các ngươi." Yêu Vương lập tức hết kiêu ngạo, đổi thái độ, đổi giọng điệu, trước tiên xin lỗi Khổng Tước Vương, sau đó lại kể lại toàn bộ những gì đã gặp phải ở lăng mộ Yêu Đế cho Khổng Tước Vương nghe.

"Sao?

Ăn tim Yêu Đế?

Sao có thể?" Khổng Tước Vương thực sự cảm thấy không thể tin được, nhưng y cũng hiểu, Yêu Vương không thể vì muốn y xuất quan mà nói dối chuyện này.

"Thiên Tôn Sơn... có chút thú vị.

Chuyện này ta ghi nhớ rồi.

Nếu không còn chuyện gì khác, các ngươi tự đi đi, ta muốn bế quan." Yêu Vương: "???" Mẹ nó, phí cả nửa ngày nước bọt, không phải là để nhờ ngài ra tay báo thù sao?

Không nói đến chuyện khác, tôn nghiêm của Yêu Đế cũng đáng để hậu nhân Yêu tộc bảo vệ, bây giờ ngài lại tùy tiện ném xuống một câu rồi đuổi lão tử đi?

Đừng nói là Yêu Vương, mấy đại yêu bên cạnh cũng đều tỏ ra vô cùng bất mãn, nhưng vị Khổng Tước Vương này lại tuyệt tình hơn cả trong tưởng tượng, hoàn toàn không muốn dính vào chuyện rắc rối.

"Nếu Khổng Tước Vương không định giúp đỡ, vãn bối chúng ta cũng không ép buộc, chỉ là, chuyện liên quan đến Thanh Đồng Tiên Điện..." Vút!

Bốn chữ vừa thốt ra, Yêu Vương còn chưa nói xong, một bóng quang ảnh đã vụt đến trước mặt y.

Khổng Tước Vương mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, có tướng mạo phi phàm, lại là đại năng đỉnh cấp, khí thế độc hữu của cường giả cũng bá khí mười phần, khiến cho tất cả các đại yêu trước mặt đều sáng mắt lên.

"Ra mắt Khổng Tước Vương đại nhân!" 174.

Hơn mười đại yêu lũ lượt quỳ xuống đất, Yêu Vương tự nhiên không cần phải nói, nhưng đối mặt với uy áp của Khổng Tước Vương ở khoảng cách gần như vậy cũng khiến y cảm thấy có chút khó khăn.

"Xem ra, tên nhóc ngươi đoán chắc ta sẽ hứng thú với chuyện đó, nên mới đến nhờ ta giúp đỡ?" Yêu Vương hoảng sợ: "Vãn bối tuyệt đối không có ý uy hiếp tiền bối, chỉ là Yêu tộc thế yếu, uy nghiêm ở Đông Hoang đã không còn, vào lúc này, nếu ngay cả ngài cũng không ra tay..." Khổng Tước Vương cười lạnh: "Ngươi có biết, ta ẩn mình trong động huyệt mấy trăm năm nay là vì cái gì không?

Là để chờ đợi cơ duyên thành tiên giáng lâm!

Nếu có thể giúp ta có được tiên duyên này, thì một Thiên Tôn Sơn cỏn con, mấy Thánh địa thế gia, có thể làm gì được ta?" Phải nói rằng, Yêu Vương cuối cùng cũng cược đúng rồi.

Sức hấp dẫn của Thanh Đồng Tiên Điện đối với Khổng Tước Vương quá lớn, vì bí mật này, Khổng Tước Vương đã đồng ý yêu cầu xuất sơn của Yêu Vương, cũng tạm thời quyết định vì sự sinh tồn của tộc nhân và vinh quang của Yêu Đế, sau này nếu gặp Thiên Tôn Sơn, nhất định sẽ trừng trị Đế Tôn.

Y nào biết lúc này Đế Tôn, đang dẫn Diệp Phàm và Bàng Bạc đến gần vùng biển mà đạo sĩ béo đã nói.

Chương 313

"Mẹ nó, một vùng biển lớn thế này, chẳng lẽ tiên điện kia sẽ nổi lên từ nơi này sao?" Đế Tôn càng ngày càng cảm thấy không đáng tin, nhưng y không biết, cho Đoạn Đức mười lá gan cũng không dám lừa gạt y.

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, ở cuối chân trời Bắc Vực, một trận tiếng hò hét kịch liệt vang vọng vào tai.

Ba người Đế Tôn nhìn kỹ, mây trời ở đó đã bị nhuộm thành màu đỏ rực, lại là hai đại danh túc đang đấu pháp trên không, những người đứng trên hai đám mây ngũ sắc phía sau cũng đang tiến lại gần, hẳn là thế lực gia tộc đứng sau hai người.

"Hống hống, xem ra hai gia tộc này có ân oán với nhau!

Đều đến vì Thanh Đồng Tiên Điện, kết quả gặp nhau, lại không tránh khỏi một trận chém giết." Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, không thèm để ý đến cuộc xung đột bên kia nữa.

Cuộc đấu đá cấp gà mờ như vậy, trong mắt Đế Tôn chỉ có thể coi là trò trẻ con.

Quan trọng hơn, đám người trên kia phần lớn là cấp trưởng lão của các đại gia tộc, ngay cả mấy vị động chủ của các đại động thiên cũng không bằng, nhiều nhất chỉ là lớp mẫu giáo lớn.

"Ừm!

Bên kia thì có chút thú vị!" Đế Tôn hất cằm về phía bên kia, Diệp Phàm và Bàng Bạc đột ngột quay đầu, quả thực bị dọa cho giật mình!

"Diêu Quang Thánh Địa một mạch!

Hống hống, cuối cùng cũng được thấy thế lực Thánh địa đỉnh cấp của Đông Hoang rồi!" Diệp Phàm nhìn về phía Diêu Quang Thánh tử dẫn đầu, trong lòng không khỏi có chút ghen tị.

"Sao?

Muốn so tài với Thánh tử kia à?

Có muốn ta kéo hắn xuống cho ngươi làm bao cát trải nghiệm một phen không!" Lời của Đế Tôn vừa thốt ra, lập tức dọa Diệp Phàm giật mình.

"Đừng mà đại lão, ngài đừng có dọa ta như vậy.

Tuy có ngài ở đây, hắn đến một cái rắm cũng không bằng, nhưng đối với cá nhân ta mà nói, bây giờ đánh cũng có chút khó khăn, ta hy vọng đợi ta mạnh lên rồi mới giao thủ với hắn!" Đế Tôn không quan tâm nhún vai: "Vậy tùy ngươi thôi.

Dù sao đám người này cũng đến vì tiên điện, không chừng lúc đó sẽ biến thành kẻ địch, ta sợ lúc đó ta không nhịn được, một chưởng vỗ chết hắn, ngươi lại không có đối thủ. ..." Diệp Phàm, Bàng Bạc: "..." Phái Diêu Quang vừa đến không bao lâu, trên trời lại có một đám mây ngũ sắc rực rỡ giáng lâm!

"...

Cơ gia!

Trời ơi, người của Cơ gia cũng đến rồi?

Được mệnh danh là mấy thiên tài đỉnh cấp nhất một đời của Đông Hoang, Diêu Quang Thánh tử, thần thể Cơ gia Thạch Trung Ngọc, đều là thiên tài trong số các thiên tài a!" Bỗng nhiên, một vầng trăng sáng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, dị tượng 'Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt' của Thạch Trung Ngọc quả là có đẳng cấp!

Diêu Quang Thánh Địa và Cơ gia lần lượt xuất hiện, hai mạch hơn trăm cao thủ đỉnh cấp trấn giữ, những tiểu môn tiểu phái đang đánh nhau lúc nãy cũng dần dần yên phận.

Dù sao mọi người đến đây đều chỉ có một mục đích chung, đó là cạnh tranh cơ duyên trong Thanh Đồng Tiên Điện!

Ân oán cá nhân trước tiên cơ thật sự quá nhỏ bé không đáng kể, nếu tiếp tục tiêu hao thể lực, cuối cùng cũng chỉ làm áo cưới cho các Thánh địa thế gia mà thôi.

"A ha ha ha!

Không ngờ hôm nay lại náo nhiệt như vậy, đến không ít bạn bè nhỉ!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ xa vọng đến, thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn kỹ, đám người này ăn mặc như thổ phỉ, trên người mang theo khí tức thổ phỉ nồng nặc, nhưng ai nấy đều có thể phi thiên độn địa, thực lực phi phàm!

"...

Đại đạo nổi tiếng ở Bắc Vực, đều là những tồn tại đại năng đỉnh cấp, ngày thường càng cướp đoạt tiên bảo, không việc ác nào không làm, có không ít đại gia tộc đã từng gục ngã dưới tay bọn họ, hẳn là con trai của đệ tứ đại đạo Thanh Giao Vương, cũng là một cao thủ bất thế xuất của thế hệ trẻ!" Bàng Bạc nói rồi, lẳng lặng nuốt nước bọt.

Vốn dĩ, hai anh em Diệp Phàm, Bàng Bạc định nhân cơ hội này đại triển thân thủ, nhưng bây giờ xem ra, các thanh niên tuấn kiệt của các phương đều có mặt, cục diện cuối cùng sẽ phát triển đến mức độ nào, bây giờ khó mà nói.

"Ục..." Bàng Bạc đột nhiên xoa xoa bụng.

Chương 314

“Đại lão, ta đói rồi...

Trước đó ăn một miếng tim Đế!” Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, tiện tay vung lên, lại lấy ra cái đỉnh vuông to kia.

“Ở đây gần biển, có nước có cá, ăn đi ăn đi!” Thế là, màn kịch nhóm lửa nấu cơm của Đế Tôn lại bắt đầu, lại thu hút sự chú ý của một số người thuộc các thế gia đại tộc trên bầu trời, trong đó có tiểu thư Cơ gia cổ linh tinh quái Cơ Tử Nguyệt!

“Di!

Ca ca, nhìn xuống dưới kìa, mấy người đó lại dùng một cái đỉnh lớn để nấu ăn ngoài trời, thật là lợi hại a!

Đừng nói nữa, nhìn họ làm một hồi, ta cũng thấy hơi đói rồi.” Cơ Tử Nguyệt không nhịn được mà chép miệng, không bao lâu sau, tay nghề siêu tuyệt của Đế Tôn đã thể hiện ra, mùi thơm phưng phức bay lên từ cái đỉnh lớn, cuối cùng cũng khiến cho đám sâu đói trong bụng các đại lão, danh túc trên kia cồn cào!

“Ta nói, mấy gã ở dưới là ai vậy?

Lòng dạ rộng đến thế sao?

Dám nấu ăn trước mặt bao nhiêu người, thật khiến người ta cạn lời a!” “Đừng nói nữa, mùi cá thơm thật sự không tệ, ta cũng muốn xuống xin mấy miếng rồi.” “Oa a a, không được, ta không nhịn được nữa!” Cơ Tử Nguyệt ngọc chỉ khẽ vung, triệu hồi một đạo khói bay về phía Đế Tôn và mọi người.

Cô bé vốn có dung mạo xinh đẹp đáng yêu, lại tinh nghịch nhảy chân sáo đến gần, lập tức thu hút sự chú ý của Diệp Phàm và Bàng

Bạc.

“Mấy vị ca ca, món cá các huynh làm thật thơm quá, ta cũng đã mấy ngày chưa ăn gì rồi, có thể cho ta ăn cùng một miếng được không!” “Gọi là chú.” Đế Tôn vẻ mặt nghiêm túc khuấy đảo món cá thơm phức trong đỉnh, liếc cô bé một cái.

“Tại sao chứ?

Nhìn chú cũng không lớn hơn ca ca của ta bao nhiêu tuổi mà!” Đế Tôn nở một nụ cười đầy ý vị sâu xa: “Gọi là chú mới có thịt ăn đó!” “Chú... có thể cho cháu ăn một miếng được không?” “Ngoan.” Đế Tôn nhìn dáng vẻ đáng thương, chu môi của cô bé, sao nỡ lòng nào để người ta đói?

Huống hồ ở đây có bao nhiêu đại lão, cuối cùng chỉ có một cô bé không sợ trời không sợ đất đến gần, chỉ riêng sự can đảm này thôi cũng đã được Đế Tôn tán thưởng.

Thế là, ba nam một nữ vừa đủ bốn người, ngồi ngay ngắn xung quanh cái đỉnh, ai nấy đều chảy nước miếng chờ đợi mỹ thực, trong mắt hoàn toàn không còn để ý đến phong vân biến ảo xung quanh.

“A ha ha, được rồi được rồi, có thể ăn rồi!

Không biết cá tươi được nuôi dưỡng bằng nước Đông Hải có hương vị thế nào, có thể so được với vị của tim Đế không!” Cơ Tử Nguyệt mắt to long lanh ngậm đầu đũa, vẻ mặt tò mò: “Tim Đế là thứ gì?

Ngon không?” E rằng nếu Đế Tôn nói cho cô bé biết, tim Đế chính là tim của Yêu Đế, bị Đế Tôn làm thành món ăn trong nồi, chắc chắn sẽ dọa cô bé ngất xỉu.

“Được rồi, cô bé, miếng đầu tiên cho cháu.” Đế Tôn đại lão từ trước đến nay đều là người có quy củ!

Kính lão yêu trẻ cũng là mỹ đức, miếng thịt đầu tiên trực tiếp gắp vào bát của Cơ Tử Nguyệt.

“Cảm ơn ca...

Cảm ơn chú!” “Ngoan.

Mau nếm thử xem, hương vị thế nào?” Đế Tôn tương tác với Tử Nguyệt, quả thực khiến Diệp Phàm và Bàng Bạc bên cạnh ngây người, cũng là lần đầu tiên họ thấy trong mắt Đế Tôn có ánh nhìn ấm áp như vậy.

“Thật sự không tệ đâu!

Chú ơi, đây là món cá ngon nhất trần đời mà cháu từng ăn!” “Hai ngươi cũng đừng ngây ra đó nữa, nhanh lên!” Cảnh tượng náo nhiệt dưới này khiến cho các đại lão các mạch đang giương cung bạt kiếm trên bầu trời một phen ngơ ngác, đặc biệt là các trưởng lão của Cơ gia, ai nấy mặt đều xanh mét.

“Hừ! 175. "Ta muốn xem xem mấy gã ở dưới đang giở trò gì!” Công tử của Thanh Giao Vương phía sau cười khẩy một tiếng, hóa thành một đạo u quang lao về phía mặt biển.

“Này!

Tên nhóc, cút ra, nhường chỗ cho tiểu gia ta, ta cũng đói rồi.” Đũa trong tay Diệp Phàm và Bàng Bạc dừng lại, nhìn nhau một cái, lại nhìn sang Đế Tôn vẫn như không có chuyện gì, cũng không có động tác gì.

“Ta đang nói chuyện với ngươi đó, ngươi điếc à?

Tiểu gia ta đói rồi!” “Cút!” Đế Tôn mở miệng.

Chương 315

Nhưng giọng nói có chút không thân thiện, từ đầu đến cuối không hề nhìn về phía đó, tự mình gắp miếng cá tươi ngon vào miệng.

“Thằng khốn, lão tử nể mặt ngươi phải không?” Công tử Thanh Giao Vương tuổi còn trẻ nhưng đã có thực lực cấp danh túc, tiện tay rút ra yêu đao, lao về phía Đế Tôn.

“Tử Nguyệt!” Trên mây trời, Thạch Trung Ngọc, Diêu Quang và những người khác đều nhìn rất rõ, rõ ràng hai phe sắp xảy ra xung đột.

Đầu tiên là Thạch Trung Ngọc lo lắng cho em gái, nhưng ngay giây tiếp theo, cả người liền hóa đá tại chỗ.

Đế Tôn tiện tay vung lên, một luồng đại lực vô hình siết chặt lấy thân thể hắn, đẩy cả người ra xa mấy chục mét, rơi thẳng xuống biển.

Ầm ầm ầm!

Thân phận của công tử Thanh Giao Vương tuyệt đối không phải là người bình thường có thể trêu vào!

Hình tượng của Đế Tôn trong mắt những người trên trời lúc này, trong nháy mắt đã biến thành một sự tồn tại đột ngột.

“Mẹ nó, người nấu cơm là ai vậy?

Dám coi thường phái đại đạo của Bắc Vực như vậy, thật đúng là một kẻ cứng đầu a!” Các mạch đều kinh ngạc, Cơ Tử Nguyệt bên cạnh hoàn toàn ngây người, ngơ ngác nhìn Đế Tôn trước mặt.

“Chú, chú ơi...

Chú cũng quá ngầu rồi đi?

Không ngờ thực lực lại mạnh như vậy!

Cháu còn tưởng chú chỉ là một đầu bếp thôi!" Đế Tôn: "..." Nhìn khắp Bắc Đẩu tinh vực, e rằng cũng chỉ có cô bé này mới có đánh giá kỳ lạ như vậy về Đế Tôn.

Con trai Thanh Giao Vương ăn quả đắng, những kẻ đi theo đại đạo trên trời làm sao có thể nhịn được?

Ngay lập tức cầm đủ loại đao thương côn bổng đạp không bay tới.

"Tên nhóc, dám động đến tứ thiếu gia của chúng ta, sống không biết điều rồi!" Đế Tôn cũng không nổi giận, tiếp tục nhai cá, coi đám tạp nham này như không thấy.

Mãi đến khi những người này sắp lao đến gần cái đỉnh lớn, Đế Tôn mới đột ngột giơ cánh tay trái lên nhắm vào hư không.

Ầm ầm ầm!

Vô hình, một đại thủ ấn kinh hoàng từ trên trời giáng xuống, một tay siết chặt mấy chục cao thủ đỉnh cấp trong lòng bàn tay.

"Ta đã nói, không muốn chết thì cút!" Đế Tôn thật lòng không làm màu.

Thanh Đồng Tiên Điện sắp mở ra, mọi người đều đến tranh giành cơ duyên, trước đó Đế Tôn thực sự đã rất khiêm tốn.

Bất đắc dĩ luôn có loại ruồi nhặng không biết điều cứ bay lượn trước mặt, để tránh nồi cá bị ảnh hưởng, Đế Tôn đành phải miễn cưỡng ra tay đuổi đám ruồi nhặng này đi.

Hư không thủ ấn hư ảo, nhưng lại có thể phát huy ra uy lực lớn như vậy, nhẹ nhàng áp chế mấy chục tay sai của đại đạo đến mức phục phục thiếp thiếp!

Tu vi như vậy, e rằng đại năng đỉnh cấp của Đông Hoang cũng

chưa chắc đã làm được!

Ít nhất là trong mắt các cường giả các mạch trên trời là như vậy.

Mấy danh túc lão giả của Cơ gia đi theo anh em Thạch Trung Ngọc đưa mắt nhìn nhau, bản thân Thạch Trung Ngọc cũng thầm kinh hãi, căn bản không đoán được mấy người này rốt cuộc là ai.

Đáng tiếc em gái của y lại thành công trà trộn vào đối phương trở thành bạn ăn... cũng không biết là phúc hay họa.

Ngược lại, phái Diêu Quang, Thánh tử nhìn sâu xuống Đế Tôn một cái, cũng không nói gì, những người bên cạnh cũng đều ở trong tư thế quan sát.

"Oa a a!" Khoảnh khắc chưởng lực tan biến, mấy chục người như bánh bao rơi xuống, rơi thẳng xuống biển, một lần nữa khiến mọi người kinh ngạc!

"Người này rốt cuộc là ai?

Dùng hư không chưởng lực vô hình, cách không áp chế nhiều cường giả như vậy, thiếu niên kia cũng có thực lực danh túc một phương, lại bị người thanh niên thần bí kia đánh bay như ruồi nhặng, Đông Hoang từ đâu lại xuất hiện một kẻ đáng sợ như vậy!" Rất nhanh, những tiếng bàn tán về lai lịch của Đế Tôn bắt đầu lan truyền trong đám đông.

Chương 316

Đúng lúc này, ở cuối chân trời một tiếng sóng âm cực kỳ mạnh mẽ giáng xuống!

“Tiểu nhi to gan, dám động đến con trai của bản vương, có mấy cái mạng để chết?” “Trời ơi!

Thanh Giao Vương bản tôn đã đến!

Đệ tứ đại đạo của Bắc Vực, đại năng đỉnh cấp!

Lần này có kịch hay để xem rồi...

Tên nhóc ở dưới động đến con trai của hắn, thế nào cũng sẽ có một trận long tranh hổ đấu a!” Các cường giả các phương đều lau mắt chờ xem kịch hay!

Nào biết lần này Thanh Giao Vương cũng đã chọc giận hoàn toàn Đế Tôn.

“Mẹ nó, lão tử ăn một bữa cơm cũng không yên.” Đặt đũa trong tay xuống.

Đế Tôn vẻ mặt cam chịu thở dài một tiếng, lòng bàn tay khẽ rung, trực tiếp lấy ra tấm ván quan tài lấy từ trong lăng mộ Yêu Đế, cứ thế mang vẻ mặt phẫn thế tật tục, từng bước đi về phía bờ biển.

“Chú!

Đừng đi, gã đó là đại năng đỉnh cấp, chúng ta không trêu vào được đâu!” Diệp Phàm và Bàng Bạc phì cười.

“Tiểu thư Cơ gia, cô yên tâm đi, lão đại của chúng ta thần uy cái thế, không phải đám phế vật kia có thể so sánh được, tên Thanh Giao Vương kia sắp phải chịu khổ rồi.” Cơ Tử Nguyệt nghe vậy, trợn to

đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Đế Tôn.

Chỉ thấy hắn đột nhiên hóa thành một đạo lệ quang, chính diện nghênh đón hướng bay của Thanh Giao Vương.

Thanh Giao Vương không thể một đời, quang hoàn hộ thể độc hữu của đại năng thanh quang rực rỡ, so với ánh sáng phát ra từ cấp bậc của con trai hắn thì mạnh hơn rất nhiều!

Cấp bậc đại năng đỉnh cấp, nhìn khắp chiến trường này, tuyệt đối đã là tồn tại đỉnh cao nhất.

Tiếc là, lần này thực sự bị con trai hại thảm rồi.

"Cha ơi, đánh chết tên không biết điều này cho con!

Mẹ nó!" Đế Tôn cười khẩy, một tấm ván quan tài đánh tới, trực tiếp đập vào người Thanh Giao Vương.

"Ngạch a!!!" Thanh Giao Vương vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Đế Tôn, binh khí trong tay bị gãy thành hai đoạn, cả người bị một ván gỗ đập cho phun máu ngay tại chỗ.

"!!!" Toàn bộ mấy trăm người tại đó đều hóa đá!

"Trời ạ!!

Tên tiểu tử kia, vậy mà dùng một tấm ván quan tài, đánh cho đại năng đỉnh cấp Bắc Vực là Thanh Giao Vương phải thổ huyết?" "Mẹ nó, đã thấy kẻ ác rồi, nhưng chưa thấy ai ác đến thế này!" "Đây… rốt cuộc là ai?" Con trai của Thanh Giao Vương hoàn toàn ngây người… Vốn dĩ cha ra mặt trút giận cho mình, hắn còn định cáo mượn oai hùm một phen, giờ thì hay rồi, ngay cả cha cũng bị một tên tiểu bạch kiểm vô danh tiểu tốt áp chế, Tứ thiếu gia triệt để mất hết nhuệ khí.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu… Khi Đế Tôn đã cầm vũ khí nhắm vào một người, thì mọi chuyện chỉ dừng lại khi hắn muốn.

"…Vừa rồi ngươi nói gì?

Ta có mấy mạng để chết phải không?" Bốp!!

Một lực cực nặng giáng thẳng xuống đầu, Thanh Giao Vương né không kịp, hai mắt bắt đầu nổ đom đóm, tròng mắt xoay vòng như bánh ngọt.

"Mẹ nó…" Bốp!!

Lại một ván nữa đập xuống!

Thanh Giao Vương bắt đầu yếu thế, đầu óc trống rỗng, phát hiện ra toàn bộ sức lực của mình lại không thể nào sử dụng trước mặt tên tiểu tử này!

"Ngươi…" Bốp!!!

Không nói nhiều lời, lại thêm một ván… Mỗi lần ván gỗ đập xuống, Thanh Giao Vương lại lùi về sau mấy bước, cả người lắc lư cái đầu như trống bỏi.

Còn Đế Tôn thì sao?

Giống như đang đập một con cá chết trên thớt, càng đập càng hăng… "Đại, đại ca, đừng đánh nữa, ta biết sai rồi!" Bốp!!!

Chương 317

…Không biết đã liên tục đập bao nhiêu ván, đầu của Thanh Giao Vương cũng bị đập bẹp đi không ít, cả người ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

“Mẹ nó, Đại đạo thứ tư của Bắc Vực, đại năng đỉnh cấp Đông Hoang!

Bị một tiểu tử dùng ván quan tài đánh thành thằng ngốc ư??” “Gã này đáng sợ quá!

Rốt cuộc là cường giả cảnh giới nào?” Lúc này, sau màn hành hạ của Đế Tôn, tất cả những người đứng xem gần như sôi trào!

Mọi người đều vô cùng hứng thú với thiếu niên thần bí vô danh này!

Mặt khác, một nỗi lo lắng cũng bắt đầu nhen nhóm.

Một nhóm người mạnh như vậy cũng tham gia vào, đối với những kẻ đang nhắm vào Thanh Đồng Tiên Điện, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Hống hống, đám người ở Bắc Vực phen này thú vị rồi, chọc phải một đại lão như vậy, e rằng lần tranh đoạt tiên điện này, khí thế cũng không còn đủ nữa rồi…” Tứ thiếu gia cuối cùng không nhìn nổi nữa, vội lao lên trời chắn trước mặt cha mình.

“Đại ca! 176. "Ta có mắt không thấy Thái Sơn, xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho cha ta đi!!” Đế Tôn cười: “Sao thế, hai cha con nhà ngươi, không phải ngầu lắm sao?

Vừa rồi một kẻ bảo ta cút đi, một kẻ hỏi ta có mấy mạng, ta còn chưa trả lời câu hỏi của các ngươi mà!” Hai cha con đồng loạt ngây

người!

Vội vàng dập đầu lia lịa với Đế Tôn.

Không nói gì khác, chỉ riêng tấm ván trong tay hắn, thật sự không phải người nào cũng chịu nổi!

"Đại ca!

À không, đại gia, chúng ta biết sai rồi!

Chỉ cần ngài tha cho hai cha con ta, sau này ở Bắc Vực ngài chỉ cần hô một tiếng, hai cha con ta nhất định sẽ răm rắp nghe theo!" Đế Tôn nhướng mày: "Thật hay giả?

Chỉ hai cha con các ngươi thì không đủ xem… Ta nghe nói nhóm Đại đạo của các ngươi có mấy người, nếu tất cả đều có thể gọi ta một tiếng 'gia' như hai người, có lẽ ta sẽ vui vẻ một chút." Thanh Giao Vương co giật mặt mày, cảm thấy tôn nghiêm của mình bị sỉ nhục nghiêm trọng.

Đường đường Thất Đại Đạo Bắc Vực!

Mỗi người đều là đại năng đỉnh cấp danh chấn một phương, bây giờ lại bị một tên tiểu tử vô danh treo lên đánh, còn muốn sỉ nhục cả gia tộc, cảnh ngộ này thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

"Các hạ thực lực cao cường, Thanh Giao Vương ta tự thấy không bằng, nhưng ta cũng tuyệt không phải loại tiểu nhân ti bỉ bán bạn cầu vinh!

Hôm nay nếu sỉ nhục một mình ta thì thôi, nếu còn lôi cả huynh đệ của ta vào, thì đừng trách Thanh Giao Vương ta… Bốp!!" Lời còn chưa nói hết, Đế Tôn lại một ván quan tài nữa phang tới!

Lần này còn thảm hơn, trực tiếp bị đánh bay cả trăm mét, lộn nhào trên mặt biển mười mấy vòng mới miễn cưỡng ổn định lại được thân

hình.

“Bớt ở trước mặt ông đây diễn trò đi, huynh đệ à?

Đối với đám Đại đạo chỉ biết tư lợi như các ngươi, huynh đệ không phải là để bán đứng sao?” Lý luận này của Đế Tôn vừa đưa ra, các đại lão trên trời ai nấy đều sa sầm mặt mày, mồ hôi to như hạt đậu lấm tấm trên trán.

“Tên tiểu tử này… rốt cuộc là thần tiên phương nào?” Bốp!!

Không biết bao nhiêu ván quan tài đã đập xuống.

Thanh Giao Vương, một đại năng uy phong lẫm liệt, đã bị Đế Tôn đập gần thành đầu heo.

“Ông đây hỏi lại một lần nữa, trả lời cho rõ ràng vào!

Nếu không ta không ngại chặt ngươi ra rồi ném vào cái đỉnh lớn của ta đâu!” Thanh Giao Vương rùng mình một cái, gần như mang theo giọng nức nở mà dập đầu lia lịa với Đế Tôn.

“Đại gia! 177. "Xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho Thanh Giao một mạng!” Thanh Giao Vương rất tự giác, lúc cầu xin tha thứ đã tự động bỏ đi chữ “Vương”.

Chương 318

Trước mặt Đế Tôn, hắn không có tư cách xưng vương!

"Đại vương!!" Đám thuộc hạ thổ phỉ trên trời vừa bị Đế Tôn một chưởng đánh bay không nhìn nổi nữa, từng tên mài đao soàn soạt, chuẩn bị liều mạng với Đế Tôn.

"Tất cả cút hết cho lão tử, cút càng xa càng tốt!!

Đừng tới đây!!

Hu hu hu…" Các cường giả trên trời xấu hổ sờ sờ mũi, đặc biệt là mấy cao thủ trước đó còn ra vẻ ta đây với Đế Tôn, giờ đây đều nhìn Thanh Giao Vương với vẻ mặt đầy đồng cảm, thật lòng cảm thấy tuyệt vọng thay cho hắn.

"Gọi là gì??

Thanh Tiêu?

Cà chua à!!

Gọi là tiểu giun đất, nghe thấy chưa!

Bốp!!" Đế Tôn vừa dạy dỗ, vừa dùng ván gỗ "phục vụ" đầu của Thanh Giao Vương, nhịp điệu đập phải gọi là hoàn hảo… "Tiểu giun đất, ta là tiểu giun đất, đại gia… ta là tiểu giun đất của ngài, ta không dám ra vẻ nữa!" Đế Tôn hài lòng với thành quả, nhưng trò chơi dường như chưa kết thúc.

"Diệp Phàm, cá trong nồi chín chưa?" "Chưa đâu đại ca, chắc phải hầm một lúc nữa!" Đế Tôn có chút bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, mở nồi nhớ gọi ta!

Bốp!!" Thế là một màn đập phá theo nhịp điệu mới lại được trình

diễn. … “Này, tiểu giun đất, vừa rồi ta hỏi ngươi, mấy tên huynh đệ phế vật kia, trả lời thế nào?” “Thưa đại gia, mấy người huynh đệ của ta, đều là cháu trai của ngài!!” Phụt… Thanh Giao Vương vừa dứt lời, phía dưới Diệp Phàm, Bàng Bác và Cơ Tử Nguyệt mấy người đều ôm bụng cười lớn.

Cảnh này cũng bị các đại lão không nhịn được cười trên trời nhìn thấy, quả thực cảm thấy bi ai thay cho mấy vị Đại đạo Bắc Vực.

“Ồ ồ, câu trả lời này ta rất hài lòng.

Nhớ kỹ nhé tiểu giun đất, ở trước mặt ông đây, tuyệt đối đừng ra vẻ ta đây, nếu không hậu quả, thật sự rất nghiêm trọng đấy!” “Biết rồi đại gia…” Thanh Giao Vương khóc nức nở, toàn thân bầm dập, điều duy nhất đáng mừng là bộ xương cốt vẫn còn nguyên, không bị thương tới bản nguyên như Phần Trủng Yêu Vương rớt liền ba cấp.

“Xoay người lại.” Thanh Giao Vương rùng mình một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Đế Tôn thu lại tấm ván quan tài, làm động tác khởi động gân cốt, xoa xoa cổ tay, lắc lắc cổ chân, các đại lão trên trời đều hít một ngụm khí lạnh.

“Một, hai, ba, đi!!” Bốp!!

Một cú đá trời long đất lở!

Một cước của Đế Tôn, uy lực đủ để sánh ngang với một đại chiêu của cường giả cấp danh túc!

“Oa a a!!” Chỉ thấy Thanh Giao Vương đáng thương, cả người biến thành một quả bóng da, bị Đế Tôn một cước sút bay ra ngoài ngàn dặm, hóa thành một ngôi sao nhỏ, cuối cùng biến mất ở cuối tầm mắt mọi người. … “Đại ca!

Cá chín rồi, ăn được rồi!” Bàng Bác vui vẻ vẫy tay về phía mặt

biển, Đế Tôn đáp một tiếng đang định đi xuống, thì thấy con trai của Thanh Giao Vương đang run rẩy đứng bên cạnh, một thiếu niên bốn mắt ngơ ngác.

"Hay là, ngươi cũng ăn một miếng?" Đế Tôn ánh mắt sáng ngời, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hòa ái!

Đúng là vẻ mặt thân dân kiểu đó.

Nhưng không biết vì sao, nghe Đế Tôn nói một câu, Tứ thiếu gia liền khóc rống lên tại chỗ… "Này ta dọa con nít à, khóc cái gì?

Ta có đánh ngươi đâu?" "Đại gia, ta biết sai rồi, ta thật sự không đói, hay là ngài cũng đá ta bay đi đi, ta không bao giờ dám ra vẻ với ngài nữa!" Đứa trẻ cũng thật đáng thương, khóc lóc co rúm người lại bên chân Đế Tôn như một con khỉ, khiến Đế Tôn cũng một trận cạn lời.

"Ai, chắc là vừa rồi ta hơi hung dữ, dọa thằng bé sợ rồi, thật là…" Các đại lão: "…" "Dám hỏi, các hạ có phải là Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn?" Đúng lúc này, một luồng thanh quang từ cuối chân trời giáng xuống, khí thế còn mạnh hơn Thanh Giao Vương vừa bị đánh thành đầu heo lúc nãy!!

Không sai, người đến chính là viện binh của đám yêu vương, Khổng Tước Vương đã tung hoành khắp Đông Hoang từ tám trăm năm trước!!

"Trời ạ!

Khổng Tước Vương!

Không phải ông ta đã ngã xuống rồi sao?" "Khí tức thật mạnh mẽ… Không ngờ dị động của Thanh Đồng Tiên Điện lần này, ngay cả ông ta cũng bị kinh động!!" "Ngạch… vừa nói gì?

Chương 319

Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn?

Thiếu niên thần bí kia, chính là Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn đang nổi như cồn gần đây ư??" Hay thật, Khổng Tước Vương tái xuất sau tám trăm năm, vốn nên là một đại sự kiện chấn động toàn bộ Đông Hoang, nhưng lúc này trước hai chữ Đế Tôn, lại chẳng có chút thể diện nào.

"Thiên Tôn Sơn… cường giả thần bí có thể sống sót trước mặt Hoang Chủ, là thiếu niên này sao??" Trên mây, Thạch Trung Ngọc và những người khác đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ có bên phía Diêu Quang, Thánh tử không khỏi liếc nhìn Khổng Tước Vương thêm vài lần.

"Thánh tử!

Đó là Khổng Tước Vương?" "Không sai, tám trăm năm trước, Thánh chủ từng bị gã này và Thanh Giao Vương liên thủ vây giết, may mắn lúc đó cũng có một vị tiền bối đại năng khác ở đó, mới có thể thoát thân.

Không ngờ mấy trăm năm sau, hai gã này lần lượt giáng lâm, lại đều xung đột với Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn vô danh kia, phen này có kịch hay để xem rồi!!" Thánh tử tâm cơ cực sâu, căn bản không có ý định đứng về phe nào, nhưng nếu thật sự phải chọn một bên để giúp, y nhất định sẽ là kẻ địch của Khổng Tước Vương.

Trước tiên, Đế Tôn không thèm để ý đến Khổng Tước Vương đột nhiên xuất hiện, tâm tư của hắn đều đặt vào món thịt cá tươi ngon đang sôi sùng sục trong chiếc đỉnh lớn.

Suy cho cùng, với thực lực và địa vị của Đế Tôn, ở Bắc Đẩu tinh vực, phần lớn là để trải nghiệm cuộc sống.

Những chuyện đánh đánh giết giết, đấu thần tranh tiên, hắn không có hứng thú lắm, thuần túy là rảnh rỗi không có việc gì làm nên chơi đùa một chút.

Nhưng hắn càng Phật hệ, người khác lại càng nghĩ hắn là quả hồng mềm, ai cũng dám đến nắn vài cái.

"Hừ, uy phong thật nhỉ?

Dám ngang nhiên dẫn theo mấy vị Động chủ của các đại Động thiên đến cướp bóc Yêu Đế Phần Trủng của ta?

Một chưởng đánh nát một vị lãnh tụ Động thiên!

Nghe nói, ngươi còn có chút quan hệ với Đoạn Đức, con chuột già bị người người đòi đánh kia!

Ta biết, chính là hắn cho ngươi lá gan để ngang ngược ở Đông Hoang như vậy!" Khổng Tước Vương không nói gì khác, chỉ đứng sừng sững giữa hư không, khí tràng của đại năng đỉnh cấp, quả thực dễ dàng chấn nhiếp các danh túc các phe trên trời.

Hắn đứng giữa đám đông, ai cũng biết đây là đại ca trên vạn người!

Những lời này nếu đổi lại là người khác nói, mọi người đều sẽ cảm thấy kẻ đó đang tìm chết.

Dù sao thì cảnh ngộ bi thảm của Thanh Giao Vương vừa rồi, tất cả mọi người đều đã thấy tận mắt, ghi tạc trong lòng!

Nhưng Khổng Tước Vương này vừa mới xuất quan, khí tràng đỉnh phong đại năng thực sự quá thịnh, nhất thời mọi người cũng có chút không rõ, rốt cuộc Khổng Tước Vương và Đế Tôn thần bí bên

dưới ai lợi hại hơn!

Nhưng điều ngượng ngùng là, Khổng Tước Vương tự mình ra vẻ trên trời, còn bên dưới Đế Tôn, mấy người họ căn bản không thèm để ý, chỉ cắm đầu thưởng thức món canh cá tươi.

"Không được không được, hơi nhạt, nha đầu Tử Nguyệt, cho thêm chút muối vào!" "Được ạ!!" Nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, các danh túc của Cơ gia một trận toát mồ hôi hột… Ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng có cảm giác đứng ngồi không yên, không ai biết rõ, Cơ Tử Nguyệt và Thiên Tôn Sơn dính vào nhau nóng bỏng như vậy, đối với Cơ gia, rốt cuộc là phúc hay họa… Về mặt tốt, tự nhiên là ôm được cái đùi lớn Thiên Tôn Sơn.

Nghe những chiến tích của Đế Tôn mà Khổng Tước Vương vừa nói ra, một chiêu miểu sát một vị Động chủ Động thiên, nội tình như vậy, tuyệt không kém đại năng đỉnh cấp chút nào!

Về mặt xấu thì cũng không cần nói nhiều… Sau lưng Thanh Giao Vương là bảy vị Đại đạo Bắc Vực, cộng thêm Khổng Tước Vương đang ra mặt cho Yêu tộc trước mắt!

Chỉ riêng hai thế lực này liên thủ gây áp lực lên Cơ gia, dù là cổ thế gia Cơ gia, cũng cho thấy có chút không chịu nổi… Tình thế có thể biến đổi trong chớp mắt!

Kẻ gặp tai ương, lại vĩnh viễn là đám lâu la dưới trướng các đại lão đang tranh đấu.

Trong đó rốt cuộc nên cân nhắc thiệt hơn ra sao, lựa chọn lập trường như thế nào, cuối cùng vẫn phải xem trận chiến đỉnh phong trên Đông Hải này giữa Đế Tôn và Khổng Tước Vương!!

"Môn chủ!

Hai gã này, hẳn là cường giả mạnh nhất trong cuộc tranh đoạt tiên

điện lần này rồi phải không?

Đợi hai người họ đánh xong, chúng ta có thể chọn một phe để đi theo, tranh thủ cũng có thể chia một chén canh trong tiên điện!" "Ta thấy phương pháp này khả thi!

Trong trận chiến Yêu Đế Phần Trủng, ngay cả các đại Động thiên đều có thể ôm đùi lớn, Hải Sa Bang chúng ta kém gì chứ?" Không ít các môn phái nhỏ ở Đông Hoang đang quan chiến trên trời cũng đều nảy ra ý định ôm đùi.

Đúng lúc này, sự kiên nhẫn của Khổng Tước Vương cuối cùng cũng bị bào mòn hết, trong cơn thịnh nộ gầm lên một tiếng!

Khí tức mạnh mẽ độc nhất của đại năng đỉnh cấp, trong nháy mắt nổ tung cả mặt biển Đông Hải!

Chương 320

Những con sóng kinh thiên cao hàng chục trượng, cuồn cuộn dâng lên, âm thanh va đập kịch liệt khiến mấy người Đế Tôn không thể nào yên ổn thưởng thức món cá được.

“Không thể để ông đây ăn một bữa cá cho ngon à.” Bốp!!

Đế Tôn đã thật sự nổi giận!

Hắn đột nhiên lao lên, dọa cho ba người Cơ Tử Nguyệt, Diệp Phàm và Bàng Bác bên cạnh cũng phải rùng mình.

“Khổng Tước Vương phải không?

Hôm nay ông đây không đánh ngươi thành gà đĩa lớn, hai chữ Đế Tôn của ta sẽ viết ngược lại!!” “Tránh ra!!” Diệp Phàm và Bàng Bác vội vàng che chở cho Tử Nguyệt lùi về phía sau.

Đế Tôn một tay chộp lấy chiếc đỉnh lớn trước mặt, giống như ném một bao cát, dùng sức quăng chiếc đỉnh khổng lồ nặng mấy trăm cân lên trời!

Cái gì, một lời không hợp là lật bàn à??

Thôi bỏ đi, đây không còn là vấn đề thực lực hay không thực lực nữa.

Đế Tôn đã nhìn rõ, bữa cơm này, hôm nay chắc chắn không thể ăn yên ổn được rồi. 178.

Thay vì cứ bị giày vò không dứt, chi bằng cứ khai sát giới trước một trận, dằn mặt lũ khỉ không biết trời cao đất dày này cho thật tốt, giải quyết xong chuyện tiên điện rồi tính sau.

Chiếc đỉnh khổng lồ vốn không có lực sát thương.

Nhưng lực đạo của Đế Tôn kinh người đến mức nào?

Đó là người có thể một chưởng nghiền chết một vị Động chủ, ngay cả đại năng tuyệt đỉnh như Khổng Tước Vương, cũng không dám đỡ cứng!!

Soạt!!

Trong khoảnh khắc chiếc đỉnh khổng lồ bay lên trời cao, Khổng Tước Vương hóa thành một luồng u quang vô hình, nhục thân ẩn hiện trong hư không, để lực của chiếc đỉnh xuyên qua cơ thể hắn mà bay về phía sau.

Nào ngờ phương hướng đó, chính là vị trí của một đám tiểu yêu đang đi theo sau lưng hắn.

"Không, mau tránh ra!!" Ầm ầm!!

Lực va chạm mạnh mẽ vô song nổ tung giữa không trung, ba cường giả cấp đại yêu đi đầu, bị một chiếc đỉnh đập trúng, trực tiếp bị nện thành một đống thịt nát!!

"Hít…" Xung quanh bầu trời, các cường giả của các thế lực đều nhìn thấy mà mặt mày tái nhợt, không còn vẻ nhịn cười như lúc xem Thanh Giao Vương nữa.

Bởi vì một chiếc đỉnh ném ra, tất cả mọi người đều biết, Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn, đã thật sự nổi giận.

Đế Tôn nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

"Trường Không Vạn Lý!!" Khổng Tước Vương nổi giận đùng đùng, một tiếng gầm chấn động trời cao.

Khí tức mạnh mẽ khiến tóc hắn dựng đứng, trong đồng tử phóng ra hai luồng ánh sáng màu xanh băng giá.

Ngay sau đó, một luồng cương khí hùng tráng từ hai tay hắn bắn

ra!

Lực đạo cuồng mãnh như hai cột sáng sắc bén vô cùng, chém về phía bản thể của Đế Tôn bên dưới.

“Cương phong thật kinh người!

Đây là sức mạnh của đại năng tuyệt đỉnh đã trầm mặc tám trăm năm sao?” “Chỉ một chiêu này, đủ để chém một danh túc thành hai đoạn trong nháy mắt!” Các trưởng lão của mấy bang phái bên cạnh kinh hô, bắt đầu nghiêng cán cân thắng lợi trong lòng về phía Khổng Tước Vương.

“Hừ, chút sức mạnh này, ngay cả làm món nhắm rượu cũng không đủ.” Đế Tôn lạnh lùng lên tiếng, vung một cái tát lớn, một ấn bàn tay khổng lồ ẩn trong hư không trước mặt, cứ thế bóp nát hai luồng cương khí, lòng bàn tay hóa thành một bức tường ánh sáng, lao thẳng về phía Khổng Tước Vương!

“!” Khổng Tước Vương hiển nhiên cũng không ngờ, một chiêu tuyệt kỹ của mình, lại bị đối thủ hóa giải dễ dàng như vậy!

Phải biết, cùng một chiêu thức này, tám trăm năm trước suýt nữa đã trọng thương Diêu Quang Thánh chủ!

Nhưng bây giờ, ngay cả một tiểu tử vô danh của Thiên Tôn Sơn cũng không làm gì được.

Chương 321

"Vô Phong Đạo Quyết!" Khổng Tước Vương lại thi triển thần thông, giữa ngón tay một thanh kiếm dài bằng ánh sáng lờ mờ ngưng tụ.

"Hà!

Đó không phải là Vô Phong Kiếm mà năm xưa Khổng Tước Vương chém chết hoang hạt Tây Mạc, rút xương sống của nó chế tạo ra sao?" "Nghe đồn thanh kiếm này có thể chém một vị đại năng, không biết thật giả!" Mọi người bên cạnh đều tự lẩm bẩm, nhưng trong mắt Đế Tôn, thanh kiếm vô hình này, cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Gà đĩa lớn, thu lại món đồ chơi của con nít đi, loại rác rưởi này cũng lôi ra dùng, không thấy mất mặt à?" Lần này, Đế Tôn không dùng phương thức phòng ngự phản kích, mà nhìn chuẩn thời cơ, dùng tốc độ thân pháp nhanh gấp đôi đối thủ, xuất hiện trước mặt Khổng Tước Vương một bước.

"Thế nào?

Bị ta dọa sợ rồi à?" 179.

Đế Tôn cười như không cười nhìn Khổng Tước Vương đang mang vẻ mặt kinh ngạc, hắn theo bản năng giơ tay phản kích.

Điều ngượng ngùng là, khi hắn thật sự làm ra động tác vung tay, Đế Tôn đã sớm đoạt lấy thanh kiếm vô hình trong tay hắn, hóa thành một đạo tàn ảnh, né được chưởng phong phản kích bản năng đầu tiên của Khổng Tước Vương!

Đồng thời, Đế Tôn thật sự, đã xuất hiện trên đỉnh đầu Khổng Tước Vương.

“Ngẩng đầu lên, ông đây ở đây này!” Khổng Tước Vương ngơ ngác, ngốc nghếch ngẩng đầu lên, một bàn chân size bốn mươi tư không hề thiên vị in thẳng lên mặt hắn.

“Ách a!” Một cước này lực đạo quả thực không nhẹ!

Không chỉ phá vỡ vòng sáng hộ thể của Khổng Tước Vương, mà còn đạp một đại năng đỉnh cấp từ trên trời xuống biển… “Thật đáng sợ!” Mấy trưởng lão Cơ gia buồn bã lên tiếng.

“Không ngờ thế hệ trẻ Đông Hoang chúng ta, lại xuất hiện một đại nhân vật yêu nghiệt đến vậy!

Ngay cả đại năng truyền kỳ đỉnh cấp ở trước mặt, cũng chỉ có nước bị động ăn đòn!” Thạch Trung Ngọc cũng không nhịn được nhíu mày: “Tam công, với kinh nghiệm của ngài, có thể nhìn ra lai lịch của Đế Tôn này không?” Lão giả bất đắc dĩ lắc đầu: “Thiên phú như vậy, toàn bộ Đông Hoang đều là độc nhất vô nhị, nếu không phải là hậu nhân của một vị Đại đế nào đó, có khả năng là hậu duệ hoàng tộc của hoàng triều đỉnh cấp Trung Châu, e rằng mới có thể có nội tình nghịch thiên như vậy… Tóm lại, Cơ gia chúng ta, nhất định không được đối địch với Thiên Tôn Sơn!” Thạch Trung Ngọc nghiêm nghị gật đầu.

Từ đó, Cơ gia cũng đã chọn lựa lập trường trong cuộc tranh đấu này.

Theo sau số người ủng hộ Khổng Tước Vương ngày càng ít, cuộc quyết đấu đỉnh cao trong mắt mọi người lúc đầu, lại nhanh chóng biến thành một màn đùa giỡn và nghiền ép đơn phương.

Khổng Tước Vương từ sau khi bị Đế Tôn in một dấu chân lớn lên mặt, cả người liền như bị phong ấn, từ đầu đến cuối bị Đế Tôn áp chế đánh, mỗi lần vừa định ra tay, người của Đế Tôn đã biến mất.

Khi hiện ra hình dáng lần nữa, Khổng Tước Vương đã không còn

khả năng phản kích… “Ta nói này, trình độ của ngươi cũng ngang với con giun đất nhỏ lúc nãy, mạnh hơn một chút, nhưng không nhiều.

Ta đối với cấp bậc này không có hứng thú.

Nếu ngươi vì con giun đất nhỏ kia mà ra mặt, ta cũng sẽ không làm gì ngươi.

Nhưng vừa rồi, ngươi lại ra vẻ ta đây, ta mà không cho ngươi biết tay một chút, trên kia nhiều người nhìn như vậy, mặt mũi của Thiên Tôn Sơn ta, để đi đâu?” Khổng Tước Vương vẻ mặt không phục!

Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, một chưởng khổng lồ mạnh mẽ vô song từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập Khổng Tước Vương đang không ai bì nổi xuống bờ biển.

Ầm ầm!

Tiếng động trầm đục vang lên, Khổng Tước Vương với tư thế đầu cắm xuống đất rơi xuống với tốc độ nhanh, đầu bị Đế Tôn cắm thẳng vào bãi cát, chỉ còn lại hai chân ở bên ngoài không ngừng quẫy đạp, mặc cho giãy giụa thế nào, cũng khó thoát ra được.

“Sao lại như vậy?

Khổng Tước Vương dù sao cũng là đại năng đỉnh cấp, thủ đoạn mạnh mẽ không cần phải nói, dù không phải đối thủ của người này, cũng không đến nỗi bị tiểu tử này sỉ nhục như vậy!

Cũng phải, cả Thanh Giao Vương nữa, ở trước mặt Đế Tôn này giống như một đứa trẻ, căn bản chưa dùng sức đã bại rồi!” Một danh túc của Diêu Quang nói ra quan điểm của mình, nhanh chóng nhận được sự đồng tình của không ít người.

“Có hai khả năng.

Hoặc là, thiếu niên này, thực lực còn trên cả đại năng, đã đạt đến

trình độ của một phương cự phách!

Dùng cảnh giới lớn hơn để nghiền ép, khiến hắn dù không cần thi triển thủ đoạn tuyệt cường, vẫn có thể dễ dàng áp chế Khổng Tước Vương.

Hoặc là, trên người hắn, sở hữu một kiện Cực Đạo vũ khí hộ thể mà người thường khó lòng nắm bắt!" Lời của lão giả vừa nói ra, lập tức nhận được sự tán đồng của đại đa số người!

Trẻ tuổi như vậy, lại có thể nghiền ép đại năng truyền kỳ về cảnh giới?

Hiển nhiên không quá khả năng.

Chương 322

Ít nhất trong mắt những người Đông Hoang này, khả năng đó gần như bằng không.

Do đó, mọi người càng tin vào khả năng thứ hai.

Cực Đạo vũ khí?

Binh khí vô thượng đỉnh cấp nhất toàn bộ Bắc Đẩu tinh vực!

Chỉ có Đại đế chứng đạo mới có thể để lại chí bảo truyền thế!

Cả Đông Hoang cũng không có mấy kiện, thiếu niên này làm sao có được?

"Trời ạ, nếu thật sự như vậy, cái tên Thiên Tôn Sơn này, không bao lâu nữa, e rằng sẽ vang danh khắp cả Đông Hoang, thậm chí đến Trung Châu xa xôi hơn nữa!" Trong nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người tại hiện trường nhìn Đế Tôn đều thay đổi liên tục!

Từ tò mò, chấn kinh, đến sùng bái hiện tại!

Chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, cái tên Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn, đã khắc sâu vào lòng của mỗi người tại hiện trường.

"Diệp Phàm, Bàng Bác, nổi lửa lên!

Bữa này chúng ta ăn, gà đĩa lớn hấp!" Các đại lão: "…" Lấy đại năng đỉnh cấp Đông Hoang làm món nhắm rượu?

Đại lão của Thiên Tôn Sơn này, thật sự bá đạo như vậy sao?

"Ách… làm sao bây giờ?

Ngay cả đại năng Khổng Tước Vương, cũng không làm gì được gã này, chẳng lẽ Yêu tộc chúng ta, thật sự sẽ bị diệt trong tay một mình Đế Tôn sao?" Đám người Yêu tộc, lúc này đã hoàn toàn tuyệt

vọng.

Nhìn Khổng Tước Vương đáng thương bên dưới, một đám yêu đạo có nỗi khổ khó nói, bị kẹp giữa các thế lực trên trời, cảm giác đó phải gọi là khó chịu!

Ai, lấy gì để cứu ngươi đây, Khổng Tước Vương của ta??

"Lão Thất, hắn bắt nạt ngươi!!!" Chưa được một khắc yên tĩnh, cuối chân trời lại một tiếng sấm rền vang vọng giáng xuống!

"??" "Trời ạ!

Lại một đại năng nữa, Đại đạo thứ bảy của Bắc Vực, Đồ Thiên!!" Bầu không khí trên toàn bộ Đông Hải, cuối cùng cũng đạt đến đỉnh điểm vào lúc này!

Khi tất cả mọi người nhìn thấy Đại đạo thứ bảy Đồ Thiên, dẫn theo Thanh Giao Vương vừa đi đã quay lại tái lâm Đông Hải, cộng thêm Khổng Tước Vương đầu cắm xuống đất sắp trở thành món ăn trên thớt, các cường giả không khỏi thầm than, biến số thực sự, e rằng mới vừa giáng lâm!

Ba đại năng có tiếng của Đông Hoang, liên thủ đối kháng yêu nghiệt Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn?

Danh tiếng này truyền ra ngoài, hẳn sẽ là một sự kiện tu đồ cuồng nhiệt nhất trong gần trăm năm qua của Đông Hoang!

Hiện tại Thanh Đồng Tiên Điện có thể tái xuất dị động bất cứ lúc nào, cuộc đối đầu giữa các đại lão đỉnh tiêm như vậy, không nghi ngờ gì cũng sẽ thúc đẩy cơ duyên thành tiên giáng lâm!

Trong tình huống đặc biệt này, tâm tình của mỗi một khán giả thuộc các thế lực tại hiện trường, đều trở nên vô cùng náo động!

"Đồ Thiên đến rồi… phen này thú vị rồi!" "Thôn Thiên Ma Quán,

nghe nói đó là Đế binh truyền thế của Ngoan Nhân Đại Đế kinh diễm vạn cổ, tuy chỉ có một nửa, nhưng uy lực của Cực Đạo vũ khí, không phải ai cũng có thể chống lại được!

Lần này, Đế Tôn hẳn là phải thu liễm một chút rồi!" Khí tức kinh khủng từ phía bắc bầu trời lan tỏa đến.

Đế Tôn không nhịn được ngước mắt nhìn, lập tức có hứng thú.

"Thôn Thiên Ma Quán?

Hống hống, xác nhận ánh mắt, là mùi vị ta quen thuộc!" Đế Tôn tuy chưa từng thấy Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ.

Nhưng hắn đã gặp Hoang Chủ!

Người khác không thể nhận ra, nhưng nhãn lực của Đế Tôn kinh người đến mức nào, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu món đồ này có liên quan mật thiết với Hoang Chủ và Ngoan Nhân.

Lúc này, các cường giả xem náo nhiệt xung quanh trên trời, đều vì e ngại uy lực của ma quán mà lần lượt lui lại, chỉ có Đế Tôn là đương sự, ngược lại còn vẻ mặt thong dong đánh giá cái quán tử.

"Hừ, bắt đầu sợ rồi sao?

Chương 323

Đừng vội, lát nữa cả người ngươi, đều sẽ bị lão tử nhét vào trong quán tử này!!" Đồ Thiên khinh miệt nhìn Đế Tôn, tưởng rằng gã này lần đầu thấy Cực Đạo vũ khí, cả người trực tiếp ngây ra rồi.

Phải biết, món đồ này tuy chỉ có một nửa, nhưng lúc này phe của Đồ Thiên có tới ba đại năng đỉnh cấp!

Nếu tập hợp sức lực của ba người để thi triển uy lực của Thôn Thiên Ma Quán, lực công kích bộc phát ra, gần như sánh ngang với một đòn tuyệt sát của cảnh giới Thánh nhân, uy lực không dám tưởng tượng!

"Chết rồi… đại ca, không phải cũng đang do dự trong lòng chứ?

Không được thì chúng ta tìm cách mang theo hắn chạy trước đi!

Ba người chúng ta, tự vệ hẳn không thành vấn đề." Bàng Bác nhìn Diệp Phàm một cái, bình tĩnh hỏi.

Chưa đợi Diệp Phàm mở miệng, đã nghe thấy một câu nói của Đế Tôn trên không khiến tất cả mọi người hộc máu.

"Ta nói này, hai người các ngươi xem kích thước của cái quán tử này có hợp không, sau này dùng để ngâm ít thịt cá đóng hộp, vị chắc sẽ không tệ." "Ta mẹ nó…" Từng đại lão trên trời đều hóa đá tại chỗ.

Họ đều là những người đã lăn lộn cả ngàn tám trăm năm rồi, mẹ nó chưa từng thấy đại năng đỉnh cấp nào thậm chí là nhân vật cấp cự phách, có trái tim rộng lớn khoáng đạt như Đế Tôn.

"Hừ, tên tiểu tử đó, không biết là thật sự tâm lớn, hay là vô tri!

Đó là Đế binh của Ngoan Nhân Đại Đế kinh diễm vạn cổ, đâu phải là đồ chơi con nít tầm thường?

Mẹ nó ngâm đồ hộp, ta đoán lát nữa hắn sẽ bị cái quán tử đó đập thành đồ hộp!!" Mấy đại yêu của Yêu tộc không bị Đế Tôn giết chết lại có tinh thần, bắt đầu nở nụ cười âm hiểm trốn sau tầng mây chờ xem bộ dạng thảm hại của Đế Tôn.

"Ai… tiểu giun đất của ta, ngươi già rồi mà còn chơi trò trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo à?

Chẳng lẽ vừa rồi ta đánh ngươi chưa đủ ác sao?" 180.

Thanh Giao Vương lúc này phải gọi là tự tin tràn đầy, trước đó bị Đế Tôn sỉ nhục đến mức nào thì lúc này phải tranh thủ điên cuồng cày chút sự hiện diện để tìm lại mặt mũi, nếu không sau này chắc chắn sẽ trở thành trò cười!

"Đế Tôn!

Tên tiểu tử nhà ngươi ức hiếp ta trong tay không có binh khí vừa ý, cầm cái ván quan tài cổ quái đó thừa cơ nguy hiểm, hạ độc thủ với ta, món nợ này, hôm nay ta nhất định phải tính toán rõ ràng với ngươi!

Bây giờ huynh đệ của ta đến rồi, để ngươi kiến thức, thực lực chân chính của Thất Đại Đạo Bắc Vực chúng ta!" Đế Tôn lại một lần nữa lộ ra nụ cười hòa ái.

"Được, thấy ngươi cười vui như vậy, ta cũng thật có hứng thú lĩnh giáo, cái món đồ dùng để ngâm đồ hộp này, rốt cuộc có gì thần kỳ." Đế Tôn vừa nói, vừa khoanh tay, giơ ngón tay ngoắc ngoắc về phía không trung.

Đồ Thiên và Thanh Giao Vương nhìn nhau gật đầu, giơ Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ lên đỉnh đầu, bắt đầu dẫn động khí tức cuồn cuộn trong sâu thẳm khí hải, điều động toàn bộ tu vi nội tình của bản thân, khiến nó và Cực Đạo vũ khí sinh ra sự cộng hưởng ngày càng mãnh liệt!

Ông ông ông… Sóng âm kinh khủng, phảng phất truyền đến từ mọi ngóc ngách trên bầu trời, tràn vào tai của mỗi người tại hiện trường, chấn động màng nhĩ, va đập vào linh hồn!

“Trời ạ!

Đây là uy lực thật sự của Cực Đạo Đế binh sao?

Ta dường như cảm thấy cả thế giới sắp sụp đổ vậy, quá kinh khủng!!” “Chỉ là một nửa Cực Đạo vũ khí, đã có thể phát huy hiệu quả như vậy… nếu Thôn Thiên Ma Quán hợp hai thành một, sẽ sinh ra thanh thế như thế nào??

Vậy người tạo ra nó, Ngoan Nhân Đại Đế, lại là nhân vật kinh diễm đến mức nào??

Khó mà tưởng tượng!” Chấn kinh, sợ hãi, mờ mịt… đủ loại cảm xúc, dưới sóng âm chấn động của Cực Đạo Thôn Thiên Ma Quán, nảy sinh trong sâu thẳm linh hồn của các cường giả xung quanh.

Không ai có thể duy trì sự tỉnh táo tuyệt đối dưới sự chấn động sóng âm cường độ này!

Ngoài Đồ Thiên và Thanh Giao Vương, Đế Tôn chắc chắn cũng phải tính là một người.

“To lên chút nữa, làm to lên nữa đi, ta không nghe thấy!” Mẹ nó những người khác sắp bị chấn động đến phát khóc rồi, chỉ riêng sóng âm cộng hưởng của ma quán đã mạnh mẽ như vậy, nếu lực lượng của ma quán thật sự bộc phát hoàn toàn, sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Đồ Thiên sắp không chịu nổi nữa!

Dù sao hắn là người phát động chính lực lượng của ma quán, cơ thể cũng phải chịu đựng lực chấn động cực lớn.

Nhưng nhìn thấy tiểu giun đất Thanh Giao Vương phía sau, một bộ dạng không cam lòng!

“Không được… sức mạnh không đủ!

Chương 324

Đế Tôn này mạnh hơn ta tưởng tượng rất nhiều, thậm chí đã đạt tới thực lực cấp cự phách, ngươi mau giúp ta!!" Thanh Giao Vương cũng đặt hai tay lên thân ma quán. 181.

Ngay sau đó, Khổng Tước Vương cũng không chịu thua kém mà tiến lên phía trước.

Ba người tập hợp lại, đó là ba đại năng đỉnh cấp danh động một thời của Đông Hoang, hợp lực dẫn động Thôn Thiên Ma Quán tấn công Đế Tôn.

"Thôn Thiên Ma Quán, nuốt hắn!!!" Khi sức mạnh cổ xưa tập hợp đạt đến đỉnh phong, Đồ Thiên gầm lên một tiếng dữ tợn, miệng há to có thể nuốt cả một nắm đấm, hai mắt đầy tơ máu đỏ ngầu, dùng hết sức lực cuối cùng, ném ma quán về phía hư không, khóa chặt khí tức của Đế Tôn!

Ầm ầm ầm!!

Giống như tiếng tụng kinh của thần minh viễn cổ, sóng âm kinh khủng bắt đầu từ bốn phương tám hướng hội tụ về một điểm trung tâm, vừa nén lại ngưng tụ, cũng vừa khóa chặt khí tức của Đế Tôn.

"Ha ha ha ha ha!

Tên tiểu vương bát đản này, hôm nay ông đây muốn xem, khi ngươi bị nuốt vào trong quán tử biến thành một con sâu nhỏ, có còn cứng miệng được không!!" Đế Tôn từ đầu đến cuối đều vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí không có một động tác phòng bị thừa thãi nào, vậy mà mẹ nó còn rảnh rỗi vươn vai ngáp một cái.

Cuối cùng!

Khi sức mạnh Cực Đạo ngưng tụ từ ma quán cuối cùng giáng xuống, trên bầu trời Đông Hải, một luồng sóng hủy diệt tất cả khiến thời gian như ngưng đọng, oanh kích thẳng xuống đỉnh đầu Đế Tôn!

"Ân hử?

Sức mạnh này, cũng ra dáng một chút!

Không hổ là bảo bối đỉnh cấp trong hệ thống Bắc Đẩu tinh vực, sau này kiếm thêm vài kiện Cực Đạo Đế binh, đồ đạc của ta cũng sẽ đầy đủ hơn không ít." Đế Tôn cười ha hả nhắm mắt lại, đột nhiên một ngón tay điểm vào mi tâm.

Không ai nhìn thấy, ánh sáng của Tinh Thần Quyết lóe lên trong khoảnh khắc đó, rồi lại nhanh chóng biến mất không tăm tích.

Chỉ có Đế Tôn biết rõ, luồng tinh thần đột nhiên biến mất kia, đã bị chuyển dời vào trong biển cả mênh mông dưới chân… Một khoảnh khắc tĩnh lặng, trước khi cơn bão ập đến… Ầm ầm ầm!!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, mặt biển Đông Hải vốn yên bình, đột nhiên dâng lên những con sóng khổng lồ cao hàng trăm trượng thông thiên!!

Tất cả các cường giả đang ngự không giá vân, cũng đều bị cơn sóng khổng lồ này đánh cho tan tác khắp nơi!

Phảng phất như trong khoảnh khắc này, trời và biển hoàn toàn bị đảo lộn, toàn bộ nước biển trong phạm vi khu vực, đều như bản năng mà rơi xuống!

Sóng biển vô biên hình thành một bức màn biển trời khổng lồ cao hàng trăm trượng, lật tung tất cả những con sóng bên ngoài, nhưng lại tạo ra một khoảng không gian nhàn nhã hiếm có cho Đế Tôn ở giữa vô tận sóng biển.

"Hử?

Dưới biển… hình như có một luồng sức mạnh lúc ẩn lúc hiện, lẽ nào, khí tức của Thôn Thiên Ma Quán, đã thúc đẩy Thanh Đồng Tiên Điện xuất hiện??" Đế Tôn nảy ra một ý tưởng táo bạo, lập tức phân ra một đạo hồn niệm xâm nhập xuống biển tra xét, bản thể thì lao lên trời cao, túm lấy Thôn Thiên Ma Quán đang tùy ý phát tiết sức mạnh, cưỡng ép bắt vào trong lòng bàn tay.

"Đồ của Ngoan Nhân?

Ta thích!

Đợi ông đây đoạt được truyền thừa xung quanh tiên điện, nhất định sẽ dùng nó ngâm một mẻ cá hộp, vị chắc chắn rất tươi ngon!". … Một luồng lực lượng kinh thiên động địa không biết kéo dài bao lâu.

Sức mạnh sánh ngang với một đòn đỉnh phong của đại lão cấp cự phách oanh kích vào Đông Hải, vừa đúng là như vậy.

"A ha ha ha ha!

Đế Tôn tên tiểu vương bát đản kia đâu rồi?

Không thấy bóng dáng đâu nữa?" Trong giọng nói của Thanh Giao Vương rõ ràng có một tia sợ hãi và lo lắng tiềm ẩn.

Có thể thấy, trong xương tủy, hắn thật sự đã bị Đế Tôn đánh cho ám ảnh.

"Hừ, còn phải nói sao?

Thôn Thiên Ma Quán của ta vừa ra, cự phách thì đã sao?

Chương 325

Cũng phải trở thành… của ta…" Đồ Thiên khoác lác chưa xong, trên màn hình đột nhiên hiện ra một cái đầu.

"A ha ha, Diệp Phàm, Bàng Bác, nha đầu Tử Nguyệt, ta bắt được cá rồi!". …Trong khoảnh khắc đó.

Ánh mắt của hàng trăm hàng ngàn cường giả Đông Hoang trên khắp thế giới, đều đổ dồn vào người Đế Tôn.

Không chỉ không chết, mà trong tay phải hắn còn cầm cái quán tử đựng mấy con cá biển tươi sống, chính là Cực Đạo thần binh Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ mà mấy anh em Đồ Thiên coi như mạng sống!

"Cái, cái gì??" "…Yêu nghiệt à?

Sao có thể!!" Một người ngơ ngác.

Hai người ngơ ngác.

Mười người ngơ ngác. …Toàn trường ngơ ngác!!

Lần này, ngay cả hai anh em Diệp Phàm và nha đầu Cơ Tử Nguyệt, cũng đều tỏ ra có chút không hiểu nổi.

"Ta nói này, đại ca, thật sự đã mạnh đến mức biến thái như vậy rồi sao?" Tử Nguyệt cẩn thận lẩm bẩm một câu, không biết từ lúc nào, ánh mắt nhìn về phía Đế Tôn, đã hiện lên một tia sùng bái.

"Ô oa a!!" Một tiếng khóc thảm thiết, phá vỡ sự tĩnh lặng của bầu trời lúc này.

Không sai, chính là tiếng khóc tuyệt vọng của tiểu giun đất Thanh Giao Vương… "Hắc hắc, tiểu giun đất, không cần tuyệt vọng như

vậy, ông đây lại không có ý định đánh ngươi, khóc cái gì chứ?" Chỉ thấy một luồng u quang lóe lên, Đế Tôn đã đáp xuống bên cạnh Thanh Giao Vương, tay khoác lên vai hắn an ủi.

"Đại gia, ta… ta ta, ta không phải… đi mua nước tương à?" Thanh Giao Vương vừa lau nước mắt vừa hỏi lại, từ đầu đến cuối không dám nhìn thẳng vào mắt Đế Tôn một lần.

"Ngươi nói xem?

Ai bảo ngươi đi rồi lại quay lại, còn mang theo hai tên phế vật không biết điều này, mặt mũi của ông đây để đi đâu, hả?" "Thật, thật sự không còn, không còn đường lui nữa sao?" Thanh Giao Vương gần như khóc cạn nước mắt hỏi. …Hắn biết rõ, lần này thật sự bị chơi chết rồi.

Ai có thể ngờ, Đế Tôn ngay cả sức mạnh của Cực Đạo vũ khí cũng hoàn toàn không sợ?

Chỉ động ngón tay, là có thể dẫn uy lực hủy thiên diệt địa của thần binh Cực Đạo vào trong biển lớn?

Bản lĩnh như vậy, nói là Thánh nhân chắc cũng có người tin, sớm đã không phải là đám tôm tép tự cho mình là phi thường tại hiện trường có thể so sánh được.

"Hòa hoãn?

Để ta nghĩ xem…" Đế Tôn tựa hồ cũng cảm thấy tiểu giun đất có chút đáng thương, đặc biệt là cảnh ngộ luôn luôn phản kháng, lại lần lượt bị nghiền nát mặt mũi một cách vô tình, quả thực có chút ngượng ngùng.

"Này, ta thấy thế này đi!

Ta đây, sẽ nói cho ngươi vị trí cụ thể của Thanh Đồng Tiên Điện, do ngươi phụ trách dẫn đám người xung quanh đi thử vận may, nếu

có thể sống sót ra ngoài, ân oán giữa chúng ta, xóa sổ hết, thế nào?" "Cái gì?

Ngươi biết vị trí của Thanh Đồng Tiên Điện?" Các đại lão các phe lập tức có tinh thần, đều muốn biết được đáp án ngay lập tức.

Lại thấy Đế Tôn vung tay một cái, trước mặt tất cả mọi người tại hiện trường, đánh ra một đạo linh hồn ấn ký vô cùng trong suốt, giống như một giấc mộng rực rỡ trong suốt, trong đó có thể nhìn thấy rõ hình dáng của Thanh Đồng Tiên Điện!

Ấn ký không thiên không lệch bay vào trong cơ thể Thanh Giao Vương rồi biến mất… Nào ngờ, cái gọi là ấn ký, căn bản chỉ là một ảo ảnh do Đế Tôn tạm thời tạo ra, không phải là vị trí thật sự của Thanh Đồng Tiên Điện.

Đáng tiếc, đám đại lão đang rục rịch xung quanh, làm sao có thể để ý đến thật giả, cơ duyên thành tiên đã sớm khiến họ mất đi khả năng phán đoán, chỉ biết đáp án bị phong ấn trong cơ thể Thanh Giao Vương, liền một mạch lao về phía hắn.

"Thanh Giao Vương, mau nói ra tung tích của tiên điện!!

Nếu không Hải Sa Bang ta hôm nay nhất định sẽ xé xác ngươi ra vạn mảnh!!" "Còn có ta nữa!!" …Mấy trăm người đen nghịt lao về phía Thanh Giao Vương, trong nháy mắt vây hắn thành một cái bánh bao nhân thịt.

Tiểu giun đất đáng thương, căn bản không biết vị trí của tiên điện, bị đám người này diễn một màn chó đói vồ mồi, cảnh tượng thảm liệt, thực sự khó có thể dùng lời để hình dung… "Làm gì thế?

Ta thật sự không biết a, cứu mạng a!!" …Cũng không biết qua bao lâu.

Chương 326

Một đại năng, Thanh Giao Vương, tử vong, chết vô cùng thảm liệt, nghe nói ngay cả giày cũng bị lột sạch… Khi các đại lão các phe tại hiện trường dần dần dừng tay, phát hiện mấy người Đế Tôn đang nướng thịt bên bờ biển trước đó, đã sớm không còn tung tích.

“Ủa?

Mấy người của Thiên Tôn Sơn đâu rồi?

Biến mất rồi??” Trưởng lão Phi Hổ Tiên Tông: “Mẹ nó, chúng ta bị lừa rồi!

Tên Đế Tôn đó, rõ ràng đang đùa giỡn chúng ta, mượn tay chúng ta trừ khử Thanh Giao Vương!” Chưởng môn Hải Sa Bang: “Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đi tìm khắp nơi đi!

Lỡ như thật sự bị tên tiểu tử đó đoạt mất tiên cơ, tâm huyết mấy trăm năm khổ đợi của chúng ta, đều sẽ đổ sông đổ biển!” Các phe phái lần lượt tản đi, men theo các phương hướng trên trời để truy tìm, chỉ có phe của Diêu Quang Thánh Địa và người của Cơ gia dừng lại tại chỗ, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về mặt biển sâu thẳm của Đông Hải.

“Công tử, nha đầu Tử Nguyệt đi theo mấy người Thiên Tôn Sơn, lão hủ lo lắng, sẽ có nguy hiểm!” Thạch Trung Ngọc cũng nhíu mày thở dài một tiếng: “Thực lực của Đế Tôn đó thực sự quá kinh khủng, ước chừng ít nhất đã đạt đến cấp bậc Thánh chủ, căn bản không phải là thứ chúng ta có thể khiêu chiến, Thanh Giao Vương là nhân vật cỡ nào? 182. "Chỉ vì đắc tội với vị đại phật của Thiên Tôn Sơn kia mà lại rơi vào kết cục như vậy, không khỏi khiến người ta cảm thán…”

“Vậy ý của công tử là?” Một lão thái thái cấp danh túc bên cạnh khổ sở hỏi.

“Ý của ta, phái mấy cao thủ ở lại gần đây, những người khác tạm thời lui về quận Thụy cách đây ba trăm dặm để nghỉ ngơi chỉnh đốn, báo cáo chuyện ở đây cho gia chủ, rồi mới quyết định!.” Không thể không nói, tiểu tử Thạch Trung Ngọc này, thật không hổ là anh ruột của tiểu quái Cơ Tử Nguyệt, đầu óc xoay chuyển tương đối nhanh!

Lúc này, người sáng mắt đều có thể nhìn rõ, Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn vô tình đã trở thành nhân vật chính trong cuộc tranh đoạt tiên cơ này.

Ngoài người của Thiên Tôn Sơn, người duy nhất có tiếp xúc thân mật với Đế Tôn, chỉ có tiểu thư của Cơ gia, nếu toàn bộ người của Thạch Trung Ngọc rời đi, Cơ gia không nghi ngờ gì cũng là người thắng cuộc gần với tiên cơ nhất ngoài Thiên Tôn Sơn!

Để lại hạt giống hy vọng ở Đông Hải, đồng thời rút lui đại bộ đội để tránh rước thêm phiền phức, không nghi ngờ gì là một quyết sách hoàn mỹ không thể chê vào đâu được!

“Diêu Quang huynh, Cơ gia xin cáo biệt!” Thạch Trung Ngọc cách không nói với Diêu Quang Thánh tử một tiếng rồi cùng mọi người bay lên, trong ánh hào quang lấp lánh dần dần rời đi.

“Hừ!

Cái Cơ gia này, bề ngoài là đồng minh thân thiết với Diêu Quang ta, Thánh chủ hai phe cũng có giao tình sâu đậm mấy trăm năm!

Nhưng bây giờ, cuối cùng cũng có tâm tư riêng của mình!” Bên phía Diêu Quang Thánh Địa, mấy vị danh túc có chút không hài lòng với sách lược của Cơ gia, chỉ có Thánh tử thân khoác hào quang vẫn trấn định như thường.

“Cơ gia quyết định thế nào, không phải là điều chúng ta nên quan tâm, dù sao, họ căn bản không phải là người chủ đạo của cơ duyên tiên điện.

Ngược lại mấy kẻ đáng kinh ngạc của Thiên Tôn Sơn, mới là tiêu điểm đáng chú ý.

Bất luận thế nào, ta đều phải tìm cách, tạo mối quan hệ với phe Thiên Tôn Sơn!

Đặc biệt là vị lãnh tụ Đế Tôn kia, trong một thời gian tới, chắc chắn sẽ là nhân vật kinh diễm nhất Đông Hoang!” Có thể nói ra những lời này, chứng tỏ Thánh tử cũng giống như anh em nhà Cơ gia, đã đưa ra lựa chọn của mình trong việc chọn phe.

“Các ngươi về trước, báo cáo toàn bộ chuyện ở Đông Hải cho Thánh chủ, ta ở lại, đi tìm mấy người kia thử vận may, lỡ như có thu hoạch gì, cũng không uổng chuyến này.” Thánh tử vừa mở lời, các danh túc Diêu Quang bên cạnh đều sững sờ.

“Lẽ nào, Thánh tử biết họ đi đâu?” Thánh tử cười lạnh: “Không cần hỏi nhiều, ta không biết, không có nghĩa là người khác không biết, mau đi đi.” Mọi người của Diêu Quang Thánh Địa lần lượt hành lễ với Thánh tử, sau đó liền đạp không rời đi.

Còn về đám người Yêu tộc, theo sau sự ngã xuống của Thanh Giao Vương, Đồ Thiên và những người khác mất đi Cực Đạo vũ khí liền tức giận trở về Bắc Vực, chỉ còn lại một mình Khổng Tước Vương rơi vào thế khó xử.

Chờ đợi tám trăm năm, chỉ để có cơ hội này!

Vậy mà lại đúng vào lúc then chốt này đắc tội với Đế Tôn, một sự tồn tại vạn vạn không thể chọc vào.

Lúc này, thấy trên bầu trời Đông Hải, Diêu Quang Thánh tử chậm

chạp không động, Khổng Tước Vương cũng tiến lại gần.

“Diêu Quang Thánh tử?

Sao ngươi không đi?

Lẽ nào, ngươi cũng muốn tìm mấy tên điên của Thiên Tôn Sơn kia kiếm ăn à?

Mấy người đó, không thể đắc tội được đâu!” Lời của Khổng Tước Vương nghe có chút chua chát, tìm người thì không tìm, đi thì không đi, lại còn nói những lời mát mẻ kích động người khác, bảo người khác đi, lập tức khiến Thánh tử bật cười.

“Khổng Tước Vương tiền bối, nghe đồn tám trăm năm trước, tiền bối có ân oán với Thánh chủ của phe ta và Cơ gia, ta còn tưởng tiền bối đột nhiên đến gần, là định hạ độc thủ với ta chứ.” Khổng Tước Vương cười ngạo nghễ: “Một Thánh tử cỏn con như ngươi, không có tư cách để ta đích thân ra tay, huống hồ hiện tại ta đã là đại năng đỉnh phong, sư phụ Diêu Quang của ngươi đích thân đến, cũng chưa chắc có thể đấu với ta một trận.” Thánh tử cười không nói, biết rõ điểm dừng, chỉ để bảo vệ tôn nghiêm của sư môn, hữu ý vô ý sờ sờ mặt phải, vừa đúng vị trí Khổng Tước Vương bị Đế Tôn một quyền đánh bay ba cái răng.

Chương 327

“Hừ!

Tiểu quỷ, ngươi nên hiểu rõ ý đồ của ta!

Tung tích của mấy kẻ Thiên Tôn Sơn kia không rõ, cũng chỉ có ngươi, có cách tìm ra họ!

Ngoan ngoãn phối hợp với bản tôn, bản tôn hứa, nếu có cơ duyên, sẽ để ngươi có thu hoạch.” Thánh tử cuối cùng không vạch trần đối phương, nhưng trong lòng đã hiểu rõ mưu đồ của Khổng Tước Vương.

Nếu thật sự có thu hoạch, Khổng Tước Vương chỉ hận không thể một chưởng đập chết hắn cho xong.

Nhưng Diêu Quang Thánh tử tuy không thể so với những đại năng này, nhưng với thiên tư và thực lực của y, so với thế hệ trẻ Đông Hoang hiện tại, là thừa sức, nếu Khổng Tước Vương thật sự muốn ra tay với hắn, tiểu tử này hẳn là cũng có đủ át chủ bài để tự vệ thoát thân.

“Thôi được, tiền bối đã có yêu cầu, vãn bối xin nhận lời.

Đoạn đạo trưởng, thời gian không còn sớm, ngài cũng nên hiện thân rồi.” Khổng Tước Vương nhướng mày.

Đúng lúc này, sau một tảng đá khổng lồ ở phía nam bờ biển, một đạo sĩ mập mạp tướng mạo trang nghiêm lảo đảo đi ra, trên mặt luôn nở một nụ cười vô hại.

Sao, Đoạn Đức trước đó còn ôm đùi Thiên Tôn Sơn, đột nhiên lại liên hệ với Diêu Quang Thánh tử?

Chuyện này nói ra thì dài, duyên phận của hai người, thực ra bắt

đầu từ một nơi khác ở Đông Hoang.

Cũng chính nhờ sự giúp đỡ của Diêu Quang Thánh tử, Đoạn Đức mới có cơ hội, tìm được phần nắp của Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ, từ đó về sau, hai người họ đã đạt được một loại hợp tác có định hướng, chỉ cần nơi nào có cơ duyên xuất hiện, gặp nhau liền kết bạn đồng hành.

Lần này, khi phe của Diêu Quang vừa đến, nhìn thấy Đế Tôn, Thánh tử đã nhận ra khí tức của Đoạn Đức đang ẩn nấp gần đó, do đó từ sớm khi loạn cục bắt đầu, đã có ý định cùng Đoạn Đức trà trộn vào trước.

Nhưng kế hoạch không bằng thay đổi nhanh, Đế Tôn đột nhiên đại sát tứ phương dương danh Đông Hoang, phế Thanh Giao Vương, đoạt Thôn Thiên Ma Quán, cũng khiến Đoạn Đức buộc phải trì hoãn thời gian gặp mặt hắn.

Nguyên nhân đơn giản, trước khi thật sự gặp nguy hiểm, đạo sĩ xấu xa này không có ý định tiếp tục hợp tác với Đế Tôn, sớm bại lộ thân phận, chỉ khiến hành động của hắn thêm bó tay bó chân.

Dù sao thứ mà Vô Lương Đoạn Đức thật sự muốn, chính là cái món đồ để ngâm đồ hộp trong tay Đế Tôn… Trước lợi ích tuyệt đối, Đoạn Đức có thể "bị ép" bán đứng bất kỳ ai.

"Người dẫn đường của ngươi, là hắn?" Khổng Tước Vương liếc nhìn Đoạn Đức một cái.

Phải nói đạo sĩ mập này những năm gần đây gây án đã đắc tội không ít nhân vật có máu mặt ở Đông Hoang.

Nhưng Khổng Tước Vương lại bế quan tám trăm năm, vừa hay không có ân oán gì với Đoạn Đức, do đó việc thành lập một tổ đội hợp tác tạm thời ba người, cũng không có trở ngại lớn.

“Không sai.

Đoạn Đức, Đoạn đạo trưởng, đạo tặc đỉnh cấp nhất Đông Hoang những năm gần đây.” “Ngạch…” Gã mập mặt đầy ngượng ngùng cười trừ, tỏ vẻ không dám nhận lời bình của Thánh tử.

“Bần đạo Đoạn Đức, đã nghe danh Khổng Tước Vương đã lâu, hôm nay được gặp…” “Ai nha được rồi được rồi!

Bớt chơi trò giả dối với lão tử, bản tôn đã khô tọa tu luyện tám trăm năm, không thể chờ đợi thêm nữa, ta bắt buộc phải có được thứ ta muốn trong lần tiên cơ giáng lâm này, nếu không thể đột phá đến một phương cự phách, tuổi thọ còn lại của bản tôn, khó mà có thành tựu gì.

Nếu ngươi có thể giúp ta thành sự, sau này ở Đông Hoang, chuyện của Đoạn Đức, chính là chuyện của Khổng Tước Vương ta!!” Vô Lương mập mạp Đoạn Đức sợ hãi chắp tay.

Thế là, tổ hợp xông quan kỳ quái tạm thời gồm ba thế hệ già-trung-trẻ chính thức thành lập!

Tuy giữa họ đều có tâm tư riêng, đề phòng lẫn nhau, nhưng để đuổi kịp bước chân của Đế Tôn, nhịn một chút, cũng không có gì to tát… “Đạo trưởng, việc không nên chậm trễ, mau thi pháp đi.” Khổng Tước Vương nóng lòng thúc giục.

Đoạn Đức mỉm cười, từ trong kho báu của mình lấy ra một vật giống la bàn.

Tuy Diêu Quang Thánh tử và Khổng Tước Vương đều không quen thuộc với vật này, nhưng chỉ cần nhìn khí tức của nó đã biết không phải là phàm phẩm.

Vô lương đạo sĩ vẽ một vòng tròn trên không, điểm một cái vào trung tâm la bàn, pháp khí dưới sự dẫn dắt của khí tức Đoạn Đức bắt

đầu xoay tròn điên cuồng, nhanh chóng hiện ra một màn sáng trên không trung, cách không khóa chặt vị trí cụ thể của bốn người Đế Tôn.

Khổng Tước Vương trong lòng kinh ngạc.

Thứ có thể truy tung khóa chặt khí tức trong vòng ngàn dặm này quả thực hiếm có.

"Tốt!

Đoạn đạo trưởng quả nhiên thủ đoạn bất phàm, hy vọng đây sẽ là một lần hợp tác vui vẻ." Ba người nhìn nhau một cái, soạt một tiếng hóa thành tàn ảnh, cùng lao vào sâu trong Đông Hải, thẳng hướng bốn người Đế Tôn mà đuổi theo.

Chương 328

… Lúc này, bốn người Đế Tôn mỗi người đều căng màn sáng hộ thể, men theo một phương hướng đã định dưới nước Đông Hải mà tiến tới.

Trên đường đi Đế Tôn không hề nhàn rỗi, trong tay vẫn luôn nghịch ngợm cái Thôn Thiên Ma Quán, mỗi khi đi qua nhìn thấy loại cá tươi mới dưới đáy biển, liền tiện tay hút vào trong quán tử, khiến Cơ Tử Nguyệt một trận than thở.

"Ta nói này, Đế Tôn ca ca, huynh không phải thật sự định dùng cái quán tử này ngâm cá ăn chứ?" Đế Tôn có chút hỏi lại: "Có gì không ổn sao?

Lo lắng vị không ngon à?" Cơ Tử Nguyệt ngượng ngùng cười trừ: "Món đồ này, ở Đông Hoang không biết có bao nhiêu người vì tranh đoạt nó mà mất mạng, đó là một trong số ít Đế binh trên cả đại lục, dùng để làm đồ ăn, huynh không cảm thấy có chút xa xỉ sao?" Đế Tôn ha ha cười lớn: "Xa xỉ?

Món đồ này có thể ở bên cạnh lão tử, là phúc phận tu mười đời của nó!

Không dùng làm bô cho ta đã là cho nó mặt mũi lắm rồi." Cơ Tử Nguyệt: "…" Người bình thường đương nhiên không thể hiểu được tâm tư của Đế Tôn, nhưng nếu biết được những gì Đế Tôn đã trải qua, nhất định sẽ không cảm thấy những lời này của Đế Tôn là khoác lác.

"Đại ca, chúng ta không tìm Thanh Đồng Tiên Điện nữa sao?

Nó ở đâu vậy a?

Chúng ta đã lặn sâu thế này rồi, một cái bóng cũng không thấy!" Bàng Bác ra vẻ một đứa trẻ tò mò, không ngừng nhìn xung quanh, nhưng ngay cả một cọng lông cũng không tìm thấy.

"Không vội.

Dưới đáy biển thú vị biết bao, so với đám tu sĩ bị lợi dục che mờ mắt kia tốt hơn nhiều, chúng ta cứ từ từ tìm, thật sự không tìm được, thì bắt ít cá về xiên lẩu." Diệp Phàm không nhịn được co giật mặt mày: "Nghe ý của đại ca, hóa ra huynh vốn dĩ không nhìn thấy tiên điện phải không?" "Hắc hắc, người hiểu ta chính là tiểu tử ngươi, không hổ là đồ đệ của Đế Tôn ta, nhụ tử khả giáo dã!" Diệp Phàm ba người: "…" "Ủa!

Nhìn kìa, những thứ vàng óng ánh đằng kia là gì vậy?" Đứa trẻ tò mò Bàng Bác cuối cùng cũng có phát hiện, chỉ tay về phía cuối tầm nhìn sâu trong vùng biển.

Cơ Tử Nguyệt sững sờ trước, sau đó kinh ngạc thất sắc kêu lên: "Là Huyền Hoàng trong truyền thuyết!!

Trời ạ, vậy mà thật sự bị ta tìm thấy… Ta không phải đang nằm mơ chứ?" Cơ Tử Nguyệt véo véo má mình, suy nghĩ một lát, quay đầu sang véo má Diệp Phàm, thấy ngũ quan hắn nhăn nhó phản ứng mới yên tâm.

"Đế Tôn ca ca, mau, tìm cách lấy đám Huyền Hoàng màu vàng kia đi, chúng ta phen này không uổng công!" Đế Tôn căn bản không vội hành động, ngược lại hỏi Cơ Tử Nguyệt: "Nhìn bộ dạng kích động của nàng, thứ này rốt cuộc có tác dụng gì?" Cơ Tử Nguyệt nuốt nước bọt: "Huyền Hoàng, là nguyên tố quý giá nhất trên đời, còn được gọi là khí mẹ của vạn vật, một giọt Huyền Hoàng, vạn kim khó cầu!

Chỗ Huyền Hoàng ở đây, đủ để chứa đầy một cái đỉnh lớn, quả thực là mười đời cũng không gặp được đâu!" 183.

Diệp Phàm mắt rũ xuống, bất lực mắng thầm: "Hình như chưa nói đến trọng điểm." "Ai nha, nói trắng ra là tu luyện cũng được, chế tạo pháp khí cũng được, không có chỗ nào không dùng đến thứ này!" "Ân hử?" Đế Tôn nghe vậy lập tức có tinh thần: "Ý của nàng là, có thứ này, tấm ván quan tài của ta có thể thay đổi hình thái, chế tạo thành pháp khí khác à?" Tử Nguyệt kích động gật gật đầu: "Tóm lại, của tốt không để lọt ra ngoài, lấy được lượng lớn Huyền Hoàng như vậy, chúng ta thật sự phát tài rồi đó!" Đế Tôn theo sự chỉ dẫn của Cơ Tử Nguyệt, lập tức triệu hồi chiếc đỉnh lớn, nhắm vào đống Huyền Hoàng kia phóng ra một lực cắn nuốt cực mạnh.

Lúc đầu, đám Huyền Hoàng kia căn bản không có bất kỳ động tác nào, trông giống như một đống chất lỏng, nhưng thực ra như lời Cơ Tử Nguyệt nói, mật độ của mỗi giọt đều cực kỳ cao, căn bản không dễ dàng lấy được như vậy.

Đế Tôn lập tức hừ lạnh một tiếng: "Huyền Hoàng ta cảnh cáo các ngươi, đừng có kiêu ngạo như vậy, nếu không ông đây sẽ dùng các ngươi để ngâm chân, biến hết thành nước rửa chân!" Rào rào rào… Có lẽ ngay cả đám Huyền Hoàng này cũng bị khí thế của Đế Tôn dọa sợ, ngoan ngoãn bắt đầu chảy vào trong chiếc đỉnh lớn, chưa đầy một lúc, một đỉnh đầy chất lỏng Huyền Hoàng đã chứa đầy cả cái đỉnh.

"Tốt quá rồi!

Đại ca, sau này cũng chế tạo cho ta và Diệp Phàm một món pháp khí đi, không cần quá xịn, chỉ cần đủ để ra oai là được!" "Còn có ta nữa, ta cũng muốn một cái, Đế Tôn ca ca!" Ba người bắt đầu cầu nguyện, chỉ trong một lúc không để ý, Đế Tôn đã không còn động tĩnh, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn, ba người suýt nữa bị Đế Tôn dọa ngất đi.

"!!" Chỉ thấy Đế Tôn cười tủm tỉm nằm trong chiếc đỉnh lớn, vậy mà lại đang dùng cả một đỉnh Huyền Hoàng để tắm!!

“A ha ha ha, thoải mái, thoải mái!” Cơ Tử Nguyệt gần như hoàn toàn hóa đá.

Nàng là người hiểu rõ nhất về Huyền Hoàng trong bốn người, càng rõ hơn về sức mạnh thuộc tính của nó.

Một đỉnh đầy Huyền Hoàng cô đặc lại, mật độ gần như có thể nghiền nát một món pháp khí cấp Thánh cũng không thành vấn đề!

Nhưng Đế Tôn, vậy mà có thể nằm trong đó thoải mái tắm rửa… Điều này đủ để chứng minh một điểm, tu vi cảnh giới của Đế Tôn thế nào không nói, chỉ riêng cường độ nhục thân, đã vượt trên cường giả cấp cự phách, sở hữu nhục thân sánh ngang Thánh nhân!!

“Này này, ta nói này, thực lực của đại ca, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào?

Sức mạnh của Huyền Hoàng cực kỳ đáng sợ, đổi lại là ba người chúng ta đừng nói là vào tắm, chỉ cần cầm một vốc trong lòng bàn tay, cả bàn tay cũng sẽ phế đi, sao hắn lại không có chuyện gì?” Diệp Phàm cũng bất đắc dĩ nhún vai: “Nói thật, câu hỏi này chỉ có thể đi hỏi hắn thôi, bởi vì cả đại lục, e rằng không có người thứ hai biết hắn ở cảnh giới nào.

Từ khi ta và Bàng Bác gặp hắn, chưa thấy ai có thể chiếm được tiện nghi trước mặt hắn, giết người, càng chưa bao giờ có người sống sót.” Cơ Tử Nguyệt: “…” Đối mặt với Đế Tôn, nàng bị chấn động đến mức ngay cả mồ hôi cũng không chảy ra được, chỉ có thể dùng một trái tim bình thường để đối đãi với kẻ yêu nghiệt này.

“Thật không thể tin được… nếu Cơ gia ta có thể xuất hiện một yêu nghiệt như vậy, sau này ở Đông Hoang, tuyệt đối có thể đi ngang rồi!!” Huyền hoàng xuất hiện, ở một ý nghĩa nào đó cũng đồng nghĩa với việc Thanh Đồng Tiên Điện đã giáng lâm, ngay gần con đường mà mấy người Đế Tôn đã chọn.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, một luồng ánh sáng màu xanh lúc ẩn lúc hiện dưới mặt nước đã thu hút sự chú ý của cả nhóm.

“Bên kia, mau, Đế Tôn ca ca!” “Được rồi!” Đế Tôn theo hướng chỉ của Cơ Tử Nguyệt, vung tay một cái, dùng lực một chưởng đẩy nhanh tốc độ lặn xuống của cả bốn người.

Cái quái gì đây, đâu có giống đang ở dưới nước?

Chương 329

Cảm giác này càng giống như rơi tự do từ đỉnh một ngọn núi cao xuống vậy.

Ầm ầm!

Quá nhanh, Diệp Phàm, Bàng Bạc và Cơ Tử Nguyệt, ba đứa nhỏ đáng thương, vì tốc độ va chạm quá mạnh mà "ầm" một tiếng rơi thẳng xuống một tòa cổ điện khổng lồ, phải mất một lúc lâu mới đứng dậy được.

"...Thanh Đồng Tiên Điện trong truyền thuyết, nơi ẩn chứa cơ duyên thành tiên?" Đôi mắt đẹp của Cơ Tử Nguyệt lấp lánh như sao trời, nàng ngây ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cả gia tộc của nàng đã tốn bao nhiêu tâm huyết mà không làm được, lần này lại bị một tiểu nha đầu như nàng tìm ra.

"Đế Tôn ca ca, mau nhìn kìa, bên trong Thanh Đồng Tiên Điện!" "Ồ.

Trông có vẻ chẳng có gì thú vị." Đế Tôn cụp mắt xuống, chẳng có biểu cảm gì đặc biệt.

Cái gọi là Thanh Đồng Tiên Điện, trong mắt Đế Tôn chỉ là một nơi có diện tích lớn hơn một chút, trang trí cổ xưa hơn một chút, xung quanh ẩn chứa một luồng khí tức đặc thù, vừa dày dặn trang nghiêm, lại xen lẫn một luồng dao động khí tức tựa như hỗn độn, chỉ thế mà thôi.

"Lão đại, đã đến rồi, hay là chúng ta vào xem thử đi, dù sao đây cũng là nơi mà bao nhiêu đại lão ở Đông Hoang đều mơ ước được thấy." Đế Tôn đành gật đầu, dẫn ba người đi vào.

Ầm ầm!

Đột nhiên, một luồng khí tức chấn động cực mạnh truyền ra từ ngoài cửa điện.

Lực đạo kinh khủng không hề lệch đi đâu mà nhắm thẳng vào bốn người.

Đế Tôn quét sạch thái độ đùa cợt ban nãy, bỗng chau mày, rút một tay phải ra nhắm thẳng vào cánh cửa điện.

"Âm dương quái khí, đáng ăn đòn!" Ầm ầm ầm!!

Chỉ vừa giơ tay, một luồng sóng xung kích còn mạnh hơn cả khí tức phát ra từ trong điện đã được đánh ra, ngay trước mặt Diệp Phàm và hai người kia, đánh nát cánh cửa tiên điện thành bột mịn. ...

"Cái gì!" "Trời ạ, cũng quá mạnh rồi đi?

Đế Tôn ca ca, rốt cuộc huynh ăn gì mà lớn vậy?" "Ăn 'ngưu bỉ' mà lớn." Đế Tôn lạnh lùng phủi tay, đi vào trong điện trước, để lại ba người ngây ngẩn đứng tại chỗ nhìn chằm chằm vào bóng lưng vĩ ngạn của hắn.

"Tương lai, ta nhất định phải gả cho người đàn ông mạnh mẽ như Đế Tôn ca ca!

Đẹp trai, biết nấu ăn, thực lực lại mạnh có thể bảo vệ ta!

Hu hu..." Diệp Phàm và Bàng Bạc đồng thời nuốt nước bọt.

"Này này, tiểu nha đầu, không phải là cô để ý lão đại của tôi rồi chứ?

Tôi khuyên cô một câu, đừng nghĩ nhiều quá!

Theo tôi được biết, lão đại của tôi không hứng thú lắm với mấy kiểu loli đáng yêu này đâu!" Diệp Phàm có ý đồ muốn chọc tức Cơ Tử Nguyệt trước, định tiêm cho nàng một liều dự phòng, nào ngờ Cơ Tử

Nguyệt chỉ trong nháy mắt đã hóa thành hổ cái, tử khí toàn thân bốc lên ngùn ngụt, suýt chút nữa đã cho Diệp Phàm một đấm.

"Ai bảo ta đáng yêu?

Lão nương đây là hổ cái!!" Diệp Phàm và Bàng Bạc rùng mình một cái, run rẩy xua tay, lập tức túng thế.

"Mời... mời... mời ngài, mời ngài vào trước!" "Hừ!" Cơ Tử Nguyệt chống nạnh, tức giận đùng đùng đi theo sát gót Đế Tôn, lúc này Diệp Phàm và Bàng Bạc mới thở phào nhẹ nhõm, cũng đi vào theo.

Nào ngờ bốn người chân trước vừa chui vào trong tiên điện, ba đạo u quang đã vững vàng đáp xuống ngay cửa.

"Thanh Đồng Tiên Điện!

Là thật, Thanh Đồng Tiên Điện!!" Mắt Khổng Tước Vương long lanh lệ quang, giọng nói run rẩy, cả người có lẽ đến họ tên mình là gì cũng quên mất. ...

Chương 330

Tám trăm năm khổ công tìm kiếm, cuối cùng cũng chờ được đến ngày này, một ngày dường như chỉ còn cách bí mật thành tiên một bước chân!!

"Đoạn đạo trưởng, từ hôm nay, Khổng Tước Vương ta nợ ngươi một ân tình, sau này nếu có việc gì cần, bản vương tất sẽ dốc sức như chó ngựa!" "Các hạ khách khí rồi, giúp ngài cũng là giúp bản đạo, các hạ không cần bận tâm.

Chỉ là... cửa tiên điện đã mở, nhưng bên trong lại lành dữ khó lường, có tên Đế Tôn kia ở đó, cho dù có cơ duyên lớn đến mấy, e rằng cũng không đến lượt ba chúng ta..." Đoạn Đức nói ra nỗi lo của mình, thực ra đây cũng là điều mà Khổng Tước Vương và Thánh tử lo lắng.

"Hừ!

Chúng ta đã đến rồi, nếu thật sự có tiên cơ giáng lâm, dù có liều cái mạng này, ta cũng tuyệt đối không để tên Đế Tôn kia được như ý!

Lát nữa ta chỉ cần tùy cơ hành sự, nếu tên Đế Tôn kia chủ động ra tay với các ngươi, bản vương sẽ không ngồi yên mặc kệ." "Nếu vậy, bản đạo cũng yên tâm rồi, hai vị mời!" Cứ như vậy, ba người Khổng Tước Vương cũng đi vào theo, một đoàn bảy người, trở thành bảy người duy nhất có cơ hội đặt chân vào bên trong tiên điện trong lần giáng lâm này.

"Trời ạ, cửa điện này... hẳn là vừa bị người ta dùng đại pháp lực đánh nát, nội tình của tên Đế Tôn này thật khó mà tưởng tượng nổi!" Đoạn Đức lại không nhịn được mà xuýt xoa một phen, bây giờ gã có chút hối hận rồi.

Nếu lúc đầu ở Yêu Đế Phần Trủng mặt dày mày dạn đi theo Đế Tôn, có lẽ giờ này đã lên được thuyền của hắn rồi.

Nhưng bây giờ, Đoạn Đức không có cách nào bỏ rơi Khổng Tước Vương và Thánh tử được, lỡ như cuối cùng thật sự xảy ra xung đột với Đế Tôn, tên đạo sĩ béo này e rằng ruột gan cũng phải hối hận đến xanh mét.

Lúc này, đám người Đế Tôn đi vào trong tiên điện, một đường tiến thẳng, không hề gặp phải nguy hiểm gì, chỉ là ven đường thỉnh thoảng có thể thấy hài cốt của các bậc tiền bối đại năng đỉnh cấp, cơ bản đều là thi thể để lại từ ngàn năm trước.

"Con đường tiên đạo mịt mờ, hài cốt chúng sinh chất đống...

Từ xưa đến nay, biết bao nhiêu tu sĩ vì tìm kiếm cơ duyên thành tiên mà chôn vùi cả cuộc đời.

Nhưng rốt cuộc, trên đời này có tiên hay không, làm sao để thành tiên, lại chẳng ai có thể đưa ra câu trả lời.

Ngay cả những vị đại đế kinh diễm vạn cổ kia, có lẽ cũng không thể cho một đáp án rõ ràng." Cơ Tử Nguyệt không khỏi cảm thán, nhìn những bộ xương khô la liệt trên đất, nha đầu lộ ra vẻ đa sầu đa cảm.

"Tiểu nha đầu, tuổi còn trẻ, đừng có tỏ vẻ sầu não như vậy.

Không thành tiên thì sao, có gì to tát đâu?

Trường sinh bất tử thì đã thế nào?

Đời người, chỉ cần sống vui vẻ, có ý nghĩa, dài ngắn thực ra không quan trọng.

Đến cuối cùng, hai chữ 'vĩnh hằng', thật sự rất đáng sợ." Cách nhìn của Đế Tôn rõ ràng khác biệt với những người khác, dù sao ở thế giới trước Già Thiên, hắn chính là tồn tại vô thượng trong cõi tiên,

ngay cả những người như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hồng Quân khi gặp hắn cũng phải cung kính cúi đầu, có lẽ thế giới này không thể hiểu được đạo lý mà hắn đã từng trải qua. ...

Ầm ầm ầm!!

Bất chợt, một tiếng nổ lớn từ sâu trong điện truyền ra, dao động sức mạnh kinh khủng trong nháy mắt ập xuống từ trên đỉnh đầu.

Đế Tôn thì không có phản ứng gì, nhưng lại thấy Diệp Phàm và hai người bên cạnh đau đầu như búa bổ, rõ ràng đã bị luồng sức mạnh kia ảnh hưởng.

"Chết tiệt, ta ghét nhất là có thứ gì lượn lờ trên đầu, cút ra đây!" Đế Tôn bá khí hét lớn, âm thanh chấn động khiến cả tòa tiên điện rung chuyển ầm ầm!

Trong phút chốc, luồng chấn động khiến linh hồn người ta run rẩy kia biến mất, trước mắt hiện ra một chữ "Tiên" khổng lồ trong làn sương mờ ảo!

Cơ Tử Nguyệt, Diệp Phàm và Bàng Bạc lần lượt rơi vào mộng cảnh!

Chỉ duy nhất Đế Tôn không có phản ứng, cứ thế ngây người nhìn luồng tiên quang khổng lồ kia, lơ lửng trên đầu không hề động đậy, sau đó đột nhiên như bị dọa sợ, co lại thành một cục rồi tan biến giữa không trung.

Nhàn rỗi không có việc gì làm, Đế Tôn liền nghĩ, hay là mình thử tiến vào thức hải của ba người họ xem thử, xem ba đứa đang trải qua ảo mộng gì.

Hắn tiến vào mộng cảnh của Diệp Phàm trước tiên.

Đế Tôn nhìn thấy một không gian rộng lớn, hùng vĩ tráng lệ như thiên đình.

Diệp Phàm nhìn xuống các cường giả khắp nơi, toát ra một luồng bá khí nắm giữ vạn vật.

Chương 331

Chỉ là sau lưng y, lại hiện ra một bóng hình của hắn, cao cao tại thượng ngồi trên đỉnh thiên đình, mỉm cười nhìn tất cả.

Đương nhiên, bóng hình ngồi trên bảo tọa kia cũng xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Phàm.

Dù vậy, kết quả như thế này đã là điều mà y trước đây không dám mơ tới...

Dưới một người, trên vạn vạn người!

"Thật vô vị." Đế Tôn lắc đầu thở dài, rút thần thức ra khỏi mộng cảnh của Diệp Phàm rồi tiến vào ảo mộng của Cơ Tử Nguyệt.

Không gian mộng cảnh của nha đầu này rõ ràng cao cấp hơn của Diệp Phàm rất nhiều, giống như một nơi tựa tiên cảnh.

Nàng vẫn như trước đây, cười vô cùng ngọt ngào, chỉ là trước mặt nàng, luôn có một bóng lưng của Đế Tôn, xa không thể với tới.

"He he, không ngờ bóng lưng của ta lại ngầu như vậy..." Đế Tôn vô cùng hài lòng, vừa rút thần thức ra, chuẩn bị tiến vào của Bàng Bạc thì giật nảy mình vì ba kẻ không biết xuất hiện từ lúc nào ở phía sau.

"Mẹ kiếp!!

Lại là ba người các ngươi..." Nhìn kỹ lại, ba người Đoạn Đức, Khổng Tước Vương cũng đang giữ tư thế y hệt Diệp Phàm, ngẩng đầu nhìn lên trên, đã tiến vào ảo mộng.

Mộng cảnh của Đoạn Đức có chút xấu hổ, gã đang quỳ trước mặt Đế Tôn rửa chân cho hắn, vẻ mặt nịnh nọt bợ đỡ, nhưng lại vô cùng vui vẻ trong đó. ...

Khổng Tước Vương thì có chút ngầu hơn, cả yêu tộc dường như đều đang quỳ lạy dưới chân y, nhưng sau lưng, một bóng hình khổng lồ vô tận thuộc về Đế Tôn lại phát ra tiếng cười nham hiểm, vẫn có thể khiến y run rẩy trong nháy mắt. ...

Về phần Diêu Quang Thánh Tử, chưa đợi Đế Tôn vào xem, chữ "Tiên" trên đỉnh đầu đã tan thành hư vô, thay vào đó là một cánh cổng chữ "Tiên" màu đỏ như máu khổng lồ trước mặt mọi người!

Bên trái là chữ "Sinh", bên phải là chữ "Tử", ở giữa là một vết nứt nhuốm màu máu, tỏa ra khí tức sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ.

"Oa a a!!" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sáu người còn lại đồng thời tỉnh lại, liền thấy Đoạn Đức ở phía sau đang ngồi bệt dưới đất như gặp ma, nhìn Đế Tôn với ánh mắt kinh hãi.

"A ha ha, tên béo chết tiệt, lại về rồi à!" Đế Tôn thân thiện chào hỏi Đoạn Đức, đạo sĩ béo gượng gạo nở một nụ cười xấu hổ, vẫy tay với Đế Tôn.

"Đại ca, chúng ta lại gặp nhau rồi!" "Khổng Tước Vương, Diêu Quang Thánh Tử!

Sao ba người các ngươi lại đi chung với nhau?" Diệp Phàm hỏi lại một câu, Khổng Tước Vương tính tình nóng nảy, lạnh lùng hừ một tiếng: "Nhóc con ngươi là cọng hành nào, cũng xứng gọi thẳng tên ta sao?" Bốp!

Đế Tôn không nói hai lời, phi một cước vào thẳng mặt Khổng Tước Vương, đá bay y ra xa hơn ba mươi mét.

"Con gà béo kia, mày đang ra vẻ cái gì thế?

Không thấy ta ở đây à?

Đệ tử của ta, nói chuyện chú ý một chút." Khổng Tước Vương nghiến răng gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó đứng dậy phủi bụi đất

trên người và trên mặt, ngoan ngoãn quay về chỗ cũ.

"Biết rồi, đại lão." Mọi người: "..." "Đế Tôn ca ca, xem kìa, cánh cửa tiên kia có ý nghĩa gì vậy?

Chẳng lẽ phía sau cánh cửa là con đường thành tiên?" Cơ Tử Nguyệt siết chặt nắm tay nhỏ, không nhịn được bắt đầu ảo tưởng.

Bởi vì trong mộng cảnh, nàng rõ ràng đã thấy mình tiến vào tiên cảnh, tuy đối với nàng, đó chỉ là một giấc mộng, nhưng có mộng là có hy vọng, hầu hết mọi người đều nghĩ như vậy.

"Chưa chắc.

Con đường thành tiên nếu thật sự có, cũng sẽ không ở đây, nhiều nhất chỉ là một cơ duyên hoặc một vài manh mối." Thánh tử lạnh lùng lên tiếng.

"Nhóc con nói không sai.

Nếu thật sự là con đường thành tiên, không thể nào chỉ có mấy người chúng ta.

Thôi, đoán mò làm gì cho mệt, vào xem thử rồi nói." Đế Tôn vừa nói vừa tùy tiện chọn một cánh cửa rồi bước vào.

"Này!!" Mọi người: "..." Muốn cản cũng không cản được, cả đời cũng không cản nổi.

Chương 332

Nhưng mọi người cũng không ngờ, Đế Tôn lại có thể tùy tiện đưa ra một quyết định có thể đặt mình vào chỗ chết như vậy.

Hoặc có lẽ, hắn thật sự không sợ chết. ...

“Làm sao bây giờ?

Đế Tôn ca ca, hình như đã chọn cửa tử!” Cơ Tử Nguyệt gần như nói trong tiếng nức nở.

“Đừng hoảng, những gì viết trên đó chưa chắc đã là kết quả cuối cùng.

Đã cho chúng ta lựa chọn, ta lại cảm thấy, có khả năng là ‘trí chi tử địa nhi hậu sinh’*! 184. "Người của Thiên Tôn Sơn chúng ta, nếu đại ca đã chọn cửa tử thì ta cũng sẽ theo huynh ấy!” Bàng Bạc nhìn Diệp Phàm một cái, rồi đi theo vào.

Diệp Phàm thì có tâm cơ hơn, hắn cười hắc hắc với Cơ Tử Nguyệt: “Cô chọn cái nào?” “Hừ, cần ngươi lo sao?

Ta chỉ đi theo Đế Tôn ca ca thôi, tuyệt đối không xa rời!” Giống như trong mộng cảnh, Cơ Tử Nguyệt dự định sẽ lựa chọn theo đuổi bóng lưng của Đế Tôn, tiến vào cửa tử.

“Này này, đợi ta với!” Diệp Phàm cũng đi vào theo. ...

Bảy người, trong nháy mắt chỉ còn lại tổ ba người già-trung-trẻ của Đoạn Đức, ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn nhau.

“Làm sao bây giờ?” Đoạn Đức dường như bị ảnh hưởng bởi mộng cảnh, không nhịn được mà co giật khóe miệng.

“Mặc kệ, Đế Tôn chọn tử, ta chọn sinh!” Vèo!

Đạo sĩ béo nhanh như chớp, gần như không chút do dự mà chọn chui vào cửa sinh bên trái.

Diêu Quang Thánh Tử thì ung dung hơn, hắn cười nhẹ nhìn Khổng Tước Vương một cái.

“Đến lúc thể hiện rồi, nói rồi mà, phải cùng tiến cùng lùi, ta vào trước đây, các hạ.” Chỉ còn lại một mình Khổng Tước Vương, dùng ngón tay chỉ bên trái, rồi lại chỉ bên phải.

“Sinh hay tử đây? 185. "Chết tiệt, lão tử ghét nhất là mấy câu hỏi lựa chọn, muốn giết muốn chém thì có thể cho một nhát dứt khoát không?” Cứ như vậy, nửa giờ trôi qua, tên này vẫn còn đang đắn đo ở đó. ...

Rầm rầm rầm!!

Âm thanh chấn động kinh khủng truyền ra từ mọi ngóc ngách của tiên điện.

“Chuyện gì vậy?

Nơi này sắp sập rồi sao?” Khổng Tước Vương bắt đầu hoảng sợ, mắt thấy sắp phải nộp bài, mà câu hỏi lựa chọn khó nhất vẫn chưa làm được.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng mà y có mơ cũng không ngờ tới đã xảy ra.

Phía sau lưng, một bóng hình khổng lồ vô tận của Đế Tôn xuất hiện, đang nhìn xuống Khổng Tước Vương nhỏ bé vô cùng, nở một nụ cười khiến người ta tuyệt vọng.

“He he, con gà béo, nếu ngươi thật sự không biết chọn, vậy để ta chọn thay ngươi nhé!” “Không!!!” Khổng Tước Vương cảm thấy hình tượng của mình sụp đổ rồi.

Từ khi gặp Đế Tôn, y phát hiện mình không còn là đại năng đỉnh cấp danh chấn một cõi Đông Hoang nữa, mà là một con gà béo bất cứ lúc nào cũng có thể bị cho vào nồi nấu chín. ...

Đặc biệt là ảo mộng đi kèm với chữ "Tiên" kia, đã khiến Đế Tôn hoàn toàn trở thành một bóng ma lớn trong cuộc đời Khổng Tước Vương.

Chương 333

Bây giờ Khổng Tước Vương chỉ cần nhìn thấy Đế Tôn là mọi tật xấu đều biến mất.

"Chết thì chết, còn hơn bị tên Đế Tôn này hành hạ đến phát điên!" Cứng rắn da đầu, Khổng Tước Vương chui vào cửa sinh, đưa ra lựa chọn giống như Đoạn Đức và Diêu Quang Thánh Tử.

Nhưng khi chui vào cánh cửa đó, y mới phát hiện phía trước chỉ là một khoảng tối vô tận, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái lỗ lớn bằng cửa, ngoài ra không hề có nguy hiểm gì. ...

"Mẹ kiếp, lừa lão tử à??" Khổng Tước Vương thấy không có nguy hiểm, lá gan lại to ra, tính khí và phong thái đặc trưng của một đại năng đỉnh cấp cũng theo đó mà trở lại, hóa thành một luồng sáng bay ra khỏi tiên điện.

Khi là người cuối cùng bay ra, y phát hiện những người khác cũng đang lơ lửng trên không trung phía trên tiên điện, bình tĩnh nhìn xuống bóng dáng của nó.

"Này, các ngươi..." Khổng Tước Vương đang định hét lên một tiếng, Đế Tôn vội làm động tác ra hiệu im lặng, chỉ chỉ về phía tiên điện.

Khổng Tước Vương đột ngột quay người lại, mới thấy tiên điện phía dưới đang phát ra những tiếng nổ vang như sấm sét!

Cả đáy biển Đông Hải dường như cũng đang xao động vì những âm thanh chấn động kinh thiên động địa.

"Muốn có tạo hóa thì đều tập trung nhìn xuống dưới đi, có một luồng đế niệm đang hồi hưởng!" Lần này, ngay cả Đế Tôn cũng thu

lại vẻ mặt đùa giỡn, lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Sáu người nhanh chóng tĩnh tâm nhập định, nhìn chằm chằm vào hình ảnh mà tiên điện huyễn hóa ra. ...

"Trời ạ!

Đó là... trải nghiệm của một vị đại đế nào đó trong quá khứ sao?" "Không lẽ là quá khứ của Ngoan Nhân Đại Đế trong truyền thuyết?

Phong thái cái thế như vậy, thủ đoạn sát phạt lăng lệ như vậy, thật sự... khó mà tưởng tượng nổi!" Sáu người hoàn toàn kinh ngạc, cũng vì những dấu vết chiến đấu của vị đại đế hiện ra trong ảo ảnh mà mỗi người đều nhận được sự khai sáng về mặt tu hành.

Đây chính là tạo hóa mà Thanh Đồng Tiên Điện chuẩn bị cho các tu hành giả.

Mỗi người có thể sống sót ra khỏi đó đều có thể nhận được một phần cơ duyên.

Nào ngờ, cái lỗ bên trong tiên điện chính là do Đế Tôn tự tay đánh ra!

Cảnh tượng lúc đó là như thế này: ...

"Đế Tôn ca ca, ở đây tối quá, ta, ta có chút sợ..." Cơ Tử Nguyệt, Diệp Phàm và Bàng Bạc đi theo sau Đế Tôn, lạc mất phương hướng trong khu vực tối đen như mực sau cửa tử.

"Đừng hoảng, không có gì đáng sợ cả, ta chỉ đang suy nghĩ, tại sao Thanh Đồng Tiên Điện lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ chỉ để ngăn cản những cường giả đời sau chạm vào tiên cơ?

Hay là, cái gọi là tiên cơ vốn dĩ chỉ là một giấc mộng hão huyền?" Đế Tôn có thể có được sự giác ngộ như vậy là vì bản thân hắn không có ham muốn về phương diện này.

Thành tiên, đối với bất kỳ ai trong thế giới Già Thiên, đều là ảo mộng cuối cùng mà họ mơ ước, nhưng đối với Đế Tôn mà nói, đó chẳng qua chỉ là một trò chơi.

Người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh!

Đế Tôn chính là người duy nhất đứng ở góc nhìn của người ngoài cuộc để xem xét sự tồn tại của tiên cơ.

Vì vậy, một câu nói này đã mang lại tác dụng như thể hồ quán đỉnh* cho ba người Diệp Phàm.

Đôi khi, càng theo đuổi, càng không có được, bởi vì dục vọng sẽ che mờ đôi mắt của người theo đuổi, khiến họ lạc mất phương hướng ban đầu.

Ầm!!

Một chưởng đánh ra, cuối tiên điện bị Đế Tôn đục thủng một lỗ lớn, luồng khí tức phiêu diêu vốn ẩn nấp trong bóng tối xung quanh cũng mất đi tác dụng.

Thực ra, cuối hai cánh cửa sinh tử không hề có sự tồn tại đáng sợ nào, chỉ có bóng tối có thể khiến người ta chìm đắm trong vực sâu của dục vọng!

Khi Đế Tôn tự tay phá vỡ sự phong bế của bóng tối, dẫn dắt mọi người nhìn thấy ánh sáng, thì nguy hiểm đến từ dục vọng trong lòng cũng tự nhiên biến mất.

Chương 334

...

Ầm ầm ầm!!

Ảo ảnh trên không trung tiên điện không ngừng tăng tốc diễn biến, mỗi một cảnh tượng sau khi xuất hiện sẽ lặp lại lần thứ hai, để lại những dấu ấn linh hồn khác nhau cho sáu người.

Dần dần, mỗi người lần lượt bắt đầu nhắm mắt lại, lặp đi lặp lại những đoạn quan trọng vừa ghi nhớ trong đầu, từ đó thu thập nguồn dưỡng chất tinh thần không ngừng, nâng cao tu vi, cường hóa công pháp của bản thân.

Đế Tôn, là kẻ duy nhất vẫn giữ được sự tỉnh táo, từ đầu đến cuối không hề xem bất kỳ một ảo ảnh lặp lại nào, trong tầm mắt của hắn, hắn nhìn thấy một câu chuyện hoàn chỉnh hơn, xem đến tận kết cục của ảo ảnh. ...

Trong bức tranh, nữ đế kinh tài tuyệt diễm kia, cuối cùng đã rũ bỏ vạn trượng hồng trần, lựa chọn tịch diệt đời thứ ba trong tiên điện, để mở ra đạo quả đời thứ tư.

Chỉ là ở thời điểm sắp công thành, trước mắt nàng lại xuất hiện hình ảnh người ca ca đã mất nhiều năm.

Đế Tôn nhìn thấy sự bi thương trong mắt nàng, bản năng muốn lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

Đúng lúc này, Đế Tôn đã hành động, hắn dùng Vạn Tượng Tinh Thần Lực hộ thể, xuyên qua rào cản mộng cảnh cấp đại đế, cứ thế mạnh mẽ xông vào mộng cảnh mà Ngoan Nhân Đại Đế để lại trong đời thứ ba, tự tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng.

“Ta nói này, người hoàn hảo như vậy, khóc nhè trông khó coi lắm đó!” Ngoan Nhân đột nhiên mở to hai mắt, định dùng sức mạnh nghiền nát hành động xấc xược của Đế Tôn, nhưng phát hiện bằng sức mạnh của mình, nàng căn bản không làm được!

Đế Tôn đột nhiên xông vào, đã phá vỡ toàn bộ ký ức thuộc về ca ca trong mộng cảnh đời thứ ba của Ngoan Nhân, thay vào đó, chỉ có cảnh Đế Tôn lau nước mắt cho nàng. ...

Câu chuyện, đã đi đến hồi kết. ...

Trên không trung Thanh Đồng Tiên Điện, tất cả những hình ảnh tỏa ra đế niệm hoàn toàn biến mất, tạo hóa giáng lâm cho hậu thế lần này kết thúc tại đây.

Cùng lúc đó, trong Hoang Cổ Cấm Địa, ánh mắt lạnh lùng hoàn mỹ của Hoang Chủ đột ngột mở ra, có chút trống rỗng nhìn chằm chằm vào phía trước.

“Người đàn ông đó, rốt cuộc là ai!”. ...

Khi mở mắt ra lần nữa, Thanh Đồng Tiên Điện đã biến mất khỏi tầm mắt của sáu người.

Nhưng tạo hóa lần này, lại mang đến cho sáu người Diệp Phàm sự tiến bộ và nâng cao ở các mức độ khác nhau!

Đặc biệt là Diêu Quang Thánh Tử!

Hắn bây giờ không biết rằng, Diêu Quang nhất mạch vốn do thế lực của Ngoan Nhân Đại Đế khống chế, vì vậy công pháp truyền thừa của Diêu Quang, trong tạo hóa giáng lâm của Ngoan Nhân Đại Đế, có tác dụng thúc đẩy cực mạnh, khiến Thánh tử một bước chạm đến ngưỡng cửa cảnh giới Đại Năng, đạt đến cảnh giới Bán Bộ Đại Năng!

Về phần Khổng Tước Vương vốn là đại năng đỉnh cấp, cũng nhờ

đó mà nâng lên nửa bước đến cảnh giới Cự Phách.

Tên đạo sĩ béo Đoạn Đức kia được nâng cao thế nào thì không ai biết, chỉ thấy gã nở một nụ cười gian xảo bỉ ổi.

Về phần Diệp Phàm, Cơ Tử Nguyệt và Bàng Bạc, sự tiến bộ đều không quá rõ ràng.

Diệp Phàm và Bàng Bạc đều do Đế Tôn một tay chỉ dạy, có được tạo hóa lần này hay không cũng không ảnh hưởng sâu sắc đến họ.

Về phần nha đầu Cơ Tử Nguyệt, do sự tồn tại của thể chất đặc thù, bản thân nàng sinh ra đã ở vạch đích của người khác, tu luyện nhiều hay ít đối với nàng cũng bình thường như hôm nay ăn mấy bữa cơm, nhiều một bữa ít một bữa cũng không có ý nghĩa gì, nàng cũng không quan tâm.

Nhưng không ai biết, chuyến đi tiên điện lần này, người thắng lớn nhất, cuối cùng vẫn là Đế Tôn. ...

Thanh Đồng Tiên Điện thật sự đã biến mất rồi sao?

Sáu kẻ kia đều nghĩ như vậy, nhưng sự thật không phải thế.

Di mộng đời thứ ba của Ngoan Nhân Đại Đế bị cưỡng ép thay đổi, kết giới đế lực bảo vệ tiên điện tự nhiên cũng bị tinh thần chi lực của Đế Tôn phá giải, vì vậy bản thân tiên điện không còn bất kỳ sức mạnh nào phong ấn trong đó, chỉ biến thành một món đế khí thuần túy như Thôn Thiên Ma Quán mà thôi.

Chương 335

186.

Đế Tôn nhân lúc sáu người đều đã vào mộng, tự mình ra tay thu nhỏ tiên điện thành kích thước của ma quán rồi bỏ vào túi, trở thành bảo vật thứ hai do Ngoan Nhân Đại Đế chế tạo mà hắn sưu tập được.

Truyền thừa trận pháp do Ngoan Nhân Đại Đế để lại trong tiên điện cũng trở thành một phần thu hoạch của Đế Tôn.

Cứ như vậy, Đế Tôn không chỉ thu hoạch được chí bảo tiên điện, mà còn nhận được cả một đỉnh huyền hoàng, so với chút tạo hóa của sáu người kia, không nghi ngờ gì hắn chính là người thắng lớn nhất.

Sau khi kết thúc hành trình, Đế Tôn dẫn mọi người bay ra khỏi vùng biển Đông Hải, thấy lại ánh mặt trời trên bờ.

Vừa mới ló đầu ra, liền thấy hơn trăm yêu tộc tập kết ở đây.

Vốn dĩ, những người này canh giữ ở đây là để đợi Khổng Tước Vương, cùng nhau nghiên cứu kế hoạch đối phó với Đế Tôn.

Nhưng điều khiến đám yêu tộc này ngớ người là, họ lại thấy Khổng Tước Vương và Đế Tôn đứng kề vai nhau, tình thế đột nhiên trở nên khó xử.

“Ta nói này, mấy tên này ở đây làm gì vậy?

Thanh Đồng Tiên Điện biến mất rồi, tạo hóa lần này, kết thúc rồi.” Khổng Tước Vương ra vẻ buồn bã.

Các yêu tộc nhìn nhau.

“Khổng Tước Vương đại nhân, sao vậy, ngài đã nhận được tạo hóa thành tiên rồi sao?” “Tạo hóa cái rắm!

Lão tử mà nhận được thì đã trực tiếp phi thăng làm tiên nhân rồi, còn có thể quay lại đây nói nhảm với các ngươi sao?" Các đại yêu mặt đầy mồ hôi, đều im lặng cúi đầu.

Đế Tôn và những người khác thì đứng một bên, yên lặng nhìn đại năng yêu tộc Khổng Tước Vương đang dạy dỗ đám tiểu bối.

"Những người này, đều nghe cho kỹ đây!

Từ hôm nay, yêu tộc gặp bất kỳ ai của Thiên Tôn Sơn đều phải lễ phép kính trọng, ai dám mạo phạm Thiên Tôn Sơn là làm địch với Khổng Tước Vương ta, là làm địch với toàn bộ yêu tộc!" "??..." Các thành viên yêu tộc này, ngày thường đa số đều theo Yêu Vương, Khổng Tước Vương tuy là cường giả mạnh nhất của yêu tộc hiện nay, nhưng và đám yêu nhân này căn bản không có tình nghĩa gì, đại đa số người yêu tộc, trong xương tủy đều muốn báo thù cho Yêu Vương, rửa sạch nỗi nhục ở Yêu Đế Phần Trủng!

Nhưng bây giờ Khổng Tước Vương mạnh nhất yêu tộc đã lên tiếng, muốn cung phụng Đế Tôn như ông nội!

Đám tiểu yêu trong lòng vạn phần khó chịu, nhưng cũng tuyệt đối không dám ngỗ ngược ý của Khổng Tước Vương, chỉ có thể uất ức gật đầu đồng ý.

"Được rồi, ta nói xong rồi, ai làm việc nấy đi.

À đúng rồi, quay về gặp tên nhóc Yêu Vương kia, nhất định phải truyền đạt ý của ta cho nó, nếu nó còn dám chọc vào thầy trò Đế Tôn, đừng trách ta tự tay diệt nó!" Đám yêu không dám thở mạnh một hơi, đành phải gật đầu nhận lời, sau đó lủi thủi bay đi. ...

"A ha ha, Khổng Tước Vương đại lão, dáng vẻ uy phong lẫm liệt vừa rồi của ngài thật khiến người ta khâm phục a!

Có cơ hội không bằng trực tiếp gia nhập Thiên Tôn Sơn của chúng

tôi đi, chúng ta có thể làm sư huynh đệ.

Cùng lắm, tôi và Bàng Bạc nhường ngài làm đại sư huynh!" Diệp Phàm chân thành đưa ra lời mời, nào ngờ vô tình tát vào mặt Khổng Tước Vương, cũng khiến tên đạo sĩ béo Đoạn Đức và Diêu Quang Thánh Tử bên cạnh không nhịn được cười.

Đế Tôn thấy cũng không có gì to tát, để một lão già sắp xuống lỗ như Khổng Tước Vương làm đệ tử của Đế Tôn, chuyện này mà truyền ra ngoài, Khổng Tước Vương sống hơn ngàn năm coi như vô ích, danh tiếng e rằng còn thảm hơn cả Tiểu Khâu Dẫn và Thanh Giao Vương. ...

"Chư vị!

Chúng ta tuy không phải đồng tộc, trước kia cũng có chút ân oán, nhưng bây giờ đã cùng nhau trải qua hoạn nạn, cũng có chút giao tình.

Chúng ta từ biệt tại đây, ta phải về phúc địa tiềm tâm tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá, chúng ta hữu duyên tái ngộ!" Khổng Tước Vương chắp tay với đám người Đế Tôn, hóa thành một luồng sáng bay lên trời, từ đó biến mất không thấy tăm hơi. ...

"Đừng quên lời tôi nói với ngài nhé, đại sư huynh!" Thân hình đang bay trên không của Khổng Tước Vương đột nhiên lảo đảo một cái, suýt chút nữa lại ngã xuống. ...

"Được rồi, chư vị, ta cũng nên cáo từ, trời cao đường xa, sau này sẽ có ngày gặp lại." Diêu Quang Thánh Tử cũng thi lễ với Đế Tôn, sau đó ung dung rời đi, lúc đi, tên nhóc này không nhịn được mà nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, luôn cảm thấy trên người hắn còn lưu lại một tia khí tức đặc hữu của Thanh Đồng Tiên Điện.

Chương 336

Cơ Tử Nguyệt quay đầu lại, liếc nhìn tên đạo sĩ béo Đoạn Đức.

Tổ ba người già-trung-trẻ chậm chạp không có động tĩnh, một chút ý tứ cũng không có, luôn cho người ta cảm giác muốn mặt dày mày dạn không chịu rời đi.

"Tên béo, các ngươi... có ý gì?" Đoạn Đức cười hắc hắc, hai tay chắp lại vẻ trang nghiêm, tiến đến trước mặt Đế Tôn.

"Các hạ, bản đạo là một tán nhân, đi hay không thực ra đều không ảnh hưởng, nếu các hạ cần ta hầu hạ trước sau, Đoạn Đức ở lại cũng không phải là không thể." Không đợi thầy trò Thiên Tôn Sơn lên tiếng, nha đầu Cơ Tử Nguyệt đã đưa tay ra, làm động tác ngăn lại.

"Dừng lại!

Đạo sĩ béo đầu to tai lớn, nếu ta nhớ không lầm, lúc Đế Tôn ca ca đến đây, một mình đối đầu với đại năng yêu tộc và hai đại đạo thống Bắc Vực, cũng không thấy ngươi ra tay giúp đỡ, không biết đã rúc ở đâu!

Đợi người ta chạy hết rồi, đến lúc vào tiên điện thì lại nhảy ra hớt phần!

Trong tiên điện, hai cửa sinh tử chắn đường, ngươi lại quả quyết bỏ rơi chúng ta.

Loại người thấy lợi quên nghĩa như ngươi, Thiên Tôn Sơn chúng ta không hoan nghênh!" Ba người Đế Tôn hoàn toàn ngớ người. ...

Đều trợn tròn mắt ngây ngẩn nhìn Cơ Tử Nguyệt.

"Hay lắm, nha đầu, tài ăn nói của cô thật không tệ!" "Tử Nguyệt, em thật tuyệt vời!" "Hi hi, khiêm tốn khiêm tốn!

Ba gã ngốc của Thiên Tôn Sơn các ngươi, không ai bằng một mình ta, toàn để cho tên đạo sĩ béo kia chiếm hời!

Danh tiếng của người này không phải xấu bình thường đâu, đừng nói Đông Hoang, ngay cả Trung Châu cũng không ít đại gia tộc bị gã đắc tội hết!

Thiên Tôn Sơn vốn ít người, nếu dính phải gã, không có lợi cho sự phát triển lâu dài." Đế Tôn hài lòng gật đầu, liếc tên béo một cái: "Này, thấy chưa?

Không phải ta không cho ngươi đi cùng, tên béo chết tiệt nhà ngươi thật sự không được lòng dân a!

Thôi thôi, mau biến đi, đừng làm lỡ việc du sơn ngoạn thủy của bọn ta." Đoạn Đức co giật khóe miệng, thầm nghĩ kế hoạch ăn chực uống chực đã bị Cơ Tử Nguyệt phá hỏng, chỉ có thể hạ mình xuống bài ngửa với Đế Tôn.

"He he, gia ngài nói phải, nếu mọi người không ưa bản đạo, bản đạo rời đi là được, chỉ là... bản đạo tự hỏi chưa từng làm gì có lỗi với Thiên Tôn Sơn, trước đây ở Yêu Đế Phần Trủng, bản đạo cũng đã dốc hết sức lực mở đường cho ba vị, bản đạo không cầu các vị nhớ ân tình của bản đạo, nhưng cũng đừng vì lời nói một phía của Cơ cô nương mà phủ nhận tấm lòng chân thành của bản đạo." "Ói!!" Cơ Tử Nguyệt làm động tác móc họng, ba người Đế Tôn cũng làm theo, hoàn toàn tát vào mặt đạo sĩ vô lương Đoạn Đức.

"Ai...

Lần này từ biệt, không biết bao lâu mới có thể gặp lại.

Đế Tôn các hạ, bản đạo còn một tâm nguyện chưa hoàn thành, chỉ cần Đế Tôn chịu giúp đỡ, bản đạo kiếp này, sống là người hầu của gia, chết là ma của gia!" Đế Tôn nhướng mày, thầm nghĩ tên đạo sĩ

béo này lại có ý đồ xấu xa gì đây.

"Có rắm thì mau thả." Đế Tôn mất kiên nhẫn bĩu môi nói.

"Là thế này, bản đạo thu được một cái nắp của Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ, bây giờ gia ngài lại lấy được thân quán từ tay Đồ Thiên, hai thứ hợp lại là có thể ghép thành một món Cực Đạo Đế Binh hoàn chỉnh!" Đế Tôn lập tức có hứng thú!

Hắn và ba người Diệp Phàm cũng vừa mới biết nắp ma quán nằm trong tay tên đạo sĩ béo này.

Bây giờ thú vui lớn nhất của Đế Tôn là sưu tập tín vật của Ngoan Nhân Đại Đế.

"Ý của ngươi là, định đưa nắp cho ta?

Hay là muốn xin ta thân quán?" Đoạn Đức biết mình là ai, có chút tự lượng sức mình.

Dám xin đồ của Đế Tôn?

Chán sống rồi sao?

"He he, tự nhiên là định hiến nắp cho gia ngài rồi!" "Ừm, không tệ!

Tên béo, có chút tiến bộ đấy!

Chương 337

Đừng lo, ta không phải loại người tham lam của rẻ, ngươi đưa nắp cho ta, ta tặng ngươi một món quà, ta hứa, lần sau gặp lại, sẽ cho ngươi một tạo hóa lớn hơn, đủ để xứng với giá trị của một cái nắp." Đoạn Đức hiểu, một lời hứa của Đế Tôn, đương nhiên là một lời nói chín đỉnh.

Nhưng cứ thế đưa nắp ra, khó tránh khỏi có chút đau lòng.

"Sao?

Không nỡ à?

Vậy xem thử cái này, có thể khiến ngươi hài lòng không?" Đế Tôn búng tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái hồ lô tròn bằng lòng bàn tay.

Nó nhỏ hơn Thôn Thiên Ma Quán vài vòng.

Ban đầu, Đoạn Đức có chút không hiểu, nhưng khi nhìn thấy một giọt chất lỏng nhỏ ra từ miệng hồ lô, chính là huyền hoàng vạn kim khó cầu, hai con mắt của tên béo suýt chút nữa bay thẳng ra ngoài!!

"Trời ơi!!

Đây là... huyền hoàng!

Gia, ngài, ngài định tặng cả một hồ huyền hoàng cho ta sao?" Đế Tôn cười tủm tỉm nhìn gã: "Không thì sao?

Ngươi không muốn thì thôi, ta giữ lại dùng, dù sao ta cũng lấy được hai hồ." "Ấy ấy ấy đừng, gia, ta có chút thụ sủng nhược kinh!

Dù sao thứ này cũng quá quý giá, cả Đông Hoang cũng không tìm ra được một hồ đầy, ngài thật là thần thông quảng đại a!" Đế Tôn mất

kiên nhẫn xua tay: "Được rồi được rồi, bớt nịnh đi, nắp đâu?

Mau đưa cho ta." Đoạn Đức không dám chậm trễ, cẩn thận ôm lấy cái hồ lô nhỏ, không quên liếm một cái giọt huyền hoàng vừa nhỏ ra ở miệng hồ, vô cùng trân trọng cất vật phẩm đi, sau đó cung kính dâng lên cái nắp Thôn Thiên Ma Quán.

Đế Tôn mắt sáng lên, xem xét kỹ cái nắp, xác định là hàng thật rồi mới đậy lên thân ma quán.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng khí lãng mạnh mẽ vô song lập tức khuếch tán ra xung quanh.

Mấy người Diệp Phàm trực tiếp bị đẩy ra xa hàng trăm mét, cả mặt biển Đông Hải cũng vì sự hợp thể của Cực Đạo Đế Binh mà dấy lên sóng to gió lớn!!

Các loài chim bay thú chạy trong rừng cây xung quanh bất an phát ra tiếng kêu chói tai, dùng đủ mọi cách để hướng về Đế Tôn mà cúi đầu bái lạy!!

"Hống hống, uy lực của đế binh hoàn chỉnh a, không tệ không tệ, tên béo, làm tốt lắm!

Lời của ta nhất định sẽ thực hiện, lần sau gặp lại, đảm bảo cho ngươi nâng cao một đại cảnh giới, đi thôi." Đế Tôn vung tay, một đám mây trời giáng xuống, chở ba người Cơ Tử Nguyệt bay đi.

Đoạn Đức nhìn theo bóng mọi người xa dần, lại cẩn thận lấy ra cái hồ lô nhỏ, mở nắp, nhìn huyền hoàng đang chảy bên trong, có lẽ có mơ cũng sẽ cười tỉnh giấc.

"Vụ mua bán này, thật sự quá hời!!

Cái nắp kia tuy là vật phẩm hiếm có, nhưng không có thân thể thì

căn bản vô dụng, thân quán lại rơi vào tay Đế Tôn, bản đạo cả đời này vô duyên rồi, tự dưng đổi được một ân tình lớn, lại có một hồ huyền hoàng lớn như vậy, sau này, tạo hóa của bản đạo chỉ có càng thịnh hơn thôi, ha ha ha ha!". ...

"Đế Tôn ca ca, huyền hoàng kia quý giá đến vậy sao?

Tuy huynh có một lượng lớn dự trữ, nhưng lượng vừa rồi tặng cho tên đạo sĩ béo kia, đủ để mua mấy tòa thành ở một đế quốc Trung Châu rồi, thật sự một chút cũng không tiếc sao?" Đế Tôn cười không nói, chỉ cho nha đầu một ánh mắt bảo tự mình lĩnh hội.

"He he, cô không biết đâu, cái hồ mà lão đại đưa cho tên đạo sĩ béo kia, thực ra là một cái bô." "??Vậy, vậy tên béo kia vừa rồi hình như..." "Phụt!!" Ba đứa nhỏ co lại một chỗ cười lớn, cuối cùng cũng làm cho Đế Tôn bật cười.

Tên đạo sĩ béo Đoạn Đức có mơ cũng không ngờ, cả đời toàn đi lừa người khác, lần này chỉ giao đấu một phen đã bị Đế Tôn hoàn toàn nghiền ép. ...

Bốn người một đường bay đi, cũng không biết trạm tiếp theo sẽ đi đâu.

Chiêm ngưỡng phong cảnh Đông Hoang, Đế Tôn cũng mở mang tầm mắt không ít.

Dù sao cũng vừa mới đến thế giới Già Thiên không lâu, thế giới này rộng lớn biết bao.

Chương 338

Đột nhiên, một dải mây màu tím bay qua, lập tức thu hút sự chú ý của Cơ Tử Nguyệt.

"Không xong rồi, Đế Tôn ca ca, mau dừng lại, là người của Cơ gia ta!" Đế Tôn vung tay, đám mây mà bốn người đang đứng liền trở nên vô hình, mặc cho đám người Cơ gia lướt qua vai, không hề phát hiện ra sự tồn tại của họ.

"Tử Nguyệt cô nương, không phải cô muốn về tộc sao?

Tại sao người của tộc cô lại khiến cô sợ hãi như vậy?" Diệp Phàm ngơ ngác hỏi.

"Ai, ngươi không biết đâu, ta tuy là tiểu thư, nhưng sự cạnh tranh giữa các huynh đệ trong tộc khiến người ta ngạt thở, luôn có người muốn hại ta, nếu thật sự phải xa các ngươi lần này, lần sau gặp lại, không biết phải đến bao lâu nữa..." Đế Tôn nhìn dáng vẻ đáng thương của nha đầu, cười xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng.

"Đừng hoảng.

Quay về chúng ta tìm một chỗ, ta sẽ dùng huyền hoàng giúp em tẩy luyện cơ thể một phen, rồi chế tạo mấy món pháp bảo ra hồn, nâng cao thực lực, như vậy khi về gia tộc, cũng không có ai dám làm gì em nữa!" Cơ Tử Nguyệt nghe lời Đế Tôn nói, lập tức cảm giác hạnh phúc dâng trào.

"Đế Tôn ca ca, huynh biết không, ở gia tộc ta, ngoài ca ca Thạch Trung Ngọc của ta, không có ai thật lòng tốt với ta cả, ngoài ca ca ra, huynh là người tốt với ta nhất!" Diệp Phàm và Bàng Bạc ở một bên cũng sốt ruột, vội vàng xun xoe như chó con tiến lại gần.

“Tử Nguyệt, vậy chúng ta thì sao?” Cơ Tử Nguyệt đau cả đầu, cố làm ra vẻ già dặn lau mồ hôi: “Hai nhóc con các ngươi là đệ đệ, ngay cả ta cũng đánh không lại, mau đi tu luyện đi!” Diệp Phàm và Bàng Bạc: “...” 187.

“Ồ!

Nhìn kìa, mấy ngọn núi bên kia, phong thủy tốt thật!” Đế Tôn đột nhiên mắt sáng lên, không biết vì sao, dường như trong minh minh có một luồng khí vận dẫn dắt, bản năng đặt sự chú ý lên mấy ngọn núi bên kia.

“Nếu ta nhớ không lầm, nơi đó hẳn là đạo trường của một tông môn, hình như gọi là Thái Huyền Môn...” Đế Tôn hồi tưởng lại ký ức kiếp trước, lờ mờ nhớ ra nơi đó hẳn là có bí mật lớn ẩn giấu, không nói hai lời liền dẫn ba người Cơ Tử Nguyệt bay thẳng về phía đó.

“Thay vì lang thang bên ngoài, không bằng đến Thái Huyền Môn một chuyến, ta luôn cảm thấy lần này, ta sẽ có thu hoạch lớn!” Trực giác của Đế Tôn làm việc gì cũng chuẩn, điều này Diệp Phàm và Bàng Bạc sớm đã lĩnh hội, còn Cơ Tử Nguyệt, suy nghĩ của nàng đơn giản hơn, Đế Tôn ca ca đi đâu, nàng theo đó.

Bốn đạo u quang đáp xuống trước Thái Huyền Môn, Đế Tôn liếc nhìn ba người bên cạnh, trong lòng nảy ra một kế.

“Chúng ta thế này, dùng thân phận tu hành giả vào ghi danh, làm học đồ của môn phái cũng được, trước tiên lấy tư cách ở lại, sau đó mới tính chuyện khác.” Đế Tôn vừa nói, trong lòng bàn tay khẽ rung, biến ra cho ba người mỗi người một bộ đạo phục vừa vặn.

“Phụt ha ha ha!

Bàng Bạc, ngươi mặc bộ đồ này thật giống con trai ngốc của nhà địa chủ!” Diệp Phàm không nhịn được mà trêu chọc Bàng Bạc một

phen, không ngờ quay đầu lại bị Tử Nguyệt tát vào mặt. 188.

"Người ta thì sao chứ, hai ngươi một người không bằng một người, so với Đế Tôn ca ca quả thực như tiểu thư đồng bên cạnh công tử ca!" "Nếu chúng ta là thư đồng, thì cô là tiểu thị nữ!" "Thị nữ thì thị nữ, ta vui vẻ, lêu lêu lêu!!" Đế Tôn nhìn ba đứa cãi nhau ầm ĩ, chỉ biết cười khổ lắc đầu.

"Được rồi, từ bây giờ, ba đứa các ngươi ngoan ngoãn cho ta, ai còn dám nghịch ngợm, ta trừ đi một món pháp bảo đặt làm riêng!" Quả nhiên, chiêu này hiệu quả, Diệp Phàm và Bàng Bạc sợ đến mức vội vàng ngậm miệng, với gia sản giàu nứt đố đổ vách của Đế Tôn, hai huynh đệ tỏ vẻ thật sự không dám đắc tội, chỉ riêng cái vại huyền hoàng dùng để tắm kia cũng đủ để hai huynh đệ chảy nước miếng rồi.

"Đứng lại, người nào?" Không bao lâu sau, mấy tu sĩ trẻ tuổi mặc đạo phục từ bậc thang cao trong môn phái đi tới, vẻ mặt nghiêm túc, có thể thấy Thái Huyền Môn cũng không phải là nơi ai cũng có thể vào.

"Đạo huynh khỏe, bốn huynh muội chúng tôi đến tham gia tuyển chọn nhập môn, muốn làm đệ tử Thái Huyền Môn." Đế Tôn cười hì hì mở lời, lại thấy vị sư huynh nội môn hơi mập kia không có thiện cảm mà liếc mấy người một cái.

"Nhập môn?

Có thư tiến cử của gia tộc không?" Bốn người Đế Tôn nhìn nhau.

"Cần thư tiến cử của gia tộc sao?

Chúng tôi không nghe nói, Thái Huyền Môn tuyển nhận đệ tử, bắt buộc phải có gia tộc mở đường sao?

Bốn huynh muội chúng tôi đều là tán tu, không có thư tiến cử." "Vậy thì xin lỗi, chỉ tiêu tuyển nhận đệ tử tán tu đã hết, ba năm sau

quay lại nhé.” Tên mập thì thầm vài câu với hai sư đệ bên cạnh, quay người định đi vào nội môn.

“Ấy da được rồi được rồi, mau đi thôi, không có cơ hội đâu.” Đế Tôn cười lạnh, một chân dậm xuống đất, một động tác tưởng như vô tình, lại khiến hơn ba ngàn bậc thang của Thái Huyền Sơn Môn, từ đầu đến cuối nứt ra một vết nứt dài!

“...” Mấy tên đệ tử Thái Huyền Môn trợn mắt ngớ người, toàn thân run rẩy đứng ngây tại chỗ, bị Đế Tôn dọa đến mức không dám quay đầu lại.

Vèo!!

Rất nhanh, một lão giả toàn thân tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt giáng lâm, người này là sư phụ của một mạch trong Thái Huyền Môn, có thực lực cấp Đại Năng, cũng là một trong mấy chiến lực đỉnh cấp của Thái Huyền Môn.

Dù sao ở cửa đột nhiên có động tĩnh lớn như vậy, với tư cách là người bảo vệ núi, có nghĩa vụ phải ra xem.

“...Các vị thật sự đến bái sư học đạo?” Nhìn vết nứt dưới chân, cường giả Thái Huyền Môn có chút dè dặt hỏi.

Chương 339

“Đúng vậy.

Vừa rồi vị sư huynh kia coi thường chúng tôi là tán tu, tôi chỉ có thể thể hiện năng lực của mình, xin lỗi.” “Ha ha ha!

Thái Huyền Môn chúng ta luôn rộng mở đón nhận, mấy vị tiểu hữu đã từ xa đến, nào có lý do không thu nhận?

Mời vào sơn môn!” Thực ra đối với tu chân đại phái cấp bậc như Thái Huyền Môn, đệ tử thật sự không thiếu, thiếu là đệ tử mạnh mẽ có thiên phú!

Không nói gì khác, sức mạnh mà Đế Tôn vừa dậm một chân tạo ra, nhìn khắp cả sơn môn cũng không có mấy đệ tử trẻ tuổi có thể làm được, thiên phú cao tuyệt như vậy, nào có lý do từ bỏ?

Vào núi rồi, vị đại năng kia trực tiếp đưa bốn người Đế Tôn đến chủ phong nơi môn chủ Thái Huyền Môn ở, ra đón tiếp là đại đệ tử của môn chủ tên Thuần Phong, dung mạo và thực lực đều xuất sắc, có lẽ có thể đánh ngang tay với Diệp Phàm và Bàng Bạc.

Chỉ là sự cao ngạo trong ánh mắt của y lại khiến Đế Tôn có chút không vui.

“Sư tôn đang nghỉ ngơi, mấy người đợi đi.” Nói xong, tên nhóc quay người vào phòng, kết quả là chờ cả nửa canh giờ, trong phòng ngay cả một tiếng động cũng không có.

Đế Tôn là nhân vật cỡ nào?

Ngay cả đại năng đỉnh cấp như Khổng Tước Vương cũng phải nể mặt hắn, là chí tôn đại lão của Thiên Tôn Sơn, chỉ cần hắn muốn, cả Thái Huyền Môn một chưởng cũng không còn lại, thật sự muốn đóng

vai học đồ, cũng không cần phải nhập vai đến thế.

Một chân mạnh mẽ đá văng cửa phòng, Đế Tôn mới phát hiện, hóa ra trong phòng sớm đã không có người, tên đại sư huynh Thuần Phong kia đã lừa bốn người họ.

"Ta X.

Không thể nào?

Đại sư huynh kia lại đối xử với sư đệ mới nhập môn như vậy sao?

Cũng quá không đáng tin rồi đi?" Đế Tôn cười lạnh một tiếng: "Không vội, thu thập loại tôm tép nhỏ đó, mấy đứa các ngươi là đủ rồi.

Chúng ta trước tiên đến ngọn núi khác tìm một chỗ ở thoải mái, sau đó ta sẽ tranh thủ làm pháp bảo cho các ngươi, quay về có cơ hội, nhất định phải cho tên Thuần Phong kia biết tay!" Bốn người Đế Tôn bay lên trời, hóa thành một chuỗi ánh sáng đáp xuống một đài phong vô cùng thanh u bên cạnh.

Khác với các mạch khác, đệ tử ở đây tương đối ít, cả ngọn núi có vẻ vô cùng yên tĩnh và an hòa, hoàn toàn khác biệt với các mạch khác của Thái Huyền Môn.

"Tiểu sư phó, bốn người chúng tôi cũng là đệ tử ngoại môn mới đến, xin hỏi, tại sao đệ tử của ngọn núi này lại ít như vậy ạ?" Cơ Tử Nguyệt chớp chớp đôi mắt như bảo thạch nhìn đạo đồng, khiến tên nhóc đỏ cả mặt.

"Chưởng sơn tôn sư của Chuyết Phong nhất mạch là Lý Nhược Ngu, nghe nói là một lão giả vô cùng mộc mạc, đối với việc thu đồ đệ cũng không có hứng thú, quanh năm đều một mình ở trong núi, đệ tử bản môn cũng ít có người được gặp bản tôn, ở Thái Huyền Môn càng

không có địa vị gì, nhưng tôi lại nghe nói, trên Chuyết Phong, ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa đã tuyệt tích từ tuyên cổ!" Tiểu đạo đồng vừa nói, lập tức thu hút sự hứng thú của Đế Tôn.

"Quả nhiên, ta biết mà, Chuyết Phong phi phàm, xem ra muốn làm rõ bí mật này, bắt buộc phải tìm Lý Nhược Ngu kia mới được!" Bằng thủ đoạn của Đế Tôn, việc khóa định một người trong ngọn núi không phải là chuyện khó, nhưng hắn không muốn làm vậy, để không ảnh hưởng đến việc tu tâm ngộ đạo của lão giả tên Lý Nhược Ngu.

Một người có tâm cảnh đạm bạc, thường có cảnh giới cực kỳ siêu việt, điều này Đế Tôn hiểu rõ.

"Được rồi, ba đứa, theo ta." Đế Tôn dẫn đường, bốn người men theo con đường núi gập ghềnh của Chuyết Phong từ dưới chân leo lên sườn núi, vừa chiêm ngưỡng phong cảnh xung quanh, vừa cảm nhận khí tức cổ xưa trầm ngưng độc đáo của cả ngọn núi.

"Không hổ là thiên sản bảo địa, khí tức ở đây rất hợp khẩu vị của ta." Đế Tôn tìm một hang động, dẫn bốn người Diệp Phàm vào, dọn dẹp đơn giản, liền coi nơi này là chỗ ở tạm thời.

"Này, từ bây giờ, lúc rảnh rỗi thì ra ngoài động đi dạo một vòng, cảm nhận khí tức hạo nhiên của đất trời, có ích cho tâm cảnh tu luyện.

Dù sao một đường đi, theo ta nam chinh bắc chiến, sự tiến bộ thu được lúc này cũng cần phải lắng đọng." Ba người Diệp Phàm nghiêm túc gật đầu, một đường đi, từ Hoang Cổ Cấm Địa trốn ra, rồi đến Yêu Đế Phần Trủng, lại đến Đông Hải vào Thanh Đồng Tiên Điện, có thể nói là thu hoạch phong phú, nhưng sự lĩnh hội thật sự từ nội tâm lại rất ít, bây giờ Diệp Phàm và Bàng Bạc muốn đột phá đại cảnh giới, cần phải tập trung vào phương diện tâm cảnh.

Nhân lúc rảnh rỗi này, Đế Tôn lấy ra một phần huyền hoàng, lại lấy tấm ván quan tài thu được ở Yêu Đế Phần Trủng ra.

“Hống hống, nếu có thể luyện hóa được thứ này, có lẽ có thể một hơi chế tạo lại mấy món pháp bảo, Thiên Tôn Sơn cũng sẽ có tín vật tiêu chuẩn!” Nghĩ vậy, Đế Tôn bắt đầu thử dùng đại pháp lực rót dịch thể huyền hoàng vào bên trong ván quan tài, rồi mượn Vạn Tượng Tinh Thần Lực, thay đổi hình dạng của thần tài thanh đồng.

Chỉ dùng một buổi tối, năm món thành phẩm chí bảo đã ra đời.

“Các tiểu quỷ, mau vào đây, cho các ngươi một bất ngờ!” Đế Tôn gọi ra ngoài động, rất nhanh ba người Diệp Phàm đã lon ton chạy đến trước mặt.

“Cái gì??

Lão đại, đây đều là những thứ gì vậy??” Đế Tôn hài lòng với kiệt tác của mình, chỉ vào năm món thần khí trước mặt.

“Xin mời thẩm định!

Mỗi người một món, tùy chọn, lão đại tặng quà!” Ba người Diệp Phàm sau khi nhìn những vật phẩm này, sắc mặt trở nên còn xanh hơn cả những món thanh đồng kia.

Chương 340

"...Dao phay?" Diệp Phàm lấy ra một món trong đó xem xét hồi lâu, không tròn không vuông, có một cái cán, trông thế nào cũng giống một con dao phay.

"He he, trả lời đúng rồi!

Có nó, sau này ra ngoài, bữa nào cũng có thể ăn món ăn đỉnh cấp Đông Hoang!" Ba người: "..." "Cái kia thì sao?

Không phải là một cây que cời lửa chứ?" Đế Tôn giơ ngón tay cái lên: "Không hổ là đại đệ tử của Thiên Tôn Sơn ta, mắt tinh thật!

Đừng xem nó là một cây que cời lửa, nhưng nó có độ cứng rắn sánh ngang với chí bảo đỉnh cấp, đánh nhau hay nhóm lửa đều không ảnh hưởng đến nhau!!" Diệp Phàm lau mồ hôi, nhìn sang Bàng Bạc bên cạnh, lại phát hiện Bàng Bạc đang cầm một thứ có hình dạng mai rùa, xung quanh có ba cái lỗ.

"Lão đại, mai rùa này lại là làm từ cái gì vậy?" Đế Tôn ngơ ngác nhìn Bàng Bạc: "Ngươi có biết nói chuyện không hả?

Đây là Thanh Đồng Thần Quy Giáp do đích thân vi sư chế tạo!

Mặc vào, dù bị cấp bậc như Khổng Tước Vương tung ra một đòn tuyệt sát, cũng có thể không hề hấn gì!!" Phải nói rằng, mấy món đồ của Đế Tôn đều là hàng hảo hạng, từ nguyên liệu đến công nghệ chế tác, không có gì không phải là công nghệ chế tạo đỉnh cấp nhất Đông Hoang, chỉ có điều cái vẻ ngoài này, thật sự có chút cảm động.

"Thôi, ta lấy cây que cời lửa này đi, dù sao trong mấy món này nó cũng là món giống pháp khí nhất rồi." Diệp Phàm miễn cưỡng chọn một món, vẻ mặt ghét bỏ, dù sao vẻ ngoài so với cây thiết giản trước

đây thì không thể tệ hơn.

Bàng Bạc thì thực tế hơn, trực tiếp mặc bộ giáp mai rùa lên người.

Trước khi đến thế giới Già Thiên, hắn là một thiếu niên yêu thể thao năng động, rất đam mê sức mạnh cơ thể, nói trắng ra là định vị chiến sĩ, mà chiến sĩ thì bắt buộc phải có thuộc tính hộ giáp đủ cứng rắn, chống đòn là điều kiện cơ bản!

Chỉ là khi Bàng Bạc mặc áo giáp vào, ba người Đế Tôn đều cười ha hả không ngừng.

"Ta nói này, mặc bộ áo giáp này vào, trông không khác gì thần quy trong truyền thuyết." Diệp Phàm càng không nhịn được, đấm một quyền lên mai rùa, muốn cảm nhận công năng của nó.

Một quyền đấm lên đó, Bàng Bạc không hề động đậy, Diệp Phàm thì bay ra ngoài. ...

"Trời ơi!!

Thật sự mạnh như vậy sao?

Lão đại, quả nhiên không lừa ta a!" Đế Tôn cười hắc hắc: "Từ nay về sau, mấy món vũ khí này là tín vật tùy thân của các ngươi, vào thời khắc quan trọng đủ để giúp các ngươi bảo mệnh.

À đúng rồi, nha đầu Tử Nguyệt, em muốn món nào?" Cơ Tử Nguyệt nhìn hồi lâu, ngoài con dao phay đã bị loại trừ trực tiếp, chỉ còn lại một cái mũ và một cái vòng tay.

Thực ra Cơ Tử Nguyệt là một cô bé, lấy chiếc vòng tay là vừa vặn, nhưng nhìn hồi lâu cũng không nghiên cứu ra được công dụng của nó.

"Đế Tôn ca ca, mai rùa của Bàng Bạc có thể hộ thể, que cời lửa của Diệp Phàm có thể làm vũ khí, vậy cái vòng tay này, chẳng lẽ chỉ là

một vật trang sức?" Đế Tôn liếc nhìn nha đầu ngốc một cái: "Sao có thể?

Đây là ta đặc biệt chế tạo cho em, một cô gái đeo lên, người khác đều tưởng chỉ là một món trang sức, nhưng ai có thể ngờ, chiếc vòng này có khả năng độn không!

Thử điều động một luồng khí tức vào đi!

Rồi dùng ý niệm nói cho nó biết nơi ngươi muốn đến." Cơ Tử Nguyệt vui mừng gật đầu làm theo, quả nhiên, theo làn khói tím quanh thân lóe lên, cả người cứ thế biến mất tại chỗ.

"Trời ơi!!

Lão đại, vòng tay của Tử Nguyệt thật sự là thần khí a, có một món bảo bối như vậy trên người, nha đầu sẽ không bao giờ phải lo bị truy sát nữa rồi!!" Vèo.

Lại một đạo tiên quang lưu chuyển, Tử Nguyệt quay trở lại trước mặt hai người Đế Tôn, tiện thể bắt luôn tên Diệp Phàm kia về.

"Cảm ơn Đế Tôn ca ca, em rất thích chiếc vòng tay này!!" Đế Tôn cười nhạt gật đầu: "Thích là tốt rồi.

Sau này có nhiều thu hoạch hơn, ta sẽ làm cho em cái mới.

Xem ra, con dao phay và cái mũ chỉ có thể ta giữ lại dùng rồi." Diệp Phàm cụp mắt xuống, bất lực than thở: "Lão đại, ngài làm dao phay tôi còn hiểu được, làm một cái mũ màu xanh lục thì có tác dụng gì chứ?

Chẳng lẽ ngài có thể đội?" Đế Tôn cười hắc hắc: "Thực ra ban đầu ta chỉ định làm bốn món, cái mũ là do thừa nguyên liệu thanh đồng quan, tiện tay làm ra.

Không sao, lần sau gặp tên đạo sĩ béo Đoạn Đức kia, tặng cho gã

đội!" "Hi hi hi, ý kiến hay!" Ba đứa nhỏ xấu xa cười gian phụ họa, nào ngờ đúng lúc này, trên đỉnh núi, một luồng khí tức phiêu hốt bất định đột nhiên giáng lâm, thu hút sự chú ý của Đế Tôn.

"Khí tức này...

Chương 341

là Lý Nhược Ngu sao?" Đế Tôn vèo một tiếng biến mất trong động, khi xuất hiện lần nữa, người đã ở trên đỉnh Chuyết Phong.

Trước mặt là bóng lưng của một lão giả, cầm một cây chổi thong dong quét đi quét lại, dường như cả thế giới núi sông trăng gió đều không liên quan gì đến ông.

Lão nhân mộc mạc, trầm ngưng, mỗi cử động tưởng như nhẹ bẫng, lại có thể khiến cả ngọn núi đều vì đó mà ảm đạm thất sắc.

"Chúc mừng tiểu hữu, đã dùng sức mạnh của huyền hoàng, chế tạo ra mấy món bảo bối ngạo thị Đông Hoang, tuy phẩm tướng không ra gì, nhưng công dụng rất thực tế." Đế Tôn suýt chút nữa lảo đảo.

"Ách...

Xem ra những suy đoán trước đây của tôi về tiền bối đều không sai, ngài quả nhiên là một vị ẩn sĩ cao nhân a." Lão giả cười cười: "Cao nhân hay không cao nhân, chỉ là một người quét rác.

Chuyết Phong của ta cũng không có mấy đệ tử, trước đây cũng có một vài, hoặc là chê ta vô năng, hoặc là bị các mạch khác đoạt đi, ngược lại khiến ta được yên tĩnh, bây giờ có mấy người các ngươi đến, cũng làm cho Chuyết Phong của ta thêm vài phần nhân khí, không tệ." Đế Tôn mỉm cười: "Lý tiền bối, dù sao cũng nhàn rỗi, chúng ta đánh một ván cờ thế nào?" Lý Nhược Ngu đột nhiên dừng lại, thẳng lưng: "Trộm được nửa ngày nhàn rỗi... cũng tốt." Trong phút chốc, cả Đế Tôn và Lý Nhược Ngu đều không thấy động tác gì, nhưng khí tức xung quanh hai người lại ngày càng mạnh mẽ, sinh sinh quét sạch sẽ sân viện đầy bụi bặm.

Đế Tôn lấy tâm làm mắt, mượn mục lực vẽ ra một bàn cờ trên

mặt đất, dưới màn đêm đầy sao, vẫn lấp lánh những tia sáng vi quang.

Rất nhanh, hai người ngồi đối diện nhau, bắt đầu một ván cờ thiên địa khoáng cổ tuyệt kim.

Ban đầu thì không sao, chỉ là một ván cờ bố cục bình thường.

Nhưng khi đến giữa ván, hai người mỗi lần đặt một quân cờ đều có thể khiến cho cương phong quanh Chuyết Phong gào thét, mây cuộn mây tan, thế của trời đất cũng vì thế mà chấn động!

"Không ngờ, lão đầu này công pháp tu vi không sâu lắm, nhưng tâm cảnh được rèn giũa sau mấy chục năm ngồi khô héo trên Chuyết Phong lại vượt xa cả Thánh Chủ đại năng một phương, thật đáng kinh ngạc!

Đánh cờ cùng ông, thật thống khoái!" Đế Tôn càng chơi càng thấy sảng khoái, hai người vừa so tài tâm cảnh và kỳ lực, cũng vừa có được sự thăng hoa vô cùng khó có được.

Phải biết rằng, sau khi Đế Tôn đến thế giới Già Thiên, cường giả mạnh nhất mà hắn gặp cho đến nay cũng chỉ là Khổng Tước Vương, một bán bộ cự bá.

Đương nhiên, Hoang Chủ không tính trong số đó.

Nhưng Lý Nhược Ngu trước mắt, tâm cảnh đã có thể sánh ngang với cự bá một phương, giới hạn dường như còn đang tăng lên, không thể không khiến Đế Tôn cảm thấy vô cùng sảng khoái.

"Tiền bối với cảnh giới như vậy, thật sự cam tâm ẩn mình trong một Thái Huyền Môn nhỏ bé này sao?

Ngài nên quét sạch một phương tịnh thổ, Đông Hoang hay thậm chí là cả Bắc Đẩu tinh vực rộng lớn hơn nữa chứ!" Lão đầu khẽ cười vuốt râu: "Tiểu hữu là người đến từ trời cao thăm thẳm như thế, chẳng phải cũng bằng lòng hạ mình ở đây, cùng lão già này đánh một

ván cờ sao?

Trời đất rộng lớn, nếu chỉ mải mê theo đuổi cảnh giới cao hơn, cũng sẽ đánh mất bản tâm.

Nơi này tuy nhỏ, nhưng ta đã quét mấy chục năm, dù mắt mờ lòng tối, cũng không đến nỗi lạc đường." Đế Tôn và lão đầu vừa đánh cờ vừa giao lưu, những lời đàm luận về cảnh giới cao thâm của cả hai quả thực đã đạt tới mục đích giải đáp thắc mắc cho nhau, cùng nhau tiến bộ.

Lúc này, một ván cờ đã đến hồi kết, Đế Tôn vẫn chiếm thế thượng phong, nhưng không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy lão đầu này căn bản không có ham muốn chiến thắng, chỉ đơn thuần là để giải trí, không cầu thắng bại, cái phong thái cử trọng nhược khinh và nhãn giới đại đạo đó, đã định trước kết cục phượng hót chín tầng trời của y.

"Nếu tâm cảnh đủ cao xa, núi sông, vạn sự vạn vật, đều có thể làm bàn cờ!" Rào rào...

Trong thoáng chốc, một luồng thanh quang rơi xuống bàn cờ, tất cả những quân cờ do Đế Tôn đặt xuống đều hóa thành tro bụi trong nháy mắt, biến mất trên bàn cờ.

"Ha ha ha!

Tiểu hữu quả là tài năng ngút trời, đại bí của Chuyết Phong truyền thừa vạn năm cổ xưa, đã được ngươi lĩnh ngộ hết rồi." Lý Nhược Ngu nhẹ nhàng phất tay áo, những quân cờ trên bàn cũng tan thành vô hình.

Giai Tự Bí, đã bị Đế Tôn lĩnh ngộ!

Dù một đại bí này đối với Đế Tôn mà nói, không quan trọng như trong tưởng tượng, nhưng lại giúp tâm cảnh của hắn tăng lên không

ít.

“Này!

Lão đầu Lý, tiền tháng này nên nộp rồi đấy!” Hai người vừa đứng dậy, dưới chân núi đã xuất hiện mấy tên đệ tử của Kỳ Phong.

Dù đều là hàng đệ tử, nhưng đám người này mặt mày hung thần ác sát, rõ ràng không hề coi lão già Lý Nhược Ngu không có bản lĩnh trong mắt người khác ra gì, vừa nhìn đã biết là đám côn đồ thường xuyên đến Chuyết Phong bắt nạt.

“Tiền tháng?

Thứ gì vậy?” Đế Tôn gãi gãi đầu nhìn Lý Nhược Ngu.

Chương 342

"Đệ tử Kỳ Phong xuống núi uống rượu, không đủ bạc nên qua đây kiếm thêm chút đỉnh." "Ồ, ra là vậy." Đế Tôn gật gật đầu, đích thân đi tới trước mặt mấy tên đệ tử.

"Ta muốn làm rõ, ai đã đặt ra cái quy củ, đệ tử không có tiền tiêu, lại đi đòi sư thúc của Kỳ Phong?" Tên mập trước mặt căn bản không thèm để ý đến Đế Tôn, hừ lạnh một tiếng: "Cả Thái Huyền Môn này, ai mà không biết Chuyết Phong là vô dụng nhất?

Đệ tử của các ngọn núi khác ta không đánh lại, chỉ có thể đến đây đòi tiền thôi!" "Ồ, đúng là trâu bò." Đế Tôn không nhịn được văng một câu tục, tóm lấy hai tên mập trước mặt, xách eo lên, giống như ném rác, dễ dàng ném thẳng hai người từ Chuyết Phong sang Kỳ Phong.

Cử trọng nhược khinh!

Tinh hoa cốt lõi nhất của Giai Tự Bí đã được thể hiện, chỉ một động tác đơn giản đã có thể phát huy sức mạnh tăng lên gấp mười lần, được Đế Tôn vô tình thi triển ra, hoàn toàn dọa chết khiếp mấy tên đệ tử đi theo phía sau.

"Ngươi... rốt cuộc là ai..." Đế Tôn phủi phủi tay cười nói: "Về báo cho các mạch của các ngươi biết, từ hôm nay, Chuyết Phong không còn là một mạch không có đệ tử nữa.

Còn dám ăn no rửng mỡ đến gây sự, cẩn thận lão tử phá nát đạo trường của các ngươi, cút!" Chúng đệ tử của các mạch khác hoàn toàn bị dọa ngốc, căn bản không ngờ một mạch Chuyết Phong yếu thế bao năm qua đột nhiên quật khởi, không biết từ đâu lại xuất hiện một tên đệ tử tài năng tuyệt thế mạnh mẽ như vậy, nhất thời tin tức này cũng lan truyền xôn xao khắp Thái Huyền Môn.

Mấy ngày sau, Đế Tôn liền dẫn ba người Diệp Phàm đến tìm Lý Nhược Ngu nghe giảng đạo, rảnh rỗi không có việc gì thì ra ngoài đi dạo, buổi tối cùng Lý Nhược Ngu bày cờ uống rượu, cũng thật vui vẻ.

"Tiểu hữu, nay trong ngoài Thái Huyền Môn đang xáo động, ta đoán không lâu nữa, trong môn phái sẽ có một trận huyên náo, đến lúc đó, không cần lo lắng cho mạch Chuyết Phong, cứ tự mình dẫn mấy đứa nhỏ rời đi là được." Đế Tôn biết, hiện nay cả Đông Hoang, e rằng cũng không có mấy người là đối thủ của lão đầu này, tự nhiên không cần lo lắng.

"Tiền bối, quen biết một phen chính là duyên phận, đây là một món quà nhỏ, mong ngài nhận lấy." Đế Tôn vung tay, trên không trung liền xuất hiện một cái bình nhỏ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, khí tức bên trong thuần túy như vậy, là một bình Huyền Hoàng khí tặng cho Lý Nhược Ngu.

"Tiền bối không cần từ chối, thứ này với ta không có tác dụng lớn lắm, quen biết là duyên phận, sau này nếu có khó khăn, cứ việc báo danh hiệu Thiên Tôn Sơn." Không đợi Lý Nhược Ngu nhận lấy, ngoài cửa điện trên đỉnh núi, một bóng người dáng vẻ phiêu dật xuất hiện, chính là đại đệ tử Chưởng Môn, Thuần Phong.

"Lý sư thúc, đã lâu không gặp, người vẫn khỏe chứ?" Trên mặt tên này luôn nở một nụ cười, ánh mắt lại dán chặt vào cái bình nhỏ kia, xem ra hẳn là đã theo dõi bên Chuyết Phong từ lâu.

Đế Tôn là nhân vật cỡ nào?

Ghét nhất là loại hành vi lén lút dòm ngó của đám tiểu nhân hèn hạ.

"Khỏe hay không, liên quan gì đến ngươi?" Lý Nhược Ngu không thích nói chuyện, nhưng Đế Tôn lại có thừa tinh thần, chuyên trị các

loại không phục.

"Ta đang nói chuyện với sư thúc của ta, các hạ là ai?" Đế Tôn cười lạnh: "Ta đoán, hôm đó ở chủ phong Chưởng Môn, lấy cớ dẫn bốn huynh muội chúng ta vào, kết quả vừa quay đầu người đã không thấy đâu, loại tiểu nhân vô tín như vậy cũng có thể làm đại đệ tử, Thái Huyền Môn thật sự không có người kế thừa rồi...

Thật đáng tiếc cho Lý tiền bối, một bậc long phượng trong nhân gian, lại bị trì hoãn tiền đồ tốt đẹp." Thuần Phong không khỏi nhíu mày, rõ ràng một màn miệng lưỡi của Đế Tôn cũng khiến y có chút không vui.

"Lý sư thúc, không biết người này có quan hệ gì với ngài, với Chuyết Phong?" "Không có lễ thầy trò, nhưng có nghĩa thầy trò." Lý Nhược Ngu lại bắt đầu quét đất...

Lời nói không nhiều, nhưng lại giữ đủ thể diện cho Đế Tôn.

"Hừ.

Chuyết Phong khó khăn lắm mới thu được mấy tên đồ đệ, sư diệt cũng hy vọng, mấy tên này đừng có mấy ngày đã chạy mất mới tốt." Ánh mắt Đế Tôn đột nhiên lạnh đi: "Mới dễ dàng tranh cãi một phen, lại chạy đến Chuyết Phong của ta nói lời thối tha à?" Khí thế mạnh mẽ tức thì chấn động khiến Thuần Phong trong lòng rùng mình, nhớ lại ngày đó Đế Tôn một cước chấn nát hơn ba ngàn bậc thang đá, Thuần Phong vốn định dạy dỗ Đế Tôn một trận đành phải nhịn xuống cơn xúc động này.

"Hôm nay ta đến, là đại diện cho chưởng môn sư tôn thông báo cho các mạch một tiếng, ngày kia chính là hội võ các mạch mười năm một lần, không biết năm nay, mạch Chuyết Phong có tiếp tục bỏ cuộc không?" Đế Tôn cười: "Cùng là người thừa kế của Thái Huyền Môn, mạch Chuyết Phong sao có lý do bỏ cuộc?

Về nói với sư phụ ngươi, Chuyết Phong năm nay không chỉ tham gia, mà còn muốn giành lấy vị trí đầu bảng.” Thuần Phong cười lạnh, không quên giả vờ ôm quyền với Đế Tôn: “Vậy thì, ta xin rửa mắt mong chờ.” Vút...

Chỉ thấy Thuần Phong bay lên không, hóa thành một luồng lưu quang biến mất trên trời mây.

“Ngài thật sự không định thay ta ra mặt sao?” Đế Tôn cười khẽ: “Tiền bối, những năm qua khổ cho ngài rồi.

Tuy người đắc đạo không để tâm đến những phiền nhiễu thế tục này, nhưng mấy người chúng ta đều là kẻ rảnh rỗi, đã gặp phải rồi, thì phải cho họ hiểu, có một số người, không thể đắc tội được!”...

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Trên đỉnh chủ phong Chưởng Môn của Thái Huyền Môn.

Chiến đài trung tâm được khắc một đồ án Thái Cực to lớn, chính là nơi luận võ của các mạch.

Chương 343

Sư đồ các mạch trong tiếng trống trận lần lượt lên sân khấu ra mắt, duy chỉ có nhà Chuyết Phong cộng lại cũng chỉ có năm người, thực sự khiến mấy mạch bên cạnh được dịp chế nhạo một trận.

“Nhìn kìa!

Đó không phải là Lý sư thúc của Chuyết Phong sao?

Từ trước đến nay đều không tham gia, lần này lại lộ diện, thật không dễ dàng a!” “Phụt ha ha ha, tìm đâu ra mấy quả dưa vẹo táo nứt thế kia, thật buồn cười, không sợ mất mặt đủ sao?” “Kệ đi?

Dù sao lát nữa lên chiến đài, cứ dạy dỗ một phen là được! 189. "Dùng mấy người của Chuyết Phong làm đá lót đường để điên cuồng cày một đợt sự hiện diện, cảm giác chắc chắn sẽ rất tuyệt!” Những lời bàn tán của đám người qua đường bên cạnh, sớm đã bị mấy người Đế Tôn nghe thấy, nhưng hiện trên mặt mấy người họ, chỉ có nụ cười lạnh khinh thường.

“Chư vị!

Hôm nay là ngày luận võ các mạch của Thái Huyền Môn chúng ta, các tinh anh trong môn phái hãy thể hiện thần thông, người giành được quán quân sẽ có cơ hội được chưởng môn nhân đích thân truyền thụ công pháp, hy vọng các đệ tử hãy cố gắng hết sức.” “Xin tuân mệnh sư thúc.” 190.

Chúng đệ tử lũ lượt mở miệng đáp lời.

Theo quy tắc, các mạch sẽ cử ra bảy người để lần lượt so tài, tổng cộng có bốn mươi chín người tham gia.

Đế Tôn chỉ cảm thấy cách thức thi đấu này quá nhàm chán, trực

tiếp nháy mắt với Bàng Bạc bảo y lên đài.

Vút!

Bàng Bạc vừa đáp xuống đất, chúng đệ tử các mạch đều có vẻ mặt ngơ ngác.

"Ta nói, thi đấu thế này phiền phức quá, phải đến năm nào tháng nào mới xong?

Chẳng phải là xem ai mạnh hơn sao?

Một mình ta có thể diệt cả bảy người của một mạch, ai không phục, cứ lên thử!" "Ồ!

Một trong mấy tên tân binh không biết điều của Chuyết Phong kia à?

Khẩu khí lớn thế nhỉ?" "Ha ha ha, có chút thú vị, đã dám nói vậy, bọn ta dám tin, dù sao cuối cùng chịu thiệt chắc chắn không phải là bọn ta!" Trong đó một tên đệ tử hơi mập của đệ tứ phong cười âm hiểm bước lên.

"Chư vị sư huynh đệ của đệ tứ phong chúng ta, muốn khiêu chiến vị sư huynh này." Vút vút vút!

Đúng là có bảy người nhảy lên đài, phải nói người của đệ tứ phong thật sự có chút vô sỉ.

Đương nhiên, làm như vậy, mục đích cũng quá rõ ràng, là nhắm vào việc dạy dỗ Bàng Bạc, thắng thua ngược lại không quan trọng.

"Được!

Hy vọng bảy người các ngươi, đừng làm ta thất vọng nha!" "Động thủ!" Nụ cười của tên đệ tử mập mạp đột nhiên co lại, lập tức cùng sáu người còn lại trong môn phái triển khai động tác.

Vô số quyền cước đồng thời lao về phía Bàng Bạc, cương phong

mạnh mẽ lần lượt oanh kích vào cơ thể y.

Nhưng điều khó xử là, những thủ đoạn sức mạnh trông có vẻ ngưng thực này, sau khi chạm vào bề mặt Bàng Bạc, đều tự động tan thành vô hình.

"Hả?

Tên nhóc này, hình như có chút bản lĩnh!" "Bảy người hợp lực tấn công, sức mạnh không thể xem thường, nhưng đối phương lại đứng yên không nhúc nhích để bị đánh, vậy mà lại không hề hấn gì!" "Xem ra, Chuyết Phong năm nay, có chút không giống rồi!" Bùm bùm bùm!

Tên đệ tử mập mạp cắn chặt răng, tung ra một cú đấm nặng nề, cuối cùng cũng phá vỡ lớp cương phong hộ thể bên ngoài của Bàng Bạc, nhưng vào khoảnh khắc nắm đấm chạm vào cơ thể Bàng Bạc, 'rắc' một tiếng, xương tay đã bị chấn gãy.

"Lão tam, sao vậy?" Đại đệ tử của đệ tứ phong vội vàng đến hỏi.

"Tên này, năng lực phòng ngự thật mạnh!

Đại sư huynh, tay ta gãy rồi!" "Thật vô lý, nhóc con, ta cũng phải phế đi tay chân của ngươi!" "Thiên Cương Chân Khí!" Đại đệ tử nổi giận, giữa nắm đấm bùng lên một luồng cương phong màu xanh biếc, lao thẳng về phía Bàng Bạc.

Ầm ầm ầm!

Chương 344

Lực va chạm mạnh mẽ đột nhiên nổ tung, dường như đã kinh động đến sự bình tĩnh của Quy Giáp Thần Khí trên người Bàng Bạc, trực tiếp phản lại một luồng sóng cuồng cương khí mạnh mẽ hơn, tức thì đánh bay cả bảy đệ tử của một mạch ra ngoài...

"Trời ơi!!" Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, vào khoảnh khắc đó suýt chút nữa đã kinh ngạc đến rớt cằm.

"Đó... thật sự là đệ tử Chuyết Phong sao?" "Không thể nào!

Ta thậm chí còn chưa thấy tên nhóc đó thi triển công pháp, lại có thể dùng sức một người diệt sạch toàn bộ đệ tử đệ tứ phong?" ...

Tin hay không không quan trọng, quan trọng là, sự việc đã xảy ra như vậy.

Bảy người nằm trên đất đau đớn rên rỉ, mỗi người thương thế khác nhau.

Bàng Bạc từ đầu đến cuối không hề chủ động ra tay một lần, đều là bị động chịu đòn, nhưng năng lực phản thương của Quy Giáp Thần Khí thật sự quá đáng sợ.

"A ha ha ha, đại ca quả nhiên không lừa ta, Quy Giáp tuy hình dáng hơi khó coi, nhưng đúng là một món chí bảo đỉnh cấp!" Bàng Bạc trong lòng thầm vui, sớm đã nhảy xuống đài luận võ.

"He he, thế nào đại ca?

Lý tiền bối, con có làm ngài nở mày nở mặt không!" Lý Nhược Ngu chỉ mỉm cười nhắm mắt, không hề có biểu cảm gì, Đế Tôn ngược lại hài lòng vỗ vỗ vai Bàng Bạc.

"Làm tốt lắm!

Phải cho tất cả mọi người hiểu, Chuyết Phong mới là chính thống của Thái Huyền Môn, ai còn dám có ý đồ với mạch Chuyết Phong, là tìm chết!" Ngay sau đó, Diệp Phàm cũng bay người nhảy xuống chiến đài.

"Vừa rồi sư đệ của ta đã đại hiển thân thủ, ta cũng có chút ngứa nghề, có mạch nào lên chỉ giáo không?" "Làm ơn đi, sư đệ cái gì?

Ta mới là đại đồ đệ!!" Bàng Bạc chửi ầm lên chỉ vào Diệp Phàm, đột nhiên có một loại xúc động muốn xuống đài cùng y đánh một trận.

"Mẹ nó, tên nhóc này không phải cũng biến thái như người vừa rồi chứ?

Nhìn cái dáng vẻ kiêu ngạo kia là biết không phải dạng vừa rồi!" "Chưa chắc...

Tên vừa rồi chỉ giỏi chịu đòn, không thấy có bản lĩnh thật sự gì đáng sợ, có lẽ là công pháp khắc chế đệ tứ phong!

Còn tên nhóc này, trong tay cầm một cây gậy khều lửa, tám phần là một tên phế vật, thấy đồng môn nổi bật cũng ra vẻ ta đây, ta thấy a, ván này tám phần có kịch hay!" Dưới sân, chúng đệ tử đệ lục phong lẩm bẩm nửa ngày, quyết định nhân cơ hội này ra tay mạnh mẽ để chứng minh bản thân.

Một mặt là để dập tắt nhuệ khí của Chuyết Phong, mặt khác, cũng có thể khiến cho đệ tứ phong vốn luôn đè đầu bọn họ một bậc phải mất mặt.

Vút vút vút!

Bảy bóng người lần lượt đáp xuống.

Đệ lục phong chủ tu trận pháp, bảy đệ tử vừa đáp xuống đất, liền vây Diệp Phàm ở trung tâm, bảy người bước theo thế Thất Tinh, trông có vẻ vô cùng tự tin vào pháp trận của mình.

“Kiếm trận!” Vút vút vút!

Bảy đạo kiếm quang từ trên đỉnh bắn ra, đầu đuôi nối liền nhau, dưới sự dẫn dắt của công pháp bảy người nhanh chóng tạo thành trận.

Kiếm khí mạnh mẽ trào dâng trên đỉnh đầu, lần lượt phun ra những luồng cương phong lạnh lẽo khiến người ta rùng mình, nhanh chóng tụ lại về phía vị trí của Diệp Phàm.

“Hừ, không lẽ chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Một cái kiếm trận cỏn con, làm gì được ta?” Diệp Phàm dùng cây gậy khều lửa trong tay chỉ lên trời, liền nghe một tiếng nổ vang, cương khí trong cơ thể theo cây gậy khều lửa xông lên trời, từ trên đỉnh đầu tức thì bắn ra một luồng sóng cương khí cực mạnh.

“Á a!!” Bảy trận nhãn đồng thời sụp đổ, bảy tên đệ tử trước mặt rõ ràng đã chịu một cú va chạm không nhẹ, nhưng dường như không bỏ cuộc, sau khi trận lực bị phá hủy, lại mỗi người cầm kiếm bay về phía Diệp Phàm.

“Xem chiêu!!” Vút vút vút!

Một loạt thế kiếm tấn công hoa cả mắt loé lên trước mặt.

Chỉ là, với chút thực lực này, đối mặt với Diệp Phàm bán bộ đại năng cảnh, thật sự giống như châu chấu đá xe.

Bùm!

Chương 345

Chỉ thấy Diệp Phàm lòng bàn tay hóa thành một đóa thanh liên, sóng ánh sáng tỏa ra không ngừng khuếch trương, cuối cùng dưới sự áp chế của đạo liên quang, tất cả phi kiếm trên không trung đồng thời bị chấn thành bột phấn.

Bảy tên đệ tử cầm kiếm phun ra một ngụm máu tươi, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng với thương thế này, cũng đủ để phải dưỡng thương mấy tháng.

"Ai...

Sớm đã bảo các ngươi nên dừng tay rồi, cứ không nghe lời, làm mấy thứ hoa hòe hoa sói, bây giờ tốt rồi, nếm mùi đau khổ rồi chứ?" Diệp Phàm chế nhạo một phen đám người đệ lục phong, hiện trường cũng không ai dám hó hé một tiếng.

Còn về sư tôn của đệ lục phong, cũng là một sư đệ của Lý Nhược Ngu, càng có nỗi khổ không nói ra được, chỉ có thể khẽ than một tiếng.

"Không ngờ, Lý sư huynh năm nay lại bồi dưỡng được mấy đồ đệ xuất chúng như vậy, thật đáng mừng đáng chúc a!" Lý Nhược Ngu cười nhạt lắc đầu: "Không liên quan đến ta, mấy đứa nhỏ này thiên tư tuyệt đỉnh, tương lai đều không phải vật trong ao, Thái Huyền Môn, tự nhiên cũng không chứa nổi." Nghe lời Lý Nhược Ngu nói, các thủ tọa sư tôn của các mạch cũng không còn căng thẳng nữa.

Sở dĩ họ kiêng kỵ, là vì sợ đệ tử của mạch nào đó quá mạnh, tất sẽ uy hiếp đến địa vị thủ tọa của họ trong tương lai, nhưng theo lời Lý Nhược Ngu nói, mấy người Đế Tôn sẽ không ở lại môn phái lâu, ngược lại khiến họ nhẹ nhõm không ít.

Nào biết, Đế Tôn ngay cả cả Đông Hoang cũng không thèm để vào mắt, lại đi để ý một Thái Huyền Môn nhỏ bé sao?

Mà việc ở lại mấy ngày, ngoài Giai Tự Bí trong Cửu Bí ra, điều duy nhất hấp dẫn Đế Tôn, chỉ có Lý Nhược Ngu, một lão đầu nhỏ bé đầy trí tuệ.

Còn những người và vật khác, đối với Đế Tôn mà nói, chẳng qua chỉ là hạt bụi.

"Nha đầu Tử Nguyệt, con cũng lên thử sức đi, đừng quá đáng quá nhé!" "Vâng ạ, con biết rồi Đế Tôn ca ca." Cơ Tử Nguyệt hóa thành một luồng u quang hạ xuống trung tâm chiến đài, tuy cũng mặc trang phục đạo đồng, nhưng dáng vẻ tinh nghịch đáng yêu nhanh chóng thu hút ánh mắt của mấy tên đệ tử Chưởng Môn.

"Ồ!

Nha đầu này không tệ, ta đi gặp gỡ thử!" Người lên tiếng chính là sư đệ của Thuần Phong, nhị đệ tử Chưởng Môn, Thuần Dương.

Tên này là loại người phẩm chất không tốt điển hình, hèn hạ, nhưng vì thân phận nhị đệ tử Chưởng Môn, đệ tử các phong khác thấy đều phải né đi, không ai dám dễ dàng đắc tội.

Nhưng hôm nay, gặp phải nha đầu Tử Nguyệt, hắn coi như gặp phải xui xẻo rồi.

"Tiểu cô nương, ta thấy ngươi thiên tư thông tuệ, lanh lợi cổ quái, hay là gia nhập Chưởng Môn đi?

Ở lại Chuyết Phong có gì thú vị?

Chỉ có thể chịu số phận bị bắt nạt cả đời thôi!" Cơ Tử Nguyệt cười: "Ngươi nói cũng thật thú vị, vừa rồi hai sư huynh của ta mỗi người đều đã thể hiện thực lực một mình chiến một mạch, vậy mà ngươi lại nói với ta, Chuyết Phong của ta chỉ có số phận bị bắt nạt?

Thật buồn cười!" Thuần Dương càng thêm hứng thú: "Không tin?

Vậy ca ca bắt nạt ngươi thử, thế nào?" Vút!

Chỉ thấy thân pháp Thuần Dương đột nhiên di chuyển, đã xuất hiện trước mặt Cơ Tử Nguyệt, dưới áp lực khí tức mạnh mẽ, quả thực đã dọa Tử Nguyệt giật nảy mình.

Thực lực của Cơ Tử Nguyệt, so với Diệp Phàm và Bàng Bạc còn kém hai bậc, điều duy nhất đáng nói, chính là chiếc vòng tay Đế Tôn cho nàng, cộng thêm Hư Không Đạo của gia tộc truyền thừa mới có thể lên được sàn đấu.

Nhưng nha đầu này từ nhỏ không có hứng thú tu luyện, căn cơ không vững chắc, so với Thuần Dương thân pháp quỷ dị ra tay không nể nang trước mặt, kinh nghiệm thực chiến đã trở thành điểm yếu lớn nhất.

"He he, chỉ cần em chịu rời khỏi Chuyết Phong gia nhập Chưởng Môn, ta có thể dừng tay bất cứ lúc nào, nếu không, sẽ bị ta đánh đến thở không ra hơi đấy!" Ánh mắt Thuần Dương mang theo một tia trêu chọc, không ngừng thi triển tấn công nhanh, chính là đã nhìn ra Tử Nguyệt không giỏi chiến đấu, thiếu kinh nghiệm, căn bản không cho nàng bất kỳ cơ hội nào.

Đế Tôn khẽ nhíu mày, đồng thời cũng bắt đầu chỉ đạo cho Tử Nguyệt.

"Xoay người, bay lên, tấn công hạ bàn!" 191.

Vốn đang luống cuống tay chân, Tử Nguyệt dưới sự chỉ điểm của Đế Tôn đã nhanh chóng ổn định lại nhịp điệu, càng đánh càng hay, động tác liền mạch, chiêu thức hung mãnh, khá có phong thái của một tiểu nữ hiệp.

Bốp!

Một chiêu xoay người đá hậu, không lệch không nghiêng trúng ngay cằm của Thuần Dương, đá cho cả người ngã ngửa ra sau.

"Đẹp lắm!!" Diệp Phàm và Bàng Bạc, hai kẻ nịnh hót, không ngừng vỗ tay nịnh bợ dưới sân, cuồng nhiệt tán dương Cơ Tử Nguyệt, cũng khiến nha đầu vô cùng vui vẻ.

"Lêu lêu!

Ai bảo ngươi xem thường Chuyết Phong của ta, bây giờ nếm mùi đau khổ rồi chứ?" Thuần Dương không còn tâm tư đùa giỡn nữa, với tư cách là nhị đệ tử Chưởng Môn, bị một tiểu cô nương của Chuyết Phong làm nhục, mặt mũi đều mất hết.

"Hừ, nha đầu thối, mời rượu không uống lại muốn uống rượu phạt, không cho ngươi nếm mùi, khó giải mối hận trong lòng ta!" Ầm ầm!

Chương 346

Thuần Dương thuận thế giơ tay, trong lòng bàn tay một luồng uy áp cực mạnh giáng xuống, đó là một kiện tuyệt phẩm pháp bảo, toàn thân lấp lánh u quang màu vàng sẫm, vừa xuất hiện đã khóa chặt khí tức của Cơ Tử Nguyệt.

"Thông Minh Kính, mở!" Vút...

Ánh sáng lạnh lẽo chiếu thẳng về phía Cơ Tử Nguyệt, khiến nha đầu tạm thời mất đi khả năng phán đoán thị giác.

Cùng lúc đó, Thuần Dương điên cuồng ra tay, thuận thế tấn công lén Cơ Tử Nguyệt, trong lòng bàn tay đã ngưng tụ một luồng sức mạnh đủ để trọng thương đối thủ!

"Mẹ nó, tên nhóc này chơi bẩn à?

Lại định tấn công lén!" "Tử Nguyệt, Hư Không Đạo!" Tiếng nhắc nhở của Đế Tôn vừa vang lên, Cơ Tử Nguyệt như được buff thêm, Hư Không Kinh trong đầu lướt qua một thoáng, cả người lập tức biến mất tại chỗ.

"!!

Người đâu?" Thuần Dương mặt mày ngơ ngác nhìn xung quanh, nhưng ngay cả bóng của Cơ Tử Nguyệt cũng không thấy.

"Ta ở đây này!" Giọng nói đột nhiên vang lên từ trên đỉnh đầu.

Thuần Dương đột ngột ngẩng đầu, một bàn chân lớn từ trên trời giáng xuống, không lệch không nghiêng đạp lên mặt y.

"Oa a a!!" Một tiếng hét thảm, cả người Thuần Dương bị đấm thẳng xuống dưới lòng đất của chiến đài, trông thảm hại hết mức có thể...

“Hít!” 192.

Các đệ tử dưới sân đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Nếu là một năm trước, có đánh chết họ cũng không tin những người này là thủ hạ của Lý Nhược Ngu ở Chuyết Phong!

Nhưng hiện tại, sự thật bày ra trước mắt, dù không tin cũng không còn cách nào khác.

Vút!

Ngay lúc nha đầu Tử Nguyệt đang đắc ý, đại đệ tử Chưởng Môn Thuần Phong tay cầm quạt giấy vung lên, bay xuống, tung một chưởng nặng nề về phía sau lưng Tử Nguyệt.

Keng!

Đúng lúc này, chiếc vòng tay thanh đồng trên cổ tay Tử Nguyệt phát huy tác dụng.

Một lớp chắn màu tím xanh vô cùng mạnh mẽ tự động hiện ra, dễ dàng chặn đứng chưởng lực cực mạnh của Thuần Phong.

Cùng lúc đó, trên bề mặt lớp chắn, hiện ra một dấu tay to lớn, đánh về phía Thuần Phong.

“Đó là...

Hư Không Chưởng Pháp!

Là người của Cơ gia!” Thuần Phong nói ra sự thật, hoàn toàn chấn động cả Thái Huyền Môn.

Dường như ngoài Lý Nhược Ngu và ba người Đế Tôn, không còn ai có thể giữ được vẻ mặt tuyệt đối bình tĩnh, ngay cả Môn chủ Thái Huyền Môn đang ngồi trên vị trí cao nhất, cũng khẽ mở hai mắt.

Cơ gia là thế gia cổ đại đỉnh cấp của Đông Hoang, cử một người

như vậy đến Thái Huyền Môn, mục đích là gì?

Đây là vấn đề mà môn chủ và các thủ tọa các mạch không thể không cân nhắc.

Nhìn thấy một chưởng lực Hư Không đánh về phía Thuần Phong, cường độ tấn công đã sớm vượt qua giới hạn đối phó, gần như có thể sánh ngang với một đòn của cấp đại năng!

Vút!

Đúng lúc này, Môn chủ Thái Huyền Môn đích thân giáng lâm, vung tay lớn chặn lại đạo chưởng lực Hư Không, lạnh lùng nhìn Cơ Tử Nguyệt bên dưới.

"Người của Cơ gia, giả làm tiểu đồ đệ trà trộn vào Thái Huyền Môn của ta, có mục đích gì?" Không đợi Cơ Tử Nguyệt mở miệng, Đế Tôn đã hóa thành một luồng lưu quang xuất hiện trước mặt Tử Nguyệt, lạnh lùng nhìn vị Môn chủ Thái Huyền Môn này, cũng là một tồn tại cấp đại năng.

"Không có mục đích gì cả, chỉ là đến xem thôi.

Mấy huynh muội chúng ta nghe nói Thái Huyền Môn là bảo địa truyền thế, lại có cao nhân trấn giữ, nên đến mở mang tầm mắt, chỉ vậy mà thôi." Thuần Phong cười lạnh: "Gặp cao nhân?

Chương 347

Vậy tại sao lại lén lút ở Chuyết Phong, không đến gặp chưởng môn sư tôn của ta?" Đế Tôn ha ha cười lớn: "Ngươi bị ngu à?

Cao nhân ở Chuyết Phong, ta đến Chưởng Môn làm gì?

Đồ ngốc!" "Ha ha ha ha..." Bàng Bạc và Diệp Phàm cũng cười hùa theo, đã đến mức môn chủ không còn thân thiện, e rằng chuyến đi Chuyết Phong của mấy người họ cũng sắp kết thúc.

Thuần Phong ra vẻ ta đây không thành lại bị vả mặt, nhưng lần này dù thế nào cũng không dám vọng động nữa.

Một Cơ Tử Nguyệt còn đối phó không nổi, huống chi là ba yêu nghiệt của Thiên Tôn Sơn.

"Các hạ thực lực kinh người, sâu không lường được, ta không muốn là địch với ngươi, nhưng cũng không hoan nghênh, mời rời đi." "Được thôi, cáo từ!" Đế Tôn không nói một lời thừa thãi, khí tức bùng phát trong nháy mắt, bốn người trực tiếp biến mất tại chỗ không còn tăm hơi.

"Trời ơi!

Chuyết Phong đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy sao?

Bốn người đó lại đều là đại nhân vật có thân phận không tầm thường!" "Hừ, chẳng qua là Lý Nhược Ngu, cũng chỉ là kẻ câu danh trục lợi, tư tàng đệ tử ngoại môn, ở Thái Huyền Môn là trọng tội a!" "Chờ xem đi, chưởng môn sư tôn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho y đâu!" Sau khi bốn người Đế Tôn rời đi, các đệ tử của các mạch khác đều rục rịch, mấy vị thủ tọa lớn càng tỏ vẻ hả hê, chờ xem trò cười của Lý Nhược Ngu.

“Lý sư đệ, ngươi có gì để nói không?” Chưởng môn lạnh lùng nhìn Lý Nhược Ngu, rõ ràng là một giọng điệu chất vấn.

“Lý Nhược Ngu!

Đừng tưởng cả ngày làm rùa rụt cổ là có thể trốn tránh chế tài!

Hôm nay, nếu ngươi không cho ta một lời giải thích, Thái Huyền Môn, e rằng cũng không chứa nổi ngươi!” “Không sai!” Mấy vị thủ tọa lớn liên hợp gây áp lực, một chút tình nghĩa đồng môn cũng không màng. 193.

Lý Nhược Ngu cố nhiên cảnh giới cao xa, nhưng hiện tại vẫn chưa chọc thủng được lớp cửa sổ giấy kia, giá trị của y vẫn chưa thể hiện qua tu vi, trong mắt người ngoài y chỉ là một lão già nhỏ bé vô dụng, tu vi thậm chí còn không cao hơn Thuần Phong bao nhiêu.

“Ta không có gì để nói...” Lý Nhược Ngu mặt mày bất đắc dĩ lắc đầu, quay người định trở về Chuyết Phong.

Nhưng đúng lúc này, chưởng môn đột nhiên ra tay mạnh mẽ với Lý Nhược Ngu!

Lực đạo mạnh mẽ, đủ để khiến một cường giả cùng cấp bậc trọng thương!

“Hừ, cho mặt không biết điều!” Vút!

Bóng dáng Đế Tôn hiện ra giữa không trung, vừa vặn chặn lại sau lưng Lý Nhược Ngu, phản tay tung ra một chưởng, Chưởng môn Thái Huyền Môn trong khoảnh khắc đã bị đánh thành một đống thịt nát.

“Cái, cái gì!” “Chưởng môn sư tôn!!” Thuần Phong và những người khác hoàn toàn ngây người, các thủ tọa các mạch tròng mắt suýt văng ra ngoài, căn bản không tin thực lực của Đế Tôn lại khủng bố đến vậy, chỉ một chiêu đã trực tiếp chấn nát Thái Huyền Chưởng Môn cấp đại năng!

“Ta nói rồi, kẻ nào dám động đến người của Chuyết Phong, chính là gây thù với Thiên Tôn Sơn!

Lũ không biết điều các ngươi, đều sống ngán rồi sao?” “Thiên, Thiên Tôn Sơn?...

Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn?

Người đã sống sờ sờ trấn áp Thanh Giao Vương, đại năng đỉnh cấp của Bắc Vực ở Đông Hải...

Đế Tôn đó sao??” Đế Tôn thật sự đã rất khiêm tốn.

Nhưng thực lực, thật sự không cho phép a...

Bây giờ tên tuổi bị lộ ra, Thái Huyền Môn tức thì nổ tung.

“Hả?

Tên đột nhiên xuất hiện ở Chuyết Phong kia, là Đế Tôn?

Trời ơi...

Xong rồi xong rồi, lão nhân gia ngài mà nổi giận, cả Thái Huyền Môn của chúng ta đều toi đời a!” “Suỵt, nói nhỏ thôi, vừa nãy ra vẻ ta đây với người ta kiêu ngạo như vậy, lỡ bị để ý, đến cơm cũng không có mà ăn.”...

Hàng đệ tử toàn bộ đều ngoan ngoãn, không còn nghi ngờ gì nữa, có rắm cũng phải nhịn!

Chương 348

Bầu không khí lúc này, ai làm chim đầu đàn, kẻ đó thành bia đỡ đạn.

Còn về các sư tôn thủ tọa các mạch, sắc mặt mỗi người cũng đều khó coi không ít, nhưng cũng không đến mức quá hoảng, dù sao trời sập xuống đã có người cao chống đỡ!

Chưởng môn vừa ra tay với Lý Nhược Ngu, đã bị Đế Tôn diệt, nhưng chưa chắc hắn sẽ đồ sát cả Thái Huyền Môn.

"Cho mặt, thì nhận lấy, còn dám tìm phiền phức với Lý Nhược Ngu tiền bối, là không qua được với Thiên Tôn Sơn ta!

Nếu không phải nể mặt Lý tiền bối, lão tử một chưởng đã xóa sổ đạo trường Thái Huyền Môn rồi." Đế Tôn nói xong, toàn trường im phăng phắc.

Mạch Chưởng Môn kiêu ngạo?

Không tồn tại...

Lúc này bao gồm cả Thuần Phong, phàm là mấy đệ tử có liên quan đến Chưởng Môn, toàn bộ đều co rúm lại tại chỗ run lẩy bẩy, sợ Đế Tôn sẽ trút giận lên đầu mình.

"Tiểu hữu nguôi giận, là khách, đừng nên động binh đao." Bỗng, từ hậu sơn của Thái Huyền Môn, một luồng khói mây lóe lên, một lão giả tóc râu đều bạc trắng, trên người lại không có nửa điểm lệ khí.

Mặc dù cảnh giới so với Lý Nhược Ngu còn kém xa, nhưng so với Chưởng môn Thái Huyền Môn vừa bị Đế Tôn một chưởng đánh chết, tuyệt đối là khác biệt giữa hồ lô và ông nội.

"Thái thượng trưởng lão!" Đệ tử Thái Huyền Môn thở phào một

hơi.

“Thái sư tôn, con...” Bốp!

Thuần Phong đang định ôm đùi, không ngờ lại bị lão đạo kia tát một cái giữa không trung, tát cho Thuần Phong bay ra xa cả trăm mét, chắc chắn là trọng thương, nằm bẹp trên đất không dậy nổi.

“Hỗn xược!!

Bản tôn bế quan mấy năm, các ngươi đối đãi với Nhược Ngu và mạch Chuyết Phong như vậy sao?

Nay còn kinh động đến đại giá của Thiên Tôn Sơn, môn mi của Thái Huyền Môn ta suýt chút nữa bị hủy trong một sớm một chiều, tội này, ai gánh vác?” Thái thượng trưởng lão lên tiếng, tất cả đệ tử Thái Huyền Môn đều cúi đầu xuống.

Đế Tôn cười khẽ khoanh tay nhìn xung quanh, lúc này mới hơi hài lòng một chút.

“Tiểu hữu thiên tư tuyệt thế, thực lực cảnh giới còn trên cả đại năng, lão đạo ta vô cùng khâm phục, lần này ngài giá lâm Thái Huyền Môn, lão đạo có thất lễ không đón từ xa, mong các hạ thứ tội!” Thái thượng trưởng lão ra mặt, cũng phải cúi người hành lễ với Đế Tôn trẻ tuổi trước mặt.

Cảm giác ưu việt này, hoàn toàn khiến đám đệ tử Thái Huyền Môn xung quanh ngây người.

Nếu như trước đó, họ kinh sợ thực lực của Đế Tôn, thì bây giờ, là sự ngưỡng mộ thực sự từ tận đáy lòng.

Cùng là người trẻ tuổi, tại sao người ta gọi là Đế Tôn, có thể hành hạ một phương đại năng đỉnh cấp danh chấn thiên hạ?

Còn mình thì chỉ là một tiểu đạo đồng quỳ trên đất run lẩy bẩy?

Không có tại sao cả!

Quy tắc của thế giới Già Thiên, cường giả vi tôn, thực lực chính là đại diện cho quyền sinh sát đoạt lấy tất cả!!

"Được rồi." Đế Tôn không quan tâm phất phất tay, liếc nhìn thái thượng trưởng lão một cái: "Đã biết thân phận của ta, ta cũng không giả làm đạo đồng ngu ngốc nữa...

Tất cả nghe cho rõ đây, từ hôm nay, Lý Nhược Ngu là biểu tượng của Thái Huyền Môn, tương lai Thái Huyền Môn có gặp phải tai ương gì, đều phải dựa vào sự che chở của Lý tiền bối, mọi chuyện trong quá khứ ta không truy cứu nữa, nếu để ta biết có tên nhóc nào trong môn phái dám bất kính, đây chính là kết cục!" Đế Tôn nói xong, nhắm vào tảng đá khổng lồ mang tính biểu tượng trên đỉnh chủ phong phía sau tung ra một chưởng.

Chưởng lực cố nhiên đã được khống chế vô cùng nhỏ, nhưng lại đánh ra sức mạnh khủng bố chấn động tất cả mọi người tại hiện trường, một dấu tay khổng lồ to bằng mấy mét vuông, in sâu vào trung tâm tảng đá.

"Hít..." Các đệ tử các mạch nhìn nhau, đều hít một hơi khí lạnh, chỉ có thể dùng ánh mắt vô cùng sùng bái và ghen tị nhìn chằm chằm Đế Tôn.

"Các hạ, còn có yêu cầu gì khác không?" Đế Tôn gãi gãi đầu: "Ồ đúng rồi, suýt nữa quên.

Chưởng môn chọn người khác ra, Chuyết Phong vẫn như trước, bình thường không có việc gì đừng cho người làm phiền Lý tiền bối, mọi chuyện xảy ra hôm nay, cũng đừng có rêu rao ra ngoài, đặc biệt là chuyện của tiểu thư Cơ gia, nếu không sợ sẽ rước họa vào thân." Thái thượng trưởng lão cung kính cúi người hành lễ với Đế Tôn lần nữa.

“Được rồi, ta đi đây,... các ngươi cứ tiếp tục thi đấu đi.” Vút.

Tùy ý bỏ lại một câu, Đế Tôn lao lên trời, chỉ nghe trong mây mù tiếng sấm cuồn cuộn vang vọng.

Chương 349

"Lý tiền bối, lần sau tìm ngài đánh cờ, hy vọng ngài sẽ có tiến bộ lớn hơn a!" Lý Nhược Ngu thản nhiên cười, thân hình cũng như một làn khói xanh, lại biến mất ở cuối Chuyết Phong...

Chuyến đi Chuyết Phong có phần vội vã.

Vốn dĩ Đế Tôn tính toán ít nhất cũng có thể ở lại nửa tháng, cùng Lý Nhược Ngu đấu một trận ba trăm hiệp.

Nhưng dù vậy, mục đích của Đế Tôn đến đây cũng đã đạt được.

Thu hoạch được Giai Tự Bí, mở rộng bộ sưu tập của mình, đồng thời cũng lo xong pháp bảo cho ba tên kia.

"Đế Tôn ca ca, tiếp theo chúng ta đi đâu chơi a?" Đôi mắt đẹp của Cơ Tử Nguyệt long lanh vô cùng linh động, nhưng câu hỏi này quả thực đã làm khó Đế Tôn.

"Nói thật, ngươi hỏi ta, ta cũng không biết." Vút!

Đột nhiên, một luồng khí tức quỷ dị lóe lên.

Đế Tôn là tồn tại cỡ nào, ngay lập tức đã bắt được luồng khí tức đó, chính là truyền thừa trong Hư Không Kinh.

"Ồ, nha đầu, cường giả Cơ gia quả nhiên không ít, lại đến một con cá lớn!" Đế Tôn giả vờ không phòng bị, đột nhiên giơ tay tung một chưởng về phía trên đỉnh đầu.

Lão giả Cơ gia kia mặt lộ vẻ kinh ngạc, kế hoạch vốn định tấn công lén từ trên không cũng bị buộc phải dừng lại, thực thể đáp xuống trước mặt bốn người.

"Oa, là đại lão a!" Diệp Phàm có chút lắp bắp chỉ vào người trước

mặt, bởi vì y thấy lão giả Cơ gia này, lại có thể dùng nửa thân mình dung nhập vào hư không.

Tu vi như vậy, theo ghi chép trong Hư Không Kinh, là vượt trên cả đại năng đỉnh cấp.

"Tử Nguyệt cẩn thận, ta bảo vệ ngươi!" 194.

Tên nịnh hót Diệp Phàm quyết đoán nhảy ra để cày một đợt sự hiện diện.

Dù sao có Đế Tôn ở đây, cáo mượn oai hùm một chút cũng không sao.

Nhưng không ngờ lại bị Cơ Tử Nguyệt vả mặt ngay lập tức.

"Cút ra!" "Tổ gia gia, sao người lại đến đây?" Ba người Diệp Phàm: "....." "Mẹ nó, khó khăn lắm mới có cơ hội cho ta thể hiện, lại là người nhà!" Người đến chính là lão tổ Cơ gia Cơ Hoành, tu vi cảnh giới so với Khổng Tước Vương còn mạnh hơn vài phần, cũng là một trong số ít những lão đầu cưng chiều Cơ Tử Nguyệt ở Cơ gia.

"Nha đầu, rời khỏi ca ca con ta biết con chạy lung tung!

Ta nghe nói, con bị người của Thiên Tôn Sơn bắt đi, gần đây lại có không ít tin đồn về lãnh tụ Thiên Tôn Sơn Đế Tôn, ta lo lắng hắn sẽ làm gì con." Lời nói của Cơ Hoành tràn đầy sự từ ái, nhưng lại khiến hai anh em Diệp Phàm và Bàng Bạc bất mãn.

"Này!

Lão đầu, ông nói vậy là có ý gì?

Đại ca Đế Tôn của chúng tôi đào mộ tổ nhà ông à?

Sao lại nói là lo lắng chúng tôi sẽ làm gì cô ấy?

Chúng tôi là bạn tốt đấy nhé?" Cơ Tử Nguyệt liên tục gật đầu: "Đúng ạ, tổ gia gia, Đế Tôn ca ca không những không làm hại con, mà

còn bảo vệ con suốt đường đi, con ở cùng huynh ấy rất vui, gia gia xem này!" Nha đầu vừa nói, vừa lắc lắc chiếc vòng tay thanh đồng trên cổ tay, tức thì khiến Cơ Hoành kinh ngạc.

"...

Được chế tạo từ Huyền Hoàng khí?" Lão đầu này không giống mấy người Đế Tôn, là một cường giả Đông Hoang chính gốc, đương nhiên sẽ không hiểu được đường lối của ba đại lão Thiên Tôn Sơn, căn bản không cho rằng trên đời này có bữa trưa miễn phí.

"Các hạ tuổi còn trẻ, đã có tu vi cao như vậy, lại vô cớ tặng cho ái tôn của ta bảo vật quý giá như vậy, không biết... có mục đích gì?" Đế Tôn hừ cười một tiếng: "Lão đầu, ông tu luyện đến ngốc rồi à?

Ta vui, ta thích nha đầu này, đó là mục đích." Tính tình của Đế Tôn Cơ Tử Nguyệt hiểu rõ, không muốn vì sự xuất hiện của tổ gia gia mà làm cho hai bên đều khó xử, đành phải cầu xin tổ gia gia cho mình ở lại.

Không ngờ lúc này, từ trong lãnh thổ nước Ngụy phía dưới, một luồng dao động khí tức vô cùng mạnh mẽ nổ tung trên không!

"...

Khí tức Thánh Nhân cảnh!" Cơ Hoành đại kinh, tạm thời để Cơ Tử Nguyệt lại bên cạnh ba người Đế Tôn, đạp phá hư không đi đến nước Ngụy, truy đuổi theo luồng khí tức đó.

Chương 350

“Ồ?

Khí tức Thánh Nhân cảnh?

Có chút thú vị!

Ta đến thế giới Già Thiên, từ trước đến nay chưa gặp một Thánh Nhân thực sự, không biết cái gọi là Thánh Nhân cảnh, có thể đánh ra thực lực ở mức độ nào!” Đế Tôn đảo mắt một vòng, đẩy Tử Nguyệt đến trước mặt Diệp Phàm và Bàng Bạc.

“Giao cho hai ngươi một nhiệm vụ, bảo vệ tốt Tử Nguyệt, ta cũng theo lão đầu Cơ kia đi xem thử, lỡ như thật sự là Thánh Nhân, một mình ông ta không phải là đối thủ đâu.” Vút...

Thân pháp của Đế Tôn càng biến thái hơn, trực tiếp hoàn toàn biến mất trong hư không, căn bản không cần sự trợ giúp của Hư Không Kinh, giữa trời đất liền khó mà bắt được khí tức của hắn.

Nhìn thấy bản lĩnh của tổ gia gia và Đế Tôn mà mình sùng bái, ánh mắt của Tử Nguyệt cũng dần dần trở nên mơ màng.

“Hai tiểu quỷ các ngươi, nói cho ta biết, thực lực đỉnh phong của Đế Tôn ca ca rốt cuộc ở trình độ nào?” Tử Nguyệt chống nạnh, chu môi giả vờ uy nghiêm hỏi.

“Ai...

Hai chúng tôi thật sự không biết a đại tiểu thư!

Từ trước đến nay toàn nghe nói, Đông Hoang có cường giả này, có người kia trâu bò, nhưng lúc đại ca dẫn chúng tôi đi gặp bản tôn, một người còn yếu hơn một người...” Cơ Tử Nguyệt: “.....” “Theo lời các ngươi, Đế Tôn từ trước đến nay chưa từng gặp một đối thủ ngang tài

ngang sức sao?" Nhớ lại Hoang Chủ trong Hoang Cổ Cấm Địa mà Đế Tôn từng nhắc tới, Diệp Phàm nuốt nước bọt.

"Dù sao thì tôi biết, người có thể sống sót ra khỏi tay Hoang, đến nay chỉ có một mình Đế Tôn." Cơ Tử Nguyệt: "!!!"...

Keng!

Đế Tôn thân hóa vô hình, đầu ngón tay điểm một cái, một luồng ánh sáng như tinh thần lóe lên, nhanh chóng khóa chặt quỹ tích khí tức của Lão Phong Tử.

Giây tiếp theo, Đế Tôn liền biến mất ở khu vực được vì sao đó chỉ dẫn, vừa đáp xuống đất đã thấy trong rừng rậm, lão đầu râu bạc phía trước đang cầm một cây kẹo hồ lô, điên cuồng chạy vào bên trong.

"He he, lão đầu điên, đợi ta một chút, có chút chuyện với ông!" Sắc mặt Đế Tôn sững lại!

Lời còn chưa nói xong, lão già kia cả người đã chạy mất dạng.

Tốc độ chân lực như vậy, quả thật hiếm thấy trên đời!

Ít nhất trong số tất cả cường giả thế giới Già Thiên mà Đế Tôn từng gặp, hiện tại là người nhanh nhất.

Nhưng lão đầu có nhanh đến đâu, cũng không thể so được với Đế Tôn có thể lật đổ cả thế giới...

Vút!

Chỉ một luồng hàn quang giáng xuống, Đế Tôn mô phỏng Đại Hư Không Thuật, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lão Phong Tử, khiến lão đầu theo bản năng dừng bước.

"Ngươi... là ai?" Lão Phong Tử trợn to hai mắt, sau khi bị Đế Tôn chặn lại, theo bản năng đầu tiên là che chắn hai cây kẹo hồ lô.

"Ai nha yên tâm, ta lại không giành ăn với ông, ta hỏi ông, cái gọi

là Thánh Nhân đó là ai?

Trên người ông lại có bí mật gì, khiến ông vội vã muốn gặp như vậy!" Ánh mắt Đế Tôn sáng như sao, nhưng vào khoảnh khắc này, lại mang đến cho Lão Phong Tử sự kích thích và ảnh hưởng cực lớn!

"...

Ngươi, là Hoang!

Không phải!!" Lão Phong Tử giận không thể át gầm lên, hai mắt tức thì trở nên đỏ ngầu, quả quyết tung ra một chưởng kinh thiên đánh về phía Đế Tôn.

Ầm ầm ầm!!

Cả một ngọn núi phía sau, đều trong khoảnh khắc bị đánh thành tro bụi.

Sức mạnh Thánh Nhân cảnh!!

Được kiến thức rồi...

Chương 351

Đế Tôn làm ra vẻ kinh ngạc tặc lưỡi, kinh ngạc trước tu vi kinh thế của lão đầu điên.

Chỉ là khi quay đầu lại lần nữa, phát hiện lão đầu đã không còn tăm hơi.

"Hừ, ta nói rồi, chưa làm ta vui, không thể nào đi được!" Vút!

Lại trong một thoáng, Đế Tôn chắp tay sau lưng lười biếng chặn đường đi của Lão Phong Tử, lần này trực tiếp giật lấy một cây kẹo hồ lô trong tay ông ta.

"Ừm, không tệ không tệ, khá ngọt." Ánh mắt đỏ ngầu của Lão Phong Tử dần dần tan đi, dường như thấy dáng vẻ Đế Tôn ăn kẹo hồ lô trông vô hại, mới thở phào một hơi.

"Nhóc con, tốc độ của ngươi sao lại nhanh như vậy, lại còn nhanh hơn cả ta!

Mặc dù ta chưa dùng hết toàn lực, nhưng ta phải thừa nhận, trong số những người ta quen biết, tốc độ của ngươi thật sự là nhanh nhất." Đế Tôn mặt đầy kinh ngạc nhìn lão đầu: "Cái gì?

Chưa dùng hết toàn lực?

Được đấy lão đầu!

Khẩu khí không nhỏ!

Ý của ông là, nếu dốc hết toàn lực, sẽ vượt qua ta về tốc độ?" Lão đầu mặt mày nghiêm túc gật đầu: "Không tin thì, chúng ta có thể cá cược!

Cược cây kẹo hồ lô trong tay ngươi!" Đế Tôn nhìn cây kẹo hồ lô,

liếc lão đầu một cái: “Không thú vị.

Muốn chơi thì chơi lớn một chút.

Nếu ngươi thua, sau này gặp ta đều phải gọi ta một tiếng đại ca, ta gọi ngươi một tiếng nhị đệ, thế nào?” Hai kẻ điên điên khùng khùng tụ lại một chỗ, quả thực vô địch...

“He he, ý kiến này không tồi!

Vậy chúng ta so tài, xem ai chạy vòng quanh biên giới nước Ngụy một vòng trước, trở về đây, thế nào?

Chỉ được dùng chân lực thuần túy, không được thi triển hư không thuật!” Đế Tôn vui vẻ gật đầu: “Không vấn đề.” “Xuất phát!!” Vút...

Lão già này ranh ma, hô xuất phát xong tự mình chạy trước, không quên quay đầu lại làm mặt quỷ với Đế Tôn.

Đế Tôn bên này cũng không chơi bẩn.

Nhưng so về cước pháp, sao có thể là đối thủ của Lão Phong Tử?

Bộ pháp của Lão Phong Tử vô cùng quỷ dị!

Đế Tôn tức thì nảy ra ý định: “Nếu ta có thể mô phỏng bộ pháp của ông ta, sau đó cải tiến một chút, chẳng phải là có thể vượt qua ông ta trong phạm vi quy tắc sao?” Lão Phong Tử mà biết Đế Tôn dùng bộ pháp của mình để thắng, e rằng sẽ tức nổ phổi.

Chạy được một lúc, Lão Phong Tử đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua bên cạnh.

“Mẹ nó... hình như có một con chuột cống đen lớn bay qua??”...

Kết cục đã sớm định, không có bất kỳ sự hồi hộp nào.

Đế Tôn sớm đã đến điểm cuối, rảnh rỗi không có việc gì đã ăn hết bảy tám cây kẹo hồ lô.

Khi Lão Phong Tử thở hổn hển trở về điểm xuất phát, Đế Tôn duỗi lưng, mỉm cười nhìn đối phương.

"Lão đầu, tuổi tác đã cao, chân cẳng cũng không còn linh hoạt a, chậm như vậy mà cũng không đuổi kịp?" Lão Phong Tử mặt mày không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất.

"Hoàng thiên ở trên, hậu thổ ở dưới!

Hôm nay, ta và tiểu tử này, cũng là đại ca của ta, kết làm huynh đệ, huynh là anh, ta là em, không cầu cùng sinh cùng tử, chỉ cầu cùng phú quý!" Đế Tôn mặt mày ngơ ngác không động đậy, nghe khẩu hiệu của lão đầu cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Khi Lão Phong Tử đứng dậy, trực tiếp từ trong lòng lấy ra một tín vật đưa vào tay Đế Tôn.

Chương 352

“Cầm lấy lệnh bài này, sau này chúng ta là huynh đệ!

Đại ca, ta phải đi nơi khác dạo chơi, hậu hội hữu kỳ!” Vút...

Bộ pháp kinh thế của lão đầu lại xuất hiện, cả người nhanh chóng biến mất ở cuối tầm mắt.

Chỉ còn lại Đế Tôn ngây người tại chỗ, cẩn thận nhìn lệnh bài trong tay nửa ngày.

“Thiên Tuyền...” Vút!

Không lâu sau, lão giả Cơ gia Cơ Hoành liền dẫn ba người Cơ Tử Nguyệt đến nơi.

“Ha ha, tốc độ mấy người cũng nhanh đấy, cứ vội vàng như vậy!” Đế Tôn đưa cây kẹo hồ lô cho Cơ Tử Nguyệt, lại đưa lệnh bài của Lão Phong Tử cho Cơ Hoành xem.

“Không ngờ, lời đồn là thật, lão giả đó, thật sự có liên quan đến Thiên Tuyền Thánh Địa đã biến mất trong một đêm sáu ngàn năm trước!” “Thiên, Thiên Tuyền Thánh Địa?

Thật sao?” Cơ Tử Nguyệt cũng là người Cơ gia, tự nhiên cũng từng nghe về chuyện của Thiên Tuyền Thánh Địa.

Qua lời giải thích của Cơ Hoành, ba người Đế Tôn mới dần dần hiểu được lai lịch của lão giả kia.

“Trời ạ!

Có thể sống sáu ngàn năm không chết, lão đầu đó thật sự là Thánh Nhân sao?” Đế Tôn gật đầu: “Từ thực lực vừa thể hiện ra xem, chắc là không sai rồi.” Cơ Hoành lén lút đánh giá Đế Tôn một cái, dường

như đối với hắn đã nảy sinh ý nghĩ khác.

"Các hạ, có hứng thú, cùng ta và Tử Nguyệt về Cơ gia một chuyến không?" Đế Tôn cười khan hai tiếng: "Định tìm ta làm cháu rể ở rể à?" Chỉ là một câu nói đùa, sắc mặt Cơ Tử Nguyệt tức thì đỏ bừng như quả táo, không dám nhìn Đế Tôn thêm một lần.

Cơ Hoành ngược lại cũng hiểu chuyện: "Các hạ thiên tư tung hoành, cả thế hệ trẻ Đông Hoang không ai có thể địch lại, nhân vật kinh diễm như vậy, bất kể là thế gia thánh địa nào, đều cầu còn không được!

Lão hủ không dám trèo cao, chỉ mong rằng, tương lai nếu có cơ hội, Thiên Tôn Sơn và Cơ gia, có thể vĩnh viễn giao hảo." Đế Tôn phất phất tay: "Đừng nói xa xôi như vậy, chuyện tương lai ai cũng không rõ.

Nhưng có một điểm có thể yên tâm, nể mặt Tử Nguyệt, ai dám bắt nạt người mà ngươi quan tâm, chính là gây thù với Đế Tôn ta!" Cơ Hoành lúc này mới yên tâm, thở phào một hơi, cung kính đưa lại lệnh bài có hai chữ Thiên Tuyền trong tay cho Đế Tôn.

"Vật này, do các hạ bảo quản là tốt nhất." Đế Tôn cười nhìn Cơ Hoành một cái: "Sợ rước họa vào thân?" Cơ Hoành khẽ than: "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

Nay đã biết thân phận của lão tiền bối, cũng không cần tham lam nữa, cũng chỉ có thực lực như các hạ, mới không đến nỗi biến khối lệnh bài này thành họa sự." Đế Tôn suy nghĩ kỹ, quả thực có lý.

Lỡ như có người biết lệnh bài ở trong tay Cơ gia mà tùy ý gây chuyện thị phi, vậy Cơ gia chắc chắn sẽ bị lật đổ trong một đêm.

Còn về lập trường của Đế Tôn, tuy sẽ giúp đỡ Cơ Tử Nguyệt, nhưng không có nghĩa là sẽ giúp cả Cơ gia, nếu thật sự cả gia tộc Cơ

gia gặp phiền phức, nhiều nhất cũng chỉ là thái độ đứng nhìn.

"Được rồi, ai về nhà nấy đi, ta cũng phải làm việc của mình rồi." Đế Tôn thu hồi lệnh bài, hạ lệnh đuổi khách.

Nói thật, cùng với lão già cổ hủ như Cơ Hoành căn bản không có gì để nói.

Nhưng Cơ Hoành rõ ràng không có ý định quay về, nhìn Cơ Tử Nguyệt một cái, lại vô cùng khách khí nói: "Các hạ, ba vị thực lực hơn người, nhưng cháu gái ta tu vi căn cơ còn nông cạn, lần này ta sẽ đích thân đưa nó về tận tâm dạy dỗ, ngày sau khi đã đắc được chân truyền của Hư Không Đạo, lại tìm các hạ cũng không muộn!" Đế Tôn sâu sắc nhìn Cơ Tử Nguyệt một cái, không khỏi cảm thấy lão đầu nói không sai.

Tử Nguyệt vốn là truyền nhân của Cơ gia, một thân căn cơ cũng đều dựa vào Hư Không Kinh, nếu ngay cả bản mệnh công pháp cũng không luyện thông thấu, Đế Tôn có truyền thụ cho nàng bí văn cao thâm hơn nữa cũng vô ích.

"Nha đầu, tổ gia gia con nói không sai, về theo ông tu luyện nửa năm, nửa năm sau khi Hư Không Đạo có thành tựu, ta sẽ gặp lại con!" Nhìn vào ánh sáng như tinh tú trong mắt Đế Tôn, Tử Nguyệt biết mình tuyệt đối sẽ không từ chối bất kỳ yêu cầu nào của người đàn ông này.

"Được!

Nửa năm, nửa năm sau, ta nhất định sẽ quay lại tìm Đế Tôn ca ca, đến lúc đó, bất luận thế nào, ca ca cũng không được bỏ lại ta nữa!" Đế Tôn gật đầu: "Ta hứa." Vút vút...

Hai đạo tử quang xuyên mây mà vào, biến mất trong bóng tối của hư không đạo.

Đế Tôn mặt mày bình tĩnh, ngược lại khiến Diệp Phàm và Bàng

Bạc bên cạnh có chút hồn bay phách lạc.

“Ta nói này, hai người có chút tiền đồ được không?

Không nhìn ra sao?

Người ta nha đầu Tử Nguyệt đối với hai người căn bản không có hứng thú, đừng có treo cổ trên một cái cây, OK?” Diệp Phàm và Bàng Bạc: “Đại ca, anh rõ ràng là no không biết đói a!!” Đế Tôn: “...

Cứ coi như ta chưa nói gì.”...

Chương 353

Cùng với sự ra đi của hai ông cháu nhà họ Cơ, ba người Đế Tôn lại tiếp tục lên đường.

Trước khi đi, Đế Tôn đã truyền thụ bộ pháp học được từ Lão Phong Tử cho Diệp Phàm và Bàng Bạc, hai anh em nhanh chóng quên mất chuyện Tử Nguyệt rời đi, thực sự khiến Đế Tôn có chút cạn lời.

Không có phương hướng, vậy thì đơn giản, giống như Lão Phong Tử, từ một phương hướng quay về điểm xuất phát, luôn sẽ có nhiều phát hiện hơn!

Quan sát khí tức của Lão Phong Tử một đường đi về phía bắc, Đế Tôn liền dẫn đường tiến về Bắc Vực.

Phía bắc của Đông Hoang, có một nơi khiến cả đại lục nghe danh đã sợ mất mật, cũng là một trong mấy đại sinh mệnh cấm khu, Thái Sơ Cổ Khoáng!

Nơi này sản xuất nhiều Nguyên, vì vậy là nơi mà các tu luyện giả từ khắp nơi đổ về, ẩn giấu những tồn tại cấp Hoang đáng sợ tuyệt đỉnh, cũng không ngăn được quyết tâm cầu phú của những người này.

Đương nhiên, đa số người đến cầu phú, cũng đều khai thác Nguyên ở khu vực rìa ngoài cùng, không ít khu vực Nguyên, cũng đã bị các thế lực thánh địa thế gia lớn bao thầu, người bình thường muốn đến thử vận may, căn bản không có tư cách đi vào.

Còn về việc Đế Tôn có thể đi hay không, hoàn toàn tùy thuộc vào tâm trạng của hắn.

"Đế Tôn các hạ, và hai vị, đừng vội đi..." Không để ý, giữa tầng mây đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Ba người Đế Tôn đột ngột dừng bước nhìn kỹ.

Người lên tiếng chính là Diêu Quang Thánh Tử, mọi người đều không xa lạ, dù sao cũng đã cùng chung hoạn nạn.

Nhưng điều khiến Diêu Quang có chút khó xử là, ánh mắt của ba anh em Đế Tôn lại đang nhìn chằm chằm vào người phụ nữ bên cạnh.

Trang phục của nàng không khác Thánh Tử là bao, vừa nhìn đã biết là người của mạch Diêu Quang, nhưng lại dùng một lớp lụa mỏng che mặt, thực sự khiến Diệp Phàm và Bàng Bạc một phen cạn lời.

"Các hạ, vị này là Thánh Nữ của Diêu Quang Thánh Địa chúng ta, cùng ta đi đến Tử Sơn ở Bắc Vực, tìm một kiện bảo vật." "Thánh Nữ a!" Ba anh em Thiên Tôn Sơn đồng thanh, khiến hai vị Diêu Quang tại chỗ hóa đá...

Đối với một tu sĩ, lúc này không phải nên quan tâm đến bảo bối sao?

Nhưng Thánh Tử đâu có biết, trong mắt Đế Tôn, bảo bối thế gian chẳng qua chỉ là thứ dùng để nấu cơm nấu cháo mà thôi, căn bản không có ý nghĩa để theo đuổi, nếu có cầu, cũng là chí bảo đỉnh cấp của trời đất, mà cầu cũng chỉ để làm đồ gia dụng.

"Thánh Nữ thì, đáng xem!" Đế Tôn nghiêm túc gật đầu, búng tay một cái giữa không trung, lớp lụa mỏng trên mặt Diêu Quang Thánh Nữ tức thì trở nên vô dụng.

Thực ra không phải lớp lụa mỏng biến mất, mà là Đế Tôn đã sử dụng đại pháp lực, trực tiếp giúp Bàng Bạc và Diệp Phàm bỏ qua sự che đậy của lớp lụa mỏng.

Diệp Phàm: "Oa a!!

Đại ca, tuy kém Tử Nguyệt một chút, nhưng cũng đáng xem a!"

Bàng Bạc: “À, tôi lại thấy, nhan sắc so với Tử Nguyệt còn mạnh hơn một chút đó!” Mặt Thánh Tử đen lại, suốt quá trình không nói một lời...

Vẻ mặt đó dường như đang nói, nếu không phải đánh không lại, lão tử sớm đã rút đao rồi!!

Đáng tiếc ở trước mặt Đế Tôn, có tức giận lớn đến đâu cũng chỉ có thể nhịn.

Thánh Nữ có phần hoảng loạn, bất giác sờ lên mặt mình, phát hiện lớp lụa mỏng quả thực vẫn còn, trong đầu có chút nghi ngờ về phản ứng của ba người.

“...” Giọng nói yêu kiều của Thánh Nữ vang lên, suýt chút nữa đã khiến Đế Tôn bật cười, vội vàng ho hai tiếng ra hiệu cho hai người Diệp Phàm thu liễm một chút.

“Được rồi được rồi, đừng có làm ra vẻ chưa từng ăn thịt heo, kiềm chế một chút!” Thánh Nữ: “.....” “Khụ khụ, là Diêu Quang Thánh Nữ đúng không?

Có chỉ giáo gì?” Thánh Tử bên cạnh vung lòng bàn tay, một tấm bản đồ xuất hiện trên không.

Đế Tôn không cần ra tay, chỉ liếc mắt một cái, dấu ấn đó liền biến thành một luồng tro bụi.

“Thật mạnh!” Thánh Nữ không lên tiếng, nhưng sự kinh ngạc trong ánh mắt cũng có thể đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

Có thể chỉ bằng ánh mắt thuần túy, hoàn toàn luyện hóa dấu ấn của Diêu Quang Thánh Chủ, không phải là chuyện ai cũng làm được.

Trong mắt Thánh Nữ, Đế Tôn ít nhất cũng có thực lực trên cả đại năng đỉnh cấp.

“Bản đồ Tử Sơn?

Nơi này... không đơn giản a!” Diêu Quang Thánh Tử lại khôi phục vẻ mặt nghiêm trọng: “Hai người chúng ta đi đến đó, là để tìm Nguyên Thiên Thư, hoàn thành mệnh lệnh sư tôn giao phó, không ngờ lại gặp được ba vị của Thiên Tôn Sơn giữa đường.” “Ồ ồ, ra là vậy...

Chương 354

Vậy thì mau đi đi, khí tức của Tử Sơn không tầm thường, chắc là có nhân vật cấp Đại Đế xuất hiện, vạn lần cẩn thận." Đế Tôn nói xong, vung tay lớn, trực tiếp cùng Diệp Phàm và Bàng Bạc biến mất không còn tăm hơi.

"....." Thánh Tử tại chỗ ngơ ngác.

Ngược lại là Diêu Quang Thánh Nữ bên cạnh, dùng giọng điệu đầy mỉa mai lạnh lùng nói: "Sư huynh, kế hoạch của huynh đó?

Hóa ra ba người đó, căn bản không coi chúng ta ra gì a!" Diêu Quang Thánh Tử khẽ than một tiếng, có chút không cam lòng: "Vốn định mượn sức ba người, phá vỡ phong ấn trận lực của Tử Sơn, bây giờ xem ra, chỉ có thể chọn người khác rồi." "Hừ, thật không hiểu, ba người Thiên Tôn Sơn đó vừa nhìn đã biết không phải dạng vừa, tại sao huynh lại đặt nhiều hy vọng vào họ?" Thánh Tử buồn bã: "Em không thể tưởng tượng được, Đế Tôn đó đáng sợ đến mức nào đâu..." Trong thoáng chốc, y dường như nhớ lại cơn ác mộng đã trải qua trong Thanh Đồng Tiên Điện, định sẵn sẽ là cơn ác mộng cả đời y...

"Ta nói này đại ca, sao lại vội đi làm gì?

Người ta Thánh Tử dẫn theo sư muội xinh đẹp như vậy, một chút mặt mũi cũng không cho sao?" Đế Tôn cười lạnh: "Ngay cả hai ngươi cũng nhìn ra mục đích của y, ta càng không thể đi cùng!

Thánh Tử muốn dùng ba chúng ta làm máy ủi đất, coi ta là thằng ngốc à?

Nếu làm như vậy, thật sự lấy được bảo bối, y sẽ để lại cho hai ngươi, hay tặng cho ngươi?" Diệp Phàm và Bàng Bạc đều gật đầu: "Hình như cũng có lý!

Nhưng không cho Thánh Tử mặt mũi, lỡ như tiểu cô nương người ta mở miệng xin, với thân phận địa vị của đại ca, cũng khó mà từ chối a!" "Những thứ đó đều là thứ yếu, mặt mũi đều do thực lực tranh giành, lão tử thật sự nổi giận, một chưởng đánh chết hai đứa nó, không cần phải nể nang mặt mũi nữa.

Vấn đề là, bản đồ Tử Sơn ta đã có, tại sao chúng ta phải mang theo hai cái bình dầu chứ?" Diệp Phàm và Bàng Bạc lập tức phấn chấn tinh thần.

"Làm cả buổi trời, hóa ra lão đại làm vì hai chúng ta, thật sự là khổ tâm quá rồi!

Nếu đệ mà không thành tài thì đúng là có lỗi với huynh, có lỗi với cái danh Thiên Tôn Sơn của chúng ta!" Đế Tôn cười khẩy, vỗ vỗ lên đầu Diệp Phàm: "Tiểu tử, nhớ kỹ cho ta, tương lai ta muốn cả Bắc Đẩu tinh vực phải thần phục dưới chân hai huynh đệ các ngươi!" Bàng Bạc ngoáy mũi: "Vậy lão đại, chẳng phải huynh thành Thái thượng hoàng rồi sao?" "Thái thượng gia thì còn tạm được!" Hai người: "....." Căn cứ vào dấu ấn bản đồ mà Dao Quang Thánh chủ đưa, Đế Tôn đã có được một vài thông tin về Tử Sơn, và biết được hai manh mối quan trọng nhất.

Thứ nhất, Nguyên Thiên Thư, bảo bối quan trọng nhất của một mạch Dao Quang, đang ở bên trong, đó là một thứ có thể tập hợp nguyên khí để nhận biết nguyên thạch.

Thứ hai, địa giới Tử Sơn này có chút quan hệ với Vô Thủy Đại Đế danh tiếng lẫy lừng!

Chỉ với hai manh mối này cũng đủ để ba người Đế Tôn đi một chuyến.

Soạt!

Bên trong Tử Sơn ở Bắc Vực.

Ba người Đế Tôn bay lượn trên không trung quan sát một hồi lâu, sau khi xem xét kỹ lưỡng và phát hiện bản đồ không có sai sót, liền chọn một lối vào có độ khó tương đối cao để hạ cánh an toàn.

"Ta chóng mặt quá...

Lão đại, huynh chắc đây là lối vào không?

Đệ còn chẳng thấy cái cửa nào cả?" Đế Tôn liếc Bàng Bạc một cái.

"Ngươi có ngốc không?

Trên bản đồ chỉ có một cửa, nếu ta đi từ đó vào, chẳng phải đám Thánh tử sẽ biết chúng ta ở bên trong sao?

Tuy chúng ta không sợ, nhưng trò nhanh chân đến trước này cũng khá thú vị." Đế Tôn vừa nói vừa lấy ra con dao thái nhỏ bằng đồng xanh yêu quý của mình.

"Xì xì xì, vẻ ngoài này, thật cảm động lòng người đó lão đại." Ầm!!

Diệp Phàm vừa mới châm chọc xong, một tảng đá khổng lồ ở góc Tử Sơn trước mặt đã bị Đế Tôn đâm thủng một lỗ lớn, khiến Diệp Phàm và Bàng Bạc đứng hình tại chỗ.

"Trời đất...

Không thể sắc bén đến vậy chứ?

Lão đại, đệ dùng cây gậy nhóm lửa của mình đổi với huynh nhé!" Đế Tôn chỉ vào tảng đá bên cạnh: "Gậy của ngươi cũng vậy thôi, không kém của ta đâu, không tin thì thử xem?" "Thôi thôi, đã là lẻn vào thì chúng ta không nên gây ra động tĩnh quá lớn." Ba người cùng nhau tiến vào vùng đất trung tâm của Tử Sơn, không ít yêu vật mạnh

mẽ bị phong ấn trong núi liên tục xuất hiện.

Nhưng những tồn tại này trước mặt ba người Đế Tôn thật sự không chịu nổi một đòn, nơi họ đi qua, tất cả đều bị tiêu diệt đến hư vô, không để lại một chút dấu vết nào.

“Suỵt...

Có động tĩnh!” Đi được một lúc, linh giác mạnh mẽ của Đế Tôn lập tức bắt được một luồng khí tức dao động yếu ớt như tơ nhện.

“Chẳng lẽ có người trốn trong bóng tối mai phục chúng ta?” Diệp Phàm và Bàng Bạc theo bản năng nảy ra ý nghĩ này.

Chương 355

“Hừ, cho dù cho chúng thêm vài cái lá gan cũng không dám đâu, hai ngươi tránh ra.” Đế Tôn phất tay, Diệp Phàm và Bàng Bạc vội vàng né sang một bên.

Nhắm vào bức tường nơi luồng khí tức dao động đang ẩn náu, Đế Tôn tung ra một chưởng, phá ra một lỗ hổng lớn hình người.

“Cái gì???” Điều khiến cả ba người nằm mơ cũng không ngờ tới là bên trong không phải một nơi ẩn nấp nguy hiểm, mà lại là một lão già đang nằm thoi thóp!

Lão giả trông có vẻ ăn mặc chỉnh tề, tuy đã như ngọn đèn cạn dầu, nhưng khí độ quả thật phi phàm, vừa nhìn đã biết không phải hạng người tầm thường.

Quan trọng hơn, Đế Tôn nhìn thấu tu vi ngũ cảnh trong cơ thể lão, ánh mắt nhìn lão càng thêm sâu thẳm.

“Lão già này, lại là một đại Thần Vương!!

Chẳng lẽ là Bạch y Thần Vương Khương Thái Hư, người có chiến lực đệ nhất bốn ngàn năm trong truyền thuyết?” Diệp Phàm và Bàng Bạc đồng thời làm bộ dạng rùng mình, ngơ ngác nhìn lão già trên mặt đất.

“Tiểu hữu... nội tình thật kinh người, với nhãn lực của ta mà cũng không thể nhìn thấu tu vi của cậu.” Đế Tôn cười ha ha bước tới, ngồi xếp bằng trước mặt lão già.

“Nói đi, Khương Thần Vương, bây giờ vị cứu tinh đã xuất hiện trước mặt ông rồi, nếu ta có thể cứu ông ra ngoài, giúp ông sống sót, ông sẽ cho ta lợi lộc gì?” Đế Tôn vừa nói vừa làm động tác xoa xoa

ngón tay.

Khương Thái Hư lại rất thẳng thắn, chỉ tay vào bức tường, một chữ "Đấu" khổng lồ vô cùng hiện ra.

"Đấu Tự Bí?" Lão giả nhẹ nhàng gật đầu: "Tu vi của cậu không kém ta, món quà duy nhất ta có thể tặng, nếu cậu chê không đủ, cứ tự mình rời đi." Đế Tôn tung hoành vũ trụ, hạng người nào chưa từng gặp?

Ngay cả những lão già như Thái Thượng Lão Quân hay Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng là gì, nhưng lúc này lại bị phong thái của Khương Thái Hư trước mặt làm cho cảm động.

Dù đứng trước cửa tử, lão già này không hề có chút thái độ giả tạo nào.

Cứu được thì cứu, không cứu được thì đi, ta không níu kéo thêm một lời.

Phong thái khí độ như vậy quả thật có chút phong vị của một bậc đại tông sư.

"Ồ, Khương Thần Vương à, nói trước nhé, nếu ta đi, ông chắc chắn sẽ chết ở đây, đừng nói là cửa ra, ngay cả sức lực để ra ngoài cũng không có." Đế Tôn định dọa lão già một phen, nhưng không ngờ Khương Thái Hư thật sự không hề lay động!

"Được rồi, bản tọa phát lòng từ bi, cứu ông một mạng." "Hừ, kẻ nghèo không ăn của bố thí, hảo ý của các hạ, lão hủ xin nhận." Khương Thái Hư lại mở miệng từ chối ý định cứu giúp của Đế Tôn.

"Hừ, dám khích ta à!

Lão già, muốn đối đầu với Thiên Tôn Sơn của ta sao?

Hôm nay ta nhất định phải cứu ngươi!!" Đế Tôn vừa nói, trực tiếp

phóng ra đại đỉnh, một tay chộp lấy Khương Thái Hư ném vào trong đại đỉnh huyền hoàng.

"Ngươi..." Khương Thái Hư dù sao cũng đã sống mấy ngàn năm, chưa từng thấy tồn tại nào bá đạo như Đế Tôn, dám xách cổ áo mình!

Càng chưa từng thấy trữ lượng huyền hoàng khí nồng đậm như trong cái đỉnh lớn này!

"Rốt cuộc ngươi là ai?

Chẳng lẽ mấy ngàn năm qua, bên ngoài đã thay đổi nghiêng trời lệch đất rồi sao?

Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có nội tình thế này, thật quá kinh người!" Đế Tôn làm động tác ra hiệu im lặng.

"Cứ ngâm mình trong đó trước đi, bản tọa còn có thứ phải đi tìm!

Nhớ kỹ Khương Thái Hư, Khương gia nợ ta một ân tình rất lớn!!" Đế Tôn xoay người, dẫn theo Diệp Phàm và Bàng Bạc nhanh chóng biến mất trong không gian chật hẹp.

Tâm niệm của Khương Thái Hư vô cùng phức tạp...

Nhưng nếu ông trời chưa quên mình, Khương gia cũng cần mình, lần này, phải nắm bắt cơ hội, sống sót!

Tinh túy huyền hoàng nồng đậm như vậy, nếu là người khác e rằng đã sớm bạo thể mà chết...

Nhưng Khương Thái Hư là một đại Thần Vương, thiên phú tu vi quán tuyệt một phương, tự có cảnh giới đủ để khống chế hoàn hảo nhịp điệu hấp thu tinh túy chi lực vào cơ thể, hấp thu một cách hoàn mỹ nguồn bản nguyên trân quý này.

Lúc này, ba người Đế Tôn đã đi một vòng trong Tử Sơn, nhanh chóng tìm thấy Nguyên Thiên Thư trong một huyệt động, cùng một vài

pháp bảo linh tinh khác.

Chương 356

Nhưng đối với những thứ này, đừng nói là Đế Tôn, ngay cả Diệp Phàm và Bàng Bạc cũng không hề có chút hứng thú.

"Nguyên Thiên Thư, để xem là cái gì!" Đế Tôn lật xem một lượt, liền hấp thu toàn bộ tinh hoa trong sách vào đầu.

"Cho các ngươi, hai ngươi cũng xem đi." Soạt!

Trong lúc Diệp Phàm và Bàng Bạc đang xem thiên thư, Đế Tôn thử vận dụng cổ thuật, lại có thể nhìn thấy rõ ràng tình trạng phân bố của nguyên thạch bên trong cơ thể hai người.

"Hô hô, có thứ này rồi, chúng ta có thể đến nguyên thạch phường kiếm tiền!" Diệp Phàm và Bàng Bạc co giật khóe miệng: "Nhưng lão đại, bây giờ chúng ta có pháp bảo, có công pháp, có cái gì cần có, cần tiền để làm gì?" Đế Tôn vỗ đầu Diệp Phàm: "Ngu ngốc!

Trên đời có ai chê tiền nhiều không?" "Ngu ngốc!" Bàng Bạc cũng học theo giọng điệu của lão đại dạy dỗ Diệp Phàm, hai huynh đệ liền vật lộn tại chỗ...

Đúng lúc này, một luồng hắc quang soạt một tiếng từ phía sau Đế Tôn lao tới.

Thật đáng buồn, nó tự cho rằng có thể lừa được tầm mắt của Đế Tôn, lại bị Đế Tôn cách không một chưởng đè vào trong vách đá, trực tiếp khảm vào trong đó.

"Cái gì??

Lão đại xem kìa, lại là một con chó đen lớn!" Đế Tôn nhíu mày tiến lại gần, nhìn con chó lớn như nhìn quái vật, rồi sờ sờ đầu nó.

"Này anh bạn, ngươi theo ta từ lúc nào, ta mà không biết sao?"

“Gâu gâu!!” Con chó đen lớn làm bộ hung dữ sủa Đế Tôn một tiếng.

Đế Tôn cười khẩy, siết chặt mõm chó.

“Còn hung dữ nữa không?

Bản tọa cảnh cáo ngươi, đừng có nhe răng với ta, cái thân hình nhỏ bé của ngươi không đủ cho ta hầm một nồi đâu!

Ở Bắc Vực có một đại khấu tên Thanh Giao Vương nghe chưa?

Suýt chút nữa bị lão tử hầm sống!

Ngươi muốn có kết cục giống tiểu Khổng Tước thì cứ việc nhe răng với ta!” Buông tay ra, con chó đen lớn đã ngoan ngoãn hơn nhiều, lén liếc Đế Tôn một cái rồi không lên tiếng nữa.

“Lão đại, đệ đói rồi... hay là chúng ta?” “Gâu gâu!!” Con chó đen lớn sợ đến rùng mình, không ngừng giãy giụa...

“Ha ha ha ha, xem kìa, dọa cẩu ca nhà người ta rồi!

Yên tâm đi Sỏa Cẩu, ngươi vừa gầy vừa còm, không xứng làm lương thực cho bản tọa đâu, cứ sống tốt đi.” Đế Tôn vừa nói, một ngón tay điểm lên người con chó đen lớn, trực tiếp thi triển một đạo phong ấn, sau đó vác con chó lên vai, dẫn theo Bàng Bạc và Diệp Phàm rời đi.

“Cái gì??

Khương Thái Hư đâu?

Cái đỉnh của lão tử đâu?

Mẹ nó... một đỉnh tinh túy huyền hoàng của ta, đều bị lão lừa đi hết rồi?” Đế Tôn lập tức có cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt.

Cẩn thận nghĩ lại, đây hình như là lần đầu tiên ở Đông Hoang bị

người khác lừa.

"Làm sao bây giờ lão đại?

Một đỉnh huyền hoàng khí đó không thể cứ thế mất trắng được!" Con chó đen lớn nghe vậy mắt đảo một vòng, lại nhìn chữ "Đấu" to lớn trên vách tường, không ngừng vẫy đuôi với Đế Tôn.

Đế Tôn như có cảm ứng, đặt nó xuống, lại thấy con chó vồ tới, chạy qua chạy lại dưới chữ "Đấu".

"Lão đại, Sỏa Cẩu hình như muốn nhắc nhở huynh điều gì đó." Đế Tôn tập trung nhìn, vận dụng bí pháp học được trong Nguyên Thiên Thư, cẩn thận quan sát chữ "Đấu" kia.

"Ghê thật, lại là Đấu Tự Bí!

Khương Thái Hư đã phong ấn Đấu Tự Bí vào trong chữ này!" Nửa canh giờ sau, Đế Tôn đã hấp thu toàn bộ nội dung của Đấu Tự Bí, đầu ngón tay lóe lên một luồng sáng rực rỡ như tinh thần, bí pháp chữ "Đấu" to lớn kia liền tan thành hư vô.

Chương 357

"Quả là một Đấu Tự Bí hay, có thể dung hợp quán thông tất cả sức mạnh công pháp, như vậy, Vạn Tượng Tinh Thần Quyết của ta có thể hoàn toàn dung nhập vào hệ thống sức mạnh của thế giới Già Thiên, có chút thú vị!" Bản thể của Đế Tôn là Kim Ô, sở hữu Kim Ô thần lực vô song, nay lại dung hợp tinh thần chi lực dưới sự phối hợp của Đấu Tự Bí, nhân vật cấp Đại Đế trước mặt Đế Tôn cũng không có tư cách kiêu ngạo.

"Trời ạ!

Lão đại, huynh nhanh như vậy đã học được hoàn toàn Đấu Tự Bí, thật mạnh!" Diệp Phàm và Bàng Bạc mặt đầy ngưỡng mộ.

"Hai ngươi không cần vội, học được Nguyên Thiên Thư rồi, sau khi ra ngoài ta sẽ dẫn các ngươi đi đổ thạch, lúc đó sẽ có nguyên thạch dùng không hết, đợi các ngươi đột phá đến trình độ Đại Năng, ta sẽ truyền Đấu Tự Bí cho!" Hai huynh đệ nghe vậy vui mừng khôn xiết, lại không chú ý đến biểu cảm của con chó đen lớn trên mặt đất, dường như nó cũng có suy nghĩ gì đó.

"Này!

Sỏa Cẩu, không ngờ ngươi lại có bản lĩnh cảm ứng nguyên thạch, chắc không phải là một con chó bình thường, sau này cứ theo bản tọa, ăn gì theo nấy, ta có một miếng ăn, ngươi sẽ có một cái bát không." Chó đen: "Gâu!!" ...

Khương Thái Hư tuy đi mà không nói tiếng nào, nhưng đã để lại Đấu Tự Bí, cũng coi như lão già đó có chút lương tâm.

Vì vậy, Đế Tôn liền dập tắt ý định đến Khương gia gây sự một phen.

Dù sao đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, một lão già bị giam cầm nhiều năm như vậy, đột nhiên được tái sinh, có quá nhiều việc đang chờ đợi để làm, không từ mà biệt cũng là điều có thể tha thứ.

Quan trọng hơn, Đế Tôn tin vào nhãn quang và phán đoán của mình, tính tình của Khương Thái Hư hoàn toàn không phải cùng một loại người với kẻ vô sỉ như Đoạn Đức.

Ra khỏi Tử Sơn, trở lại cửa động lúc vào, trong lòng Đế Tôn ít nhiều có chút cảm khái.

Dù sao ba người đi vào, lại dắt thêm một con chó ra, không cảm khái một chút hình như có hơi không ổn...

"Bịt cửa động lại đi, bản tọa làm việc luôn có đầu có cuối, chưa bao giờ qua loa." Đế Tôn cưỡng ép tự khen mình một phen, giơ tay lên, một luồng tinh thần vi quang cực kỳ bá đạo lan tỏa, di chuyển những tảng đá khổng lồ trên ngọn núi phía sau đến đây một cách vô cớ.

Thao tác này quả thật kinh ngạc đến nỗi con chó đen lớn cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn Đế Tôn thêm một cái.

Ầm!!

Một tiếng nổ lớn, cửa động đã được lấp lại hoàn hảo, phần dư ra bị Đế Tôn dùng một đại thủ ấn đè xuống san bằng...

"Ai, lúc nào hai huynh đệ ta mới có được tu vi như lão đại, Thiên Tôn Sơn của chúng ta mới thật sự phát dương quang đại!" "Gâu!" Đế Tôn cảm thấy đau đầu: "Mẹ nó, hai ngươi tâng bốc nhau thì thôi đi, bây giờ lại thêm cái con đen này, sau này lão đại Thiên Tôn Sơn ta cũng phải thiết lập lại uy tín rồi!" Soạt!

Làm xong công việc xử lý hậu quả, một đoàn ba người một chó

của Đế Tôn thẳng tiến đến gần Thái Sơ Cổ Khoáng.

Tại sao lại đi về hướng đó?

Nguyên nhân rất đơn giản, Đế Tôn muốn đi khai thác nguyên thạch, tất nhiên phải tìm khu vực có nhiều khoáng sản, và chắc chắn rằng bên cạnh cổ khoáng sẽ có các phường nguyên thạch đã phát triển.

"Đi một vòng xem thử, nguyên thạch thượng đẳng vừa mới khai thác đây, mọi người đến xem thử vận may đi nào!" Trên con đường cổ dài hun hút, đâu đâu cũng có thể thấy những người tu luyện thực lực mạnh mẽ.

Thành trì tọa lạc gần cổ khoáng là nơi tập trung của các thế lực khai thác khoáng mạch thuộc các thế gia thánh địa lớn ở Đông Hoang, đủ loại sạp hàng nguyên thạch nhiều không kể xiết.

Ba người một chó của Đế Tôn vừa mới đặt chân xuống đất đã bị thế giới nguyên thạch làm cho hoa cả mắt.

"Gâu gâu!!" Con chó đen lớn cũng sủa theo hai tiếng, thu hút sự chú ý của nhân viên nhiều cửa hàng gần đó.

"Hô hô, ghê thật, những mối làm ăn tốt này đều bị các danh môn như thánh địa, thế gia nắm giữ, thảo nào có thể nuôi sống nhiều người trong gia tộc như vậy." Diệp Phàm không khỏi cảm thán.

Đế Tôn quan sát một vòng, quả quyết ra lệnh: "Đi, đến thạch phường của Dao Trì Thánh Địa." "Tại sao??" Cả hai huynh đệ đều nhìn với vẻ mặt khó hiểu.

"Ngốc à?

Không thấy các nhà khác toàn là đàn ông rao hàng, chỉ có cửa Dao Trì là các tiểu thư sao?

Ngu ngốc!" Con chó đen lớn bị vạ lây vô cớ tỏ vẻ bất mãn, nhưng

vẫn vui vẻ lon ton theo sau Đế Tôn.

“Tiên sinh, ngài có muốn cắt nguyên thạch không ạ?

Dao Trì chúng tôi...” “Được rồi được rồi, không cần giới thiệu nữa, em gái à, chỉ vì giọng nói ngọt ngào của em, đá ở chỗ em, ta bao hết!” Lời của Đế Tôn vừa thốt ra, nhân viên của thạch phường nhà bên cạnh liền cười khẩy.

“Mấy tên nhóc con, khẩu khí lớn thế?

Bao hết...

Chương 358

mua nổi không?

Ba đại thạch vương của Dao Trì Thánh Địa, tùy tiện một khối các ngươi cũng không mua nổi đâu!" Đế Tôn lập tức cười lớn.

"Ha ha, đúng vậy, bây giờ có lẽ thật sự không mua nổi, nhưng đợi ta mua xong đá của nhà ngươi, ta sẽ mua được." Diệp Phàm và Bàng Bạc hiểu rõ lão đại nhà mình, liền trực tiếp đi từ cửa tiệm của Dao Trì Thánh Địa ra, rẽ vào nhà bên cạnh.

"Mang hết những viên đá quý nhất của ngươi ra đây cho bản tọa, ta sẽ cắt từng viên cho ngươi xem!

Hôm nay ta sẽ cho ngươi hiểu, cái gì gọi là chó mắt nhìn người thấp!" Chó đen lớn: "Gâu!" ...

Nhân viên cửa hàng có vẻ mặt khinh thường, thật sự bê ra mấy khối nguyên thạch lớn nhỏ khác nhau, đặt trước mặt Đế Tôn.

"Nói đi, có phải không phục không?

Ta có thể cá cược với ngươi, để tiểu tử nhà ngươi biết thế nào là trời cao đất dày!" Đế Tôn cười: "Không vấn đề!

Ba khối đá này, ta chơi chắc, nếu ta thua, ba người chúng ta sẽ gọi ngươi mười tiếng gia gia!

Loại tiếng to ấy, để cả con phố đều nghe thấy!

Nếu ngươi thua, ngươi gọi con chó của ta một tiếng gia gia, thế nào?" Nhân viên tự tin: "Nhất ngôn vi định!" Tiệm trước mắt không phải là thạch phường của một thế gia thánh địa nào, nhưng nhân viên lại vô cùng kiêu ngạo, có lẽ định dùng cách này để quảng cáo cho cửa hàng, cưỡng ép tạo chút tiếng tăm.

Tiếc là, một cú đá này đã định sẵn là sẽ đá vào tấm sắt.

Dám khiêu khích mấy vị của Thiên Tôn Sơn, kết cục sao có thể chỉ là một chữ "thảm". ...

Ba khối nguyên thạch, kích thước, hình dạng, màu sắc đều rất khác nhau.

Nhân viên chắc chắn rằng ba người Đế Tôn là dân ngoại đạo về chơi đá, cố ý chọn ra ba khối để làm nhiễu loạn phán đoán của Đế Tôn.

"Ngươi chọn trước đi!

Chúng ta mỗi người chọn một khối, so xem nguyên thạch khai thác được của ai có giá trị cao hơn, người đó sẽ thắng." Nhân viên tự tin cười lạnh nhìn Đế Tôn.

Nguyên Thiên Thư quả nhiên không phải cho không, hai luồng ánh sáng vàng sẫm trong con ngươi lặng lẽ lóe lên, Đế Tôn đã nhìn rõ mồn một bên trong ba khối nguyên thạch.

Khối nguyên thạch nhỏ nhất bên trái có hàm lượng nguyên cao, chiếm gần một nửa không gian bên trong.

Khối ở giữa thì bình thường, nhưng về hàm lượng và tỷ lệ thì không bằng khối nhỏ.

Đáng chú ý nhất là khối lớn nhất, theo một số người chơi đá, diện tích nguyên thạch càng lớn, thu hoạch thường càng nhỏ.

Lúc đầu Đế Tôn chỉ liếc qua một cái, thấy khối đá lớn như vậy, phần lớn bên trong đều rỗng, chỉ có một điểm sáng nhỏ bằng móng tay.

Nhưng sau khi nhìn kỹ lại, Đế Tôn mới phát hiện ra manh mối.

Thứ ẩn giấu bên trong khối nguyên thạch này hoàn toàn không

phải nguyên thạch bình thường, mà là một khối nguyên tinh chất lượng cao, cũng là một loại nguyên thể rắn vô cùng tinh khiết, giá trị cao hơn nguyên thạch bình thường cả trăm lần!

Rõ ràng, kết quả so sánh ba khối nguyên thạch, khối đá lớn nhất chắc chắn là người chiến thắng.

"Sao thế?

Cho ngươi cơ hội ưu tiên mà cũng không dám nắm bắt?

Ta biết ngay, ngươi hoàn toàn không hiểu gì về nguyên thạch, đến tiệm Dao Trì chẳng qua chỉ để tán gái!" Đế Tôn cười: "Tên ngốc này, so lớn nhỏ, khối đá này lớn như vậy, để ta chọn trước, chẳng phải ta thắng chắc sao?" Vừa nói, Đế Tôn vừa vỗ vỗ vào khối nguyên thạch lớn nhất: "Chọn nó!" Bên cạnh có không ít người rảnh rỗi vây xem, cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Chàng trai trẻ, phải cẩn thận đấy!

Nguyên thạch không phải cứ ai to là chắc chắn khai thác được thứ tốt đâu!

Khối nguyên thạch này tuy lớn, nhưng bề mặt không được phẳng, màu sắc cũng không tươi sáng, những thứ có vẻ ngoài hoa lệ như vậy lại càng khó khai thác ra nguyên thạch, không chừng chỉ là một cái vỏ rỗng với một chút nguyên vụn bằng móng tay thôi!" Lão đại gia này là người nhiệt tình, vừa nhìn đã biết là tay lão luyện có kinh nghiệm đào khoáng lâu năm.

Nhưng người bình thường cuối cùng vẫn là người bình thường, thứ này vốn dĩ là để cược, không ai có thể chắc chắn trăm phần trăm bên trong có gì, trừ ba người Đế Tôn đã nắm vững tinh yếu của Nguyên Thiên Thư.

Chương 359

...

“Không sao, lão bá, con người cháu không tin vào tà ma!

Cháu muốn xem thử, khối lớn nhất này, có thể thắng được không!” Không ngoài dự đoán của Đế Tôn, nhân viên đã chọn khối nhỏ nhất.

“Lão tam, đi lấy dao, ta sẽ tự mình cắt cho ngươi xem!” “Không cần thiết.” Đế Tôn cười nhẹ, tiện tay vỗ một chưởng vào bề mặt khối nguyên thạch lớn nhất mà mình đã chọn.

Bốp!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục vang lên, nguyên thạch lập tức vỡ tan.

Do mật độ chất liệu của lớp vỏ ngoài và lớp sáng bóng ở giữa đều khác nhau, nên lực đạo một chưởng của Đế Tôn được kiểm soát vừa đủ, làm vỡ lớp vỏ ngoài, chỉ để lại khối sáng bóng quý giá ở trung tâm xuất hiện trước mặt mọi người.

“Trời ơi!!

Chàng trai trẻ, cậu phát tài rồi, đây là nguyên tinh vương, trong mấy chục vạn khối nguyên thạch cũng chưa chắc khai thác được một khối!” “Ai da... cả đời ta chỉ mới thấy được ba khối, không ngờ hôm nay lại bị một người lần đầu khai thác đá gặp được, tiểu tử này thật là hồng phúc tề thiên a!!” Lần này, những người chú bác xem náo nhiệt xung quanh hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa, ngay cả cô nương của thạch phường Dao Trì bên cạnh cũng nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, sau đó quay người trở về phường...

“Cắt đi.

Hai khối đó đều là của ngươi, nếu nguyên thạch bên trong có giá trị hơn của ta, ngươi thắng.” Ba người một chó của Đế Tôn đều lộ vẻ đắc ý, những người xem xung quanh cũng hò hét theo, khiến cho nhân viên kia hoàn toàn ngây người.

“Mau cắt đi, lề mề cái gì?

Không chơi nổi à?” “Chính ngươi đòi cá cược với người ta, bây giờ thấy sắp thua, định quỵt nợ sao?” Đế Tôn không nói nhiều, chỉ bình tĩnh nhìn, nhưng trong lòng khá hài lòng, thái độ của dư luận ít nhất đều hướng về phía chính nghĩa. ...

Chó đen lớn: “Gâu!” Nhân viên đã cùng đường, không còn lựa chọn.

Cược đã đặt ra, dù quỳ cũng phải đi cho hết.

Soạt!

Soạt!

Hai nhát dao liên tiếp chém xuống một cách gọn gàng, đều là nguyên thạch bình thường nhất, đừng nói so sánh với của Đế Tôn, ngay cả tổng giá trị cũng không bằng một phần mười, có thể nói là thua một cách thảm hại.

Diệp Phàm cười hắc hắc: “Huynh đệ, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, lời đã nói ra như bát nước đổ đi, huống hồ không phải ta ép ngươi, là ngươi tự cho rằng có thể sỉ nhục ba người chúng ta trước, ván cược hôm nay, phải chơi đến cùng.” Lời của Diệp Phàm đã nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của những người có mặt, không có ai sẵn lòng đứng về phía nhân viên để ủng hộ.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào nhân viên, chờ đợi quyết định của y.

“Sỏa Cẩu!” Đế Tôn vung tay, đặt con chó đen lớn trước mặt tiểu tử kia.

“Gọi là gì tự ngươi quyết định đi, tóm lại là hành một đại lễ, chuyện này coi như xong.” Trong lòng nhân viên nén một cục tức, rõ ràng là không muốn thỏa hiệp.

Bảo một người sống sờ sờ gọi một con chó là gia gia, có phải đang đùa không?

Nhưng vấn đề là, lời đã nói ra, người khác cho một bậc thang cũng không chịu xuống.

“Đi chết đi!” Keng!!

Trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một con dao găm sáng loáng, lao thẳng đến trước mặt Đế Tôn.

Toàn thân tiểu tử kia đồng thời bộc phát sức mạnh, một đòn ra tay, lực đạo quả thật không thể xem thường!

“Gâu!” Đúng lúc này, không đợi ba người Đế Tôn có hành động gì, con chó đen lớn đã lao tới, một phát cắn vào cổ tay của gã kia.

“A ha!

Lão đại, Sỏa Cẩu có chút bản lĩnh đấy, cứu nó quả không uổng công, thời khắc mấu chốt còn biết hộ chủ!” Diệp Phàm không nhịn được giơ ngón tay cái với con chó đen lớn.

Đế Tôn nhìn thấy tất cả, nhưng dù con chó đen lớn có phản ứng gì y cũng không quan tâm, đã quyết định mang nó ra ngoài, sau này dù đi đâu, Đế Tôn cũng không thể bỏ rơi nó.

Chương 360

Vấn đề là tên nhân viên này, mở cược, chơi không nổi lại định hại người, điều đó không thể dung túng được.

"Đại Hắc, về đi.

Chuyện của ta, ta tự giải quyết." Quả nhiên, từ "Sỏa Cẩu" đã trực tiếp thăng cấp thành "Đại Hắc", không nghi ngờ gì đây là biểu hiện bản năng cho thấy địa vị của nó trong lòng Đế Tôn đã được nâng cao.

Chó đen ngừng động tác, nhìn Đế Tôn đã hóa thành một luồng sáng, lao đến trước mặt nhân viên.

"Tiểu tử, có gan lắm!

Bản tọa ta ở Đông Hoang hiện tại, không có nhân vật nào dưới Đại Năng, dám to gan như vậy, dùng dao chĩa vào ta!" Đế Tôn nghiến răng, lạnh lùng nhìn gã kia, chỉ dùng một ngón tay đã nhấc tên nhân viên có tu vi không yếu này lên không trung.

Con người Đế Tôn không có ưu điểm gì khác, chỉ có một điểm, chưa bao giờ dung túng bất kỳ ai.

Kính ta một thước, ta chưa chắc kính lại, nhưng ít nhất sẽ không giết.

Chọc ta một phân, ta tất đòi lại mười phân, dạy ngươi cách làm người.

Sức mạnh giữa kẽ tay khẽ len lỏi vào cơ thể nhân viên, nghiền nát toàn bộ nội tình ngũ cảnh, biến gã tại chỗ thành một phế vật, mềm nhũn bất lực nằm trên đất.

Bây giờ đừng nói là cho gã một con dao, cho gã một kiện Cực Đạo Đế Binh, Đế Tôn đặt đầu trước mặt, gã cũng không có khả năng làm

tổn thương dù chỉ một phân.

"Nhớ kỹ, đàn ông, tuyệt đối không thể nói bừa, một khi đã nói ra, phải thực hiện lời hứa." Lời của Đế Tôn vang vọng, mơ hồ cả con phố nguyên thạch phường lớn nhất bên ngoài Thái Sơ Cổ Khoáng đều nghe rõ mồn một, trong đó, tự nhiên không thể thiếu thạch phường Dao Trì nhà bên cạnh.

"Ồ, người nói chuyện bên ngoài là mấy vị của Thiên Tôn Sơn đang nổi danh nhất Đông Hoang gần đây, ta thật muốn gặp thử vị Đế Tôn đó, xem rốt cuộc là nhân vật như thế nào..." "Chủ nhân, bây giờ họ đang ở bên ngoài, hay là..." Bên trong nguyên thạch phường của Dao Trì, người phụ nữ ẩn trong bóng tối nhưng giọng nói lại vô cùng dễ nghe khe khẽ mở miệng.

"Không vội. 195. "Sớm đã nghe nói vị Đế Tôn này có thù tất báo, là một nhân vật tàn nhẫn quyết đoán, ta muốn xem xem kẻ đã đắc tội với một mạch của tam đại tổ chức sát thủ Địa Ngục sẽ đối phó như thế nào." ...

"Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, thực hiện lời hứa của ngươi.

Bất kể ngươi quyết định thế nào, ta cũng sẽ không ra tay với ngươi nữa, để xem, ngươi có nghe lọt tai những lời ta vừa nói với ngươi không." Đế Tôn không thèm nhìn thêm một cái, nói xong câu đó, trực tiếp bước qua thân thể của tên nhân viên âm hiểm, đi vào trong cửa nguyên thạch phường.

Quét mắt một vòng, phát hiện trong nguyên thạch phường rộng rãi, những nhân viên cửa hàng vốn có bảy tám người đều đã biến mất một cách kỳ lạ, chỉ còn lại vài người mua lẻ tẻ, ngơ ngác nhìn Đế Tôn.

"Tiểu tử, chết đến nơi rồi mà còn dám cứng miệng như vậy?" Tên phế vật trên mặt đất cười khẩy, không đợi Đế Tôn mở miệng, Diệp Phàm đã trực tiếp rút ra cây gậy nhóm lửa, một gậy đâm chết tên phế

vật chỉ biết mạnh miệng này.

"Ta hiểu rồi, nơi như nguyên thạch phường này, sau lưng không có chút bối cảnh, căn bản không thể có được một chỗ đứng ở đây.

Nhưng hôm nay ta thật muốn xem thử, thế lực có thể bồi dưỡng ra loại phế vật này, rốt cuộc là mạch nào ở Đông Hoang!" Soạt!

Chỉ trong chớp mắt, các công tử đại gia trên cả con phố đang xem náo nhiệt đều tản đi, giống như chim thú tan tác!

Rõ ràng là bị ảnh hưởng bởi luồng sát khí đột nhiên xuất hiện.

"Hô!

Trận thế không tồi nha!

Có chút dọa người." Diệp Phàm và Bàng Bạc nhìn trái phải cảm thán một phen, chó đen cũng sủa hai tiếng, phản ứng như vậy khiến Đế Tôn bước ra khỏi nguyên thạch phường, nhìn ra ngoài, ít nhất cũng có ba bốn mươi cao thủ áo đen hàng đầu đã vây kín khu vực gần đó.

Dẫn đầu có hai người, cũng đều mặc đồ đen, nhưng khí tức tỏa ra từ hai người họ so với Khổng Tước Vương cũng không kém bao nhiêu.

Quan trọng hơn, khí tức trên người nhóm người này hoàn toàn khác biệt với các tu sĩ của các mạch mà Đế Tôn từng thấy trước đây, căn bản là hai con đường hoàn toàn đối lập!

"Sao thế, đến báo thù cho tên phế vật kia à?

Chừng này người không đủ xem đâu..." Đế Tôn đi thẳng đến trước mặt hai người áo đen dẫn đầu, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách chỉ còn vài tấc, khí thế đã chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

"Nghe nói đến Địa Ngục chưa?" Người đàn ông không hề hoảng sợ, cũng không vì thân phận của ba người Đế Tôn mà cảm thấy sợ

hãi, bình tĩnh đến mức khiến người ta lạnh gáy.

"Chưa nghe, ngươi kể cho ta nghe đi?" Keng!!

Chương 361

Một luồng kiếm khí mạnh mẽ vang lên, người đàn ông đang đối mặt với Đế Tôn hoàn toàn biến mất, trước mặt chỉ còn lại một con dao găm tỏa ra ánh sáng chói mắt, đâm thẳng vào mi tâm của Đế Tôn.

Điều đáng sợ là, toàn bộ thao tác này chỉ tốn một phần mười thời gian của một cái chớp mắt.

Nếu là người khác, lưỡi đao đã xuyên thủng não trong nháy mắt, câu chuyện kết thúc. ...

May mắn thay, lần này, người đứng trước mặt là bản tôn Kim Ô Đế Tôn được tinh thần chi lực gia trì!

Lưỡi đao kia ghim chặt vào vị trí cách mi tâm Đế Tôn một milimet, phát ra tiếng nổ khí tức cực kỳ mạnh mẽ, không thể đâm vào thêm nửa phân.

"Chiêu thức không tồi, bộ dạng ra vẻ ta đây của ngươi, ta nhìn ra được, ngươi đang đóng vai một thích khách.

Đáng tiếc, ngươi đã chọn sai mục tiêu." Đế Tôn một tay chắp sau lưng, chỉ dùng tay phải búng một cái.

Ầm ầm ầm!!

Cũng không biết tiếng nổ phát ra từ đâu, thân thể của mấy chục sát thủ áo đen xung quanh hoàn toàn bị chấn nát thành hư vô.

Trước khi mỗi thân thể vỡ nát, tại cùng một vị trí trên ngực bụng, đều lóe lên một điểm sáng lấp lánh như tinh thần.

Soạt!

Cùng lúc đó, tên đầu mục còn lại cũng hóa thành một luồng hàn

quang, từ phía sau Đế Tôn đâm thẳng vào vị trí yếu hại ở cổ.

Đáng buồn là, y thậm chí không nhận ra, Đế Tôn căn bản là một người không có điểm yếu để tấn công, cho dù có để dao găm đâm xuyên qua cơ thể, với sinh mệnh lực mạnh mẽ của bản thể Kim Ô, Đế Tôn cũng không thể bị ảnh hưởng chút nào.

"Xem ra, đầu óc ngươi không được lanh lợi cho lắm." Đột nhiên giơ tay ra sau, Đế Tôn một chưởng đối diện với luồng hàn quang.

Bốp!

Áp lực mạnh mẽ vô song bùng nổ, Đế Tôn lần này sử dụng Giai Tự Bí, lập tức khống chế sức mạnh của y xung quanh con dao găm, tăng gấp mười lần áp lực mà con dao găm phải chịu.

Trong khoảnh khắc, con dao găm hoàn toàn vỡ nát, bị nghiền thành tro bụi, kéo theo cả vị thích khách cấp Đại Năng hóa thân thành con dao găm kia cũng trực tiếp vẫn diệt trong hư không.

Con chó đen trên mặt đất nhìn thấy cảnh này, sợ đến mức vội vàng lùi lại mấy bước, sủa điên cuồng ba tiếng về phía Đế Tôn.

"Tu vi thật mạnh... khó có thể tưởng tượng đây là thực lực của một người trẻ tuổi trông như mới ngoài hai mươi.

Đông Hoang bây giờ, thật sự sắp thay đổi rồi." Trong góc, người phụ nữ che mặt bằng lụa mỏng cũng đã quan sát toàn bộ quá trình ra tay của Đế Tôn.

Người này chính là Dao Trì Thánh Nữ, cũng là bình hoa hàng đầu của thế giới Già Thiên, về khoản nhan sắc, Dao Trì thật sự chưa từng sợ ai, mà Dao Trì Thánh Nữ lại càng là cực phẩm trong cực phẩm.

Nhưng đến hiện tại, hai người tạm thời chưa có giao tiếp. ...

Thánh Nữ vừa mới thu lại tầm mắt quay về thạch phường, Đế

Tôn liền ra tay lần nữa, trực tiếp đánh con dao găm trước mặt trở lại hình người.

Không còn vẻ lạnh lùng ra vẻ như lúc đối mặt với Đế Tôn nữa, lúc này gã kia tóc tai bù xù, giống như một kẻ lạc lối bị dọa mất mật, muốn trốn, nhưng lại không trốn thoát được. ...

"Sỏa Cẩu, ngươi nói xem, ta nên xử trí gã này thế nào." Đế Tôn dùng đại cảnh giới hoàn toàn trấn áp người kia tại chỗ, quay lại sờ sờ đầu chó đen, bắt đầu hỏi ý kiến nó.

Chó đen không ngừng nhảy lên nhảy xuống, không nói được, dù có gấp đến mấy Đế Tôn cũng không thể hiểu được, đành coi như nó đang làm nũng, yêu chiều vỗ đầu nó một cái, rồi lại lạnh lùng nhìn về phía người kia.

"Để ngươi chết thì quá vô vị.

Nhưng cái tên Địa Ngục mà ngươi vừa nhắc đến, ta lại khá hứng thú, hay là biến ngươi thành một lá cờ, giúp ta dẫn dụ thêm nhiều người thuộc Địa Ngục đến đây." Đế Tôn nảy ra một ý hay.

Y nhìn thấy một tảng đá khá cao trên ngọn núi phía sau khu nguyên thạch phường của cổ khoáng, giống như một địa điểm mang tính biểu tượng gần đó, nếu treo gã lên đó, chắc sẽ thu hút được sự chú ý của người khác hơn.

Chương 362

Soạt!

Đá một cú vào gã kia, Đế Tôn thực sự đã đá tên sát thủ cấp Đại Năng này như một quả bóng bay đi.

"Hắc hắc, thế nào, cước pháp của ca chuẩn không?" Diệp Phàm và Bàng Bạc thấy Đế Tôn đá không lệch một li vào trong tảng đá kia, cả người lõm vào một hình người, đều kinh ngạc giơ ngón tay cái.

"Cao, thật sự cao, xứng danh Hấp La của Đông Hoang!" ...

Thành công xử lý đám thích khách của Địa Ngục, ba người một chó của Đế Tôn trực tiếp đi vào nguyên thạch phường của nhà kia, một chưởng đánh bay tấm biển hiệu ra ngoài, dùng dao thái bằng đồng xanh khắc lại một tấm biển mới.

"Thiên Tôn Sơn Nguyên Thạch Phường!

Oa ha ha ha, có chút thể diện rồi!" Ba huynh đệ Đế Tôn vui mừng, ngay trong ngày đã bày dụng cụ ra làm một bữa tiệc nướng để chúc mừng.

"Mẹ nó, lần trước vò Nữ Nhi Hồng cực phẩm mà tên béo Đoạn Đức cho uống hết rồi, thật mất hứng!" "Hắc hắc, gia, ngài có nhắc đến ta không?" Lời của Đế Tôn vừa thốt ra, một giọng nói quen thuộc đã vang lên từ cửa nguyên thạch phường.

Ba người Đế Tôn quay đầu lại, đúng là tên béo Đoạn Đức.

"Gâu gâu gâu!!" Không đợi ba người Đế Tôn chào hỏi, con chó đen lớn đã trực tiếp lao về phía Đoạn Đức, khiến tên béo sợ hết hồn.

"Bàn tử đừng hoảng, đây là Sỏa Cẩu Đại Hắc nhà ta, nó không cắn thật đâu, nhưng đối với người xấu thì luôn rất nhạy cảm." Tên

béo rùng mình vội vàng cười làm lành: "Hắc hắc hắc, gia, ta không phải người xấu, ta chuyên môn đến tặng rượu cho ngài, sao có thể là người xấu được?" Đế Tôn không biết tại sao Đoạn Đức lại tìm đến tận cửa, nhưng xuất hiện vào lúc cần nhất, lại mang theo một vò Nữ Nhi Hồng đỉnh cấp lớn như vậy, Đế Tôn lập tức cười lớn.

"Quá tốt rồi, bàn tử, có ngươi trợ công mạnh mẽ, hôm nay bản tọa sẽ thêm cho ngươi một món!" "Ồ, chẳng lẽ ngoài thịt nướng, còn có món đặc biệt nào khác sao?" Đế Tôn vung tay, lấy ra Thôn Thiên Ma Quán hoàn chỉnh, vừa mở nắp, mùi cá nướng thơm lừng lập tức tràn ngập khắp phòng. 196.

Đoạn Đức đột nhiên rùng mình, suýt chút nữa làm rơi chén rượu trong tay xuống đất, nhìn Thôn Thiên Ma Quán giờ đây trong tay Đế Tôn đã bị biến thành nồi hầm canh, Đoạn Đức có cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt.

Ai biết được rằng Đại Hắc ở bên cạnh cũng đang ngấn lệ.

"Nào, mấy anh em mình cạn một ly trước!" Rượu thơm thức ăn ngon, mấy người Đế Tôn ăn uống vô cùng hạnh phúc.

Tên béo Đoạn Đức tuy luôn thích chơi mấy trò tiểu xảo, nhưng không thể không nói, Đế Tôn và y có thể chơi chung với nhau, tài nịnh hót của tên béo cũng không tệ, có y ở bên, có thể lo liệu chu toàn cho Đế Tôn, giữ lại bên cạnh cũng là vì một chữ thoải mái.

Đại Hắc Cẩu hiển nhiên không có khẩu vị.

Bởi vì trong Thôn Thiên Ma Quán hầm lại là canh thịt chó...

Không biết từ lúc nào nó đã một mình lẻn ra khỏi nhà đi dạo.

"Gia, ban đầu ta đang đi tìm bảo vật, mới đi được mấy bước đã thấy biển hiệu Thiên Tôn Sơn của chúng ta, chẳng lẽ gia cũng mở một nguyên thạch phường?" Đế Tôn khiêm tốn lắc đầu: "Không phải."

“Ta định, nuốt chửng cả nơi này, độc chiếm ngành nguyên thạch Đông Hoang.” Đoạn Đức vừa ăn một miếng thịt chó có vẻ hơi nghẹn, suýt chút nữa phun ra ngoài.

“Khụ khụ khụ, gia, nghe ta nói, kinh doanh mà, với tu luyện thực ra không phải một chuyện.

Nói đơn giản, ngài có thể kiếm tiền, nhưng cũng nên để cho người khác một bát cơm, như vậy mới có thể hòa khí sinh tài a!” Đế Tôn nhướng mày: “Lời của ngươi không phải không có lý, nhưng bát cơm của người khác có giữ được không, phải xem biểu hiện của họ.

Hai ngươi, lát nữa ăn xong, lấy một cuốn sổ đi thu phí bảo kê, đi thu từng nhà cho ta, phàm là ai từ chối nộp tiền, ghi vào sổ này, mang về cho ta xem.” Diệp Phàm và Bàng Bạc nhìn nhau, nhưng vẫn vội vàng gật đầu đồng ý.

Dù sao Đế Tôn không thể chỉ nuôi người ăn không ngồi rồi được.

...

Còn về Đại Hắc Cẩu, chỉ có thể để mặc nó đi quậy phá.

Sau khi ăn no uống say, Diệp Phàm và Bàng Bạc mang theo hơi men say, bắt đầu từ nguyên thạch phường đầu tiên trên con phố này mà ghé vào.

“Này, chúng ta là nhị thánh của Thiên Tôn Sơn, theo lệnh của Đế Tôn đến thu phí bảo kê, từ hôm nay trở đi, mỗi tháng nộp một lần phí bảo kê, một trăm khối nguyên thạch thượng đẳng, hai ta tự chọn.” Nhân viên của thạch phường này nhìn nhau, dù sao chuyện lớn như vậy, ai có thể làm chủ, mặt khác, chưa từng nghe nói bán nguyên thạch ở đây phải nộp phí bảo kê, có lẽ cũng hơi ngơ ngác.

“Mẹ nó, dám đến địa giới Bách Xích Động Thiên của ta thu phí bảo kê à?

Đánh cho ta!" Nhanh chóng, một vị quản sự đi ra, định ra tay với hai người, Diệp Phàm vội vàng đưa tay ra ngăn cản.

"Đừng đừng đừng, Đế Tôn đã nói rồi, chúng ta không gây sự, phải hòa khí sinh tài!" Chưởng quỹ hừ lạnh: "Thiên Tôn Sơn gần đây quả thực danh tiếng vang dội, thực lực cũng mạnh, nhưng đó không phải lý do để ngang ngược.

Thái Sơ Cổ Khoáng là tài sản chung của các đại mạch ở Đông Hoang, mở phường ở đây cũng là quy củ đã được các đại gia tộc ước định thành, làm như vậy là phá hoại quy củ!" Bàng Bạc có chút không kiên nhẫn, vội vàng giơ tay lên.

Chương 363

"Ai da được rồi được rồi, đừng nói nhảm với hắn nữa, ghi vào sổ rồi đi." Diệp Phàm ợ một cái, nét chữ nguệch ngoạc ghi xuống bốn chữ Bách Xích Động Thiên.

"Được rồi!

Hắc hắc, ngươi cứ bận đi, hẹn gặp lại nhé!" Hai huynh đệ cứ thế rời đi, một trận sóng gió tưởng chừng đã được hóa giải như vậy, nhưng mạch Bách Xích căn bản không biết, việc bị ghi vào cuốn sổ nhỏ của Thiên Tôn Sơn chính là khởi đầu cho cơn ác mộng của mạch này. ...

Đi một vòng, thái độ của các thạch phường không giống nhau, có người một lời không hợp đã muốn động dao, có người cúi đầu thuận theo xin lỗi, đương nhiên cũng có người vừa lên đã ôm đùi khóc lóc kể khổ.

Tóm lại, những nhân viên được các mạch phái đến mỏ khoáng này cơ bản đều là người tinh ranh, không dễ đối phó.

Bàn chuyện khác thì nhiệt tình, nhưng hễ nhắc đến nộp phí bảo kê, thì thật sự khó hơn lên trời. ...

Cứ thế, hai huynh đệ Diệp Phàm mơ mơ màng màng đi đến nhà cuối cùng, cũng là hàng xóm quen thuộc nhất, thạch phường Dao Trì!

"Làm sao đây, mẹ nó trên sổ toàn là tên, hóa ra hai chúng ta đi một vòng chỉ thu được một khối nguyên thạch?" Diệp Phàm mặt đầy cam chịu lấy ra thu hoạch duy nhất từ trong túi, chỉ là một viên nguyên thạch nhỏ bằng quả óc chó, là do một cô bé ở một nguyên thạch phường bố thí. ...

Bàng Bạc bất đắc dĩ thở dài: “Hết cách rồi, lão đại đã nói, không cho động thủ, bắt chúng ta dùng miệng lưỡi thuyết phục mọi người nộp phí bảo kê.

Tuy cái nồi này không phải hai ta gánh, nhưng nếu không có chút thu hoạch, lát nữa cũng không có cách nào báo cáo với lão đại, chẳng phải là mất mặt sao?” Hai huynh đệ đang tự cảm thán, theo bản năng khóa chặt ánh mắt vào nữ thị giả bên ngoài nguyên thạch phường Dao Trì trước mặt.

So với những nhân viên to con vạm vỡ của các mạch khác, tiểu thư nhà Dao Trì luôn cho người ta cảm giác yếu đuối dễ nói chuyện.

“Hắc hắc hắc, theo ta thấy, hai huynh đệ chúng ta nên ra vẻ hung hãn một chút, còn lại nhà cuối cùng rồi, nếu có thể thu được vài khối nguyên thạch ra hồn mang về, hai huynh đệ chúng ta cũng có mặt mũi.” “Làm vậy đi!

Nếu con mụ đó không thỏa hiệp, chúng ta...” Diệp Phàm hung hăng làm động tác cắt cổ, Bàng Bạc cười gian giơ ngón tay cái lên.

Thế là, hai huynh đệ làm ra vẻ mặt hung ác tàn nhẫn tiến lại gần.

“Này!

Nộp phí bảo kê.” Diệp Phàm không biết từ lúc nào đã rút ra pháp bảo gia truyền là cây gậy nhóm lửa, nhịp nhàng vỗ vào lòng bàn tay, dùng ánh mắt khinh miệt đó nhìn chằm chằm nữ đệ tử Dao Trì.

Còn Bàng Bạc bên cạnh thì sao...

đương nhiên không thể để lộ cái mai rùa xấu xí của mình, chỉ có thể khoanh tay trước ngực, làm ra vẻ uy vũ hùng tráng.

“Phí bảo kê...” Nữ đệ tử Dao Trì mặt hơi ửng hồng, có chút e thẹn nhìn hai người Diệp Phàm.

“Đơn giản thôi, giao ra vài khối nguyên thạch, phải loại ra hồn một chút, phẩm tướng không tồi ấy, từ nay về sau việc buôn bán của Dao Trì, Thiên Tôn Sơn chúng ta bảo kê!” “Ồ, hai vị đợi một lát.” Nữ đệ tử rất ngoan ngoãn, cung kính hành lễ với hai người Diệp Phàm và Bàng Bạc, sau đó quay người vào trong phường.

“Hắc hắc hắc, thành công!” Hai huynh đệ sớm đã ăn mừng bằng cách đập tay vào nhau.

Thật xấu hổ, mẹ nó một lần đợi, đợi đến tận trời tối, từ xanh nhạt đợi đến xanh thẫm, bên trong vẫn không có một chút động tĩnh nào.

“Không có tiếng động gì?

Bàng Bạc, ngươi vào xem thử, rốt cuộc là chuyện gì!

Vạn nhất có tình huống, lão tử sẽ là người đầu tiên xông vào đại khai sát giới!” Bàng Bạc, với tư cách là huynh đệ đáng tin cậy nhất của Diệp Phàm, gật đầu rồi lao thẳng vào, chưa đến ba giây, cả người đã bị đá ra như một quả bóng, trên mặt đủ loại dấu giày và vết cào không rõ hình thù trông vô cùng đáng thương, có chút thoi thóp.

“Diệp Phàm, mau, mau chạy!

Bên trong có, mẫu, mẫu lão hổ...” Diệp Phàm: “!!!” Một luồng khí lạnh đột nhiên chạy dọc sống lưng, không biết từ lúc nào, sau lưng đã xuất hiện một tiên ảnh của Dao Trì, một chưởng đánh Diệp Phàm vào trong nguyên thạch phường.

“Công tử, không phải muốn thu phí bảo kê sao?

Vậy thì vào tự mình chọn đi!” “Cứu mạng a!!” Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp con phố, hồi lâu vẫn chưa dứt.

Ầm ầm ầm!

Chương 364

...

“Chuyện gì vậy!” Đế Tôn và tên béo đang uống rượu, chém gió, ngẩng mắt lên nhìn, thấy bộ dạng te tua của Diệp Phàm và Bàng Bạc, tại chỗ khiến Đế Tôn phun ra, một ngụm rượu đầy trực tiếp phun vào mặt tên béo Đoạn Đức.

Đoạn Đức cố nén cơn tức giận trong lòng, lau vết rượu trên mặt: “Rượu gia phun ra, mùi vị không tồi!” ...

“Lão đại, kết cục của việc thu phí bảo kê, hai huynh đệ ta đã lĩnh giáo rồi...” Diệp Phàm mặt đầy tuyệt vọng ném khối nguyên thạch nhỏ duy nhất trước mặt Đế Tôn, Đế Tôn đại lão nổi giận, định lật bàn tại chỗ, nhưng vội vàng bị Đoạn Đức ngăn lại.

“Hắc hắc, gia, ta có một kế, có thể trừng trị một phen các nguyên thạch phường của các thế lực lớn này, khiến việc kinh doanh của họ ảm đạm, có khổ mà không nói nên lời!

Chỉ cần để họ nếm mùi khổ, sau này trên con phố nguyên phường, Thiên Tôn Sơn sẽ là tấm biển vàng số một!” Đoạn Đức ghé sát vào tai ba người Đế Tôn thì thầm một hồi, ba huynh đệ đồng thời giơ ngón tay cái lên.

“Cao!!” ...

Trưa ngày hôm sau.

Một tuần một lần, đội ngũ khai khoáng của các thế lực lớn trên phố nguyên phường lại lên đường đến ngoại vi Thái Sơ Cổ Khoáng.

Mặc dù các thế lực lớn đều có một khu mỏ riêng, khai thác không liên quan đến nhau, nhưng lối vào khu cổ khoáng chỉ có một con

đường.

Ba người Đế Tôn theo kế của Đoạn Đức, người thì cầm gậy nhóm lửa, người thì xách dao thái chắn ngang lối vào, chuyên chờ đợi những đội ngũ khai thác đó.

Lộ diện đầu tiên là đội khai thác của Thái Ất Thánh Địa, dẫn đầu tự nhiên là mấy nhân viên của nguyên thạch phường đó, tên béo mặc áo ba lỗ kia, trước đó đã ký tên vào sổ nhỏ.

"Mấy vị, có ý gì đây?" Đế Tôn cười lạnh, không nói một lời nhảm nhí nào, trực tiếp rút ra cuốn sổ phí bảo kê đặt trước mặt người kia.

"Trước đây bảo các ngươi nộp phí, do Thiên Tôn Sơn chúng ta phụ trách dẫn dắt tập thể khai khoáng, tiến vào khai thác các mạch khoáng ở khu vực sâu hơn, các ngươi không đồng ý.

Vậy thì bây giờ, Thiên Tôn Sơn sẽ tước đoạt quyền lợi tiến vào cổ khoáng của các ngươi." Mấy người béo kia lập tức sắc mặt lạnh đi, mấy nhân viên tu vi mạnh mẽ phía sau định trở mặt, nhưng vội vàng bị tên nhân viên dẫn đầu đã ký tên kia ngăn lại.

"Đế Tôn các hạ, ta biết, thực lực của Thiên Tôn Sơn rất mạnh, nhưng việc kinh doanh cổ khoáng là do các thế lực lớn ở Đông Hoang cùng nhau khai phát, làm như vậy, không nghi ngờ gì là đã phá hoại quy củ của mọi người, đó chính là đối địch với cả Đông Hoang!" Đế Tôn miễn cưỡng ngẩng mí mắt lên.

"Nghe ý ngươi, là đang dùng cả Đông Hoang để ép ta?" "Chúng tôi không có ý mạo phạm, nội tình của các đại thế gia thánh địa ở Đông Hoang mạnh mẽ đến mức nào, nhưng chưa từng nghe nhà nào đòi thu phí bảo kê, chúng tôi không nộp, liền từ chối cho chúng tôi vào mỏ khai thác, điều khoản bá vương như vậy, thứ cho chúng tôi không thể chấp nhận." Đế Tôn cười: "Được, ta hiểu ý ngươi rồi, cảm thấy bị đối xử không công bằng phải không?

Vậy thì cứ ở đó mà xem, hôm nay các mạch ở Đông Hoang, ai mà không nộp phí bảo kê cho Thiên Tôn Sơn, một người cũng đừng hòng vào!" Cạch!

Đế Tôn búng tay lên trời, giữa kẽ tay một luồng tinh thần chi quang vô cùng tinh khiết lóe lên, phối hợp với thần niệm đánh ra một cổ trận phong ấn hình lục mang tinh, trực tiếp phong ấn đám thợ mỏ của Thái Ất Thánh Địa tại chỗ.

Không làm bị thương một binh một tốt nào, nhưng nếu không có sự cho phép của Đế Tôn, muốn động một bước cũng tuyệt đối không thể.

Các thợ mỏ không phục, thử phá trận pháp, lại phát hiện không có sức mạnh của cảnh giới Đại Năng đỉnh phong, thì không cần phải thử.

"Không cần tốn công vô ích, trận pháp của ta, dù Thánh Chủ muốn cứu các ngươi ra ngoài cũng phải mất mười ngày nửa tháng." Đế Tôn hài lòng với thủ đoạn của mình, bày ra nồi lẩu, bắt đầu xiên thịt trước mặt đám thợ mỏ, đồng thời chờ đợi người của các mạch khác đến. ...

"Bàn tử, đi dựng một cái biển!" Đế Tôn ra hiệu cho Đoạn Đức, tên béo liền cười toe toét, lon ton dựng một tấm biển bên cạnh.

"Núi này không phải ta mở, cây này không phải ta trồng, nhưng muốn qua đường này, mau lưu lại tiền mãi lộ!" Soạt!

Nhanh chóng, đội ngũ thợ mỏ của hơn mười mạch thế lực hàng đầu lần lượt kéo đến.

Không có nhà nào ngoại lệ, chỉ cần không nộp phí bảo kê, ngay cả một con ruồi cũng không thể qua mắt Đế Tôn, tất cả đều bị phong ấn.

Mãi cho đến cuối cùng, đội ngũ của mạch Dao Trì đến, theo sát phía sau tiểu thư nhà họ là đội ngũ khai thác của Dao Quang Thánh

Địa.

“Nhìn kìa!

Đó là...

Dao Trì Thánh Nữ, đích thân giá lâm!” “Trời ơi... mỹ nhân đẹp nhất Đông Hoang trong truyền thuyết, dù không thấy mặt, cũng đủ để khuynh đảo chúng sinh rồi!!” Các thợ mỏ đều bị kinh ngạc đến ngây người, phải biết rằng, những người được các mạch phái đi khai khoáng, cơ bản đều là cao thủ và đệ tử hạng hai của cả thế lực.

Đệ tử chân truyền chắc chắn phải ở lại gia tộc, để kế thừa quyền hành và cơ nghiệp của gia tộc, đệ tử hạng hai cơ bản cũng đều rất xuất sắc, tu vi tinh thâm, chỉ thiếu một chút kinh nghiệm thực chiến, liền được phái đến cổ khoáng rèn luyện mười năm tám năm, tương đương với cơ hội mạ vàng mà nội bộ thế gia thánh địa cung cấp.

Chương 365

Sau vài năm trở về môn phái, liền đủ để trưởng thành thành trụ cột.

Dù sao nơi như Thái Sơ Cổ Khoáng cũng vô cùng nguy hiểm, không thể phái đi một nhóm đệ tử yếu nhất của mạch để chịu chết.

Nhưng một đám tinh anh các mạch như vậy, sau khi nhìn thấy bóng hình tuyệt mỹ của Dao Trì Thánh Nữ, vẫn từng người mất đi định lực.

Chưa nói đến ai khác, đũa của hai huynh đệ Diệp Phàm và Bàng Bạc suýt rơi xuống đất, Đoạn Đức khá hơn một chút, nhưng cũng không ngừng chảy nước miếng.

Chỉ có Đế Tôn toàn trình bình tĩnh, chỉ lo cúi đầu uống rượu xiên thịt, hoàn toàn không bị tuyệt sắc mỹ nhân làm lay động.

"A Ngọc, dâng lên nguyên thạch ba tháng cho Đế Tôn các hạ.

Sau này mỗi tháng vào ngày này, đều phải phái người mang hai mươi khối thượng phẩm nguyên đến thạch phường Thiên Tôn Sơn, nếu Đế Tôn các hạ không hài lòng, lập tức đổi, ai dám đối xử chậm trễ với mạch Thiên Tôn Sơn, ta sẽ đích thân xử trí." "....." Một đám tiên tử phía sau đồng thanh đáp lời.

Thể diện vừa ra, hơn mười mạch truyền thừa tại hiện trường, mấy trăm đệ tử tinh anh thế hệ trẻ hoàn toàn hóa đá.

"Trời ơi, tim ta sắp tan nát rồi!" "Sao lại như vậy!" "Đó là Dao Trì Thánh Nữ a, lại nể mặt một tên trời đánh như vậy?

Tên Đế Tôn đó chẳng phải chỉ đẹp trai hơn một chút, tu vi cao hơn một chút thôi sao?" "Ặc, lão ca, huynh nói trúng trọng điểm rồi, hai

điểm đó là đủ rồi, Thánh Nữ người ta là thiên kiêu bậc nào?

Không thể nào để ý đến chúng ta đâu, đừng suy nghĩ nhiều!" ...

Những thợ mỏ các mạch vừa bị phong ấn trong trận pháp, lúc nãy còn đầy vẻ căm phẫn, chớp mắt đã bắt đầu có xu hướng an ủi lẫn nhau.

Không phải bị uy nghiêm của Đế Tôn chinh phục, mà là bị quyết định của đệ nhất mỹ nhân Đông Hoang hủy diệt. ...

Đế Tôn đặt đũa xuống, đích thân tiến lên, giữ khoảng cách khoảng năm mét với Dao Trì Thánh Nữ trong truyền thuyết.

"Phương danh của Thánh Nữ, Đế Tôn đã sớm nghe danh, hôm nay gặp mặt, tài ăn nói và tu dưỡng còn hơn cả đám nam nhi ở đây!

Ngày sau nếu có cơ hội đến Dao Trì, Đế Tôn nhất định sẽ đích thân bái phỏng!" Thánh Nữ cung kính khẽ cúi người chào Đế Tôn.

"Đế Tôn kinh tài tuyệt diễm, tuổi còn trẻ đã danh chấn Đông Hoang, sư tôn bảo ta thay mặt truyền lời, nếu Đế Tôn không chê, mạch Dao Trì tùy thời cung hậu đại giá!" Đế Tôn chắp tay ra sau, đích thân mời mạch Dao Trì vào cổ khoáng, cũng khiến mạch này trở thành đối tác hợp tác lâu dài đầu tiên của Thiên Tôn Sơn trong lĩnh vực khoáng nghiệp.

Nhìn thấy mạch Dao Trì cứ thế đi vào, các mạch khác nhìn nhau.

Con người mà, đều có một tật xấu.

Nếu mọi người đều đoàn kết thành một khối, ai cũng không sợ đối đầu.

Nhưng một khi có một người thuận theo ý đối thủ, những người khác cũng sẽ theo bản năng từ bỏ ý định tiếp tục chống cự.

Dù sao đi nữa, không ai lại đi ngược lại lợi ích.

Năm xưa Lục quốc hợp tung liên hoành công phạt cường Tần, cuối cùng cũng tan rã liên minh. ...

"Hai mươi viên nguyên...

Dao Trì Thánh Nữ thật sự muốn tạo quan hệ với Thiên Tôn Sơn à, có cần phải bỏ ra vốn lớn như vậy không?

Một mạch khoáng một tháng có thể khai thác được năm mươi viên thượng phẩm nguyên đã là bội thu, đây ném vào gần một nửa lợi nhuận, ta có chút không hiểu..." "Ai, chuyện của người ta chúng ta không cần bàn nữa, nếu chỉ nộp mười khối cho vị tài thần gia Thiên Tôn Sơn này, cẩn thận nghĩ lại cũng có thể chấp nhận được.

Sau này nếu mỏ của chúng ta thật sự bị sinh vật trong cổ khoáng tấn công, có thể tìm Thiên Tôn Sơn tính sổ!" "Nói không sai, nếu đã như vậy, vậy ta cũng nộp tiền thôi." Thế là, một nhà nối tiếp một nhà...

Tất cả hơn mười gia thế lực đều lần lượt lựa chọn thỏa hiệp, đại diện đội thợ mỏ của mỗi nhà đều tiến lên, đích thân tìm tên mạch mình trên cuốn sổ nhỏ của Đế Tôn gạch đi, ngoan ngoãn nộp mười khối tinh phẩm nguyên.

"Cho đi!" Đế Tôn búng tay, Đoạn Đức phía sau lập tức dỡ trận nhường đường, chẳng mấy chốc, vấn đề phí bảo kê đã được giải quyết triệt để.

"Gâu gâu gâu!!" Đại Hắc Cẩu kích động sủa liên tục, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những khoáng thạch kia mà chảy nước dãi.

"Bàn tử, lần này ngươi có công, ghi cho ngươi một công, sau này làm xong chuyện bên này, ta sẽ tặng ngươi một món quà!" Bộ dạng nịnh nọt của Đoạn Đức, vừa nghe có quà, hận không thể dập đầu cho Đế Tôn mười vạn tám ngàn dặm.

Chương 366

...

Thấy chỉ còn đội ngũ của mạch Dao Quang chưa động tĩnh.

Những người này ai nấy đều có vẻ bình tĩnh, không tiến lên tranh luận, cũng không lùi lại bỏ đi, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Soạt!!

Quả nhiên, trên mây trời, liên tiếp hai luồng ánh sáng lành hạ xuống.

Dao Quang Thánh Tử và Dao Quang Thánh Nữ, hai sư huynh muội đã đến.

Đế Tôn cười: "Ta biết, đám người Dao Quang này tâm nhãn nhiều nhất, nhưng đáng tiếc, lần này bất kể là ai, đều phải làm theo quy củ cho ta!" "Đế Tôn các hạ, xin lỗi, hai người chúng tôi lúc trước vừa mới đến Tử Sơn, dặn dò môn nhân đợi một lát, đợi làm xong chuyện bên đó liền lập tức đến đây." Đế Tôn cười vẫy tay.

Kỳ thực, tình cảm của y đối với mạch Dao Quang khá phức tạp.

Đặc biệt là tên Thánh Tử này.

Trong lòng Đế Tôn khá tán thưởng gã này, nhưng có lẽ vì trận chiến ở Thanh Đồng Tiên Điện, Đế Tôn không thể nhìn thấy ảo mộng của y, dẫn đến bây giờ Đế Tôn có hiềm khích với y, luôn cảm thấy tiểu tử này dã tâm quá lớn, không phải thật lòng muốn ôm đùi mình, không phải là một người bạn đồng hành đáng tin cậy.

Nhưng nếu bảo trực tiếp giết chết Dao Quang Thánh Tử, Đế Tôn thật sự không xuống tay được.

“Chuyện nhỏ.

Hai người đã đến, dù sao cũng là bạn bè của Thiên Tôn Sơn, tự nhiên sẽ cho đi.

Nhưng, xin lỗi, không theo quy củ, một người cũng không được đi!” Ánh mắt Đế Tôn gắt gao nhìn chằm chằm vào những thợ mỏ phía sau, cũng khiến mọi người tức giận mà không dám nói.

Thể diện của Thánh Tử cũng không dùng được, họ có lựa chọn sao?

Các mạch khác cũng đã thỏa hiệp, nếu mạch Dao Quang đi cửa sau, mạch Thiên Tôn Sơn của Đế Tôn làm sao phục chúng?

Hoặc là nộp tiền, hoặc là cút, không có thương lượng.

Thánh tử chần chừ một lát, nhưng cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp lấy ra từ trong túi một viên nguyên tổ to bằng móng tay vô cùng lấp lánh.

Một viên nguyên này có giá trị không dưới hai mươi viên nguyên đại giới.

“Các hạ, đây là tâm ý của Diêu Quang nhất mạch, Thiên Tôn Sơn nhất mạch có ân dìu dắt với bản thân ta, hưởng ứng các hạ cũng là điều nên làm.” Đế Tôn cười, vỗ vỗ vai Thánh tử.

“Ta trước sau vẫn cảm thấy ngươi không giống những kẻ khác.

Nhưng con đường của ngươi, rốt cuộc đâu mới là điểm cuối, quyền quyết định chỉ nằm trong tay ngươi.

Ta hy vọng ngươi có thể đưa ra mọi lựa chọn chính xác, lưu lại tên của mình ở Đông Hoang, thậm chí là toàn bộ đại lục.” Thánh tử mỉm cười gật đầu, không nói thêm lời nào, trực tiếp dẫn Diêu Quang thánh nữ tiến vào cổ khoáng.

Về phần những khoáng công sau lưng, người đại diện trong số đó cũng bước ra, gạch bỏ cái tên Diêu Quang thánh địa cuối cùng trên sổ, chỉ giao mười khối nguyên.

Từ đó, vụ làm ăn đầu tiên của Đế Tôn ở Đông Hoang chính thức thành lập.

Dùng lời của Đế Tôn, có một mối làm ăn tiền mặt ổn định lâu dài, mỗi bữa lẩu xiên nướng đều không thành vấn đề.

Về việc phát triển Thiên Tôn Sơn thêm một bước, Đế Tôn cảm thấy vẫn còn quá sớm, không phải lúc để cân nhắc phương diện đó.

Dù sao sau này, mấy vị đại lão của Thiên Tôn Sơn sẽ gặp gỡ nhiều người hơn, có thể là đối thủ, cũng có thể là bằng hữu, nhiều không đếm xuể.

Chỉ cần có người cùng chung chí hướng, Thiên Tôn Sơn tất sẽ thu nhận, nếu không có duyên phận, cũng không cưỡng cầu.

Nhưng nếu có đối thủ chống lại, Đế Tôn cũng sẽ không lưu lại chút tình cảm nào.

"Đại công cáo thành, dọn hàng!" .....

Đế Tôn vung tay, thu lại cả tấm biển và nồi lẩu, định dẫn mấy anh em trở về, lại bị tên mập Đoạn Đức cười hì hì ngăn lại.

"Gia, bây giờ trở về, e rằng còn quá sớm." Đế Tôn nhìn bộ dạng của hắn, chắc chắn lại đang có ý đồ xấu gì đây.

Chương 367

"Ý ngươi là sao?" Đoạn Đức liếc nhìn xung quanh, tiến lên mấy bước, hạ giọng nói: "Gia, ngài xem, ngày thường trong khoáng có xảy ra chuyện trời sập, nhiều nhất cũng chỉ có các thế gia môn phái cử mấy lão già ra sắp xếp một phen là xong, bao giờ lại xuất hiện cả thánh tử thánh nữ?

Thái Sơ cổ khoáng tuy là một ngọn núi vàng, nhưng bên trong cũng là một trong mấy khu vực cấm của sự sống nổi danh thiên hạ!

Thân phận thánh tử thánh nữ tôn quý đến mức nào, đó đều là người kế vị tương lai của thế gia thánh địa, mấy lão già đó nỡ lòng nào để họ dễ dàng mạo hiểm?

Hôm nay, vì chút chuyện cỏn con của chúng ta mà lại kinh động đến ba nhân vật lãnh đạo của thế hệ trẻ, ngài không cảm thấy chuyện này không đơn giản vậy sao?" Đế Tôn gãi gãi mép: "Đừng nói nữa, ta thật sự không để ý đấy!

Nghe ý của ngươi, Dao Trì thánh nữ vào cổ khoáng, còn có mục đích quan trọng hơn?

Giả vờ an ủi Thiên Tôn Sơn trước mặt khoáng công các mạch khác, thực chất là lấy chuyện này để che mắt thiên hạ, lén lút lẻn vào cổ khoáng làm chuyện khác?" Tên mập giơ ngón cái, gật đầu: "Rất có khả năng!" Đế Tôn suy nghĩ kỹ lại, lập tức quay đầu xông vào trong cổ khoáng.

"À đúng rồi, mấy người chúng ta, trước tiên thay đổi dung mạo một chút, che giấu kỹ khí tức, tránh bứt dây động rừng.

Nếu bọn họ cố tình tránh ta, chắc chắn có phát hiện trọng đại, hoặc là để tìm một món bảo bối quan trọng nào đó, không muốn để ta

nhúng tay vào, chúng ta sẽ đánh cho chúng một đòn bất ngờ!" Vút!

Bốn luồng sáng đồng thời lóe lên, bốn người Đế Tôn hoàn toàn thay đổi vóc dáng và dung mạo.

Đoạn Đức biến thành một gã gầy trơ xương, cằm có một nốt ruồi đen cực lớn, tay cầm tẩu thuốc.

Bàng Bác và Diệp Phàm không biết mánh khóe, diễn một màn cha con, Diệp Phàm làm cha, Bàng Bác làm con, hai người còn mặc đồ cha con, thực sự khiến Đế Tôn và Đoạn Đức cười phun nước.

"Mẹ kiếp, sao ta lại biến thành thế này?

Xấu quỷ!

Ta muốn làm cha, để ngươi làm con!" Bàng Bác bắt đầu làm nũng giở trò bằng giọng nói non nớt, nhưng dường như mọi người đều không có ý kiến gì với hình tượng đầu hổ não hổ của hắn.

"Đúng rồi, lão đại, Sỏa Cẩu thì sao?" Bốn người đều đã thay đổi, chỉ có con chó đen lớn là không biến được, đáng thương nhìn bốn người Đế Tôn.

"Ngươi đừng vào theo, quá dễ thấy, ở lại trông nguyên thạch.

Ở đây có hơn một trăm khối nguyên thạch thượng đẳng, nếu có sai sót gì, tối nay hầm thịt chó." Đế Tôn nói xong, dẫn theo ba người biến mất tại chỗ như một làn khói.

Nào ngờ sau khi bọn họ rời đi, hai mắt con chó đen lớn sáng rực nhìn đống nguyên thạch thượng đẳng, trên người tỏa ra một luồng khí tức quân lâm thiên hạ như đế hoàng, không màng tất cả mà lao vào đống nguyên! .....

Lúc này, sau khi tiến vào cổ khoáng, Dao Trì thánh nữ và hai thiên tài của Diêu Quang thánh địa đồng thời xuất phát từ địa bàn cổ khoáng

của mỗi mạch, bí mật tiến về cùng một hướng ở phía bắc cổ khoáng.

Đương nhiên, kết cục là cuối cùng ba người lại gặp nhau.

“Không ngờ, Dao Trì nhất mạch cũng nhận được tin tức tương tự...” Diêu Quang thánh tử không úp mở nữa, người ngay thẳng không cần nói lời ẩn ý, tại trận vạch trần mục đích chung của ba người trong chuyến đi này.

“Đúng vậy.

Cách đây không lâu, có người của tổ chức sát thủ Địa Ngục đã đào ra được điềm bất tường trong cổ khoáng.

Chuyện này vô cùng hệ trọng, bất kể đám người Địa Ngục đó có mục đích gì, điềm bất tường trong cổ khoáng đều có thể gây ra đại loạn ở Đông Hoang.

Các mạch đều không muốn thấy cục diện đó, với tư cách là đại biểu của các thế lực hàng đầu Đông Hoang, chúng ta đều có trách nhiệm không thể thoái thác.” Diêu Quang thánh tử vui vẻ gật đầu: “Nói hay lắm.

Nếu đã vậy, không bằng muội muội cùng hai người chúng ta đồng hành?

Cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Chiếu ứng?

Thật vớ vẩn.

Ai cũng biết bên trong cổ khoáng có bảo bối, không chừng trên đường đi có thể phát hiện ra thứ gì đó.

Bên Diêu Quang thánh địa có hai người, còn bên Dao Trì chỉ có một mình thánh nữ, nếu thật sự phát hiện ra thứ tốt, liệu nàng có được chia phần không?

Rõ ràng là bắt nạt đại mỹ nhân nhà người ta.

Nhưng đứng trên lập trường của Dao Trì, thánh nữ đã lấy đại nghĩa làm lý do đến đây, dĩ nhiên không thể từ chối lời mời của thánh tử, chỉ có thể ba người cùng nhau, tiếp tục đi sâu vào bắc vực.

Chương 368

Khí tức của ba người vừa biến mất, bốn người Đế Tôn đang ẩn nấp trong hư không liền hiện ra hình dáng.

“Mẹ nó, cái tên Diêu Quang thánh tử này, thật âm hiểm!

Trước đó ở tiên điện, ta còn tưởng hắn là quân tử, suýt chút nữa đã chiêu mộ vào Thiên Tôn Sơn rồi, bây giờ xem ra, không thể kết giao với loại người này!” Lời của Diệp Phàm đã nói ra tiếng lòng chung của mấy người Đế Tôn.

“Đúng rồi!

Nhắc đến chuyện này ta mới nhớ.

Lần trước ta đến tiên điện, tên mập, ngươi dẫn hắn và Khổng Tước Vương vào phải không?” Đế Tôn lại bắt đầu trêu chọc tên mập Đoạn Đức, khoác vai hắn một cái, lập tức dọa cho tên mập mặt mày vã mồ hôi.

“Hắc hắc, Gia, đều là quá khứ rồi...

Ta bây giờ là thành viên biên chế thứ nhất của Thiên Tôn Sơn, cách chuyển chính thức chắc cũng không xa, sao có thể làm chuyện có lỗi với Thiên Tôn Sơn được?

Con người ta tuy có chút tham lam, nhưng tuyệt đối không có lòng phản bội, Gia ngài minh giám!” 197.

Đế Tôn hừ cười: “Tên mập ngươi cũng có lương tâm đấy, nhớ kỹ, ở Đông Hoang cho đến toàn bộ Bắc Đẩu, chỉ có đi theo ta mới có thể đi đến cuối cùng!” “Gia, bây giờ chúng ta làm gì?” Đoạn Đức ra vẻ mặt nghiêm túc, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lúc này, Đế Tôn đã biến thành một thiếu niên bình thường, liếc

nhìn về cuối con đường hắc ám ở phía bắc.

“Theo sau xem tình hình thế nào.

Ta có dự cảm, đám người Địa Ngục đó sẽ không dễ dàng bỏ qua, cái gọi là điềm bất tường lần này, có khả năng cũng nhắm vào ta, nhất định phải bóp chết mầm mống này từ trong trứng nước, không thể phá vỡ cục diện thế lực hiện tại của Đông Hoang.” Nói rồi, Đế Tôn dẫn theo ba người Diệp Phàm nhanh chóng tiến lên, chẳng mấy chốc đã đến một ngã ba.

“Gia, ở đây có một ngã ba, làm sao bây giờ?

Chọn một con đường rồi chia nhau ra đi, hay là...” Mắt Đế Tôn khẽ động: “Ba người các ngươi đi một đường, có thể hỗ trợ lẫn nhau, ta đi một đường.

Bất kể xảy ra chuyện gì, ba canh giờ sau quay lại đây tập hợp.” “Biết rồi.” Một nhóm người của Thiên Tôn Sơn chia thành hai tổ, mỗi tổ tiến về phía trước.

Chỉ có điều Đế Tôn không nói, con đường hắn chọn chính là con đường mà ba người thánh tử đã chọn.

Để không bứt dây động rừng, Đế Tôn toàn trình thi triển bộ pháp quỷ dị của lão Phong Tử, nhanh chóng đuổi kịp ba người, nhưng vẫn luôn giữ một khoảng cách tương đối an toàn với họ.

“Vút!” Đột nhiên, sâu trong cổ khoáng không hề có điềm báo xuất hiện hơn mười bóng người, Đế Tôn liếc mắt một cái liền nhận ra, đám người này chính là những sát thủ của Địa Ngục.

Hơn mười người bao vây ba người Diêu Quang thánh tử, trên người đều tỏa ra khí tức sát lục vô cùng mạnh mẽ.

“Mấy vị chẳng lẽ không biết, Thái Sơ cổ khoáng là một trong những khu vực cấm của sự sống sao?

Tự tiện tiến vào, chỉ có một con đường chết!" Diêu Quang thánh tử lạnh lùng cười, liếc nhìn đám người đó: "Các cường giả Địa Ngục, Diêu Quang thánh địa ta trước nay chưa từng kết oán với các ngươi, không biết vì sao lại mai phục ở đây, cố tình gây khó dễ cho chúng ta?" Tên cầm đầu đối phương cười lạnh: "Diêu Quang thánh địa quả thực không có thù oán với Địa Ngục, nhưng lại có qua lại với kẻ thù không đội trời chung của Địa Ngục là Thiên Tôn Sơn, điều này có chút không ổn." Diêu Quang thánh nữ hừ cười: "Qua lại?

Chẳng qua chỉ là làm chút chuyện bề ngoài mà thôi.

Tu vi của Đế Tôn đó mạnh mẽ đến mức nào?

Ngay cả đại năng hàng đầu Đông Hoang cũng không phải là đối thủ của hắn, chẳng lẽ muốn chúng ta liều mạng sống chết mới gọi là cách đối phó sao?" Mấy tên sát thủ sau lưng lập tức lên tiếng: "Lão đại, không cần nói nhảm với chúng, giết chúng đi, đổ tội cho Thiên Tôn Sơn, Đông Hoang tất sẽ sinh đại loạn!" Dao Trì thánh nữ giọng trong như tiên cất tiếng: "Xem ra phán đoán trước đó của ta không sai, điềm bất tường trong Thái Sơ cổ khoáng quả thực là do con người gây ra, chỉ không biết, các ngươi rốt cuộc đã làm gì trong cổ khoáng!" "Ha ha ha!

Không cần phải biết, vì các ngươi sắp trở thành người chết rồi..." "Ra tay!" Tên thích khách hàng đầu của Địa Ngục tự xưng là Địa tự tức thời lao ra, xông về phía Dao Trì thánh nữ, những người còn lại đều bao vây hai người thánh tử của Diêu Quang nhất mạch.

Sức mạnh sát phạt kinh khủng khiến ba người thánh tử cảm thấy áp lực.

Dù sao thì thuật sát phạt mà ba tổ chức sát thủ lớn tu luyện cực kỳ bất thường, không giống với các lộ trình công pháp thông thường, theo đuổi cực hạn của thân pháp và sức bộc phát, không phải loại

cường giả chính diện cứng rắn chiến đấu bền bỉ.

Vừa ra tay, liền mang theo thế sét đánh vạn quân ập xuống!

Dao Trì thánh nữ tiên quang hộ thể, từng luồng ánh sáng may mắn bao bọc bên ngoài, lập tức tiến vào trạng thái phòng ngự bị động.

Ngược lại, hai cường giả của Diêu Quang nhất mạch lại không hề chật vật như vậy, đánh qua lại với đám thích khách.

Nguyên nhân rất đơn giản, sát thủ loại thích khách sợ nhất là đội hình tổ hợp, một khi đợt ám sát đầu tiên không đạt được hiệu quả mong muốn, mỗi lần tấn công sau đó đều phải tiêu tốn rất nhiều tâm sức, mỗi lần ra tay đều phải bố trí tạm thời, việc thành công sẽ ngày càng khó khăn hơn.

Diêu Quang thánh tử và thánh nữ bản thân đều là cao thủ hàng đầu của thế hệ trẻ, thậm chí Diêu Quang thánh tử, ngoài Thiên Tôn Sơn ra, còn có vị thế ngầm là đệ nhất tài tử Đông Hoang, hai người liên thủ, năng lực sinh tồn và phản kích không phải là thứ mà một mình Dao Trì thánh nữ có thể so sánh được.

Chương 369

Lúc này Đế Tôn vô cùng vững vàng, trốn sau một vách đá bình tĩnh quan chiến, không hề có ý định ra tay, đồng thời cũng muốn xem xem, thực lực giữa hai vị thánh nữ ai mạnh ai yếu.

Ầm ầm ầm!!

Giơ tay lên, bên ngoài thân Dao Trì thánh nữ hình thành một tấm chắn cương khí cực kỳ mạnh mẽ, đủ để giúp nàng đối phó với những ám khí do đám sát thủ xung quanh ném tới, cho dù tên cầm đầu sát thủ ra tay chính diện, cũng chỉ đánh được thế cân sức ngang tài.

Ngược lại, phe Diêu Quang, hai người đó đã bắt đầu phản công giết người, ngày càng nhiều thích khách chết dưới tay họ.

"Chúng ta đi trước chờ ngươi, mọi sự cẩn thận!" 198.

Diêu Quang thánh nữ đột nhiên nói, sau khi hoàn thành việc đột phá vòng vây thì hoàn toàn không có ý định giúp đỡ Dao Trì thánh nữ, tự mình hóa thành hai luồng sáng biến mất.

Có thể thấy Diêu Quang thánh tử thực ra muốn giúp đỡ, nhưng lại bị suy nghĩ của Diêu Quang thánh nữ chi phối, chỉ có thể cùng nhau rời đi.

Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu: "Quả nhiên, tiểu tử này không phải tâm địa độc ác, nhưng chung quy không đáng tin cậy, cũng không thể đi được quá xa..." Từ quyết định lần này của Diêu Quang thánh tử, Đế Tôn gần như đã xác định thái độ của mình đối với người này, nói cách khác, Diêu Quang thánh tử dù có ưu tú đến đâu, cũng đã định trước sẽ mất đi tư cách đồng hành cùng Thiên Tôn Sơn.

"Hắc hắc, cô nương, không còn lựa chọn nào khác rồi, đệ nhất

tiên tử thế hệ trẻ Đông Hoang chết tại trận, quả là có chút đáng tiếc.” Keng!!

Tiếng kiếm ngân kinh khủng vang lên, sáu bóng người thích khách, từ sáu hướng đồng thời lao ra, thi triển sức mạnh mạnh nhất của mình, hòng dùng một đòn hợp kích tiêu diệt Dao Trì thánh nữ.

Có thể thấy, trong đôi mắt đẹp của nữ thần đã có thêm một tia lạnh lẽo.

Đế Tôn không rõ, người phụ nữ này rốt cuộc có át chủ bài nào mạnh hơn không, nhưng lúc này, hắn không cho phép mình tiếp tục đứng nhìn nữa, đến lúc ra tay, thì phải ra tay!

Vút!

Thân hình Đế Tôn xuất hiện vô cùng đột ngột, gần như hiện ra từ hư không ngay trước mặt Dao Trì thánh nữ, trong lòng bàn tay tỏa ra một luồng tinh thần chi lực vô cùng rực rỡ.

Để có thể kiểm soát tối đa việc giải phóng sức mạnh của mình, không kinh động ánh mắt của khu vực khác, Đế Tôn phân tán luồng tinh quang đó vào giữa năm đầu ngón tay.

Lòng bàn tay giơ lên, năm ngón tay đồng thời bắn ra năm luồng ánh sáng tinh thần, trong nháy mắt xuyên thủng đầu của năm tên thích khách Địa Ngục xung quanh.

Dao Trì thánh nữ kinh hãi, ngơ ngác nhìn bóng lưng của thiếu niên trước mặt, trái tim thông tuệ bắt đầu nghi ngờ thân phận của thiếu niên này, có lẽ có liên quan đến Đế Tôn...

“Người nào?

Dám phá hỏng đại sự của Địa Ngục!” “Thái Sơ cổ khoáng, không phải là nơi cho loại rác rưởi như ngươi đến.” “Chết!” Đế Tôn thốt ra một chữ, mặt đất kinh động một luồng bụi, hóa thành vệt sáng phi

kiếm trong nháy mắt, không hề thiên vị xuyên thủng thân thể của tên cầm đầu sát thủ Địa Ngục.

Đấu Tự Bí, vốn là bí pháp áo nghĩa mang tính tấn công dung hợp mọi loại công pháp thủ đoạn, đồng thời cũng là thần thông che giấu thực lực vô song.

Chỉ cần có nội tình, bất kể dùng phương thức nào, đều có thể đạt được mục đích tương tự là hủy diệt đối thủ.

"Ngươi, ngươi là ai..." Sát thủ trợn to đồng tử, trước khi chết vẫn không cam lòng, cứ thế thẳng tắp ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Đế Tôn quay người, đột nhiên nhìn thấy dung nhan hoàn mỹ của Dao Trì thánh nữ sau lớp mạng che mặt.

Lần này, không phải do tuệ nhãn như đuốc của Đế Tôn phát huy tác dụng, mà là đối phương chủ động gỡ bỏ mạng che mặt, xuất hiện trước mặt Đế Tôn với dáng vẻ đẹp nhất.

"Ơn cứu mạng của các hạ, tiểu nữ ghi nhớ trong lòng, chưa kịp thỉnh giáo..." Đế Tôn cười xua tay: "Việc gì phải khách sáo?

Ta họ Bá, tên một chữ Ba, chỉ là một tiểu tốt vô danh, không đáng nhắc tới." "Bá...

Gặp qua Bá gia." Dao Trì thánh nữ mồ hôi tuôn như suối, nếu là bình thường, chắc đã sớm tát bay tên háo sắc này ra ngoài rồi.

Nhưng bây giờ người ta vừa cứu mạng mình, dù sao cũng phải giữ lễ số chu toàn một chút.

Về phần Đế Tôn, ban đầu còn lo lắng việc ngụy trang sẽ bị phát hiện, bây giờ xem ra vừa đúng lúc.

Sờ sờ mũi, Đế Tôn nhẹ nhàng gật đầu: "Nói đi nói lại, cô định tiếp tục tiến lên sao?

Người của Địa Ngục đã bị trừ khử, trong thời gian ngắn ở đây chắc sẽ an toàn hơn." Dao Trì thánh nữ lắc đầu: "Ta phụng sư mệnh, đến đây điều tra điềm bất tường.

Chuyện của Địa Ngục là chuyện nhỏ, nhưng nếu kinh động đến cấm kỵ trong Thái Sơ cổ khoáng, đối với toàn bộ Đông Hoang sẽ là một tai nạn." "Thôi được, vậy ta hộ tống cô một đoạn." Không đợi Dao Trì tiên tử do dự, Đế Tôn vung tay, một luồng sức mạnh to lớn khóa chặt bản thể thánh nữ, đẩy nàng cùng Đế Tôn tiến về phía trước.

"Kỳ lạ...

Chương 370

Ta luôn cảm thấy, vùng ngoại vi cổ khoáng gần rìa trung vực, thực sự quá yên tĩnh, trước nay chưa từng yên tĩnh như vậy." "Ồ?

Sao vậy, trước đây cô cũng từng đến vị trí sâu như vậy sao?" Dao Trì thánh nữ gật đầu: "Trước đây để luyện chế pháp bảo, ta từng đến đây tìm một loại dược liệu vô cùng quý giá.

Đáng tiếc vừa đi đến gần trung vực, đã bị tiếng kêu thảm thiết trong cổ khoáng dọa cho, đành phải quay về, nhưng lần này..." Ánh mắt Đế Tôn cũng không khỏi cảnh giác thêm vài phần: "Nếu vậy, chỉ có thể nói bên trong chắc chắn đã xảy ra biến cố, vào xem rồi nói sau." Chẳng biết từ lúc nào, hai người đã đến một ngôi miếu trong cổ khoáng.

Lúc này, vị trí của hai người đã đến trung vực của cổ khoáng, xung quanh tầm nhìn tối đen, tỏa ra một loại lạnh lẽo thấu xương, không hổ danh là khu vực cấm của sự sống.

"...

Di tích do Hằng Vũ Đại Đế để lại!" Dao Trì thánh nữ vô cùng kinh ngạc nói, đôi mắt đẹp tràn đầy sự tôn kính đối với vị đế giả này.

"Hằng Vũ Đại Đế?

Mạnh lắm sao?" Thánh nữ kể lại cho Đế Tôn nghe về quá khứ của vị đại đế này, Đế Tôn lập tức có hứng thú.

"Nếu vậy, trong này chắc chắn có bảo bối gì đó do Hằng Vũ Đại Đế để lại, chúng ta vào tìm xem!" Trong lúc kích động, hai người tiến vào miếu, nhưng lại bị lớp bụi dày đặc bên trong làm phiền.

"Cẩn thận!" Hóa ra, lớp bụi đó chính là điểm báo kết giới nơi đây

bị xúc động.

May mà Đế Tôn kịp thời khống chế lực đạo, trở tay một chưởng đánh tan phong ấn trong miếu, mới giải trừ được tình thế khó xử cho hai người.

"Nhìn kìa, trên đó..." "Hằng Vũ Kinh!

Công pháp mạnh nhất Tứ Cực Cảnh trong truyền thuyết, cũng là bản mệnh truyền thừa của Khương gia.

Xem ra, năm đó Hằng Vũ Đại Đế quả thực đã để lại dấu vết ở đây." Đế Tôn và Dao Trì thánh nữ đồng thời ghi nhớ kinh văn, sau đó những văn tự trên đó lại như có sức sống, tự mình bay ra khỏi vách tường, biến mất trong hư không.

Ầm ầm ầm!

Cùng với sự biến mất của văn tự Hằng Vũ Kinh, sức mạnh bảo vệ của cổ kết giới cũng biến mất, toàn bộ đình lâu cũng vì mục nát theo năm tháng mà sụp đổ.

"Nhìn kìa, ở đó!" Đế Tôn chỉ vào một vật thể tỏa ra ánh sáng yếu ớt trên đống đổ nát, thu hút sự chú ý của hắn.

Trước đó, Dao Trì thánh nữ hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của vật này.

Đế Tôn vung tay, giữ vật đó trong lòng bàn tay.

"Trời ơi! ...

Hoàng Huyết Xích Kim, thiên địa chí bảo do Hằng Vũ Đại Đế năm đó để lại, có thể dùng để luyện chế cực đạo vũ khí!" Đế Tôn nhìn dáng vẻ phấn khích của cô nhóc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Trước đó, cô đến đây là để tìm thứ này phải không?" Dao Trì thánh nữ không nói nhiều, nàng biết Đế Tôn đã phát hiện, nhưng hắn không

hề đoạt lấy.

Đế Tôn hừ cười, ném thứ đó xuống đất như ném rác.

"Bất kể là thiên địa chí bảo, chỉ cần không liên quan đến ăn uống, trong mắt ta đều là rác." "..." Dao Trì thánh nữ thực sự kinh ngạc, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn bóng lưng Đế Tôn.

"Không cần khách sáo với ta, đó là rác ta vứt đi, nếu cô thích thì nhặt về làm bảo bối, tùy ý đi." Thánh nữ mặt hơi ửng hồng, đương nhiên hiểu rằng chí bảo như vậy ai mà không thích?

Đối phương chỉ đang khách sáo mà thôi.

Không biết vì sao, nhìn dáng vẻ phóng khoáng tự tại của thiếu niên bình thường trước mặt, lại khiến nàng nhớ đến Đế Tôn.

Người thanh niên thần bí không sợ trời không sợ đất đó, luôn có vài phần thần thái giống nhau. ...

Dấu chân mà Hằng Vũ Đại Đế để lại, theo Đế Tôn thấy chính là dấu hiệu cho hậu thế, đi tiếp về phía trước, sẽ chạm đến cấm kỵ thực sự trong Thái Sơ cổ khoáng, đó không phải là nơi người bình thường có thể vào.

Năm đó Khương Hằng Vũ có thể vào, vì ông là Đại Đế.

Ngày nay Đế Tôn cũng có thể vào, vì hắn là Đế Tôn!

Nhưng hiện tại, Đông Hoang chưa chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận một trận đại kiếp, Đế Tôn cũng chưa quậy đủ, còn lâu mới đến lúc chém hết chí tôn Đông Hoang, tạm tha cho các ngươi một lần.

Chương 371

...

Khi Đế Tôn dẫn Dao Trì thánh nữ trở lại vị trí ngã ba, liền dừng lại.

"Chúng ta, nếu đã không có cái gọi là điềm bất tường xuất hiện, vậy chúng ta từ biệt tại đây đi." Thánh nữ rõ ràng cảm thấy có chút đột ngột, hoặc có lẽ nàng không muốn chia tay Đế Tôn sớm như vậy.

...

"Bảo trọng!" Vút! 199.

Một luồng sáng lóe lên, Đế Tôn liền ẩn vào hư không, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của thánh nữ.

Nhưng đồng thời, từ góc nhìn hư không, hắn cũng nhìn thấy tín hiệu chữ "sát" mà Diệp Phàm để lại ở rìa ngã ba!

"Quả nhiên, người của Địa Ngục đã chạm vào điềm bất tường trong cổ khoáng, xem ra đã đến lúc để đám người đó thấy được tác dụng của phí bảo kê rồi." Đế Tôn khẽ cười, dùng đại pháp lực độn nhập hư không, trực tiếp khóa chặt khí tức pháp bảo trên người Diệp Phàm và Bàng Bác, xuất hiện ở gần đó.

"Không, đừng giết tôi, đừng!!" Trong khu khai thác cổ khoáng của hơn mười thế lực, vô số quái vật lông đỏ hình người không ngừng gầm gừ, điên cuồng tấn công các tu sĩ khoáng công.

"Hóa ra là vậy, điềm bất tường trong cổ khoáng!" Đế Tôn khôi phục lại dung mạo thật, rút thanh thái đao bằng đồng xanh xông lên.

Một đao chém ra, con quái vật lông đỏ đó tại trận bị đánh thành hư vô, trên đất để lại một vũng máu đỏ, cùng với mấy sợi lông đỏ.

“Đế Tôn, Đế Tôn cứu tôi!” “Ta đây, đã giao phí bảo kê, Thiên Tôn Sơn bảo vệ an toàn cho khu mỏ, dám làm loạn ở đây, giết!” Vút vút vút...

Không thể không nói, thái đao của Đế Tôn thật không phải cho không, mỗi lần vung ra, đều sẽ giải phóng hiệu quả tấn công vô cùng mạnh mẽ, về cơ bản một đao một con quái vật lông đỏ, tuyệt không mơ hồ.

Trong chớp mắt, hơn mười con quái vật lông đỏ ở khu mỏ trước mắt đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

“Tốt quá rồi!

Sau này có người của Thiên Tôn Sơn đích thân hộ pháp, phí bảo kê chúng ta giao thật đáng giá!” Màn quậy phá này đã giúp uy danh của Đế Tôn và Thiên Tôn Sơn tăng lên đáng kể trong khu mỏ, về cơ bản ở các lãnh địa khai thác của các gia tộc lớn Đông Hoang, nhắc đến tên Đế Tôn, tuyệt đối là số một!

Quay trở lại khu chiến chính, Đế Tôn thấy ba người Diệp Phàm và hai người Diêu Quang thánh tử đang hợp lực ra tay, dọn dẹp mấy con quái vật lông đỏ chúa.

Mấy con quái vật lớn này, thực lực đều ở cảnh giới đại năng đỉnh phong, đã giết chết không ít môn đồ của Diêu Quang nhất mạch.

“Lão đại!

Đây là điềm bất tường trong cổ khoáng!” Diệp Phàm cầm cây gậy khều lửa chỉ vào mấy con quái vật lông đỏ.

“Biết rồi.

Hôm nay để các ngươi hiểu, ai mới là điềm bất tường của cổ khoáng!

Trong mắt Thiên Tôn Sơn ta, trên đời này, không có điểm bất tường!" Diệp Phàm vung đao lên trời.

Cũng chính lúc này, Dao Trì tiên tử đã quay lại, vừa hay nhìn thấy cảnh Đế Tôn che chở cho mọi người, một mình đối đầu với mấy con quái vật lông đỏ chúa hàng đầu.

"Thánh nữ!" Phe Dao Trì không có thương vong, nhưng những cô gái này dường như đều bị dọa không nhẹ, chỉ có Dao Trì thánh nữ, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào Đế Tôn.

"Những con quái vật này xuất hiện khi nào?" "Mới xuất hiện không lâu, quái vật ở khu mỏ bên kia đều đã bị Đế Tôn quét sạch, chỉ còn lại mấy tên đầu lĩnh!" Dao Trì thánh nữ kinh ngạc: "Ngài ấy, đã quay lại một lúc rồi à?" "Ừ!" Dao Trì thánh nữ: "....." Trước đó, nàng gần như hoàn toàn chắc chắn thiếu niên bình thường kia chính là Đế Tôn, khí chất của hai người sao mà giống nhau đến thế.

Nhưng nếu thật sự hai người là một, về mặt logic lại không thông.

Khoảng cách giữa hai nơi ít nhất cũng có cả trăm cây số, cho dù thánh nữ ngự không phi hành nhanh như vậy, cũng mới vừa quay lại, Đế Tôn lẽ ra không thể nhanh hơn nàng nhiều như vậy. ...

Trong lúc suy nghĩ rối bời, Đế Tôn đã hoàn thành việc chém giết mấy con cuồng thú trước mặt, công pháp hắn sử dụng không phải thái đao, cũng hoàn toàn khác với thiếu niên bình thường lúc nãy.

"Trời ạ...

Không hổ là Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn, tu vi công pháp như vậy, so với các vị thánh chủ của chúng ta cũng không hề thua kém!" "Đừng quên, Đế Tôn có thể là người đã bắt sống Khổng Tước Vương và Thanh Giao Vương, không thể xem thường!" "Thật hiếm có, phí bảo kê giao thật đáng giá, nếu không, các mạch chúng ta lần này tổn thất

thảm trọng rồi!!" Trong một lúc, Đế Tôn từ một con quỷ hút máu trong mắt các khoáng công biến thành một vị bồ tát sống cứu khổ cứu nạn, thực sự khiến các tu sĩ các mạch tâm phục khẩu phục.

Chương 372

Kiếm tiền một cách thoải mái, mới là cục diện mà Thiên Tôn Sơn muốn thấy nhất.

"Chư vị, điềm bất tường trong cổ khoáng đã được trừ khử, sau này nếu có kẻ quấy rối xuất hiện, kịp thời thông báo cho chúng ta là được." "Đa tạ Đế Tôn ra tay!" "Không, nên là hoan nghênh Đế Tôn gia nhập khu phường nguyên thạch!

Từ nay về sau, chúng ta có một người hàng xóm tốt rồi!" 200.

Kẻ nịnh hót lại bắt đầu cày sự hiện diện.

Đế Tôn vội vàng tìm một lý do dẫn theo mấy người Diệp Phàm rời đi.

Vừa quay lại cửa cổ khoáng, mấy người Đế Tôn hoàn toàn ngây người.

Chỉ thấy con chó đen lớn nằm trên đất, xoa bụng một cách mãn nguyện, hơn một trăm khối nguyên thạch thượng đẳng ban đầu, chỉ còn lại mấy mảnh vụn.

"Vương bát đản, lão tử đánh chết con chó phế vật này!" Đế Tôn đã rút thái đao ra, lao thẳng về phía con chó đen lớn.

"Ai da được rồi, cứ coi như cẩu gia ta nợ ngươi một ân tình, mau thu đao lại đi.

Từ hôm nay trở đi, ta là thần thú đệ nhất của Thiên Tôn Sơn, Hắc Thần!" "Cái gì?

Ngươi, con chó đen lớn này lại có thể nói tiếng người?

Hóa ra ngươi là một con chó yêu à!" "Phì!!" Con chó đen lớn nhổ

một bãi nước bọt về phía Bàng Bác: "Tiểu tử ngươi nhìn cho kỹ đi, gia đây là thần khuyển chính hiệu, không có quan hệ một xu nào với yêu quái cả, cảm ơn.

Nói thật, lúc cẩu gia ta ở đỉnh phong, mấy tiểu tử các ngươi cộng lại cũng không phải là đối thủ của ta." Không biết vì sao, Đế Tôn thấy Sỏa Cẩu khoác lác, lại càng cảm thấy nó giống một người!

Thu thái đao lại, Đế Tôn đi đến trước mặt con chó đen lớn, cưng chiều xoa đầu nó.

"Sỏa Cẩu, tiểu tử ngươi cũng có bản lĩnh đấy, lại có thể tu luyện!

Thôi được, nể tình ngươi biết nói tiếng người, chuyện này cho qua.

Nhưng từ nay về sau, tiểu tử ngươi đừng có trốn, sống là chó của gia, chết cũng là chó của gia!" Hắc Thần cười gian xảo: "Được được, chỉ cần cơm nước đầy đủ, ta sẽ không phản bội đâu.

Ít nhất ta còn đáng tin hơn tên mập Đoạn Đức kia nhiều." Đoạn Đức mặt đen như đít nồi: "Mẹ kiếp nhà ngươi...

Thời buổi gì đây, một con chó cũng có thể sỉ nhục đạo gia ta à?" . ...

Đế Tôn và mọi người vừa quay lại phường nguyên thạch, mông còn chưa ngồi nóng, đã thấy hai nữ tu của Dao Trì mặt mày lo lắng chạy vào.

"Đế Tôn các hạ!

Cầu xin ngài, cứu thánh nữ của chúng tôi với, trên đường từ cổ khoáng trở về Dao Trì, ngài ấy bị một đám cường giả lai lịch không rõ bám theo, muốn ngài ấy giao ra...

Xích Kim!" Đế Tôn và Đoạn Đức đồng thời kinh ngạc.

Đế Tôn chắc chắn là vì kinh ngạc trước những gì đã trải qua cùng Dao Trì thánh nữ trước đó.

Còn tên mập Đoạn Đức thì chấn động vì Hoàng Huyết Xích Kim!

"Mấy người ở lại đây, ta đi một lát.

Đoạn Đức, chuẩn bị rượu thịt, tối về tiếp tục nướng xiên!" "Ồ ồ...

Vâng, Gia." Đoạn Đức lập tức xìu xuống, vốn định đi theo hóng chuyện, liền bị Đế Tôn chặn họng.

Nào ngờ cũng đúng lúc này, một nhóm bảy tám người bí ẩn theo ra từ trong Thái Sơ cổ khoáng, lại chặn đường Dao Trì thánh nữ.

"Đừng cố che giấu nữa, xích kim cô lấy được trong cổ khoáng, chúng ta đều đã thấy.

Lúc đó chúng ta e ngại thực lực của tiểu tử kia nên mới chọn nhẫn nhịn không ra tay, bây giờ cô đi một mình, không ai có thể bảo vệ cô nữa, thánh nữ tiên tử, ngoan ngoãn giao ra xích kim, chúng ta thực sự không muốn gây thù với Dao Trì nhất mạch." Sắc mặt Dao Trì thánh nữ lạnh đến cực điểm: "Ta có thể thấy, các ngươi không phải người của Địa Ngục, cũng không phải người của các thánh địa thế gia, rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc các ngươi thuộc mạch nào!" Lão già cười ha hả: "Người trên giang hồ đều gọi ta là Lão Đao Bả Tử, lúc trẻ từng là một sát thủ, bây giờ ư...

Chương 373

chỉ là một tên cướp giết người cướp của mà thôi." Dao Trì thánh nữ nhíu mày, lập tức ra tay.

Hai người không ngừng giao chiêu giữa không trung, nhưng lão già quả thực như lời hắn nói, nền tảng sát thủ trên người vô cùng mạnh mẽ.

Dao Trì thánh nữ tuy cảnh giới tu vi không hề yếu hơn, nhưng nếu bàn về năng lực thực chiến, thực sự không phải là đối thủ của lão già.

"Hừm, lại có một con cá lọt lưới, là sơ suất của ta..." Một bóng người xuất hiện sau lưng Dao Trì thánh nữ, dọa cho mặt Lão Đao Bả Tử xanh mét.

"Lại là ngươi!" Lão Đao Bả Tử thực sự hoảng sợ.

Nhưng nếu cứ thế bỏ chạy, mặt mũi cũng có chút mất mặt, con vịt đã nấu chín tuyệt đối không thể để nó dễ dàng bay đi.

Đế Tôn cười rạng rỡ, đột nhiên thân hình hóa thành một luồng thanh quang quét ngang, đám sát thủ mà Lão Đao Bả Tử mang theo, gần như trong nháy mắt bị Đế Tôn tiêu diệt sạch sẽ.

Vỗ vỗ hai tay, lúc này Đế Tôn đã khôi phục lại dung mạo của một thiếu niên bình thường, thở dài một hơi.

"Lần sau tìm mấy tên trợ thủ nào ra hồn một chút, Bắc Vực Thập Tam Đại Khấu, hoặc cấp bậc như đại năng yêu tộc Khổng Tước Vương cũng tạm được, dẫn mấy thứ bia đỡ đạn này ra để phô trương thanh thế thì có ý nghĩa gì chứ?" Lão Đao Bả Tử cười âm hiểm: "Tiểu tử ngươi đi theo thánh nữ nhà người ta, chẳng lẽ có ý đồ gì với nàng?" "Có liên quan đến ngươi không?

Nhưng nếu ngươi đã hỏi, ta cũng không có gì phải giấu diếm.

Lần này, ta muốn đi theo nàng về Dao Trì thánh địa, nếu ngươi có hứng thú, cũng có thể đi cùng." Lão Đao Bả Tử mặt co giật, trong lòng bàn tay lóe lên hai thanh chủy thủ sáng loáng ánh bạc.

"Hắc hắc, nếu đã vậy, vậy thì ta xin lĩnh giáo thực lực của các hạ!" Vút vút vút!

Thân pháp Lão Đao Bả Tử cực nhanh lóe lên, mỗi lần di chuyển, đều có thể để lại một tàn ảnh tại chỗ, giống như có vô số Lão Đao Bả Tử đồng thời ra tay với Đế Tôn.

"Ai, làm sát thủ mà chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Đế Tôn vẫy tay vào hư không, lại phát hiện tất cả các hình bóng xung quanh đều là hư ảnh của Lão Đao Bả Tử, bản thể của hắn đã sớm độn chạy đến tận cùng hư không.

"Mẹ kiếp, thuật che mắt à?

Lão hồ ly này, thật đủ gian xảo!" Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, quay lại bên cạnh Dao Trì thánh nữ.

"Không sao chứ?

Ta vừa mới đột nhiên quyết định, đi cùng cô đến Dao Trì, không ngờ lại tình cờ gặp phải tên đó." Lời giải thích của Đế Tôn nghe có vẻ hơi gượng ép, Dao Trì thánh nữ rõ ràng có chút, nhưng, nàng không tiếp tục truy hỏi.

"Thôi được, các hạ nếu đã có hứng thú, vậy hãy cùng ta trở về Dao Trì, ra mắt sư tôn." Đế Tôn vốn cũng không có việc gì làm, lần này nhân cơ hội này, cùng đệ nhất mỹ nhân Đông Hoang đến Tây Hoàng Cung.

Mấy ngày trước uống rượu, nghe Đoạn Đức nói về truyền thừa của Tây Hoàng Kinh, dường như có ích cho việc tu luyện Thánh Thể

của Diệp Phàm, ngoài ra nghe một số lời đồn về Vô Thủy Đại Đế, khiến Đế Tôn sinh ra hứng thú.

"Ta nghe nói, Dao Trì thánh địa ban đầu không ở nơi này." Đế Tôn và hai người đáp xuống, nhìn hình dáng Tây Hoàng Cung mênh mông khói sóng, Đế Tôn khe khẽ cất lời.

"Ngài cũng biết sao?" Thánh nữ rõ ràng kinh ngạc, đang lúc hai người giao lưu, mấy tiên tử Dao Trì bên cạnh đáp xuống, hành lễ với thánh nữ.

"Sư tôn hiện đang ở đâu?

Ta dẫn một vị khách đến bái kiến." "Bẩm thánh nữ, thánh tôn ngày trước đã rời khỏi Bắc Vực, hình như đến Khương gia..." "Ta biết rồi." Các tiên nữ lần lượt rời đi, nhưng đều không nhịn được liếc nhìn Đế Tôn một cái.

"Ách... mấy vị sư muội của cô đều lạ lạ sao?

Nhìn ta bằng ánh mắt quỷ dị thế!" Thánh nữ khẽ cười: "Lần đầu tiên thấy ta dẫn người ngoài đến thăm, cảm thấy mới lạ thôi." "Ồ?

Chẳng lẽ ta là người đầu tiên mà thánh nữ đưa về ra mắt...

đưa về thánh địa sao?" Thánh nữ e thẹn khẽ gật đầu, Đế Tôn hắc hắc cười, tỏ vẻ có chút thoải mái.

Với dáng vẻ bình thường nhất, lại được đệ nhất mỹ nhân Đông Hoang để ý, có lẽ là cách tốt nhất để chứng minh sức hấp dẫn cá nhân.

"Thôi vậy, sư phụ không có ở đây, vậy cô dẫn ta đi tham quan tùy tiện cũng được." Đế Tôn không hề khách sáo, hoàn toàn giống như đang đi dạo ở nhà mình, cứ thế đi theo bên cạnh Dao Trì thánh nữ bay về phía trước.

Đi ngang qua một khối linh thạch, đã thu hút sự chú ý của Đế Tôn.

“Khối đá đó, hình như rất đặc biệt!” Đế Tôn chủ động tiến lên xem, lại phát hiện, bên trong thạch đài, ẩn chứa khí tức linh vận cực mạnh.

Chương 374

"Thạch đài này đã có vạn năm, nghe nói là do một vị đại đế năm xưa để lại, là linh đài trấn cung của Tây Hoàng Cung chúng ta, phàm là môn đồ đi qua đây đều phải hành lễ." Thánh nữ nói, không quên cung kính chắp tay trước thạch đài.

Đế Tôn chẳng thèm để ý những thứ đó, trực tiếp đánh một đạo thần niệm vào trong thạch đài.

Rất nhanh, Đế Tôn liền cảm nhận được dao động sinh mệnh mạnh mẽ từ bên trong thạch đài, thai thể đó giống như đang giao lưu với Đế Tôn, giữa hai bên đã nảy sinh một sự giao lưu vô cùng thân mật.

Vút!

Hoảng hốt, bề mặt thạch đài đột nhiên xuất hiện một vết nứt, khí tức linh vận mạnh mẽ nhanh chóng tràn vào cơ thể Đế Tôn và Dao Trì thánh nữ, tại trận khiến tu vi nội tình của Dao Trì thánh nữ tăng mạnh, đạt đến cảnh giới đại năng sánh ngang với Diêu Quang thánh tử, trở thành một trong những người mạnh nhất thế hệ trẻ đương thời.

Từng luồng khí tức quang vựng mạnh mẽ từ từ bốc lên từ ngoài cơ thể thánh nữ, cuối cùng nàng đã bước ra được một bước đã bị kẹt lại rất lâu.

Mở lại đôi mắt đẹp, khí chất xuất trần như tiên tử trên người càng thêm linh hoạt vài phần.

"Ba ba, má má!" Mơ hồ, trong đầu Đế Tôn và thánh nữ đồng thời truyền ra một giọng nói như vậy, hai người bị dọa đến mức tại trận nhìn nhau một cái, lại nhìn về phía linh đài trước mặt, vội vàng đồng thời độn không, bỏ chạy như ma đuổi khỏi vị trí ban đầu. ...

“Trời ơi...

Vừa rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta hình như, nghe thấy giọng của một đứa trẻ!” Đế Tôn làm ra vẻ sợ hãi, bắt đầu bàn bạc lại với thánh nữ, nào ngờ trong lòng Đế Tôn rõ ràng, chính một đạo thần niệm của hắn đã kích hoạt thần thức của linh đài đó thức tỉnh, mới có phản hồi như vậy.

Chỉ cần Đế Tôn muốn, linh đài đó bất cứ lúc nào cũng có khả năng thoát khỏi phong ấn.

Nhưng Đế Tôn không làm vậy.

Như Dao Trì thánh nữ đã nói, linh đài đó là nội tình mà Dao Trì nhất mạch dùng để trấn áp đại kiếp nạn, nếu bây giờ gọi người ta thức tỉnh rồi trực tiếp bị Đế Tôn mang đi, các đại lão của Dao Trì chẳng phải sẽ sụp đổ sao. ...

“Ta, ta cũng nghe thấy...” Thánh nữ dường như trước mặt người khác từ một Dao Trì thánh nữ cao lãnh tuyệt trần, trước mặt Đế Tôn bình thường không có nhan sắc hoàn mỹ hỗ trợ, lại luôn tỏ ra vẻ e thẹn của một tiểu nữ nhân.

Dùng góc nhìn của Đế Tôn để giải mã, cô nhóc này tuyệt đối đã có cảm tình với hắn rồi. ...

“Ai, đáng tiếc là gái đã có chồng, nếu không tiện tay thu luôn cô nhóc này, cũng không phải là không thể.” Đế Tôn thầm nghĩ, chẳng biết từ lúc nào, đã cùng Dao Trì thánh nữ đến nơi cũ của thánh địa.

“Trời ơi...

Bản năng đã đưa ngài đến đây.” Thánh nữ có vẻ hơi lúng túng, dù sao tiên trì không phải nơi bình thường, trong địa chỉ mới của thánh địa, tiên trì là nơi các tiên tử tắm rửa.

“Tiên trì của thánh địa cũ?” Đế Tôn đầy tò mò về nơi này, không ngờ lúc này, một luồng khí tức màu đỏ máu nồng nặc đột nhiên sinh ra, hiện ra trên bề mặt tiên trì.

“...

Điềm bất tường?!” Hai người vừa mới chứng kiến một màn trong Thái Sơ cổ khoáng, nhanh chóng đạt được sự đồng thuận trong suy nghĩ.

Đế Tôn quả quyết ra tay, trong nháy mắt, trầm tích không ngừng lắng đọng bên dưới tiên trì bị hút lên, vô số thi thể tiên nữ hiện ra, toàn bộ đều bị màu đỏ quỷ dị đó bao phủ hoàn toàn.

“Trời ơi...

Chẳng lẽ, nguyên nhân căn bản của việc thánh địa di dời năm đó, cũng là do sinh ra điềm bất tường?” Bí mật dễ gây chấn động môn phái như vậy, người trên cao sẽ không bao giờ tiết lộ cho người dưới, cho dù quý như thánh nữ cũng không rõ.

Nhìn cảnh tượng chấn động trước mắt, thánh nữ khó lòng kiềm chế sự kinh ngạc trong lòng, muốn xuống dưới tìm hiểu cho rõ.

Đế Tôn từ khi nghe thấy giọng nói của đứa trẻ đó, dường như có thể đọc được suy nghĩ của thánh nữ và tâm ý tương thông với nàng, lập tức ngẩng đầu nhìn nàng.

“Nếu cô muốn xuống dưới xem, ta sẽ đi cùng.” Thánh nữ do dự một lát, nhưng nhìn ánh mắt rực rỡ như tinh thần và kiên định của Đế Tôn, cuối cùng cũng kiên nghị gật đầu.

Lòng bàn tay Đế Tôn hóa thành thần lực cuộn trào, trên bề mặt tất cả các thi thể trôi nổi, đều sinh ra vô số ánh sao lốm đốm, cuối cùng hoàn toàn tan thành hư vô.

“Những thi thể này bị phong ấn trong tiên trì đã vô số năm, thi thể

đã sớm mục nát, xử lý cũng không khó khăn đến vậy, đi!" Vòng sáng tinh thần ngoài thân Đế Tôn lại hiện ra, dẫn theo Dao Trì thánh nữ lặn xuống tiên trì.

Chương 375

"Trời ạ, không ngờ bên dưới lại rộng hơn tiên trì của thánh địa mới vô số lần, quả thực giống như một cung điện dưới nước!" Thánh nữ không nhịn được cảm thán, những gì nàng thấy đều không phải là thứ mà tiên trì mới có thể so sánh.

"Nguyên lực trong nước ao sao mà dồi dào đến thế, phong ấn vô số năm vẫn như vậy, thảo nào Dao Trì sản sinh ra mỹ nhân!" Thánh nữ được Đế Tôn khen ngợi một cách gián tiếp, không nhịn được mỉm cười.

"Các hạ nếu có hứng thú với cô nương Dao Trì nào, ta có thể giúp được." Đế Tôn đang định trả lời, lại thấy cuối tầm mắt có mấy thi thể lần lượt hiện ra, đều bị Đế Tôn ra tay mạnh mẽ đánh tan, ánh sáng như tinh thần có tác dụng chiếu sáng, chỉ dẫn con đường phía trước cho hai người vô cùng rõ ràng.

Rất nhanh, hai người đã lặn xuống đáy tiên trì, đáp xuống một cách ổn định.

"Nhìn kìa, nơi này, càng giống một ngôi mộ hơn!" Thánh nữ hoàn toàn nói ra câu này theo bản năng, nào ngờ Đế Tôn khẽ gảy ngón tay, trên vách đá trước mặt, một hàng kinh văn dày đặc hiện ra.

"...

Bản thảo Tây Hoàng Kinh!" Thánh nữ tu luyện Tây Hoàng Kinh, tự nhiên am hiểu hơn bản này, liếc mắt một cái liền nhận ra sai sót trong đó, nhưng dù vậy, cũng khó che giấu được nguồn gốc của thiên kinh văn này, chính là bản thảo ban đầu của đế kinh do Tây Hoàng Mẫu sáng tạo.

"Thảo nào, ta có thể cảm nhận được đạo vận của đế cực kỳ mạnh

mẽ trên đó, không đơn giản, là sức mạnh của Tây Hoàng Mẫu sao?" Đế Tôn thử múa may vài cái, nhanh chóng lĩnh ngộ được nội dung chính trong bản thảo, dù sao có Đấu Tự Bí trong người, Đế Tôn học kinh văn công pháp của thế giới này quả là dễ như trở bàn tay, cho dù không có nhiều tác dụng, mang về cho Diệp Phàm và Bàng Bác cũng tốt.

"Ngài thật là phúc tinh của ta, vừa đến đây, đã gặp được bản thảo đế kinh, quả là không thể tin được." "Không!

Là ánh sáng của ngài chiếu cố ta, nếu không ta cũng không bị kẹt ở cảnh giới trước lâu như vậy mới có thể thông ngộ, đột phá vào cảnh giới đại năng.

Sư tôn trở về nhất định sẽ rất vui." Lúc này, vũng máu đỏ sẫm đó đột nhiên trào ra, vị trí ở phía sau hai người, sâu nhất trong tiên trì, cũng là hướng của cánh cửa mộ.

"Hóa ra là vậy!

Điềm bất tường, chính là từ đây trào ra!" Đế Tôn không chút do dự, giơ tay điểm một chỉ, vừa hay sử dụng chính là công pháp lĩnh ngộ từ Tây Hoàng Kinh, dùng bí pháp Đấu Tự Bí biến hóa vạn thiên thi triển ra, dễ dàng phá vỡ cánh cửa đó.

Điều khiến Đế Tôn và thánh nữ vạn lần không ngờ tới là, trước mặt họ hiên ngang bày ra hai cỗ quan tài!

"Trời ạ...

Đế tàng của Tây Hoàng Mẫu, lại được giấu trong tiên trì của thánh địa cũ!" Thánh nữ và Đế Tôn nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy không thể tin được.

Năm đó Tây Hoàng Mẫu vẫn lạc, cả ngũ vực đều rơi vào chấn động cực lớn, không ít người đến cướp đoạt đế binh, đều bị Đại

Thành Thánh Thể năm đó ngăn cản, nguyên nhân có lẽ cũng có liên quan mật thiết đến người trong cỗ quan tài nằm bên cạnh Tây Hoàng Mẫu.

"Thấy chưa?

Máu đỏ, chính là từ cỗ quan tài đó tỏa ra.

Nếu ta không đoán sai, nửa kia của Tây Hoàng Mẫu, chủ nhân của cỗ quan tài đó, chính là một nguồn gốc khác của điềm bất tường.

Thi thể của Đại Thành Thánh Thể, có liên quan trực tiếp đến điềm bất tường!" Thánh nữ cũng chấn động đến cực điểm.

"Sư tôn bảo ta điều tra chuyện này, nay quả thực đã tìm ra manh mối, nhưng nếu bị biết ta đã vào cấm địa của môn phái, chỉ sợ..." Đế Tôn cười lắc đầu: "Chuyện này tạm thời không cần báo cáo cho sư tôn của cô, chuyện liên quan đến Tây Hoàng Mẫu, sư tôn của cô sao có thể xử lý?

Biết cũng vô ích, ta trấn áp điềm bất tường ở đây trước đã." Thánh nữ nghe giọng điệu của Đế Tôn có chút do dự.

"Ngài, chỉ bằng hai chúng ta, thật sự có thể không?" Đế Tôn cười lớn: "Cô chỉ cần trốn sang một bên bảo vệ bản thân là được, đây là nguồn gốc của điềm bất tường, một khi có biến động, ta sẽ không tiếc dùng sức mạnh cực đạo để đối phó!

Về phần ta, cứ yên tâm." Thánh nữ không nói nhiều, nàng tràn đầy tin tưởng vào người bí ẩn trước mặt, một loạt thao tác trong cổ khoáng đã thể hiện rõ cảnh giới nội tình sâu không lường được của hắn, nếu đã nói vậy, tất có đủ hậu thủ để đối phó với mọi tình huống.

Trốn sau lưng Đế Tôn, thánh nữ chống cương khí hộ thể, ngay cả pháp bảo bản mệnh cũng đặt trước người, sau khi đảm bảo sẽ không bị ảnh hưởng, liền ra hiệu cho Đế Tôn.

“Ta sắp ra tay rồi.” Đế Tôn duỗi một ngón tay, một luồng ánh sáng tinh thần vô cùng tinh khiết bao phủ lên mặt quan tài của Đại Thành Thánh Thể.

Tất cả lớp che đậy màu đen nhánh nhanh chóng tan biến, hai người thấy rõ, trên bề mặt quan tài có một vết nứt, có những sợi lông đỏ lốm đốm sinh ra, chính nó đã giải phóng ra điềm bất tường có sức hủy diệt cực mạnh.

Đúng lúc Đế Tôn sắp mở nắp quan tài, một luồng sức mạnh màu đen vô cùng mạnh mẽ hiện ra từ hư không, bao trọn lấy cả người Đế Tôn.

“Hửm?

Hóa ra là nguồn gốc được phong ấn trên bề mặt quan tài?

Hoặc là, sức mạnh cổ xưa này, đã tạo ra cái gọi là điềm bất tường, khiến thánh thể của Đại Thành Thánh Thể mọc lông đỏ?” Đế Tôn cẩn thận hơn, trực tiếp nuốt một phần khí đen đó vào lòng bàn tay, sau đó phong ấn vào không gian hệ thống của mình, làm mẫu vật nghiên cứu thu được.

“Sau này chỉ cần tìm được nguồn gốc của luồng khí đen này, liền có thể hoàn toàn vén màn bí mật của điềm bất tường!” Đế Tôn thầm tính toán, hoàn toàn không coi luồng khí đen bao bọc bên ngoài là gì, lại khiến thánh nữ sau lưng lo lắng đến mức hoảng sợ.

Chương 376

"Ầm ầm ầm!" Ánh sáng tinh thần rực rỡ lại bùng nổ, tất cả khí đen hoàn toàn tan biến, Đế Tôn lại thi triển một pháp thuật, dùng sức mạnh của mình, phong ấn lại quan tài của hai vị tiền bối, dẫn theo thánh nữ rời khỏi tiên trì.

"Lần này, ta thật sự thu hoạch rất lớn, không uổng chuyến đi này!

Tìm được nguồn gốc của luồng khí đen, liền có thể tra ra nguyên nhân của điềm bất tường, chuyện này có thể tạm thời gác lại, phần còn lại giao cho ta, một khi có tin tức, ta sẽ thông báo cho cô đầu tiên." Đế Tôn nói, từ không gian hệ thống lấy ra một phần Huyền Hoàng Tinh Túy.

Mặc dù phần lớn đã bị Khương Thái Hư và cái đỉnh lớn kia thuận tay lấy đi, nhưng phần Đế Tôn giữ lại làm của riêng, chưa bị nước rửa ráy pha loãng, vừa hay có thể dùng làm quà tặng.

"..." Nhìn bình ngọc trước mặt, Dao Trì thánh nữ lại lộ vẻ kinh ngạc.

"Món quà nhỏ, không thành kính ý, sẽ giúp cô luyện chế pháp bảo mạnh hơn.

Hiện nay thế hệ trẻ Đông Hoang cường giả ngày càng nhiều, một cô gái, không có một món pháp khí đủ mạnh thì sao được?

Tu vi đã theo kịp, pháp khí cũng phải được nâng cấp, mới có thể phát huy chiến lực lớn hơn trong thực chiến." Đế Tôn làm vậy, thật không phải vì muốn Dao Trì thánh nữ thế nào, chỉ là một hành động thương hoa tiếc ngọc theo bản năng mà thôi, cộng thêm hành vi của hai tên bên Diêu Quang thánh địa trước đó, Đế Tôn không khỏi lo lắng cho Dao Trì thánh nữ.

Nay có Huyền Hoàng Tinh Túy gia trì, phối hợp với tác dụng của Hoàng Huyết Xích Kim, thực lực của Dao Trì thánh nữ cũng sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

"Chuyện ở đây đã xong, ta từ biệt, ngày sau nếu có việc cần giúp đỡ, ta sẽ đến ngay lập tức." Đế Tôn dặn dò một tiếng rồi định rời đi, lại bị thánh nữ gọi lại.

Có lẽ là muốn giữ lại, hoặc muốn hỏi điều gì đó, nhưng cuối cùng, một câu cũng không nói ra được.

"Bảo trọng." Đế Tôn khẽ cười, hơi nghiêng đầu dặn dò: "Nếu không có việc gì, thì nên đến gần thạch đài đó đi dạo nhiều hơn, tiểu gia hỏa đó có duyên với cô, có thể giúp cô có chút tiến bộ." Vút...

Đế Tôn lần này không hề độn thổ rời đi, hắn sẽ không nói cho Dao Trì thánh nữ biết, đứa bé trong thạch đài đó chính là món quà quý giá nhất hắn để lại cho nàng.

Quay lại thạch phường của Thiên Tôn Sơn, Đế Tôn phát hiện trong phòng không có một ai.

Một lúc sau, tiên tử của thạch phường Dao Trì bên cạnh gửi một tờ giấy, nét chữ xiêu vẹo xem ra là của Diệp Phàm.

"Tập hợp ở Lệ Thành, thấy thư đến ngay, có đại cơ duyên." Đế Tôn khinh thường cười, sau đó hóa thành một luồng sáng lao lên trời, trực tiếp xé rách hư không, dùng cảnh giới vô thượng một bước tiến vào Lệ Thành.

Vừa xuất hiện, liền thấy cuối tầm mắt, dị tượng hải thượng sinh minh nguyệt lúc ẩn lúc hiện hiện ra.

"Thạch Trung Ngọc?

Sao, nha đầu Tử Nguyệt kia cũng ở gần đây à!" Đế Tôn tiến về phía Thạch Trung Ngọc, chưa kịp mở lời, đối phương đã trực tiếp

tung một chưởng tới, rõ ràng là muốn thăm dò thực lực của Đế Tôn.

Đáng tiếc, chỉ với chút thực lực đại năng sơ cảnh của Thạch Trung Ngọc, ngay cả một cái tát của Đế Tôn cũng không chịu nổi.

"Được rồi, muội muội ngươi đâu?

Ta muốn gặp nàng." Đế Tôn chỉ duỗi một ngón tay, nhẹ nhàng búng về phía Thạch Trung Ngọc, khí tức mạnh mẽ ập tới, dọa cho tiểu tử vội vàng rụt người lại, vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Đế Tôn.

"Không ngờ, thực lực của ngươi lại mạnh đến mức này, thật đáng sợ!

Người có khả năng thành đế nhất trong thế hệ trẻ, có lẽ là ngươi." Đế Tôn hừ cười: "Ta không có hứng thú với đại đế gì đó đâu, cố gắng nỗ lực đi, ta xem trọng ngươi đấy, chàng trai trẻ." Thạch Trung Ngọc: "....." "Lão đại!!" Đột nhiên, sau lưng xuất hiện một tiếng gọi vô cùng trong trẻo, Đế Tôn vừa quay đầu lại, liền thấy một luồng ánh sáng hư không hắc ám lao về phía mình.

Tử Nguyệt dùng hư không đạo vừa tiểu thành chào hỏi Đế Tôn, trực tiếp lao vào lòng hắn.

"Cái gì!!" Hành động thân mật như vậy, trực tiếp khiến Thạch Trung Ngọc sau lưng ngây người.

"Mẹ nó, lão tử là anh trai, từ năm tuổi trở đi chưa được ôm, nay lại bị tên này chiếm hời, thật đau đầu!

Đáng tiếc ta đánh không lại hắn, làm sao bây giờ..." Thạch Trung Ngọc đang thầm tính toán, tên mập Đoạn Đức cũng ghé sát lại gần: "Hắc hắc, chàng trai trẻ, có cân nhắc gia nhập Thiên Tôn Sơn không?" Có đại lão Đế Tôn che chở, thành tiên chỉ trong nháy mắt!" Tên mập Đoạn Đức biên một đoạn quảng cáo, gặp ai cũng giới thiệu, với thân

phận thành viên biên chế thứ nhất của Thiên Tôn Sơn điên cuồng lôi kéo hội viên, chỉ vì để Đế Tôn thực hiện chính sách thưởng một cân huyền hoàng cho mỗi người kéo được. ...

Không thể không nói, tên mập Đoạn Đức vì một chút lợi lộc, thật sự có thể phát huy đến cực hạn tiềm năng lừa bịp của mình. ...

"Nha đầu, trong thời gian ngắn như vậy mà đã có chút thành tựu, xem ra nếu ngươi nghiêm túc, còn mạnh hơn cả anh trai thần thể của ngươi đấy!" "Hi hi, người ta không phải là nóng lòng muốn gặp ngươi sao, nếu không ta cũng không có tiềm năng lớn như vậy!" Đế Tôn nói đùa, thực tế Đế Tôn sao không rõ, Cơ Tử Nguyệt sở dĩ có thể nhanh chóng có thành tích như vậy, hoàn toàn là do lão già Cơ Hoành kia đích thân chỉ đạo, mới có hiệu quả như vậy.

"Lão đại, ngài đi đâu vậy, mới về à?" Diệp Phàm và Bàng Bác lần lượt đuổi kịp, đang định hỏi lão đại nhà mình một phen, thấy Cơ Tử Nguyệt ở đó, vội vàng ngừng lại.

Chương 377

Lòng ghen tị của phụ nữ đáng sợ lắm, nếu nhắc đến danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Đông Hoang trước mặt nàng, chẳng phải sẽ khiến đại tiểu thư Tử Nguyệt không vui sao?

Nếu không vui, Đế Tôn sẽ tức giận, tức giận thì, hừ hừ... hai anh em có mà ăn đủ.

"Đúng rồi, các ngươi vội vàng như vậy, có hành động quan trọng gì à?" Diệp Phàm gật đầu: "Đoạn đạo trưởng nhận được tin tức, một ngôi mộ cổ ở Lệ Thành có động tĩnh, có lẽ liên quan đến truyền thừa của Vô Thủy Đại Đế ở Tử Sơn." "Ồ?

Lại có chuyện này?" Đế Tôn động não, theo bản năng nghĩ đến con chó đen lớn ra từ Tử Sơn.

"Ủa, Sỏa Cẩu đâu rồi, không đi cùng các ngươi à?" Bàng Bác hắc hắc cười: "Bị đạo trưởng cử đi dò đường rồi, nếu có phát hiện, chúng ta có thể là nhóm đầu tiên vào mộ cổ.

Tin tức bên ngoài lần này lan truyền rất mạnh, không ít cường giả trẻ tuổi ở Bắc Vực, bao gồm cả mấy thiên kiêu của yêu tộc cũng đã hành động, đang đến đây, không chừng có thể dẫn ra cả đại lão." Đế Tôn hừ cười: "Kệ là đại lão hay tiểu lão, trước mặt Thiên Tôn Sơn, đều là phế lão!" "Ồ, Thiên Tôn Sơn nào vậy?

Khẩu khí lớn thật, xem ra chưa nghe đến tên của Kim Sí Tiểu Bằng Vương ta!" Đột nhiên, một bóng người bao phủ trong kim quang nhanh chóng hiện thân, Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng là một thiên kiêu trẻ tuổi của yêu tộc, thực lực ngang hàng với Diệp Phàm và những người khác.

Nhưng cái đầu thích ra vẻ thì thật sự không giống những người

cùng lứa.

Bây giờ ở Đông Hoang, ai có chút não cũng biết không nên chọc vào Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn?

Nhưng tiểu tử này lại không tin tà.

"Hửm?

Cánh gà tiêu ngâm Đông Hoang chính hiệu, hàng mới ra lò à?" Đế Tôn mắt sáng rực, mặc dù vóc dáng tỷ lệ đều hoàn hảo, nhưng nụ cười lại giống một đứa trẻ ba trăm cân.

"Cánh gà... ta lấy." Mắt thấy trong tay Đế Tôn lóe lên, thanh thái đao màu xanh lại xuất hiện, sau đó cứ thế thẳng tắp tiến về phía Tiểu Bằng Vương.

Tên mập Đoạn Đức mặt mày vã mồ hôi, đứng nghiêm chỉnh một bên, không dám thở mạnh.

Hắn quá hiểu ham muốn ăn uống của Đế Tôn là một trạng thái như thế nào, cảnh tượng thảm tử của Thanh Giao Vương năm xưa, Đoạn Đức đến nay không dám quên.

Về phần Diệp Phàm, Bàng Bác và những người khác, cũng đều nhìn Kim Sí Tiểu Bằng Vương bằng ánh mắt đồng tình.

Đáng thương nhất là đối phương, hoàn toàn không hiểu chuyện gì, còn đang giương nanh múa vuốt ra vẻ với Đế Tôn.

"Ồ, cầm một con dao phay ra chiêu với ta?

Thật nực cười!" Thiên phú của Tiểu Bằng Vương cũng là hàng đầu trong thế hệ trẻ, trong yêu tộc càng uy danh hiển hách, nay đã có tư chất của đại năng.

Nhưng chút bản lĩnh đó trong mắt Đế Tôn, giống như con kiến đầu đàn trong đội ngũ hàng vạn con kiến trên mặt đất, tuy thể hình đủ

để nó kiêu ngạo với bầy kiến, nhưng dù có giỏi đến đâu, cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

"Tiểu Bằng Vương, tiểu tử ngươi lại ra vẻ nữa à?" Vút!

Giữa mây trời, một luồng sáng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, người chưa đến mà một cú đá đã đến, thẳng tắp đá vào mặt Tiểu Bằng Vương, đá văng hắn như một quả bóng da ra xa mấy trăm mét, trực tiếp biến mất tăm.

"Khổng Tước Vương bái kiến Đế Tôn!

Gần đây ngài có khỏe không?" Thái độ cung kính của Khổng Tước Vương nhanh chóng khiến không ít người xem phía dưới bàn tán.

"Trời ạ...

Nhìn kìa, đó không phải là đại năng yêu tộc Đông Yêu, Khổng Tước Vương sao?

Gặp thiếu niên kia, lại khom lưng cúi đầu, vâng vâng dạ dạ?" "Đúng vậy!

Khổng Tước Vương mà ta nghe nói không hề hèn hạ như vậy." Đối mặt với những lời bàn tán phía dưới, Khổng Tước Vương làm như không nghe thấy.

Nếu là tính cách trước đây, một chưởng tát chết đám lâu la này là điều quá bình thường.

Nhưng bây giờ, chỉ cần gặp Đế Tôn, hắn lại ngoan ngoãn như một đứa trẻ, mọi việc đều lấy Đế Tôn làm đầu, thái độ khiêm cung ngoài chó săn Đoạn Đức ra, có thể xếp hạng nhất trong nhóm fan của Đế Tôn.

"Chưa đột phá cảnh giới Cự Bá à?

Chương 378

Phải cố gắng hơn nữa đấy!

Trong số các hội viên ngoại tịch của Thiên Tôn Sơn ta, hiện tại ngươi là kẻ yếu nhất." Đế Tôn nhìn Khổng Tước Vương với vẻ mặt hận sắt không thành thép, bất đắc dĩ cảm khái một phen.

"Ai, không giấu gì Đế Tôn, sau khi trở về tôi vẫn luôn bế quan tu luyện, nhưng bình cảnh đó mãi không phá vỡ được, thật đáng tiếc." Đế Tôn phì cười: "Xem cái bộ dạng không có tiền đồ của ngươi kìa, có gì mà đáng tiếc?

Chỉ là Cự Bá thôi mà, ngưỡng cửa đó mà cũng không bước qua được, sau này đừng xuất hiện trước mặt gia nữa.

Cầm lấy." Đế Tôn nói, tiện tay ném một bình nhỏ Huyền Hoàng Tinh Túy vào tay Khổng Tước Vương.

",.....Gia!" Hay thật, chỉ một bình Huyền Hoàng nhỏ, đã khiến Khổng Tước Vương cũng cam tâm tình nguyện gọi là gia, giờ đây đoàn chó săn của Đoạn Đức lại có thêm mãnh tướng thứ hai.

"Được rồi, chỉ là một chút Huyền Hoàng Tinh Túy thôi, về dùng đi, nhớ lời ta nói, lần sau ta gặp lại ngươi, phải có chiến lực cấp Cự Bá." Đế Tôn cũng không nói gì, chỉ tùy tiện vẫy tay một cái, Khổng Tước Vương vậy mà bật khóc.

Một người to xác như thế lại nước mắt nước mũi tèm lem, vừa lau lệ vừa dập đầu với Đế Tôn.

"Trời ạ!

Đầu Khổng Tước Vương bị lừa đá rồi à?

Thiếu niên kia rốt cuộc là ai?

Ở thành Lệ chưa từng thấy bao giờ!" Sau khi Khổng Tước Vương xuất hiện, không ít tu sĩ Đông Hoang vì tin tức về cổ mộ mà lần lượt hiện thân.

Người quen thì chào hỏi, người không quen cũng hóng hớt theo, muốn chiêm ngưỡng phong thái của đại năng đỉnh cấp Đông Hoang.

Kết quả là vừa mới chen vào, đã thấy Khổng Tước Vương dập đầu lia lịa với Đế Tôn, tất cả tu sĩ có mặt đều hoàn toàn ngây người.

"Thiên Tôn Sơn Đế Tôn, là cái tên yêu nghiệt đã đánh Thanh Giao Vương thành đầu heo đó!" "Thần ơi... xong rồi xong rồi, mau đi thôi, không khéo phong thanh lan ra lại rước họa vào thân.

Tên nhóc đó không phải người chúng ta chọc vào được, mau đi!" Các loại phản ứng khác nhau được những tu sĩ này thể hiện một cách vô cùng sống động và sắc nét.

Hiện nay, uy danh của Đế Tôn không thể dùng từ như sấm bên tai để hình dung được nữa, đối với các thế lực thù địch, hắn đơn thuần là một cơn ác mộng.

Tiểu Bằng Vương bay trở về với một dấu chân to tướng trên mặt, vừa xoa má, vừa ấm ức nhìn Khổng Tước Vương.

"Khổng Tước Vương thúc thúc, người và gia phụ cũng có chút giao tình, vì sao lại đột nhiên ra tay với ta?" Khổng Tước Vương rất thông minh, biết nhìn mặt đoán ý, phát hiện ánh mắt Đế Tôn nhìn Tiểu Bằng Vương không mấy thiện cảm, bèn cười vẫy tay với hắn.

"Ngoan nào cháu, vừa rồi thúc thúc cũng là vì tốt cho cháu thôi, thúc thúc giới thiệu cho cháu một vị đại gia." Tiểu Bằng Vương tức giận bừng bừng: "Đại gia?

Thúc thúc, tên nhóc đó trông cũng trạc tuổi ta, dựa vào đâu mà ta phải gọi hắn là đại gia?" "Hửm?" Đế Tôn giả vờ tức giận hừ một

tiếng.

Khổng Tước Vương kinh hãi, tung một cước, đá thẳng vào má phải của Tiểu Bằng Vương.

"Đồ đầu đất!

Thứ không biết tốt xấu, cút ngay cho lão tử!!" Thế là, Tiểu Bằng Vương bị đá liên tiếp hai lần, bị một thúc thúc đồng tộc là Khổng Tước Vương đánh thành đầu heo...

"Thôi nào Khổng Tước Vương, tiểu tử đó mới nổi, có chút ngông cuồng cũng là bình thường.

Hắn chưa nghe danh Thiên Tôn Sơn của ta, đừng quá làm khó người ta." Đế Tôn vỗ vỗ vai Khổng Tước Vương, vẻ mặt đầy từ bi.

"Đại gia yên tâm, lát nữa ta sẽ nói chuyện với cha nó, nhất định sẽ dạy dỗ lại thứ phế vật đó!" Chẳng mấy chốc, Đại Hắc Cẩu Hắc Thần hóa thành một luồng sáng bay trở về.

"Tìm được lối vào rồi, mọi người mau vào trận, ta đưa vào trong." Ầm ầm ầm!

Hắc Thần vừa mới nói xong một câu tiếng người, liền nghe thấy một tiếng nổ cực lớn vang lên từ phía cổ mộ.

"Chuyện gì vậy?" Cơ Tử Nguyệt mở to đôi mắt đẹp nhìn về phía đó.

"À, chắc chắn có kẻ cố ý làm vậy.

Thấy chúng ta đều đã xuất hiện, biết không có cơ hội đoạt được cơ duyên, liền cho nổ tung lối vào trước thời hạn, hấp dẫn tất cả tu sĩ Đông Hoang cùng vào đoạt bảo.

Chương 379

Thật ngây thơ khi cho rằng chỉ cần người đông thì cơ hội của chúng ta sẽ nhỏ lại." Đoạn Đức, Khổng Tước Vương và những người khác đều nhìn Đế Tôn cười ha hả.

"Bọn chúng chắc không biết rằng, tất cả bảo bối ở Đông Hoang, Thiên Tôn Sơn đều phải xem qua trước.

Chỉ có những thứ Thiên Tôn Sơn chúng ta không cần, người khác mới có tư cách tranh đoạt." Đoạn Đức nịnh nọt một câu đạt điểm tối đa, nhận được sự tán dương của Đế Tôn, lại tiện tay được thưởng thêm một bình Huyền Hoàng, khiến Thạch Trung Ngọc đứng bên cạnh hoàn toàn chết lặng.

"..." "Ta... ta nói này, Đế Tôn, nhà huynh sản xuất Huyền Hoàng à?

Thứ đó một giọt đã đáng giá vạn vàng, sao lại có thể tùy tiện tặng người khác cả bình như vậy?" Hơi thở của Thạch Trung Ngọc cũng có chút không đều.

Trước đây để tìm một ít tinh túy thượng đẳng, hắn đã theo trưởng lão gia tộc đi gần hết nửa Đông Hoang mà cũng chẳng luyện ra được thứ gì ra hồn.

Bây giờ nhìn thấy dáng vẻ của Đế Tôn, không ghen tị sao được.

"He he, ca, đừng vội, lúc khác muội sẽ bảo Đế Tôn ca ca thăng huynh làm thành viên ngoại biên của Thiên Tôn Sơn, đến lúc đó cũng sẽ có cơ hội nhận được phần thưởng." Thạch Trung Ngọc nuốt nước bọt, chắp tay với muội muội nhà mình: "Tương lai của ca, hoàn toàn dựa vào muội!". .....

"Được rồi, được rồi, mau theo ta vào trong, không thì không kịp

chuyến xe đầu tiên đâu!" Hắc Thần "gâu gâu" hai tiếng, chuyển đổi giữa tiếng người và tiếng chó vô cùng tự nhiên, một quang trận màu đen lập tức xuất hiện dưới chân nó.

"Lên xe." Đế Tôn vung tay, cả nhóm người đều nhảy lên pháp trận, chỉ riêng Tiểu Bằng Vương đang chuẩn bị lên "xe" lần thứ ba là không nằm trong số đó.

"Khổng Tước thúc, chờ ta với!" "Cút đi cho ta!" Còn chưa đợi Khổng Tước Vương ra chân, Đoạn Đức vì thân hình mập nhất nên đứng ngoài cùng pháp trận đã vung chân đá một cước, triệt để dập tắt dũng khí muốn đi xuống của Tiểu Bằng Vương, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa. .....

"Vì sao người bị thương luôn là ta???" .....

Lưu quang lóe lên, cả nhóm người của Đế Tôn cùng lúc xuất hiện, đúng lúc thấy các hậu bối trẻ tuổi của các thánh địa, thế gia ở Đông Hoang đang ào ào tiến vào.

Đừng nói là chuyến xe đầu tiên, không biết đã là đợt người thứ mấy xông vào rồi.

"Sỏa Cẩu, hiệu suất của ngươi cũng tệ quá nhỉ, cái mũi chó của ngươi đâu rồi, không bằng mũi của bọn người kia sao??" Hắc Thần tỏ vẻ oan ức: "Ta có cách nào chứ?

Tọa độ mà tên mập Đoạn Đức đưa cho bị ngược, hại ta phải men theo ngọn núi bên ngoài ngửi một đường mới tìm thấy lối vào, kết quả là người của các phe phái khác đã vào không ít rồi." Đoạn Đức sờ sờ mũi, vẻ mặt chột dạ liếc nhìn Đế Tôn một cái, nhưng thấy Đế Tôn hoàn toàn không để ý, tâm tư đã đặt hết vào trong cổ mộ.

"Không sao, người đông hơn nữa thì thế nào?

Nếu thật sự có bảo bối, đại gia ta chắc chắn sẽ chia cho các ngươi

một phần." Khổng Tước Vương, Đoạn Đức và Hắc Thần lập tức cười rộ lên, có câu nói này của Đế Tôn, chuyến đi cổ mộ này chắc chắn sẽ thu hoạch lớn.

Hắc Thần đi trước mở đường, một tia tinh quang từ đầu ngón tay Đế Tôn treo trên đầu Hắc Thần, biến cái đầu chó thành một tầm nhìn di động, dễ dàng giúp cả nhóm soi sáng toàn bộ tầm nhìn.

"Trời ơi, cổ mộ này lớn thật!

Xem ra đã có niên đại rất lâu rồi, thật khó mà tưởng tượng được, rốt cuộc là nhân vật thế nào lại được chôn cất ở đây, thật không thể tin nổi!" Cơ Tử Nguyệt càng nhìn càng kinh hãi, không nhịn được hai tay nhỏ bé nắm chặt lấy cánh tay Đế Tôn.

Dám cả gan thân mật với Đế Tôn như vậy, cả Đông Hoang hiện giờ cũng không tìm được người thứ hai.

"Gâu gâu!" Hắc Thần đột nhiên sủa lớn hai tiếng, Đế Tôn và mọi người vội vàng đuổi theo, lại phát hiện mấy đệ tử thế hệ trẻ của Tử Phủ Thánh Địa ở phía trước.

"Con chó ngu ở đâu ra, cút xa một chút!" Đệ tử Tử Phủ Thánh Địa rõ ràng có chút không ưa Hắc Thần, không quên đá về phía đầu chó một cước, nhưng bị Hắc Thần nhanh nhẹn né được, nhưng cảnh này lại bị Đế Tôn và mọi người nhìn thấy.

"Ồ, tên nhóc ở đâu ra, ngay cả Đại Hắc nhà ta cũng dám động?" Đế Tôn lạnh lùng lên tiếng, mười mấy đệ tử trẻ tuổi người đầy tử quang ở khu vực động bên ngoài đồng loạt quay đầu lại.

"Lão đại, loại rác rưởi này, không cần người tự mình ra tay." Diệp Phàm chủ động xin đi, ngay sau đó Bàng Bạc cũng lên tiếng.

"Cũng được, hai ngươi đi nhổ từng chiếc răng của tên nhóc đó ra cho ta." Cả Đoạn Đức và Khổng Tước Vương, hai đại năng đỉnh

phong đều không động thủ, vì đối phó với loại tiểu bối này, căn bản không cần bọn họ phải đích thân ra mặt.

Còn về phần Đế Tôn, mấy tên đệ tử Tử Phủ Thánh Địa này, ngay cả tư cách ăn một cái rắm của hắn cũng không có.

Soạt soạt!

Bàng Bạc và Diệp Phàm hóa thành hai luồng sáng bay vào giữa mười mấy người kia, nhưng không vội động thủ với những người khác, mà vây lấy tên không có mắt vừa đá Hắc Thần lúc nãy.

Chương 380

Diệp Phàm: "Tử Phủ Thánh Địa?

Ai cho các ngươi cái quyền bắt nạt Hắc Thần của ta?" Bàng Bạc: "Há mồm ra, hay để ta nhổ hộ?" Tên đệ tử Tử Phủ kia hoàn toàn không ngờ rằng, chỉ vì quát một con chó mà lại dẫn đến một màn tuyệt vọng như vậy.

"Xong rồi...

Tam sư huynh chọc giận một đám người, e rằng có sống sót được hay không cũng là một vấn đề." "Là người của Thiên Tôn Sơn Đế Tôn!

Cái tên Tam sư huynh này, đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa!" Những đệ tử Tử Phủ Thánh Địa bên cạnh cũng không phải hạng tầm thường, ai nấy đều có thiên phú và tu vi siêu tuyệt.

Nhưng thật éo le, dù ngươi có là thiên chi kiêu tử đi nữa, thể diện của Thiên Tôn Sơn tuyệt đối không thể bị xúc phạm.

Cứ nhất quyết muốn chết, dù Đại Đế tới cũng vô dụng!

"Khốn kiếp, lão tử liều mạng với các ngươi!" Tam sư huynh của Tử Phủ Thánh Địa nổi giận, tử khí quanh thân từ từ bùng cháy.

"Tử Khí Đông Lai à?

Đó là tuyệt học của Tử Phủ Thánh Địa đấy, đại gia, ta có chút sợ hãi!" Tên mập Đoạn Đức làm động tác giật mình, cố tình tỏ ra đáng thương để chế nhạo đối phương.

Khổng Tước Vương kêu lên mấy tiếng, cùng Đoạn Đức tung hứng, làm Cơ Tử Nguyệt bật cười duyên dáng.

Chỉ có Đế Tôn được mọi người vây quanh ở trung tâm là vẻ mặt bình tĩnh.

Ầm ầm ầm!

Luồng tử khí mạnh mẽ đánh vào người Bàng Bạc, Bàng Bạc ngay cả động cũng không động, cứ thế ưỡn cái bụng mỡ ra đỡ một đòn.

Cuối cùng, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người có mặt phải chấn kinh đã xuất hiện, cả một luồng tử khí hoàn chỉnh, cứ thế bị cái bụng mỡ của Bàng Bạc phản ngược trở lại, đánh trúng vào người Tam sư huynh.

"!!!..." Mấy đệ tử Tử Phủ bên cạnh hoàn toàn ngớ người.

Tam sư huynh càng nằm mơ cũng không ngờ mình lại bị chính tuyệt học Tử Khí Đông Lai của mình đánh bị thương.

"Ây da, nếu dùng sức mạnh hơn một chút, thật sự có thể bị đánh chết đó!" Bàng Bạc khinh miệt giơ ngón tay cái về phía Tam sư huynh.

"Diệp Phàm, nhổ răng đi, ta thấy miệng hắn hôi quá." Diệp Phàm lờ đờ liếc Bàng Bạc một cái, nhưng đối với công việc này dường như cũng rất sẵn lòng.

"Há mồm, a!" Diệp Phàm ra dáng một nha sĩ, quả thực khiến mọi người cười ha hả, chỉ có Tam sư huynh là mắt lệ lưng tròng.

"...

Các ngươi còn nhìn gì nữa?

Mau cứu ta!" Tam sư huynh vẻ mặt tuyệt vọng, vừa nói xong, liền bị Diệp Phàm dùng một cây gậy đập xuống, hai chiếc răng cửa bị đánh rụng.

Các đệ tử Tử Phủ Thánh Địa thấy vậy lòng cũng nguội lạnh, bất

lực, càng lo lắng đãi ngộ này sẽ có lúc nào đó giáng xuống đầu mình, vì vậy quả quyết lựa chọn từ bỏ đồng đội, co giò bỏ chạy...

“Mấy huynh đệ, đi rồi sao?

Không ở lại ăn bữa cơm à?” Bàng Bạc cười hì hì nhìn mấy đệ tử Tử Phủ Thánh Địa, nhưng không một ai dám đáp lời.

“Ác quỷ, bọn chúng đều là một lũ ác quỷ!!”. .....

Cứ như vậy, trong cuộc chiến tranh đoạt cổ mộ, phe Tử Phủ đã bị loại sớm.

Rất nhanh, cả hàm răng của Tam sư huynh đều bị Diệp Phàm nhổ sạch, nhưng hai người họ cũng không lấy mạng hắn.

“Nghe đây!

Lần này cho ngươi một bài học, nếu có ngày răng mọc lại đầy đủ, nhất định phải nhớ giữ cho kỹ cái miệng của ngươi.

Thiên Tôn Sơn chúng ta, dù chỉ là một con chó, cũng không phải là thứ ngươi có thể trèo cao, cút!” Tam sư huynh bất lực, liền dùng động tác lăn tròn tại chỗ, lăn một mạch ra khỏi cổ mộ.

Chương 381

"Lão tử kiếp trước tạo nghiệp gì, mà lại chọc phải đám người này, răng của ta..." Nhóm người Đế Tôn tiếp tục tiến về phía trước, chẳng mấy chốc lại nghe thấy tiếng tranh cãi ồn ào truyền đến.

Tiến lên xem, thì ra ở sâu trong địa đạo, hai nhóm người của Đại Diễn Thánh Địa và Vạn Sơ Thánh Địa đang đối đầu nhau.

Động sát lực của Đế Tôn kinh người đến mức nào, nhanh chóng phát hiện ra hai nhóm người đang tranh giành một thanh cổ kiếm.

"Thạch Trung Ngọc, pháp bảo của ngươi thật sự quá kém.

Trong số đó có một thanh kiếm, thực ra nó rất hợp với công pháp Hư Không của ngươi.

Với Thần thể của ngươi, lại thêm thanh cổ kiếm kia tỏa ra khí tức Thánh cảnh, hẳn là do một vị Cổ Thánh để lại, nếu ngươi có hứng thú thì có thể tranh giành một phen." Đế Tôn nhẹ nhàng chỉ điểm một phen.

Thạch Trung Ngọc được ưu ái mà kinh ngạc.

Từ khi gia nhập đội ngũ đi cùng, hắn chưa có cơ hội nói chuyện với Đế Tôn, không ngờ bây giờ Đế Tôn lại đích thân chỉ điểm một người như hắn, vội vàng hướng về phía Đế Tôn, phi thân lao về phía thanh cổ kiếm.

"Cảm ơn Đế Tôn ca ca!" Tử Nguyệt vui vẻ, được Đế Tôn cưng chiều xoa đầu.

"Chuyện nhỏ.

Chẳng phải chúng ta đến đây để tìm niềm vui sao, một mình vui không bằng mọi người cùng vui.

Ta thấy được, tốc độ tu luyện gần đây của ca ngươi, so với những thiên kiêu thế hệ trẻ như Diêu Quang Thánh Tử có phần chậm hơn một chút, đã đến lúc giúp nó thăng cấp rồi." "Thạch Trung Ngọc, ngươi dám!" Thánh kiếm của Đại Diễn chém xuống từ trên không, hai nhóm người như chó cùng rứt giậu, đột nhiên lại cùng lúc dồn hết mũi nhọn về phía Thạch Trung Ngọc.

Hiện trường có hai thế lực lớn, tổng cộng có đến hai ba mươi cao thủ cùng thế hệ, trong đó hai người mạnh nhất có chiến lực Bán Bộ Đại Năng.

Cùng lúc đánh một mình Thạch Trung Ngọc, dù có là Thần thể, cũng chưa chắc đã dễ dàng chống đỡ được.

Soạt!

Hư Không Kinh phát huy uy lực, ngay lập tức giúp hắn né được tất cả các đòn tấn công.

Những người bên phía Thiên Tôn Sơn đều không có ý định ra tay.

Một là không có lệnh của Đế Tôn, hai là mọi người cũng muốn tận mắt xem Thạch Trung Ngọc này là nhân vật cấp bậc nào.

Chỉ thấy Thạch Trung Ngọc như một vị thần tử, tay cầm minh nguyệt thanh quang, dùng đại pháp lực một mình chiến đấu với cao thủ của hai thánh địa lớn, cũng đánh được một trận ngang tài ngang sức.

"Không tệ.

Không hổ là Thần thể, một mình chiến đấu với nhiều cường giả như vậy mà vẫn ung dung tự tại, tu vi nền tảng và thiên phú của ngươi đều là hàng đầu.

Nhưng pháp bảo của ngươi thật sự khiến năng lực thực chiến của ngươi giảm đi rất nhiều, thậm chí còn không bằng pháp bảo của mấy

tên bên Đại Diễn Thánh Địa!" Khổng Tước Vương phân tích một hồi, cũng chỉ ra mấu chốt của vấn đề.

"Thạch Trung Ngọc, ngươi tưởng là người của Cơ gia thì có thể làm càn sao?

Chết đi cho ta!" Cường giả của hai phe Đại Diễn Thánh Địa và Vạn Sơ Thánh Địa đồng thời ra tay, luồng khí tức dao động vô cùng mạnh mẽ lập tức khóa chặt pháp bảo trong tay Thạch Trung Ngọc, áp chế triệt để uy lực của nó.

Dù dị tượng của Thạch Trung Ngọc có giáng lâm, cũng khó mà chống lại được tuyệt sát liên thủ của nhiều người như vậy.

Bùm!

Pháp bảo lập tức vỡ nát, một sức mạnh to lớn ập về phía bản thể Thạch Trung Ngọc.

Đế Tôn búng tay một cái, một luồng tinh thần chi quang vô cùng rực rỡ bao bọc lấy Thạch Trung Ngọc, trong nháy mắt làm vỡ nát pháp khí của tất cả mọi người xung quanh.

Cả thế hệ trẻ của hai thánh địa lớn cộng lại, cũng không bằng một ngón tay của Đế Tôn.

"Trời ạ...

đại gia, công pháp của người đúng là chưa từng nghe thấy, hiếm có trên đời, không lẽ là người tự sáng tạo ra?" Đế Tôn cười nhẹ nhìn Đoạn Đức một cái: "Chư thiên tinh thần, chính là đạo của ta.

Chỉ cần còn ở dưới bầu trời này, không ai có thể thoát khỏi quy tắc của ta." Câu nói này nghe qua thì chẳng khác gì những lời khoác lác bình thường, nhưng nếu ngẫm kỹ, thực ra nó chứa đựng căn bản của Tinh Thần Quyết của Đế Tôn.

Thế hệ trẻ của hai thánh địa lần lượt cút đi.

Chương 382

Không cần phải nghi ngờ gì nữa, chiến trường này không còn tư cách để họ tiếp tục chiến đấu.

Pháp bảo khổ công tế luyện, bị Đế Tôn dùng một ngón tay làm vỡ nát toàn bộ.

Có Đế Tôn ở đây, bọn họ đều phải chịu thiệt, chẳng lẽ ở lại đây tiếp tục làm bia đỡ đạn xem náo nhiệt sao?

Thạch Trung Ngọc vung tay, nắm chặt thanh kiếm kia trong tay, ánh sáng đã bị bụi trần phủ kín vô số năm tháng đột nhiên tỏa ra, hoàn mỹ dung hợp với bản nguyên của Thạch Trung Ngọc.

"Trời ạ, thật sự là một kiện chí bảo Thánh cảnh." Thạch Trung Ngọc vô cùng kích động, vung kiếm trên không, luồng kiếm lực mạnh mẽ chém vỡ một tảng đá lớn phía trước.

"Chúc mừng Hạo Nguyệt huynh, giành được cổ kiếm chí bảo!" Thạch Trung Ngọc ngẩng đầu, chắp tay với Diệp Phàm, Bàng Bạc và những người khác, không quên cảm ơn Đế Tôn một lần nữa vì đã ra tay tương trợ.

Đi tiếp về phía trước, con đường bên ngoài cổ mộ đã đến cuối, khu vực chính của ngôi mộ trống trải hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy xung quanh, dường như có những luồng âm sát chi khí đang cuộn trào, khí tức âm hàn đặc trưng trong mộ khiến mọi người đều cảm thấy không thoải mái.

"Tên mập, ngươi là chuyên gia đào mộ, nơi này có gì đặc biệt không?" Đế Tôn nhìn quanh rồi hỏi Đoạn Đức.

"Đại gia, thông thường ở những nơi thế này, âm khí càng nặng,

chứng tỏ truyền thừa được phong ấn ở đây càng quý giá, người để lại truyền thừa năm đó tự nhiên cũng càng mạnh mẽ.

Nếu ta đoán không lầm, ở nơi sâu nhất của cổ mộ, nhất định sẽ có khí tức cấp Đế được phong ấn." Mọi người nghe lời tên mập nói đều trở nên phấn chấn.

"Dao động cấp Đế...

Lẽ nào, đây là đạo trường của một vị Đại Đế nào đó từng ở đây?" Mọi người tự mình bàn tán, lại phát hiện Hắc Thần suốt cả quá trình không nói một lời, cả con chó cũng mất đi vẻ tinh ranh thường ngày.

"Sỏa Cẩu, sao thế, đói à?" Đế Tôn vừa nói vừa tiện tay ném ra một cái bát ăn cho chó, khiến Thạch Trung Ngọc suýt nữa khóc thét.

Cái bát chuyên dụng của Hắc Thần, chất liệu vậy mà không thua kém thanh cổ kiếm hắn vừa giành được, khiến hắn càng cảm thấy, Đế Tôn này thật sự là một nhân vật khó lường...

Trong bát có mấy khối nguyên thạch thượng phẩm, nhưng Hắc Thần cũng chỉ thở dài một tiếng.

"Ta không đói, chỉ là đột nhiên nhớ lại một vài chuyện cũ." Khổng Tước Vương nhìn dáng vẻ than thở của Hắc Thần, không nhịn được cười.

"Ta nói này Hắc Cẩu huynh đệ, ngươi rõ ràng là yêu thân, sao lại có thể nói tiếng người và biết tu luyện nhỉ?

Điều này khiến ta không hiểu được." Hắc Cẩu liếc Khổng Tước Vương một cái: "Vạn vật đều do tạo hóa, chỉ có thể nói, tạo hóa của bản thần, tự có thể thành một mạch đạo thống.

Nói lại, ta vừa ngửi thấy khí tức của phe Diêu Quang, đã đi vào trong rồi, có muốn đuổi theo không?" "Vào trong xem sao." Đế Tôn hạ lệnh, trong mắt lóe lên một tia sáng đầy hứng thú.

Hiện tại Diêu Quang Thánh Tử trong mắt Đế Tôn là một tồn tại đặc biệt, cũng có thể nói là quân cờ duy nhất có thể được gọi là biến số trong mắt Đế Tôn.

Với thực lực của Đế Tôn, trong cả thế giới Già Thiên này không ai có thể sánh bằng, hắn có thể tùy ý làm càn hưởng thụ cuộc sống ở đây, đoạt lấy mọi thứ hắn cảm thấy hứng thú.

Nhưng cũng chính vì vậy, những yếu tố có thể trở thành niềm vui cũng trở nên ít đi, những thứ quá dễ dàng có được ngược lại sẽ không khiến người ta thỏa mãn.

So với việc xóa sổ tên có dị tâm này, Đế Tôn càng hy vọng xem Diêu Quang Thánh Tử có thể mang lại cho hắn niềm vui khác biệt nào không. .....

Nhóm người đi sâu vào trong cổ mộ, lần lượt thấy được tiểu đạo cô của Đạo Nhất Thánh Địa, cũng như hai người Diêu Quang Thánh Tử và Thánh Nữ, còn có không ít cường giả thế hệ trẻ của các phe phái Đông Hoang.

Điều đáng nói là, Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng có mặt trong số đó.

Lần này hắn đã dùng đại pháp lực che giấu dung mạo, biến thành một thanh niên bình thường, thấy nhóm người Đế Tôn vội vàng quay mặt đi, giấu mình vào trong đám đông.

Thật éo le, Đế Tôn lại chỉ thẳng vào vị trí của hắn, dẫn cả đám người đi tới.

“Ây da!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương?

Cường giả mạnh nhất thế hệ trẻ Đông Hoang đây sao?” Đế Tôn búng tay một cái, một luồng tinh thần chi lực lập tức giáng xuống

đỉnh đầu Tiểu Bằng Vương, luyện hóa lớp ngụy trang của hắn, để lộ ra khuôn mặt với ba dấu chân to tướng bên trái, giữa, phải trước mặt mọi người.

“Phụt ha ha ha...

Chương 383

huynh đệ, ngươi cũng bị chỉnh thảm quá rồi đấy?" Mọi người trong thế hệ trẻ đều không nhịn được cười, khiến chút thể diện cuối cùng của Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng không giữ được nữa.

Hắn nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, rồi lập tức hóa thành một luồng sáng lao ra ngoài mộ.

"Ây, lão đại của ta, sao cứ phải dọa chạy hắn đi vậy.

Tiểu Bằng Vương người ta cũng không dễ dàng gì, đi nhờ xe một chuyến mà bị đánh thành cái đầu heo như vậy, sau này sao còn lăn lộn ở Đông Hoang được nữa?" Diệp Phàm cùng Đế Tôn tung hứng, quả thực khiến Tiểu Bằng Vương mất hết mặt mũi.

"Hừ, con người, quý ở chỗ có tự biết mình.

Thực lực có thể yếu, nhưng nếu mù quáng tự cho mình là cường giả, gặp ai cũng muốn ra vẻ ta đây, thì có chút không ổn rồi." Lời của Đế Tôn dường như đang nói về Tiểu Bằng Vương, nhưng thực chất là đang ám chỉ tất cả cường giả thế hệ trẻ có mặt tại đây.

Những người này đến từ khắp nơi ở Đông Hoang, phần lớn đều không quen thuộc với phe Thiên Tôn Sơn.

Đương nhiên cũng có một số ít nghe qua danh hiệu của Đế Tôn, nhưng lời đồn trong mắt tu sĩ đa phần không đáng tin, không lộ một tay thì khó mà phục chúng.

"Chư vị!

Hôm nay chúng ta cùng nhau xông vào cổ mộ, ta hy vọng lát nữa nếu có cơ duyên xuất hiện, mọi người có thể cạnh tranh công bằng, đừng làm tổn thương hòa khí giữa các phe, càng không nên để một

nhà nào đó độc chiếm tài nguyên, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.” Người nhảy ra hô hào là một trưởng lão có râu quai nón, có lẽ cũng là một đại năng ẩn thế của một phe nào đó ở Đông Hoang, vai vế cao hơn một bậc so với thế hệ trẻ như Diêu Quang Thánh Tử.

Có thể thấy thiên phú không tồi, nhưng nhảy ra hô hào trong trường hợp này, e rằng có chút tự đánh giá quá cao.

“Ta nói này, ngươi là ai vậy, bớt ở đây ra vẻ đi, ai làm việc nấy đi.

Chúng ta tìm cơ duyên tự nhiên không sợ chết, nếu có bản lĩnh thì giết hết chúng ta đi, bảo bối tự nhiên là của ngươi.

Mọi người đều dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm ăn, không có gì đáng trách cả.” Quả nhiên, rất nhanh đã có cường giả thế hệ trẻ lên tiếng phản bác gã này.

Vừa mới ra vẻ đã bị vả mặt, gã râu quai nón chắc chắn trong lòng không dễ chịu, tự nhiên muốn giết gà dọa khỉ.

Ầm ầm ầm!

Một chưởng cực kỳ mạnh mẽ và bùng nổ được tung ra, tán tu trẻ tuổi phản bác kia tại chỗ bị đánh thành hư vô.

“Trời ạ!

Người này mạnh quá, đừng nói nữa...” “Gã râu quai nón rốt cuộc là ai?

Chưa từng thấy bao giờ?” “Đông Hoang rộng lớn biết bao?

Người giỏi còn có người giỏi hơn, thời đại này đã định là một thời thịnh thế, sẽ có ngày càng nhiều thiên chi kiêu tử thế hệ trẻ xuất hiện.” Cú ra tay của gã râu quai nón đã củng cố vị trí không thể xem thường của gã trong đám đông.

Cánh cửa khổng lồ phía trước dẫn đến khu vực trung tâm của cổ

mộ, cũng sẽ do gã dẫn dắt mọi người mở ra.

“Lão đại, chúng ta có cần động thủ không?

Ta thấy gã râu kia có vẻ rất có uy tín, có cần cho gã biết tay không?” Bàng Bạc không nhịn được hỏi một tiếng.

“Cứ để bọn chúng tùy tiện gây sự đi, nếu dọa chạy hết người rồi thì ngược lại sẽ vô vị.

Ta muốn xem xem bọn chúng có thể giở trò gì.” Đế Tôn vừa nói xong, mọi người cũng đều yên phận, chờ xem gã râu quai nón phá cửa khổng lồ của cổ mộ.

Ầm ầm ầm!

Rất nhanh, trong tay gã râu quai nón đã có thêm hai chiếc rìu lớn khai sơn, mỗi chiếc đều nặng ngàn cân, mang theo khí tức vô cùng mạnh mẽ đánh vào cánh cửa, trong nháy mắt làm vỡ nát trung tâm cửa.

Ngay sau đó, gã râu quai nón lại bổ thêm hai nhát, mới hoàn toàn phá vỡ cánh cửa.

“Mọi người theo ta.” Gã râu dường như đã chìm đắm trong vai trò thủ lĩnh mà không thể tự thoát ra, vung tay một cái liền là người đầu tiên xông vào.

Nhưng chưa đi được mấy bước, đã thấy một cảnh tượng khiến gã khó có thể tin được, và cùng lúc đó, sinh mệnh của gã cũng dừng lại ở đây.

Vô số quang ảnh đen trắng đồng thời lao về phía bản thể của gã, như những con dơi hút máu vô tận lấp đầy mọi kẽ hở trên thân thể.

Gã râu quai nón thậm chí không kịp hét lên một tiếng, cả người đã bị hút khô hoàn toàn, biến thành một bộ xương khô...

Chương 384

"Không ổn, là Âm Linh!" Sắc mặt tên mập Đoạn Đức trở nên ngưng trọng.

Đoạn Đức kiến thức rộng rãi hiếm khi lộ ra vẻ mặt như lúc này, một khi đã xuất hiện, cũng có nghĩa là tình huống trước mắt vô cùng nguy hiểm.

"Có ý gì, giải thích xem." Đế Tôn không hề hoảng sợ, nhưng đối với cách gọi Âm Linh, Đế Tôn cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

"Thông thường chúng xuất hiện trong không gian mộ huyệt dưới lòng đất, cơ bản đều là những ngôi mộ lớn được phong ấn trên ba nghìn năm, những nơi có nguyên khí tương đối đậm đặc mới có khả năng xuất hiện.

Nói đơn giản, đụng phải những thứ này chứng tỏ trong cổ mộ này tất có cơ duyên." Mọi người đều trở nên hưng phấn, so với những tu sĩ trẻ tuổi nhìn thấy Âm Linh mà không biết phải làm sao, sự tương phản vô cùng rõ rệt.

Cùng với cái chết của gã râu quai nón, ngày càng nhiều Âm Linh từ sâu trong cổ mộ lao ra, tràn về phía các tu sĩ trong địa cung.

"Tên mập, thứ này cụ thể phải xử lý thế nào?" Đế Tôn có chút cạn lời, thử dùng tinh thần chi lực để tiêu diệt, nhưng dường như không có tác dụng, vì những Âm Linh này đều không có thân thể vật chất, muốn tiêu diệt phải dùng phương pháp đặc biệt.

Lúc này, tiểu đạo cô của Đạo Nhất Thánh Địa ở phía trước không xa đột nhiên ra tay, dùng pháp bảo độc hữu của mình, thu hết vô số Âm Linh vào trong pháp bảo, cứu mạng mọi người.

“Chậc chậc, đạo thống phổ độ chúng sinh của Đạo Nhất Thánh Địa thật đáng kính trọng!

Vừa rồi tiểu đạo cô kia hoàn toàn có thể ra tay sau, đợi phần lớn người ở đây ăn quả đắng rồi mới động thủ cũng không muộn, có thể thấy nhân phẩm của cô nương đó không tồi.” Bàng Bạc lẩm bẩm một câu, cũng nhận được sự đồng tình của Đế Tôn và những người khác.

Đế Tôn thành lập Thiên Tôn Sơn, chính là để thu hút những nhân tài không tồi gia nhập đạo thống của mình, để sau này tạo ra cơ hội cho cả giáo phái phi thăng.

Không nghi ngờ gì, tiểu đạo cô này đáng để thử.

“Đế Tôn ca ca, hay là đưa tiểu tỷ tỷ kia về phe chúng ta đi, muội thấy Đạo Nhất Thánh Địa hình như chỉ có một mình nàng ấy!” Tử Nguyệt đột nhiên mở miệng thỉnh cầu Đế Tôn.

Thực tế cả đội ngũ chỉ có một mình cô nương, nha đầu này cảm thấy buồn chán cũng là chuyện bình thường.

Đế Tôn không từ chối, gật đầu búng tay một cái, một luồng tinh thần chi quang rực rỡ gia trì bên ngoài thân thể tiểu đạo cô.

Quả nhiên, đối phương nhanh chóng cảm nhận được sự thiện chí của đội ngũ Đế Tôn.

Khi nhìn về phía bên này, nàng gật đầu với Diệp Phàm và những người khác, trao đổi ánh mắt với Đế Tôn một phen, nhưng Đế Tôn lại tỏ ra cao ngạo lạnh lùng, trực tiếp dẫn đội ngũ đi sâu vào bên trong.

Âm Linh đã bị xua tan, con đường phía trước trở nên thông suốt.

Thế hệ trẻ của các phe phái để giành được bảo vật đầu tiên, ai nấy đều như chó điên chỉ biết lao vào trong.

Dục vọng bùng cháy, xung đột tự nhiên cũng không thể tránh khỏi.

Ầm ầm ầm!

Cả địa mộ gần như xung đột không ngừng, mọi người cứ thế vừa đánh vừa giết tiến đến nơi sâu nhất.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này đội ngũ của Đế Tôn cơ bản không động thủ, vì không có kẻ nào không có mắt lại muốn chủ động đến nộp mạng.

Thỉnh thoảng có hai người vô ý mạo phạm, liền bị Khổng Tước Vương và Đoạn Đức một chưởng xóa sổ.

"!" Tuệ nhãn của Đế Tôn như đuốc, là người đầu tiên nhìn thấu nơi sâu nhất của địa cung.

"Gâu gâu!!" Hắc Thần đột nhiên như cảm ứng được gì đó, xông vào sủa điên cuồng, không ngừng chạy qua chạy lại xung quanh.

"Sỏa Cẩu, sao thế?" Đế Tôn gọi Hắc Thần lại bên cạnh, vác nó lên vai, Đại Hắc Cẩu dùng tiếng người thì thầm mấy câu với Đế Tôn.

"Đây là lăng mộ của Vô Thủy Đại Đế.

Kết giới trận pháp bên ngoài kia, chỉ có người của chúng ta mới có thể phá vỡ, những kẻ khác đi lên chỉ có nộp mạng." Đế Tôn lộ ra một nụ cười, cưng chiều xoa đầu Hắc Thần: "Về sẽ thưởng cho ngươi." Ầm ầm ầm!

Lời Đế Tôn vừa dứt, kết giới trận pháp ở tầng ngoài cùng của không gian liền bị lay động.

Hai tên không biết sống chết từ Bắc Vực của Đông Hoang đâm đầu vào, trực tiếp bị hòa tan trước trận pháp, bị nghiền thành hư vô.

"Trời ạ... kết giới trận pháp thật khủng khiếp!" "Mọi người cẩn thận, trận này cần hợp lực phá vỡ!" Cuối cùng, người của phe Diêu Quang cũng có động tĩnh.

Chương 385

Thánh Nữ bay lên không, ánh sáng vàng nhạt khuếch tán ra, nhanh chóng tập hợp một lượng lớn tán tu xung quanh.

"Tốt quá rồi, truyền nhân của Diêu Quang Thánh Địa đã ra mặt, có người chủ trì đại cục, trận này có hy vọng phá vỡ!" Mọi người dường như thấy được hy vọng, lần lượt dựa sát về phía Diêu Quang Thánh Nữ.

Chỉ có nhóm người của Đế Tôn không động tĩnh, tiểu đạo cô của Đạo Nhất Thánh Địa liếc nhìn bên này một cái, cũng giữ thái độ quan sát.

"Mọi người theo sự dẫn dắt của ta cùng ra tay, tuyệt đối không được phân tán sức mạnh, nếu không hậu quả khó lường!" "Được, Diêu Quang tiên tử, chúng ta trông cậy vào sự chỉ dẫn của người!" Mấy tán tu ánh mắt mê ly nhìn bóng hình xinh đẹp phía trên, ra vẻ như một fan cuồng trung thành.

Diêu Quang Thánh Nữ dù sao cũng là thiên kiêu cùng thế hệ, vừa ra tay, thanh thế đã kinh động một phương.

Khí tức mạnh mẽ lan tỏa, khóa chặt một điểm trên kết giới rồi đánh tới.

"Ha, không biết tự lượng sức mình.

Chỉ là Đại Năng sơ cảnh, mà cũng đòi phá kết giới?

Thật nực cười." Đoạn Đức cũng nhìn ra, trận pháp này nếu không phải là đại lão của phe Thiên Tôn Sơn ra tay thì không thể phá được.

Những người này có gây sự thêm nữa cũng vô ích.

Ầm ầm ầm!

Sức mạnh to lớn đánh vào trung tâm trận pháp, nhưng thật éo le, trận pháp không những không có dấu hiệu vỡ nứt, ngược lại còn hình thành một trạng thái hấp thu đồng hóa, ngày càng trở nên kiên cố.

"Ngươi và Vô Thủy có quan hệ gì?

Cảm giác ngươi rất quen thuộc với mọi thứ ở đây." Hắc Thần không nói nhiều, chỉ đưa cho Đế Tôn một ánh mắt tự hiểu, rồi lại bắt đầu nằm trên người hắn thè lưỡi.

Cứ như vậy, Diêu Quang Thánh Nữ liên hợp với một đám tán tu gây sự nửa ngày trời, cũng không thể phá giải được trận pháp.

"Chết tiệt!

Lẽ nào chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn?" "Ủa!

Cường giả bên Thiên Tôn Sơn hình như đều không động tĩnh gì, hay là... chúng ta chờ xem ý của họ?" Quả nhiên, một người mở đầu, một đám lớn tán tu chờ ăn sẵn cũng hùa theo đi tới.

"Cút." Đế Tôn lạnh lùng thốt ra một tiếng, mười mấy tán tu trước mặt lập tức bị đánh bay ra ngoài.

"Không phải các ngươi đều rất có bản lĩnh sao?

Phá kết giới này đi, nếu không mở được thì đừng ai mong sống sót ra ngoài." "..." Cả hội trường trong phút chốc đều ngây người.

Ai có thể ngờ, Đế Tôn lại đột nhiên chơi trò này?

Còn về phần lời nói của Đế Tôn có trọng lượng đến đâu, chỉ cần nhìn sắc mặt của các tu sĩ xung quanh là biết.

"Đế Tôn đại gia, cả hội trường này thực lực của đội ngũ Thiên Tôn Sơn các ngài là mạnh nhất, nếu ngài không ra tay, chúng ta ai cũng không mở được pháp trận đâu!" Đế Tôn cười lạnh: "Ta bắt các ngươi làm sao?

Vọng tưởng chiếm hữu truyền thừa mà không có năng lực khống chế, đúng là một loại bi ai.” Giọng nói lạnh đến thấu xương.

Một phen biểu thái đột ngột của Đế Tôn, tại chỗ đã khuyên lui mấy chục tán tu!

Những người này đều rõ, dựa vào thực lực phá trận chắc chắn không có cửa, tất cả đều tranh thủ thời gian lao ra ngoài cổ mộ...

“Nhanh lên nhanh lên, nhân lúc đại gia nhà ta chưa nổi giận, những kẻ dưới cấp Đại Năng mau cút đi!” Đoạn đạo trưởng lên tiếng, những tiểu bối này ít nhiều cũng có chút kiêng dè.

Dù Đế Tôn không ở đây, chỉ riêng một mình Đoạn Đức cũng đủ để uy hiếp bọn họ rồi.

Trong nháy mắt, ngoài đội ngũ Thiên Tôn Sơn ra, hiện trường cũng chỉ còn lại mười mấy cao thủ thế hệ trẻ đỉnh cấp của Đông Hoang.

“Ha ha ha!

Mấy tên phế vật này thật thú vị, Thiên Tôn Sơn cố nhiên có thực lực, nhưng cũng không đến mức phải bị dọa thành như vậy.

Chương 386

Bản công tử không tin, không có bọn họ, đạo phong ấn này không ai mở được!" Đúng lúc này, một thanh niên có thân hình phiêu dật từ bên ngoài động bay vào, đi cùng có mấy người, đều là cao thủ cảnh giới Bán Bộ Đại Năng.

"Ủa!

Sao lại là ngươi!" Trong đó có một người phụ nữ, Bàng Bạc và Diệp Phàm đều không xa lạ, chính là nữ sư tỷ vừa mới quen ở thế giới này.

Còn vị công tử trẻ tuổi kia, chính là thiên tài thiếu niên nổi tiếng ở Đông Hoang - Hoa Vân Phi.

Đương nhiên, tu vi có mạnh đến đâu, đặt trước mặt những người như Đế Tôn cũng không đáng xem.

Ngược lại, món pháp bảo trên tay hắn đã thu hút sự chú ý của mọi người.

"Thánh khí Hoang Vu Kính!

Chí bảo đã thất lạc hàng nghìn năm của Đông Hoang, nghe nói chủ nhân đời trước là một Đại Thành Thánh Thể!" Đoạn Đức có nghiên cứu về những bảo bối này, liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của nó.

"Ồ?

Vậy ta muốn xem xem, tiểu tử ngươi có thể dựa vào món bảo bối này để phá vỡ đạo kết trận kia không." Hoa Vân Phi không nhiều lời vô ích, sau khi vào sân liền lập tức ra tay, cùng mấy người bên cạnh hợp lực rót sức mạnh vào Hoang Vu Kính.

“Nguyên lai là vậy, chiếc gương này sở hữu sức mạnh không gian cực mạnh, có nét tương đồng với Hư Không Kính của Cơ gia ta, chỉ là về cường độ không thể sánh bằng Đế khí mà thôi.” Thạch Trung Ngọc mở miệng, nói ra bản chất của chiếc gương.

Đế Tôn lại nhìn Cơ Tử Nguyệt bên cạnh một cái: “Thế nào, có thích món bảo bối đó không?” Tử Nguyệt khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, trong ánh mắt tràn đầy niềm vui sướng sau khi được cưng chiều.

Dáng vẻ này, vậy mà cũng thu hút sự chú ý của tiểu đạo cô Đạo Nhất Thánh Địa không xa.

“Nếu thích, đợi hắn dùng xong chúng ta lấy lại là được.” Đế Tôn nói một cách thản nhiên, rõ ràng trong mắt hắn, Hoa Vân Phi chẳng là cái thá gì.

Ầm ầm ầm!!

Dao động trận lực ngày càng mạnh mẽ được phóng thích, hai luồng sức mạnh hình thành thế giằng co, hoàn toàn khác với tình trạng đông một chút là đánh bay mấy người lúc trước.

“Hống hống, không ngờ, thiếu niên này thật sự làm được!” “Chư vị, chúng ta hợp lực ra tay, một lần giúp Hoa công tử phá vỡ trận này!” Mấy tán tu Đại Năng bên cạnh lần lượt ra tay, phe của Hoa Vân Phi bỗng chốc tăng thêm mười mấy người.

Chỉ có Diêu Quang Thánh Tử từ đầu đến cuối đều không ra tay, cũng vì nể mặt Đế Tôn mà chần chừ không động thủ.

Ầm ầm ầm!

Lực xung kích mạnh mẽ đột nhiên tan ra, phong ấn kết giới cuối cùng cũng vỡ nát.

Đại Hắc Cẩu Hắc Thần "gâu gâu" hai tiếng, là người đầu tiên

xông vào không gian bên trong kết giới.

"Oa oa!!

Phát tài rồi, phát tài rồi, đại gia, đó là Hỗn Độn Thạch, chí bảo đỉnh cấp đó!" Đoạn Đức kích động chỉ về phía vị trí của Hắc Thần.

Nhưng cũng cùng lúc kết trận vỡ nát, tất cả tán tu giúp Hoa Vân Phi mở trận đều đã xông vào.

"Hỗn Độn Thạch, ai cũng đừng hòng có được!!" "Dừng tay!" Mười mấy Đại Năng hoàn toàn thay đổi bộ mặt, vừa rồi còn trong trạng thái hợp tác, bây giờ thấy lợi ích, tất cả đều bị dục vọng làm cho mờ mắt.

"Ha ha ha, thấy chưa?

Như chó đói vồ mồi, thật sự tưởng rằng có thể thành công sao?" Khổng Tước Vương khinh miệt lắc đầu.

"Không sai.

Quyền sở hữu những thứ này, cuối cùng không phải do đại gia nhà ta quyết định sao?

Để đám ngốc đó đánh cho đầu rơi máu chảy thì có ích gì?" Hoa Vân Phi thông minh, sai mấy người bên cạnh đi đánh nhau, còn mình thì nhắm thẳng vào Hắc Thần trên Hỗn Độn Thạch mà lao tới.

"Thứ chó chết, đừng cản đường ta lấy bảo vật, nếu không ta sẽ không nương tay." Hoa Vân Phi là người cô ngạo, trước đây khi Đế Tôn cùng Thiên Tôn Sơn khuấy đảo phong vân, người này vẫn luôn bế quan, vì vậy không quan tâm đến chuyện của phe Thiên Tôn Sơn bên ngoài.

Nhưng vạn lần không ngờ, thái độ khinh thị này, đã khiến hắn cuối cùng mất đi tư cách sống sót.

“Hừ.” Đế Tôn chỉ bình tĩnh liếc một cái, đột nhiên tung ra một chưởng, cách xa gần trăm mét, sinh sinh phong tỏa cả người Hoa Vân Phi giữa không trung.

Chương 387

Phụt!

Một luồng sáng lạnh từ trên đỉnh đầu giáng xuống, ánh sáng như tinh thần trong nháy mắt biến thành một lưỡi đao ánh sáng sắc bén vô cùng, chặt đứt cả cánh tay phải của Hoa Vân Phi.

"Á á!" Tiếng kêu đau đớn lập tức ảnh hưởng đến những người xung quanh, mấy trợ thủ kia đồng thời bay trở về, lại bị Đế Tôn một chưởng quét ngang, toàn bộ đều bị đánh bay ra ngoài.

Soạt!

Hoang Vu Kính lưu quang chuyển động, đã trở về trong tay Đế Tôn, quay đầu liền đưa cho Cơ Tử Nguyệt.

"Oa!

Chiếc gương đẹp quá!

Nhưng chiếc gương này ẩn chứa khí tức sát phạt cực thịnh, không quá hợp với muội, Đế Tôn ca ca." Tử Nguyệt không tham lam, chỉ bĩu môi đưa chiếc gương lại cho Đế Tôn.

"Mấy ngươi cũng xem đi, ai hứng thú với thứ này." Đế Tôn vẫy tay, chiếc gương được chuyền một vòng trước mặt mọi người.

Nguyên bản, loại truyền thừa lực lượng hư không này nên hợp nhất với Thạch Trung Ngọc, nhưng thuộc tính Thần thể của Thạch Trung Ngọc đã bị đạo thống độc hữu của Hư Không Kinh bao phủ hoàn toàn, sử dụng thêm một món pháp bảo cấp Thánh này quả thực là vẽ rắn thêm chân, xa không bằng thanh kiếm vừa có được.

"Khổng Tước Vương, ngươi cũng không cần?" Đế Tôn vẻ mặt bất lực, thầm nghĩ tầm nhìn của đội ngũ mình cao đến vậy sao?

Ngay cả bảo bối cấp Thánh Nhân cũng không thèm?

Khổng Tước Vương cũng lắc đầu: "Pháp bảo loại này, nhất định phải hoàn mỹ phù hợp với thuộc tính công pháp của bản thân, tiếc là món Thánh bảo này vô duyên với ta." "Tên mập thì sao?" Đế Tôn liếc Đoạn Đức một cái, quả nhiên, tên mập này không khách khí, không thèm nhìn đã nhét vào túi.

"He he, đại gia, ta là thùng rác của ngài, những thứ ngài không cần cứ việc ném cho ta, ta đều nhận hết!" Diệp Phàm và những người khác quả quyết ném cho tên mập một ánh mắt khinh bỉ, nhưng hắn cũng vui vẻ chấp nhận.

"Hoa công tử, sao rồi?" Thấy mấy người trong đội của Hoa Vân Phi đều vẻ mặt phẫn nộ và lo lắng, căn bản không ngờ hiện trường lại có cao thủ mạnh mẽ như vậy, có thể cách không phế bỏ Hoa Vân Phi, đoạt đi pháp bảo của hắn.

"Đế Tôn?" Hoa Vân Phi đã suy yếu đến cực điểm, nhưng sự kiêu ngạo trong xương không cho phép hắn chịu đựng sự sỉ nhục như vậy.

Bế quan mười năm, chỉ đợi một sớm danh động thiên hạ!

Kết quả trận chiến đầu tiên sau khi xuất quan đã gặp phải trọng thương như vậy.

"Lời thừa ta không nói nhiều với ngươi nữa, Hỗn Độn Thạch, ngươi không được phép động vào, Đại Hắc Cẩu, ngươi càng không được động.

Nói tóm lại, đến đây hôm nay, là sai lầm lớn nhất của ngươi." Hoa Vân Phi nghiến chặt răng lạnh lùng nhìn Đế Tôn, đột nhiên từ cánh tay phun ra một luồng huyết sắc trường hồng, cả người như ma như quỷ, phát ra tiếng cười thảm nhe nanh múa vuốt, khí tức quanh thân cũng đang nhanh chóng bành trướng.

“Đó là...

Thôn Thiên Ma Công!” Đoạn Đức kinh hãi, cũng không biết phải làm sao, đang định đích thân ra tay trấn áp đối phương.

Nhưng lúc này, Diêu Quang Thánh Tử từ đầu đến cuối không có bất kỳ động tác nào đã ra tay trước, trong khoảnh khắc bay lên, trực tiếp tung ra lực đạo mạnh nhất của mình, đánh về phía Hoa Vân Phi.

“Đế Tôn các hạ, loại nghiệt chướng không biết trời cao đất dày này, cứ để ta thay ngài xử lý.” Diêu Quang Thánh Tử lạnh lùng cười một tiếng, cứ thế đột ngột chắn trước mặt Hoa Vân Phi, một chưởng xuyên thủng tim hắn.

Hành động này vừa ra, đội ngũ của Đế Tôn bao gồm cả tiểu đạo cô không xa bên cạnh, toàn bộ đều theo bản năng nhíu mày.

Bàng Bạc: “Trời ạ, tên nhóc này ra tay thật là đủ độc ác!” Diệp Phàm: “Hoa Vân Phi kia với ngươi không oán không cừu, lão đại nguyên bản cũng định tha cho hắn một mạng, lại bị ngươi trực tiếp xóa sổ?” Ngay cả Thạch Trung Ngọc cũng kinh ngạc trước hành động của Diêu Quang Thánh Tử: “Trước đây ta quan sát Diêu Quang Thánh Tử phẩm hạnh đoan chính, ở các phe phái chính đạo Đông Hoang uy tín cực cao, càng có phong thái của đệ nhất nhân thế hệ trẻ Đông Hoang, nhưng bây giờ xem ra...” Đế Tôn cười lạnh: “Đệ nhất nhân?

Chỉ có thể xuất hiện trong phe Đế Tôn Sơn của ta.

Tên nhóc Diêu Quang sớm đã có dị tâm, nhưng trước khi chứng đạo, ta đều sẽ không giết nó.

Ta muốn xem xem, nó rốt cuộc có thể thay đổi vận mệnh, lật ra khỏi lòng bàn tay của ta không!” Hành động của Diêu Quang Thánh Tử, trong mắt người ngoài, chẳng qua là nhân cơ hội nịnh bợ Đế Tôn một phen, không có gì to tát.

Nhưng thực tế, có thật sự đơn giản như vậy không?

“Theo ta thấy, là để cướp đoạt huyết mạch bản nguyên của Hoa Vân Phi, đạt thành bí mật không thể cho ai biết...” Tên mập Đoạn Đức hiếm khi nghiêm túc nói một lần.

Nhưng lần này, Đế Tôn cũng lựa chọn tin tưởng phán đoán của Đoạn Đức.

“Đại gia, Diêu Quang Thánh Tử này, tất sẽ thành đại họa.

Chương 388

Người này thiên phú cao, lại biết nhẫn nhịn, quan trọng nhất, nội tâm của hắn có một sự tàn nhẫn không từ thủ đoạn.

Người như vậy, có đủ mọi điều kiện cơ bản để thành sự, nếu có dị tâm, không thể giữ lại!" Khổng Tước Vương xác thực đứng trên góc độ của Thiên Tôn Sơn mà đưa ra phán đoán như vậy, nhắc nhở Đế Tôn đừng dưỡng hổ vi hoạn.

Hắn nào có biết, dù Diêu Quang Thánh Tử có chứng đạo thành Đế, trước mặt Đế Tôn, cũng chỉ là một đứa trẻ...

"Ý ta đã quyết, phe Diêu Quang, ai cũng không được động." Đế Tôn minh ngôn tuyên bố quyết định này, những người bên cạnh ai cũng không dám nói thêm một lời.

Thế là, mọi người cứ thế trơ mắt nhìn Diêu Quang Thánh Tử gánh tội giết Hoa Vân Phi, thay Thiên Tôn Sơn đổ một chậu nước bẩn lên người mình.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ tinh huyết bản nguyên của Hoa Vân Phi đã bị Diêu Quang Thánh Tử nuốt vào trong pháp bảo của mình.

Nhưng cảnh này ngoài Đế Tôn và những người khác ra, không ai thấy rõ rốt cuộc thao tác như thế nào, mọi người đều tưởng rằng Hoa Vân Phi chỉ bị Thánh Tử một chiêu đánh chết mà thôi...

Sau khi Hoa Vân Phi chết, Thánh Tử vốn định xử lý luôn mấy người còn lại của hắn.

Lại thấy đúng lúc này, Bàng Bạc và Diệp Phàm đồng thời ra tay, cứu mấy người sống sót, trong đó nữ tu có thân hình yểu điệu là cố nhân, vô cùng cảm kích nhìn Diệp Phàm và Bàng Bạc một cái.

“Diêu Quang Thánh Tử, mấy người này là cố nhân của hai chúng ta.

Hoa Vân Phi đã chết, mấy người này tự nhiên không còn quan trọng, nhân tình này, ta Diệp Phàm ghi nhớ.” Thánh Tử cười nhạt: “Diệp huynh khách khí rồi, phe Thiên Tôn Sơn, vĩnh viễn là bạn của Diêu Quang chúng ta.” Diêu Quang Thánh Tử quả thực biết tiến lui, sau khi giết chết Hoa Vân Phi, cách Hỗn Độn Thạch chỉ gang tấc, vậy mà ngay cả dục vọng nhìn thêm một cái Hỗn Độn Thạch cũng không có.

Đủ thấy tâm cơ của gã này sâu đến mức nào!

Hành động ngoan ngoãn này, tự nhiên cũng khiến Đế Tôn cảm thấy hài lòng.

Cùng với sự sụp đổ như bia đỡ đạn của Hoa Vân Phi, mười mấy Đại Năng còn lại cũng hoàn toàn yên phận.

Phát biểu của Diêu Quang Thánh Tử, khiến tất cả Đại Năng và tán tu đều ý thức được, quyền sở hữu Hỗn Độn Thạch, cuối cùng vẫn phải do Thiên Tôn Sơn Đế Tôn phân phối.

“Đại gia, Hỗn Độn Thạch quả thực là thiên tài chí bảo hiếm thấy, mang về làm một cái giường đá, đối với tu vi cũng đại có ích lợi!” Đoạn Đức tiến lên sờ sờ, nước dãi sắp chảy ra rồi.

Nhưng đáng tiếc hắn biết, loại dược liệu đỉnh cấp này, chỉ có thể để Đế Tôn giữ lại hưởng dụng.

“Không sai, Hỗn Độn Thạch xác thực là chí bảo đỉnh cấp.

Ta mang về cải tạo một phen, phần vật liệu thừa, sẽ chế tác cho các ngươi một ít linh bảo hộ thân.

Đồ tốt tự nhiên phải chia sẻ cho mọi người.” Đế Tôn đích thân ra tay, sờ lên mặt đá, nhanh chóng cảm nhận được một luồng khí tức

quen thuộc.

Loại khí tức này, khiến Đế Tôn theo bản năng nhớ lại cuộc gặp gỡ với Dao Trì Thánh Nữ trong tiên trì ở cổ thánh địa.

"Xem ra, Sỏa Cẩu nói không sai, Hỗn Độn Thạch quả thực có liên quan đến Vô Thủy Đại Đế." Lòng bàn tay rung lên, Hỗn Độn Thạch bị Đế Tôn thu vào túi.

Nhưng cũng trong khoảnh khắc đó, phong ấn trận pháp ẩn dưới chân đột nhiên sáng lên, giam giữ Đế Tôn tại chỗ.

"Gâu!

Đó là Hỗn Độn Không Gian của Vô Thủy Đại Đế, phá vỡ đạo phong ấn đó, sẽ có bảo bối xuất hiện!" Hắc Thần thấy ánh sáng dưới chân Đế Tôn lóe lên, lập tức mở miệng nhắc nhở.

Đế Tôn nhìn lên trên, cũng cảm nhận được một luồng nguyên lực vô cùng hùng hậu tỏa ra.

Nhưng Đế Tôn không lập tức phá vỡ toàn bộ kết giới, chỉ phá ra một khe hở, mặc cho những pháp bảo bên trong từng món một bay vào tầm mắt của các cường giả.

"Số lượng có hạn, phân chia xong thì thôi." Lời Đế Tôn vừa dứt, đối mặt với những pháp bảo lơ lửng trước mặt, hiện trường vậy mà không một ai dám ra tay cướp đoạt!

"Ha ha, uy thế của Đế Tôn bây giờ, đã đạt đến mức đủ để chấn nhiếp nửa Đông Hoang.

Không có sự cho phép, không ai dám làm càn!" Khổng Tước Vương cười ha hả, càng cảm thấy lựa chọn ban đầu theo phe Đế Tôn là một hành động sáng suốt.

Trong nháy mắt, mười mấy món pháp bảo đỉnh cấp toàn bộ giáng

lâm, cả không gian bên trong cổ mộ đều bị ánh sáng vô cùng rực rỡ chiếu sáng.

Đế Tôn ngẩng tay đánh một chưởng lên đỉnh đầu, trong khoảnh khắc, kết giới pháp trận nơi hắn đứng liền hoàn toàn vỡ nát, hóa thành những điểm sáng lung linh như tinh thần.

"Trời ạ...

Chương 389

Đế Tôn rốt cuộc có cảnh giới thế nào, không một tiếng động đã hoàn toàn hóa giải cổ trận lực, đó là chuyện mà mười mấy Đại Năng chúng ta cộng lại cũng chưa chắc làm được!" Các tán tu Đại Năng càng cảm khái, thực lực như vậy, không phục chắc chắn là không được.

"Bảo bối có hạn, hy vọng các vị có thể chọn đúng thứ phù hợp nhất với mình.

Nếu để ta phát hiện có kẻ nào nảy lòng tham, giết." Đế Tôn vừa nói vừa nhẹ nhàng vung tay, những pháp bảo cấp Thánh do Vô Thủy Đại Đế để lại liền phân tán ra.

Khổng Tước Vương và Đoạn Đức ra tay trước nhất, lấy được món bảo bối mình ưng ý nhất.

Vì hai người là hai kẻ mạnh nhất dưới trướng Đế Tôn, không có tán tu Đại Năng nào dám tranh giành với họ.

Thạch Trung Ngọc không tham lam, có được thanh kiếm cấp Thánh đã là mãn nguyện, không tìm kiếm những bảo bối khác.

Ngược lại là nha đầu Cơ Tử Nguyệt, đã nhắm trúng một pháp bảo giống chiếc nhẫn lấp lánh ánh sáng tím, ra tay cướp đoạt đầu tiên.

"Hừ, con nha đầu thối, ngươi không có cơ hội đâu!" Đúng lúc này, một Đại Năng tráng hán không có mắt bên cạnh cũng lao về phía Cơ Tử Nguyệt, rõ ràng là định tranh giành với nàng.

Nhưng tranh bảo thì thôi, nhân cơ hội ra tay làm người bị thương, thì có chút muốn chết.

Tử Nguyệt bước theo bộ pháp quỷ dị, dẫn động hư không đạo của

mình, luôn nhanh hơn tên tráng hán kia một bước.

Đối phương trơ mắt nhìn sắp mất đi cơ duyên này, vẻ mặt không cam tâm, bèn nghiến răng nảy sinh sát niệm với Cơ Tử Nguyệt.

Ánh mắt Đế Tôn chợt lạnh đi, một ngón tay đưa ra trên không, trong nháy mắt xóa sổ tên tráng hán kia thành hư vô, ngay cả tro bụi cũng không để lại...

"Tam sư huynh!" Một vị tán tu Đại Năng khác đi cùng tên tráng hán kia nổi giận, hung hăng nhìn Đế Tôn: "Ngươi dựa vào đâu mà giết sư huynh ta?

Ta đã tuân theo quy định của ngươi, lẽ nào chỉ có người của ngươi mới được lấy bảo vật?

Đế Tôn, ngươi quá bá đạo rồi!" Đế Tôn lắc đầu: "Quy tắc đúng là do ta đặt ra, mọi người đều đang đoạt bảo theo quy tắc.

Chỉ có sư huynh của ngươi nảy sinh sát niệm, muốn giết người của ta, ngươi nói xem, đó không phải là đang chơi với lửa sao?" Tử Nguyệt nghe lời Đế Tôn, hai má lập tức ửng hồng.

Sau khi tóm được chiếc nhẫn màu tím, nàng lập tức đáp xuống bên cạnh Đế Tôn.

"Đa tạ Đế Tôn ca ca che chở, muội biết, huynh sẽ không để Tử Nguyệt xảy ra chuyện gì!" "Đó là tự nhiên." Đế Tôn cưng chiều vuốt nhẹ mái tóc của Tử Nguyệt, lạnh lùng liếc nhìn tên tán tu kia một cái.

"Nếu ngươi muốn báo thù cho sư huynh muốn chết của ngươi, bây giờ có thể động thủ.

Nếu không có can đảm nộp mạng, thì cút ra ngoài cho lão tử, ta không thích ánh mắt ngươi nhìn ta." Loại ánh mắt mang theo oán hận đó, khiến người ta chán ghét.

Tư duy của Đế Tôn rất đơn giản, nếu không phục, bất cứ lúc nào cũng có thể solo...

Đánh thì không đánh lại được, lại cứ tỏ ra oan ức, thì có chút không ổn rồi.

"Nhanh lên đi, cút, hay để ta giúp ngươi cút!" Đoạn Đức mở miệng, nhân tiện nịnh bợ Đế Tôn một phen, đồng thời cũng nghiền nát chút thể diện cuối cùng của tên Đại Năng kia.

Soạt!

Lưu quang lóe lên, tên tán tu Đại Năng kia độn không, nhanh chóng biến mất trong mộ huyệt.

Cùng với vòng tranh bảo mới kết thúc, phe Thiên Tôn Sơn do Đế Tôn dẫn đầu đại thắng.

Ngoài Thạch Trung Ngọc chủ động bỏ cuộc, mỗi người khác đều nhận được một món pháp bảo không tồi.

Diêu Quang Thánh Tử và Thánh Nữ hai người cũng có thu hoạch, dù sao Thánh Tử vừa rồi đã bày tỏ thái độ, Đế Tôn càng đích thân lên tiếng, cho phép hắn phát triển.

Còn về những tán tu Đại Năng khác, mười mấy người bị diệt bốn người, trong số sáu bảy người còn lại, cũng chỉ có một lão giả tóc trắng từ Nam Vực của Đông Hoang nhận được một cây phất trần.

Bảo bối đó ngoài lão ra, căn bản không ai để ý, nên cũng được lấy một cách thuận lợi.

Điều đáng nói là, tiểu đạo cô của Đạo Nhất Thánh Địa lại không có bất kỳ động tác nào, chỉ giữ thái độ quan sát, một chút dục vọng tranh đoạt cũng không có.

"Được rồi, cơ duyên ở đây đã hết, mọi người tự giải tán đi." Đế

Tôn vừa nói, vừa bắt đầu hạ lệnh đuổi khách.

Những tán tu Đại Năng kia lần lượt cúi đầu ủ rũ rời đi.

Chương 390

Dù cho không chấp nhận cách phân phối của Đế Tôn, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không nói ra được.

Thực tế, nếu Đế Tôn không nhúng tay, bằng chút tu vi của đám tán tu đó, làm sao tranh được với Khổng Tước Vương và Đoạn Đức?

Sớm đã bị xóa sổ sạch sẽ rồi...

"Tiểu cô nương, đợi một chút." Đợi khi tất cả những người khác trong cổ mộ đều đã rời đi, Đế Tôn đột nhiên mở miệng gọi tiểu đạo cô của Đạo Nhất Thánh Địa lại.

Đôi mắt của đối phương vô cùng sáng ngời, ngơ ngác nhìn Đế Tôn một cái, ngoan ngoãn đi tới.

"Các hạ có gì chỉ điểm?" Đế Tôn không nhiều lời vô ích, lòng bàn tay rung lên, một món pháp khí thần bí khắc hình thái cực văn lộ xuất hiện trước mặt.

Tiểu đạo cô vô cùng kinh ngạc.

"...

Trong truyền thuyết...

Tạo Hóa Âm Dương Đồ - Âm Tự Đồ?

Chỉ một món đã là pháp khí cấp Thánh Nhân Vương!

Nếu tập hợp đủ cả hai, có thể đạt đến cường độ Chuẩn Đế!" Tiểu đạo cô vô cùng vui mừng, nhưng lại có chút mờ mịt nhìn về phía Đế Tôn.

"Các hạ..." "Tặng ngươi.

Ta thấy ngươi một mình vào cổ mộ, ngay cả một người giúp đỡ

cũng không có.

Lúc trước khi đối phó với Âm Linh, ngươi đã giúp đỡ mọi người, lúc đoạt tạo hóa lại chỉ có thể đứng nhìn.

Lúc mở kết giới kia, ta tiện tay giữ lại cho ngươi một phần." Hành động của Đế Tôn, quả thực khiến trong lòng tiểu đạo cô ấm áp.

Đạo Nhất Thánh Địa cùng phe Thiên Tôn Sơn không có giao tình gì lớn, lần này Đế Tôn ra tay tương trợ, tiểu đạo cô tự nhiên cảm thấy được ưu ái mà kinh ngạc.

"Ta không phải đang thương hại ngươi, cũng không phải muốn mua chuộc ngươi.

Chỉ là muốn ngươi hiểu rằng, một phương thánh địa muốn tồn tại lâu dài, không có một chút sắc bén tuyệt đối không được.

Với tính cách ôn thuận này của ngươi, sẽ chỉ chịu thiệt thòi lớn.

Phải khiến mình trở nên mạnh mẽ, lộ ra sự sắc bén thuộc về mình, mới không khiến những người quan tâm đến ngươi thất vọng." Lời nói không nhiều, Đế Tôn chỉ điểm đến đó, rồi hóa thành một luồng sáng cuối cùng biến mất trong không gian cổ mộ.

Tiểu đạo cô nhìn đồ đằng thái cực lấp lánh ánh sáng đen trong tay, ngẩn người tại chỗ nửa ngày trời vẫn chưa hoàn hồn...

"Phe Thiên Tôn Sơn, cảnh giới và khí độ quả nhiên phi phàm!". .....

Lúc này, nhóm người Đế Tôn vừa mới ra khỏi cửa cổ mộ, liền cảm nhận được một luồng uy áp to lớn từ trên trời cao đang áp xuống đỉnh đầu.

"Chuyện gì vậy?

Khí tức dao động mạnh mẽ như vậy từ đâu ra?" "...

Khí tức của Thanh Đế!" Khổng Tước Vương kinh hãi, đột nhiên

ngẩng mắt nhìn lên bầu trời.

Đúng lúc này, một tia sét kinh thiên động địa từ trên đỉnh đầu Đế Tôn giáng xuống, đánh ra một vết nứt trên mặt đất trước mặt.

"Né đi." Trận hình của phe Thiên Tôn Sơn ngay lập tức tản ra, né tránh lôi kiếp chi lực bao trùm trời đất.

"Mẹ nó, Đế binh của Thanh Đế hiện thế?

Lần trước ở Phần Trủng ta tìm không ra chút manh mối nào!" Đoạn Đức vừa chạy vừa lẩm bẩm trong miệng.

"Hừ, không chừng, thứ này đã sớm hiện thế, bây giờ đột nhiên xuất hiện, không lẽ là nhắm vào ta!" Khổng Tước Vương cũng một phen cạn lời.

Chương 391

Phải biết rằng, trong phe của Đế Tôn hiện tại, chỉ có Khổng Tước Vương là Yêu tộc.

Yêu tộc từ sau trận chiến ở Phần Trủng đến Đông Hải, đã cùng phe Thiên Tôn Sơn có thù sâu như biển máu.

Hiện tại Khổng Tước Vương chẳng khác nào kẻ phản bội của Yêu tộc, nếu không phải có thực lực Bán Bộ Cự Bá, sớm đã bị đồng loại Yêu tộc tiêu diệt rồi.

Lần này Đế binh của Thanh Đế hiện thế, rất có khả năng là Yêu tộc tìm Đế Tôn báo thù, tình cảnh này vô cùng éo le.

Ầm ầm ầm!

Sấm sét vô tận đang không ngừng hoành hành và giáng xuống.

Đế Tôn lạnh lùng nhìn trời cao, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một luồng tinh thần quang huy vô cùng rực rỡ, bao phủ trên đỉnh đầu.

"Mau lại đây!" Diệp Phàm, Bàng Bạc và Cơ Tử Nguyệt lần lượt bay đến trước mặt Đế Tôn, được tinh thần chi quang của Đế Tôn che chở.

Chỉ có tên mập Đoạn Đức dường như có tình yêu đặc biệt với hòn non bộ, mỗi lần chạy trốn đều chọn trốn sau hòn non bộ đầu tiên, có lẽ kiếp trước hắn là một hòn non bộ...

Cứ như vậy, hắn và phía Đế Tôn đã tạo ra một khoảng cách khá xa.

Rắc!

Lôi diễm khủng bố tiếp tục tấn công.

Thấy từng luồng sấm sét không ngừng nổ vang bên cạnh Đoạn Đức, nếu không tìm cách hội hợp với Đế Tôn và những người khác, hắn sẽ bị lôi kiếp của Đế binh đánh thành phấn vụn...

“Tên mập, đỡ lấy!” Đế Tôn hét lên một tiếng, tiện tay ném ra chiếc mũ màu xanh lục kia.

Nguyên bản bảo bối này là định tặng cho Đoạn Đức, lần này vừa hay có dịp dùng đến.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc chiếc mũ đội lên đầu, lôi diễm trên không liền đánh xuống, không lệch một ly nào rơi trúng đỉnh đầu Đoạn Đức.

Nguyên bản Đoạn Đức cả người đã sợ đến run lẩy bẩy, tưởng rằng mình sắp toi rồi.

Nhưng khi phát hiện chiếc mũ trên đầu đã đỡ được một đợt lôi kiếp của Đế binh, hắn trong lúc chấn động vội vàng tăng tốc, mới hiểm lại càng hiểm thoát khỏi thế cục chắc chắn phải chết này.

“Đại gia!

Cái mũ quỷ quái của ngài, vậy mà có thể đỡ được lôi kiếp do Đế binh giáng xuống, cũng quá mạnh rồi đi?” Đế Tôn cười hắc hắc: “Đây là lễ vật ta đã hứa cho ngươi trước đây, với tư cách là thành viên ngoại biên đầu tiên của Thiên Tôn Sơn, cũng phải có một tín vật mang tính biểu tượng.” Da mặt Đoạn Đức co giật, tháo chiếc mũ xuống xem xét hình dáng và màu sắc của pháp bảo, lập tức hóa đá tại chỗ... "Gia, cái mũ này đúng là mạnh thật, nhưng mà kiểu dáng cũng quá... " Đoạn Đức trưng ra vẻ mặt tủi thân nhìn về phía Đế Tôn. "Sao?

Không vừa mắt à, không cần?" "Không không không, đồ vật Gia ban cho, tiểu đạo ta đương nhiên phải hai tay dâng lên, cảm tạ Gia tưởng thưởng!" Đế Tôn hài lòng gật đầu, không sợ Đoạn Đức không

nhận, vì hắn không dám. "Ngươi có biết không, độ cứng của cái mũ này hơn bất kỳ món phòng cụ cấp Chuẩn Đế nào ở Đông Hoang đấy?

Trừ mai rùa của Bàng Bác ra thì cái mũ này có thể xưng là tuyệt đỉnh rồi, cứ mà trộm vui đi!" Diệp Phàm nói, rồi chỉ chỉ Bàng Bác.

Gã kia liền vén áo khoác ngoài lên để lộ mai rùa, Đoạn Đức lập tức thấy cân bằng hơn hẳn. "A ha ha ha, so với làm con rùa thì đội mũ cũng không tệ." Gã mập tự an ủi một phen, tâm mãn ý đủ đội chiếc mũ lên đầu, lập tức khiến Đế Tôn và Tử Nguyệt suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Nhanh chóng, lôi kiếp trên vòm trời dần dần tiêu tán, toàn bộ khu vực xung quanh cổ mộ trong phạm vi trăm dặm đều hóa thành một vùng đất cháy.

Giữa đỉnh mây trên bầu trời, một đóa sen màu xanh biếc được bao bọc bởi nguyên lực cực mạnh từ từ xuất hiện. "Vạn cổ thanh thiên một đóa sen!" "Đế binh chân chính của Thanh Đế, vũ khí cực đạo được luyện hóa từ nhục thân của Thanh Đế!" Đoạn Đức và Khổng Tước Vương không nghi ngờ gì là hai người thèm thuồng nhất.

Đế Tôn thì ngược lại, đối với hắn, Thanh Đồng Tiên Điện và Thôn Thiên Ma Quán hoàn chỉnh không món nào yếu hơn đóa sen xanh này, nhưng đã đụng phải rồi thì ham muốn sưu tầm mãnh liệt lại kích thích Đế Tôn, thôi thúc hắn thu phục món vũ khí cực đạo này.

Cuối cùng, sau lưng đóa sen xanh, kẻ đã bố trí cục diện này từ từ hạ xuống.

Chương 392

"Kia là...

Kim Sí Lão Bằng Vương!" "Mẹ kiếp, không lẽ ta hoa mắt rồi sao?

Lão già này vậy mà lại lấy được Đế binh của Thanh Đế?" Khổng Tước Vương suýt nữa thì phát điên, thầm nghĩ thứ này rơi vào tay Đế Tôn thì cũng thôi, thực lực của Kim Sí Lão Bằng Vương không bằng mình, có Đế binh trong tay đúng là phung phí của trời. "Quả nhiên không hổ là Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn đường đường, nhân vật lớn danh chấn Đông Hoang ngày nay, ngay cả lôi kiếp của Đế binh cũng không thể áp chế, thật sự khiến lão phu được mở rộng tầm mắt!" Đế Tôn cười lạnh: "Bớt nói nhảm đi, thịt con trai ngươi còn có thể làm xiên nướng, ngươi thì không được, thịt quá già, không hợp với dụng cụ thổi lửa của lão tử, mau cút đi, để khỏi phải để ta tự mình ra tay trấn áp." "Ha ha ha ha..." Lão Bằng Vương cười lớn phóng túng: "Nếu ta không có sự chuẩn bị vẹn toàn, ngươi nghĩ ta sẽ đến nộp mạng sao?

Đế binh của Thanh Đế chỉ là món khai vị đầu tiên thôi, món chính thật sự, ở đây này!" Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, mặt đất dưới chân Đế Tôn và mọi người, cũng chính là chiến trường vừa bị lôi diễm của Đế binh biến thành đất cháy, bỗng hiện lên vô số gợn sóng ánh sáng bảy màu, phạm vi của nó rộng lớn, lực đạo mạnh mẽ khiến tất cả mọi người đều chấn động. "...

Tu La Sát Trận của Địa Ngục, một trong tam đại tổ chức sát thủ trong truyền thuyết!

Chín chín tám mươi mốt trận nhãn, do tám mươi mốt Sát Nhân Vương đỉnh cao của Địa Ngục có khí tức hoàn toàn giống nhau lập thành, một khi khởi động, ngay cả cường giả cái thế cảnh giới Đại

Thánh cũng sẽ bị miểu sát trong nháy mắt!" Sắc mặt Khổng Tước Vương, Đoạn Đức và những người khác đều đại biến, không còn nghi ngờ gì nữa, đối phương lần này đã chơi thật rồi, Lão Bằng Vương liên thủ với những tồn tại cấp Sát Nhân Vương của Địa Ngục, thề phải trả lại tất cả sự sỉ nhục mà Đế Tôn đã gây ra.

Tiểu Bằng Vương cũng xuất hiện lại vào lúc này, dùng tư thái cao ngạo nhìn xuống bên dưới. "Thật đáng tiếc, xem ra ta phải tự mình tiễn ngươi rời khỏi thế giới này rồi, sự sỉ nhục ngươi mang đến cho ta lúc trước, bây giờ ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lời, ha ha ha!" Tiểu Bằng Vương vênh váo đắc ý, phảng phất như đã quay lại tư thái lúc gặp mặt lần đầu ở Lệ Thành. "Xem ra đúng là ứng với câu nói cũ, con người a, chung quy bản tính khó dời, loại người như Tiểu Bằng Vương, vĩnh viễn cũng không đổi được sự cuồng vọng trong xương cốt." Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, một ngón tay chọc ra giữa không trung, tức khắc xuyên thủng một cánh tay trái của Tiểu Bằng Vương.

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên, tinh thần lực của Đế Tôn mạnh mẽ đến mức nào, chặt đứt một cánh tay, cho dù là cường giả cái thế của Đông Hoang cũng tuyệt đối không có khả năng phục hồi.

Đây chính là cái giá phải trả cho sự ngông cuồng tùy tiện của Tiểu Bằng Vương. "Đại Hắc, mở trận đi." Đế Tôn không hề hoảng hốt, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng để thoát thân cùng Hắc Thần. "Không vấn đề!

Chỉ cần truyền tống về Tử Sơn, thoát khỏi phạm vi của Tu La Sát Trận, nguy hiểm tự khắc sẽ được giải trừ." Đế Tôn sở dĩ không chọn ra tay ở đây là vì bất kể là đám Sát Nhân Vương của Địa Ngục hay Lão Bằng Vương đang cầm Đế binh, một khi động thủ, Lệ Thành đều sẽ bị liên lụy.

Chiến trường ở Tử Sơn thì lại khác hẳn, hai vị Đại Đế khai chiến,

ở nơi hoang sơn nghìn dặm này vẫn có thể thi triển được.

Vút!

Cờ trận của Hắc Thần vỡ tan, lực lượng truyền tống không gian mạnh mẽ được phóng thích ra. "Mau ra tay, đừng để chúng chạy thoát!" Tám mươi mốt Sát Nhân Vương ở các trận nhãn xung quanh lập tức hành động, đáng tiếc cuối cùng vẫn chậm một bước, Đế Tôn dẫn theo tất cả mọi người đột ngột xuất hiện bên ngoài Tử Sơn, vừa vặn tránh được Tu La Sát Trận mà đám người của Địa Ngục đã dày công bố trí. "Hù...

Sợ chết ta rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi, nếu bị đám sát thủ đó khóa chặt khí tức, e rằng chúng ta thật sự không ra được đâu." Nhìn dáng vẻ thở hổn hển của tên mập Đoạn Đức, Đế Tôn không nhịn được cười lắc đầu. "Hừ, thật sự cho rằng trốn đến Tử Sơn là có thể thoát chết sao?" Vút!

Đúng lúc này, một cường giả bí ẩn khoác áo choàng màu đỏ thẫm xuất hiện từ hư không, sau lưng y khắc văn lộ đặc trưng của Địa Ngục.

Nhanh chóng, hai cha con Lão Bằng Vương đang cầm Đế binh lại một lần nữa hiện thân, cùng lúc đó, các môn phái hoặc tán tu ở các mạch Đông Hoang có ân oán với Đế Tôn cũng xông ra, tổng cộng hai ba trăm người, bao vây kín bầu trời Tử Sơn. "Đế Tôn!

Thiên Tôn Sơn quá phóng túng rồi, Đông Hoang đã nhẫn nhịn ngươi hết lần này đến lần khác, chuyến đi cổ mộ lần này lại càng tùy tiện làm bậy, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!" Đế Tôn cười lạnh: "Đại Diễn, Vạn Sơ, Tử Phủ...

Mấy đại thánh địa, thêm cả Địa Ngục và Yêu tộc, đến thật là đông đủ nhỉ!" Người đàn ông mặc áo choàng của Địa Ngục dẫn đầu chính là một trong Tứ Đại Hộ Pháp của Địa Ngục, một cường giả đỉnh cao

có thực lực nửa bước cự phách, cây song xoa màu đỏ máu trong tay y chính là chí bảo cấp Chuẩn Đế của Địa Ngục, Thị Huyết Thập Tự Lệnh! "Hắc hắc, Gia, xem ra trận thế hôm nay tuyệt đối là sát ý mười phần a, Thiên Tôn Sơn chúng ta, cuối cùng cũng có thể thống khoái mà ra tay đại sát một trận rồi." Tên mập thối Đoạn Đức thật sự không hề sợ hãi, trông còn có chiến ý hơn cả Đế Tôn.

Khổng Tước Vương ở bên cạnh lại có chút do dự.

Không nói những thứ khác, so với Đế Tôn và Đoạn Đức, điểm yếu lớn nhất của Khổng Tước Vương là không có át chủ bài hộ thân nào ra hồn, về điểm này thậm chí còn không bằng đám Diệp Phàm và Tử Nguyệt.

Mặt khác, tuổi thọ của Khổng Tước Vương đã không còn đủ ba trăm năm, nếu trận chiến này thật sự chiến đến dầu cạn đèn tắt, e là sẽ hoàn toàn đi đời nhà ma...

Chương 393

Dù vậy, Khổng Tước Vương vẫn quả quyết đưa ra quyết định. "Yên tâm, lão tử đã chọn lên thuyền của Thiên Tôn Sơn, tất sẽ cùng mọi người huyết chiến đến cùng, chết, thì có gì đáng sợ?" Diệp Phàm cười nhìn sang hai bên, lặng lẽ rút ra cây gậy khều lửa, ra vẻ một đại ca xã hội rồi vỗ vỗ vào lòng bàn tay. "Đừng nói nữa, cây gậy của ta từ khi có được đến giờ, thật sự chưa từng được dùng một cách đàng hoàng, hôm nay ta phải xem xem, thứ đồ trông không ra gì này, rốt cuộc có thể phát huy được bao nhiêu uy lực." Nghe y nói vậy, Bàng Bác cũng lặng lẽ cởi áo khoác, để lộ thân hình cường tráng... và mai rùa.

Cảnh tượng tuy có chút hài hước, nhưng trong mắt Đế Tôn, tấm biển hiệu Thiên Tôn Sơn, thật sự đã đứng vững!

Đại địch trước mắt, không một ai nghĩ đến làm thế nào để bảo toàn bản thân, tất cả đều bộc phát nhiệt huyết chiến đấu ngút trời, kề vai sát cánh đối địch, cảnh tượng này khiến Đế Tôn cảm thấy chuyến đi đến thế giới Già Thiên này không hề uổng phí. "Ca ca!" "Ừm." Hai huynh muội Cơ Tử Nguyệt và Cơ Hạo Nguyệt của Cơ gia cũng vào thời khắc cuối cùng đã bày ra trận thế, dị tượng Hải Thượng Sinh Minh Nguyệt của Thạch Trung Ngọc dâng lên, Tử Nguyệt cũng đồng dạng mở ra trạng thái bán Hư Không Thể, phóng thích khí tức mạnh mẽ tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. "Ha ha ha ha!

Có chút thú vị...

Xem ra, hai chữ Đế Tôn của ta, cũng có chút mặt mũi đấy, vậy mà có thể khiến những người bạn bên cạnh ta ở lại kề vai chiến đấu.

Thật sự, ta ngược lại rất muốn xem, liên minh các mạch trông có

vẻ hùng mạnh kia, lát nữa sẽ còn lại mấy người đồng đội tình sâu hơn vàng." "Chờ đã, còn, còn có ta..." Ngay khi Đế Tôn chuẩn bị ra tay, một vòng thái cực lúc ẩn lúc hiện từ phía chân trời xa xôi đột nhiên bay tới, đáp xuống giữa trận doanh của Thiên Tôn Sơn, chính là tiểu đạo cô của Đạo Nhất Thánh Địa.

Nha đầu này vốn là người cuối cùng rời khỏi cổ mộ, lúc vừa ra ngoài, nhìn thấy xung quanh là một vùng đất cháy do lôi diễm thì lập tức ý thức được có người đã dùng lực lượng cực đạo để mai phục Đế Tôn và mọi người, liền lập tức phóng thích Đạo Nhất Chân Lực để bắt lấy khí tức của Đế Tôn, một đường đi theo đến đây. "A ha ha, tiểu cô nương, không ngờ ngươi cũng là người trọng tình nghĩa, vào thời khắc sinh tử thế này, không trốn đi thật xa, ngược lại còn chủ động giúp đỡ, người khác ta không quan tâm, nhưng Diệp Phàm ta kết giao với ngươi rồi đó." "Còn có ta!" Mọi người của Thiên Tôn Sơn đều mỉm cười với tiểu đạo cô, cũng có nghĩa là đã chính thức đưa cô gia nhập vào đội ngũ của thế lực đang chủ động gây tiếng vang khắp Bắc Đẩu này. "Hừ, không ngờ, ngay cả Cơ gia và Đạo Nhất Thánh Địa cũng muốn nhúng tay vào vũng nước đục này sao?" Tử Nguyệt hừ lạnh một tiếng nhìn về phía tên lãnh đạo là một trong Tứ Đại Hộ Pháp của Địa Ngục: "Trận chiến hôm nay, không liên quan đến gia tộc và môn phái, chỉ đơn thuần vì chúng ta là những người chí đồng đạo hợp, coi nhau là tri kỷ, tấm biển hiệu Thiên Tôn Sơn không thể đổ, muốn uy hiếp Đế Tôn ca ca, thì hãy bước qua xác của Cơ Tử Nguyệt ta trước đã." Diệp Phàm: "Tử Nguyệt nói không sai, ta cũng nghĩ vậy." Bàng Bác: "Phụ nghị." Hắc Thần: "Gâu!!" Lão Bằng Vương cười khinh miệt: "Xem ra, đám người này thật sự cuồng vọng đến mức có thể đối địch với nửa cái Đông Hoang rồi, nếu tiểu cô nương này đã lên tiếng như vậy, vậy thì, chúng ta không cần phải cố kỵ gì nữa!" "Chậm đã, còn có chúng ta!" Cái quái gì...

Lại có thêm người??

Đế Tôn không nhịn được muốn bật cười, nhìn kỹ lại, lại là hơn mười tiên tử của Dao Trì Thánh Địa từ cứ điểm thạch phường của Thiên Tôn Sơn vội vã chạy đến.

Dao Trì Thánh Nữ không tự mình đến, vì bị sư tôn dùng thánh mệnh đè xuống, người bị giữ lại ở Dao Trì Thánh Địa không cho ra ngoài, những tiên tử này không nghi ngờ gì là phe được phái đến chi viện. "Đế Tôn các hạ, Dao Trì Thạch Phường may mắn được ngài che chở, lần này biết Thiên Tôn Sơn gặp nạn, đặc biệt đến tương trợ." Tiên tử dẫn đầu Đế Tôn cũng không xa lạ, chính là cô nương đã tìm hắn giúp đỡ lúc trước khi Thánh Nữ bị lão Đao Tử vây khốn.

Thấy một đám tiên tử mỹ nhân dung mạo tuyệt mỹ cũng đến trợ trận, không ít người xung quanh cũng bắt đầu bàn tán. "Không ngờ, Đế Tôn bá đạo vô tình, ngang ngược cuồng vọng, vậy mà lại có nhiều người nguyện ý cùng hắn hoạn nạn sinh tử, không hiểu nổi những người này nghĩ gì..." "Mệnh, mỗi người chỉ có một, nếu các ngươi đã có thể tùy tiện như vậy, tự nhiên cũng không thể trách chúng ta xuống tay độc ác được.

Lão Bằng Vương, đại lão của Địa Ngục, đến lúc khai chiến rồi!" Đệ tử thủ tịch Đại Năng của Đại Diễn Thánh Địa lên tiếng thúc giục một phen, bầu trời Tử Sơn lập tức mây đen cuồn cuộn, gió nổi lên dữ dội. "Ha ha ha, nói hay lắm, phàm là những kẻ gây sự với Thiên Tôn Sơn ta, cứ cùng lên hết đi, Đế Tôn ta nào có sợ!" Chỉ thấy Đế Tôn hai tay bấm quyết, giữa mi tâm lóe lên một tia sáng tinh thần rực rỡ, tán lạc trên người mỗi một đồng đội xung quanh, gia trì cho họ một lớp tinh thần hộ thuẫn bảo vệ nguyên thần.

Có đạo quang này tồn tại, Đế Tôn có thể đảm bảo nguyên thần của mọi người không bị diệt, cho dù thật sự bị tập kích chết tại chỗ,

nguyên thần không tán, Đế Tôn cũng có pháp thuật nghịch thiên để tái tạo lại nhục thể cho họ.

Trên thực tế, trận chiến này căn bản không hề bi tráng như trong tưởng tượng, có Đế Tôn ở đây, trận chiến này dù có thêm bao nhiêu thế lực gia nhập, kết cục cũng căn bản sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ là từ góc nhìn của người điều khiển, Đế Tôn nhìn thấy mỗi một người bên cạnh mình đều đặt bản thân vào nguy hiểm, nhưng không hề vứt bỏ lập trường và lựa chọn của đồng đội, điều đó khiến hắn vô cùng cảm động, cũng là lần đầu tiên thật sự rung động tình cảm sau khi đến thế giới Già Thiên. "Vậy thì chiến đi!" Ầm ầm ầm!!

Rõ ràng là đám người của Đại Diễn Thánh Địa ra tay trước, màn kịch đại chiến cuối cùng cũng được kéo lên.

Diệp Phàm và Bàng Bác mỗi người chiến đấu với người của hai thánh địa Đại Diễn và Vạn Sơ.

Anh em nhà họ Cơ và đám thuộc hạ Yêu tộc do Tiểu Bằng Vương dẫn đến chiến thành một đoàn.

Tiểu đạo cô của Đạo Nhất Thánh Địa đối đầu với mấy nữ tu của Tử Phủ Thánh Địa, thực lực mỗi người đều không thể xem thường.

Dù sao từ góc độ của mấy thánh địa, Tử Phủ Thánh Địa là mạch có thù hận sâu nhất với Thiên Tôn Sơn, ra tay cũng không hề nương tay.

Nhưng thực lực của tiểu đạo cô lại khiến người ta phải sáng mắt, đừng nhìn nha đầu này vẻ ngoài điềm tĩnh, sau khi thi triển tu vi, lại có hiệu quả kinh người.

Khổng Tước Vương và Đoạn Đức, hai người mạnh nhất dưới trướng Đế Tôn, thì lần lượt đối đầu với Lão Bằng Vương và Hộ Pháp

của Địa Ngục.

Chương 394

Lão Bằng Vương vẫn chưa lập tức thi triển thần uy của vũ khí cực đạo, cùng với Khổng Tước Vương, hai tồn tại cấp Yêu Vương đã có một trận chiến vô cùng sảng khoái kịch liệt.

Nhưng hai người giao đấu, ưu thế và thế yếu dễ dàng phán đoán, Khổng Tước Vương áp chế đối phương không thành vấn đề.

Nhưng so với Khổng Tước Vương, Lão Bằng Vương hiện đang ở thời kỳ toàn thịnh, rõ ràng về phương diện sức chiến đấu bền bỉ lại hơn một bậc, liên tục dùng chiến trận chi pháp để tiêu hao Khổng Tước Vương, thế trận nhất thời rơi vào thế giằng co.

Điểm đáng xem nhất, phải kể đến cuộc đối đầu giữa Đoạn Đức và Hộ Pháp của Địa Ngục.

Tên mập thối Đoạn Đức ngày thường mồm mép lanh lợi, không có dáng vẻ nghiêm túc, nhưng ra tay thì thật sự không hề mơ hồ.

Đặc điểm lớn nhất của gã này là vĩnh viễn không thể phán đoán được tiếp theo hắn sẽ thi triển công pháp gì, sử dụng pháp bảo gì...

Bởi vì hắn dường như luôn có vô số chiêu trò và át chủ bài để lựa chọn.

Ngược lại, Hộ Pháp của Địa Ngục ở phía đối diện, ngoài tốc độ nhanh, pháp bảo mạnh ra, về cơ bản không có chiêu trò hoa mỹ gì, thuần túy là sức mạnh cốt lõi ổn định, đó chính là sát phạt chi đạo mà tổ chức sát thủ tôn sùng!

Còn lại tám mươi mốt Sát Thủ Vương của Địa Ngục, cũng như những người từ các mạch khác ở Đông Hoang đến giết Đế Tôn, tất cả lúc này đều thống nhất mục tiêu tấn công, vị vua duy nhất của Thiên

Tôn Sơn, Đế Tôn! "Chư vị đồng đạo, chúng ta hợp lực, trước tiên diệt tên đầu sỏ của Thiên Tôn Sơn này, chỉ cần hắn chết, cây đổ thì khỉ tan, tập thể Thiên Tôn Sơn này tự nhiên cũng sẽ tan rã." "Ý hay!

Nhưng đáng tiếc, ngươi phải bị loại khỏi cuộc chơi trước rồi." Kẻ vừa mở miệng bàn kế hoạch nằm mơ cũng không ngờ, Đế Tôn không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng hắn cả buổi trời, vậy mà còn nể mặt mở miệng đáp lại một câu. "Ngươi!!..." Phụt...

Đế Tôn một tay tóm lấy đỉnh đầu người nọ, nhẹ nhàng vặn một cái, giống như vặn một quả dưa hấu, một tán tu cấp Đại Năng cứ thế mà toi mạng. "Giết!!" Các tán tu xung quanh kinh hãi dị thường, cảm nhận thực lực của Đế Tôn ở cự ly gần, tuyệt đối là một cú sốc thị giác khó có thể tưởng tượng.

Nhưng sự việc đã đến nước này, những kẻ địch đứng ở phe đối lập với Đế Tôn, không kịp hoảng sợ do dự, dốc hết toàn lực để trừ khử đối thủ trước khi ngã xuống, là việc duy nhất phải làm. "Xem Ngũ Lôi Cực Quang Trảm của ta!" Một Đại Năng từ Bắc Cảnh chém xuống một đạo lôi diễm màu vàng chói lọi từ trên không, lưỡi đao hình trảm giết to lớn vô cùng chém xuống từ không trung, khóa chặt vị trí đỉnh đầu của Đế Tôn. "Ồ?

Cũng có chút tài đấy, tiểu tử." Đế Tôn vung tay, con dao phay màu xanh lá quen thuộc trong lòng bàn tay lại một lần nữa xuất hiện, chỉ nhẹ nhàng vung vài nhát về phía bầu trời, quang nhận khổng lồ bị hoàn toàn hóa giải, vị Đại Năng của Bắc Cảnh ngây người ra một lúc, thân thể trực tiếp bị mười mấy đạo lục quang xuyên thủng, nhục thân vào khoảnh khắc tiếp theo hoàn toàn vỡ nát. "Trời ơi..., đó là pháp bảo gì vậy, lại có uy lực như thế!" Một số tán tu bên cạnh hoàn toàn ngây người, động tác vốn định không kích hướng về Đế Tôn đều dừng lại. "Hắc hắc, cũng không có gì, ngày thường dùng để thái rau thái thịt thôi, ngươi cũng muốn thử không?" Lời của Đế Tôn còn chưa dứt,

người đã xuất hiện từ hư không sau lưng kẻ đó, một đao chém xuống, nửa thân người của vị Đại Năng này tuyên bố lìa khỏi cơ thể. "Á a!!" Tiếng kêu thảm thiết đau đớn không kéo dài quá lâu, nhanh chóng người đó liền hoàn toàn mất đi hơi thở sinh mệnh. "Chết tiệt, Đế Tôn này thật sự mạnh đến mức vô lý, trước đây đều chỉ nghe lời đồn, nay tận mắt thấy, thực lực dường như còn đáng sợ hơn cả trong truyền thuyết!!" "Chư vị đạo hữu Đại Năng, chúng ta cần hợp lực thi triển mới có khả năng áp chế, tấn công từng người một, sẽ không có bất kỳ cơ hội thắng nào!" Ngay sau đó, mười mấy Đại Năng liên tiếp bay lên, mỗi người vận dụng bản mệnh truyền thừa của mình, nguyên quang mạnh mẽ nối tiếp nhau bùng nổ, khiến cả hư không vào khoảnh khắc này bị hoàn toàn thắp sáng. "Đế Tôn ca ca cẩn thận a!" Tử Nguyệt có chút lo lắng nhìn về phía bên này, nhưng khi nhìn thấy động tác tiếp theo của Đế Tôn, cô cảm thấy sự lo lắng của mình hoàn toàn là thừa thãi.

Trong thoáng chốc, động tác quen thuộc lại một lần nữa diễn ra, Đế Tôn giơ tay lên không trung, một bàn tay khổng lồ vô hình trong hư không đánh ra, quét ngang về phía vị trí của mười mấy Đại Năng, một đám lớn tán tu đỉnh cấp, ngay cả cơ hội chống cự cũng không có, tại chỗ bị đánh thành thịt nát. "A ha ha ha, yên tâm đi nha đầu, Đế Tôn ca ca của ngươi đánh đám tép riu này, chỉ cần một tay thôi." Đế Tôn vẻ mặt kiêu ngạo nói, tâm niệm khống chế bàn tay hư không kia không ngừng đánh xuống, nơi nào bị nó đánh trúng, đặc biệt là những tán tu Đại Năng sơ cảnh không có át chủ bài gì khác, chạm vào là diệt! "Các bạn ơi, thành thật phát triển thực lực không tốt sao?

Cứ phải đi theo đám người kia hùa theo làm loạn, người ta có Đế binh, có Tu La Trận, miễn cưỡng còn có thể giãy giụa một chút, các ngươi đám tán tu này ngoài cái mạng cùi ra thì có gì?

Làm việc đều không động não sao?

Thật là..." Đế Tôn một mặt ra tay tàn sát, một mặt lại ra vẻ bi thiên mẫn nhân, thật sự khiến đám tán tu Đại Năng đang nhảy nhót kia một trận phát điên.

Từ khi đến thế giới Già Thiên, Đế Tôn luôn cảm khái, đây thật sự là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, có thực lực, thật sự có thể làm những gì mình muốn.

Tất nhiên, làm những gì mình muốn không phải là thú vui của Đế Tôn, hắn chỉ hy vọng có được một trải nghiệm chinh phục hoàn mỹ, chứ không phải trở thành một ác ma đồ sát vạn thiên.

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Người nếu khiến ta không vui, ta tất sẽ dạy cho một bài học miễn phí về cách làm người!

Chương 395

Ầm ầm ầm!

Trên vòm trời không ngừng vang lên những tiếng nổ vang trời.

Chưa qua mấy hiệp, phe của Đế Tôn bắt đầu chuyển sang thế thượng phong.

Dù số người bên cạnh Đế Tôn không nhiều, nhưng không chịu nổi việc mỗi người đều là cường giả đỉnh cấp, tùy tiện một người cũng có thể một mình đảm đương một phương. "Không cần do dự nữa, mau chóng giam cầm Đế Tôn, thi triển Tu La Trảm!" Hộ Pháp của Địa Ngục phát hiện mình bị Đoạn Đức cuốn lấy, quả quyết hạ lệnh hành động cho tám mươi mốt Sát Thủ Vương đang ẩn nấp trong bóng tối.

Phải biết rằng, những Sát Thủ Vương xuất động lần này, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với nhóm đã gây phiền phức cho Đế Tôn ở cửa thạch phường trước đó.

Thiên Sát Địa Tuyệt, yêu ma quỷ quái... những người có thể được gọi là Sát Thủ Vương, đều là những tồn tại từ Địa giai trở lên, trong trận hình Cửu Cực Cửu Lộ, người đứng đầu mỗi lộ chín người, đều là một Sát Thủ Vương đỉnh cao cấp Sát Tự, sở hữu chiến lực không kém gì Diệp Phàm và những người khác.

Tám mươi mốt người hợp lại làm một, tương đương với có tám mươi mốt Đại Năng, trong cùng một khoảnh khắc ra tay với cùng một mục tiêu!!

Năng lực miểu sát như vậy, mạnh như Thánh Nhân trong tình huống bị cô lập không có viện trợ, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết. "Lập trận!" Vút vút vút...

Ánh sáng màu đỏ máu quỷ dị bắt đầu biến đổi nhanh chóng.

Mấy chục tán tu Đại Năng còn lại đều dừng động tác, bắt đầu đứng quan sát, giao quyền chủ đạo chiến trường cho những sát thủ đỉnh cao của Địa Ngục. "Hừ, ta muốn xem xem, lần này Đế Tôn có cách nào thoát chết không!" Cuối cùng, cuộc tàn sát vào một khoảnh khắc nào đó đã đến sớm.

Một đạo rồi lại một đạo phong mang màu máu chém xuống từ không trung, tất cả đều tấn công vào cùng một vị trí trên ngực của Đế Tôn.

Lần này, mạnh như Đế Tôn cũng không thể không nghiêm túc đối đãi.

Trước tiên một đạo tinh thần chi quang bảo vệ bản thể, sau đó Đế Tôn nhắm mắt ngưng thần, lợi dụng tinh thần lực mạnh mẽ để cảm nhận những dao động khí tức nhỏ bé xung quanh.

Phải biết rằng, khi những sát thủ đỉnh cao hành động, khí tức gần như đều giữ ở trạng thái không dao động, đó cũng chính là nơi có uy hiếp nhất, một khi hành động, liền khiến người ta không thể tránh né, không thể phòng bị.

Nhưng lần này, có đến tám mươi mốt người cùng một tần suất phóng ra động tác chém giết, liền sẽ hình thành một tần số dao động khí tức ẩn giấu trong không gian xung quanh.

Người dưới cảnh giới Thánh Nhân chưa đạt đến cảnh giới thông đạt thiên địa, căn bản không thể bắt được tần số dao động của Sát Nhân Vương, nhưng điểm này lại không làm khó được Đế Tôn.

Tinh thần lực mạnh mẽ không chỉ giúp Đế Tôn nhanh chóng tìm ra quy luật tấn công của những người này, mà còn phác họa ra trong đầu sự phân bố vị trí trận pháp của họ.

Lúc trước khi đánh cờ với Lý Nhược Ngu, hai người đã dùng tâm thay mắt, bây giờ Đế Tôn mô phỏng quy luật trên bàn cờ, diễn hóa hành động của tám mươi mốt Đại Năng của đối phương thành quỹ tích tung hoành đen trắng trên bàn cờ. "Trời đất là bàn cờ, các ngươi, đều là quân cờ trong tay ta mà thôi!" Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn không còn ở nguyên tại chỗ chống cự nữa, nhưng cũng không ra tay phản kích, chỉ bắt đầu di chuyển thân pháp không ngừng.

Ánh sáng tàn sát màu đỏ máu lóe lên, mỗi lần tưởng chừng như sắp thành công, một hình bóng của Đế Tôn bị phá hủy, lại nhanh chóng hiện ra một hình bóng khác, cứ thế lặp đi lặp lại, diệt rồi lại sinh, sinh rồi lại diệt!

Sát Thủ Vương A: "Tình hình gì vậy?" Sát Thủ Vương B: "Ta cũng không rõ...

Khóa khí tức của ta tuyệt đối không có vấn đề, mục tiêu tấn công đều là bản thể thật sự của Đế Tôn, nhưng không biết tại sao khi đòn tấn công rơi xuống người hắn trong nháy mắt, nhục thân thực thể sẽ tự động biến mất, khó mà nắm bắt..." Sát Thủ Vương C: "Không còn nghi ngờ gì nữa, giới hạn thực lực của Đế Tôn này có lẽ đã gần đến cấp Thánh Nhân, có thể dùng phương thức hư thực tương sinh để né tránh sự siết chặt của trận pháp chúng ta, chỉ có Hộ Pháp đại nhân khởi động Chuẩn Đế Khí Thập Tự Lệnh, dẫn động Tu La Chi Lực, mới có thể triệt để tiêu diệt người này!" Các sát thủ trao đổi một phen, cũng đã đạt được sự đồng thuận về chiến lược tiếp theo.

Nhanh chóng, Hộ Pháp của Địa Ngục mặc áo choàng cảm nhận được triệu hoán, cố gắng thoát khỏi sự quấn lấy của Đoạn Đức, quay trở lại giữa sát trận của Địa Ngục. "Tên mập thối, lão tử không có thời gian lãng phí trên người ngươi, cút ngay!" Đoạn Đức đang chơi vui vẻ, lại lấy ra một món pháp bảo mới lạ, giống như một dải lụa, quấn chặt vào người Hộ Pháp của Địa Ngục. "Gấp gáp làm gì, gia đây

đang chơi vui vẻ, bây giờ ngươi đi làm mất hứng của ta, không chừng ta một chưởng phế ngươi luôn đấy, ta hiện tại đang cứu ngươi đó!" Hộ Pháp của Địa Ngục lạnh lùng cười: "Nếu vậy, e là ngươi phải thất vọng rồi.

Hai vị đại lão, không mau hiện thân sao?" Đúng lúc này, trên vòm trời, lại có hai bóng người từ hư không hạ xuống, chính là Đồ Thiên và Lý Hàn Tuyết trong Thập Tam Đại Khấu của Bắc Vực! "Vẫn chưa muộn, bây giờ ra tay, vừa đúng lúc!" Hóa ra, Địa Ngục lần này để đảm bảo vạn vô nhất thất, đã cố ý kinh động đến cả Thập Tam Đại Khấu, Đồ Thiên đã kéo theo thập nhị đệ của mình, Lý Hàn Tuyết, người năm đó cũng là một thiên kiêu kiệt xuất.

Chỉ là gã này mấy năm gần đây không có động tĩnh gì, ít khi đi lại ở Đông Hoang.

Lần này đột nhiên xuất quan, cùng Đồ Thiên đến đây, cũng là ôm quyết tâm báo thù cho Thanh Giao Vương.

Chương 396

"Ta giúp ngươi!" Đồ Thiên ra tay ngay lập tức đánh về phía Đoạn Đức, một đạo công pháp kinh khủng đánh thẳng vào đầu.

Đoạn Đức dù sao cũng là Đoạn Đức, nhược điểm duy nhất là sợ chết, quả quyết lại đội chiếc mũ xanh lên đầu.

CHOANG! "Cái gì!

Đây là thứ quái quỷ gì vậy?" Đồ Thiên bốn mắt trợn trừng, bị kinh hãi không nhỏ. "Hừ hừ, hàng của Đế Tôn sản xuất, tất là hàng chất lượng!

Đừng để ý đến kiểu dáng, cái ta theo đuổi là chất lượng." Đoạn Đức làm một cử chỉ khinh bỉ với Đồ Thiên, hai người chính thức chiến thành một đoàn.

Cùng lúc đó, Hộ Pháp của Địa Ngục đã có thể thoát thân cuối cùng cũng có thể khóa mục tiêu vào bản thể của Đế Tôn.

Khi y cùng gia nhập sát trận, tất cả quy luật khí tức mà Đế Tôn bắt được trước đó đều bị phá vỡ hoàn toàn, nhịp độ tấn công và cường độ tàn sát lại tăng lên một bậc! "Đế Tôn, hôm nay ngươi không bộc lộ một chút bản lĩnh sở trường ra, e là chết lúc nào cũng không biết!" Khí tức sát phạt mạnh mẽ tỏa ra.

Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, Đấu Chiến Thắng Pháp do Khương Thái Hư truyền thụ lại một lần nữa hiện ra.

Đột nhiên, vô số điểm sáng tinh thần trong hư không đồng thời lóe sáng, khí tức như đang hô ứng với trời đất, một cơn bão nguyên lực mạnh mẽ lấy Đế Tôn làm trung tâm quét ra xung quanh. "Trời ơi!!

Đó là... biểu hiện thông đạt thiên địa của cảnh giới Thánh Nhân?

Chẳng lẽ Đế Tôn... là một Thánh Nhân!" Khi thao tác này của Đế Tôn xuất hiện, tất cả mọi người xung quanh, bao gồm cả đồng đội bên cạnh Đế Tôn, ai nấy cũng đều bị dọa không nhẹ. "Tuổi còn trẻ như vậy, đã sở hữu thực lực cảnh giới Thánh Nhân, khó trách Thiên Tôn Sơn dám phóng túng như vậy, Đế Tôn này, thật sự là một nhân vật khoáng cổ tuyệt kim!" "Hừ, chỉ đáng tiếc, hôm nay đấu cũng không sống nổi, trận thế như vậy, mạnh như Thánh Nhân thì đã sao?" Ầm ầm ầm!

Hồng quang màu máu của Thập Tự Lệnh bắt đầu lan rộng, nhịp điệu ra tay của sát trận bắt đầu dần chậm lại, nhưng tương tự, sức mạnh tích lũy cũng đang không ngừng mạnh lên! "Một món vũ khí sắc bén tuyệt sát cấp Chuẩn Đế, bảo vật này vừa xuất hiện, có thể nâng cao lực tấn công của toàn bộ sát trận lên gấp mười lần không chỉ, Hộ Pháp đích thân vào trận, toàn bộ hệ thống cũng sẽ không còn sơ hở!" Các loại âm thanh xung quanh không ngừng xuất hiện, Đế Tôn dứt khoát cũng ngừng di chuyển, định cùng đám người này cứng đối cứng một phen. "Tốt, ta muốn xem xem cái gọi là Tu La Chi Lực rốt cuộc có thể mang lại cho ta cảm giác kích thích như thế nào." Ầm ầm ầm!!

Vòng tròn thập tự màu máu dần dần hiện ra, cái đầu lâu ánh sáng máu khổng lồ đó, tỏa ra khí tức thị huyết âm lãnh vô cùng.

Hộ Pháp mặc áo choàng ngạo nghễ đứng giữa trời, tái hiện vinh quang của Địa Ngục, một trong tam đại tổ chức sát thủ! "Im lặng quá lâu, dường như các ngươi đã quên mất uy nghiêm của Địa Ngục ta rồi!" Đế Tôn cười khẩy: "Uy nghiêm cái rắm, muốn uy nghiêm à?

Mau giết ta đi." Thập Tự Lệnh ngưng tụ ra sát ý vô cùng mạnh mẽ, tám mươi mốt Sát Thủ Vương đồng thời tập kết tử vong phong ấn thuật, đẩy huyết quang trên Thập Tự Lệnh lên đến cực hạn. "Giết!!" Một đòn trảm kích mạnh mẽ vô song rơi xuống từ không trung, phối hợp với uy lực của thần binh cấp Chuẩn Đế, một chiêu

này đủ để miểu sát một Thánh Nhân! "Mau tránh ra!" Trong phạm vi đó, tất cả mọi người của cả hai phe đều tránh xa!

Đối mặt với sức mạnh cấp độ này, không ai có thể giúp Đế Tôn được gì, mù quáng lao vào chỉ có nộp mạng.

Còn về phần Đế Tôn... lưỡi đao trảm kích màu máu đánh thẳng vào mặt hắn.

Đế Tôn không hoảng không vội, chỉ mỉm cười, vươn một ngón tay lên trời.

Ầm!!

Đấu Chiến Thắng Pháp cộng thêm Giai Tự Bí!

Chương 397

Hai đại bí pháp cùng xuất hiện!

Một ngón tay tinh quang, trời đất thất sắc!!

Vạn đạo tinh thần chi lực, bản mệnh công pháp của Đế Tôn, căn bản không phải là hệ thống mà thế giới này có thể chịu đựng được.

Phá vạn pháp, chỉ cần một ngón tay!!...

Rắc!

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến tất cả cường giả Đông Hoang có mặt tại hiện trường hoàn toàn chấn kinh đã xuất hiện.

Lực lượng trảm giết kinh khủng vô song đó, bị định hình ngay đầu ngón tay của Đế Tôn, sau đó tan biến thành một đám mây khói màu đỏ, hoàn toàn phiêu tán trong hư không... "Cái, cái gì!!" "...

Không thể nào!" Sức mạnh có thể chém giết Thánh Nhân, vậy mà bị gã kia dùng một đầu ngón tay phá giải...

Bàng Bác và Diệp Phàm cũng không nhịn được nhìn nhau một cái, đầy vẻ kinh ngạc!

Khổng Tước Vương nhíu chặt mày, không biết đang suy nghĩ gì...

Anh em nhà họ Cơ thì hoàn toàn một vẻ sùng bái, đặc biệt là nha đầu Tử Nguyệt, dường như trong mắt chỉ có Đế Tôn...

Bên phía tiểu đạo cô chiến tình đang căng thẳng, không có thời gian để ý đến bên này, chỉ có tên mập Đoạn Đức và con chó đen lớn là vẻ mặt bình tĩnh, dường như không hề kinh ngạc trước sự xuất hiện của cảnh tượng này. "Hắc hắc, chỉ bằng mấy con cá thối, cũng đòi động đến Gia của ta à?

Thật cười chết ta..." Đế Tôn liếc mắt một cái kinh hồng, búng tay chỉ lên trời sao.

Toàn bộ chiến trường vào khoảnh khắc này, rơi vào trạng thái cực độ yên tĩnh. "Trời ơi, người này rốt cuộc đang sử dụng công pháp gì, vậy mà lại mạnh đến mức độ này!

Quả nhiên không hổ là lãnh tụ của Thiên Tôn Sơn.

Thực lực của Đế Tôn đã vượt xa sự tưởng tượng của mọi người!" "Ta có chút hối hận khi coi người này là kẻ địch rồi." Tất cả mọi người đều ngây người.

Tuyệt sát đại trận do chín chín tám mươi mốt Sát Nhân Vương của Địa Ngục tạo thành, thần thoại này đã bị phá vỡ. "!!

Sao, sao có thể?" Hộ Pháp của Địa Ngục mặc áo choàng đen, cũng không còn khí thế ngạo nghễ như trước, y phải thừa nhận thực lực của Đế Tôn đã vượt xa sự tưởng tượng của mọi người, càng vượt xa tiêu chuẩn năng lực cực hạn của mục tiêu săn lùng lần này của Địa Ngục. "Xem ra, đến lúc khởi động chung cực yếu nghĩa của Địa Ngục rồi.

Tất cả mọi người nghe lệnh, tập kết Tu La Thiên Trận!

Ta không tin tên này có thể sống sót trước Tu La Thiên Trận." Cái gọi là Tu La Thiên Trận, thực chất là một trong tam đại tuyệt trận, áo nghĩa mạnh nhất của Địa Ngục, sở hữu sức sát thương vô song, có thể dẫn động Tu La Chi Lực chân chính.

Nhưng tất cả những điều này trong mắt Đế Tôn đều trở nên có thể bỏ qua.

Dù thủ đoạn mạnh mẽ đến đâu, trước mặt Đế Tôn cũng không có vốn liếng để kiêu ngạo, bởi vì hắn là chúa tể duy nhất của thế giới này, là tồn tại nắm giữ vận mệnh của tất cả mọi người. "Ha ha ha, cứ

việc ra tay đi, bộc lộ tất cả bản lĩnh của các ngươi ra, để ta xem Địa Ngục rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng?" Trong chốc lát, chỉ thấy thần khí thập tự giá màu đỏ máu, toàn thân huyết quang lại một lần nữa sáng lên!

Trong hư không của chiến trường, từng trận tiếng khóc thét như của lệ quỷ dần dần vang lên, cả thế giới phảng phất vào khoảnh khắc này biến thành nhân gian luyện ngục.

Có điểm tương đồng với dị tượng Hải Thượng Sinh Minh Nguyệt của Thạch Trung Ngọc, lúc này sau lưng tất cả mọi người của Địa Ngục đều dần dần bốc lên những đầu lâu màu đỏ máu.

Một mảng lớn bối cảnh màu đỏ rực, nhuộm đỏ cả bầu trời, tất cả các tán tu Đại Năng xung quanh đều nín thở, cố gắng để mình thoát khỏi nỗi sợ hãi đó. "Trời ơi, sức mạnh cổ xưa này thật sự mạnh mẽ, đây là trận pháp tuyệt sát mạnh nhất trong truyền thuyết của Địa Ngục sao?" "Xem ra lần này người của Địa Ngục thật sự đã quyết tâm muốn hủy diệt Thiên Tôn Sơn rồi!" Cùng lúc đó, Diệp Phàm và Bàng Bác đều định ra tay, nhưng lại bị Khổng Tước Vương và Đoạn Đức bên cạnh đồng thời ngăn lại. "Nghe đây, tất cả mọi người của Thiên Tôn Sơn không được hành động thiếu suy nghĩ!

Chương 398

Sức mạnh cấp độ này, chỉ có Gia mới có thể chống đỡ được, những người khác vào chỉ có thể nộp mạng!" Đoạn Đức không tỏ ra hoảng loạn chút nào, biểu cảm đó thậm chí còn có chút thờ ơ. "Chết tiệt, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn lão đại, một mình đối mặt với cả Địa Ngục sao?" Khổng Tước Vương hừ lạnh một tiếng nói: "Bây giờ không phải là lúc thể hiện anh hùng, nếu thật sự muốn giúp đỡ Đế Tôn, vậy thì hãy khiến mình trở nên mạnh hơn!" Lúc này, Tu La Chi Lực kinh khủng tuyệt luân, đã cháy đến trạng thái đỉnh cao nhất, xung quanh bản thể của Đế Tôn, cũng bắt đầu dần dần bốc lên khí tức kinh khủng màu đỏ máu, hoàn toàn khóa chặt cả người hắn tại chỗ.

Nhưng cảnh tượng này đối với Đế Tôn, chỉ giống như ngâm mình trong một bồn tắm. "Ha ha ha, không biết dùng cái gọi là Tu La Chi Lực này để tắm, hiệu quả so với Huyền Hoàng Tinh Tủy có khác biệt gì không nhỉ?

Ta có chút không thể chờ đợi được rồi." Lời của Đế Tôn vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều ngây người tại chỗ, căn bản không ngờ, gã này lại có tâm thái như vậy. "Ha ha, tên này thật sự không biết trời cao đất rộng, có lẽ lát nữa, đợi đến lúc thật sự đối mặt với uy hiếp của cái chết, hắn sẽ hiểu hai chữ Địa Ngục có ý nghĩa gì." Phải thừa nhận, sát trận đã dẫn động Tu La Chi Lực, uy lực so với đòn vừa rồi, thuần túy là sức bùng nổ của Thập Tự Trảm, mạnh hơn rất nhiều!

Đế Tôn biết rõ, sức mạnh này, có lẽ có thể miểu sát bất kỳ cao thủ cảnh giới Thánh Nhân nào ở Đông Hoang, nhưng trước mặt hắn thật sự không đáng xem. "Chết đi!" Áo choàng đen lại một lần nữa lóe lên,

Hộ Pháp của Địa Ngục lao tới, hai tay hướng lên trời, hai thanh thần khí thập tự giá lại một lần nữa vào tay, cả người hắn trong nháy mắt hóa thân thành Tu La đáng sợ nhất, tập kết sức mạnh của tất cả mọi người, chém về phía Đế Tôn. "Bây giờ, mọi người cùng ta ra tay!" Lão Bằng Vương cũng có chút không nhìn nổi nữa, cảm thấy chỉ dựa vào sức mạnh này, chưa chắc đã có thể giết chết Đế Tôn, vì vậy vào khoảnh khắc này, y lại một lần nữa dẫn động Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chú Liên.

Khí tức Đế binh mạnh mẽ lại một lần nữa bùng nổ, phảng phất như tất cả sức mạnh giữa trời đất vào khoảnh khắc này đều nhắm vào Đế Tôn! "Không ổn!

Lão Bằng Vương tên khốn kiếp đó, vậy mà vào khoảnh khắc này, cũng cùng phát động tuyệt sát với Đế Tôn, đúng là bỏ đá xuống giếng!" Tất cả mọi người đều dần dần cho rằng, Đế Tôn khó có thể chống đỡ được đợt tấn công này.

Nhưng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Đế Tôn vung tay lớn, hình bóng quen thuộc đó lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tất cả mọi người. "Trời ơi, đó không phải là Thôn Thiên Ma Quán của Ngoan Nhân Đại Đế thượng cổ sao?" "Trong tay Đế Tôn, vậy mà lại giấu giếm vũ khí cực đạo truyền kỳ kinh thiên động địa như vậy!

Xem ra át chủ bài của hắn mạnh hơn tất cả chúng ta tưởng tượng, lần này có chuyện hay để xem rồi!" Hai món Đế binh cùng lúc giáng lâm, trong nháy mắt Đế Tôn như một vị chúa tể khoáng thế nắm trong tay mây gió, tay giơ cao Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ, lạnh lùng nhìn tất cả mọi người xung quanh. "Địa Ngục à?

Từ hôm nay trở đi, chính là kẻ địch số một của Thiên Tôn Sơn ta, Đế Tôn ta nhất định sẽ dẫn đại quân Thiên Tôn Sơn san bằng Địa Ngục, vậy thì cuộc tàn sát hôm nay bắt đầu từ các ngươi đi!" Lời của

Đế Tôn vừa dứt, trong đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia sáng, hào quang trong tay chợt lóe, uy lực kinh khủng của Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ được triển khai, dao động của vũ khí cực đạo mạnh mẽ, trong nháy mắt xóa sổ toàn bộ hơn tám mươi Sát Nhân Vương xung quanh!

Sóng âm kinh khủng chấn động trời đất, uy lực tỏa ra, gần như làm vỡ nát hoàn toàn chiến trường hư không này!!

Ngay cả tên mặc áo choàng đen hóa thân thành Tu La, cũng suýt nữa bị nghiền thành bột dưới uy lực của vũ khí cực đạo mạnh mẽ này. "Trời ơi, đây là uy lực của vũ khí cực đạo Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ sao?

Thật khó có thể tưởng tượng, thật không biết nếu thứ này rơi vào tay Ngoan Nhân Đại Đế, lại sẽ là một trạng thái như thế nào!" Các tán tu quan chiến xung quanh ai nấy cũng đều sợ hãi, im lặng như ve sầu mùa đông, mỗi người đều che giấu kỹ bản thể, chăm chú nhìn về hướng trung tâm chiến trường.

Nào biết cùng lúc đó, khi khí tức của Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ tỏa ra, vị chúa tể kinh khủng trong Hoang Cổ Cấm Địa cũng đồng dạng mở đôi mắt sáng rực, phảng phất như có cảm ứng, đưa ánh mắt về phía Tử Sơn. "Tên này, thật sự có thể mang lại cho người ta bất ngờ nhỉ..." Trong ánh mắt của Ngoan Nhân, có chút do dự, sau đó lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Trên Tử Sơn, cả chiến trường hoàn toàn chìm vào im lặng.

Khí thế sát phạt vốn thuộc về Địa Ngục đã hoàn toàn biến mất, bóng người mặc áo choàng đen, bị tinh thần lực của Đế Tôn hoàn toàn khóa chặt, thân thể của y cũng bị uy lực của vũ khí cực đạo chấn động đến tàn tạ, lúc này rơi vào trạng thái thoi thóp... "Địa Ngục?

Mạnh mẽ lắm sao?

Uy nghiêm vừa rồi đâu rồi?" Đế Tôn dùng giọng điệu của chúa tể, hỏi lại tên mặc áo choàng đen, bay đến trước mặt y, một chân đạp thân thể y dưới chân. "Nghe đây, hôm nay ta sẽ không giết ngươi, ta sẽ thả ngươi đi, mong chờ Địa Ngục phái người mạnh hơn đến tìm ta, nhưng món thần khí cấp Chuẩn Đế của ngươi, ta sẽ thu làm tiền lãi." Đế Tôn nói, vung tay lớn, Thập Tự Trảm biến mất không còn tăm hơi, cách thức cướp đoạt trắng trợn này, thật sự khiến tâm tình của các tán tu cấp Đại Năng xung quanh vô cùng phức tạp, vừa có ngưỡng mộ, vừa có ghen tị và hận... "Vậy thì bây giờ, ngươi có thể cút khỏi tầm mắt của ta." Đế Tôn lạnh lùng nói, nhấc chân, đá một cước vào tên mặc áo choàng đen.

Tên này như một cái bao rách bị Đế Tôn đá bay ra khỏi tầm mắt của tất cả mọi người.

Sức mạnh hùng mạnh như của Địa Ngục, trước mặt Đế Tôn cũng không trụ nổi ba phút, toàn bộ tan thành mây khói.

Đến đây, toàn bộ phe gây khó dễ cho Thiên Tôn Sơn, bắt đầu có dấu hiệu tan rã.

Chương 399

Ngày càng nhiều tán tu cấp Đại Năng, bắt đầu rút lui về bốn phương tám hướng.

Bởi vì họ ý thức rõ ràng, vào khoảnh khắc Đế Tôn lộ ra Thôn Thiên Ma Quán, trên chiến trường này đã không còn chuyện của họ nữa. "Ha, tuyệt quá, Đế Tôn uy vũ!

Đế binh của Ngoan Nhân Đại Đế kinh diễm vạn cổ, quả nhiên uy lực không tầm thường!" Cơ Tử Nguyệt và những người khác tỏ ra kích động, bởi vì đây cũng là lần đầu tiên họ tận mắt chứng kiến uy lực của Thôn Thiên Ma Quán, chỉ có tên mập Đoạn Đức là mặt co giật, nhìn Thôn Thiên Ma Quán, bất giác trong lòng có một cảm giác đau lòng.

Bởi vì đã có một thời nó cũng thuộc về một phần của hắn, nhưng từ trước đến nay hắn chưa bao giờ hối hận về quyết định gia nhập phe Thiên Tôn Sơn, bởi vì hắn luôn cảm thấy, ôm đùi của Đế Tôn, có thể thu hoạch được nhiều hơn. "Vậy thì tiếp theo, chúng ta nên nói chuyện tử tế với nhau rồi Lão Bằng Vương!

Xem ra ngươi và con trai ngươi giống nhau, đều là không thấy quan tài không đổ lệ." Đế Tôn lạnh lùng nói với Lão Bằng Vương, nhưng Lão Bằng Vương lúc này trông có vẻ mặt bình tĩnh.

Có lẽ thứ y dựa vào không chỉ là Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chú Liên trong tay! "Ha ha, Đế Tôn, có một chuyện hình như ngươi không rõ lắm!

Khi liên minh của chúng ta được thành lập, có một người bạn cũ của ta, đã nói cho ta một bí mật vô cùng quan trọng, chuyên dùng để đối phó với sự kiêu ngạo của ngươi, bí mật đó ở dưới chân ngươi!"

Khi Lão Bằng Vương đề cập đến chuyện này, con chó đen lớn đã lâu không có động tĩnh, đột nhiên sủa vang lên trời hai tiếng, dường như đã ý thức được điều gì.

Lúc này Đế Tôn theo bản năng nhìn xuống dưới chân mình, Tử Sơn to lớn, vẫn yên tĩnh như trước, không thấy có chút gợn sóng nào.

Nào biết dưới sự yên tĩnh đó, ẩn chứa một sức mạnh kinh thiên động địa... "Chẳng lẽ Lão Bằng Vương đang chỉ..." Đoạn Đức vào khoảnh khắc này cũng rơi vào trầm tư.

Nào biết, suy nghĩ của hắn lúc này giống hệt như của con chó đen lớn.

Tử Sơn không chỉ là nơi Thần Vương Khương Thái Hư bị giam cầm, nó còn có một thân phận quan trọng hơn, đó là đạo trường năm xưa của Vô Thủy Đại Đế.

Đế Tôn hiển nhiên cũng nhận được một chút gợi ý, nhưng với thực lực cái thế tuyệt luân của mình, hắn căn bản không cần phải lo lắng. "Nghe đây Lão Bằng Vương, ta không thích những người giả thần giả quỷ, nếu ngươi thật sự đủ tự tin vào thực lực của mình, vậy thì bây giờ là lúc chúng ta quyết một trận thắng thua!

Hoặc là, lúc ta làm chủ vận mệnh của ngươi." Trong nháy mắt, Đế Tôn lại một lần nữa giơ cao Thôn Thiên Ma Quán, uy lực của vũ khí cực đạo mạnh mẽ vô song, lại một lần nữa được phóng thích ra.

Cùng lúc đó, khí tức của Đế binh Thanh Đế cũng bắt đầu chậm rãi đè xuống, trời đất phảng phất chỉ còn lại hai đạo quang mang rực rỡ vô cùng, đang va chạm lần này đến lần khác, như những con sóng vô tận trên biển lớn!

Sóng lớn vỗ bờ, cuốn lên ngàn lớp tuyết!! "Đến đi, Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chú Liên, phóng thích toàn bộ năng lượng của ngươi để ta

xem, thực lực đỉnh phong của Thanh Đế năm xưa rốt cuộc như thế nào!" Lão Bằng Vương quả thật có chút khí phách của lão phu phát cuồng tuổi trẻ, nhưng y không biết, chỉ dựa vào y căn bản không thể dẫn động toàn bộ sức mạnh của Đế binh Thanh Đế, từng đạo bản nguyên từ trong cơ thể Lão Bằng Vương hiện ra, điên cuồng rót vào đóa sen xanh, đóa sen màu xanh lục đó, cũng dưới sự nuôi dưỡng của sức mạnh này không ngừng phình to, cuối cùng hình thành cao bằng mấy người, vạn cổ trường thanh! "Trời ơi, đây là hình thái hoàn mỹ thật sự của Vạn Cổ Thanh Liên sao?

Lại có thể mạnh mẽ đến mức độ này, sức mạnh của vũ khí cực đạo thật sự không phải người thường chúng ta có thể phỏng đoán được!" Ánh mắt của Cơ Tử Nguyệt trở nên hoảng loạn mấy phần, dù là đại tiểu thư của Cơ gia, nhưng cô cũng chưa từng thấy Hư Không Kính của Cơ gia bùng nổ uy lực, càng đừng nói đến cảnh tượng hiển lộ khí tràng chí cao vô thượng của vũ khí cực đạo như thế này...

Nhưng lần này, trên chiến trường, khi hai đại vũ khí cực đạo cùng lúc xuất hiện, trong lòng Cơ Tử Nguyệt đã dấy lên vạn trượng gợn sóng.

Đồng thời cũng theo bản năng lo lắng cho Đế Tôn.

Ngược lại Thạch Trung Ngọc bên cạnh cô lại tỏ ra bình tĩnh, vỗ vỗ vai em gái an ủi: "Yên tâm đi, át chủ bài của Đế Tôn, còn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!" Lão Bằng Vương tóc bay phấp phới, hét lên trời một cách điên cuồng: "Đế Tôn, hôm nay ta sẽ chém giết ngươi tại đây, để cả Đông Hoang đều hiểu rằng, Kim Sí Lão Bằng Vương ta, là tồn tại có thể trấn áp ngươi!" Đóa sen vào khoảnh khắc này bùng nổ đến cực hạn, sức mạnh hủy diệt cấp vũ khí cực đạo vô cùng mạnh mẽ, bắt đầu phóng thích ra một cách không kiêng dè, nhắm vào hình bóng của Đế Tôn, đánh ra một lực lượng tàn phá vô cùng đáng sợ!

Cùng lúc đó, Thôn Thiên Ma Quán trong tay Đế Tôn cũng hoàn toàn thức tỉnh.

Hai luồng sức mạnh, lại một lần nữa va chạm vào nhau, cả hư không đều xảy ra những dao động chấn động kinh hoàng!!

Vô số vết nứt hư không bắt đầu hiện ra trên bầu trời, thế giới phảng phất như đã đến bờ vực sụp đổ...

Nào biết cùng một lúc, cả Đông Hoang, tất cả cường giả của các gia tộc đỉnh cấp đều mở Thiên Nhãn, quan sát về phía bên này. "Trời ơi, hai đại vũ khí cực đạo hội tụ tại Tử Sơn!

Chẳng lẽ muốn khiến nửa cái Đông Hoang rơi vào cảnh tượng tai họa sao?" Át chủ bài mạnh mẽ giúp Đế Tôn trong cuộc va chạm sức mạnh này vẫn an toàn vô sự, ngược lại là phía Lão Bằng Vương, nhục thân của y không thể chịu đựng được sự va chạm sức mạnh mạnh mẽ như vậy, đã đến bờ vực sụp đổ. "Phụ thân!" Lúc này Kim Sí Tiểu Bằng Vương bắt đầu lo lắng cho phụ thân của mình, căn bản không ngờ kẻ địch mà mình chọc vào, Đế Tôn, lại mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi, căn bản không phải là Lão Bằng Vương có thể chống lại được, dù có Đế binh Thanh Đế bảo vệ, trong cuộc đối quyết này cũng không có chút cơ hội thắng nào.

Chương 400

Tiểu Bằng Vương lúc này hối hận vì quyết định của mình, thậm chí muốn lập tức đưa phụ thân rời khỏi chiến trường này, nhưng y biết không có khả năng đó. "Lão Bằng Vương, xem ra ngươi không có một chút hối hận nào, thật sự muốn đánh cược mạng sống của mình ở đây sao?

Chỉ vì để trút giận cho con trai ngươi, làm vậy thật sự đáng sao?

Nếu bây giờ ngươi ngoan ngoãn giao ra Vạn Cổ Thanh Liên, ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi một mạng!" Đế Tôn thực tế là đang cho lão già một lối thoát.

Không giống như Địa Ngục, Lão Bằng Vương và Đế Tôn không có thù oán gì, lần này là vì Tiểu Bằng Vương ra vẻ ta đây đắc tội với đại lão Đế Tôn mới bị dạy dỗ.

Nào biết, Lão Bằng Vương sở dĩ có chấp niệm sâu như vậy là vì muốn lợi dụng một cuộc đối quyết sảng khoái này để phá đạo rồi lập lại, giành được thêm ngàn năm tuổi thọ, trực tiếp bước vào hàng ngũ cự phách. "Ha ha ha, nhớ kỹ, ngươi quá coi thường ta rồi, thực lực của ngươi mạnh, nhưng vĩnh viễn không thể giành được sự tôn trọng của ta, bởi vì đối với ta, ngươi và ta chỉ có một người có thể sống!" Đế binh Thanh Đế vào khoảnh khắc này bùng cháy ánh sáng đến cực hạn, khắp trời đều là những gợn sóng màu xanh biếc lúc ẩn lúc hiện...

Nhưng đồng thời, nhục thân của Lão Bằng Vương cũng từng chút một bắt đầu teo tóp, điều khiển một sức mạnh không thể kiểm soát, vốn dĩ là một bi kịch.

Nhưng Lão Bằng Vương đang dùng ánh sáng cuối cùng của sinh mệnh để thắp sáng cả bầu trời Tử Sơn, trên chiến trường hư không

này, y muốn để cả Đông Hoang hiểu rằng, người duy nhất dám đứng lên chống lại Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn, là Lão Bằng Vương!!

Sức mạnh của Thanh Liên cuối cùng cũng giáng xuống, nhưng một cảnh tượng khiến tất cả mọi người bất ngờ đã xảy ra.

Hình bóng vốn khóa chặt vào người Đế Tôn của Lão Bằng Vương, đột nhiên thay đổi phương hướng giữa chừng, đánh một đóa sen xanh hoàn chỉnh về phía Tử Sơn yên tĩnh bên dưới. "Gâu gâu gâu!" Con chó đen lớn điên cuồng sủa để ngăn cản, nhưng đã không kịp nữa.

Ngay cả Đế Tôn cũng không ngờ, Lão Bằng Vương sẽ đưa ra lựa chọn như vậy trong cơ hội ra tay cuối cùng, khi hắn thật sự phát hiện ra ý đồ của Lão Bằng Vương, chiến lực mạnh nhất của Đế binh Thanh Đế đã hoàn toàn được phóng thích ra, nặng nề đập vào bầu trời Tử Sơn.

Cùng lúc đó, Vô Thủy Chung đã ngủ say vạn năm, đột nhiên bùng nổ một tiếng vang kinh thiên động địa!!

Tiếng chuông vang dội lan rộng ra, lấy Tử Sơn làm trung tâm, xung quanh vạn dặm, dần dần cả Đông Hoang đều chìm trong tiếng chuông vang dội của Vô Thủy Chung... "Không, quá đáng sợ rồi!

Vô Thủy Chung của Tử Sơn, cách vạn năm cuối cùng lại một lần nữa thức tỉnh, đây là tín hiệu của một thời đại nào đó sao?" Tu lộ tận đầu ai là đỉnh?

Nhất kiến vô thủy đạo thành không...

Truyền thừa của Vô Thủy Đại Đế, lại một lần nữa thức tỉnh! "Ầm ầm ầm!!" Tiếng chuông thứ hai khó có thể tưởng tượng lại một lần nữa bùng nổ, cũng khiến bầu trời Tử Sơn vào khoảnh khắc này đồng thời chịu đựng uy lực của ba món vũ khí cực đạo!

Vết nứt hư không trên bầu trời ngày càng nhiều, sức mạnh như vậy không nghi ngờ gì đã vượt qua giới hạn hệ thống sức mạnh mà Đông Hoang hiện nay có thể chịu đựng...

Đế Tôn ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, lập tức đánh ra một đạo tinh thần rực rỡ, hướng về những vết nứt màu đen vàng trên bầu trời, những tia sáng tinh thần đó vỡ ra, hóa thành từng đạo ánh sáng nuôi dưỡng vết nứt hư không, ánh sáng bù đắp vết nứt của trời đất, đồng thời Đế Tôn làm ra một hành động khiến tất cả mọi người bất ngờ!

Chỉ thấy hắn hai tay nâng hư không, một thứ quan trọng hơn, một luồng ánh sáng màu xanh đậm lại một lần nữa giáng lâm! "Trời ơi!!

Nhìn kìa, trong tay Đế Tôn là cái gì?" "Lại là, Thanh Đồng Tiên Điện!!

Hóa ra Thanh Đồng Tiên Điện không hề thật sự biến mất, đã bị Đế Tôn nắm trong tay." Như vậy, một mình hắn tương đương với việc sở hữu hai món vũ khí cực đạo hoàn chỉnh! "Người này rốt cuộc là ai?

Thật quá đáng sợ, xem ra, Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn hiện nay đã đạt đến mức độ khiến cả Đông Hoang phải run rẩy..." Tổng cộng bốn món vũ khí cực đạo giáng lâm trên không trung, nhưng điều khiến mọi người không ngờ là, Đế Tôn không dùng uy lực của Thanh Đồng Tiên Điện để phát động tấn công, mà lợi dụng nó, để bảo vệ tất cả những người bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến này, trong nháy mắt, Cơ Tử Nguyệt, Diệp Phàm, Bàng Bác và những người khác đều tiến vào không gian bên trong Thanh Đồng Tiên Điện, thế giới bên ngoài trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều. "Hóa ra là vậy!

Đế Tôn triệu hoán Thanh Đồng Tiên Điện, là để bảo vệ tất cả chúng ta!" "Đúng vậy, bằng thực lực của hắn chỉ cần một cái Thôn Thiên Ma Quán là có thể một đòn miểu sát tất cả mọi người ở đây,

nhưng hắn không làm vậy, hắn đã bảo vệ môi trường tu luyện của Đông Hoang, bảo vệ mảnh hư không trên Tử Sơn..." "Phụt!" Lão Bằng Vương phun ra một ngụm máu tươi, bên dưới Khổng Tước Vương, Đoạn Đức và những người khác, phần lớn đều ở trong Thanh Đồng Tiên Điện, nhưng vẫn nắm chắc góc nhìn thứ nhất tại hiện trường, tất cả mọi người đều thấy, Lão Bằng Vương sau trận chiến này, nguyên khí đại tổn, có lẽ sống không được bao lâu nữa.

Cho dù Đế Tôn không tự mình kết liễu tính mạng của y, người này cũng không sống được bao lâu. "Ta thật sự không ngờ, Thanh Đồng Tiên Điện, cũng nằm trong tay ngươi!" Lão Bằng Vương thua không phục, nhưng còn có cách nào nữa?

Thua là thua, bị Đế Tôn nghiền ép.

Chương 401

Từ đầu đến cuối, những người có mặt tại đây đều chưa từng thấy được mặt mạnh nhất thật sự của Đế Tôn...

Bởi vì cả Đông Hoang hiện nay, chưa từng xuất hiện một người, có thể khiến Đế Tôn phải dùng đến thủ đoạn cực hạn.

Lúc này, Đế Tôn lạnh lùng nhìn đối phương. "Nếu ta không có át chủ bài đó, bảo vệ được tất cả mọi người, có lẽ ngươi thật sự đã thành công, khiến tất cả mọi người ở đây cùng chết với ngươi, phải không?

Đáng tiếc kế hoạch của ngươi đã định trước là thất bại, Lão Bằng Vương, ta không biết ngươi làm vậy là do ai xúi giục, nhưng ta phải nói cho ngươi biết, trước khi hắc ám động loạn tiếp theo giáng lâm, không ai có thể phá hoại môi trường tu luyện của Đông Hoang, bởi vì Đế Tôn ta không cho phép!

Mau kết thúc tất cả đi!" Lời của Đế Tôn bá khí đến mức nào, cũng thật sự thông qua trận chiến này, chứng minh được thực lực mạnh mẽ vô song của mình!!

E rằng từ nay về sau, cả Đông Hoang cũng không có mấy người dám lớn tiếng la hét trước mặt Đế Tôn.

Thực lực tuyệt đối, là quyền phát ngôn của Thiên Tôn Sơn sau này.

Vô số tia sáng tinh thần từ cơ thể Đế Tôn bay ra, nhanh chóng lấp đầy những vết nứt trong hư không, cảnh tượng này lại một lần nữa chấn động tất cả những người quan chiến bên dưới, cũng khiến họ càng thêm tò mò về công pháp mà Đế Tôn tu luyện.

“Thật khó có thể tưởng tượng...

Ta chưa từng thấy công pháp nào thần kỳ như vậy!

Trên người Đế Tôn rốt cuộc có bí mật gì không ai biết?

Luồng sức mạnh kia có thể vá lại vết nứt của trời, tựa như sức mạnh của chư thiên tinh thần, phảng phất như chư thiên vạn đạo, các vì sao đều tồn tại vì Đế Tôn, thật không thể tin nổi!” Khổng Tước Vương đã đi theo Đế Tôn một thời gian, mỗi lần nhìn thấy luồng tinh thần chi quang vô song kia đều không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Khi Đế Tôn thi triển sức mạnh cường đại, tinh thần chi lực đã hoàn toàn vá lại vết nứt trên bầu trời, cực đạo vũ khí của Vô Thủy Đại Đế cũng dần dần khôi phục lại vẻ tĩnh lặng.

Cùng lúc đó, Đế Tôn mở Thôn Thiên Ma Quán thời thượng cổ ra, lợi dụng sức mạnh thôn phệ cường đại bên trong, nuốt chửng Thanh Đế binh “Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chúc Liên” đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của lão Bằng Vương vào trong cơ thể.

Như vậy, Thanh Đế binh và Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ lần đầu tiên hợp làm một.

Tuy đây không phải là một sự kết hợp tinh diệu gì, nhưng ít nhất đã chứng minh một điều, từ hôm nay trở đi, quyền lên tiếng của Đế Tôn ở toàn bộ Đông Hoang sẽ không có mấy người có thể chống lại.

Thật khó tưởng tượng!

Ba kiện cực đạo vũ khí lại tập trung trong tay cùng một người!

Mà đây còn chưa phải là toàn bộ nội tình của Đế Tôn...

Các tán tu khác đều đã chạy mất dạng, không còn thấy bóng dáng.

Gần như trong vòng một ngày, tin tức Đế Tôn dùng sức một mình quét sạch toàn bộ liên minh thảo phạt Thiên Tôn Sơn đã lan truyền

khắp Đông Hoang, thậm chí cả đại bộ phận lãnh địa Trung Châu.

Hai chữ "Đế Tôn", cùng với thế lực Thiên Tôn Sơn đứng sau, đã trở thành một trong những thế lực đỉnh cao quật khởi nhanh nhất ở Đông Hoang.

Cùng lúc đó, Địa Ngục, một trong tam đại tổ chức sát thủ, cũng cao giọng tuyên bố với toàn bộ Đông Hoang rằng họ và Thiên Tôn Sơn thế bất lưỡng lập.

Cục diện toàn bộ Đông Hoang dường như đã thay đổi nghiêng trời lệch đất chỉ trong một đêm, không ai còn dám coi thường Thiên Tôn Sơn, một thế lực chỉ có ba thành viên chính thức nữa.

Bởi vì hai chữ Đế Tôn, đã sở hữu sức mạnh áp đảo vạn cổ thiên thu!

Mặt khác, Vô Thủy Chung trên Tử Sơn rung động khắp Đông Hoang, cũng khiến cho quần hùng thiên hạ đều nhận được tin tức, Đế Tôn đã tuyên bố, chẳng bao lâu nữa đại quân tiến công Tử Sơn sẽ tập kết.

Sau trận chiến này, vì phe Thiên Tôn Sơn của Đế Tôn đã kết thù với Địa Ngục và các thánh địa khác, Đế Tôn cảm thấy thực lực của Diệp Phàm và Bàng Bạc cần phải được nâng cao hơn nữa.

Dù sao hai người này cũng là hai đồ đệ mà hắn quan tâm nhất ở thế giới này, đặc biệt là Diệp Phàm, tương lai còn phải bồi dưỡng thành nhân vật Thiên Đế, chỉ là Đại Năng sơ cảnh thật sự không đủ nhìn.

Sự huyên náo tan đi, các cường giả trên bầu trời Tử Sơn lần lượt rút lui, tiểu đạo cô của Đạo Nhất Thánh Địa và huynh muội Cơ gia cũng đều rời đi.

Cơ Tử Nguyệt vốn không định rời đi, nhưng lần này huynh muội

hai người lại cùng lúc xảy ra xung đột lớn với mấy đại thánh địa, cần phải quay về Cơ gia trình diện.

Nhưng Cơ Tử Nguyệt đã nói rõ với Đế Tôn, sau khi xong việc nhất định sẽ quay về hội hợp với mọi người ngay lập tức.

“Ai...

Chương 402

Lão đại một mình chiếm ba kiện cực đạo vũ khí, e rằng sau này đi lại ở Đông Hoang cũng không thể dễ dàng lộ mặt thật, nếu không sẽ có vô số nhân vật cái thế tìm tới!" Đoạn Đức vừa ngoáy mũi vừa nhắc nhở một câu.

Nhưng trong thâm tâm của tên mập chết bầm này, hắn vô cùng ngưỡng mộ những truyền thừa trên người Đế Tôn.

Không nói đâu xa, chỉ riêng ba món Đế binh kia đã đủ để chấn nhiếp các thế lực ở Đông Hoang.

"Gia, tiếp theo chúng ta đi đâu quẩy?" Khổng Tước Vương có chút không thể chờ đợi mà hỏi.

Đế Tôn nhìn ra được, trong số những người này, Khổng Tước Vương là người bức thiết muốn nâng cao thực lực nhất.

Bởi vì lão già này không còn nhiều mệnh nguyên, căng lắm cũng chỉ sống thêm được mấy trăm năm nữa là toi, nếu không nhân cơ hội ôm đùi Đế Tôn mà kiếm thêm chút lợi lộc, thì đối với lão mà nói chính là lãng phí sinh mệnh.

"Thần thành.

Bên đó có nhiều cơ duyên, lần này chuyện Tử Sơn bùng nổ, vô số nhân kiệt trong thiên hạ đều sẽ đổ về đó.

Ta đi kiếm ít nguyên, giúp các ngươi nâng cao thực lực, sau đó đi tìm Khương Thái Hư!" Đế Tôn vừa nhắc đến Khương Thái Hư, liền không nhịn được mà co giật mặt mày.

Đó cũng là sự tồn tại duy nhất có thể khiến Đế Tôn phát điên lúc này.

Tung hoành Đông Hoang lâu như vậy, toàn là Đế Tôn gài bẫy người khác, không ngờ lại bị Khương Thái Hư chơi một vố, quả thực có chút khó chịu.

Nhưng Đế Tôn biết rõ, Khương Thái Hư tuyệt đối không phải tiểu nhân bỉ ổi, cũng là người đã truyền lại Đấu Chiến Thắng Pháp, quan hệ với Khương gia nhất định vẫn còn dư địa để cứu vãn.

Thánh thành.

Dưới sự nhắc nhở của tên mập Đoạn Đức, mọi người ít nhiều đều thay đổi dung mạo, ngay cả con chó đen lớn Hắc Hoàng cũng biến thành một thiếu niên da ngăm đen khoảng mười mấy tuổi, chỉ riêng Đế Tôn là chần chừ không hành động.

"Gia..." "He he, mập, cha và ông nội ngươi trông thế nào?" Đoạn Đức co giật mặt mày, biết Đế Tôn tám phần là sắp giở trò, liền giả vờ không biết.

Đế Tôn tiện tay ném ra một túi nguyên cực phẩm, Đoạn Đức lập tức biến thành dáng vẻ của cha mình, nào ngờ đó lại chính là dáng vẻ đạo quả kiếp trước của tên mập chết bầm này.

"Cũng tạm được." Quả nhiên, thân hình Đế Tôn khẽ động, dựa theo đường nét của cha Đoạn Đức mà thay đổi hình dạng.

"Mẹ nó...

Gia, có thể nể mặt con chút được không, làm ơn?" Đế Tôn bĩu môi: "Nếu tên mập chết bầm nhà ngươi biết giữ thể diện, thì giờ đã không đến nỗi mang tiếng xấu như vậy." Mọi người đều gật đầu.

"Này, nghe gì chưa?

Thánh nữ An Diệu Y của Diệu Dục Am đang ở Thánh thành!

Nghe nói đó là một tuyệt đại giai nhân có nhan sắc không thua gì

Dao Trì Thánh Nữ, băng thanh ngọc khiết có một không hai trên đời!" Các tu sĩ trẻ tuổi qua lại trong thành đều bàn tán, về cơ bản chủ đề của mọi người ngoài Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn ra, thì cô gái tên An Diệu Y này là được chào đón nhất.

"Ồ?

Nghe có vẻ cô nương này nổi tiếng lắm nhỉ!" Diệp Phàm lập tức hứng thú.

Đế Tôn lộ ra nụ cười xấu xa nhìn Diệp Phàm một cái: "Thế nào?

Tiểu tử, hay là gia tìm cho ngươi một mối hôn sự?" Diệp Phàm vội xua tay: "Gia, người đừng lấy con ra đùa nữa được không.

Đông Hoang lớn như vậy, bao nhiêu nhân kiệt đổ xô theo đuổi một tuyệt sắc giai nhân, làm sao có thể để mắt đến con được chứ..." Đế Tôn nghe vậy không vui: "Sao thế?

Thể diện Thiên Tôn Sơn của ta không đủ để chống lưng cho ngươi à?

Cô nhóc hôm nay, gia nhắm chắc rồi!" Thế là, nhóm của Đế Tôn gồm năm gã độc thân cùng một đứa trẻ, thẳng tiến đến Diệu Dục Am.

Công pháp của dòng dõi An Diệu Y thực chất là một loại song tu điển hình, bắt buộc phải tìm một người đàn ông đủ mạnh để làm chỗ dựa mới có khả năng chứng đạo.

Quả nhiên, mấy người Đế Tôn vừa bước vào cửa đã thấy không ít nhân vật có máu mặt trong thế hệ trẻ Đông Hoang.

Đáng chú ý là, Tiểu Bằng Vương vừa bị phế tu vi và đoạt mất Đế binh cũng ở trong đó, cả người trông có vẻ u ám, dường như đang đi giải sầu.

Khương Dật Phi của Khương gia, Diêu Quang Thánh Tử và

những người khác cũng đều có mặt.

Chương 403

Đặc biệt là Diêu Quang Thánh Tử, y nhìn sâu vào nhóm người Đế Tôn vài lần, hiển nhiên đã bắt đầu nghi ngờ.

Chẳng mấy chốc, An Diệu Y đã xuất hiện.

Phong cách của nàng không giống Đế Tôn cho lắm, không có cảnh tiền hô hậu ủng hoành tráng như trong tưởng tượng, ngay cả trang điểm cũng rất nhạt.

Nhưng một nữ tử như vậy, nhất cử nhất động đều phong tình vạn chủng, khiến người ta phải đập bàn khen tuyệt!

So với vẻ tiên tư của Dao Trì Thánh Nữ, An Diệu Y có thêm một chút khí chất trần tục khiến người ta muốn gần gũi, nhưng cũng vì thế mà vẻ đẹp của nàng lại càng thêm muôn phần tư thái.

Căn phòng vốn rộng lớn có chút ồn ào, nhưng sau khi người phụ nữ ấy xuất hiện, căn phòng lập tức im phăng phắc, không ít nhân kiệt xung quanh hoàn toàn ngây người, thậm chí có vài người thực lực thấp kém còn loạn cả đạo tâm ngay tại chỗ, bị hộ vệ mời ra ngoài.

"Mẹ nó...

Đúng là yêu nghiệt mà!" Đoạn Đức không nhịn được nuốt nước bọt.

Tên mập chết bầm này cả đời chỉ vì tu hành, vậy mà cũng không nhịn được kinh ngạc trước dung nhan của người phụ nữ này.

"Khương Dật Phi, ra mắt thánh nữ An cô nương." Người đầu tiên khôi phục bình tĩnh chính là Khương Dật Phi của Khương gia, trước đây hai người dường như cũng đã có duyên gặp mặt.

"Khương công tử vẫn khỏe chứ..." An Diệu Y lễ phép đáp lại, hơi

cúi người, sau đó lần lượt chào hỏi các nhân kiệt khác.

Mãi cho đến khi ánh mắt của đối phương dừng lại ở chỗ mấy người Đế Tôn, Diệp Phàm và Bàng Bạc hai tên ngốc này vẫn đang nhìn chằm chằm người ta.

Đế Tôn khẽ vỗ vào đầu hai người, quả thực khiến An Diệu Y nở một nụ cười động lòng người.

"Không biết mấy vị công tử đây là..." "Ha ha ha, ta tên Diệp..." "Im đi!

Ta là tam công tử Đoạn Ngọc của Đoạn gia, đệ nhất cổ thế gia ở Nam Lĩnh!" Đế Tôn cười hì hì tự mình giới thiệu, lập tức khiến các nhân kiệt xung quanh ngơ ngác...

"Đoạn gia ở Nam Lĩnh?

Đệ nhất cổ thế gia?

Sao ta chưa từng nghe Nam Lĩnh có gia tộc như vậy?" "Ta cũng chưa nghe..." Thấy mọi người đều nhìn nhau ngơ ngác, Đế Tôn nhổ hạt dưa trong miệng ra rồi nói tiếp: "Không biết Đoạn gia, thì chắc cũng biết tên mập chết bầm Đoạn Đức chuyên đi trộm đồ ở Đông Hoang chứ?

Đó là con trai ta." Mọi người: "!!!" Đoạn Đức: "..." "Bang!" Một trong số các nhân kiệt tại chỗ nổi giận, lạnh lùng nhìn về phía Đế Tôn.

"Ồ, là người của gia tộc tên đạo sĩ vô lương Đoạn Đức kia à, vậy thì tốt quá, nợ cha con trả, hôm nay Đoạn Đức trộm của ta mấy vạn cân nguyên, do ngươi làm cha trả đi!" "Ai mượn nợ ngươi mấy vạn cân nguyên, đầu óc có vấn đề à?" Đoạn Đức không nhịn được văng một câu tục, vội vàng bịt miệng lại, sợ nói tiếp sẽ lộ thân phận.

Đế Tôn mỉm cười: "Huynh đệ, chuyện tiền nong chúng ta giải quyết sau.

Hôm nay mọi người đều đến vì An tiên tử, phải nể mặt chủ nhà chứ, hiểu không?" Quả nhiên, chiêu dạy đời của Đế Tôn đã có hiệu quả rõ rệt.

Vị nhân kiệt cấp Đại Năng kia thuận thế ngồi xuống, hừ lạnh một tiếng rồi không nhắc đến chuyện đó nữa.

"Không biết An tiên tử lần này đến Thánh thành là vì mục đích gì?" Diêu Quang Thánh Tử lên tiếng, đi thẳng vào vấn đề.

Khi An tiên tử nói ra mục đích tìm kiếm nhân duyên, hiện trường lập tức nổ tung.

"Với nhan sắc của tiên tử, không biết phải là nhân kiệt cỡ nào mới có cơ hội chiếm được trái tim tiên tử." Khương Dật Phi chủ động lên tiếng, trông có vẻ muốn tận dụng lợi thế gần gũi, đồng thời cũng thăm dò ý tứ của An Diệu Y.

Không ngờ lúc này, Đế Tôn lại cười ha hả, chỉ vào Diệp Phàm rồi nói với mọi người.

"Còn phải hỏi sao?

Đương nhiên là tam công tử Đoạn Ngọc của Đoạn gia ta rồi!" "Ồ, chỉ dựa vào Đoạn gia các ngươi?

Đoạn lão gia, các ngươi là người Nam Lĩnh, đừng có chen vào chuyện ở Đông Hoang của chúng ta." Lại một thánh tử khác lên tiếng, dằn mặt khí thế của Đế Tôn và những người khác.

"Thì liên quan gì đến việc các ngươi là người ở đâu?

Chúng ta đều là người hiểu chuyện, An tiên tử tìm kiếm cơ duyên, chẳng phải cũng là để chứng đạo sao?

Đoạn gia ta giúp nàng chứng đạo, chẳng phải mọi chuyện đều được giải quyết rồi sao?" Chàng trai tuấn tú bên cạnh Kim Sí Tiểu

Bằng Vương cười lạnh một tiếng.

Chương 404

"Lão gia tử, vậy ta muốn xem xem ngươi dựa vào đâu mà giúp An tiên tử chứng đạo!" "Dựa vào con trai ta, Đoạn Đức, có tư chất Đại Đế." "Phụt..." Lời Đế Tôn vừa dứt, người khác còn chưa kịp phản ứng, Đoạn Đức bên cạnh đã phun thẳng một ngụm trà ra, ho sặc sụa, Khổng Tước Vương ở bên cạnh vội vàng giúp hắn vuốt ngực.

"Cha, cha, người có thể khiêm tốn một chút được không?" Đế Tôn không hề hoảng loạn, cưng chiều vỗ vỗ vào cái đầu béo của Đoạn Đức, không quên giải thích với mọi người có mặt.

"Đây là con trai út của ta, em trai ruột của Đoạn Đức, đầu óc có chút không được tốt, là một tên ham ăn, mọi người thông cảm nhé!" Các thánh tử bên cạnh thấy nhà Đế Tôn toàn là những kẻ tấu hài, cũng không nhịn được cười, trên mặt ít nhiều đều có chút khinh thường.

Nhưng họ làm mơ cũng không ngờ, khoảnh khắc bị vả mặt đã sắp đến.

"An tiên tử, hôm nay tuy là lần đầu Đoạn gia ta và cô nương gặp mặt, nhưng thành ý của ta là điều hiển nhiên, chút quà ra mắt, mong cô nương đừng chê." Đế Tôn vừa nói, vừa tiện tay ném ra một cái lư hương to bằng bàn tay và một thanh tiên kiếm cấp Thánh Nhân Vương lấy được từ trong mộ của Vô Thủy Đại Đế, ném tới trước mặt An Diệu Y.

"...Huyền Hoàng tinh túy!!" Các nhân kiệt tại hiện trường kinh ngạc đến mức đứng bật dậy, chỉ có Diêu Quang Thánh Tử là khẽ cười, tự nhiên cũng đoán ra được thân phận của mấy người này.

Người có thể ra tay hào phóng như vậy, coi cả một bình Huyền Hoàng tinh túy như quà ra mắt mà tùy tiện tặng đi, ngoài Đế Tôn ra,

còn có thể là ai?

An Diệu Y cũng bắt đầu hoảng hốt.

Nàng không phải là người phụ nữ nông cạn, thấy tiền sáng mắt, nhưng ra tay hào phóng đến mức này thì đây là lần đầu tiên nàng thấy.

"Quả không hổ danh là đệ nhất thế gia Nam Lĩnh, nội tình của Đoạn gia e rằng còn sâu hơn cả các thánh địa ở Đông Hoang chúng ta nữa, tại hạ bội phục!" Diêu Quang Thánh Tử lại vào vai người nâng bi, lập tức chắp tay với phía Đế Tôn, ngay lập tức thể hiện được vị thế của nhóm người Đế Tôn.

Các nhân kiệt khác không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả đều ảm đạm thất sắc, những món quà họ chuẩn bị cũng đều rụt lại phía sau, căn bản không có mặt mũi nào mà lấy ra, bởi vì so tài lực với Đế Tôn, họ không thể nào so được!

"Diệu Y cảm tạ Đoạn gia đã ưu ái.

Có nội tình như vậy, chẳng trách công tử Đoạn gia có thể tung hoành ở Đông Hoang.

Nghe nói cách đây không lâu, lệnh lang Đoạn Đức cùng với nhân vật cái thế của phe Thiên Tôn Sơn đã liên thủ chống lại quần hùng thiên hạ.

Với nhân vật cái thế như vậy, Diệu Y mong sau này có thể may mắn kết giao." Đế Tôn cười xua tay: "Dễ nói dễ nói.

Tam công tử nhà ta tuy thực lực kém anh cả một chút, nhưng lại đẹp trai hơn cái đầu heo kia nhiều.

Đẹp trai nhiều tiền là thứ yếu, có một tấm chân tình mới là quan trọng.

An tiên tử chọn chồng, tất phải là rồng phượng trong loài người

như con trai ta, còn mấy con cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga kia, ta thấy thôi bỏ đi." Đế Tôn nhìn trái nhìn phải, không quên nhân tiện sỉ nhục một phen các thiên chi kiêu tử có mặt.

"Ý ngươi là gì?" "Có lệnh!" Mấy người biết Đế Tôn muốn đích thân làm mai cho Diệp Phàm, liền hăng hái đi càn quét nguyên.

Chẳng mấy chốc, trong sảnh của Diệu Dục Am chỉ còn lại Đế Tôn, An Diệu Y và Diệp Phàm ba người.

"Diệp công tử, lần này được ngài ưu ái, Diệu Y cũng có quà tặng.

Trong sảnh đã chuẩn bị Tứ Cực quyển của Hằng Vũ Kinh, công pháp mạnh nhất của Tứ Cực bí cảnh, hy vọng có thể giúp ích cho công tử!" "Thật sao?

Tuyệt quá, đa tạ An tiên tử, vậy ta không khách khí nữa!" Biểu hiện lật mặt của Diệp Phàm suýt nữa khiến Đế Tôn thổ huyết tại chỗ.

Giờ phút quan trọng này không nói chuyện tình cảm lại nói chuyện công pháp, An Diệu Y rõ ràng đang thử Diệp Phàm, không ngờ tên ngốc này lại thật sự trúng kế.

Đế Tôn biết rõ, mối hôn sự này chắc chắn không thành rồi.

Chẳng mấy chốc, mấy người thân tín của An Diệu Y trong sảnh xuất hiện, đích thân dẫn Diệp Phàm vào hậu đường, cũng là một cách khéo léo để đuổi hắn đi.

Trong phòng, tự nhiên chỉ còn lại Đế Tôn và An Diệu Y hai người.

"Đêm nay là rằm tháng tám, cứ điểm của Diệu Dục Am ta tại Thánh thành có nơi ngắm trăng tuyệt hảo, không biết Đoạn gia có thể nể mặt đến Quan Nguyệt Đình một chuyến không?" "À à, tiên tử đã ưu ái, mời đi." Một giọt mồ hôi lạnh xuất hiện trên trán Đế Tôn, hắn chỉ có thể cứng rắn đi theo An Diệu Y một chuyến.

Quả nhiên, nơi ở của Diệu Dục Am, nói trắng ra là nơi ăn chơi trác táng nổi tiếng nhất Đông Hoang, chỉ là thánh nữ băng thanh ngọc khiết, siêu nhiên thoát tục, khác với những đệ tử phong trần đơn thuần kia mà thôi.

Nhưng cảnh này, trăng này, người này, phong tình này, lại cho Đế Tôn một trải nghiệm VIP độc nhất vô nhị đã lâu chưa có ở Đông Hoang!

An Diệu Y hầu hạ Đế Tôn, rượu ngon thức ăn ngon đều được dọn lên, lại còn đàn cho Đế Tôn một khúc, khiến tâm trạng Đế Tôn vô cùng tốt.

Nào biết đây lại là sự hưởng thụ lớn nhất của Đế Tôn trong thế giới Già Thiên.

Có giai nhân phong nguyệt bầu bạn, đời người còn gì hơn, tu luyện cái P à?

Chương 405

Đế Tôn vừa uống rượu, càng cảm thấy tên nhóc Diệp Phàm kia vô phương cứu chữa.

Hắn liếc nhìn An Diệu Y đang gảy đàn đối diện, thấy người đẹp cười một nụ cười động tình, ý niệm làm mai trong lòng Đế Tôn liền tan thành mây khói.

"Không tệ, An tiên tử không hổ danh là tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, phong tình như vậy, đổi lại bất kỳ người đàn ông bình thường nào cũng không chịu nổi." An Diệu Y dừng động tác, kính rượu trước mặt Đế Tôn.

"Chỉ không biết, có thể lọt vào mắt xanh của Đế Tôn các hạ không?" Đế Tôn dừng ly rượu trong tay, cười nhìn sâu vào An Diệu Y một cái.

"Quả nhiên, tiên tử đã sớm nhìn ra thân phận của mấy người chúng ta.

Hiện nay người muốn mạng chúng ta trong thiên hạ nhiều không đếm xuể, tiên tử có gan mời ta uống rượu?" An Diệu Y khẽ cười: "Người có ý tưởng thì tự nhiên là có, nhưng người thật sự có thể làm được lại có mấy ai?

Theo Diệu Y thấy, thành tựu của các hạ đã sớm vượt xa thế hệ trẻ, đứng trong hàng ngũ những cường giả đỉnh cao nhất Đông Hoang.

Nếu có thể được các hạ chiếu cố, Diệu Y đời này không còn gì hối tiếc." Đế Tôn đột nhiên có cảm giác bị gài bẫy...

Biết đâu An Diệu Y đến Thánh thành, làm lùm xùm cả buổi trời là nhắm vào mình!

“Tiên tử tâm tư tinh tế, ta cũng không vòng vo nữa.

Ta là người quen tự do, hiện tại đang đứng mũi chịu sào, kẻ địch lại nhiều.

Năm tháng phong nguyệt này tuy khiến người ta mê luyến, nhưng cũng nên dừng lại đúng lúc, không thể chìm đắm.

Nếu tiên tử có lòng chứng đạo, sau này nếu có cơ hội, ta có thể giúp một tay.” Ánh mắt nóng rực của An Diệu Y thoáng qua một tia mất mát, nàng cứ nhìn Đế Tôn một cách thâm tình như vậy, nhưng cũng không cưỡng cầu, thỉnh thoảng lại rót rượu cho Đế Tôn.

“Có lẽ, ở Bắc Vực, thật sự có một cơ duyên có thể tìm thấy!” “Ồ?

Lời này là sao?” Đế Tôn lập tức hứng thú, hắn luôn cảm thấy, An Diệu Y này hẳn đã trải qua chuyện gì đó, mới chọn thời điểm này đến Thánh thành, tìm kiếm lương duyên là giả, có mục đích khác mới là thật!

Đầu ngón tay An Diệu Y khẽ động, độc môn bí pháp Nhất Mộng Thiên Thu của Diệu Dục Am được thi triển.

Đế Tôn và nàng bốn mắt nhìn nhau, một đoạn ký ức trước đó được truyền vào trong đầu Đế Tôn dưới dạng một giấc mộng.

“Khương Thái Hư!!” Đế Tôn thực sự ngẩn người.

Hắn thật không ngờ, Khương Thái Hư lại xuất hiện trong ký ức của An Diệu Y!

Cùng với câu hỏi được đặt ra, An Diệu Y đã cùng Đế Tôn giải mã giấc mộng từ góc nhìn thứ ba.

“Cách đây không lâu, ta một mình lang thang ở Bắc Cảnh, tình cờ gặp được Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư tiền bối của Khương gia, may mắn giúp ngài một tay, xua tan ấn ký phụ thể của cổ

vật âm sát phía sau.

Thấy ta tu đến bình cảnh Tứ Cực, được ngài tặng cho một phần của Hằng Vũ Kinh Tứ Cực bí cảnh, cũng chính là kinh văn ta đã tặng cho Diệp Phàm công tử.

Từ miệng ngài được biết, chuyến đi đến Bắc Cảnh tìm Chân Long Bất Tử Dược quả thật có thu hoạch, nhưng vì nơi đó kinh hiện tung tích của sinh vật thái cổ, Khương Thần Vương vừa phá phong xuất quan, nguyên khí không đủ, không thể đắc thủ, đành phải rút lui." "Chân Long Bất Tử Dược!" Đế Tôn càng nghe càng kích động.

Trước đây khi uống rượu với tên mập chết bầm Đoạn Đức, hắn từng nghe nói Chân Long Bất Tử Dược có công hiệu kéo dài tuổi thọ ngàn năm, tuy không đến mức thật sự có thể khiến người chết sống lại, nhưng hiệu quả bổ sung mệnh nguyên gần như có thể xưng là đệ nhất Đông Hoang!

"Chắc hẳn Khương Thái Hư cũng định dùng bất tử dược đó để tăng cường mệnh nguyên, đột phá thêm một cảnh giới.

Với thân phận của ngài ấy, hẳn sẽ không nói dối một nữ tử hậu bối." Từ trong giấc mộng biết được lộ tuyến đại khái đến nơi đó, Đế Tôn lần nữa khôi phục tinh thần, đường nét của An tiên tử trước mắt vẫn minh diễm động lòng người như vậy.

"Dám hỏi tiên tử, sau khi Khương Thái Hư chia tay cô, có dặn dò gì về hướng đi của ngài ấy không?

Xem phản ứng của Khương Dật Phi trước đó, hẳn là ngài ấy chưa quay về Khương gia!" An Diệu Y gật đầu: "Đế Tôn minh sát thu hào.

Trên đời này ngoài ta và mấy người bên cạnh Đế Tôn ra, hẳn không còn ai biết tin tức Thần Vương còn sống.

Hiện tại Khương gia cũng đang gặp nhiều nguy cơ, trận chiến Tử

Sơn nổ ra, một khi các thế lực tìm được manh mối Thần Vương rời khỏi Cổ Hoàng Sơn, các cường giả các phe tất sẽ dòm ngó Đế binh truyền thế của Khương gia." Lời của An Diệu Y, càng giống như đang nhắc nhở Đế Tôn, cũng có thể nói là đang ngầm lấy lòng Đế Tôn.

Hiện tại gần như toàn bộ Đông Hoang đều biết, Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn nắm giữ ba kiện cực đạo vũ khí truyền thế.

Với sự thông minh của An Diệu Y, không thể nào không đoán ra được sức hấp dẫn đặc biệt của Đế binh Khương gia đối với Đế Tôn.

Bây giờ An Diệu Y đã nói rõ tất cả những nội dung mà Đế Tôn quan tâm, rõ ràng là muốn Đế Tôn cho nàng một chút đền bù.

Chương 406

Đế Tôn khẽ gật đầu, không khỏi bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía tuyệt đại giai nhân An Diệu Y.

"Ý của ta là, nếu tiên tử không chê, có thể cùng chúng ta đến Bắc Cảnh tìm kiếm cơ duyên Long sào.

Nếu thật sự có thu hoạch, Thiên Tôn Sơn sẽ không để tiên tử làm không công.

Về phần Khương Thần Vương, giữa ta và ngài ấy quả thực có chút vướng mắc, đợi lấy được Chân Long Bất Tử Dược rồi tính sau." Đế Tôn ngẩng đầu nâng ly, cạn sạch rượu trong chén, ý tứ đã quá rõ ràng, buổi gặp gỡ giai nhân hôm nay, cũng nên kết thúc tại đây.

"Đế Tôn các hạ...

Ta, thực ra có một yêu cầu quá đáng, chỉ là đường đột mở lời, sợ sẽ làm phiền các hạ..." An Diệu Y mở lời giữ lại, chưa kịp nói rõ ràng, má đã đỏ ửng, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Đế Tôn.

"À...

An tiên tử không cần lo lắng, ta là người khá cởi mở, hay là để ta mạnh dạn đoán thử, có phải liên quan đến việc tu luyện công pháp của tiên tử không?" An Diệu Y cẩn thận ngẩng mắt liếc Đế Tôn một cái, rụt rè gật đầu, vẻ hồng nhuận trên mặt càng thêm mấy phần e thẹn.

"Ta tuy chưa từng tiếp xúc với Diệu Dục Am, nhưng đối với hình thức truyền thừa độc đáo của dòng dõi này cũng có nghe qua đôi chút.

Chỉ là nếu tiên tử tìm ta giúp đỡ, e rằng..." Đế Tôn đương nhiên hiểu An Diệu Y muốn làm gì, nói trắng ra là muốn cưỡng ép hiến thân cho hắn, lấy hắn làm chỗ dựa.

Công pháp của Diệu Dục Am lấy song tu làm tôn chỉ.

An Diệu Y một mình có thể tu đến Tứ Cực bí cảnh, đã là một tuyệt đại thiên kiêu chưa từng có trong lịch sử truyền thừa của dòng dõi này, cũng là người kế thừa gần với đại đạo nhất.

Bất kỳ tu sĩ thành danh nào ở Đông Hoang cũng khao khát chứng đạo, An Diệu Y cũng vậy.

Cho nên, nàng mơ cũng muốn tìm được người mạnh nhất trong thế hệ trẻ Đông Hoang hiện nay làm chỗ dựa.

Mà bây giờ, vận mệnh đã cho nàng cơ hội ôm lấy đùi Đế Tôn, dù có liều mạng nàng cũng sẽ không từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này.

Bỏ lỡ đêm nay, An Diệu Y cảm thấy e rằng cả đời này mình cũng vô duyên với việc chứng đạo.

"Diệu Y không cầu gì khác, càng không dám hy vọng xa vời có thể được Đế Tôn chiếu cố, chỉ mong có được một cơ hội, dốc hết tất cả, cùng các hạ tu một giấc mộng tiên duyên.

Nếu Diệu Y thật sự có phúc phận này, sau này vì Đế Tôn mà trả giá mọi thứ, cũng không hề hối tiếc..." Đế Tôn thực ra có thể cảm nhận được sự khao khát trong lòng cô gái này.

An Diệu Y quả thực như một đóa sen xanh, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tuy không bằng tiên chất tuyệt trần của Dao Trì Thánh Nữ, nhưng dung mạo như vậy cũng là ngàn xưa có một.

Dù có giúp nàng một tay, Đế Tôn cũng không thấy mình thiệt.

"Thế này đi...

Nói thật, Diệu Y cô nương, ta thì không sao cả, nhưng lần này ta đến đây, vốn dĩ là muốn cầu một giấc mộng tiên duyên nhân quả cho đồ đệ Diệp Phàm của ta.

Giờ chuyện tốt lại rơi vào đầu ta, e là khó ăn nói với huynh đệ." Vẻ mặt Đế Tôn trông có vẻ khó xử, nhưng trong lòng hắn nghĩ gì thì không ai biết.

An Diệu Y thấy Đế Tôn lúc này không còn khí chất vương giả quân lâm thiên hạ, ngược lại có chút ngượng ngùng hiếm thấy, liền không khỏi che miệng cười khúc khích.

"Không sao, ta tự sẽ nói rõ với Diệp Phàm công tử.

Hơn nữa ở Đông Hoang, thậm chí cả thiên hạ, lại có ai có tư cách gây khó dễ cho Đế Tôn?" "Ha ha ha ha!

Tiểu cô nương, thật khiến người ta không còn cách nào khác." Đế Tôn cười vui vẻ.

Hoặc có lẽ, sâu trong nội tâm hắn đã sớm có ý niệm này.

Không phải vì khó cưỡng lại được sức hấp dẫn của An Diệu Y, mà thực sự là vì hai thông tin đối phương cung cấp quá quan trọng.

Bây giờ nàng lại đưa ra một yêu cầu đôi bên cùng có lợi như vậy, nếu hắn còn không đồng ý, thật có chút không phải phép.

"Nếu vậy, gia ta cũng không khách sáo với An tiên tử nữa, mời..." Trên đỉnh một linh đài ở nơi sâu nhất trong cứ điểm Thánh thành của Diệu Dục Am.

Nơi đây thực chất cũng là khuê phòng của An Diệu Y.

Từ cửa sổ trong phòng có thể nhìn thấy toàn cảnh Thánh thành, bên ngoài còn có pháp trận có thể chống lại sức mạnh cấp Thánh bảo vệ, ở đây tâm sự không ai có thể làm phiền.

Chương 407

Thế là, Đế Tôn cuối cùng đã chọn thỏa hiệp, cùng với tuyệt đại giai nhân danh chấn thiên hạ này, đã khai hỏa trận chiến đầu tiên khi quân lâm Đông Hoang. ...

Không nhiều lời. ...

Đêm trăng ở Thánh thành đẹp đến nhường nào, chỉ có Đế Tôn mới hiểu, cả đời này cũng sẽ không quên.

Dùng một câu để tổng kết, vừa hay có thể mượn tên của An Diệu Y.

"Diệu không thể tả, hương thơm vẫn còn!". ...

"Nghỉ ngơi cho tốt một ngày, củng cố tu vi đi, ngày mai giờ này, ta sẽ dẫn Đoạn Đức đến gặp cô, cùng đi Bắc Cảnh." "Vâng." An Diệu Y khẽ đáp một tiếng.

Đế Tôn thoáng một cái đã bước vào hư không, khi đáp xuống lần nữa, người đã ở trong một khu nguyên thạch phường trên con phố của Thánh thành, thở hổn hển.

"Không hổ danh là tiểu yêu tinh số một Đông Hoang, lợi hại, lợi hại!!" Đế Tôn gắng sức lắc đầu, càng cảm thấy tinh thần sảng khoái, giống như đã ăn Chân Long Bất Tử Dược trước vậy, bây giờ có lẽ dù có mấy vị Đại Đế cũng có thể xông lên cửu thiên đại chiến mấy vạn hiệp. ...

"Gâu gâu!!" Con chó đen lớn ngay lúc Đế Tôn bước ra khỏi hư không đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc vô cùng trên người hắn, trực tiếp hiện nguyên hình lao tới.

"Mẹ nó, trên người ngươi sao lại thơm thế?

Thành thật khai báo, ngươi ở Diệu Dục Am của người ta cả một đêm, đã làm gì!" Con chó đen lớn cứ thế lè lưỡi, điên cuồng liếm vào má Đế Tôn, dáng vẻ đó thật giống như gặp được chủ nhân của mình mà hưng phấn.

"He he, không làm gì cả, uống trà, ngắm trăng!" Đế Tôn vẻ mặt kiêu ngạo vỗ vỗ đầu con chó đen lớn, ngay sau đó liền thấy mấy người xách theo những chiếc túi lớn, đắc ý mãn nguyện bước ra khỏi một nguyên thạch phường.

"À...

Mới một đêm mà đã có thu hoạch lớn vậy sao?" Con chó đen lớn cười một cách bỉ ổi: "Ta một đêm đã ăn hết mấy chục vạn cân nguyên.

Tên mập chết bầm Đoạn Đức kia mở ra được hơn hai mươi món bảo bối.

Bàng Bạc cũng có thu hoạch lớn.

Bây giờ thực lực của ta đã khôi phục đến cảnh giới bán bộ Đại Năng, Bàng Bạc cũng đã là Đại Năng hậu kỳ.

Tên mập chết bầm Đoạn Đức kia thì không rõ, tóm lại tên đó vĩnh viễn không bao giờ chịu thiệt." "Vậy thì không có vấn đề gì." Đế Tôn tán đồng gật đầu, thấy tên mập chết bầm kia xoa bụng là người đầu tiên sáp lại.

"He he, gia, đêm qua trăng có đẹp không?

Có phải lại to lại tròn không?" Đế Tôn lườm hắn một cái không mấy thiện cảm: "Không to bằng mặt mập của ngươi đâu!

Nói đi, tên mập chết bầm lại vơ vét được bao nhiêu của tốt rồi?" Đoạn Đức cũng không úp mở, cười nói: "Tóm lại, tiền rượu của hai ta mấy năm sau chắc chắn đã kiếm đủ rồi." Đế Tôn hừ cười: "Tiểu tử

ngươi thức thời đấy!

Được rồi được rồi, nói sau đi, tìm một chỗ nghỉ ngơi, sáng mai tập hợp ở Diệu Dục Am, chúng ta đi Bắc Vực tìm Long sào." "Cái gì?

Long, Long sào?" Đoạn Đức lập tức hai mắt sáng rực!

"Không sai.

An Diệu Y đã tiết lộ cho ta, bên đó có Long sào.

Trước đây Khương Thái Hư đã đến nơi đó nhưng không thành công.

Nếu ta may mắn có được thu hoạch, không sợ Khương Thái Hư không hiện thân." Đoạn Đức vội vàng gật đầu.

"Gia, người không phải thật sự định thu luôn cả Hằng Vũ Lô của Khương gia đấy chứ?" Khổng Tước Vương vẻ mặt kinh ngạc hỏi, quả nhiên đã hỏi trúng tim đen.

"Bị ngươi đoán đúng rồi.

Chương 408

Nếu thật sự có thể thu luôn cực đạo vũ khí này, bốn món Đế binh, đủ để giúp Thiên Tôn Sơn của ta triệt để lớn mạnh thanh thế.

Mục tiêu của ta, không chỉ là tiêu diệt Địa Ngục, mà còn phải khiến cho thể diện của Thiên Tôn Sơn đạt đến vị trí đệ nhất truyền thừa trong thiên hạ!" Thể hiện một chút ý định của mình, Đế Tôn chỉ muốn để cho mấy người bên cạnh xác định phương hướng tiếp theo, để không giống như con ruồi không đầu mà bay loạn.

Còn về mục tiêu cuối cùng của Đế Tôn, với cảnh giới hiện tại của họ thì không thể nào hiểu được.

"Gia, còn một thạch phường nữa chưa đi, càn quét nốt nguyên của nhà đó rồi nghỉ cũng không muộn!" Đoạn Đức cố nén nước bọt mà nhắc nhở Đế Tôn.

Nếu là người bình thường, biết ngày mai phải đi Long sào, chắc chắn sẽ sớm nghỉ ngơi chuẩn bị.

Nhưng Đoạn Đức không quan tâm đến điều đó, có thể ăn thêm một miếng, tuyệt đối không ăn thiếu, quả thực đã thể hiện chữ "tham" đến cực hạn.

Đế Tôn bất đắc dĩ, dù sao rảnh rỗi cũng vô vị, liền đồng ý, đích thân bước đến gian thạch phường cuối cùng.

Nhìn kỹ một cái, lông mày Đế Tôn lập tức chau lại.

"Thiên Tuyền Thạch Phường..." Lão điên, người huynh đệ kết nghĩa kia, không phải là thánh nhân của Thiên Tuyền Thạch Phường sao?

"Gia, sao thế?

Không lẽ ở đây cũng có người quen của người à?" Đế Tôn sờ cằm suy nghĩ một lát, nhưng không đưa ra câu trả lời trực diện: "Khụ khụ, tóm lại lát nữa vào càn quét nguyên, thủ hạ lưu tình, thấy đủ thì dừng được rồi." Đế Tôn không nói, mấy người kia tự nhiên cũng không dám hỏi, trực tiếp lao vào.

Nhìn quanh bốn phía, ánh mắt Đế Tôn vô tình lướt qua bóng dáng một lão giả cô độc trong con hẻm.

Lão già dựa vào tường không nhúc nhích, cúi gằm đầu, quần áo trên người rách nát đến cực điểm.

Ban đầu Đế Tôn tưởng là một tên ăn mày, nhưng khi đến gần xem, lão giả không hề có dụng cụ ăn xin bên cạnh, chỉ một mình yên tĩnh nhắm mắt, trên khuôn mặt mang một vẻ u sầu và tang thương không nói nên lời.

"Lão già, làm gì ở đây thế?" Đế Tôn đến gần, lòng bàn tay khẽ vung, lấy ra một vò Nữ Nhi Hồng đỉnh cấp mà tên mập chết bầm Đoạn Đức đã hiếu kính.

Mùi rượu lan tỏa khắp con hẻm, khiến lão giả từ từ mở mắt.

"Rượu ngon!

Tiếc là, đã không còn tâm trạng để thưởng thức nữa rồi, cuối cùng vẫn là sai lầm..." Đế Tôn nhìn sâu vào đối phương một cái, luôn cảm thấy khí chất của lão già này không bình thường, luôn có một luồng đạo vận không nói nên lời quanh quẩn trong thần niệm, cảm giác đó giống như lúc gặp Lý Nhược Ngu vậy.

"Biết chơi cờ không?" Đế Tôn rảnh rỗi không có việc gì làm, ngồi xuống bên cạnh lão già, tự vẽ ra một bàn cờ ảo trên mặt đất, đi nước cờ đầu tiên, sau đó ngẩng đầu quan sát sự thay đổi cảm xúc của lão già.

“Chàng trai trẻ, không cần thử ta, ta không phải cao nhân, chỉ biết sơ qua một chút đạo tu luyện, thiên phú và nội tình thậm chí còn kém xa ngươi, cờ, không chơi cũng được.” Lão già tỏ ra bình tĩnh, lại một lần nữa chậm rãi lên tiếng, rồi lại nhắm mắt lại.

Làm ra một màn như vậy, Đế Tôn có chút không vui.

Rượu cũng không uống, cờ cũng không chơi...

Cho mặt không biết điều à?

“À, được thôi, vậy ngươi cứ ngồi yên ở đây đi, ta muốn xem xem ngươi có thể ngồi khô ở đây được bao lâu nữa.” Đế Tôn vừa định đứng dậy rời đi, lão giả lại cười khổ lắc đầu.

“Không nhiều không ít, đến hôm nay, cũng đã khoảng hơn bốn ngàn năm.” Đế Tôn kinh ngạc: “Hả?

Chẳng lẽ, ngươi cũng là một vị thánh nhân?

Tiền bối tên gì?” “Vệ Dịch.” Đế Tôn nhíu mày, cái tên này rõ ràng không có ảnh hưởng gì, nhưng lão già này ngồi bên ngoài Thiên Tuyền Thạch Phường hơn bốn ngàn năm, chấp niệm mà ông ta canh giữ, lại mạnh mẽ đến mức nào?

Tâm tính như vậy, so với Lý Nhược Ngu, còn hơn cả!

“À, thôi vậy, nếu ngươi không muốn nói, ta cũng không muốn ép.” Đế Tôn đứng dậy, nhưng vô tình lại tỏa ra một luồng khí tức hoang cổ động lòng người từ bên ngoài!

“Chậm đã!” Quả nhiên, khí tức hoang cổ vừa xuất hiện, Vệ Dịch lập tức mở mắt, lên tiếng giữ Đế Tôn lại.

“Các hạ rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trên người ngươi lại có...” Đế Tôn khẽ cười: “Sao thế?

Lại chịu nói chuyện rồi à?

Chương 409

Lão già ngươi nhìn người hạ đĩa rau à?" Vệ Dịch không giải thích, điều khiến Đế Tôn không ngờ tới là, lão già lại trầm ngâm một lát rồi khóc nức nở.

Một lão giả đã sống mấy ngàn năm, tâm như tro tàn, lại vì một luồng khí tức của Đế Tôn mà rơi lệ.

Có thể thấy, trận chiến năm đó của Thiên Tuyền Thánh Địa thảm liệt và bi tráng đến mức nào.

"Năm đó...

Thiên Tuyền Thánh Địa toàn bộ giáo phái tiến vào Hoang Cổ Cấm Địa, mấy ngàn cường giả, không một ai sống sót, từ đó bị chôn vùi trong dòng sông thời gian.

Năm đó ta vì nhiệm vụ mà ra ngoài, biệt ly nhiều năm, khi trở về, cái tên Thiên Tuyền đã phủ đầy bụi trần.

Ta ngồi khô ở đây ngàn năm, nhục thân đã hòa làm một với đại địa, chỉ mong có thể chờ một cố nhân trở về..." Đế Tôn dường như có thể cảm nhận được sự cô độc và đau khổ trong lòng lão giả.

Sống như vậy, thật không bằng năm đó cùng thân hữu đồng bạn bỏ mạng ở Hoang Cổ Cấm Địa còn thống khoái hơn.

"Có lẽ, ta có thể thay ngươi tìm ra câu trả lời năm đó." Đế Tôn nói vậy, khiến cho ánh mắt khô héo của lão giả lại bừng lên tia hy vọng.

"Các hạ..." Đế Tôn khẽ giơ tay, ngăn lời của lão giả lại: "Ta cũng không chắc khi nào sẽ lại vào Hoang Cổ Cấm Địa, nhưng nếu có cơ hội, nhất định sẽ giúp ngươi dò hỏi tình hình trận chiến năm đó của Thiên Tuyền Thánh Địa, hoàn thành tâm nguyện của ngươi.

Ngoài ra, ta có thể cho ngươi biết một chuyện, trận chiến sáu ngàn năm trước, không phải tất cả mọi người đều đã chết, có một người đã sống sót, nhưng bị phong ấn." "Ai?" Đồng tử Đế Tôn co lại, đánh một đạo linh hồn lạc ấn vào Vệ Dịch.

Những lần tiếp xúc với lão điên, bao gồm cả việc đánh cược kết bái với ông ta, đều ùa vào thức hải của Vệ Dịch.

"...Ông ấy, thật sự còn sống!" Lúc này, Đế Tôn kinh ngạc phát hiện, Vệ Dịch này thật sự không đơn giản như ông ta nói.

Xung quanh không cảm nhận được bất kỳ dao động nguyên khí nào, nhưng khi biết được tin tức của lão điên, giống như tìm lại được hy vọng sống tiếp, tầng diện linh hồn tỏa ra những dao động kinh người vô cùng!

"Thánh cảnh đỉnh phong..." Đế Tôn đưa ra phán đoán như vậy, ít nhất nội tình của Vệ Dịch đã đạt đến trình độ này.

Nhưng về trạng thái nhục thân hiện tại, cũng không khác gì Khương Thái Hư vừa mới giải phong.

Về chiến lực, thậm chí còn không đánh lại được những Đại Năng ở trạng thái đỉnh phong như Diệp Phàm.

"Tiền bối, chấn chỉnh lại đi.

Chỉ có sống tiếp, mới có khả năng hoàn thành túc nguyện." Vệ Dịch nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, Đế Tôn cũng có hồi đáp, ném một bình nhỏ Huyền Hoàng tinh túy qua, rồi xoay người biến mất tại chỗ.

Chẳng mấy chốc, những người càn quét hàng hóa ở Thiên Tuyền Thánh Địa cũng lần lượt đi ra.

"Mẹ nó, tưởng có thu hoạch gì, Thiên Tuyền Thạch Phường mặt tiền lớn như vậy, bên trong lại toàn là những nguyên thạch cũ kỹ mục nát, ngay cả một người trông coi kinh doanh cũng không thấy bóng

dáng, thật vô vị...” Bàng Bạc không nhịn được lắc đầu phàn nàn một phen.

Ngược lại tên mập chết bầm Đoạn Đức lại lanh lợi, liếc mắt một cái đã nhìn về phía góc tường.

Chỉ khi phát hiện ra dao động của khí tức Huyền Hoàng ở đó, lão giả Vệ Dịch vốn ngồi khô ở đây đã không còn thấy bóng dáng, trên mặt đất lại lưu lại một cái hố sâu nửa mét.

“Quả nhiên, Thiên Tuyền Thánh Địa bị diệt mấy ngàn năm, vẫn có cao nhân ẩn thế sống sót.” Kết thúc việc càn quét, nhóm người Đế Tôn lại đi dạo một vòng trong Thánh thành, sau đó tìm một khách sạn nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, cả nhóm đến cứ điểm của Diệu Dục Am ở Thánh thành, liền thấy Diệp Phàm và An Diệu Y sóng vai đi ra từ nội đường.

Điều khiến Đế Tôn sáng mắt lên là, mới một đêm không gặp, hai người đều có sự đề thăng lớn về cảnh giới!

An Diệu Y nghiễm nhiên đã đạt đến Đại Năng trung hậu kỳ, không yếu hơn thánh chủ của một dòng dõi nào.

Diệp Phàm do được Đế Tôn đích thân điều giáo, chiến lực đã áp sát Đại Năng đỉnh phong.

Chỉ là thể chất đặc thù Hoang Cổ Thánh Thể của Diệp Phàm đã quyết định việc tu luyện đến đây đã là cực hạn, nếu không thể tìm cách giúp hắn phá vỡ tầng gông cùm này, sự huy hoàng của Thánh Thể sẽ khó có thể tái hiện.

“Ha ha ha ha!

Diệp Phàm lão đệ, chúc mừng chúc mừng, phúc trạch miên trường a!” Đoạn Đức và mấy người đồng thời tiến lên chắp tay, trêu chọc

Diệp Phàm.

Chỉ có An Diệu Y là mỉm cười nhìn Đế Tôn một cái, quả thực khiến Đế Tôn theo bản năng sờ mũi quay đầu đi.

“Mẹ nó...

Chương 410

Cảm giác này, có chút kỳ quái nhỉ?" "Khụ khụ, hiện tại người đã đông đủ, chúng ta lập tức đến Bắc Vực, tìm Chân Long sào." Đế Tôn vội vàng lên tiếng, hóa giải bầu không khí lúng túng hiện tại, đồng thời búng tay vào hư không, một dao động ánh sáng tinh thần rực rỡ xuất hiện, lơ lửng trên đầu mấy người.

Dần dần bước vào trong đó, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt một trận mông lung, khi xuất hiện lần nữa, người đã ở xa Thánh thành, tiến vào dưới bầu trời lạnh giá tuyết rơi của Bắc Vực.

Vùng biên giới bên ngoài băng nguyên, khắp nơi đều là một màu tuyết trắng bao phủ.

"Trời ơi...

Băng nguyên Bắc Vực?

Đây là lần đầu tiên ta đến nơi này, cho người ta một cảm giác mênh mông vô tận..." An Diệu Y khẽ gật đầu: "Đúng vậy, băng nguyên cực bắc rất thích hợp cho thể chất thuộc tính âm tu luyện.

Xem thuộc tính công pháp của mấy vị, lần đầu đến đây, khó tránh khỏi có chút không thích ứng." Đoạn Đức hắc hắc cười một tiếng: "An tiên tử là một cô gái còn không sợ, mấy lão già chúng ta há có lý gì mà sợ lạnh?

Chỉ là, nơi này chỗ nào cũng một màu trắng xóa, chúng ta nên tìm vị trí của Chân Long sào như thế nào đây?" Vấn đề Đoạn Đức đưa ra quả thực là một rắc rối cần giải quyết gấp.

Chỉ dựa vào lạc ấn mà An Diệu Y đánh vào trong đầu Đế Tôn, cũng chỉ biết được đại khái, không thể giúp mọi người định vị chính

xác.

“Không sao, nếu dễ tìm như vậy, cũng không đến lượt chúng ta.

Đã là Long sào, thì long khí là căn bản.

Hắc Hoàng, bây giờ đến lượt ngươi phát huy bản lĩnh rồi.” “Gâu!” Con chó đen lớn từ hình người khôi phục lại nguyên hình, bắt đầu ngửi ngửi xung quanh, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra một hàng dấu chân nhỏ dày đặc, nhưng dấu chân nhỏ nhắn, không giống như của người trưởng thành.

“Gia, bên này có manh mối, chúng ta theo qua xem thử?” Con chó đen lớn vừa nói, lập tức thu hút sự chú ý của Đế Tôn.

Hắn nhìn kỹ, quả nhiên là một vết tích manh mối không thể bỏ qua.

“Đi!” Mọi người men theo hàng dấu chân đi cả nửa ngày, đột nhiên phát hiện một người tuyết dưới chân một ngọn núi tuyết hoang vu!

“Mẹ nó...

Sao lại có người tuyết ở đây, trông âm u quá?” Đoạn Đức là người đầu tiên đưa ra nhận xét, Diệp Phàm, Bàng Bạc và những người khác cũng đều có phản ứng tương tự.

Khổng Tước Vương: “Tám phần là có chuyện!” Đế Tôn: “Mọi người cẩn thận, ta đi xem thử.” Nơi hoang sơn dã lĩnh, sao lại có thể xuất hiện một người tuyết như vậy?

Dưới đôi mắt trống rỗng dường như còn vương một vệt nước mắt.

Điều quan trọng hơn là, khi Đế Tôn càng đến gần người tuyết, trong vô hình dường như có một luồng sức hút cực mạnh đang kéo

lấy Đế Tôn, khiến hắn theo bản năng muốn lại gần.

Khi Đế Tôn đến gần người tuyết, định phá vỡ nó, phía sau người tuyết đột nhiên nhô ra một cái đầu nhỏ lanh lợi, trợn tròn đôi mắt to long lanh nhìn Đế Tôn, trong ánh mắt dường như có một tia kinh hoảng và thảm thương.

Chỉ là, khi đối diện với Đế Tôn một lát, tất cả sự sợ hãi dần tan biến, thay vào đó là một niềm vui và sự cảm động.

Đế Tôn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, gần như theo bản năng ôm lấy cô bé.

Cô bé mặc quần áo đơn sơ, trông có vẻ nghèo khổ, nhưng khi đưa hai bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ Đế Tôn, phảng phất như tất cả những gì đã trải qua trên cõi đời này đều biến thành sự ấm áp và cảm động.

Khoảnh khắc này, cuối cùng cũng đã đợi được.

"Ca ca!" "...Tiểu Niếp Niếp?" Đế Tôn cũng không biết, làm sao mình lại biết tên cô bé.

Chỉ khi nghe cô bé gọi ca ca, cái tên đó liền theo bản năng hiện lên trong đầu, phảng phất như giữa hắn và cô bé, đã quen biết nhau ngàn vạn năm.

"Lạc lạc lạc!" Cô bé có vẻ vui vẻ, hôn một cái chụt lên má Đế Tôn.

Chẳng mấy chốc, Đoạn Đức và mấy người bên cạnh đều sáp lại.

"Ôi trời, ở đâu ra một cô em gái dễ thương thế này, đáng yêu quá đi mất!" Tên mập chết bầm Đoạn Đức đến gần, trêu chọc cô bé từ phía sau Đế Tôn, nhe răng làm mặt quỷ, kết quả bé con Tiểu Niếp Niếp chỉ liếc tên mập một cái, rồi quay đầu không thèm để ý nữa.

"Em gái cái khỉ!

Gọi lão đại là gia, cô bé này chẳng phải thành cô nội của ngươi à?" Mọi người cười lớn, chỉ có Đoạn Đức là mặt dày mày dạn cứ muốn làm thân với cô bé, cứ thích dán mặt nóng vào mông lạnh của người ta.

"Đế Tôn các hạ, sao không hỏi cô bé, một mình chạy đến nơi này làm gì?" An Diệu Y thì không trêu chọc, chỉ là thấy cô bé này còn nhỏ, lại có thể chịu được cái lạnh khắc nghiệt của băng nguyên Bắc Cảnh, cũng tuyệt đối không phải thể chất bình thường, biết đâu cô bé này thật sự có thể mang lại manh mối quan trọng cho cả nhóm.

Chương 411

Đế Tôn ôm cô bé vào lòng hỏi han một lúc, nhưng cô bé chỉ lí nhí không nói rõ được gì, chỉ dùng ngón tay chỉ về phía sau ngọn núi hoang ở phía bắc.

"...Bên đó, có gì khác thường sao?" Tiểu Niếp Niếp vui vẻ gật đầu.

Đế Tôn suy nghĩ một lát, rồi đặt Tiểu Niếp Niếp lên lưng Hắc Hoàng.

"Đại Hắc, ở lại đây chăm sóc con bé.

Long sào không phải nơi tầm thường, mang con bé vào trong ta sợ sẽ có sai sót." "Gâu!" Con chó đen lớn gâu lên mấy tiếng với Đế Tôn, rõ ràng có chút bất mãn, nó cũng muốn vào trong hóng hớt, nhưng đã là mệnh lệnh của Đế Tôn, nó cũng chỉ có thể tuân theo.

Khi Tiểu Niếp Niếp cưỡi trên lưng con chó lớn, Hắc Hoàng còn cảm nhận được một luồng uy áp không nói nên lời, không hề khiến nó khó chịu, nhưng luồng khí tức trên lưng lại khiến Hắc Hoàng nhanh chóng ngoan ngoãn.

Đó là một loại uy nghiêm không nói nên lời, phảng phất như cô bé này, sinh ra đã mang theo khí chất có thể uy hiếp chúng sinh, đừng nói là Hắc Hoàng, dù dưới thân nó có cưỡi sói lang hổ báo, ngươi cũng không dám làm càn!

"Ca ca!" Nhìn bóng lưng Đế Tôn rời đi, Tiểu Niếp Niếp đột nhiên gọi một tiếng cố gắng níu kéo, dáng vẻ đó không biết vì sao lại khiến sâu trong lòng Đế Tôn nhói lên một cơn đau.

"Yên tâm, ca ca không bỏ rơi con đâu, đợi ta làm xong việc, sẽ lập

tức quay lại đón con!" Có Hắc Hoàng ở đó, Đế Tôn yên tâm.

Khi lần đầu tiên ôm cô bé này, Đế Tôn đã biết, số mệnh đã định hắn và cô bé khó có thể xa rời.

Cảm giác đó giống như huyết mạch của mình đang đập, chân thực và rõ ràng.

Theo hướng chỉ dẫn của Tiểu Niếp Niếp, sáu người Đế Tôn một đường lao đi, chẳng mấy chốc đã đến một khoảng đất trống trên đỉnh núi bị tuyết bao phủ.

"Xem kìa, trạng thái tuyết ở đây rõ ràng mỏng hơn so với mặt đất dưới núi!

Cùng một lượng tuyết bao phủ, chỉ có ở đây là mỏng, chứng tỏ tốc độ tan tuyết nhanh hơn những nơi khác.

Trong điều kiện ánh nắng và nhiệt độ tương đồng, chỉ có một khả năng." Đế Tôn nhanh chóng đưa ra phán đoán.

"Ở dưới!!" Đoạn Đức kích động vỗ tay hét lên, nhận được nụ cười tán thưởng của Đế Tôn.

"Không hổ danh là đạo mộ thủ vô liêm sỉ nhất Đông Hoang, kiến thức không tồi." Đoạn Đức: "..." "Tránh ra một chút." Đế Tôn ra lệnh, năm người có mặt đều lui ra.

Dao động khí tức cường đại lấy Đế Tôn làm trung tâm khuếch tán ra, một chưởng mang theo lực ngàn quân đánh ra, trong nháy mắt phá vỡ mặt đất đỉnh núi trong phạm vi trăm mét dưới chân.

Ầm ầm ầm!!

Cảm giác chấn động kịch liệt bùng nổ, từng mảng đá lớn vỡ vụn.

Không ngoài dự đoán của Đế Tôn và những người khác, bên dưới mặt đất quả nhiên là rỗng.

Khoảnh khắc lối vào dưới lòng núi xuất hiện, dao động nguyên khí cường đại ập vào mặt.

"Tìm thấy rồi, luồng khí tức cổ xưa này, Chân Long sào nhất định ở dưới đây!" An Diệu Y vô cùng kích động nhìn về phía Đế Tôn, trong ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng và sùng kính.

Từ đầu đến cuối, cô gái này không có quá nhiều giao tiếp với Diệp Phàm và những người khác.

Đế Tôn đi đầu xông vào, thỉnh thoảng sẽ thấy mấy con dã thú cấp thấp được nguyên khí nuôi dưỡng xuất hiện, chưa kịp chạm vào khí tức bảo vệ bên ngoài thân thể Đế Tôn đã bị khí tràng cường đại của hắn nghiền thành hư vô.

Nơi này, tuyệt đối không đơn giản như đi đến một thế gia thánh địa nào đó.

Đối phó với người ngược lại còn dễ dàng, nhưng đối mặt với Long tộc, một chủng tộc thái cổ đã tuyệt tích nhiều năm như vậy, Đế Tôn không dám đại ý.

Dù sao, sự không biết vĩnh viễn mới là nguy hiểm nhất.

Hang động tối tăm kéo dài thăm thẳm, nhóm người Đế Tôn không ngừng đi sâu vào, luôn cảm thấy trong vô hình có những tiếng gầm gừ âm u không ngừng vang vọng.

Bên ngoài thân thể Đế Tôn tỏa ra những điểm sáng như tinh thần, cung cấp cho mọi người tầm nhìn rõ ràng hơn.

Mãi cho đến khi con đường đi đến cuối, một không gian dưới lòng đất rộng lớn hơn hoàn toàn mở ra.

Dưới lớp phong ấn phủ đầy bụi trần, dường như ẩn giấu một loại dao động sức mạnh đặc thù nào đó!

“Trời ơi...

Chương 412

Khí tức thật đáng sợ!

Không hổ danh là sào huyệt của rồng, cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi, liệu ở đây có di tích của rồng không." "Nhất định có, trực giác mách bảo ta, chúng ta sẽ gặp rất nhiều sinh vật mạnh mẽ ở đây!" Ánh mắt Đế Tôn sáng rực, vung tay quét ra một luồng khí tức mạnh mẽ, đánh thẳng vào bề mặt phong ấn đó.

Ầm ầm ầm!

Cùng với một trận sụp đổ như băng lở, những tảng đá khổng lồ trên bề mặt phong ấn lần lượt vỡ tan, lộ ra trước mặt mọi người là một chiếc quan tài pha lê vô cùng tinh xảo, bên trong dùng một ấn ký màu tím đen phong ấn nhục thân của một nữ tử tuyệt mỹ.

"Trời ơi!

Đó là... phong ấn Minh Hoàng Cung trong truyền thuyết!

Nữ tử nằm bên trong là ai?

Có thể dùng phong ấn cái thế này để trấn áp, khi còn sống, cũng là một nhân vật thông thiên triệt địa!" Đế Tôn và những người khác đều đang suy đoán, chỉ có tên mập chết bầm Đoạn Đức là không có động tĩnh, không biết vì sao, vẻ mặt nhìn vào phong ấn luôn có chút kỳ quái.

"Xem ra bây giờ, ngoài phong ấn này ra không còn đường nào khác.

Ta sẽ phá vỡ nó!" "Không vấn đề, Bàng Bạc ca, xem tuyệt sát thiêu hỏa côn của ta đây!" Hai tên đầu đất vừa nói vừa lao ra, mắt thấy sắp sửa thành công, Đoạn Đức đột nhiên từ phía sau ra tay, ở khoảng cách cực hạn kéo Diệp Phàm và Bàng Bạc hai người lại.

“Nếu thật sự lao vào, hai ngươi chết chắc.” Mọi người kinh ngạc!

Đế Tôn đột ngột quay đầu nhìn Đoạn Đức, dường như cũng phát hiện ra sự bất thường của hắn.

“Đây không phải là phong ấn Minh Hoàng Cung bình thường, mà là Minh Hoàng ấn, sở hữu sức mạnh cấp Chuẩn Đế.

Một khi cưỡng ép tấn công, không chỉ hai ngươi sẽ chết, Long sào sụp đổ, vị trí của chúng ta sẽ lập tức bị bại lộ, thậm chí... sẽ có hậu quả nghiêm trọng hơn.” Đoạn Đức vẻ mặt từ bi nhắm mắt lắc đầu, lập tức khiến mọi người đều ngoan ngoãn lại.

“Được đấy, mập, sao ngươi lại biết?” Đế Tôn cười trêu chọc, cũng không hỏi sâu, hắn biết trên người tên mập chết bầm này có vô số bí mật, Đế Tôn cũng chưa bao giờ hỏi đến cùng, chỉ cần lập trường của Đoạn Đức hướng về Thiên Tôn Sơn, thì mặc kệ hắn làm gì.

“He he, nghe lỏm được thôi, thấy nhiều rồi mà.

Dù sao ta cũng đã trộm nhiều mộ như vậy, phong ấn mạnh hơn nữa cũng không phải chưa từng thấy.” Lời giải thích của Đoạn Đức đủ để lừa Khổng Tước Vương, nhưng để lừa Đế Tôn và An Diệu Y cửu khiếu linh lung thì còn kém xa.

Phong ấn Minh Hoàng Cung thấy được không có gì lạ, nhưng Minh Hoàng phong ấn, có thể không kém gì truyền thừa của Vô Thủy Đại Đế và Ngoan Nhân, tên mập chết bầm này thấy ở đâu?

Suy đoán duy nhất của Đế Tôn là, tên mập chết bầm này hoặc là thân mang truyền thừa của Minh Hoàng, hoặc là có quan hệ lớn với ông ta, hoặc là cất giấu chí bảo của Minh Hoàng!

“Được rồi, nợ ngươi một mạng, ghi sổ!” Diệp Phàm và Bàng Bạc thở hổn hển, thật không ngờ phong ấn trước mặt lại có lai lịch lớn

như vậy.

“Không biết đạo trưởng có thể nhìn ra, nữ tử này có lai lịch gì không?

Chẳng lẽ là người của Minh Hoàng...” An Diệu Y theo bản năng liếc nhìn Đế Tôn một cái.

Bây giờ trong ý niệm của An Diệu Y, phàm là chuyện liên quan đến tình cảm nam nữ, nàng đều theo bản năng nghĩ đến Đế Tôn đầu tiên.

Mọi thứ của người đàn ông này đều đã khắc sâu vào sinh mệnh của nàng, định mệnh cả đời không thể quên được.

“Theo ta biết, trong cơ thể người phụ nữ này hẳn là phong ấn cực âm mệnh nguyên, cũng là nguyên nhân căn bản khiến Minh Hoàng ấn kinh niên không diệt.

Nếu có cách dẫn sức mạnh phong ấn đi nơi khác, nhân cơ hội hút ra mệnh nguyên của nàng, cũng có thể giải trừ phong tỏa cấm chế.” Đoạn Đức vừa nói, vừa xòe tay ra: “Đừng nhìn ta, ta tuy hiểu, nhưng ta không có bản lĩnh đó.

Sức mạnh cấp Chuẩn Đế, nếu không dùng cực đạo vũ khí, ta căn bản không nghĩ ra cách nào để chuyển dời.” An Diệu Y nhìn vào nữ thể trong phong ấn đó nói: “Hấp thu cực âm mệnh nguyên thì ta không có vấn đề, chỉ là phong ấn...” Đế Tôn khẽ cười: “Giao cho ta đi.

Không dùng cực đạo vũ khí, trong thời gian ngắn kiềm chế được luồng sức mạnh đó, hẳn là có thể thực hiện được.” Đế Tôn sợ hù dọa mấy tên này, cố ý khiêm tốn một phen.

Dù đã dùng giọng điệu khiêm tốn nhất có thể để nói ra những lời này, vẫn khiến cho mỗi người bên cạnh đều trợn mắt há mồm.

“Trời ơi...

Gia, ngài, thực lực của ngài lẽ nào...” Khổng Tước Vương suýt nữa sợ tè ra quần, thật không dám tin, Đế Tôn, một thiếu niên tuấn lãng trông chỉ mới mười mấy hai mươi tuổi, nếu thật sự đạt đến cấp Chuẩn Đế, vậy Đông Hoang chẳng phải đã định trước một vị Đại Đế sao?

Chương 413

Có chút quá không thể tin nổi.

“He he, không cần quá kinh ngạc, cách của ta là lợi dụng hư không thuật, dẫn luồng sức mạnh đó vào hư không trong một khoảng thời gian nhất định, để tranh thủ cơ hội cho An tiên tử thôn phệ mệnh nguyên.” Đế Tôn vừa nói vừa bay lên không, một luồng tinh thần chi lực rực rỡ bao phủ bên ngoài thân thể, đầu ngón tay cắt ra một vết nứt hư không.

Khí tức đáng sợ không ngừng tuôn ra từ bên ngoài cơ thể, từng chút một kéo luồng sức mạnh của cái gọi là Minh Hoàng ấn về phía mình.

“An cô nương, có thể bắt đầu rồi.” Sắc mặt Đế Tôn bình thản, không hề có chút gì là gắng sức, cũng khiến An Diệu Y vốn luôn lo lắng cho hắn yên tâm không ít, lập tức bay lên lao vào bề mặt của quan tài băng.

Ngọc chỉ của An Diệu Y liên động, một quyết ấn màu vàng sẫm sinh ra, bao phủ hoàn toàn bên ngoài quan tài băng.

Những sợi bản nguyên sinh mệnh màu vàng sẫm mảnh như tơ, từ trong cơ thể nữ tử đó chảy ra, dung nhập vào cơ thể An Diệu Y.

Trên thực tế, luồng mệnh nguyên cường đại này, vốn là một cơ duyên to lớn của An Diệu Y.

Đối với việc bổ sung sức mạnh cực âm cùng thuộc tính có tác dụng tăng phúc cực lớn, tương đương với hiệu quả đề thăng khi Diệp Phàm và những người khác nuốt vào hàng trăm vạn cân nguyên.

“Tsk tsk tsk...

Thật đáng ngưỡng mộ!

Có cơ duyên này, tu vi của An cô nương đã vượt qua ta rồi!" Bàng Bạc không nhịn được chép miệng, tiếc là mệnh nguyên này chỉ có nữ thể cực âm mới có thể dung nạp.

Cùng với việc thôn phệ mệnh nguyên không ngừng tăng lên, nhục thân của nữ thể trong quan tài băng dần dần khô héo, ngay cả màu sắc của bản thân quan tài băng cũng dần dần ảm đạm.

Cùng lúc đó, sức mạnh của Minh Hoàng ấn cũng không ngừng co lại.

Nửa thân trên của Đế Tôn dung nhập vào hư không, dùng thân thể của mình làm mục tiêu bị ấn ký đó trấn áp, nhưng lại cho người ta một cảm giác không hề có áp lực.

"Trời ơi...

Lão đại đúng là nghệ cao gan lớn mà, đó là sức mạnh phong ấn cấp Chuẩn Đế, chỉ cần có một chút sai sót là thân tử đạo tiêu!

Vậy mà ngài ấy lại có thể thảnh thơi như đang tắm vậy..." Diệp Phàm nhìn dáng vẻ của Đế Tôn, không khỏi nghĩ đến cảnh giới bán tàn phế của mình hiện tại, gần đến cực hạn của bình cảnh, bước tiếp theo nên tính toán như thế nào đều là một ẩn số.

Ầm ầm ầm!

Cùng với việc An Diệu Y thành công, quan tài băng đột nhiên xuất hiện một vết nứt mà mọi người không hề lường trước.

"Gay go rồi!!

Quan tài băng hình như sắp vỡ!" Khổng Tước Vương kinh hãi!

Một khi thứ này vỡ, có nghĩa là phong ấn Minh Hoàng cấp Chuẩn Đế mà Đế Tôn dẫn đi, sẽ hoàn toàn treo trên người Đế Tôn.

Lúc đó sẽ không tìm được môi giới nào có thể giúp hắn thoát thân, đó mới là điều đáng sợ nhất.

"Làm sao bây giờ!" An Diệu Y có chút hoảng loạn.

Không phải lo cho mình, mà là lo cho Đế Tôn.

Vốn dĩ Đế Tôn vì tranh thủ cơ duyên cho nàng, kết quả lại khiến mình bị vây khốn trong hư không, thân hãm hiểm cảnh.

"Không cần lo lắng, xuống trước đi." Giọng nói trầm hùng như chuông của Đế Tôn vang lên, lập tức cho An Diệu Y một cảm giác an toàn to lớn.

Ầm ầm ầm!

Cùng lúc An Diệu Y thoát khỏi quan tài băng, lớp bảo vệ nguyên lực cuối cùng bao bọc bên ngoài quan tài băng tan biến, quan tài băng dưới sự va chạm của áp lực khổng lồ đó vỡ tan thành hư vô.

Minh Hoàng ấn như đột nhiên nổi điên, phát ra những dao động chấn động điên cuồng, chỉ là vì có lối vào hư không do Đế Tôn cắt ra, đại bộ phận tiếng ồn và âm thanh đều bị hút vào trong hư không.

Lúc này, năm người Diệp Phàm phía dưới đều vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đế Tôn, chờ đợi cách xử lý tiếp theo của hắn.

"Lão đại, nhất định phải trụ vững đó!!" Ầm ầm ầm!

Trong một khoảnh khắc nào đó, ngay cả phía sau vết nứt không gian kia cũng rung chuyển dữ dội, thật sự khiến lòng người rối bời!

Chương 414

May mắn là ngay khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn đã đáp xuống mặt đất, Minh Hoàng Ấn kia vẫn còn nguyên vẹn hạ xuống lần nữa, ở chính giữa là một điểm sáng rực rỡ tựa như một ngôi sao.

"Trời ơi!

Tiền bối, chẳng lẽ ngài dùng cả một ngôi sao để làm điểm nhấn cho Minh Hoàng Ấn sao?" Đế Tôn cười xua tay: "Khiêm tốn, khiêm tốn, chỉ là một khối đá hư không mà thôi, sau khi được công pháp của ta bao bọc mới trở nên rực rỡ như tinh tú, làm gì có chuyện khoa trương đến thế.

Ta cũng không rõ khối đá này có thể duy trì sự cân bằng của phong ấn được bao lâu, chúng ta mau tranh thủ thời gian hành động đi!" Mọi người không chần chừ, An Diệu Y thậm chí còn không kịp nói một lời cảm tạ, liền theo sau Đế Tôn và những người khác lao thẳng xuống nơi sâu bên dưới phong ấn.

Không còn băng quan cản trở, mọi người có thể đi thẳng xuống khu vực sâu hơn, nhưng khi vào đến nơi sâu nhất, họ đã chứng kiến một cảnh tượng vô cùng chấn động.

Sâu trong địa cung, lại có một không gian lãnh địa rộng lớn vô ngần, chất đống hài cốt của đủ loại rồng khổng lồ thời Thái Cổ!

"Hống hống, thì ra là vậy..." Đoạn Đức sau khi kinh ngạc không nhịn được cười nói: "Chư vị, phát tài rồi!

Đây là Vạn Long Sào, cùng cấp bậc với Tử Sơn!

Vô số năm trước, nơi này chính là sào huyệt của vô số rồng khổng lồ thời Thái Cổ!" Đế Tôn không lộ vẻ vui mừng, gương mặt vẫn bình

tĩnh, trái lại khiến cho Bàng Bác và Diệp Phàm vui mừng khôn xiết.

"Ồ, chúng ta gặp vận may lớn rồi sao?" "Vận may hay ác mộng, bây giờ khó mà nói được." Đế Tôn khẽ chau mày, vì hắn ngửi thấy một luồng khí tức bá đạo cực kỳ bất thường, rất có thể thuộc về một sinh vật vô danh cực mạnh!

"Bên kia!" Xác định được phương hướng của luồng khí tức, Đế Tôn dẫn đầu lao ra, những người khác quả quyết theo sau, cả nhóm liên tiếp đột phá vào mấy không gian con, tiến vào vị trí trung tâm của Vạn Long Sào.

"Không sai rồi, đây là trung tâm Vạn Long Sào, chân long bất tử dược rất có thể được giấu ở đây!" Bàng Bác ngơ ngác hỏi lại một câu: "Lão đại, ngài chưa từng đến đây, sao biết đây là trung tâm Vạn Long Sào?" Đế Tôn chỉ vào xung quanh: "Kiểm tra xem, bốn phía nơi này có tổng cộng bao nhiêu lối đi ngầm?" "Chín cái ạ!" "Vậy phương vị các vì sao chính ứng với phía trên thì sao?" Mọi người im lặng, Đoạn Đức liếc lên trên rồi bấm ngón tay tính toán, lập tức bừng tỉnh.

"Cửu Long Cừ, Ngũ Tinh Vị, thân ở vị thế cửu ngũ, chính là cực số!

Xem ra nơi này không chỉ là trung tâm Vạn Long Sào, mà còn nên là..." "Còn nên là nơi chôn thân!!" Ầm ầm ầm!

Một cơn chấn động kinh hoàng đột nhiên giáng xuống, kèm theo tiếng rồng gầm vang vọng từ Ngũ Tinh Vị trên đỉnh đầu nhanh chóng ập xuống, luồng khí tức khủng bố đột nhiên thức tỉnh, khiến mọi người không kịp trở tay.

"Phòng ngự!" Đế Tôn lập tức hạ lệnh, đồng thời bản thể lao vút lên trời, đi đầu chống lại phần lớn long uy.

"Hôm nay ta muốn lấy chân long bất tử dược, các ngươi đừng lén

lút nữa, ra đây chiến một trận!" Đế Tôn gầm lên một tiếng, sóng âm vang dội gần như muốn lật tung cả Vạn Long Sào.

"GÀO!!" "Tiểu nhi vô tri, dám giương oai ở cấm địa Thái Cổ, biến mất đi!" Cuối cùng, luồng khí tức vô biên ngưng tụ thành một long hồn thực thể, từ Ngũ Tinh Vị trên trời đồng loạt lao về phía đỉnh đầu Đế Tôn, ngưng tụ thành một đầu rồng khổng lồ lao xuống.

"Sức mạnh cấp Thánh Nhân Vương!!" Khổng Tước Vương sợ đến suýt tè ra quần.

Dường như ông phát hiện mình có chút không theo kịp bước chân của Đế Tôn.

Vạn Long Sào tuy đáng sợ, nhưng cũng không đến mức vừa ra tay đã là sức mạnh cấp Thánh Nhân Vương chấn động thế gian!

Diệp Phàm và mấy người khác cũng ngây người, chỉ có thể nhìn Đế Tôn một mình chống đỡ sức mạnh cường hãn như vậy.

Trong nháy mắt, cả bầu trời đều tối sầm đi mấy phần, Đế Tôn hóa ra một tinh vân nhỏ trong lòng bàn tay, cùng va chạm với long uy kinh thế.

"Ầm ầm ầm!!" Sức mạnh khủng khiếp tuyệt luân bộc phát, hoàn toàn dọa cho Diệp Phàm và mấy người bên dưới sợ ngây người.

Một khắc sau, Đế Tôn toàn thân được kim sắc long lực bao bọc, một mình phảng phất như chống đỡ cả thế giới, cũng khiến An Diệu Y bên dưới nhìn đến say đắm.

Đây chẳng phải là nhân vật cái thế thiên hạ đệ nhất mà nàng hằng tìm kiếm sao?

"Tốt cho một tiểu tử, còn trẻ như vậy đã có thực lực đối kháng cấp Thánh Nhân Vương, ngươi là ai?" Đế Tôn cười lạnh: "Đừng dùng tư thái của kẻ mạnh để nói chuyện với ta, trong mắt ta, dù ngươi

có sống vạn năm cũng chỉ là một con giun dế mà thôi, ngươi nên dùng thái độ đối đãi với Đại Đế để đối mặt với ta, đó mới là điều ngươi nên làm." "Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, chết đi!" Ầm ầm ầm!

Đợt sấm sét thứ hai lại giáng xuống, nhưng khác ở chỗ, lần này trên trời mây đồng thời giáng xuống chín đạo long lực, đầu rồng khổng lồ kia hóa thành chín, khắp nơi đều là khí tức kinh khủng tung hoành gào thét, khó lòng chống đỡ.

Đế Tôn một mặt phải bảo vệ những người bên dưới, một mặt phải đối kháng với long uy kinh thế, và quan trọng hơn là không thể dễ dàng sử dụng cực đạo vũ khí.

Các loại ràng buộc khiến cho Đế Tôn cảm thấy như đang chơi game ở độ khó cao nhất kể từ khi giáng lâm thế giới này.

"Hắc hắc, có chút thú vị đấy, con giun lớn, miễn cưỡng làm ta phấn khích được một chút." Lời của Đế Tôn vừa thốt ra, Diệp Phàm và những người bên dưới đều lộ vẻ mặt kinh hãi.

"Ai, khoảng cách giữa người với người thật lớn, tiền bối, ta mà có một nửa thực lực của ngài, e rằng Tử Sơn đã sớm bị ta đào tung rồi!" Đoạn Đức sụp mí mắt ngồi bệt xuống đất, bình tĩnh nhìn lên không trung, mặc cho khí tức vô tận xung quanh vây lấy, những đạo tinh thần chi quang bên ngoài thân mọi người vẫn không hề tan biến!

Chín đạo long lực đột nhiên hội tụ, khiến Đế Tôn nảy ra một ý tưởng mới.

Chương 415

"Không tệ, chín đạo long hồn, nếu có thể để ta sử dụng, sau này cũng có thêm một thủ đoạn áp chế." Nói rồi, Đế Tôn đột nhiên hai tay chắp lại, ngồi xếp bằng giữa hư không, chính giữa trán, một đạo tinh quang bảy màu vô cùng rực rỡ đột nhiên lóe lên, ngay sau đó, ánh sáng chói mắt khiến cả thế giới phải lu mờ đột nhiên bùng nổ!

Bên dưới, bao gồm cả Đoạn Đức, tất cả mọi người đều buộc phải nhắm mắt lại, khó có thể nhìn thẳng vào luồng sáng đó!

"A!!" "Ngài ấy định làm gì!" Không ai có thể thấy được, trong nháy mắt, bên ngoài thân Đế Tôn hiện lên một bản thể Kim Ô lúc ẩn lúc hiện!

Vị chí tôn tiên đạo Kim Ô ngạo thị cửu trùng thiên, lần đầu tiên giáng lâm thế giới Già Thiên.

"Tiểu trùng tử, bây giờ biết sợ rồi chứ?

Tiếc là, muộn rồi!" Đế Tôn dùng sức mạnh tuyệt thiên phóng ra vô tận Phần Không Liệt Diễm, hoàn toàn bao bọc và nuốt chửng khí tức long hồn vô tận xung quanh, rồi cùng với bản thể Kim Ô thu vào trong tinh thần chi hải ở mi tâm.

Khi ánh sáng tan hết, mọi người bên dưới đã lấy lại được tầm nhìn, nhưng không còn thấy long hồn bất khả nhất thế ban nãy đâu nữa.

"Cái gì??...

Kết thúc rồi sao?" Đế Tôn từ từ đáp xuống, nhưng thân thể vẫn chưa lập tức tỉnh lại, hắn ngồi xếp bằng trên đất, nhắm mắt ngưng thần, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong phạm vi mấy chục bước

quanh thân lại ẩn hiện long uy kinh thế không ngừng gào thét, phảng phất như mỗi một luồng khí tức bên cạnh Đế Tôn đều ẩn chứa khí tức chân long cực mạnh.

"Đừng đến gần!

Khí tức cổ xưa này mạnh đến mức đủ để xé nát một Đại Năng đỉnh phong trong nháy mắt!" Đoạn Đức vội vàng giơ tay ngăn cản hành động của An Diệu Y và những người khác, mọi người đều dừng bước, tiếp tục giữ thái độ quan sát.

"Chẳng lẽ, Đế Tôn đã dùng đại cảnh giới cưỡng ép thu long hồn vào cơ thể, dùng thân thể của mình làm vật chứa để trấn áp chân long hồn?" Khổng Tước Vương ngưng trọng gật đầu: "Chắc là vậy.

Nếu không, chân long hồn một hóa thành chín, cho dù thực lực Đế Tôn thông thiên, trong tình huống không dùng đến đế binh, cũng khó đảm bảo tất cả chúng ta không hề hấn gì.

Làm như vậy, ngài ấy đã dùng cách xem ra ngu ngốc nhất để bảo toàn cho tất cả chúng ta..." Lời của Khổng Tước Vương đã nói lên tấm lòng của Đế Tôn một cách hoàn hảo.

Nhưng có một nguyên nhân khác mà Khổng Tước Vương căn bản không thể nào hiểu được, Đế Tôn dùng tinh thần lực trong không gian hư không cưỡng ép nạp long hồn vào cơ thể, ngược lại càng dễ dàng trấn áp long hồn hơn.

Bởi vì một khi long hồn tiến vào cơ thể Đế Tôn, thánh đạo chi uy của Kim Ô, căn bản không phải bất kỳ cường giả nào của thế giới Già Thiên có thể chống đỡ được, uy lực hủy diệt thực sự sánh ngang với thiên đạo pháp tắc mới là sát thủ giản mạnh nhất của Đế Tôn.

Dùng góc nhìn của những người trong thế giới Già Thiên để giải thích, thân thể của Đế Tôn chính là sức mạnh của tiên thực sự!!

Ầm ầm ầm...

Luồng khí tức dao động kịch liệt liên tiếp nổ vang bên ngoài thân Đế Tôn, chín tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp vang lên, chấn động cả Vạn Long Sào đến mức trời long đất lở, khắp nơi đều là tường đổ vách xiêu, vô số tảng đá khổng lồ lăn xuống, cả vùng đồng băng Bắc Cảnh mênh mông cũng rung lên ong ong.

Nhưng rất nhanh, khi tiếng chấn động dần biến mất, tất cả mọi người đều phát hiện, cây cột đá trung tâm sau lưng Đế Tôn chống đỡ cả Cửu Long động huyệt lại không hề bị tổn hại chút nào!

"Cái gì?

Chẳng lẽ, cây cột đó có điều kỳ lạ?" Diệp Phàm và những người khác chăm chú nhìn sau lưng Đế Tôn, cho đến khoảnh khắc Đế Tôn đột nhiên mở mắt, luồng khí tức kinh thiên động địa từ trong cơ thể hắn tỏa ra.

"Trời ạ, Đế Tôn!" Trong con ngươi, ánh sáng vốn rực rỡ như tinh tú, dường như lại ẩn hiện thêm mấy đạo long văn, có thể thấy, sau khi trấn áp hoàn hảo chân long hồn, Đế Tôn đã phong ấn sức mạnh của long hồn cổ xưa trong cơ thể để mình sử dụng.

Đế Tôn tuy không rèn luyện nhục thân phù hợp với hệ thống tu luyện của thế giới Già Thiên, mà lựa chọn phong ấn sức mạnh bản thể, khống chế thực lực ở cấp bậc Chuẩn Đế để trực tiếp tiến vào thế giới này, nhưng hắn vẫn có khả năng dung hợp Cửu Bí, vì vậy việc biến sức mạnh long hồn thành của mình, trong mắt Đoạn Đức và những người khác, Đế Tôn tinh thông Đấu Chiến Thắng Pháp tự nhiên có thể làm được.

Như vậy, việc Đế Tôn cưỡng ép đoạt lấy sức mạnh long hồn cũng trở nên hợp tình hợp lý.

Từ từ đứng dậy, Đế Tôn đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, hắn liếc nhìn Diệp Phàm và những người khác trước mặt rồi ôn hòa hỏi: "Mọi người không sao chứ?" Mọi người nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt đều hiện lên vẻ khâm phục và sùng kính.

"Nếu không phải vì bảo vệ chúng ta, Đế Tôn cũng không đến mức mạo hiểm, cưỡng ép nuốt long hồn vào cơ thể...

May mắn là tu vi của Đế Tôn kinh thế, đã trấn áp hoàn hảo long hồn, cũng coi như trong họa có phúc!" An Diệu Y nói chuyện, chỉ vài lời đã tâng bốc Đế Tôn một cách vô cùng dễ chịu.

"Nếu không phải Đấu Chiến Thắng Pháp của Khương Thái Hư có tác dụng, ta khó có thể áp chế được chân long hồn, long lực thực sự quá bá đạo, ta lại không có công pháp hoàng đạo long khí của hoàng triều Đại Việt ở Trung Châu làm nền tảng, hành động này thực sự là miễn cưỡng, sau này nếu có cơ hội gặp được người thừa kế của dòng dõi Đại Việt ở Trung Châu, ta phải thỉnh giáo một phen." Đế Tôn khiêm tốn một phen, cũng thuận thế tìm cho mình một lối thoát.

Bây giờ có được sức mạnh long hồn gia trì, cũng đã thêm một con bài tẩy quan trọng cuối cùng cho việc tìm kiếm chân long bất tử dược.

"Tiền bối, ngài xem cột đá sau lưng, có gì kỳ lạ không?" Đoạn Đức chỉ vào cột đá sau lưng Đế Tôn và đặt câu hỏi.

Đế Tôn quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm ngưng tụ vào đó, không một tiếng động, một luồng khí tức long hồn bắn vào bên trong cột đá.

Trong thoáng chốc, dường như có một luồng khí tức hữu hình uốn lượn quanh cột đá khổng lồ, càng lúc càng trở nên sống động.

Chương 416

ROAR!

Tiếng gầm rống của rồng vang vọng truyền ra, cột đá màu vàng kim đột nhiên nứt ra một vết nứt!

Ngay sau đó, tiếng răng rắc vỡ vụn liên tiếp vang lên, cột đá hoàn toàn sụp đổ, ở trung tâm, quả cầu máu to bằng đầu người tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ lơ lửng rung động.

"Trời ơi!

Đó... là Long Nguyên trong truyền thuyết!" An Diệu Y vô cùng kích động kêu lên, trong mắt tràn đầy ánh sáng nóng rực.

Đương nhiên, không phải vì nàng muốn tham lam Long Nguyên, mà là vui mừng vì phần thừa kế này có thể thuộc về Đế Tôn, với Cực Âm Chi Thể của mình, lại vừa mới nhận được mệnh nguyên của nữ Thánh chủ, nàng không thể hưởng thụ Long Nguyên.

"Mẹ kiếp, thứ này... thật sự thần kỳ đến vậy sao?" Bàng Bác trừng lớn mắt, nuốt nước bọt nói.

"Long Nguyên là mệnh nguyên quý giá nhất mà chỉ có huyết mạch chính thống của Chân Long Hoàng thời Thái Cổ mới có được, cũng là nguyên nhân khiến đạo chân long hồn kia vạn năm bất diệt.

Long Nguyên bất diệt, Chân Long bất tử, nhục thân không còn, linh hồn vẫn có thể tồn tại vĩnh viễn.

Cái gọi là chân long bất tử dược, so với thứ này, cũng phải kém hơn không ít." Đoạn Đức khó nén được cảm xúc kích động, lẩm bẩm nói, nhưng người kích động nhất không ai khác chính là Khổng Tước Vương.

Bây giờ tuổi thọ của ông sắp cạn, nếu có thể nhận được một phần Long Nguyên, đối với ông chính là cơ hội tái sinh.

Chỉ là mọi người đều hiểu, Long Nguyên thuộc về ai, đều phải nghe theo Đế Tôn.

Nếu không có Đế Tôn ra tay trấn áp, đừng nói cả đời này mọi người cũng không thấy được Long Nguyên, e rằng cả tính mạng cũng phải bỏ lại trong Vạn Long Sào này.

Đế Tôn giơ tay, Long Nguyên nóng hổi tiến vào lòng bàn tay, nhưng lại bị tinh thần chi lực cường đại phong ấn hoàn hảo, sau đó lòng bàn tay rung lên, Long Nguyên trực tiếp bị chia thành mười phần bằng nhau.

Diệp Phàm, Bàng Bác, Đoạn Đức, Khổng Tước Vương và An Diệu Y mỗi người nhận được một phần.

"Long Nguyên là tinh hoa mệnh nguyên của Chân Long Hoàng tộc, không phải nhục thân bình thường có thể chịu đựng được, hãy tận dụng tốt phần trong tay, vừa cường hóa huyết mạch, vừa phải đột phá cảnh giới." "Đa tạ Đế Tôn ban tặng!!" Mọi người đồng thanh lên tiếng, đã kích động đến cực điểm.

"Tốt quá rồi!

Có thứ này, lát nữa ta đến thẳng Khương gia, không sợ lão già Khương Thái Hư kia không hiện thân!" Diệp Phàm kích động nói.

"Đế Tôn ca ca, phần của ta đưa cho huynh đi...

Thứ này, ta không có tác dụng." Đế Tôn cười nhẹ lắc đầu: "Long Nguyên không chỉ dùng để uống vào cơ thể, sau này An tiên tử luyện chế pháp khí hoặc dùng để trao đổi thiên địa thần tài khác, Long Nguyên đều sẽ là con bài tẩy quan trọng, giữ lại bên mình không có hại." "Ai nha, tiền bối nhà ta thật không biết phong tình!

An tiên tử người ta không cần Long Nguyên, rõ ràng là có ý lấy thân báo đáp, ngài không nhìn ra sao!!" "Đoạn đạo trưởng..." An Diệu Y mặt đỏ bừng, thật sự bị tên mập Đoạn Đức này làm cho ngượng ngùng.

Trong lòng nàng quả thực nghĩ vậy, nhưng An Diệu Y cũng hiểu, với thân phận địa vị của Đế Tôn, chưa chắc đã cần một người đi đến đỉnh cao, nàng có lòng nương tựa, nhưng không có đủ thực lực, cũng tuyệt đối không có cơ hội cùng Đế Tôn kề vai sát cánh đi đến cuối cùng.

"Tên mập này, ngươi cũng là người tu đạo, đương nhiên hiểu rõ chúng ta những người tu luyện, mục đích là truy cầu tiên cảnh, đi đến đỉnh cao, nếu ngay cả chứng đạo cũng không thể hoàn thành, nói suông về tình yêu, chẳng phải chỉ làm lỡ dở thanh xuân của người đẹp hay sao..." Lời của Đế Tôn vừa giữ thể diện cho mọi người, vừa hóa giải hoàn hảo sự ngượng ngùng trước mắt.

An Diệu Y cúi người hành lễ với Đế Tôn: "Đế Tôn các hạ nói rất phải, chúng ta sinh ra trong thời đại tiên cơ giáng lâm, trăm nhà đua nở, nên lấy việc kế thừa đạo thống làm nhiệm vụ hàng đầu, lần này nếu không có Đế Tôn ở đây, ta cũng không có khả năng chạm vào Long Nguyên." Mọi người lần lượt gật đầu.

"Ha ha, lão đại, An tiên tử nói không sai, hy vọng phần Long Nguyên này có thể giúp ta tiếp tục con đường tu luyện!" Nhắc đến chuyện này, Diệp Phàm không khỏi có chút ảm đạm.

"Không sao đâu, tin ta đi, đợi đến khi Tứ Cực viên mãn, ta sẽ giúp ngươi đột phá!" Có lời của Đế Tôn, trong lòng Diệp Phàm tự nhiên yên tâm hơn nhiều.

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, sâu trong Vạn Long Sào, cũng chính là khu vực hang

động sâu bị vô số tảng đá khổng lồ đè sập, từng trận gầm rống kinh hoàng truyền ra.

"Tiếng gầm này... không giống tiếng của Thái Cổ Long tộc!" "Không hay rồi, chắc là một số sinh vật Thái Cổ đang ngủ say đã thức tỉnh, chúng ta phải tìm cách áp chế, sau đó triệt để phong tỏa nơi này lại!" Đoạn Đức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng nhắc nhở.

"Không sai!

Chương 417

Nơi này vừa là Vạn Long Sào, lại là nơi phong ấn Long Nguyên, chắc chắn là một trong những nơi sinh sống của các chủng tộc Thái Cổ, lỡ như kinh động đến nhân vật cấp Cổ Hoàng nào đó, khiến các chủng tộc Thái Cổ thức tỉnh sớm, cả Đông Hoang cho đến cả đại lục đều sẽ gặp tai ương!" Khổng Tước Vương nói xong, trực tiếp nuốt một ngụm Long Nguyên, nhưng không lập tức để phần thừa kế này phát huy tác dụng, mà dùng yêu lực trong cơ thể tạm thời phong ấn Long Nguyên, để phòng khi cần đến.

Đế Tôn liếc nhìn phương hướng phát ra âm thanh, lập tức đưa ra chỉ dẫn kế hoạch tác chiến.

"Mấy người các ngươi về gần lối ra của phong ấn Minh Hoàng đợi ta trước, mấy sinh vật Thái Cổ vừa thức tỉnh để ta đối phó, sau khi xong việc, ta sẽ phong tỏa nơi này, rồi di chuyển phong ấn Minh Hoàng đến để trấn áp." "Hiểu rồi!" Mọi người đáp một tiếng, không chút do dự đồng loạt bay lên trời.

Dù sao họ cũng vô cùng tin tưởng vào thực lực của Đế Tôn, có hắn ở đây, dù Thái Cổ Hoàng có thức tỉnh cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nhìn mọi người lần lượt rời đi, Đế Tôn lạnh lùng khóa chặt phương hướng tảng đá khổng lồ nơi phát ra âm thanh, bắt đầu dùng truyền thừa Vạn Tượng Tinh Thần Quyết để bố trí pháp trận phong ấn tinh thần.

Trong thoáng chốc, từng đạo tinh huy lộng lẫy không ngừng giáng xuống, trên mặt đất phác họa ra đồ đằng Bắc Đẩu Thất Tinh chấn động!

Cảnh này nếu bị Đoạn Đức nhìn thấy, nhất định sẽ bị dọa cho chết khiếp.

Ánh sáng tinh thần cường đại liên kết với nhau, có nghĩa là tuyệt trận này cũng đã thành hình vào lúc này.

Ầm ầm ầm!

Tảng đá khổng lồ vỡ tan, một con cuồng thú Thái Cổ khổng lồ gầm rống lao về phía Đế Tôn.

Lúc này, Đế Tôn lại mỉm cười ngoắc ngoắc ngón tay với con cự thú Thái Cổ, dẫn nó về phía vị trí phong ấn Bắc Đẩu.

ROAR!!

Sinh vật Thái Cổ vừa mới thức tỉnh, trí lực vẫn chưa hồi phục đến mức tốt nhất, ngay cả nói tiếng người cũng không làm được, ngu ngơ lao về phía Đế Tôn, hoàn toàn dùng bản năng của sinh vật cấp thấp để chiến đấu.

Điều đáng xấu hổ là, con quái vật to lớn này vừa mới vào trận, liền một chân đạp vào pháp trận phong ấn, bị trói chặt thân thể, không thể động đậy chút nào.

"Hừ, trí tuệ như vậy, cũng xứng ở trước mặt ta làm càn sao?" Đế Tôn cười lạnh, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt nghiền nát khí tức của sinh vật Thái Cổ.

Nhưng con quái vật này không hổ là hậu duệ của chủng tộc Thái Cổ, sinh mệnh lực vô cùng cường đại, nhanh chóng tái tạo lại nhục thân vỡ nát.

Tuy nhiên lần này, Đế Tôn không để nó tiếp tục phát huy, trực tiếp di chuyển các phương vị tinh thần, tạm thời thay đổi thuộc tính pháp trận, dùng sức mạnh phong ấn cường đại, phong tỏa chặt mệnh nguyên của sinh vật Thái Cổ, khiến nó mất đi khả năng hồi phục.

Sau khi chiến trường trở lại yên tĩnh, Đế Tôn không chút do dự, lập tức đánh toàn bộ những mảnh đá vỡ vụn xung quanh vào trong cái lỗ sâu thẳm kia.

Sau khi hội hợp với mọi người, Đế Tôn lại lần nữa xé rách hư không, dùng đại cảnh giới cưỡng ép đè phong ấn Minh Thần lên miệng hang động đầy đá vụn, triệt để xua tan khí tức của sinh vật Thái Cổ.

"Tên mập, ngươi là chuyên gia đào mộ, xử lý hậu quả thế nào, phải xem kỹ thuật của ngươi rồi." Đoạn Đức cười hắc hắc: "Tiền bối, cứ giao cho ta!" Mọi người lần lượt quay lại lớp băng bề mặt, Đoạn Đức lấy ra một pháp khí hình la bàn chuyên dùng để tìm huyệt, nhỏ một giọt máu vào la bàn, chỉ thấy một vầng hào quang trận pháp khổng lồ khuếch tán ra, hoàn toàn thay đổi diện mạo ban đầu của hang động, tại hiện trường ngoại trừ Đế Tôn và An Diệu Y có thể bỏ qua mọi loại chướng nhãn pháp, những người khác đều thấy nơi đó đã hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác.

"A ha ha ha, tên mập này, ngươi cũng có tài đấy chứ, trong nháy mắt đã biến một cái hố đất thành một cái hồ!

Đây là chướng nhãn pháp đỉnh nhất ta từng thấy!" Đế Tôn và An Diệu Y nhìn nhau cười.

Thứ này tuy không lừa được những cao thủ đỉnh cấp thực lực quá mạnh, nhưng với cảnh giới dưới Thánh Nhân Vương, muốn phát hiện ra lối vào này là tuyệt đối không thể.

Cũng như vậy, muốn thoát khỏi phong ấn của Đế Tôn bên dưới, phải có sinh vật đỉnh cấp của Thái Cổ tộc thức tỉnh mới có một tia khả năng.

Cả nhóm quay lại chỗ của Hắc Hoàng và Tiểu Niếp Niếp, lại phát hiện hai tiểu gia hỏa này đã biến mất tăm!

“Chuyện gì vậy??

Không phải đã bảo chúng nó ở đây đợi sao?

Sao không thấy người đâu?” Diệp Phàm vẻ mặt ngơ ngác.

“Có khi nào đi chơi gần đây không?

Để ta đến chỗ người tuyết xem thử!” An Diệu Y là con gái nên hiểu tâm tư của trẻ con, Đế Tôn gật đầu đồng ý, trực tiếp thi triển bộ pháp cực hạn, gần như trong nháy mắt đã quay lại bên cạnh người tuyết kia.

Nhưng hắn phát hiện, xung quanh ngay cả một dấu chân cũng không có, đủ loại dấu hiệu cho thấy, Tiểu Niếp Niếp và Hắc Hoàng đều chưa quay lại đây.

“Sao lại thế??

Có Sỏa Cẩu ở đây, hai đứa sẽ không xảy ra vấn đề gì, xung quanh cũng không có dấu vết của cường giả giáng lâm, chắc sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng tại sao lại không thấy bóng người đâu...” Đế Tôn chìm vào suy tư.

Chương 418

Chuyện này thực sự quá kỳ quặc.

Nhanh chóng, những người khác cũng đã theo tới, đều lộ vẻ nghi hoặc.

"Đại Hắc Cẩu tuy tham ăn, nhưng đối với mệnh lệnh của lão đại luôn răm rắp nghe theo, sẽ không tự ý hành động, cũng không có dấu vết của người khác xuất hiện, vấn đề có thể nằm ở trên người cô bé kia!" "Ý ngươi là, cô bé kia đã lừa được con Đại Hắc Cẩu ranh ma đó đi??..." Mọi người đều ngơ ngác.

Hắc Hoàng hiện tại thuần túy dựa vào việc ăn Nguyên mà đã hồi phục đến trình độ Đại Năng trung hậu kỳ, cộng thêm truyền thừa trận pháp quỷ dị, một mình con chó cũng có thể đạt đến thực lực Giao Vương đỉnh phong, không thể xem thường.

Thêm vào đó, con chó đen này đủ loại tiểu xảo, thông minh, từ trước đến nay chưa bao giờ chịu thiệt, sao có thể dễ dàng bị một cô bé lừa đi được?

"Đừng xem thường cô bé đó, có thể tự do đi lại ở nơi như đồng băng Bắc Vực, sao có thể là hạng tầm thường?" Tên mập Đoạn Đức nghĩ đến dáng vẻ của Tiểu Niếp Niếp, không khỏi rùng mình một cái.

Nào biết, tình huống lúc đó là như thế này!

"Hu hu, ca ca không cần con nữa sao?

Con muốn tìm ca ca!

Cẩu cẩu, mau đưa con đi tìm ca ca!

Hu hu hu..." Tiểu Niếp Niếp oan ức lau nước mắt, cưỡi trên lưng Hắc Hoàng không ngừng khóc lóc đòi tìm Đế Tôn.

Sỏa Cẩu thở dài: “Hết cách rồi, lão đại bảo ta ở đây đợi, lỡ như đưa ngươi đi, cẩu gia ta sau này có thể sẽ không có cơm ăn đâu!

Tiểu quỷ, ráng nhịn một chút, ngài ấy sẽ sớm ra thôi, tin cẩu gia đi, lão đại của ta trời không sợ đất không sợ, không ai đánh lại được đâu!” Hắc Hoàng thỉnh thoảng lè lưỡi, tỏ vẻ vâng lời với Tiểu Niếp Niếp.

Khó khăn lắm mới dỗ được con bé này một lúc, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, chính là khoảnh khắc Đế Tôn dùng sức mạnh áp chế chân long hồn, cả đồng băng Bắc Cảnh rung lên từng trận, dọa cho Tiểu Niếp Niếp hoàn toàn không ngồi yên được nữa.

“Oa a a!!

Con không quan tâm, con muốn đi tìm ca ca!!” Cô bé cuối cùng cũng khóc òa lên, trên người cũng vì cảm xúc dao động mà tỏa ra ánh sáng vàng vô cùng thần dị!

Lần này đến lượt Hắc Hoàng ngơ ngác...

“Thân thể này, chẳng lẽ, là Đế cảnh đạo quả trong truyền thuyết!!” Phải biết rằng, Hắc Hoàng từng là bạn đồng hành của Vô Thủy Đại Đế, biết rõ đế thân thực sự đều có thể tỏa ra loại ánh sáng thần thánh vô cùng rực rỡ này!

“Không được, chuyện quan trọng như vậy, nhất định phải báo cho lão đại ngay lập tức!” Hắc Hoàng có chút hoảng, nhưng cuối cùng vẫn đưa ra quyết định chính xác nhất, đó là nói cho Đế Tôn biết mọi chuyện xảy ra ở đây.

Keng!

Sức mạnh pháp trận cường đại lại lần nữa được phóng ra, bản lĩnh sở trường của Hắc Hoàng hiện ra.

Trận văn quỷ bí xuất hiện dưới chân Hắc Hoàng và Niếp Niếp.

Nhưng điều khiến Hắc Hoàng nằm mơ cũng không ngờ tới là, trong khoảnh khắc pháp trận truyền tống, Tiểu Niếp Niếp đột nhiên ngừng khóc, như nghĩ ra điều gì đó, một tay nắm lấy đuôi chó của Hắc Hoàng.

"Gâu!!" Đại Hắc Cẩu trong lúc cấp bách theo bản năng hét lên một tiếng, chân trước mất đà, ngay khoảnh khắc trước khi định vị truyền tống đã khiến pháp trận bị méo mó, thay đổi địa điểm truyền tống, mang theo cô bé biến mất ở một nơi khác.

Diệp Phàm và mấy người khác thở dài một hơi, đều nhìn về phía Đế Tôn.

"Lão đại, tại sao ngài lại quan tâm đến cô bé đó như vậy?

Hai người không phải lần đầu gặp mặt sao, nhưng cảm giác ngài đối xử với cô bé đó như em gái ruột vậy!" Đế Tôn cười nhẹ lắc đầu: "Ngươi không hiểu đâu, ta từng là một người bình thường, điều khao khát nhất là có anh em chị em, điều đó sẽ khiến ta cảm nhận được sự tiếp nối của huyết mạch thần kỳ, nhưng bây giờ, mục tiêu đó chỉ có thể thực hiện trên người tiểu gia hỏa kia rồi." An Diệu Y nhìn thấy một khía cạnh khác của Đế Tôn, ngoài vẻ bá khí vương giả còn có sự dịu dàng của một người đàn ông cứng rắn, không khỏi lại lần nữa rung động.

"Nếu ngài đã quan tâm như vậy, chúng ta không ngại đi bốn phía tìm kiếm một phen, trước tiên tìm cô bé và Hắc Hoàng rồi nói sau." Đế Tôn cười nhìn An Diệu Y một cái, nhẹ nhàng lắc đầu: "Quên đi, chúng ta sẽ gặp lại, có Hắc Hoàng bảo vệ, sẽ không có chuyện gì.

Việc cấp bách bây giờ là đi gặp Khương Thái Hư, lấy lại đỉnh của ta, kết thúc ân oán với Khương gia.

Dù sao bước tiếp theo, Thiên Tôn Sơn phải quyết chiến một trận với Địa Ngục, ta cần một thái độ rõ ràng từ Khương gia." Đế Tôn nói

ra quyết định tiếp theo của mình, nhưng đúng lúc này, một đồ đằng sơn hà hư ảo từ trên trời giáng xuống, diễn hóa thành một đồ đằng thái cực rực rỡ, bao phủ trên đầu mấy người Đế Tôn.

"Thì ra là vậy, Khương Thái Hư quả nhiên đã rơi vào cảnh hấp hối, trước đó tiến vào các đại thạch phường của Thần Thành càn quét nguyên, chính là vì việc này!" Một tiếng kêu thanh thúy truyền ra, mọi người đua nhau quay đầu nhìn lại, phát hiện một bóng dáng yêu kiều, toàn thân mặc váy dài màu tím, Sơn Hà Đồ chính là một ấn ký pháp bảo mà nàng ta vừa đánh ra.

"Tử Phủ Thánh Nữ, Tử Hà!" An Diệu Y nói ra thân phận của người này, lập tức thu hút sự hứng thú của Đế Tôn.

"Hống hống, ta cứ tưởng ai có bản lĩnh như vậy, ẩn nấp bên cạnh ta nghe lén mà ta không hề phát hiện, thì ra là ngươi!" Đoạn Đức cười gian xảo nhìn về phía Đế Tôn rồi nói tiếp: "Tiền bối, cô bé này là thể chất Tiên Thiên Đạo Thai hiếm thấy, sở tu Tử Phủ Thánh Đạo có thể khiến thân tâm hợp nhất với đại đạo, khí tức ẩn nấp không ai có thể phát hiện!" Đế Tôn bừng tỉnh gật đầu: "Thì ra là vậy...

Chương 419

Vậy ngươi lúc này hiện thân, lại có mục đích gì?" Tử Hà cười lạnh lùng: "Trước đó ta tìm Long Sào, vô tình phát hiện khí tức của Thần Vương Khương gia, ta tự biết không phải đối thủ nên đã trốn trong bóng tối quan sát, tuy sau đó ta thử phá hang động đó thất bại, nhưng cũng đã hiểu rõ ngọn ngành.

Đế Tôn, ngươi giết ân sư của ta, mối thù này không đội trời chung!

Ta tuy thực lực kém xa ngươi, nhưng hành tung của ngươi bây giờ lại không thể che giấu được nữa rồi!

Khương gia, cũng sẽ vì một mình ngươi mà gặp phải kiếp nạn lật đổ!

Ha ha ha ha..." Tiếng cười của Tử Hà lộ ra vẻ vô cùng lạnh lùng, theo sau đồ đằng Sơn Hà Đồ bị Đoạn Đức một chưởng đánh nát, hình bóng và giọng nói của Tử Hà cũng cùng lúc biến mất trong hư không.

"Không hay rồi!

Nữ nhân kia nhất định đã mượn danh nghĩa của ta, tiết lộ tin tức này ra ngoài, một khi chuyện của Khương gia truyền ra ở Thần Thành, các thế lực chắc chắn sẽ nhân cơ hội này tấn công Khương gia, vừa để cướp đế binh, lúc đó cái nồi này sẽ do Thiên Tôn Sơn chúng ta gánh rồi!" Bàng Bác sắc mặt ngưng trọng nói.

"Lần này phiền phức rồi!

Nữ nhân kia sở hữu Sơn Hà Đồ, bước qua vạn dặm sơn hà như gang tấc, cộng thêm thể chất Tiên Thiên Đạo Thai, làm tất cả những điều này không hề khó khăn, chúng ta dù muốn ngăn cản e rằng cũng

không kịp!" Khổng Tước Vương suy nghĩ một lát, cũng đưa ra quan điểm của mình.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đế Tôn, bây giờ chỉ có thể đợi một câu nói của hắn để định đoạt càn khôn.

"Đã đến thì cứ yên tâm ở lại..." Ánh mắt Đế Tôn sáng rực, hắn liếc nhìn khu vực đồng băng rồi nói: "Ta không đi nữa, ở đây chờ, gây ra động tĩnh lớn hơn!

Tất cả những kẻ có ý đồ với ta, đều sẽ bị thu hút đến đây, lúc đó lại tìm cơ hội quay về Khương gia!" Đoạn Đức nhướng mày: "Ý của tiền bối là, trực tiếp dùng đế binh, xóa sổ ngàn dặm đồng băng?" Đế Tôn lắc đầu: "Ta tuy nắm giữ nhiều đế binh, nhưng huyền bí và cách dùng bên trong chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, cộng thêm thực lực bản thân bị hạn chế không thể phát huy được sức sát thương lớn nhất, quan trọng hơn, dưới đồng băng đang ngủ say Thái Cổ nhất tộc, bây giờ tuyệt đối không thể để chúng thức tỉnh sớm.

Vì vậy, chỉ còn một cách duy nhất." An Diệu Y mắt sáng lên: "Độ kiếp!" "Không sai." Đế Tôn liếc nhìn nàng, gật đầu lộ ra nụ cười hài lòng: "An cô nương quả thật thông minh, chỉ cần mấy người các ngươi liên thủ độ kiếp, thiên địa dị tượng gây ra chắc chắn có thể thu hút sự chú ý của nửa Đông Hoang, hiện tại đây là cách duy nhất có thể tạo ra động tĩnh hợp lý, đợi khi Khương gia có biến, chúng ta lập tức độn vào hư không quay về Thần Thành, là có thể ngăn chặn kế hoạch của Tử Hà." Lần này Đế Tôn có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Để phòng Tử Hà còn có chiêu khác, mượn sức của nửa Đông Hoang để lật đổ Khương gia, từ đó gây ra kiếp nạn ảnh hưởng đến cả Đông Hoang, làm xáo trộn tiến trình của thế giới Già Thiên sớm, một khi rơi vào tình thế đó, để các gia tộc Thái Cổ thức tỉnh sớm, thậm chí bỏ lỡ cơ hội thành tiên lộ giáng lâm, chuyển đi đến thế giới Già Thiên

lần này của Đế Tôn cũng sẽ trở nên vô nghĩa.

Chỉ cần thông qua Thiên Tôn Sơn tạo ra động tĩnh, thu hút nửa các thế lực ở Đông Hoang có thù oán đến đồng băng, tách chúng ra khỏi những kẻ đang nhòm ngó đế binh của Khương gia, mới có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

"Được rồi, bây giờ ngoại trừ An cô nương, tất cả mọi người nuốt Long Nguyên trong tay, bắt đầu thử đột phá, ta sẽ đích thân hộ pháp." Đầu ngón tay Đế Tôn lại lần nữa phác họa ra một đạo tinh thần vi quang, trên mặt đất khắc ra một đạo trận văn bảo vệ, tinh thần rực rỡ theo một quỹ đạo cố định lượn quanh trên đầu Diệp Phàm và những người khác, hình thành một vầng hào quang bảo vệ vững chắc nhất, hộ pháp cho mấy người họ.

Khổng Tước Vương đã sớm không đợi được nữa, là người đầu tiên tiến vào trạng thái đột phá, ngay sau đó, Diệp Phàm, Bàng Bác và mấy người khác, bao gồm cả tên mập Đoạn Đức và An Diệu Y, cũng đều lần lượt bắt đầu vận chuyển công pháp, nuốt chửng sức mạnh của Long Nguyên, bắt đầu thử đột phá.

Ầm ầm ầm!

Người đầu tiên có phản ứng, tự nhiên là Khổng Tước Vương.

Tám trăm năm tích lũy, cộng thêm cơ duyên mà Đế Tôn ban cho trước đó, sớm đã khiến ông chỉ cách cảnh giới Cự Phách nửa bước chân.

Khi khí tức sinh mệnh cường đại của Long Nguyên trong cơ thể hoàn toàn được giải phóng, Khổng Tước Vương không còn áp chế được sức mạnh cuồn cuộn như biển cả trong cơ thể, trong nháy mắt đã phá vỡ gông cùm đạo gia.

Trên đỉnh đầu, chín đạo thanh khí tuôn ra, cuối chân trời bắt đầu

giáng xuống sức mạnh lôi kiếp mênh mông.

Địa vị Cự Phách của Yêu tộc, nói trắng ra là vô địch dưới Thánh Nhân, đủ để khiến Khổng Tước Vương trở thành cường giả số một trong số các Yêu tộc đang hoạt động.

Trong cõi u minh, quả thực đã ứng nghiệm lời tiên tri về vận mệnh mà ông nhìn thấy trong Thanh Đồng Tiên Điện.

Dưới sự giúp đỡ của Đế Tôn, Khổng Tước Vương đang bước trên con đường trở thành người đứng đầu Yêu tộc.

Ầm!

Ầm!!

Từng đạo lôi kiếp trút xuống.

Tuổi thọ của Khổng Tước Vương vốn chỉ còn lại một hai trăm năm, bây giờ bước vào cảnh giới Cự Phách, cộng thêm sức mạnh của Long Nguyên bổ sung, khiến ông có thêm gần hai ngàn năm tuổi thọ.

Sau khi đột phá thành công, đạo lôi kiếp cuối cùng giáng xuống, đánh ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong nháy mắt đánh tan nát nhục thân mục nát của Khổng Tước Vương, một bản thể Khổng Tước thanh quang hoàn toàn mới, trong ánh sấm mênh mông tuyên bố giáng lâm!

"Trời ơi... có đại năng của Yêu tộc chúng ta đột phá rồi!!" Trong thiên vực Bắc Cảnh, từng đạo khói xanh liên tục xuất hiện, các góc của Đông Hoang đều tận mắt chứng kiến.

Ngay sau đó, Bàng Bác và An Diệu Y, cùng với tên mập Đoạn Đức, cũng đều lần lượt có phản ứng.

Chương 420

Đoạn Đức không cần phải nói, tự nhiên cũng đột phá đến cấp Cự Phách, Bàng Bác tiến vào trình độ bán bộ Cự Phách đỉnh phong.

Phải biết rằng, nền tảng của hắn vốn không bằng Diệp Phàm, nhưng bây giờ lại vượt lên trên Diệp Phàm một bậc.

Về phần An Diệu Y, sau khi quen biết Đế Tôn, gần như đã vượt qua hai đại cảnh giới, trực tiếp lên Đại Năng hậu kỳ, cùng vị trí với Diệp Phàm, khác biệt ở chỗ cô nàng chưa hoàn toàn tiêu hóa được mệnh nguyên cực âm của nữ Thánh chủ, đột phá đến cảnh giới Cự Phách cũng là chuyện sớm muộn.

Chỉ có Diệp Phàm, bất kể cố gắng thế nào, thử đột phá thế nào, cuối con đường Tứ Cực phảng phất như một con đường không lối về, một vực sâu thực sự, không hề có chút phản ứng nào.

"Hết cách rồi, sức mạnh của Long Nguyên chỉ có thể cường hóa nhục thân của ta, đối với việc tăng cảnh giới không có chút trợ giúp nào..." Diệp Phàm thở dài một hơi, không quên nhắc nhở mọi người bên cạnh: "Cố gắng lên, thiên kiếp sắp đến rồi, tuyệt đối không được lơ là!" An Diệu Y và Bàng Bác đều gật đầu, chỉ có tên mập Đoạn Đức bên cạnh là ổn định nhất, từ đầu đến cuối đều ở trong thế giới tinh thần, bên ngoài thân không hề có dao động khí tức, cũng không biết đang làm gì.

Rắc!

Ngay lúc này, trên cửu thiên, một ngọn lửa màu lam đen kinh khủng vô song lóe lên, hình thái lôi kiếp đó khiến mọi người không ngờ tới, đã đạt đến mức độ kinh khủng!

"Sao lại thế?

Sức mạnh lôi kiếp như vậy, so với lôi kiếp mà Khổng Tước Vương vừa trải qua, mạnh hơn gấp mười lần không chỉ!" Đế Tôn cũng ngơ ngác.

Chỉ mơ hồ phát hiện, hình thái của sức mạnh lôi kiếp đó, rất giống với phong ấn Minh Hoàng mà hắn nhìn thấy trong Vạn Long Sào trước đó, Đế Tôn không khỏi nhìn về phía Đoạn Đức đang không động thanh sắc thử đột phá.

"Tốt cho một tiểu tử, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, Minh Hoàng kia chắc chắn có liên quan mật thiết với tên mập này!

Nhưng như vậy cũng tốt, cảnh giới Cự Phách chính là nền tảng để đi đến con đường Thánh nhân!

Lôi kiếp càng mạnh, nhục thân ngưng tụ được cũng càng kiên cố!" Lời của Đế Tôn không phải không có lý.

Chỉ cần nền tảng đủ, khi đột phá cảnh giới Thánh Nhân, mấy người này cũng sẽ có cơ hội lớn hơn.

Dù sao từ xưa đến nay, nút thắt lớn nhất ở giai đoạn đầu và giữa của con đường tu luyện trong thế giới Già Thiên chính là khai mở Thánh cảnh, những nhân vật kinh tài tuyệt diễm thời trẻ, cuối cùng đều bị kẹt ngoài cửa Thánh cảnh, tầm thường cả đời.

Bây giờ có Đế Tôn giúp đỡ, cơ duyên của những người ở Thiên Tôn Sơn chắc chắn sẽ không tệ, chỉ cần nền tảng vững chắc, đột phá cảnh giới Thánh Nhân cũng không còn là một hy vọng xa vời.

Minh Hoàng Kiếp giáng lâm, hoàn toàn khiến cả Đông Hoang chìm vào hoảng loạn.

Cùng lúc đó, tin tức về việc phe phái Thiên Tôn Sơn của Đế Tôn chặn giết Khương Thái Hư ở Vạn Long Sào, trong thời gian cực ngắn đã truyền khắp cả Đông Hoang.

Không thể không nói, thể chất Tiên Thiên Đạo Thai của Tử Hà, nếu mang ra Trái Đất để làm logistics, quả thực vô địch.

Khả năng tung tin đồn như vậy, quả thực từ xưa đến nay chưa từng thấy!

"Trời ơi!

Khương Thái Hư, Thần Vương áo trắng danh chấn Đông Hoang bốn ngàn năm trước, vậy mà vẫn còn sống..." "Ngươi không nghe nói sao?

Khương Thái Hư đụng phải Đế Tôn, hai người đại chiến một trận, tuy không chết, nhưng e rằng cũng chỉ còn thoi thóp, chỉ cần ông ta chết, Hằng Vũ Lô của Khương gia có giữ được không?

Đế binh vừa mất, Khương gia cũng đi đến đường cùng rồi..." "A ha ha ha, ta nói này, quả thực có khả năng đó a!!" "Không chỉ như vậy, nhìn bên đồng băng kia, Minh Hoàng Kiếp trăm năm khó gặp trong truyền thuyết xuất hiện, có khả năng chính Đế Tôn đang đột phá!!" "Mẹ nó... một bên là Khương gia, một thế gia cổ xưa sắp sụp đổ, một bên lại là tuyệt đại yêu nghiệt Đế Tôn đang đối mặt với Minh Hoàng Kiếp trấn áp, tại sao hai cơ hội tốt như vậy lại cùng lúc xuất hiện chứ?

Ta nên lấy Hằng Vũ Lô, hay là ba kiện đế binh của Đế Tôn??..." Các loại lời đồn đại như vậy, truyền đi khắp mọi ngóc ngách của Đông Hoang, tất cả tu sĩ có thực lực từ Đại Năng trở lên, đều rục rịch.

Các nhân vật cấp Thánh Chủ của các thế lực lớn cũng lần lượt xuất quan, chuẩn bị hành động.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đối với bất kỳ phe phái nào ở Đông Hoang mà nói, Khương gia và Bắc Nguyên, Khương Thái Hư và Đế Tôn, hai nhân vật mà chỉ cần một người chết là trời long đất lở, đều

có nghĩa là một cơ duyên khổng lồ!!

Ai có thể nhận được truyền thừa của hai người này, người đó sẽ là nhân vật tung hoành thiên hạ tiếp theo của Đông Hoang!!

Trong phút chốc, Thần Thành rộng lớn vắng tanh.

Một bộ phận sợ chết thì đi đến Khương gia xem náo nhiệt!

Một bộ phận tham lam hơn một chút, trực tiếp dốc toàn lực, mỗi người bay trời độn đất lao đến Bắc Nguyên.

Kỳ ngộ và nguy hiểm, đều chỉ trong một ý niệm, nhưng sử thi khó gặp như vậy, e rằng cả đời chỉ có một lần.

Chương 421

Cũng vào lúc này, Địa Ngục, tổ chức đã sớm tuyên chiến với cả Đông Hoang, cuối cùng cũng có động thái mới.

Vị hắc bào hộ pháp trước đó bị Đế Tôn đánh cho thoi thóp, lại lần nữa lộ ra ánh mắt hung ác.

"Hừ, Minh Hoàng Kiếp?

Ta muốn xem xem Đế Tôn lần này có thể sống sót thế nào!" "Xuất phát!" "Vâng!!" Lúc bấy giờ, trên bầu trời Bắc Nguyên, ấn Minh Hoàng kinh khủng vô song đã hoàn toàn thức tỉnh, bắt đầu giáng xuống từng đạo chân Minh Hoàng lôi diễm!

Mỗi một đạo lôi diễm, uy lực đều có thể dễ dàng nghiền nát một Đại Năng của Đông Hoang!

Mỗi một đợt lôi kiếp tấn công, đều sẽ đồng thời giáng xuống ba đạo lôi diễm có sức mạnh tương đương!

Nào biết, cảnh này đều là công lao của tên mập Đoạn Đức, vô tình đã thành toàn cho kế hoạch của Đế Tôn.

Nếu không phải là Minh Hoàng Kiếp đủ đáng sợ, chỉ với mấy người bên cạnh Đế Tôn độ kiếp, căn bản sẽ không thu hút được sự chú ý của đại đa số cao thủ đỉnh cấp Đông Hoang, Khương gia e rằng cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ trong trận chiến này.

Ầm ầm ầm!

Lực sấm cuồn cuộn giáng xuống.

Đế Tôn lo lắng Bàng Bác và An Diệu Y không thể chịu đựng được sức mạnh này, cố ý dùng sức của mình để chống lại phần lớn sức mạnh lôi kiếp.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của những vị khách không mời kia lại xuất hiện.

“Hống hống, không ngờ nanh vuốt của Thiên Tôn Sơn đều trốn ở nơi này!

Vạn Long Sào ở ngay nơi đây, ta thực sự bắt đầu tò mò rồi đấy.” “Ha ha ha, lão thái thái, bà đã bao nhiêu tuổi rồi, chân cẳng vẫn còn lanh lẹ như vậy!” Liên tiếp năm vị lão quái vật có nội tình đỉnh cấp của nhân tu lục tục giáng lâm!

Mấy người này, không ai không phải là những kẻ sống sót của các thế gia cổ xưa mục nát hoặc bị lịch sử chôn vùi của Đông Hoang, mỗi người đều có nội tình cảnh giới Thánh Nhân!

Họ đều giống như Lão Phong Tử, có những danh xưng và bối cảnh không ai biết, nhưng thực lực lại vô cùng cường đại.

“A a, Đế Tôn?

Cường giả danh tiếng lẫy lừng như vậy, không ngờ lại là một tiểu oa oa trẻ tuổi thế này.” Một lão giả tóc trắng trong số đó hiền lành mở miệng, nào biết trong mắt lão gia hỏa này ẩn giấu dục vọng giết chóc không hề thua kém bất kỳ ai.

“Bớt ở trước mặt ta cậy già lên mặt, ta là gia gia của ngươi.” Đế Tôn không hề nể mặt, đối diện với lão già đó trực tiếp vung một thanh thái đao chém tới.

“Cái gì!” Ầm ầm ầm!!

Chỉ trong một lần giao thủ, lão già bản năng giơ cây gậy trong tay lên định đỡ một chút, chỉ nghe một tiếng “rắc”, cây gậy cấp Thánh Nhân trong nháy mắt bị thanh thái đao chém nát, lưỡi dao bá đạo vô cùng treo trên đỉnh đầu lão già, dọa lão ta rùng mình một cái.

“...” “Sao?

Chưa thấy dáng vẻ ngầu lòi của gia gia ngươi à?

Thu lại bộ mặt tươi cười xấu xí của ngươi đi, lão già chết tiệt, không muốn bỏ mạng ở đây thì cút về đạo trường của ngươi đi, nếu không ngươi sẽ là con gà bị giết trước mặt đám khỉ!" Lão giả không nói hai lời, thân hình khẽ động, trực tiếp hóa thành một đạo bạch quang, biến mất khỏi chiến trường.

Bốn lão già còn lại: "???" Vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi!!

"Chạy rồi?" "Nội tình thật cường hoành!

Đế Tôn các hạ, dám hỏi, một mình ngài chấp chưởng ba kiện đế binh, có quản lý nổi không?

Hay là để lão hủ giúp ngài tạm thời bảo quản một kiện?

Đồng thời ta cũng sẽ trở thành một thành viên của Thiên Tôn Sơn, ngài thấy thế nào?" Đế Tôn liếc nhìn lão bà vừa mở miệng trước mặt, không khỏi hài lòng gật gật đầu.

"Lão thái bà, cũng biết chút quy củ.

Nhưng không cần đâu, đế binh không phải là thứ mà thực lực Thánh Nhân cảnh quèn có thể điều khiển, ngươi nên làm gì thì làm đi." Lão bà vốn định cứng rắn, nhưng nghĩ đến lão già vừa bị một đao chém đi, cuối cùng đành bất lực lắc đầu.

"Thôi vậy, xem ra cả đời này của lão thái bà ta, cùng đế binh vô duyên rồi..." Lão thái thái nói xong, ý niệm vừa chuyển đã biến mất giữa đất trời.

Ba lão gia hỏa còn lại đều không động đậy, chỉ đứng trên mây, nhìn mấy người bạn của Đế Tôn đối kháng Minh Hoàng Kiếp.

Chương 422

Ầm ầm ầm...

Từng đạo lôi diễm kinh thiên không ngừng giáng xuống, An Diệu Y lộ ra vẻ vô cùng thống khổ.

Bởi vì xét về nhục thân, nàng kém xa Đoạn Đức và Bàng Bác, sự tiến bộ của nàng phần lớn dựa vào sự giúp đỡ và dìu dắt của Đế Tôn, chỉ không ngừng cường hóa huyết mạch, phương diện tu vi nội tình là nông cạn nhất, lần này trực tiếp giáng xuống Minh Hoàng Kiếp, thật sự không chịu nổi.

Nếu không phải có chân huyết cực âm của nữ Thánh chủ trong cơ thể, cùng với phần Long Nguyên kia không ngừng cung cấp năng lượng, e rằng cô nàng đã sớm bị Minh Hoàng Kiếp xé nát rồi.

Trong nháy mắt, chín đạo thiên kiếp đã giáng xuống đạo thứ bảy, nguy hiểm thực sự mới bắt đầu.

Đế Tôn gầm lớn một tiếng, vừa định ra tay, lại một nhóm khách không mời nữa xuất hiện!

"Đế Tôn, không ngờ ngươi cũng có ngày trở thành cá nằm trên thớt nhỉ?" Vèo vèo vèo!

Chỉ trong lúc nói chuyện, lại một mảng bóng đen đột nhiên lóe lên, đám phế vật của Địa Ngục âm hồn không tan bám lấy Đế Tôn, thật sự khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Nhưng nguyên nhân khiến Đế Tôn hơi kinh ngạc một chút là, lần này, Địa Ngục đã phái ra cả bốn đại hộ pháp!

Ầm!!

Chỉ thấy ngoại trừ tên hắc bào dẫn đội lần trước, ba đại hộ pháp

cấp Cự Phách khác đồng thời ra tay, mỗi người lại cầm một món chuẩn đế binh huyết sát đánh về phía Đế Tôn.

Mạnh như Đế Tôn, cũng không thể coi thường ba kiện chuẩn đế binh, lại lần nữa buộc phải dừng tay để đối phó với ba món thần khí.

"Lần này, bốn người chúng ta liên thủ, gần như có thể đại diện cho đội hình săn giết mạnh nhất của Địa Ngục thời bình, xem ngươi làm sao sống sót trên đời!" Hắc bào có chút cáo mượn oai hùm.

Hắn không ra tay, chỉ động miệng, trơ mặt đứng ra trang bức.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là, ba hộ pháp còn lại dường như không hề có ý kiến gì về hành động này.

Nguyên nhân đơn giản, Hắc bào, một trong tứ đại hộ pháp, còn có một thân phận khác.

"A, ta thật không ngờ, Địa Ngục đường đường, lại là một doanh nghiệp gia đình..." Đế Tôn nghe thấy tiếng bàn tán gần đó, lạnh lùng chế nhạo Hắc bào và những người khác một phen.

Thiên kiếp trong mây đang đến hồi gay cấn, Đế Tôn một mặt ngẩng đầu đứng giữa hư không, gánh vác toàn bộ sức mạnh của Minh Hoàng Kiếp, sẵn sàng ra tay chi viện bất cứ lúc nào, mặt khác lại lạnh lùng ngạo thị chúng cường giả tám phương, quan sát từng cử động của họ, bất kỳ ai có ý định ra tay, hắn sẽ trấn sát tại chỗ, tuyệt không lưu tình.

Những kẻ thừa nước đục thả câu, Đế Tôn luôn ghét nhất, dám ra tay với hắn vào lúc này, đó thực sự là tìm chết, tuyệt đối không có khả năng khiến Đế Tôn lưu tình.

Theo thời gian trôi đi, ngày càng nhiều nhân vật cấp lão quái vật của Đông Hoang giáng lâm.

Điều khiến Đế Tôn không ngờ tới là, Trung Châu và Tây Mạc cũng

có không ít cường giả Đại Năng đỉnh phong đến hóng chuyện.

"Đế Tôn!

Chúng ta đều biết thực lực của ngươi kinh người, nhưng trận chiến này, ngươi không kịp mời bất kỳ trợ thủ nào, dù có công cái thế, cũng khó thoát khỏi cái chết!" "Không sai, hôm nay những người ở đây đều mang theo mục đích rõ ràng, giết ngươi, cướp truyền thừa và đế binh, đều là Đại Năng đỉnh phong thậm chí là cao thủ Thánh cảnh, ta muốn xem xem ngươi có khả năng sống sót không!" Ma diễm của tứ hộ pháp Địa Ngục ngút trời, rõ ràng chuẩn bị châm ngòi nổ đầu tiên, các Đại Năng đỉnh phong và Cự Phách, Thánh Nhân của các thế lực khác cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Khụ khụ khụ, lão hủ thọ số không còn nhiều, có thể nghịch thiên cải mệnh hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào trận chiến hôm nay..." Ầm ầm ầm!

Luồng khí kinh khủng bùng nổ vang rền, tứ đại hộ pháp Địa Ngục đồng thời lao lên trời, trong lúc giơ ra ba món chuẩn đế binh hình thù kỳ dị, bốn người họ không lập tức ra tay với Đế Tôn, mà cố gắng hết sức tiến gần đến Minh Hoàng Lôi Kiếp đang hoành hành bùng nổ trên cửu thiên!

"Trời ơi!

Chẳng lẽ bốn người họ muốn..." Không ít tán tu đỉnh cấp ngước nhìn bầu trời, nhìn thấy hành động của bốn hộ pháp Địa Ngục, đều lộ vẻ kinh ngạc!

"Có lời đồn, Địa Ngục và Minh Hoàng vốn cùng một nguồn gốc, nguồn gốc truyền thừa của tổ chức sát thủ này cực kỳ thần bí, còn có bản lĩnh điều khiển thần quỷ, bây giờ mấy người này, chẳng lẽ có ý định điều khiển sức mạnh của Minh Hoàng?" Khi suy đoán của vị đại năng này được chứng thực, tất cả mọi người tại hiện trường đều lộ

ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Trời của ta... quả thực khó có thể tưởng tượng!" Ầm ầm ầm!

Ba món chuẩn đế binh đồng thời nhắm vào sức mạnh thiên phạt của lôi kiếp, cưỡng ép hấp thu sức mạnh đó vào cơ thể.

Ánh sáng màu lam đậm rực rỡ bao bọc tứ đại hộ pháp, dường như là một thủ đoạn nạp năng lượng cực kỳ đặc biệt, tiếp dẫn uy năng của trời đất vào cơ thể, đạt được mục đích cường hóa thực lực bản thân trong thời gian ngắn.

Đế Tôn cũng không rõ, tại sao thân thể của bốn người này lại có thể kiên cố như vậy, càng không hiểu họ đang thi triển công pháp gì, nhưng hắn không hề ngăn cản.

Chương 423

Dựa vào nhãn lực của Đế Tôn phán đoán, An Diệu Y và Bàng Bác quyết không thể chống đỡ được sự trấn áp của đạo Minh Hoàng Kiếp thứ chín, đặc biệt là cô nàng An Diệu Y, để mấy người này chia sẻ bớt uy lực của kiếp lực, không phải là chuyện xấu, ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho nàng.

Thiên kiếp tuy là để rèn luyện nhục thân mạnh hơn, nhưng nếu vượt quá giới hạn chống cự, nhẹ thì để lại đạo thương khó có thể phục hồi, nặng thì thân tử đạo tiêu, vẫn lạc tại chỗ, không phải chuyện đùa.

Đế Tôn tự nhiên không sợ mấy kẻ này giở trò mới, ngược lại, hắn muốn xem xem, nội tình của tổ chức sát thủ đỉnh cấp Địa Ngục, rốt cuộc có thứ gì có thể khiến hắn kinh hỉ hay không.

Uy lực của lôi kiếp đang hoành hành, tứ đại hộ pháp đã đạt đến trạng thái nuốt chửng cực hạn gần bão hòa.

Đúng lúc bốn người chuẩn bị ngừng nuốt chửng, Đế Tôn nổi hứng, nảy ra một ý tưởng thú vị.

"Rút!" Hắc bào ra lệnh một tiếng, ba đại hộ pháp còn lại đồng thời định thu hồi chuẩn đế binh.

Nhưng không ai ngờ, ngay khoảnh khắc đó, Đế Tôn đột nhiên thần không biết quỷ không hay đã đến sau lưng vị tử sam hộ pháp kia.

"Huynh đệ này, không phải ngươi thích nuốt chửng lôi kiếp sao?

Cơ hội khó có, sao không nuốt thêm một chút nữa?" Lời nói của Đế Tôn mang theo mấy phần trêu chọc và đùa giỡn, một tay nắm lấy cổ tay của tử sam hộ pháp, chỉ thấy cả người hắn, trong khoảnh khắc

đã bị một luồng tinh thần chi quang rực rỡ bao bọc.

Thực tế, Đế Tôn đang dùng Tinh Huy Phong Ấn trong Tinh Thần Quyết, khóa chặt người này giữa không trung, khiến hắn buộc phải duy trì trạng thái tiếp tục nuốt chửng lôi kiếp.

"Hừ, thích nuốt, ta cho ngươi nuốt cho đủ, không nuốt cũng không được!" Sau khi Đế Tôn ra tay, Hắc bào và ba người còn lại hoàn toàn ngơ ngác...

"Chết tiệt!

Lại bị tên này chui vào chỗ trống!" "Làm sao bây giờ?

Nhị hoàng tử các hạ, Tử Bào bị Đế Tôn khống chế rồi, chúng ta phải tìm cách cứu hắn, nếu không trận pháp của chúng ta khó có thể khởi động, làm sao có thể trấn sát yêu nghiệt Đế Tôn?" Lục bào hộ pháp vô cùng lo lắng nhìn về phía Hắc bào, trong miệng xưng hô là Nhị hoàng tử, chính là một thân phận khác của Hắc bào.

"Không được!

Thủ đoạn của Đế Tôn thông thiên, bây giờ hắn đang dùng Tử Bào để uy hiếp chúng ta mắc bẫy, lúc này nếu xông lên, chúng ta chẳng khác nào đi nộp mạng!" Hắc bào không hổ là lãnh đạo trong tứ đại hộ pháp, không bị cảnh khốn khó trước mắt làm cho mất lý trí, từ đó chôn vùi cả đội ngũ.

Có thể nói, từ góc độ của một người lãnh đạo, hắn là người hợp cách.

Tuy nhiên đối với một đội ngũ, có những lúc, sự ràng buộc còn quan trọng hơn lý trí, đây là điều mà một tổ chức sát thủ lạnh lùng vô tình, trong mắt chỉ có mệnh lệnh như Địa Ngục không thể nào lĩnh ngộ được.

"Hống hống, không hổ là một đám người từ Địa Ngục, thật sự có

thể trơ mắt nhìn đồng bạn chết trước mặt nga!

Vậy thì được thôi, ta chỉ có thể nói một tiếng tiếc nuối với ngươi, anh bạn, ngươi sẽ bị vô tận thiên lôi sống sờ sờ nghiền nát nhục thân." Đế Tôn vỗ vỗ vai Tử Bào như để cổ vũ, cứ như vậy treo hắn bên cạnh bình tĩnh xem náo nhiệt.

Ầm ầm ầm!!

Cùng với việc đạo lôi diễm cuối cùng của lôi kiếp thứ tám biến mất, Tử Bào đã đạt đến giới hạn chịu đựng, thân thể sưng phồng như một quả bóng bay được bơm căng khí, chỉ cần chọc nhẹ một cái, cả thân thể sẽ vỡ nát!

"Đếm ngược bắt đầu rồi, anh bạn..." Giọng nói của Đế Tôn vừa dứt, đạo quang đầu tiên của Minh Hoàng Kiếp mạnh nhất thứ chín cuối cùng cũng giáng xuống.

Không có thanh thế chấn động trời đất như trong tưởng tượng, ngược lại mang theo một sự bình tĩnh và sâu thẳm phản phác quy chân.

Ánh sấm từng chút một giáng xuống, trong con ngươi của Tử Bào không ngừng phóng đại, cho đến khi ánh sáng đâm vào cơ thể hắn.

"Không!!" Với sự hối hận và không cam lòng vô tận, nhục thân của Tử Bào trong nháy mắt vỡ nát, phong ấn tinh thần bao bọc bên ngoài cũng theo đó tan biến, một đại hộ pháp Địa Ngục cấp Thánh, cứ như vậy chết một cách uất ức nhất rời khỏi thế giới Đông Hoang.

Cùng với sự vẫn lạc của hắn, toàn bộ sức mạnh lôi kiếp bị nuốt vào cơ thể, đều được phong ấn trong món chuẩn đế binh kia.

Đế Tôn cười nhẹ nhìn món đế binh, đầu ngón tay khẽ lướt qua, ném nó về phía Hắc bào hai tay trống không ở dưới.

"Nhị hoàng tử phải không?

Tặng ngươi một món quà, chúng ta coi như hòa nhé." "Những người khác cũng không cần khách khí, ai muốn thì cứ cướp, không phải các ngươi đến đây vì những thứ này sao." Đế Tôn cười khẩy, lên tiếng cổ vũ mọi người.

Không thể không nói, xung quanh quả thật có không ít lão già đã động lòng.

Đặc biệt là những hóa thạch sống đã bước vào Thánh Nhân cảnh, một món Thần khí cấp Chuẩn Đế, có những lúc còn hấp dẫn hơn cả Cực Đạo Đế Binh.

Một mặt, đoạt được một món Chuẩn Đế Binh, mối uy hiếp bản thân phải chịu và rủi ro cần chống đỡ nhỏ hơn nhiều so với một món Cực Đạo vũ khí thật sự.

Chương 424

Dù sao thì, đạo lý thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, ai cũng hiểu, ở đất Đông Hoang này, không sợ người ta cướp, chỉ sợ người ta nhòm ngó!

Mặt khác, cảnh giới mà các lão già Thánh cảnh khao khát nhất chính là trình độ Chuẩn Đế cảnh.

Những người ở trong đó, từ ngày đầu tiên bước vào giới tu luyện đã hiểu rằng cả đời này mình vô duyên với việc chứng đạo thành Đại Đế, vì thế mục tiêu cuối cùng của cả đời chính là Chuẩn Đế.

Đặc biệt đối với Thánh Nhân mà nói, điều họ thiếu để trở thành Chuẩn Đế không phải là nội tình, mà phần nhiều là sự minh ngộ về tâm cảnh và nắm bắt thời cơ.

Về phương diện này, sự khai sáng tâm cảnh và dẫn dắt thời cơ của một món Chuẩn Đế Binh còn chân thực hơn nhiều so với một món Cực Đạo Đế Binh thực thụ.

Với mấy lý do này làm nền, những lão già xung quanh cũng bắt đầu rục rịch, nhắm vào món Chuẩn Đế khí màu tím kia.

"Bạn già, có ra tay bây giờ không?" Trong một góc, hai lão hóa thạch sống tóc bạc trắng, đôi mắt già nua đục ngầu lại lóe lên những tia sáng lạnh lẽo, bùng cháy sắc màu dục vọng.

"Tốt nhất đừng ra tay đầu tiên, lực lượng lôi kiếp ẩn chứa bên trên đó đủ để dễ dàng chấn chết một Thánh Nhân.

Dù có đỡ được một kích, làm sao chạy thoát cũng là cả một vấn đề, ngươi chắc muốn làm pháo hôi sao?" Đồng bạn dội một gáo nước lạnh, nhưng cũng không ngăn được sự thôi thúc của lão già.

“Không quản được nhiều như vậy nữa, liều một phen thôi, bỏ lỡ cơ hội này, lão tử chỉ còn nước chờ chết!” Phất trần trong tay rung lên, lão già hóa thành một luồng u quang lao ra, vầng sáng Thánh cảnh cũng bùng cháy đến trạng thái cực hạn vào khoảnh khắc đó.

“Lão già kia, tìm chết!” Lục bào nhân giận dữ ngút trời, giơ tay tung ra một chiêu tuyệt học ám sát vô cùng sắc bén, Phong Tân Kiếm Khí!

Một đạo kiếm phong thực thể bắn ra, lao thẳng lên trời cao, nhắm thẳng vào bản thể của lão già đang đoạt bảo mà đâm tới.

Cùng là cường giả cấp Thánh Nhân, uy năng kinh thiên động địa trong mỗi cú giơ tay nhấc chân không hề hiếm thấy.

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn ra, chiêu tuyệt kỹ này của lục bào nhân đã sớm không phải là thứ mà một cường giả Thánh Nhân sơ cảnh có thể chống đỡ, lão hóa thạch sống trước mắt sắp cạn dầu tắt đèn này có đỡ nổi hay không cũng là cả một vấn đề.

Ầm ầm ầm!

Không đợi lão Thánh Nhân kia có hành động gì, lão già tóc bạc đi cùng bên cạnh lập tức ra tay, chưởng lực mạnh mẽ như một đạo quang nhận vô sắc diệt thần trảm thánh chém xuống giữa không trung, không hề lệch lạc mà đánh tan thủ đoạn của lục bào nhân, tạo ra thời cơ tốt nhất cho lão Thánh Nhân đi đầu đoạt bảo.

“Chính là bây giờ!” Lão hóa thạch sống tóc bạc trong đầu chỉ chăm chăm vào việc đoạt bảo tung ra một chưởng, một luồng khí lực gần như đã đặt cược toàn bộ, một kích trí mạng được đánh ra bất chấp nguy hiểm mệnh nguyên sụp đổ.

Ầm ầm ầm!

Minh Hoàng Kiếp Lôi Diễm bắn ra theo món Chuẩn Đế Binh,

trong khoảnh khắc đã mài mòn cả người lão hóa thạch sống vào hư không.

Lão già không dám có chút buông lỏng, toàn thần tập trung truyền đi nội tình cường đại của mình để chống lại lôi diễm ngút trời.

Hai luồng ánh sáng sắc bén va chạm giữa không trung, đó là cuộc đối đầu của sức mạnh cực hạn của hai đại Thánh Nhân cảnh...

Chỉ là, lão già cuối cùng đã đánh giá thấp sức mạnh ẩn chứa trong món Chuẩn Đế Binh mà Đế Tôn tung ra.

Thời gian trôi qua, nội tình của lão hóa thạch sống nhanh chóng cạn kiệt, nhưng lôi quang cuồng bạo bên trong Chuẩn Đế Binh vẫn đang tàn phá...

"Ha ha ha!

Thấy chưa, kết cục của lòng tham đấy!" Tên hộ pháp Địa Ngục thứ tư mặc hồng bào nãy giờ im lặng bỗng cười lớn đầy khinh miệt, trơ mắt nhìn lão hóa thạch sống của cổ thế gia vì dục vọng mà mệnh nguyên dần khô héo, thân thể dưới sự gột rửa của lôi diễm Chuẩn Đế Binh dần mục rữa, từ một lão già sống sờ sờ biến thành một bộ xương khô mục nát!

Ầm ầm ầm!

Bộ xương tàn khuyết bị lôi diễm chấn nát trong nháy mắt, lôi diễm trên Chuẩn Đế Binh cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Đúng lúc này, lão già đồng hành hộ pháp cho lão hóa thạch sống bị đánh thành tro xương ban nãy chính thức tiếp quản, dùng sức mạnh gần như đỉnh phong của mình lao về phía món Chuẩn Đế Binh của Địa Ngục.

"À, lão già này rõ ràng thông minh hơn tên vừa rồi không ít, bảo tên ngốc đó dùng mạng để làm áo cưới cho mình, thật là tính toán

hay!" Những người xem náo nhiệt bên cạnh đều nảy ra suy nghĩ như vậy.

Chỉ là lão già hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người xung quanh, chỉ cần đạt được mục đích, thu được món Chuẩn Đế Binh này, nguyện vọng của y đã đủ rồi.

Nhưng sự việc thật sự đơn giản như vậy sao?

Từ đầu đến cuối, Đế Tôn ngạo nghễ trên cao đều giữ thái độ quan sát, dùng ánh mắt giễu cợt, thích thú nhìn những lão già này vì một khúc xương mà tranh giành đến đầu rơi máu chảy.

Nào biết lúc này, ngọn lửa sau lưng Đế Tôn cũng đã bùng cháy đến đỉnh điểm.

Chương 425

Rắc!

Đạo kiếp quang thứ chín của Minh Hoàng Kiếp cuối cùng cũng giáng xuống, báo hiệu kiếp số lớn nhất của Bàng Bạc và An Diệu Y đã đến...

Nếu thật sự có thể gánh được một đợt tuyệt diệt này, gã mập Đoạn Đức kia cũng sẽ trở nên sâu không lường được.

"Bây giờ, động thủ!" Mấy hộ pháp của Địa Ngục và một số lão già nhắm vào Chuẩn Đế Binh, coi như biến tướng gia nhập vào phe của Đế Tôn.

Nhưng những cường giả thực sự nhắm vào ba món Cực Đạo vũ khí trên người Đế Tôn, đến tận giờ phút này mới dần lộ ra nanh vuốt của mình.

"A a a, Đế Tôn, ta muốn xem xem ngươi có thể vì mấy kẻ đang độ kiếp mà từ bỏ cơ hội sống hay không!" Cho ngươi cơ hội cuối cùng, giao ra Đế Binh, Thiên Tôn Sơn sẽ do ta bảo vệ!" Vút vút vút… Chín cường giả cấp Thánh che giấu khí tức trên mặt đồng thời xuất hiện.

Chín lão già này trước đó không hề để lộ một chút khí tức nào, không ai biết đến sự tồn tại của họ.

Lần này, họ đã nhắm đúng thời cơ, tất cả cùng lúc nhảy ra, cốt để xuất kỳ bất ý, giáng cho Đế Tôn một đòn chí mạng vào thời khắc quan trọng!

"Trực giác cho ta biết, các ngươi không phải người Đông Hoang, có lẽ là di thánh của một hoàng triều đã suy tàn ở khu vực khác trên đại lục, quanh năm ẩn náu hành tung, tiềm tâm bế quan, nay đột nhiên

giáng lâm, chắc hẳn đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ." Đế Tôn không hề có chút hoảng loạn nào, ngược lại còn tỏ ra hứng thú giao lưu với mấy lão già.

"Hừ, biết thì tốt, nếu không đáp ứng điều kiện của chúng ta, hôm nay sẽ là ngày Thiên Tôn Sơn môn mi vẫn lạc!" "Không còn cách nào khác, mọi truyền thừa vượt quá phạm vi năng lực, đều đã định trước sẽ có cục diện ngày hôm nay." Đế Tôn khẽ nhếch môi.

"Ta biết, những kẻ sống mấy ngàn năm này, rốt cuộc ai đã cho các ngươi sự tự tin lớn như vậy chứ?

Cường giả Thánh Nhân cảnh ở các lãnh địa khác, từ khi nào lại có lá gan lớn như thế, dám tung hoành ở Đông Hoang sao?" Đế Tôn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, Đông Hoang sau này, nên ban hành một đạo "Cấm Thánh Lệnh"!

Bất cứ cường giả từ Thánh Nhân cảnh trở lên vượt qua ngũ đại vực mà xuất hiện, đều phải được sự cho phép của cường giả đỉnh cao tại lãnh địa đó, nếu không, sẽ không có tư cách tự tiện xâm nhập!

Truyền thừa có thực lực đảm đương trách nhiệm bảo vệ Đông Hoang, tự nhiên không ai khác ngoài Thiên Tôn Sơn!

Đế Tôn đã quyết tâm, đồng thời cũng tỏa ra sát khí lạnh lẽo vô cùng đối với chín lão già trước mặt.

"Ha ha ha!

Muốn hỏi ai cho ta sự tự tin ư, ngươi không nên ở đây hỏi, mà nên xuống chỗ Diêm La, hỏi những vong hồn đã chết dưới tay ta thì đúng hơn!" Lời nói của một trong những lão Thánh Nhân đã gây ra những tiếng cười lạnh lẽo của đồng bạn.

"Đúng vậy, xuống địa ngục mà hỏi những con kiến đáng thương đó đi!" "Nhận chiêu!" Chín luồng khí tức Thánh Nhân đồng thời phát

ra những dao động mạnh mẽ!

Trong khoảnh khắc, không ít khán giả xung quanh đua nhau lùi lại, cố gắng né xa khỏi luồng khí bá đạo vô cùng lạnh lẽo kia.

"Trời ạ, chín đại Thánh Nhân liên thủ!

Cảnh tượng thế này, dù ở thời đại hỗn loạn cũng hiếm khi thấy, xem ra những cường giả ngoại vực này đã quyết tâm muốn cướp Đế Binh rồi!" "Mẹ nó, ta đột nhiên cảm thấy, vào thời điểm mấu chốt này mà đối địch với Thiên Tôn Sơn, có chút không nhân đạo thì phải?

Dù sao, Thiên Tôn Sơn hiện nay cũng là một tấm biển vàng của Đông Hoang chúng ta, các thế gia thánh địa nghe tên Thiên Tôn Sơn, ai dám không nể mặt?

Chỉ vì Địa Ngục nhất mạch và Thiên Tôn Sơn không đội trời chung, chúng ta liền cứ nhắm vào Đế Tôn không buông, e rằng có chút hẹp hòi rồi…" Khi thấy chín đại Thánh Nhân ngoại vực đồng thời ra tay với Đế Tôn, không ít đại năng đỉnh phong tán tu đang xem náo nhiệt đã bày tỏ quan điểm của mình, đồng thời cũng đứng trên lập trường của bản thân mà ủng hộ Đế Tôn.

Đế Tôn một mình cầm ba món Đế Binh quả thật có chút khoa trương, nhưng cũng tốt hơn là bị đám Thánh Nhân ngoại vực này giết chết.

Lúc này, Đế Tôn đã bị chín lão già vây chặt, một trận quyết chiến sinh tử sắp sửa nổ ra.

Ầm ầm ầm!

Chín người đồng thời ra tay, mỗi người dùng một công pháp cái thế hoàn toàn khác nhau để vây công Đế Tôn.

Giữa thiên địa, từng luồng từng luồng khí kình cường hãn vô song cuộn trào, khiến cho cả vùng hư không Bắc Vực chấn động không

ngừng!

“Trời của ta… Chín Thánh liên thủ, thanh thế này thật quá khủng bố rồi!” Nào biết, lúc này ở cách xa vạn dặm bên ngoài thiên vực này, có vô số tu sĩ cảnh giới thấp đang dõi mắt nhìn từ xa, phát ra đủ loại tiếng kinh thán.

“Không thể không nói, Đế Tôn kia thật sự lợi hại, trẻ tuổi như vậy mà đã có thể một mình đấu với chín đại Thánh Nhân, chiến tích như vậy thật sự khó tin, dù có vẫn lạc trong trận chiến này, cũng đã định trước sẽ danh chấn thiên cổ!” Cho dù danh tiếng của Đế Tôn ở Đông Hoang đã gần như là truyền thuyết, nhưng đây là một trận chiến mà đại đa số mọi người đều không lạc quan.

Nếu thật sự có thể đánh lui mấy Thánh Nhân ngoại vực, những con chim sẻ nấp sau lưng bọ ngựa kia, lại có mấy ai sẽ để Đế Tôn sống sót rời đi?

So sánh ra, Minh Hoàng Kiếp, Vạn Long Sào, ba món Cực Đạo Đế Binh, sức hấp dẫn rõ ràng còn khiến người ta động lòng hơn cả một cái Hằng Vũ Lô của Khương gia...

Không còn nghi ngờ gì nữa, trận quyết chiến này từ khoảnh khắc bắt đầu, bố cục của Đế Tôn đã đạt được mục đích căn bản nhất.

Chương 426

Bảo vệ Khương gia!

Dù cho sau này lão già Khương Thái Hư kia thật sự ăn vạ, cũng phải do Đế Tôn tự tay xóa sổ Khương gia, trước đó, không ai có tư cách động đến Khương gia!

Ầm ầm ầm!

Đế Tôn một tay hướng về hư không, dùng khí tức cường hãn vô song của Đại cảnh giới đồng thời khóa chặt chín đại Thánh Nhân!

Hống… Trong khoảnh khắc, một cảnh tượng khiến cả tứ hải bát phương Đông Hoang phải cúi đầu thần phục đã giáng lâm!

Sau dao động sức mạnh khủng bố vô song, đi cùng với vô tận tinh huy xuất hiện bên ngoài thân Đế Tôn, là chín đạo chân long chi khí uy chấn càn khôn!

"Đó… đó là… khí tức của thái cổ chân long hồn!

Sao có thể?" "Thái cổ Long tộc tôn quý vô cùng, làm sao có thể cúi đầu nghe theo hiệu lệnh của Đế Tôn?" "Thật không thể tin được!

Long tộc từ xưa đến nay luôn là chủng tộc cao ngạo nhất, lại có thể khuất phục trước một nhân loại, chín đạo chân long hồn… trời ạ, ta rốt cuộc đã thấy gì thế này!" "Không, Đế Tôn lại yêu nghiệt đến mức này, rốt cuộc y còn có con bài tẩy gì nữa!" Tất cả những người quan sát xung quanh bắt đầu run rẩy.

Ngay cả bốn đại hộ pháp của Địa Ngục vốn định liên thủ trấn sát Đế Tôn, cũng đều ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Chín đạo chân long hồn lượn lờ khắp bốn phương, quấn quanh bên ngoài thân Đế Tôn vài vòng, dung hợp với tinh huy rực rỡ kia

thành một thể, sau đó mỗi con lao về phía chín đại Thánh Nhân ngoại vực đang bị khí tức của Đế Tôn khóa chặt.

"Trận chiến hôm nay, ta muốn cho tất cả mọi người hiểu, tu sĩ ngoại vực dám đến Đông Hoang, đều phải tự cân nhắc cho kỹ.

Các ngươi có thể đến, nhưng có mạng để quay về hay không, thì không phải do các ngươi quyết định!

Muốn làm vậy, phải hỏi xem Thiên Tôn Sơn ta có đồng ý hay không!" Hống!

Long uy cái thế, chín đạo hồn lực đồng thời bùng nổ, phóng ra thanh thế khủng bố không thể tưởng tượng, trong nháy mắt đánh nát tất cả quang tráo phòng hộ bên ngoài thân chín đại Thánh.

"Mau, rút lui!" Chín đại Thánh kinh hoảng tột độ, vạn lần không ngờ Đế Tôn vừa ra tay đã bộc phát ra uy thế cái thế như vậy.

Ngay cả sức mạnh của thái cổ chân long nhất mạch đã trầm tịch vạn năm cũng hiện ra trên người y, thật quá đáng sợ.

"Thật vô lý!

Rốt cuộc Đế Tôn này đang thi triển công pháp gì vậy?

Ta cảm thấy trong lòng bàn tay y bao la vạn tượng, công phòng không hề có chiêu pháp cố định, nhưng mỗi lần ra tay đều có uy năng hủy thiên diệt địa, chẳng lẽ là con đường độc hữu của Thiên Tôn Sơn nhất mạch?" "Truyền rằng tiểu tử này kế thừa hai trong số chín đại bí thuật, xem ra bây giờ là thật rồi!" "Chết tiệt!

Chín người chúng ta liên thủ, ngay cả một món Đế Binh cũng không ép ra được, lần này mất mặt quá rồi!" Các đại Thánh Nhân lần lượt rơi vào mê mang, trận chiến này có nên đánh tiếp hay không, bây giờ đối với họ là một vấn đề nan giải cần giải quyết gấp.

Cố sống cố chết đánh tiếp?

Xem nội tình của Đế Tôn, không trả giá bằng việc vẫn lạc vài Thánh Nhân, đừng mong có thu hoạch gì.

Nhưng nếu lập tức thu tay, lần này đến Đông Hoang tay trắng trở về, e rằng quá thảm rồi.

"Bây giờ, đến lượt ta nói điều kiện!

Hoặc là, bây giờ cắp đuôi cút khỏi Đông Hoang cho lão tử, ta không có hứng thú biết thân phận của các ngươi, càng không nói đến việc truy tra.

Hoặc là, tại Bắc Vực Đông Hoang này, nghênh đón kết cục cuối cùng!" Đế Tôn đã thực sự nổi giận, hắn cho các Thánh Nhân cơ hội lựa chọn trước, bởi vì hắn cảm nhận được sức mạnh của Minh Hoàng Kiếp sau lưng đang không ngừng gia tăng, Bàng Bạc và An Diệu Y ở dưới đã gần đến giới hạn chịu đựng, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, không thể đặt quá nhiều tinh lực vào mấy lão già này, phải tốc chiến tốc thắng!

"Cho các ngươi ba giây để suy nghĩ, hãy đưa ra lựa chọn đi!" "Tình hình gì đây?" "Chín đánh một, ngược lại bị một người uy hiếp thành ra thế này?" Các cường giả khắp nơi đều kinh ngạc tại chỗ, không nhịn được nuốt nước bọt.

"Ta cũng không hiểu tình hình nữa… Đế Tôn này, thật sự quá mạnh, nội tình liên tục xuất hiện, bất cứ ai cũng không thể chống đỡ!" Lúc này, những Thánh Nhân ngoại vực kia đều im bặt, không còn khí thế ngút trời như lúc đầu nữa, trước mặt Đế Tôn, họ thật sự không có vốn liếng để kiêu ngạo.

Lực lượng long hồn cường đại lần lượt quấn quanh bên ngoài mỗi người, chỉ cần Đế Tôn ra lệnh, chín đại Thánh Nhân sẽ đồng thời

bị đẩy xuống vực sâu vạn trượng, vẫn lạc tại đất Đông Hoang này.

Nào biết, lý do Đế Tôn không lập tức tiêu diệt những kẻ thừa nước đục thả câu này, cũng là vì đã cân nhắc đến thân phận của họ.

Hiện tại thực sự không phải là thời cơ để xảy ra xung đột tuyệt đối với ngoại vực.

Một khi chín vị Thánh Nhân đều bị tiêu diệt trên bình nguyên băng, rất có khả năng không ít kẻ có mưu đồ bất chính và thế lực ở ngoại vực sẽ lấy đây làm cớ, gây sự với toàn bộ Đông Hoang.

Chương 427

Đến lúc đó, Đế Tôn và Thiên Tôn Sơn không còn nghi ngờ gì nữa sẽ phải gánh tội.

Đế Tôn tự nhiên không sợ các thế lực nhỏ bé, nhưng như vậy, trật tự vốn tương đối hòa bình của toàn bộ ngũ đại vực cũng sẽ bị phá vỡ hoàn toàn, làm rối loạn tiên cơ giáng lâm, phiền phức sẽ rất lớn.

Còn về chín Thánh trước mặt, vẫn đang rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"À, xem ra các ngươi cuối cùng vẫn không hạ được quyết tâm, vậy để ta giúp các ngươi quyết định vậy." Đế Tôn chỉ tay lên trời, bỗng nhiên một đạo tinh vân như tinh thần ngưng tụ lại, vây quanh trên đỉnh đầu chín đại Thánh không ngừng lượn lờ cuộn trào.

"Lực lượng tinh vân này sẽ ngẫu nhiên phát ra một đạo quang diễm đủ để miểu sát một người trong số các ngươi.

Rốt cuộc nó sẽ giáng xuống đầu ai, ta cũng không thể khống chế, hoàn toàn do thiên mệnh của mỗi người quyết định.

Ta tin rằng, khi tận mắt thấy đồng bạn vẫn lạc ngay trước mặt, các ngươi sẽ không còn do dự như vậy nữa." Đế Tôn lạnh lùng nói, tinh vân kia lại bắt đầu chuyển động, quấn quanh trên đỉnh đầu mọi người không ngớt.

Lực lượng tinh huy lạnh lẽo, phối hợp với khí tức long hồn bên cạnh chín đại Thánh, mang đến cho những người này một cảm giác chấn động linh hồn chưa từng có!

"Khó mà tưởng tượng, thế hệ trẻ Đông Hoang lại xuất hiện một nhân vật yêu nghiệt như vậy, xem ra lần này chúng ta đã quá đường

đột rồi…” “Lẽ ra phải biết từ sớm, một người có thể cùng lúc điều khiển ba món Đế Binh, đây là thần tích vạn cổ chưa từng thấy ở Đông Hoang, sao có thể là người phàm tục có thể chống lại?

Chúng ta không nên đến!” Các lão già lần lượt bàn tán, mối quan hệ đồng minh chiến hữu vốn kiên cố cũng bắt đầu nhanh chóng xuất hiện rạn nứt.

Khi đối thủ mạnh đến mức có thể uy hiếp tính mạng của mình, dục vọng bản năng cũng sẽ nhanh chóng bị dập tắt.

Dù sao thì so với mạng sống, giá trị của một món Đế Binh cũng trở nên vô nghĩa… Khí tức tinh vân lượn lờ trên đỉnh đầu các Thánh, trước khi lực lượng trừng phạt giáng xuống, tất cả mọi người đều bị long hồn bên ngoài thân hoàn toàn cấm cố hành động, chỉ có thể phục tùng quy tắc trò chơi do Đế Tôn thiết lập, tuân theo sự phán xét.

Rắc!

Cuối cùng, ở trung tâm của tinh vân kia, một luồng lôi diễm màu xanh băng nhanh chóng ngưng kết thành hình một thanh kiếm, bắt đầu ngưng tụ sức mạnh hủy diệt khủng bố vô song!

Đó là Tinh Phong Lôi Vũ, một sát chiêu diễn hóa từ Tinh Thần Quyết của Đế Tôn!

Uy lực một kiếm, ngay cả sông núi cũng có thể phá nát, huống hồ là một Thánh Nhân già nua sắp chết?

“Không, là, là ta sao?” Trong ánh mắt của lão Thánh Nhân được chọn trúng tràn ngập tuyệt vọng, y ngẩng đầu nhìn lên trên, không cam tâm cuối cùng lại có kết cục như vậy.

Cảm xúc tuyệt vọng khiến y trở nên điên cuồng, gào thét đến khàn cả giọng, sau đó bắt đầu ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, hòng chống lại lực lượng trừng phạt mà Đế Tôn giáng xuống.

Ầm ầm ầm!

Dao động đạo pháp kinh khủng lan tỏa ra từ bên ngoài thân lão Thánh Nhân, vào khoảnh khắc này, lão già trông tiên phong đạo cốt, phiêu dật như một tiên nhân cưỡi gió ngự đạo.

Đáng tiếc, trước sức mạnh của Đế Tôn, y vẫn tỏ ra yếu ớt như vậy… "Nhất thiết phải giãy giụa sao?" Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, không thèm để ý đến lão già nữa, mà quay người nhìn chằm chằm vào Minh Hoàng Kiếp sắp kết thúc sau lưng.

Ầm ầm ầm!

Đạo quang khủng bố phóng lên trời, đồ đằng bát quái khổng lồ trong chưởng phong của lão già diễn hóa ra vô tận đạo văn màu vàng, đó là toàn bộ sức mạnh đổi lấy bằng việc hy sinh mệnh nguyên, hòng phá vỡ sự trừng phạt của Đế Tôn.

Đáng tiếc, vào khoảnh khắc hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, tất cả đạo văn màu vàng, giống như bụi bặm bị đá lớn đè lên, từ đầu đến cuối chỉ là một luồng sức mạnh không đáng kể.

Giữa hai bên, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Ầm ầm… Lôi diễm màu xanh băng cuối cùng cũng chém xuống, lão Thánh Nhân cùng với toàn bộ sức mạnh bộc phát trong lần ra tay cuối cùng, đều bị nghiền thành hư vô vào khoảnh khắc đó.

"Trời ạ… Châu chấu đá xe à!" "Đó là toàn bộ sức mạnh của một Thánh Nhân thực thụ, ngay cả một đạo công pháp của Đế Tôn cũng không phá nổi…" "Xem bộ dạng của Đế Tôn, chắc hẳn đã có thực lực vượt trên cả Thánh Nhân Vương cảnh rồi, cũng quá khủng bố rồi!" Tất cả cường giả bản địa Đông Hoang, lúc này đã hoàn toàn dập tắt ý niệm muốn chinh phục Đế Tôn.

Điều này tự nhiên cũng bao gồm cả mấy hộ pháp của Địa Ngục,

chênh lệch thực lực quá rõ ràng.

Chín Thánh liên thủ còn không làm gì được Đế Tôn, thậm chí còn phải nhìn sắc mặt của hắn để sống sót, những kẻ như họ, ngay cả tư cách ra tay bêu xấu cũng không có...

"Vẫn không có quyết định sao?

Vậy thì, tiếp tục!" Đế Tôn đầu cũng không ngoảnh lại, chỉ đơn giản búng tay một cái về phía sau, đạo tinh vân kia lại tiếp tục di chuyển.

"Không, ta đầu hàng, ta không đánh nữa!

Đế Tôn các hạ, tha cho ta một mạng đi, ta quay về Bắc Nguyên!" Một trong những lão già quả quyết nhận thua… Có thể thấy, người này tương đối trẻ trong số chín đại Thánh, mệnh nguyên vẫn còn mấy trăm năm, có lẽ là đang chờ đợi tiên cơ thịnh thế giáng lâm, nếu phải sớm bỏ mạng ở đây, quả thật lỗ to rồi.

Chương 428

Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch lên, trong lúc búng tay, long hồn tương ứng với Thánh Nhân kia tiêu tan, lực lượng cấm cố bên ngoài thân cũng vì thế mà biến mất, lão Thánh Nhân lại lấy lại được tự do.

Sau khi được giải thoát, hành động đầu tiên của lão già là phóng lên trời, không thèm để ý đến đồng đội nữa, quả quyết một mình biến mất ở cuối chân trời phía bắc… "Còn ta, còn ta, ta cũng không đánh nữa!" "Còn có ta, cầu xin tha mạng, Đế Tôn các hạ!" Ngay sau đó, ngày càng nhiều Thánh Nhân lựa chọn thoát khỏi sự trừng phạt của tinh vân, từng người một độn không, rời khỏi chiến trường hư không trên bình nguyên băng.

"Hừ, thức thời!

Nhớ kỹ lời của ta, nội bộ Đông Hoang ta có gây gổ thế nào cũng không sao, nhưng người ngoài, không có sự cho phép của Thiên Tôn Sơn ta, không ai được tự ý gây sự!

Nếu không, dù có ở tận cùng càn khôn, Thiên Tôn Sơn ta cũng nhất định sẽ huyết đồ đến cùng, một người không tha!" Tiếng hét của Đế Tôn, vang dội khắp tứ diện bát phương Đông Hoang!

Sóng âm lan rộng ra xung quanh hàng vạn dặm, lan ra đến hơn nửa Đông Hoang, khiến cho cả Đông Hoang phải kinh hãi!

Trong Thái Huyền Môn, Lý Nhược Ngu nghe thấy tiếng liền không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

Các đệ tử của các thánh địa thế gia ở Đông Hoang, sâu trong nội tâm dâng lên những cảm xúc vô cùng phức tạp.

Ở xa tại Cơ gia, hai anh em Tử Nguyệt và Hạo Nguyệt càng kích

động nhìn lên bầu trời.

"Aiz, ca ca, xem ra chúng ta phải cố gắng hơn nữa rồi, mỗi lần về gia tộc đều bị tổ gia gia giữ lại, muốn gặp Đế Tôn ca ca một lần cũng thật khó." Tử Nguyệt không nhịn được lẩm bẩm mấy câu, dưới sự thúc giục của Thạch Trung Ngọc lại bắt đầu tiếp tục tu luyện… Đáng nói là, không ít các đại lão Đông Hoang đang trên đường đến Khương gia, trong lòng đều không nhịn được dâng lên một nụ cười.

Không có Đế Tôn giáng lâm, một Khương gia nho nhỏ, chỉ treo một cái tên Khương Thái Hư nửa sống nửa chết, không thể ngăn được bước chân của những người này.

Cùng với việc chín đại Thánh tử ngoại vực bỏ chạy, trên chiến trường bình nguyên băng, không còn ai dám ra tay với Đế Tôn.

"Không còn nghi ngờ gì nữa, Đế Tôn đã nhận được truyền thừa của Vạn Long Sào, khí tức chân long chi hồn đã đủ để chứng minh điều đó.

Đế Tôn hiện nay, chỉ bằng thực lực Thánh Nhân cảnh thì không thể giết được." Các cường giả các phương vốn đều mang mục đích riêng, giờ hoàn toàn biến thành quần chúng ăn dưa xem náo nhiệt… Muốn họ ra tay với Đế Tôn, vạn vạn lần không có cái gan đó.

Lúc này, giai đoạn cuối cùng của đạo lôi kiếp thứ chín Minh Hoàng Kiếp!

Cả bầu trời đều trở nên u ám đi vài phần, ở trung tâm hắc ám nơi mây gió hội tụ, một cái đầu lâu màu đen thẫm khổng lồ vô cùng từ từ hiện ra, chính là đồ đằng phong ấn hắc ám mang tính biểu tượng nhất của đạo thống Minh Hoàng!

"Trời ạ!

Không ngờ đạo Minh Hoàng Kiếp thứ chín lại có chân ấn đạo

thống của Minh Hoàng tái hiện, mẹ nó đó là kiếp lực mà Thánh Nhân cảnh trở xuống nên có sao?

Thiên kiếp Thánh Nhân sơ cảnh cũng xa xa không đạt đến trình độ này, mấy người này rốt cuộc đã chạm vào cấm kỵ gì vậy?" Ở cuối chân trời, mấy lão già tán tu Thánh Nhân sơ cảnh ngơ ngác nhìn cảnh này.

Duy chỉ có Đế Tôn, với vẻ mặt bình thản như giếng cổ không gợn sóng, bình tĩnh quan sát thiên kiếp hình thành, không vội ra tay, nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng ứng cứu bất cứ lúc nào.

Giữa lúc đó, Đế Tôn theo bản năng liếc nhìn về phía Đoạn Đức ở dưới.

Minh Hoàng Kiếp sẽ không vô duyên vô cớ giáng lâm.

Công pháp mà Đoạn Đức tu luyện, bây giờ không ai rõ, nếu nói không có quan hệ gì với lôi kiếp, Đế Tôn chắc chắn không tin.

Nhưng nếu gã mập này đã nguyện ý đứng về phía Thiên Tôn Sơn, Đế Tôn cũng không hề bài xích, vẫn luôn coi hắn là người một nhà.

Minh Hoàng chân ấn đáng sợ thoát khỏi đám mây sâu thẳm, bắt đầu giáng xuống ba người An Diệu Y, Bàng Bạc và Đoạn Đức ở dưới.

Lúc này, nhục thân mới của ba người đã ngưng tụ xong, căn bản không cần thêm sự rèn luyện nào khác.

Nói cách khác, Minh Hoàng chân ấn, chính là kiếp nạn hủy diệt thực sự!

Ầm ầm ầm! xung quanh cổ ấn lóe lên vô tận lôi quang tàn phá, chỉ riêng lực lượng lôi diễm ở vòng ngoài đã đủ để gây áp lực cực lớn cho ba người ở dưới.

Đế Tôn trong lòng đã tính toán ra một bộ đối sách, không hề do dự chút nào, hai tay cùng đẩy về phía không trung, chân long hồn cường đại lại một lần nữa bùng nổ, cửu long hợp nhất, cái đầu rồng khổng lồ quen thuộc lao lên trời, xung quanh bao bọc bởi tinh thần quang mang rực rỡ, va chạm với Minh Hoàng chân ấn kia… Hai luồng sức mạnh đỉnh cao đối đầu, không ai có thể nghiền nát đối phương, chỉ giằng co đối kháng giữa không trung.

Lôi diễm rò rỉ ra, lần lượt đánh vào người của Đoạn Đức ba người.

Ầm ầm ầm!

Lôi kích kinh thế bắn ra, không ngừng đánh nát tầng băng ngàn dặm trên bình nguyên băng xung quanh, nơi nó đi qua băng tan tuyết chảy, núi đá vỡ vụn, đất lở núi rung, tiếng sấm vang dội trực tiếp chấn cho tất cả sinh linh trong phạm vi ngàn dặm hồn phi phách tán!

Chương 429

Tất cả tu sĩ dưới Đại năng, hễ ở trong phạm vi ngàn dặm, không ai có thể may mắn thoát khỏi, đều bị lực lượng Minh Hoàng Kiếp khủng bố vô song đánh nát linh hồn.

Dưới sự gột rửa của lôi diễm cuối cùng, Đoạn Đức cuối cùng cũng công đức viên mãn, bước vào Cự Bá cảnh, lại tiến gần thêm một bước lớn đến Thánh Nhân cảnh.

Bàng Bạc và An Diệu Y cũng lần lượt tỉnh lại, hoàn thành trận lôi kiếp nguy hiểm và khủng bố nhất trong lịch sử.

"Đế Tôn ca ca!" Nhìn lên trên, thấy bóng lưng vĩ đại của Đế Tôn vì ba người mà một mình chống lại Minh Kiếp diệt thế, An Diệu Y đã hoàn toàn vì người đàn ông này mà điên cuồng.

E rằng lúc này bảo nàng vì Đế Tôn mà chết, cũng sẽ không có chút do dự nào.

"Gia, ta xong việc rồi, có thể kết thúc rồi." Đoạn Đức làm động tác thò đầu ra, cười hì hì nói với người phía trên, dường như không hề lo lắng Đế Tôn sẽ gặp nguy hiểm.

"Mẹ nó, cái tên mập chết tiệt này, ai bảo ngươi dẫn động Minh Hoàng Kiếp?

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, không sợ ta dọn dẹp ngươi à?" Đoạn Đức sờ sờ bụng, không hề hoảng sợ: "Hì hì, có gia ở đây, ta không chết được." Đế Tôn bực mình lườm hắn một cái, vào khoảnh khắc quay đầu, khí tức đã hoàn toàn khác trước.

"!!Chẳng lẽ, Đế Tôn lúc này mới bắt đầu dùng sức?" Mắt của các đại năng Thánh Nhân các phương xung quanh suýt nữa bay ra ngoài,

căn bản không tin tất cả là thật.

Một mình chống lại chân ấn Minh Hoàng Kiếp, không hề hoảng sợ thì thôi, lại còn chưa hề nghiêm túc!

"Đế Tôn này, không phải là vị Đại Đế nào đó thời tiền sử chuyển thế chứ?

Sao lại có người mạnh đến mức vô lý như vậy tồn tại!" Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Đế Tôn chau mày, hai tay làm động tác bóp nát, Minh Hoàng chân ấn giữa không trung lập tức xuất hiện một vết nứt, ngay sau đó, vết nứt đó không ngừng lan ra xung quanh, cuối cùng trong một tiếng nổ dữ dội bị bóp thành hư vô… Giữa không trung, một luồng khói sáng khuếch tán ra xung quanh, quần hùng tám phương chấn động không thôi!

Tất cả những người quan sát trốn ở xung quanh không ai không thấy mà tim đập chân run, kinh hãi liên tục.

Đợi đến khi tất cả khói bụi tan hết, mọi người lần lượt trở về vị trí, duy chỉ có Diệp Phàm đang nhắm mắt ngưng thần không hề có chút động tác nào.

Mấy người Đế Tôn nhìn nhau, đều thở dài cho Diệp Phàm.

"Hoang Cổ Thánh Thể từng là chiến thể đệ nhất Đông Hoang cũng không ngoa, nhưng bây giờ, lại thành kẻ đội sổ của thời đại… Lực lượng long nguyên lại cũng không thể hóa giải được, thật vô lý!" Đoạn Đức khẽ lẩm bẩm một tiếng, kẻ kiến thức rộng rãi như hắn cũng không nhịn được lắc đầu cảm khái.

"Có lẽ, Thần Vương Khương Thái Hư về phương diện này, sẽ có kiến giải sâu sắc hơn chúng ta!

Đế Tôn ca ca, nguy cục bên này đã giải quyết xong, chúng ta lập

tức lên đường, đến Khương gia thôi!" Đế Tôn nghe lời An Diệu Y, khẽ gật đầu.

Đúng lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa, từ phía Thánh thành truyền đến, cường giả tám phương đều như chim sợ cành cong mà náo động.

"Trời ạ!

Lại có chuyện gì nữa vậy?

Bên Đế Tôn vừa mới yên ổn, chẳng lẽ bên Khương gia, đã khai chiến rồi?" Các cường giả các phương đang lúc mê mang, Đế Tôn đã mang theo mấy người Diệp Phàm phóng lên trời, lao thẳng về phía Hóa Long Trì của Khương gia ở Thánh thành… Lúc này, ở trung tâm Hóa Long Trì của Khương gia.

Mười mấy vị danh túc đại năng của Khương gia lần lượt vây quanh một cái đỉnh lớn ở trung tâm, bên trong là một lão già nhục thân gần như khô héo, đang dùng hết toàn lực nuốt chửng năng lượng huyền hoàng tinh túy, cố gắng bù đắp cho chức năng sống đã mất của mình.

"Lão tổ!

Ngài bây giờ cảm thấy thế nào rồi?" Gia chủ đương đại của Khương gia cẩn thận hỏi.

Dù sao thì gia chủ của Khương gia trước mặt Khương Thái Hư, cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi… Bốn ngàn năm chiến lực mạnh nhất, Bạch Y Thần Vương, khi Khương Thái Hư tung hoành thiên hạ, gia chủ còn đang bú sữa mẹ… Khương Thái Hư không nói gì, vẫn luôn nhắm mắt, một hơi thở cũng không nỡ lãng phí.

Ầm ầm ầm!

Bên ngoài kết giới, trên bầu trời Thánh thành, có vô số cường giả

đỉnh cấp lần lượt hiện thân, một số tu sĩ tạp binh ở vòng ngoài nhất bắt đầu tấn công vòng ngoài của Khương gia.

"Ha ha ha!

Khương Thái Hư, lão già ngươi sống lay lắt bốn ngàn năm không chết, nhưng hôm nay cuối cùng cũng biết tung tích của ngươi, chỉ cần ngươi chết, Khương gia sẽ đi đến chỗ diệt vong, Hằng Vũ Lô cũng sẽ không còn thuộc sở hữu của người Khương gia nữa!" Người lên tiếng, chính là Ám Dạ Quân Vương đỉnh phong Thánh Nhân cảnh danh chấn Đông Hoang, cũng là thủ lĩnh của đội hình phân chia chiến lợi phẩm lần này.

Đứng gần bên cạnh nhất, là Diêu Quang Thánh Tử và một người mặc hắc bào bên cạnh hắn.

Người mặc hắc bào này, là hộ đạo giả của Diêu Quang Thánh Tử.

Chương 430

Điều thực sự đáng sợ, là cái đỉnh có vân rồng bằng hắc kim trên người hắn, Cực Đạo vũ khí của Diêu Quang Thánh Địa!

Còn những người khác, có đến hơn mười hóa thạch sống Thánh Nhân cảnh của các thánh địa, còn tồn tại cấp Thánh Chủ thì không đếm xuể.

Những người này vốn định đi công đánh Tử Sơn, sau khi nghe theo lời của Tử Hà, tất cả đều đổ về phía Khương Thái Hư.

Đối mặt với Đế Tôn, họ căn bản không có một chút chắc thắng nào, nhưng bắt nạt một Khương Thái Hư sắp chết, thì không thành vấn đề.

Ầm ầm ầm!

Thanh thế cực lớn không ngừng tấn công xuống, cả Hóa Long Trì đều chìm trong áp lực cực lớn, chấn động không ngừng.

Nhanh chóng, một bộ phận người bảo vệ Khương Thái Hư lao lên trên bầu trời Hóa Long Trì, đối đầu với những lão già từ các phương kéo đến.

"À, đến thật đông đủ nhỉ, những gương mặt quen thuộc của các mạch Đông Hoang, đã chắc chắn rằng Khương gia ta hôm nay tất sẽ gặp phải kiếp nạn diệt vong sao?" Gia chủ Khương gia lạnh lùng liếc nhìn xung quanh, tay cầm Ly Hỏa Thần Lô, tuy không đủ để trấn nhiếp quần hùng, nhưng cũng có một vẻ uy nghiêm tiên phong đạo cốt.

"Đúng vậy, tuy chúng ta không biết Khương Thái Hư dựa vào cách gì mà sống đến bây giờ, nhưng không thể nào còn chiến lực đỉnh

phong năm xưa, nếu không Khương gia cũng không đến nỗi trầm lặng bao nhiêu năm nay, đã sớm chiếm được vị trí đệ nhất thế gia Đông Hoang rồi." Phân tích của Ám Dạ Quân Vương không sai chút nào, nếu không có Đế Tôn và những người khác, cảnh tượng hôm nay chắc chắn có thể thành công.

"Vậy thì sao?

Dù Thần Vương lão tổ không ra tay, muốn san bằng Khương gia ta, cũng phải hỏi ta đã!" Ầm ầm ầm!

Hằng Vũ Kinh diễn hóa ra những vết đạo quang bá đạo vô song, phối hợp với Ly Hỏa Thần Lô trong tay, đánh ra mấy luồng lửa màu đỏ rực, điên cuồng nuốt chửng xung quanh.

"Sức mạnh thật cường hãn!" "Nội tình của Khương gia, cuối cùng không thể xem thường!" Xung quanh không ít nhân vật cấp Thánh Chủ đều động dung.

Như lời Thánh Chủ Khương gia nói, bao nhiêu năm không có Khương Thái Hư ra tay, Khương gia nhất mạch cũng chưa từng yếu hơn ai, nội tình không cần phải nghi ngờ.

Ầm ầm ầm!

Ám Dạ Quân Vương khinh miệt cười một tiếng, chỉ khẽ động ngón tay, xích hỏa chân diễm mà gia chủ Khương gia đánh ra lập tức vỡ tan, cả người bị chấn bay ngược lại mấy trăm mét, tại chỗ phun ra máu… "Trời ạ!

Đó là đỉnh phong Thánh cảnh trong truyền thuyết!

Quá khủng bố, so với Thánh Nhân sơ cảnh quả thực là một trời một vực!" Các Thánh Chủ hiện tại đều ở trình độ Thánh Nhân sơ cảnh và Đại năng đỉnh phong nửa bước Thánh vực, so với Ám Dạ Quân Vương không cùng một cấp bậc.

Thấy đại ca ra tay, mọi người lập tức hùa theo.

"Không hổ là một trong hai đại quân vương, thực lực của ngài quả nhiên thông thiên!" "Có Ám Dạ Quân Vương ở đây, Khương gia hôm nay, chính là ngày diệt vong." Ám Dạ Quân Vương căn bản không thèm để ý đến những người này, duy chỉ có người hộ đạo của Diêu Quang mang theo Cực Đạo vũ khí là y nhìn với con mắt khác.

"Đạo hữu của Diêu Quang, đến lúc để ta kiến thức sự lợi hại của Long Văn Đỉnh rồi!" Giọng của người mặc hắc bào có mấy phần khàn khàn, không thấy y lấy ra Cực Đạo vũ khí, trong lòng bàn tay nhanh chóng cuộn lên một luồng sức mạnh cực mạnh, nhắm vào kết giới phòng hộ của Hóa Long Trì ở dưới mà đánh ra một chưởng.

Ầm ầm ầm!

Uy thế kinh thiên va chạm, luồng khí lan ra xung quanh khiến cả bầu trời Thần thành chấn động không ngừng… "Trời ạ, bắt đầu rồi sao!

Tám phương Thánh Chủ tụ tập diệt Khương gia, hôm nay đã định sẽ là một ngày mang tính lịch sử của cả Đông Hoang!" "Đạo thống nhất mạch của Hằng Vũ Đại Đế, thật sự sẽ đi đến chỗ tiêu tan sau ngày hôm nay sao?" "Aiz, nếu hồn của Đại Đế còn đó, há lại dung cho những kẻ tiểu nhân này làm càn?

Hằng Vũ Lô một khi mất đi, Khương gia sẽ hoàn toàn kết thúc…" Trong Thánh thành, các tu sĩ khắp nơi đều bàn tán, nhưng những người tu vi thấp hơn Đại năng cảnh, ngay cả tư cách đến gần quan chiến cũng không có.

Từng đợt tấn công dồn dập, đại trận hộ pháp của Khương gia lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ.

Lúc này, tất cả mọi người đều đặt hy vọng vào Khương Thái Hư,

hy vọng y có thể có đột phá vào thời khắc quan trọng.

"Thật đáng tiếc… một đỉnh đầy huyền hoàng tinh túy a!

Nếu lão tổ chỉ bị thương, dù là thương thế nặng đến đâu cũng có thể được tinh túy phục hồi, chỉ là hiện nay, mệnh nguyên của lão tổ hao tổn quá nhiều, lại ra tay ở Vạn Long Sào cực bắc, chức năng cơ thể đã không đủ để giúp y hấp thu thêm huyền hoàng chi lực, e rằng hôm nay, đã vô lực xoay chuyển trời đất!" Những lão già của Khương gia từng người một đều cảm thấy tuyệt vọng, nhưng chỉ cần Khương Thái Hư còn một hơi thở, truyền thừa Đấu Chiến Thắng Pháp, thuộc về sự tôn nghiêm của lão nhân gia, tuyệt đối không thể bị sỉ nhục nửa điểm!

"Thôi vậy, truyền lệnh của ta, tất cả đệ tử Khương gia, tập kết tại Hóa Long Trì, chuẩn bị cùng những kẻ xâm phạm một trận quyết tử!" "Vâng, lão tổ!" Một trong những hóa thạch sống của Khương gia lên tiếng hạ lệnh, tất cả mọi người bắt đầu bận rộn, ngay cả kết trận hộ pháp phía trên cũng đã ngừng sửa chữa.

Điều gì đến sẽ đến, dù có chống cự thế nào, cuối cùng cũng không thể tránh khỏi.

Ầm ầm ầm!

Như một quân cờ domino bị đẩy ngã, một cú đánh nặng cuối cùng được tung ra, kết giới hộ pháp trên bầu trời Hóa Long Trì ầm ầm vỡ nát.

Chương 431

Khí tức cường đại của các đại lão các phương nhanh chóng tràn vào toàn bộ cứ điểm của Khương gia, khiến cho các kiến trúc trong gia tộc liên tiếp sụp đổ, giữa lúc cát đá bay mù mịt, cương khí vô hình đang phá hủy mọi thứ bên trong… "Ha ha ha!

Quả nhiên, Khương Thái Hư, bây giờ e rằng ngay cả nói cũng không ra lời nữa phải không?

Bạch Y Thần Vương danh chấn Đông Hoang đường đường, cũng có ngày hôm nay!" Một gia chủ của thế gia tựa như có thù oán với Khương gia, thấy bộ dạng suy yếu của lão Thần Vương, nheo mắt hừ lạnh một tiếng, không thèm nói thêm lời nào, thân hình đã lao xuống dưới.

Nửa bước Thánh Nhân cảnh!

Thân pháp của người này như một tia sáng kinh hồng xuyên qua mặt trăng, hàn quang màu bạc sáng loáng theo thế lao xuống, không thấy được hình dáng bản thể, giống như người và bảo đao hộ pháp thánh khí đã dung hợp làm một, chém về phía lão Thần Vương ở dưới.

"To gan!" Bên cạnh đại đỉnh, hóa thạch sống của Khương gia, xét về bối phận, đáng lẽ là ngũ thế tôn của Khương Thái Hư, bay lên, nhân vật cấp lão tổ của Khương gia tự mình ra tay ngăn cản đối phương.

"Chết!" Phụt… Lưỡi đao sắc bén màu bạc sáng không chút lưu tình xuyên qua cơ thể của hóa thạch sống, chém lão tổ Khương gia thành một đống thịt nát trong khoảnh khắc… Phải biết rằng, lão tổ Khương gia cũng là Đại năng đỉnh phong, bị kẹt ở cảnh giới này với

nội tình tích lũy mấy trăm năm, lại bị đối phương một kích miểu sát!

"Khương Thái Hư, mạng của thái tổ ta, đi chết đi!" Quang nhận vào khoảnh khắc trước khi giáng xuống đỉnh đầu Khương Thái Hư, đã bành trướng đến cực hạn.

Lưỡi đao khổng lồ chém ngang xuống, bộc phát ra khí tức hủy diệt không thể chống lại!

Từ các phương hướng trên trời, các cường giả Thánh Chủ khác lần lượt lộ ra một nụ cười lạnh, chờ đợi khoảnh khắc Khương Thái Hư bị kết liễu giáng lâm.

Chỉ là, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người thất vọng đã diễn ra… Ầm!

Trong một khoảnh khắc, lưỡi đao khổng lồ dừng lại ở vị trí cách thân thể Khương Thái Hư ba tấc.

Ngay cả khí tức xung quanh, cũng trở nên trì trệ.

Ầm ầm ầm!

Sau một khoảnh khắc im lặng, lại là sự bùng nổ của sức mạnh cấp hủy diệt!

Một luồng khí lãng vô hình quét ngang ra, bạch nhận, cả đao lẫn bản thể của Bán Thánh, đều bị chấn thành tro bụi, tan biến vào hư không… "!!" "…Khương Thái Hư, còn có chiến đấu lực!" "Trong lúc búng tay, miểu sát một Bán Thánh, sao có thể!" Các đại lão lần lượt lộ ra vẻ kinh ngạc, khó tin nhìn Khương Thái Hư.

"Lão già, giở trò sao?" Ám Dạ Quân Vương buột miệng nói.

Chỉ thấy Khương Thái Hư từ từ mở mắt, thân thể được một luồng khí tức vô hình từ từ nâng thẳng dậy, ánh mắt bình tĩnh như vậy quét nhìn xung quanh.

“Đã yên tĩnh mấy ngàn năm, Đông Hoang bây giờ, toàn là những gương mặt xa lạ…” Lời nói của Khương Thái Hư vô cùng bình hòa, không lộ ra chút sắc bén nào, lại khiến tám phương Thánh thành chấn động không thôi!

“Tham kiến lão tổ!” Các tử đệ Khương gia xung quanh đồng thời quỳ xuống, khấu đầu với Khương Thái Hư.

Thực tế đây cũng là lần đầu tiên sau khi trở về Hóa Long Trì của Khương gia, y gặp mặt những tộc nhân tiểu bối này.

“Đứng lên cả đi.

Để tránh tai nạn cho gia tộc, ta không thể không dùng phương pháp này để lừa gạt tất cả mọi người, khiến các ngươi phải kinh sợ rồi.” Khương Thái Hư tuy đã già nua sắp chết, nhưng phong thái khí chất, tuyệt không phải những người đương thời có thể so bì.

Dù cho tự ý lấy đi cái đỉnh của Đế Tôn, cũng là bất đắc dĩ, không có sự chống đỡ của huyền hoàng tinh túy, Khương Thái Hư tự biết mình căn bản không chống đỡ được đến lúc này… “Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư, chúng ta xin có lễ!” Lúc này, các cường giả Thánh Chủ Thánh Nhân cảnh trên trời, lần lượt chắp tay hành lễ với lão Thần Vương.

Dù là quan hệ địch ta, nhưng cả Đông Hoang hiện nay, không có mấy người dám không tôn kính Khương Thái Hư.

Đấu Chiến Thắng Pháp, bốn ngàn năm chiến lực đệ nhất, mỗi một danh hiệu đều là truyền kỳ động trời!

Bản thân Khương Thái Hư, càng là nhân vật đại diện xuất sắc nhất của Khương gia sau Hằng Vũ Đại Đế.

“A a, chư vị khách sáo rồi, ta chỉ là một lão già sắp chết, không dám nhận đại lễ của các vị Thánh Chủ.

Nay tuổi thọ không còn nhiều, miễn cưỡng sống thêm được trăm năm nữa, cũng nên xuống mồ rồi.

Đông Hoang bây giờ, cuối cùng là thời đại của các ngươi.” Lời nói của Khương Thái Hư khách sáo, nhưng cũng giống như đang truyền đi một thông điệp cho những người này: trong vòng trăm năm, thằng nào cũng đừng có động đến chủ ý của Khương gia.

Y thật sự đang dùng toàn bộ của mình, để cưỡng ép kéo dài mạng sống cho Khương gia nhất mạch.

Bởi vì chỉ cần ba chữ Khương Thái Hư chưa tắt, Đông Hoang, sẽ vĩnh viễn có một chỗ đứng cho Khương gia!

“Ha ha ha!

Chương 432

Khương Thái Hư, đừng tưởng ngươi có thể đứng dậy, nói dăm ba câu, là có thể đuổi được ta!

Ở đây có bao nhiêu người, không ai nghe ngươi lải nhải đâu.

Giao ra Hằng Vũ Lô, bản tôn dùng nhân cách đảm bảo, lưu lại một mạch Khương gia.

Nếu không, ngươi biết hậu quả!" Ám Dạ Quân Vương đang ở thời kỳ đỉnh thịnh của Thánh Nhân cảnh, đấu một chọi một với Khương Thái Hư, y cũng tự tin không hề sợ hãi, huống hồ còn có Cực Đạo vũ khí của Diêu Quang nhất mạch áp trận, lần này tuyệt đối không chịu dễ dàng rút lui.

"Ngươi không phải người Đông Hoang, lão hủ không bình luận.

Nếu như muốn động thủ, lão hủ xin phụng bồi." Khương Thái Hư không chút biểu cảm mà thu lại vẻ khách sáo, hai mắt trầm ngưng, khí thế không giận mà uy lại một lần nữa chấn động tất cả mọi người có mặt.

"Bạch Y Thần Vương, quả nhiên danh bất hư truyền!

Ta muốn xem xem, Ám Dạ Quân Vương này tự mình động thủ, lão Thần Vương có thể chống đỡ được không!" Mấy Thánh Chủ bên cạnh ánh mắt như đuốc, thực sự muốn kiến thức Đấu Chiến Thắng Pháp của Khương Thái Hư.

Dù sao thì động thủ với Ám Dạ Quân Vương, đã không phải là chuyện dễ dàng như nghiền chết con kiến Bán Thánh vừa rồi.

Khương Thái Hư không bộc lộ chút bản lĩnh thật sự thì khó mà qua ải.

“Nhận chiêu!” Ám Dạ Quân Vương một tay chém xuống không trung, một chưởng ấn màu đen khổng lồ ầm ầm giáng xuống!

Chiêu pháp này trông có vẻ giống Hư Không Kinh của Cơ gia, nhưng lại hoàn toàn khác biệt, nhiều thêm một phần hung ác và sắc bén, thiếu đi cảm giác đạo hợp hư không, uy lực cũng kém hơn một chút.

Nhưng được đánh ra trên nền tảng thực lực cá nhân cường đại của Ám Dạ Quân Vương, uy lực tuyệt không phải công pháp bình thường có thể so bì.

“Chưởng phong thật cường hãn!

Đủ để miểu sát bất kỳ tu sĩ Thánh Nhân sơ cảnh nào!” “Xem Thần Vương Khương làm thế nào ứng đối!” Các phương đều trợn to mắt chờ đợi Khương Thái Hư đáp trả.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người khó tin là, Khương Thái Hư giơ tay lên, lại đánh ra một chiêu y hệt đối phương!

“Đấu Chiến Thắng Pháp!” “Đối mặt với địch lại mô phỏng công pháp của đối phương để ra tay, uy lực còn mạnh hơn ba phần, đây là uy lực của Đấu Chiến Thánh Pháp, một trong Cửu Bí sao!” Toàn trường các đại lão cấp Thánh Chủ đều ngây người… Đấu Chiến Thánh Pháp gần như đã thất truyền trong Cửu Bí, được mệnh danh là tuyệt kỹ công kích đệ nhất Đông Hoang, cũng làm nên danh tiếng bốn ngàn năm chiến lực đệ nhất nhân của Khương Thái Hư, lại có hiệu quả không thể tin được như vậy!

Ầm ầm ầm!

Hai chưởng đối đầu, thiên địa thất sắc!

Cuộc đối đầu của sức mạnh cấp Thánh, mỗi lần đều là một cảnh tượng hiếm thấy trong trời đất!

Dao động đạo lực cường hãn quét qua xung quanh, ngay cả những nhân vật cấp Thánh Chủ Đại năng cũng bị ảnh hưởng ít nhiều!

Ám Dạ Quân Vương một trận khí huyết sôi trào, nhưng không bị thương, miệng tuy không nói, nhưng trong lòng đã dấy lên sự khâm phục đối với lão Thần Vương danh chấn thiên hạ!

"Hừ, lão già, quả không hổ là người từng là đệ nhất nhân Đông Hoang bốn ngàn năm, thực lực như vậy, khiến người ta bội phục!

Nhưng, dù ngươi có mạnh hơn nữa, hôm nay, cũng phải chết, Khương gia, phải vong!" Ám Dạ Quân Vương tóc dài bay bay, trong con ngươi phóng ra hai luồng lệ mang màu máu, lạnh lùng nhìn xuống Khương Thái Hư phía dưới, khí tức toàn thân vào khoảnh khắc này bành trướng đến cực hạn.

"Mau tránh ra, Bất Hủ Ám Dạ Thiên Công của Ám Dạ Quân Vương, có thể ăn mòn mệnh nguyên của người khác!" Mấy Thánh Chủ xung quanh ngay lập tức ý thức được nguy hiểm, lần lượt triển khai công pháp thần khí hộ thể.

Những người chưa đến Thánh Nhân cảnh thì đều lùi ra xa, không dám có chút chậm trễ.

"Tất cả trốn vào trong Cực Đạo kết giới!" Khương Thái Hư khẽ hô một tiếng, những đệ tử Khương gia tự nhiên cũng ý thức được nguy hiểm, tất cả đều lao vào một pháp trận bên trong Hóa Long Trì.

Nào biết nơi đó, chính là nơi Hằng Vũ Lô đang ngủ say.

Khí tức tử vong ẩn giấu trong bóng tối vô tận, đang nhanh chóng lan về phía bản thể của Khương Thái Hư.

"Ha ha ha!

Lão già, ta đánh không lại ngươi, nhưng có một trăm phương pháp để ngươi chết, cứ chờ mà nghe sự phán xét của bóng đêm đi!"

Khương Thái Hư không có bất kỳ động tác nào, ngược lại khẽ nhắm mắt lại, chuẩn bị dùng thân thể của mình để cưỡng ép nuốt chửng luồng tử khí kia.

Như lời đối phương nói, thực lực của Khương Thái Hư mạnh hơn đối phương, dù lúc này đã không còn ở đỉnh phong, đánh một tên hề nhảy nhót không thành vấn đề.

Nhưng nếu so xem ai sống lâu hơn, mười Khương Thái Hư hiện giờ cũng không chịu nổi gã đáng sợ này.

Chương 433

Năm xưa Ám Dạ Quân Vương nổi giận, vạn ngàn sinh linh trên hoang nguyên trong nháy mắt vẫn diệt, chỉ trong một cái chớp mắt, đã khiến một thảo nguyên tràn đầy sức sống biến thành một vùng hoang địa đầy xác chết!

Người này không phải là người mạnh nhất cùng cấp, nhưng chắc chắn là người giết nhiều người nhất trong số các tu sĩ cùng cấp.

Đối mặt với một kẻ giết người như vậy, Thần Vương Khương từ đầu đã không có ý định lưu thủ!

"À, thật sự định đánh sao, vì một tên cuồng ma giết người không chớp mắt như vậy, hy sinh chút mệnh nguyên đó?

Tỉnh lại đi!" Đột nhiên, một giọng nói truyền ra từ trong bóng tối, một bóng người vừa xa lạ lại có mấy phần quen thuộc trong mắt Khương Thái Hư bước vào bóng tối, mang theo ánh sáng rực rỡ… "… Lâu rồi không gặp nhỉ?" Đế Tôn cười khẽ, không thèm liếc Khương Thái Hư một cái, trực tiếp đi đến trước mặt y, đối diện với bóng tối trước mắt.

"Không cần hoảng, ta không đến tìm ngươi tính sổ đâu.

Ta hiểu nỗi khổ của ngươi, vì Khương gia, lấy đi cái đỉnh của ta là lựa chọn duy nhất.

Nhưng món nợ ân tình này, ngươi đã định trước là nợ rồi, ta cũng không ngại gõ ngươi một món hời." Khương Thái Hư ha ha cười mấy tiếng: "Một món mua bán chỉ bằng một ân tình, chưa chắc đã lọt được vào mắt của Đế Tôn các hạ." Không bằng nợ thêm mấy món nữa, rồi thanh toán một lượt." Hai người một câu ta một câu nói chuyện ẩn ý, nhưng tâm tư của Đế Tôn, Khương Thái Hư cũng rõ.

Cả Khương gia từ trên xuống dưới, thứ đáng chú ý nhất chỉ có hai món.

Cực Đạo Đế Binh Hằng Vũ Lô, và Đấu Chiến Thắng Pháp trên người Khương Thái Hư.

"Đấu" tự bí đã là vật trong túi của Đế Tôn, duy chỉ có món Đế Binh truyền thế này, mới có thể làm vật phẩm trao đổi duy nhất của Khương Thái Hư.

Làm cái giá, Đế Tôn không chỉ phải giúp Khương gia thoát khỏi nguy cơ diệt vong lần này, mà còn phải sau khi Khương Thái Hư chết, bảo vệ được phần truyền thừa này.

Trong bóng tối, Đế Tôn ném về phía sau, một phần long nguyên trực tiếp đánh vào trong cơ thể Khương Thái Hư, đả thông kinh mạch yếu ớt bị tắc nghẽn do mệnh nguyên gần như cạn kiệt!

Sinh mệnh lực của long nguyên cường đại điên cuồng lưu chuyển khắp toàn thân Thần Vương, đại đỉnh dưới sự khống chế khí tức của Đế Tôn, lại một lần nữa bao bọc lấy thân thể Khương Thái Hư, để y trần mình tắm trong huyền hoàng tinh túy trong đại đỉnh, mang đến một nguồn phục hồi khó có thể tưởng tượng!

Ngay sau đó, Đế Tôn trong bóng đêm sâu thẳm lại mang đến ánh sáng, từng đạo tinh thần chi quang lốm đốm phiêu tán, một ngón tay chỉ lên trời, một lực lượng kinh thế vô song nổ vang trời!

"!!" "Là Đế Tôn!

Ngươi lại có thể, nhanh như vậy từ cực bắc trở về Thần thành?" Các Thánh Chủ của các gia tộc đều hóa đá tại chỗ, Diêu Quang Thánh Tử cũng không nhịn được chau mày, e rằng bây giờ nhìn Đế Tôn, giống như nhìn ôn thần vậy, khó chịu vô cùng.

Một mặt không dám đắc tội Đế Tôn, mặt khác lại muốn thoát khỏi

sự khống chế của Đế Tôn, không làm tay sai dưới trướng hắn.

Nhưng như vậy, chút tâm tư nhỏ đó, trong mắt Đế Tôn càng trở nên nực cười.

"Cái thá gì Ám Dạ Quân Vương?

Làm ơn đi, đổi cái tên khác rồi hẵng ra vẻ đi, tên gì mà trẻ trâu thế?" Ánh mắt lạnh lùng của Ám Dạ Quân Vương nhìn chằm chằm vào Đế Tôn, càng kinh ngạc hơn vì đối phương vừa rồi dễ dàng phá vỡ tử khí của mình.

"Hừ, không phải là lĩnh tụ của Thiên Tôn Sơn nhất mạch mới nổi gần đây, Đế Tôn sao, lại là một đứa trẻ con như vậy!" Đế Tôn vội xua tay: "Trẻ thì không sai, nhưng xưng hô không đúng, trước mặt ta, ngươi phải gọi một tiếng gia." Nhanh chóng, Đoạn Đức, An Diệu Y và Diệp Phàm lần lượt hiện thân, Khổng Tước Vương và Bàng Bạc theo sát phía sau.

Mấy người hiện nay là tồn tại vô địch dưới Thánh cảnh đồng thời xuất hiện, lập tức khiến các Thánh Chủ các phương có mặt hít một hơi khí lạnh.

"Chết tiệt!

Người của Thiên Tôn Sơn lại đứng ra bảo vệ Khương gia, thật vô lý!" "Tiểu cô nương đã truyền tin cho ta đâu rồi, không thấy người đâu?" Tử Hà không hề xuất hiện, có lẽ lúc này cũng đang trốn ở một góc nào đó quan sát tất cả.

Nhưng dù thế nào, e rằng nàng cũng đã ý thức được, mưu đồ lần này đã thất bại.

Khi Đế Tôn đã nhận được long nguyên của Vạn Long Sào, liên thủ với Thần Vương Khương Thái Hư, đừng nói là những người trước mặt, ngay cả lãnh tụ của tất cả thánh địa thế gia Đông Hoang

cộng lại, cũng chưa chắc là đối thủ của hai người họ...

"Hừ, mẹ nó Ám Dạ Quân Vương?

Gia, tiểu tử này nghe tên đã thấy ngứa đòn, trực tiếp chém hắn đi cho rồi, Đông Hoang chúng ta thật sự không nên chứa chấp loại hàng này!" Diệp Phàm chen vào nói bậy một câu.

"Ta thấy tên này quá hèn, có bản lĩnh thì đợi Thần Vương Khương tỉnh lại rồi hẵng đánh, thừa lúc người ta mệnh nguyên khô cạn sao?" Bàng Bạc cũng chen vào bồi thêm một dao.

Đế Tôn lại cười khẽ, nhìn về phía An Diệu Y không nói lời nào bên cạnh.

"An tiên tử, sống chết của tên Ám Dạ Quân Vương này, ta muốn nghe ý kiến của nàng hơn.

Mấy tên kia nói đều không tính, chỉ cần nàng mở miệng muốn mạng hắn, gia ta lập tức chém hắn." Hành động này của Đế Tôn, đã là biến tướng tuyên bố chủ quyền với tất cả các mạch trong Thần thành.

Chương 434

An Diệu Y chưa kịp suy nghĩ, mặt đã đỏ bừng.

Dưới con mắt của tất cả anh kiệt đỉnh phong Đại năng trở lên trong thiên hạ, Đế Tôn bảo nàng nắm giữ sinh tử của Ám Dạ Quân Vương, đó là ân sủng và vinh diệu đến nhường nào?

"Ta...

đều nghe theo Đế Tôn ca ca." An Diệu Y nũng nịu nói một câu, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh rồi nói tiếp: "Nhưng ta nghe nói, kẻ này lòng dạ độc ác, giết người vô số, công pháp tu luyện càng không được thiên hạ dung thứ.

Loại người như vậy, giữ lại cũng vô dụng với Đông Hoang, vô dụng với đại đạo." Đế Tôn gật đầu tán đồng: "Được thôi, vậy... chết đi!" Keng!!

Trong nháy mắt, thanh thái đao lục mang mấy ngày không dùng của Đế Tôn bay vút lên trời, khóa chặt khí tức của Ám Dạ Quân Vương.

Cách thức trà trộn vào thế giới Già Thiên của Đế Tôn khác hẳn với những người khác.

Hắn không phải kiểu cẩn thận từng li từng tí lên cấp đánh quái để sống tạm bợ, mà hoàn toàn dựa vào bốn chữ: Tùy tâm sở dục!

Đương nhiên, muốn sống theo kiểu này, phải có thực lực cường đại tuyệt đối làm chỗ dựa.

Nếu thực lực không đủ mà dám làm càn, đó gọi là tìm chết.

Nhưng mà, Ám Dạ Quân Vương trước mắt rõ ràng là một kẻ không có chút nhận thức nào về thực lực của đôi bên, tự cho mình là

một nhân vật lớn, đâu biết rằng trong mắt Thần Vương Khương gia và Đế Tôn, y chỉ là một kẻ qua đường.

Thanh thái đao bay vút lên không ngừng phình to, trong chớp mắt đã dài gần hai mét!

Phải biết rằng, thanh thái đao này được Đế Tôn cải tạo từ ván quan tài của Yêu Đế, lại được tinh túy Huyền Hoàng rèn luyện, co duỗi tự nhiên chỉ là một trong những công năng của nó.

Thử tưởng tượng, một thanh thái đao cao hai mét bay lượn trên không trung, chém ngang xuống, đó sẽ là một trải nghiệm kinh tâm động phách đến nhường nào.

Lúc đầu Ám Dạ Quân Vương không hề để ý, thật sự không ngờ tới, Đế Tôn trước mặt lại có bản lĩnh thông thiên triệt địa không thể tưởng tượng nổi như vậy, tùy tiện ném ra một món đồ mà đã có sức mạnh đáng sợ đến thế!

"Không thể khinh suất!!" Người hộ đạo mặc hắc bào của Diêu Quang nhắc nhở một câu.

Ám Dạ Quân Vương mặt lộ vẻ hung ác, đột nhiên hai tay chắp lại, một luồng tử khí hắc ám cực kỳ nồng đậm bao phủ toàn thân.

"Hộ thể!" Hắc khí dưới sự điều khiển của Ám Dạ Quân Vương không ngừng cô đọng lại, vừa bao bọc chặt lấy thân thể, vừa định một lần đánh nát thanh đồng thái đao.

Đế Tôn chỉ mỉm cười, mặc cho thanh thái đao tự do phát huy.

Chẳng mấy chốc, một luồng kình lực khổng lồ từ trên trời chém xuống, lớp hộ tráo tử khí màu đen sâu thẳm hoàn toàn vỡ nát.

Chỉ trong một lần giao thủ đã không thể chống đỡ, bị thanh đồng thái đao chém thành hư vô.

“Trời ạ!

Thanh đao kia... lại có thể trong nháy mắt đánh nát hộ thể cương khí cấp Thánh nhân đỉnh phong?

Chẳng lẽ, đây là một món binh khí cấp Thánh Nhân Vương??” Các Thánh chủ cường giả có mặt tại hiện trường đều ngây người.

Nào ai biết, chỉ cần là vật dính dáng đến Đế Tôn, đặt trong mắt người khác, đó đều là chí bảo mạnh nhất giữa đất trời!

Cứ nhìn vào những vật dụng hàng ngày của Đế Tôn thì biết.

Cái đỉnh lớn dùng để tắm có thể chứa đựng tinh túy Huyền Hoàng!

Con dao thái dùng để mổ cá có thể đánh nát công pháp Thánh nhân đỉnh phong!

Cái bình dùng cắm hoa ướp cá là đế binh của Ngoan Nhân Đại Đế!

Cái giường ngủ bằng Hỗn Độn Thạch là giường của Vô Thủy Đại Đế.

Nói tóm lại, ở Đông Hoang hay cả Bắc Đẩu, nếu so về trang bị, Đế Tôn thật sự chưa sợ ai.

Chương 435

Ầm ầm ầm!!

Trên tầng mây lại vang lên tiếng gầm rú, bản thể của Ám Dạ Quân Vương đột nhiên hóa thành hai, dùng thủ đoạn cực mạnh phong tỏa hoàn toàn không gian này.

"Vĩnh Dạ Hàng Lâm!!" "Trời ạ, đây thật sự là cấm kỵ áo nghĩa của Ám Dạ Quân Vương!

Nghe nói y từng dùng thủ đoạn nghịch thiên này, vây khốn sống một Thánh Nhân Vương suốt mấy nghìn năm, cuối cùng chết trong trận pháp, một huyễn trận vĩnh viễn không thấy được ánh sáng và điểm kết thúc!" Các Thánh chủ vừa kinh hãi, vừa nảy sinh một ý nghĩ khác.

Quả nhiên, một đạo hư thể khác do Ám Dạ Quân Vương phân hóa ra đã đáp xuống trước mặt các Thánh chủ.

"Chư vị, tên Đế Tôn này thật sự quá yêu nghiệt, bằng sức của chúng ta đều không làm gì được hắn, chỉ có thể tạm thời phong ấn hắn lại.

Chúng ta hãy mau ra tay, chém giết Khương Thái Hư, đoạt lấy đế binh của Khương gia!" "Không thành vấn đề." Người hộ đạo mặc hắc bào của Diêu Quang gia ra tay đầu tiên.

Ngay sau đó, các Thánh chủ xung quanh lần lượt hành động, điên cuồng oanh tạc Hóa Long Trì của Khương gia.

"A ha ha, vừa mới đột phá xong đã có một trận ác chiến thế này, có chút thú vị!" Bàng Bác lắc lắc cánh tay, vặn vặn cổ, trực tiếp lấy ra thần khí hộ thể là nửa mai rùa, ra vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Xem ra, chúng ta phải cùng một chiến tuyến với Khương gia rồi?

Đối phương nhiều Thánh nhân như vậy, không dễ đối phó đâu!” Khổng Tước Vương miệng thì nói vậy, nhưng nào ai biết sau khi hoàn thành lột xác, chiến ý trong lòng y căn bản không thể kiềm chế được.

“He he, chúng ta nếu không góp một phần sức, thì thật có lỗi với sự vun trồng của người ta, ra tay đi chư vị!” Đoạn Đức dứt lời, năm đại cường giả phe Thiên Tôn Sơn đồng thời bay vút lên, mỗi người nghênh đón đối thủ của mình.

Nhìn vào chiến lực bề ngoài của hai bên, các Thánh chủ chiếm ưu thế tuyệt đối.

Năm người cảnh giới Thánh nhân đối đầu với năm người của Thiên Tôn Sơn, còn lại bảy tám vị Thánh chủ, dưới sự dẫn dắt của hắc bào nhân, tấn công thẳng vào lực lượng bảo vệ bên ngoài đại đỉnh của Khương Thái Hư, cùng những lão già của Khương gia triển khai cuộc tranh đoạt thời gian cuối cùng.

“Nhanh lên, nhất định phải giết hắn trước khi Khương Thái Hư phục sinh!!” Hư thể của Ám Dạ Quân Vương không tham chiến, một là nó không có sức chiến đấu thực chất, bản thể của y trong trận pháp phải cố gắng hạn chế Đế Tôn càng lâu càng tốt.

Hai là, y cũng đang quan sát động thái của các Thánh chủ.

“Ồ?

Ngươi, tại sao không động thủ?

Xem kịch à?” Đúng lúc này, đạo hồn thể của Ám Dạ Quân Vương nhìn chằm chằm vào Diêu Quang Thánh Tử ở một góc.

Kể từ khi tự tay giết chết một đại thiên kiêu là Hoa Vân Phi cách đây không lâu, khí chất của Diêu Quang Thánh Tử trở nên trầm ổn, nội liễm hơn, cho người ta một cảm giác sâu không lường được.

Đối mặt với sự chất vấn của hồn thể Ám Dạ Quân Vương, Thánh Tử trực tiếp chọn cách lờ đi, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có.

"Ồ, tiểu bối Diêu Quang, từ khi nào ngươi lại trở nên kiêu ngạo như vậy?

Ngay cả hộ đạo nhân của ngươi cũng không dám có thái độ như vậy với ta, ngươi là cái thá gì!" Ám Dạ Quân Vương mất mặt, hồn thể như một bóng ma lao thẳng về phía Diêu Quang Thánh Tử.

"Hê hê, chẳng qua chỉ là một tên hề nhảy nhót, ngươi không phải thật sự cho rằng, mình sẽ trở thành người hưởng lợi trong trận đại chiến này chứ?" Diêu Quang Thánh Tử lạnh lùng quay đầu lại, mỉm cười đầy ý vị nhìn hồn thể Ám Dạ Quân Vương một cái.

Trong ánh mắt không hề có dấu hiệu báo trước lóe lên một màu sắc đỏ đen quỷ dị!

Ánh sáng đó, khiến hồn thể của Ám Dạ Quân Vương cảnh giới Thánh nhân đỉnh phong cũng phải run rẩy không thôi!

"Ngươi..." Không đợi y nói thêm, một luồng hắc quang quỷ dị trong lòng bàn tay Diêu Quang Thánh Tử lóe lên, một chưởng đánh vào mặt hồn thể của Ám Dạ Quân Vương.

Lực thôn phệ mạnh mẽ vô song, sống sờ sờ khóa chặt hồn thể của Ám Dạ Quân Vương, khiến toàn bộ hình dáng của nó không ngừng run rẩy co giật.

Hồn lực của cảnh giới Thánh nhân đỉnh phong, trước mặt Thánh Tử lại không có khả năng phản kháng!

Dù chỉ là hồn thể, không phải là thể hiện chiến lực của bản thể Thánh nhân đỉnh phong, nhưng công pháp có thể khiến Ám Dạ Quân Vương cảm thấy run rẩy từ tận linh hồn, toàn bộ Đông Hoang cũng không kể ra được mấy người.

Từ ánh mắt kinh hãi của hồn thể Ám Dạ Quân Vương trước khi tan biến không khó để nhận ra, Diêu Quang Thánh Tử hiện tại đã tìm được con đường chứng đạo thuộc về riêng mình.

Bùm!!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, hồn thể của Ám Dạ Quân Vương hoàn toàn vỡ nát.

Chương 436

Về phần bản thể, lúc này căn bản không có cơ hội thoát khỏi tuyệt trận Vĩnh Dạ, một khi làm vậy, Đế Tôn sẽ lập tức bắt được khí tức của y, sau đó sẽ lột da y sống để hầm canh uống.

"Trời ạ!

Khí tức của Diêu Quang Thánh Tử, quả nhiên đã khác hẳn so với trước kia, thực lực cũng tiến bộ đáng sợ như vậy, rốt cuộc hắn đã trải qua chuyện gì!!" An Diệu Y trong lòng chấn động, năng lực cảm tri của nàng vượt xa người thường, thường có thể nhận ra những thay đổi khí tức nhỏ nhất xung quanh, cũng là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường trong khí tức của Diêu Quang Thánh Tử.

Nhưng lúc này, bao gồm cả nàng, mọi người trong phe Thiên Tôn Sơn đều bị các cường giả cấp Thánh khóa chặt, không dễ dàng thoát thân được.

Ầm ầm ầm!

Tiếng dao động kinh hoàng lại một lần nữa truyền ra, hộ đạo nhân của Diêu Quang Thánh Tử đi đầu ra tay, dùng tuyệt đại công pháp tại chỗ đánh chết hai vị trưởng lão cảnh giới Đại năng đỉnh phong của Khương gia, các tiểu bối Khương gia xung quanh cũng bị thương không nhẹ.

"Kẻ cản đường ta, giết!" "Kẻ bảo vệ Khương Thái Hư, giết!" "Kẻ cản ta đoạt đế binh, giết!" Ba tiếng hét lớn liên tiếp chấn động trời xanh, hộ đạo nhân mặc hắc bào nộ khí ngút trời, thanh thế khiến cả bầu trời thần thành rung chuyển không thôi.

"Thanh thế thật đáng sợ... xem ra cường giả của Diêu Quang Thánh Địa này, cũng là tồn tại cấp Thánh nhân đỉnh phong, thực lực

không hề yếu hơn Ám Dạ Quân Vương, trước đó, y đang cố ý che giấu thực lực!" Nhịp độ tấn công của các Thánh chủ khác cũng dần dần chậm lại, chứng kiến hắc bào nhân tàn sát không kiêng nể trong Hóa Long Trì.

Một mạch mấy nghìn đệ tử Khương gia không ngừng đổ về Hóa Long Trì, đáng tiếc trước mặt hắc bào nhân này thật sự không chịu nổi một kích, mỗi lần đối phương ra tay, đều có nghĩa là từng mảng lớn đệ tử Khương gia bỏ mạng tại chỗ.

Diêu Quang Thánh Tử vẫn luôn lơ lửng trên không trung quan sát mọi thứ, dường như cũng ngày càng trở nên hưng phấn, đặc biệt là khi nhìn thấy những thi thể tươi mới trên mặt đất, luôn khiến hắn cảm thấy kích động.

Khác với dáng vẻ hút khô Hoa Vân Phi trước đó, Diêu Quang Thánh Tử bây giờ đã hoàn toàn đi ngược lại với tư thái lãnh tụ của thế hệ trẻ Đông Hoang, càng giống một ác ma mang vầng hào quang, dùng khuôn mặt tàn nhẫn nhìn xuống chiến trường này.

Ầm ầm ầm!

Hắc bào nhân lại ra tay, sau lưng tựa như ảo hóa ra một tòa bảo tháp màu thanh kim, vừa tùy ý xoay chuyển, vừa phát ra từng luồng quang nhận sát lục đủ để nghiền nát cường giả cảnh giới Đại năng đỉnh phong, lơ lửng trên đầu, quét ngang một vòng xung quanh.

"A!!" Tiếng la hét đau đớn không ngừng vang lên, ngày càng nhiều người của Khương gia bị ánh sáng xuyên thủng thân thể!

Không còn nghi ngờ gì nữa, trận chiến này, là trận chiến tổn thất thảm trọng nhất của Khương gia trong nghìn năm qua.

"Lão tổ!

Ngài mau sống lại đi, nếu không Khương gia chúng ta lần này, thật

sự đã đến thời khắc nguy cấp tồn vong!!" Gia chủ Khương gia trước đó một mình chiến đấu với ba đại Thánh chủ, lúc này đã bị thương, lùi về trước đại đỉnh bên cạnh Khương Thái Hư.

Ngoài ông ta ra, nội tình Đại năng đỉnh phong của Khương gia hiện tại chỉ còn lại hơn hai mươi người, bảy vị hóa thạch sống cảnh giới Thánh nhân đã chết trận bốn người, ba người còn lại xem ra cũng không cầm cự được bao lâu.

Điều đáng sợ hơn là, mấy đại cường giả dưới trướng Đế Tôn đến chi viện trước đó, cũng đều bị những nhân vật cấp Thánh chủ vây khốn.

Bản thân đại lão Đế Tôn lại rơi vào mê trận của Ám Dạ Quân Vương, tạm thời không có tin tức.

Điều này khiến những người của Khương gia khổ sở, vốn tưởng rằng có phe Đế Tôn, tình thế sẽ hoàn toàn đảo ngược, không ngờ lại trúng mai phục của Ám Dạ Quân Vương.

"Khương Thái Hư, nạp mạng đi!" Hộ đạo nhân của Diêu Quang bay lên, lao ra khỏi vòng vây của những tộc nhân Khương gia đang cố dùng máu thịt để ngăn cản, lao thẳng đến nơi có đại đỉnh của Khương Thái Hư.

Gia chủ Khương gia không chút do dự lao lên, lại bị hắc bào nhân một tát đánh bay gần trăm mét, ngã sõng soài trên mặt đất.

"Không biết tự lượng sức mình!

Lũ sâu kiến các ngươi, đừng lãng phí sức lực nữa, Khương gia ngoài Khương Thái Hư ra, không ai có thể ngăn cản ta, mau mời đế binh ra đi, nếu không..." "Nếu không, ngươi muốn thế nào?" Ầm ầm ầm!!

Trong khoảnh khắc, đồng tử của Khương Thái Hư đột nhiên mở

ra, kim quang chói lòa phóng thẳng lên trời, sinh mệnh khí tức khổng lồ quanh thân tùy ý tuôn trào, ẩn chứa lực lượng long hồn quấn quanh, một bước bước ra, như kinh long xuất hải, thanh thế chấn động cả thần thành.

“Lão tổ!!

Ngài cuối cùng đã phục sinh rồi sao?” Khương Thái Hư cởi trần được một đạo kim sắc long quang bảo vệ, bạch y bạch phát phiêu dật như tiên, nhưng da thịt huyết nhục quanh thân đã trở lại dáng vẻ thời trẻ.

“Đó...

đó là khí tức của Thánh Nhân Vương đại thành cảnh!!

Trời ơi...

Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư, thật sự đã trở lại đỉnh phong!” “Gay go rồi!

Chương 437

Khương Thái Hư dưới sự giúp đỡ của Đế Tôn đã khôi phục đỉnh phong, các phe chúng ta, e là phải chịu khổ rồi!" Trong số mười mấy phe Thánh chủ, mấy vị Thánh chủ thực lực tương đối yếu đồng thời thu tay, đứng lơ lửng trên không trung, chuyển sang tư thế quan sát, không dám dễ dàng hành động nữa.

Ngay sau đó, mấy Thánh chủ mạnh nhất đang đối mặt với Diệp Phàm, Bàng Bác cũng lần lượt giảm bớt thế công.

Bọn họ đều biết rõ, Khương Thái Hư trở lại đỉnh phong, trận chiến hôm nay gần như không thể có khả năng thắng nữa, huống hồ còn có Đế Tôn hiện đang không rõ tung tích, cũng đứng về phía Khương Thái Hư.

Hai người này liên thủ, Đông Hoang cơ bản không ai có thể uy hiếp được, đánh tiếp nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Bây giờ, phải xem thái độ của Thần Vương như thế nào.

"Chư vị, bây giờ thu tay vẫn còn kịp, Khương gia ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nhưng nếu còn làm hại tộc nhân của ta, giết không tha!" Khương Thái Hư mở miệng, thanh thế như rồng ngâm chín tầng trời vang vọng, cuối cùng cũng đè ép được nhịp độ của trận chiến này.

Chẳng mấy chốc, trong chiến trường chính, chỉ còn lại một mình hắc bào nhân, đứng trước mặt Khương Thái Hư, sát khí trên người không hề giảm sút, các Thánh chủ khác đều đã có phần chột dạ.

Rốt cuộc trận chiến này, các gia tộc đỉnh cấp của Đông Hoang có vũ khí Cực đạo như Dao Trì và Cơ gia đều không xuất hiện, không có thế gia lãnh tụ chân chính tham dự, mặc cho số lượng Thánh chủ tại hiện trường có đông, cũng vô ích.

Trước đại cảnh giới, chúng sinh như sâu kiến.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến ức vạn tu sĩ khao khát trở nên mạnh mẽ, chỉ có thực lực cường đại, mới có thể tránh được vận mệnh bị coi như sâu kiến giẫm đạp.

"Hừ, lão già, mạng ngươi thật dai!

Điều duy nhất khiến ta tò mò là, ngươi và mấy tên của Thiên Tôn Sơn kia, làm thế nào mà cấu kết với nhau được." Khương Thái Hư thong thả mở miệng, giọng điệu tưởng chừng bình tĩnh lại xen lẫn dao động đạo vận cực mạnh.

"Nếu không có Đế Tôn, ta bây giờ, có lẽ đã chết rồi.

Người đầu tiên phát hiện ra ta, cũng là dưới sự giúp đỡ của hắn, ta mới có thể thoát khỏi khốn cảnh, nhìn lại ánh mặt trời.

Sau này chỉ cần phe Thiên Tôn Sơn có phân phó, Khương gia ta, nhất định sẽ dốc hết sức lực, không từ bất cứ điều gì!" Một lời của Khương Thái Hư, công khai tuyên bố trước mặt cả thần thành, từ nay về sau, Khương gia và Thiên Tôn Sơn là đồng minh sắt thép không thể chia cắt.

Hai cỗ thế lực quấn vào nhau, giống như dựng lên một bức bình phong giữa Đông Hoang và tứ vực, bất cứ ai muốn gây rối trên đất Đông Hoang, đều phải được sự đồng ý của bọn họ.

Trong thời đại quần hùng tranh bá mà không có đế, đạt tới cảnh giới Thánh Nhân Vương đại thành như Khương Thái Hư, đủ để uy hiếp một vực.

Trước khi Thái cổ chủng tộc phục sinh, Khương gia, không ai có thể lay chuyển.

"Thôi được, vậy ta muốn xem xem Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Hộ đạo nhân của Diêu Quang

không biết vì sao, dường như đã quyết tâm muốn cùng Khương gia quyết một trận sinh tử, dù cho Khương Thái Hư đã khôi phục thực lực đỉnh phong, cũng không thấy có chút ý định lùi bước.

Giơ tay lên, một luồng dao động đạo lực cực mạnh nhanh chóng ngưng tụ.

Đối mặt với Khương Thái Hư, hộ đạo nhân không dám có chút sai sót, vừa ra tay đã vận dụng sức mạnh công pháp mạnh nhất.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất của cả Hóa Long Trì đều sinh ra cảm giác dao động kịch liệt, uy áp sức mạnh cổ xưa không gì sánh bằng, khiến các Thánh chủ cảnh giới Thánh nhân xung quanh vô cùng kinh ngạc!

"Tên hắc bào này, bên ngoài chỉ xưng là hộ đạo nhân của Diêu Quang Thánh Tử, nhưng không ai thấy được bộ mặt thật của y, rốt cuộc thân phận là gì, lại có đủ tự tin để đối đầu trực diện với Thần Vương Khương gia?" Một trong số các Thánh chủ không nhịn được mà đưa ra nghi vấn như vậy.

Phải biết rằng, lúc này hắc bào nhân còn chưa sử dụng vũ khí Cực đạo, mà đã tạo ra thanh thế như vậy.

Chẳng mấy chốc, những luồng sóng khí thực chất lần lượt khuấy động, hất tung tất cả kiến trúc xung quanh Hóa Long Trì.

Chỉ có Khương Thái Hư như một bóng hình tuyệt lập vĩnh hằng, cứ thế bình tĩnh đứng đối diện với hắc bào nhân.

"Thánh pháp - Tịch Diệt Luân Hồi!" Hắc bào nhân hét lớn một tiếng, toàn thân dâng lên một luồng quang diễm màu huyết sắc ngút trời, như một con rắn dài màu máu khổng lồ, lao về phía Khương Thái Hư.

"Trời ạ, luồng sức mạnh này, quá khủng bố!" Diệp Phàm, Bàng

Bác và những người khác ở vòng ngoài cũng vô cùng kinh ngạc.

“Tên này rốt cuộc là ai?

Chưa từng thấy phe Diêu Quang có công pháp như vậy!” Tên mập Đoạn Đức sờ sờ mũi với vẻ mặt khó hiểu.

Là hộ đạo nhân của Diêu Quang Thánh Tử, công pháp mà tên này tự hào nhất lại không phải là thủ đoạn của phe Diêu Quang, bản thân điều này đã là điểm đáng ngờ lớn nhất!

“Bên trong, nhất định có điều kỳ quặc!

Chương 438

Bí mật, có lẽ được giấu trên người Diêu Quang Thánh Tử.” Ánh mắt Khổng Tước Vương ngày càng trở nên sâu thẳm.

Là một trong những người cùng xông vào Thanh Đồng Tiên Điện ngày đó, Khổng Tước Vương có ấn tượng sâu sắc với Diêu Quang Thánh Tử này.

Khi đó, Khổng Tước Vương là người mạnh nhất trong nhóm của Đoạn Đức, bây giờ Đoạn Đức đã vượt lên, thực lực không hề yếu hơn Khổng Tước Vương, tốc độ trưởng thành của Diêu Quang Thánh Tử thế hệ trẻ càng khiến Khổng Tước Vương kinh ngạc, đặc biệt là sau khi tận mắt chứng kiến tên này thôn phệ Hoa Vân Phi, càng để lại ấn tượng cực sâu cho Khổng Tước Vương.

Hiện tại, thật không biết phe Diêu Quang, rốt cuộc đang có mưu đồ gì.

Huyết quang kinh khủng lao về phía Khương Thái Hư, Bạch Y Thần Vương một bước đạp không, tay trái chắp sau lưng, y phục phiêu phiêu, phong tư tuyệt thế như một vị trích tiên từ chín tầng trời giáng xuống phàm trần!

Chỉ thấy lão Thần Vương dùng ngón tay vẽ một đường cong trong hư không, bên ngoài thân thể lập tức vang lên tiếng rồng ngâm, một luồng đại đạo chi lực không nhìn thấy được dần dần diễn hóa ra, khiến hư không quanh thân trở nên vừa thật vừa ảo, mông lung, nhưng lại khó nắm bắt được nhất cử nhất động.

Giống như cả người, hòa vào trong mặt gương sáng trên biển cả, sóng gợn du ly, nhưng lại chân thực tồn tại.

“...Đạo của Thần Vương lão tổ - Thái Hư Vô Cực!” Gia chủ

Khương gia đang bị thương trốn trong kết giới hộ pháp, vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh này, trong mắt lại ánh lên vẻ lấp lánh.

Chỉ thấy con rắn dài màu huyết sắc kia ẩn hiện dao động, hòa vào trong đạo tích mà Khương Thái Hư phác họa ra, chẳng mấy chốc đã mất đi tính xâm lược, đừng nói là xâm nhập vào bản thể của Thần Vương Khương gia, ngay cả gợn sóng hư ảo của đạo cũng không thể thoát ra.

Tách!!

Khương Thái Hư một ngón tay điểm ra, không thiên không lệch điểm vào trung tâm gợn sóng trước mặt, đưa tay chọc thủng gợn sóng kia, làm vỡ nát hoàn toàn tất cả dấu vết hư ảo, kéo theo cả áo nghĩa mạnh nhất mà hộ đạo nhân mặc hắc bào đánh ra, cũng bị động tác nhẹ nhàng bâng quơ của Khương Thái Hư hóa giải sạch sẽ.

"Ách a!!" Một luồng chỉ lực vô hình không hề báo trước khóa chặt lấy hình dáng của hắc bào nhân, chỉ nghe một tiếng nổ trầm đục, cả người hắc bào nhân bị đánh bay ra ngoài mấy trăm mét, phun ra từng ngụm máu tươi!

Điều khoa trương là, các cường giả cảnh giới Thánh nhân xung quanh, ngay cả động tác ra tay của Khương Thái Hư cũng không nhìn rõ.

"Tương truyền, cảnh giới Thánh Nhân Vương đại thành, là giai đoạn xây nền quan trọng nhất trên con đường thông tới Chuẩn Đế, phải diễn hóa ra đạo thuộc về mình, mới có lý thuyết có khả năng chứng đạo thành đế.

Khương Thái Hư bây giờ, rõ ràng đã lĩnh ngộ ra con đường thuộc về riêng mình, không còn như trước kia chỉ theo đuổi chiến lực bá đạo vô song, lão Thần Vương bây giờ, mới thật sự là đỉnh phong!" Các Thánh chủ các phe đều cảm khái.

Ít nhiều đều bắt đầu hối hận vì đã hùa theo náo nhiệt.

Dù Khương Thái Hư đã nói trước, không truy cứu chuyện cũ, nhưng quan hệ giữa các thế lực lớn phía sau với Khương gia, chắc chắn sẽ sinh ra rạn nứt.

"Phụt!" Cả người hắc bào nhân gần như bị Khương Thái Hư đánh cho tàn phế, cú vừa rồi, Khương Thái Hư căn bản không hề ra tay nghiêm túc.

Với nội tình cảnh giới của ông, giết chết hắc bào nhân, dễ như trở bàn tay.

"Hừ, không giết ta?

Ngươi, coi thường thực lực của phe Diêu Quang ta sao?" Hắc bào nhân miễn cưỡng đứng dậy, lạnh lùng nhìn Khương Thái Hư.

"Trước khi ngươi sử dụng vũ khí Cực đạo, ta sẽ không động thủ thật sự với ngươi.

Khương gia và phe Diêu Quang, chưa đến lúc thật sự xé rách mặt mũi.

Nếu ngươi bây giờ thu tay, mọi chuyện đều còn có thể cứu vãn." "Ha ha ha ha!

Vậy nếu như, ta không chịu thì sao!" Bùm!

Đúng lúc này, hắc bào nhân đột nhiên xé nát áo choàng, lộ ra dung mạo hoàn chỉnh, không khỏi khiến tất cả tu sĩ quan chiến trong thần thành triệt để kinh ngạc!

"Ngươi!!

Hộ đạo nhân Thánh Tử trong lời đồn, lại là Diêu Quang Thánh Chủ đời trước đã mất tích bí ẩn hơn mười năm!!" "Ngươi, sao có thể!

Nhìn xem, mặt của Thánh chủ, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?"

Diêu Quang Thánh Chủ lúc này khuôn mặt lộ ra vẻ vô cùng hung tợn, những vết sẹo màu đen diện tích lớn bao phủ trên da mặt, ngay cả ánh mắt cũng tà dị hơn rất nhiều, so với phong thái tiên phong đạo cốt của Thánh chủ trước kia quả thực là một trời một vực.

"Sư tôn!!" Diêu Quang Thánh Tử xúc động khẽ gọi một tiếng, lại bị Thánh chủ giơ tay ngăn lại.

"Không cần nhiều lời!

Ngươi chỉ cần nhớ, vì ngày hôm nay, vận mệnh mà ngươi phải gánh vác sẽ như thế nào!" Lời của Thánh chủ có thêm mấy phần dứt khoát, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng muốn cùng Khương Thái Hư đồng quy vu tận, nhưng nguyên nhân vì sao, không ai biết được, tại sao y lại chọn làm như vậy.

"Mẹ nó, tên này không phải sắp chết chứ?

Chương 439

Hóa Long Trì e là sắp xảy ra chuyện lớn rồi!!" Đoạn Đức hiếm khi thấy bộ dạng lo lắng như vậy, thu hút sự chú ý của Diệp Phàm và những người khác bên cạnh.

"Làm sao vậy, tên mập lại đang có ý đồ xấu gì à??" "Các ngươi đều không nhìn ra sao?

Diêu Quang Thánh Chủ định sử dụng vũ khí Cực đạo rồi, nếu ta đoán không sai, mục đích thật sự là lấy máu của Khương gia, cưỡng ép dẫn động Hằng Vũ Lô, mượn một loại công pháp cực kỳ đặc thù, để giành lấy cho Diêu Quang Thánh Tử một cơ duyên lớn chưa từng có!" Diệp Phàm và An Diệu Y cùng những người khác nhìn nhau, trên mặt đều viết đầy vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

"Diêu Quang, ngươi ẩn danh mai tính biến mất nhiều năm, lại đột nhiên xuất hiện vào hôm nay, rốt cuộc che giấu mục đích gì!" Trên tầng mây, một Thánh chủ trong đó lạnh lùng lên tiếng, càng ngày càng cảm thấy cục diện hôm nay căn bản là một cái bẫy.

Các phe tuy đều nhắm vào Hằng Vũ Lô, nhưng đến cuối cùng, những lão già này càng ngày càng cảm thấy bị người ta thiết kế.

Nếu Khương Thái Hư không khôi phục đỉnh phong, chết trong trận chiến này, Khương gia thật sự diệt vong, bọn họ cũng căn bản không được lợi lộc gì, đều là làm áo cưới cho Diêu Quang mà thôi.

"Ha ha ha!

Đã nhập cuộc, hà tất phải hỏi nhiều?

Yên tâm, ta sẽ không để các ngươi đến tay không đâu." Nụ cười của Diêu Quang dần trở nên dữ tợn, lòng bàn tay khẽ lật, một vầng

sáng màu hắc kim đang dần dần bùng cháy.

“Hắc Kim Long Văn Đỉnh!

Vũ khí Cực đạo của phe Diêu Quang Thánh Địa, cũng là vũ khí Cực đạo duy nhất trong toàn bộ Đông Hoang không phải do tay Đại Đế luyện chế ra!” Tại hiện trường, không ít lão già cũng là lần đầu tiên được chứng kiến diện mạo thật sự của Hắc Kim Long Văn Đỉnh.

Chỉ thấy vầng sáng đó không ngừng được tăng cường, cuối cùng phóng ra một luồng uy áp kinh khủng không thể chống lại.

Ầm ầm!

Khoảnh khắc thân đỉnh hoàn toàn xuất hiện, thần uy Cực đạo thật sự khuếch tán ra.

Vô hình trung, cả Hóa Long Trì đều bị bao phủ dưới uy áp khí tức cường hãn vô song đó, tất cả cường giả dưới cảnh giới Thánh đều có một cảm giác bị chinh phục theo bản năng, hai đầu gối ngày càng trở nên nặng trĩu.

“Quá khủng bố, Hắc Kim Long Văn Đỉnh?

Khí tức mạnh mẽ, lại không hề thua kém đế binh thật sự!” “Không sai, nghe nói món vũ khí Cực đạo này khi luyện chế, suýt chút nữa đã hủy diệt toàn bộ nội tình của Diêu Quang Thánh Địa, sự ra đời của nó, vốn là điều nghịch thiên!” Cùng với việc thân đỉnh dưới sự dẫn dắt của Diêu Quang Thánh Chủ hoàn toàn phục hồi, uy lực Cực đạo bắt đầu dần dần hội tụ lại, khóa chặt vào vị trí của Khương Thái Hư.

“Lão Thần Vương, mặc cho ngươi thực lực mạnh mẽ, cũng tuyệt đối không đạt đến mức có thể tay không đối kháng vũ khí Cực đạo chứ?

Sao không mau tế ra Hằng Vũ Lô?

Cùng ta một trận cao thấp!" Uy áp Cực đạo cường đại không ngừng dồn về phía Khương Thái Hư, lão Thần Vương dù nội tình thông thiên, cũng dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Lão tổ!!" Gia chủ Khương gia không khỏi siết chặt Ly Hỏa Thần Lô trong tay, nhìn bóng lưng của Khương Thái Hư có thêm một tia ngưng trọng.

"Không được hành động thiếu suy nghĩ." Rõ ràng, Khương Thái Hư đã nhận ra đối phương tha thiết muốn thấy Hằng Vũ Lô như vậy, tất nhiên có mục đích riêng.

Hằng Vũ Lô là căn cơ vô thượng của Khương gia, Khương Thái Hư tuyệt đối sẽ không để Diêu Quang Thánh Chủ có mưu đồ bất chính dễ dàng đạt được.

"Hả?

Không nhượng bộ?

Vậy ta sẽ cho ngươi nếm thử, sự lợi hại của Hắc Kim Long Văn Đỉnh!!" Diêu Quang Thánh Chủ lại vận công pháp, một chưởng đánh vào bề mặt thân đỉnh khổng lồ.

"Ầm ầm ầm!!" Một luồng uy lực Cực đạo cường hãn khuấy động, khiến cả thần thành hoảng hốt không yên!

"Trời ạ...

đó thật sự là dao động của vũ khí Cực đạo, chẳng lẽ, Khương gia lần này thật sự khó thoát kiếp nạn??" Ở các phương hướng trong thần thành, những tu sĩ cấp thấp không có tư cách đến gần chiến trường quan chiến, cũng đều lần lượt hướng ánh mắt về phía Hóa Long Trì, phát ra những lời cảm khái từ tận đáy lòng.

Uy lực Cực đạo, ở một ý nghĩa nào đó có thể đại diện cho uy nghiêm vô thượng của cả Bắc Đẩu, chỉ cần nó xuất hiện, tất sẽ là

thần tích kinh động tám phương, là sức mạnh khiến vô số tu sĩ khao khát, một lần nữa biến thần thành trở thành tiêu điểm chú ý của cả Đông Hoang.

Khương Thái Hư không dám do dự, dù ông là chiến lực đệ nhất bốn nghìn năm, cũng tuyệt đối khó có thể ngang nhiên trước sức mạnh Cực đạo.

Ầm ầm ầm!

Lão Thần Vương hai tay đặt ngang trước người, bắt đầu diễn hóa đạo quả độc sáng hoàn chỉnh nhất, dung hợp với một kích tuyệt sát của Đấu Chiến Thắng Pháp đánh về phía Long Văn Đỉnh!

Chương 440

"Chuẩn bị phòng ngự, luồng sức mạnh này rất mạnh!" Đoạn Đức lên tiếng nhắc nhở, mọi người trong phe Thiên Tôn Sơn đều có sự chuẩn bị, Bàng Bác còn chủ động đứng ở phía trước mọi người.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng sóng ánh sáng cường đại vô song lan ra, cả Hóa Long Trì, gần như bị hủy hoại hơn một nửa chỉ trong một đòn.

Luồng khí kinh khủng tàn phá bừa bãi, ngay cả các Thánh nhân trên chư thiên cũng bị chấn động đến khí huyết sôi trào, lần lượt lùi về phía sau rất xa, mới dần dần ổn định lại dao động đạo lực.

Phụt!

Diêu Quang Thánh Chủ vốn đã bị thương không nhẹ, một ngụm máu tươi phun lên bề mặt thân Long Văn Đỉnh, lại như đánh thức một loại cấm chế nào đó của thân đỉnh, cả món thần khí Cực đạo phát ra tiếng ong ong, sau đó dưới sự dẫn dắt của Thánh chủ dần dần bay lên, bay đến độ cao trăm mét trên không trung, bao phủ toàn bộ Hóa Long Trì, ngay cả các Thánh nhân xung quanh, cũng đều bị bao trùm trong đó.

"Hắc Kim Long Văn Đỉnh, tỉnh lại đi!

Hãy để sức mạnh bất hủ của Cực đạo, vang dội khắp Đông Hoang!!" Lúc này, Diêu Quang Thánh Chủ trông giống như một nhà âm mưu cực độ điên cuồng, vừa gào thét điên cuồng, vừa không màng tất cả hy sinh sinh mệnh nguyên, khiến thân đỉnh vốn màu đen, dần dần được đúc thành màu vàng óng!

Cùng với sự thay đổi màu sắc của thân đỉnh, sức mạnh cũng

không ngừng vang lên ong ong.

"Nhìn kìa!!

Vũ khí Cực đạo của Diêu Quang, ánh sáng đó, thật sự quá mạnh mẽ!!" Trong thần thành, hàng triệu tu sĩ từ khắp nơi ở Đông Hoang, đồng thời tập trung ánh mắt về phía đó, ánh sáng màu vàng óng không ngừng được tăng cường, tiếng nổ vang cũng ngày càng trở nên chói tai.

"Trời ơi... sức mạnh như vậy, e là ngay cả Thần Vương Khương gia cũng bó tay rồi nhỉ?

Vũ khí Cực đạo thật sự thức tỉnh, giống như đạo của Đại Đế đang diễn hóa, căn bản không phải là sức người có thể chống lại được!" Diệp Phàm nói ra nỗi lo lắng của mình, đồng thời mấy người bên cạnh cũng không ngừng nhìn về phía đám mây tử vong đó, muốn biết tình hình của Đế Tôn lúc này.

Nào biết, lúc này Đế Tôn đang ở trong bóng tối vô tận rất thoải mái.

Đối với thế giới bên ngoài, hắn bị Ám Dạ Quân Vương trói buộc, nhưng nào biết, hắn đang đè nén bản thể của Ám Dạ Quân Vương một cách gắt gao.

Nếu không, vừa rồi Diêu Quang Thánh Tử ra tay với hồn thể của y, cũng tuyệt đối không dễ dàng thành công như vậy.

"Gì đây?

Sức mạnh của Hắc Kim Long Văn Đỉnh?

Không tệ không tệ, xem ra cũng đến lúc thu nó vào tay rồi..." Đế Tôn khẽ cười, suy nghĩ một lát, cuối cùng vung tay một cái, ném ra Thôn Thiên Ma Quán hoàn chỉnh thượng cổ.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khoảnh khắc này, Thôn Thiên Ma Quán hiện thế, một lần nữa đốt cháy cả thần thành.

"Thần ơi!!

Đế Tôn, Đế Tôn ra tay rồi!" "Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ hoàn chỉnh, đế binh của Ngoan Nhân Đại Đế kinh diễm vạn cổ, định đối đầu trực diện với Hắc Kim Long Văn Đỉnh sao?" Tất cả những người quan sát, bao gồm cả các Thánh nhân của các phe đang quan chiến ở cự ly gần, toàn bộ đều dán chặt mắt vào hai đại đế binh!

Thôn Thiên Ma Quán sau khi quân lâm, cũng ngay lập tức tìm thấy Long Văn Đỉnh có sức mạnh cùng cấp bậc.

Hai luồng sức mạnh Cực đạo chiếu rọi lẫn nhau trên bầu trời cao trăm mét, Ma Quán cũng trong thời gian ngắn phóng ra luồng sóng khí màu đen cực mạnh độc nhất của mình, ngang ngửa với Long Văn Đỉnh.

Uy áp cấp đế thật sự, đang ở trên bầu trời Hóa Long Trì, nhanh chóng lan ra khắp thần thành.

"Tốt quá rồi, Đế Tôn cuối cùng cũng ra tay!

Nguy cơ của Khương gia ta đã được giải trừ!" Lúc này, những lão già của Khương gia đang trốn trong kết giới đế binh, toàn bộ đều thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Đế Tôn không gặp khó khăn như tưởng tượng, người Khương gia không nghi ngờ gì là vui nhất.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cả một gia tộc toàn lão già, đều co rúm lại, cầu nguyện một người trẻ tuổi như Đế Tôn cứu rỗi, thực sự có chút không hài hòa.

Nhưng nào biết, thế giới của cường giả, chính là như vậy!

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, bên cạnh toàn là mặt cười, nếu không có đủ thực lực chống đỡ, đi đến đâu, bên cạnh cũng đầy rẫy kẻ thù.

Chương 441

Hai luồng sức mạnh Cực đạo va chạm, không nghi ngờ gì cũng thể hiện rõ nội tình đáng tự hào của phe Diêu Quang và Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn.

Rốt cuộc trận chiến này, diễn ra dưới mí mắt của hàng triệu tu sĩ trong thần thành, đánh thành ra thế này, trực tiếp liên quan đến ảnh hưởng và danh tiếng của các phe ở Đông Hoang sau này.

Đồng thời, sự xuất hiện của Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ, cũng khiến nhịp độ tấn công của Diêu Quang Thánh Chủ tạm thời chậm lại.

"Chết tiệt!

Tên Đế Tôn này không chỉ khó đối phó, ngay cả Vĩnh Dạ cũng không thể vây khốn hắn?

Xem ra, ta cũng chỉ có thể liều một phen sớm hơn rồi!" Diêu Quang Thánh Chủ duỗi hai tay, một luồng hồng mang màu huyết sắc phun ra từ trong đồng tử, cả người bị lệ quang màu đỏ rực hoàn toàn bao vây.

"Sư tôn!!" Thánh Tử kinh hãi, chỉ có hắn mới biết rõ, tiếp theo Thánh chủ sẽ thi triển thủ đoạn gì, lần này, e rằng là lúc sư đồ vĩnh biệt.

Vút!

Diêu Quang Thánh Chủ toàn thân phát sáng, cả người trực tiếp lao lên trời, hợp nhất với Long Văn Đỉnh đang bùng cháy màu vàng óng.

"!!

Diêu Quang Thánh Chủ, lại định lấy huyết nhục tinh huyết của

bản thân làm nguồn, thi triển công pháp mạnh nhất sao?

Rốt cuộc là kế hoạch gì, mà có thể khiến y không màng tất cả như vậy!" Các Thánh chủ các phe kinh hãi thất sắc, tất cả mọi người đều hiểu, với tâm cơ của Diêu Quang, y tuyệt đối sẽ không hành động lỗ mãng như vậy.

Một khi đã lựa chọn làm như vậy, tất nhiên có nghĩa là một kế hoạch kinh thiên sắp sửa lộ diện.

Ầm ầm ầm!

Cùng với việc huyết nhục và Long Văn Đỉnh dung hợp thành một, sức mạnh của Thôn Thiên Ma Quán trên tầng mây cũng bắt đầu có dấu hiệu bị áp chế.

Rốt cuộc bản thân Đế Tôn không tự mình ra tay điều khiển đế binh, Ma Quán dù là thể hoàn chỉnh, sức mạnh có thể phát huy ra cũng có hạn.

Đối đầu với Diêu Quang Thánh Chủ không màng tất cả gia trì Long Văn Đỉnh, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

"Thôn Thiên Đại Trận, mở!!" Đột nhiên, Diêu Quang Thánh Chủ hét lớn một tiếng vang dội khắp bầu trời!

Lực lượng của Long Văn Đỉnh cũng trong nháy mắt được đẩy lên đỉnh phong.

Cùng lúc đó, Diêu Quang Thánh Tử từ đầu đến cuối không hề động thủ, đột nhiên nhắm chặt hai mắt, miệng lẩm bẩm, bên ngoài thân thể nhanh chóng tỏa ra một luồng hắc quang kỳ dị, nhanh chóng dung hợp với lực lượng của Thôn Thiên Trận.

Trên thực tế, bản thân Thánh Tử, chính là hạch tâm của trận nhãn của tuyệt trận Thôn Thiên phía dưới!

Sức mạnh cường đại không ngừng khuếch tán ra từ thân Long Văn Đỉnh, tạo thành một chỉnh thể tương hỗ với hư không phía trên đỉnh và chiến trường Hóa Long Trì phía dưới.

Lực lượng trận pháp phía trên lấy Long Văn Đỉnh và Diêu Quang Thánh Chủ làm hạch tâm, hắc quang trận pháp phản chiếu phía dưới, thì do Thánh Tử hoàn toàn điều khiển.

Dần dần, một luồng khí tức thôn phệ cực lớn, tỏa ra từ bên ngoài thân thể Thánh Tử.

"Không ổn!!

Chẳng lẽ mục đích của hai sư đồ này?

Là muốn thôn phệ căn cơ bản nguyên của tất cả mọi người ở đây, để mình sử dụng?" An Diệu Y một mắt đã nhìn ra manh mối, những người khác cũng lần lượt nhận ra mục đích thật sự.

Đoạn Đức cười lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Diêu Quang Thánh Tử: "Chẳng trách ta luôn cảm thấy tên nhóc này không đơn giản như vậy, lần trước hút khô Hoa Vân Phi, ta đã nghi ngờ công pháp của hắn có vấn đề.

Bây giờ xem ra, chính là Thôn Thiên Ma Công thất truyền của phe Ngoan Nhân không còn nghi ngờ gì nữa!

Có thể hấp thu thiên địa vạn nguyên vào cơ thể để mình sử dụng, tà công bá đạo đệ nhất Đông Hoang thật sự, cũng là cái gốc giúp Ngoan Nhân năm đó thành tựu hùng tư vạn thế." Lời của Đoạn Đức vừa dứt, Diệp Phàm, An Diệu Y và những người khác bên cạnh đều hít một hơi khí lạnh.

"Ý ngươi là, truyền thừa của Ngoan Nhân Đại Đế đã ngủ say vô số năm, sắp tái hiện trong đời này, trên người của Thánh Tử?" Khổng Tước Vương sắc mặt ngưng trọng nói.

“Không sai, thời đại này, trăm nhà đua tiếng, tiên vận dồi dào, truyền thừa của phe nào phục hồi cũng không hiếm thấy, duy chỉ có Thánh thể của Diệp Phàm, là một biến số...” Lời của Đoạn Đức, cố ý hay vô ý chạm đến tâm tư của Khương Thái Hư.

Lão Thần Vương ở cảnh giới Thánh Nhân Vương đại thành, đối với nhất cử nhất động xung quanh đều có năng lực quan sát theo bản năng, suy nghĩ một lát, đột nhiên một tay nâng lên không trung, gọi Ly Hỏa Thần Lô đang ngủ say trong tay gia chủ Khương gia đến trước người, sau đó mỉm cười nhìn Diệp Phàm một cái.

Chương 442

“Tiểu tử, Đế Tôn có lòng, muốn giúp ngươi tái tạo đạo cơ Thánh thể, không biết ngươi có nguyện ý mạo hiểm thử một lần không?” Lời của Khương Thái Hư thực sự khiến Diệp Phàm kinh ngạc, cứ thế ngơ ngác nhìn lão Thần Vương.

“...” Đoạn Đức cười hắc hắc, không đợi Diệp Phàm do dự, trực tiếp từ sau lưng đá một cước khiến cậu bay ra, cả người trực tiếp rơi vào trong Ly Hỏa Thần Lô.

“Đồ ngốc, Thần Vương Khương gia muốn giúp ngươi đoạt tạo hóa nghịch thiên, còn do dự gì nữa!” Phải nói rằng, cú đá của tên mập này đã thành toàn cho Diệp Phàm.

Chân lực xích hỏa cường đại trong Ly Hỏa Thần Lô, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Diệp Phàm, còn kích phát hoàn toàn lực lượng long nguyên của biển Thăng Long Bản Thạch trong cơ thể cậu!

“Đi!” Khương Thái Hư một tay đánh ra, Ly Hỏa Thần Lô nâng Diệp Phàm, bị cưỡng chế đánh vào trong trận nhãn của Thôn Thiên Đại Trận, cùng với Diêu Quang Thánh Tử được bảo vệ ở trung tâm trận thể phía dưới.

“Ha ha ha!

Khương Thái Hư, ta thật không ngờ ngươi có thể dùng cách này.

Đáng tiếc là, sức mạnh của Thôn Thiên Đại Trận, không phải Thôn Thiên Ma Công thì không thể dẫn động.

Dù cho tất cả sức mạnh thôn phệ được bị tiểu tử kia đoạt đi, hắn cũng sẽ bạo thể mà chết!

Tạo hóa thuộc về đồ đệ của ta, không ai có thể đoạt đi!” Diêu

Quang Thánh Chủ gào thét điên cuồng, tiếp tục đốt cháy sinh mệnh nguyên, lực thôn phệ tỏa ra từ Thôn Thiên Đại Trận, cũng đang tăng vọt!

"Hê hê, con đường Thánh thể tuy đã hoang phế, nhưng không có nghĩa là nội tình của Thánh thể có thể bị xem nhẹ.

Kẻ này được Đế Tôn đích thân truyền thụ, công pháp Gia Cảnh trong cơ thể đã tu luyện viên mãn, lại là một tu sĩ có đại tạo hóa, sẽ không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy đâu.

Đế Tôn không có ở đây, trận tạo hóa này, ta làm hộ đạo nhân!" Khương Thái Hư một lời nói ra, tám phương đều kinh!

Ai có thể ngờ, tên đệ tử Thiên Tôn Sơn vô danh này, lại có được vinh dự vô song như vậy!

Đương nhiên, trong lòng các Thánh nhân đều hiểu rõ, Khương Thái Hư làm vậy, đều là nể mặt Đế Tôn.

Quan hệ giữa Khương gia và phe Thiên Tôn Sơn, sau trận chiến này, e rằng đã là đánh gãy xương còn liền gân, khó mà dễ dàng chặt đứt được.

Về phần bản thân Khương Thái Hư, ông biết rõ, tuy lần này lại có thêm mấy trăm năm tuổi thọ, nhưng mấy nghìn năm kinh nghiệm bị giam cầm đã hoang phí những năm tháng tốt nhất, đời này e rằng đã không còn hy vọng thành đế, sớm muộn gì cũng đến lúc mục nát.

Chỉ có ôm chặt lấy đùi lớn của Đế Tôn, mới có thể để Khương gia vĩnh viễn an ổn.

Vì mục đích này, Khương Thái Hư dứt khoát quyết định, trao cơ hội tranh đoạt tạo hóa nghịch thiên này cho Diệp Phàm, chứ không phải cho thế hệ trẻ của Khương gia như Khương Dật Phi, lại nợ Đế Tôn thêm một ân tình.

Ầm ầm ầm!!

Cùng với việc Diệp Phàm và Diêu Quang Thánh Tử đồng thời bị cuốn vào trung tâm của Thôn Thiên Đại Trận, bên ngoài trận nhãn nổi lên một vòng xoáy màu huyết sắc hung cuồng vô cùng, điên cuồng cuốn lấy tất cả thi thể trên chiến trường mặt đất phía dưới.

Những tu sĩ Khương gia bị chém giết đó, những thi thể vốn dĩ hoặc không toàn vẹn hoặc hoàn chỉnh chưa kịp lạnh, toàn bộ đều bị vòng xoáy đó nghiền nát hoàn toàn, hóa thành từng luồng tinh hoa huyết mạch và nguyên quang thuần túy nhất, tràn vào hướng trận nhãn.

"Trận pháp thật bá đạo... truyền thừa của Ngoan Nhân Đại Đế sao, quá khủng bố!" "Lực lượng huyết mạch và đạo quả tu luyện nhiều năm của những người Khương gia đó, cứ thế trong khoảnh khắc, làm áo cưới cho Thánh Tử và Diệp Phàm hai người, thật khiến người ta thổn thức!" "Ai, nếu không có công pháp nghịch thiên như vậy, năm đó Ngoan Nhân với tư chất phàm tục, làm sao có thể nghịch thiên thành đế, bước lên đỉnh cao của nhân loại?

Nếu thật sự như quyết định của Đế Tôn, mặc cho Diêu Quang Thánh Tử này phát triển, đừng nói là Đông Hoang, cả thiên hạ cũng chưa chắc có mấy người là đối thủ của Thánh Tử!" Mấy người phe Thiên Tôn Sơn đều cảm khái, duy chỉ có tên mập Đoạn Đức mặt mày bình tĩnh.

"Hoảng cái gì?

Dù có hút cạn cả Đông Hoang, có Đế Tôn ở đây, hắn cũng không có vốn liếng để kiêu ngạo!" Bàng Bác không nhịn được liếc Đoạn Đức một cái: "Đạo trưởng, không ngờ đấy, bây giờ ông đối với lão đại của tôi thật sự là sùng bái đến năm vóc sát đất, không phải thật sự định làm cháu trai cho lão đại tôi đấy chứ?" "Đi đi đi, thằng nhóc con

hiểu cái gì?

Thực lực của gia đây không phải là thứ ngươi bây giờ có thể tưởng tượng được đâu, chỉ cần ôm chặt đùi lớn của người ta, tương lai khó lường!" Ầm ầm ầm!

Đoạn Đức một câu nịnh bợ còn chưa nói xong, sóng lớn do Thôn Thiên Đại Trận gây ra đã lan rộng hơn nữa, khu vực hạch tâm của Hóa Long Trì hoàn toàn vỡ nát, luồng dao động cường hãn đó đã bắt đầu khuếch tán ra bên ngoài Khương gia, vô số đệ tử Khương gia đều rút lui, Đoạn Đức và mấy người cũng bắt đầu bay lên trời ra ngoài, kéo dài khoảng cách với vòng xoáy thôn phệ cực độ nguy hiểm đó.

Sau trận chiến này, căn cơ của cả Khương gia ở phương diện thần thành, e rằng cũng bị phá hủy gần hết.

Chẳng mấy chốc, huyết lưu và nguyên quang bay lượn, với tư thế sóng lớn ngút trời điên cuồng đổ vào trận nhãn.

Tinh hoa nguyên lực dồi dào như vậy, gần như có thể trong khoảnh khắc, khiến một tu sĩ cảnh giới Đại năng đỉnh phong bước vào cảnh giới Cự Bá.

Hiệu suất tăng lên như vậy, là chuyện mà người bình thường không dám nghĩ tới.

Chương 443

Diệp Phàm và Diêu Quang Thánh Tử mỗi người đều xoay sở ở hạch tâm của vòng xoáy.

Ban đầu, hai người chỉ thôn phệ phần của mình, không xung đột, nhưng cùng với việc luồng sóng nguyên lực đó không ngừng trở nên hung hãn nồng đậm, Diêu Quang Thánh Tử không thể chấp nhận sự thật rằng món quà lớn này lại bị người khác chia đi một nửa, nhiều lần thử ra tay với Diệp Phàm.

Diệp Phàm rốt cuộc cũng không phải quả hồng mềm, quả quyết đáp trả, hai người lại giao chiến kịch liệt trong vòng xoáy.

"Ha ha ha!

Khương Thái Hư, ngươi có thể từ bỏ Hóa Long Trì, nhưng ngươi có thể vì một mạch Khương gia, mà đắc tội với cả thần thành sao?

Nếu còn không triệu hoán Hằng Vũ Lô, ta sẽ không tiếc hy sinh, để hàng triệu sinh linh trong cả thần thành, trở thành cái giá cho sự ích kỷ của ngươi!" Diêu Quang Thánh Chủ điên cuồng cười lớn, thân thể của y lúc này đã bị luyện hóa hơn một nửa, xem ra không thể kiên trì được lâu hơn, nhưng vì tương lai của phe Diêu Quang, vì để lát đường cho Thánh Tử, y cam nguyện điên cuồng một lần!

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Diêu Quang gầm lên một tiếng, nửa thân trên tăng tốc luyện hóa, năng lượng cực lớn đẩy dao động của Long Văn Đỉnh lên một đỉnh cao mới!

Luồng sóng ánh sáng màu vàng óng đó, cũng đang với tốc độ mắt thường có thể thấy được lan truyền, nhanh chóng khuếch tán ra xung

quanh thần thành.

“Gay go rồi... lão già Diêu Quang kia thật sự điên rồi!

Bất chấp hậu quả trở thành tội nhân thiên cổ mà làm bừa!” “Hoặc có lẽ, từ lúc bắt đầu ấp ủ kế hoạch này, y đã không còn đường lui để lựa chọn.” Luồng sóng kích động kinh hoàng đang lan truyền, tất cả sinh linh bị cuốn vào khu vực ánh sáng màu vàng óng đó, đều khó thoát khỏi vận mệnh bị tiêu diệt, dưới sự thôn phệ của vòng xoáy màu huyết sắc trở thành chất dinh dưỡng giúp Thánh Tử trưởng thành.

Con đường huyết đồ thật sự được xây dựng trên chúng sinh!!

Không ai hiểu, tại sao phe Diêu Quang lại phải gánh vác vận mệnh như vậy, nhưng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đội đầu hắc ám, chân đạp chúng sinh, giết ra một con đường chứng đạo thuộc về mình!

“Giết!!” Cảm nhận sinh mệnh nguyên của sư tôn sắp mục nát, Diêu Quang Thánh Tử nộ khí ngút trời, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào Diệp Phàm, không ngừng đánh ra những thủ đoạn công sát mạnh mẽ vô song.

Diệp Phàm, cũng không khiến Đế Tôn và Khương Thái Hư thất vọng, trong cuộc đối chiến với Thánh Tử luôn không rơi vào thế hạ phong!

Thêm vào đó, cây gậy nhóm lửa mà Đế Tôn ban cho, cũng phát huy tác dụng cực lớn trong trận đối kháng này.

“Hài tử, con đường mà vi sư lát cho ngươi, đã đến hồi kết.

Từ bây giờ, ngươi không còn là đệ tử của phe Diêu Quang, cứ việc đi ra một con đường chứng đạo thuộc về một mình ngươi, dù có lật đổ cả thiên hạ, thì đã sao?” “Sư tôn...” Thánh Tử chậm lại nhịp độ tấn công, ánh mắt mê ly nhìn lên phía trên, đầu lâu của Diêu Quang

Thánh Chủ cũng sắp dung hợp thành một thể với thần khí Long Văn Đỉnh, đồng thời, cũng có nghĩa là người này cuối cùng cũng đi đến kết cục hình thần câu diệt.

"Sức mạnh cuối cùng, ta sẽ thay ngươi, xóa sổ Thánh thể này, từ nay về sau, thế hệ trẻ Đông Hoang, ngươi sẽ là vương duy nhất!" Cảm xúc của Diêu Quang Thánh Chủ vô cùng kích động, đồng thời, một đòn tuyệt sát cuối cùng, ngưng tụ đầy đủ uy lực Cực đạo, Diệp Phàm một khi bị đánh trúng, dù có Ly Hỏa Thần Lô bảo vệ, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Keng!!

Uy minh Cực đạo kinh hoàng đạt đến đỉnh điểm cuối cùng!

Hắc Kim Long Văn Đỉnh một tiếng nổ vang trời, ngay khoảnh khắc này giáng xuống một đạo đồ đằng cự long màu đen, phóng ra khí tức hủy diệt nồng đậm vô cùng, khóa chặt vị trí của Diệp Phàm.

"Gay go!" Diệp Phàm tự mình cảm nhận được luồng uy áp cực lớn giáng xuống, định ra tay chống cự theo bản năng, Diêu Quang Thánh Tử cũng nhân lúc này quấy rối, khiến cậu căn bản không có thời gian phòng ngự.

"Ha ha ha!

Tiểu tử, đi chết đi!

Chỉ cần giết ngươi, ta sẽ một mình độc hưởng tạo hóa này, thành tựu đạo quả Bán Thánh cảnh.

Sau này dù Đế Tôn muốn diệt ta, chỉ cần trốn khỏi Đông Hoang, trời đất rộng lớn, hắn lại có thể làm gì ta??" Diêu Quang Thánh Tử lộ ra nanh vuốt dữ tợn, phảng phất như đã thấy được tương lai vạn trượng quang mang.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, ngay trước khoảnh khắc hồn cự

long màu đen sắp oanh diệt Diệp Phàm, kỳ tích lại một lần nữa xảy ra!!

Ly Hỏa Thần Lô bên ngoài thân Diệp Phàm, lại trong nháy mắt, dưới sự dẫn dắt đạo lực của Khương Thái Hư, gây ra một biến hóa khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến rớt cằm!!

“!!

Đó...

đế binh Cực đạo của Khương gia, Hằng Vũ Lô!” “Trời ơi, thật sự xuất hiện sao?

Chương 444

Tam đại vũ khí Cực đạo tập kết tại thần thành??" Khương Thái Hư trong một ý niệm đã ra tay, cuối cùng không khiến Đế Tôn thất vọng.

Đế Tôn tuy đang ở trong phong ấn Vĩnh Dạ, nhưng năng lực cảm tri của hắn đã bao phủ toàn bộ Đông Hoang, một Ám Dạ Quân Vương nho nhỏ không thể ngăn cản được sự quan sát của linh thức Đế Tôn, đối với tất cả những gì xảy ra trên chiến trường bên ngoài, Đế Tôn càng rõ như lòng bàn tay.

Khi khí tức của Hằng Vũ Lô cuối cùng cũng xuất hiện, trong bóng tối, Đế Tôn nhếch lên một nụ cười.

Cũng chính vào khoảnh khắc này, Đế Tôn âm thầm đưa ra quyết định, từ nay về sau, chuyện của Khương Thái Hư, chính là chuyện của Thiên Tôn Sơn.

Ầm ầm!!

Khoảnh khắc Hằng Vũ Lô bùng cháy quang huy đế cảnh, liệt diễm ngút trời trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời đêm của thần thành!

Phảng phất như có một khoảnh khắc, khí thế quân lâm quang diệu vạn cổ của Hằng Vũ Đại Đế quét qua cả thần thành.

"Quá chấn động!

Tam đại sức mạnh Cực đạo đồng thời giáng lâm, Hằng Vũ Lô của Khương gia đã ngủ say hàng nghìn năm, trong tay Thần Vương Khương gia lại một lần nữa thể hiện thần uy, trận chiến này chắc chắn sẽ trở thành một trận chiến sử thi của một thời đại!" Các cường giả các phương trong thần thành đều phát ra những lời cảm khái nhiệt

huyết, cùng là tu sĩ, có thể chứng kiến một trận quyết chiến sử thi, tuyệt đối là một trải nghiệm sảng khoái trong đời.

Điều quan trọng hơn là, sau trận chiến hôm nay, cục diện của Đông Hoang cũng sẽ một lần nữa thay đổi, Khương gia và phe Thiên Tôn Sơn của Đế Tôn cường cường liên thủ, không nghi ngờ gì đã có tư cách tranh giành vị trí đứng đầu Đông Hoang.

Ầm ầm ầm!!

Hằng Vũ Lô vạn đạo thiên hỏa phun ra, bao bọc hoàn toàn bản thể của Diệp Phàm, ngăn chặn lệ quang của hắc long kia lại.

Cùng lúc đó, khí diễm và vinh quang tự có của đế binh, mỗi lần giáng lâm, đều sẽ tỏa ra uy áp mạnh mẽ khiến tám phương phải cúi đầu.

Chính luồng sức mạnh cường hãn này, phản chấn về phía Hắc Kim Long Văn Đỉnh, cũng trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết Diêu Quang Thánh Chủ.

"A a a!!" Đầu lâu của Diêu Quang Thánh Chủ, trong tiếng thét chói tai không cam lòng và sự giãy giụa đau đớn đến cực hạn, bị quang huy của Hằng Vũ triệt để luyện hóa thành hư vô!

Cùng với việc lực lượng huyết mạch gia trì cho Long Văn Đỉnh cạn kiệt, Long Văn Đỉnh trước mặt hai đại đế binh Thôn Thiên Ma Quán và Hằng Vũ Lô, trong nháy mắt mất đi năng lực cạnh tranh, bị đánh bay về phía cuối chân trời.

"Ra tay!!" Cùng lúc đó, những cường giả cấp Thánh nhân, Thánh chủ các phe chỉ biết xem náo nhiệt xung quanh, đồng thời khóa chặt ánh mắt vào thân Long Văn Đỉnh, ra tay tranh đoạt ngay lập tức.

"He he, ta cũng đi hóng hớt một chút!" Tên mập Đoạn Đức không thể kiềm chế được, cũng độn không đuổi theo, tên mập tuy không có

cảnh giới Thánh nhân, nhưng nội tình đến Đế Tôn cũng không nhìn thấu, đã dám hùa theo, chắc chắn có con bài tẩy mạnh hơn.

Khổng Tước Vương và Bàng Bác tự biết khó chống lại được uy lực của cảnh giới Thánh, toàn bộ đều giữ thái độ quan sát không dám mạo hiểm ra tay.

Rốt cuộc lúc này tình hình của Đế Tôn không rõ ràng, nếu thật sự bị các đại lão cảnh giới Thánh nhân, Thánh chủ kia vây công, e rằng chỉ có thể chờ chết.

Cùng với việc Long Văn Đỉnh bị loại khỏi cuộc chơi đầu tiên, dư lực của Diêu Quang Thánh Chủ hoàn toàn tiêu tan, vòng xoáy trận nhãn của Thôn Thiên Đại Trận lộ ra trăm ngàn sơ hở, bị Thần Vương Khương gia dẫn động sức mạnh Cực đạo nhanh chóng áp chế!

Mất đi sự che chở của sư tôn và sức mạnh Cực đạo, Diêu Quang Thánh Tử tự nhiên cũng mất đi năng lực cạnh tranh cốt lõi, bị quang huy của Hằng Vũ bên ngoài thân Diệp Phàm quét ra khỏi vị trí trận nhãn, bay ngược ra ngoài một cách vô cùng thê thảm, cuối cùng va vào cây trụ phi long duy nhất còn sót lại ở rìa ngoài Hóa Long Trì, cả người khảm vào trong thân trụ, để hàng trăm vạn ánh mắt của cả thần thành nhìn chằm chằm, vinh quang và tôn nghiêm độc nhất của Thánh Tử, triệt để vỡ nát.

"Nhìn kìa!

Người đó, không phải là Diêu Quang Thánh Tử sao?" "Chuyện gì vậy?

Đại chiến cấp Thần Vương Khương gia và Thánh chủ, có liên quan gì đến hắn à?" "Trời ơi...

đường đường là lãnh tụ của thế hệ trẻ, lại bị đánh thê thảm như vậy?

Cũng quá thảm rồi đi?" Vinh quang từng được vạn người kính ngưỡng trong thần thành, thần tượng cấp tượng đài mà thiếu nam thiếu nữ thế hệ trẻ khao khát, lúc này đã bị Diệp Phàm vô danh của Thiên Tôn Sơn triệt để nghiền nát tôn nghiêm.

Phải nói rằng, đây cũng là kết quả tất yếu do lựa chọn của Diêu Quang Thánh Tử.

Ban đầu cùng Đế Tôn và những người khác vào Thanh Đồng Tiên Điện, chỉ có một mình Diêu Quang Thánh Tử lựa chọn đi ngược lại với Đế Tôn, không thật sự quy phục phe Thiên Tôn Sơn, bây giờ hỗn thành ra thế này, nhận được kết cục thảm đạm như vậy, khiến người ta thổn thức, nhưng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Ánh mắt Thánh Tử rỉ máu, nhìn chằm chằm vào Diệp Phàm đang được quang huy của Hằng Vũ bao bọc, thôn phệ năng lượng vô tận xung quanh, người đàn ông đã đoạt đi tất cả của hắn, định mệnh sẽ trở thành kẻ địch cả đời của hắn.

"Diệp Phàm, ngươi cứ chờ đấy, sẽ có một ngày, ta sẽ tự tay chém giết ngươi!" Vút!

Diêu Quang Thánh Tử đầu bù tóc rối gầm lên một tiếng, cây long trụ mang tính biểu tượng của Hóa Long Trì Khương gia sau lưng ầm ầm vỡ nát, hắc quang u ám phóng lên trời, Diêu Quang Thánh Tử từ đó biến mất ở cuối chân trời.

"Ai, một đại thiên kiêu, từ nay đã bước vào con đường sa đọa!

Chương 445

Phe Diêu Quang không thể nào còn chỗ đứng cho Thánh Tử nữa, đúng như con đường mà Thánh chủ trước đó đã lát sẵn cho hắn, từ hôm nay, Thánh Tử không còn là Thánh Tử, mà là ác ma được nuôi dưỡng trong bóng tối, khi tái xuất, sẽ là một bộ dạng khác...” An Diệu Y nhìn cảnh ngộ hiện tại của Thánh Tử, nhớ lại dung mạo hăng hái khi gặp nhau trong khuyết nội trước đó, không khỏi có thêm mấy phần đa sầu đa cảm.

Trên con đường tu hành, không phải cứ là người kinh tài tuyệt diễm, quan tuyệt một thời thì nhất định có thể đi đến cuối cùng.

Mỗi một lần lựa chọn đều sẽ quyết định trực tiếp đến vận mệnh và kết cục của một người.

An Diệu Y thấy may mắn, ở cửa ải Đế Tôn này, nàng thật sự đã cược đúng. .....

“Hống hống, cũng đến lúc ra ngoài đi dạo rồi.

Tên nhóc Diêu Quang kia đã chạy mất, Hắc Kim Long Văn Đỉnh cũng nên có chủ nhân mới.” Trong bóng tối, vị đại lão Đế Tôn đang nắm giữ tất cả mọi thứ lại nhếch lên một nụ cười, ngẩng đầu đối diện với bầu trời đêm vĩnh hằng.

Giữa trung tâm của bóng tối mênh mông, một luồng ánh sáng tinh thần vô cùng rực rỡ đột ngột giáng xuống, dễ dàng xé nát màn đêm vô tận, đánh ra một lỗ hổng chói lọi.

Đế Tôn một bước đạp không mà lên, bản thể nhanh chóng thoát khỏi vòng vây bóng tối, trở lại bầu trời trên Thần Thành.

Phụt.....

Ám Dạ Quân Vương, kẻ có phong ấn Vĩnh Dạ bị xé toạc, cũng hiện ra bản thể, phun ra một ngụm tâm huyết.

Trên thực tế, áo nghĩa Vĩnh Dạ chính là biểu hiện công pháp độc đáo của Ám Dạ Quân Vương, kết nối hồn lực và sức mạnh thể xác với đại đạo của bản thân, hình thành một kết giới phong ấn đặc thù vừa thật vừa ảo, mênh mông vô bờ.

Người thường nếu không có đại cảnh giới hoặc đạo tâm kiên định, dù là Thánh Nhân Vương bị phong ấn vào trong cũng sẽ không có kế sách gì.

Chỉ tiếc rằng, dùng trận lực này để áp chế Đế Tôn, cuối cùng vẫn chưa đủ tầm.

Một khi phong ấn được kẻ địch vào trong cơ thể, nếu thành công, mệnh nguyên và tu vi của người bị phong ấn sẽ bị Ám Dạ Quân Vương thôn phệ làm của riêng.

Nhưng một khi thất bại, vết thương nặng phải gánh chịu không thua gì đạo thương, thuộc loại tổn thương vĩnh viễn, trong thời gian ngắn căn bản không thể phục hồi.

Lúc này, Đế Tôn đã tự tay xé toạc Vĩnh Dạ, căn bản không cần ra tay trấn áp, Ám Dạ Quân Vương đã không còn sức chiến đấu, cơ bản đã là một kẻ bán phế.

"Không, ngay cả Vĩnh Dạ của ta cũng không thể nhốt được ngươi, Đế Tôn, quả nhiên là một yêu nghiệt!" Ám Dạ Quân Vương thở hổn hển, lau vết máu ở khóe miệng, dù không cam tâm nhưng cũng thật sự không có cách nào khác, thực lực đã bày ra trước mắt, nói gì cũng là thừa.

"Ồ, ta khuyên ngươi nên nói ít vài câu, tiết kiệm chút sức lực đi.

Sào huyệt của ngươi cách đây mấy chục vạn dặm, với trạng thái

hiện tại, trong thời gian ngắn ngươi không thể xé rách hư không.

Trận pháp dịch chuyển trong Thần Thành sớm đã bị các đại thế gia chiếm giữ.

Ám Dạ Quân Vương cả đời giết chóc vô số, trong số hàng trăm vạn tu sĩ ở Thần Thành, chắc hẳn có không ít kẻ thù.

Ngươi có thể sống sót trở về hay không cũng là một vấn đề lớn đấy." Lời của Đế Tôn có chút ý tứ giết người tru tâm.

Nói cách khác, căn bản không cần hắn động thủ, khi Ám Dạ Quân Vương quyết định gây ra kiếp nạn ở Thần Thành, kết cục đã được định sẵn. .....

".....Ngươi cố ý làm vậy?

Thật ra ngươi sớm đã có thể đột phá Vĩnh Dạ của ta, nhưng lại giả vờ như bị ta áp chế, biến tướng giam lỏng cả ta trong Vĩnh Dạ, để tránh ta và Diêu Quang Thánh Chủ liên thủ, dẫn đến liên minh của ta tan rã!" Ám Dạ Quân Vương lập tức nhận ra mình đã bị tính kế, hoặc có lẽ, từ đầu đến cuối, y chỉ là một quân cờ trong tay Đế Tôn.

"Ha ha ha, dường như ngươi đã đánh giá quá cao tác dụng của mình rồi.

Dù hai ngươi có liên thủ cũng không thể thay đổi kết cục đã định, chỉ khiến ngươi chết nhanh hơn thôi.

Sở dĩ ta làm vậy là để xem Hằng Vũ Lô của Khương gia.

Hiện tại, mục đích của ta đã đạt được, ngươi tự nhiên cũng mất đi tác dụng cuối cùng." Đế Tôn lạnh lùng nhìn Ám Dạ Quân Vương, ánh mắt ấy lại khiến đạo tâm của một cường giả đỉnh phong Thánh Cảnh xuất hiện vết nứt!

Phụt!

Lại một ngụm tâm huyết phun ra, Ám Dạ Quân Vương bị buộc phải tự hạ một cảnh giới, vĩnh viễn mất đi tư cách đỉnh phong Thánh Cảnh, trở thành một Thánh Nhân cấp Thánh Chủ bình thường.

Chương 446

.....

“Hống hống, ta đi đây.

Nhân lúc còn chưa nguội hẳn, mau đi đi.

Ở lại thêm một lát nữa, ngay cả Thánh Nhân cũng không làm nổi đâu, ha ha ha ha!” Giọng nói của Đế Tôn vang vọng khắp bầu trời Thần Thành, dường như muốn cho tất cả mọi người biết, con ác ma Ám Dạ tay đầy máu tươi này đã sa sút đến mức có thể mặc người chém giết.

Đồng thời, danh tiếng của y cũng từ đây mà rơi xuống ngàn trượng. .....

Vút!

Ám Dạ Quân Vương bay lên không, lao thẳng về phía bắc, dùng chí bảo hộ thân mở đường.

Dù vậy, một số tu sĩ trong Thần Thành có mối thù sâu như biển máu với y cũng lập tức đuổi theo, rõ ràng đã có kế hoạch khác.

Từ đó, mối nguy của Khương gia Thần Thành hoàn toàn được giải trừ.

Hai kẻ cầm đầu, một chết, một chạy.

Những Thánh Chủ thuộc các phe hùa theo trước đó, giờ phút này sớm đã không còn tâm tư lay động Khương Thần Vương, ngược lại còn vì chiếc Hắc Kim Long Văn Đỉnh mà đánh nhau không thể tách rời.

“Ta nói, mấy lão gia hỏa này thật là nhàm chán, một cái đỉnh rách,

ngay cả đế văn cũng không có, đến mức phải tranh giành như vậy sao?

Cái đỉnh này, cũng chỉ xứng làm bô đêm cho ta." Đế Tôn đột nhiên giáng lâm, không hề phóng ra một tia khí tức hay uy áp nào, nhưng dù vậy cũng khiến các Thánh Chủ rùng mình một cái.

"Đế Tôn!

Ngươi, ngươi lại ra ngoài rồi....." Các đại lão Thánh Chủ trong lòng lạnh lẽo, không nói hai lời, tất cả đều vào khoảnh khắc này thi triển thủ đoạn mạnh nhất, cố gắng tung một đòn toàn lực trước khi Đế Tôn ra tay, thử chiếm lấy thần binh cực đạo đang lơ lửng giữa trời.

Ầm ầm ầm!!

Mười mấy Thánh Chủ đồng thời ra tay, áo nghĩa kinh thiên động địa vang lên, lại thêm một nét mực đậm cho đêm nay của Thần Thành.

Các mạch truyền thừa đều thể hiện thần thông, vô số đạo quang đủ màu sắc tung hoành trong hư không, cũng khiến các cường giả trong Thần Thành được một phen mãn nhãn.

"Nhìn kìa, đó là..... mười mấy Thánh Nhân đang chiến đấu sao?

Trời ơi, nếu không ở nơi trung tâm Đông Hoang như Thần Thành, làm sao có thể thấy được cảnh hỗn chiến của các nhân vật cấp Thánh Chủ chứ, thật quá đặc sắc!" "Đây là sức mạnh của Thánh Nhân Cảnh sao?

Dùng đạo vận dẫn động thiên địa chi uy, thật không thể tưởng tượng nổi!" "Cả đời ta, nếu có thể chạm đến cánh cửa Thánh Cảnh, chết cũng không hối tiếc....." Ánh mắt của các tu sĩ dán chặt lên bầu trời, ánh sáng u u phát ra từ Hắc Kim Long Văn Đỉnh cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhưng những người trẻ tuổi có mặt đều hiểu rõ, cuộc cạnh tranh ở cường độ này, căn bản không phải ai cũng có thể chạm tới.

Dù cho Long Văn Đỉnh cực đạo có đặt ngay trước mặt, họ cũng không dám động vào.

Ầm ầm ầm!!

Giữa thiên địa, vô số đạo vận lần lượt hiện hóa.

Kết giới phòng hộ do các đại thế gia thánh địa bố trí trên bầu trời Thần Thành cũng liên tục bị va chạm.

Các thế lực trong thành sớm đã phái ra một lượng đáng kể tộc nhân tu sĩ chuẩn bị phòng ngự, để đối phó với bất kỳ tình huống đột ngột nào có thể xảy ra.

Trong số đó, Đế Tôn có lẽ là người bình tĩnh nhất.

Từ đầu đến cuối, không thấy hắn chủ động ra tay, cũng không thấy ai chủ động nghênh chiến, ngược lại càng giống một người ngoài cuộc, bình tĩnh quan sát đám lão già này tranh giành đến đầu rơi máu chảy.

Trong lúc đó, liên tục có người tiếp cận vô hạn với Long Văn Đỉnh lơ lửng ở trung tâm, vừa sắp đoạt được thì lại bị một luồng sức mạnh khác đánh bay.

Cứ như vậy, một cuộc tranh đoạt liên quan đến quyền sở hữu vũ khí cực đạo đã biến thành một trận quyết đấu sinh tử giữa các cường giả cấp Thánh Chủ.

Chương 447

“Ta nói, mấy lão già này sao lại ngây thơ thế?

Lão đại nhà ta đã đứng đó nửa ngày rồi, các ngươi nghĩ ngài ấy chỉ xem náo nhiệt thôi sao?

Dù các ngươi có đánh nhau sứt đầu mẻ trán, Long Văn Đỉnh cũng đã định sẵn không có duyên với các ngươi, tiết kiệm chút sức đi.” Đoạn Đức vốn cũng định đầu cơ, nhưng không ngờ Đế Tôn lại kịp thời thoát khỏi phong ấn Vĩnh Dạ.

Là fan cuồng cấp tro cốt số một của Đế Tôn ở Đông Hoang, Đoạn Đức tự nhiên cũng không còn nhòm ngó món vũ khí cực đạo này nữa.

Ngược lại, xem đám lão già này vì một khúc xương mà biến thành một bầy chó điên, cũng khá thú vị.

Cuối cùng, các Thánh Chủ cũng dần dần phản ứng lại, bắt đầu thu liễm nhịp độ ra tay, chỉ còn lại hai Thánh Chủ mới tấn chức không biết điều ở trung tâm, đều là tồn tại bán bộ Thánh Nhân Cảnh, vẫn đang ở đó quyết chiến không ngừng nghỉ.

“Ồn ào.” Đế Tôn lạnh lùng phất tay, một bàn tay khổng lồ vô hình từ hư không đập xuống.

Đáng thương cho hai cường giả cấp Thánh Chủ, liền giống như hai con ruồi xanh, bị Đế Tôn trực tiếp tát bay vào tận cùng đêm đen, không còn thấy bóng dáng đâu nữa. .....

Các Thánh Chủ thấy vậy, cuối cùng cũng trở nên ngoan ngoãn hơn.

Gây sự trước mặt Đế Tôn chính là đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn.

“Được rồi, món vũ khí cực đạo này vốn thuộc về Diêu Quang nhất mạch.

Hiện tại Diêu Quang Thánh Tử đã xảy ra biến cố, Lão Thánh Chủ cũng vừa vẫn lạc, vậy thì món vũ khí cực đạo này sẽ do Thiên Tôn Sơn của ta tạm thời bảo quản.

Chư vị, không có dị nghị gì chứ?” Đế Tôn quét mắt qua, lần lượt nhìn vào đường nét của các Thánh Chủ.

Những cường giả cấp Thánh Nhân này đều tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhìn nhau không ai dám nói gì, sợ một chút sơ suất sẽ chọc giận Đế Tôn, trở thành bia đỡ đạn của hắn.

“Đế Tôn các hạ đã muốn nhúng tay, chúng ta tự nhiên không có quyền chỉ tay năm ngón.

Nhưng cũng hy vọng Đế Tôn các hạ có thể tuân thủ lời hứa, sau này khi đại cục của Diêu Quang nhất mạch ổn định, sẽ trả lại món vũ khí cực đạo này, để tránh Đông Hoang lại sinh chuyện.” Vị Thánh Chủ lên tiếng này, thực tế cũng là người coi trọng món vũ khí cực đạo này nhất.

Vừa rồi y đã mấy lần suýt đoạt được, nếu không bị người khác can thiệp, giờ này đã mang theo vũ khí cực đạo mà cao chạy xa bay rồi. .....

“Ừm, như vậy rất tốt.

Ta nói rồi, món vũ khí này ta cầm cũng không có tác dụng, chỉ có thể miễn cưỡng làm bô đêm.

Sau này chỉ cần người của Diêu Quang đến tìm ta đòi bảo vật, ta tuyệt đối sẽ không từ chối.” Đế Tôn khẽ rung lòng bàn tay, một luồng dao động tinh thần quang mang mạnh mẽ bùng phát, bao bọc lấy Hắc Kim Long Văn Đỉnh, trấn áp hoàn toàn khí tức huyết sát cực kỳ hung

lệ bên trong, sau đó mới thu vào túi.

Ầm ầm ầm!!

Đúng lúc này, phía Hóa Long Trì lại vang lên một trận kinh động, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại, chính là Diệp Phàm đang được Khương Thái Hư tự mình hộ đạo, bắt đầu thử đột phá.

"Ồ?

Tên nhóc đó thật sự đã phá vỡ được gông cùm sao?

Lẽ nào, quy luật Hoang Cổ Thánh Thể đi đến hồi kết cũng sẽ bị kết thúc trên người hắn sao?" Đoạn Đức mắt sáng lên, trong lòng dâng lên ý nghĩ chấn động vô cùng.

Cẩn thận xem xét, năng lượng tích lũy trong cơ thể Diệp Phàm cũng đã đủ để chạm đến bình cảnh đó.

Trước sau, Diệp Phàm đã nuốt chửng cả ngàn vạn cân nguyên, còn có Huyền Hoàng tinh túy do Đế Tôn tặng, bản nguyên tinh thuần của Hằng Vũ nhất mạch do Khương Thái Hư truyền vào cơ thể, cộng thêm một phần Long Nguyên do Đế Tôn tặng.

Nền tảng như vậy, nếu không thể thỏa mãn một Thánh Thể, vậy thì Thánh Thể này thật sự không cần cũng được. .....

Ầm ầm ầm!!

Đám mây rực rỡ mở ra một cột sáng màu bạc, trên đó nhanh chóng ngưng tụ ra một dị tượng kinh khủng chưa từng có!

Chương 448

Luồng kiếp quang đó, dường như còn đáng sợ hơn nhiều so với Minh Hoàng Kiếp mà Đoạn Đức và những người khác đã trải qua!!

Vút!

Đế Tôn nhanh chóng quay lại trước mặt Khương Thái Hư và những người khác, đứng kề vai với Khương Thái Hư, cùng ngẩng đầu nhìn lên sự biến đổi trên bầu trời đêm.

"Lão đầu, đa tạ!" Khương Thái Hư khẽ cười: "Ta mới phải cảm ơn ngươi, đã cứu vớt Khương gia, cũng duy trì sự ổn định của Đông Hoang.

Nếu không có ngươi, Đông Hoang bây giờ không biết sẽ biến thành bộ dạng gì....." Đế Tôn vội giơ tay: "Đừng, đừng chụp mũ cho ta.

Đông Hoang sống chết thế nào ta không có hứng thú quan tâm, ta chỉ không để cho đám tạp nham ngoại vực kia làm lỡ đại sự của ta.

Thời đại này, đã định trước sẽ có đại cơ duyên giáng lâm, trước thời khắc đó, ta tuyệt đối không cho phép Đông Hoang có bất kỳ biến cố nào." Khương Thái Hư khẽ gật đầu, đột nhiên đưa một ngón tay ra, một lần nữa trợ lực cho Diệp Phàm đang nhắm mắt ngưng thần, được vạn đạo nguyên quang bao phủ giữa không trung.

"Ta thật không ngờ, ngươi chậm chạp không ra tay, lại là vì nguyên nhân này!" Đôi mắt sáng của Đế Tôn rực rỡ như vầng trăng trên chín tầng trời, một ánh mắt liền nhìn ra điểm khác biệt của đế binh Hằng Vũ Lô đang lấp lánh ánh sáng màu đỏ.

"Đúng vậy.

Hằng Vũ Lô chính là một trong những mẫu khí thai nghén Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa là loại nguyên liệu đế đạo quý giá nhất có thể khiến cả đại lục chấn động.

Thậm chí một số nhân vật kinh tài tuyệt diễm khi nghịch thiên chứng đạo cũng cần đến loại dược liệu này.

Một khi công năng độc nhất vô nhị của nó bị lộ ra, Khương gia khó mà được yên ổn." Đế Tôn nhếch miệng, không nhịn được mà nhìn sâu vào Khương Thái Hư một cái: "Tính tới tính lui, lần đột phá này của Diệp Phàm, là muốn Thiên Tôn Sơn của ta trả giá sao!" Khương Thái Hư cười ha hả: "Từ lúc ngươi kế thừa Đấu Chiến Thắng Pháp của ta, từ lúc ta tự ý mang đi cả đỉnh Huyền Hoàng tinh túy, Khương gia và Thiên Tôn Sơn đã bị buộc chặt vào nhau rồi." Đế Tôn cũng không tranh cãi, thờ ơ nhún vai: "Dù sao Thiên Tôn Sơn của ta cũng chỉ có mấy người, tự dưng lại có thêm nhiều người giúp đỡ của Khương gia, món làm ăn này, lời to." Từ đó, những ân oán giữa Đế Tôn và Khương Thái Hư cũng tạm thời đặt một dấu chấm hết, kết thúc một cách khá hoàn mỹ và hài hòa.

Hai người mạnh mẽ liên thủ, có nghĩa là Đông Hoang đã bước vào một giai đoạn phát triển hoàn toàn mới, không còn là kỷ nguyên các thánh địa thế gia tự xưng vương, tranh giành đấu đá lẫn nhau.

Từ giờ phút này, vận mệnh của toàn bộ Đông Hoang đều nằm trong tay Đế Tôn và Khương Thái Hư.

"Trời ơi, nhìn kìa, trên người Diệp Phàm, đã xuất hiện rồi!" An Diệu Y là người đầu tiên phát hiện ra manh mối.

Dưới sự chỉ dẫn của nàng, Đế Tôn và những người khác đồng thời nhìn sang, quả nhiên phát hiện xung quanh cơ thể Diệp Phàm dần dần hiện ra những đường vân màu vàng dày đặc, giống như một

xiềng xích của đạo không thể phá vỡ, trói chặt cả người hắn! *Rắc!!* Cũng trong khoảnh khắc đó, khi Diệp Phàm dốc toàn lực gầm lên, muốn phá vỡ xiềng xích của đạo trên người, thì lôi kiếp kinh khủng thật sự trên mây trời bắt đầu giáng xuống!

"Bắt đầu rồi.....

Thiên kiếp cấm kỵ độc hữu của Hoang Cổ Thánh Thể.

Những minh văn bên ngoài thân thể chính là nguồn gốc của lời nguyền Thánh Thể!" Sắc mặt Khương Thái Hư ngưng trọng đến cực điểm.

Đây không phải lần đầu tiên y tiếp xúc với Thánh Thể, nhưng nhìn từ ánh sáng của lời nguyền, bí mật liên quan đến Thánh Thể rõ ràng đại diện cho một tầng cảnh giới cao hơn, với cảnh giới đại thành Thánh Nhân Vương như y hiện tại, không thể nhìn thấu.

Còn về Đế Tôn, không nói gì khác, bảo vệ tính mạng của Diệp Phàm chắc chắn làm được.

Hắn cũng muốn xem xem, Diệp Phàm, nhân vật chính tuyệt đối đại diện cho đỉnh cao tu vi của thế giới Già Thiên, rốt cuộc đang gánh vác những gì. .....

Kiếp quang kinh khủng giáng xuống đầu, Diệp Phàm điều động toàn bộ nền tảng trong cơ thể để chống lại.

Ầm!

Một quyền kình bá tuyệt thiên địa đánh lên đỉnh đầu, Diệp Phàm với thế như chẻ tre, đánh nát đạo thiên kiếp đồ đằng đầu tiên.

Ánh sáng vỡ nát của đồ đằng cũng hóa thành sự nuôi dưỡng của thiên đạo quý giá nhất, tràn vào cơ thể Diệp Phàm.

Nhưng tiếp theo, lại có một đạo thiên kiếp đồ đằng thứ hai giáng

xuống, cường độ rõ ràng đã tăng lên gấp mấy lần so với vừa rồi.

"Trời ạ.....

đây thật sự chỉ là kiếp lực của một tu sĩ Đại Năng đỉnh phong sao?

Cường độ này có thể so sánh với việc đột phá Thánh Vực rồi đấy!!" Khổng Tước Vương và Bàng Bạc đều ngây người, đặc biệt là Khổng Tước Vương, quá trình từ Thánh Chủ nhập Thánh Cảnh y không phải chưa từng thấy, nhưng uy thế cũng chỉ đến mức này thôi.

Chương 449

“Lẽ nào, vì có Hằng Vũ Lô che chở, nên mới khiến Diệp Phàm chiêu mời đến thiên kiếp mạnh mẽ như vậy?” An Diệu Y đưa ra nghi vấn của mình, nhưng nhanh chóng bị Đoạn Đức đích thân phủ nhận.

“Không phải đâu.

Thiên kiếp được kích hoạt hoàn toàn do năng lượng tích lũy trong cơ thể tu sĩ và thiên phú thể chất bẩm sinh quyết định, không liên quan đến bất kỳ yếu tố ngoại lực nào khác.

Nói đơn giản, sự tồn tại của Hằng Vũ Lô ở một mức độ nào đó đã tăng cường uy lực của thiên kiếp, nhưng không quyết định dị tượng và chủng loại của thiên kiếp.

Sở dĩ Diệp Phàm phải trải qua thiên kiếp đáng sợ như vậy, hoàn toàn là vì Hoang Cổ Thánh Thể.

Thể chất này không được Thiên Đạo công nhận và lựa chọn, vì vậy kiếp nạn lần này, thuần túy là một sát kiếp hủy diệt!!” Mọi người: “.....” “Nếu vậy, chỉ có thể dựa vào Đế Tôn và Khương Thần Vương, giúp Diệp Phàm nghịch thiên cải mệnh!” Ầm ầm ầm!!

Kiếp lực của trời đất trong một khoảnh khắc đột ngột, bùng phát ra uy lực hủy diệt khiến người ta nghẹt thở!

Giữa trời, một Thái Cực Đồ Đằng lấp lánh hai màu đen trắng từ từ hiện ra, hình thành một tấm màn khổng lồ ép xuống Diệp Phàm.

“Đạo hóa tam sinh!

Mấy chục vạn năm trước, nó từng được dùng để trấn áp kiếp nạn của một vị Chuẩn Đế.

Không ngờ, ở đời này lại giáng xuống trên người một Thánh Thể

trẻ tuổi.

Trong đó, chắc chắn ẩn giấu một âm mưu không thể tưởng tượng nổi!" Khương Thái Hư trợn mắt nhìn hư không, đối mặt với đạo đồ như vậy, ngay cả y cũng cảm nhận được áp lực to lớn.

Nếu bên cạnh có ai có khả năng không sợ hãi Tam Sinh Đạo Đồ, e rằng chỉ có một mình Đế Tôn.

"Thần Vương, chúng ta hãy hợp lực, dùng đế binh ngăn cản đạo đồ, xem hiệu quả thế nào." Đế Tôn vừa nói, Khương Thái Hư liền gật đầu đồng ý, trở tay đánh ra một luồng bản nguyên đạo lực vô cùng mạnh mẽ, rót vào Hằng Vũ Lô.

Cùng lúc đó, Khương Thái Hư một bước lên không, kéo Diệp Phàm thẳng vào phạm vi tịnh thổ của mình, ngâm xướng đạo pháp mạnh nhất của bản thân, Thần Chi Tự Khúc.

Trong nháy mắt, toàn bộ thiên vực trên Hóa Long Trì đều bị một luồng âm ba rộng lớn sâu thẳm bao phủ.

Đạo tắc nghịch thế độc hữu của Khương Thần Vương một lần nữa chấn động tất cả các tu sĩ Đông Hoang đang quan sát ở gần đó. .....

"Trời ơi, Khương Thần Vương toàn lực thi triển, thật sự có công năng nghịch thiên a!" "Thánh Nhân Vương đại thành cảnh, đệ nhất chiến lực bốn ngàn năm của Đông Hoang.

Chúng ta được chứng kiến phong thái của một nhân vật vĩ đại như vậy, cũng không còn gì hối tiếc." "Không biết, Khương Thần Vương phong thái tuyệt thế, so với Đế Tôn yêu nghiệt kia, ai mạnh ai yếu đây!" Không ít người quan sát đều bàn tán, trong lòng bất giác nảy sinh ý nghĩ này. .....

"Đúng vậy!

Nếu Đế Tôn và Khương Thái Hư đánh nhau, thì đúng là thần tiên đánh nhau thật rồi!!" Ầm ầm ầm!!

Cuối cùng, Đế Tôn giơ tay, Thôn Thiên Ma Quán thượng cổ hoàn chỉnh một lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu, cùng với Hằng Vũ Lô, hai đại đế binh hỗ trợ lẫn nhau, đánh ra một dao động kinh thiên động địa chấn động cả Đông Hoang!

Ầm!!

Khí tức của đế binh khuếch tán ra, lấy Thần Thành làm trung tâm, nhanh chóng lan ra khắp bốn biển tám phương của Đông Hoang.

Uy lực của hai đại đế binh đỉnh cấp hợp lại, đội hình như vậy để giúp Diệp Phàm chống lại thiên kiếp, quả là đội hình đỉnh cấp nhất.

Thế nhưng, điều khiến mọi người kinh ngạc là, dù hai đại đế binh hợp lực bùng phát ra uy lực kinh thiên, cũng không thể hoàn toàn nghiền nát đạo đồ.

"Nhất diệt tam sinh, Tam Sinh Đạo Đồ, không phải sức mạnh của Chuẩn Đế Cảnh thì không thể diệt được.

Hoặc là, cần tinh huyết bản nguyên của Thánh Nhân Vương Cảnh trở lên mới có thể chặt đứt nhân quả của đạo.

Nếu không, đạo đồ sẽ hủy diệt căn cơ của Thánh Thể, khiến tên nhóc đó biến thành một phế nhân." Lời chỉ dẫn của Khương Thái Hư lại khiến Đế Tôn nảy sinh một cảm xúc phẫn nộ.

Đương nhiên, không phải nhắm vào Khương Thần Vương, mà là phẫn nộ với sự cấm cố của đạo trên người Diệp Phàm.

"Hừ, hôm nay ta thật sự muốn xem xem, rốt cuộc là nhân quả thế nào mà có thể ngăn cản người của Thiên Tôn Sơn ta tu hành!" Đế Tôn nổi giận, bên ngoài thân thể đột nhiên bùng phát ra một luồng khí tức vô cùng hung mãnh, khiến Khương Thái Hư bên cạnh cũng phải chấn

động tâm thần!

Chương 450

"Khí tức này....." Khương Thái Hư ngơ ngác nhìn Đế Tôn, miệng không nói gì, nhưng trong lòng rõ hơn ai hết, đây chính là sức mạnh cực hạn có thể hoàn toàn chống lại kiếp lực của Tam Sinh Đạo Đồ!

"Không thể nào..... tuổi mới mười mấy, đã có tu vi như vậy.

Dù là các Đại Đế thời cổ cũng chưa từng có thiên phú kinh diễm đến thế.

Càng đáng xấu hổ hơn là, ta lại không nhìn ra được Đế Tôn rốt cuộc tu luyện công pháp của mạch nào....." Đế Tôn hiện tại, trong mắt Khương Thần Vương đã là thiên nhân, càng khiến y kiên định hơn với ý nghĩ phải ôm chặt đùi Đế Tôn.

Trực giác mách bảo Khương Thái Hư, Đế Tôn trước mắt thật sự là một cây đại thụ che trời chưa từng có, đã định trước sẽ ở thời đại trăm nhà đua tiếng này, tạo ra con đường thuộc về đỉnh cao!

Ầm ầm ầm!!

Khí tức kinh khủng đang bành trướng, Đế Tôn đã bắt đầu ấp ủ sức mạnh bá tuyệt thiên địa thật sự, chuẩn bị tự tay xé nát Tam Sinh Đạo Kiếp!

"Thần Vương, ta có một việc muốn nhờ ngài, giúp ta che đậy toàn bộ tầm nhìn trên bầu trời Thần Thành.

Ngoài ngài ra, ta không muốn bất kỳ ai nhìn thấy ta ra tay." Giữa lời nói của Đế Tôn, uy áp và phong mang tỏa ra từ người hắn đã hoàn toàn khác trước.

Tầm nhìn của những lão Thánh Nhân xung quanh Hóa Long Trì, bao gồm cả Bàng Bạc và Đoạn Đức, lúc này chỉ là một mảng sương

mù, vì có uy lực của hai đại đế binh cản trở, đã can thiệp rất lớn đến tầm nhìn của họ.

Nhưng Đế Tôn hiểu, nếu thi triển nền tảng thật sự, chỉ dựa vào đế binh vẫn không thể hoàn toàn che đậy được khí tức.

"Ta dùng Thần Chi Tự Khúc, dẫn động đế chi đạo văn trong Hằng Vũ Lô, có lẽ có thể làm được.

Nhưng nếu có nhân vật thông thiên thật sự nhòm ngó, chỉ có thể dựa vào ngươi." Đế Tôn khẽ cười: "Hiểu rồi, bắt đầu đi!" Khương Thái Hư nghe vậy, liền nhắm chặt hai mắt giữa hư không, Thần Chi Tự Khúc lại một lần nữa được ngâm xướng, uy lực của đế binh Hằng Vũ Lô lại kinh động!

Lần này, đế tắc bất thế độc hữu bên trong đế binh từ từ hiện ra, mười mấy văn tự màu vàng mà những người bên dưới căn bản không hiểu được hiện ra, bao phủ hoàn toàn chiến trường hư không.

"He he, thấy chưa?

Khương Thần Vương bắt đầu phối hợp diễn kịch với lão đại nhà ta rồi." Gã béo Đoạn Đức cười gian xảo, nhìn lên trời lẩm bẩm một câu.

"Cái gì?

Diễn kịch?

Ý gì đây?

Rõ ràng Khương Thần Vương đang dốc toàn lực, phối hợp với lão đại để trảm đạo cho Diệp Phàm mà!" Đoạn Đức đắc ý lắc đầu: "Không phải!

Muốn phá vỡ đạo đồ, ít nhất phải có cảnh giới Đại Thánh đỉnh phong, mạnh hơn Lão Thần Vương hiện tại rất nhiều mới được.

Hai đại đế binh hợp thể cũng khó làm được.

Nếu ta không lầm, lão đại nhà ta sắp tung ra thủ đoạn thật sự rồi.

Khương Thần Vương che đậy tầm nhìn, mới phóng ra đế văn." Phải công nhận, kiến thức của gã béo Đoạn Đức này thật sự hơn xa người thường, một ánh mắt đã nhìn ra được căn nguyên của sự việc.

"Ai, đáng tiếc, đế văn không phải thứ chúng ta có thể đột phá, nếu không ta thật sự muốn xem xem, nền tảng mạnh nhất của lão đại rốt cuộc có thể đạt đến mức độ nào!" Bàng Bạc lẩm bẩm, cũng khiến Khổng Tước Vương và An Diệu Y bên cạnh trong lòng ngứa ngáy.

"Không hoảng, ta có cách!" Đoạn Đức hừ cười một tiếng, từ trong số các bảo bối gia truyền rút ra một vật giống như kính viễn vọng, khiến Bàng Bạc và những người khác ngơ ngác.

"Cái quái gì vậy?" "Gọi là Động Thiên Kính, là chí bảo cấp Chuẩn Đế từ mấy vạn năm trước.

Tương truyền có thể nhìn thấu mọi hư ảo trên thế gian, dù là đế văn, nếu không được đạo lực của Đại Đế đích thân gia trì, cũng không thể thoát khỏi sự quan sát của nó.

Đây là phúc lợi của Đạo gia cho các ngươi!" Đoạn Đức nói, trong lúc búng tay đã dùng công pháp đặc thù gia trì, vị trí miệng kính không ngừng phình to, nhanh chóng mở rộng thành một đĩa quang có thể chứa được tầm nhìn của năm người cùng lúc.

"Ha ha ha ha!

Được lắm béo, ngươi đúng là có hàng tốt!" Bàng Bạc kích động cười lớn, qua mặt kính, Đế Tôn, Khương Thái Hư, và cả bản tôn của Diệp Phàm đang được ánh sáng của Hằng Vũ Lô bao bọc, đều được chiếu ra một cách rõ ràng.

"He he he, ta muốn xem xem lão đại rốt cuộc có bí mật gì giấu ta!"

Ầm ầm ầm.....

Chương 451

Trên mây trời, cùng với sự xuất hiện của mười mấy đạo đế văn, Đế Tôn bắt đầu dần dần phóng thích sức mạnh thật sự.

Vạn đạo tinh thần quang mang không ngừng tỏa ra từ bên ngoài cơ thể, gần như muốn bao phủ hoàn toàn thân thể hắn.

"Trời ạ!

Không sai, là ánh sáng của tinh thần!

Ta từng thấy lão đại chỉ dùng một chút tinh quang trong đó đã trấn áp được một Đại Năng!

Hiện tại, toàn thân ngài ấy đều là ánh sáng, rốt cuộc mạnh đến mức nào?" Trước mặt kính, năm người Đoạn Đức hoàn toàn bị kinh ngạc, căn bản không để ý phía sau sớm đã có một luồng khí tức ẩn nấp.

Không sai, người này chính là Tử Phủ Thánh Nữ Tử Hà, kẻ đã tự tay đạo diễn toàn bộ trận chiến sử thi của Đông Hoang!

Thực tế, quan sát dung mạo thật sự của sức mạnh Tinh Thần Quyết của Đế Tôn lúc này, không chỉ có Thiên Tôn Sơn nhất mạch, mà Tử Hà vừa hay trở thành ngoại lệ đó.

"Ha ha, thì ra là vậy.

Tên Đế Tôn này trên người ẩn giấu đại bí mật, công pháp mà hắn tu luyện căn bản không phải đạo thống của Đông Hoang, thậm chí cả Bắc Đẩu tinh vực cũng chưa từng nghe nói đến.

Nếu thật sự là người từ ngoại vực, vậy không bao lâu nữa, ta sẽ khiến ngươi trở thành công địch của cả Ngũ Đại Vực Bắc Đẩu.

Thiên Tôn Sơn nhất mạch, chờ bị diệt vong đi, ha ha ha!" Tiếng cười điên cuồng của Tử Hà truyền ra, mới thu hút sự chú ý của năm người Đoạn Đức phía sau.

Họ lập tức thu lại kính muốn giữ Tử Hà lại, nhưng phát hiện con nhóc đó đã mở Sơn Hà Đồ ra, đang muốn đào thoát ra khỏi Thần Thành.

"Lão đại, mau ra tay giữ Tử Hà lại, cô ta đã thấy công pháp của ngài!!" Đoạn Đức thi triển bí thuật, lập tức gửi tin tức này vào trung tâm vòng xoáy thiên kiếp, thu hút sự chú ý của Đế Tôn và Khương Thái Hư.

"Hừ, không biết tự lượng sức!" Đế Tôn lạnh lùng cười một tiếng, bên ngoài cơ thể đột nhiên bùng phát ra chín đạo long hồn chấn thiên, đồng thời quét qua toàn bộ bầu trời Thần Thành!

Nguyên bản Đế Tôn không định dùng đến đội hình như vậy, sự xuất hiện của Tử Hà đã khiến Đế Tôn nổi giận thật sự, trực tiếp dọn dẹp toàn bộ bầu trời Thần Thành!

Uy lực của long hồn vừa xuất hiện, các cường giả cấp Thánh Nhân vốn đang ẩn nấp trên mây trời quan sát thiên kiếp đều kinh hãi thất sắc, lập tức rời xa bầu trời Thần Thành, toàn bộ những kẻ hóng hớt xem náo nhiệt đều cút hết!

Còn về Tử Hà đang định bỏ chạy, vì thực lực kém nhất trong đám Thánh Chủ, ngược lại trở thành kẻ bi thảm nhất. .....

Hống!

Chân long hồn lực gầm thét, dưới sự khống chế của một hồn niệm từ Đế Tôn, nhanh chóng khóa chặt khí tức của Tử Hà ở thiên vực phía bắc.

Tử Phủ Thánh Nữ tâm thần kịch chiến, lưng toát mồ hôi lạnh,

theo bản năng mở Sơn Hà Đồ ra muốn bỏ chạy, liền bị chân long hồn nuốt chửng vào bụng, giam cầm hoàn toàn khả năng hành động, bị Đế Tôn cưỡng chế kéo về bên cạnh.

"Con tiện nhân, không phải ngươi thích gây sự sao?

Để ta cho ngươi trải nghiệm trò chơi thú vị!" Chân long hồn mạnh mẽ giam cầm Tử Hà trước mặt Đế Tôn.

Con nhóc này ở khoảng cách gần cảm nhận được uy nghiêm của Đế Tôn, lúc này mới ý thức được gã này đáng sợ đến mức nào.

Dường như hít một hơi trước mặt Đế Tôn cũng trở thành việc khó nhất trên đời.

Trong một ý niệm, Đế Tôn ném cả người Tử Hà vào trong Thôn Thiên Ma Quán, sau đó hài lòng đậy nắp lại.

"Yên tâm, ta sẽ không trực tiếp luyện hóa ngươi đâu, để ngươi ngâm mình trong cái hũ cá mặn của ta cho thoải mái, sau này lão đại ta sẽ tính sổ với ngươi!" "Vương bát đản, thả ta ra, không!!!".....

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ mọi phiền phức xung quanh, Đế Tôn và Khương Thái Hư nhìn nhau, hai đại cường giả tuyệt đỉnh của Đông Hoang đồng thời bay lên trời, toàn bộ sức mạnh vào khoảnh khắc này được đẩy lên đỉnh phong.

Ầm ầm ầm.....

Tam Sinh Đạo Đồ khổng lồ ép xuống đỉnh đầu Diệp Phàm, áp lực cực lớn như một tấm màn trời úp xuống.

Chống cự ở khoảng cách gần như vậy khiến cả Diệp Phàm và Khương Thái Hư đều bị hạn chế ở mức độ khác nhau.

Chỉ có Đế Tôn, giống như một vị chiến thần khai thiên vạn cổ, nghịch thiên chống lại áp lực của Tam Sinh Đạo Đồ, dùng vạn đạo

tinh thần bao bọc cơ thể, mang theo sức mạnh hủy diệt không thể chống cự lao thẳng vào trung tâm đạo đồ.

Chương 452

Sắc mặt Khương Thái Hư ngưng trọng đến cực điểm, một mặt kinh ngạc trước nền tảng kinh thiên của Đế Tôn, mặt khác cũng ít nhiều lo lắng cho hắn.

Không ai biết, Tam Sinh Đạo Đồ rốt cuộc có thể bị đánh vỡ hay không. .....

Ầm ầm ầm!!

Hai luồng sức mạnh tuyệt đỉnh cuối cùng cũng vào một khoảnh khắc nào đó va chạm trên không.

Vạn đạo tinh thần chi lực của Đế Tôn đã nâng đỡ toàn bộ Tam Sinh Đạo Đồ, ngăn nó tiếp tục chìm xuống.

Đồng thời hai luồng sức mạnh cũng đang bùng phát sự giằng co đến cực hạn, ánh sáng tỏa ra gần như muốn thắp sáng cả bầu trời!!

"Trời ơi, quá kinh khủng!" "Thánh Thể độ kiếp, lại thắp sáng cả bầu trời....." "Đây là sức mạnh hợp lực của Khương Thái Hư và Đế Tôn sao?

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Sau này nếu hai người này liên thủ, e rằng thật sự sẽ tung hoành Đông Hoang....." Các Thánh Chủ đều im như ve sầu mùa đông.

Uy thế như vậy, đại đa số mọi người đều là lần đầu tiên trong đời được thấy.

Đừng nhìn họ đã nhập Thánh Cảnh, trước mặt Tam Sinh Đạo Đồ, họ chỉ là những đứa trẻ mà thôi.

Lúc này, Đế Tôn đang phối hợp với Khương Thái Hư, dùng sức

một mình, chống lại đạo của trời!!

Ầm.....

Uy thế mênh mông đang lan rộng, hai luồng sức mạnh dường như không ai có thể áp đảo ai.

Trong lúc đó, Diệp Phàm, người đang gánh chịu uy lực từ trung tâm, cũng đã đến giới hạn.

Nếu trong một thời gian nhất định không thể diệt được Tam Sinh Đạo Đồ, Diệp Phàm e rằng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Khương Thái Hư tiếp tục gia trì đạo lực, để tác dụng của Hằng Vũ Lô phát huy hết mức có thể, bảo vệ bản thể của Diệp Phàm vô sự.

Nhưng y hiểu rõ, người quyết định kết cục cuối cùng của trận chiến này, chỉ có thể là Đế Tôn!

"Nhanh lên, ta và Diệp Phàm đều đã đến giới hạn, không thể làm gì hơn cho ngươi nữa!" Giọng của Khương Thái Hư truyền ra, cũng khiến Đế Tôn quyết định không do dự nữa.

Cuối cùng, trên chín tầng trời, một tiếng rít chói tai dường như vang vọng khắp thiên hạ xé toạc không gian!

Bản thể Kim Ô của Đế Tôn tái lâm thế giới Già Thiên!!

Trong nháy mắt, Khương Thái Hư, người đã tận mắt chứng kiến cảnh này, cả người suýt chút nữa hóa đá tại chỗ!

Nằm mơ y cũng không ngờ, bản thể của Đế Tôn lại là một sự tồn tại đã vượt lên trên chúng sinh, sớm đã thoát ly khỏi phạm trù của người tu hành.

"Trời ơi.....

đây thật sự không phải là một giấc mơ sao?

Chẳng trách Đế Tôn lại mạnh đến vô lý, đây căn bản là biểu hiện của một sinh mệnh từ nền văn minh cao hơn, ngài ấy mới thật sự là thần a!!" Khương Thái Hư lẩm bẩm trong miệng, ánh mắt nhìn Đế Tôn không còn sự bình tĩnh khi luận giao ngang hàng, mà thay vào đó là sự kính ngưỡng và tôn sùng!

Cùng lúc đó, Đế Tôn hiện ra bản thể, với uy thế kinh thiên một đòn xuyên thủng Tam Sinh Đạo Đồ.

Ánh sáng hai màu đen trắng khổng lồ bị sức mạnh của Đế Tôn xé toạc thành hai đoạn!

Ầm ầm ầm!!

Tam Sinh Hạo Kiếp tan biến, trên đỉnh mây của Thần Thành vang lên một tiếng nổ vang dội, toàn bộ ánh sáng cũng dần dần chìm xuống.

.....

".....Đây thật sự không phải là một giấc mơ sao?" "Không, có lẽ đối với chúng ta, đây chỉ là cảnh tượng có thể xuất hiện trong mơ, đã bị một số người biến thành hiện thực." Nơi tận cùng mây trời, mấy vị Thánh Chủ sớm đã không còn ý chí chiến đấu, u sầu cảm khái.

Chương 453

So với Đế Tôn như thể khai thiên lập địa, chút tu vi của họ càng lộ ra vẻ nực cười.

"Gã đó lại có thể bằng sức một mình, đánh nát Tam Sinh Đạo Đồ, đây là khái niệm gì?" "Đã có thể sánh ngang với cảnh giới Đại Thánh.....

Đông Hoang có nhân vật như vậy xuất hiện, thật không biết là phúc hay họa a!" Qua trận chiến này, danh hiệu của Đế Tôn thật sự không thể khiêm tốn được nữa.

Bởi vì ở cảnh giới này, không ai có thể làm được kỳ tích không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Các Thánh Chủ đều là lãnh tụ thống trị một phương thế gia thánh địa, sau khi tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Đế Tôn Thiên Tôn Sơn, họ hoàn toàn mất đi ý niệm đối đầu với mạch này.

"Truyền lệnh của ta, từ hôm nay, tất cả mọi người trên dưới thánh địa, thấy người của Thiên Tôn Sơn nhất mạch, phải kính nhi viễn chi." "Tuân lệnh, Thánh Chủ đại nhân!".....

Các đại Thánh Chủ đều có hành động riêng.

Sau khi Diệp Phàm độ kiếp thành công, các đại lão ẩn nấp xung quanh Thần Thành đồng thời giáng lâm Hóa Long Trì.

Đương nhiên, lần này không phải để đánh nhau, mà là để tạ tội!

"Chúc mừng Khương Thần Vương trở lại đỉnh phong, thực là đại hạnh của Đông Hoang ta!" "Đế Tôn các hạ tu vi kinh thế, có được lãnh tụ như vậy, thực là phúc khí của Thiên Tôn Sơn nhất mạch a!" Mấy lão già này đều đã mấy vạn tuổi, bây giờ lại hóa thân thành

những kẻ nịnh hót, vội vàng tiến lên nở nụ cười.

Đế Tôn lười đối phó với bọn họ, tùy ý phất tay, rồi đi về phía Diệp Phàm, giao lại những chuyện mặt mũi này cho Khương Thái Hư xử lý.

"Hiện tại cảm thấy thế nào?" Đế Tôn có thể thấy, Diệp Phàm tuy đã độ kiếp thành công, đột phá đến Cự Bá Cảnh, kết nối được khế cơ tu luyện sau này của Thánh Thể, chặt đứt nhân quả phong tỏa trên người, nhưng luôn có một cảm giác không nói nên lời hiện lên trên nét mặt của hắn.

"Đa tạ lão đại!

Nếu không có lão đại, ta e rằng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!" Không đợi Đế Tôn khách sáo, Đoạn Đức bên cạnh bĩu môi hừ cười: "Nói không sai, thằng nhóc ngươi nghịch thiên hành sự, cũng may có lão đại nhà ta ở đây, đổi lại là bất kỳ ai khác, đều đã chết mười lần rồi!

Tam Sinh Đạo Đồ, thật không phải người bình thường có thể đối phó." Diệp Phàm cười nhạt, cố gắng đứng dậy, trước mặt tất cả mọi người xung quanh, vô cùng cung kính cúi người hành ba đại lễ với Khương Thái Hư.

"Bái tạ ơn hộ đạo của Khương Thần Vương!" Bên cạnh đều là các đại lão Thánh Nhân Cảnh và các danh túc các phương trong Thần Thành đều chứng kiến cảnh này.

"Chậc chậc!

Không ngờ, tên tiểu đệ này của Đế Tôn cũng có tâm tư đấy, biết điều ghê!" "Nói nhảm, dưới trướng Đế Tôn làm gì có kẻ nào không biết điều?

Tên Diệp Phàm này tuy không có danh tiếng, nhưng có thể trở

thành đệ tử đời đầu của Thiên Tôn Sơn, chắc chắn có điểm hơn người." "Giờ thì hay rồi, xem bộ dạng của tên nhóc này, Khương Thái Hư đã trở thành nửa sư phụ, lại có đùi của Đế Tôn, sau này ở Đông Hoang ai dám hó hé với hắn?" "Ai, đúng là ứng với câu nói đó, nỗ lực không bằng có thiên phú, có thiên phú không bằng có một cái cây lớn a!" Tiếng bàn tán xung quanh vang lên, nhưng phần nhiều là sự cảm khái vui mừng của các trưởng bối đối với việc hậu sinh độ kiếp thành công.

Khương Thái Hư nhẹ nhàng đỡ tay: "Tiểu hữu khách sáo rồi, người ngươi nên cảm ơn nhất không phải là ta, mà là lão đại của ngươi, Đế Tôn." Diệp Phàm khẽ cười, "bịch" một tiếng trực tiếp quỳ xuống trước mặt Đế Tôn, trước mặt toàn bộ các đại lão Đông Hoang, trịnh trọng dập đầu ba cái.

Chỉ là cái đầu thứ ba vừa dập xuống, Diệp Phàm bỗng dưng hôn mê bất tỉnh.

"Thằng nhóc!!".....

Trước mắt tối sầm, Diệp Phàm lại ngủ mê man suốt bảy ngày, khi mở mắt ra lần nữa, phát hiện Đế Tôn, Khương Thái Hư và Đoạn Đức đều có mặt.

"Hiện tại cảm thấy thế nào rồi?" Khương Thái Hư ngồi bên giường hỏi Diệp Phàm.

Đây là Khương gia.

Sau khi Diệp Phàm hôn mê, Khương Thái Hư đã đưa mọi người trở về tổ địa, tận tâm chăm sóc vết thương của Diệp Phàm.

Cái gọi là vết thương chính là đạo thương lưu lại khi độ kiếp.

Đế Tôn tuy đã dùng sức mạnh nghịch thiên đánh nát Tam Sinh Đạo Đồ, nhưng dư uy áp chế giáng xuống cũng đủ để hủy diệt một cường

giả cấp Thánh Nhân Vương.

Diệp Phàm được Khương Thái Hư che chở nên tính mạng không lo, nhưng nếu nói không hề hấn gì thì rõ ràng không thực tế.

"Đạo thương lưu lại ở trung tâm vân hải, không nặng, nhưng muốn phục hồi thì cần phương pháp phi thường." Khương Thái Hư không hề che giấu, trực tiếp nói rõ.

Dù sao chuyện này Diệp Phàm cũng có cảm nhận, căn bản không cần thiết phải giấu giếm.

Đế Tôn khẽ nhíu mày: "Long nguyên cũng không được sao?" "Long nguyên tuy thuần, nhưng không phải huyết mạch của bản thể Thái Cổ Chân Long Hoàng, chỉ là truyền thừa long huyết của hậu duệ, không đạt đến trình độ Đế Cảnh, tự nhiên cũng không thể phục hồi vết thương do đại đạo để lại." Khương Thái Hư vừa nói xong, Đoạn Đức bên cạnh nhướng mày: "Theo lời của Khương Thần Vương, chỉ có Thất Đại Sinh Mệnh Cấm Khu mới có thể chữa trị loại đạo thương này?" "Không sai.

Thương do nghịch thiên, đương nhiên cần cảnh giới nghịch thiên.

Chương 454

Sinh Mệnh Cấm Khu tuy là cực cảnh tuyệt diệt, nhưng có Đế Tôn ở đây, chuyến đi này của các ngươi tự nhiên vô sự.

Hiện tại sau trận chiến ở Thần Thành, Thiên Tôn Sơn nhất mạch danh dương thiên hạ, bây giờ không cần biết đi đâu, ở Đông Hoang cũng không có mấy người dám gây sự với các ngươi.” Khương Thái Hư cười, Bàng Bạc và những người khác cũng cười hì hì, theo bản năng giơ ngón tay cái với Đế Tôn.

“Lão đại, việc không nên chậm trễ, hiện tại Khương gia tạp vụ nhiều, Khương Thần Vương cũng cần tu dưỡng, ta thấy chúng ta nên sớm lên đường thôi!” Khổng Tước Vương bên cạnh nhắc nhở một câu, nhận được sự đồng tình của mấy người Bàng Bạc.

“Hắc, ta nói, gã này cũng định đi theo à?

Yêu tộc nhiều chuyện như vậy không quay về xử lý sao?” Gã béo Đoạn Đức liếc Khổng Tước Vương một cái, bắt đầu tính kế thanh trừng phe phái cho Đế Tôn.

Ý đồ của hắn đơn giản, bớt một người tranh giành cơ duyên, tự nhiên mình sẽ được nhiều hơn một phần.

Nhưng nghĩ theo một góc độ khác, Thất Đại Cấm Khu không phải ai cũng có thể vào.

Lần này Đế Tôn đưa Diệp Phàm đi chữa thương chứ không phải đi du lịch, nếu thật sự gặp nguy hiểm, sẽ mất nhiều hơn được.

“Béo, lão đại còn chưa nói gì, ngươi lo cái gì?

Mọi người cùng đi không phải càng náo nhiệt hơn sao?” Bàng Bạc mở miệng mắng nhiếc Đoạn Đức một câu, hai người lại bắt đầu cãi

cọ.

“Được rồi.....

đừng tranh cãi nữa, ta đã quyết, chuyến đi cấm khu này, ta chỉ đưa Diệp Phàm đi.

Mấy người các ngươi tự giải tán, không có chỗ đi thì về Nguyên Thạch Phường trông coi việc làm ăn.

Đợi Diệp Phàm chữa lành vết thương, sẽ quay về gặp mặt.” Đại lệnh của Đế Tôn vừa ra, Đoạn Đức lập tức ngoan ngoãn.

Mẹ kiếp, trộm gà không thành lại mất nắm gạo, còn kéo cả mình vào. .....

Khổng Tước Vương và Đoạn Đức bốn mắt nhìn nhau ngơ ngác, không ngờ Đế Tôn lại đưa ra quyết định như vậy.

Trong đầu họ đều đang tính toán làm thế nào để cứu vãn tình hình, không khí nhất thời im lặng.

An Diệu Y, mỹ nhân duyên dáng, là người hiểu tâm tư của Đế Tôn nhất.

Nàng là người đầu tiên mỉm cười tiến lên nhận lệnh của Đế Tôn, đồng thời hành lễ từ biệt Khương Thần Vương.

“Sư môn có lệnh, muốn ta trở về tranh giành một phen.

Đế Tôn ca ca, Khương Thần Vương, chư vị, hẹn gặp lại!” An Diệu Y cùng Đế Tôn thâm tình nhìn nhau một cái, tự mình hóa thành một làn khói, là người đầu tiên biến mất trong điện.

Có An Diệu Y mở đầu tốt, Bàng Bạc cũng chỉ đành gãi đầu đồng ý: “Thôi được, vậy ta về Nguyên Thạch Phường trước chờ lão đại.” Đế Tôn cười gật đầu: “Phí bảo kê ở Thạch Phường cũng đến lúc thu rồi.

Sau khi trở về, giữ lại một phần để tu luyện.” Tâm cơ của Đế Tôn, nào phải gã béo Đoạn Đức có thể so sánh.

Đế Tôn vừa mở miệng, tâm tư của Đoạn Đức lập tức hoạt động, chủ động tiến lên vỗ ngực: “He he, lão đại, ta cũng về cùng Bàng Bạc đi.

Người của các mạch Thạch Phường đều rất ranh ma, ai dám không nộp phí bảo kê, Đạo gia ta sẽ ra tay giáo huấn đầu tiên, cũng tiện giúp Bàng Bạc một tay.” “Hừ, biết ngay gã béo ngươi sẽ nói vậy, mau cút đi, đừng ở đây chướng mắt!” “He he, tuân lệnh!” Đoạn Đức lau nước miếng, cúi người hành lễ với Khương Thần Vương, kéo Bàng Bạc một mạch biến mất trong điện. .....

Khổng Tước Vương thấy mọi người đều đã thỏa hiệp, cũng chỉ đành tạm thời rời đội.

“Lão đại, bên Yêu tộc có chút chuyện cần ta lo liệu, đợi ngài trở về, ta sẽ đến Thạch Phường tìm ngài.” “Được, nhớ lời ta nói, cố gắng phát huy tác dụng của ngươi, để tộc chúng buông bỏ oán hận với Thiên Tôn Sơn nhất mạch.

Về sau, Yêu tộc Đông Hoang, cuối cùng cũng phải thống lĩnh.

Mức độ trong đó, ngươi tự nắm bắt.” Khổng Tước Vương ngưng trọng gật đầu: “Hiểu rồi, nhất định không phụ sự ủy thác của lão đại.” Nói xong, Khổng Tước Vương cũng rời đi.

Trong nháy mắt, trong điện chỉ còn lại Đế Tôn, Khương Thái Hư và Diệp Phàm trên giường.

“Ha ha ha, xem ra, Đế Tôn đã xây dựng được đội ngũ nòng cốt của Thiên Tôn Sơn rồi.

Chương 455

Cộng thêm cơ duyên với huynh muội Cơ gia và phía Dao Trì trước đó, Thiên Tôn Sơn hiện tại đã có thể ở Đông Hoang tạo nên thế hô một tiếng trăm người hưởng ứng." Khương Thái Hư chậm rãi đứng dậy, cùng Đế Tôn kề vai đi dạo ra ngoài điện, trong lời nói bàn về thế cục thiên hạ, mang đầy khí phách hùng tráng độc hữu của một nhân vật vĩ đại.

Khương Thái Hư càng phát hiện, Đế Tôn không chỉ thực lực thông thiên, mà một khi cất đi thái độ ham chơi mà trở nên nghiêm túc, lại rất có phong thái của một lãnh tụ.

So với vẻ ngoài trẻ trung, hắn có một tâm tính và trí tuệ cực kỳ không tương xứng.

"Thần Vương khách sáo rồi, so với sự lĩnh ngộ thế đạo, ngài mới là lão tiền bối của ta.

Ta tuy có thực lực, nhưng hiện tại cuối cùng cũng chỉ là một người ngoài cuộc." Khương Thái Hư lắc đầu: "Không phải.

Thân ở trong cuộc, sao có thể đứng ngoài cuộc?

Hiện tại cái tên Đế Tôn, sớm đã cùng Đông Hoang, thậm chí cả Bắc Đẩu liên kết lại.

Không bao lâu nữa, truyền thuyết thuộc về một mình ngươi sẽ bao phủ cả thiên hạ.

Ta mong chờ đến ngày ngươi chứng đạo, Đông Hoang của chúng ta lại sẽ có thêm một hàng rào bảo vệ." Đế Tôn nhìn sâu vào Khương Thái Hư một cái, không thể không thừa nhận, tầm nhìn của người này thật sự không tầm thường.

Khương gia lần này gặp đại kiếp, nhưng y lại không hề có ý định truy cứu các thế gia thánh địa, trong đầu chỉ đầy ý niệm bảo vệ Đông Hoang.

Cảnh giới như vậy, cao xa hơn nhiều so với những kẻ theo đuổi danh lợi.

"Dám hỏi Thần Vương, đối với cơ duyên thành tiên của đời này, ngài có cách nhìn thế nào?" Khương Thái Hư khẽ cười: "Có lẽ bị nhốt trong núi quá lâu, ta sớm đã không còn như xưa.

Ý niệm chứng đạo truy tiên cũng sớm đã dập tắt, đó là chuyện của người trẻ.....

Hơn nữa, từ xưa đến nay chúng sinh nào chỉ có ức vạn, có thể chứng đạo lại có mấy người, càng đừng nói đến thành tiên!" Lần này, Đế Tôn lại dứt khoát ngắt lời Khương Thái Hư: "Không phải!" "Theo ta thấy, tiên cơ và đế đạo không hề xung đột.

Nếu tiên cơ đời này thật sự giáng lâm, dù chưa thành đế, cũng có tư cách tranh một vị tiên.

Đến lúc đó không chỉ ta, mà tất cả những người nguyện ý gia nhập Đế Tôn nhất mạch của ta, ta đều muốn họ được liệt vào tiên ban!" Khương Thái Hư nghe vậy mà động dung!

Lời này nếu nói ra từ miệng bất kỳ ai khác, Khương Thái Hư đều sẽ cho rằng người đó nhất định điên rồi.

Nhưng lại là Đế Tôn, người luôn có thể tạo ra kỳ tích, một nhân vật vốn đã không thể tưởng tượng nổi, nói ra những lời không thể tưởng tượng nổi này!

"Lẽ nào.....

Đế Tôn các hạ đã có sự thấu suốt nào đó?" Đế Tôn lắc đầu: "Hiện tại chưa có, nhưng ta biết, ở một ý nghĩa nào đó, ta vì một nguyên

nhân nào đó mới đến thế giới này." Hai người nhìn nhau cười, trong lòng đều hiểu rõ.

Không cần Đế Tôn nói nhiều, Khương Thái Hư là người duy nhất ở Đông Hoang nhìn thấy bản tướng Kim Ô của Đế Tôn, tự nhiên hiểu rõ trên người Đế Tôn ẩn giấu bí mật khó lường.

"Ta hiện tại càng ngày càng cảm thấy, cùng ngươi đứng chung một chỗ, là lựa chọn chính xác nhất mà ta đã làm trong mấy ngàn năm qua." Khương Thái Hư nói, đột nhiên phất tay trước mặt.

Cái đỉnh quen thuộc đó, cùng với Huyền Hoàng tinh túy vô cùng đậm đặc bên trong lại một lần nữa hiện ra.

Điều khiến Đế Tôn kinh ngạc hơn là, ở trung tâm đỉnh, đang ngâm mình trong Huyền Hoàng tinh túy, chính là Ly Hỏa Thần Lô của Khương gia!

"Thần Vương có ý gì?" Khương Thái Hư khẽ vuốt râu dài cười nói: "Các hạ nên biết, Ly Hỏa Thần Lô chính là môi giới cốt lõi để triệu hoán Hằng Vũ Lô, cũng là sự ngưng tụ tinh tủy chân chính truyền thế của Khương gia ta từ Hằng Vũ Đại Đế.

Bên trong ẩn chứa đế văn, lần này ta liền giao vật này cho các hạ, cũng là để bảo vệ Khương gia ta vạn thế bất hủ....." "Ha ha ha!

Ý của ngài là, chỉ cần ta ở đây, sau này lúc nào cũng có thể sử dụng Hằng Vũ Lô sao?" "Đó là tự nhiên.

Có Ly Hỏa Thần Lô ở đây, bất kể cách xa bao nhiêu, Hằng Vũ Lô đều có thể nhận được triệu hoán cảm ứng của các hạ, như Hằng Vũ Đại Đế đích thân giáng lâm." Đế Tôn hiểu, sở dĩ Khương Thái Hư biến tướng giao Hằng Vũ Lô cho hắn, cũng chính là giao cả Khương gia vào tay hắn.

Chung quy, y sợ mình sống không đến ngày có tiên cơ.

“Yên tâm đi, ta nói rồi, nếu ta muốn tìm kiếm tiên cơ, nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình, ngài không cần phải lo lắng nhiều.” Ở Đông Hoang này, nếu ngay cả Khương Thái Hư cũng không có tư cách thành tiên, những người khác, có đáng nói đến sao.....

Nhưng món đồ này ta tạm thời nhận, cũng để ngài yên tâm tu luyện!” Đế Tôn cũng không dài dòng, tay lớn vung lên mang đi những thứ thuộc về mình.

“Như vậy, Khương Thần Vương, chúng ta tạm biệt, không cần tiễn, không bao lâu nữa tất sẽ có ngày tái ngộ.” Đế Tôn búng tay xé rách hư không, mang theo Diệp Phàm một bước bước vào, biến mất ở cuối chân trời.

Khương Thái Hư quay đầu nhìn lại, bên giường kia lại để lại một chiếc hộp gấm tinh xảo, xung quanh ẩn hiện khí tức của rồng.

Chương 456

Nào ngờ, đó chính là phần Long Nguyên thứ hai mà Đế Tôn cố ý để lại cho Khương Thái Hư, giúp tu vi của y lên một tầng nữa.

Lão Thần Vương ánh mắt mê ly, nói không hết cảm khái trong lòng, nhưng rõ ràng cảm nhận được, ngọn lửa tranh tiên vốn đã dập tắt trong lòng, lại một lần nữa bị Đế Tôn thắp lên. .....

Chân đạp hư không, trong nháy mắt đã đi vạn dặm.

Đế Tôn và Diệp Phàm lại một lần nữa xuất hiện, người đã ở trong lãnh thổ Nam Vực.

Nói vì sao Đế Tôn đột nhiên xuất hiện ở đây, nguyên nhân là trong khoảnh khắc xé rách hư không, hắn đã bắt được một tia dao động khí tức của Tiểu Niếp Niếp, bản năng mách bảo Đế Tôn, con nhóc đó và con chó đen lớn có thể ở gần đây.

"Lão đại..... chúng ta đi đâu?" "Không vội, đi dạo gần đây trước đã.

Dù sao gã béo cũng đã cút rồi, hai chúng ta làm gì cũng được, cũng đến lúc thư giãn rồi!" Nhớ lại trong hai tháng qua, Đế Tôn gần như luôn dẫn theo Diệp Phàm và những người khác đi khắp nơi, đánh đánh giết giết, đã lâu không được hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh.

Hai người bước vào một thành thị của Nam Vực, cảm nhận cuộc sống bận rộn của người bình thường, sự yên bình trong lòng khiến người ta vô cùng hưởng thụ.

Thực ra đến cảnh giới của Khương Thái Hư, dựa vào thiên địa nguyên khí tu luyện đã không còn tác dụng, quan trọng hơn là cảm ngộ đạo của thiên địa chúng sinh, nâng cao tâm cảnh, mới có khả năng tìm

được khế cơ đột phá.

"Đi đi đi, tránh ra tránh ra!" Đột nhiên, một đội ngũ tu sĩ đi xuyên qua giữa đường phố, xua đuổi dân chúng qua lại, khí thế vô cùng kiêu ngạo.

Đế Tôn và Diệp Phàm đang ở giữa đường, thấy đám đông xung quanh đều né ra, Đế Tôn lại cười lạnh một tiếng.

"Ở nơi này mà phi ngựa nhanh, không hề có trật tự công đức gì cả.

Ta muốn xem xem là thế lực của mạch nào mà lại ngang ngược như vậy!" Đế Tôn và Diệp Phàm đứng chắn giữa con đường dài, tỏa ra một luồng khí tức, lập tức khiến đoàn xe ngựa cách đó trăm mét hí vang không ngớt, liên tục lùi lại không dám tiến lên.

Nhưng cũng chính lúc này, từ trong đoàn xe ngựa phía sau, mơ hồ có tiếng chó dữ sủa điên cuồng.

Đế Tôn linh mâu quét qua, phát hiện ở trung tâm đoàn xe do tu sĩ áp giải, lại giam giữ một con chó đen, bị những thứ kỳ quái bao bọc, nếu không nhìn kỹ căn bản không thấy rõ.

"Cái gì??

Đó, đó không phải là Hắc Hoàng sao?" Diệp Phàm nhanh chóng nhận ra con chó đen lớn.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không hiểu, con chó đen có tu vi Đại Năng Cảnh, sao lại biến thành bộ dạng suy tàn như vậy, lại bị một đám tu sĩ bình thường bắt được.

"Hai người các ngươi, dám cản đường đội ngũ của Đại Diễn Thánh Địa ta sao?" Đế Tôn cười, đối phương tự báo gia môn, cũng đỡ phải mở miệng hỏi.

"Chó để lại, người, cút." Đế Tôn lười nói thêm một câu thừa thãi,

nhưng nơi này dù sao cũng là thành bang của dân chúng bình thường sinh sống, Đế Tôn không tiện đại khai sát giới, chỉ có thể lên tiếng cảnh cáo những kẻ không biết điều này.

"Hừ, sợ là chưa nghe đến tên của Đại Diễn Thánh Địa sao?

Người đâu, bắt hai tên không biết trời cao đất rộng này cho ta....." Tiếng nói chưa dứt, Diệp Phàm trực tiếp ném ra cây gậy khêu lửa, tên tu sĩ cầm đầu cả người bị đâm bay xa mấy trăm mét, nặng nề rơi xuống dưới một gốc cây ở cuối con đường dài rồi bất tỉnh.

"Chó để lại, người, cút." Diệp Phàm lặp lại lời của Đế Tôn vừa rồi.

Lần này, đám tu sĩ không còn dám kiêu ngạo chút nào, nhận ra tu vi mạnh mẽ vô cùng của Diệp Phàm và Đế Tôn, lập tức ôm đầu bỏ chạy, biến mất trên đường phố.

Hơn mười cỗ xe ngựa chất đầy các loại vàng bạc châu báu, Đế Tôn tay lớn vung lên, đem những của cải trên xe chia sạch cho người qua đường bên cạnh, rồi bắt lấy Hắc Hoàng đang trong trạng thái yếu ớt hấp hối, nhanh chóng rời khỏi khu phố.

"Sỏa Cẩu, sao lại biến thành bộ dạng này?" Đế Tôn vỗ vỗ đầu con chó đen, không nói hai lời liền rót vào mấy ngụm Huyền Hoàng tinh túy, mới khiến Hắc Hoàng dần dần tỉnh táo lại.

"Khụ khụ, lão đại, Diệp Phàm, cuối cùng cũng tìm được các ngươi rồi!" Con chó đen mí mắt rũ xuống, yếu ớt chưa từng thấy.

Sau khi Huyền Hoàng tinh túy vào cơ thể, nó điều tức hồi phục hai canh giờ mới dần dần lấy lại trạng thái, kể lại những gì đã trải qua trong những ngày qua.

Thì ra, ngày đó sau khi trận pháp mất kiểm soát, Tiểu Niếp Niếp đã mang Hắc Hoàng đến biên giới Nam Vực.

Vì lần dịch chuyển này khoảng cách quá xa, con chó đen lớn nhất thời không thể hồi phục thể năng, liền đi theo Tiểu Niếp Niếp lang thang mấy ngày.

Trong thời gian đó, Hắc Cẩu phát hiện trên người Tiểu Niếp Niếp toàn là bảo vật, bèn lén ăn một viên trông như kẹo, kết quả mới biết đó là một quả Thánh Linh Quả.

Chương 457

Hắc Cẩu suýt nữa vì quả này mà chết thẳng cẳng, tu vi cũng hoàn toàn rơi vào trạng thái bị phong ấn.

Không ngờ trong lúc đó, Tiểu Niếp Niếp lại bị một đám người của Đại Diễn Thánh Địa để ý tới.

Trong đó, Thánh tử của Đại Diễn Thánh Địa là Hạng Nhất Phi nhận ra thể chất đặc thù của Tiểu Niếp Niếp, trực tiếp bắt cô bé đi, lại sai người ném Hắc Thần vào quán thịt chó trong thành.

Sỏa Cẩu thập tử nhất sinh mới thoát khỏi tay mấy tên đồ tể, vừa định tìm một nơi trộm chút nguyên để hồi phục thực lực thì lại bị người tuần tra của Thánh địa bắt được, cứ thế trôi nổi mới gặp được Đế Tôn và Diệp Phàm.

"Hừ, tại Sỏa Cẩu tham lam, đáng đời, ăn không chết mới lạ!" Đế Tôn cứ gõ vào đầu Sỏa Cẩu, nhưng nghĩ đến chuyện của Tiểu Niếp Niếp, hắn không thể ngồi yên được nữa.

"Hạng Nhất Phi kia gan to thật, ngay cả muội muội của ta cũng dám bắt!

Đi, theo ta đi diệt hắn!" Đế Tôn đầu óc xoay chuyển, lấy Thôn Thiên Ma Quán ra, mở nắp.

Bên trong, Tử Hà bị nhốt mấy ngày trông chẳng khác gì Hắc Thần lúc vừa ngớ ngẩn không hoạt động, cả người nồng nặc mùi cá muối trong ma quán.

"Đế Tôn, có bản lĩnh thì thả, thả lão nương ra, lão nương liều mạng với ngươi!!" Thấy bộ dạng hoài nghi nhân sinh của Tử Hà, Đế Tôn cười ha hả: "Mụ đàn bà, bây giờ ta cho ngươi một cơ hội thoát

thân, cho ta mượn Sơn Hà Đồ dùng một lát." "Hừ, đừng hòng!" Giọng nói hậm hực của Tử Hà từ trong ma quán truyền ra.

Không ngờ Đế Tôn chẳng hề nương tay, cầm nắp đỉnh đậy lại.

"Đừng!!

Ta, ta cho ngươi mượn không được sao?

Ngươi thật sự có thể thả ta ra?" Đế Tôn hừ lạnh: "Vừa rồi cho cơ hội không biết nắm bắt, bây giờ cầu xin ta, ta cũng không thả ngươi ra đâu.

Còn về Sơn Hà Đồ, ta tự có cách khiến ngươi ngoan ngoãn dâng lên." Dứt lời, Đế Tôn một chưởng áp lên bề mặt Thôn Thiên Ma Quán, đế văn bên trong lập tức khiến không gian nóng lên kịch liệt, làm Tử Hà bị nhốt bên trong phải chịu nỗi khổ liệt hỏa đốt thân.

Chẳng mấy chốc, nha đầu kia đã thỏa hiệp.

"Ta, ta đưa, cầu xin ngươi, đừng như vậy!" Đế Tôn hài lòng xòe tay, Sơn Hà Đồ đã bị nha đầu kia ném ra từ trong ma quán.

"Nhớ kỹ, ta cho ngươi cơ hội thì phải biết tận dụng, nếu không, ta sẽ để ngươi làm cá muối cả đời!" Két!

Đế Tôn không chút lưu tình đậy nắp lại.

Nhưng xét thấy mụ đàn bà này cũng đáng thương, Đế Tôn không định thật sự phong ấn mãi mãi.

Cụ thể khi nào thả ra, phải xem tâm trạng của hắn đã. ...

Sơn Hà Đồ đã trong tay, trên đó có khí tức độc đáo của các cường giả trẻ tuổi thuộc các mạch mà Tử Hà thu thập được.

Chỉ cần có pháp bảo này, hắn có thể nhanh chóng định vị được vị trí của Hạng Nhất Phi.

“Thánh tử, thật sự phải làm vậy sao?

Tiểu cô nương đó chỉ là một đứa trẻ mà!” Lúc này, tại một phân đà ở Nam Vực của Đại Diễn Thánh Địa, giữa sân đã dựng một lò lửa khổng lồ, trông như một pháp khí cấp Thánh nhân.

Tiểu Niếp Niếp bị một phong ấn đặc thù khóa trong lò, đôi mắt to ngây thơ ánh lên vẻ sợ hãi.

“Huyết mạch của đứa bé này chắc chắn có thể giúp ta đột phá cảnh giới Đại năng đỉnh phong.

Chuyện này không được nói cho Thánh chủ và các trưởng lão, ai dám truyền ra ngoài, giết không tha!” “!!” Mấy tu sĩ thuộc hạ bên cạnh đều có chút không đành lòng.

Một cô bé đáng yêu như vậy, Hạng Nhất Phi lại nỡ lòng luyện hóa sống.

Tiếc là mệnh lệnh của Thánh tử, không ai có thể chống lại.

“Khai trận!” Hạng Nhất Phi vung tay, mấy chục tu sĩ Thánh địa xung quanh đồng thời thi pháp, dùng Đại Diễn Thánh Trận để đốt lò lửa khổng lồ.

Nhiệt độ toàn bộ lò, dưới sự dẫn động của thánh trận, tăng vọt kịch liệt, nhanh chóng truyền đến lòng bàn chân của Tiểu Niếp Niếp.

Nha đầu cũng bắt đầu hoảng sợ.

Chương 458

“Hạng Nhất Phi?

Ta hỏi ngươi, ngươi có mấy cái mạng mà dám động đến muội muội của ta.” Vù!

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện, trực tiếp chấn vỡ ánh sáng của Đại Diễn Thánh Trận, lóe lên từ hư không, đáp xuống giữa lò lửa, ôm lấy Tiểu Niếp Niếp.

“Ca ca!!” Tiểu nha đầu kích động không nói nên lời, ôm chặt lấy cổ Đế Tôn.

“Ca ca, Niếp Niếp cứ ngỡ, huynh không cần Niếp Niếp nữa!” Trong lòng Đế Tôn dâng lên một nỗi đau lòng không tên.

Tiểu gia hỏa này, có lẽ là người duy nhất trong thế giới Già Thiên có thể khiến hắn rung động.

“Ca ca hứa, sẽ không bao giờ rời xa muội nửa bước nữa, vĩnh viễn không bao giờ!” Tiểu Niếp Niếp vui vẻ cười, để lộ hàm răng trắng muốt, hôn thật mạnh lên má Đế Tôn một cái.

Nào ngờ lúc này, ánh mắt Đế Tôn nhìn về phía Hạng Nhất Phi trước mặt lại lạnh đến cực điểm.

“...Đế, Đế Tôn!” Hạng Nhất Phi hoàn toàn ngây người.

Hắn làm sao biết được, tiểu cô nương này lại là muội muội của Đế Tôn?

Vì tham lam mà vô tình chạm đến giới hạn của Đế Tôn, kết cục của Hạng Nhất Phi, không còn gì phải bàn cãi.

“Nói đi, ngươi muốn chết thế nào.

Tiểu Niếp Niếp là nghịch lân duy nhất của ta, ngươi dám có ý đồ với muội ấy, tội nghiệt vạn lần chết cũng khó chuộc.

May mà ta đến kịp, chưa gây ra hậu quả, nếu không cả một mạch Đại Diễn các ngươi, không một ai sống sót." Đế Tôn đế uy hiển hiện, bá khí ngút trời.

Mấy chục tu sĩ Đại Diễn Thánh Địa xung quanh đồng thời quỳ xuống đất khấu đầu, cầu xin Đế Tôn khoan thứ.

"Đế Tôn!

Ta, ta thật sự không biết tiểu cô nương là muội muội của ngài, nếu không cho ta mười cái lá gan, ta cũng không dám động đến tiểu tổ tông này ạ!" Hạng Nhất Phi sắp khóc đến nơi.

Hắn hiểu rõ, trên đời có một loại giới hạn tuyệt đối không thể chạm vào, một khi bước qua, bao nhiêu mạng cũng không đủ đền.

Vừa hay hôm nay hắn lại trở thành kẻ may mắn vạn người có một đó, muốn ăn cũng phải ăn, không muốn ăn cũng phải ăn!

"Bớt nói nhảm đi, ta là lão đại của hắn, hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết.

Động thủ đi, ta giúp ngươi." Diệp Phàm lúc này đang đứng sau lưng Hạng Nhất Phi đang quỳ rạp trên đất, lạnh lùng nhìn tên gia hỏa như con kiến này.

Hạng Nhất Phi dù là thiên chi kiêu tử của thế hệ trẻ Đông Hoang, lại là truyền nhân của một mạch Đại Diễn Thánh Địa, là đại năng đỉnh cấp trong mắt thế nhân, nhưng bây giờ, bất kỳ danh hiệu nào cũng không đủ để giúp hắn rửa sạch tội nghiệt.

"Hạng Nhất Phi ta, cam nguyện nhận lấy cái chết!" Nói đoạn, Đại Diễn Thánh Kiếm tinh quang tứ ngược, tỏa ra một đạo kim sắc thánh quang vô cùng rực rỡ, hiện ra trên đỉnh đầu Hạng Nhất Phi.

“Ồ?

Tiểu tử cũng có thủ đoạn đấy, đến cả thánh kiếm của một mạch Đại Diễn Thánh Địa cũng lấy được?” Đại Hắc Cẩu Hắc Thần mắt sáng rực lên, tựa như đã nhắm trúng thanh thánh kiếm kia, chí bảo cấp Thánh nhân vương của Thánh địa, bất kể lúc nào cũng có giá trị không thể xóa nhòa.

“Chết đi!!” Đột nhiên, khi uy thế của thánh kiếm bành trướng đến cực hạn, Hạng Nhất Phi bất ngờ thay đổi hướng ra tay, không nhắm vào mình, mà đâm về phía Diệp Phàm đang mang đạo thương ở phía sau.

“Hừ, lão tử có chết cũng phải kéo một kẻ đệm lưng!!” Nếu là trước đây, Diệp Phàm một chưởng là có thể đánh bay thanh thánh kiếm.

Nhưng bây giờ thân mang đạo thương, đối mặt với lực lượng tuyệt sát của Hạng Nhất Phi ở cảnh giới Đại năng đỉnh phong, lại phối hợp với uy lực của chí bảo cấp Thánh nhân vương, uy lực của Đại Diễn thánh đạo lại tăng thêm một bậc.

Dù không thể diệt sát Diệp Phàm, cũng có thể hủy đi đạo cơ của hắn, biến hắn thành một phế nhân.

Thế nhưng một màn này, sớm đã bị Đế Tôn thu hết vào mắt.

“Hừ, ta biết ngay mà, tiểu tử ngươi không đơn giản như vậy.

Một mạch Đại Diễn Thánh Địa tuy không phải truyền thừa Thánh địa hàng đầu ở Đông Hoang, nhưng thánh đạo chi lực thuộc về quang minh, sao lại có thể dùng cách luyện hóa huyết mạch người khác để tăng tu vi?

E rằng hôm nay ngươi cũng giống như Diêu Quang Thánh Tử đã hắc hóa kia, đã sa vào ma đạo!” Dứt lời, Đế Tôn bắn ra một chỉ tinh

quang, dùng đại cảnh giới hoàn toàn áp chế khí tức của thánh kiếm.

Chương 459

Thân kiếm màu vàng vốn định chém xuống liền phát ra tiếng ong ong như ve sầu mùa đông, lơ lửng cách đỉnh đầu Diệp Phàm một tấc, không thể tiến thêm nửa phân.

"Ai... cho ngươi cơ hội cũng không biết dùng!" Đế Tôn đột nhiên vung tay, trực tiếp kéo Hạng Nhất Phi từ tư thế phủ phục ném vào trong lò lửa khổng lồ, dùng chính thanh kim quang thánh kiếm để trấn áp!

"Các ngươi, không muốn chết thì dẫn động Đại Diễn Thánh Trận cho ta, dùng công pháp của chính nhà các ngươi, luyện hóa tên Thánh tử đáng thương này.

Sau đó nuốt chửng lực lượng huyết mạch của hắn, đó là phần thưởng các ngươi đáng được nhận!" Đế Tôn lạnh lùng ra lệnh rồi bay lên không, bế Tiểu Niếp Niếp quay về bên cạnh Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu, không thèm liếc nhìn phía sau một lần nào nữa, dẫn theo mấy người cứ thế rời đi.

Hắn không lo đám người của Đại Diễn Thánh Địa sẽ trái ý mình, bởi vì một khi thả Hạng Nhất Phi ra, người chết sẽ là chúng. ...

"Thánh, Thánh tử, xin lỗi ngài, đây là mệnh lệnh của Đế Tôn!

Đế Tôn hiện nay, ở Đông Hoang không ai có thể ngỗ ngược.

Kiếp sau chúng ta lại gặp nhau nhé!" Hạng Nhất Phi mặt mũi vặn vẹo gầm lên: "Lũ khốn kiếp, lão tử sẽ lột da các ngươi, mau thả ta ra!!" Mấy chục tu sĩ tinh anh của Đại Diễn Thánh Địa nhìn nhau một lượt, rồi mặt không biểu cảm đồng loạt ra tay.

Đại Diễn Thánh Trận một lần nữa kích hoạt lò lửa, còn dẫn động

cả uy thế của thanh thánh kiếm đang lơ lửng trên không cộng hưởng!

"Không!!" Hạng Nhất Phi lần đầu tiên ngửi thấy mùi bị hủy diệt.

Kể từ khi bước vào cảnh giới Đại năng, thành tài rồi ra ngoài rèn luyện, đây là lần thứ hai hắn cảm thấy sinh mệnh bị uy hiếp, nhưng cũng là lần cuối cùng. ...

Ầm ầm ầm!

Dưới sự gia trì của đạo tinh quang trên đỉnh, uy lực của thánh kiếm được ban cho một sức mạnh hủy diệt không thể chống cự, trong nháy mắt nghiền nát ba đạo linh căn trên đỉnh đầu Hạng Nhất Phi.

Khiến hắn trong lúc mất đi tu vi, bị lực lượng của Đại Diễn thánh đạo từng chút một, sống sờ sờ hủy diệt thành một vũng máu xương.

Từ đó, tin tức Thánh tử Hạng Nhất Phi của một mạch Đại Diễn ly kỳ mất tích nhanh chóng truyền khắp cả Đông Hoang.

Không ai biết rằng, gã này đã trở thành thức ăn cho đồng môn, trở thành thiên kiêu có kết cục đáng xấu hổ nhất trong lịch sử Đông Hoang. ...

"Gia, tiếp theo chúng ta đi đâu ạ?" Đại Hắc Cẩu liếm cái chậu thức ăn cho chó chuyên dụng mà Đế Tôn đặc chế cho nó, hỏi.

Đừng xem thường cái chậu thức ăn cho chó này.

Đế Tôn đã dùng phương pháp luyện chế Yêu Đế Quan trước đó, nhào luyện Huyền Hoàng Tinh Túy và một phần nhỏ Long Nguyên, tạo ra một cái chậu thức ăn cho chó sánh ngang với pháp khí cấp Thánh nhân vương.

Dùng cái chậu này để nuốt nguyên, hiệu quả còn được tăng thêm, cũng tạo cho Đại Hắc Cẩu thói quen ăn cơm là phải liếm chậu.

Nếu bị người khác nhìn thấy, e rằng đều phải cảm thán một phen!

Chó nhà Đế Tôn, đãi ngộ cũng có thể sánh ngang với tu sĩ cấp Thánh nhân. ...

Nhìn về phía cuối bình nguyên, Đế Tôn khẽ thở dài, cuối cùng đưa ra một quyết định.

"Vào Hoang Cổ Cấm Địa một lần nữa đi, nơi đó cách Nam Cảnh cũng không xa, hơn nữa..." Lời của Đế Tôn đến bên miệng nhưng lại không nói hết.

Đến Hoang Cổ Cấm Địa, thực ra hắn cũng có chút tư niệm, muốn thử gặp lại Ngoan Nhân một lần.

Chỉ là lần này, hắn sẽ gặp nàng với một thân phận hoàn toàn khác.

Trên đường có Tiểu Niếp Niếp bầu bạn, Đế Tôn hoàn toàn không cảm thấy cô đơn, thậm chí vì muốn có thêm thời gian ở bên tiểu nha đầu, hắn quyết định cả nhóm sẽ đi bộ.

"Hù...

Chương 460

Đông Hoang thật rộng lớn, quả khó tưởng tượng, chúng ta đi hơn nửa tháng rồi mà vẫn chưa đến khu vực cấm địa!" Đại Hắc Cẩu có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Diệp Phàm vì đạo thương, thể lực giảm sút nhiều.

Dù miệng không nói, nhưng Đế Tôn cũng nhìn ra, tiểu tử này e rằng cũng đã đến giới hạn. ...

Vù!

Đột nhiên, đúng lúc này, trên con đường dẫn đến Hoang Cổ Cấm Địa, một bóng người quen thuộc quỷ mị lại lóe lên.

"Di!

Là Lão Phong Tử!" Ánh mắt Diệp Phàm ngưng lại, nhìn về phía đó, cẩn thận nhận ra thân phận của lão giả.

"He he, đại ca, huynh đến rồi!" Lão Phong Tử lượn một vòng trên không, đột ngột đáp xuống trước mặt Đế Tôn, cười hì hì vỗ vai hắn.

"Đại, đại ca??" Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu bốn mắt nhìn nhau ngơ ngác...

Lão đầu này sống hơn sáu nghìn tuổi, lại gọi Đế Tôn là đại ca??

"A ha ha!

Huynh đệ, mấy tháng không gặp, vẫn khỏe chứ, sao lại đến đây?" Lão Phong Tử vẻ mặt cảm khái vuốt râu: "Đệ đệ ta đương nhiên là đang đợi huynh ở đây rồi!

Ta muốn đi cùng huynh!" Lão Phong Tử tuy không nói rõ, nhưng Đế Tôn tự nhiên hiểu ý của ông ta, là muốn cùng mọi người tiến vào

Hoang Cổ Cấm Địa.

"...Ngươi chắc chắn muốn đi cùng ta?" Đế Tôn biết nguyên nhân Lão Phong Tử điên điên khùng khùng là vì sức mạnh cấm kỵ trong Hoang Cổ Cấm Địa.

Nếu tùy tiện tiến vào, Đế Tôn lo lão đầu sẽ lại phát điên một lần nữa. ...

"Ta hiểu mục đích của huynh, nếu huynh thật sự có thể tìm thấy manh mối, ta hứa, nhất định sẽ mang manh mối đó về cho huynh, nhưng nơi đó, huynh tuyệt đối không thể tự mình đến." Lão Phong Tử hậm hực nửa ngày, bộ dạng đó trông hệt như một ông già trẻ con không vui, nhưng ông cũng hiểu, Đế Tôn chung quy vẫn là vì tốt cho mình.

Hoang Cổ Cấm Địa là nơi cấm kỵ khiến cả Đông Hoang nghe danh đã sợ mất mật.

Sống chết ông sớm đã có thể gác sang một bên, nhưng vạn nhất vì cảm xúc mất kiểm soát của mình mà ảnh hưởng đến Đế Tôn, liên lụy đến những người khác, thì có chút không ổn.

"Vậy ta ở đây đợi huynh về!" Lão đầu nói xong, liền ngồi phịch xuống đất không nhúc nhích.

"Ca ca, tại sao không để lão gia gia đi cùng chúng ta ạ?" Tiểu Niếp Niếp đột nhiên lên tiếng, đôi mắt to chớp chớp, vẻ mặt ngây thơ nhìn về phía Đế Tôn.

"Bởi vì nơi ta sắp đến rất nguy hiểm, ca ca không thể chăm sóc người khác, chỉ có thể mang theo ba người các ngươi thôi." Trong lúc hai người đang nói chuyện, Lão Phong Tử mới liếc mắt nhìn sang Tiểu Niếp Niếp.

Nào ngờ vừa nhìn một cái, một già một trẻ bốn mắt nhìn nhau

trong thoáng chốc, Lão Phong Tử như rơi vào hầm băng, lập tức bộc phát ra năng lượng kinh người vô tận, vừa khóc thét như phát điên vừa chạy mất dạng. ...

"Quỷ, quỷ a!!

Cứu mạng a!!" Đế Tôn theo bản năng nhíu mày, Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu càng kinh ngạc hơn, cảm thấy không thể tin nổi.

"Ca ca, lão gia gia sao vậy ạ..." Tiểu Niếp Niếp đưa ngón tay chỉ về phía lão đầu điên đang dần xa, quả thực cũng khiến Đế Tôn một phen bất đắc dĩ.

"Mặc kệ ông ta, lại bắt đầu điên điên khùng khùng rồi, tùy ông ta đi, chúng ta khởi hành!" Đế Tôn vung tay, một lớp tinh thần quang mang tựa có tựa không bao bọc lấy ba người một chó, tốc độ thân pháp tăng lên mấy lần, tiến thẳng về phía sâu trong Hoang Cổ Cấm Địa.

Đế Tôn miệng không nói, nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng, Lão Phong Tử đột nhiên phát điên, có quan hệ rất lớn với tiểu nha đầu trong lòng hắn.

Đế Tôn cũng hy vọng có thể dựa vào tiểu quỷ đầu này, để có thêm nhiều phát hiện trong Hoang Cổ Cấm Địa.

Lúc này, trời dần tối, ba người một chó bước vào rìa Hoang Cổ Cấm Địa, sức mạnh hoang tàn quen thuộc lại một lần nữa ập tới.

"Trời ạ...

Chương 461

không hổ là Hoang Cổ Cấm Địa, ta lại không cảm nhận được một chút dao động khí tức sinh mệnh nào xung quanh!" Đại Hắc Cẩu có chút sợ hãi, đuôi dựng thẳng, lông chó đen nhánh trên người dựng đứng, vẻ mặt ngưng trọng quan sát xung quanh, bám sát bên cạnh Đế Tôn không rời nửa bước, ngay cả lưỡi cũng không dám thè ra.

"Hống hống, quả nhiên, vẫn là bộ dạng cũ, không có gì kỳ lạ." Đế Tôn nhìn xuống phía dưới, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, dường như Hoang Cổ Cấm Địa này, cũng chẳng khác gì sân sau nhà mình. ...

"Đi thôi, theo sát ta." Đế Tôn bế Tiểu Niếp Niếp đi dọc theo con đường trung tâm nhất, cũng là khu vực cốt lõi tử vong có hoang chi lực nồng đậm nhất, nhanh chóng lại nhìn thấy tên hoang nô cầm lưỡi hái khổng lồ kia, đang đập ra những âm thanh diệt thế chấn động lòng người.

Ầm!

Ầm!!

Mỗi một tiếng động lớn vang lên đều khiến Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu run rẩy.

Tinh thần chi lực của Đế Tôn chỉ giúp họ miễn dịch với hoang chi lực xung quanh, nhưng áp lực linh hồn mạnh mẽ của nơi này, hắn không có cách nào hoàn toàn xóa bỏ.

Dù sao thì nội tình của Hoang chủ vốn không phải chúng sinh Đông Hoang có thể chống lại, uy áp mạnh mẽ như vậy, thực sự là chuyện hợp tình hợp lý.

"Cái gì??

Gia, ngài, lẽ nào lại muốn đến chỗ tên to xác kia sao?" Thấy bước chân của Đế Tôn không ngừng tăng tốc, cứ một mực lao về phía tên hoang nô bên dưới, Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu đều bắt đầu tê dại da đầu.

"Yên tâm, hắn sẽ không làm gì các ngươi đâu!" Đế Tôn nói xong, bỗng hóa thành một đạo tinh thần chi quang rực rỡ, giáng xuống trước mặt hình dáng khổng lồ của tên hoang nô bị xiềng xích trói buộc, phóng ra uy áp mạnh mẽ không kém.

Quả nhiên!

Có một khoảnh khắc, tên hoang nô tựa như có cảm ứng, nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, ngừng động tác đập phá.

Nhưng sự trì trệ này không kéo dài quá lâu, gã to xác liền lại bắt đầu hành động.

Ầm...

Ầm!

Nhịp điệu quen thuộc lại vang lên.

Trong vô hình, Đế Tôn dường như đoán ra điều gì đó, cũng chỉ đành bất đắc dĩ cười nhẹ lắc đầu.

"Xem ra, chung quy ngươi vẫn chưa có ý định gặp ta.

Lần này, e rằng ta phải về tay không rồi." "Ca ca, con muốn đến đó chơi!" Đế Tôn đang tự lẩm bẩm, Tiểu Niếp Niếp đột nhiên phấn chấn lên, dùng tay chỉ về một hướng đặc thù của Hoang Cổ Cấm Địa.

Đế Tôn nhìn kỹ, đó chính là khu vực có hoang chi lực thịnh vượng nhất trong toàn bộ cấm địa, cũng nên là nơi Ngoan Nhân tu luyện.

"Ca ca hứa với muội, từ nay về sau, bất kể muội muốn đi đâu, ta đều sẽ đáp ứng yêu cầu của muội." "Ca ca, huynh tốt quá!" Tiểu Niếp

Niếp siết chặt đôi tay nhỏ đang ôm cổ Đế Tôn, lại không nhịn được hôn hắn một cái, trong mắt tràn ngập ánh sáng hạnh phúc và cảm động.

Mỗi bước đi đã là trăm mét, Đế Tôn sắp xếp cho Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu ổn thỏa, liền mang theo Tiểu Niếp Niếp đi thẳng đến nơi sâu nhất của Hoang Cổ Cấm Địa.

Nơi đó, không phải là nơi mà Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu hiện tại có thể chạm đến.

"Trời ạ...

Gia thật mạnh, e rằng nhìn khắp cả Đông Hoang, người dám tiến vào khu vực cốt lõi của Hoang Cổ Cấm Địa cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!" Đại Hắc Cẩu vẻ mặt hâm mộ chép chép miệng, nhìn vòng hào quang tinh thần mà Đế Tôn để lại bên cạnh, trong phạm vi trăm mét, bất kỳ hoang chi lực nào cũng không dám đến gần nửa phân.

Đại Hắc Cẩu không khỏi nhớ lại kinh nghiệm huy hoàng nhất năm xưa.

"Không biết tương lai, Đế Tôn lão đại có thể giống như chủ nhân, đạt đến đỉnh cao tu luyện không..." Khác với Đại Hắc Cẩu, Diệp Phàm không có nhiều kinh nghiệm đa sầu đa cảm như vậy.

Ở nơi cấm kỵ chớp mắt thành xương trắng này, mục đích duy nhất của hắn là hồi phục đạo thương.

Trong lúc đả tọa điều tức, Diệp Phàm lại phát hiện, tu luyện ở nơi này lại có hiệu quả làm ít công nhiều không ngờ!

"Quả nhiên, trong tử cảnh cực hạn, thường cũng ẩn chứa sinh cơ cực hạn!

Có lẽ, đây chính là cơ duyên mà Khương Thần Vương nói để tu phục đạo thương!" Diệp Phàm thông suốt tâm khiếu, thả lỏng tứ chi

bách hài, mỗi một khớp xương trong cơ thể đều rơi vào trạng thái thả lỏng nhất, cảm nhận sinh cơ mênh mông ẩn chứa trong hoang chi lực của không gian xung quanh, từng chút một tu phục vết sẹo trên đạo của mình.

Chương 462

Lúc này, Đế Tôn bế Tiểu Niếp Niếp đã đến khu vực cốt lõi của Hoang Cổ Cấm Địa.

Trước mặt là một động huyệt trong sơn ao thấp bé, trước cánh cửa sâu thẳm đó, lơ lửng một chữ cổ văn màu vàng khổng lồ, ẩn chứa uy thế cấp bậc đế thực sự có thể trấn áp tất cả.

Đế Tôn mỉm cười nhìn về phía trước, không sợ hãi bất kỳ cái gọi là sức mạnh phong ấn nào xung quanh, nhưng dường như cũng không có ý định xông vào.

"Nha đầu, muội thấy nơi này thế nào, có sợ không?" Đế Tôn bế Tiểu Niếp Niếp, dùng giọng điệu trêu đùa hỏi.

Mẹ nó, nếu để người khác thấy cảnh này, chắc chắn sẽ bị dọa đến hộc máu!

Dỗ trẻ con ở khu vực cốt lõi của Hoang Cổ Cấm Địa??

E rằng cũng chỉ có Đế Tôn mới dám có nhã hứng độc đáo như vậy. ...

"Không sợ ạ, con cứ cảm thấy nơi này có chút quen thuộc, lại giống như có một sức mạnh nào đó đang triệu hoán con, nhưng đến đây rồi lại chẳng phát hiện ra gì cả!" Tiểu Niếp Niếp nghiêm túc nói.

"Vậy chúng ta tìm thử xem, biết đâu lại có thể phát hiện món đồ chơi mà muội hứng thú thì sao!" Đế Tôn gõ nhẹ lên gò má phúng phính của Tiểu Niếp Niếp, nói xong liền bắt đầu bế cô bé, từng bước từng bước tiến về phía trung tâm của chữ cổ cấp đế kia.

Mỗi khi bước ra một bước, Đế Tôn đều có thể cảm nhận rõ ràng dao động sức mạnh sánh ngang cấp bậc Đại đế kia.

Mạnh như hắn, cũng phải dựa vào sức mạnh bản thể Kim Ô trong cơ thể để hóa giải.

Liên tiếp bước ra chín bước, hai người Đế Tôn đã đến khu vực trung tâm của quang môn đế tự.

Sức mạnh đang ngủ say đó cuối cùng cũng có phản ứng!

Đong...

Như một tiếng chuông vang lên trong trẻo, từ trong đế văn màu vàng, đột nhiên hiện ra một chiếc mặt nạ quỷ.

Vào khoảnh khắc đó, nó thoát khỏi sự trói buộc của đế văn, xuất hiện trước mặt Đế Tôn và Tiểu Niếp Niếp.

"Oa a!

Đồ chơi đáng yêu quá, ca ca, con muốn chơi!" Tiểu Niếp Niếp chớp chớp đôi mắt to long lanh động lòng người, chủ động đưa tay ra bắt lấy.

Đế Tôn cũng không do dự, vung tay bắt lấy chiếc mặt nạ trong lòng bàn tay, lập tức cảm nhận được nhiệt độ và khí tức độc thuộc về Ngoan Nhân!

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, nha đầu này, thật sự là đạo quả một đời của Ngoan Nhân!" Khi Đế Tôn thấy chiếc mặt nạ hoàn mỹ được đeo lên mặt Tiểu Niếp Niếp, tất cả những ý niệm hỗn loạn đều được giải đáp.

Tiểu Niếp Niếp chính là Ngoan Nhân mãi mãi không lớn được năm xưa, đã chấp nhận thân phận ca ca này.

Nhưng trong bản tâm của Ngoan Nhân, ý niệm này vẫn chưa viên mãn, đó cũng là nguyên nhân căn bản khiến Ngoan Nhân tiếp tục ngủ say, chưa thể gặp lại hắn.

“Thôi vậy, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ hóa giải tất cả khúc mắc trong lòng nàng, trở thành người cùng nàng sánh vai bước vào tiên vực!” Ý niệm này của Đế Tôn lóe lên, hắn nhìn sâu vào chữ cổ cấp đế to lớn kia một cái, rồi mang theo tiểu nha đầu nhanh chóng biến mất trước động huyệt.

Nào ngờ, ở cuối cùng của bóng tối trong động huyệt, dưới dung nhan cũng đang đeo một chiếc mặt nạ, một giọt lệ lặng lẽ rơi xuống.
...

Tìm được món đồ chơi yêu quý nhất cho Tiểu Niếp Niếp, Đế Tôn mang theo nha đầu quay trở lại bên ngoài vòng hào quang tinh thần, lại phát hiện Đại Hắc Cẩu đang nằm bên trong ngủ khò khò, chỉ không thấy Diệp Phàm đâu!

“Sỏa Cẩu, Diệp Phàm đâu?” Đế Tôn đá một cước vào mông Hắc Thần, đánh thức Đại Hắc Cẩu đang ngủ say, kết quả gã này cũng một mặt ngơ ngác.

“Ách...

Gia, ta không biết, vừa rồi hắn đang đả tọa mà!

Trong hoang chi lực ẩn chứa sinh cơ cực mạnh, đó chính là điều kiện cần thiết để hắn tu phục đạo thương!” Lời của Hắc Thần mang lại cho Đế Tôn một sự gợi ý nhất định.

“Nếu vậy, chắc chắn hắn đã đi tìm nơi có khí tức sinh mệnh nồng đậm nhất rồi, đi, chúng ta đi tìm hắn!” Đế Tôn nói xong, liền cưỡng ép kéo theo Hắc Cẩu tiếp tục lên đường.

Xung quanh vì có hoang chi lực không ngừng bao phủ, nơi đi qua, đến cả một dấu chân cũng khó lòng để lại.

Chương 463

Lúc này, Diệp Phàm vừa đi vừa dò dẫm, chống lại sự tấn công của hoang chi lực vô cùng mạnh mẽ, cũng đang dốc toàn lực phóng thích tu vi nội tình, bắt lấy những bản nguyên sinh mệnh yếu ớt nhưng vô cùng thuần túy, trả giá bằng tinh huyết nhập hoang để bù đắp vết sẹo trên đạo căn.

Cuối cùng, khổ tận cam lai, Diệp Phàm đã nhìn thấy hy vọng!

Trong khu rừng quỷ dị đó, các loại quả bảy màu đã thu hút sự chú ý của Diệp Phàm.

Cố nén cơn đau kịch liệt trên cơ thể, hắn tiến lên hái một quả bảy màu, Diệp Phàm lập tức cảm nhận được khí tức sinh mệnh cực mạnh tràn ngập xung quanh, bù đắp khí huyết và sinh mệnh lực đã mất.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng kinh hỉ phát hiện, trong quá trình bạt thiệp, vết sẹo trên đạo đã bù đắp được phần lớn.

"Thì ra là vậy...

Vết sẹo trên đạo cơ, chỉ có loại sinh lực thuần túy đến cực điểm được thai nghén trong tử vong này mới có thể bù đắp.

Phán đoán của Khương Thần Vương quả nhiên không sai.

Nếm trải nỗi đau thực cốt diệt hồn, mới có khả năng đúc nên đạo cơ mạnh nhất!" Có sinh mệnh nguyên khí của quả bảy màu bổ sung, Diệp Phàm ngạo nghễ đứng giữa hoang chi lực nhắm mắt ngưng thần, như một vị thánh triết tuyên cổ kinh sương, từ quá khứ đến tương lai, rèn luyện sự bất hủ thuộc về mình. ...

Nhanh chóng, Đế Tôn liền thông qua Sơn Hà Đồ khóa định được khí tức của Diệp Phàm, đến bên cạnh hắn.

“Suỵt!

Đừng quấy rầy hắn!” Đại Hắc Cẩu vốn định lên trêu chọc, bị Đế Tôn một tay tóm lại.

Lúc này Diệp Phàm đã nhập định, có thể tu phục đạo thương của bản thân với hiệu suất cực cao.

Cưỡng ép ngắt quãng không những vô ích cho việc chữa thương, ngược lại càng dễ để lại ẩn hoạn cho đạo cơ của hắn.

Đế Tôn liếc nhìn cây cổ thụ che trời kết thánh quả bên cạnh, nhẹ nhàng vung tay, hơn mười quả đều vào tay, tự mình đút cho Tiểu Niếp Niếp trong lòng ăn một quả, Đại Hắc Cẩu chảy nước miếng cầu xin nửa ngày cũng được một quả, còn lại thu vào không gian trữ vật.

Trong nháy mắt, thời gian Diệp Phàm nhập định đã trôi qua ba ngày ba đêm.

Đế Tôn minh mâu quét qua, thấy căn cơ trong cơ thể tiểu tử này đã tu phục được tám chín phần mười, nhưng nếu muốn không để lại chút dấu vết nào, chỉ dựa vào việc nuốt chửng bản nguyên trong hoang chi lực là không đủ.

“Bây giờ cảm thấy thế nào?” Đế Tôn dùng tinh thần chi lực ở đầu ngón tay, nghiền nát ba quả thánh quả, hóa thành bản nguyên sinh mệnh thuần túy nhất, dẫn vào trong cơ thể Diệp Phàm.

Bất đắc dĩ, thánh thể như một đại dương, bất kể đưa vào bao nhiêu nguyên, cũng giống như đá chìm đáy biển. ...

“Di!

Ca ca nhìn kia, hình như có ánh sáng!” Tiểu Niếp Niếp vừa ăn quả vừa kinh hỉ chỉ về phía cuối cùng của phía nam.

Đế Tôn bay lên không nhìn xa lập tức vui mừng: “Thần tuyền!

Bản nguyên sinh mệnh thuần túy đến cực điểm trong hoang chi lực ngưng tụ thành nước suối, nhanh lên!" Cả nhóm dưới sự che chở của Đế Tôn, nhanh chóng đến bên hồ suối.

Thần tuyền trong vắt thấy đáy, khí tức sinh mệnh nồng đậm đến mức ngay cả Đế Tôn cũng không nhịn được chép miệng.

"Nếu dùng hồ suối này để hầm cá, tuyệt đối là mỹ vị chí tôn thiên hạ a!!" Đế Tôn kích động không thể kiềm chế, trực tiếp từ không gian trữ vật lấy ra một cái đỉnh khí, chỉ dẫn một dòng thần tuyền cho Diệp Phàm ngâm mình, còn lại cả một hồ thần tuyền đầy ắp, đều bị Đế Tôn dùng kỳ khí mãnh liệt thu hết mang đi, sống sờ sờ dọn sạch cả thần tuyền. ...

"Chậc chậc, gia, ta phát hiện ra rồi, hóa ra kẻ tham lam nhất Đông Hoang chúng ta không phải là tên béo bất tử Đoạn Đức, mà là ngài đó!" Đế Tôn hừ cười: "Sỏa Cẩu, ngươi phải học thông minh một chút, có những lời nhìn thấu nhưng không nói toạc ra.

Nếu ngươi có não hơn một chút, bây giờ ta đã nuôi ngươi thành Thánh nhân rồi!" Hắc Thần tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Đế Tôn, vội vàng thè lưỡi ra vẻ mặt lấy lòng liếm mu bàn tay hắn.

"He he, gia, cho ta cũng nếm thử mùi vị của thần tuyền đi được không?" Đế Tôn miệng thì không ngừng mắng Sỏa Cẩu, nhưng trong lòng sớm đã coi gã này là bạn đồng hành, có thu hoạch lớn như vậy tự nhiên sẽ không bạc đãi.

Chậu chó được lấy ra, Đế Tôn đổ cho Sỏa Cẩu một chậu đầy thần tuyền.

Sỏa Cẩu hai chân trước làm động tác như người, bưng chậu chó ừng ực uống hết sạch, lập tức cảm thấy lông đen toàn thân càng thêm bóng mượt mấy phần.

Chương 464

"Không hổ là thần tuyền, uống xong nước này, ta cảm giác mình sắp biến thành thần khuyển rồi, a ha ha ha ha!" Đế Tôn rõ ràng nhìn ra được sự thay đổi tinh vi trên người Sỏa Cẩu, trong lòng càng dâng lên một trận chấn động không tên.

Thực ra, thần tuyền chính là một món quà mà Hoang chủ Ngoan Nhân tặng cho Đế Tôn.

Nếu không có thần tuyền, Diệp Phàm ít nhất cũng phải ở nơi này mấy tháng, mới có khả năng hoàn toàn tu phục đạo thương.

Trưa ngày thứ hai, kể từ lúc Diệp Phàm bắt đầu ngâm mình trong thần tuyền đã trôi qua một ngày một đêm, gã này đột nhiên mở hai mắt, dao động khí tức sinh mệnh mạnh mẽ quanh thân đã thu hút sự chú ý của Đế Tôn.

"Lão đại, thành công rồi!!" Khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Diệp Phàm trở nên dị thường hung dũng bành trướng, không chỉ đạo thương trong cơ thể hoàn toàn hồi phục, nội tình bản thân cũng tiến thêm một bước.

Diệp Phàm bây giờ đã có thực lực cực hạn để chống lại cường giả cấp Bán thánh.

"Đến lúc rời khỏi đây rồi, chuyến đi này tuy không viên mãn, nhưng cũng không để lại tiếc nuối, đi thôi." Đế Tôn một bước lên không, cuối cùng liếc nhìn trung tâm cấm địa một cái, chữ cổ cấp đế to lớn kia vẫn không có chút thay đổi nào, cuối cùng hắn khổ sở cười lắc đầu, mang theo Diệp Phàm, Tiểu Niếp Niếp và Đại Hắc Cẩu, biến mất ở biên giới cấm địa. ...

Lúc này, trên không của một bình nguyên mênh mông, một khe nứt

đen tối xuất hiện, nhóm Đế Tôn đáp xuống xung quanh một khu rừng.

Thế nhưng điều khiến mấy người Đế Tôn không ngờ tới là, mẹ nó vừa mới ra khỏi Hoang Cổ Cấm Địa, liền thấy đầy đất thi thể khô quắt nằm ngổn ngang.

"Sao lại thế này?" Diệp Phàm sắc mặt lạnh lùng khẽ lên tiếng, chỉ cảm thấy một màn trước mắt vô cùng quen thuộc.

"Hơn bảy mươi thi thể, đều bị hút thành xương khô, lẽ nào lại là bút tích của Diêu Quang Thánh Tử?" Đế Tôn giữ im lặng, không vội đưa ra kết luận.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như ngoài tên Diêu Quang kia ra, ở Đông Hoang không có mấy người có thể ra tay thi triển thuật sát phạt một cách không kiêng dè như vậy.

Vù!!

Đúng lúc này, ở cuối chân trời xa, mấy chục tu sĩ mặc trường bào hai màu đen trắng nhanh chóng đến gần.

Đế Tôn quan sát khí tức của những người này, đa số là cường giả cảnh giới Đại năng đỉnh phong, cũng có mấy lão gia hỏa cấp Cự bá.

Tuy trước mặt Đế Tôn như kiến, nhưng sức mạnh này nếu đặt ở Đông Hoang, cũng nên là một nội tình không thể xem thường.

"Đó là... người của Âm Dương Giáo!" Đại Hắc Cẩu kiến thức rộng rãi, nhận ra thân phận của đám người này.

Đế Tôn đối với việc này lại không có cảm xúc gì.

"Tặc nhân to gan, dám tàn sát giáo chúng Âm Dương Giáo của ta, giết!!" Lão tẩu Cự bá cầm đầu nói chuyện khí thế khá đủ, mấy chục bóng người bên cạnh đồng thời lóe lên, vây quanh ba người một chó của Đế Tôn.

“Ha, lũ ngốc D, có biết lão đại của ta là ai không?

Thiên Tôn Sơn Đế Tôn ở đây, có chỗ cho các ngươi ngang ngược sao?” Quả nhiên, Hắc Cẩu vừa mở miệng, các tu sĩ trên mây trời đều hít một ngụm khí lạnh, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lão tẩu Cự bá lạnh lùng nói: “Đế Tôn thì sao?

Nếu quang minh chính đại, sẽ được chúng sinh Đông Hoang cùng tôn kính, nếu sa đọa, dù là một đại đế giả, cũng sẽ có lúc bị diệt vong!” “Nói hay lắm.” Đế Tôn không nhịn được vỗ tay cho lão gia hỏa có mấy phần cốt khí này, trong lòng không khỏi nảy sinh chút lòng trắc ẩn đối với đám giáo đồ Âm Dương Giáo này.

Dù đối với hắn có chút mạo phạm, cũng không nhất thiết phải xóa sổ.

“Những người này không phải do ta giết, theo ta quan sát, nên là bị Diêu Quang Thánh Tử hút cạn mệnh nguyên.

Thủ pháp tương tự, ta chỉ thấy trên người Diêu Quang Thánh Tử.” Đế Tôn thản nhiên mở miệng, lại bị một nam tử trẻ tuổi bên cạnh lão giả lạnh lùng châm chọc một phen.

“Không phải là Thiên Tôn Sơn Đế Tôn quân lâm thiên hạ sao, cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân dám làm không dám nhận!

Bây giờ bị chúng ta bắt tại trận, còn gì để biện giải?” Đế Tôn nghe xong lời này, sắc mặt lập tức lạnh xuống: “Ta là đại nhân cũng tốt, tiểu nhân cũng được, hình như đều không đến lượt một con kiến quèn như ngươi bình phẩm.” Ầm ầm ầm!!

Không đợi Đế Tôn tự mình ra tay, Đại Hắc Cẩu bên cạnh trực tiếp phun ra một ngọn lửa đen, trong nháy mắt luyện hóa tu sĩ Âm Dương Giáo kia thành một vũng lửa đen, biến mất trên mây trời. ...

“Cho ngươi mặt mũi thì phải biết nhận, không phải là có thể tùy

tiện đàn áp, hiểu chưa?" Nếu là trước đây, Đế Tôn trực tiếp một cái tát lớn vung ra, toàn bộ xóa sổ cho thanh tịnh, lười phải nói nhảm với đám rác rưởi này thêm một câu.

Chương 465

Nhưng kể từ khi rời khỏi chỗ Khương Thái Hư, Đế Tôn càng ngày càng cảm thấy việc xóa sổ những kẻ này không có ý nghĩa, càng không nói đến thú vị.

Điều thực sự đáng tôn sùng, nên là loại uy nghiêm dựa vào một khí khái và vinh diệu vô thượng để nhiếp phục cả thiên hạ!

Bây giờ Thiên Tôn Sơn, dưới sự nỗ lực của Đế Tôn, từ một thế lực đột ngột khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, đã chuyển biến thành một tấm biển hiệu có thể đại diện cho cả Đông Hoang lên tiếng.

Đấu đá nội bộ đối với Đế Tôn đã trở thành hành vi vô vị nhất.

Cũng chính dưới sự thúc đẩy của ý niệm này, đám giáo đồ Âm Dương Giáo đang tùy tiện đàn áp trước mặt Đế Tôn mới có cơ hội sống sót.

"Ta nói lại một lần nữa, những người này không phải do Thiên Tôn Sơn chúng ta làm.

Nếu các ngươi có đủ can đảm, thì đi tìm Diêu Quang Thánh Tử, nhất định sẽ có được câu trả lời mong muốn.

Nếu còn mẹ nó giống như con ruồi làm phiền lão đại của ta, ta bảo đảm, các ngươi sẽ nhanh chóng đi đến tịch diệt." Diệp Phàm bắt đầu đóng vai người phát ngôn của Đế Tôn, đưa ra cảnh cáo với tất cả mọi người của Âm Dương Giáo trước mặt.

Lúc này, khí tức ngày càng cường hoành tỏa ra từ trên người Diệp Phàm.

Chiến lực của hắn bây giờ đã có thể sánh ngang với cường giả cấp Bán thánh.

Đừng nói là đám kiến của giáo phái trước mặt, dù giáo chủ Âm Dương Giáo đích thân đến, Diệp Phàm cũng có tư cách cùng ông ta một trận chiến.

Ngay cả môn đồ của Đế Tôn cũng không đánh lại, thật không hiểu đám giáo đồ trước mặt này lấy đâu ra dũng khí để ngang ngược như vậy.

"Trưởng lão, chúng ta đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.

Thực lực của Đế Tôn thông thiên, tên gia hỏa tên Diệp Phàm bên cạnh hắn cũng không phải là người chúng ta có thể chống lại." Một môn đồ Âm Dương Giáo lanh lợi phía sau lẩm bẩm.

"Tiếc thay, mấy chục huynh đệ môn nhân của ta thảm tử, ta lại không thể đòi lại công đạo cho họ!" Trưởng lão khẽ cảm khái một phen, trong mắt tràn ngập vẻ thương cảm.

Bùm!!

Đúng lúc này, một đạo hắc quang không hề báo trước từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt xuyên thủng đầu lâu của trưởng lão, huyết mạch bắn ra nhanh chóng bị ngọn lửa đen đó bao bọc.

"Ha ha ha ha!

Lũ kiến, không xứng sống trên thế giới này, làm đá lót đường cho ta đi!" Tiếng cười ngông cuồng tàn nhẫn vang vọng trên không trung của phương thiên vực, chính là Diêu Quang Thánh Tử đã luyện Thôn Thiên Ma Công của Ngoan Nhân mà sa vào con đường đọa lạc!

Tất nhiên, đạo hắc quang thôn phệ huyết nguyên của trưởng lão không phải là bản thể của Diêu Quang Thánh Tử, chỉ là một đạo hồn lực, đã có thể làm được đến mức miểu sát một Đại năng.

"Xem ra, nội tình của tên tiểu tử Diêu Quang kia đã mạnh hơn trước không ít.

Thôn Thiên Ma Công cố nhiên tà ác, nhưng quả thực rất mạnh a!" Đại Hắc Cẩu ánh mắt ngây dại nhìn một màn này, không khỏi thốt ra lời cảm thán.

"Đuổi theo xem sao!" Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, lập tức thúc giục Đại Hắc Cẩu khởi động trận lực chuẩn bị cho tiểu tử kia một bài học.

Dù sao thì dám tùy tiện giết người trước mặt Đế Tôn, Diêu Quang Thánh Tử có phần không coi Thiên Tôn Sơn ra gì rồi.

Đại Hắc Cẩu mấy ngày nay được Đế Tôn cho ăn no nê, nguyên lực trong cơ thể vô cùng sung túc, lập tức đốt cháy trận văn, truyền tống cả nhóm về hướng mà hắc quang trốn chạy.

"Mẹ nó, lại đến gần Bất Tử Sơn!" Đại Hắc Cẩu quả thực một phen đau đầu, ánh mắt ngơ ngác nhìn xung quanh.

Nơi này còn nguy hiểm hơn Tử Sơn nhiều, xung quanh có những yêu thú vô cùng mạnh mẽ sinh sống, không phải ai cũng có thể tùy tiện đến gần.

"Lẽ nào, Diêu Quang Thánh Tử gần đây đang trốn ở nơi này tu hành?" Lời Diệp Phàm vừa dứt, pháp trận của Đại Hắc Cẩu đã đáp xuống đất.

Mọi người vừa hay đang ở trong một sơn cốc lưng chừng núi của Bất Tử Sơn.

Trong khí tức âm u lạnh lẽo, xen lẫn mùi máu tanh nồng đậm. ...

"Ca ca, ở đây đáng sợ quá ạ!" Tiểu Niếp Niếp đôi mắt to chớp chớp, cắn ngón tay, hoàn toàn là bộ dạng của một em bé hiếu kỳ, không khỏi siết chặt đôi tay nhỏ đang ôm cổ Đế Tôn.

"Nếu ta đoán không sai, ở đây nên có một lượng lớn yêu thú vừa mới bỏ mạng!" Đế Tôn nói xong, quả nhiên trước sơn cốc có một hàng dài thi thể yêu thú còn tươi nằm ngổn ngang trái phải, ít nhất

cũng có mấy chục con.

Chương 466

"Mẹ nó, Diêu Quang Thánh Tử điên rồi sao?

Ngay cả huyết mạch yêu thú cũng không tha?

Tu luyện pháp này, rất dễ đẩy mình vào đường cùng a!!" Đại Hắc Cẩu cũng có chút không nhìn nổi, thẳng thừng nói Diêu Quang làm vậy là đang tìm chết.

Phải biết rằng, trong huyết mạch của yêu thú có chứa thuộc tính bạo ngược vô cùng hung lệ, bản năng thú tính mạnh mẽ sẽ xâm thực lý trí và tính tình của con người.

Thời gian dài thôn phệ loại huyết mạch cường hoành này, cố nhiên sẽ tăng cường thực lực của Diêu Quang một cách đáng kể, nhưng cũng sẽ khiến hắn dần dần mất đi bản năng của con người, bị thú tính thay thế!

Hống...

Đột nhiên, trong sơn cốc truyền ra một tiếng gầm rú vô cùng cường hoành.

Đế Tôn và Diệp Phàm mấy người dừng bước.

Chẳng mấy chốc, cảm giác chấn động kịch liệt truyền đến dưới chân, mấy chục con yêu thú thân hình vô cùng to lớn lần lượt xuất hiện ở trước và sau sơn cốc.

"Tu sĩ nhân tộc, dám tự tiện xông vào Bất Tử Sơn, trở thành thức ăn của ta đi!" Sức mạnh của con cự tê yêu thú cầm đầu vô cùng khủng bố, tùy tiện vung ra một trảo, đã có uy lực động trời chuyển đất.

Những yêu thú này bẩm sinh da thịt vô cùng cường đại, thân thể

tráng kiện như một ngọn núi nhỏ.

Diệp Phàm lập tức phản kích, đánh vào đầu con cự tê cao hơn ba mét, chỉ làm chậm lại động tác của đối phương, căn bản không thể gây ra thương tổn thực chất.

Phải biết rằng, Diệp Phàm bây giờ đã có thực lực Bán thánh cảnh, đối kháng với thủ lĩnh cự tê yêu thú vẫn cần phải toàn lực ứng phó.

Đế Tôn lại không có động tác gì, bây giờ hắn chỉ phụ trách làm bảo tiêu cho Tiểu Niếp Niếp, chỉ cần không phải đối thủ chủ động đến gần, hắn đều ít có ý niệm sát phạt.

Nhưng trời sinh có một số yêu thú không sợ chết, đã nhắm trúng Tiểu Niếp Niếp trong lòng hắn.

"Xì xì!

Huyết mạch của tiểu oa nhi này thật không thể tưởng tượng nổi, nếu có thể nuốt được nó, ta có thể thoát thai hoán cốt một lần!" Con yêu thú thân rắn khổng lồ thè lưỡi rắn, ánh mắt dán chặt vào Tiểu Niếp Niếp, từ phía sau sơn cốc nhanh chóng lao tới.

Thân rắn dài hơn trăm mét, to khỏe như cột đá, bất đắc dĩ không thể phán đoán ra thực lực của Đế Tôn ngay từ đầu, dẫn đến việc nó đã đưa ra một lựa chọn sai lầm nhất trong đời.

"Hừ, ta thấy, da rắn của ngươi làm một bộ quần áo mới cho muội muội ta, vừa hay hợp!" Đế Tôn nhếch mép, tay phải bế Tiểu Niếp Niếp, tay trái đã lôi ra con thái đao lấp lánh lục quang.

Vù!!

Một nhát chém vung ra giữa không trung, đao phong mạnh mẽ dưới sự dồn lực của nội tại Đế Tôn, chém ra một thế phá núi vỡ sông.

Thân thể cự xà quá dài, căn bản không ngờ Đế Tôn lại mạnh mẽ

như vậy, muốn né tránh đã không kịp, trực tiếp bị đao phong lạnh lẽo của Đế Tôn chém trúng đầu.

"Không!!" Ầm ầm ầm!!

Tiếng đầu lâu vỡ nát, kèm theo máu xanh bắn tung tóe lên hai bên vách núi.

Máu rắn có tính ăn mòn mạnh mẽ phát ra tiếng xèo xèo, ngay cả vách đá vạn năm hai bên cũng bị đốt cháy đến méo mó. ...

"Hống hống, bây giờ ta có chút hiểu được lựa chọn của Diêu Quang rồi, thịt của những con yêu thú này đều là thực phẩm thượng hạng cả!" Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu tại chỗ hóa đá. ...

Chỉ thấy Đế Tôn lại lôi ra nồi niêu xoong chảo, cái đỉnh đồng xanh lớn ầm một tiếng đặt xuống đất, cười ha ha nhìn những con yêu thú xung quanh.

"Nói thật, gia ta cũng đã lâu chưa được ăn một bữa thịt rừng ra trò.

Hôm nay là ngày tốt, làm một bữa cho gia!" Động tác của Đế Tôn nhanh nhẹn, trong đỉnh đã dùng nguyên tương thần tuyền thuần túy nhất bắt đầu hâm nồi nấu canh.

Con thái đao đồng xanh trong tay ba nhát hai nhát đã lóc sạch con cự xà, lấy ra toàn bộ những phần thịt mềm ngon nhất, bắt đầu cho vào nồi.

"Oa ca ca, thơm, thơm nức mũi luôn!

Chương 467

Lão đại, không ngờ tay nghề của ngài lại tốt như vậy!" Trước đây ở Đông Hải, Đế Tôn đã tự mình xuống bếp hầm cá, ăn trước mặt đám hào kiệt Đông Hoang một cách thống khoái.

Bây giờ trước mặt có nhiều yêu thú như vậy, đối với Đế Tôn quả thực là một trải nghiệm buffet đỉnh cấp của Đông Hoang!

Đại Hắc Cẩu thèm không chịu nổi, bắt đầu chảy nước miếng ròng ròng.

Diệp Phàm thì bình tĩnh, một cước đá bay sừng của con cự tê rồi lại quay về bên cạnh Đế Tôn.

Còn về Tiểu Niếp Niếp, nha đầu này trước đây phiêu bạt bên ngoài, ít khi được ăn no.

Bây giờ chỉ chăm chú nhìn vào thịt rắn thơm phức trong cái đỉnh lớn của Đế Tôn, không ngừng nuốt nước bọt.

"Này, hôm nay gia tâm tình tốt, không so đo với đám yêu thú các ngươi.

Cho các ngươi mười giây để suy nghĩ cho kỹ, cút đi, hoặc tiếp tục ở lại chiến đấu với ta." Đế Tôn nói xong, không đợi bắt đầu đếm, mấy con yêu thú mạnh nhất do cự tê cầm đầu đồng thời phát ra tiếng gầm giận dữ kinh thiên.

"Tu sĩ nhân tộc, quá đáng cười, thật sự coi yêu thú nhất tộc chúng ta là thức ăn rồi sao?

Hôm nay chúng ta dù toàn bộ chiến tử, cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của yêu thú nhất tộc, nghiền nát con kiến này, báo thù cho cự xà và những đồng tộc khác!" "Ồ?

Bảo vệ tôn nghiêm?" Đế Tôn liếc nhìn đám yêu thú một cái, sắc mặt bình tĩnh đặt đũa xuống, từng bước tiến lại gần thủ lĩnh cự tê.

"Thứ cho ta nói thẳng, đám các ngươi, trong mắt ta chỉ có tư cách được chọn làm thực phẩm mà thôi.

Với ta mà nói chuyện tôn nghiêm, các ngươi có thực lực đó không?

Bảo đi không đi, vậy đừng trách ta ra tay ác." Dứt lời, người Đế Tôn đã hóa thành một đạo u quang, thuận thế lóe lên trên đỉnh đầu cự tê, nhắm thẳng vào cái sừng tê giác trong suốt rực rỡ của nó mà vung thái đao xuống.

"Thứ này hầm canh tuyệt đối đại bổ, cảm ơn nhé huynh đệ!" Cự tê thịnh nộ, đang định ngưng tụ toàn thân sức mạnh để đối đầu với Đế Tôn, nhưng nhanh chóng phát hiện ra, Đế Tôn lơ lửng trên đỉnh đầu nó, tựa như một ngọn núi vạn quân đè xuống, khí tức và uy áp đó căn bản không phải là đẳng cấp thực lực mà nó có thể chống lại.

"Không!!" Cự tê không kịp hối hận, chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo đao phong lấp lánh bích quang đó ôm lấy sừng tê giác của mình.

"Á a!!" Tiếng gào thét đau đớn truyền ra, Đế Tôn tay chém đao rơi, sừng tê giác rời khỏi cái đầu khổng lồ, vật thể to lớn lộn nhào về phía sau.

Phải biết rằng, loài yêu thú cự tê này, tinh hoa tu luyện đều tập trung trên sừng bò.

Đế Tôn ra tay thẳng vào yếu hại, tại chỗ phế đi mệnh mạch của cự tê cuồng thú, cũng khiến nó hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

"Sỏa Cẩu, nhận lấy!" Đế Tôn tiện tay ném một cái, Đại Hắc Cẩu bay lên không đớp vào miệng, sau đó ném vào trong cái đỉnh lớn, cùng với quỳnh tương thần tuyền đang sôi sục ngâm vào nhau.

Nguyên lực sinh mệnh nồng đậm hòa vào canh thịt rắn, tỏa ra mùi thịt thơm ngát làm say lòng người.

"!!..." Mấy chục con yêu thú bên cạnh đều kinh hãi tột độ, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng nhìn chằm chằm vào Đế Tôn.

"Không, thực lực tu luyện của người trẻ tuổi này sao lại cường hoành như vậy, có thể trấn áp cự tê lão đại, khiến nó không có sức phản kháng!" "Thật không thể tưởng tượng nổi...

Đông Hoang từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật đáng sợ như vậy!" "Không được rồi, chúng ta mau rút thôi, ta thật sự sợ trong cái đỉnh kia lát nữa sẽ nấu chính là ta..." Một con lão ô quy yêu thú lí nhí nói, đầu và bốn chi trực tiếp rụt vào trong mai.

"Thế nào?

Tê giác thối, mẹ nó mày tự cho là mình giỏi lắm sao?

Đừng nói ta không cho cơ hội, cứ nhất quyết muốn làm thức ăn!" Đế Tôn nói xong, lại bắt đầu đưa mắt lướt qua những con yêu thú khác.

Chẳng mấy chốc, hắn đã cắt xuống không ít linh kiện đại bổ trên cơ thể chúng.

Thủ đoạn nhanh gọn đến mức khiến đám yêu thú cảm thấy tuyệt vọng.

"Gia, đỉnh sắp đầy rồi, chúng ta ăn trước đi!" Đại Hắc Cẩu hét lên một tiếng, cũng khiến đám yêu thú còn lại thở phào nhẹ nhõm.

"He he, tha cho mấy con cá lọt lưới các ngươi, còn không mau cút?

Nhất định phải để lão tử lóc sạch các ngươi mới thoải mái?" "Chạy a!!!" Một đám yêu thú tàn phế không toàn vẹn mỗi con một ngả chạy vào cuối sơn cốc, nhanh chóng tan tác như chim vỡ tổ, biến mất

không còn tăm hơi. ...

Chương 468

“A ha ha ha, tuyệt vời, tuyệt vời a!!

Gia, ăn xong bữa này, tương đương với việc hấp thu mấy chục vạn cân nguyên, quả thực không còn gì bằng!” Đại Hắc Cẩu cứ một mực gắp thịt rắn ném vào chậu thức ăn cho chó, ăn một cách khoái trá.

Diệp Phàm và Đế Tôn cụng ly, một ngụm rượu một miếng thịt, thỏa thích tận hưởng bữa buffet ngoài trời này.

Nha đầu Tiểu Niếp Niếp, Đế Tôn trước tiên đã làm cho cô bé một cái bát nhỏ chuyên dụng.

Nhưng thân hình có hạn, không thể tự cung tự cấp, Đế Tôn đành phải cưng chiều bế cô bé vào lòng đút cho ăn, bộ dạng đó không giống một người anh trai, mà giống một người cha đang cưng chiều con gái hơn. ...

“Nói lại, lão đại, Diêu Quang Thánh Tử dẫn chúng ta đến đây, chắc không chỉ đơn giản là để hắn gánh tội đồ sát yêu thú đâu nhỉ, ta cứ cảm thấy, tên tiểu tử đó đang thèm muốn một loại truyền thừa nào đó bên trong Bất Tử Sơn, lát nữa chúng ta có nên vào xem không?” Lời nhắc nhở của Diệp Phàm không phải không có lý.

Đế Tôn suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Dù sao cũng rảnh rỗi, ta cũng muốn xem xem, trong hồ lô của tên Diêu Quang đó rốt cuộc bán thuốc gì!” Phải công nhận, sức ăn của ba người một chó này thật sự đáng sợ.

Cả một cái đỉnh lớn, ít nhất cũng có mấy chục cân thịt rắn cộng thêm thịt nguyên đại bổ của các yêu thú khác đều bị ăn sạch sẽ!

Hắc Thần, con sỏa cẩu kia, ngay cả canh cũng không tha, suýt nữa

cả con chó nhảy vào trong đỉnh để liếm đáy nồi. ...

Ăn xong một bữa, thực lực của Đại Hắc Cẩu lại có tiến bộ, Diệp Phàm cũng hoàn toàn hồi phục chiến lực đỉnh phong, triệt để bù đắp lượng nguyên lực dự trữ bị thiếu hụt trong quá trình chữa thương ở Hoang Cổ Cấm Địa.

Tiểu Niếp Niếp thì không có thay đổi gì về mặt thể chất, điểm này Đế Tôn không hề kinh ngạc.

Dù sao tiểu nha đầu này cũng là đạo quả của Ngoan Nhân, đừng nói là mấy con yêu thú, dù cho nuốt hết cả Huyền Hoàng Tinh Túy vào bụng, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến cô bé.

Ăn no uống đủ xong, Đế Tôn, ba người một chó tiếp tục đi sâu vào trong.

Có kinh nghiệm buffet hoang dã vừa rồi, bây giờ nhóm Đế Tôn đi đến đâu, những yêu thú ngửi thấy mùi cũng đều trốn đi xa tít, sợ một phút lơ là bị tên yêu nghiệt Đế Tôn này xử lý sạch sẽ cho vào nồi nấu chín. ...

"A ha ha ha, gia, ngài làm đám yêu thú này sợ chết khiếp rồi a!!" Nhanh chóng, Đế Tôn ba người một chó tiến vào bên trong Bất Tử Sơn.

Lần này Đế Tôn không còn chọn cách khiêm tốn.

Để tránh sự quấy nhiễu của một số yêu thú trong núi đến mức tối đa, Đế Tôn trực tiếp phóng thích khí tức chân long hồn mạnh mẽ.

Bên cạnh ba người ẩn hiện long lực chập chờn, trong phạm vi trăm thước xung quanh, bất kỳ sinh vật nào cũng đều lui tránh, không dám đến gần quấy nhiễu nửa phân.

"Di!

Ca ca, bên kia hình như có một cái cây ạ, trông kỳ lạ quá!" Sức quan sát của Tiểu Niếp Niếp mạnh đến mức Đế Tôn cũng phải kinh ngạc, gần như có thể sánh ngang với hắn.

Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu thì chỉ có nước hâm mộ.

"Chậc chậc chậc, tiểu oa nhi này thật không đơn giản, thị lực của cô bé nên vượt trên cả Thánh nhân vương cảnh, thật không thể tưởng tượng nổi.

Trên người oa nhi này chắc chắn ẩn giấu bí mật lớn a!" Hắc Cẩu tiếp xúc với Tiểu Niếp Niếp nhiều hơn, đối với tiểu oa nhi này sớm đã có những lý giải sâu sắc hơn, nhưng lại không hề biết, tiểu cô nương này lại có mối quan hệ sâu xa với Hoang chủ Ngoan Nhân. ...

"Trời ạ, thật sự là Ngộ Đạo Trà Thụ!" Ánh mắt Đại Hắc Cẩu ngơ ngác nhìn về phía trước.

Hắn từng có may mắn được uống trà ngộ đạo ở chỗ Vô Thủy Đại Đế một lần, đương nhiên, lúc đó hắn cũng chỉ liếm liếm chén, không được độc hưởng một phiến lá trà, bởi vì Vô Thủy Đại Đế cũng chỉ mang về được một phiến.

Bây giờ nhìn thấy bản tôn của cây trà, Hắc Cẩu kích động không thể kiềm chế.

Đế Tôn lại bình tĩnh, mang theo mọi người đến trước cây Ngộ Đạo Trà Thụ, thị lực quét qua lộ ra nụ cười.

"Tổng cộng một trăm lẻ tám phiến lá trà, tuy chưa thành thục, nhưng miễn cưỡng thưởng thức thì cũng được." Đế Tôn nói xong, vung tay một cái, hái sạch cây Ngộ Đạo Trà Thụ, lập tức khiến cây già từ mùa hè biến thành mùa thu. ...

Chương 469

Nước thần tuyền của Hoang Cổ Cấm Địa, pha với linh trà ngộ đạo của Bất Tử Sơn!!

Đế Tôn ba người một chó đang tận hưởng đãi ngộ trà chiều cấp thần tiên của Đông Hoang!

"Vừa ăn xong thịt thú, miệng cứ cảm thấy ngấy ngấy.

Bây giờ tốt rồi, uống một tách trà chiều, quả thực hoàn mỹ." Đại Hắc Cẩu kích động biến thành hình người, cùng Diệp Phàm hai người vắt chéo chân gối đầu lên tay, vẻ mặt hưởng thụ nằm dưới cây Ngộ Đạo Trà Thụ.

"He he, nếu để tên béo Đoạn Đức kia biết chúng ta sung sướng như thế này, chắc chắn sẽ tức đến nghiến răng, nghĩ thôi đã thấy vui!" Hắc Cẩu cười vô cùng bỉ ổi.

Nhưng nghe vậy, Diệp Phàm và Đế Tôn lại cũng không nhịn được mà tưởng tượng ra cảnh tên béo Đoạn Đức nhảy cẫng lên phát điên, lộ ra nụ cười mãn ý.

"Chết rồi, suýt nữa quên mất mụ đàn bà thối kia!" Đế Tôn đang lúc hóng mát thưởng trà, mới nhớ ra Tử Hà, Thánh nữ của Tử Phủ, còn đang bị nhốt trong Thôn Thiên Ma Quán. ...

Vội vàng lấy ma quán ra thả Tử Hà, mụ đàn bà này cả người toàn mùi cá muối không nói, người cũng thoi thóp sắp chết.

Cô ta lim dim mí mắt nhìn Đế Tôn một cái, lại chuẩn bị mở miệng chửi.

"Đế, Đế Tôn, tên khốn..." Chưa kịp chửi thành tiếng, Đế Tôn đã trực tiếp gọi ra cái đỉnh lớn, đổ vào một ít thần tuyền, lại lấy thêm

một ít nước sạch từ dòng suối trong Bất Tử Sơn cho cô ta tắm, lợi dụng sinh mệnh lực mạnh mẽ của thần tuyền giúp cô ta hồi phục tỉnh táo.

Để phòng ngừa mụ đàn bà này tỉnh lại lại lải nhải gây sự, Đế Tôn trực tiếp dùng tinh thần chi lực ở đầu ngón tay phong bế yếu huyệt khí hải của Tử Hà.

Khoảng hai canh giờ sau, Đế Tôn ba người một chó trà cũng uống xong, nghỉ ngơi cũng gần đủ, Tử Hà trong đỉnh cũng dần dần hồi phục thần trí.

"Đế Tôn!

Có gan thì một đao giết ta đi, dùng thủ đoạn như vậy giày vò một nữ nhân như ta, không phải là nam nhân!" Đế Tôn càng cảm thấy hứng thú, mỉm cười nhìn về phía Tử Hà: "Mụ đàn bà, ngươi phải hiểu cho rõ, từ đầu đến cuối đều là ngươi khiêu khích ta trước, ta chưa từng chủ động trêu chọc ngươi.

Đổi lại là người khác sớm đã bị gia ta nấu chín rồi, ngươi có thể sống đến bây giờ là người đầu tiên dưới tay ta." Đế Tôn không giết mụ đàn bà này, đương nhiên không phải vì cô ta xinh đẹp (mỉm cười)... mà là cái vẻ quật cường trên người nữ nhân này, đã khơi dậy hứng thú của Đế Tôn.

"Ngươi xem, ta đẹp trai như vậy, thực lực lại mạnh, ở Đông Hoang có mấy nữ nhân chịu được khí tràng của ta?

Ngược lại là ngươi, trong đầu ngoài việc giết chết gia ta ra không có ý niệm nào khác, có thể cho ta một lý do không." Tử Hà lạnh lùng nhìn về phía Đế Tôn: "Ngươi giết ân sư của ta, ta có chết cũng phải kéo ngươi xuống địa ngục!!" Đế Tôn cười: "Chỉ là địa ngục, không giam được Đế Tôn ta đâu, muội tử suy nghĩ nhiều rồi.

Nhưng nếu đã cố chấp như vậy, chúng ta không bằng đánh cược một phen.

Ta đây, cũng cho ngươi một cơ hội báo thù.

Nếu ngươi thắng, tự nhiên ta cũng toi đời.

Nhưng nếu ngươi thua, từ nay về sau, ngươi phải cả đời làm trâu làm ngựa cho Thiên Tôn Sơn của ta, làm nô làm tỳ!

Thế nào?" Nghe qua, cách chơi này khá đáng sợ, nhưng Tử Hà không chút do dự liền đồng ý.

Cô ta biết rõ, bằng thiên phú và nội tình của mình, tu luyện mười kiếp cũng không đuổi kịp Đế Tôn, huống chi trên người hắn chỉ riêng cực đạo vũ khí đã có bốn kiện, Tử Hà làm sao có thể là đối thủ?

Nếu không phải Đế Tôn nới lỏng, cô ta vĩnh viễn không thể có cơ hội tiếp cận Đế Tôn.

Lúc này Đế Tôn ham chơi, ngược lại cho Tử Hà một cơ hội có thể lợi dụng.

Dù không tiếc bất cứ giá nào, cô ta cũng phải thử một lần!

"Nói đi, cược thế nào!" "Đơn giản, trong vòng ba ngày, ta không sử dụng bất kỳ công pháp nào.

Chỉ cần ngươi có cách giết chết ta, tùy tiện ra tay.

Nếu thất bại, hống hống, mạng của ngươi là của gia ta rồi." "Vậy bắt đầu đi!" Tử Hà vô cùng mạnh mẽ. ...

Không đợi Đế Tôn nói xong, người đã từ trong đỉnh lớn vọt ra.

Chương 470

Tử Hà vừa mới bổ sung sinh mệnh nguyên khí, lập tức đánh một kích áo nghĩa của Tử Phủ vào mi tâm của Đế Tôn!

Đế Tôn quả nhiên thực hiện lời hứa, không có bất kỳ hành động phòng thủ nào, chỉ mỉm cười bình tĩnh nhắm mắt lại.

Keng!!

Tinh thần chi quang mạnh mẽ, ngưng tụ ngay tại phạm vi nửa mét quanh thân Đế Tôn, ngăn cản thủ đoạn tấn công mạnh mẽ của Tử Hà ở bên ngoài.

"Xin lỗi, nếu ngay cả hộ thể tinh quang của ta ngươi cũng không thể đột phá, vậy ta chỉ có thể nói, ngươi thật sự quá yếu..." Tử Hà sắp khóc đến nơi, trơ mắt nhìn kẻ thù giết thầy đang tùy tiện trước mặt, mà thực sự bất lực.

Không thể không từ bỏ cuộc tấn công vô nghĩa này, Tử Hà vẻ mặt thất thần cúi đầu xuống.

"Tỷ tỷ, đừng tức giận, ăn một quả cho vui đi!

Tuy tỷ không phải là đối thủ của ca ca ta, nhưng dù sao tỷ cũng là một cô gái, có tỷ ở đây, Niếp Niếp có bạn chơi rồi, Niếp Niếp vui lắm!" Tiểu Niếp Niếp đôi mắt to chớp chớp, giọng nói non nớt đi đến trước mặt Tử Hà, giơ bàn tay nhỏ đưa lên một quả bảy màu.

Thánh quả nguyên khí quý giá nhất trời đất, đã trở thành đồ ăn vặt hàng ngày của Đế Tôn. ...

Tuy có chút quá xa xỉ, nhưng Tiểu Niếp Niếp bằng lòng chia sẻ quả này cho Tử Hà.

Nha đầu này tuy sát tâm nặng, nhưng đối mặt với dáng vẻ đáng

yêu và hành động thân thiện của Tiểu Niếp Niếp, cô ta chần chừ một lát, cuối cùng cũng từ từ đưa ngọc thủ ra nhận lấy quả.

"Tiểu muội muội, hắn, tên đại xấu xa đó, là ca ca của muội sao?" Tiểu Niếp Niếp gật gật cái đầu nhỏ với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lời giải thích tiếp theo suýt chút nữa đã khiến Đế Tôn hóa đá tại chỗ: "Là ca ca tốt nhất thiên hạ!

Tuy có hơi tham ăn, thích cướp đồ của người khác, hay bắt nạt kẻ yếu, bên cạnh lại có mỹ nữ như mây…" Đế Tôn: "???" "Phụt ha ha ha ha!

Được rồi, con nhóc này nói hết những điều mà hai anh em ta không dám nói, đúng là cười chết cẩu gia!" Đại hắc cẩu vui tới mức nằm lăn ra đất, còn Diệp Phàm thì phải giữ kẽ, cố nén cười, lén lút quan sát vẻ mặt khổ qua của Đế Tôn đang không ngừng sờ mũi để che đi nụ cười trên mặt.

"Con nhóc chết tiệt này, hóa ra ta lại nuôi một tiểu oan gia, không phá đám ta thì không yên à!" Đế Tôn không nói hai lời, tóm lấy tiểu Niếp Niếp vác lên vai, sau đó lại ra vẻ cao ngạo lạnh lùng nhìn Tử Hà.

"Nữ nhân, đừng quên ván cược của chúng ta.

Đối với ta, đó chỉ là một trò chơi, nhưng đối với ngươi, đó là ván cờ sinh tử, đừng tưởng ta đang nói đùa." Tử Hà lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

"Ta sống là để báo thù, ngươi không cần phải nghi ngờ quyết tâm của ta.

Sau khi ta chết, ta sẽ chăm sóc tốt cho cô bé này." Cái gì??

Nhanh vậy đã bắt đầu thu mua lòng người rồi sao?

Đế Tôn rùng mình một cái, không thèm để ý đến ả đàn bà này nữa, tự mình nằm xuống dưới gốc cây trà Ngộ Đạo, ăn no uống đủ chuẩn

bị chợp mắt một lát rồi tiếp tục lên đường.

Nào ngờ đúng lúc này, từ góc nhìn của Đế Tôn, vị trí trên không tương ứng với cây trà Ngộ Đạo dần dần ngưng tụ ra hai vòng sáng màu vàng sẫm!

"Đó là...

đế tích!" Đế Tôn tuy là người ngoài, nhưng bây giờ đã không còn xa lạ gì với đế văn do Đại Đế để lại.

Trước có đế tích của Hằng Vũ Lô nhà họ Khương, sau lại có đế tự chấn động cổ kim do Hoang Chủ Ngoan Nhân Đại Đế để lại, có chút kinh nghiệm, Đế Tôn liếc mắt một cái liền nhận ra manh mối của hai đạo kim quang trên đó.

"Thì ra là vậy...

Xem ra cây trà Ngộ Đạo này có dấu chân của Đại Đế thời tiên cổ để lại, hai vị đế giả đánh cờ vượt thời đại, cũng có chút thú vị đấy!" Đế Tôn không vội nữa, bỗng nhiên ngồi xếp bằng dậy, giữa các ngón tay có từng đạo tinh quang lưu chuyển, thuận theo mạch rễ của cây trà Ngộ Đạo rót lên hai vòng sáng trên đỉnh mây trời, rõ ràng là đã phá vỡ ván cờ tồn tại suốt mấy chục vạn năm.

Cứ như vậy, Đế Tôn đã trở thành người ngoài cuộc đầu tiên trong ván cờ kéo dài mấy chục vạn năm của hai vị đế giả.

"Này này, mau nhìn lên trên kia!" Theo sau hành động của Đế Tôn, hai đạo đế quang phía trên lần lượt hiện ra, Đại hắc cẩu, Diệp Phàm và cả Tử Hà đều nhìn lên vòng sáng đang hiển hiện, chỉ có tiểu Niếp Niếp là đang ôm ngón tay ngủ say sưa bên cạnh Đế Tôn.

"Đế văn, trời đất ơi, là của Đại Đế sao??" Sỏa Cẩu kích động không kìm được, nghe phản ứng của nó, Đế Tôn tự nhiên nhận ra ngay, đạo văn bên trái tám phần là dấu vết do Vô Thủy Đại Đế để lại.

Còn bên phải...

Khi Đế Tôn thử rót tinh quang vào trong vòng sáng đó, lại không gặp phải trở ngại lớn như trong tưởng tượng, gần như dễ dàng xâm nhập vào trong đạo quang hoàn ấy.

Chương 471

Ong ong ong...

Cảm giác chấn động mãnh liệt nhanh chóng ập đến, trong không gian trữ vật của Đế Tôn, Thôn Thiên Ma Quán và chiếc mặt nạ của tiểu Niếp Niếp đều tỏa ra ánh sáng kinh người!

"Thì ra là vậy, đế niệm của Ngoan Nhân!" Đế Tôn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không ngờ lại có thể chạm trán với đế niệm của Ngoan Nhân ở nơi này.

Nhưng đồng thời, Đế Tôn cũng không khỏi nhìn Vô Thủy Đại Đế bằng con mắt khác!

"Một ván cờ kéo dài mấy chục vạn năm, đế văn hai người để lại khắc chế lẫn nhau, không yếu không mạnh, xem ra đều đã đạt đến cảnh giới tu luyện đỉnh cao nhất thế gian, đạt tới lĩnh vực chí cao hiện tại của thế giới Già Thiên..." Đế Tôn suy nghĩ, sự thôi thúc muốn thử sức trong lòng càng trở nên rõ ràng hơn.

Bản thân đã quân lâm thế giới Già Thiên với tư thái cao hơn, để lưu lại thần tích bất hủ, một ván cờ đạo đỉnh cao như vậy, sao có thể thiếu đi một nét bút thiên thu của mình?

Chậm rãi nhắm mắt lại, Đế Tôn dùng bản tâm diễn hóa Vạn Tượng Tinh Thần Quyết, bản tướng Kim Ô dung hợp với lực lượng bất hủ của cực quang vạn đạo tinh thần, hóa thành những vòng tròn nhỏ li ti, mạnh mẽ xâm nhập vào giữa hai đạo đế văn.

"Trời ơi!!

Lão đại, ngài dung hợp đạo của mình vào giữa lực lượng của hai vị Đại Đế mà vẫn có thể duy trì không bị hủy diệt, thật không thể tin

nổi!!" Diệp Phàm kinh hãi tột độ… Cảnh tượng này đối với bất kỳ ai cũng là một cú sốc kinh thiên động địa!

Diệp Phàm đã làm mới lại nhận thức và phán đoán của mình về giới hạn thực lực của Đế Tôn.

Đại hắc cẩu vì có quan hệ với Vô Thủy Đại Đế, trong lòng thực ra ủng hộ Vô Thủy, nhưng khi thấy đạo của Đế Tôn cùng lúc ngự trên đế quang của hai vị Đại Đế, tạo thành thế liên hoàn, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc vô cùng đặc biệt… Còn Tử Hà, nàng nhìn thấy nhiều hơn là sự tuyệt vọng đến nghẹt thở đằng sau những vòng sáng đó… Một người có thể dùng đạo quả của bản thân để đối kháng với đế niệm, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giết chết một kẻ yêu nghiệt như vậy?

Đừng nói Đông Hoang, nhìn khắp cả Bắc Đẩu, tồn tại có thể tu luyện ra thần tích như vậy ở độ tuổi này, ngàn vạn năm cũng chưa từng có một ai.

Trên thực tế, lúc Tử Hà ban đầu biết tin sư phụ chết dưới tay Đế Tôn, khi bắt đầu điều tra theo dõi, nàng đã hoàn toàn bị chấn động bởi thực lực và nội tình mà Đế Tôn hết lần này đến lần khác thể hiện.

Trong tay Tử Hà có Sơn Hà Đồ, có thể nói thực lực của các Thánh tử, thiên kiêu trẻ tuổi thuộc các thế lực ở Đông Hoang nàng đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhưng sau khi tìm hiểu về Đế Tôn, nàng phát hiện ra gã này và những người khác hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, là một tồn tại trên cả Thánh Nhân Vương, có chút đảo lộn nhận thức của nàng.

Giờ đây Tử Hà đã thảm bại trong tay kẻ địch, nhìn cơ hội báo thù ngày càng xa vời, tâm trạng cũng ngày càng sa sút… "Hiếm có, hiếm có thật!" Ngay khi Đế Tôn vừa thành công, một giọng nói vô cùng già nua đột nhiên vang lên, truyền vào tai bốn người.

“Ai, ai đang nói vậy??” Đại hắc cẩu theo bản năng lùi lại, trốn sau lưng Diệp Phàm, giơ hai chân chó lên cảnh giác nhìn xung quanh.

“Chẳng phải là lão hủ đây sao, trốn ở đó hóng mát mà trong lòng không biết gì à?” Mọi người giật mình, ngơ ngác nhìn cây trà Ngộ Đạo trước mặt.

“Trời đất, nó sống sao??

Hóa ra cây trà Ngộ Đạo truyền thừa mấy chục vạn năm cũng là một con thụ yêu à!” Diệp Phàm không nhịn được mà đánh giá cây già này từ đầu đến chân một lượt, lão đầu này tỉnh lại mở miệng, chỉ vì Đế Tôn.

“Lão hủ mọc ở đây không biết đã bao nhiêu năm, tuế nguyệt tuyên cổ, thương hải tang điền, gần như đã nhìn hết các nhân vật thiên kiêu của Đông Hoang nói riêng và cả Ngũ Vực nói chung, duy chỉ có ngươi là không nhìn thấu!

Đời này vạn đạo tranh phong, lại xuất hiện nhân vật nghịch thiên yêu nghiệt như vậy, lẽ nào tiên cơ thật sự sắp giáng lâm?” Đế Tôn nghe lão đầu nói, trong lòng bỗng nảy ra một ý.

“Lão đầu, nói thật với ta, có muốn thành tiên không?” “Đó là đương nhiên… Dưới gầm trời này, ai mà không muốn thành tiên?

Chỉ là chuyện này đều có định số, không thể cưỡng cầu.” Lão thụ ra vẻ một đại tông sư, giọng điệu tỏ ra vô cùng ngưng trọng, nhưng trong mắt Đế Tôn, tất cả chỉ là trò hề… “Ồ, vậy ta hỏi ngươi, xem thử ta có thể thành tiên không.” Đế Tôn vừa nói vừa đứng dậy, cười như không cười nhìn lão thụ, quả thực khiến lão già này có chút sởn gai ốc, luôn cảm thấy Đế Tôn đang có ý đồ gì đó với mình… “Ách… Chuyện này à, có thể thành tiên!” Lão thụ suy nghĩ một lát, quyết định không nên đắc tội với kẻ đáng sợ này.

Lão thụ luôn cảm thấy người này so với mấy vị Đại Đế trước đây có phần khác biệt, hoàn toàn không cùng một loại với những vị đế giả uy nghiêm thâm sâu kia, là một người trẻ tuổi mà ngay cả lão thụ cũng không nhìn ra sâu cạn.

"Ây, chẳng phải xong rồi sao?

Ngươi đã nói ta có thể thành tiên, bây giờ ta định đưa ngươi cùng bước lên tiên lộ, thế nào?" Lão thụ lập tức rùng mình một cái, trên cành cây vốn đã trơ trụi vang lên tiếng động lách cách, đột nhiên từ dưới đất thò ra hai cái chân, co giò chạy về phía sâu trong Bất Tử Sơn… "Ca ca xem, ông cây đại thụ lại biết chạy kìa!" Tiểu Niếp Niếp ha hả cười vỗ tay không ngớt, cảm thấy cảnh này thật thú vị.

Nào ngờ Đế Tôn đã sớm đoán được lão già này sẽ có hành động, cách không vươn ra một bàn tay lớn, một chưởng tóm lão thụ lại.

"Hừ, lão già này, chơi trò với ta, ngươi còn non lắm!

Nói thật cho ngươi biết, ta đã nhắm trúng ngươi rồi, cùng ta bước lên tiên lộ, hậu hoa viên của ta đang thiếu một cây trà già.

Thành tiên cũng phải thành, không thành tiên cũng phải thành, căn bản không có lựa chọn!" Lão thụ hít một hơi khí lạnh, cảm khái với vẻ mặt chấp nhận số phận: "Ai, mấy chục vạn năm trước ta đã biết mình sẽ có một kiếp nạn, không ngờ lại rơi vào tay tiểu tử ngươi, thôi cũng được… Dù sao ở đâu cũng là sống, lão thụ ta nhận thua!" Đế Tôn hài lòng cười: "Thế mới phải, thức thời!

Nhưng bây giờ có một vấn đề cần giải quyết, mang ngươi đi thì dễ, nhưng trồng ở đâu lại là một nan đề." Đế Tôn hiểu rằng, những tu sĩ Đông Hoang như Diệp Phàm, Tử Bàn Tử, Đoạn Đức đều thông qua tu luyện bí cảnh trong cơ thể để tăng trưởng cảnh giới tu vi, Luân Hải và một số binh khí mạnh mẽ chính là không gian trữ vật của họ.

Bây giờ sau khi có được lão trà thụ, Đế Tôn nảy ra một ý niệm, đó là tạo ra một ngôi nhà tinh thần thuộc về riêng mình, thu nạp tất cả những sản vật tinh hoa của cả thế giới Già Thiên vào trong ngôi nhà đó, giống như một căn phòng được xây dựng bên trong cơ thể, dùng nó để kỷ niệm những trải nghiệm trên đường đi, cũng không phải là một việc vô nghĩa.

Chương 472

Nghĩ vậy, Đế Tôn quyết định dùng đại pháp lực tự khai phá một không gian độc quyền giống như Luân Hải trong cơ thể để thực hiện mục tiêu này.

Thế là, Đế Tôn ngồi xếp bằng nhập định, dùng bản tướng Kim Ô trong cơ thể luyện hóa ánh huy tinh thần, sinh sinh tạo ra một không gian nội tại hỗn độn sơ khai ở giữa tâm phúc.

Lực hỗn độn mạnh mẽ dưới sự nuôi dưỡng của bản nguyên Kim Ô nhanh chóng khai hóa, đạo sinh vạn tượng, luân hồi qua lại… Cứ như vậy, một tiểu thế giới hoàn chỉnh được thai nghén trong cơ thể.

Không gian vẫn chưa hoàn mỹ, nhưng Đế Tôn lại vô cùng vui mừng, cảm giác đó giống như có một nơi chốn thuộc về mình trong thế giới Già Thiên.

Chẳng mấy chốc, lực lượng vạn đạo tinh thần mô phỏng quy tắc thiên địa của thế giới Già Thiên, thiết lập cho tiểu thế giới này một hệ thống trật tự tương đồng với Bắc Đẩu.

Thế là, thiên địa sơn hà giống như ở Đông Hoang nhanh chóng diễn hóa từng cái một trong tiểu thế giới của Đế Tôn… "A ha ha ha, ta sớm đã muốn làm một cái rồi, thật là thú vị!" Sau khi tiểu thế giới được khai phá, Đế Tôn đã không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu trang hoàng cho ngôi nhà nhỏ của mình.

Thanh Đồng Tiên Điện được dùng làm thân nhà.

Hỗn độn thạch của Vô Thủy Đại Đế được dùng làm giường!

Liên hoa của Thanh Đế bung ra một tán che, dựng ở đầu giường, trông như một chiếc ô che màu xanh tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Hắc Kim Long Văn Đỉnh tương đối lớn hơn một chút, hoa văn cũng tinh xảo hơn, bị Đế Tôn trực tiếp biến thành tủ đứng.

Ly Hỏa Thần Lô thì vẫn phát huy tác dụng độc đáo của nó, được Đế Tôn đặt ở đầu giường làm lò sưởi tay!

Thôn Thiên Ma Quán và cái đỉnh lớn kia thì tiếp tục đóng vai trò là dụng cụ nấu ăn… Tóm lại, Đế Tôn đã biến tất cả những chiến lợi phẩm thu được trong thời gian gần đây thành các loại đồ nội thất, trang hoàng cho không gian nội tại độc quyền của mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tiểu thế giới này ngay từ khi mới hình thành đã là ngôi nhà xa hoa số một trong lịch sử Già Thiên, không chấp nhận bất kỳ sự phản bác nào!

Lý do đơn giản, bất kỳ món đồ nội thất nào trong nhà Đế Tôn cũng ít nhất là thần khí cấp Thánh Nhân Vương cải tạo thành, chỉ riêng cực đạo vũ khí đã có bốn món, Chuẩn Đế cấp ba món, các loại đồ nội thất đỉnh cấp khác nhiều không kể xiết, đều là biểu tượng truyền thế độc nhất vô nhị của Đông Hoang, không gì không thể hiện địa vị tôn quý không gì sánh bằng của Đế Tôn.

Lúc này, Tử Hà ngồi cách Đế Tôn không xa, sự chú ý luôn tập trung trên người Đế Tôn, đang cân nhắc có nên nhân cơ hội ra tay không.

Đại hắc cẩu và Diệp Phàm đã dựa vào gốc cây ngủ thiếp đi, tiểu Niếp Niếp tinh nghịch, trèo lên cành cây già nghịch râu của lão thụ, chơi đùa không biết chán.

Chỉ có Tử Hà ở gần Đế Tôn nhất là im lặng một cách lạ thường, ánh mắt luôn dõi theo hắn.

"Gã này cũng không biết đang làm gì, cơ hội hiếm có, chi bằng thử ra tay một lần xem sao!" Tử Hà khẽ cắn môi mỏng, hạ quyết tâm,

kiếm quang màu tím ở đầu ngón tay nhanh chóng ngưng tụ, lặng lẽ đâm một kiếm về phía tim của Đế Tôn.

COONG!!!

"Cái gì?

Tiếng gì vậy?" Đế Tôn ngơ ngác, tâm thần đang sắp xếp nội thất trong ngôi nhà nhỏ, đột nhiên cảm thấy như có một viên đá nhỏ rơi trúng đầu, cảm giác đau nhói nhẹ khiến hắn theo bản năng thu tâm thần lại, ngay khoảnh khắc mở mắt ra, hắn phát hiện cả người Tử Hà đang lộn ngược bị đánh bay ra xa hơn trăm mét, cả người khảm vào trong tảng đá lớn, thở hổn hển với vẻ mặt tuyệt vọng… "A ha ha, xin lỗi, quên nhắc nhở ngươi, lúc ta nhập định tốt nhất đừng ra tay, không thì dễ bị thương lắm, kiến nghị chính thức là thời gian hành thích tốt nhất là sau mười giờ tối, xin lỗi nhé." Đế Tôn gãi gãi đầu, nhìn Tử Hà với vẻ mặt đồng cảm, nào biết lúc này diện tích bóng ma tâm lý của Tử Hà đã bành trướng đến mức chưa từng có… "Mẹ nó, gã này rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy!

Sao lại trâu bò thế chứ??" ...

Tỉnh dậy, Diệp Phàm và Đại hắc cẩu đều phát hiện lão trà thụ đã biến mất.

Chỉ có tiểu Niếp Niếp và Tử Hà là tỉnh táo suốt quá trình, biết rằng lão trà thụ đã bị Đế Tôn thu vào một không gian không rõ tên, trở thành một phần nội thất trong tiên phủ của Đế Tôn.

Chính xác mà nói, là cây dùng để khử mùi ở cửa nhà xí trong tiên điện của Đế Tôn… "Khụ khụ khụ, tiểu tử, ngươi có gan lắm, lại dám bắt lão tử canh nhà xí cho ngươi!

Khụ khụ khụ… Không sợ năm sau lá trà Ngộ Đạo mọc trên người lão tử mang theo mùi nước tiểu à??" Đế Tôn mỉm cười: "Không sao,

có nước Thần Tuyền tưới, nửa năm sau lúc ra hoa trở lại sẽ chuyển ngươi vào trong.

Ai bảo ngươi cậy già lên mặt định trốn chạy, nửa năm này đành chịu uất ức trước đi!" Lão thụ: "MMP… Đợi năm sau lão tử mọc ra mấy lá độc, đảm bảo uống vào cho ngươi đi ngoài chết luôn!!" Cứ như vậy, cây trà Ngộ Đạo mấy chục vạn năm duy nhất của Đông Hoang, cũng giống như những đế binh kia, đã trở thành vật sở hữu riêng của Đế Tôn… Mặc dù có vẻ như nửa năm tới lão thụ sẽ không sống tốt, nhưng một khi sau này Đế Tôn thành tiên, đoạn kinh nghiệm này ngược lại sẽ trở thành cơ duyên to lớn của lão thụ… Dù sao bây giờ không ai biết rõ, cơ hội được lên chuyến tàu tốc hành đến thẳng tiên cảnh của Đế Tôn rốt cuộc hiếm có đến mức nào.

Điều khiến Đế Tôn hơi kinh hỉ là, việc tư hữu hóa cây trà Ngộ Đạo đã giúp Đế Tôn thành công thu được đế văn của hai nhân vật cái thế là Ngoan Nhân và Vô Thủy, tuyệt đối là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Có thể ở nhà trồng đế văn, nhìn khắp thiên hạ ngoài những vị vạn cổ Đại Đế kia, Đế Tôn có lẽ là người đầu tiên.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, từ ngoại vực Bất Tử Sơn dần dần đi sâu vào trong, quả thực đã đi một vòng quanh một đại cấm địa.

Phải nói rằng, nơi này luôn cho người ta cảm giác âm u túc sát, nhưng cảnh sắc lại vô cùng đẹp đẽ, có lẽ liên quan đến nguyên thủy khí tức dồi dào ở đây.

Nơi càng ít người, cảnh sắc thường càng ưu mỹ.

Chỉ là theo bước chân của Đế Tôn và mọi người ngày càng đi sâu, cảm giác ngưng trọng áp bức trong không khí cũng dần dần tăng lên, đi bộ ở nơi này, ngay cả hô hấp cũng là một loại tu hành.

Chương 473

"Trời ơi… Chẳng phải Bất Tử Sơn lớn lắm sao, chúng ta đã đi lâu như vậy rồi mà cũng không có tao ngộ đặc biệt nào." Đại hắc cẩu rõ ràng có chút lê không nổi chân, bắt đầu la lối om sòm.

"Yêu thú gần đây ngửi thấy khí tức của lão đại đều trốn xa, nhưng ta luôn cảm thấy, đi tiếp vào nội cảnh của Bất Tử Sơn, sẽ có phát hiện lớn!" Diệp Phàm hoàn toàn dựa vào giác quan thứ sáu để phán đoán, đi được một lúc, vẫn là tiểu Niếp Niếp phát hiện ra điều bất thường đầu tiên.

"Ca ca, phía trước có một con sông!" Tiểu Niếp Niếp ngồi trên vai Đế Tôn vươn bàn tay nhỏ chỉ về phía trước, Đại hắc cẩu nghe vậy lập tức sụp mí mắt… "Trời ạ, không lẽ là Hoàng Tuyền trong truyền thuyết chứ?

Ta từng nghe một vị đại nhân vật nói, trong Bất Tử Sơn có Hoàng Tuyền u minh, không kể tu vi mạnh yếu, kẻ tự tiện vào đều có chết không có sống a!" Đại nhân vật trong miệng Hắc Hoàng tự nhiên là Vô Thủy Đại Đế, đủ thấy cái gọi là Hoàng Tuyền là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Chẳng mấy chốc, dòng Hoàng Tuyền tỏa ra tử khí đen kịt nồng nặc hiện ra trước mắt.

Điều đáng nói là, mặc dù nước sông tử khí nồng nặc, nhưng bản thân dòng sông lại trong vắt vô cùng, cảnh sắc đẹp đến nghẹt thở.

"Quả nhiên, nước sông có sức mạnh thôn phệ mệnh nguyên.

U Minh Thảo hai bên bờ, lại có tên gọi là Vong Linh Chi Thảo, cắm vào da thịt người, phối hợp với nước Hoàng Tuyền, trong nháy mắt liền biến thành một đống xương trắng!" Lời của Đế Tôn tuyệt

không phải là nói quá để dọa người.

Bởi vì dưới dòng Hoàng Tuyền trong vắt, là một mảng trắng xóa vô tận, đều là xương trắng của tiên nhân tu sĩ!

"Trời ạ… Đáng sợ quá phải không?

Lần đầu tiên ta thấy một dòng sông bị lấp đầy bởi hài cốt!" Diệp Phàm không nhịn được mà rùng mình một cái.

Nhớ lại khi còn ở Địa Cầu, có câu "thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền", Hoàng Tuyền chính là miêu tả tận cùng của đời người, nơi này, phần lớn là kết cục có chết không có sống.

Ngay lúc Diệp Phàm và Đại hắc cẩu đang do dự, Đế Tôn đã bình tĩnh bước một chân xuống… "!!" Diệp Phàm và Đại hắc cẩu bốn mắt trợn tròn, ngơ ngác nhìn Đế Tôn và tiểu Niếp Niếp, một lớn một nhỏ, bình tĩnh bước vào trong.

Đương nhiên, Niếp Niếp không hề hoảng sợ, vai của Đế Tôn chính là nơi an toàn nhất trên thế gian.

"Tỷ tỷ Tử Hà, ca ca Diệp Phàm, cẩu cẩu, mau theo kịp nha!" Tiểu Niếp Niếp quay đầu lại vẫy tay không ngớt, khiến mặt Đại hắc cẩu xanh mét.

"Ngươi thì có vai để ngồi, cẩu gia ta bốn chân chạm đất, nếu bước vào, chẳng phải là thảm nhất sao?" Đại hắc cẩu chột dạ, từ trong không gian trữ vật lấy ra một miếng vảy.

Là miếng thịt cứng nhất ở chính giữa trán của con cự ngạc Đông Hải, một loại yêu thú đỉnh cấp, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm!

Hắc Hoàng ném vào trong Hoàng Tuyền.

Xèo xèo xèo… Chỉ trong vài tiếng sủi bọt ùng ục, miếng thịt trực

tiếp bị phân giải thành hư vô.

"Mẹ nó… Không được rồi lão đại, nước này ta không qua được!" Đế Tôn quay người lại bất đắc dĩ nhìn mọi người.

"Để ta nghĩ cách…" Nhìn lướt qua xung quanh, Đế Tôn phát hiện xung quanh dòng Hoàng Tuyền tỏa ra lực thôn phệ cực mạnh, không chỉ có thể thôn phệ bản nguyên huyết nhục, mà còn có hiệu quả cấm cố cực mạnh đối với sinh mệnh thể tiến vào khu vực này, phi Đại Đế không thể vượt qua.

Mạnh như Đế Tôn, trong tình huống không sử dụng nội tình, cũng chỉ có thể dùng nhục thân lội qua.

"Ai, không cần đâu, nước Hoàng Tuyền được lấy từ nguồn Minh Hà ngoài thiên ngoại, căn bản không phải sản vật tự sinh của Bắc Đẩu, dựa vào những truyền thừa ở Đông Hoang này không có cách nào chống cự được.

Ta tuy không biết nhục thân của ngươi vì sao lại mạnh mẽ như vậy, nhưng trong tình huống thông thường, phải có đế văn mới có thể chống lại được." Trong tiểu thế giới trong cơ thể, lão thụ u uất lên tiếng nhắc nhở Đế Tôn, có chút ý tứ tích cực thể hiện để lấy lòng, mong sớm rời khỏi vị trí đang cắm rễ này… "Ồ, hai đạo đế văn trên người ta có thể giúp được à?" "Lý luận là vậy, nhưng ngươi bây giờ vẫn chưa chứng đạo, tuy tinh thần lực của ngươi đủ để đối kháng với đế văn, nhưng lại không cách nào điều khiển được." Đế Tôn ngơ ngác: "Vậy ngươi nói nhảm nhiều thế có ích gì?" "Không có ý gì khác, chỉ là sớm để ngươi từ bỏ ý định, tránh lãng phí thời gian." Đế Tôn: "…MMP" Ngay lúc Đế Tôn đang đau đầu, tiểu Niếp Niếp đột nhiên lấy ra một viên đá nhỏ ngũ quang thập sắc, ném về phía Diệp Phàm.

"Ca ca Diệp Phàm, ngậm viên kẹo này, có lẽ sẽ giúp được đó!" Tiểu Niếp Niếp mím môi trợ công, khiến mọi người nhìn thấy hy

vọng.

Diệp Phàm liếc nhìn Đế Tôn một cái, sau khi được lão đại gật đầu cho phép, liền ngậm viên đá lấp lánh vào miệng, nhẹ nhàng thò một chân xuống nước.

"Trời ạ, lại thật sự không sao rồi!!

Thật quá thần kỳ rồi!" Đại hắc cẩu cũng ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu vì sao trên người tiểu Niếp Niếp lại cất giấu bảo bối thần kỳ như vậy.

Đế Tôn miệng không nói gì, nhưng trong lòng hiểu rõ, tiểu Niếp Niếp là món quà quý giá nhất mà Ngoan Nhân để lại trên thế gian này, trên người tự nhiên không thiếu bảo bối.

Diệp Phàm nhanh chóng theo sau, Đại hắc cẩu linh cơ khẽ động, bốn chân mạnh mẽ đạp đất, nhảy lên lưng Diệp Phàm!

Thân hình mập mạp của kẻ ham ăn đột nhiên đè xuống, suýt chút nữa khiến Diệp Phàm mất thăng bằng.

"Mẹ nó, cẩn thận chút, mạng của cẩu gia ta đều đặt trên người ngươi rồi, cõng ta qua!" Diệp Phàm: "…Ngươi nên giảm béo đi, sỏa cẩu!" "Hắc hắc, mấy hôm nay ăn uống tốt, lại béo thêm mấy cân!" Hắc cẩu không biết xấu hổ cười bỉ ổi, hai chân trước ôm chặt cổ Diệp Phàm, sợ rằng tên này giữa đường lại vứt mình xuống, chỉ trong phút chốc sẽ bị nước Hoàng Tuyền hút cạn.

Nhưng tiếp theo, cảnh tượng đau đầu nhất xuất hiện, bên bờ sông còn lại một bóng hình cô độc của Tử Hà!

Chương 474

Vậy vấn đề là, làm sao bây giờ??

Để lại một người ở bờ bên kia Hoàng Tuyền?

Bất kể họa phúc sinh tử, chuyện này truyền ra ngoài, Thiên Tôn Sơn không thể mất mặt như vậy được.

Nhưng muốn đưa nàng đi cùng, Đế Tôn cũng không có cách nào khác.

"Nếu không muốn chết trước khi hết hạn cá cược, đây là lựa chọn duy nhất của ngươi rồi." Đế Tôn cười như không cười nhìn Tử Hà trên bờ, bàn tay phải vươn ra làm động tác dẫn dắt.

Tử Hà theo bản năng đỏ mặt, không ai biết lúc này trong lòng nàng nghĩ gì.

Chỉ có tiểu Niếp Niếp nhìn thấy, khúc khích cắn ngón tay cười không ngớt.

Ngay khoảnh khắc bị Đế Tôn giam cầm bên cạnh, nàng đã không còn cơ hội lựa chọn.

Nhẹ nhàng đặt tay lên lòng bàn tay Đế Tôn, Tử Hà cảm nhận được một luồng sức mạnh nhẹ nhàng nâng cả người nàng lên, cứ như vậy có chút đột ngột ngồi lên cánh tay rắn chắc của Đế Tôn.

"Tốt nhất là bám chặt một chút, lỡ như không cẩn thận rơi xuống, ta không thể nào lãng phí tài nguyên để cứu ngươi." Giọng Đế Tôn lạnh lùng, nhưng sức mạnh trên cánh tay lại siết chặt nửa thân người Tử Hà, mặc cho lực hút của nước Hoàng Tuyền mạnh mẽ đến đâu, nhưng ngồi trong vòng tay Đế Tôn, trong lòng Tử Hà lại dâng lên một cảm giác vững chãi không nói nên lời, dường như khoảnh khắc này

nàng đã hiểu được lời của tiểu Niếp Niếp.

Vòng tay của người này, thật sự giống như có một loại ma lực không nói nên lời, khiến người ta say đắm… Chân đạp Hoàng Tuyền, một đường đi về phía tây.

Đoàn người Đế Tôn đạp lên con đường được lát bằng xương khô của các thánh triết Đông Hoang vạn thiên năm qua.

Dưới chân chỉ có cảm giác nóng bỏng, điều có thể khiến Đế Tôn cảm nhận được là, vô số năm thương hải tang điền ở Đông Hoang, giấc mộng truy tiên của ức vạn tu sĩ chưa bao giờ tắt lịm.

Chỉ là không ai biết rõ, trên con đường phía trước, tịch diệt và bất hủ, rốt cuộc ai sẽ giáng lâm trước… Đi suốt mười mấy canh giờ, Đế Tôn và Diệp Phàm hai người đi bộ mới đến được bờ bên kia của Hoàng Tuyền.

Tiểu Niếp Niếp đã ngủ say trên vai Đế Tôn, Đại hắc cẩu cũng nằm trên lưng Diệp Phàm ngáp ngủ không ngừng, chỉ có Tử Hà trở thành người có hoạt động tâm lý phức tạp nhất trong đoàn.

Trong quá trình vượt qua Hoàng Tuyền, có vô số cơ hội ra tay hành thích Đế Tôn, khoảng cách đó thậm chí chỉ cần giơ tay nhẹ nhàng đâm một cái là có thể xuyên thủng đầu lâu của hắn, nhưng cuối cùng nàng đã không làm vậy.

Tử Hà không hề ý thức được, sâu trong nội tâm, cách nhìn của nàng đối với Đế Tôn đã lặng lẽ thay đổi.

Giữa biển máu hận thù, đã có thêm một chút ấm áp mà nàng không thể nào phớt lờ, khiến tâm tư nàng trăn trở… "Hù… Cuối cùng cũng qua rồi!" Diệp Phàm như trút được gánh nặng, không khách khí ném đống thịt chết sau lưng xuống bờ, dọa cho Đại hắc cẩu giật mình nhảy dựng lên, mẹ nó còn tưởng mình rơi xuống Hoàng Tuyền rồi.

So với hắn, Đế Tôn lại rất lịch lãm, đặt Tử Hà xuống đất, sau đó ôm tiểu Niếp Niếp không nỡ đánh thức giấc ngủ say của cô bé.

"Trời ạ!

Không ngờ thứ tiểu Niếp Niếp cho ta lại lợi hại như vậy, lão đại, ngài có biết đây là bảo bối gì không?" Đế Tôn liếc nhìn cô bé đáng yêu trong lòng, cũng chỉ cười lắc đầu: "Ngươi cứ giữ lấy đi, đừng quên, y bát của Thiên Tôn Sơn ta sau này sẽ dựa vào ngươi để truyền thừa, ngươi phải mang theo sứ mệnh này mà tu hành, bất kỳ cơ duyên nào có thể giúp ngươi tăng cường thực lực, đều là trách nhiệm của ngươi.

Vì vậy, tất cả những gì ngươi có được, đều đã định sẵn thuộc về ngươi, không cần phải đắn đo." Diệp Phàm trịnh trọng gật đầu, sau đó cũng thu viên bảo thạch vào Luân Hải.

Đại hắc cẩu vốn dĩ cũng muốn xem thử, nhưng nghĩ đến lần trước tham lam quả của tiểu Niếp Niếp bị độc chết nửa mạng, lập tức rùng mình một cái dẹp bỏ ý định đó.

"Thật khó tưởng tượng, ta không chỉ đến được Bất Tử Sơn, uống được trà Ngộ Đạo, lại còn vượt qua cả Hoàng Tuyền, thật không biết tiếp theo ta sẽ gặp phải chuyện gì!" Đại hắc cẩu lẩm bẩm một mình, nhưng lại vô tình nhắc nhở Đế Tôn một điều.

"Suýt chút nữa thì quên, nước Hoàng Tuyền không phải tầm thường, nhất định phải trữ một ít, sau này luyện pháp khí đây là môi giới thượng hạng, thậm chí có công dụng khác cũng không chừng!" Đế Tôn suy nghĩ, tạm thời từ ngoài cửa tiên phủ trong tiểu thế giới khai phá một con sông, điên cuồng thôn phệ nước Hoàng Tuyền vào cơ thể.

Dưới sự bảo hộ của tinh thần chi quang mạnh mẽ, nước Hoàng Tuyền như dòng suối ngọt ngào chảy vào tiểu thế giới của Đế Tôn, cả quá trình khiến Diệp Phàm và Đại hắc cẩu đều ngây người, Tử Hà

càng trợn mắt nhìn Đế Tôn, nửa ngày không nói được một lời.

"Yêu nghiệt!

Đúng là yêu nghiệt a!!

Lão đại lại có thể thôn phệ dòng suối đoạt mệnh vào trong cơ thể, điều này cũng quá không thể tin nổi rồi!!" Đại hắc cẩu sợ đến nỗi nước dãi chảy dài nửa thước, trong lòng theo bản năng so sánh Đế Tôn với Vô Thủy Đại Đế, thầm nghĩ mạnh như Vô Thủy, cũng chưa chắc có được bản lĩnh này của Đế Tôn… Đoàn người tiếp tục đi về phía tây.

Chỉ là sau khi bỏ lại Hoàng Tuyền phía sau, trên con đường tiếp theo, ngày càng nhiều loài yêu thú đỉnh cấp lần lượt xuất hiện.

Đương nhiên, chúng không ngu ngốc như đám yêu thú tê giác khổng lồ kia, ngang nhiên tiến lên quấy nhiễu, sau khi ngửi thấy khí tức chân long mạnh mẽ của Đế Tôn, đều tự giác lui đi.

Cho đến không lâu sau khi tiểu Niếp Niếp tỉnh lại, Đế Tôn phát hiện ra một di tích thạch phủ, sừng sững ở vị trí lưng chừng một vách đá trong nội vực Bất Tử Sơn.

Trước cửa có một đạo phong ấn trấn áp, nhìn vào dao động, là di tích trận văn cấp Đại Thánh.

Chương 475

"Chà, trận văn thật ngay ngắn, vừa nhìn đã biết là do một vị tiền bối cao nhân nào đó để lại đạo thống của mình ở đây!

Càng là những nơi cấm địa sinh mệnh như thế này, càng có khả năng phát hiện truyền thừa bất thế, câu nói này quả không sai chút nào!" Đại hắc cẩu am hiểu trận văn chi đạo, liếc mắt một cái liền nhận ra sự quý giá của phong ấn trước mặt, tuyệt không phải là thứ mà cao nhân của các thế gia thánh địa phàm tục có thể sở hữu.

"Nếu đã hiểu, sao không mau ra tay giải đi!" Diệp Phàm lườm Sỏa Cẩu một cái.

"Vớ vẩn.

Mắt nào của ngươi thấy ta giống một Đại Thánh?

Cường độ như thế này chỉ có lão đại ra tay mới có khả năng phá giải." Đế Tôn cười nhẹ: "Hóa giải không khó, chỉ là nếu Sỏa Cẩu cứ ăn sẵn mãi, cả đời chỉ có thể là Đại Năng đỉnh phong, trận văn quý giá như vậy, ngươi chắc chắn muốn ta trực tiếp phá hủy sao?" Đại hắc cẩu liếc nhìn Đế Tôn, thấy lão đại nhà mình một vẻ nắm chắc phần thắng, chỉ có thể thở dài với vẻ mặt chấp nhận số phận.

"Được rồi, nếu ngươi đã tin tưởng ta như vậy, vậy cẩu gia ta đành miễn cưỡng thử một lần!" Phá giải trận văn, bản thân nó là một quá trình mô phỏng và học tập, cũng là một con đường để Đại hắc cẩu nâng cao nghiên cứu về trận văn.

Đế Tôn gần đây phát hiện, trong đội ngũ phổ biến tồn tại một loại tâm lý lười biếng ôm đùi, đặc biệt là Tử Bàn Tử, Đoạn Đức và Sỏa Cẩu Hắc Hoàng là nghiêm trọng nhất!

Hễ là chuyện có thể dựa vào ôm đùi Đế Tôn giải quyết thì tuyệt đối không ra sức, Đế Tôn bây giờ muốn sửa cái tật xấu này của bọn họ.

Rầm rầm rầm!!

Đột nhiên, cũng không biết Sỏa Cẩu đã kích hoạt cơ quan trận văn nào, cả sơn động sinh ra một luồng chấn động cực mạnh, dường như có khả năng sụp đổ.

"Không ổn, nơi này e là có điều kỳ quái!" Đế Tôn theo tiềm thức nhíu mày, bình tĩnh suy nghĩ một lát, quyết định tự mình ra tay mạnh mẽ chấn vỡ phong ấn.

Một ngón tay vươn ra, ánh sáng tinh thần rực rỡ lan tỏa, trong nháy mắt bao bọc toàn bộ phong ấn trận văn!

Không phải là hành động phá vỡ hoàn toàn như trong tưởng tượng, mà là sinh sinh xé toạc cả trận văn xuống, khiến nó tách khỏi cửa động mà nó bao phủ.

Hành động này xuất hiện, cũng khiến Diệp Phàm và mấy người nữa lần nữa bị chấn động.

"Trời ơi… Cuối cùng cũng biết cái gì gọi là muốn làm gì thì làm rồi!" "Không sai, ở Đông Hoang, chỉ cần có thực lực, có thể muốn làm gì thì làm!" Mẹ nó đây đâu phải là xông vào động phủ tìm cơ duyên, đây hoàn toàn là công ty dỡ nhà cưỡng chế thì có?

Nhưng hành động tiếp theo của Đế Tôn, lại thật sự sưởi ấm lòng Đại hắc cẩu và Tử Hà.

"Thứ này, để lại cho ngươi làm bài tập về nhà, mau chóng tham ngộ cho ta, Thiên Tôn Sơn của lão tử không nuôi người ăn không ngồi rồi, chỉ là một con chó cũng phải hoạt động cho ta, đừng tưởng mình là phú nhị đại, chúng ta là thế hệ sáng lập!" Hắc Hoàng hóa đá tại

chỗ… Vốn tưởng chỉ cần làm chút động tác là có thể thoát khỏi phiền phức này, ai ngờ Đế Tôn lại có cách trị nó, lần này Đại hắc cẩu hoàn toàn cạn lời chỉ có thể chấp nhận số phận.

"Nguyên khí thật nồng đậm!" Diệp Phàm kinh ngạc thốt lên, nhìn sơn động sâu thẳm đầy bóng tối trước mặt, thật không ngờ trong động này lại ẩn chứa nguyên khí dồi dào như vậy, thường trong hoàn cảnh này ắt có trân bảo cất giấu.

"Còn do dự gì nữa, mau vào xem thử!" Hắc cẩu lại lè ra cái lưỡi tham lam, lao vào đầu tiên, nhưng Đế Tôn lại không hề hoảng hốt.

"Không cần vội, lát nữa con chó ngốc đó sẽ bị dọa chết khiếp nhảy ra thôi." "Oa a a!!!" … Đế Tôn còn chưa dứt lời, Sỏa Cẩu thật sự đã ứng nghiệm lời hắn, lông chó dựng đứng, kẹp đuôi lao ra, bộ dạng đó giống như vừa bị tĩnh điện giật, khiến người ta không nhịn được cười.

"Lão đại!

Trong động đó, toàn là da người xương người, quá XX đáng sợ rồi!" Đế Tôn lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta đã nói, nguy hiểm cực hạn và cơ duyên cực hạn luôn cùng tồn tại.

Ngươi chỉ nhìn thấy mặt hấp dẫn, mà không ý thức được sát cơ to lớn ẩn giấu đằng sau, nên cho ngươi một bài học." Đi đầu bước vào, Đế Tôn dùng tinh thần chi quang chiếu sáng cả sơn động, chưa kịp đến gần, đoàn người đã nhìn thấu mọi thứ bên trong.

Như Hắc cẩu đã nói, trong động toàn là thi cốt của các cường giả đỉnh cấp, trong tư thế đứng hoặc quỳ, tất cả các bộ xương đều hướng về phía sâu nhất.

"Xem ra, đây hẳn là một tổ chức…" Tử Hà hiếm khi mở miệng, một câu đã nói ra bản chất của những bộ xương khô trong sơn động.

“Thông minh, nữ nhân.

Không chỉ là một tổ chức, mà còn là một tổ chức sát thủ đỉnh cao, điều duy nhất không rõ là, vì sao những người này lại bị nhốt ở đây.” “Ca ca xem, bên trong hình như có một cái ghế!” Tiểu Niếp Niếp tuệ nhãn như đuốc, luôn là người đầu tiên phát hiện ra nơi đặc biệt nhất trong không gian.

Đế Tôn dùng tinh hỏa chiếu rọi, trên chiếc vương tọa băng lãnh ở nơi sâu nhất, bản tướng của bộ xương khô đã không còn hoàn chỉnh, nhưng tấm da người trước mặt lại nhanh chóng thu hút sự chú ý của Đế Tôn.

Bàn tay lớn vung lên, Đế Tôn thu tấm da người vào tay, dưới sự bao phủ của tinh thần chi quang, một hàng chữ nhỏ li ti nhanh chóng hiện ra.

“Trời ạ, da người của cường giả cấp Chuẩn Đế, trên đó khắc họa, hẳn là bí pháp của Thiên Đình, một trong ba đại tổ chức sát thủ!” Hắc cẩu vô cùng kích động.

“Tổ chức Thiên Đình, năm đó là nhánh mạnh nhất trong ba đại tổ chức sát thủ, chỉ là sau này không biết vì sao cả tổ chức đột nhiên mất tích, không còn tin tức gì nữa, không ngờ lại bị nhốt trong Bất Tử Sơn!” Diệp Phàm nhìn Hắc cẩu: “Nói như vậy, tấm da người này là do người đã mục nát trên vương tọa để lại?

Tính đến nay cũng đã mấy vạn năm rồi nhỉ!

Chương 476

Dù là Chuẩn Đế, cuối cùng chẳng phải cũng chỉ là một đống xương khô thôi sao!" Hắc cẩu thở dài một tiếng: "Chẳng phải sao… Nếu không chứng đạo thành đế, trước vạn năm tuế nguyệt dài đằng đẵng, chỉ có tiên nhân chân chính mới có thể trường sinh bất hủ vĩnh hằng!" Nếu không, sự bất hủ mà ức vạn chúng sinh theo đuổi, sao lại có chấp niệm sâu sắc đến vậy?" "Ồ, bất hủ, thật sự quan trọng đến vậy sao…" Đế Tôn tự hỏi lòng mình, dù sao mình đã thành thân bất hủ, bây giờ chẳng phải cũng chỉ là một Ngoan Nhân lang thang ở Đông Hoang thôi sao.

Theo Đế Tôn thấy, thành bất hủ, chính là lặp đi lặp lại những việc mà người bình thường làm, cuộc sống của họ mà thôi.

Rầm rầm rầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ dữ dội phát ra từ ngoài động!

Hàng loạt tảng đá lớn lăn xuống, có ý định chặn kín lối ra.

"Mau, ra ngoài trước đã!" Đế Tôn quả quyết ra lệnh, Đại hắc cẩu cõng tiểu Niếp Niếp lao ra với tốc độ như gió, bốn chân mạnh mẽ đạp một cái, thoát ra ngoài đầu tiên.

Ngay sau đó, Diệp Phàm cũng thi triển bộ pháp của Lão Phong Tử do Đế Tôn truyền thụ, cuối cùng thoát ra ngoài vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi sơn động bị bịt kín.

Quay đầu nhìn lại, Đế Tôn và Tử Hà vẫn chưa ra theo.

Nào ngờ, khi hành động phong ấn đột ngột xuất hiện, Đế Tôn đã có ý thức dừng bước, bởi vì hắn ngửi thấy một luồng khí tức quỷ dị chưa từng phát hiện trước đây từ trong sơn động.

Còn việc Tử Hà cũng ở lại, hoàn toàn là do bản năng.

Bây giờ mỗi quyết định mà nàng đưa ra, đều phải lấy Đế Tôn làm tiêu chuẩn đo lường, lấy ý niệm báo thù làm xuất phát điểm, trước khi thành công, tuyệt đối không cho phép mình rời xa Đế Tôn nửa bước.

"Ra đi.

Ta sớm đã phát hiện ra sự tồn tại của ngươi rồi, lén lén lút lút, đâu có phong thái của một đại cường giả?" Đế Tôn nói như thể đang nói với không khí, cho đến khi vách tường trong động đột nhiên nứt ra một khe hở, bức tường đó ầm ầm vỡ nát, một hình dáng vốn bị khảm trong vách đá bước ra.

Dáng vẻ của gã này khá kỳ quái, không có đầu lâu, chỉ có một thân thể cao lớn vạm vỡ hơn hai mét mặc áo giáp, tay cầm một thanh trường kiếm rỉ sét đen, cứ thế bình tĩnh đứng cách Đế Tôn hơn trăm mét.

"Người trẻ tuổi, ngươi rất mạnh, phá vỡ được phong ấn sơn động, lại còn phát hiện ra sự tồn tại của ta, hậu sinh khả úy…" Cường giả không đầu u uất lên tiếng, Tử Hà thậm chí không hiểu gã này làm thế nào mà sống được, theo bản năng nép sau lưng Đế Tôn.

"Khí tức cấp Chuẩn Đế… Nếu thân thể của ngươi còn nguyên vẹn, hẳn có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Đế đỉnh phong, là cường giả tuyệt đỉnh của Đông Hoang rồi.

Ta thậm chí còn cảm thấy, ngươi không nên xuất hiện vào lúc này." Người đàn ông không đầu ha hả cười: "Trần phong ở nơi này, mấy chục vạn năm như một ngày, sớm một ngày hay muộn một ngày có gì khác biệt?

Dù ta có chết ở đây, cũng không ảnh hưởng gì đến thế giới bên ngoài." Đế Tôn cười lạnh: "Nói thì nói vậy, nhưng dục vọng của

ngươi đã bộc lộ mục đích của ngươi rồi.

Nếu ta đoán không sai, ngươi đang chờ đợi một túc thể đủ mạnh mẽ của hậu thế, để lấy đầu của hắn, gắn lên thân thể của ngươi." Tử Hà: "!!!" "Tuổi còn nhỏ mà đã có khả năng nhìn thấu lòng người, thật đáng kinh ngạc.

Nhưng điều đó cũng chứng minh, sự chờ đợi vạn năm của ta cuối cùng không bị phụ bạc, ngươi chính là người ta đang đợi!" Cường giả không đầu không vội không vàng làm động tác lau kiếm trong tay, mặc dù trên cổ không có đầu, khiến cho động tác này trông khá kỳ quặc, nhưng cũng chính vào lúc này, luồng sát khí trên người hắn bành trướng cực độ!

Đó… là bản năng của một sát thủ đỉnh cao!

Đế Tôn trước đây liên tiếp mấy lần bị các sát thủ đỉnh cao của Địa Ngục "chăm sóc" đặc biệt, đối với động cơ phóng ra sát ý của sát thủ vô cùng rõ ràng, gần như ngay khi đối phương vừa bắt đầu ngưng tụ sát ý, Đế Tôn đã có cảm giác.

"Là một sát thủ ưu tú, ta luôn cho mục tiêu sắp bị chém giết một cơ hội để lại di ngôn, ngươi cũng không ngoại lệ." Đế Tôn ha hả cười: "Tự tin đến vậy sao, có thể giết chết ta trong một đòn?

Đừng nói là ngươi, cả Đông Hoang này cũng không tồn tại người như vậy." "Hống hống, có lẽ ngươi đã ẩn giấu khí tức của mình, hoặc có lá bài tẩy mạnh hơn, nhưng những điều đó đều không quan trọng.

Khi ta quyết định thu hoạch tính mạng của ngươi, ngươi căn bản không có cơ hội phản kháng, giống như… người phụ nữ sau lưng ngươi." Ánh mắt Đế Tôn đột nhiên siết chặt!

"Cẩn thận!" Vù… Bóng người không đầu biến mất tại chỗ, gần

như đạp lên giới hạn phòng ngự theo bản năng của Tử Hà mà lao đến sau lưng nàng.

Keng!!

Trường kiếm khổng lồ chém xuống từ trên không, chỉ uy lực của một kiếm này đã đủ để dễ dàng chém chết một Đại Năng đỉnh phong!

Nhìn thấy lưỡi kiếm sắp chém đứt eo của Tử Hà, Đế Tôn mạnh mẽ ra tay, một chỉ tinh quang đánh ra, trường kiếm lập tức như bị đóng băng, mất đi động lực.

"Ồ?

Công pháp này, thật khiến người ta kinh hỉ!" Uy lực trong một kiếm của cường giả không đầu mạnh đến mức khiến Đế Tôn cũng phải giật mình.

Quan trọng hơn là, gã này không có đầu, Đế Tôn tạm thời không tìm ra được nhược điểm của hắn, chiêu pháp mà hắn sử dụng đều là sát phạt chi thuật đỉnh cao nhất thế gian!

"Nếu ta đoán không sai, ngươi đã dung hội quán thông công pháp sát thủ trên tấm da người kia, nhìn khắp cả Đông Hoang, cũng không tìm ra thích khách thứ hai mạnh mẽ như ngươi!" Đế Tôn nhìn sâu vào cường giả không đầu nói.

Chương 477

Có thể nhận được lời khen ngợi như vậy từ Đế Tôn, đủ thấy nội tình của gã không đầu này đáng sợ đến mức nào.

Phía sau, Tử Hà thở hổn hển, lòng đầy sợ hãi dâng lên sau lưng, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Nàng đột nhiên ý thức được, chút bản lĩnh của mình, đặt trước mặt Đế Tôn và gã cường giả không đầu này, căn bản mỏng manh như một tờ giấy, nhẹ nhàng xé một cái là thân tử đạo tiêu… "Này anh bạn, ta khuyên ngươi một câu, đừng có ý đồ với nàng.

Tuy ả đàn bà này không thân thiện, thậm chí còn không phải là bạn bè, nhưng giờ phút này nàng đứng sau lưng ta, trên thế gian này, không ai có thể động đến một sợi tóc của nàng." Đế Tôn đột nhiên mở miệng, khiến tâm thần Tử Hà chấn động!

Câu nói này phát ra từ miệng Đế Tôn, sức chấn động tuyệt đối kinh người, không có người phụ nữ nào có thể chống lại một câu nói ấm lòng của một tồn tại như Đế Tôn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tử Hà đã không trở thành ngoại lệ, bị câu nói này hoàn toàn chinh phục, mảnh đất báo thù trong lòng nàng bắt đầu xuất hiện những vết nứt, tình cảm đó cũng nhanh chóng bén rễ dưới sự tưới nhuần của khí tức Đế Tôn… "Chết đến nơi rồi mà còn thương hoa tiếc ngọc?

Đáng tiếc ta không nhìn thấy ngươi trông thế nào, đợi ta hái đầu của ngươi xuống, ta sẽ thay ngươi chăm sóc cô gái này thật tốt!" Sát thủ không đầu bắt đầu ra tay thật.

Sát phạt chi quang màu đỏ mạnh mẽ dung nhập vào thanh trường kiếm.

Cũng chính lúc này, hoặc là câu nói vừa rồi của đối phương, đã cho Đế Tôn một nguồn cảm hứng đặc biệt.

Không có đầu… không nhìn thấy dung mạo của Đế Tôn và Tử Hà!

Điều này có nghĩa là, gã này theo một ý nghĩa nào đó, không có ngũ quan thực sự!

Vậy thì việc hắn dùng lời nói và cách khóa chặt khí tức, chính là đột phá khẩu cốt lõi để chinh phục hắn!!

Chỉ cần làm rõ được điểm này, việc áp chế tên sát thủ có tốc độ cực nhanh này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đế Tôn quay người, ra hiệu im lặng với Tử Hà, sau đó ra ý bảo nàng lấy ra Sơn Hà Đồ.

Tử Hà không còn lựa chọn nào khác, lập tức làm theo lời Đế Tôn, Sơn Hà Đồ hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Keng!

Cùng với một đạo quang mang biến đổi nhanh chóng, công năng mô phỏng khí tức độc hữu của Sơn Hà Đồ đã phát huy hiệu quả trong tay Đế Tôn.

Vù!

Cường giả không đầu lập tức ra tay, một kiếm chém vào vách tường, chém nát vị trí của luồng khí tức đó.

"Hống hống, quả không ngoài dự đoán, hắn không có khả năng khóa mục tiêu bằng thị giác, Sơn Hà Đồ chính là pháp bảo khắc chế hoàn hảo!" Đế Tôn vừa nghĩ, lập tức đã nghĩ ra một đối sách hoàn mỹ.

Chỉ thấy hai tay hắn liên động, dùng tinh thần lực mạnh mẽ phác họa ra một trận đồ phong ấn hoàn chỉnh trong sơn động.

Một chiêu thủ đoạn phong ấn huyết mạch cực mạnh trong Vạn

Tượng Tinh Thần Quyết, tuy không cấm cố được hành động thân thể của đối thủ, nhưng một khi thi pháp thành công, kinh mạch của đối phương sẽ bị phong bế hoàn toàn, trong thời gian ngắn căn bản không thể sử dụng bất kỳ công pháp nào, chỉ có thể dựa vào sức mạnh cơ bắp và nhục thân để chiến đấu.

Tử Hà đứng bên cạnh yên lặng quan sát, đồng thời dưới sự ra hiệu của Đế Tôn, không ngừng mượn Sơn Hà Đồ đánh ra khí tức ảo, liên tục lóe lên trước mặt cường giả không đầu, kiềm chế sự chú ý của hắn.

"A a a, trông ngươi giống như một tên ngốc, cứ đánh như vậy, vĩnh viễn cũng không chạm được vào bản thể của ta." Sau khi thành công, Đế Tôn bắt đầu dùng lời nói kích thích gã to xác này.

Cường giả không đầu mạnh mẽ chém một nhát, sức mạnh cấp Chuẩn Đế gần như làm vỡ nát hoàn toàn không gian trong sơn động.

Đế Tôn dùng tinh thần chi quang bao phủ bên ngoài hai người, hóa giải ảnh hưởng của đá vụn bay tán loạn, cuối cùng lợi dụng Sơn Hà Đồ, dẫn dụ tên sát thủ không đầu vào trong quang trận tinh thần ở trung tâm.

"Hả?…" Sát thủ không đầu lần đầu tiên cảm nhận được nguy hiểm, bởi vì hắn cảm thấy, một luồng khí tức băng lãnh nhanh chóng lan ra khắp toàn thân.

Theo sau tinh thần chi quang nhập thể, phương thức lưu chuyển đặc thù trong huyết mạch của gã này cũng bị chiếu sáng hoàn toàn, cách lớp da thịt, Đế Tôn và Tử Hà cũng có thể nhìn thấu sự tuần hoàn nguyên lực trong cơ thể hắn.

"Thì ra là vậy!" Đế Tôn và Tử Hà không khỏi kinh ngạc nhìn nhau.

"Gã này lại phong ấn hồn nguyên trong Luân Hải, đầu lâu bị hủy,

linh hồn bất hủ!

Nhưng cũng vì vậy mà mất đi ngũ quan.

Nếu ta đoán không sai, bản năng nhận biết khí tức của ngươi là phát ra từ thanh cự kiếm trong tay!" Tử Hà có thể chất tiên thiên đạo thai, sở hữu năng lực quan sát mà người thường không có, đã chính xác nắm bắt được điểm yếu chí mạng của sát thủ không đầu!

"Ồ, nếu ngươi đã tự tin như vậy, chúng ta không ngại tăng thêm tiền cược, nếu ngươi thắng, ta sẽ kéo dài thời gian hành thích hợp lý cho ngươi thêm một tháng!" Đế Tôn giơ tay, chân long hồn lực mạnh mẽ bùng nổ, sát thủ không đầu vốn bị cấm cố nhục thân không còn sức chống cự, cự kiếm trong tay bị Đế Tôn đánh bay ra ngoài… Quả nhiên!

Chương 478

Mất đi cự kiếm, sát thủ không đầu theo bản năng ngừng di chuyển, ngoan ngoãn đứng ngây tại chỗ không thể nhúc nhích dù chỉ một phân.

"Xin lỗi, xem ra sự chờ đợi mấy vạn năm của ngươi, e là phải uổng phí rồi…" "Hừ, bị các ngươi phát hiện ra nhược điểm của ta thì đã sao?

Nhục thân của ta đã đạt đến cảnh Chuẩn Đế, căn bản không phải là thứ mà một kẻ phàm nhân có thể làm gì được.

Cho ngươi đánh mười năm, cũng không phá được phòng ngự của ta!" Cường giả không đầu tự tin nói.

Trên thực tế, nếu là người khác, thật sự không có cách nào phá vỡ phòng ngự nhục thân của gã này.

Một tồn tại không có đầu mà vẫn sống được mấy vạn năm, sao có thể là thứ mà những người trong tu giới Đông Hoang có thể làm gì được?

Nhưng xui xẻo là lại đụng phải Đế Tôn, một tồn tại mà cả Đông Hoang không ai dám mạo phạm, càng là một tồn tại có thể sáng tạo kỳ tích!!

"Anh bạn, trước mặt ta, đừng bao giờ quá tự tin, nếu không sẽ thất bại thảm hại." Đế Tôn bình tĩnh nói, giữa các ngón tay, một đạo tinh quang bảy màu vô cùng thuần túy nhanh chóng ngưng tụ!

Phía sau, Tử Hà đứng bên cạnh ngây người, bởi vì đạo quang mang trên tay Đế Tôn, lại giống như một ngôi sao băng đang chờ được phóng ra, tỏa ra màu sắc rực rỡ khiến người ta say đắm.

“Người này, thật sự mạnh đến mức có thể hóa tinh không vào trong lòng bàn tay sao?” Tử Hà không nhịn được tự hỏi lòng mình, nhưng thật sự không dám tùy tiện bình luận về người đàn ông trước mặt.

Điều duy nhất nàng có thể làm lúc này là bình tĩnh quan sát, trốn sau lưng người đàn ông này chờ đợi kết cục giáng lâm.

Rầm rầm rầm… Theo sau đạo tinh quang dần dần ngưng tụ, không gian xung quanh tỏa ra lực thôn phệ vô cùng mạnh mẽ, dường như mỗi tảng đá, mỗi luồng nguyên khí xung quanh, đều đang nhanh chóng tụ hợp dưới sự triệu hoán của ngón tay Đế Tôn.

Bản năng thôn phệ vô thanh vô tức đó, một lần nữa chấn động Tử Hà!

Nàng thậm chí có lý do để tin rằng, sức mạnh này đã vượt qua Đông Hoang, vượt qua giới hạn mà nàng có thể tưởng tượng!

“Hãy tận hưởng khí tức của thế giới này đi, bởi vì tiếp theo, ta sẽ tự tay chôn cất linh hồn của ngươi, một linh hồn vốn nên chết từ mấy vạn năm trước!

Ngươi đã vượt qua quy tắc, đi ngược lại thiên đạo Đông Hoang, bội nghịch quy tắc sinh diệt luân hồi của vạn sự vạn vật, tất phải bị trừng phạt!” Lời của Đế Tôn nặng tựa ngàn quân, khiến người ta căn bản không có cơ hội phản bác.

Sát thủ không đầu cũng lần đầu tiên cảm nhận được khí tức tử vong đang ôm lấy mình, thậm chí không dám tin, khi Đế Tôn thật sự động sát niệm, khí tức thiếu niên vốn vô hại kia lại có thể trở nên lạnh lùng đáng sợ đến vậy!

“…Ngươi rốt cuộc là ai!

Ta không tin, Đông Hoang lại có thể xuất hiện một kẻ nghịch thiên

như vậy!" Đế Tôn ha hả cười lớn: "Ngươi có thể sống đến hôm nay, bản thân đã là hành động nghịch thiên, dựa vào đâu mà không cho người khác nghịch thiên?

Đại thế giáng lâm, tiên cơ chân thực chưa từng có, đáng tiếc, tất cả đều không có chút quan hệ nào với ngươi." Bùm!!

Đế Tôn dứt lời, đã nói hết những gì hắn muốn làm với gã này, đạo tinh quang rực rỡ như sao băng giữa ngón tay bùng nổ.

"Rầm rầm rầm!!" Ánh sáng như sao băng, giống như một lưỡi kiếm xuyên thấu vạn cổ, dưới sự chứng kiến của Tử Hà, người duy nhất có mặt, đâm vào giữa lồng ngực của sát thủ không đầu, chính là vị trí Luân Hải đang phong ấn linh hồn!

Tinh quang không giống như lưỡi dao sắc bén xuyên thấu mọi thứ trong tưởng tượng, mà giống như tan chảy trên bề mặt cơ thể đó, nhưng lại chưa bao giờ biến mất, chỉ là đổi sang một hình thức khác để tiếp tục tồn tại… "Ọc a!!" Cảm giác đau đớn ngày càng trở nên chân thực… Mấy vạn năm qua, cường giả không đầu lần đầu tiên thực sự ý thức được mình đang sống, một cảm giác trống rỗng to lớn bao trùm toàn bộ linh hồn.

Khi nỗi đau này dần dần bị phóng đại, bắt đầu từng chút một xé nát Luân Hải, cuối cùng khiến bản nguyên linh hồn của hắn bắt đầu vặn vẹo, đông cứng lại, dấu hiệu sinh mệnh của hắn nhanh chóng tan chảy… Cũng lúc này, sức mạnh ngưng tụ từ tinh quang cũng đang từng chút một tiêu tán, mang theo linh hồn cổ xưa vốn đang đi đến tịch diệt này, cùng nhau rời khỏi thể xác!

Cạch… Thanh cự kiếm lơ lửng mềm nhũn rơi xuống đất, sau đó trong thời gian cực ngắn nhanh chóng mục nát, cuối cùng những đường vân và hình dáng giống như kiếm trên bề mặt hoàn toàn nứt vỡ tan chảy, biến thành một tảng đá mục nát… "Chẳng lẽ, chết rồi sao?

Nhục thân cấp Chuẩn Đế, cứ như vậy bị xuyên thủng?" Tử Hà ngơ ngác nhìn Đế Tôn, như muốn xác nhận đáp án cuối cùng.

Trên thực tế, mọi chuyện đều giống như Tử Hà nhìn thấy, vị sát thủ chi vương sở hữu thực lực cấp Chuẩn Đế này, cuối cùng đã tuyên bố tử vong.

"Không cần phải kinh ngạc như vậy.

Ta có thể giết chết một Chuẩn Đế, không có nghĩa ta cũng là Chuẩn Đế, khoảng cách giữa ta và ngươi cũng không xa vời đến thế.

Ta không hy vọng sự sùng bái của ngươi đối với ta làm phai nhạt đi quyết tâm báo thù." Đế Tôn cười nhìn Tử Hà một cái, nhưng trong từng cử chỉ, đều tràn ngập sự bao dung của một bậc thượng vị giả nhìn xuống!

Cảm giác này khiến Tử Hà vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng nàng hiểu rằng, người đàn ông trước mắt lại vừa cứu nàng một mạng… "Cái xác này, ta nên xử lý thế nào?" Tử Hà thấy Đế Tôn đứng tại chỗ không động đậy, đoán rằng hắn hẳn là có cách khác, bèn mở miệng hỏi một câu.

"Phải nói rằng, gã không đầu này đã cho ta một nguồn cảm hứng quan trọng.

Nếu ta có thể sửa chữa Luân Hải, và cấy vào đó một ý chí tuân theo mệnh lệnh của ta, vậy thì nhục thân cấp Chuẩn Đế này sẽ trở thành một kiện binh khí hình người đủ mạnh mẽ, hoặc là, sẽ trở thành một kẻ phục tùng mạnh mẽ không thể xem thường của Thiên Tôn Sơn!" Tử Hà tuy cảm thấy ý tưởng này của Đế Tôn vô cùng táo bạo, nhưng muốn biến ý tưởng này thành hiện thực, nàng một chút manh mối cũng không có, còn lâu mới đạt đến cảnh giới có thể chỉ điểm cho cường giả cấp Chuẩn Đế.

Chương 479

"Nhìn ta làm gì?

Chuyện mà ngay cả ngươi cũng không biết nên làm thế nào, ngươi nghĩ ta sẽ giúp được sao?" Đế Tôn cười: "Đương nhiên không trông mong vào ngươi được, đừng có tự đề cao mình quá… Nhưng Sơn Hà Đồ của ngươi, thì chưa chắc!" Mở kiện bảo bối trong tay ra, Đế Tôn lập tức bắt đầu thử nghiệm ý tưởng của mình, dẫn ra một luồng khí tức mô phỏng tiến vào Luân Hải đã vỡ nát kia.

Quả nhiên!

Có một khoảnh khắc, linh hồn ý thức của Đế Tôn có thể chi phối cơ thể này thực hiện động tác, nhưng loại động tác này gần như chỉ có thể duy trì trong nháy mắt, chưa thể kéo dài.

"Được rồi, xem ra, không chỉ con chó ngốc kia, ta cũng có bài tập về nhà phải hoàn thành… Nơi này không nên ở lâu, trước tiên mang về đã!" Đế Tôn vung tay, thu nhục thân cấp Chuẩn Đế vào trong tiên phủ, đồng thời lấy ra tấm da người ghi lại tuyệt kỹ sát phạt, cũng như thần khí cướp được từ tay hộ pháp áo bào đen của Địa Ngục.

"Nè, dùng hai món đồ này đổi lấy Sơn Hà Đồ của ngươi, hời nhé!" Tử Hà không dám tin vào mọi thứ, kinh ngạc đứng ngây tại chỗ.

"Ngươi, chắc chắn muốn giao dịch như vậy với ta?" Đế Tôn hừ cười: "Tốt nhất là đưa ra lựa chọn ngay lập tức, không thì ta có thể sẽ hối hận bất cứ lúc nào đó!" Tử Hà mặt hơi ửng hồng, một tay giật lấy hai món truyền thừa có thể được coi là chí cao vô thượng trong giới sát thủ vào tay mình!

Nếu tu luyện giới không có đỉnh phong, ý tưởng này mọi người đều sẽ đồng ý.

Nhưng trong giới sát thủ, Thiên Đình năm đó phát triển đến trình độ đỉnh phong, gần như là sát phạt chi thuật mạnh nhất dưới pháp tắc của thế giới này rồi!

Bây giờ, Đế Tôn lại dễ dàng giao hai món truyền thừa chí cao này cho Tử Hà, cái giá chỉ là một kiện thánh khí Sơn Hà Đồ đối với hắn không quan trọng đến vậy sao?

Bản thân giao dịch này đã đảo lộn sự công bằng vốn có, thay vì nói là giao dịch, chẳng bằng nói là ban tặng.

Tử Hà ngẩng đầu, nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, trong lời nói đã không còn cảm giác phẫn hận căm tức như lúc ban đầu, ngược lại còn xen lẫn một chút dịu dàng.

"Ngươi không sợ ta học được đỉnh cấp sát thuật, thật sự lấy đi tính mạng của ngươi sao?" Đế Tôn không nhìn nàng, nhẹ nhàng nhếch khóe miệng: "Khi ngươi đặt ra câu hỏi như vậy, trong lòng ngươi hẳn đã có đáp án.

Báo thù không phải là ý nghĩa duy nhất để sống, vị sư tôn đạo mạo giả tạo kia của ngươi có đáng để làm vậy không?

Dù ngươi thật sự giết được ta, thì đã sao?" "Hận thù có thể trở thành động lực để trở nên mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành tín ngưỡng vĩnh hằng của một người.

Người sống một đời, nên tìm kiếm tín ngưỡng thuộc về mình.

Nếu thật sự chỉ vì một chấp niệm không nên tồn tại mà sống, quả thực đã phụ bạc tư chất của ngươi." Nói đến đây, Đế Tôn không nói thêm một lời nào nữa, giơ tay lên, một luồng sức mạnh cực mạnh bùng nổ, trong nháy mắt làm vỡ nát tảng đá lớn che chắn trước mặt.

Ánh nắng ấm áp và tầm nhìn thông thoáng lại một lần nữa xuất hiện, Tử Hà như nhìn thấy một con đường hoàn toàn mới, đối với ý

nghĩa tồn tại của mình, cũng có những suy ngẫm mới… "Ca ca!!" Tiểu Niếp Niếp vội vàng nhảy xuống từ trên người Đại hắc cẩu, vui vẻ chạy về phía Đế Tôn.

Bây giờ con bé này rời khỏi vòng tay Đế Tôn một khắc cũng cảm thấy không yên, ngày càng bám dính lấy hắn.

"Hắc hắc, ta biết lão đại không sao mà, nói đi nói lại, ở trong đó rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?" Đại hắc cẩu hóa thành hình người khoanh tay hỏi một câu, cũng nói ra nghi vấn trong lòng Diệp Phàm.

Nếu không có tao ngộ đặc biệt, hai người Đế Tôn đã sớm ra ngoài rồi.

"Để sau hãy nói, trước tiên rời khỏi đây!

Ta có một dự cảm, tin tức về truyền thừa của Thiên Đình xuất hiện sẽ nhanh chóng lan truyền khắp cả Đông Hoang, Diêu Quang Thánh Tử sẽ không dễ dàng để yên cho ta như vậy, mau chóng rời đi, cố gắng làm cho sóng gió nhỏ lại một chút." Đế Tôn nói xong, lập tức dẫn mọi người đi về phía sâu trong cực tây, rời khỏi vị trí sườn núi.

Quả bất kỳ nhiên!

Mọi người chân trước vừa rời đi không bao lâu, một luồng sương mù màu đen bỗng nhiên xuất hiện trước cửa động, chính là Diêu Quang Thánh Tử đã ẩn nấp hồi lâu!

"Không, Đế Tôn lại mạnh đến mức này, ngay cả thân thể cấp Chuẩn Đế cũng không thể áp chế, giờ lại còn đoạt được truyền thừa của Thiên Đình, khiến kế hoạch của ta lại một lần nữa thất bại, thật đáng chết!" Thực ra, Diêu Quang là người đầu tiên phát hiện ra cửa động, cũng đã thử mở trận văn phong ấn trên đó, nhưng mấy lần thử đều bị trận văn chấn động dọa lui, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nào biết rằng, trận văn đó chính là cấm chế do các cường giả Thiên Đình bị nhốt ở đây vạn năm trước để lại!

Một khi phong ấn này được kích hoạt lại, những sát thủ đỉnh cao của Thiên Đình đang phân tán khắp Đông Hoang sẽ một lần nữa xuất sơn tập hợp, tuân theo hiệu lệnh của chủ nhân mới!

Diêu Quang Thánh Tử trong lòng đầy oán hận, nhưng không nhịn được mà bước vào trong động xem cho rõ.

Khi đứng trước vương tọa, nhìn thấy hai bàn tay của bộ xương khô không có gì, y tức giận vung tay, tại chỗ đánh nát bộ hài cốt vạn năm.

Ngay khoảnh khắc đầu lâu vỡ nát, một vật thể hình lệnh bài màu đỏ thẫm hiện ra trước mắt y.

"Ồ?" Thánh Tử mắt sáng lên, vội vàng tiến lên nhặt lệnh bài.

Ngay lúc cầm vào tay, một luồng sức mạnh thôn phệ huyết mạch cường đại nhanh chóng dung hợp với vết máu trên lòng bàn tay của Thánh Tử, giống như một phương thức kích hoạt huyết mạch.

Chương 480

Diêu Quang Thánh Tử vui mừng khôn xiết!

"Ha ha ha… Nguyên lai là vậy, di lệnh của Thiên Đình chi chủ, bây giờ ta đã kích hoạt nó, cũng đồng nghĩa với việc kế thừa quyền hiệu lệnh các bộ hạ cũ của Thiên Đình, trở thành chủ nhân mới của Thiên Đình!!

Đế Tôn, ngươi cứ chờ đấy, ta sẽ dùng sức mạnh của Thiên Đình, nghiền nát Thiên Tôn Sơn!!" … Sau khi rời khỏi khu vực đó, Đế Tôn dẫn mọi người tiếp tục đi về phía tây, đến một vùng núi có địa thế tương đối thoáng đãng nhưng cao so với mực nước biển.

"Oa!

Nơi này đẹp quá, có nhiều kỳ hoa dị thảo như vậy, chẳng khác gì vườn sau của đế cung!" Diệp Phàm buột miệng cảm thán, lại vô tình gợi ý cho Đế Tôn!

"Đúng vậy!

Vườn sau của đế cung, cũng nên trang trí một phen… Đi, chúng ta đi hái một ít, những nơi thế này nguyên lực dồi dào, chắc hẳn có thể tìm được một ít dược liệu đỉnh cấp!" Đế Tôn vừa dứt lời, Sỏa Cẩu và Diệp Phàm lập tức giải tán tại chỗ, mỗi người lao về khu vực mình đã nhắm để tìm kiếm dược liệu.

Nhưng bản thân Đế Tôn lại không hề vội vã, hắn lấy Sơn Hà Đồ ra, truyền vào đó một luồng hồn niệm!

Nào biết rằng Sơn Hà Đồ trong tay Đế Tôn, tác dụng mạnh hơn gấp nhiều lần so với khi Tử Hà cầm!

Thứ này căn bản là một cái radar di động, người có linh hồn càng

mạnh sử dụng, hiệu quả càng rõ rệt.

Chưa đợi Sỏa Cẩu chạy được trăm mét, Đế Tôn đã thu hết chủng loại và vị trí của tất cả kỳ hoa dị thảo trong phạm vi trăm dặm vào đầu.

"Phía tây nam, có phát hiện lớn, theo ta!" Đế Tôn ôm tiểu Niếp Niếp, thân pháp tăng lên đến cực hạn rồi lao ra, Tử Hà cũng theo sát phía sau.

Quả nhiên, ba người vừa xuất hiện, cách đó không xa có một tảng đá màu xanh lục phủ đầy rêu xanh trông vô cùng bắt mắt, hoặc có thể nói là vô cùng đột ngột.

Bên cạnh tảng đá, bất ngờ mọc liền năm cây Dược Vương đỉnh cấp trăm năm khó gặp!

"Trời ạ!

Dược Vương!

Không ngờ lại có thể gặp được Dược Vương ở nơi này!" Tử Hà tỏ ra vô cùng phấn khích.

Nghe nói, khi còn nhỏ vì bị sư môn phát hiện là Tiên Thiên Đạo Thai, nàng sớm đã được định sẵn thân phận Thánh nữ, cũng mất đi cơ hội lớn lên cùng những người bạn khác.

Từ nhỏ Tử Hà không có bạn bè, cả ngày chỉ bầu bạn với hoa cỏ và những con vật nhỏ trong môn phái.

Bây giờ, nhìn thấy những dược liệu này, nàng lại có một tình cảm đặc biệt.

"Cho nàng một cơ hội, tùy ý chọn ba cây trong số này, xem như chiến lợi phẩm của nàng." Tử Hà ngẩng đầu nhìn Đế Tôn một cái, sau khi nhận được ánh mắt khẳng định, nàng vui mừng hái xuống ba cây

Dược Vương, không hề khách sáo với Đế Tôn.

"Chắc chắn, ba cây?" Tử Hà vui vẻ gật đầu liên tục, vui như một đứa trẻ, thậm chí còn quên cả sứ mệnh ban đầu khi ở bên cạnh Đế Tôn.

"Vậy được rồi, nàng đừng hối hận nhé, ta chỉ cần tảng đá phía sau nàng thôi!" Đế Tôn vừa nói xong, tảng đá màu xanh lục đột nhiên như có sinh mệnh, giật mình một cái, rồi từ trong đất thò ra bốn cái chân ngắn cũn, co cẳng chạy thục mạng về phía xa.

"!!

Lại có thể là...

Thần Quy Bất Tử Dược trong truyền thuyết!" Tử Hà ngây người.

Nàng chỉ cách thần dược bất tử đỉnh cấp nhất Đông Hoang chưa đầy hai bước chân, vậy mà lại bỏ lỡ.

Nhưng đó không phải là điểm chính.

Điểm chính là con rùa già này có ham muốn sống sót rất mạnh, chạy rất giỏi, nhưng lại không thoát được… "Lão bằng hữu, ta tìm cho ngươi một ngôi nhà mới, tốt hơn ở đây nhiều.

Yên tâm đi, trước khi ngươi truyền tông tiếp đại, ta sẽ không ăn ngươi đâu." Đế Tôn nói, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian xảo, cách không vươn ra một bàn tay khổng lồ, đè chết con rùa già xuống đất khiến nó không dám nhúc nhích.

"Đừng giết ta, cầu xin đại lão, đừng giết ta, ta muốn tiếp tục sống…" Lão rùa thu đầu và bốn chân lại, không ngừng lẩm bẩm nói tiếng người.

Đế Tôn và Tử Hà nhìn nhau không nhịn được mà bật cười.

"Đừng hoảng, ta đã nói rồi, chỉ tìm cho ngươi một ngôi nhà mới

thôi, thú vị hơn ở đây nhiều.

Chương 481

Ngộ Đạo Trà Thụ biết chứ?

Đến chỗ ta có thể làm hàng xóm với nó đấy!" Thần quy giật mình, định từ chối, nhưng lần này Đế Tôn không cho nó cơ hội nói, trực tiếp ném vào không gian bên trong Luân Hải.

Bộp!!

Lão thụ đang gà gật, đột nhiên trên đầu rơi xuống một cái mai rùa, đập mạnh xuống trước mặt, dọa lão thụ giật nảy mình.

"Mẹ nó, lại là một lão bất tử à??

A ha ha ha, Đế Tôn thật có cách, ngay cả lão già ranh ma này cũng bắt được!" Lão thụ tỏ ra rất vui, dường như vì cuối cùng cũng gặp được người quen cũ, có bạn đồng hành, nên không ngừng trêu chọc lão rùa.

"Đây là đâu?

Tên nhóc kia?

Lại có thể sử dụng hư không thuật?

Ta ở trước mặt hắn chưa chạy được một trăm mét đã bị bắt lại!" Lão thụ khinh bỉ cười: "Nhằm nhò gì, hai đạo đế văn trên đầu lão tử đây còn bị hắn phá, bây giờ ta còn không nhìn ra tu vi của tên nhóc đó thuộc loại nào!" "Thôi được rồi, xem như hai anh em chúng ta gặp được thần tiên rồi!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nguyên lực ở nơi này thịnh vượng như vậy, không đơn giản đâu, thật sự chỉ là Luân Hải của tên nhóc đó à?" Lão thụ cũng ngơ ngác lắc đầu: "Ai da, chắc cũng gần vậy, tóm lại là, đến đây rồi thì đừng ra ngoài nữa, sau này cứ theo lão đệ đây

canh nhà xí đi!" Thần quy: "Nà ní???" … Phải nói rằng, Đế Tôn có được Thần Quy Bất Tử Dược, chuyến đi Bất Tử Sơn lần này cũng xem như gần viên mãn.

"A ha ha ha!

Gia gia, đại thu hoạch, đại thu hoạch a, ta tìm được ba cây Dược Vương!" Sỏa Cẩu vui như chính mình, ngậm ba cây Dược Vương chạy lon ton về, tiểu Niếp Niếp không biết từ lúc nào đã cưỡi trên lưng nó, trên đầu cũng cài một bông hoa, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

"Lão đại!

Ta cảm thấy bên dưới vách núi có một luồng khí tức cực kỳ bất thường, bên trong đó hẳn là cấm khu của Bất Tử Sơn!" Đế Tôn nghiêm nghị gật đầu: "Ta biết, bây giờ chưa phải lúc chọc vào những tồn tại cấm kỵ trong cấm khu, đại thế chưa giáng lâm, chúng ta hãy tĩnh lặng chờ thời cơ.

Nơi này mọc đầy kỳ hoa dị thảo, nguyên lực vô cùng dồi dào, chúng ta nghỉ ngơi tĩnh tu ở đây ba ngày, sau đó rời khỏi Bất Tử Sơn." "Tuân lệnh!!" Cả đám gần như đồng thanh đáp lời, Tử Hà cũng nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Không biết vì sao, so với sư môn lạnh lùng vô tình, cái tiểu đội luôn tràn ngập niềm vui này lại cho người ta một cảm giác an tâm.

Thoáng chốc, ba ngày đã trôi qua… Đế Tôn chỉ làm một việc, nghiên cứu ăn uống!

Trong ba ngày ngắn ngủi, hắn gần như dùng hết các loại dược thảo, hoa cỏ đỉnh cấp có thể ăn ở gần đó để hầm canh, nước canh nguyên lực đậm đặc tỏa ra mùi thơm độc đáo, càng làm tăng thêm hương vị của thịt thú rừng, ăn đến mấy người không dứt ra được.

Sỏa Cẩu dưới sự thúc giục của Đế Tôn cũng đẩy nhanh tốc độ

phá giải trận văn của Thiên Đình, không dám lười biếng.

Diệp Phàm ba ngày ít xuất hiện, đều trốn dưới gốc cây ngưng thần tu luyện.

Từ sau khi Đế Tôn và Khương Thái Hư vì hắn mà chặt đứt nhân quả, Diệp Phàm liền như lời Đế Tôn nói, thật sự coi việc nỗ lực tu luyện phát dương đạo thống Thiên Tôn Sơn làm chấp niệm của mình, ngày càng trở nên khắc khổ.

Đáng nói đến là cô nàng Tử Hà.

Đế Tôn thật sự không nói ngoa, người phụ nữ trước đó suýt bị xem như cá mặn đem đi muối, lại có thiên phú tu luyện cực mạnh đối với công pháp của dòng sát thủ!

Tất cả đều nhờ vào thể chất đặc thù của Tiên Thiên Đạo Thai, bản thân đã có bản năng cận đạo, năng lực động sát và khóa chặt khí tức đều thuộc hàng đỉnh cao trong số các tu sĩ cùng cấp!

Điều duy nhất cần tăng cường là nội tình về phương diện thân pháp tốc độ.

Đế Tôn thậm chí đã âm thầm quyết định, khi công pháp của nàng tu thành, sẽ truyền thụ bộ pháp của Lão Phong Tử cho nàng, để nàng trở thành một Sát Thủ Vương đỉnh cấp thực sự.

"Khi xưa, sư tôn dặn dò ta, phải tận dụng tốt thể chất Đạo Thai, một ngày nào đó có thể tu luyện thành Thánh.

Nhưng bây giờ, ta lại âm kém dương sai bước lên con đường sát thủ, xem ra nguyện vọng này cuối cùng không thể thực hiện được rồi." Tử Hà ngồi xếp bằng lẩm bẩm một mình, không ngờ Đế Tôn đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào.

"Ai nói sát thủ không thể thành Thánh?

Chỉ là độ khó lớn hơn người khác một chút mà thôi.

Ta đã xem những bộ xương khô tịch diệt trong hang động, khi còn sống đều là cảnh giới Thánh Nhân trở lên.

Một khi lấy sát đạo nhập Thánh cảnh, chiến lực của nàng sẽ ngạo thị tất cả mọi người cùng thế hệ, không ai dám một chọi một với nàng.” Tử Hà cười như không cười nói: “Vậy thì sao?

Chương 482

Giết người không thành, không giết người thì cần gì ta ra tay?

Tóm lại, sát thủ chi đạo, có cũng vô dụng." Đế Tôn không tranh cãi, đột nhiên một ngón tay duỗi ra, nhắm thẳng vào mệnh môn yếu huyệt của Tử Hà, bị cô nàng hoàn toàn dựa vào bản năng né sang một bên.

"Ha ha ha!

Thấy chưa?

Nàng đã dung nhập bản năng của sát thủ vào xương tủy, cả đời này định sẵn không thể xóa bỏ.

Còn về sư môn của nàng, hãy tự hỏi lòng mình, bao năm qua nàng có thật sự có tình cảm với nơi đó không?

Những trưởng lão đó chẳng qua chỉ xem nàng như một công cụ, còn các môn nhân, có ai đáng để nàng quyến luyến?

So với Thiên Tôn Sơn của ta, thiên hạ này không có nơi nào thích hợp hơn cho nàng đâu." Tử Hà không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đế Tôn.

"Ý của ngươi là?" "Còn có thể là ý gì?

Đương nhiên là trắng trợn lôi kéo rồi!

Dùng công pháp của ta, lấy thần khí của Địa Ngục, lại được ta cứu một mạng, có thể không có quan hệ với Thiên Tôn Sơn của ta sao?

Quan trọng hơn là, nếu bây giờ nàng rời khỏi ta tự mình trở về tông môn, ta đảm bảo không quá một ngày, nàng chắc chắn sẽ trở

thành vong hồn dưới đao của Địa Ngục!

Đến khi nàng có năng lực tự vệ, ta tự sẽ để nàng rời đi.” Đế Tôn nói xong, thân pháp đột nhiên chuyển động, dùng bộ pháp quỷ dị của Lão Phong Tử lượn quanh Tử Hà ba vòng, mỗi một yếu lĩnh thân pháp đều bị người phụ nữ có năng lực động sát cực mạnh lại có bản năng cận đạo này nhìn thấu.

“Bộ pháp này… quả thực hoàn mỹ!” “Nhìn cho kỹ, học cho tốt!

Học nghệ không tinh, đừng nói là người của Đế Tôn ta.” Tử Hà thần trí thoáng chốc ngẩn ra tại chỗ, hai má đỏ bừng.

Nàng biết, đó chỉ là một câu nói đùa vô tình của Đế Tôn, nhưng không hiểu vì sao, nghe những lời như vậy, nội tâm Tử Hà lại đập thình thịch không ngừng.

Nhưng Tử Hà cũng hiểu rõ, với thực lực và nội tình hiện tại, để theo chân Đế Tôn, nàng không có đủ tư bản.

Bên cạnh Đế Tôn bây giờ, người yếu nhất cũng đã đạt trình độ Cự Bá, Tử Hà là người duy nhất còn dừng lại ở cảnh giới đỉnh phong Đại Năng.

Sát phạt thánh thuật trên tấm da người cấp Chuẩn Đế, muốn nắm giữ thuần thục cũng tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều.

Quan trọng hơn, công pháp dòng này cần dựa vào lượng lớn thực chiến để tích lũy kinh nghiệm và không ngừng củng cố, tương lai của Tử Hà không thể thiếu những thử thách nhiều hơn và gian nan hơn, muốn đi đến cực cảnh bằng con đường truyền thừa sát thủ, định sẵn phải trả giá nhiều nỗ lực hơn người khác, có thể đuổi kịp bước chân của Đế Tôn hay không cũng là một ẩn số.

Ba ngày sau, Đế Tôn dẫn mọi người xé rách hư không, trực tiếp rời khỏi Bất Tử Sơn.

Nào ngờ bọn họ chân trước vừa đi, luồng hắc quang quen thuộc kia lại một lần nữa theo tới.

Diêu Quang Thánh Tử bây giờ sống như một con chuột cống, cả Đông Hoang có quá nhiều người muốn lấy mạng y.

Nhưng cuối cùng, y không những không bị giết mà bị hút cạn, ngược lại còn thành toàn cho tiến cảnh tu luyện khó mà tưởng tượng nổi, nếu phải đánh giá tu vi của thế hệ trẻ Đông Hoang, Diêu Quang Thánh Tử e rằng đứng vị trí thứ nhất!

Đương nhiên, những vinh quang từng thuộc về y đã không còn, y bây giờ đã sa đọa thành một ác ma giết chóc triệt để, trở thành công địch của cả Đông Hoang.

"Không ngờ, Đế Tôn lại coi trọng Đạo Thai của Tử Phủ Thánh Địa như vậy, còn đem truyền thừa Thiên Đình cho nàng ta.

Như thế, ngược lại lại cho ta một cơ hội hiếm có!" … Rời khỏi Bất Tử Sơn không bao lâu, Đế Tôn liền dẫn mọi người đến khu Nguyên Thạch Phường, hội ngộ với Bàng Bác và những người đang chờ ở đó.

Không ngờ, dọc đường lại gặp một đám tán tu đang vây công đệ tử của mấy thế gia môn phái ở Đông Hoang, trong đó bất ngờ có cả mấy nữ tu của Tử Phủ cũng bị cuốn vào.

Tử Hà thấy sư muội trong môn bị tấn công, không chút do dự ra tay ngay lập tức, dùng thủ đoạn sát phạt mạnh mẽ chen vào chiến trường, mấy chiêu đã giết sạch đám tu sĩ cấp Đại Năng.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì như sấm sét vạn quân, khiến kẻ địch không kịp phòng bị, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào yếu hại, thủ đoạn lạnh lùng khiến các tu sĩ xung quanh kinh ngạc đến không thể tin nổi.

“Trời ạ!

Kia không phải là Thánh nữ của Tử Phủ sao?

Tiên Thiên Đạo Thai trong truyền thuyết, không ngờ lại có nội tình như vậy!!” Tử Hà dễ dàng trở thành tiêu điểm của đám đông, Đế Tôn và những người khác vì đã dịch dung che giấu thân phận nên không bị lộ.

Chương 483

"Tham kiến Thánh nữ!" Mấy nữ tu Tử Phủ được Tử Hà cứu đồng loạt tiến lên, cúi người hành lễ với nàng.

Ngày trước với địa vị của họ căn bản không gặp được Tử Hà, Tử Hà cũng không thèm tiếp xúc thân mật với người trong môn, không có tình cảm gì để nói, nhưng nếu có người ngoài bắt nạt người nhà mình, thì tuyệt đối không được.

"Tình hình thế nào?" "Bẩm Thánh nữ, hôm nay trong môn có đệ tử thân tín của trưởng lão gây loạn Tử Phủ, mấy vị đại trưởng lão nhân cơ hội đục nước béo cò, đều muốn kế thừa vị trí Thánh chủ, trong môn loạn thành một nồi cháo, đang chờ ngài về chủ trì đại cục!

Dù sao theo môn quy, ngài mới là Thánh chủ Tử Phủ đời tiếp theo của chúng ta!" Tử Hà nghe những lời này, không trả lời ngay, mà ánh mắt lại khóa chặt vào khuôn mặt Đế Tôn.

Trong lòng nàng, nếu Đế Tôn thật sự gọi một tiếng, nàng liền vứt bỏ danh vị sau lưng thì sẽ thế nào?

Nhưng cuối cùng nàng đã thất vọng, Đế Tôn không hề đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, chỉ mỉm cười bình thản với nàng.

"Các ngươi về trước đi, ta xử lý một số việc, sẽ đến ngay sau." "Tuân lệnh!" Nhanh chóng, mấy nữ tu Tử Phủ thoát khỏi chiến trường rồi rời đi, các tu sĩ được cứu khác cũng tự giải tán, tranh chấp tạm thời dừng lại.

Tử Hà đến bên cạnh Đế Tôn và mọi người, chắp tay ôm quyền: "Các vị, trong môn có việc, Tử Hà xin cáo biệt chư vị tại đây." "Tỷ tỷ, đừng đi, ở lại chơi với Niếp Niếp đi!" Cô bé duỗi tay ra vẻ không nỡ, nói rồi trực tiếp từ trong lòng Đế Tôn nhảy vào lòng Tử Hà, khuôn

mặt đáng yêu không ngừng áp vào dung nhan ngọc ngà của Tử Hà không muốn rời.

Chuyến đi Bất Tử Sơn mấy ngày nay đã khiến hai cô gái một lớn một nhỏ nảy sinh tình cảm sâu đậm, tiểu Niếp Niếp coi nàng là người phụ nữ đầu tiên thật sự thân thiết bên cạnh Đế Tôn, vì vậy đối với Tử Hà có thiện cảm đặc biệt.

Nhưng bây giờ, lại đến lúc phải nói lời tạm biệt.

Tiểu Niếp Niếp vốn là một cô bé lạc quan, nhưng có lẽ vì những tiếc nuối của Ngoan Nhân khi xưa, mỗi khi chia ly, cô bé đều có cảm xúc dao động cực kỳ mãnh liệt, hoàn toàn khác với dáng vẻ ngoan ngoãn thường ngày, trên người cũng tỏa ra một luồng khí tức vô cùng lạnh lẽo, ngay cả Đế Tôn cũng khá kinh ngạc.

"Niếp Niếp đừng quậy, Tử Hà tỷ tỷ chỉ về xử lý một số việc, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại nhau." Tiểu Niếp Niếp được Đế Tôn dỗ dành, lại được ôm trở về, Tử Hà trong lòng vạn phần không nỡ, nhưng không nói thêm lời nào, đạp lên một đám mây tím bay lên trời, không quay đầu lại mà biến mất ở cuối chân trời… "Ai.

Ta nói lão đại, sao không giữ cô ấy lại?

Cô nương ấy rõ ràng không còn là người suốt ngày đòi giết người như lúc đầu nữa, rõ ràng là yêu ngươi rồi!" Đế Tôn vội xua tay: "Đừng có động một chút là tình với yêu, trước khi tiên cơ giáng lâm, nói những chuyện đó đều vô ích, năm tháng cuối cùng sẽ làm phai nhạt mọi thứ, chỉ có người có thể đi đến cuối cùng, mới có tư cách nói chuyện tương lai.

Yên tâm đi, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại nhau." "Ồ?" Diệp Phàm và Hắc Thần đồng thời mở to mắt nhìn, không ai hiểu được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Đế Tôn. … Tử Phủ Thánh Địa.

Bên trong đại đường trung tâm, mấy trăm tu sĩ tinh anh trong môn và các trưởng lão các mạch đều tề tựu, bắt đầu thương thảo về việc người kế thừa Thánh địa.

"Chư vị đồng môn, mọi người đều biết, Thánh chủ Tử Phủ của chúng ta đã bị Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn trấn sát, Thánh nữ Tử Hà đi điều tra, nghênh đón di cốt của Thánh chủ đến nay vẫn bặt vô âm tín, nhưng Tử Phủ không thể một ngày không có chủ, hôm nay, chúng ta sẽ từ trong các mạch đề cử ra một người thích hợp nhất cho vị trí Thánh chủ, kế thừa truyền thừa của Tử Phủ!" Người mở lời chính là Tam trưởng lão Ngân Đào của Tử Phủ, cũng là một cường giả đỉnh phong cảnh giới Đại Năng, lời nói trong Tử Phủ cũng có trọng lượng đáng kể.

"Tam trưởng lão!

Thánh nữ đến nay vẫn chưa về, ta thấy bây giờ bàn chuyện này, còn quá sớm!" "Hoang đường!

Theo lời ngươi, Thánh nữ một ngày không về, Tử Phủ chúng ta một ngày không có chủ sao?" Tranh chấp nhanh chóng nổ ra, trên dưới phủ môn loạn thành một mớ.

Đúng lúc này, luồng khói tím quen thuộc kia lại một lần nữa giáng lâm… "Thánh nữ, cuối cùng đã trở về!!" Tử Hà như kinh hồng từ chín tầng trời rơi xuống, cử chỉ đều hợp với đạo, dung mạo tuyệt đại càng hơn xưa… Người phụ nữ này trời sinh đã có cảm giác tiên khí cao không thể với tới, người thường khó lòng tiếp cận, đi trong đại đường của Tử Phủ Thánh Địa, đệ tử hai bên đều lùi ra xa mười thước, khó mà tranh huy với ánh hào quang của nàng, dù là nữ đệ tử xinh đẹp nhất trong môn, trước mặt Tử Hà cũng chỉ có thể ảm đạm vô quang.

"Chọn Thánh chủ, ta không có ý kiến.

Nhưng nếu có người nhân cơ hội này gây sự, Thánh nữ ta đây không thể không quản.

Ngũ trưởng lão, Bát trưởng lão, Cửu trưởng lão!

Các ngươi nói sao?" Tử Hà liên tiếp điểm tên ba vị thủ tọa trưởng lão, chính là ba lão già trên đường nàng đã điều tra ra dùng thủ đoạn bất chính để tranh đoạt vị trí Thánh chủ.

"À à, Tử Hà, ngươi điểm danh ba vị sư thúc, rõ ràng là có lời muốn nói." Ngũ trưởng lão thuận thế đánh thái cực, vẻ mặt cười hì hì nhưng sau lưng lại ẩn giấu sát cơ mãnh liệt.

Từ khi Tử Hà tu luyện Thiên Đình sát phạt thánh thuật, phối hợp với năng lực động sát đặc thù của Đạo Thai, nàng có thể nắm bắt chính xác cường độ sát niệm của một người, về phương diện này, thậm chí còn nhạy bén hơn Đế Tôn vài phần, dã tâm lang sói của Ngũ trưởng lão trước mặt đã bị Tử Hà nhìn thấu.

"Hừ, ta đương nhiên có lời muốn nói!

Di tích Yêu Đế ta đã đi thăm dò, không tìm thấy di hài của sư tôn, nhưng lại từ tín vật sư tôn để lại phát hiện ra thứ này!

Ngũ trưởng lão, người trong môn ai cũng biết ngài giỏi trà đạo, lá trà có độc này, chính là lấy từ túi thơm của sư tôn xuống, ngài giải thích thế nào?" Lời của Tử Hà vừa nói ra, hiện trường lập tức như ong vỡ tổ.

Bát trưởng lão và Cửu trưởng lão đều là đồng minh của Ngũ trưởng lão, nghe xong lời này liền nhìn nhau, đều chọn cách im lặng quan sát tình hình.

"Nực cười!

Chương 484

Thiên hạ này người giỏi trà đạo nhiều vô kể, sao lại nói thứ này có liên quan đến ta?" Tử Hà cười nhẹ: "Chỉ cần ngài dám nuốt nó trước mặt mọi người, ta tự có cách chứng minh sự trong sạch của ngài, mời đi, Ngũ sư thúc!" "Ăn đi, chứng minh sự trong sạch của ngài!!" "Đúng vậy, ăn đi!" Các đệ tử tinh anh của các mạch khác cũng hùa theo, có kẻ cố ý khuấy đục nước, có kẻ lại thật tâm muốn làm rõ sự tình, tóm lại, tất cả mọi người vào lúc này đều chọn ủng hộ Tử Hà, muốn xem bộ mặt thật của Ngũ trưởng lão.

"Con nhóc ranh ma, đừng tưởng mình là Thánh nữ thì có thể làm càn trong môn, ta muốn xem xem ngươi có thể làm gì được ta!" Một luồng tử khí từ sau lưng Ngũ trưởng lão bộc phát, cả người bay lên, một bước nhảy qua trăm bậc thang đá từ vị trí cao dành riêng cho trưởng lão, đáp xuống trung tâm đại đường nơi Tử Hà đang đứng, ra tay với Thánh nữ Tử Hà.

Người sáng mắt đều nhìn ra Ngũ trưởng lão đuối lý.

Tử Hà vốn có thân phận Thánh nữ, nếu ham muốn vị trí Thánh chủ, khi Thánh chủ rời phủ đã có dặn dò, để nàng tạm quyền Thánh chủ đều bị Tử Hà từ chối, vì vậy Tử Hà căn bản không có động cơ hãm hại Ngũ trưởng lão.

Manh mối trà độc vừa đưa ra, Ngũ trưởng lão tự biết không thể biện minh, tất nhiên đã động sát niệm, chỉ có giết chết Tử Hà, mới có cơ hội đục nước béo cò tiếp tục giãy giụa.

"Hỏng bét!

Ngũ trưởng lão là tu vi đỉnh phong cảnh giới Đại Năng, nghe nói sau khi xuất quan cách đây không lâu lại có tiến bộ, đã là đại thành giả

bán bộ Cự Bá có năng lực thông thiên, công nhiên tấn công Thánh nữ, e rằng…" Không ít môn nhân lòng mang công đạo đều bất mãn, nhưng không có năng lực bảo vệ uy nghiêm của Thánh nữ, càng không dám chống lại Ngũ trưởng lão quyền thế ngút trời, cục diện đã dần dần nghiêng về hướng mất kiểm soát… Ầm ầm ầm!!

Hai người cách không đối chưởng, cương khí vô cùng mạnh mẽ vang dội khắp nơi, chấn động cả phủ môn xung quanh.

"!!

Thánh nữ, lại có thể đỡ được một đòn mạnh của Ngũ trưởng lão?…" Tu sĩ trong môn xung quanh đều ngây người!

Nằm mơ cũng không ngờ, chỉ mới ra ngoài một chuyến, tu vi của Tử Hà lại tiến bộ đến mức này!

Sau một đòn, Tử Hà vẫn đứng yên không nhúc nhích, ngược lại Ngũ trưởng lão đầy sát khí lại bị chấn bay ngược ra sau, liên tiếp lùi mấy chục bước mới miễn cưỡng dừng lại… "Hừ, con nhóc thối, ta biết trên người ngươi có bí mật!

Nói, tu vi của ngươi từ đâu mà có?" Tử Hà lười để ý đến Ngũ trưởng lão cắn ngược một miếng, vẫn giọng điệu lạnh lùng u uất truyền ra: "Ta kính ngài là Ngũ sư thúc, cho ngài thêm một cơ hội, chỉ cần ngài chủ động thừa nhận, ta sẽ thay ngài cầu xin các vị sư thúc xử nhẹ.

Ngài dùng trà độc mê hoặc tâm trí sư tôn, khiến người trong lăng mộ Yêu Đế mạo phạm Đế Tôn, mới phải chịu kết cục vẫn lạc!" "Câm miệng!!" Ngũ trưởng lão tức giận, trong lòng bàn tay hai luồng tử sắc hỏa diễm bừng bừng cháy.

"Tử Khí Đông Lai!!" Áo nghĩa của Tử Phủ xuất hiện, tử hỏa cường hoành phóng ra khí diễm hủy diệt có thể miểu sát một Đại

Năng, đánh về phía Tử Hà.

Một đòn này, có nghĩa là Ngũ trưởng lão thật sự không còn đường lui, quyết một trận sinh tử.

Tử Hà bất đắc dĩ nhắm mắt lại, nàng không muốn động sát niệm, nhưng đối phương căn bản không cho nàng nhiều lựa chọn.

Vút!

Trong nháy mắt, Tử Hà biến mất không dấu vết, cả người hoàn toàn thoát khỏi sự khóa chặt khí tức của Ngũ trưởng lão, mấy trăm tinh anh trong môn xung quanh hoàn toàn ngơ ngác, căn bản không tìm thấy người… Giây tiếp theo, khi hình dáng mỹ lệ của Tử Hà xuất hiện sau lưng Ngũ trưởng lão, lão già đồng tử co rút, tử hỏa trong lòng bàn tay lặng lẽ tắt ngấm.

"Nếu là ta, ngài đã sớm chết một trăm lần rồi.

Ngũ thúc, ta sẽ không tự tay giết ngài, nhưng ngài phải sám hối cho tội ác của mình!" Tử Hà đầu ngón tay khẽ búng, lá trà độc bị bắn vào yết hầu Ngũ trưởng lão, nhanh chóng phóng ra độc tố vô cùng mạnh mẽ!

"Không, không!!" Sắc mặt Ngũ trưởng lão nhanh chóng chuyển sang màu xanh lục, sau đó đồng tử phóng ra màu máu tàn nhẫn, thân thể cũng không ngừng phình to.

"Đế Tôn, ngươi đi chết đi!!" Ngũ trưởng lão đột nhiên vô cớ hét tên Đế Tôn, nào biết bộ dạng lúc này của y giống hệt Tử Phủ Thánh chủ lúc đó đột nhiên nổi điên, không màng tất cả lao về phía Bát trưởng lão.

Đối phương vốn cùng một phe với y, thấy Ngũ trưởng lão thất thế, bị Thánh nữ vạch trần âm mưu, để phủi sạch quan hệ, lập tức dùng thủ đoạn sấm sét tại chỗ đánh chết Ngũ trưởng lão… "Trời ạ…

Hôm qua còn thấy Bát trưởng lão hội kiến Ngũ trưởng lão, bây giờ lại chết trong tay ông ta, thật khiến người ta thổn thức." "Tự làm bậy không thể sống, Ngũ trưởng lão tội nghiệt sâu nặng, ai cũng không cứu được!" "Mà nói, vừa rồi thân pháp của Thánh nữ kinh người như vậy, không giống truyền thừa của Tử Phủ chúng ta, đột nhiên mạnh lên nhiều như vậy, luôn khiến ta cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi!" "Đúng vậy, thực lực của Thánh nữ bây giờ, đã không thua kém bất kỳ trưởng lão nào trong môn, có đủ thực lực kế thừa đại vị Môn chủ…" "Hô hô, ta thấy, nàng không có tư cách đó." Vù vù vù!

Ngay khi Tử Hà vừa ổn định cục diện của Thánh địa, một đám khách không mời đột nhiên giáng lâm.

"Người nào, dám tự tiện xông vào cấm địa Tử Phủ của ta!" Đệ tử phụ trách canh giữ sơn môn bay lên nghênh đón.

Đáng tiếc đám người này chưa kịp xông lên trời, đã bị xóa sổ sạch sẽ.

Điều thực sự khiến Tử Hà kinh ngạc là, chiêu thức ra tay của những người này, lại giống hệt như của Thiên Đình!

Đương nhiên, truyền thừa trên tấm da người mà Tử Hà có được, là công pháp vô thượng hoàn chỉnh và cao thâm nhất của Thiên Đình, không phải những người này có thể so sánh.

Dù vậy, thân phận của những người này cũng đã bại lộ.

"Di mạch của Thiên Đình!" "Không sai.

Đã biết thân phận của bọn ta, ngươi nên hiểu mục đích chuyến đi này của ta.

Bó tay chịu trói, giao ra thánh pháp Thiên Đình, đó là lựa chọn duy nhất của ngươi." Người cầm đầu mặc áo trắng, mặt quấn một dải lụa che kín, không nhìn rõ ngũ quan, trên đầu đội một chiếc nón rộng

vành.

Chương 485

"Trời ạ!

Là người của Thiên Đình, một trong ba tổ chức sát thủ mạnh nhất trong truyền thuyết?

Dòng sát thủ này đã biến mất vô số năm, nay lại xuất hiện!" "Trời, thủ đoạn mà Thánh nữ vừa thể hiện, chẳng lẽ là sát phạt thánh đạo đã thất lạc của Thiên Đình?

Không thể tin được!!

Rốt cuộc nàng đã trải qua những gì…" Môn nhân nghị luận xôn xao, trước mặt sát thủ Thiên Đình im như ve sầu mùa đông, bản năng lùi lại phía sau, sự xuất hiện của những người này, trực tiếp khiến Bát trưởng lão, Cửu trưởng lão và những kẻ có dã tâm khác lại nổi lên.

"Tử Hà!

Ngươi đã vi phạm tổ huấn của Thánh địa, trộm học công pháp ngoại môn, không còn là môn nhân của Tử Phủ Thánh Địa nữa, mau theo những sát thủ này rời đi đi!" Bát trưởng lão lên tiếng trước, đệ tử dưới trướng cũng hùa theo, trong nháy mắt, cả Tử Phủ Thánh Địa đều muốn trục xuất Tử Hà, hoàn toàn quên đi thân phận của nàng, và những gì nàng đã làm cho Thánh địa bao năm qua!

Đây chính là môn phái của Tử Hà, cũng là môi trường sống từ nhỏ đến lớn của nàng, nào ngờ một nơi như vậy, có đáng để lưu luyến không?

"Tiểu cô nương, nếu ngươi cố chấp không theo, vậy bọn ta, chỉ có thể đồ sát cả Tử Phủ Thánh Địa này!" Tên đầu lĩnh sát thủ đội nón

lạnh lùng nói, trong lời nói mang theo sự quyết tuyệt không thể nghi ngờ.

Lúc này, Bát trưởng lão và Cửu trưởng lão nhìn nhau rồi đồng thời ra tay, lao về phía Tử Hà.

"Phản đồ, để hai người chúng ta thanh lý môn hộ!" Hai cường giả đỉnh phong cảnh giới Đại Năng đồng thời ra tay tấn công Tử Hà, cũng khiến nàng hoàn toàn nguội lòng… Nhưng dù vậy, Tử Hà vẫn không nỡ động sát tâm, quả là một cô gái nội tâm thuần lương không nỡ làm hại người khác.

Liên tục né tránh, dần dần khiến Tử Hà mất đi tiên cơ rơi vào thế hạ phong.

"Tử Hỏa Liệu Nguyên!" Ầm ầm ầm!

Công pháp mạnh mẽ từ trong cơ thể Bát trưởng lão bắn ra, vào thời khắc mấu chốt, Tử Hà thi triển bộ pháp của Lão Phong Tử, bộ bộ sinh liên, lưu quang tứ phía, hoàn toàn chấn động tất cả mọi người có mặt!

"Trời ạ… Thánh nữ, lại trở nên lợi hại như vậy, bộ pháp này thật sự chưa từng thấy bao giờ!!" Không chỉ các trưởng lão tinh anh của Tử Phủ Thánh Địa, ngay cả những sát thủ mặc áo choàng trước mặt cũng chưa từng thấy bộ pháp quỷ dị như vậy!

"Quả nhiên, ngươi thật sự đã kế thừa Thiên Đình sát phạt thánh thuật, tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, giết nàng ta, mang công pháp về!" Tên cầm đầu thích khách Thiên Đình nghe lời nhắc nhở của người phía sau khẽ gật đầu, tìm đúng cơ hội tung ra một chiêu ám sát vô cùng sắc bén.

Phụt!!

Cùng lúc đó, đầu của hai đại trưởng lão Bát và Cửu lập tức lìa

khỏi cổ, chết ngay trước mặt Tử Hà.

Tử Hà không hề động sát niệm, nhưng hai đại trưởng lão lại chết, một cảnh tượng khiến nàng vô cùng chấn động.

"Đây chỉ là bắt đầu, nếu ngươi cố chấp phản kháng, những người còn lại, cũng sẽ có kết cục như vậy!" Sát thủ mặt lạnh của Thiên Đình tiến gần Tử Hà, sát lục từng chút một đến gần, khiến nàng không biết phải làm sao.

Với thực lực của Tử Hà, những người này muốn đắc thủ cũng phải tốn công sức, nhưng lúc này, lòng nàng rối như tơ vò, không biết nên đối mặt với cục diện này như thế nào.

"Bó tay chịu trói đi!" Trong đồng tử của tên đầu lĩnh sát thủ Thiên Đình phóng ra một luồng sát cơ vô cùng lạnh lẽo, bóng người như quỷ mị lao về phía Tử Hà.

Cô nàng, thậm chí ý thức phòng ngự cũng chưa kịp tỉnh lại… Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Gầm!!!

Trên chín tầng trời, một đạo chân long chi hồn cái thế vô địch gầm lên một tiếng, gào thét lao đến trước mặt Tử Hà!

Long uy xuất hiện trong nháy mắt bao trùm mọi ngóc ngách của Tử Phủ Thánh Địa, uy áp kinh thiên khiến tám phương đều phải thần phục!

"… Đế Tôn!" Tử Hà đột nhiên tỉnh táo lại, trong ánh mắt mông lung nhìn thấy người đàn ông đã từng khiến nàng nảy sinh ý niệm khuynh đảo, quân lâm thiên hạ!

"Chỉ là một Thiên Đình quèn, cũng dám chỉ tay năm ngón với người của ta?

Một đám chó săn của Diêu Quang mà thôi, đã trở thành quá khứ, cái tên Thiên Đình này, không cần tiếp tục tồn tại nữa…" "Trời ạ!!

Là, là Đế Tôn!!" Hàng nghìn người của Tử Phủ Thánh Địa hoàn toàn ngơ ngác.

Không ai ngờ rằng, vào lúc Thánh nữ lâm nguy, người quân lâm chiến trường xoay chuyển tình thế, lại là đệ nhất nhân Đông Hoang hiện nay, Đế Tôn!!

Ngay sau đó, Diệp Phàm, Sỏa Cẩu và những người khác lần lượt giáng lâm, tiểu Niếp Niếp còn trực tiếp nhào vào lòng Tử Hà.

"Tỷ tỷ, không cần sợ, chúng ta đến rồi!" Tử Hà xúc động đến mắt rưng rưng, tiểu Niếp Niếp dùng bàn tay nhỏ lau nước mắt cho Tử Hà, hai chiếc răng nanh trắng muốt lộ ra, dáng vẻ vô cùng hạnh phúc.

Chương 486

“Tỷ tỷ không sợ, tỷ tỷ tưởng rằng, sẽ không bao giờ gặp lại muội nữa.” Đế Tôn cười nhẹ, búng tay một cái về phía sau, thong dong trêu chọc: “Ta đã nói mà, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau.” “Ngươi, ngươi biết ta sẽ gặp chuyện?” Tử Hà hai má hơi hồng, không nhịn được hỏi.

“Hừ, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, ta vừa rời khỏi nơi khỉ ho cò gáy đó, người của Tử Phủ Thánh Địa liền xuất hiện?

Đều là bút tích của Diêu Quang.

Nếu ta đoán không lầm, y hẳn là đã tìm thấy thứ gì đó trong hang động kia, dùng nó để đánh thức những hậu nhân Thiên Đình này để sai khiến, sau đó phái đến Tử Phủ đoạt công pháp, chỉ cần Thánh nữ này ngã xuống, Tử Phủ Thánh Địa làm sao chống đỡ được Diêu Quang?

Nhất cử đa đắc, hà lạc bất vi (một công đôi việc, sao lại không làm)?” Một phen nói của Đế Tôn đã vạch trần âm mưu của Diêu Quang Thánh Tử một cách rõ ràng, cũng khiến mọi người bừng tỉnh.

“Nguyên lai là vậy, lão đại nói có thể sớm gặp lại, là vì lý do này!” “Không sai.

Chỉ là một Diêu Quang, dám động đến chủ ý của người của ta, thật sự có chút tìm chết.” Đế Tôn vung tay một cái, hơn mười tên sát thủ đỉnh cấp trước mặt đều bay ngược ra ngoài, không có chút không gian nào để thao tác, sức mạnh của Đế Tôn như một ngọn núi, đè lên người họ, chỉ có thể mặc cho hắn định đoạt.

“Nghe đây, ta không giết các ngươi.

Truyền thừa Thiên Đình bây giờ đã hoàn toàn thuộc về Tử Hà, các ngươi có chủ nhân, cũng phải tôn nàng làm chủ, không phải tên Diêu

Quang chỉ biết giở trò âm mưu kia!" Sát thủ vương đội nón ho ra máu tươi, lạnh lùng nhìn Đế Tôn: "Quy củ của Thiên Đình, thấy Xích Hỏa Lệnh, như thấy chủ nhân, vạn ngàn năm qua, chưa ai có thể thay đổi!

Diêu Quang đã có được lệnh, bọn ta liền tôn y làm chủ!" Đế Tôn cười: "Ta hiểu rồi, ý của ngươi là, nếu lệnh đó ở trong tay Tử Hà, các ngươi sẽ nghe theo Tử Hà, là đạo lý này phải không?" Người đàn ông đội nón cố nén khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể: "Vậy thì sao?" "Vậy thì dễ rồi, bây giờ, ta sẽ thay Tử Hà lấy lại lệnh đó, các ngươi những bộ hạ cũ của Thiên Đình, ta muốn các ngươi nhận chủ tại chỗ, tôn Tử Hà làm chúa tể duy nhất của Thiên Đình!!" Đế Tôn một lời bá khí nói ra, tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc đến ngây người… "Ý gì đây??" "Nhận chủ tại chỗ?

Sao có thể?

Người của Thiên Đình không phải nói, phải có Xích Hỏa Lệnh mới có thể hiệu lệnh sao?

Xích Hỏa Lệnh đó đã ở trong tay Diêu Quang Thánh Tử, Đế Tôn làm sao lấy được?" Các trưởng lão tinh anh của Tử Phủ Thánh Địa đều ngơ ngác, căn bản không hiểu tình hình.

Không ai hiểu, Đế Tôn sẽ làm thế nào để thực hiện những gì mình đã nói.

Chỉ có Sỏa Cẩu và Diệp Phàm vẻ mặt bình tĩnh cười nhìn những người của Thiên Đình.

"Oa oa, tất cả mở to mắt chó của các ngươi ra mà xem cho kỹ, xem gia gia nhà ta, làm thế nào lấy được Xích Hỏa Lệnh!" Một câu nói của Hắc Cẩu, quả thực cũng khiến sắc mặt của những thích khách Thiên Đình trước mặt trở nên ngưng trọng, ánh mắt của tất cả mọi người đều bản năng tập trung vào Đế Tôn.

Vút!

Sơn Hà Đồ theo tiếng gọi hiện ra trong tay, thân thể Đế Tôn chậm rãi bay lên hư không, tay cầm Sơn Hà Đồ, như một vị quân vương chỉ trong một cái búng tay có thể quyết định vận mệnh thiên hạ, dùng tinh thần đạo quang vô song của mình thắp sáng bảo đồ Sơn Hà đang ngủ say.

"Trời ạ… Nhìn kìa, ánh sáng của Sơn Hà Đồ bành trướng đến mức chưa từng có, bảo bối này trong tay Đế Tôn lại có thể thể hiện ra uy lực tuyệt đại như vậy!" Các trưởng lão Tử Phủ ai nấy đều ngây người, trong lòng càng tràn đầy xấu hổ, đồ của nhà mình, lại không rành bằng một người ngoài… Ánh sáng của Sơn Hà Đồ nhanh chóng bùng phát, rất nhanh từ trung tâm hiện ra hình dáng của Diêu Quang Thánh Tử.

"Vạn lý hóa hình, chưởng trung sơn hà!" Đế Tôn khẽ hô một tiếng, hình dáng của Diêu Quang Thánh Tử nhanh chóng ngưng tụ thành một điểm sáng như tinh thần, từ trung tâm Sơn Hà Đồ bay vút lên không trung, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Ầm ầm ầm!

Giữa không trung vang lên một tiếng nổ lớn, Đế Tôn búng tay về phía không trung, xé rách ra một vết nứt hư không, nhưng lần này, Đế Tôn không tự mình chui vào trong vết nứt, mà từ bên trong thò ra một bàn tay khổng lồ màu đen tóm vào.

Nhanh chóng, bàn tay khổng lồ thu lại, Diêu Quang Thánh Tử lại bị Đế Tôn cách không gian tóm đến trước mặt mọi người.

"Cái gì?!!" "Trời của ta ơi… Mẹ nó đây còn thần thông hơn cả Hư Không Đại Đế trong truyền thuyết, thực lực của Đế Tôn, thật sự có thể áp đảo vạn cổ rồi!" "Đông Hoang lại xuất hiện một yêu nghiệt như vậy, thật không biết là kiếp số hay ân tứ…" "Quá không thể tin

được, vượt qua hư không áp chế người khác, ai mà đắc tội với Đế Tôn, e rằng lên trời xuống đất cũng khó thoát khỏi lòng bàn tay của ngài!" Toàn trường xôn xao, mọi người thậm chí không biết nên dùng những lời kinh thán và tán mỹ nào để miêu tả sự chấn kinh trong lòng lúc này.

Diêu Quang Thánh Tử bị bàn tay khổng lồ màu đen của Đế Tôn giam cầm, ngay khoảnh khắc vết nứt hư không khép lại, Thánh Tử tức giận gầm lên.

"Đế Tôn!

Ngươi lại giở trò gì nữa đây?

Ta lúc nào lại đắc tội với Thiên Tôn Sơn?" Diêu Quang Thánh Tử nhe răng trợn mắt giãy giụa, đáng tiếc trong bàn tay khổng lồ, y như một đứa trẻ, Đế Tôn chỉ cần động ngón tay cũng có thể trong nháy mắt nghiền nát y thành hư vô.

"À, lời thừa ta không nói nhiều với ngươi, giao ra Xích Hỏa Lệnh, muốn làm gì thì làm, đừng làm phiền gia gia không vui!

Từ hôm nay, dòng Tử Phủ và Thánh nữ Tử Hà, không phải là người ngươi có thể động đến, sát thủ thánh đạo của Thiên Đình cũng chỉ có một mình Tử Hà có thể tiếp nối, muốn tăng cường thực lực thì đi nơi khác kiếm ăn, còn dám chướng mắt gia gia ta, ngươi biết hậu quả!" Mỗi một từ Đế Tôn nói ra, đều mang theo áp lực mạnh mẽ, khiến Diêu Quang Thánh Tử không thể trốn tránh, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng trong lòng bàn tay Đế Tôn.

Bây giờ Diêu Quang Thánh Tử đã sa đọa, căn bản không quan tâm đến sĩ diện, dù có bị mất mặt trước toàn bộ Tử Phủ Thánh Địa cũng không sao, điều duy nhất y tức giận là, âm mưu sắp thành công, bây giờ lại bị Đế Tôn một gậy đánh chết, mọi kế hoạch ở Bất Tử Sơn trước đó đều đổ sông đổ biển.

Nguyên bản theo tính toán của Diêu Quang Thánh Tử, sau khi có được truyền thừa của sát thủ đỉnh cấp, phối hợp với Thôn Thiên Ma Công, y có thể nhanh chóng giết chóc, cướp đoạt, nâng cao tu vi!

Nhưng bây giờ, con đường này đã bị Đế Tôn chặn đứng, y cũng chỉ có thể tìm đường khác… "Được, cho ngươi!" Diêu Quang không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghiến răng bó tay chịu trói.

Chương 487

"Chủ, chủ nhân… Ngài!" "Cút!

Lão tử không phải chủ nhân của các ngươi, Xích Hỏa Lệnh là ta trộm được, bây giờ vật quy nguyên chủ, Đế Tôn bảo các ngươi nghe ai, các ngươi nghe người đó, dám vi phạm mệnh lệnh của ngài, một trăm cái mạng cũng không đủ chết!" Diêu Quang nói xong, quang ảnh của Xích Hỏa Lệnh trước mặt hiện hóa trở lại, rơi vào lòng bàn tay Đế Tôn.

"Ngươi có thể cút rồi." Đế Tôn như xua đuổi một con ruồi, sắc mặt bình thản vẫy tay, Diêu Quang Thánh Tử, một nhân vật lãnh tụ thế hệ trẻ Đông Hoang, cứ như vậy bị Đế Tôn một tát đánh bay khỏi tầm mắt của mọi người, đừng nói là kháng cự, trước mặt Đế Tôn, cường giả cấp Cự Bá như Diêu Quang, thật sự ngay cả một cái rắm cũng không bằng… "Quá không thể tin được!

Đế Tôn… Thực lực của Đế Tôn Thiên Tôn Sơn a!

Coi chúng sinh Đông Hoang như cỏ rác, tuổi còn nhỏ đã có thể cùng Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư luận đạo, Đông Hoang vạn cổ cũng không tìm ra được tuyệt thế yêu nghiệt thứ hai!" Các trưởng lão Đại Năng của Tử Phủ hoàn toàn phục… Điều khiến họ cảm thấy vui mừng hơn là, bây giờ Thánh nữ đã leo lên được chiếc xe của Đế Tôn, ôm được cái đùi to nhất Đông Hoang, sau này địa vị của Tử Phủ Thánh Địa ở cả Đông Hoang cũng có thể được nâng cao.

Trong suốt quá trình, ánh mắt Tử Hà chưa từng rời khỏi người Đế Tôn một khắc, như đang nắm chặt từng giây từng phút, khắc ghi từng khoảnh khắc của người đàn ông này vào lòng.

Bởi vì lần này chia tay, cũng không biết bao lâu mới có thể gặp

lại… “Thấy Xích Hỏa Lệnh, như thấy Thiên Đình chi chủ!” Đế Tôn giơ lệnh bài lên, hơn trăm người cũ của Thiên Đình trước mặt đều quỳ xuống hành lễ.

“Thuộc hạ tham kiến Chúa tể!!” Thanh âm vang dội trong nháy mắt bao trùm cả Tử Phủ Thánh Địa, uy nghiêm của Đế Tôn cũng vào lúc này được thể hiện một cách trọn vẹn và sắc nét.

“Ta tuyên bố, từ hôm nay, Thánh chủ mới của Tử Phủ Thánh Địa, Tử Hà, chính là người sở hữu Xích Hỏa Lệnh, cũng là chúa tể mới của Thiên Đình!

Các bộ hạ cũ của Thiên Đình ở khắp nơi, đều phải lấy Tử Hà làm tôn, thống nhất nghe theo hiệu lệnh của nàng, nếu có kẻ không tuân, người người đều có thể tru di!” “Thuộc hạ tuân lệnh!!” Mấy trăm sát thủ đỉnh cấp của Thiên Đình đồng thời quỳ một gối xuống trước Tử Hà, cùng lúc đó, lệnh bài trong tay Đế Tôn cũng từ từ bay vào tay nàng.

Ngay khoảnh khắc cầm vào tay, giữa trán Tử Hà dần dần hiện ra một ấn ký ngọn lửa màu đỏ thẫm, càng khiến cho Tẫn Đạo chi thể của nàng thêm một tầng hào quang mỹ lệ, cả người càng trở nên minh mị động lòng người.

Quan trọng hơn, Xích Hỏa Lệnh như một chiếc chìa khóa, sau khi cầm vào tay, tất cả công pháp sát thủ Thiên Đình mà Tử Hà đã học trong cơ thể đều như được kích hoạt, có được một lần thăng hoa vượt bậc như thoát thai hoán cốt!

Lúc này Tử Hà, khí tức đã có dao động cấp đỉnh phong Cự Bá, không nghi ngờ gì đã có thể ngang hàng với những Thánh chủ cấp Thánh Nhân của các Thánh địa đỉnh tiêm ở Đông Hoang… Đỉnh phong Cự Bá, gần như tương đương với trình độ bán bộ Thánh Nhân, cộng thêm nội tình và sức hiệu triệu của hai dòng Thiên Đình và Tử Phủ, và

những lá bài tẩy mà Đế Tôn ban cho, Tử Hà bây giờ đã có tư bản để đối đầu với các lãnh đạo của các truyền thừa đỉnh cấp ở Đông Hoang.

Như vậy, Đế Tôn và những người khác rời đi, cũng có thể yên tâm rồi.

"Tất cả giải tán đi, không có mệnh lệnh của Tử Hà, các ngươi ngày thường ẩn nấp ở các nơi trong Đông Hoang, không được để lộ thân phận.

Ngoài ra, có thể tìm thêm một số người cũ của Thiên Đình tập kết tại Đông Hoang.

Hãy nhớ, một đại thời đại, có vô số cơ duyên đang chờ đợi, chỉ cần theo kịp bước chân của Tử Hà, sự huy hoàng và vinh quang của Thiên Đình ngày xưa, nhất định sẽ có khả năng tái hiện." "Thuộc hạ cáo lui!!" Các cường giả Thiên Đình ở các nơi cúi người hành lễ, sau đó với tốc độ mà mắt thường của tu sĩ bình thường khó có thể nhìn thấy, biến mất không dấu vết… Sau khi Đế Tôn giáng lâm, một loạt thao tác chấn động tất cả mọi người liên tiếp diễn ra, trong chớp mắt đã giải quyết xong nguy cơ Thiên Đình cho Tử Hà, phong thái và nội tình đó, không nghi ngờ gì cũng khiến các tu sĩ Tử Phủ hoàn toàn có một nhận thức thấu đáo hơn về Thiên Tôn Sơn và bản thân Đế Tôn, không còn ai dám coi họ là kẻ thù nữa.

"Ừm.

Rắc rối bên ngoài đã giải quyết xong, tiếp theo, nên xử lý chuyện nội bộ của Tử Phủ rồi." Đế Tôn đột nhiên chắp tay sau lưng xoay người, ánh mắt lướt qua từng người của Tử Phủ, uy áp mạnh mẽ, ngay cả những trưởng lão cấp đỉnh phong Đại Năng, bán bộ Cự Bá cũng không dám nhìn thẳng, đều cúi đầu xuống.

Đúng lúc này, Tam trưởng lão thường ngày chủ trì sự vụ của Thánh địa lại một lần nữa tiến lên, không nghi ngờ gì là đại diện cho

Thánh địa, cung kính hành lễ với Đế Tôn.

"Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn giá lâm, Tử Phủ Thánh Địa thất lễ, mong ngài lượng thứ." Đế Tôn cười nhạt vẫy tay: "Không cần khách sáo như vậy, dù sao ta trong mắt các ngươi, vẫn là kẻ thù mà.

Ta hôm nay đến đây, là để hóa giải ân oán giữa ta và Tử Phủ Thánh Địa." Đế Tôn đột nhiên nói ra một câu như vậy, quả thực dọa cho môn nhân Tử Phủ xung quanh trong lòng giật thót… "Mẹ nó, lời này có ý gì?

Không phải là định chĩa mũi dao vào chúng ta đấy chứ??

Ta có chút hoảng~!" "Suỵt!

Chắc là không đâu, rõ ràng Đế Tôn đến vì Thánh nữ Tử Hà, huống hồ muốn hóa giải ân oán, có nhiều cách mà…" Các loại tiếng nghị luận từ trong môn truyền ra, Đế Tôn cũng nhìn ra sự lo lắng của các tu sĩ, chỉ cười nhẹ lắc đầu.

"Không cần căng thẳng, ta không có ý định ra tay với các ngươi, nếu không khi những người của Thiên Đình đến, ta chỉ cần mang Tử Hà đi, tất cả các ngươi đều phải trả giá cho món nợ này, một người cũng không sống được." Lời của Đế Tôn nói ra, mới một lần nữa ổn định được cục diện, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Thánh chủ đời trước của Tử Phủ, đúng là chết trong tay ta, chuyện này các ngươi cũng đều rõ." Đế Tôn nói thẳng không kiêng dè, lúc nói ra những lời này lại có thái độ lý lẽ hùng hồn, quả thực khiến môn nhân Tử Phủ một trận không nói nên lời.

"Mẹ nó, đại lão không hổ là đại lão, ngay cả nhận tội cũng bá khí như vậy…" Sỏa Cẩu cũng có chút không nhìn nổi nữa, hắng giọng sờ sờ mũi, lén lút nói nhỏ với Diệp Phàm.

"Cho nên, bây giờ những môn đồ của Thánh chủ tiền nhiệm, ai

muốn báo thù cho Thánh chủ tiền nhiệm, bây giờ có thể đứng ra, ta sẽ không đánh trả.

Đương nhiên, cần phải làm rõ một điểm, đây sẽ là cơ hội báo thù duy nhất, qua làng này, không có quán này đâu." Giọng Đế Tôn vừa dứt, Nhị trưởng lão trước đó luôn không lộ diện đột nhiên xuất hiện, sắc mặt băng lãnh nhìn Đế Tôn.

"Tốt, dám làm dám chịu, có phong thái của đại gia!

Nhưng đừng tưởng làm vậy, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, vậy thì ngươi đã sai lầm lớn rồi." Nhị trưởng lão cũng cùng một phe với Bát và Cửu trưởng lão, người này quanh năm bế quan, bây giờ đã là đỉnh phong cảnh giới Cự Bá thực thụ, năng lực thực chiến có thể sánh với Bán Thánh.

Đế Tôn liếc nhìn một cái, không có chút dị nghị nào, tiếp tục đưa mắt nhìn những người khác.

Chương 488

"Còn có ai khác không, muốn báo thù thì cùng lên một lượt." Tiếng Đế Tôn vang vọng trời cao, rõ ràng có ý thức uy hiếp cả dòng Tử Phủ Thánh Địa, bao gồm cả những lão già hóa thạch chưa lộ diện, cũng đều bị kinh động ở mức độ khác nhau.

Đương nhiên, đại đa số người chọn giữ im lặng, không quan tâm đến người kế thừa và những tranh chấp trong môn.

Ngược lại trong số một số đệ tử ruột của Nhị trưởng lão, những tinh anh cấp Đại Năng đã tụ tập đủ hơn mười người, giương cung bạt kiếm vây quanh Đế Tôn.

"Hừ, đã chủ động hóa giải ân oán, vậy những môn đồ mang trong mình thù hận như chúng ta, tự nhiên cũng sẽ không khách sáo với ngươi." Nhị trưởng lão lộ rõ vẻ hung tợn.

Trước đó khi Đế Tôn trên không trung Tử Phủ đại triển thần uy, lão già này co rụt ở hậu đường không dám hó hé một tiếng.

Vừa nghe Đế Tôn không đánh trả, vội vàng nhảy ra để phô trương sự hiện diện, hiển nhiên đối với vị trí Thánh chủ Tử Phủ có lòng nhòm ngó.

"Tiểu nhân đê tiện." Vừa rồi người của Thiên Đình đánh tới cửa, sao không thấy ngài ra chủ trì công đạo?" Diệp Phàm cũng có chút không nhìn nổi nữa, lạnh lùng quát hỏi Nhị trưởng lão, nhưng Đế Tôn cũng chỉ cười nhạt nhẹ nhàng vẫy tay, ngăn cản hành động của Diệp Phàm.

"Ân oán cá nhân giữa ta và dòng Tử Phủ, không ai được phép xen vào, hôm nay chỉ cần là môn nhân Tử Phủ, ai muốn báo thù, cứ việc đứng ra là được." Giọng nói hùng hồn của Đế Tôn lại một lần nữa

đầy bá khí, người khác không còn ý định xen vào nữa.

Trong suốt quá trình, Tử Hà lại trở thành người khó xử nhất.

Vị trí hiện tại của nàng vô cùng lúng túng.

Nguyên bản là Thánh nữ, lại là người có quyền kế thừa vị trí Thánh chủ mới của Tử Phủ, đáng lẽ nên đi đầu hô hào báo thù, nhưng đối mặt với Đế Tôn, nàng làm sao mở lời được?

Dù cho lúc này phải từ bỏ mọi thứ, nàng cũng đoạn tuyệt không thể đứng ở vị trí chĩa kiếm vào Đế Tôn, làm tổn thương người đàn ông đã cho nàng một cuộc sống mới.

"Tử Hà?

Trước mắt ngươi là người đã giết sư tôn của ngươi, ngươi không định có thái độ gì sao?" Quả nhiên, Nhị trưởng lão nhanh chóng chuyển mục tiêu sang Tử Hà, lão mưu sâu kế hiểm làm sao không nhìn ra cục diện?

Mối quan hệ không tầm thường giữa Đế Tôn và Tử Hà, đã trở thành vũ khí mạnh nhất để Nhị trưởng lão cướp đoạt vị trí Thánh chủ.

Đế Tôn làm những điều này, chính là để dọn sạch mọi chướng ngại cho Tử Hà, dù cho Tử Hà có ra tay với hắn, cũng không sao cả.

"Ta… không làm được." Tử Hà trầm ngâm một lát, đưa ra câu trả lời rõ ràng của mình, ngay cả Đế Tôn cũng có chút kinh ngạc.

"Hô hô, thấy chưa, cô nàng này thật sự yêu lão đại của chúng ta rồi!

Không lỗ, nhan sắc của Tử Hà so với con nhóc Tử Nguyệt kia cũng không thua kém chút nào!" Sỏa Cẩu mặt gian xảo thè lưỡi chó ra, quả quyết bị tiểu Niếp Niếp bên cạnh túm tai chó.

"Cẩu cẩu không được la bậy!

Bây giờ nhiều người như vậy muốn đánh ca ca một mình, không mau nghĩ cách đi!" Tiểu Niếp Niếp tức giận dạy dỗ Hắc Thần, Sỏa Cẩu quả thực không có cách nào với tiểu tổ tông này.

"Yên tâm đi, đừng nói là mấy con cá thối của Tử Phủ, dù ba đại tổ chức sát thủ có dốc toàn bộ lực lượng cũng không ai động được một sợi tóc của ca ca, tên đó à, khỏe lắm đấy…" Thái độ của Tử Hà, không nghi ngờ gì đã mang lại sự chấn động cực lớn cho các tu sĩ của Tử Phủ, nhưng đại đa số đệ tử hướng về Tử Hà không cho rằng đây là một chuyện xấu, ngược lại nhất trí chĩa mũi nhọn về phía Nhị trưởng lão và những người kia.

"Theo ý ta, Thánh chủ tiền nhiệm tuy chết trong tay Đế Tôn, nhưng hôm nay tổ chức Thiên Đình đột nhiên gây khó dễ, sau lưng là Diêu Quang Thánh Tử có ý nhắm vào Tử Phủ Thánh Địa của chúng ta, nạn này đều do Đế Tôn hóa giải, huống hồ Thánh nữ đã tra rõ chân tướng, Thánh chủ tiền nhiệm vì bị trưởng lão trong môn hãm hại mất đi lý trí, mạo phạm Đế Tôn, mới rước họa sát thân, lỗi cũng không ở Đế Tôn, Nhị trưởng lão lúc này ân tương cừu báo, e rằng không thỏa đáng." "Không sai, Tứ trưởng lão nói đúng, ta ủng hộ!" Một lượng lớn đệ tử Tử Phủ phản chiến, khiến Nhị trưởng lão và những người định ra tay với Đế Tôn vô cùng khó xử.

Nhưng chính cái gọi là tên đã trên dây không thể không bắn, Nhị trưởng lão thấy đại thế lung lay, chỉ có thể đập nồi dìm thuyền, đánh cược một phen.

"Ra tay!!" Theo lệnh của Nhị trưởng lão, hơn mười cường giả cấp Đại Năng bay lên, khởi động trận pháp mạnh nhất của Tử Phủ, Xá Tử Yên Hồng!

Khí diễm tử quang khủng bố đồng thời bùng cháy từ hơn mười đạo, vây thành một trận pháp hoàn toàn khép kín, bao bọc Đế Tôn bên

trong.

Nhị trưởng lão triệu hồi pháp khí mạnh nhất Tử Vân Kiếm, dùng kiếm phong của mình tiếp dẫn hơn mười đạo tử khí trận lực, chém xuống một kiếm tuyệt sát đủ để nghiền nát một cường giả cấp Thánh.

Từ đầu đến cuối, Đế Tôn đều ngồi xếp bằng thản nhiên nhìn mọi người, mặc cho tử khí cuồn cuộn tấn công, dưới sự bảo hộ của tinh thần chi quang, bất kỳ sức mạnh nào cũng không thể đến gần Đế Tôn một phân nào.

"Trời ạ!

Đây là sự chênh lệch của đại cảnh giới sao?

Đế Tôn quả nhiên cái thế vô địch!

Trận Xá Tử Yên Hồng của Nhị trưởng lão có thể nghiền nát sức mạnh của cường giả cấp Thánh Nhân, đánh vào người Đế Tôn lại như gãi ngứa, không hề có tác dụng!" "Hừ, Nhị trưởng lão thuần túy là tự rước lấy nhục, thật sự tưởng rằng Đế Tôn không ra tay, thì có thể thực hiện được âm mưu sao?

Nực cười!" Ầm ầm ầm!!

Chương 489

Sóng năng lượng kinh khủng không ngừng từ ngoài cơ thể Đế Tôn bắn ra xung quanh, dấy lên từng đợt sóng khí kinh hồng! hơn mười Đại Năng khó lòng chống đỡ được cương khí phản chấn từ hộ thể tinh thần chi lực của Đế Tôn, đều từ trong trận nhãn bay ngược ra ngoài, người có nội tình nông thì tại chỗ trọng thương, người sâu hơn thì không có nội thương, nhưng trong thời gian ngắn muốn ra tay cũng là chuyện không thể.

Chỉ có Nhị trưởng lão đang khổ sở kiên trì, hai tay siết chặt Tử Vân Kiếm, mong muốn dùng một kiếm phá vỡ hộ thể của Đế Tôn.

"Đế Tôn!

Ta muốn xem xem ngươi có thể chống đỡ được tuyệt sát nhất kiếm của ta không!" "Phiền ngươi nhanh một chút, ta không có nhiều thời gian lãng phí trên người ngươi." Đế Tôn dứt khoát nhắm mắt lại, nói ra một câu không mặn không nhạt, suýt chút nữa khiến Nhị trưởng lão tức đến hộc máu tại chỗ… "Cho ngươi chó mắt nhìn người thấp, đi chết đi cho ta!" Ầm ầm ầm!!

Tử Vân Kiếm trong nháy mắt phình to gấp mấy lần, với thế xé trời gào thét xuống, chém mạnh vào đỉnh đầu Đế Tôn.

Nhưng cảnh tượng lúng túng cũng vào lúc này diễn ra… Két!

Thân kiếm sau khi trút hết toàn bộ sức mạnh, lại trong khoảnh khắc hiện ra mấy đạo vết nứt, sau đó hoàn toàn vỡ nát thành một đống sắt vụn… "!!

Tử Vân Kiếm cấp Thánh Nhân Vương, bị hộ thể của Đế Tôn trực tiếp chấn vỡ??" "Khó mà tưởng tượng được… Đế Tôn từ đầu đến cuối chưa từng ra tay, đã có thanh thế như vậy, quá không thể tin

được!" Toàn trường mọi người hoàn toàn ngây người, Nhị trưởng lão tròng mắt suýt bay ra ngoài, cùng lúc Tử Vân Kiếm vỡ nát, cũng có nghĩa là bản nguyên của y cũng gặp trọng thương.

Không nói đâu xa, với tuổi tác và nội tình của y, tương lai muốn tiến thêm một bước nữa là chuyện không thể, đạo thương hồi phục, cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở sơ cảnh Cự Bá, muốn uy hiếp Tử Hà, càng là chuyện viển vông.

"Phụt..." Nhị trưởng lão kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Dù trong lòng có vạn phần không cam tâm, lão vẫn không thể thay đổi cục diện trước mắt.

"Ta, thua rồi..." "Sư tôn, sư tôn!" Và thế là, Nhị trưởng lão bị khiêng đi giữa tiết tấu cố gắng tạo sự chú ý của mọi người, đến nỗi quên cả nhận phần cơm hộp của mình.

Kể từ đó, trên dưới Tử Phủ Thánh Địa, không còn ai dám khiêu khích uy nghiêm của Đế Tôn, càng không dám nói một lời nào bất mãn về địa vị của Tử Hà.

"Bây giờ, ân oán giữa Thiên Tôn Sơn và Tử Phủ Thánh Địa xem như xóa bỏ.

Với tư cách là người ngoài cuộc, ta nói thêm một câu, Tử Phủ này, ngoài Tử Hà ra, thật sự không có ai đủ sức đảm nhận chức Thánh Chủ, không biết các vị trưởng lão các mạch có suy nghĩ thế nào?" Đế Tôn mạnh mẽ ủng hộ Tử Hà, cũng thể hiện thái độ của một người ngoài cuộc, nhưng ai cũng biết, đích thân Đế Tôn đề cử, kẻ nào dám nói một chữ "không"?

Quả nhiên, các trưởng lão của Tử Phủ Thánh Địa đều lần lượt bày tỏ thái độ, đoàn kết chưa từng có ủng hộ Tử Hà trở thành Thánh

Chủ đời mới.

Đế Tôn hài lòng với kết cục này, ngửa mặt lên trời cười lớn: "Như vậy, ta cũng yên tâm rồi.

Tử Hà, lần này chuyện nhà của chúng ta đã giải quyết xong, chẳng bao lâu nữa ta sẽ lên đường đến Trung Châu, lần sau gặp lại, có lẽ cũng phải một thời gian nữa." "Tử Hà hiểu." Cô gái nhỏ làm động tác thi lễ, nhưng không để Đế Tôn nhìn thấy vẻ ưu thương trên mặt mình.

Kế thừa vị trí Thánh Chủ, Tử Hà lại giống như ngày xưa, chẳng khác nào bị hạn chế tự do, gánh nặng đè trên vai.

Dù có danh tiếng của Thiên Tôn Sơn và sự che chở của tổ chức sát thủ hàng đầu Thiên Đình, cũng khó lòng giúp Tử Hà có được thứ mà nàng khao khát nhất trong sâu thẳm nội tâm.

"Ta sẽ nỗ lực tu luyện, chờ đợi ngày thành Thánh!" Tử Hà đột nhiên hạ thấp giọng, câu nói này chỉ dành cho Đế Tôn, lặng lẽ truyền vào tai hắn.

Đế Tôn lập tức hiểu được tâm tư của cô gái nhỏ, nhưng cũng chỉ mỉm cười gật đầu.

"Năm tháng sẽ không phụ lòng người có chấp niệm, đợi ngày thành Thánh trở về, vị trí Sát Thánh của Thiên Tôn Sơn sẽ vĩnh viễn chỉ thuộc về một người!" Câu nói ấy, như một dấu ấn sinh mệnh, từ đó khắc sâu vào cuộc đời của Tử Hà.

Trước kia, nàng sống vì báo thù.

Bây giờ, nàng sống vì một câu nói của Đế Tôn!

Dùng Sát chi đạo thành Thánh, chiến lực của Tử Hà trong Thánh vực sẽ không ai sánh bằng, đến lúc đó có thể đối đầu với Thánh Nhân Vương, thậm chí là tồn tại cấp Đại Thánh trong truyền thuyết cũng không phải là không thể.

Chỉ đến lúc đó, nàng mới có thể dùng thân phận hoàn toàn mới chính thức gia nhập đội ngũ của Đế Tôn, cùng hắn tung hoành thiên hạ!

Dù hành trình này nhất định sẽ đầy gian khổ, Đế Tôn vẫn tin rằng, trên con đường tranh tiên, sẽ có bóng dáng Tử Hà bầu bạn bên cạnh.

"Chư vị, Đế Tôn xin từ biệt, sau này còn gặp lại!" Giọng nói vang vọng, Đế Tôn mang theo Diệp Phàm, Đại Hắc Cẩu và tiểu Niếp Niếp bay lên không, một lần nữa xé rách hư không, biến mất trước mắt mọi người. ...

"Gia!!!" ...

Tại cổng Nguyên Thạch Phường của Thiên Tôn Sơn.

Chương 490

Tên mập Tử Bàn Tử, Đoạn Đức, đã sớm ra khỏi cửa, với vẻ mặt nịnh nọt nhìn về phía cuối hư không, dường như đã tính trước được Đế Tôn và mọi người sẽ trở về vào lúc này.

Hắn hét lớn lên trời, giọng nói vang vọng khắp các nguyên phường xung quanh, không khỏi khiến các tu sĩ ở đó bàn tán xôn xao.

"Chậc chậc chậc...

Gã đạo sĩ tên Đoạn Đức kia, thật sự coi Đế Tôn như ông nội ruột...

Chắc gọi ông nội cũng không thân thiết đến thế." "Ha ha, cũng phải thôi, tên mập thối tha đó tiếng xấu đồn xa, ở Đông Hoang là kẻ ai ai cũng muốn đánh, giờ đi theo Đế Tôn, ai dám làm gì hắn?

Đúng là 'quan nhất phẩm trước cửa tể tướng', Đoạn Đức có được ngày hôm nay đều là nhờ ân huệ của Đế Tôn, sao dám không nịnh bợ?

Đừng nói gọi gia, gọi cả tổ tông ta cũng không thấy lạ." Các loại tiếng bàn tán từ các nguyên phường khác truyền ra, nhưng tên mập Tử Bàn Tử lại làm như không nghe thấy, một lòng chờ đợi Đế Tôn trở về.

Rất nhanh, trên tầng mây, mọi người đạp lên trận pháp do Đại Hắc Cẩu thi triển mà đi xuyên không trung, vững vàng đáp xuống trước cửa nguyên phường.

"A ha ha, gia, ngài cuối cùng cũng về rồi!" Đế Tôn nhìn Đoạn Đức một cái rồi hài lòng gật đầu: "Không tệ, tên nhóc nhà ngươi biết ra đón tiếp, nói đi, mấy ngày nay không có gì tệ chứ?" Đoạn Đức xoa xoa bụng, cười hắc hắc: "Vẫn ổn.

Thường ngày ta và Bàng Bác trông coi phường, thu chút phí bảo kê, sau đó thì nhớ nhung gia.” Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu đồng thời trợn mắt khinh bỉ Đoạn Đức: “Thôi đi!

Ngựa quen đường cũ, bao nhiêu ngày không có chỗ nịnh bợ, lão đại vừa về là ngươi bù đắp hết một lượt phải không?

Thật bái phục.” “Đi đi đi, hai người các ngươi qua một bên đi, ta đang nói chuyện với gia mà!” Đế Tôn nhếch miệng: “Mặc kệ tên mập này thật lòng hay giả dối, tóm lại mọi chuyện đều thuận lợi.

Diệp Phàm đã chữa lành vết thương, cũng đã đón được tiểu Niếp Niếp, coi như công đức viên mãn.

Chuyện ở Đông Hoang tạm thời kết thúc, ta định đến Trung Châu xem sao.” Đoạn Đức nhìn tiểu Niếp Niếp một cái, trong lòng không khỏi giật thót.

Cảm giác của hắn cũng giống như Đại Hắc Cẩu khi lần đầu gặp mặt, khí chất đặc biệt trên người cô bé khiến cho một tồn tại cấp bậc như Đoạn Đức cũng không dám có chút hỗn xược.

“Hắc hắc, được thôi, ta đi gọi Bàng Bác, chúng ta xuất phát ngay!”

...

Trình độ trận pháp của Hắc Thần đã tiến bộ hơn trước không ít.

Ban đầu Đế Tôn còn lo lắng, truyền tống trận của con chó ngốc này một lần chịu tải nhiều người như vậy có chịu nổi không, nhưng Hắc Thần lại vỗ ngực đầy tự tin.

“Yên tâm, thêm vài người nữa, truyền tống đến Trung Châu tuyệt đối không vấn đề gì.” Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, sức mạnh pháp trận chấn động, nhóm người Đế Tôn một lần nữa lên đường, truyền tống trận không gian đến Trung Châu đã được kích hoạt hoàn hảo.

“Chết rồi...

Mẹ kiếp, nhầm hướng rồi!” “Cái gì??” Vèo...

Sau khi bay không biết bao lâu, pháp trận dừng lại, Đế Tôn và mọi người phát hiện, mẹ nó đâu phải Trung Châu, vậy mà bị con chó ngốc này đưa đến Bắc Vực rồi!

Không chỉ vậy, Bàng Bác cũng không biết đã bị truyền tống đi đâu mất...

“Sỏa Cẩu ngươi có được không vậy?

Bàng Bác đâu rồi?” Diệp Phàm nắm lấy tai Hắc Thần, nghiến răng nói.

“Ặc, lỗi của ta, Bàng Bác hình như bị truyền tống đến Tây Mạc rồi...

Đừng hoảng, ta thử lại lần nữa, nhất định sẽ thành công!” Ầm ầm ầm!!

Không đợi mọi người lên tiếng, Hắc Thần lại một lần nữa khởi động truyền tống trận.

Nhưng lần này còn tệ hơn, tên mập Tử Bàn Tử Đoạn Đức cũng bị buộc phải rời đội...

“Cái gì??

Lão đại, tên mập Tử Bàn Tử cũng bị Sỏa Cẩu làm cho biến mất rồi...

Vẫn chưa phải Trung Châu a!” Đế Tôn sụp mí mắt nhìn chằm chằm Hắc Thần, con chó ngốc lập tức dựng hết cả lông, mặt đầy mồ hôi hột: “Lão đại, hết sức rồi, mau, mau bổ sung năng lượng cho ta!” Đế Tôn: “...” Đành chịu, ai bảo con chó ngốc này là tài xế già cơ chứ?

Chương 491

Đế Tôn không rõ đường đến Trung Châu, dù sao đối với thế giới này hắn cũng là người ngoài.

Không có truyền tống trận của Hắc Thần, cả nhóm muốn đến Trung Châu không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

"Đây, mau uống đi!

Lão tử cảnh cáo ngươi, lần này mà không đến Trung Châu, ta sẽ ném ngươi vào nồi hầm canh." "Tuân lệnh!!" Quả nhiên, một chậu nhỏ thần tuyền chi thủy vào bụng, con chó ngốc lập tức lấy lại tinh thần.

Nó một lần nữa chuẩn bị xong, khởi động trận pháp, cuối cùng cũng đưa được mấy người Đế Tôn đến Trung Châu.

"Phù...

Mạng của cẩu gia ta, cuối cùng cũng giữ được rồi." Nhìn sang bên cạnh, Đế Tôn, tiểu Niếp Niếp và Diệp Phàm đều ở đó, mảnh đất hoang dưới chân cũng chính là Mục Vân sơn vực trong địa phận Trung Châu, Đại Hắc Cẩu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sớm biết sẽ làm lạc mất hai người họ, chúng ta thà đi bộ còn hơn.

Lần sau tên mập Tử Bàn Tử trở về nhất định sẽ lột da ta mất!" Hắc Thần tuyệt vọng sụp mí mắt rên rỉ.

"Cẩu Cẩu đừng sợ, nếu tên mập đó dám bắt nạt ngươi, ta sẽ bảo vệ ngươi!" Tiểu Niếp Niếp cưng chiều xoa đầu Hắc Thần, thật sự khiến con chó ngốc cảm động không thôi.

"Cứu mạng, cứu mạng a!" Nhóm người Đế Tôn vừa đặt chân

xuống, chưa kịp thở mấy hơi, đã nghe thấy tiếng kêu cứu của một cô gái từ phía xa trên hoang nguyên.

"Tình hình gì đây?

Địa phận Trung Châu hỗn loạn đến vậy sao?

Giữa ban ngày ban mặt mà dám cướp đoạt dân nữ?" Diệp Phàm lập tức phấn chấn, bẻ khớp cổ tay, nghiến răng hung hăng.

"Hống hống, tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Được rồi, cho ngươi một cơ hội." Đế Tôn gật đầu đồng ý, liền thấy Diệp Phàm bay vút lên, lao nhanh về phía cô gái đang kêu cứu.

Mấy chục tên tay sai mặc đồng phục tu sĩ phía sau thấy vậy, đồng loạt ra tay với Diệp Phàm.

Ầm ầm ầm!

Một luồng cương phong mạnh mẽ cuốn tới, thẳng tắp đánh vào người Diệp Phàm, đáng tiếc sức mạnh ở mức độ này đối với Diệp Phàm hiện tại chẳng khác nào gãi ngứa.

"Không muốn chết thì cút.

Cô gái này, ta bảo vệ chắc rồi." Cô gái xinh đẹp trước mắt ăn mặc khá lộng lẫy, vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường, nhưng tu vi lại thấp hơn đám tu sĩ truy sát kia.

"Hừ, ngươi có biết chúng ta là ai không?

Bảo vệ?

Dựa vào cái gì?" Diệp Phàm cười lạnh: "Đương nhiên là dựa vào thực lực!" Ầm ầm ầm!

Nắm đấm siết chặt, khí thế toàn thân Diệp Phàm tuôn ra, uy áp cấp Cự Phách trong nháy mắt trấn áp đám tu sĩ trước mặt.

“Không thể địch lại, rút lui!!” Tên cầm đầu rõ ràng là kẻ có đầu óc, biết rằng hai bên không cùng đẳng cấp, quả quyết dẫn người quay đầu rút đi không còn tăm hơi.

“Cô nương, không sao chứ?” Diệp Phàm bình tĩnh quay đầu, nhìn cô gái mặc hoa phục trước mặt.

Nào ngờ cô nàng này chẳng hề khách sáo, trực tiếp nhảy lên như một con gấu koala, lao vào lòng Diệp Phàm.

“Phụt ha ha ha!

Không thể nào, tên nhóc này vận đào hoa tới rồi??

Lão đại, ngài lập công lớn rồi đó!” Đế Tôn hừ cười một tiếng, ngượng ngùng xoa mũi.

Hắn biết rõ, một cô gái mà ngay cả Diệp Phàm cũng có thể thu phục thì càng không thể chống lại sức hấp dẫn của Đế Tôn.

May mà hắn đã đá quả bóng này cho Diệp Phàm, nếu không chắc chắn lại là một phiền phức không thể rũ bỏ.

Chương 492

"Cái gì??

Lại là cô ta?" Nhóm người Đế Tôn tiến lại gần, Đại Hắc Cẩu lập tức trợn tròn mắt.

"Vũ Vũ Điệp công chúa, người được mệnh danh là đệ tam mỹ nhân Trung Châu!" Đế Tôn nhìn kỹ, nhan sắc của cô nàng này quả thật không tệ, có thể xếp hạng ở Trung Châu chắc chắn không phải dạng tầm thường.

Vấn đề là tính cách bướng bỉnh này Đế Tôn tự nhận không có phúc hưởng thụ, ngay cả Diệp Phàm vốn tính tình tốt cũng bị cô nàng này hành hạ đến khổ không nói nên lời.

"Hì hì, tiểu ca ca, tiểu ca ca, mau cõng ta về nhà đi.

Nhà ta rất lớn, muốn ban thưởng gì, ta đều có thể đáp ứng!" Ờ...

Tóm lại là một nhân vật thuộc dạng ngốc nghếch ngọt ngào.

Trên đường đi, Diệp Phàm mấy lần dùng ánh mắt cầu cứu Đế Tôn, nhưng Đế Tôn chỉ cười mà không nói, cứ thế giả ngốc.

Đã đụng phải một vị tổ tông sống thế này, việc đưa nàng về nhà chỉ là một cái nhấc tay, chắc chắn không thể tránh khỏi.

Nhưng đi cùng cô nàng này cũng có một điểm tốt, trên đường đi Đế Tôn đã biết được không ít chuyện về Trung Châu từ miệng nàng, có một nhận thức và hiểu biết hoàn toàn mới về khu vực lớn nhất trong Ngũ Vực.

Vũ Vũ Điệp công chúa bị truy sát cũng là do cục diện tranh đấu nội bộ của hoàng triều gây ra.

Đế Tôn vốn không có ý định xen vào những chuyện này, càng không muốn để đội của mình rơi vào những phiền phức thế tục đó.

Mục đích đến Trung Châu là để tìm kiếm cơ duyên lớn hơn.

Không lâu sau, thừa tướng của hoàng triều đích thân dẫn người đến tiếp ứng.

Vũ Vũ Điệp công chúa dường như có hảo cảm với Diệp Phàm, nhưng Diệp Phàm lại răm rắp nghe theo mệnh lệnh của Đế Tôn, điều này khiến Vũ Vũ Điệp công chúa có chút không vui, cảm thấy hắn không đủ nam tính.

Cuối cùng, vị công chúa bướng bỉnh cũng theo thừa tướng của mình trở về hoàng triều.

Để tỏ lòng cảm tạ, nàng đã tặng cho Diệp Phàm một bản kinh văn, đồng thời giới thiệu Hoang Lư làm nơi dừng chân cho mọi người.

"Oa!

Nơi này... quả nhiên ẩn chứa đế vận a!" Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu đều vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Đế Tôn dứt khoát lấy ra Ly Hỏa Thần Lô, xung quanh Hoang Lư quả nhiên ngưng tụ từng đạo ánh lửa của nguyên chi hỏa.

"Nếu ta đoán không lầm, vị đại đế mà Vũ Vũ Điệp công chúa nói đã ở đây, hẳn là Hằng Vũ Đại Đế." Đế Tôn khẽ nói, dùng khí tức của thần lô bao phủ toàn bộ không gian Hoang Lư, cũng khiến cho tinh hoa đạo vận chân chính của Hoang Lư được ngưng tụ trở lại.

"Nơi này, sẽ là nơi dừng chân của chúng ta trong hành trình ở Trung Châu.

Tu hành ở đây, hiệu quả một ngày bằng ngàn dặm!" Dưới sự chỉ dẫn của Đế Tôn, Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu nhanh chóng tiến vào

trạng thái tu luyện.

Còn bản thân Đế Tôn thì cả ngày dẫn tiểu Niếp Niếp đi chơi đùa, du hí nhân gian, vô cùng vui vẻ.

Trong nháy mắt đã qua năm ngày, Diệp Phàm đột phá đến Hóa Long Môn Kính, nội tình tăng trưởng một đoạn dài, cách cảnh giới Bán Thánh chân chính lại tiến thêm một bước lớn.

"Đi thôi, thu dọn đồ đạc, chúng ta phải xuất phát rồi!" Hôm nay, Đế Tôn dẫn tiểu Niếp Niếp đi chơi một vòng, với vẻ mặt phấn chấn trở về Hoang Lư thông báo cho Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu lập tức rời đi.

"Tình hình gì vậy?

Lão đại, có phát hiện gì sao?" Đế Tôn cười hắc hắc: "Tin tức về Tiên Phủ thế giới đã được tung ra, các thế lực lớn ở Trung Châu đều phái môn nhân xuất động, ta cũng đi góp vui một chút." Da mặt Hắc Cẩu co giật: "Tiên Phủ...

Truyền thuyết nơi đó có liên quan đến Bất Tử Thiên Hoàng, một tồn tại vô thượng từ thời kỳ Thái Cổ!

Nếu thật sự có thể tìm thấy truyền thừa của Bất Tử Thiên Hoàng, vậy thì đúng là một bước lên trời!" Đế Tôn tuy không nói nhiều, nhưng trong lòng quả thực cũng muốn gặp thử vị Bất Tử Thiên Hoàng này, xem rốt cuộc là một tồn tại như thế nào. ...

Nhóm người tiến vào Tiên Phủ thế giới.

Chương 493

Không gian Tiên Phủ rộng lớn hiện ra trước mắt, ngay cả Đế Tôn cũng phải kinh ngạc một thoáng.

"Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là lãnh địa đẹp nhất ta từng thấy ở Bắc Đẩu.

Di tích truyền thừa từ thời đại Thái Cổ, quả nhiên không đơn giản." Đế Tôn chân thành cảm thán, tiểu Niếp Niếp trong lòng hắn cũng mở to mắt tò mò quan sát xung quanh.

"Lão đại, nơi này rộng lớn như vậy, chúng ta ngay cả một người dẫn đường cũng không có, phải làm sao?" Đế Tôn khẽ cười: "Đừng hoảng, sẽ có người làm người dẫn đường cho chúng ta, lát nữa không chừng còn gặp được vài người quen." Nói rồi, Đế Tôn đi đầu dịch dung, Hắc Cẩu hóa thành hình người, Diệp Phàm cũng hoàn toàn thay đổi dung mạo.

Duy chỉ có tiểu Niếp Niếp là không thay đổi, nhưng cũng không sao, người biết đến sự tồn tại của cô bé cũng không có mấy ai.

Ầm ầm ầm!!

Từng luồng khí tức mạnh mẽ lần lượt giáng lâm, đều là những nhân vật lãnh đạo của thế hệ trẻ các mạch ở Trung Châu không ngừng xuất hiện.

"Chậc chậc chậc...

Không hổ là trung tâm của Ngũ Vực a, lão đại, thực lực tổng thể của thế hệ trẻ tu sĩ Trung Châu, xem ra mạnh hơn Đông Hoang nhiều.

Vài người trong số họ đã có nội tình cấp Bán Thánh, không đơn giản!!" Diệp Phàm không khỏi kinh ngạc nhìn những người này, mỗi

một luồng khí tức lướt qua đều như một dải cầu vồng rực rỡ.

"Đương nhiên, rừng lớn thì chim gì cũng có.

Trung Châu là trung tâm của Ngũ Vực, lại là nơi có Tứ đại Bất hủ hoàng triều tọa lạc, chắc chắn sẽ có những nhân vật kinh diễm." Đế Tôn tỏ ra không chút nao núng.

Dù sao trong mắt hắn, có giỏi đến đâu cũng chỉ là trẻ con. ...

Ầm!

Không bao lâu sau, ở phía cuối chân trời bên trái, từng đợt tiếng đối công mạnh mẽ không ngừng truyền đến.

Nhìn vào dao động, hẳn là trận giao đấu của những người có chiến lực cấp Cự Phách.

"Ồ?

Anh em nhà Tử Nguyệt!!" Diệp Phàm sáng mắt lên, chỉ điểm.

"Nha háp, đúng là cô nhóc đó!" Đại Hắc Cẩu tuy đang ở hình người, nhưng khi kích động vẫn theo bản năng lè lưỡi ra, trông vô cùng hài hước.

"Có nguy hiểm." Đế Tôn bình tĩnh phán đoán tình hình, phát hiện những kẻ truy sát anh em nhà Tử Nguyệt lại là mấy gia thần của Vương gia ở Trung Châu, mỗi người đều có thực lực cấp Cự Phách đỉnh phong, trông tuổi tác cũng không nhỏ.

"Nhiều lão già như vậy lại đi bắt nạt hai tiểu bối, không cần mặt mũi nữa sao?" Giọng Đế Tôn vang lên, quân uy vừa hiển lộ, khí thế mạnh mẽ lập tức trấn áp mấy lão già trước mặt.

"Đế..." Tử Nguyệt kích động hét lên, suýt nữa đã gọi ra tên của Đế Tôn, nhưng bị Cơ Hạo Nguyệt bên cạnh quả quyết ngăn lại.

"Ngươi là ai?

Có quan hệ gì với hai đứa nhóc của Cơ gia ở Đông Hoang?" Đế Tôn cười lạnh: "Nói đi, ngươi cứ nhấn mạnh hai chữ Đông Hoang như vậy, chẳng phải là đang dùng thế lực Trung Châu để ép người sao?

Xem ra, cái mác người bản địa Trung Châu đã cho các ngươi cảm giác ưu việt đầy đủ rồi." Lão già kia cười một cách đường hoàng: "Nói vậy cũng không sai.

Đất Trung Châu ta rộng lớn, sao có thể so sánh với một Đông Hoang nhỏ bé?

Tiên Phủ thế giới này lại là di tích truyền thừa của một mạch ở Trung Châu chúng ta, không cho phép ngoại nhân nhúng tay." "Ha ha ha ha!" Đế Tôn ngửa mặt lên trời cười lớn: "Nếu vậy, chuyện này khó giải quyết rồi.

Bởi vì, ta cũng là người Đông Hoang..." Khoảnh khắc lời nói vừa dứt, sắc mặt Đế Tôn đột nhiên trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Một hư ảnh bàn tay khổng lồ cách không nắm lại, tóm gọn lão già Trung Châu vừa nói năng ngông cuồng vào trong lòng bàn tay.

"!!

Tên này, lại là một cường giả Thánh Nhân cảnh!!" Đối với đại đa số tu sĩ Nhân tộc, có thể nhập Thánh cảnh vốn đã là một vinh quang tối cao, đại diện cho việc có một chỗ đứng trong giới tu luyện Nhân tộc, trở thành tiêu chuẩn cơ bản để lột xác phàm thể thành bất hủ.

Nhưng một câu nói như vậy dùng trên người Đế Tôn, lại có chút ý tứ sỉ nhục hắn...

Chương 494

Một Thánh vực nhỏ nhoi, sao có thể hình dung một tồn tại có thể sánh vai với Đại Đế?

"Sợ rồi sao?

Ở Đông Hoang của ta, cường giả cấp Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện nói năng, xem ra Trung Châu cũng không hơn gì." Đế Tôn không ngờ, có một ngày ở ngoại vực, hắn cũng sẽ tự nhận mình là người Đông Hoang, tranh thủ một phần vinh diệu này.

Đây là biểu hiện của cảm giác thuộc về trong bản năng, Đế Tôn vui vẻ chấp nhận món quà là dấu ấn thân phận trong thế giới Già Thiên này.

"Hừ, Trung Châu chúng ta ra sao, không đến lượt ngươi bình phẩm.

Hôm nay nếu ngươi cố chấp bảo vệ hai người này, đừng trách Tiên Phủ thế giới nguy hiểm trùng trùng, cẩn thận cả mạng ngươi cũng bỏ lại đây..." Mấy lão già bên cạnh dám mở miệng uy hiếp Đế Tôn, có chút được voi đòi tiên.

Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai, ấn tay mạnh xuống, lập tức nghiền nát thân xác của lão già cấp Cự Phách, giết gà dọa khỉ.

"!!" "Sao nào?

Đây là tính khí của người Đông Hoang.

Nếu không phục, các ngươi cũng muốn thử xem sao?" Đế Tôn nói lời bá khí, khiến mấy lão già trước mặt phải câm miệng lại.

Không có thực lực, dù người khác có cao ngạo đến đâu, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Cứ chờ xem!” Hơn mười cường giả Cự Phách lần lượt biến mất, ẩn nấp ở cuối Tiên Phủ thế giới.

Sau khi nguy cơ được giải trừ, cô nhóc Tử Nguyệt như một con chim sẻ nhảy nhót lao vào lòng Đế Tôn.

“Đế Tôn ca ca, ta nhớ huynh quá!” Cô nhóc không cần hỏi ý kiến đã chiếm lấy vòng tay của Đế Tôn, thật sự khiến tiểu Niếp Niếp bên cạnh có chút ghen tị.

“Vị tỷ tỷ này, có thể chừa cho Niếp Niếp một chút không gian không, ta, ta cũng muốn lên...” Tiểu Niếp Niếp cắn ngón tay, nói giọng non nớt, thu hút ánh mắt của Tử Nguyệt.

“Oa!

Em bé này thật đáng yêu, Đế Tôn ca ca, đây là...” Không đợi Tử Nguyệt nói xong, tiểu Niếp Niếp đã nhanh nhẹn trèo lên vai Đế Tôn, mẹ nó còn không quên tuyên thệ chủ quyền bằng một nụ hôn thơm lên má Đế Tôn.

“Em gái ta, tiểu Niếp Niếp, thế nào, đáng yêu không?” Tử Nguyệt gật đầu lia lịa như trống bỏi, lần đầu gặp mặt vội vàng tặng quà cho tiểu công chúa, lấy ra một thứ giống như kẹo đường đưa cho tiểu Niếp Niếp.

Cô bé rất hưởng thụ, vẻ mặt cảnh giác ban đầu đề phòng Tử Nguyệt cướp ca ca, trong phút chốc đã bị Tử Nguyệt mua chuộc.

Đại Hắc Cẩu không quên phàn nàn: “Mẹ kiếp... quả nhiên không phải anh em ruột, mà còn hơn cả anh em ruột, nhìn xem bảo bối của bọn họ đều có cùng một đức tính!” ...

Sau khi tìm hiểu sơ qua, Đế Tôn mới biết anh em Cơ Hạo Nguyệt đến Trung Châu là do gia tộc cử đến Tiên Phủ tìm cơ duyên.

Ngoài ra, Tiên Phủ vốn là di tích của một mạch từ thời Thái Cổ,

đề phòng sức mạnh của Thái Cổ tộc phục hồi cũng là một nhiệm vụ quan trọng.

Còn việc đắc tội với mấy lão già Trung Châu kia, hoàn toàn là vì trên đường đi bọn họ bắt nạt tu sĩ Đông Hoang, hai anh em ra tay bất bình kết quả đã chọc vào tổ ong vò vẽ, sau khi giết chết một đám cường giả cấp Cự Phách, mới bị truy sát đến đây.

"Xem ra, những người Trung Châu này rất bài xích người ngoại vực, sau này tìm cơ hội, cần phải gõ đầu bọn họ một phen." Đế Tôn nảy ra ý nghĩ này cũng không phải ngẫu nhiên.

Đã thừa nhận mình là người Đông Hoang, Thiên Tôn Sơn lại là bộ mặt của Đông Hoang hiện nay, ngoại vực dám hỗn xược, nhất định phải ra tay trừng trị một phen!

Sau khi hai anh em Cơ gia nhập đội, hành trình tranh đoạt trong Tiên Phủ cũng chính thức bắt đầu.

Mọi người đi sâu vào trong, vừa thưởng thức cảnh trí của Tiên Phủ thế giới, vừa thấy được một số di tích từ thời Thái Cổ, cây cỏ hoa lá cùng một số sinh vật đều rất kỳ lạ.

Đương nhiên, Tiên Phủ xuất hiện, tất có đại cơ duyên giáng lâm, đó cũng là nguyên nhân quan trọng khiến các cường giả của các mạch Trung Châu tập trung lại đây.

"Nhìn bên kia!

Hoàng tử của Đại Việt hoàng triều, cũng đến rồi!" Anh em Cơ gia trước đây từng có chút giao thiệp với hoàng tử Đại Việt, cảm thấy người này không tệ, liền chủ động đến chào hỏi.

Đối phương cũng tỏ ra khá thân thiện, nhưng không hề biết được thân phận thật sự của Đế Tôn và những người khác.

"Chư vị, gần đây một số danh túc ở Trung Châu cổ xúy luận điệu

bài xích tu sĩ Đông Hoang, khiến cả giới tu luyện Trung Châu không được yên ổn.

Chương 495

Hay là các vị theo đội ngũ của ta cùng tiến lên, cũng đỡ được một số phiền phức." Đế Tôn vốn định từ chối, dù sao người đông thì ràng buộc cũng nhiều.

Thân phận hoàng tử tôn quý, tùy tùng có mấy chục cường giả cấp Cự Phách đi theo, thậm chí có hai lão già cấp Thánh Nhân ẩn giấu khí tức, đội hình như vậy chắc chắn có sự sắp xếp đặc biệt.

Đối phương lúc này mở lời mời, tự nhiên cũng có ý mượn thế, đồng thời cũng gián tiếp trói buộc Đế Tôn và những người khác.

Nhưng trong mắt Đế Tôn, những chuyện này không đáng kể.

Nếu thật sự có đại cơ duyên giáng lâm, bằng thực lực của Đế Tôn, dù có mạnh mẽ ra tay cướp đoạt cũng có gì khó.

"Vậy thì, làm phiền điện hạ rồi." Cơ Hạo Nguyệt thi lễ với hoàng tử, nhóm người Đế Tôn chính thức gia nhập đội ngũ của Đại Việt hoàng triều.

Khi đến bên ngoài một tiên động, thế hệ trẻ của hàng trăm thế lực đều đã có mặt, dao động khí tức mạnh mẽ gần như bao trùm toàn bộ Tiên Phủ.

"Bẩm điện hạ, trong tiên động kia có một bộ hài cốt của Thánh Nhân Vương, bên trong đã xảy ra tranh chấp, đại diện của hơn mười thế lực đã bắt đầu tranh đoạt." Một thủ lĩnh hộ vệ cấp Cự Phách của Đại Việt hoàng triều báo cáo tình hình.

"Thánh Vương cốt...

Vừa hay mang về cho phụ hoàng, ngài có sở thích thu thập thánh phẩm, sắp xếp đi." "Tuân lệnh!" Sự bố trí của hoàng tử lọt vào mắt

Đế Tôn, vô tình cũng thể hiện được nội tình siêu nhiên của Đại Việt hoàng triều.

Mệnh lệnh vừa ra, năm cường giả cấp Cự Phách, dẫn theo mấy chục Đại Năng trực tiếp lao vào tiên phủ tham gia vào cuộc tranh đoạt.

Chưa đầy hai canh giờ, Thánh Vương cốt đã được mang ra nguyên vẹn.

Trong khi đó, các thế lực tham gia cạnh tranh thì người chết kẻ bị thương, nhưng không ai dám mở miệng nói bậy.

"Quả nhiên, ở Trung Châu, địa vị của Tứ đại Bất hủ hoàng triều là cao nhất, các thế gia thánh địa khác, về cơ bản đều không có quyền lên tiếng." Đế Tôn khẽ cười lẩm bẩm một câu, không ngờ lại bị mấy gã ở nơi khác nghe thấy.

"Này!

Tên nhóc kia ngươi lẩm bẩm cái gì đấy?

Ngươi không thấy thế lực thánh địa của ta sao?

Thật sự nghĩ rằng lên được xe của Đại Việt hoàng triều là có thể làm càn à?

Người ngoài vĩnh viễn là người ngoài!" Nhóm người Đế Tôn quay đầu lại, người mở miệng nói chuyện lại là một công tử của Vương gia, theo sau là mấy tùy tùng đều là cường giả cấp Cự Phách đỉnh phong!

"...

Ngươi đang nói chuyện với ta sao?" Đế Tôn nghiêm túc nhìn công tử Vương gia một cái.

"Không sai, Trung Châu không phải là nơi các ngươi có thể

giương oai.

Hiện tại thế lực Vương gia ta cũng đã vào Trung Châu, để cho đám người ngoài mắt chó coi thường người khác biết rằng, ở Trung Châu, không chỉ có Tứ đại hoàng triều là có thế lực!" Sắc mặt Đế Tôn lập tức lạnh đến cực điểm.

"Được, nếu đã gặp phải, gia đây chỉ có thể miễn cưỡng dạy cho thứ rác rưởi không có mắt này cách kẹp đuôi làm người." Đế Tôn vốn không thèm chấp nhặt với loại rác rưởi cùng cấp bậc này.

Nhưng hắn đột nhiên ý thức được, ở đây đa số đều là thế lực của người Trung Châu, nếu không ra tay gõ núi dọa hổ, giết gà dọa khỉ, không biết sau này sẽ có bao nhiêu kẻ lắm lời hỗn xược, cần phải bịt miệng đám tiểu nhân này lại.

Vương Xung khinh miệt cười lạnh, ngay cả những hộ vệ của Đại Việt hoàng triều xung quanh cũng không để vào mắt, trực tiếp ra tay với Đế Tôn ngay trước mặt mấy chục thế lực Trung Châu có mặt tại hiện trường.

"A, tên nhóc này thật đúng là không biết trời cao đất rộng, thật nực cười." Cơ Hạo Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cùng Tử Nguyệt né sang một bên, bình tĩnh quan sát trận đối đầu này, chờ xem Đế Tôn sẽ làm nhục tên rác rưởi này như thế nào.

Vương Xung vừa ra tay, trước người hắn một luồng ánh sáng màu vàng sẫm rực rỡ nhanh chóng ngưng tụ.

Công pháp này có sự khác biệt rất lớn so với truyền thừa của các mạch ở Đông Hoang, giống như một loại truyền thừa mượn sức mạnh của trời đất tự nhiên để dùng cho mình.

Ánh sáng màu vàng sẫm nhanh chóng phân hóa thành năm màu sắc hoàn toàn khác nhau trước người Vương Xung, hình thành năm vòng

sáng có thuộc tính đặc dị.

"Ta muốn xem thử, một tên rác rưởi dựa vào sự che chở của hoàng triều Trung Châu có gì hơn người." Vương Xung tung ra sức mạnh nguyên lực cường đại, rõ ràng là muốn khiến Đế Tôn mất hết mặt mũi trước mặt mọi người.

Sức mạnh này đủ để nghiền nát bất kỳ tu sĩ nào dưới cấp Cự Phách, đối đầu trực diện với một đòn tuyệt sát của Cự Phách trung kỳ, quả thật không tầm thường.

Đáng tiếc, trước mặt Đế Tôn, tên nhóc này không khác gì một con kiến, nghiền chết hắn cũng cảm thấy không có giá trị gì.

Chương 496

"A." Đế Tôn bình tĩnh cười cười, ngay cả tay cũng không nhấc lên.

Ánh sáng do tinh thần chi lực hội tụ bên ngoài thân hắn, dễ dàng hóa giải làn sóng ánh sáng năm màu, thậm chí còn chưa kịp đến gần Đế Tôn nửa phân, sức mạnh áp chế vô cùng mạnh mẽ kia đã biến mất trên không trung. ...

"!!

Người trẻ tuổi này lại có thực lực như vậy, không đơn giản a!" "Không biết là hậu bối của mạch nào, đối mặt với sức mạnh cảnh giới Cự Phách mà vẫn không hề động đậy, có thể tiêu tan nó vào hư không." "Khó trách có thể vào được đội hình của Đại Việt hoàng triều, quả nhiên có chút giá trị." Các tu sĩ bên cạnh lần lượt lên tiếng bàn tán, cảm thấy kinh ngạc trước pha xử lý nhẹ nhàng của Đế Tôn.

"Chỉ có chút thủ đoạn đó thôi sao?

Thiếu gia nhà họ Vương, sợ rằng không phải là một tên hề chứ?

Vừa rồi còn la hét dữ dội, quay đầu lại sấm to mưa nhỏ..." Đại Hắc Cẩu trong hình người lạnh lùng châm chọc Vương Xung một câu, thực sự khiến hắn có chút mất mặt.

"A, vừa rồi ta chỉ thăm dò thôi, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh, không phải là thứ rác rưởi như ta tưởng.

Nếu vậy, ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh thật sự." Ầm!

Một tiếng nổ cương khí trầm đục vang lên, trên bầu trời nơi Vương Xung đang đứng, một dị tượng mây cuồn cuộn kinh khủng hiện ra.

Mây trên trời như thể bị một sức mạnh đặc biệt nào đó dẫn dắt, điên cuồng thay đổi hình dạng, hội tụ thành một thanh kiếm chém giết không gì không phá được!

"Hóa mây thành kiếm phong...

Sức mạnh cấp Cự Phách đỉnh phong!

Tiểu thiếu gia của Vương gia Bắc Vực, đã có tiến bộ như vậy sao?

Khó trách dám công khai thách thức đội hình của Đại Việt hoàng triều!" Mấy nhân kiệt thế hệ trẻ của Trung Châu xung quanh kinh ngạc lên tiếng!

Chỉ là bọn họ không hề biết, một dị tượng nhỏ nhoi trông có vẻ uy hiếp, nhưng nếu dùng trên người Đế Tôn thì lại tỏ ra quá non nớt.

"Chém!!" Vương Xung tóc bay phất phới, thần thái kích động, phảng phất như đã bắt đầu phán quyết số phận của Đế Tôn từ trước.

Mỗi cử chỉ đều mang khí thế của một người chưởng khống, xem ra, hắn chắc chắn muốn biến Đế Tôn thành hòn đá lót đường cho danh tiếng của mình.

Trong khái niệm của Vương Xung, một mạng của Đế Tôn giết hay không giết, đều nằm trong một ý niệm.

Kiếm phong mây ánh sáng kinh khủng chém xuống từ không trung, lưỡi kiếm sắc bén xé rách hư không, ép lui tất cả những người quan sát trong phạm vi trăm mét quanh Đế Tôn, cách ly toàn bộ khu vực.

"Ca ca!" Tử Nguyệt theo bản năng có chút lo lắng, khẽ gọi một tiếng, nhíu chặt mày.

Mặc dù cô hiểu rằng Đế Tôn diệt tên nhóc này chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng sự lo lắng thuần túy xuất phát từ bản năng khó mà

kìm nén được.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm lực cuồng mãnh ập xuống, lập tức che khuất tầm nhìn của tất cả mọi người tại hiện trường.

Chỉ có một mình tiểu Niếp Niếp không bị ảnh hưởng, với vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng, cô bé đưa tay nhỏ ra chỉ về phía Đế Tôn.

"Nhìn kìa, ca ca lại dùng tay kẹp được đạo kiếm quang đó, thật thần kỳ quá đi!!" Tiểu Niếp Niếp không ngừng vỗ tay reo hò.

Các tu sĩ trẻ tuổi hiếu kỳ xung quanh tập trung lại thị lực, mới nhìn rõ được toàn bộ cảnh tượng trong làn sóng kiếm quang.

Đế Tôn với biểu cảm bình thản đưa ra hai ngón tay, kẹp lấy đạo kiếm mang thực thể trước mặt.

Không tốn chút sức lực nào, trong khi Vương Xung thi triển công pháp này đã hao phí hơn nửa nội tình nguyên lực.

"Không được, chỉ có chút sức lực này, mà cũng dám ngông cuồng như vậy?

Đệ đệ, ngươi còn non lắm." Đế Tôn trêu tức cười lạnh nhìn về phía Vương Xung, không chừa chút mặt mũi nào.

Vương Xung nghiến chặt răng, vốn định sỉ nhục Đế Tôn, nghiền áp đối thủ để tạo thanh thế, không ngờ lại đá trúng tấm sắt là Đế Tôn.

Chương 497

Bây giờ cưỡi trên lưng cọp khó xuống, nếu lúc này thu tay, mặt mũi của Vương gia sẽ mất hết.

"Tên này quả thực có chút bản lĩnh, là ngươi ép ta!" "Nhị thiếu gia, không được!" Mấy tùy tùng cấp Cự Phách phía sau đồng thời lên tiếng ngăn cản, nhưng Vương Xung đã mất kiểm soát, căn bản không nghe lọt tai lời khuyên, lấy ra một cái bình nhỏ màu vàng nghiền nát trong lòng bàn tay.

Ầm ầm ầm!!

Khí tức mạnh mẽ chấn động lan ra, một luồng ánh sáng vàng rực rỡ bao bọc bên ngoài thân thể, khiến Vương Xung lúc này trông vô cùng trang nghiêm, toàn thân hòa hợp với đạo lực, lại có được biểu hiện vinh quang của một cường giả cấp Bán Thánh.

"!

Đó là... khí tức của ca ca hắn, Vương Đằng!

Vương Đằng, người được mệnh danh là một trong những người đứng đầu thế hệ trẻ Trung Châu hiện nay, cũng là thiên tài tuyệt thế có hy vọng thành đế nhất trong mấy nghìn năm truyền thừa của Vương gia, chưa đầy ba mươi tuổi đã bước vào Bán Thánh cảnh!" Các cường giả tại hiện trường đều vô cùng kinh hãi!

Không phải vì Vương Xung phóng ra một luồng hồn niệm của ca ca để cường hóa, mà vì họ phảng phất như đã thấy được thiên phú đáng sợ của Vương Đằng, người sẽ bước lên đỉnh cao của thế hệ trẻ!

Lúc này Vương Xung, nhìn thấy cảnh tượng được mọi người tôn sùng ngưỡng mộ, lòng hư vinh được thỏa mãn tột độ.

“Ha ha ha!

Xem đây, những kẻ dám khinh thường uy nghiêm của ca ca ta.

Anh em nhà họ Vương ta sẽ cho ngươi hiểu, thế nào mới là thiên phú tuyệt đỉnh có tư chất Đại Đế!” Nói xong, dị tượng trên đầu Vương Xung lại hiện ra, một vòng lửa đỏ khổng lồ hiện lên từ không trung.

Đó không phải là pháp khí thực sự, chỉ là một dị tượng, nhưng lại tỏa ra uy áp của một chí bảo đỉnh cấp sánh ngang với cấp Đại Thánh!

“Không ổn...

Sức mạnh này không phải chuyện đùa, sức mạnh cực hạn của Bán Thánh, có thể dễ dàng trấn áp một tu sĩ Cự Phách đỉnh phong.

Xem ra Vương Xung, muốn chơi thật, giết chết người trẻ tuổi này!!” Ngày càng nhiều người cảm nhận được cảm giác nguy cơ đang khóa chặt trên người Đế Tôn.

Mấy thủ lĩnh của Đại Việt hoàng triều lần lượt đến bên hoàng tử hỏi thái độ.

Hoàng tử lại tỏ ra bình tĩnh, khẽ lắc đầu.

“Người có thể trở thành bạn của Đại Việt hoàng triều chúng ta, đều không phải là người tầm thường.

Vương Xung thiên phú có thừa, nhưng tâm tính không đủ, ngông cuồng như vậy, chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi.

Chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến là được.” Hoàng tử của Đại Việt đưa ra câu trả lời như vậy, một mặt là vì tin tưởng vào thực lực của Đế Tôn, mặt khác không nghi ngờ gì cũng là một lựa chọn trung dung.

Nếu vì Đế Tôn mà ra tay, tất sẽ vì thế mà chọc giận Vương gia, khiến hoàng triều có thêm một kẻ địch.

Nhưng những điều này đối với Đế Tôn mà nói, đều không đáng kể.

Đừng nói một Vương Xung nhỏ bé, dù cho mấy chục thế lực Trung Châu tại hiện trường đồng loạt ra tay với hắn, Đế Tôn cũng có thể trấn áp.

Sức mạnh, từ trước đến nay đều không phải là thủ đoạn có thể uy hiếp được Đế Tôn. ...

Bánh xe lửa vàng kim xoay chuyển, phóng ra uy áp chấn thế vô cùng mạnh mẽ.

Dị tượng kinh khủng của Vương Đằng đã hoàn toàn thể hiện uy nghiêm của Vương gia, nhưng sức mạnh này dùng trên người Đế Tôn, lại trở thành sai lầm lớn nhất.

Ầm ầm ầm!!

Hỏa luân nghiêng trời giáng xuống, sớm đã khóa chặt khí tức của Đế Tôn áp xuống đỉnh đầu.

“Ha ha ha ha!

Lâu la, ngươi ngay cả cơ hội quỳ xuống cầu xin tha thứ cũng không có.

Chương 498

Bị hỏa luân nghiền nát, là số mệnh của ngươi.

Trở thành vong linh dưới tay người của Vương gia ta, chính là vinh diệu vô thượng của ngươi!" Đế Tôn dường như có chút không kiên nhẫn, với vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn nhắm mắt lắc đầu: "Nói khoác lâu như vậy, không phải để chứng minh điều gì sao?

Yên tâm, đợi trận này đánh xong, ta nhất định sẽ khiến ngươi trở thành tồn tại độc nhất vô nhị nhất toàn Trung Châu!" Người ngoài nghe không thấy gì khác thường, nhưng trong tai Diệp Phàm và Đại Hắc Cẩu, lại có một ý vị khác.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đế Tôn đã biết cách trừng trị tên nhóc này rồi.

"Này, cứ chờ xem, màn kịch hay thật sự, sắp bắt đầu rồi!" Hỏa luân kinh khủng áp xuống đỉnh đầu.

Lần này, Đế Tôn không còn bình tĩnh như trước, một tay nâng lên đỉnh đầu, tinh thần chi lực bắt đầu ngưng tụ.

Làn sóng ánh sáng huyễn mục lấp lánh ngũ quang thập sắc, như vô số vì sao giáng trần, chiếu rọi khắp các thiên kiêu nhân kiệt của Trung Châu.

"Trời ạ, tinh quang thật dễ chịu...

Tao nhã, nội liễm, nhưng lại như ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận!

Người trẻ tuổi này, rốt cuộc là ai, ta chưa từng thấy truyền thừa công pháp nào quỷ dị và sâu sắc như vậy!" Khoảnh khắc tinh thần chi quang sáng lên, ngày càng nhiều người xung quanh bị chấn động.

Vương Xung đang được bao bọc bởi ánh sáng vàng trên không trung lại không thèm để ý, cười lạnh: "Chỉ là trò trẻ con thôi, dị tượng của ca ca ta, thế hệ trẻ không ai có thể phá vỡ, chịu chết đi!" "Ồ?

Vậy sao, vậy thì ngươi thật sự đang bôi nhọ ca ca ngươi rồi...

Vương Đằng có một đệ đệ như ngươi, chắc chết cũng không nhắm mắt." Đế Tôn nói xong, tinh thần chi quang hoàn toàn bao bọc dị tượng hỏa luân, phong tỏa và trấn áp hoàn toàn vòng lửa màu đỏ.

Sức mạnh của dị tượng không thể phát tán ra ngoài, cũng không thể dừng lại và dập tắt, nó tiếp tục nuốt chửng nguyên lực trong cơ thể Vương Xung, nhưng uy lực lại không thể phát huy được một chút nào.

"Ha ha!

Gậy ông đập lưng ông, tên nhóc này chắc mơ cũng không ngờ, lão đại của chúng ta lại có một chiêu như vậy!" Đại Hắc Cẩu tùy ý châm chọc vào cái đầu ngu ngốc của Vương Xung, ngày càng nhiều người xung quanh nhận ra tình cảnh của hắn, đều không nhịn được mà bật cười.

Tên nhóc này vốn thích ra vẻ, nhưng thiên phú của hai anh em nhà họ Vương quả thực rất mạnh, vì vậy thường ngày đa số thiên kiêu ở Trung Châu gặp anh em họ đều tránh xa.

Không ngờ hôm nay, Vương Xung chủ động gây sự với Đế Tôn xui xẻo, pha xử lý này chắc chắn sẽ khiến hắn phải nhận cơm hộp. ...

"Thế nào?

Nhị thiếu gia nhà họ Vương, bây giờ cảm thấy ra sao?" Giọng nói của Đế Tôn cực kỳ xuyên thấu, ngay trước mặt các cường giả Trung Châu, tàn nhẫn vả vào mặt Vương Xung.

"Tên khốn kiếp nhà ngươi, lại dám, gài bẫy ta!" Vương Xung mặt

đỏ tai hồng chửi rủa, nguyên lực trong cơ thể vẫn đang liên tục tuôn ra ngoài, đáng tiếc dị tượng mà hắn tự cho là mạnh nhất Trung Châu, lúc này lại trở thành bánh xe đoạt mệnh, vạn phần khó thoát!

"Thiếu gia!!" Mấy tùy tùng cấp Cự Phách phía sau không thể đứng nhìn nữa, so với mặt mũi, tu vi tự nhiên quan trọng hơn.

Mấy Cự Phách đồng thời ra tay, nhưng thật trớ trêu, nguyên lực của họ cũng bị khóa chặt.

"!!

Nguyên lực của mấy người đó cũng bị hạn chế rồi sao?

Chẳng lẽ tinh thần chi lực kia, thật sự có năng lực nuốt chửng nguyên lực?" Mọi người xung quanh đều ngơ ngác, ngay cả hai Thánh Nhân ẩn giấu thân phận trong đội ngũ của Đại Việt hoàng triều cũng lộ vẻ kinh ngạc!

"Công pháp này...

Năng lực phong tỏa mạnh như vậy, quả thực hiếm thấy!" "Thiên phú của người này siêu việt, khó mà tưởng tượng, chẳng lẽ là một cường giả tuyệt thế ẩn giấu đại cảnh giới không thể bằng được!" Hai đại Thánh Nhân bình luận, đây là đánh giá cao nhất mà Đế Tôn nhận được cho đến nay.

Ngày càng nhiều nguyên lực bị hút vào dị tượng, hơn mười cường giả cấp Cự Phách của Vương gia đều đã hao tổn hơn nửa nội tình, cứ tiếp tục như vậy, không bị hút cạn sức lực mà chết mới lạ. ...

"Vương nhị thiếu gia, khi nào nghĩ thông suốt rồi, nói cho ta một tiếng, ta có lẽ sẽ cho ngươi một cơ hội làm lại cuộc đời." Vương Xung sĩ diện hão, sao có thể dễ dàng cầu xin tha thứ như vậy, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Nhưng cũng chính lúc này, thân xác của một tùy tùng phía sau

nhanh chóng già đi, bị sức mạnh của dị tượng hút cạn sinh lực mà chết!

Chương 499

“Không!

Cố gắng lên, nhất định sẽ có cách!” Ánh sáng đỏ của dị tượng ngày càng mạnh mẽ, đáng tiếc dưới sự trấn áp của tinh thần chi lực của Đế Tôn, dị tượng ngược lại trở thành một cái động không đáy vĩnh viễn không thể lấp đầy, không hút cạn mấy người Vương Xung thì quyết không dừng lại. ...

“Thiếu, thiếu gia, ta, ta không chịu nổi nữa!!” Ngay sau đó, tùy tùng thứ hai bỏ mạng tại chỗ. ...

“Ai, thật đúng là không tìm chết thì sẽ không chết!

Vương Xung yên lành không muốn, lại đi khiêu khích một cao thủ trẻ tuổi như vậy, không chỉ bị vả mặt tàn nhẫn, ngay cả mấy Cự Phách của Vương gia cũng chết không rõ ràng, thật khiến người ta đau đầu...” Một thiên kiêu trẻ tuổi, trong phút chốc trở thành gánh nặng của gia tộc, thành trò cười cho đồng đạo Trung Châu. ...Chỉ vì đã mạo phạm Đế Tôn, chọc giận uy nghiêm của hắn, đây đã là sự trừng phạt nhẹ nhất.

“Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, cảm giác thế nào?” Giọng nói uy nghiêm của Đế Tôn lại vang lên.

Lần này, Vương Xung thật sự không chịu nổi nữa, hắn cảm nhận rõ ràng lượng nguyên lực dự trữ trong cơ thể sắp cạn kiệt.

Nếu cứ bị hút tiếp, hắn sẽ rớt cảnh giới, mất đi mệnh nguyên, hậu quả không thể lường được!!

“Đại thần, ta, ta sai rồi...

Vương Xung ta có mắt không tròng đã mạo phạm các hạ, xin hãy

lập tức thu tay, tha cho ta một mạng!" Nhị thế tổ cuối cùng cũng chịu mềm mỏng, nhưng Đế Tôn lại không dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Chưa đủ thành khẩn...

Xin lỗi thật lòng, phải quỳ xuống cho ta!" "!!!" Đế Tôn từ đầu đến cuối đều giữ nụ cười ung dung của một kẻ bề trên.

Giết một tên đệ đệ không biết điều này đối với Đế Tôn không có chút hứng thú nào.

Để hắn từ sâu trong linh hồn ý thức được sai lầm của mình, mới là điểm mấu chốt của trò chơi mà Đế Tôn đang kiểm soát.

"Sao?

Lão đại của ta đang cho ngươi cơ hội, không quỳ thì chờ chết, không ai cứu được ngươi đâu." Hắc Thần trong hình người khoanh tay, đắc ý châm chọc Vương Xung.

"...Lúc ngươi ra vẻ ban nãy, ta suýt nữa đã tưởng ca ca ngươi chứng đạo rồi, thế thì ngầu thật đấy!" "Ha ha ha ha..." Quần hùng các phương ở Trung Châu xung quanh đều cười lớn, hoàn toàn bị giọng điệu của Diệp Phàm dẫn dắt.

Mọi người đều đang xem trò cười của Vương Xung, thể diện mà hắn quan tâm nhất đã không còn tồn tại.

Như vậy, tiếp tục cứng đầu đã không còn ý nghĩa gì, trước mắt Vương Xung chỉ có một con đường, trước tiên là mềm mỏng thoát khỏi tình thế khó khăn, sau đó mới tính tiếp!

Phịch!

Vương Xung làm động tác quỳ xuống giữa không trung, khuỵu gối trước mặt Đế Tôn.

"Đại thần, ta biết sai rồi, cầu xin ngài tha cho ta một mạng!

Vương gia chúng ta, nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của ngài." Đế Tôn vội vàng xua tay: "Huynh đệ, không cần ghi nhớ ân tình của ta, vì người có thể cứu ngươi, chỉ có chính ngươi.

Vì tu vi không đủ, vì muốn thể hiện, ngươi đã cưỡng ép mượn hồn niệm của ca ca để thi triển dị tượng, cuối cùng bị sức mạnh đó trói buộc!

Về cách thoát khỏi, theo ta thấy có hai cách." Đế Tôn dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Thứ nhất, tự nhiên là ca ca ngươi Vương Đẳng đích thân đến, dùng sức mạnh của chính mình để hóa giải sức mạnh của dị tượng." Thần niệm của Vương Xung đã yếu đi không ít, hắn sụp mí mắt lắc đầu: "Ca ca ta đang ở Bắc Vực xa vạn dặm, đợi được ngài ấy đến, ta sớm đã thành một đống xương khô." Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai: "Nếu vậy, vậy chỉ có thể chọn con đường thứ hai, phong kinh tuyệt mạch, tự phế tay chân, mới có thể bảo toàn tính mạng." "Cái gì,!!" Lời của Đế Tôn vừa nói ra, toàn trường xôn xao, mấy Cự Phách của Vương gia càng thêm sững sờ!

"Tự phế tay chân?

Vậy chẳng phải thành phế nhân rồi sao?

Đừng nói tu vi không thể tiến bộ nữa, sau này tên nhóc này e rằng ngay cả một Đại Năng cũng không đánh lại!" "Ai, thật là tự làm tự chịu, không thể sống được a!" Vương Xung sắp sụp đổ... trong mắt chứa đầy nước mắt!

Nếu ông trời cho hắn một cơ hội làm lại, dù có chết hắn cũng sẽ không chọn mạo phạm Đế Tôn.

Chương 500

"Trời cao, tại sao lại đối xử với ta như vậy, không!!" Vương Xung tức giận gào khóc, nhưng cũng vô ích.

Bây giờ không ai có thể giúp hắn, dùng lời của Đế Tôn, muốn bảo toàn tính mạng, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trong một ngày, Vương Xung không chỉ mất hết mặt mũi, trở thành một trò cười, mà còn phải đối mặt với lựa chọn tự phế tay chân trở thành một phế vật!

Nỗi đau song song về thể xác và tinh thần, đủ để khiến một người hoàn toàn thay đổi tâm tính kiêu căng ngạo mạn.

Ý đồ của Đế Tôn đã đạt được, cũng khiến Vương Xung, kẻ tự cho mình là người bày bố cục, trở thành trò cười độc nhất vô nhị trong mắt mọi người. ...

Theo thời gian trôi đi, nội tình của Vương Xung dần cạn kiệt.

Lực hút kia cũng theo sự biến cường của dị tượng mà ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu cứ do dự không quyết, ngay cả mạng cũng phải bỏ lại đây. ...

"Thiếu, thiếu gia..." Năm tùy tùng cấp Cự Phách duy nhất còn lại phía sau cũng sắp bị phế bỏ.

Mỗi giây trì hoãn, tương đương với việc phế bỏ một năm tu vi tâm huyết của những tùy tùng này.

Cuối cùng, Vương Xung phát ra một tiếng khóc gào thảm thiết, ánh sáng vàng bên ngoài thân thể đồng thời vỡ vụn, kinh mạch ở tay chân bị hủy diệt hoàn toàn trong cơn đau đớn kịch liệt.

Ầm ầm ầm!!

Cũng trong khoảnh khắc đó, tinh thần chi lực bao bọc bên ngoài dị tượng tan thành hư vô.

Sức mạnh tích lũy bên trong dị tượng hoàn toàn bùng nổ từ hư không của Tiên Phủ, chấn động uy thế của mấy chục tiên động xung quanh, vô số sinh linh trong Tiên Phủ đều rung chuyển. ...

Khi làn sóng ánh sáng chói lọi dần lắng xuống, Vương Xung với sắc mặt tái nhợt từ từ hạ xuống tảng đá lớn bên ngoài tiên động, cả người không còn cảm giác rực rỡ như trước.

Một ngôi sao mới nổi đã tuyên bố lụi tàn sớm.

Ánh sáng vàng vỡ vụn, lúc này từ từ ngưng tụ thành hình dáng của huynh trưởng hắn, Vương Đằng, một lần nữa khiến mọi người xung quanh kinh ngạc.

"Trời ạ...

Vương Đằng!!" Chỉ là một luồng hồn niệm, đạo ánh sáng vàng kia đã tỏa ra dao động khí tức khiến đại đa số thế hệ trẻ có mặt cảm thấy bị áp chế.

Tu vi cấp Bán Thánh, quả thực không phải là thứ mà những thiên kiêu Trung Châu này có thể sánh bằng.

"Dám sỉ nhục đệ đệ của ta đến mức này, ta, Vương Đằng, dù lên trời xuống đất, cũng sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh!" Đế Tôn phì cười: "Thứ lỗi cho ta nói thẳng, Vương Đằng, ngươi cũng chỉ là một đệ đệ mà thôi..." Nhẹ nhàng búng tay một cái, Đế Tôn lập tức nghiền nát luồng hồn niệm ánh sáng vàng kia, như thể vinh quang và ánh sáng của Vương gia, cũng tan vỡ trước mặt mọi người.

"Chư vị!

Từ hôm nay, người của Vương gia Bắc Vực nếu còn dám giương oai ở Trung Châu, cứ việc diệt đi, không cần nể mặt ta." Đế Tôn nói vậy, không nghi ngờ gì là đang tiếp tục sỉ nhục người của Vương gia, cũng khiến Vương Xung nửa tàn phế kia không thể nghe nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

"Nhị thiếu gia, ngài, ngài sao rồi?" Mấy Cự Phách phía sau nhìn thấy mà đau lòng, nhưng cũng không thể làm gì được.

Trước mặt những người này chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, ai bảo thiếu gia nhà mình có cái tật thích ra vẻ cơ chứ?

Chẳng mấy chốc, mấy tàn binh bại tướng đã mang theo Vương Xung bay lên không, sử dụng thần liễn riêng của Vương gia độn không rời đi, lần này Vương gia đã sớm rút lui khỏi cuộc tranh đoạt trong Tiên Phủ thế giới.

Cũng vào lúc này, hoàng tử của Đại Việt mang theo nụ cười đi đến trước mặt Đế Tôn, dùng lễ nghi đối đãi với thượng khách, một lần nữa cung kính bái kiến Đế Tôn.

"Nội tình của các hạ như vậy, trước đây ta đã thất lễ rồi.

Với thực lực của các hạ, chúng ta đã không tiện xưng hô ngang hàng, kẻ mạnh là vua trong giới tu luyện, ngài là tiền bối của ta!" Hành động này của hoàng tử Đại Việt, vừa cho Đế Tôn đủ mặt mũi, đồng thời cũng thể hiện thực lực và nội tình của Đại Việt, nâng cao khí thế của phe mình.

Không thể không nói, đầu óc và thủ đoạn của hoàng tử này rất đáng gờm, xem ra tương lai cũng là người thừa kế hoàng triều không ai khác, rất biết nhìn thời thế, có thuật đế vương gia trì.

Chương 501

Nhưng Đế Tôn đương nhiên không quan tâm đến những điều này.

Nếu không phải anh em Cơ gia quen biết gã này, Đế Tôn ngay cả nhìn cũng sẽ không thèm nhìn một cái.

Bất hủ hoàng triều, trước cảnh giới của Đế Tôn, đều chỉ là một đám mây khói phù sinh mà thôi.

Trong đại thế hiện nay, hoặc là chứng đạo, hoặc là tranh tiên, nếu không chiếm được một trong hai, thành tựu lớn đến đâu cũng vô ích. ...

"Hoàng tử điện hạ khách khí rồi, hiện tại cơ duyên của các tiên động đã hiện, ta cũng nên bận rộn thử vận may một phen!" Hoàng tử mỉm cười gật đầu, đang định đáp lời, thì nghe thấy một trận tiếng nổ ầm ầm từ sâu trong Tiên Phủ bùng phát.

"Không ổn!!

Đó là..." Sâu trong chân trời, một mảng khói đen kịt quỷ dị hiện ra, xen lẫn uy áp kinh thế khiến tất cả mọi người kinh hãi!

"Không thể nào, lại có thần chi niệm của một nhân vật cái thế cổ đại thức tỉnh!

Đại cơ duyên, nhất định có đại cơ duyên đi kèm!" "Hoàng hoàng thiên đạo, mệnh thế vi cục, thái cổ xưng hoàng, duy ngã táng tiên!" Mười sáu chữ đế văn vàng óng lấp lánh hiện ra trên không trung.

Đó chính là phản hồi từ trung tâm của đạo thần chi niệm kia.

Đồng thời với sự giáng lâm của đế văn, phía sau dường như có vô số âm linh đen kịt đang rục rịch, bị đế văn trấn áp không thể thoát ra.

“Trời ạ...

Chẳng lẽ, đây là tồn tại đỉnh cao từ thời Thái Cổ?

Thần chi niệm mạnh mẽ như vậy, ta lần đầu tiên thấy!” Bên cạnh nhóm người Đế Tôn, một Thánh Nhân của Đại Việt hoàng triều đang ẩn giấu tu vi khẽ lên tiếng, rõ ràng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

“Dao động kinh người quá...

Gã này lúc còn sống chắc chắn là một Đại Đế, không biết là ai...” Những người khác cũng lần lượt đưa ra những phỏng đoán tương tự.

“Bất Tử Thiên Hoàng...

Nhất định là ngài!

Vị vua kiêu hãnh thiên hạ thời Thái Cổ, tồn tại vô thượng một mình trấn áp Thái Cổ vạn tộc!” Đại Hắc Cẩu lộ vẻ kính sợ.

Sở dĩ nó nói ra thân phận của Bất Tử Thiên Hoàng là vì nó từng nghe Vô Thủy Đại Đế nhắc đến cái tên Tiên Táng Địa.

“Vừa rồi lão đại và tên thiếu gia nhà họ Vương đối đầu, vô tình đã kích hoạt kết giới phong ấn dẫn đến Tiên Táng Địa.

Đạo thần chi niệm này, hẳn là dấu ấn phong ấn Tiên Táng Địa!” Nghe lời của Hắc Cẩu, Đế Tôn không khỏi có thêm vài phần hứng thú, muốn xem thử nơi có thể được Bất Tử Thiên Hoàng để lại dấu ấn, rốt cuộc phong ấn bảo bối gì.

Ầm ầm ầm!!

Lúc này, một cảnh tượng bất ngờ đối với tất cả mọi người đột nhiên diễn ra.

Mười sáu chữ đế văn trên trời không ngừng rơi xuống, mỗi một đạo đế văn ngẫu nhiên đánh vào giữa bình nguyên rộng lớn của Tiên

Táng Địa, nổ tung ra dao động sức mạnh có thể lật trời lật đất.

“Quá đáng sợ...

Chỉ một đạo đế văn, đã có thể gây ra chấn động trời long đất lở.

Nếu tất cả đế văn cùng tấn công một điểm, e rằng một nhân vật cái thế cấp Đại Thánh cũng phải chịu kết cục thân tử đạo tiêu!” Mọi người lần lượt phỏng đoán như vậy, đồng thời tán ra các hướng để trốn tránh. ...

Ầm!

Ầm ầm!!

Tiếng vỡ vụn không hề ngừng lại, đế văn trên trời cứ lần lượt giáng xuống.

Chương 502

Cùng lúc đó, đại quân âm linh xung quanh thần chi niệm cũng như ngựa hoang thoát cương tràn xuống chiến trường phía dưới.

“Không ổn!!

Tử Nguyệt cẩn thận!” Lúc này, Cơ Hạo Nguyệt bên cạnh Đế Tôn đột nhiên hét lớn, phát ra tiếng cảnh báo gào thét.

Nguyên nhân là đạo đế văn cuối cùng trên không trung, không hiểu sao lại khóa chặt vào bản thể của Cơ Tử Nguyệt.

“Cái gì??

Cô nhóc này đã chọc vào ai, tại sao đế văn lại nhắm vào nàng?” Chỉ thấy xung quanh Tử Nguyệt bị từng đạo kim quang của đế văn bao phủ, cả người không thể cử động được chút nào.

Chữ đế văn to lớn như một ngọn núi, áp xuống đỉnh đầu Tử Nguyệt.

“Tất cả tránh ra!” Đế Tôn nhíu mày, rõ ràng đã nổi giận thật sự.

Hắn một bước đạp không, như một quân vương cái thế đứng giữa trời, chắn trước mặt Tử Nguyệt ngay trước mặt tất cả mọi người.

“??

Tên này, chẳng lẽ muốn thay cho cô nương xui xẻo nhà họ Cơ kia chịu chết?

Không thể nào?” “Trời ạ, thật không sợ chết a, đó là đế văn, dù có tâm cứu vãn cũng chỉ có thể cùng cô gái kia chịu chết mà thôi.” “Ai...

Đúng là một người có tình, đáng tiếc không biết vì sao lại đắc tội với thần chi niệm kia mà bị chọn trúng, bây giờ chỉ có thể làm một đôi

uyên ương khổ mệnh thôi...” Không ít thiên kiêu thế hệ trẻ xung quanh thở dài cảm thán, nhưng hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

Nếu thật sự ra tay, trước mặt thần chi niệm, ngay cả một cái rắm cũng không bằng, sẽ bị đế văn nghiền thành hư vô trong nháy mắt.

“Đế Tôn ca ca!” Tử Nguyệt vốn đang hoảng loạn, nhưng khi thấy Đế Tôn vào thời khắc mấu chốt quân lâm đến, chắn trước mặt mình, trong lòng dâng lên một cảm xúc không thể nói thành lời.

Đây là lần đầu tiên Tử Nguyệt cảm nhận được, e rằng mình đã yêu một người đàn ông có thể che chở cho mình cả một bầu trời.

“Thần chi niệm?

Có gì đáng sợ!” Đế Tôn lạnh lùng cười, trong lòng bàn tay nhanh chóng diễn hóa ra một tinh vân nhỏ, ánh sao rực rỡ nở rộ trong lòng bàn tay, đồng thời bao phủ bên ngoài thân hắn và Tử Nguyệt.

Hống!!

Khí tức chân không tám phương cuồng bạo, tiếng gầm giận dữ vang trời.

Toàn bộ hư không Tiên Táng Địa, vào khoảnh khắc này, Đế Tôn đã trở thành tiêu điểm tuyệt đối chúa tể mọi thứ!

Khi ánh sáng tinh vân nở rộ hoàn hảo, trong sát na phảng phất như có vô số vì sao nghênh đón đạo đế văn cuối cùng của thần chi niệm!

Chính xác hơn, là nghênh đón đạo tuyệt sát một đòn sánh ngang với cấp Đại Thánh!

Ầm ầm ầm...

Mỗi một đạo tinh quang, đều như một ngọn lửa sao băng có thể hủy diệt thế gian, tấn công mạnh mẽ vào đạo đế văn không gì không phá được kia!

“Trời ạ...

Người trẻ tuổi đó, lại có năng lực đối kháng với đế văn của thần chi niệm!!

Hắn, rốt cuộc là ai?” “Quen biết anh em Cơ gia, chắc chắn là một thiên kiêu của Đông Hoang, nhưng ta chưa từng nghe Đông Hoang có một nhân vật như vậy?” “Chẳng lẽ... là Đế Tôn, người được mệnh danh là yêu nghiệt đó??” Ầm ầm ầm!!

Tất cả lưu quang tinh vân hoàn toàn vỡ vụn, đạo đế văn cuối cùng chứa đầy sức mạnh hủy diệt, cũng đầy những vết nứt, cuối cùng cùng với tinh vân biến mất trên bầu trời...

“Người này không thể xem thường a!” Hoàng tử của Đại Việt chứng kiến toàn bộ quá trình, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Hắn thầm nghĩ may mà nể mặt anh em Cơ gia đã thu nhận hắn vào đội, nếu không lỡ đắc tội với một nhân vật như vậy, e rằng...

“Hạo Nguyệt huynh, chúng ta xưng huynh gọi đệ, chẳng lẽ đối với thân phận của người này, ngay cả ta huynh cũng muốn che giấu sao?” Cơ Hạo Nguyệt cũng không phải kẻ ngốc, hắn biết rõ thân phận của Đế Tôn căn bản không thể giấu được nữa.

Chương 503

Với nhãn lực của hoàng tử Đại Việt, chỉ cần một câu trả lời xác thực mà thôi.

"Như trong lòng điện hạ đã nghĩ, người này chính là Đế Tôn, lãnh tụ của Thiên Tôn Sơn, người được tu sĩ thiên hạ gọi là yêu nghiệt!" Lời này của Hạo Nguyệt vừa thốt ra, các tu sĩ tám phương hoàn toàn bị dọa ngốc, ai nấy đều trợn mắt nhìn lên trời, lẩm bẩm không ngừng.

"Yêu nghiệt, quả thật là yêu nghiệt!" "Ta lại không nhìn ra được tu vi cảnh giới...

Có thể dùng sức một mình chống lại thần chi niệm, lẽ nào đã sớm vượt qua Thánh cảnh rồi sao??" Đủ loại phỏng đoán thi nhau bùng nổ, nhưng ai có thể đưa ra được một đáp án chính xác đây?

Khi đạo đế văn cuối cùng vỡ nát, một thông đạo ánh sáng dẫn đến Tiên Táng Địa từ trung tâm bình nguyên hạ xuống.

Ở một mức độ nào đó, đế văn chính là xiềng xích của Tiên Táng Địa, xiềng xích vỡ tan, thông đạo tự nhiên cũng mở ra.

Chỉ là trước khi tiến vào thông đạo, các tu sĩ xung quanh phải đối mặt với đội quân âm linh vô tận vừa được giải phóng trên trời!

Đế Tôn vung tay, đưa Tử Nguyệt trở lại đội ngũ phía dưới, ẩn giấu khí tức, tránh bị đám âm linh kéo đến sau đó khóa chặt.

"Không sao chứ?" Tử Nguyệt vừa rồi đã bị dọa ngốc, may mà có Đế Tôn bên cạnh, cho nàng sự an ủi vô cùng lớn, vội vàng lắc đầu.

"Có huynh ở đây, ta liền ổn cả." "Haizz, có lẽ vì quan hệ thể chất đặc thù nên mới chọc tới sự trấn áp của thần chi niệm, xem ra chủ nhân của đạo đế niệm này cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!

Đế giả của Bắc Đẩu cổ tinh cũng có phân thiện ác." Đế Tôn vốn tưởng rằng, chỉ có người thật sự thông hiểu đạo trời đất, có tấm lòng và khí phách lớn lao mới có thể chứng đạo thành đế.

Sau khi tiếp xúc với thần chi niệm chứa đầy âm linh, Đế Tôn đã thay đổi nhận thức trong lòng mình.

Thậm chí y còn dự đoán, trong tương lai không xa, khó tránh khỏi một trận chiến nảy lửa với những cường giả đỉnh cao chân chính.

Khi đại thời đại tranh tiên thật sự đến, vạn tộc cổ xưa sống lại, những nhân vật đỉnh cao ở cảnh giới mạnh hơn cũng sẽ dần xuất hiện, đến lúc đó, Thiên Tôn Sơn và cả Đông Hoang đều sẽ phải đối mặt với những thử thách gian nan hơn.

"Nhanh, theo sau!" Đế Tôn ra lệnh một tiếng, Hắc Thần cõng tiểu Niếp Niếp vội vàng lao lên, Diệp Phàm phụ trách đoạn hậu, tiểu đội của Đế Tôn nhanh chóng mở ra một con đường, xông về phía lối vào truyền tống dẫn đến không gian Tiên Táng.

Âm linh đầy trời bay loạn khắp nơi, tấn công các tu sĩ đến từ khắp nơi đang tìm kiếm cơ duyên.

Rầm!

Rầm!!

Sức mạnh của các loại pháp bảo đủ màu sắc không ngừng bùng nổ, tu sĩ phi thiên độn địa, mỗi người đều thể hiện thần thông, điên cuồng chém giết đám âm linh.

Trong đó, các đại tăng Phật pháp ở Tây Mạc là mạnh mẽ nhất, công pháp của họ vốn có hiệu quả tịnh hóa âm linh, cũng là những người đầu tiên thoát khỏi vòng vây và tiến vào quang môn.

Kế đó chính là nhóm của Đế Tôn.

Bởi vì số lượng âm linh quá nhiều, Đế Tôn trực tiếp phóng ra chân long hồn, khí tức rồng mạnh mẽ bao bọc cả đội, cho dù âm linh mạnh đến đâu cũng đừng hòng lại gần gây rối trong thời gian ngắn.

Thấy sắp tiến vào quang môn, Đế Tôn nhìn về phía hoàng tử Đại Việt, tiện tay đánh ra một đạo khí kình, đánh nát ba đạo âm linh bên ngoài thân hoàng tử, cũng coi như làm tròn lễ số.

"Điện hạ, chúng ta đi trước một bước!" "Hẹn gặp lại!" Hoàng tử cũng không giữ lại, sau khi biết thân phận thực sự của Đế Tôn, hoàng tử hiểu rằng dù có danh tiếng của hoàng triều Đại Việt, e rằng cũng khó giữ lại được một tồn tại như vậy, chỉ có thể để nhóm người đó rời đi.

Nhưng đồng minh ban đầu bỗng trở thành đối thủ cạnh tranh, cũng khiến lòng hoàng tử Đại Việt phủ một tầng mây u ám.

"Điện hạ, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Có cần phái người theo dõi tên Đế Tôn kia không?" "Ngu xuẩn!" Lời của thị vệ trưởng vừa dứt, lập tức bị hoàng tử Đại Việt giận dữ mắng một trận.

"Chẳng lẽ ngươi không thấy tu vi của người tên Đế Tôn kia đáng sợ đến mức nào sao?

Sức mạnh Thánh Nhân cảnh ở trước mặt y cũng không đáng kể.

Lần này, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không được trêu chọc y!" "Thuộc hạ hiểu rồi..." Quang môn đã ở ngay trước mắt, Đế Tôn đi đầu, dùng ánh sáng tinh thần rực rỡ bao bọc mọi người, ngay khoảnh khắc bước vào kết giới, một luồng dao động nguyên lực nồng đậm ập vào mặt, cảm giác đó giống như từ địa ngục bước sang thiên đường!

Cảnh tượng trước mắt bỗng chốc mơ hồ, Đế Tôn chỉ cảm thấy

trong thần thức xuất hiện một luồng dao động ý thức cực mạnh, giống như có một đạo niệm lực đang can thiệp vào cơ thể.

"Khụ khụ khụ... tiểu tử ngươi có cần nhạy cảm vậy không, lão phu suýt nữa bị chấn chết rồi!" Trong tiểu thế giới trong cơ thể, giọng nói của Ngộ Đạo Trà Thụ, vốn đang phụ trách trông coi nhà xí, vang lên trách móc.

Chương 504

“Lão già này, không phải chứ, kêu ngươi trông coi nhà xí vài tháng, sau này ta đổi cho ngươi chỗ khác là được.” “Ta la lên không phải vì chuyện đó, trong Tiên Táng Địa này, có, có mùi vị quen thuộc của ta, khụ khụ khụ...” Đế Tôn mặt đầy dấu hỏi: “Mùi vị?” “Cút ngay!

Là mùi vị của Ngộ Đạo Trà Thụ!” Đế Tôn nghe được tin này liền phấn chấn hẳn lên: “Không thể nào?

Chẳng lẽ, cây Ngộ Đạo Trà Thụ thứ hai sắp bị ta thu vào túi rồi sao??” Lão thụ phát ra tiếng xì xì chế giễu Đế Tôn: “Ngươi đừng có lộ ra bộ mặt hám lợi đó được không?

Nói trước, ta không chắc đó là một cái cây còn sống, nhưng mùi vị trong không gian này không thể sai được!” Đế Tôn nảy ra một ý niệm, sau khi mọi người dần dần hồi phục ý thức liền lập tức phóng ra thần niệm, xuyên qua lớp màn chắn nguyên lực mù mịt xung quanh, tìm kiếm vị trí gốc của Ngộ Đạo Trà Thụ.

Hiện tại, số người vào được không gian này không nhiều, nhưng y ở đây càng lâu, âm linh bên ngoài bị tiêu diệt càng nhiều, đối thủ cạnh tranh tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Người đông rồi, của cải sẽ không dễ chia...

“Lão đại!

Nguyên khí ở nơi này dường như dồi dào hơn bên ngoài rất nhiều lần, tu luyện ở đây đúng là lựa chọn thượng hạng độc nhất vô nhị!” Diệp Phàm bây giờ không còn mê mẩn bảo bối, chỉ quan tâm đến những nơi phong thủy bảo địa thích hợp cho việc tu luyện, ví như hoang lư mà Vũ Điệp công chúa giới thiệu trước đó, cũng là một nơi

tu luyện không tồi.

Tiểu Niếp Niếp vẫn như mọi khi, mở to đôi mắt tò mò nhìn xung quanh, không hề phát biểu ý kiến.

Mũi Hắc Thần rất thính, vừa vào cửa đã bắt đầu tìm kiếm bảo bối, nhưng con chó ngốc này bây giờ có một điểm tốt là thấy bảo bối sẽ không giấu riêng, phần lớn đều sẽ báo cho mọi người một tiếng.

Nếu nói trong đội ai là người ngoan ngoãn nhất, phải kể đến nha đầu Tử Nguyệt.

Người khác đều chạy theo cơ duyên bảo bối, chỉ có cô gái ngốc này một lòng một dạ nhìn chằm chằm Đế Tôn, nửa bước cũng không rời khỏi đại lão Đế Tôn, đến mức người anh ruột bên cạnh cũng bị nàng hoàn toàn phớt lờ...

Tiên Táng Địa rộng lớn biết bao?

Nơi này thực chất có thể được gọi là một tiểu thế giới độc lập.

Chỉ là dưới sự dẫn dắt của linh vận, các tu sĩ tiến vào nơi này cuối cùng lại hội tụ ở một vài vị trí chung.

"Đâu có Ngộ Đạo Trà Thụ nào đâu, lão già kia, ngươi lừa ta phải không?" Đế Tôn dùng thái độ hỏi tội nói thầm với lão thụ, đối phương cũng ngơ ngác, nhưng không có ý định nhượng bộ.

"Mặc dù bây giờ ta không dám đắc tội ngươi, nhưng ta đã sống mấy chục vạn năm, nếu ngay cả mùi trên người mình cũng không ngửi ra được, thì đúng là chuyện cười rồi, chỉ có thể nói, nơi này ẩn giấu một loại cấm chế đặc thù nào đó mà ngươi chưa phát hiện ra." Đế Tôn tạm thời tin lão thụ.

Chính lúc này, Thạch Trung Ngọc tâm sáng mắt trong, là người đầu tiên có phát hiện.

“Nhìn kìa, trong lớp đất đá kia, có phải đang chôn giấu một món pháp bảo không?” Cơ Hạo Nguyệt trong tay đang cầm một thanh cổ kiếm, chính là thanh mà Đế Tôn giành được cho nàng trong địa mộ Tử Sơn lần trước.

Nhưng lúc này, cảm giác của Cơ Hạo Nguyệt nói cho nàng biết, binh khí trước mặt còn mạnh hơn thanh cổ kiếm trong tay nàng rất nhiều!

Bức tường đất trước mặt không có gì khác thường, Cơ Hạo Nguyệt dù có cảm giác cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể giao cho Đế Tôn tự mình quyết định.

“Không sao, thử là biết.” Chỉ thấy đầu ngón tay Đế Tôn khẽ động, một luồng tinh quang ẩn hiện phóng ra, dần dần phá vỡ lớp che phủ bên ngoài bức tường đất.

“Trời ạ!

Quả nhiên, bên trong thật sự có huyền cơ!” Hắc Thần phấn chấn lên, lon ton chạy tới ngửi ngửi, trên bức tường đá khắc những hoa văn đặc biệt, lại hiện lên từng luồng tinh quang!

“Trận pháp!!” Đại Hắc Cẩu sáng mắt lên, nhưng ngay sau đó lại trở nên chán nản...

“Trận văn thời Thái cổ, ngay cả ta cũng bó tay, phải làm sao bây giờ?” Đúng lúc mấy người Đế Tôn đang bàn bạc đối sách, một đám tu sĩ Trung Châu đã đuổi theo.

“Ồ?

E là có phát hiện lớn rồi!” Không giống như bên ngoài ai nấy đều thảm hại như chó.

Sau khi vào không gian bên trong Tiên Táng Địa, các tu sĩ trẻ tuổi của các phe phái Trung Châu ai nấy đều tinh thần phơi phới, đặc biệt

là khi nhìn thấy bảo bối, hai mắt sáng rực, trạng thái chiến đấu lập tức bùng nổ...

Có lẽ dục vọng tham lam thật sự có thể khiến một người quên hết mọi thứ.

"Này này, tất cả im lặng cho cẩu gia ta một chút, nơi này có trận pháp thời Thái cổ bố trí, hơi bất cẩn một chút là có thể mất mạng đấy." Đại Hắc Cẩu vội vàng lên tiếng nhắc nhở, bởi vì có Đế Tôn ở đây, đa số người đều nể mặt, không nói nhiều.

Nhưng những thiên kiêu của các phe phái Trung Châu ai nấy đều kiêu ngạo, thấy Hắc Thần chiếm giữ bức tường đất nửa ngày không có động tĩnh, đều bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

"Này con chó đen, được không đấy?

Chương 505

Nếu không giải quyết được thì đứng sang một bên đi, để ta thử xem!" Trước mắt là một tu sĩ lãng nhân to lớn ở Bắc Vực Trung Châu, tay cầm một thanh đại đao có vòng khóa, kiêu ngạo nói.

Hắc Thần hừ lạnh một tiếng, thuận theo ý gã nhường chỗ, làm động tác mời.

Chỉ thấy gã lãng nhân nghênh ngang vào vị trí, quan sát nửa ngày, một kẻ không hiểu gì về trận pháp căn bản là không nhìn ra được gì, nhưng vẫn cứ thích ở đó làm ra vẻ.

"Ngươi có làm được không vậy?

Đừng lãng phí thời gian của bọn ta chứ?" Không ít tu sĩ trẻ tuổi của Trung Châu tỏ vẻ bất mãn, Hắc Thần cũng ở một bên không ngừng chế giễu.

Tu sĩ lãng nhân cảm thấy mất mặt, trong cơn thịnh nộ trực tiếp đấm một quyền vào vách tường.

Ầm ầm ầm!!

Cảnh tượng bi thảm nhất cuối cùng cũng diễn ra...

Bức tường đất bị phá hủy một cách cưỡng ép, tuyệt trận Thái cổ ẩn giấu xung quanh bị kích hoạt.

Tiếng nổ dữ dội vang vọng khắp không gian xung quanh, mặt đất rung chuyển khiến người ta bất an, đáng sợ hơn là, đằng sau tất cả những bức tường đất sụp đổ, lại lóe lên những luồng sáng kinh thế vô cùng mạnh mẽ!

Chín món thần binh Thái cổ cấp Vương giả, vượt trên phẩm chất cấp Thánh, lần lượt xuất hiện.

Hình thái của chín món thần binh khác nhau, ánh sáng sắc bén và khí thế tỏa ra cũng khác nhau, nhưng mỗi một món thần binh đều chiếm giữ một vị trí trận nhãn độc lập.

Trên thực tế, tuyệt trận mà Hắc Thần nói tới được tạo thành từ chín đại thần binh.

"Thái Cổ Cửu Biến Thiên Xu Đại Trận!

Tương truyền do một thiên kiêu nhân tộc đã vẫn lạc thời Thái cổ sáng lập, từng là một nhân vật cái thế ngang cấp với Bất Tử Thiên Hoàng.

Đáng tiếc thời đại đó, không ai có thể che lấp được hào quang của Bất Tử Thiên Hoàng, toàn bộ thiên kiêu cùng thời đều vẫn lạc, vị cường giả cái thế của nhân tộc này, ngay cả Bất Tử Thiên Hoàng cũng vô cùng khâm phục tài năng.

Trận này chính là di tác truyền thế của y!" Một tu sĩ Trung Châu sắc mặt tái nhợt nói.

Nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày mình sẽ thật sự bị nhốt trong một tuyệt trận như thế này.

"Đều tại tên ngốc ở Bắc Vực kia, không biết lại còn ra vẻ ta đây, hại tất cả chúng ta cùng gặp họa!" Không ít người bắt đầu chửi rủa gã tu sĩ lãng nhân, nhưng gã này không hề oan chút nào, thật sự đáng bị mắng.

Lúc này, những người bị trận Cửu Biến Thiên Xu vây khốn, ngoài đội của Đế Tôn, còn có khoảng hơn trăm tu sĩ cấp bậc Đại Năng trở lên.

Nếu ở Đông Hoang, một đội ngũ tinh anh đỉnh cao quy mô như vậy tập hợp lại, gặp phải trận pháp cũng không cần phải quá lo lắng.

Nhưng bây giờ, ở Tiên Táng Địa gặp phải trận pháp Thái cổ cấp

độ này, vấn đề đã hoàn toàn khác.

Ầm ầm ầm!!

"Không ổn... trận pháp đã bị kích hoạt hoàn toàn, đại vị Cửu Biến Thiên Xu đã giáng lâm, sức mạnh hủy diệt chúng ta sắp xuất hiện rồi!" Vẫn là tu sĩ kia lên tiếng giải thích, lời vừa dứt, đạo cổ kiếm màu đỏ đầu tiên trong chín món thần khí đã lóe lên ánh sáng vô cùng chói lòa.

"Trời ạ!

Bị phong ấn mấy vạn năm mà vẫn còn khí thế kinh người như vậy, không hổ là thần khí cái thế truyền thừa vạn năm!" Không ít người kinh ngạc trước khí thế của thần khí, nhưng ngay sau đó, liền bị dọa đến suýt mất hồn.

Chiến hồn của thần khí nhanh chóng ngưng tụ trên không trung của trận pháp, ngay trên đầu tất cả những người bị nhốt, kiếm ý kinh khủng hóa thành hàng trăm hàng nghìn đạo kiếm hồn chi quang, mỗi một đạo kiếm lực phát ra hiệu quả áp chế đều đủ để dễ dàng hủy diệt một tu sĩ cấp Đại Năng.

"...Thiên Xu Cửu Biến chi biến thứ nhất Trấn Hồn!

Mọi người cẩn thận!!" Tu sĩ giải thích kia hét lớn một tiếng, các cường giả của các phe phái thi nhau thi triển thủ đoạn phòng ngự, còn bên Đế Tôn được ánh sáng tinh thần che chở, hoàn toàn ngăn chặn được khí thế của cổ kiếm.

Rầm!

Ầm ầm!!

Vô số kiếm quang như mưa bão trút xuống, nhanh chóng bao phủ toàn bộ khu vực pháp trận.

Chương 506

Có lẽ vì đợt kiếm khí đầu tiên không quá mạnh, đại đa số thiên kiêu Trung Châu đều phòng ngự hoàn hảo.

Uy lực của chủ kiếm rõ ràng mạnh hơn vài phần, nó chọn trúng một kẻ xui xẻo, trực tiếp bị chém thành hư vô ngay tại chỗ...

"Trời ạ... một cường giả Cự Bá sơ cảnh, trực tiếp bị chủ kiếm chém thành tro bụi!

Phía sau còn tám đạo kiếp nữa, chẳng lẽ sẽ còn mạnh hơn sao?" Một vài người trong số họ tự lẩm bẩm.

Trong hoàn cảnh này, người bị chọn trúng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, mọi người đều là đối thủ cạnh tranh, không ai lại từ bỏ trạng thái phòng ngự của mình để cứu người khác.

Vì vậy, trong bầu không khí tự bảo vệ này lan tỏa, ai nấy đều lo cho thân mình, trong lòng mọi người cũng dần mất đi cảm giác an toàn, đều hoảng sợ kiếp lực sau đó sẽ đột phá giới hạn phòng hộ của mình.

Quả nhiên...

Cùng với việc chiến hồn của thanh thần khí đầu tiên được giải phóng, tám thanh thần khí sau đó lần lượt hiện ra các chiến hồn có hình thái khác nhau, một đạo còn mạnh hơn một đạo!

Đội ngũ tu sĩ vốn có hơn trăm người, sau khi kiếp lực của chiến hồn thứ năm giáng xuống, đã bị tiêu diệt gần một nửa.

"Ách... lão đại, chúng ta khi nào thì ra tay đột phá vòng vây?" Hắc Thần không nhịn được, ghé sát lại nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Gấp cái gì?

Lỗi lầm do người Trung Châu lỗ mãng gây ra, hậu quả tự nhiên cũng phải do họ gánh chịu.

Chỉ khi họ ý thức được sai lầm, và sẵn lòng chuộc tội, hy vọng sống mới giáng xuống đầu họ." Lúc này, Đế Tôn nghiễm nhiên đã ra dáng một kẻ phán quyết, những người khác cũng dần phát hiện ra, trong toàn bộ pháp trận, chỉ có khu vực của Đế Tôn được ánh sáng tinh thần bao phủ là từ đầu đến cuối không hề hấn gì, an toàn nhất.

Quả nhiên, gã tu sĩ lãng nhân chủ động gây chuyện, mặt dày mày dạn, cười hề hề tiến đến trước mặt Đế Tôn.

"Các hạ!

Tu vi của ngài thông thiên, không biết có thể che chở tại hạ một phen không?

Sau kiếp nạn này, tại hạ nhất định sẽ hậu tạ." Đế Tôn lạnh lùng nhìn gã này, không đưa ra câu trả lời trực diện, mà lại đưa mắt nhìn những thi thể tu sĩ bên cạnh.

"Nếu ta che chở ngươi, vậy những tu sĩ đã chết trên mặt đất kia, ai cho họ một lời giải thích?

Thứ cho ta nói thẳng, kẻ đáng chết nhất ở đây, chính là ngươi!" Lời vừa dứt, Đế Tôn trực tiếp tung một cú đá, đá bay gã lãng nhân vào trung tâm pháp trận.

Ầm ầm!!

Đúng lúc này, chủ thể chiến hồn của thần khí kiếp thứ sáu bắt đầu giáng lâm.

Gã lãng nhân bị khóa chặt khí tức, không thể tránh né, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào luồng kiếp diệt chi lực đang oanh tạc từ trên xuống, bất lực nhắm mắt lại...

“Haizz, trời làm nghiệt, còn có thể tha thứ!

Tự làm nghiệt, không thể sống a!!” Ầm ầm ầm!!

Bản thể chiến hồn của thần binh mạnh mẽ đập xuống người tu sĩ lãng nhân.

Một luồng sức mạnh hủy diệt không thể chống cự.

Tu sĩ lãng nhân thậm chí còn không có cơ hội giãy giụa gào thét một tiếng, đã bị nghiền nát thành tro bụi ngay tại chỗ, sức mạnh của thần binh cấp Vương giả Thái cổ, căn bản không phải là thứ mà những kẻ Cự Bá sơ cảnh đương thời có thể tưởng tượng được.

Quan trọng hơn, đại trận Cửu Biến Thiên Xu vốn có sức mạnh áp chế đẳng cấp, khiến tất cả tu sĩ bị nhốt trong đó không thể phát huy được toàn bộ thực lực, cao nhất cũng chỉ đánh ra được sáu thành sức mạnh đã là cường giả rồi.

“Làm sao bây giờ... sức mạnh của trận pháp ngày càng trở nên mạnh mẽ, chỉ dựa vào chúng ta, căn bản không có khả năng đột phá phong ấn!” “Haizz, sớm biết vậy đã vào muộn một chút, đám người của hoàng tử Đại Việt kia chắc chắn có cách, đáng tiếc người ta không bị nhốt!” Các tu sĩ Trung Châu trong trận pháp nhao nhao lẩm bẩm, luận thực lực thì ai cũng phế vật, luận võ mồm thì ai cũng có tư chất Đại Đế...

Đế Tôn cười không nói, liếc nhìn đám phế vật một vòng, vẻ mặt an nhiên nhắm mắt ngủ gật, dù sao sức mạnh cổ trận có mạnh đến đâu cũng khó mà chạm tới được kết giới bảo vệ của ánh sáng tinh thần.

Chương 507

Nói cách khác, góc không gian phong ấn mà Đế Tôn và mọi người đang ở chính là tịnh thổ tuyệt đối!

Những người khác cũng không phải kẻ ngốc, nhanh chóng nhận ra sự phi phàm của Đế Tôn, thi nhau lấy cớ tị nạn mà tiến lại gần phía Đế Tôn.

"Này này!

Chết xa một chút giùm cái, bọn ta với các ngươi không thân." Đại Hắc Cẩu ra vẻ, mặt đầy vẻ ghét bỏ vẫy vẫy tay với đám tu sĩ Trung Châu bên ngoài, hoàn toàn là một bộ mặt không chào đón.

Ầm ầm...

Tiếng rung chuyển không ngừng mạnh lên, lớp sương mù trên đỉnh mây cũng bị khí thế hừng hực của chín món thần binh hoàn toàn bao phủ.

"Kiếp, kiếp thứ tám!" Tu sĩ đóng vai trò giải thích, người có kiến thức sâu rộng, run rẩy nói, lần đầu tiên cảm nhận được cái chết gần đến như vậy.

Cùng lúc đó, thanh trường kiếm màu đen tuyền ở vị trí Khảm trong chín món thần binh lao vút lên trời, lơ lửng ở trung tâm đại vị Thiên Xu, phóng ra hắc diễm bá đạo của bản thân, khí tức tử vong nồng đậm nhanh chóng tràn ngập toàn bộ không gian phong ấn.

"Khụ khụ khụ..." Cùng với việc vài tu sĩ Cự Bá sơ cảnh giãy giụa rồi ngã xuống, đoàn tu luyện hơn trăm người của Trung Châu đã tổn thất hơn sáu phần, số người chết và bị thương trong trận đã lên đến sáu bảy mươi người!

“Lão đại... chúng ta phải đợi tất cả bọn họ chết hết rồi mới phá trận ra ngoài sao?” Hắc Cẩu cũng không đồng tình với đám người Trung Châu này, chỉ là cứ tiếp tục như vậy, xem ra Đế Tôn phải trải qua trọn vẹn chín kiếp rồi mới có hành động.

“Con đường tu luyện vốn là một cuộc đấu tranh với vận mệnh tử vong, không có khoảnh khắc nào là an toàn tuyệt đối, đã lựa chọn tiến vào Tiên Táng Địa, tương đương với việc lựa chọn một kết cục diệt vong, chúng ta không tiện can thiệp.

Trận Cửu Biến Thiên Xu có liên quan trọng đại, phải trải qua chín kiếp, mới có sinh cơ xuất hiện.” Đế Tôn không hề dựa vào thực lực vô cùng mạnh mẽ của bản thân để thách thức quy tắc, mà để tất cả những người đã đưa ra lựa chọn đều có cơ hội công bằng lắng nghe sự phán xét của vận mệnh.

Quả nhiên, cùng với việc sức mạnh của kiếp trận thứ tám hoàn toàn bùng nổ, lại có hơn mười cường giả Trung Châu ngã xuống, hoàn toàn mất đi sinh khí, trong cơ thể đã bị khí tức tử vong nồng đậm tràn ngập, mệnh nguyên bị cắn nuốt sạch sẽ, tu vi có mạnh đến đâu cũng vô ích.

Ầm ầm ầm!!

Đúng lúc này, kiếp biến thứ chín cuối cùng đã hoàn toàn thức tỉnh...

Sóng âm kinh khủng cuốn về phía toàn bộ không gian Tiên Táng Địa, chín đạo thần binh đồng thời bay lên trời, vây quanh pháp trận bên dưới, đan xen, bay lượn tứ tung, điên cuồng phóng ra khí tức chiến hồn hoàn toàn khác nhau của chín đại thần khí.

“Không, không lẽ, sức mạnh của kiếp biến cuối cùng, sẽ dung hợp tám luồng chiến hồn trước đó lại làm một??...” Mười mấy thiên kiêu trẻ tuổi còn sống sót của Trung Châu hoàn toàn ngây người.

Thậm chí đã đến bờ vực sụp đổ tinh thần.

Tình cảnh như vậy, nằm mơ cũng không ngờ tới.

Vốn tưởng rằng kiếp nạn này chỉ còn cửa ải cuối cùng là kết thúc, nhưng bây giờ xem ra, cuộc tàn sát thật sự mới chỉ bắt đầu!

"Không, ta không muốn chết!

Trên người ta còn gánh vác tương lai của gia tộc, ta không thể chết ở đây!!" Ở trung tâm, thanh niên áo trắng kia đồng tử tràn ngập màu máu, cứ lẩm bẩm gào thét tuyệt vọng, thế giới tinh thần sắp sụp đổ.

Bên cạnh có mấy nữ tu, cũng đều là những nhân vật tuyệt đại nổi danh một phương ở Trung Châu, đáng tiếc sắp bị nghiền nát ở Tiên Táng Địa rồi...

Sức mạnh của trận pháp đang tích tụ, Đế Tôn vẫn nhắm mắt ngưng thần không có bất kỳ hành động nào.

Cùng lúc đó, những thành viên của các thế lực đỉnh cao bên ngoài, vốn đang chiến đấu với thần chi niệm và âm linh, lần lượt giáng lâm, tận mắt chứng kiến sự biến động của pháp trận trước mặt, trong lòng đều dấy lên những gợn sóng to lớn.

"Trời ạ... bọn họ đã làm gì vậy, lại kích hoạt trận pháp cấm kỵ Thái cổ kinh khủng như vậy!" Thị vệ trưởng của phe Đại Việt kinh ngạc cảm thán.

"Điện hạ, mấy người bạn kia của ngài cũng ở bên trong, chúng ta có cần..." Hoàng tử vẫn giữ thái độ như trước: "Với thực lực của y, tự vệ tuyệt đối không có vấn đề gì.

Phái một số người đi thăm dò xung quanh, xem xem ngoài chín món thần binh ra, có cơ duyên nào lớn hơn không." Thị vệ trưởng nhìn hoàng tử: "Ý của ngài là... từ bỏ chín món thần binh?" Hoàng tử cười nhẹ: "Tại sao những người đó lại bị nhốt ở trong?

Tự nhiên là vì đã nảy sinh ý niệm với chín món thần binh.

Đội của Đế Tôn càng cần những binh khí đó hơn, chi bằng tặng một món quà thuận nước đẩy thuyền, trước hết cho y ăn no, đợi đến khi màn kịch chính thật sự xuất hiện, quyền lên tiếng của hoàng triều Đại Việt chúng ta, tự nhiên không ai có thể sánh bằng." "Điện hạ anh minh!" Không thể không nói, về mặt thủ đoạn quyền thuật, người bình thường không phải là đối thủ của hoàng tử Đại Việt.

Chương 508

Ở nơi nguy hiểm như Tiên Táng Địa, càng có khả năng xuất hiện cơ duyên lớn, chín món thần binh trong mắt hoàng tử Đại Việt, chẳng qua chỉ là viên gạch dẫn ngọc mà thôi...

Chín đạo thần binh tỏa sáng trên không trung, phóng ra uy áp mạnh mẽ không gì sánh được.

Mười mấy tu sĩ Trung Châu cuối cùng trong trận cũng bắt đầu phát ra những tiếng kêu gào đau đớn, xem ra có sống sót được hay không cũng là một vấn đề, đạo tâm đã sớm tan vỡ, đời này chứng đạo đã định là vô vọng...

Rắc!!

Một tiếng sấm vô hình vang lên, đợt sức mạnh tuyệt sát cuối cùng của chín món thần binh từ từ áp xuống, ánh sáng tinh thần bên ngoài thân Đế Tôn và mọi người cũng trở nên chói lòa đến cực điểm.

"Đến lúc ra tay rồi.

Mấy người các ngươi, chọn chiến lợi phẩm đi, vừa ý món thần binh nào thì nói cho ta biết, ta sẽ tự mình mở đường cho các ngươi." Diệp Phàm và những người khác mừng rỡ, lần lượt đưa ra lựa chọn tương ứng dựa trên thuộc tính phù hợp với bản thân.

Đế Tôn cười nhẹ bay lên, cả người lơ lửng giữa trung tâm chiến hồn của chín món thần khí, không chút kiêng dè phóng ra uy áp cấp Thánh Nhân mạnh mẽ của mình.

"Ra tay rồi!!

Vẫn là yêu nghiệt Đế Tôn của Đông Hoang!" "Trời ạ... ta còn tưởng gã này cũng vì sợ hãi sức mạnh của chín món thần khí nên mới

trì hoãn không hành động, bây giờ xem ra, pháp trận căn bản không nhốt được y, khi nào ra tay, hoàn toàn tùy thuộc vào tâm trạng!" Ầm ầm ầm...

Từng tiếng nổ liên tiếp chấn động trời cao!

Chiến hồn của chín món thần binh sau khi cảm nhận được sức kháng cự mạnh mẽ của Đế Tôn liền đồng thời nổi điên, liên động với bản thể trận nhãn của thần khí, phóng ra sức mạnh áp chế mạnh nhất từ trước đến nay!

Đáng tiếc, Đế Tôn đứng chắn ở giữa như một tấm thép, mặc cho gió đông tây nam bắc thổi, ta vẫn vững như bàn thạch!

Sức mạnh có mạnh đến đâu, muốn đột phá phòng tuyến của Đế Tôn cũng là điều tuyệt đối không thể.

"Trời ạ!" "Sức mạnh của một người, đồng thời đối kháng chín món thần binh Thái cổ, Đế Tôn này, chẳng lẽ thật sự là thiên tuyển chi nhân có thể chứng đạo trong thời đại này sao?

Chưa từng thấy một kẻ nào không thể tưởng tượng nổi như vậy!" Hành động của Đế Tôn một lần nữa chinh phục tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

Ngay cả hai lão Thánh Nhân ẩn thân trong hoàng triều Đại Việt cũng thầm kinh hãi, đổi lại là họ, cũng không thể làm được đến mức độ như Đế Tôn.

"Nếu trên người không có dị bảo thần bí phụ trợ, tu vi của người này, thấp nhất cũng phải ở cảnh giới Thánh Nhân Vương đỉnh phong, sánh ngang với Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư của Đông Hoang!" Một vị Thánh Nhân cảm khái, Đế Tôn hai tay cùng lúc xuất ra, chín đạo chân long hồn phát ra tiếng gầm thét trời, đồng thời nghênh đón chín món thần binh!

“Đó là!!...” “Khí tức của Thái cổ Long tộc!

Tiểu tử này, lẽ nào có liên quan đến Long tộc?” Sức mạnh của Chân Long dù sao cũng là sức mạnh thời Thái cổ, có hiệu quả áp chế cực kỳ rõ ràng đối với chiến hồn của những món thần binh Thái cổ này, sức hủy diệt của toàn bộ pháp trận lập tức bị suy yếu đi một nửa.

Như vậy, Đế Tôn muốn xé rách phong ấn của trận này cũng không cần dùng đến sức mạnh cấp độ cao hơn, tránh gây ra sự hoảng loạn không cần thiết ở toàn bộ Trung Châu...

Dù sao Đông Hoang xuất hiện một yêu nghiệt nghịch thiên như vậy, lãnh tụ của bốn đại vực khác đều phải suy tính, quá phô trương sẽ mang lại cho Đế Tôn một số phiền phức không cần thiết khiến y khó chịu, lợi bất cập hại.

Rất nhanh, từng luồng ánh sáng tinh thần rực rỡ từ trong cơ thể Đế Tôn từ từ lan ra, bao bọc lấy chín món thần khí, đồng thời cũng khiến những khí thế hung tàn trên bề mặt các thần khí đó lắng xuống.

“Chó ngốc, nhận lấy!” Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch, thanh đoản nhận đen tuyền bay về phía Hắc Thần.

Khoảnh khắc chia của chính thức bắt đầu.

Ngay sau đó, Đế Tôn chọn cho Diệp Phàm một thanh cổ kiếm có khí tức đạo vận dồi dào, cũng là thanh có đạo lực mạnh nhất trong chín món thần binh, hy vọng có thể giúp ích cho việc đột phá Thánh vực sau này.

Thần binh của Thạch Trung Ngọc thì trông ngầu hơn nhiều, so với thanh cổ kiếm cấp Thánh Nhân Vương mà y dùng trước đó mạnh hơn không chỉ một bậc.

Phải biết rằng, một tu sĩ cấp Cự Bá có thể sở hữu một món thần

khí Thái cổ cấp Vương giả, đãi ngộ như vậy đặt ở đâu cũng không dám mơ tưởng.

Nhưng bây giờ, bất kỳ ai có chút quan hệ với Thiên Tôn Sơn đều dùng pháp bảo cấp Thánh Nhân Vương trở lên, đãi ngộ như vậy nhìn khắp cả Táng Đế Tinh cũng không ai sánh bằng.

Chia đồ đơn giản một lượt, năm món còn lại cũng bị Đế Tôn thu vào túi, để sau này chia cho người khác.

Cùng với việc chín món thần binh bị Đế Tôn thu phục, sức mạnh của trận Thiên Xu Cực hoàn toàn biến mất, mười mấy tu sĩ Trung Châu mất hồn mất vía phía dưới ngơ ngác nhìn Đế Tôn, trong lòng đều có một nỗi phẫn nộ không nói nên lời.

Quả nhiên, nữ tu sĩ toàn thân tỏa ra khí diễm màu đỏ trong số đó tiến lên, ánh mắt hơi lạnh, rõ ràng là muốn đòi một lời giải thích.

Chương 509

“Các hạ tu vi cao thâm như vậy, tại sao không ra tay sớm hơn?

Ta tin rằng nếu ngài cứu những tu sĩ vô tội đã vẫn lạc kia, họ sẽ không tranh giành chiến lợi phẩm này với ngài.” Đế Tôn lập tức hừ lạnh một tiếng: “Ngươi đang chất vấn ta sao?” “Ta không có tư cách đó, nhưng cùng là tu sĩ nhân tộc, cách làm của các hạ có phần quá hẹp hòi.” Nữ tu sĩ nói.

Đế Tôn ha ha cười lớn: “Các tu sĩ Trung Châu các ngươi, coi người Đông Hoang chúng ta như cỏ rác, ta việc gì phải để ý đến sự sống chết của các ngươi?

Chín món thần binh vốn do người của ta phát hiện đầu tiên, các ngươi cứ nhất quyết chen chân vào, chạm phải cấm chế lại mong ta cứu?

Xin lỗi, ta không cao thượng đến thế, trong khái niệm của Đế Tôn ta, việc sinh sát đoạt lấy những người như các ngươi, đều chỉ là một trò tiêu khiển trong một niệm mà thôi.

Ta khâm phục dũng khí của ngươi, nhân lúc ta chưa nổi giận, cút khỏi tầm mắt của ta.” Đế Tôn bình thản nói, không thèm để ý đến người đàn bà này nữa.

Ít nhất cho đến hiện tại, Đế Tôn đối với đám người Trung Châu này không có một chút thiện cảm nào.

Trước có huynh muội Cơ gia bị truy sát, sau có người Vương gia tìm chuyện, vừa rồi tên lãng nhân lỗ mãng kia suýt nữa đã phá hỏng một hồi cơ duyên.

Đế Tôn trong lòng thầm nảy ra một ý niệm, nếu còn có những con

kiến đáng ghét nào ra gây rối nữa, trực tiếp xóa sổ cho sạch sẽ.

"Ha ha ha!

Đế Tôn các hạ không hổ là cường giả số một đương đại của Đông Hoang!

Dùng sức một người liền có thể trấn áp cấm trận Thái cổ, thật sự khiến người ta khâm phục!" Hoàng tử Đại Việt dẫn người ngựa đến, ngay sau đó, các cường giả của các thế lực lớn khác ở vòng ngoài không tham gia tranh đoạt chín món thần binh cũng lần lượt tiến vào Tiên Táng Địa, lần lượt chúc mừng Đế Tôn.

"Không cần khách sáo, ta chỉ làm việc ta nên làm.

Quan hệ giữa Đông Hoang và Trung Châu, không liên quan đến hành vi cá nhân của ta, đạo thống của Thiên Tôn Sơn tuy sinh ra từ Đông Hoang, nhưng không có nghĩa Đông Hoang sẽ trở thành ràng buộc của ta.

Trời đất rộng lớn, không có nơi nào mà người của Thiên Tôn Sơn ta không đi được." Ý tứ ngoài lời của Đế Tôn là y sẽ không bị bất kỳ điều kiện nào ràng buộc, chỉ cần tâm trạng cho phép, bất cứ chuyện gì cũng có thể làm, những lời này không nghi ngờ gì, đối với những người xung quanh, là một loại uy hiếp cấp cao hơn.

"Bẩm báo điện hạ, phía trước phát hiện một quần thể lăng mộ, có dao động nguyên lực cực mạnh xuất hiện!" Hoàng tử hơi động lòng: "Dẫn đường, ta đi xem rốt cuộc là cái gì!" "Tuân lệnh!!" Một đoàn người hướng về sâu trong Tiên Táng Địa tiến lên.

Rất nhanh, một quần thể lăng mộ dày đặc xuất hiện, tương ứng với bầu trời phía trên là những đám mây đen kịt không tan, thỉnh thoảng có âm linh lượn lờ qua lại, nhưng không chủ động tấn công các tu sĩ đang tìm kiếm cơ duyên như Đế Tôn, mà chỉ luôn lượn lờ

trên không trung của các lăng mộ.

"Trên những tấm bia mộ này đều không có tên... lẽ nào, đây là nơi được gọi là Táng Tiên chi địa?" Vài tu sĩ trẻ tuổi của Trung Châu tự mình suy đoán, dẫn đến sự chế giễu của Đại Hắc Cẩu.

"Gì chứ?

Nơi này chẳng qua là đạo trường riêng của Bất Tử Thiên Hoàng năm đó thôi, năm đó y còn chưa thành tiên, làm gì có chuyện Táng Tiên?

Chẳng qua là người đời sau thần thánh hóa quá mức, lừa gạt những kẻ ngu ngơ mà thôi." Lời phản bác của Hắc Thần quả thực khiến các tu sĩ Trung Châu bên cạnh cực kỳ khó chịu, nhưng nhìn thấy Đế Tôn bên cạnh con chó đen, mọi người lập tức trở nên hiền lành.

Đúng là đánh chó phải ngó mặt chủ, huống hồ thực lực của Hắc Thần hiện tại kết hợp với một trong chín món thần binh vừa nhận được, những kẻ khó chịu kia chưa chắc đã là đối thủ của con chó ngốc.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, mây đen trên không trung một trận chấn động, những lăng mộ lớn hiện ra ánh sáng vàng rực rỡ, một giấc mộng đã bị phong ấn từ lâu, vào khoảnh khắc này đã được thắp sáng trở lại...

"Chuyện gì vậy??

Trên tấm bia mộ kia, lại khắc tên của ta??" Trong đám người, một cường giả đỉnh phong Đại Năng trung niên râu quai nón đến từ Nam Cảnh Trung Châu kinh ngạc nói!

Người này tuy ở cảnh giới Đại Năng đỉnh phong, nhưng vì tính đặc thù của công pháp, cường độ luyện thể cực thịnh, nhục thân có thể sánh ngang Cự Bá, trên đường chém giết âm linh cũng là một

mãnh tướng.

Khi tên của y xuất hiện trên tấm bia mộ đó, một luồng sức mạnh nuốt chửng to lớn giam cầm cả người y lại, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, cứ thế kéo cả người y quỳ xuống trước tấm bia mộ.

Bị tấm bia mộ ép phải quỳ xuống, trong đồng tử sự hoảng sợ vô tận nhanh chóng ngưng tụ.

"Không!!" Tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên, linh hồn của người đó bị luồng sức mạnh nuốt chửng khổng lồ kia cưỡng ép tách ra khỏi cơ thể, dung nhập vào trong tấm bia mộ.

Rất nhanh, cơ thể y mềm nhũn vô lực ngã xuống...

"Chết, chết rồi?" Mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc, ai nấy nhìn nhau đều có chút không hiểu tình hình.

Chương 510

“Ách... lão đại, mẹ nó trò gì đây?

Ngay cả bản thần cũng có chút không hiểu nổi rồi.” Đại Hắc Cẩu theo bản năng trốn ra sau lưng Đế Tôn, sợ tên mình cũng bị tấm bia mộ chọn trúng.

Nhưng cảnh tượng này dường như không vì sự hoảng sợ của mọi người mà dừng lại.

Ngày càng nhiều bia mộ được thắp sáng, khắc lên tên của một người nào đó trong đám đông.

Trong đó không thiếu các cường giả cấp Đại Năng và Cự Bá, chỉ cần bị chọn trúng, tất cả đều có kết cục hình thần phân ly, thân tử đạo tiêu.

“Trời ạ, đáng sợ quá!” Đôi mắt đẹp của Tử Nguyệt long lanh, có chút thất thần lẩm bẩm, thật trùng hợp, vở kịch này lại có liên quan đến nàng.

“Tử Nguyệt!

Tên, tên của muội...” Hạo Nguyệt kinh hãi thất sắc, chỉ vào tấm bia mộ gần nhất, Đế Tôn và những người khác đều nhìn sang, quả nhiên tên của Tử Nguyệt hiện ra trên tấm bia mộ đó.

“Thật nực cười.

Ta muốn xem xem kẻ nào có lá gan lớn như vậy, dám chơi trò này với người của ta.” Đế Tôn lạnh lùng nói, không chút hoảng loạn, nhắc nhở Tử Nguyệt lắc chiếc chuông đồng trên cổ tay.

Quả nhiên, có tiếng chuông trong trẻo che chở, luồng sức mạnh nuốt chửng kia mãi vẫn chưa thể thành công.

Đế Tôn ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng, giơ tay lên, ánh sáng tinh thần oanh tạc, trong nháy mắt làm vỡ nát tấm bia mộ màu vàng khắc tên Tử Nguyệt.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang lên, kéo theo những luồng ánh sáng vàng vỡ nát ùa về phía mọi người.

"Nhanh, chặn những tia sáng vàng này lại!" Vài vị danh túc của Trung Châu lên tiếng, hơn trăm cường giả mỗi người đều thể hiện thần thông, chống lại những tia sáng vàng.

"Ha ha ha!

Ngủ say vạn năm, không ngờ lại thức tỉnh trong kỷ nguyên này, đại thời đại, sắp đến rồi sao?" Rầm rầm rầm...

Cuối cùng, vùng trũng núi nơi có vô số bia mộ từ từ nhô lên, sinh ra một vết nứt khổng lồ!

Một người khô lâu khổng lồ toàn thân được cấu tạo từ vô số bộ xương vàng, từ sâu dưới lòng đất chui ra.

Trong chiếc đầu lâu vàng óng ánh, ngưng tụ đủ loại màu sắc của linh hồn chi hỏa, chính là những linh hồn bản nguyên của mấy người vừa bị nuốt chửng được dùng làm nhiên liệu để duy trì.

"...Một bộ hài cốt cấp Thánh Nhân Vương!

Không ngờ thế gian lại có chuyện quỷ dị như vậy, không còn máu thịt, vẫn có thể duy trì sự sống!" Hắc Cẩu phì cười: "Vậy là ngươi thật sự ếch ngồi đáy giếng rồi!

Trong sinh mệnh cấm khu ở Đông Hoang của bọn ta, không có đầu cũng có thể sống, huống chi chỉ là không có da thịt!" Lời này của Hắc Thần, lại khiến Đế Tôn và Diệp Phàm theo bản năng nghĩ đến gã

Chuẩn Đế không đầu kia, luận về cường độ, còn đáng sợ hơn tên Thánh Nhân Vương trước mặt này!

Chỉ có một điểm khiến Đế Tôn cảm thấy hứng thú, gã này dựa vào phương thức nào để nuốt chửng linh hồn làm của riêng?

"Ta là Câu Linh Vương, thần tướng thứ chín dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng thời Thái cổ mạt kỳ!

Nhìn những tấm bia mộ kia, đều đại diện cho những danh tướng đã chiến tử dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng, hôm nay, ta sẽ dùng linh hồn của các ngươi, hồi sinh những chiến hữu năm xưa, tái tạo một thời đại mới trấn áp vạn cổ!" Hoàng tử Đại Việt sắc mặt ngưng trọng nói: "Hóa ra, Tiên Táng Địa xuất hiện, là một nước cờ lớn của Bất Tử Thiên Hoàng muốn hồi sinh thời Thái cổ, cũng là một âm mưu!

Hấp dẫn chúng ta tới đây, chỉ để dùng cho việc phệ hồn!" "Không sai, tiểu oa nhi này thông minh đấy!

Nhưng trước khi nuốt chửng các ngươi, ta cần hoàn thành một việc quan trọng hơn.

Vừa rồi ta đã phát hiện ra, trong số các ngươi, có một người sở hữu Nghịch Thiên Nguyên Linh Chi Thể, đó mới là sinh mệnh lực khiến ta mong chờ nhất!" Lòng Tử Nguyệt chùng xuống, đúng là vậy...

Không đợi nàng có phản ứng, Đế Tôn đã chủ động lên tiếng, cười nhạt chỉ vào Tử Nguyệt bên cạnh.

"Ngươi nói, là cô nương này sao?" Diệp Phàm và những người khác đều kinh ngạc, bản thân Tử Nguyệt cũng có chút không hiểu tình hình, ngơ ngác chuyển ánh mắt về phía Đế Tôn.

"Không sai, là nàng!

Chương 511

Thể chất thật hiếm có, tiểu cô nương, thể chất bực này, không phải mệnh cách như ngươi có thể khống chế được, hãy tặng nó cho ta, ta sẽ bảo vệ gia tộc ngươi vạn đời xương thịnh!" "Ồ, quả là một giao dịch không tồi." Đế Tôn lạnh lùng cười, đột nhiên tiến lên mấy bước, đứng chắn trước thân hình khổng lồ của bộ xương.

"Tiểu tử, ngươi là ai?

Trông bộ dạng của ngươi, hình như có chút cảm xúc a!" Đế Tôn nhẹ nhàng gật đầu: "Xem ra, ngươi không chỉ thích mơ mộng hão huyền, đầu óc cũng có vấn đề, không biết nhìn mặt đoán ý, vừa rồi ta còn tưởng, ngươi là một kẻ ngốc từ đầu đến cuối." "Tìm chết!" Gã to con bị sỉ nhục trước mặt bao nhiêu hậu bối như vậy, lập tức nổi giận, một chân đạp về phía đỉnh đầu Đế Tôn.

Bàn chân xương khổng lồ có bán kính hơn mười mét, như một đám mây đen áp xuống Đế Tôn.

Nhưng lần này, Đế Tôn không ra tay với động tác kinh thiên động địa như trong tưởng tượng, chỉ dẫn ra một luồng Hoàng Tuyền chi thủy từ tiểu thế giới, nhắm thẳng vào lòng bàn chân của gã khổng lồ.

"Tên ngốc, không biết cả thân xương Thánh Nhân của ngươi, có chịu nổi sự luyện hóa của Hoàng Tuyền chi thủy không!" "Cái, cái gì!

Hoàng Tuyền chi thủy!" Thánh Nhân Vương Thái cổ tại chỗ ngây người!

Uy lực của Hoàng Tuyền sao y có thể không biết?

Nhìn thấy một bàn chân của mình trong thời gian cực ngắn bị luyện hóa thành hư vô, y thật sự sợ hãi...

“Chết tiệt!

Ta quả thật đã xem thường con kiến nhà ngươi, lại có thể dung nạp Hoàng Tuyền chi thủy vào trong cơ thể, rốt cuộc ngươi là ai?” “Hừ, là người kết thúc ngươi!

Từ cổ chí kim, trong đại vực Bắc Đẩu này, đã xuất hiện bao nhiêu đế giả kinh tài tuyệt diễm?

Nhưng mạnh như họ, cũng chưa từng vì tư lợi của bản thân mà phục hồi thời đại tranh đấu sát lục của vạn tộc thời Thái cổ!

Bất Tử Thiên Hoàng đã có tâm này, chính là kẻ thù của cả thế giới, còn ngươi, nanh vuốt của y, đáng lẽ đã phải bị tiêu diệt từ mấy vạn năm trước...

Hôm nay, để ta, tự tay kết thúc tai họa này đi!” Đế Tôn hai chưởng cùng lúc xuất ra, hai luồng xoáy nước ẩn chứa Hoàng Tuyền chi thủy nhanh chóng ngưng kết.

Thánh Nhân Vương Thái cổ trời không sợ đất không sợ, chỉ duy có sức mạnh phệ cốt của Hoàng Tuyền chi thủy trong sinh mệnh cấm khu là không thể chống đỡ, lập tức bắt đầu hoảng loạn...

“Ta chưa bao giờ tin trên đời có cái gọi là yêu nghiệt có thể nghịch thiên.

Một người dù mạnh đến đâu, có thiên phú đến đâu, tốc độ tu luyện cuối cùng cũng có giới hạn, Đế Tôn này trông chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, có thể dùng nhục thân dung nạp Hoàng Tuyền chi thủy, căn bản không thể dùng lẽ thường để định đoạt!” Một trong hai Thánh Nhân của hoàng triều Đại Việt khẽ nói.

Rõ ràng, đối với một sự tồn tại đặc biệt như Đế Tôn, ông ta có cách giải thích khác thường.

“Ý của sư thúc là...” Thái tử Đại Việt lên tiếng hỏi, sau khi chứng

kiến đủ loại thần thông trên người Đế Tôn, hắn cũng ngày càng tò mò về người này.

"Năng lực mà người này thể hiện ra, không thể dùng thiên phú để hình dung, thậm chí, không thể dùng tiêu chuẩn của Cổ Hoang Tinh để suy đoán.

Có ai trong các ngươi, đã thấy công pháp và cảnh giới cụ thể mà y thể hiện ra chưa?" Đám người của phe Đại Việt đều ngơ ngác lắc đầu.

"Đúng vậy.

Nếu ta đoán không sai, Đế Tôn này, tám phần là người từ ngoài vực tới." "!!" Thái tử Đại Việt trợn mắt, kinh ngạc đến mức không thể diễn tả.

Có thể khiến một người điềm tĩnh trầm ổn như hắn lộ ra biểu cảm như vậy, e rằng cũng chỉ có Đế Tôn mới có thể mang lại chấn động như thế.

"Cổ Hoang Tinh tiếp nhận khách từ ngoài thiên hà...

đã khoảng vạn năm không xuất hiện hiện tượng này rồi!" Lão Thánh Nhân ngưng trọng gật đầu: "Chỉ có một khả năng này.

Điện hạ, có thể sáng tạo ra sự vĩnh hằng cho phe Đại Việt của chúng ta hay không, đều trông vào ngài cả, bất kể thế nào, nhất định phải giữ lại Đế Tôn này, vạn lần không được đối địch với y, nếu có thể nhận được sự đề bạt chỉ dẫn của y, con đường tương lai của điện hạ cũng sẽ một mảnh quang minh!" Khóe miệng thái tử khẽ nhếch, hiển nhiên đã có kế hoạch.

Nhưng chút kế vặt này, trước mặt Đế Tôn căn bản không đáng nhắc tới.

Ở Cổ Hoang Tinh lâu như vậy, những người nào có thể kết giao

sâu sắc, những người nào chỉ là khách qua đường ôm đùi, Đế Tôn nhìn một cái là rõ, ví như người tinh thông đế vương tâm thuật như thái tử Đại Việt, nói chuyện giao tình với hắn thật sự không có ý nghĩa.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, Đế Tôn tung chưởng trên không, dòng chảy Hoàng Tuyền dưới sự dẫn dắt của ánh sáng tinh thần, hóa thành vô số luồng sáng sao băng lao về phía bộ xương Thánh Vương.

Mỗi một luồng tinh quang đánh vào bộ xương Thánh Vương, đều sẽ để lại một vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa nhòa, đau đến thấu xương!

Chương 512

"Chết tiệt!!" Thánh Vương quả thực bất lực, trong cơn thịnh nộ, bắt đầu gào thét điên cuồng, đồng thời điên cuồng phá hủy những tấm bia mộ xung quanh.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, những tấm bia mộ bị Thánh Vương phá hủy không ngừng tỏa ra những luồng sáng màu sắc khác nhau, vô số hình hài khổng lồ từ dưới lòng đất tương ứng với các bia mộ chui lên.

"Trời ạ!!" "Lời của Thánh Vương quả nhiên không sai, những kẻ này đều là các cường giả cái thế đã theo hầu Bất Tử Thiên Hoàng thời Thái cổ, ai nấy đều là Thánh Nhân, tất cả đều nhờ nuốt chửng linh hồn mà được hồi sinh!" Các tu sĩ xung quanh hoàn toàn ngây người, không ít người ở hàng đầu trực tiếp bị những bộ xương Thánh Nhân đó nhắm tới, cuộc chiến hỗn loạn vạn năm của cả Cổ Hoang Địa triệt để nổ ra.

"Ra tay!!" Đại diện của mấy đại hoàng triều lần lượt hạ lệnh tác chiến, cùng những bộ xương khổng lồ đó chiến thành một đoàn.

Về cơ bản, ba năm cường giả đỉnh cấp chiến đấu với một bộ xương Thánh, nhanh chóng phân chia thành mấy chục chiến trường cục bộ, tiếng giao chiến gần như muốn lật tung cả Tiên Mộ.

Trong đó, bộ xương Thánh Vương duy nhất thì do một mình Đế Tôn đối phó.

"Có lẽ, trước khi đánh bại ngươi, ta không thể có được câu trả lời mình muốn rồi." Đế Tôn liếc nhìn xung quanh, nhìn những hình hài khổng lồ không ngừng chui lên từ dưới đất, đã thực sự nổi giận.

“Tiểu tử, ngươi có được đáp án thì sao chứ?

Có lẽ ngươi có cách áp chế một mình ta, nhưng ta không tin, cả Tiên Mộ này có hàng trăm hàng nghìn thánh tướng, ngươi cũng có thể làm gì được!” Đối phương tự tin mười phần chế giễu Đế Tôn, nhưng không ngờ, Đế Tôn từ đầu đến cuối chưa từng đánh thật với y, giết y, chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt.

“Ngươi khiến ta không vui lắm, vì vậy ta quyết định, lập tức chấm dứt màn tương tác này với ngươi.

Xin lỗi, ngươi phải nhận phần cơm hộp của mình trước thời hạn.” Đế Tôn nhếch lên một đường cong lạnh lẽo, thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ.

“Không ổn!” Bộ xương Thánh Vương theo bản năng lùi lại, sợ Đế Tôn đột nhiên ra tay với uy thế sấm sét, đáng tiếc tuyệt sát của Đế Tôn, trên đời không ai có thể tránh được.

“Vẫn Tinh!” Ánh sáng bảy màu rực rỡ từ đỉnh đầu bộ xương Thánh Vương nhanh chóng ngưng kết, một ngôi sao khổng lồ có bán kính một mét từ không trung hiện ra!

“Trời ạ!

Nhìn kìa, lão đại sắp ra tay thật rồi!” Cảm nhận được uy áp kinh khủng của ngôi sao khổng lồ này, đám người Chó Ngốc ở phía dưới, cũng như các nhân tài của các thế lực Trung Châu đều hoàn toàn ngây người, cuối cùng cũng thấy được sự chênh lệch giữa họ và Đế Tôn sau một hồi quan sát.

Cùng là cường giả đỉnh cấp trẻ tuổi, sự chênh lệch cũng hiện rõ.

Ầm ầm ầm!

Ngôi sao khổng lồ từ trên không trung đập xuống, trong nháy mắt hủy diệt mọi dấu vết sinh mệnh trong phạm vi trăm dặm của Tiên

Mộ...

Dư uy trực tiếp làm vỡ nát hơn mười bộ xương khổng lồ của các thánh tướng, đầu lâu của bản thể Thánh Vương trực tiếp bị vỡ thành bột mịn, linh hồn bản nguyên bị cưỡng ép nuốt chửng bên trong giờ đây khuếch tán thành một luồng ánh sáng huỳnh quang.

"Chết, chết rồi??" Một đám thánh cốt nuốt nước bọt, không dám tin vào những gì trước mắt.

"Chết tiệt, gặp phải yêu nghiệt rồi, một nhân tộc lại có thực lực kinh khủng như vậy!" Từng bộ thánh cốt bắt đầu theo bản năng khuếch tán ra xung quanh, sợ sẽ trở thành kẻ xui xẻo tiếp theo bị Đế Tôn chọn trúng.

Nhưng chiến trường chính của Đế Tôn không lập tức chuyển dịch, sau khi Thánh Vương bị diệt hồn, tạm thời mất đi khả năng hành động, Đế Tôn lại chuyển ánh mắt sang bộ xương cấp Vương giả Thái cổ.

"Chậc chậc, dược liệu thượng hạng a!

Mỗi một khúc xương Thánh Vương đều là thiên tài linh bảo khó có được!" Vừa nói, Đế Tôn đột nhiên nảy sinh mong muốn làm một bác sĩ ngoại khoa, lẳng lặng rút ra thanh thái đao bằng đồng xanh, tại hiện trường giải phẫu bộ xương cấp Thánh Vương.

"Mẹ nó... gã này, lại có sở thích như vậy!!" Các tu sĩ Trung Châu xung quanh, những người đang vất vả đối phó, triệt để phát điên.

Đế Tôn bên kia đánh một Thánh Vương cũng chỉ là chuyện động ngón tay, ngược lại bên này, ngay cả một bộ thánh cốt cũng phải liều mạng mới miễn cưỡng đối phó được.

Cùng là tu sĩ trẻ tuổi, sao sự khác biệt giữa người với người lại lớn như vậy??

“Gì thế??” Bên trong không gian tiểu thế giới.

Tất cả sinh linh được nuôi dưỡng trong không gian đều ngơ ngác phàn nàn, nguyên nhân là trên đầu họ cứ có những khúc xương lẻ tẻ rơi xuống, rơi xuống đất vẫn tỏa ra dao động khí tức cấp Thánh mạnh mẽ.

“Xương Thánh Vương!

Xem màu sắc thì chắc phải mấy vạn năm rồi, tiểu tử này phát tài rồi!” “Trời ạ, gã đó lại làm gì nữa vậy!

Chương 513

Muốn lật tung cả Tiên Mộ sao??" Các tu sĩ các nơi bây giờ nhìn Đế Tôn đều như nhìn quái vật, không dám có chút trêu chọc hay chậm trễ, đồng thời cũng sợ y lại làm ra hành động nghịch thiên nào đó, liên lụy đến người khác.

Chỉ là lần này, khi vết nứt trên mặt đất không ngừng lan rộng sang hai bên, linh hồn bản nguyên bị giam cầm trong những bộ thánh cốt đồng thời phát ra tiếng gầm rú cuồng nhiệt, mọi người cuối cùng cũng lựa chọn tin tưởng Đế Tôn một lần, nhất trí đứng về phía y ủng hộ hành động của y.

Đại địa lại một lần nữa nứt ra, đại diện các thế lực lớn ngay lập tức tiến đến bên cạnh Đế Tôn, ngay sau đó các tán tu khác cũng lần lượt giáng lâm, những chiến hồn thánh cốt đó đều biến mất không dấu vết trong tiếng gầm rú.

"Hóa ra là vậy!" "Xương Thánh Nhân tương ứng dưới những tấm bia mộ kia, đều dựa vào quan tài để nuôi dưỡng!" Một chiếc quan tài cổ làm bằng thần tài thượng cổ hiện thế trước mặt, mang đến cho các tu sĩ các phe phái tại hiện trường một sự chấn động đến nghẹt thở.

"Trân bảo hiếm có!

Cơ duyên lớn thật sự!" Các cường giả cấp Thánh Nhân của mấy thế lực lớn khác trợn to hai mắt run rẩy nói...

Bảo bối cấp độ này, họ không có tư cách hưởng dụng, có được cũng phải mang về hiếu kính cho những người thống trị của các thế lực.

Mặc dù vậy, cũng không thể để bảo bối như vậy rơi vào tay các thế lực đỉnh cao khác.

“Chư vị, bảo vật này là vật phụ hoàng ta vô cùng yêu thích, ta phải mang về, nếu các vị đồng đạo cũng có ý tranh giành, hoàng tộc ta nguyện dùng trân bảo đồng giá để trao đổi.” Thái tử Đại Việt là người đầu tiên công khai bày tỏ thái độ, chắp hai tay sau lưng nhìn chằm chằm vào quan tài cổ càng xem càng xuất thần.

Lấy danh nghĩa đẹp đẽ là cho lão cha, thật sự mang về nước, ai dùng mà không được?

Bản thân thái tử càng có cơ hội chạm đến tạo hóa nghịch thiên, tóm lại món bảo bối này, thái tử không định nhường.

“Lời này của thái tử sai rồi!

Quan tài này được làm từ thần tài thượng cổ, ai cũng biết tu luyện trong đó có ý nghĩa gì, vật nghịch thiên như vậy, nếu Đại Việt độc chiếm, khó mà ngăn được miệng lưỡi thiên hạ.” Một lão già cấp Thánh của một thế lực đỉnh cao khác bình tĩnh lên tiếng, trong tình huống này phải khuấy đục nước, mọi người tranh giành càng kịch liệt, quần chúng hóng chuyện mới càng có cơ hội, một khi bị một thế lực nào đó kiểm soát tình hình, thì chỉ có nước đứng nhìn.

“Ha ha, dùng từ độc chiếm có phần không nhã nhặn lắm.

Ta đã nói rồi, phe Đại Việt nguyện dùng cái giá tương đương để trao đổi.

Điều kiện tùy các ngươi ra, nhưng quan tài này, ta lấy chắc rồi.” “Hừ!

Thái tử điện hạ, tuổi còn trẻ mà lời nói đã có vài phần khí thế của lão cha ngươi, hậu sinh khả úy!

Nhưng chỉ dựa vào lời nói suông, làm sao có thể khiến các phe phái chúng ta thán phục?” Thái tử cười nhẹ gật đầu: “Lời này của ngài cũng nhắc nhở ta.

Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ bộc lộ một chút thành ý ra.” Hắn ra hiệu với người phía sau, một lão Thánh Nhân trầm mặc ít nói khác trong đội ngũ đột nhiên bước ra mấy bước, thanh binh khí sau lưng vốn luôn bị một luồng năng lượng đặc biệt che giấu đã lộ ra.

“Trời... uy áp của Đế!” Ầm ầm ầm!!

Khoảnh khắc lớp che phủ biến mất, một luồng dao động cấp Đế mạnh mẽ không gì sánh được bùng nổ!

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ khu vực xung quanh vết nứt trên mặt đất đều bị một luồng khí tức to lớn bao trùm, các tu sĩ dưới cấp Đại Năng tại chỗ bị đánh bay ra ngoài, ngay cả tư cách nhìn thanh binh khí cũng không có.

“...Vô thượng thần khí Long Thần Kiếm của cổ triều Đại Việt!!” “Có lý nào lại như vậy!

Thái tử quả nhiên có chuẩn bị, lại mời ra cả vô thượng thần khí!” “Thảm rồi, xem ra lần này chúng ta chắc chắn phải về tay không...

Thần khí bực này quân lâm, ai dám có ý đồ với quan tài cổ?” Mọi người lần lượt im lặng.

Chỉ có mấy thế lực đỉnh cao khác dám nói vài câu.

“Đừng tưởng rằng, Đại Việt mời được vô thượng thần khí là có thể hoành hành ngang ngược!

Binh khí đỉnh cấp, tự nhiên cũng phải có cường giả đủ mạnh để điều khiển, chỉ là Thánh cảnh, cũng dám điều khiển vô thượng thần khí?” Người lên tiếng, chính là một nhân vật cấp chúa tể trong đội ngũ của một thế lực đỉnh cao khác.

“Hắc hắc, lần này có kịch hay để xem rồi.

Lão đại, thái độ của ngài thế nào?” Chó ngốc nhìn Đế Tôn hỏi ý,

mấy người khác cũng trợn to mắt chờ nghe câu trả lời của Đế Tôn.

"Chư vị!

Theo ta thấy, cứ giằng co như vậy thực không phải là hành động sáng suốt, nơi này thật sự không an toàn, chúng ta có thể sống sót rời đi hay không cũng là một vấn đề.

Chương 514

Về phần quan tài cổ phân phối như thế nào, ta đề nghị hay là cứ mở nắp quan tài ra rồi hãy nói.

Nếu bên trong có bảo bối khác, mọi người cũng không cần phải tranh giành thân quan tài nữa." Đế Tôn đứng ra, nói một tràng, lập tức nhận được sự đồng tình của bốn đại hoàng triều.

"Không hổ là thiên tài tuyệt đỉnh, kiến thức như vậy quả phi phàm!

Nếu không phải là trân bảo thế gian, mở ra xem, rồi hãy quyết định!" Ba đại thế lực đỉnh cao và một đám tán tu lần lượt bày tỏ sự đồng ý với đề nghị của Đế Tôn, Đế Tôn và thái tử nhìn nhau một cái, thấy đối phương khẽ gật đầu, quyết định này đã thành.

"Vậy được, với tư cách là người phát hiện quan tài, ta sẽ tự mình ra tay mở nắp quan tài, mời chư vị phẩm giám!" Đế Tôn nói xong vung tay, một luồng ánh sáng tinh thần rực rỡ bao bọc bề mặt quan tài cổ bằng thần tài.

"Là công pháp cái thế do một nhân vật tuyệt đỉnh nào đó từ mấy vạn năm trước để lại!!

Trời ạ, lần này phát tài rồi!" Đế Tôn là người đầu tiên nắm rõ tình hình, trong lòng cũng đã có tính toán.

Đầu ngón tay khẽ rung, nắp quan tài bay lên trời, dao động nguyên lực mạnh mẽ chấn động khiến tất cả mọi người phải lùi lại ba bước!

Đương nhiên, sức mạnh cấp Thánh trong bốn đại thế lực đỉnh cao gần như đồng thời xuất động, chống lại lực phản chấn cực mạnh để tranh đoạt nắp quan tài.

Lúc bình thường thì hòa khí, thật sự động thủ, không ai nương tay.

Một hơi có tới tám Thánh Nhân lao vào đánh thành một đoàn, nắp quan tài bị vây ở trung tâm không ngừng xoay tròn, bị sức mạnh thánh đạo hùng mạnh bao bọc, không ai có thể dễ dàng đoạt lấy.

Đế Tôn không hoảng không vội mỉm cười, đánh ra một phân thân hồn niệm, hóa thành hình dạng của một người bạn đồng hành, vèo một tiếng lóe lên một tàn ảnh rơi vào trong quan tài.

"...Cửu Hàn Chấn Nguyên Kinh, công pháp tuyệt đỉnh cổ xưa đã thất truyền từ lâu!!" Hồn niệm của Đế Tôn không khỏi vui mừng, dùng tốc độ nhanh nhất khắc ghi toàn bộ nội dung kinh văn vào trong lòng.

"Mọi người đừng đánh nữa!

Bên trong quan tài đó có bản đồ của phe Đại Việt, thật sự là đồ của phe Đại Việt!" Hồn niệm của Đế Tôn lên tiếng, tương đương với việc tuyên bố lập trường, đứng về phía cổ triều Đại Việt.

Lời này vừa thốt ra, thái tử Đại Việt lập tức ra hiệu bằng mắt với cường giả Thánh Nhân đang cầm vô thượng thần khí.

Ầm ầm ầm!!

Uy thế của vô thượng thần khí chấn động tám phương, kiếm quang kinh khủng tuyệt luân bộc phát ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ khu vực chiến trường.

Hai bên khe nứt của Tiên Mộ, tất cả dao động khí tức trong nháy mắt bị vô thượng thần khí hoàn toàn che lấp, nắp quan tài bị cuốn trong luồng khí xoáy trên không trung cũng nhẹ nhàng rơi xuống đỉnh đầu.

"Vô thượng thần khí ở đây, trợ giúp cho phe cổ triều Đại Việt chúng ta bảo vệ báu vật, từ bây giờ, ai còn dám dòm ngó quan tài cổ,

chính là kẻ thù của chúng ta, giết không tha!!" Có Đế Tôn bày tỏ thái độ, thái tử Đại Việt không còn lo lắng gì nữa, trực tiếp bắt đầu hô hào!

Uy thế của vô thượng thần khí, chính là đại danh từ của sức mạnh chúa tể tối cao trong Tiên Mộ lúc này, nhất thời các Thánh Nhân của ba đại thế lực đỉnh cao ra tay cũng khó mà chống lại được luồng khí tức cổ xưa, lần lượt quay về đội ngũ của mình.

"Bẩm báo điện hạ!

Đã tra rõ, như lời Đế Tôn các hạ đã nói, trong quan tài quả thật khắc bản đồ của cổ triều Đại Việt chúng ta." Thánh giả cầm kiếm khẽ nói: "Năm xưa, Thánh Quân bệ hạ của cổ triều Đại Việt chúng ta từng vân du bốn phương, tìm kiếm nơi nương náu, quan tài cổ được chế tạo từ thần tài thượng cổ này, hẳn là nơi lão nhân gia từng lưu lại.

Các vị, hôm nay ta đại diện cho tiên tổ của cổ triều Đại Việt thu hồi quan tài này, các ngươi có dị nghị gì không?" Ánh mắt thái tử lạnh lùng quét nhìn xung quanh, có vô thượng thần khí trấn giữ, ai dám làm càn?

Chỉ cần Đế Tôn không ra tay, việc quan tài thuộc về ai đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

"Lão đại... với phong cách của ngài, quan tài này đáng lẽ không dễ dàng chuyển tay như vậy, tại sao lần này lại lựa chọn im lặng, thật sự muốn nể mặt hoàng triều Đại Việt sao?" Đế Tôn hừ cười: "Không phải họ nể mặt ta, mà là nể mặt Thiên Tôn Sơn của ta!" Mọi người đều kinh ngạc!

Mấy người đồng đội càng ngơ ngác...

Cùng là người Đông Vực, họ quá rõ Đế Tôn và Thiên Tôn Sơn có

ý nghĩa như thế nào.

Nhưng đây dù sao cũng là Trung Vực, Đế Tôn có giỏi đến đâu, danh tiếng cũng chỉ vang dội ở phương Đông, các vực khác công nhận Thiên Tôn Sơn dù sao cũng chỉ là số ít.

Nền tảng của cổ triều Đại Việt ở Trung Vực đều thuộc hàng đỉnh cao, mặt mũi của Đế Tôn có lớn đến đâu, xem tình hình hiện tại, cũng khó mà khiến cổ triều Đại Việt hạ thấp tư thái...

Nắp quan tài lại một lần nữa đậy kín quan tài cổ.

Các cường giả các phe phái nhìn thái tử Đại Việt thu được vật phẩm tuyệt thế này, nhưng hắn không thu vào túi, mà phong ấn bảo vật này, rồi đưa đến trước mặt Đế Tôn.

Chương 515

"Gì, gì chứ..." Cảnh tượng này xuất hiện, triệt để khiến những người xung quanh kinh ngạc đến mức con mắt suýt bay ra ngoài, theo bản năng vỗ vỗ vào mặt mình.

"Không phải là mơ chứ..." "Gã này tân tân khổ khổ không tiếc lôi ra cả vô thượng thần khí để đoạt quan tài, lại dễ dàng chuyển tặng cho lão đại, rốt cuộc là vì cái gì!" Tất cả mọi người đều tỏ ra có chút không hiểu nổi đường đi nước bước của thái tử Đại Việt, chỉ có bản thân thái tử là biết rõ mình đang làm gì.

"Đế Tôn các hạ!

Quan tài này là vật trân quý hiếm có, lại là di vật do tiên tổ của Đại Việt cổ triều ta để lại.

Nhưng chuyến đi tiên mộ lần này là lần đầu ta và các hạ quen biết, không biết món quà gặp mặt này, các hạ có hài lòng không?" Đế Tôn không vội trả lời, bình tĩnh nhìn chiếc quan tài trước mặt rồi nở một nụ cười.

"Sao lại không chứ, Thiên Tôn Sơn ta là một thế lực bén rễ ở Đông Vực, có thể được cổ triều Trung Vực ưu ái cũng là một sự công nhận của Trung Vực đối với Đông Vực chúng ta.

Món quà này, dù thế nào ta cũng phải nhận.

Thái tử điện hạ, người bạn này, ta kết giao." Quà cáp chỉ là thứ yếu, điều thái tử coi trọng là giá trị vô song của Đế Tôn, và sức mạnh của Thiên Tôn Sơn với tư cách là một đồng minh chắc chắn sẽ danh chấn bát phương trong tương lai.

Về phần Đế Tôn, hắn hoàn toàn dựa trên nguyên tắc không ai nỡ

đánh người mặt tươi cười, miễn cưỡng nhận một món bảo bối không tệ, thuận nước đẩy thuyền, bán cho Đại Việt một cái mặt mũi.

"Trời ơi!

Ta đã thấy gì thế này..." "Thái tử đường đường của Đại Việt cổ triều, vậy mà lại hạ mình vì một tên Đế Tôn, chẳng phải là làm mất mặt người Trung Vực chúng ta sao?

Tại sao phải tỏ ra thân thiện với một kẻ ở Đông Vực?" "Hừ, chẳng phải vì tên Đế Tôn đó thực lực mạnh sao?

Nhưng có cần phải làm chó liếm đến mức không cần mặt mũi không?

Nhìn vị thái tử này cũng chỉ là phường nịnh bợ, khó thành việc lớn..." "Xem ra, các thế lực chúng ta vật lộn cả buổi, người thắng cuối cùng lại là Đế Tôn.

Màn giả vờ này của Đế Tôn tuyệt đối phải cho điểm tối đa." Lúc này, các đồng đội bên cạnh Mã Lão Tam đều bội phục sát đất trước năng lực khống chế cục diện của Đế Tôn.

Có thể khiến thái tử Đại Việt khuất tôn hạ mình đến mức độ này, ngược lại còn phải tặng quà cho một người Đông Vực, Đế Tôn không nghi ngờ gì là một trường hợp đặc biệt duy nhất.

Đương nhiên, xét từ một phương diện khác, thái tử Đại Việt thuận nước đẩy thuyền đầu tư vào Đế Tôn, tỷ suất lợi nhuận không nghi ngờ gì là cao nhất.

Thứ nhất, quy mô các thế lực tranh đoạt cơ duyên trước tiên mộ lần này vượt xa dự đoán ban đầu của thái tử và đoàn người, không kể đến những tán tu kia, chỉ riêng thế trận của ba đại thế lực đỉnh cao cũng đủ gây áp lực nhất định cho đội ngũ của thái tử.

Hiện tại thần khí vô thượng đã trong tay, thái tử trách nhiệm trọng

đại, lỡ như trên đường về bị một thế lực không rõ lai lịch chặn đường, mất quan tài là chuyện nhỏ, nhưng nếu để thần khí vô thượng có chút sơ suất nào, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

Đúng là thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

Suy đi tính lại, cách ổn thỏa nhất là tặng món đồ này cho Đế Tôn, dù sao đồ vật có thể bị cướp, nhưng nhân tình một khi đã nhận thì đó là một khoản đầu tư chắc chắn.

Về phần Đế Tôn, nhìn khắp Cổ Hoang Tinh, có lẽ hắn là người chẳng sợ ai nhất.

Dù nhìn từ phương diện nào, quyết định này của thái tử Đại Việt đã định trước sẽ khiến phe mình trở thành người chiến thắng.

"Ha ha ha, sảng khoái, Thiên Tôn Sơn ta thích kết giao bằng hữu.

Sau này thái tử có cần gì, cứ ra lệnh một tiếng, có nhân tình này, Thiên Tôn Sơn sẽ đến ngay khi được gọi." Thái tử chắp tay với Đế Tôn: "Có câu nói này của các hạ, chúng ta cũng không uổng chuyến đi này, xin cáo từ trước!" Một tiếng ra lệnh, mấy chục cường giả đỉnh cao của phe thái tử bay vút lên trời, ngồi lên chiếc liễn bay hình rồng mang tính biểu tượng của Đại Việt rồi độn không biến mất ở cuối tầm mắt.

Xong việc phủi áo ra đi, đám người thái tử không muốn tiếp tục dấn thân vào vũng nước đục này, vội vàng rời đi, xem như qua ải trước thời hạn.

Lần tương tác với phe Thiên Tôn Sơn này khiến phe thái tử nảy sinh hiềm khích với các thế lực khác ở Trung Vực, nhưng cũng không hoàn toàn xé rách mặt với toàn bộ thế lực Trung Vực, vì vậy họ để lại quan tài và rời đi sớm.

Lòng vòng một hồi lớn, bảo bối lại quay về tay Đế Tôn, khiến các

cường giả Trung Vực trong lòng bất an.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Trung Vực, bị thế lực Đông Vực là Thiên Tôn Sơn của Đế Tôn chiếm được món hời lớn, trong lòng ai cũng vô cùng khó chịu.

"Được rồi, người của thái tử đã đi, chúng ta tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì, rút lui." Đế Tôn hờ hững phất tay, thu quan tài vào tiểu thế giới, không thèm để ý đến các cường giả xung quanh, tự mình đi về phía lối ra.

"Chậm đã!" Đúng lúc này, một lão thánh trong ba đại thế lực đỉnh cao lạnh lùng lên tiếng, gọi giật Đế Tôn lại.

"Người Đông Vực, cứ thế mà đi, có phải quá không coi các thế lực Trung Vực chúng ta ra gì rồi không?" Đế Tôn không hoảng không vội quay người lại, nhìn lão già trước mặt: "Vậy thì phải thế nào?" "Hừ, phe Đại Việt kết giao với ngươi, không có nghĩa là đại diện cho ý chí của các thế lực khác chúng ta.

Bảo bối nếu các hạ muốn nuốt một mình, e là không dễ dàng như vậy." Đế Tôn chậm rãi quay người, liếc nhìn lão già kia một cái: "Lão già, nếu ngươi thấy có thể, cứ việc lên cướp thử xem, đừng trốn trong đám đông nói nhảm nữa, được không?" "Ngông cuồng!!" Lão thánh vừa giơ tay, một luồng uy áp cường đại giáng xuống từ trên không, cùng lúc đó, không ít cường giả đỉnh cao ẩn nấp trong đội ngũ các thế lực Trung Vực, tổng cộng hơn mười mấy vị Thánh Nhân đồng thời xuất hiện, lạnh lùng tập trung ánh mắt vào người Đế Tôn.

Chương 516

"Tiểu tử, hôm nay nếu không để lại chút gì, đừng mong yên ổn rời đi!" "Ha ha ha ha..." Đế Tôn thật sự không nhịn được cười: "Thấy kẻ không sợ chết rồi, nhưng chưa thấy kiểu tìm chết đa dạng như thế này!" Nếu đã có người nóng tính như vậy, Đế Tôn đành miễn cưỡng dạy cho họ cách cụp đuôi làm người.

"Nghe cho kỹ đây, ta, Đế Tôn, chưa bao giờ muốn gây khó dễ cho cả Trung Vực, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ta giao thiệp với người Trung Vực, thật sự, các ngươi làm ta quá thất vọng.

Nếu sau này thật sự có lần đối đầu nữa, ta bảo đảm, tất cả những người ở đây, đều phải chết." Ầm ầm ầm!!

Đế Tôn là nhân vật cỡ nào, dù sẽ không xuống tay hạ sát những kẻ này, nhưng hắn sẽ quán triệt ý chí của mình đến cùng.

Một luồng khí tức uy nghiêm cường đại vô tận lan tỏa ra xung quanh, một mình Đế Tôn lơ lửng trên không, dùng khí tức Thánh Vương mạnh mẽ bao trùm lên tất cả mọi người có mặt.

Không một tiếng động, khí tràng áp chế của đại cảnh giới đã hoàn toàn chặn miệng những kẻ này.

"Thánh, khí tức cấp Thánh Vương...

Tên Đế Tôn này, giới hạn của hắn rốt cuộc ở đâu, quá đáng sợ rồi!" Dù có mười mấy Thánh Nhân đồng thời xuất hiện, cũng khó lòng chống lại khí tức bá đạo vô cùng cuồng mãnh của Đế Tôn lúc này.

Trong thế giới thực lực là trên hết này, cường giả chính là chúa tể tuyệt đối.

“Đi.” Đế Tôn liếc nhìn đám người Trung Vực có mặt một cái, nhàn nhạt nói một chữ, cả đội tiếp tục cất bước, lần này, tại hiện trường không còn bất kỳ ai dám ngăn cản nữa. ...

“Phù, may mà có lão đại ở đây, nếu không vừa rồi lúc người của hoàng triều Đại Việt rời đi, cảnh tượng đó đúng là có chút dọa người a!” Sỏa Cẩu có chút sợ hãi nói.

“Hừ, tên thái tử Đại Việt đó đúng là cáo già, vừa không đắc tội ta, cũng không hoàn toàn xé rách mặt với Trung Vực, để lại quan tài bán cho ta một nhân tình, đúng là tính toán như ý.

Nhưng đừng quên, Trung Vực và Đông Vực dù sao cũng là hai đại vực, sau này nếu song phương thật sự vì một loại truyền thừa nào đó mà tranh chấp, mấy đại cổ triều đỉnh cao kia sẽ liên thủ cùng chung kẻ địch.” Đế Tôn không nghi ngờ gì đã nhìn thấu cục diện của cả Trung Vực, hắn cũng chẳng thèm giao thiệp với những kẻ phàm tục đó, chỉ mong hoàn thành nhiệm vụ thế giới, Đế Tôn cũng sẽ công đức viên mãn.

Vừa trở lại lối vào tiên động, một luồng khí tức kinh khủng đột ngột bao trùm xung quanh, lập tức thu hút sự chú ý của đội Đế Tôn.

Giữa hư không, Viễn cổ tà hồn đã đi rồi lại quay về một lần nữa hiện ra, há cái miệng lớn như chậu máu, trực tiếp lao về phía Đế Tôn.

“Tất cả lui ra, đừng xen vào, để ta giải quyết.” Đế Tôn bay lên không, dường như chỉ có khí tức do bản thân Viễn cổ tà hồn tỏa ra mới có thể khiến hắn cảm thấy hưng phấn.

Nào biết Viễn cổ tà hồn sở dĩ thức tỉnh, là vì Diệp Phàm đã mang chiếc quan tài đó ra khỏi tiên mộ, khí tức thuộc về Viễn cổ tà hồn bên trong đã khiến hồn niệm của nó bị cưỡng chế thức tỉnh.

“Đến rồi đi, sao lại vội vã rời đi như vậy?” Viễn cổ tà hồn nhẹ

nhàng lên tiếng, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào một mình Đế Tôn, trong lòng có một cảm giác như kỳ phùng địch thủ sau bao năm ngủ say.

Dù sao cũng là một tồn tại vô thượng cấp thống trị thời viễn cổ, Viễn cổ tà hồn gần như si mê mà đánh giá khí tức của Đế Tôn.

"Nếu ngươi mời ta uống rượu, ta có thể cân nhắc ở lại." Đế Tôn bay lên, chẳng những không hề e ngại hồn uy của Viễn cổ tà hồn, ngược lại còn đứng ở cùng một độ cao đối mặt với nó.

"Ta đã quan sát ngươi rất lâu, hệ thống tu luyện của ngươi hoàn toàn khác với Cổ Hoang Tinh, nhưng lại có thể dễ dàng điều khiển bất kỳ công pháp truyền thừa nào, quan trọng hơn, tinh thần chi lực mà ngươi sử dụng là một mạch đạo thống ta chưa từng nghe thấy." Đế Tôn khẽ cười: "Thứ ngươi chưa thấy còn nhiều lắm, một Viễn cổ tà hồn thôi, đừng tưởng mình mạnh đến mức nào, ngươi sợ, nhưng Thiên Tôn Sơn ta không sợ." Viễn cổ tà hồn: "???" Cường giả, Viễn cổ tà hồn đã gặp không ít, nhưng kiêu ngạo như Đế Tôn, Viễn cổ tà hồn tuyệt đối là lần đầu tiên gặp.

"Có gan, ta muốn xem xem ngươi rốt cuộc có mấy phần bản lĩnh mà dám cùng bản hoàng gào thét như vậy." Viễn cổ tà hồn đang định ra tay, Đế Tôn đột nhiên giơ tay ngăn động tác của đối phương lại: "Đợi đã?" Đối phương cười: "Sợ rồi sao?

Ha, nếu là cọp giấy, vậy thì ngươi phải chịu tội rồi, ta không thích người khác ngông cuồng trước mặt ta, để trừng phạt ngươi, ta sẽ khiến ngươi nhớ kỹ tai họa mà sự ngông cuồng hôm nay mang lại." Đế Tôn cười nói: "Sợ ngươi hiểu lầm, ta chỉ muốn làm cho trận đối quyết giữa chúng ta thêm phần thú vị mà thôi." "Để tăng thêm một chút độ khó cho trò chơi, ta sẽ cố gắng, trong vòng một trăm hiệp, nghiền ngươi thành tro bụi." Lời Đế Tôn vừa dứt, những người xung

quanh hoàn toàn ngây người... miệng há to, hồi lâu cũng không nói được một chữ.

"Trời ơi... lão đại, ngài ấy thật sự đang đối đầu với Viễn cổ tà hồn trong truyền thuyết sao?" "Ngông cuồng!!" Đối phương thật sự nổi giận, y là một vị vương giả tuyệt đại tung hoành thời viễn cổ, lại bị một hậu bối mấy vạn năm sau coi thường như vậy, đổi lại là ai khác cũng chắc chắn khó mà chấp nhận được.

Ầm ầm ầm!

Lần giao thủ cứng rắn đầu tiên của hai bên nhanh chóng diễn ra.

Sức mạnh kinh khủng bộc phát trong nháy mắt khuếch tán ra, khiến cả hư không của tiên mộ chìm vào một vùng u tối.

Sức mạnh hủy thiên diệt địa như một màn mở đầu đỉnh cao cho trận quyết đấu này, tuyệt đối xứng tầm với đẳng cấp của Đế Tôn và Viễn cổ tà hồn.

Những công pháp hoa cả mắt đối quyết trên không, ánh sáng rực rỡ, cuốn ra sức mạnh khiến thiên địa phải ảm đạm thất sắc.

Công pháp do Viễn cổ tà hồn sáng tạo từng trấn áp cả một thời đại viễn cổ, không một đối thủ, nhưng hôm nay, trước Vạn Đạo Tinh Thần Quyết của Đế Tôn lại bị áp chế đến chết.

Chương 517

Đành rằng, Viễn cổ tà hồn không phải bản thể, chỉ là một đạo tà hồn viễn cổ của kẻ thống trị, nhưng Đế Tôn cũng chưa hề dùng toàn lực, đừng nói đến bản tướng Kim Ô, ngay cả áo nghĩa mạnh nhất của Vạn Đạo Tinh Thần Quyết cũng chưa thi triển, đã có thể đánh ngang tay với Viễn cổ tà hồn có sức mạnh sánh ngang Thánh Vương đỉnh phong.

"Ba mươi chiêu..." Ầm ầm ầm!!

"Sáu mươi chiêu..." Thời gian trôi đi từng chút một, ngày càng nhiều cường giả của các thế lực Trung Vực đều lao ra khỏi động huyệt để quan chiến.

Khi thấy vị lãnh tụ Thiên Tôn Sơn vừa rồi còn uy hiếp cả Trung Vực, đang đối đầu với Viễn cổ tà hồn, tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh hãi đến run rẩy.

"May mà không xé rách mặt với tên này, nhân vật cái thế như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi." Mấy người phụ trách của ba đại thế lực đỉnh cao đều hít một hơi khí lạnh, có chút sợ hãi, sớm biết Đế Tôn có thể đánh ngang tay với Viễn cổ tà hồn, họ cũng tuyệt đối không chọc vào Đế Tôn.

"Chín mươi lăm chiêu rồi!" Sỏa Cẩu thầm đếm trong lòng, nó hiểu rằng, tiếp theo đây, Đế Tôn sẽ động dụng uy lực diệt thế, chém giết Viễn cổ tà hồn trước mặt tất cả mọi người, để cả Trung Vực được chứng kiến sức mạnh chí cường không thể lay chuyển thật sự thuộc về Đông Vực!!

"Lão huynh, ngươi vững hơn ta tưởng tượng đấy, ta cứ nghĩ giờ này ngươi đã sợ đến tè ra quần rồi chứ!

Ồ, xin lỗi, ta quên mất, ngươi hình như không có chức năng đó!" Đế Tôn vừa tấn công vừa sỉ nhục đối thủ, uy nghiêm thống ngự cả tiên mộ của Viễn cổ tà hồn chẳng còn sót lại chút nào, lúc này y cũng cảm nhận được đầy đủ áp lực to lớn từ Đế Tôn.

"Tốt!

Mấy vạn năm ta chưa gặp đối thủ như ngươi, trận chiến hôm nay đánh thật thống khoái!" Ầm ầm ầm!!

Cùng lúc đó, xung quanh Viễn cổ tà hồn bùng lên ngọn lửa màu tím kinh khủng, đó chính là bản mệnh chân hỏa độc nhất của Viễn cổ tà hồn.

"Xuất hiện rồi!!

Bất Diệt Tử Hỏa từng thiêu sống cả titan viễn cổ!

Cũng là một trong những công pháp mạnh nhất của kẻ thống trị vô song Viễn cổ tà hồn năm đó, chỉ cần bị tử hỏa bao vây, dù là cường giả cái thế cấp Thánh Vương, cũng sẽ bị luyện hóa đến hình thần câu diệt!" Lão già thuộc một trong ba đại thế lực đỉnh cao kia khẽ nói, trong lời nói tràn đầy sự kính sợ đối với sức mạnh cấp chúa tể này!

"Tiểu tử, ta muốn xem xem ngươi có thể chống đỡ được sức mạnh tử hỏa của ta không!" Đế Tôn chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh khinh thường, tùy ý búng tay một cái.

Bụp!

Trong sát na, một đạo quang mang tinh thần rực rỡ nhanh chóng bao bọc lấy hắn, quấn quanh nhục thân của hắn.

"??

Tên tiểu tử đó, định dùng nhục thân để chống đỡ sức mạnh tử hỏa sao?

Ha ha ha ha, cũng quá tự không biết lượng sức rồi?

Hộ thuẫn có mạnh đến đâu, có thể mạnh hơn nghịch lân của Viễn cổ tà hồn sao?

Thật nực cười... tiểu tử này chắc chắn sẽ chết trong sự ngông cuồng của mình!" Những Thánh Nhân của Trung Vực trước đó bị Đế Tôn áp chế không dám hó hé một tiếng, bây giờ từng người một trở nên vô cùng hoạt náo, hoàn toàn một bộ dạng chờ xem Đế Tôn bị xử lý, nào biết màn kịch hay thật sự chỉ vừa mới bắt đầu. ...

"A, tử hỏa?

Thứ này dùng để nướng thịt cho ta thì không tệ, ta nhận vậy." Đế Tôn vừa dứt lời, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, há miệng ra, một luồng khí tức thôn phệ cực kỳ mạnh mẽ tỏa ra, Bất Diệt Tử Hỏa cứ thế bị Đế Tôn nuốt chửng vào bụng một cách vô lý.

Tiểu thế giới trong cơ thể bắt đầu có động tĩnh, các loại thần khí vô thượng lần lượt trở nên hoạt động.

Bởi vì tử hỏa của Viễn cổ tà hồn, đối với mỗi một món thần khí vô thượng đều là dược liệu bảo dưỡng tốt nhất.

"Còn không, cho ta thêm chút nữa đi, vừa rồi nuốt nhanh quá, chưa kịp nếm ra vị." Đế Tôn chép miệng, đại bộ phận tinh anh của cả Trung Vực hoàn toàn ngây người. ...

"Ôi thần linh ơi, rốt cuộc là quái vật gì vậy, ngay cả tử hỏa của Viễn cổ tà hồn cũng có thể nuốt thẳng vào bụng??" "Yêu nghiệt, yêu nghiệt thật sự a!!

Tại sao một kẻ như vậy lại phải xuất hiện trong thời đại của chúng ta??

Có hắn ở đây, không biết đại thế lại sẽ có bao nhiêu nhân vật cái

thế, bị che lấp mất hào quang.

Chương 518

...” Một đoàn tử hỏa lớn như vậy bị hoàn toàn nuốt chửng, Viễn cổ tà hồn không nghĩ ra được cách nào có thể đối phó với kẻ không thể tưởng tượng nổi trước mặt này.

“Hắc hắc, chiêu thứ một trăm, trò chơi kết thúc rồi!” Viễn cổ tà hồn gầm lên một tiếng kinh thiên, uy nghiêm kinh khủng tuyệt luân lại một lần nữa khuếch tán ra xung quanh.

Nhưng lần này, Đế Tôn cuối cùng cũng phải thực hiện lời hứa của mình.

Vút!

Thân ảnh như quỷ mị đột ngột xuất hiện trước mặt Viễn cổ tà hồn, Đế Tôn với ánh mắt bình hòa nhìn vào đường nét trên khuôn mặt Viễn cổ tà hồn, cười như không cười nhẹ nhàng nói: “Sẽ không đau đâu, phải nhẫn nại nhé!” “Tên khốn kiếp!!” Viễn cổ tà hồn bị cấm ngôn. ...

Mọi người chỉ có thể thấy miệng của Viễn cổ tà hồn không ngừng mấp máy nói ra các loại từ ngữ, nhưng âm thanh lại hoàn toàn bị khí tràng của Đế Tôn triệt để chặn lại.

Các loại quang mang tinh thần đủ màu sắc nhanh chóng bao bọc lấy từng đường nét góc cạnh của Viễn cổ tà hồn, cảm giác đó giống như dùng một cái khung ảnh, đóng một tấm ảnh quý giá vào bên trong, mặc cho giãy giụa thế nào, cũng có nghĩa là vận mệnh của ngươi đã được định đoạt.

Chỉ thấy hai lòng bàn tay của Đế Tôn đột nhiên huyễn hóa ra hai hư ảnh thủ ấn khổng lồ từ hư không, tóm lấy hai bên rìa bị phong ấn của Viễn cổ tà hồn.

Dùng sức, dùng sức!!

Hành động tiếp theo của Đế Tôn, dọa cho đám người Trung Vực tự cho mình là cường giả xung quanh tròng mắt suýt nữa bay ra ngoài.

"Gì, y, y muốn..." "Xé nát Viễn cổ tà hồn bằng tay không??" Mọi người: "....." Rắc!

Âm thanh nứt vỡ đầu tiên, xuất hiện từ trung tâm đường nét của Viễn cổ tà hồn, khuôn mặt khổng lồ của nó bị xé toạc ra một vết nứt.

Nó vẫn đang điên cuồng tấn công, đáng tiếc nỗi đau bị cấm ngôn chỉ có người từng trải qua mới có thể hiểu được.

Rắc...

Tiếng xé rách thứ hai cũng vang lên, vị đại lão từng kiêu hãnh một thời viễn cổ này, ngay cả miệng cũng không còn tồn tại.

Ngay sau đó, mũi, tai, mắt...

Cứ như vậy, Đế Tôn dùng tinh thần chi lực giam cầm hình thái của Viễn cổ tà hồn, sau đó từng chút một xé nát gương mặt vốn tinh xảo kia. ...

"Ừm, không tệ.

Nhớ lần sau xuất hiện, trực tiếp mang bản thể của ngươi đến, chỉ một đạo tà hồn viễn cổ, xé ra chẳng có chút thú vị nào." Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai, lúc này mới nhìn xuống những biểu cảm hóa đá, mắt chữ O mồm chữ A của các thế lực Trung Vực bên dưới, tất cả đều đang ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

"A ha ha, đừng kích động, đừng kích động quá vậy chư vị, khiêm tốn, khiêm tốn nào, người Đông Vực chúng ta thường không thích phô trương, cứ nói với bên ngoài là Viễn cổ tà hồn biến mất rồi, ngàn vạn lần đừng lôi ta vào chuyện này, làm ơn nhé!" Đế Tôn vừa dứt lời,

búng tay một cái, tất cả thành viên trong tiểu đội nhanh chóng tập trung lại bên cạnh hắn, một lực thôn phệ mạnh mẽ trong nháy mắt đã cuốn từng người vào trong trận pháp.

"Đi thôi!!" Sỏa Cẩu nhảy lên vai Đế Tôn, vui vẻ vẫy tay với những khuôn mặt hóa đá bên dưới, giây tiếp theo, khuôn mặt đã trở thành ác mộng của tất cả các đại lão tu luyện ở Trung Vực, cuối cùng cũng biến mất không thấy tăm hơi. ...

"Phù... cuối cùng cũng tiễn được kẻ đáng sợ này đi rồi, ta khổ quá mà!!" Trò chơi là trò chơi, nhưng thành quả của chuyến đi này khiến Đế Tôn khá hài lòng.

Chỉ là, chiếc quan tài này dùng để làm gì, Đế Tôn hiện tại vẫn chưa nghĩ ra.

Sau khi chuyến đi kết thúc, các thành viên trong tiểu đội lần lượt rời đi, chỉ còn lại Sỏa Cẩu bầu bạn với Đế Tôn.

Trung Vực mênh mông rộng lớn biết bao, Đế Tôn chỉ có thể mang theo Sỏa Cẩu đi về phía trước không mục đích, thuận tiện tu hành và trải nghiệm cuộc sống. ...

Trong nháy mắt, ba tháng đã trôi qua, Sỏa Cẩu cuối cùng cũng tu hành có thành tựu, đã đến ngưỡng cửa quan trọng nhất để đột phá cảnh giới Thánh Nhân!

Để đảm bảo tên này đột phá vạn vô nhất thất, Đế Tôn đã đưa cả đội đến trung tâm một sa mạc vô cùng rộng lớn ở Trung Vực, thậm chí còn trực tiếp lấy ra một phần chân long bảo huyết để dùng cho việc đột phá.

Ầm ầm ầm!!

Chương 519

Trong sát na, bản thể Sỏa Cẩu kim quang đại tác, kim quang vô tận tùy ý dâng trào, nhục thân của nó không biết đã được tôi luyện bao nhiêu năm, lần đầu tiên thử đột phá cảnh giới Thánh Nhân!

Dị tượng kinh khủng không ngừng xuất hiện, Đế Tôn để che mắt người khác hết mức có thể, đã dùng đại cảnh giới của mình để che đi sự khuếch tán của thiên tướng.

Ngay sau đó, lực lượng lôi kiếp mênh mông không ngừng giáng xuống, gần như với tư thái hủy diệt tàn phá mọi thứ trong sa mạc xung quanh.

Đế Tôn thì đứng bên cạnh Sỏa Cẩu suốt quá trình, coi lôi kiếp diệt thế đang giáng xuống xung quanh như những giọt mưa, đánh vào người, ngay cả một gợn nước cũng khó nổi lên, bá đạo đến mức khiến người ta phải tắc lưỡi.

"Cảm giác thế nào?" Đế Tôn rõ ràng đang đội cả một đầu lôi kiếp chi quang mà vẫn bình tĩnh hỏi.

"Tốt, có lão đại ở đây, ta yên tâm..." Mọi việc đều diễn ra thuận lợi.

Có Đế Tôn ở đây, dù là đột phá nghịch thiên, cũng không có mấy ai dám quấy rầy.

Sỏa Cẩu đang thực hiện cú đột phá cuối cùng để trở thành người đầu tiên dùng thân thú đột phá cảnh giới Thánh Nhân trong thời đại hậu viễn cổ.

"Di!

Lão đại, ngài nghe xem, bên trong kia, hình như có tiếng động!"

Thính lực của Sỏa Cẩu siêu tuyệt, nó truyền lại âm thanh nghe được cho Đế Tôn, cũng khiến Đế Tôn nhận ra có điều không ổn.

"...Tiếng của Vương gia Trung Vực!

Chẳng lẽ vì trong tiên mộ ta đã giết tên nhị công tử phế vật của Vương gia, nên chúng đến tìm ta báo thù?" Đế Tôn liếc nhìn Sỏa Cẩu một cái, trực tiếp lấy ra một món vô thượng thần binh trong tiểu thế giới, đưa ra ngoài thân Sỏa Cẩu.

"Có vô thượng thần khí bảo vệ, ngươi cứ yên tâm đột phá, ta sẽ không đi quá xa, sẽ dùng hư không chi lực kết nối với ngươi, yên tâm." "Hì hì, hiểu rồi lão đại, ngài phải cẩn thận..." Đế Tôn không nói thêm một lời thừa thãi, trực tiếp bay lên không, bàn tay lớn vung lên cưỡng chế xé rách hư không, dùng linh hồn cảm tri của Sỏa Cẩu làm dẫn đường, trực tiếp vượt ngang hư không đến Đổng gia.

Khi hình dáng của Đế Tôn xuất hiện tại Đổng gia, một đám lớn những khuôn mặt xa lạ xuất hiện trong tầm mắt của Đế Tôn.

"...Thiên Tôn Sơn Đế Tôn?

Ngài ấy đến rồi!!" "Trời ạ, vừa rồi, ngài ấy xé rách hư không hiện thân, cũng biết sử dụng hư không thuật?" Toàn bộ Đổng gia trên dưới đều ngơ ngác, gia chủ thấy Đế Tôn đột nhiên hiện thân, chủ động tiến lên chào hỏi, nhưng sự chú ý của Đế Tôn rõ ràng chỉ đang tìm kiếm nguồn gốc của luồng khí tức nguy hiểm kia.

"Đế Tôn các hạ giá lâm, Đổng gia có lỗi vì không đón tiếp từ xa, mong ngài lượng thứ..." Đế Tôn đáp xuống đất, chẳng hề để tâm mà xua tay: "Không cần khách sáo như vậy, ta tìm người của Vương gia, chúng đã phóng ra một sát kiếp đỉnh cấp nhắm vào ta, ta ở đây ôm cây đợi thỏ, không có ý kiến gì chứ?" Trận thế lớn như vậy, Đế Tôn biết chắc chắn có chuyện xảy ra, trong khái niệm của Đế Tôn, Vương gia đến Đổng gia, chắc cũng là để tìm trợ thủ đối phó với hắn.

“Ách...!” Trên dưới Đổng gia một phen lúng túng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn những khuôn mặt xa lạ đang ngồi tại chỗ.

“Ngươi chính là Đế Tôn?” Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột ngột truyền ra, một lão già đã quan sát hồi lâu, chậm rãi từ bên ngoài đi vào, sau lưng là một đám lớn tu sĩ mạnh mẽ.

“Ngươi là ai thế, có gì thì nói, đừng ấp a ấp úng, lão tử không có thời gian nói nhảm với ngươi.” “A, giết con trai ta, mà còn dám kiêu ngạo với ta như vậy, thật không biết, ai cho ngươi lá gan lớn đến thế!” Đế Tôn ngơ ngác: “Lão tử giết người không ít rồi, dám hỏi con trai ngươi là vị nào?” “Đế Tôn các hạ, bọn họ đều là người của Vương gia, đến đây kết minh.” Không đợi lão già kia lên tiếng, gia chủ Đổng gia đã tự mình nói rõ ý đồ của những người này.

“Kết minh?

Trung Vực và Đông Vực kết minh, các ngươi đang đùa sao?” “Chính xác.” Một lão giả của Vương gia nói ra hai chữ.

Cũng không biết là vì ngứa mồm, hay đơn thuần là Đế Tôn nhìn không thuận mắt, hắn giơ tay tát một cái, vị bán thánh đang ngồi trên ghế kia lập tức bị đánh thành hư vô. ...

Không sai, sức mạnh của một cái tát, một bán thánh trực tiếp bị đánh tan biến!!

“To gan!!” Mọi người trong Vương gia tức giận, các nhân vật quan trọng các bên đồng thời phóng ra khí tức, đều một bộ dạng giương cung bạt kiếm muốn động thủ với Đế Tôn.

Nếu không phải đây là Đổng gia, người của Vương gia nể mặt Đổng gia, e là đã sớm xé rách mặt với Đế Tôn rồi.

“Gan lớn bao nhiêu, không phải dùng miệng thổi ra, mà dựa vào thực lực thể hiện ra, so gan, có ai gan lớn hơn ta không?

Dám đến Đổng gia kết minh!

Ta thấy các ngươi ăn no không có việc gì làm, ngứa da rồi!" Giọng nói của Đế Tôn có vẻ đặc biệt bá khí và trầm hùng, mỗi một chữ thốt ra, đều xen lẫn uy nghiêm không thể kháng cự.

"Nghe đây, bất kể là ai, đều không có tư cách dùng thân phận thế lực Trung Vực xông vào Đông Vực của ta, không có sự đồng ý của liên minh các thế lực Đông Vực, ai cũng đừng hòng chui lọt cái lỗ hổng này!" "Vậy được, nếu hôm nay ngươi đã chủ động tìm đến cửa, vậy chúng ta tính cả nợ cũ lẫn nợ mới!" Lão già kia chính là phụ thân của tên con bất hiếu Vương Đằng, cũng là nhân vật cốt lõi của Vương gia hiện nay, nói xong, liền chắp tay với gia chủ Đổng gia bên cạnh đưa ra thỉnh cầu.

"Xin lỗi, gia chủ các hạ, người này có mối thù không đội trời chung với Vương gia ta, bất kể mục đích hắn xuất hiện là gì, ta đều phải trừ khử kẻ này ngay hôm nay, chuyện kết minh, chúng ta nói sau!!" Các cao thủ của Vương gia đồng thời bay lên, lần lượt bay ra khỏi đại điện, dù sao muốn đánh nhau cũng không thể ở địa bàn Đổng gia mà không kiêng nể gì, không hợp quy củ.

Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, trăm điều cấm kỵ cũng chẳng sợ gì, lập tức bay lên theo ra ngoài.

Chương 520

“Gia chủ!

Vương Đằng chưa đến, bây giờ để họ đánh nhau với Đế Tôn, e là sau này chúng ta không có cách nào ăn nói với Vương gia.” Gia chủ sắc mặt bình tĩnh nói: “So với Vương gia, ngươi nghĩ mặt mũi của Thiên Tôn Sơn lại đáng giá bao nhiêu?

Nặng nhẹ phải phân rõ, Đế Tôn hiện nay, ngay cả Khương Thiên Vương cũng phải đối đãi ngang hàng, đừng nói là Đổng gia chúng ta...

Nếu Đế Tôn đã muốn dấn thân vào vũng nước đục này, chuyện kết minh cứ tạm gác lại, nếu thật sự chọc giận tên yêu nghiệt này, hôm nay trên đời có còn Vương gia hay không, cũng là một ẩn số. ...” Ầm ầm ầm!!

Thánh Nhân của Vương gia ra tay đầu tiên, kéo ra màn dạo đầu của trận chiến.

Đế Tôn bá đạo đến mức nào, một mình đứng trên đỉnh hư không, cười lạnh nhìn xuống mười mấy cường giả đỉnh cao của Vương gia trước mặt.

“Người của Vương gia, hình như chưa đến đủ nhỉ?

Tên nhóc ra vẻ Vương Đằng kia đâu rồi?

Ta định chờ bắt cả ổ, đỡ phải dọn dẹp từng người một phiền phức.” Lời nói của Đế Tôn đã khiến một đám người Vương gia tức giận.

“Tiểu tử, ngươi quá ngông cuồng rồi, mục trung vô nhân, miệng không kiêng nể như vậy, hôm nay phải khiến ngươi trả một cái giá thảm khốc!” Đế Tôn giơ ngón tay cái lên với vị Thánh Nhân vừa nói.

“Vị lão đại ca này, giỏi lắm nhỉ?

Vậy được, trước tiên tiễn ngươi đi tắm một chuyến, nếu có thể sống sót trở về, mọi chuyện đều dễ nói.” Đế Tôn hắc hắc cười một tiếng, một tay xé rách hư không, tay kia huyễn hóa ra hư ảnh thủ ấn khổng lồ kia, sống sượng ném nhân vật quan trọng của Vương gia vào phía bên kia của hư không.

Nào biết, bên đó chính là hiện trường thánh kiếp tẩy lễ của Sỏa Cẩu. ...

“..., không!!” Lão già kia nằm mơ cũng không ngờ, sẽ được tắm trong lôi kiếp tẩy lễ độc nhất của Thánh cảnh vào cuối đời mình.

Cường giả này của Vương gia ở cả Trung Vực đều là một tồn tại có tiếng tăm, từng một mình diệt nửa cổ mạch suy tàn mà nổi danh một thời, chỉ có một điều tiếc nuối, cảnh giới bị kẹt ở bán bộ Thánh cảnh gần một ngàn năm, mãi vẫn chưa thể tiến thêm một bước.

Bây giờ, trong trận chiến cuối cùng của cuộc đời, Đế Tôn đã giúp lão thực hiện nguyện vọng này.

Lôi diễm màu vàng che trời lấp đất, rực rỡ như lặp lại giấc mơ ngàn trăm lần, trong khoảnh khắc này lão kinh ngạc đến thất thần, phảng phất như thật sự đã chờ được đến ngày đặt chân lên thánh vực.

Đáng tiếc, ảo mộng không kéo dài quá lâu, khi đạo lôi kiếp hủy diệt vô cùng mạnh mẽ kia giáng xuống đỉnh đầu, lão mới cuối cùng hiểu ra, tất cả những gì tốt đẹp, đều không thuộc về mình. ...

Rắc!!

Diệt thế chi kiếp do Sỏa Cẩu dẫn dắt, đâu phải là thứ mà phàm phu tục tử có thể tưởng tượng được, chỉ một đạo lôi quang giáng xuống, cường giả bán bộ Thánh cấp của Vương gia, trực tiếp bị đánh thành tro bụi. ...

“Tam trưởng lão... khí tức biến mất rồi!” Chiến trường chính diện của Vương gia một mảnh tĩnh lặng. ...

Trong ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Đế Tôn, đều thêm một tia kinh nghi và sợ hãi không xác định.

“Thế nào?

Có ai muốn đi tiếp nhận tẩy lễ không?

Đúng, tên lùn kia!” Đế Tôn thấy phía bên kia hư không không có phản hồi, biết lão già kia tám phần đã tan thành tro bụi trong lôi kiếp, liền bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Vị trưởng lão lùn nhất trong đội ngũ của Vương gia, so với vị bán bộ Thánh Nhân vừa vẫn lạc kia còn yếu hơn mấy phần, đại khái ở cảnh giới bán thánh, thân hình nhỏ bé, e là ngay cả uy áp của lôi kiếp Sỏa Cẩu cũng không chống đỡ nổi. ...

Chương 521

“Hừ, cả đời ta ghét nhất người khác nói ta lùn, ngươi đang đùa với lửa!” “Phụt ha ha ha ha!” Đế Tôn không biết vì sao, nhìn dáng vẻ tức giận làm dữ của tên nhóc này, không nhịn được cười.

“Giỏi quá nhỉ, ba mẹ em biết không hả em trai?

Kiếp sau nhất định phải cao lên một chút, không thì anh đây dễ bỏ qua sự tồn tại của em lắm.” Lời vừa dứt, hư không thủ ấn của Đế Tôn lại một lần nữa giáng xuống, như một động tác bắt không khí, trực tiếp ném người lùn bị chọn trúng vào trong khe nứt hư không.

“Á a!!!” Rắc...

Tiếng kêu thảm thiết nhanh chóng biến mất ở cuối khe nứt hư không, từng đạo lôi kiếp vang dội không ngừng truyền vào bầu trời Đổng gia, nhanh chóng cũng thu hút sự chú ý của đám người Đổng gia.

“Gia chủ, chuyện gì vậy?

Tiếng chấn động trên trời, thật sự là từ trong khe nứt hư không đó truyền ra sao?” “Từ xưa đến nay, người có thể mở ra khe nứt hư không ổn định như vậy, chỉ có mạch tiên tổ tinh thông Đại Hư Vô Cực Thuật, không ngờ Đế Tôn này lại có thể tinh thông hư không chi đạo, nội tình thật đáng sợ a. ...” Các trưởng lão Đổng gia bàn tán, gia chủ đột nhiên mở hư không chi nhãn nhìn về phía khe nứt đó, lại phát hiện sức mạnh của mình căn bản không thể hoàn toàn nhìn thấu thông đạo khe nứt do Đế Tôn tạo ra, chỉ có thể đại khái cảm nhận được khí tức lôi kiếp kinh khủng ở bờ bên kia đang lan tràn. ...

“Nếu ta đoán không sai, chắc là con chó thuộc hạ của Đế Tôn, sắp đột phá vào lãnh địa Thánh Nhân rồi.” Các vị túc lão của Đổng gia lần

lượt hít một hơi khí lạnh.

"Từ khi Đế Tôn này dẫn dắt Thiên Tôn Sơn, gây dựng tên tuổi ở Đông Hải đến nay, tổng cộng mới chỉ có vài tháng ngắn ngủi, tất cả những người có liên quan đến hắn dường như đều có được sự thăng tiến biến đổi khó có thể tưởng tượng về mặt tiến cảnh, năng lượng của người này, rốt cuộc lớn đến mức nào a!!" Đổng gia nội tình sâu bao nhiêu, bây giờ trước mặt Đế Tôn cũng chỉ có thể nhận thua.

"Xem ra, gia chủ đã có quyết định, giữa Vương gia và Thiên Tôn Sơn, ngài đã đưa ra lựa chọn rồi." Lục trưởng lão Đổng gia đột nhiên lên tiếng: "Vậy Vương Đằng thì sao?" Gia chủ khẽ cười: "Không vội, chắc cũng sắp rồi, mọi thứ, đều sẽ được phân định rõ ràng trong ngày hôm nay.

Một khi Đế Tôn chinh phục được Vương Đằng của Trung Vực, vậy thì Vương gia, không còn cần thiết phải tồn tại nữa." Lời vừa dứt, mấy vị đại trưởng lão Đổng gia phía sau lần lượt chắp tay cúi đầu: "Hiểu rồi, chúng tôi đi chuẩn bị.". ...

Thái độ của Đổng gia đã rõ ràng, nếu Vương Đằng thật sự chết dưới tay Đế Tôn, vậy thì sau này, Đổng gia sẽ cùng Thiên Tôn Sơn gắn kết với nhau, trở thành thế lực truyền thừa đỉnh cấp thứ hai chính thức đứng về phe Đế Tôn sau Khương gia ở Đông Vực.

Vậy thì tàn dư còn lại của Vương gia, sẽ trở thành đá lót đường để Đổng gia tỏ lòng trung thành với Thiên Tôn Sơn. ...Chỉ cần Vương Đằng chết, tất cả nội tình bị Vương gia chiếm giữ ở Trung Vực đều sẽ bị Đổng gia san bằng trong vòng một ngày.

"Tóc vàng ba điểm, râu trắng sáu điểm, chúc mừng anh tóc vàng, giành được tư cách du lịch suối nước nóng không gian cực lạc một ngày." Đế Tôn mỉm cười vỗ tay, nhìn đám túc lão Vương gia trước mặt bị coi như đồ chơi mà sắp đặt, lại một bàn tay lớn giáng xuống

trước mặt vị túc lão tóc vàng kia.

Cánh cửa hư không rung chuyển một thoáng, bán thánh tóc vàng biến mất khỏi tầm mắt của người Vương gia. ...

"Khinh người quá đáng!!" Bố già của Vương Đằng, vị cường giả cấp Thánh từng vì vinh quang của con trai mà xưng bá một phương ở Trung Vực, lúc này như một quả bầu bí bị bóp bẹp, bị tinh thần chi lực của Đế Tôn trói chặt, ngoài việc oán hận chờ đợi đứa con trai nổi danh Trung Vực kia, không làm được gì cả. ...

Chuyến đi này của Vương gia, đã huy động hơn nửa nội tình của gia tộc, toàn tộc có năm Thánh, ba bán bộ Thánh cảnh, cùng mười ba bán thánh, đã dành cho Đổng gia sự tôn trọng đầy đủ, thông qua việc kết minh với Đổng gia, mưu cầu địa vị vững chắc thật sự ở khu vực Trung Vực.

Nhưng nằm mơ cũng không ngờ, cái tên Đế Tôn luôn được ghi trong sổ kẻ thù, lại trở thành mồi lửa hủy diệt tất cả. ...

Mười ba trưởng lão, bị Đế Tôn ném vào năm người, đến nay chưa có ai sống sót trở về.

"Tiểu tử, có bản lĩnh, thì giết hết chúng ta đi, đợi con ta quân lâm, sẽ khiến tất cả người của Thiên Tôn Sơn ngươi thi cốt vô tồn!!" Đế Tôn lại cười: "Lão già, Thiên Tôn Sơn của ta trên dưới tổng cộng có ba người, lát nữa ném cả ngươi vào, Thiên Tôn Sơn có diệt ta cũng lời.

Rốt cuộc, đều tại tên con trai cưng của ngươi quá cao ngạo, trước mặt hơn nửa thế lực Trung Vực khiêu khích ta, mới khiến phe các ngươi rơi vào kết cục như vậy.

Nếu tên con trai bảo bối của ngươi không gây ra động tĩnh lớn, hôm nay, Vương gia e là dù có trở về Trung Vực, cũng sẽ không còn

chỗ đứng chân!" Phụ thân của Vương Đằng bị Đế Tôn chọc tức đến không chịu nổi, động cũng không động được, miệng lưỡi cũng không phải đối thủ, nhất thời nóng giận công tâm, một ngụm máu tươi phun ra.

"Tiểu tử... hôm nay Vương gia ta và ngươi, tuyệt không cùng tồn tại trên đời!!" Ầm ầm ầm. ...

Trong sát na, một đạo quang mang màu vàng, đồng thời bùng cháy trên người mỗi một trưởng lão của Vương gia.

Chương 522

Khí tức dao động kinh khủng, giống như một con du long màu vàng, nhanh chóng xuyên qua bên ngoài thân của mọi người trong Vương gia, vờn quanh tạo ra một làn sóng kinh thế khó có thể tưởng tượng, ở trung tâm hư không, đại trận thực hình đã hoàn mỹ thành hình trong thời gian cực ngắn.

"Mau nhìn kìa, đó là!!" Cùng lúc đó, các cao thủ Đổng gia đồng thời bay lên trời, họ không chuẩn bị tham gia vào trận chiến sinh tử này, nhưng uy lực của kim sắc cổ trận, thậm chí đã kinh động đến cả vô thượng thần khí Đại Hư Vô Kính của Đổng gia!

"Xem ra, chắc là truyền thừa của Loạn Thiên Cổ Tôn, được thể hiện ra dưới hình thức trận pháp, nếu không Đại Hư Kính sẽ không có phản ứng, trong trận, chắc là đang thai nghén hình thái ban đầu của khí tức cấp đế độc hữu của Loạn Thiên Cổ Tôn." "Ồ, có chút thú vị đấy, có thủ đoạn như vậy sao không dùng ra sớm?

Bị ta mời từng người một đi tắm hơi chẳng phải là đáng tiếc sao?" Đế Tôn chẳng hề hoảng hốt, cũng không vì vậy mà ngừng trào phúng đám người này, dù thân ở trong Loạn Thiên Cổ Trận cũng không hề sợ hãi.

Chỉ thấy du long màu vàng trong trận không ngừng chạy lượn, dung hòa thánh đạo chi lực thành những quang văn màu vàng, bám vào nhục thân của mỗi một trưởng lão.

"Trời ạ!

Đám người Vương gia này thật sự muốn sinh tử tương bính!

Trận này dùng mệnh nguyên cấp Thánh làm dẫn để vận hành, dù có đánh thắng đối thủ, thời gian tồn tại của những vị nội tình này

cũng sẽ bị giảm đi rất nhiều!" Trưởng lão Đổng gia mắt chữ O mồm chữ A lẩm bẩm, căn bản không ngờ đám người Vương gia này lại liều mạng đến vậy.

"Xem ra, họ đã đặt cược toàn bộ tương lai của Vương gia, lên người Vương Đằng...

Chàng trai trẻ có tư chất cổ tôn này, thật sự có thể tái hiện phong thái của Loạn Thiên Cổ Tôn năm xưa sao??". ...

Ầm ầm ầm!!

Kim long ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, giữa thiên địa bùng phát ra một đạo lôi quang màu vàng vô cùng rực rỡ, cũng chính trong khoảnh khắc này, dưới sự bao trùm của vạn đạo kim quang, nhân vật cái thế phảng phất như muốn đè sập vạn cổ kia đã quân lâm tới!

Hình bóng tắm trong ánh sáng chân chính của Loạn Thiên Long Quang giáng lâm, chính là hy vọng duy nhất của Vương gia, Vương Đằng!

"Phụ thân, con đến rồi!" Giọng nói của Vương Đằng có vẻ trầm đục, nhưng lại sở hữu uy áp cái thế vô cùng mạnh mẽ, toàn bộ các trưởng lão Đổng gia, đều vì giọng nói trầm đục đó mà tâm thần chấn động.

Lần này, không có bất kỳ ai có thể đáp lại, tất cả túc lão của Vương gia đều đã dung hòa thành một phần của Loạn Thiên Tuyệt Trận, hóa thành đá lót đường cho Vương Đằng trong trận chiến danh chấn cả Cổ Hoang Tinh này.

Nếu thành, Vương gia từ đây một bước lên trời, trở thành gia tộc cực thịnh kiêu hãnh khắp Trung Vực, nếu bại, Vương gia từ đây tan thành tro bụi, trở thành một hạt bụi trong lịch sử.

Đặt cược toàn bộ, tự nhiên cũng phóng ra sức mạnh cường đại

chưa từng có!

Gầm!!

Đạo kim sắc long hồn kia bay vút lên trời, dung hợp làm một thể với Vương Đằng đang đạp mây mà xuống, tựa như đang dùng cách này để sớm gia miện cho hắn.

Khoảnh khắc người đàn ông này đứng ở trung tâm Loạn Cổ Tuyệt Trận, chiến hồn bất diệt và khí tức cái thế độc hữu của Loạn Thiên Cổ Tôn lại một lần nữa xuất hiện.

"Có thể... bên trong pháp trận, phong ấn một đạo đế niệm chân chính, con kim sắc long hồn đó, đã dung hợp làm một thể với nhục thân của Vương Đằng!" "Hắn của hiện tại, chắc đã sở hữu sức mạnh sánh ngang Thiên Vương, giơ tay nhấc chân, liền có thể lật đổ cả một phương trời đất!!" Các cường giả Đổng gia đều xem đến ngây người, căn bản không ngờ, truyền thừa mà Loạn Thiên Cổ Tôn để lại lại giấu một chiêu như vậy!

"Chẳng trách Vương Đằng kiêu ngạo như vậy, dựa vào một chiêu Loạn Thiên Đại Trận, có thể vượt cấp đối kháng với bất kỳ thiên kiêu cái thế nào cùng thế hệ, tự nhiên cũng có cái khí thế được gọi là tư chất cổ tôn. ..." Chỉ có gia chủ Đổng gia là khẽ lắc đầu: "Tuy có thể trong thời gian ngắn đẩy sức mạnh lên đến cực hạn, nhưng cách làm đốt cháy giai đoạn và mượn ngoại lực này, không có lợi cho việc tu hành lâu dài, thậm chí sẽ khiến cả đời bị mắc kẹt dưới cái bóng của Loạn Thiên Cổ Tôn.

Theo phán đoán của ta, dù hôm nay có thể thắng, cũng phải trả một cái giá thảm khốc, tương lai của hắn sẽ để lại ẩn hoạn. ..." Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Vương Đằng ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, sống sượng chấn vỡ khe nứt hư không do Đế Tôn mở ra, khiến một

phương trời đất nhanh chóng khép lại, theo góc nhìn của Vương Đằng, là để chặn đường lui của Đế Tôn.

Nào biết, Đế Tôn từ khi nào lại chuẩn bị đường lui?

Dù là sức mạnh cấp Thiên Vương, trước mặt Đế Tôn cũng không có bất kỳ vốn liếng nào để kiêu ngạo.

"Vương Đằng?

Hôm nay cuối cùng cũng gặp được người thật." Đối phương không nói, rút ra cây thánh tôn trường thương trong tay, lạnh lùng nhìn về phía Đế Tôn.

"Ta hôm nay, không vì chuyện khác, chỉ vì báo thù!

Chương 523

Ngươi và ta, chỉ có thể có một người sống sót rời đi.

Nói cách khác, hôm nay, ngươi không có đường sống.” Đế Tôn giả vờ làm một bộ dạng sợ hãi gật đầu: “Vậy thì thử xem nhé!” Vút!

Vương Đằng động như thỏ chạy, sát thế như cầu vồng giáng xuống.

Trường thương trong tay mạnh mẽ đâm ra, mỗi một động tác đều là một đạo sức mạnh kinh khủng đủ để hủy diệt một Thánh cấp.

Trên không tổ địa Đổng gia càng sấm sét vang dội, khí thế ngút trời, nói là một cảnh tượng diệt thế cũng không ngoa.

“Mạnh quá!

Mỗi lần hai tên này ra tay, đều là một trận đối kháng cấp tai nạn a!” Lớn nhỏ nhà Đổng gia đều bị dọa ngốc, ngay cả gia chủ kiến thức rộng rãi cũng không thể không cảm thán, hai người này, ai cũng không thể chọc vào.

Ầm ầm ầm!!

Một thương đâm ra, Vương Đằng mang theo sức mạnh vạn quân bắn thẳng về phía mi tâm của Đế Tôn.

Keng!!

Tiếng ngân như tiếng thương vang lên, mơ hồ xen lẫn tiếng rồng cuồng nộ gầm thét, lực lượng hủy diệt không thể chống cự oanh tạc trước mặt Đế Tôn, không gian xung quanh đột nhiên như trì trệ trong chốc lát!

Thần sắc Đế Tôn kinh ngạc, khi hoàn hồn trở lại, mũi thương kia

đã kề vào yết hầu của hắn.

"Đó là... thời không ngưng kết trong tuyệt mật viễn cổ trong truyền thuyết, trời ạ!!" "Vương Đằng không hổ là kẻ có tiềm lực nhất thế hệ trẻ Trung Vực, thiên phú và nội tình như vậy, đủ để xưng là tuyệt thế!" Nhưng giây tiếp theo, mũi thương kia không lệch một li đâm vào cổ của Đế Tôn, lại căn bản không thể gây tổn thương cho bản thể của hắn chút nào.

"Sức mạnh của một thương này, lực sát thương kỳ thực có thể sánh ngang thánh thể lôi kiếp, nhưng đối với ta, cảm giác giống như một giọt mưa rơi trên người, chỉ vậy mà thôi." Vương Đằng nghiến chặt răng: "Ngông cuồng!!" Ầm ầm ầm!

Lật tay lại là một đạo cự lực giáng xuống, lần này Đế Tôn động, hai ngón tay nhẹ nhàng duỗi ra, chỉ lực được tinh thần chi lực bao bọc, gần như có thể chống đỡ cả bầu trời, tỏa ra uy áp vô song!

"Đế Tôn này... dùng tay không đỡ chuẩn vô thượng thần khí, đối mặt với sức mạnh cấp Đại Thánh cũng có thể bỏ qua tổn thương, ta thật sự tò mò, thân thể của hắn được làm bằng gì. ..." Cái gì gọi là cường giả?

E là sau ngày hôm nay, trong lòng những người đứng xem của Đổng gia đều đã có câu trả lời.

Hai chữ Đế Tôn, liền có thể coi là người đại diện hoàn mỹ nhất cho cường giả. ...

"Tuyệt mật viễn cổ thời gian ngưng cố?

A, có chút thú vị." Ánh mắt Đế Tôn đột nhiên sáng lên, giống như nhìn thấy một con cá nướng béo ngậy đột nhiên được bày ra trước mặt.

Phải biết rằng Đế Tôn người này, không thể để hắn để ý, một khi

đã bị nhắm trúng, quản ngươi là Thánh Vương hay thần tiên nào, không trả giá một chút thì chắc chắn không có cách nào chạy thoát.

"Tiểu tử, ngươi, mau lôi hết bản lĩnh của ngươi ra, cho gia gia đây mở mang tầm mắt." Đế Tôn bẻ bẻ cổ tay giả vờ làm một bộ dạng chuẩn bị phản kích, nhưng căn bản không có ý định ra tay, mà chăm chú quan sát từng động tác ra tay của Vương Đằng trước mặt.

So sánh với hắn, Vương Đằng thì lại phải gắng sức hơn nhiều.

Bởi vì tên này mượn sức mạnh của Loạn Thiên Đại Trận, mỗi một lần ra tay, đều lấy máu thịt tinh hồn của trưởng lão Vương gia làm cái giá, đốt cháy ra sức mạnh vượt qua cực hạn của bản thân để đối phó với Đế Tôn, càng sớm diệt được Đế Tôn, tổn thất của hắn tự nhiên càng nhỏ.

Một kẻ thì vội, một kẻ không vội, khiến cho bức tranh hai người kịch chiến trên không lúc này trông vô cùng không hài hòa.

"Kỳ lạ... mạnh như Đế Tôn, cũng bắt đầu cảnh giác rồi sao?

Cẩn thận dè dặt né tránh không ngừng, không giống phong cách của tên này a!" Trưởng lão Đổng gia không nhịn được lẩm bẩm.

"Không, hắn không phải sợ hãi, mà chuyển hoàn toàn sang tư thái phòng thủ, chỉ để có thể nhìn rõ hơn từng chi tiết ra tay và đặc điểm công pháp của Vương Đằng.

Chương 524

Tin ta đi, chỉ cần Đế Tôn quyết định ra chiêu, tất sẽ là lúc Vương Đằng phải chịu thiệt lớn." Gia chủ dường như có một niềm tin không thể giải thích được vào Đế Tôn, sự thật quả nhiên bị ông đoán trúng!

Đúng lúc thần thương của Vương Đằng lại một lần nữa gào thét đâm về phía mặt hắn, khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch lên, trong mắt lóe lên một tia sáng nguy hiểm.

Keng!!

Trong một khoảnh khắc đột ngột, binh khí trong tay Vương Đằng phát ra tiếng rung xè xè, giống như đột nhiên bị một luồng sức mạnh quỷ dị hoàn toàn khóa chặt.

Mơ hồ, trên bề mặt thần thương cấp Thánh Tôn, lại huyễn hóa ra một đạo kim sắc long hồn, nhưng đạo long hồn chi lực này, dường như lại mang khí tức hoàn toàn khác với đạo trên người Vương Đằng!

"Đó là... long hồn chi lực của thời đại viễn cổ trong truyền thuyết!" Gầm!

Trong sát na, hai đạo long lực đồng thời bộc phát, tất cả phong mang bám trên thân thần thương, đều bị long hồn gào thét của Đế Tôn nuốt chửng sạch sẽ trong khoảnh khắc này.

Bốp!

Xóa sạch tất cả sức mạnh đi kèm trên lưỡi thương, Đế Tôn dùng động tác thành thạo như gắp đũa mà kẹp chặt lấy cây kim thương kia, Vương Đằng nghiến răng nghiến lợi cố sức rút nửa ngày, cũng không thể làm cho binh khí của mình thoát khỏi sự trói buộc.

“A, được Vương gia gửi gắm hy vọng với tư chất cổ tôn?

Ta thấy là trò cười thì có, đừng nói là sánh ngang Loạn Thiên Cổ Tôn, tư chất của ngươi, đến tư cách quét dọn cổng ở Thiên Tôn Sơn ta cũng không có!” “Tìm chết!!” Răng của Vương Đằng thật sự trắng, nhưng dù có nghiến răng nghiến lợi, cũng không có cách nào thoát khỏi sự trói buộc của Đế Tôn.

Cuối cùng, tên nhóc này cũng động não, không còn gò bó tất cả thủ đoạn tấn công vào cây trường thương, buông tay ra cả người độn không, giữa hai lòng bàn tay bắt đầu ngưng tụ một luồng sức mạnh oanh sát khá phi phàm.

“Loạn Thiên Thánh Kiếp Công!!” Trưởng lão Đổng gia lại một lần nữa lên tiếng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Từng nghe nói thời đại của Loạn Thiên Cổ Tôn, là thời đại hoang dã nhất của cả Cổ Hoang, trong vạn năm xưng tôn thời viễn cổ, các mạch truyền thừa kia, những nhân vật kinh diễm vang danh hậu thế, phần lớn đều bị cổ thú tộc nuốt chửng, chỉ có Loạn Thiên Cổ Tôn dùng phàm thể thành đạo, trở thành pháp môn cuồng chiến hoang dã táo bạo nhất trong các Cổ Tôn!” “Không sai, công pháp của mạch Loạn Thiên cuồng bạo, năng lực công sát mười phần, thậm chí một số thủ đoạn còn làm mình bị thương trước rồi mới làm địch bị thương, đặt mình vào chỗ chết rồi mới có đường sống!” Nhìn Vương Đằng đấu pháp, quả thật cũng quán triệt đặc điểm đạo thống của mạch Loạn Thiên Cổ Tôn.

Ầm ầm ầm!!

Tuyệt thuật sát phạt kinh khủng giáng xuống từ trên không, Đế Tôn nhướng đầu ngón tay, xoay hướng cây thần thương cấp Thánh Tôn kia, nhắm vào hướng bay xuống của Vương Đằng mà ném ra.

Vút!!

Tiếng xé gió rung động mây trời, trông như Đế Tôn tùy ý ném ra, nhưng các trưởng lão Đổng gia xung quanh đều nhìn rõ, một cú ném của Đế Tôn, lại mô phỏng cao độ lộ trình của đối thủ.

"Trời ạ, chẳng phải là bí pháp Vạn Nguyên Quy Nhất Đạo của Khương Thiên Vương sao?

Quả nhiên cũng đã truyền thừa cho Đế Tôn?

Có thể trong thời gian ngắn nhất mô phỏng điều khiển hình thức chiến đấu của người khác, quả thật không thể đáng sợ hơn được nữa a!!" Oanh!!

Uy lực của trường thương, cùng với sức mạnh mà Vương Đằng đánh ra va chạm vào nhau.

Đế Tôn ra tay từ xa đương nhiên không chịu một chút ảnh hưởng phản chấn nào, còn Vương Đằng thì bị sức mạnh cường đại kia chấn động đến mức liên tục lùi lại, khí huyết trong cơ thể tùy ý cuồn cuộn!

Nhưng y không biết, bữa tiệc hủy diệt này, mới chỉ vừa bắt đầu. ...

Trong thoáng chốc, hình dáng Đế Tôn trước mắt đột nhiên phình to ra vô hạn, một bàn chân khổng lồ từ trên đỉnh đầu nghiền xuống!

Đồng tử Vương Đằng mở to, mặt lộ vẻ kinh hãi, nín thở, dốc toàn lực đẩy ra một chưởng.

"??

Đánh, đánh hụt rồi?" "Vương Đằng đang làm gì vậy?

Lại đánh vào không khí?" Các trưởng lão Đổng gia hoàn toàn ngơ ngác!

"Ha ha ha!

Không ngờ Đế Tôn không chỉ có thể sao chép công pháp của đối

phương, thiên phú siêu cường khiến hắn có năng lực học tập mà người thường không thể sánh bằng, ngay cả thời không đình trệ cũng bị học đi mất!

Chương 525

Thiên tài, thiên tài hiếm thấy a!!" Đúng lúc này, một lão già của Đổng gia chống gậy đi ra, cười híp mắt nhìn lên trời.

"Lão tổ!" Các trưởng lão Đổng gia lần lượt nhường đường, nhường vị trí chủ chốt trong đám đông cho lão già.

"Làm tốt lắm, Vương gia đã đứng ở phía đối lập với Đế Tôn, định sẵn sẽ diệt vong, bây giờ tên nhóc này chỉ cần dậm chân một cái, cả Đông Vực đều phải rung chuyển ba lần, huống chi là phế vật ở Trung Vực, lập tức ra tay diệt nội tình của Vương gia đi, trận chiến hôm nay, kết cục căn bản đã sớm được định đoạt." "Vâng, lão tổ!!" Lão già ra mặt, dường như đã đẩy nhanh tiến trình diệt vong của Vương gia.

Lúc này Vương Đằng đang dốc sức tác chiến hoàn toàn không biết gì cả, mờ mịt nhìn hư không, mới phát hiện cảnh tượng vừa xuất hiện trước mắt căn bản là ảo ảnh do bí pháp thời không đình trệ tạo ra, đòn tấn công thực sự của Đế Tôn mới vừa giáng xuống.

"Xem Vạn Vật Giai Không Quyền của ta đây!" Mẹ nó, công pháp??

Đế Tôn căn bản không sử dụng công pháp, chỉ là tùy tiện phát huy tại trận, đặt một cái tên ngẫu nhiên cho chiêu thức.

Một quyền đánh ra, tựa như có ngàn vạn đạo quyền kình đồng thời đánh ra, che trời lấp đất đập về phía Vương Đằng.

Hơn nữa do Đế Tôn đã học được hoàn toàn tinh yếu của bí pháp thời không đình trệ, lần này Vương Đằng ngay cả cơ hội né tránh cũng không có, phát hiện tất cả đường lui đều đã bị Đế Tôn phong tỏa từ trước.

“Không!!” Vương Đằng cảm nhận sâu sắc sự tuyệt vọng. ...Sau khi xuất quan một đường bất khả chiến bại, gặp phải cửa ải khó khăn thực sự đầu tiên, nằm mơ cũng không ngờ, tên này chỉ mới nổi ở Đông Vực được vài tháng, lại mạnh đến mức có thể đùa giỡn mình trong lòng bàn tay.

Phụt!

Một đạo máu tươi bắn ra, cả người Vương Đằng lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

“Ta thật không ngờ, ngưỡng cửa để đánh giá một tu sĩ thế hệ trẻ ở Trung Vực lại thấp đến vậy, trình độ này, cũng xứng khoác lác là có tư chất cổ tôn?

Nếu không phải có được truyền thừa của Loạn Thiên Cổ Tôn, với chút ngộ tính này của ngươi, e là ngay cả việc tiến vào Thánh cảnh cũng là một cửa ải lớn, còn mơ mộng liên hợp với gia tộc Đông Vực?

Đúng là chuyện hoang đường!” Đế Tôn không chút lưu tình giơ ngón giữa về phía Vương Đằng.

Ý nghĩa của hành động này, mỗi một người có mặt đều hiểu, cũng chính vì một hành động như vậy, Vương Đằng lại một lần nữa bị kích phát ngọn lửa giận vô tận trong lòng.

Nhưng y cũng hiểu, đối mặt với cường giả như Đế Tôn, chỉ nổi giận không có bất kỳ ý nghĩa gì, tâm khí càng cao, chỉ bị ngược càng thảm.

“...Ngộ ra rồi sao?” Mơ hồ, một giọng nói cổ xưa sâu thẳm đột nhiên truyền ra.

Vương Đằng phát hiện đầu óc mình đột nhiên tỉnh táo lại mấy phần, giọng nói rõ ràng là từ trong huyết mạch của y phát ra.

“Ngài... là Cổ Tôn sao?” Trong sự vui mừng xen lẫn chấn động

không thể tin nổi của Vương Đằng!

Hắn nhận được truyền thừa của Loạn Thiên Cổ Tôn mấy trăm năm, chưa bao giờ nghe thấy giọng nói như vậy.

Bây giờ, đúng lúc đang cận kề tuyệt vọng, giọng nói của Cổ Tôn lại xuất hiện.

"Có lẽ, chính truyền thừa của ta đã hại ngươi...

Đánh mất sơ tâm, chỉ một mực tranh cường háo thắng, vì tạo dựng danh tiếng, vì tích lũy địa vị cho gia tộc, thế nhưng lại quên mất thứ mà một tu luyện giả kiên định nhất phải kháng cự." Vương Đằng chìm vào trầm tư, cuối cùng cũng bị giọng nói thần bí kia thức tỉnh.

"Ta không tốt, đều là lỗi của ta, đã liên lụy mọi người, cũng đã lạc lối." "Sát nghiệt tích lũy quá nhiều, vận mệnh đã đẩy ta vào vực sâu.

Về phần kiếp nạn hôm nay có thể vượt qua hay không, phải xem tạo hóa..." Giọng nói già nua nặng nề đột ngột dừng lại, thay vào đó là một luồng năng lượng nóng bỏng vô cùng mãnh liệt đang thức tỉnh trong cơ thể Vương Đằng.

Đạo kim sắc long hồn kia hoàn toàn khuếch tán thành một màn mưa ánh sáng, hiện ra một hình bóng vĩ ngạn sau lưng Vương Đằng.

"Hồn tướng của Loạn Thiên Cổ Tôn!!

Trời ơi..." Người nhà họ Đổng thấy vậy, tất cả đều theo bản năng cúi người thi lễ với đồ đằng Cổ Tôn, hoàn toàn xuất phát từ sự tôn kính trong nội tâm đối với bậc tôn giả thời cổ, không hề có chút hành vi mang tính ép buộc nào.

Chỉ riêng Đế Tôn mặt vẫn bình tĩnh nhìn đạo hồn trước mặt, không hề có chút động tĩnh.

"Người trẻ tuổi, ngươi rất mạnh, nhưng quá sắc bén.

Nào hay biết từ xưa đến nay, có biết bao nhân vật kinh tài tuyệt diễm, cuối cùng đều vì không nhìn rõ con đường mà bước vào vực sâu diệt vong." Đế Tôn cười lạnh: "Dạy dỗ ta sao?

Chương 526

Ta không cần biết ngươi là Loạn Thiên Cổ Tôn hay Cổ Tôn gì, dám cậy già lên mặt, ta đều xử như đệ đệ hết." Hồn của Loạn Thiên Cổ Tôn ánh mắt dần lạnh đi, gương mặt kiên nghị của y tràn đầy vẻ hoang dã, vết sẹo trên mặt chính là minh chứng cho vinh quang của một kẻ hùng bá thời loạn thiên.

Nhưng lần này, khi hồn Loạn Thiên quyết định đích thân trấn áp Đế Tôn, có lẽ y sẽ bị đóng dấu ấn Cổ Tôn xui xẻo nhất trong lịch sử.

"Ha ha ha, hy vọng ngươi có đủ bản lĩnh để xứng với sự cuồng vọng đó.

Vương Đằng quả thực có nhiều thiếu sót, nhưng đã là truyền nhân của ta, ta có nghĩa vụ giúp hắn trưởng thành.

Bất kỳ kẻ nào muốn hủy diệt hắn trước khi trưởng thành, đều phải chết!" Rầm rầm rầm!!

Cơn giận của Cổ Tôn, khiến trời đất thất sắc!

Hai đạo ánh sáng vàng sắc bén bắn ra từ đồng tử của hồn tướng, gần như thắp sáng cả bầu trời.

Uy thế kinh khủng khuếch tán ra, khiến Hư Không Kính của nhà họ Đổng phát ra tiếng kêu ong ong.

Khí tức độc nhất của Cổ Tôn khiến cả gia tộc dấy lên một cơn sóng lớn trong địa phận Đông Vực.

Hồn Loạn Thiên không giống các Cổ Tôn khác, gã này trực tiếp dung nhập vào trong truyền thừa, tuy bản thể đế thân không biết ở đâu, nhưng hồn của y chính là bản tướng của con rồng vàng khổng lồ kia.

Vì vậy, trận chiến với Đế Tôn lúc này tương đương với cường độ của hồn một Cổ Tôn thực thụ, dù không có nhục thân, chiến lực thực tế như vậy cũng đủ để sánh ngang với một Thánh Tôn.

"Không ổn rồi!

Gia chủ, xem ra tình hình có biến, tên Vương Đằng đó vậy mà đã dung hợp làm một với hồn tướng rồi!" Gia chủ cũng toát mồ hôi hột, vị lão tổ tông nhà họ Đổng đang quan chiến từ trước cũng không khỏi nhíu mày, siết chặt cây gậy chống.

"Lão tổ, chúng ta..." Gia chủ cũng bất đắc dĩ, trong lòng lo lắng, theo bản năng hỏi lão đầu để tìm cách phá giải thế cục.

"Không kịp nữa rồi, hồn Cổ Tôn đã giáng lâm, không phải là sức của một mình dòng dõi chúng ta có thể xoay chuyển chiến cục, chỉ có thể xem tạo hóa của Đế Tôn thôi." Lần này, Đế Tôn đối mặt với hồn của Loạn Thiên Cổ Tôn, chỉ có thể xem nội tình của hắn sâu đến đâu!

Quả nhiên, Đế Tôn cũng không còn chủ quan, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn giao thủ chính diện với một tồn tại cấp Cổ Tôn theo đúng nghĩa.

"Nếu ngươi cũng là một đại Cổ Tôn, vậy để ta xem thử, so với các Cổ Tôn cùng thời kỳ, cái danh hão của ngươi đáng giá bao nhiêu tiền." Đế Tôn cười nhẹ, tay trái vung trong hư không, Hắc Kim Long Đỉnh xuất hiện!

Tay phải khẽ rung, Thượng Cổ Thôn Thiên Quán hoàn chỉnh giáng lâm.

"Cái gì!!" Hồn Loạn Thiên ngẩn người.

"Ngươi, ngươi lại có thể cùng lúc sở hữu hai đại Vô Thượng Thần Khí hoàn chỉnh!" Đế Tôn nhìn vẻ mặt cực kỳ chân thật của đối phương, không nhịn được cười: "Bắt đầu sợ rồi à?" "Hừ, có nhiều

không có nghĩa là có thể điều khiển được.

Ta thật không tin, ngươi có thể cùng lúc thúc giục hai món Vô Thượng Thần Khí!" Nếu là bình thường, phán đoán này của Loạn Thiên Cổ Tôn không phải là không có lý, vì việc điều khiển Vô Thượng Thần Khí không phải là chuyện dễ dàng với bất kỳ tu sĩ nào.

Trừ khi có tu vi cấp Cổ Tôn, nếu không thi triển cực đạo chi lực sẽ gây ra hao tổn cực lớn cho cơ thể.

Nếu một người dùng sức mình điều khiển Vô Thượng Thần Khí, căn bản không thể duy trì quá lâu.

Nhưng với tình thế của Đế Tôn lúc này, rõ ràng sẽ khiến những người xung quanh đều có suy nghĩ như vậy.

"Vậy để ngươi kiến thức một phen, cái gì gọi là Vô Thượng Chi Lực chân chính!" Chỉ thấy Đế Tôn lại một lần nữa đi ngược lẽ thường, không hề thúc giục hai món Vô Thượng Thần Khí theo cách thông thường, mà không chút do dự đập chúng vào nhau.

Rầm rầm rầm!!

"Cái gì!!" "Trời ơi... tên nhóc này điên rồi sao?

Chẳng lẽ hắn tưởng trên tay là hai hòn đá à?" "Mẹ nó, dùng cách này để điều khiển Vô Thượng Thần Khí, ta lần đầu tiên thấy đấy!!" Sóng năng lượng kinh khủng tức thì bùng nổ từ trên người Đế Tôn.

Một món Vô Thượng Thần Khí rung động thôi cũng đủ để hủy thiên diệt địa, huống hồ là hai món va vào nhau!

Thế nhưng nhục thân của Đế Tôn kiên cố đến mức nào, tay không va chạm Vô Thượng Thần Khí mà vẫn hoàn toàn không bị tổn hại, ngược lại là Vương Đằng ở phía đối diện phải toàn lực thi triển để bảo vệ mình và hồn tướng!

“Ha ha ha, chịu không nổi rồi sao?

Loạn Thiên Cổ Tôn, đừng để ta xem thường ngươi!” Đế Tôn dường như còn thấy chưa đủ đã, trực tiếp bay đến trước mặt Vương Đằng, gõ hai món Vô Thượng Thần Khí vào nhau ngay trước mặt Loạn Thiên Cổ Tôn.

Chương 527

Ầm!!

Sơn hà vỡ nát, trời đất không còn ánh sáng!

Uy lực vô thượng đang khuếch tán ra xung quanh dưới dạng sóng âm, nghiền nát mọi âm thanh huyên náo giữa thiên địa!

Đế Tôn, kẻ tạo ra âm thanh diệt thế!

"Không!!" Đối mặt với luồng sức mạnh hủy diệt khó tin này, các trưởng lão nhà họ Đổng đều tỏ ra không chịu nổi, tất cả đều chui vào trong cổ trạch, tìm kiếm sự che chở của Đại Hư Kính.

Còn bản thân Vương Đằng, miệng mũi bắt đầu rỉ máu, hai mắt phủ đầy những tia máu dữ tợn.

Nghe thấy cơn thịnh nộ của Vô Thượng Thần Khí ở khoảng cách gần như vậy, nếu không có hồn Loạn Thiên bám vào người, e rằng Vương Đằng đã tan thành tro bụi trong khoảnh khắc.

"Cá nhân ta đây thích nhất là giao thiệp với mấy kẻ thích khoác lác.

Tự tay nhìn chúng nó nuốt lại những lời khoác lác đó, thật sự rất thú vị.

Tiểu tử, bây giờ cảm thấy thế nào?" Ầm!!

Lại một tiếng va chạm kinh thiên động địa nữa khuếch tán ra, Vương Đằng cuối cùng cũng đạt đến giới hạn chịu đựng.

Nhưng lần này, thứ vỡ nát đầu tiên không phải là bản thể của hắn, mà là các trận nhãn của Loạn Thiên Đại Trận màu vàng do các trưởng lão Vương gia hóa thành.

Từng bóng hình Thánh Nhân một bị cực đạo chi uy chấn thành tro

bụi màu vàng, từ đó biến mất khỏi tầm mắt của Đế Tôn và Vương Đằng.

"Không..." Vương Đằng bất lực hét lên.

Có lẽ hắn thật sự bắt đầu hối hận, hối hận vì lúc đầu đã chọc vào một tồn tại yêu nghiệt khó có thể tưởng tượng.

"Rốt cuộc là kẻ nào!

Thân thể của ngươi, linh hồn của ngươi, tất cả mọi thứ...

đều đã vượt qua giới hạn nhận thức về năng lượng của thế giới này!" Vương Đằng nghi hoặc, hồn Loạn Thiên đang bám trên người y còn nghi hoặc hơn.

Hồn của một đại Cổ Tôn đường đường lại bị Đế Tôn chấn cho tan nát, đạo long hồn màu vàng kia đã phủ đầy vết nứt, có thể sụp đổ tiêu tan bất cứ lúc nào.

"Ta chỉ có thể nói, thế giới này rất lớn.

Dù là một Cổ Chi Tôn Giả, ngươi cũng không phải không buông bỏ được đạo thống của mình, chỉ là mượn cớ Vương Đằng để chờ đợi một ngày đế cơ giáng lâm.

Đáng tiếc, thời đại thuộc về ngươi cuối cùng đã qua rồi, biến mất đi!" Lời Đế Tôn vừa dứt, hắn cuối cùng cũng gõ hai món Vô Thượng Thần Binh lần cuối cùng, cũng giải phóng ra chấn động cuối cùng mạnh mẽ nhất!

Rầm rầm rầm...

Làn sóng hủy diệt khiến mọi sắc màu giữa trời đất đều quy về tịch diệt.

Tựa như phương càn khôn này lại quay về kỷ nguyên trời đất mới mở, tất cả năng lượng đang hoạt động trong không khí đều biến mất

không dấu vết trong một niệm của Đế Tôn.

Cuối cùng, kim quang hồn tướng bên ngoài thân Vương Đằng hoàn toàn biến mất, thân thể hắn cũng đã bị rút cạn hoàn toàn...

"Kết thúc rồi..." Đại Hư Kính của nhà họ Đổng phát ra một tiếng kêu cộng hưởng, đó là cách nó thể hiện sự kính trọng đối với hồn tướng đã vẫn lạc, tất cả mọi người nhà họ Đổng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Không thể chọc vào, không thể chọc vào a!!" "Tên Đế Tôn này, nếu không phải người ngoài, thì tuyệt đối xứng danh thiên tài đệ nhất từ trước tới nay của Cổ Hoang Tinh." "Thật không thể tin nổi, cùng lúc điều khiển hai món Vô Thượng Thần Binh, diệt đi chân hồn của Loạn Thiên Cổ Tôn!

Gã này, chẳng lẽ muốn lật đổ vạn cổ sao?" Người nhà họ Đổng khó lòng bình tĩnh trở lại, mãi cho đến khi gia chủ dẫn đầu xuất hiện lại giữa không trung, mới thấy Đế Tôn mặt mày bình tĩnh bay xuống, trong tay cầm chiến lợi phẩm là cây thần thương mà Vương Đằng để lại.

Còn những người khác của Vương gia, bao gồm cả Vương Đằng, đã hoàn toàn bị xóa sổ khỏi thế giới này, thậm chí cái ghế vừa ngồi còn chưa kịp ấm...

"Ta nói này, mấy lão già các ngươi, sao đột nhiên lại muốn liên minh với thế lực ngoại vực thế?

Không biết đó là điều cấm kỵ à?" Đế Tôn giả vờ tức giận nói, chống cây thần thương xuống đất.

"Đế Tôn các hạ xin đừng nổi giận, nay Vương gia chọc giận các hạ đã thảm bại, chuyện kết minh cũng nên dừng lại ở đây." Đế Tôn nghe được câu trả lời mình muốn, hài lòng gật đầu: "Lão già biết điều

đấy, cây thương này không tệ, tặng cho ngươi.” Đế Tôn nói rồi, tiện tay ném một món thần khí cấp Thánh Tôn vào tay gia chủ nhà họ Đổng.

Chương 528

Phải biết rằng, cây thương này, mức độ quý giá còn vượt xa những món lễ vật mà Vương gia mang đến...

"Các hạ, ngài... sắp rời đi rồi sao?" Đế Tôn bình tĩnh gật đầu: "Từ nay về sau, giao thiệp với thế lực ngoại vực phải suy xét kỹ lưỡng, đừng chuyện gì cũng xuất phát từ góc độ gia tộc." Một câu nói của Đế Tôn quả thực khiến cả nhà họ Đổng một phen kinh hãi, không ai dám nói một lời nào.

"Lời chỉ điểm của các hạ, Đổng gia xin ghi lòng tạc dạ!" Đế Tôn hài lòng gật đầu, thuận thế bay lên, xé rách hư không biến mất ở cuối tầm mắt mọi người.

"Thôi cũng được, sau này có Thiên Tôn Sơn che chở, dòng dõi Đổng gia ta cũng sẽ không còn nỗi lo về sau!" Gia chủ nhìn cây kim thương trong tay, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Lúc này, khi Đế Tôn quay trở lại sa mạc kia, Sỏa Cẩu cũng đã hoàn thành độ kiếp.

Xung quanh toàn bộ chiến trường hoang mạc, vậy mà lại để lại hàng ngàn hố sâu do thiên kiếp tạo thành, đều là dấu vết của lôi kiếp kinh khủng kia, tùy tiện một đạo quang thôi cũng đủ để chém diệt đạo quả của một Bán Thánh.

May mà Sỏa Cẩu không phụ sự kỳ vọng, thành công bước vào Thánh cảnh, bảo thể tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Thế nào, cảm giác trở thành một Thánh Nhân không tệ chứ?" Sỏa Cẩu vui vẻ gật đầu: "Nếu không phải lão đại để lại cho ta long huyết làm át chủ bài cuối cùng, lại có Vô Thượng Thần Khí che chở, e rằng ta đã tan thành tro bụi trong quá trình độ kiếp rồi.

Thiên kiếp thật sự quá mạnh, chỉ cần hơi bất cẩn là hình thần câu diệt, thân tử đạo tiêu...” Đế Tôn nghiêm nghị gật đầu: “Dù sao lần này cũng thành công rồi, thân thú tu thành Thánh vực, đây là một cột mốc quan trọng trong cả thời đại của Đông Vực.

Chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây, để tránh bị nhiều người dòm ngó hơn.” Đúng lúc Đế Tôn định mang theo Sỏa Cẩu rời đi, một bóng dáng quen thuộc lại xuất hiện.

Vô Đạo cầm một cái bát ăn xin, đầu bù tóc rối đi tới.

“Gia, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi, ta khổ quá mà!!” Nói rồi, tên Vô Đạo chết tiệt này định lao vào lòng Đế Tôn, nhưng bị Đế Tôn dứt khoát ngăn lại.

“Vô Đạo, ngươi đã trải qua chuyện gì, sao lại trở nên nhếch nhác thế này.” Vô Đạo thở dài nói: “Gia, lần này ta quay về, cũng mang theo một tin tức động trời cho mọi người!” “Nói đi.” Đế Tôn không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Hì hì, liên quan đến bí mật của Viễn Cổ Cấm Địa, nó đã xuất hiện!!” “Cái gì?

Tình hình thế nào, nói nghe xem!” Đế Tôn nhướng mày, tiên mộ vừa mới xuất hiện không lâu, Viễn Cổ Cấm Địa cũng xuất hiện, thời gian cách nhau quá gần, cơ duyên giáng lâm thường xuyên như vậy, chắc chắn có nguyên nhân bất thường nào đó đang tác động.

“Chuyện cụ thể ta cũng không rõ, nhưng có một điểm có thể chứng thực, lần này Viễn Cổ Cấm Địa xuất hiện sớm là có liên quan đến một hồn niệm của tà linh viễn cổ!” Lời Vô Đạo vừa nói ra, Đế Tôn và Diệp Phàm liếc nhìn nhau, rõ ràng đã ngửi thấy mùi gì đó khác thường.

“Tà linh của Viễn Cổ Gia Tộc vốn kiêng dè Cổ Tôn của Nhân tộc,

lần này đột nhiên nổi điên, chứng tỏ có một sức mạnh có thể sánh ngang với chúng cũng đã thức tỉnh.

Ta thấy việc Viễn Cổ Cấm Địa xuất hiện lần này không đơn giản như vậy, có lẽ Viễn Cổ Gia Tộc đang thăm dò nội tình của Nhân tộc hiện nay...

Đại thế giáng lâm, đế cơ trong kỷ nguyên này rõ ràng hơn bao giờ hết, đám người của Viễn Cổ Gia Tộc chắc chắn cũng không ngồi yên được nữa rồi!" Lời của Đế Tôn khiến Vô Đạo gật đầu tán thành.

"Nếu vậy, ta càng phải đi một chuyến.

Nếu có thể ngăn cản Viễn Cổ Gia Tộc thức tỉnh sớm thì tốt nhất, nếu thật sự không ngăn được, ta chỉ có thể chuẩn bị đối phó.

Cổ tộc tái hiện, sẽ là một sự can nhiễu cực lớn đối với môi trường tu luyện của toàn bộ Nhân tộc." Vô Đạo bày ra bộ mặt lo cho thiên hạ, khiến Sỏa Cẩu chế nhạo.

"Vô Đạo, đừng có nghiêm túc như vậy, nhìn bộ dạng ngươi cẩu gia ta thấy hoảng trong lòng.

Đoạt bảo thì đi đoạt bảo, gia nhà ta không mang ngươi đi thì sao chứ..." "Hì hì, Cẩu ca hiểu ta!" Sỏa Cẩu vẻ mặt ghét bỏ vẫy vẫy móng trước: "Ta không chắc có phải là người không, nhưng ngươi thì đúng là chó thật đấy, Vô Đạo." Vô Đạo: "....." Nói nhiều vô ích, dù sao đoàn người của Đế Tôn cũng không có việc gì khác, liền thẳng tiến đến Viễn Cổ Cấm Địa một chuyến.

Nhưng đội của Đế Tôn thật không ngờ, mẹ nó chứ nào chỉ là một cái bẫy, Viễn Cổ Cấm Địa căn bản là âm mưu của mấy Cổ tộc thức tỉnh sớm kia!

Đợi đến khi đoàn người Đế Tôn đến nơi, các gia tộc ở Đông Vực đều đã cử người ra mặt, nhìn kỹ lại, những gương mặt cũ quen thuộc

thật chẳng có mấy ai, đều là những thiên kiêu trẻ tuổi của các dòng dõi đến xem náo nhiệt.

"Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn đến rồi!!" Trên mây trời, mấy người Đế Tôn đột nhiên xuất hiện, lại khiến hàng ngàn thiên chi kiêu tử xung quanh Viễn Cổ Cấm Địa run rẩy.

Mấy thế lực lớn ở Trung Vực cũng có mặt, đối với cái tên Đế Tôn này đã không còn xa lạ.

"Hừ, lại là hắn, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!" Mấy lão già của thế lực cổ triều ở Trung Vực dường như có chút lời ra tiếng vào, Đế Tôn chọn cách trực tiếp lờ đi, quét mắt nhìn xung quanh, thẳng tiến về phía vòng hào quang rực rỡ ở trung tâm Viễn Cổ Cấm Địa.

"Các hạ cẩn thận!

Bên trong đó vừa mới giáng lâm dao động khí tức cấp tà linh, vì vậy chúng ta đều đang trong trạng thái quan sát." "Không sao, cả Cổ Hoang Tinh này, không có nơi nào mà gia nhà ta không đi được.

Cái tà linh quỷ quái đó không ra thì thôi, nếu dám ra..." Rầm rầm rầm!!

Chương 529

Sỏa Cẩu vừa khoác lác xong, lại có một luồng uy áp vô cùng mạnh mẽ từ trong vòng sáng trung tâm chấn nhiếp ra.

Dần dần, một ảo ảnh trên mây trời xung quanh vòng sáng đột nhiên xuất hiện, giống như ảo ảnh trên biển ở đỉnh mây, tựa như một chiến trường cổ trong hư không tái hiện giữa thế gian.

"Viễn Cổ Cấm Địa, cuối cùng cũng xuất hiện!!" Các cường giả khắp nơi rục rịch, nhưng khí tức tà linh kia thật quá chấn động, căn bản không ai dám làm người đầu tiên thử.

Chỉ có Đế Tôn là nảy sinh ý nghĩ.

"Hống hống, không ngờ tà linh của Viễn Cổ Gia Tộc lại xuất hiện từ cấm địa này.

Ta vào xem một chút, các ngươi ở đây canh chừng." "Tuân lệnh, gia!" Vô Đạo cung kính chắp tay với Đế Tôn.

"Mẹ nó, Đế Tôn bây giờ thật sự nổi rồi ha, nhiều chó săn theo sau thế?

Ngay cả một con chó cũng nghênh ngang như vậy, thật đúng là một người đắc đạo gà chó lên trời a!" "Này này, mấy người đừng có ăn không được nho lại chê nho xanh nữa, tưởng người của Thiên Tôn Sơn dễ kết giao lắm à?

Vương gia ở Trung Vực kia khí thế hung hăng đến mức nào, chẳng phải cũng bị Đế Tôn diệt đến sợi lông cũng không còn?

Thiên Tôn Sơn bây giờ đã khác xưa, danh tiếng của hắn không chỉ ảnh hưởng đến mỗi Đông Vực đơn giản như vậy đâu..." Tiếng bàn tán xì xào bên tai không ngừng truyền đến, nhưng Vô Đạo lại có vẻ

mặt ung dung tự tại, hắn biết rõ mình muốn gì.

Lúc này, chỉ thấy Đế Tôn một bước đạp không, người đã như trích tiên bay vào trong ảo ảnh kia.

"Kẻ nào?" Hồn lực của tà linh Viễn Cổ Gia Tộc kia mạnh mẽ đến mức nào, ngay lập tức đã phát hiện ra sự tồn tại của Đế Tôn, càng kinh ngạc hơn khi tên Nhân tộc trẻ tuổi trước mặt dường như không hề sợ hãi uy áp mạnh mẽ của nó.

"Không có gì, ta chỉ là quần chúng ăn dưa, đi ngang qua xem một chút thôi.

Các ngươi cứ đánh đi, không cần để ý đến ta." Thế là, Đế Tôn vung tay, ngồi trên chiếc quan tài dưới mông, thật sự lấy ra một quả dưa lớn gặm lấy gặm để, mẹ nó chứ còn lấy ra ba lá trà pha một tách, đúng là ung dung tự tại.

"Gã này... thật khiến người ta đau đầu." "Kia không phải là Thần Quan sao?

Ngươi... ngươi lại cướp đi để làm ghế ngồi??" "Thật là phung phí của trời a!!" Phải biết rằng, cảnh tượng trong ảo ảnh trên đỉnh mây đều bị tất cả các tu sĩ đến tìm cơ duyên bên dưới nhìn thấy.

Tập hợp tất cả thiên chi kiêu tử trẻ tuổi của bảy vực lớn ở Cổ Hoang Tinh, nhìn thấy bộ dạng của Đế Tôn, tức thì sợ đến không nói nên lời.

"Yêu nghiệt đó... là Đế Tôn đang nổi danh nhất hiện nay sao?

Trời ơi... hôm nay gặp mặt, thật sự còn yêu nghiệt hơn cả yêu nghiệt a!" Tà linh của Viễn Cổ Gia Tộc mặt đầy mồ hôi.

Vì không nhìn rõ được lai lịch của tên Nhân tộc ăn dưa trước mặt, nó dứt khoát tạm thời không để ý đến Đế Tôn nữa, bởi vì đối thủ thực sự của nó sắp xuất hiện.

Rầm rầm rầm!!

Đúng lúc này, một luồng khí tức kinh diễm hơn nữa từ đỉnh ảo ảnh bùng nổ, ánh sáng màu xanh mạnh mẽ kinh động cả Cổ Hoang Tinh.

Mỗi một cường giả trẻ tuổi đang quan sát tại hiện trường đều lùi lại, khó lòng nhìn thẳng vào luồng thanh quang truyền đến.

"...

Khí tức Cổ Tôn!!" "Thanh Thiên Vô Cực Tôn, là hồn niệm của Thanh Thiên Vô Cực Tôn!

Trời ạ, Thanh Thiên Vô Cực Tôn từng chấn nhiếp cả một thời đại, vậy mà lại xuất hiện lần nữa!!" "Vị lãnh tụ vĩ đại thực sự của Nhân tộc, xin hãy nhận một lạy của ta!!" Rất nhanh, những người trẻ tuổi của các dòng dõi bên dưới đều cúi đầu lạy thanh quang phía trên, chỉ có mấy tên cứng đầu của Thiên Tôn Sơn là vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí có chút không hiểu.

Sỏa Cẩu khinh bỉ liếc nhìn đám người trẻ tuổi kia một cái, đồng thời cũng đội cái mũ thành viên của Thiên Tôn Sơn, lần đầu tiên trải nghiệm được cảm giác ưu việt thực sự!

Thanh quang lóe lên, rất nhanh bóng dáng từng tỏa sáng cả một thời đại của Thanh Thiên Vô Cực Tôn chậm rãi ngưng tụ.

Nhưng một cảnh tượng khiến tất cả mọi người không ngờ tới đã xuất hiện, người mà Thanh Thiên Vô Cực Tôn chú ý đến đầu tiên không phải là đối thủ của y, mà là Đế Tôn đang ngồi ăn dưa trên tấm ván quan tài bên cạnh.

Chương 530

“Khí tức của ngươi...” “A ha ha, là Thanh Thiên Vô Cực Tôn phải không, hân hạnh hân hạnh, không sai, bảo bối đó đang ở chỗ ta đây.” Đế Tôn búng tay một cái, Thanh Mang Vô Cực Ba hiện ra trên đỉnh đầu.

Thanh Thiên Vô Cực Tôn tức thì có một sự xúc động muốn rơi lệ, Vô Thượng Thần Khí theo một ý nghĩa nào đó chính là nhục thân bản thể của y, tự mình triệu hồi nó về bên cạnh, trong mắt Thanh Thiên Vô Cực Tôn tràn ngập sự cảm động.

“Cảm ơn ngươi đã bảo vệ nó thật tốt, ta có thể cảm nhận được, bây giờ nó rất hạnh phúc.” Đế Tôn đang cầm quả dưa trong tay tại chỗ sững sờ.

Trong lòng thầm nghĩ, mẹ nó chứ, nếu Thanh Thiên Vô Cực Tôn mà biết mình dùng Vô Cực Tiên Hoa để cắm hoa, chắc đầu cũng phải tức đến nổ tung.

“Không cần khách khí, chỉ cần gia ta còn ở Cổ Hoang Tinh, bảo bối của ngươi sẽ không ai dám cướp đi.” Lời nói của Đế Tôn quả thực khiến những người đồng trang lứa đang quan sát bên dưới cảm thấy hổ thẹn.

Cùng là tu sĩ trẻ tuổi, Đế Tôn có thể lên đỉnh mây, nói cười vui vẻ với hồn của cổ nhân, còn họ thì chỉ có thể ở dưới ngước nhìn, ngay cả một cái rắm cũng không dám thả.

Trên thực tế, ngoài mấy người của Thiên Tôn Sơn như Vô Đạo ra, đại đa số thiên kiêu có mặt tại hiện trường đều nghĩ như vậy.

“Hừ, Thanh Thiên Vô Cực Tôn, thoáng chốc vạn năm, ân oán giữa chúng ta cũng nên được giải quyết trong kỷ nguyên này.

Nếu ta có thể chém giết ngươi, có lẽ còn kịp chuyến xe cuối cùng truy tìm đế cơ." Thanh Thiên Vô Cực Tôn cười lạnh: "Nói nhiều rồi, ta và ngươi đều là tàn hồn, e rằng sau một trận chiến, hồn nguyên cũng sẽ hao tổn chẳng còn bao nhiêu.

Ngươi nghĩ với trạng thái này của chúng ta, dù có đặt đế cơ trước mặt, thì có bao nhiêu hy vọng tranh giành được?" Tà linh bị dội một gáo nước lạnh, lập tức trưng ra bộ mặt lạnh lùng: "Bớt nói nhảm đi, lão tử không có cơ hội thì cũng phải giết chết tên khốn nhà ngươi trước!

Nếu không, ta cớ gì phải chịu đựng vạn năm dày vò?" Thanh Thiên Vô Cực Tôn mỉm cười: "Uy nghiêm của Nhân tộc không thể xâm phạm, thân là tà linh cấm khu lại muốn làm loạn Đông Vực của ta, đúng là kẻ si nói mộng!" Rầm rầm rầm!!

Hai đại cường giả đỉnh cao đối đầu, chỉ mới một màn dạo đầu đã khiến cả bầu trời trở nên u ám, tất cả cây cỏ núi đá bên dưới đều rung chuyển không ngừng, chim muông rắn rết trong rừng càng thêm náo loạn, liên tục phát ra những tiếng kêu chói tai.

"Trời ạ, trận quyết đấu đỉnh cao sau vạn năm của Thanh Thiên Vô Cực Tôn và tà linh Viễn Cổ Gia Tộc, để cho chúng ta có thể chiêm ngưỡng phong thái của tà linh cổ đại ở khoảng cách gần, thật quá chấn động!!" Những thiên kiêu bên dưới ai nấy đều tỏ ra vô cùng kích động, chứng kiến trận đại chiến tà linh này quả thực rất đã, nhưng họ không biết rằng, một mình Đế Tôn ngồi ở hàng ghế đầu đã cản đi phần lớn sức mạnh cấp tà linh đang dao động, tránh cho các tu sĩ Nhân tộc bị ảnh hưởng, bị một số Cổ tộc ẩn nấp ở nơi nào đó thừa cơ xâm nhập.

"Ừm, không tệ không tệ, không hổ là Cổ Tôn thời cổ, phong thái như vậy dù ở niên đại nào cũng đủ để kinh diễm chúng sinh!" Đế Tôn

vừa uống trà vừa cảm thán, Thanh Mang Vô Cực Ba rực rỡ kia mỗi lần lóe lên đều có thể thai nghén ra sức sống vô cùng mạnh mẽ, ngược lại hồn lực của tà linh bên kia từ đầu đến cuối đều bị quang mang của Thanh Thiên Vô Cực Tôn hoàn toàn áp chế.

"Chết tiệt!

Thanh Thiên Vô Cực Tôn, ngươi có dám không dùng Thanh Mang Vô Cực Ba không?

Dùng Vô Thượng Thần Khí để áp chế ta, thắng cũng không vẻ vang!" Thanh Thiên Vô Cực Tôn ngửa mặt lên trời cười lớn, dứt khoát từ bỏ việc sử dụng Thanh Mang Vô Cực Ba, đưa nó trở lại trước mặt Đế Tôn.

"Vậy hôm nay, ta sẽ để ngươi thua tâm phục khẩu phục!" Rầm rầm rầm!!

Trong chốc lát, thanh hồn quang tỏa ra uy thế vô cùng kinh khủng, sức mạnh của cổ kinh do Thanh Thiên Vô Cực Tôn tự sáng tạo đã được vận hành hết công suất, giải phóng ra hiệu quả thôn phệ mạnh mẽ không thể tưởng tượng, tựa như muốn nuốt chửng cả khoảng hư không nơi tà linh đang ở!

"Cái gì..." Tà linh ngẩn người, thật sự không ngờ năng lực thực chiến của Thanh Thiên Vô Cực Tôn lại mạnh đến vậy.

Vạn năm trước, gã này từng trong một trận quyết chiến kinh thế đánh lén Thanh Thiên Vô Cực Tôn đang bị thương, kết quả Vô Cực Tôn nổi giận, tại chỗ xé nát nhục thân của tà linh.

Sau đó Cổ Tôn cũng vì trận chiến đó mà mất đi bất hủ thân, bất đắc dĩ phải phong ấn bản nguyên vào trong Vô Thượng Thần Khí Thanh Mang Vô Cực Ba, chỉ bảo tồn lại một tàn hồn để canh giữ trong Viễn Cổ Cấm Địa.

Về phần Viễn Cổ Cấm Địa lần này đột nhiên xuất hiện, tàn hồn bị ép thức tỉnh, cũng đều không phải do Thanh Thiên Vô Cực Tôn làm, tất cả đều là trò quỷ của Viễn Cổ Gia Tộc.

Trên thực tế, âm mưu lần này không chỉ nhắm vào các dòng dõi Nhân tộc hiện thế, mà còn để giúp tà linh nhất cử tiêu diệt Thanh Thiên Vô Cực Tôn, khiến Nhân tộc mất đi thêm một lá bài tẩy.

Hiện tại, tàn hồn của tà linh đã bị công pháp cái thế của Thanh Thiên Vô Cực Tôn hoàn toàn giam cầm, mắt thấy sắp đi đến chỗ tịch diệt.

"Đánh hay lắm!!" "Không hổ là Vô Cực Tôn, người như vậy mới xứng làm lãnh tụ của Nhân tộc chúng ta!" Trận chiến này quả thực khiến những người trẻ tuổi bên dưới một phen nhiệt huyết sôi trào, khi tất cả mọi người tưởng rằng trận chiến sắp kết thúc, thì biến cố đột nhiên xuất hiện.

Trong hư không, một khe nứt màu đen đột nhiên giáng lâm, trong đó hàng loạt bóng dáng có hình thù kỳ dị nhưng khí tức vô cùng mạnh mẽ không ngừng hiện ra.

"Người của Viễn Cổ Gia Tộc?

Lại thật sự thức tỉnh sớm?" Cảnh tượng này xuất hiện khiến những người dẫn đội của các thế lực tại hiện trường đều nhíu mày.

"Chuyện đáng lo nhất đã xảy ra..." "Viễn Cổ Gia Tộc thức tỉnh sớm, ở một mức độ nào đó cũng chứng thực cho một đại kỷ nguyên mà đế cơ sẽ giáng lâm!!" "Cổ Hoang Tinh cách thời đại chiến loạn thực sự, chắc cũng không xa nữa..." Các loại cảm thán khác nhau, theo sự xuất hiện của một nhóm cường giả Cổ tộc lần lượt truyền ra.

Tín hiệu của thời đại, mang đến chiến tranh cho thế giới vốn hòa bình, nhưng cũng đồng thời mang đến phúc âm để đón nhận lý tưởng

tối cao của tu giới.

“Ha ha ha, Thanh Thiên Vô Cực Tôn, có bất ngờ không, có ngạc nhiên không?

Đây mới là mục đích thực sự ta ép mình thức tỉnh!

Chương 531

Thế hệ Nhân tộc này, không có Cổ Tôn tại thế, một khi đế cơ giáng lâm trong kỷ nguyên này, Viễn Cổ Gia Tộc ta, cùng với những tà linh ẩn trong cấm địa kia, mới là người chiến thắng thực sự!!" Sắc mặt Thanh Thiên Vô Cực Tôn đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Chết tiệt, không ngờ ngươi lại bày ra một ván cờ lớn như vậy!!" "Hừ, đáng tiếc, ngươi biết quá muộn rồi, hôm nay ta chắc chắn sẽ chết trong tay ngươi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để ngươi và hy vọng của thế hệ trẻ Nhân tộc bên dưới kia yên ổn rời đi.

Trận chiến hôm nay, chính là tiếng kèn hiệu cho sự trỗi dậy mạnh mẽ của Viễn Cổ Gia Tộc!!" Tà linh không thể kiềm chế được mà hét lên, nhưng lại thấy lúc này, Đế Tôn ngồi xem trận đấu nửa ngày bên cạnh đã vươn vai, vỗ tay, bước xuống khỏi cổ quan.

"Được rồi, khoác lác nửa ngày rồi, đừng tự thêm đất diễn cho mình nữa, đã đến lúc nhận cơm hộp rồi." "A a, đại kỷ nguyên này, Nhân tộc đều cuồng vọng như vậy sao?

Thanh Thiên Vô Cực Tôn mắt thấy sắp vẫn lạc, đám nhóc các ngươi, một đứa cũng đừng hòng sống sót rời đi!" "Ồ, ra là vậy à..." Đế Tôn vẻ mặt nghiêm túc ra vẻ suy tư, sờ sờ cằm.

"Ngươi, biết sợ rồi sao?

Đang cân nhắc làm sao để chạy trốn?

Đừng phí công vô ích, ngươi sẽ trở thành con kiến Nhân tộc đầu tiên chết trong tay ta." Tà linh cũng không biết tại sao, lại trực tiếp lao về phía Đế Tôn, có lẽ vừa rồi giọng điệu của Đế Tôn đã chọc giận nó.

"Ta đang nghĩ, nên xử lý tên này như thế nào đây..." Áp lực linh hồn to lớn khuếch tán ra, tà linh của Viễn Cổ Gia Tộc từng một

chưởng đánh nát một ngọn tuyệt phong, là nhân vật mà chỉ cần giơ tay nhấc chân là trời long đất lở.

Nhưng bây giờ, trước mặt Đế Tôn, gã này làm gì cũng có vẻ không ổn.

"Thảm rồi thảm rồi, mau nhắm mắt lại đi, ta không nỡ nhìn nữa..." Vô Đạo vẻ mặt bi thương vội vàng che mắt lại, nhưng chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn trong hư không, khí tức của tà linh Viễn Cổ Gia Tộc tức thì biến mất không dấu vết.

"Ủa?

Tà linh đâu rồi??" Những cường giả Cổ tộc chui ra từ khe nứt hư không nhìn nhau ngơ ngác.

Tất cả mọi người chỉ thấy, vừa rồi hồn tà linh hung hãn lao về phía Đế Tôn, sau đó chỉ trong nháy mắt, cả người đã biến mất.

"Ực..." Đế Tôn như vừa ăn thứ gì đó, theo bản năng xoa xoa cái bụng căng của mình.

"Tà linh viễn cổ quái quỷ, ăn không ngon chút nào, còn hơi đầy bụng nữa..." Chúng tu sĩ ngũ vực: "!!!" Đại lão Cổ tộc: "???" Thanh Thiên Vô Cực Tôn: "....." Tóm lại, một cảnh tượng N khuôn mặt ngơ ngác đột ngột diễn ra, tất cả mọi người đều không dám tin rằng lời nói của Đế Tôn trước mắt là thật.

"Phụt....." Mãi cho đến khi Đế Tôn ép mình đánh ra một cái rắm để giải phóng đường ruột, một luồng khí độc màu vàng kim bay lơ lửng trên ảo ảnh, dần dần hình thành một đám khói hình cái rắm trông y hệt tà linh, tất cả mọi người tại hiện trường suýt nữa thì phun ra một ngụm máu tươi.

"Mẹ nó, trong truyền thuyết, lại có thể đánh ra nó như một cái rắm sao??" "Yêu nghiệt, thật sự là một yêu nghiệt a!" "Miệng nuốt tà linh,

rồi thả ra hương thơm??" "Ta nghi ngờ sâu sắc rằng tên Đế Tôn này không phải người của thế giới này.

Có ai yêu nghiệt hơn hắn nữa không?" "Một chiến hồn tà linh viễn cổ có thể đánh ngang tay với Thanh Thiên Vô Cực Tôn, lại bị tên nhóc này một miếng nuốt vào bụng, bản thể không hề hấn gì thì thôi đi, còn coi tà linh cái thế kia như một cái rắm mà thả ra..." Tiếng cười ha hả của Thanh Thiên Vô Cực Tôn khiến mọi người tỉnh lại từ trong chấn động.

"Tiểu huynh đệ, tuy ta không hiểu ngươi là người thế nào, nhưng có thể làm được như vậy, chắc chắn ngươi là lãnh tụ của Nhân tộc đương thời.

Trên người ngươi không có ấn ký Cổ Tôn, nhưng chỉ cần có ngươi ở đây, truyền thừa của Nhân tộc sẽ bất hủ trên đời!

Như vậy, ta cũng yên tâm rồi..." Thanh Thiên Vô Cực Tôn nghiêm túc đứng trước mặt Đế Tôn, vai kề vai với hắn, dùng giọng điệu đối đãi với người cùng thế hệ để nói chuyện.

Giữa lời nói, y còn trao cho Đế Tôn một địa vị lãnh tụ không gì sánh bằng.

Sự đãi ngộ như vậy, bất kỳ ai cùng thế hệ cũng không dám mơ tới.

"Thanh Thiên Vô Cực Tôn huynh đệ, ngươi sắp biến mất rồi sao?" "Không, ta sẽ thuận theo dòng sông thời gian mà tiến về phía trước.

Mỗi một người thành tựu đại vị Vô Thượng Cổ Tôn đều sẽ nhìn thấy một thế giới rộng lớn hơn.

Dù thành tiên vô vọng, cũng nên có sứ mệnh thuộc về mình.

Huynh đệ, có thể cho ta biết tên của ngươi không?" "Đế Tôn.

Đế trong Hoàng Đế, Tôn trong vạn thế vi tôn!" "Hay cho một Đế

Tôn, danh chấn vạn cổ!!

Hẹn gặp lại!" Thanh Thiên Vô Cực Tôn nói xong, hồn niệm liền tan thành một đạo thanh quang, từ đó biến mất trên đỉnh ảo ảnh.

Cùng với sự biến mất lần lượt của hai đại cường giả tà linh, trong con đường cấm cổ xưa của ảo ảnh, vô số thần khí thượng cổ đã bị phong ấn quá lâu lần lượt rơi xuống, tỏa ra đủ loại ánh sáng mạnh mẽ, lập tức khiến những người có mặt tại hiện trường náo loạn.

Đế Tôn một tay giơ lên trời, dùng đại pháp lực đồng thời giam cầm tất cả thần khí pháp bảo, sắc mặt bình tĩnh nhìn xuống các tu sĩ Nhân tộc từ ngũ đại vực.

"Những bảo bối này đều là chí bảo truyền thừa của Nhân tộc ta, chỉ có tu sĩ Nhân tộc mới có tư cách tranh giành cơ duyên.

Ta ở đây lập ra ba điều luật với tất cả tu sĩ Nhân tộc ngũ đại vực.

Chương 532

Thứ nhất, đoạt bảo không được mượn sức của Vô Thượng Thần Khí.

Thứ hai, đoạt bảo không được giết người trong cùng đại vực.

Thứ ba, nếu có ngoại tộc dòm ngó, phải ưu tiên hợp lực trấn áp, kẻ trái lệnh, giết không tha!" Lời nói của Đế Tôn vang vọng giữa không trung, ít nhiều cũng có ý tứ của một vị lãnh tụ chung của ngũ vực Nhân tộc.

Lời này vừa nói ra, không một ai trong số các thiên kiêu có mặt dám nói một lời nào.

Thể diện của Thiên Tôn Sơn, không nghi ngờ gì cũng bị Đế Tôn đẩy lên đến đỉnh phong.

Khoảnh khắc chưởng lực rút đi, vô số linh bảo rơi xuống dưới, đám người Cổ tộc đa phần là Bán Thánh cảnh, cá biệt có vài Thánh Nhân, sớm đã rục rịch với những bảo bối này, nào có quản Đế Tôn vừa nói gì, tất cả đều lao vào đám đông.

Bất cứ ai của Nhân tộc đến gần bảo bối, tu sĩ Cổ tộc liền trực tiếp ra tay chém giết.

Đế Tôn thấy cảnh này, tại chỗ nổi giận, giơ tay lên, một bàn tay khổng lồ trong hư không ầm ầm hạ xuống, tức thì đánh nát những cường giả Viễn Cổ Gia Tộc dám vi phạm quy tắc.

"Đế Tôn!

Ngươi đang đại diện cho Nhân tộc, tuyên chiến với Viễn Cổ Gia Tộc sao?

Ngươi có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, nhưng nếu ngươi

đứng ở vị trí lãnh tụ Nhân tộc để đóng vai người chấp pháp, thì ngươi đang khiêu chiến Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta!" Đế Tôn tự nhiên không sợ cái vạn tộc quái quỷ gì đó, đối đầu thì đã sao?

Nhưng Đế Tôn hiểu rằng, mình có giỏi đến đâu cũng không thể trông chừng cả ngũ vực.

Nếu vì một mình hắn mà Viễn Cổ Gia Tộc toàn diện tuyên chiến với Nhân tộc, sẽ có vô số đạo thống Nhân tộc vì thế mà bị hủy diệt.

Uy hiếp thì được, nhưng trực tiếp tuyên chiến thì có phần không ổn.

"Các ngươi phải làm rõ, vừa rồi đột nhiên xuất hiện, vừa đòi giết Thanh Thiên Vô Cực Tôn, vừa đòi giết tu sĩ Nhân tộc ngũ vực, bây giờ lại đổ vạ lên đầu lão tử, các ngươi có nói lý không vậy?" Vô Đạo đột nhiên xông ra: "Gia, không cần phải nói đạo lý với đám phế vật này, nếu chúng dám, cứ giết!

Ta trước giờ không gây chiến với vạn tộc, nhưng nếu Cổ tộc dám có ý đồ với ngũ vực Nhân tộc của chúng ta, đến một đứa, ta giết một đứa!" Vô Đạo rất biết tìm cơ hội để phô trương sự hiện diện.

Lời này nói ra, trong phút chốc đã tẩy trắng được hơn phân nửa lịch sử đen tối của hắn, mọi người thậm chí còn cảm thấy gã này sau khi theo Đế Tôn, cũng bắt đầu giống người hơn.

"Tốt, tốt!

Thái độ của Thiên Tôn Sơn ta ghi nhớ rồi, đợi đến một ngày không xa, khi Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta toàn bộ thức tỉnh, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo!

Chúng ta đi!" Tên Thánh Nhân Viễn Cổ Gia Tộc dẫn đầu rất thông minh, biết Đế Tôn lợi hại, không phải là đối thủ.

Tiếp tục ở lại chịu thiệt trước mắt không phải là hành động khôn

ngoan, liền dẫn người xé rách khe nứt hư không, nhanh chóng biến mất không dấu vết.

Sau khi đám người Cổ tộc rời đi, các tu sĩ ngũ vực Nhân tộc liền không màng tất cả mà lao vào nhau, vì tranh đoạt cơ duyên của mình mà giao chiến dữ dội.

Đế Tôn không tiếp tục ngăn cản, nhưng lúc này đứng trên đỉnh mây nhìn xuống dưới, quả thực cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Xem ra, chỉ dựa vào đám người ngũ vực hiện nay, căn bản không có khả năng chống lại sự xâm lược của Cổ tộc có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Một khi chiến tranh nổ ra, e rằng tình hình sẽ phát triển vô cùng nghiêm trọng.

Nếu lỡ làm lỡ nhiệm vụ thế giới của gia, phiền phức sẽ lớn lắm." Đế Tôn nhạy bén đến mức nào, hắn biết rõ, Cổ tộc thức tỉnh, tuyệt đối không chỉ vì tư niệm của tên tà linh bị nuốt chửng kia, chắc chắn có một nguồn gốc đáng sợ hơn ẩn giấu ở nơi khác đang đạo diễn tất cả.

Khả năng duy nhất mà Đế Tôn nghĩ đến hiện tại chính là Cổ Hoang Khí Tử, cũng là manh mối cốt lõi quan trọng nhất của nhiệm vụ thế giới, gã duy nhất mà Đế Tôn không nhìn thấu được vận mệnh.

"Hống hống, kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn e rằng cũng chỉ có tên nhóc đó thôi." Nghĩ đến đây, Đế Tôn không nghi ngờ gì đã động lòng, định tự mình ra tay can thiệp một phen, để cho Viễn Cổ Gia Tộc đang dần thức tỉnh có một sự thu liễm.

"Mấy người các ngươi, theo ta đi!" Hồn âm của Đế Tôn giáng lâm, Sỏa Cẩu lập tức có phản ứng.

Vô Đạo vốn định giả vờ không nghe thấy, nhanh chóng bị Sỏa

Cẩu đích thân truy đuổi cùng thoát khỏi chiến trường.

"Gia, sao ngài đột nhiên lại kêu đi vậy?

Mấy anh em ta còn chưa vớt vát được gì cả!" Vô Đạo tuy đối với Đế Tôn răm rắp nghe lời không dám có chút lơ là, nhưng cơ duyên ở Viễn Cổ Cấm Địa lần này rất hiếm có, những bảo bối đó đều là nội tình của Thanh Thiên Vô Cực Tôn, tùy tiện tìm một món cũng là chí bảo cấp Thánh Tôn.

Bỏ lỡ cơ duyên lớn như vậy, trong lòng Vô Đạo quả thực có chút tiếc nuối.

Chương 533

Đế Tôn hừ lạnh một tiếng: "Nếu tên Vô Đạo chết tiệt nhà ngươi không tham lam, có lẽ đã là thiên hạ đệ nhất rồi." Nói rồi, Đế Tôn nhìn Vô Đạo, tiện tay ném ra hai món bảo bối cảnh giới Thánh Tôn.

Đây không phải là đồ sưu tầm của Đế Tôn, mà là sau khi nuốt chửng hồn của tà linh kia, đã lọc ra từ hồn nguyên.

Tổng cộng có năm món bảo bối phẩm chất không tệ, được Đế Tôn tiện tay chia cho mọi người.

Sỏa Cẩu một món, Vô Đạo vì nguyên nhân thuộc tính nên được hai món.

"Hì hì, ta biết mà, đi theo gia, lúc nào cũng không bị đói bụng!" Vô Đạo lúc này vui vẻ rồi, Đế Tôn hừ lạnh một tiếng vỗ vỗ cái bụng căng của mình: "Ăn no uống đủ rồi, phải làm việc thôi.

Các ngươi không cảm thấy việc Viễn Cổ Gia Tộc thức tỉnh có chút kỳ quặc sao?

Ta đoán, chắc chắn có kẻ đứng sau cố ý đạo diễn tất cả." Vô Đạo nhướng mày: "Người có khả năng khiêu khích Viễn Cổ Gia Tộc, chắc chắn cũng có lập trường cực kỳ đặc biệt.

Nếu để ta đoán, ta cảm thấy tên nhóc Cổ Hoang Khí Tử kia có chút hiềm nghi." Diệp Phàm suy nghĩ một lúc cũng gật đầu: "Không sai, một khi Cổ tộc toàn diện thức tỉnh, phát động chiến tranh với tu sĩ Nhân tộc, thì môi trường phát triển của Cổ Hoang Khí Tử sẽ đạt đến mức hoàn mỹ.

Hỗn Độn Quy Nguyên Công có thể thu thập bất kỳ thể chất nào nó cần." Đế Tôn gật đầu: "Chỉ một mình Cổ Hoang Khí Tử tự nhiên

không gây ra uy hiếp, nhưng cả một đám Viễn Cổ Gia Tộc, toàn bộ Cổ Hoang Tinh sẽ phải đối mặt với một trận đại kiếp.

Đó không phải là chuyện mà mấy người chúng ta có thể ngăn cản được.

Dù sao Thiên Tôn Sơn chúng ta, hiện tại có thể điều động tài nguyên cũng cực kỳ có hạn.

Muốn phát huy đủ ảnh hưởng, cần có sự hỗ trợ chung của Khương Thiên Vương và mấy thế lực đỉnh cấp khác." Sỏa Cẩu sủa hai tiếng: "Vậy lão đại, bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Ba nhiệm vụ.

Thứ nhất, tìm ra tung tích của Cổ Hoang Khí Tử, xem thử hắn đang cấu kết với dòng dõi Viễn Cổ Gia Tộc nào, ta sẽ trực tiếp đi diệt dòng dõi đó, cho mấy đại tộc Viễn Cổ muốn gây sự một đòn phủ đầu.

Thứ hai, ta đoán các gia tộc sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Tạm thời đồng ý, họ sẽ muốn triển khai một cuộc hòa đàm với Nhân tộc, một đại hội gia tộc.

Trước đó, họ chắc chắn sẽ thăm dò kỹ lưỡng nội tình của Nhân tộc hiện nay.

Điều đó cần một sự chấn nhiếp mạnh mẽ, nói cho tất cả các gia tộc đã thức tỉnh biết rằng, Nhân tộc không thể khinh thường!" Mọi người đều gật đầu: "Nhưng lão đại, tư duy của ngài quả thực hoàn mỹ, nhưng để thực hiện cụ thể cũng có độ khó tương đương.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đạt được hiệu quả đó?" "Càn Long Sơn, Tiêu Dao Cổ Tôn!!" Khi mấy chữ này từ miệng Đế Tôn nói ra, ánh mắt của Sỏa Cẩu cũng sáng lên mấy phần, tựa như trong mấy chữ đó có một sức sống đang lưu chuyển.

Cái tên Tiêu Dao Cổ Tôn chính là tín ngưỡng của Sỏa Cẩu.

“Các gia tộc đã ngủ say quá lâu, đương nhiên không thể nể mặt Thiên Tôn Sơn chúng ta.

Dù là Khương Thiên Vương, cũng không thể khiến toàn bộ gia tộc kiêng dè!

Sức mạnh thực sự có thể uy hiếp toàn bộ Cổ tộc, bắt buộc phải có uy nhiếp của một Cổ Tôn Nhân tộc ra mặt mới được!

Tiêu Dao Chung của Càn Long Sơn chính là vật dẫn tốt nhất mà ta có thể sử dụng!” Sỏa Cẩu sủa: “Lão đại, ý này không tệ.

Lúc đó có bản hoàng ở đây, ta có tự tin mô phỏng ra một Tiêu Dao Cổ Tôn.

Lại dựa vào uy lực của Vô Thượng Thần Khí trong tay lão đại, rung động Tiêu Dao Chung để uy hiếp Viễn Cổ Gia Tộc, nhất định có thể thực hiện được!” Nghe kế hoạch của Đế Tôn, mọi người trông đều có vẻ vô cùng kích động.

“Gia, không phải có ba bước sao?

Vậy nhiệm vụ thứ ba là gì?” Đế Tôn cười nhẹ: “Nhiệm vụ thứ ba chỉ là phương án dự phòng của ta.

Bây giờ các ngươi không cần biết, xác suất phải dùng đến cũng nhỏ.

Nếu Viễn Cổ Gia Tộc thật sự không biết điều, ngay cả mặt mũi của Tiêu Dao Cổ Tôn cũng không nể, vậy ta chỉ có thể nói cho các gia tộc biết trước mặt, ba chữ Thiên Tôn Sơn, có nghĩa là gì...” Ý của Đế Tôn rất rõ ràng, nếu các gia tộc thật sự không biết điều, hắn sẽ đích thân ra tay, giết vài tà linh cấm vực viễn cổ, để cho mọi người hiểu rõ, thiên hạ này bây giờ do ai làm chủ!!

Nhưng một khi thật sự cần Đế Tôn đi đến bước thứ ba, thì bắt buộc phải giải tỏa sức mạnh mạnh nhất của bản thể Kim Ô, dùng

thực lực nghiền ép cả thế giới để thực hiện hành động lật đổ.

Nếu thật sự làm như vậy, cũng sẽ có nguy cơ lật đổ nhiệm vụ thế giới.

Vì vậy, trừ khi bất đắc dĩ, Đế Tôn tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng lá bài tẩy cuối cùng.

Có kế hoạch hành động cụ thể rồi, Đế Tôn lập tức xuất phát, mang theo Vô Đạo và Sỏa Cẩu bắt đầu tìm kiếm tung tích của Cổ Hoang Khí Tử.

Chương 534

Trạm đầu tiên, tự nhiên là Cổ Hoang Di Địa.

Sau trận chiến ở Thiên Vương Thành, ân sư của Khí Tử vẫn lạc, Cổ Hoang Khí Tử hoàn toàn hắc hóa, dòng dõi Cổ Hoang Di Địa cũng xảy ra những thay đổi trời long đất lở.

Mấy thân tín của Cổ Hoang Khí Tử không biết đi đâu, gia chủ mới kế thừa đại thống, lúc này cũng đang xuất hiện trước mặt mấy người Đế Tôn.

"Các hạ là lãnh tụ của Thiên Tôn Sơn, Đế Tôn các hạ phải không?

Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt.

Quả nhiên khí chất bất phàm a!" Gia chủ mới là một chàng trai trẻ tuổi, nội tình chắc ở Bán Bộ Thánh cảnh, cùng cấp bậc với Vô Đạo, nhưng so với Sỏa Cẩu đã thành Thánh bây giờ, có một sự chênh lệch không nhỏ.

"Lời nịnh nọt không cần nói nhiều.

Ta hôm nay đến đây để hỏi một chuyện, hiện tại có tung tích của Cổ Hoang Khí Tử không." "Ồ?

Sao vậy, các hạ muốn giúp ta bắt tên phản nghịch đó sao?" Đế Tôn mỉm cười: "Bắt thì không hẳn, đơn thuần là hỏi thôi.

Ta đoán ngươi vẫn luôn có thể nắm bắt được động hướng của hắn, nhưng không có năng lực đi trấn áp." Lời của Đế Tôn thẳng thắn như vậy, ít nhiều có chút tổn hại đến thể diện của vị gia chủ trẻ tuổi trước mặt, nụ cười nịnh nọt trên mặt đối phương cũng biến mất quá nửa.

"Vậy ta có chút không hiểu, các hạ nếu không phải để trấn áp, tại

sao lại muốn biết tung tích của hắn?" Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu: "Nhiều vấn đề thế, nhất định phải ép ta ra tay sao?

Ta bây giờ đang vội, không có thời gian ở đây nói nhảm.

Biết hay không biết, nói nhanh." Giọng của Đế Tôn đột nhiên lạnh đi, cả đại sảnh của Di Địa đều tràn ngập sát khí lạnh lẽo, khiến không ít đệ tử của Cổ Hoang Di Địa run rẩy.

"Các hạ nguôi giận, muốn nắm bắt vị trí của hắn không khó, nhưng cần một thứ, không biết..." "Huyền Kim Tam Thần Đỉnh sao?" Đế Tôn vung tay, Vô Thượng Thần Khí vốn thuộc về Cổ Hoang Di Địa hiện ra.

"Lập tức thi pháp định vị cho ta xem." Từ đầu đến cuối, giọng nói của Đế Tôn đều tràn ngập mùi mệnh lệnh.

Nhưng ba chữ Thiên Tôn Sơn bây giờ đại diện cho điều gì, các thế lực ở Đông Vực và Trung Vực đều rõ hơn ai hết.

Sự tồn tại của Đế Tôn càng được công nhận là một yêu nghiệt không gì sánh bằng.

Chỉ cần hắn muốn, không có việc gì là không làm được.

Rầm rầm rầm!!

Gia chủ của Cổ Hoang Di Địa thật sự không mơ hồ, việc Đế Tôn muốn làm lập tức làm theo.

Những đường văn đại trận kinh khủng nhanh chóng hiện ra dưới chân, gia chủ của Cổ Hoang Di Địa thi triển công pháp, phác họa ra một cổ trận truyền thừa màu sẫm.

Trên đó là vô số đường văn phức tạp, chính là nhờ sự trợ giúp của khí tức bản nguyên mạnh mẽ trong Huyền Kim Tam Thần Đỉnh để hoàn thành.

“Hoàn thành rồi, các hạ chỉ cần truyền một đạo hồn niệm vào trong đạo phù ấn này, liền có thể dưới sự trợ giúp của nó, tiến thêm một bước khóa chặt quỹ tích di chuyển của Cổ Hoang Khí Tử.” Đế Tôn hài lòng với thái độ của gã này, vung tay nắm lấy tấm bảo phù.

“Huyền Kim Tam Thần Đỉnh, ta tạm giao cho ngươi bảo quản một tháng.

Trong thời gian này nếu có người của Viễn Cổ Gia Tộc khiêu khích, bất kể ba bảy hai mốt, trực tiếp dùng Vô Thượng Thần Khí thi triển thủ đoạn sấm sét để trấn áp!

Đợi đại hội gia tộc triệu tập, ngươi mang nó đến dự hội, vì Nhân tộc mà đứng ra.

Nếu ngươi trái lệnh của ta, hậu quả tự gánh.” Đế Tôn nói xong, dưới thân hiện ra một đạo quang, trong nháy mắt tất cả mọi người đều biến mất trước mặt gia chủ.

“Trời ơi...

Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn?

Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy a, yêu nghiệt này, thật sự quá đáng sợ!” Nhìn Huyền Kim Tam Thần Đỉnh trong tay, gia chủ của Di Địa giơ tay lau mồ hôi trên trán, không nhịn được nuốt nước bọt, một lúc lâu sau mới làm dịu đi áp lực trong lòng.

Có sự trợ giúp của đạo bảo phù, đoàn người của Đế Tôn cũng có mục tiêu.

Dưới sự gia trì của đạo nguyên lực, hồn niệm của Đế Tôn luôn được dẫn đường đến gần một bảo địa ở Trung Vực.

Nơi này có thể nói là vô cùng ẩn mật, nếu không có đạo phù dẫn đường, Đế Tôn e rằng vĩnh viễn cũng không tìm được một nơi như vậy.

Chương 535

"...

Địa bàn của vương tộc Viễn Cổ Gia Tộc!!" Sỏa Cẩu dù sao cũng kiến thức rộng rãi, một mắt đã nhìn ra điều không ổn.

Đương nhiên, cái gọi là không ổn, chỉ là trong hệ thống đo lường, hệ số nguy hiểm của nơi này tương đương cao, mũi chó của nó đã ngửi thấy trước khí tức của vương tộc viễn cổ.

Rõ ràng, đây là lãnh địa của một trong những dòng dõi vương tộc viễn cổ đã thức tỉnh sớm, Cổ Hoang Khí Tử đang cùng dòng dõi này bàn bạc kế hoạch.

"Hống!!" Dòng dõi vương tộc viễn cổ này, chính là Càn Long Kim Sư Hoàng Tộc đã ngủ say từ vạn năm trước, sở hữu huyết mạch Càn Long Kim Đồng Sư Vương thuần chính nhất.

Vua của vương tộc viễn cổ Càn Long Kim Sư Hoàng càng mạnh mẽ đáng sợ, sở hữu thực lực không yếu hơn Thánh Tôn đỉnh phong.

Mấy người Đế Tôn không hề có chút kiêng dè, sau khi đáp xuống đất liền đi thẳng vào sâu bên trong, bộ dạng nghênh ngang như về nhà mình.

"Nhân tộc dừng bước!" "Hống!!" Rầm rầm rầm!

Ba con Càn Long Kim Đồng Hùng Sư trưởng thành thực lực mạnh mẽ chặn trước mặt đội của Đế Tôn.

"Tu sĩ Nhân tộc... lại có thể tìm đến nơi xa xôi của chúng ta, có việc gì?" Đế Tôn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, bóp nát đạo phù chú trong tay, trong đó hiện ra hình bóng của Cổ Hoang Khí Tử.

"Ta tìm người này, giao hắn ra đây, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Đừng nói với ta là hắn không ở đây hoặc không quen biết gì đó, làm vậy ta sẽ tức giận đấy." Con hùng sư dường như không mấy quan tâm đến mục đích của Đế Tôn, ngược lại có chút bất mãn với giọng điệu của hắn.

"Ta biết ngươi, bộ dạng khi tức giận.

Con kiến Nhân tộc nhỏ bé, dám xông vào lãnh địa của vương tộc viễn cổ chúng ta thì thôi đi, lại còn dùng giọng điệu bá đạo như vậy để đưa ra yêu cầu.

Ngươi đang uy hiếp ta sao?" Đế Tôn nhìn Sỏa Cẩu và Vô Đạo hai bên, nhún vai tỏ vẻ vô tội.

"Thấy chưa?

Thái độ của Viễn Cổ Gia Tộc đấy, không cho chúng nó nếm mùi một chút, trong khái niệm của chúng, tu sĩ Nhân tộc là những sinh vật yếu đuối không chịu nổi gió." Sỏa Cẩu và Vô Đạo đều gật đầu, hành động này đã hoàn toàn chọc giận ba con hùng sư.

"Hống!!" Vương tộc viễn cổ cao ngạo đến mức nào?

Sư tử cuồng nộ một tiếng, mang theo khí tức kinh khủng như muốn gầm nát sơn hà, nhe những chiếc răng nanh dữ tợn về phía mấy người Đế Tôn.

Cùng lúc đó, ngày càng nhiều cường giả đồng tộc tiến lại gần.

Rầm rầm rầm!

Sư tử cuồng tấn công mấy người Đế Tôn, vừa ra tay đã bùng nổ cơn thịnh nộ sấm sét như gầm nát sơn hà, quả thực đã mang đến cho mấy người Đế Tôn một bất ngờ nho nhỏ.

"Không thể nào, mạnh như vậy sao?

Cổ thú trưởng thành của vương tộc viễn cổ, mỗi con đều có nội

tình trên Bán Thánh, cũng quá đáng sợ rồi?" Đế Tôn mỉm cười lắc đầu: "Không khoa trương đến mức đó đâu, mấy gã này đều là cường giả hạng hai trở lên trong vương tộc.

Cổ tộc và Nhân tộc chúng ta có một sự khác biệt về thói quen, trong lãnh địa của Cổ tộc, những kẻ xuất hiện sớm nhất tuyệt đối không thể là pháo hôi làm nền, vì họ coi nhiệm vụ canh gác cửa là vô cùng quý giá, bắt buộc phải do những đồng bạn đủ thực lực và đáng tin cậy đảm nhận công việc canh gác." "Ra là vậy, có cách nói này sao, ta lần đầu tiên nghe!" Diệp Phàm bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, đồng thời theo sát phía sau Đế Tôn ra tay, vài đòn đã trấn áp hoàn hảo ba con hùng sư.

"Phóng túng!!" Đột nhiên, một tiếng gầm sấm sét vang lên, tiếng gầm dữ dội khiến cả tổ địa của vương tộc đều run lên ba lần!

Một con Kim Mao Sư Hoàng thân hình vô cùng to lớn giáng lâm, bên cạnh là một con sư tử cuồng lông vàng thân hình nhỏ hơn không ít, chắc có địa vị cỡ thái tử của vương tộc viễn cổ này.

Hai con Kim Mao Sư Hoàng sau khi đáp xuống đất tự mình biến thành hình người, vẻ mặt cao ngạo nhìn về phía Đế Tôn và những người khác.

"Nhân tộc, đã lâu rồi không có kẻ nào dám càn rỡ như vậy, dám làm càn trên địa bàn của Càn Long Kim Vương Tộc ta!" Sư hoàng lạnh lùng lên tiếng, đồng thời đưa mắt nhìn về phía Đế Tôn.

"Phóng túng hay không, chuyện đó lát nữa ta bàn sau.

Ta chỉ biết, Cổ Hoang Khí Tử, à... cũng là cường giả Nhân tộc mà các ngươi âm thầm cấu kết, bây giờ đang ở đâu." Sư hoàng ha ha cười lớn: "Hiện tại, hắn chắc đang dẫn một bộ phận tộc nhân của ta đi đánh thức những tộc chúng Viễn Cổ Gia Tộc đang ngủ say ở các nơi trên đại lục." "Ồ...

Chương 536

vậy được thôi, nếu đã như vậy, ta cảm thấy càng nên tặng cho những Cổ tộc sắp tỉnh lại kia thêm một phần quà ra mắt." Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch lên, nhưng trong một sát na, hắn đã giải phóng ra uy áp cái thế không gì sánh bằng.

Khí tức mạnh mẽ đến mức gần như có thể sánh ngang với hồn của Thanh Thiên Vô Cực Tôn trước đó.

"Ngươi, một Thánh Tôn của Nhân tộc??

Sao có thể..." Sư hoàng miệng không nói gì, nhưng từ biểu cảm vi tế có thể phán đoán được, trong xương cốt gã này đã cảm thấy kiêng dè thực lực của Đế Tôn.

Vừa mới thức tỉnh không lâu, mẹ nó chứ lại đụng phải một cường giả Nhân tộc cấp Thánh Tôn, đó thật không phải chuyện đùa.

"Các cậu, ra tay đi, để cho cái vương tộc Viễn Cổ thích ngủ say này, ngủ say vĩnh viễn!" "Hì hì, lão đại, đợi câu này của ngài đấy!" "Hành động!!" Vèo vèo vèo!

Vô Đạo và Sỏa Cẩu đồng thời động thủ, mỗi người đều có thực lực để đối đầu với tộc chúng đỉnh cấp của một dòng dõi.

Còn hai con lông vàng ở giữa, giao cho Đế Tôn đích thân xử lý.

"Biết không, nhà ta hiện đang thiếu hai con chó giữ cửa, hai con lông vàng này cũng không tệ.

Thức ăn ở nhà ta rất tốt, thức ăn cho chó đều là cấp bậc thông linh trà, thế nào, cân nhắc không?" "Chết đi!!" Vương tộc của Viễn Cổ Gia Tộc kiêu ngạo đến mức nào?

Trong thời kỳ Viễn Cổ Gia Tộc, những người có thể xưng vương

đều có địa vị chư hầu một phương.

Những tồn tại cấp vương của Viễn Cổ Gia Tộc này, tương đương với một vị Thánh của Nhân tộc hàng ngàn năm trước, dù ở đâu cũng đều có vầng hào quang vinh diệu vô thượng.

Nhưng bây giờ, trước mặt Đế Tôn, sự sỉ nhục bị ví như hai con chó này, cục diện như vậy tuyệt đối không thể chấp nhận.

"Tiểu tử, ta sẽ đánh nát từng bộ phận trên cơ thể ngươi, để ngươi trở thành thức ăn cho dòng dõi Càn Long Kim Sư chúng ta!" Đế Tôn cười, một ngón tay duỗi ra, trực tiếp dùng sức mạnh của Vạn Tượng Tinh Thần Quyết.

Ánh sáng của tinh thần rực rỡ lập tức trói chặt hai cha con vương tộc viễn cổ, khiến hai gã mạnh mẽ này không thể động đậy mảy may.

Phải biết rằng, Càn Long Kim Sư Hoàng Giả là tồn tại cấp Thánh Tôn, một đại lão vương của Viễn Cổ Gia Tộc thực thụ, nhưng trước mặt Đế Tôn, một hiệp cũng không trụ nổi.

Một mặt là có chút chủ quan khinh địch, không rõ công pháp thủ đoạn của Đế Tôn, mặt khác, cũng là vì Đế Tôn thật sự quá lợi hại, vượt qua giới hạn nhận thức.

"Trong mắt ta, những tồn tại không có tư cách sánh ngang với Cổ Tôn Nhân tộc, đều là phế vật, ví như ngươi!" Trong lòng bàn tay Đế Tôn lại hiện ra một bàn tay hư không khổng lồ, sống sờ sờ kéo hai gã này đến trước mặt.

"Quỳ xuống!" Sỏa Cẩu ngồi trên vai Đế Tôn, vô cùng bá khí chỉ vào vị vua của Càn Long Kim Sư Viễn Cổ Gia Tộc.

"Thứ chó má, đừng có khinh người quá đáng!" Sư hoàng vừa nói xong câu đó, cả người liền sững sờ, sau đó như nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ nhất cả đời, núi thây biển máu, cổ thiên thu, khoảnh khắc đó

tựa như vừa đi một vòng từ luyện ngục nhân gian thực sự trở về.

Khi hoàn hồn lại, hai chân sư hoàng mềm nhũn, trực tiếp phịch một tiếng quỳ xuống đất.

"Này, từ bây giờ, Đại Mao, Nhị Mao, các ngươi không còn là vua và vương tử của Viễn Cổ Gia Tộc nữa.

Ta sẽ trao cho các ngươi một sứ mệnh hoàn toàn mới, một vinh diệu bất hủ thực sự!

Đó là, giữ cửa cho lão tử..." Đế Tôn nói rồi đột nhiên hai tay cùng xuất ra, lực thôn phệ kinh khủng gần như trong nháy mắt đã nuốt chửng hai sinh vật khổng lồ vào lòng bàn tay, biến thành nguyên tố thuần túy nhất, tiến vào tiểu thế giới trong không gian nội thể.

Ầm ầm ầm!

Trên đỉnh Cây Báu Thông Linh lại có hai sinh vật to lớn rơi xuống.

Nhìn kỹ lại, đó là hai con sư tử nhỏ chỉ to bằng con chó giữ nhà.

Con bên trái rõ ràng to hơn con bên phải vài vòng, nhưng hai con sư tử nhỏ này còn hiền hơn cả chó, cứ chạy tới chạy lui, ngửi chỗ này, ngửi chỗ kia.

Cuối cùng, dưới sự chỉ dẫn của Đế Tôn, chúng ngoan ngoãn nằm rạp xuống trước cổng tiểu thế giới, thật sự trở thành chó giữ cửa.

Không phải Viễn Cổ Gia Tộc Vương trong xương cốt không có chí khí, một mặt là vì sức mạnh của Đế Tôn căn bản không thể chống lại, mặt khác, tiểu thế giới hoàn toàn được Đế Tôn tạo ra theo quy tắc của hắn.

Một khi đã vào trong đó, hệ thống và quy tắc của thế giới đều sẽ bị lật đổ vô điều kiện.

Viễn Cổ Vương bị định nghĩa là chó giữ cửa trong thế giới của

Đế Tôn, vậy thì hai tên này chỉ có thể mang bản năng của loài chó, không thể gây ra sóng gió gì nữa. ...Theo sau sự biến mất của hai con sư tử lông vàng, cả tộc Viễn Cổ Sư Vương như rắn mất đầu, nhanh chóng bị đội của Đế Tôn tiêu diệt sạch sẽ.

Chương 537

"Sỏa Cẩu, đến lúc ngươi biểu diễn rồi.

Dùng không gian truyền tống trận của ngươi, gửi một thi thể Càn Long Kim Sư đến cho mỗi Viễn Cổ Gia Tộc đã thức tỉnh, sau đó để lại ấn ký chuyên thuộc của Càn Long Sơn, để chúng tưởng là bút tích của Tiêu Dao Cổ Tôn!" "Hắc hắc, hiểu rồi!

Rời Càn Long Sơn lâu như vậy, ta cũng nên làm chút chuyện cho Cổ Tôn rồi..." Sỏa Cẩu làm chuyện này thì không biết mệt.

Hiện giờ Sỏa Cẩu cũng đã là tồn tại cấp Bán Thánh, để nó thi triển không gian truyền tống trận, liên tục truyền tống một tháng cũng không thấy mệt mỏi.

Bởi vì nó có thể điều khiển đạo pháp không gian ở một mức độ nhất định, dẫn động thiên địa chi lực gia trì lên pháp trận, khiến sức mạnh tiêu hao giảm đi đáng kể.

Không dám nói nhiều, nhưng nếu bây giờ so về chơi trận pháp, Sỏa Cẩu nhìn khắp cả Đông Vực cũng không sợ mấy người. ...Sau khi hoàn thành phi vụ lớn này, đội của Đế Tôn lập tức quay về Càn Long Sơn, im lặng chờ đợi các đại biểu của những cổ tộc đang phẫn nộ tìm đến Càn Long Sơn.

Đến lúc đó, Đế Tôn sẽ nổi giận chấn động bát hoang, chuông Tiêu Dao sẽ vang lên mười ngày tám ngày, dọa chết mấy tên tép riu của Viễn Cổ Gia Tộc.

Mục đích của Đế Tôn là uy hiếp các gia tộc đương nhiên cũng sẽ đạt được. ..."Trời ạ...

Tiêu Dao Chung?" Vô Đạo hoàn toàn ngây người.

Tuy không thể quan sát ở cự ly gần, nhưng dấu ấn trận pháp của Sỏa Cẩu đã kết nối với một phần khí tức của Tiêu Dao Chung, chiếu ra hình dáng của món vô thượng thần khí cái thế bên trong Càn Long Sơn, thực sự khiến mấy người được mở mang tầm mắt.

Mạnh như Đế Tôn cũng không khỏi khẽ gật đầu. "Quả không hổ là một đời thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm.

Cường giả như vậy mới xứng đứng cùng một tầm cao với ta." "Ặc...

Lão đại, chuông ta đã tìm cho ngài rồi, vậy tiếp theo ngài định làm gì?" Sỏa Cẩu có chút thấp thỏm hỏi, trong mắt ánh lên một tia lo lắng.

Đế Tôn nhìn ra được sự lo ngại của Sỏa Cẩu.

Dù sao nó và Tiêu Dao Cổ Tôn vẫn còn một chút tình xưa nghĩa cũ, Càn Long Sơn thực chất là ngôi nhà vĩnh hằng trong lòng Sỏa Cẩu.

Một mặt nó không muốn làm trái ý Đế Tôn, mặt khác cũng không muốn thấy từng ngọn cỏ cành cây ở đây bị phá hoại. "Đơn giản, để Tiêu Dao Chung vang lên bảy ngày bảy đêm, để cả Cổ Hoang Tinh đều nghe thấy thanh âm của Cổ Tôn Nhân tộc chúng ta!" "Cái gì??" Sỏa Cẩu gắng nuốt nước bọt: "Lão đại, tuy ngài có năng lực cái thế, nhưng nếu muốn thúc giục sức mạnh của Tiêu Dao Chung, e là có chút khó khăn.

Huống hồ chuông còn bị phong ấn trong trận lực, để nó vang lên hai ba tiếng thì không khó, nhưng để nó vang liên tục, e rằng..." Đế Tôn vỗ vỗ đầu chó: "Sỏa Cẩu, nếu cứ theo cách của ngươi mà gõ chuông, chẳng khác nào đập nát cả Càn Long Sơn.

Chưa kịp chấn nhiếp Viễn Cổ Gia Tộc, e là nửa cái Đông Vực cũng phải chịu vạ lây!

Huống hồ, dựa vào ngoại lực để gõ chuông, ngươi không thấy kỹ

năng diễn xuất này quá vụng về sao?

Ngươi thật sự xem mấy lão già của Viễn Cổ Gia Tộc là đồ ngốc à?" Vô Đạo đứng bên cạnh nghe mà mặt mày ngơ ngác: "Vậy làm sao bây giờ?

Muốn phá vỡ pháp trận thì cần phải dùng đến sức mạnh cấp Cổ Tôn, ở bên cạnh Tiêu Dao Chung một thời gian dài, e là xương cốt cũng bị chấn vỡ mất!" Đế Tôn bất lực lắc đầu: "Đồ ngốc, ta muốn dùng hồn niệm, kích phát sự cộng hưởng của Tiêu Dao Chung, để cả Cổ Hoang Tinh đều nghe thấy thanh âm linh hồn của ta!

Như vậy mới là phương pháp thực sự để uy hiếp các gia tộc.

Vừa không làm tổn thương người vô tội, không gây ra bùng nổ sức mạnh thực chất, lại có thể để loại đế âm đi thẳng vào sâu thẳm linh hồn này bao trùm khắp mọi ngóc ngách của đại lục Cổ Hoang!" Diệp Phàm dường như đã hiểu ra đôi chút.

Về lý thuyết, điều này thực ra giống hệt với hành động của Đế Tôn dưới Cây Báu Thông Linh trước đó, dùng hồn niệm để đấu trí với Tiêu Dao Cổ Tôn vượt qua năm tháng.

Chỉ cần có thể dẫn dắt sự cộng hưởng của đế niệm, là có thể đạt được mục đích này.

Đương nhiên, tiền đề là phải ẩn mình thật kỹ khi thi pháp.

Nếu bị đám người của các gia tộc phát hiện, không những kế hoạch thất bại, mà còn khiến các gia tộc càng thêm phẫn nộ mà trả thù. "Sỏa Cẩu, ngươi phải chạy thêm vài chuyến nữa, đến các thế lực đỉnh cấp ở Đông Vực sở hữu vô thượng thần khí dạo một vòng, bảo họ ba canh giờ sau, dẫn động sức mạnh của vô thượng thần khí bên mình, nghênh hợp với hồn niệm phát ra từ Tiêu Dao Chung, đánh ra cho ta âm thanh mạnh nhất của toàn thể Nhân tộc!" "Gâu gâu!!

Sắp có trò hay để xem rồi!" Sỏa Cẩu nói xong, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 538

"Vô Đạo, ngươi đến Trung Vực, thông báo cho mấy cổ triều, bảo họ cũng dẫn động vô thượng thần khí của mình.

Nói rõ cho họ hiểu, lần này, không phải vì Thiên Tôn Sơn của ta, cũng không phải vì Đông Vực, mà là vì toàn thể Nhân tộc trên Cổ Hoang Tinh!

Một khi các gia tộc hợp lại, hậu quả sẽ khôn lường!" Vô Đạo và Diệp Phàm nhìn nhau: "Gia, không phải hai chúng ta không đi, nhưng chúng ta không có tài mọn như con chó ngốc kia.

Trình độ không gian truyền tống trận không thể so với nó được, đi một chuyến chắc đã xong chuyện từ lâu rồi!" Đế Tôn nào đâu không biết điều này.

Hắn vung tay, một quả cầu thần bí phát sáng xuất hiện trong lòng bàn tay, ánh sáng rực rỡ gần như thắp sáng cả một không gian nhỏ hẹp trong chốc lát. "Trời ơi, bảo bối?

Khí tức thuộc tính thời không dao động thật mạnh.

Gia, ngài kiếm đâu ra một món chí bảo như vậy?" Đế Tôn khẽ cười: "Lấy được từ chỗ Thanh Thiên Vô Cực Tôn.

Ta phát hiện sự tồn tại của bảo bối này ngay từ đầu nên đã thu lấy.

Trừ mấy món chí bảo đã phân chia ra, những thứ còn lại mà bọn họ tranh giành sứt đầu mẻ trán đều là rác rưởi ta không thèm để mắt tới." "Hắc hắc hắc, quả nhiên ngài là phúc hắc nhất, gia.

Được rồi, có bảo bối trong tay, bản đạo tử có động lực rồi, hắc hắc!" Đế Tôn liếc mắt một cái: "Tạm cho mượn thôi, có thể tặng cho

các ngươi hay không còn phải xem biểu hiện của các ngươi.

Nhớ kỹ, chỉ có ba canh giờ.

Sau ba canh giờ, ta đoán các gia tộc sẽ tập kết tại Càn Long Sơn, lúc đó tiếng chuông Tiêu Dao phải vang lên." "Yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Hai huynh đệ nói xong, thân hình hóa thành một luồng sáng, trong nháy mắt biến mất.

Lúc này, sau khi giải quyết xong mọi việc, Đế Tôn đến đỉnh Càn Long Sơn, cũng là khu vực pháp trận nội cảnh của Tiêu Dao Chung.

Hắn tìm một đống đá dưới chân núi vô cùng kín đáo để ẩn thân, dùng bản thân dựng lên Tinh Thần Khi Thiên Đại Trận, hoàn toàn che giấu hình dáng của mình. "Nhóc con, ngươi thật sự định dùng hồn lực của bản thân để kích động hồn niệm sao?" Bên trong tiểu thế giới, Cây Báu Thông Linh chậm rãi lên tiếng, giọng nói trầm hùng.

Nó là kẻ duy nhất cảm nhận được sự tồn tại của hồn lực Đế Tôn, thứ hồn niệm mạnh mẽ có thể sánh ngang với Tiêu Dao Cổ Tôn, không thua kém bất kỳ cường giả nào trên Cổ Hoang Tinh.

Nhưng bây giờ, Đế Tôn lại muốn duy trì trạng thái này suốt bảy ngày bảy đêm!

Theo lão thụ thấy, chuyện này dù Tiêu Dao Cổ Tôn tự mình đến, cũng chưa chắc có thể một hơi khiến chuông vang lâu đến vậy. "Hừ hừ, sợ ta không cẩn thận chết đi, để ngươi cả đời phải trông coi nhà xí à?" Lão thụ ho khan hai tiếng: "Bây giờ không phải lúc đùa giỡn, Tiêu Dao Chung ở gần như vậy, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ." Nào ngờ Đế Tôn đã sớm có tính toán: "Yên tâm, ta có thể dùng vô thượng thần khí phong tỏa nhục thân của ta, hồn thể tiến vào tiểu thế giới, mượn hai luồng hồn niệm trong không gian tiểu thế giới để kích phát sự cộng hưởng của Tiêu Dao Chung, cố gắng hết sức tránh va chạm trực tiếp với bản thân vô thượng thần khí." Lão thụ khẽ thở dài: "Việc

ngươi sắp làm là một hành động nghịch thiên trước không có ai, sau không có người.

Nếu thực sự thành công, ngươi sẽ để lại một dấu ấn không thể phai mờ trên toàn bộ Cổ Hoang Tinh!

Cố lên!" "Bớt nói nhảm đi, pha cho lão tử một tách trà trước đã!" Lão thụ lắc đầu, trực tiếp rũ xuống mười mấy chiếc lá của Cây Báu Thông Linh, pha cho Đế Tôn một tách trà đậm, cũng là để tiễn chủ nhân lên đường. ...Khẽ nhấp một ngụm, Đế Tôn hài lòng gật đầu: "Không tệ, bảy ngày sau nếu ta vui, sẽ chuyển nhà cho ngươi." Lão thụ không nói thêm gì nữa, dựa vào đạo vận trên người, lặng lẽ thi triển một lớp lá chắn linh hồn cho Đế Tôn.

Rất nhanh, bản nguyên linh hồn của Đế Tôn quay về không gian tiểu thế giới trong cơ thể, một lần nữa đứng dưới chân Cây Báu Thông Linh, ngước nhìn luồng hồn quang rực rỡ đó.

Cùng lúc đó, vô thượng thần khí hiện ra, nuốt nhục thân của Đế Tôn vào trong.

Sau khi mọi công tác chuẩn bị hoàn tất, Đế Tôn tách ra một luồng hồn niệm bảo vệ xung quanh Càn Long Sơn, dùng nó để quan sát biến động khí tức trong không gian xung quanh, chờ đợi sự xuất hiện của Viễn Cổ Gia Tộc. ..."Là Đế Tôn!" Khương Thiên Vương nhìn Sỏa Cẩu nghiêm túc truyền tin, thực sự bị chấn kinh.

Lão vương đương nhiên hiểu rõ, Đế Tôn làm vậy là vì điều gì.

Đại nghĩa lần này, đủ để được xưng là lãnh tụ tối cao của Nhân tộc Cổ Hoang Tinh, đã có phong thái của Cổ Tôn thời xưa! "Tiểu tử này tuy chưa thành Tôn, nhưng lại đang làm những việc kinh tài tuyệt diễm hơn bất kỳ Cổ Tôn nào thời xưa.

Dựa vào sức một mình trấn áp Viễn Cổ Gia Tộc, đó là chuyện mà

mấy đời Cổ Tôn trước kia đều chưa làm được.

Bây giờ, Thiên Tôn Sơn nhất mạch, thật sự đã đi đến cảnh giới tối cao vô thượng của Cổ Hoang Tinh rồi." Khương Thiên Vương vung tay, ra lệnh cho tộc nhân đi chuẩn bị vô thượng thần khí, đồng thời đưa cho Sỏa Cẩu một khối nguyên thạch đỉnh cấp để bổ sung thể năng cho nó.

Sỏa Cẩu không ngờ ở Khương gia còn có cơm thừa để ăn, vui vẻ đến mức vẫy đuôi lia lịa, ở lại đủ nửa canh giờ mới rời đi.

Chương 539

Đi một vòng lớn, truyền đạt xong những gì cần truyền đạt, nhưng nó không vội quay về Càn Long Sơn, bởi vì giữa đường, Sỏa Cẩu đột nhiên ngửi thấy một luồng khí tức đặc biệt. ...Cuối cùng, sau hơn ba canh giờ kể từ lúc Đế Tôn giao nhiệm vụ, trên bầu trời xung quanh Càn Long Sơn, sắc trời dần dần trở nên u ám.

Báo hiệu một cơn bão sắp ập đến... ...Tất cả cây cỏ, núi đá, chim chóc và sinh linh xung quanh Càn Long Sơn đều đã sớm trốn đi thật xa.

Bầu trời đen kịt hiện ra một cảnh tượng diệt thế. ...Trừ huyết mạch Kim Mao Sư Hoàng đã bị diệt, hiện tại các vương tộc Viễn Cổ đã thức tỉnh đủ năm bộ tộc.

Điều khoa trương nhất là, ngay cả con trai ruột của Viễn Cổ Tà Tôn cũng đã xuất hiện!

Các tộc quần của những huyết mạch Viễn Cổ Gia Tộc khác đã tập hợp được quy mô hơn ngàn người đạp không mà đứng.

Ánh mây đáng sợ trải dài ngàn dặm!

Nơi nó đi qua, bầu trời dường như cũng đang run rẩy.

Khí thế như vậy, đã ngàn vạn năm chưa từng xuất hiện trên mảnh đại lục này. "Mau chạy đi!!" Khi đi qua một số thành trấn lớn của Nhân tộc, một vài cổ thú hung ác của các gia tộc tùy ý gầm thét cuồng loạn, uy hiếp những con người nhỏ bé đó.

Trận thế như vậy, đừng nói những người bình thường, ngay cả các tông môn tu luyện cũng không dám dễ dàng lộ diện.

Còn các thế lực đỉnh cấp, sau khi nhận được tin tức từ Thiên Tôn

Sơn, đều đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó. "Trời ạ... lần này các gia tộc thật sự thế mạnh hung hăng, bên phía Càn Long Sơn, hoàn toàn là một cảnh tượng diệt thế, ngay cả bầu trời cũng chìm vào bóng tối vô tận, quá đáng sợ!" "Khó mà tưởng tượng...

Sức mạnh của Viễn Cổ Gia Tộc trước đây phần lớn chỉ có trong truyền thuyết, bây giờ tận mắt chứng kiến sức mạnh này, thật sự mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở!" Các trưởng lão cường giả đỉnh cấp của các phe phái lần lượt bàn tán, nhưng các thế lực lớn của Nhân tộc ở toàn bộ Đông Vực lại dấy lên một sức mạnh đoàn kết chưa từng có!

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi âm thanh chấn thế của Đế Tôn giáng lâm.

Chính vì có sự kỳ vọng và chờ đợi này, mà ý đồ giương cung bạt kiếm, lừa gạt lẫn nhau giữa các thế lực Nhân tộc vốn có đã giảm đi không ít.

Dù sao đại địch trước mắt, nếu không thể áp chế âm mưu của Viễn Cổ Gia Tộc, một khi trận chiến diệt thế bùng nổ, phe nào cũng sẽ không yên ổn.

Áp lực cường đại xuất hiện xung quanh Càn Long Sơn.

Huyết mạch của Viễn Cổ Tà Tôn, kẻ được gọi là Địa Linh Tôn, không nghi ngờ gì đã có địa vị vô cùng cao quý trong các gia tộc. "Bao nhiêu năm rồi, các huyết mạch cổ tộc của ta đã ngủ say bao nhiêu năm, thời đại thuộc về ta, cuối cùng cũng sắp đến rồi, ha ha ha!!" "Thời đại của cổ tộc?

Thời đại đó đã kết thúc từ thời kỳ Viễn Cổ Gia Tộc rồi.

Nhân tộc mới là chúa tể thực sự của Cổ Hoang Tinh hiện nay." Một làn sóng âm thanh hùng vĩ đột ngột truyền ra từ sâu trong Càn

Long Sơn, chính là âm thanh chấn động thế gian của Đế Tôn!

Nó đi thẳng vào sâu thẳm linh hồn của mỗi cường giả vương tộc Viễn Cổ Gia Tộc. "Ồ?

Thanh âm này..." Địa Linh Tôn lạnh lùng nhìn về phía Càn Long Sơn hỏi, các cường giả cổ tộc khác cũng đều mang vẻ mặt chấn động không tả. "Giả thần giả quỷ, để ta thử xem!" Ầm ầm ầm!

Một cường giả cổ tộc có hình dáng giống như sừng trâu trên đỉnh đầu đột nhiên ra tay, một luồng sức mạnh cứng rắn vô cùng mạnh mẽ đánh xuống, tạo ra một tiếng nổ lớn chói tai xung quanh Càn Long Sơn.

Nhưng muốn lay động Càn Long Sơn, chỉ bằng sức mạnh của y thì chỉ là một trò cười mà thôi. "Viễn Cổ Gia Tộc, có thể cùng Nhân tộc của ta hưởng chung năm đại vực của Cổ Hoang Tinh, mọi người cùng nhau chờ đợi đại kỷ nguyên đến.

Nhưng nếu dám động đến các huyết mạch Nhân tộc của ta, gây ra sóng gió cho cả đại lục, Nhân tộc ta tuyệt không đồng ý!" "Là Nhân tộc Cổ Tôn cũng đã thức tỉnh, sao có thể?

Chương 540

Không, đời này Nhân tộc không có người trảm đạo mà, chẳng lẽ Tiêu Dao Cổ Tôn của Càn Long Sơn, thật sự còn sống?" Các lão đại của Viễn Cổ Gia Tộc như Địa Linh Tôn lần lượt bày tỏ.

Nhưng cũng chính lúc này, đế âm của Càn Long Sơn đã ngủ say ngàn vạn năm đã phát ra tiếng nổ kinh thế đầu tiên! "Đông!!" Đế Tôn nhắm mắt ngưng thần, trong tiểu thế giới một lần nữa kích động đế niệm của Tiêu Dao Cổ Tôn!

Hồn chi lực kinh khủng bùng nổ, dưới sự dẫn dắt của Đế Tôn, nhanh chóng kích hoạt tuyệt trận cái thế trong Càn Long Sơn, gõ vang tiếng chuông đầu tiên của Tiêu Dao Chung!

Ầm ầm ầm...

Tiếng chuông đầu tiên, để hiệu quả rõ rệt nhất, Đế Tôn trực tiếp chọn cách va chạm vào bản thể của Tiêu Dao Chung, phát ra sức mạnh hữu hình của vô thượng thần khí, trong khoảnh khắc xóa sổ mọi âm thanh trong phạm vi ngàn dặm xung quanh! "Không!!" Lực lượng kinh khủng với thế như chẻ tre nhanh chóng bao trùm toàn bộ góc tụ tập của Viễn Cổ Gia Tộc, tại chỗ chấn vỡ hàng trăm cường giả của Viễn Cổ Gia Tộc. "Tiêu Dao Chung... lại thật sự vang lên!

Nhất định là thanh âm của Tiêu Dao Cổ Tôn!" Cùng với tiếng chuông kinh khủng đầu tiên vang vọng, không ít đại biểu Viễn Cổ Gia Tộc có mặt tại hiện trường trong lòng run sợ.

Họ quá rõ sức mạnh của Nhân tộc Cổ Tôn có ý nghĩa gì, đó là kẻ thống trị đỉnh cao của Nhân tộc có thể đối đầu ngay cả với Viễn Cổ Tà Tôn năm đó!

Sau thời đại vô hoàng của Viễn Cổ Gia Tộc, ngoài những tà linh

cấm vực kia, không ai có thể sánh được với sức mạnh của Cổ Tôn.

Ầm ầm!!

Tiếng chuông thứ hai lại vang lên, sóng âm dường như còn mạnh hơn trước vài phần.

Các lão đại của Viễn Cổ Gia Tộc đứng xung quanh Càn Long Sơn, có thể biết được sức mạnh va chạm mà họ phải chịu đựng.

Tuy Đế Tôn ở gần hơn, nhưng có sự che chở của tiểu thế giới, tự nhiên có thể không bị ảnh hưởng gì.

Huống hồ độ bền nhục thân của Đế Tôn, há có thể so sánh với đám sinh vật Viễn Cổ Gia Tộc này?

Liên tiếp mười tám tiếng chuông Tiêu Dao hùng vĩ vang lên, cuối cùng đã bao trùm mọi ngóc ngách của năm vực trên Cổ Hoang Tinh. "Vô thượng thần khí, thiên khiếu!" "Vô thượng thần khí, tỉnh lại đi!!" "Trấn Ma Tháp, phục tô!" "Huyền Kim Tam Thần Đỉnh, vang lên!!"...

Cùng lúc đó, toàn bộ Đông Vực, với tư cách là điểm tập kết hiện tại của Viễn Cổ Gia Tộc, cùng lúc phát ra nhiều đạo đế âm, tạo ra sự cộng hưởng vô cùng mãnh liệt với tiếng chuông Tiêu Dao bất tận! "Trời ạ... chuyện gì thế này?

Tại sao lại có nhiều khí tức Cổ Tôn cùng lúc hội tụ như vậy??" Đội ngũ lâm thời của Viễn Cổ Gia Tộc hoàn toàn lật xe.

Mẹ nó, chẳng những không lập được uy, mà còn phải cúi đầu trước Cổ Tôn của Nhân tộc.

Đến lúc này, các lãnh đạo đại biểu của Viễn Cổ Gia Tộc cuối cùng cũng hiểu ra, Nhân tộc ngày nay, đã không còn là huyết mạch yếu đuối bị coi là thức ăn như thời Viễn Cổ Gia Tộc nữa.

Họ đã xây dựng nên nền văn minh truyền thừa bất hủ, không thể

bị hủy diệt trong vài trăm vạn năm.

Nếu thật sự khơi mào một trận chiến diệt thế, e rằng ai thắng ai thua cũng chưa chắc.

Ầm ầm ầm!!

Cùng với sự xuất hiện của hồn niệm các nhân vật vô thượng, Đế Tôn cuối cùng cũng có hành động mới.

Hắn triệu hồi Thanh Mang Vô Cực Ba đến bên cạnh trong tiểu thế giới, dùng hồn lực mạnh mẽ đánh ra khí tức vô thượng thần khí, đẩy sóng đế niệm ở biên giới Đông Vực lên đến đỉnh điểm.

Phụt...

Từng mảng lớn cường giả Viễn Cổ Gia Tộc bắt đầu sụp đổ và hộc máu.

Đặc biệt là những kẻ có thực lực và nội tình tương đối yếu kém, tỏ ra hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh diệt thế ở cường độ này, tại chỗ nổ tung thân xác.

Chương 541

"Không được, có sức mạnh của Nhân tộc Cổ Tôn ở đây, tỷ lệ thắng của chúng ta trong trận chiến diệt thế này sẽ giảm xuống vô hạn.

Địa Linh Tôn, ý của ngài là..." Sắc mặt con trai của Viễn Cổ Tà Tôn vẫn lạnh lùng cô ngạo.

Y hừ một tiếng rồi lạnh lùng nói: "Có thể không phát động chiến tranh toàn diện, ta quả thực nên ngồi xuống thương lượng kỹ lưỡng với Nhân tộc một phen.

Không có chiến tranh, năm đại vực cũng phải có đủ địa bàn cho ta phát triển.

Cách phân chia cụ thể, Nhân tộc cũng phải cho một lời giải thích.

Nếu không để ta đói bụng, chiến tranh nhất định phải đánh!" Đế Tôn nghe thấy giọng nói của Địa Linh Tôn bên ngoài, không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Mẹ nó, mục đích cơ bản đã đạt được, đã có tác dụng uy hiếp nhất định đối với cổ tộc, đồng thời cũng khiến đại hội gia tộc thành hình một cách hoàn hảo.

Các huyết mạch của Nhân tộc cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Có lần uy hiếp hôm nay, tin rằng những Viễn Cổ Gia Tộc vừa thức tỉnh cũng sẽ biết thu liễm lại.

Ầm ầm ầm...

Cùng với làn sóng hỗn lực thứ ba hội tụ, sức mạnh của mấy món tôn binh từ các thế lực đỉnh cao của mấy đại cổ triều ở Trung Vực

cũng bắt đầu xuất hiện, trở thành cọng rơm cuối cùng đè bẹp dục vọng trong lòng các cường giả gia tộc. "Trời ạ, không chỉ Đông Vực, thanh âm từ Trung Vực cũng xuất hiện.

Xem ra Nhân tộc lần này thật sự coi trọng thái độ của gia tộc, đã lộ ra nhiều nội tình như vậy, quả thực không thể dễ dàng khai chiến!

Chúng ta đã ngủ say ngàn vạn năm, đương nhiên phải lấy đế cơ làm trọng, tài nguyên những thứ đó đều là thứ yếu!" Các vương tộc của mấy đại Viễn Cổ Gia Tộc lần lượt bày tỏ thái độ.

Dù Địa Linh Tôn quyết tâm khai chiến, cũng không thể không uất ức cầu toàn mà cho mọi người một lời giải thích thỏa đáng. "Thôi được, chúng ta trước tiên hãy tự giải tán đi, mọi chuyện đợi đến đại hội gia tộc rồi nói sau.

Các vương tộc Viễn Cổ Gia Tộc nghe lệnh!

Khi đại hội gia tộc diễn ra, tất cả cường giả từ Thánh cảnh trở lên đều phải có mặt.

Thịnh hội lần này liên quan đến việc gia tộc chúng ta có thể giành được bao nhiêu tài nguyên.

Tiếng nói của ta càng lớn, tài nguyên có thể phân chia càng nhiều.

Vì vậy, ta cần thái độ của các ngươi!" Địa Linh Tôn tự mình bày tỏ thái độ, hạ đạt mệnh lệnh như vậy, cũng khiến các cường giả Viễn Cổ Gia Tộc yên tâm hơn. "Địa Linh Tôn yên tâm, chúng ta sẽ không để ngài thất vọng.

Tôn nghiêm và vinh diệu thuộc về Viễn Cổ Gia Tộc, cũng đã đến lúc phải giành lại!"...

Tiếng chuông Tiêu Dao vang lên từng hồi, sức mạnh kinh khủng bao trùm cả bầu trời năm đại vực.

Vinh quang của Nhân tộc dường như trong đêm nay đã được đẩy lên đỉnh cao nhất của thời đại!

Tất cả cường giả của các tông môn truyền thừa đỉnh cấp đều hiểu rõ, người đạo diễn vở kịch nghịch thiên này chính là yêu nghiệt tên Đế Tôn!! "Viễn Cổ Gia Tộc, đã lui rồi sao??" Nhìn về phía bầu trời Càn Long Sơn, Khương Thiên Vương, Đổng gia gia chủ... tất cả các cường giả đứng ở tuyến đầu của giới tu luyện Nhân tộc đều thở phào một hơi.

Dù là hoàng đế Trung Vực, cũng không khỏi đồng thời hướng ánh mắt về phía Đông Vực. "Đáng tiếc, một nhân vật cái thế như vậy, nếu có thể xuất hiện ở Trung Vực của ta, có thể xuất hiện trong hoàng triều của ta, thì thật quá hoàn hảo..." "Thiên Tôn Sơn...

Đế Tôn!

Cái tên này, e rằng sẽ thật sự được khắc ghi vĩnh viễn trong sử sách văn minh của Nhân tộc." Trong chớp mắt đã bảy ngày bảy đêm trôi qua.

Đế Tôn đã thực hiện lời hứa của mình, để tiếng chuông Tiêu Dao chấn động cổ kim vang vọng suốt bảy ngày.

Chương 542

Các Viễn Cổ Gia Tộc đã thức tỉnh đều trở nên an phận, ngay cả những tà linh cấm vực cũng ngoan ngoãn lạ thường.

Dù là những tồn tại cấp tà linh như Thanh Thiên Vô Cực Tôn bị Đế Tôn coi như cái rắm mà thả đi, cũng không dám ra ngoài la hét nữa.

Theo ước tính của Đế Tôn, sau đại hội gia tộc, chắc chắn sẽ có một đám môn phái cổ tộc kiểu chó điên ra gây sự.

Nhưng chỉ cần dập tắt khí thế của chúng, thể hiện thái độ và quyết tâm trấn áp ngay từ đầu, lần này các gia tộc chắc sẽ không quá phận. ..."Thu!!" Đế Tôn thở dài một hơi.

Trong tiểu thế giới, hồn nguyên không còn tiếp tục phóng thích uy áp, đế niệm dần dần bình tĩnh lại.

Sau tiếng vang cuối cùng của Tiêu Dao Chung, Càn Long Sơn và cả Đông Vực đều bắt đầu khôi phục lại sự yên tĩnh.

Các thế lực đỉnh cấp lớn cũng lần lượt thu lại sự cộng hưởng của vô thượng thần khí.

Màn kịch rực rỡ nhất trong lịch sử Nhân tộc sau thời đại Cổ Tôn, do Đế Tôn đạo diễn, cuối cùng cũng đã kết thúc một cách viên mãn. ..."Gia!

Ngài đã thành công rồi, đã làm được việc mà các Cổ Tôn thời xưa cũng không làm được, thật sự quá mạnh mẽ!!" Sau khi xuất quan, Đế Tôn thấy Sỏa Cẩu, Vô Đạo và những người khác đều đang chờ ở trước mặt, không khỏi nở một nụ cười. "...Các ngươi vẫn luôn ở đây chờ sao?

Kỳ lạ, chẳng lẽ pháp trận của ta không có tác dụng?" "Không sao, thắng lợi lần này là kết quả của sự nỗ lực chung của tất cả chúng ta.

Ta sẽ đưa các ngươi đến một nơi để thư giãn!" Lời Đế Tôn vừa nói ra, Vô Đạo đã hắc hắc cười đoán ra đáp án. "Hắc hắc, gia, không lẽ ngài muốn đưa chúng ta đến Hoa Tiên Tông chứ?" Khóe miệng Đế Tôn giật giật: "Tử Vô Đạo, có ai nói với ngươi, lúc không nên thông minh thì đừng tỏ ra thông minh, nếu không đó là một việc rất nguy hiểm đó!" Vô Đạo bị ánh mắt của đại lão Đế Tôn dọa suýt tè ra quần, vội vàng rụt cổ lùi lại. "Đừng mà, gia, ta biết sai rồi được chưa, chúng ta đi thôi?" "Chờ đã..." Sỏa Cẩu đột nhiên nhảy ra ngăn cản hành động của mọi người. "Lão đại, có một chuyện ta phải nói với ngài!" "Nói đi?" Đế Tôn tự mình ý thức được, chưa bao giờ thấy biểu cảm của Sỏa Cẩu nghiêm túc như vậy. "Lúc ta quay về, ta thấy thằng nhóc Nhị Minh... nó đang ở cùng với người của Viễn Cổ Gia Tộc!" "Hả??" "Thế này đi, các ngươi đến Hoa Tiên Tông dự tiệc trước, đại diện cho Thiên Tôn Sơn tham dự.

Ta đi tìm thằng nhóc đó xem tình hình thế nào đã." Đế Tôn có chút không yên tâm. "Gia, thời gian chắc là kịp, chúng ta cùng đi đi!" Đế Tôn lắc đầu: "Nếu ta không đoán sai, lần này các gia tộc gần như sẽ dốc toàn bộ lực lượng, tất cả cổ thánh có mặt mũi đều sẽ xuất hiện.

Nếu thấy Nhân tộc thế yếu, phát điên lên lấy Hoa Tiên Tông ra khai đao trước, tình hình sẽ rất phiền phức." Sỏa Cẩu khẽ gật đầu: "Yên tâm đi lão đại, ta sẽ trông chừng Tử Vô Đạo." Đế Tôn suy nghĩ một lát, đưa Thanh Mang Vô Cực Ba cho Sỏa Cẩu: "Cầm lấy món vô thượng thần khí này, lúc cần thiết có thể có tác dụng uy hiếp.

Ta đi rồi sẽ về ngay." Nói xong, Đế Tôn xé rách hư không, nhanh chóng biến mất ở cuối Càn Long Sơn. ..."Hắc hắc, đưa cho ta xem nào, để ta cũng cảm nhận khí thế của vô thượng thần khí!" "Đi đi đi, Tử Vô Đạo bớt nói nhảm đi.

Thịnh hội gia tộc lần này liên quan đến vận mệnh và cục diện tương lai của năm đại vực, không thể có chút sai sót nào, chúng ta xuất phát ngay lập tức!" "Được rồi!!"...

Trước khi đi, Sỏa Cẩu đã mô phỏng khí tức của Uy Minh mà nó ngửi được cho Đế Tôn.

Cây Báu Thông Linh trong tiểu thế giới dù sao cũng là tồn tại cấp Thánh Tôn, năng lực bắt và định vị khí tức của nó vượt xa Sỏa Cẩu.

Lúc này, nó lại trở thành hệ thống định vị chuyên dụng cho Đế Tôn.

Dưới sự giúp đỡ của nó, Đế Tôn đi thẳng về phía tây, đến khu vực biên giới giữa Đông Vực và Trung Vực.

Quả nhiên phát hiện một nhóm vương tộc Viễn Cổ Gia Tộc đang bí mật tiến hành di cư quy mô lớn. "Kỳ lạ... lúc này, các vương tộc Viễn Cổ Gia Tộc đã thức tỉnh, không đi tham gia thịnh hội gia tộc, lại đi về phía Trung Vực làm gì??" Đế Tôn nhạy bén đến mức nào, chỉ một cái liếc mắt đã nhận ra sự khác thường.

Quan trọng hơn là, khí tức của Uy Minh rõ ràng đang ở trong đội ngũ này!

Chương 543

Vèo!

Thân hình hóa thành một luồng sáng đột nhiên chặn đường đi của bộ tộc này.

Những người này đa phần không có ấn tượng gì về Đế Tôn, chỉ có một số ít người thỉnh thoảng nghe qua cái tên này, nhưng trong khái niệm của họ, hai chữ Đế Tôn không có sức uy hiếp lớn lắm. "Viễn Cổ Gia Tộc Hạt Vương nhất mạch... các ngươi định đi đâu vậy?" Soạt soạt...

Tiếng ma sát dày đặc vang lên, một đám sinh vật hình dáng con bọ cạp tự động lùi ra xung quanh, nhường đường cho ba con Hạt Vương có thân hình to lớn nhất tiến ra.

Con Hạt Vương ở giữa chính là tồn tại cấp vương của Viễn Cổ Gia Tộc thực sự. "Tiểu tử Nhân tộc?

Ai cho ngươi dũng khí, một thân một mình đến tìm cổ tộc chúng ta gây sự?

Muốn làm thức ăn à?" Đế Tôn không thèm nói nhảm, quét mắt nhìn đám bọ cạp khổng lồ, tiếp tục khóa chặt vị trí của Uy Minh. "Ta ngửi thấy mùi của Uy Minh, ở trên người tên kia!" Lời của Cây Báu Thông Linh khiến Đế Tôn đặc biệt coi trọng.

Hư không đại thủ vồ một cái, Đế Tôn phớt lờ vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc trước mặt, trực tiếp tóm lấy tên tộc nhân bọ cạp vô cùng quỷ dị kia đến trước mặt mình. "Uy Minh, là ngươi sao?

Trả lời ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Đế Tôn gọi hồi lâu, nhưng không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Chính lúc này, lão thụ khẽ khàng lên tiếng. "Nếu ta không nhìn lầm, thằng nhóc Uy Minh vì sự truyền thừa yêu lực trong cơ thể, đã bị một loại năng lực đặc thù của cổ hạt tộc tiến hành đồng hóa huyết mạch!

Muốn cứu nó, cái quan tài của Viễn Cổ Tà Tôn kia chắc có thể phát huy tác dụng!" Đế Tôn nghe vậy không nói hai lời, lập tức nuốt nhục thân của Uy Minh vào tiểu thế giới, sau đó hung hăng nhìn đám người trước mặt. "Ta vốn không muốn có thêm rắc rối với cổ tộc, nhưng các ngươi lại một lần nữa chạm vào giới hạn của ta.

Dám động đến người của Thiên Tôn Sơn ta, sẽ phải trả một cái giá thảm khốc." Sắc mặt Đế Tôn lạnh đến cực điểm, khí tức quanh thân khiến đám vương tộc Hạt Vương Viễn Cổ Gia Tộc trước mặt run lẩy bẩy.

Cổ tộc chúng bình thường căn bản không chịu nổi uy áp kinh khủng từ trên người Đế Tôn. "Hừ, ta muốn xem xem tiểu tử ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì đáng để kiêu ngạo!" Hạt Vương chắc chắn sẽ không chiều theo thái độ của y.

Mẹ nó, đã cưỡi lên cổ rồi, lùi bước là tuyệt đối không thể.

Với tư chất và kinh nghiệm của Hạt Vương, không khó để nhận ra nội tình của người trẻ tuổi trước mặt thật kinh người, nhưng cũng không đến mức chưa giao thủ đã sợ hãi.

Lừa hay ngựa, cứ thử một lần là biết ngay.

Ầm ầm ầm!!

Sóng khí tức mạnh mẽ bùng nổ, Hạt Vương giơ hai chiếc càng sắt khổng lồ chộp về phía Đế Tôn.

Đáng tiếc, chiêu trò và thủ đoạn ở mức độ này, trước mặt Đế Tôn căn bản không đáng nhắc tới.

Chỉ thấy Đế Tôn bay lên không, công pháp mạnh mẽ đánh xuống, một thủ ấn hư không khổng lồ đập thẳng con bọ cạp khổng lồ xuống đất sâu hơn mười mét. "Dám động đến người của Thiên Tôn Sơn ta, giết không tha!

Lão Hạt Vương, nếu ngươi chịu nói cho ta biết mục đích thực sự của việc này, ta có thể tha cho tộc nhân của ngươi.

Nếu không, huyết mạch Hạt Vương của Viễn Cổ Gia Tộc từ hôm nay, sẽ phải bị diệt tuyệt hoàn toàn." Hiện trường hàng ngàn tộc nhân bọ cạp đều phát ra tiếng gầm giận dữ.

Nhưng khi Đế Tôn thật sự ra tay sát giới, càn quét tám phương, chúng mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. "Khốn kiếp, lão tử liều mạng với ngươi!!" Hạt Vương đã ngủ say ngàn vạn năm, nào chịu đựng sự sỉ nhục như vậy.

Chương 544

Cái gai khổng lồ ở đuôi vung về phía Đế Tôn, định dùng kịch độc của bản thể để phế Đế Tôn tại chỗ. "Ồ?

Dám chơi độc với ta?

Vậy ta cho ngươi một cơ hội." Đế Tôn không động đậy, cứ thế đứng trước mặt Hạt Vương cho y đâm.

Cái đuôi kim khổng lồ đó va vào người Đế Tôn, giống như một cây kim đâm vào một tảng đá khổng lồ, mềm oặt không chút sức lực mà bay ra ngoài. "Cái gì??

Thân thể này?" "Trời ơi... tộc trưởng là Viễn Cổ Vương thực sự, lại không thể làm tổn thương thân thể của hắn dù chỉ một phân, chẳng lẽ gã này là Cổ Tôn mới trỗi dậy của Nhân tộc??" "Chắc không phải là vị ở Càn Long Sơn mấy hôm trước chứ??" Huyết mạch Hạt Tộc hoàn toàn ngơ ngác, ý thức được lần này thật sự đã đụng phải tấm sắt rồi. "Ha ha ha, không cần sợ, thứ thật sự khiến các ngươi sợ hãi còn ở phía sau kìa." Đế Tôn từ từ bay lên, giữa kẽ tay ngưng tụ một vệt sáng long lanh như tinh thần. "Đã thấy mưa sao băng bao giờ chưa?

Rất nhanh thôi, các ngươi sẽ được lĩnh hội sức hấp dẫn của các vì sao!" Vèo!!

Cùng với tia sáng sao đầu tiên rơi xuống, bình nguyên ngàn dặm hoàn toàn bị một trận mưa thiên thạch đánh thành một vùng đất cháy!

Ầm!

Ầm ầm!!

Tiếng nổ dữ dội bao trùm mọi nơi trên bình nguyên ngàn dặm.

Hàng ngàn tộc nhân bọ cạp của Viễn Cổ Gia Tộc, trong lòng bàn

tay của Đế Tôn đã bị đánh thành bột mịn... "Lão Hạt Vương, thà chết chứ không chịu nói ra mục đích thực sự sao?" "Nhân tộc hèn mọn!

Linh Tôn Cốt đó là thứ mà tà linh cấm vực thế nào cũng phải có được.

Ngươi diệt vương tộc Viễn Cổ Gia Tộc của ta, chắc chắn sẽ khiến tà linh cấm vực chấn nộ.

Đến lúc đó, cuộc đàm phán giữa Viễn Cổ Gia Tộc và Nhân tộc sẽ vì thế mà tan vỡ, ngươi sẽ trở thành tội nhân số một của Nhân tộc Cổ Hoang Tinh!" Hạt Vương thật sự không có chút ý định khuất phục nào.

Đúng là y đánh không lại Đế Tôn, nhưng trong khái niệm của y, Đế Tôn đắc tội với tà linh cấm vực, chỉ có thể chết thảm hơn y mà thôi... "Ồ?

Vậy sao không nói cho ta biết, tà linh cấm vực đó ở đâu, để ta chủ động đến nộp mạng!" Đế Tôn nửa cười nửa không trêu chọc nói. "Không cần vội!

Rất nhanh thôi, ngươi sẽ phải chôn cùng với cổ hạt tộc của ta!

Ha ha ha ha..." Đế Tôn bất lực nhếch mép, cuối cùng nhẹ nhàng giơ tay lên hư không, một thiên thạch khổng lồ khóa chặt Viễn Cổ Hạt Vương. "Khó mà tưởng tượng...

Nhân tộc lại có thể xuất hiện cường giả như vậy.

Thôi được, tộc Hạt Vương của ta tuy chết ở đây, nhưng ngọn lửa giận của tà linh cấm vực sẽ khiến tên Nhân tộc kinh tài tuyệt diễm này chết sớm.

Thiên tài của Nhân tộc chưa kịp trưởng thành đã chết yểu cũng không phải là chuyện xấu!" Hạt Vương cuối cùng cũng bất lực từ bỏ việc kháng cự, với vẻ mặt bình thản chờ đợi cái chết giáng xuống.

"Chủ tử, có gì ăn không, ta, ta hơi đói rồi." Hửm?

Một luồng sức mạnh tinh thần cấp độ hủy diệt của Đế Tôn sắp sửa đập xuống, nhưng khi nghe thấy con yêu quái lông vàng trong tiểu thế giới nói, hắn lập tức dừng tay, giảm đi hơn nửa sức mạnh, chỉ đập cho Hạt Vương một trận thừa sống thiếu chết. "Xin lỗi, lão Hạt Vương, con chó giữ cửa nhà ta đói rồi.

Chương 545

Các tộc nhân của ngươi đều bị đập thành tro bụi, chỉ có ngươi mới có thể miễn cưỡng làm thức ăn thôi." "!!" Lão Hạt Vương đang hấp hối suýt nữa tức chết!

Ý định anh dũng hi sinh vì bộ tộc Viễn Cổ Gia Tộc của y đã tan thành mây khói.

Không những không thể chết một cách thống khoái, mà còn phải chịu đựng sự dày vò cả về tinh thần lẫn thể xác từ Đế Tôn và con chó giữ cửa đồng tộc.

Có lẽ Hạt Vương, nên là vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc chết thảm nhất. ...Nửa canh giờ sau.

Trong chiếc đỉnh lớn, nước súp thần tuyền bắt đầu sôi sùng sục và tỏa ra hương thơm.

Đế Tôn đổ hết nồi súp đầu tiên chứa đầy kịch độc đi, sau khi ngâm và đun sôi nồi thần tuyền thứ hai, thịt của Hạt Vương trở nên vô cùng thơm ngon.

Đế Tôn tán đồng gật đầu: "Dù sao cũng là thủ lĩnh của cổ tộc đã tu luyện nhiều năm như vậy, mùi vị đương nhiên không tồi." Lúc này, lão Hạt Vương đã hơi thở thoi thóp.

Đế Tôn cố ý để lại cho y một hơi thở, để y nhìn thấy thân thể của mình bị nấu chín và trở thành thức ăn. "Đại thần Nhân tộc, cầu xin ngài, hãy giết ta đi...

Là một Viễn Cổ Vương, ta không thể chịu đựng sự sỉ nhục như vậy!" Đế Tôn mỉm cười: "Động đến huynh đệ của Thiên Tôn Sơn ta, kết cục như vậy là tốt nhất rồi.

Trước khi tà linh cấm vực của ngươi đến, ta sẽ không để ngươi chết.

Yên tâm, trên con đường biến thành thức ăn, ngươi sẽ không cô đơn đâu, ta sẽ cố gắng hành động nhanh hơn một chút để giải quyết tên tà linh đó, rồi cho hắn vào chung một nồi với ngươi!" Hạt Vương: "..." Ai nói cường giả Nhân tộc nhất định là Cổ Tôn?

Gặp phải một đối thủ như Đế Tôn, mới là bi ai lớn nhất trong đời Hạt Vương. ...Lúc này, trên thánh sơn của Hoa Tiên Tông, mây biển cuồn cuộn, nguyên khí như thủy triều dâng trào không ngớt.

Các đại lão đỉnh cấp từ năm đại vực, tứ hải bát phương của toàn bộ Cổ Hoang Tinh đều tập trung tại Hoa Tiên Tông, cùng tham dự một thịnh hội gia tộc chưa từng có trong lịch sử.

Sở dĩ nói là chưa từng có trong lịch sử, là vì đây là đại thời đại mà đại kỷ nguyên sắp giáng lâm, các gia tộc thức tỉnh, quần hùng trỗi dậy, thực lực của Viễn Cổ Gia Tộc gần như đạt đến đỉnh phong.

Quan trọng hơn, trong tình hình Nhân tộc không có Cổ Tôn chủ trì đại cục, áp lực giữa hai phe Nhân tộc và Cổ tộc đã lên đến đỉnh điểm.

Bất kỳ hành động nào của một bên cũng sẽ trực tiếp thay đổi cục diện của toàn bộ Cổ Hoang Tinh.

Trong hoàn cảnh đặc biệt như vậy, thịnh hội gia tộc lần này tỏ ra vô cùng quan trọng. "Ặc...

Vô Đạo, cục thế quả nhiên không ngoài dự liệu của lão đại.

Các gia tộc về cơ bản những kẻ có máu mặt đều đã đến!" Sau khi đến Hoa Tiên Tông, cả Sỏa Cẩu và Vô Đạo đều có cảm giác rợn tóc gáy.

Nhìn sơ qua, trong số các cường giả Viễn Cổ Gia Tộc tại đây, mười người thì có đến sáu bảy người là tồn tại cấp Thánh!

Ngược lại, bên phe thế lực Nhân tộc, tỷ lệ cường giả cấp Thánh chưa đến một phần mười so với đối phương.

Các gia chủ của các phe đều đã đến, nhưng uy thế cũng thua xa so với phe Cổ tộc. "Ai... cũng không biết gia đã tìm thấy Uy Minh chưa, Khương Thiên Vương cũng không đến, gia cũng không đến, Nhân tộc ngay cả một người có thể chủ trì đại cục cũng không thấy đâu!" Quần hùng tề tựu, tại trung tâm thánh địa Hoa Tiên Tông, gia chủ của Hoa Tiên Tông cuối cùng cũng xuất hiện để chủ trì đại cục.

Nhưng nhìn phe Viễn Cổ Gia Tộc, dường như họ không mấy nể mặt vị gia chủ này. "Ồ, ta nói gia chủ Hoa Tiên Tông, phe Nhân tộc các ngươi, chỉ có mấy kẻ có thể ra mặt thôi sao?

Không coi Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta ra gì à?

Hừ, Nhân tộc ngày nay thực sự cường giả điêu tàn, tổng số Thánh Nhân chưa đến trăm người, không bằng một phần mười của cổ tộc chúng ta.

Với đội hình như vậy, các ngươi nghĩ, có quyền lên tiếng không?" Địa Linh Tôn không nghi ngờ gì là tồn tại vượt trên tất cả các gia tộc.

Chương 546

Có y ở đây nói thay cho Viễn Cổ Gia Tộc, tuyệt đối không ai không phục. "Ý của Địa Linh Tôn là gì?

Đến đây để đàm phán, hay là để khiêu khích?

Chuông Tiêu Dao của Càn Long Sơn đã vang liên tục bảy ngày bảy đêm, chẳng lẽ ngươi không nghe rõ sao?" "Hừ, lời này của gia chủ sai rồi.

Tiêu Dao Cổ Tôn tự nhiên chấn động cổ kim, nhưng trong một thịnh hội như thế này mà Cổ Tôn không đích thân đến, quả thực quá không coi Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta ra gì." Địa Linh Tôn nói xong, không quên cố ý vô tình phóng thích khí tức của mình.

Uy áp mạnh mẽ của quần thánh gia tộc bắt đầu uy hiếp phe Nhân tộc.

Đặc biệt là mười mấy cường giả cấp vương của Viễn Cổ Gia Tộc, ai nấy đều mang bộ mặt như muốn ăn thịt người. "Tiêu Dao Cổ Tôn cũng tốt, các Cổ Tôn khác của Nhân tộc cũng được, há có thể để tiểu bối muốn gặp là gặp?" Sỏa Cẩu nhịn không được nữa, hóa thành hình người, lạnh lùng châm chọc Địa Linh Tôn một phen.

Nhân tộc lúc này đúng là thế yếu, nhưng cũng tuyệt đối không thể để cho đám người ngông cuồng này muốn làm gì thì làm, cần phải có một tiếng nói cứng rắn xuất hiện. "Ồ, cái thứ gì đây, chỉ là một con chó mà thôi, cũng xứng ở đây la hét sao?

Ở đây có phần cho ngươi nói chuyện à?" Sỏa Cẩu cười: "Chỉ là Địa Linh Tôn mà thôi, đừng có giả vờ nữa.

Hồn niệm của lão tử ngươi bị lão đại của ta coi như bao cát mà

đánh, bây giờ nhảy ra la hét, cũng không biết xấu hổ!" "Tìm chết!" Địa Linh Tôn bị Sỏa Cẩu đánh vào mặt trước đám đông tự nhiên không phục, giơ tay định trấn áp Sỏa Cẩu.

Vô Đạo bên cạnh ra tay, dập tắt khí thế của Địa Linh Tôn.

Nhưng đúng lúc này, mấy vị vương Viễn Cổ Gia Tộc ủng hộ Địa Linh Tôn bên cạnh không chịu được nữa.

Sấm sét thịnh nộ giáng xuống, hai vị vương Viễn Cổ Gia Tộc đồng thời ra tay, muốn trấn áp mấy người của Thiên Tôn Sơn tại chỗ. "Các ngươi đến để đàm phán, hay là để tuyên chiến!" Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng trong nháy mắt giáng xuống, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía đông.

Một thân hắc y phong thần như ngọc, Khương Thiên Vương, mang theo vô thượng thần khí của Khương gia quân lâm đến! "Khương Thiên Vương!!" "Muốn gặp Cổ Tôn, thì phải có thực lực của tà linh cấm vực.

Nếu không đạt được trình độ đó cũng không sao, có vấn đề gì, có thể nói với Khương mỗ.

Nhưng ta khuyên các ngươi, tốt nhất đừng động đến người của Thiên Tôn Sơn.

Bởi vì lãnh tụ của Thiên Tôn Sơn là Đế Tôn, hắn không dễ nói chuyện như ta đâu." Khương Thiên Vương phiêu nhiên đáp xuống trước mặt mấy người Sỏa Cẩu.

Phía sau, mười mấy cường giả cấp Thánh cùng theo sau, tự mình hộ trì vô thượng thần khí, thanh thế của phe Nhân tộc tăng mạnh. "Tốt quá rồi, có Khương Thiên Vương tiền bối chủ trì đại cục, tình hình sẽ tốt hơn nhiều..." "Hừ, lần này ta muốn xem xem tên Địa Linh Tôn kiêu ngạo kia có thể gây ra sóng gió gì!" Quả nhiên, khí thế của Địa Linh

Tôn đã thu liễm lại một chút.

Đối mặt với Thánh Tôn đại thành Khương Thiên Vương, các cổ tộc có mặt ở đây phải an phận hơn nhiều.

Nhưng chỉ có Khương Thiên Vương, cũng không thể hoàn toàn thay đổi sự chênh lệch về thực lực cứng giữa hai phe trước mặt.

Mười mấy hai mươi vị vương Viễn Cổ Gia Tộc, không dễ đối phó như vậy. "Đấu Lực Thánh Tôn Khương Thiên Vương... tiểu bối có chút bản lĩnh đấy.

Nhưng chỉ bằng một mình ngươi, e rằng không thể giúp Nhân tộc giành được đủ quyền phát ngôn." Vương Chu Tước của Viễn Cổ Gia Tộc lạnh lùng lên tiếng, rõ ràng có ý muốn thử sức với Khương Thiên Vương. "Ha ha, hôm nay ở đây ai cũng không phải là người hồ đồ.

Quyền phát ngôn phải dựa vào thực lực để giành lấy.

Khương mỗ không tài, nguyện vì phe Nhân tộc giành lấy quyền lợi và sự tôn trọng mà chúng ta đáng được hưởng.

Chương 547

Viễn Cổ Gia Tộc ngủ say nhiều năm, vừa thức tỉnh đã muốn cướp đoạt văn minh và gia tài truyền thừa của Nhân tộc chúng ta, là không thực tế." Khương Thiên Vương không hề dựa vào uy lực của vô thượng thần khí, mà lại đạp không liên tiếp bảy bước lên trời, dùng thực lực kinh khủng cấp Thánh Tôn của mình để uy hiếp quần hùng. "Khí thế thật mạnh...

Khương Thiên Vương sau khi thức tỉnh đã trở lại đỉnh phong, người có sức tấn công đệ nhất Đông Vực quả nhiên không phải hư danh!" Khí tức kinh khủng khiến các vương Viễn Cổ Gia Tộc xung quanh cũng phải kiêng dè.

Trong chốc lát không ai dám ra đánh trận đầu, mọi người đều giữ thái độ quan sát.

Cuối cùng Địa Linh Tôn cũng lên tiếng, mặt mang nụ cười nhìn về phía Khương Thiên Vương: "Các hạ đã có ý muốn tỉ thí với các tộc của Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta, ta tự nhiên sẽ phụng bồi!" Hai vị vương Viễn Cổ Gia Tộc phụ thuộc vào Địa Linh Tôn bên trái và phải đồng thời ra tay.

Hai người này là cổ quăng chi thần đã theo hầu Viễn Cổ Tà Tôn từ thời Viễn Cổ Gia Tộc.

Bây giờ thái tử gia có lệnh, họ gần như không chút do dự mà bay lên trời trực tiếp ra tay.

Khương Thiên Vương mỉm cười, giơ tay lên, Đấu Lực Đồ Quyết diễn hóa ra một thập tự phong ấn vô cùng mạnh mẽ, tại chỗ giam cầm khả năng hành động của hai vị vương Viễn Cổ Gia Tộc. "Cái gì!" "Không thể nào mạnh như vậy chứ?

Một chiêu đã phong ấn được hai vị vương Viễn Cổ Gia Tộc??..." Không ít người có mặt ở đây chưa từng thấy Khương Thiên Vương ra tay, chỉ nghe danh tiếng của y chấn nhiếp Đông Vực.

Đặc biệt là các đại lão của bốn vực khác, không hiểu rõ thực lực cụ thể của vị Đấu Lực Thánh Tôn Đông Vực này.

Bây giờ Khương Thiên Vương ra tay, đã cho đám người này một bài học triệt để. "Chẳng trách Khương gia ở Đông Vực lại thế lực thịnh vượng như vậy, có một nhân vật cái thế cảnh giới Thánh Tôn như thế, thật sự có thể tùy ý làm bậy rồi!" Mọi người lần lượt kinh ngạc không thôi mà cảm thán.

Cùng lúc đó, phe Viễn Cổ Gia Tộc, Chu Tước và ba vị vương Viễn Cổ Gia Tộc khác cùng ra tay.

Trạng thái bị phong ấn của hai người kia nhanh chóng biến mất, năm vị vương Viễn Cổ Gia Tộc đồng thời phát lực, sức mạnh kinh thiên vô cùng đáng sợ bùng nổ!

Hoa Tiên Thạch và Đại Hư Thần Khí của Đổng gia cùng các vô thượng thần khí khác đồng thời phát ra tiếng kêu ông ông, khí thế kinh khủng gần như muốn bao trùm toàn bộ bầu trời Hoa Tiên Tông! "Trời ơi, một chọi năm, mà Khương Thiên Vương vẫn chiếm ưu thế, cũng quá..." Đấu Lực Đồ Quyết của Khương Thiên Vương tung hoành ngang dọc, các loại công pháp kỹ năng khiến người ta hoa mắt liên tục được đánh ra, thực sự khiến năm vị vương Viễn Cổ Gia Tộc áp lực tăng gấp bội. "Chết tiệt, tên Khương Thiên Vương này lại lợi hại đến thế!

Nếu sau này thật sự có đột phá, đối với Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta cũng là một mối uy hiếp!" Địa Linh Tôn trong lòng suy nghĩ, thầm ra hiệu bằng mắt cho người bên cạnh.

Lại có ba vị vương Viễn Cổ Gia Tộc xông lên trời. "Khương

Thiên Vương quả nhiên công pháp huyền diệu, để ta cũng lĩnh giáo cao chiêu của ngài!" Ầm ầm ầm!!

Năm vị vương Viễn Cổ Gia Tộc tử biến thành tám vị, vây Khương Thiên Vương ở giữa hợp lực tấn công.

Trong chốc lát, các gia chủ phe Nhân tộc đều cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Các đại lão cấp gia chủ, nhiều nhất cũng chỉ có thể một chọi một với vương Viễn Cổ Gia Tộc.

Phe Nhân tộc ngoài Khương Thiên Vương ra, không thể tìm ra cao thủ đỉnh cấp nào ra mặt.

Nếu các gia chủ cùng ra tay, trận đơn đấu này thực tế sẽ biến thành một trận đoàn chiến quy mô lớn.

Thêm vào đó, nếu cục diện mất kiểm soát, đại hội gia tộc cũng chẳng cần bàn nữa, trực tiếp trở thành trận chiến mở màn của hai tộc. ...Vì vậy, lúc này, bất kể Khương Thiên Vương đối mặt với áp lực như thế nào, cũng không có ai có thể chia sẻ gánh nặng cùng y, trừ khi Nhân tộc có nhân vật cái thế mạnh hơn xuất hiện, mới có thể giải quyết được tình thế nguy cấp này. "Gay go, lần này phiền phức rồi!

Khương Thiên Vương dù có tư chất tuyệt đại, nhưng bất lực vì đã đến tuổi già.

Cứ tiêu hao lâu dài như thế này, tuyệt đối là đang lãng phí mệnh nguyên của ông ấy.

Địa Linh Tôn chắc chắn đang có ý đồ cố ý tiêu hao Khương Thiên Vương!" Các cường giả phe Nhân tộc cũng đã nhìn ra mưu mẹo của đối phương, nhưng bất lực không thể xen vào. "Làm sao bây giờ?

Chương 548

Tình hình bên phía lão đại thế nào rồi, lại không có hồi âm, chẳng lẽ gặp phiền phức rồi?" Sỏa Cẩu và Vô Đạo cùng những người khác đều đứng bên cạnh sốt ruột.

Các đại lão của các thánh địa thế gia Nhân tộc cũng bắt đầu thầm niệm tên của Đế Tôn trong lòng.

Mọi người đều hiểu, bây giờ muốn lập uy cho Nhân tộc, chỉ có thể chờ Đế Tôn xuất hiện.

Nhưng trớ trêu thay, vị đại lão đã nhiều lần xoay chuyển tình thế này, lần này lại chậm chạp không hiện thân. ..."Ha ha ha, Thiên Vương các hạ quả nhiên phong hoa tuyệt đại, ta cũng theo góp vui một chút!" Những vị vương Viễn Cổ Gia Tộc còn lại bắt đầu không biết xấu hổ.

Thấy Khương Thiên Vương một chọi tám, khả năng hành động bị hạn chế, cũng theo góp vui, định một đòn đánh bại nhân vật cấp cao duy nhất hiện tại của Nhân tộc!

Vèo vèo vèo! "Cái gì!

Lại thêm ba vị vương Viễn Cổ Gia Tộc nữa?" "Trời ơi, Viễn Cổ Gia Tộc thật không biết xấu hổ!

Ai nấy đều là lão già bất tử từ ngàn vạn năm trước, nhiều người như vậy đánh một mình Thiên Vương của chúng ta, chẳng lẽ thật sự muốn khai chiến sao?" Bên phe Nhân tộc không ngừng có người lên tiếng.

Phe Hoa Tiên Tông muốn kiểm soát tình hình, nhưng bất lực vì không có quyền lên tiếng.

Trừ khi dùng đến uy lực của vô thượng thần khí, nếu không cục diện e rằng sẽ tiếp tục bế tắc. ..."Hừ, khai chiến thì đã sao?

Bằng chút nội tình hiện tại của Nhân tộc, cho tài nguyên cũng là lãng phí!" Người lên tiếng chính là một trong mười mấy vị vương Viễn Cổ Gia Tộc, vương Chúc Long của Viễn Cổ Gia Tộc.

Nhưng lời y vừa dứt, trên cửu thiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa như sấm sét vang lên giữa không trung.

Tất cả mọi người đều bị một luồng uy lực hủy diệt không thể chống lại làm cho kinh hãi không nói nên lời!! "Vừa rồi ai nói, khai chiến thì đã sao, đứng ra đây cho ta!!

Ta muốn xem xem ai có tư cách và bản lĩnh dám nói những lời như vậy ngay tại đại hội gia tộc của ta!" Sau khi những tia sét kinh người lóe lên, tư thế tuyệt đại ngạo nghễ đứng trên đỉnh mây, chấn động thiên thu cuối cùng cũng giáng lâm!

Đế Tôn, một cái tên đủ để độc đoán vạn cổ, vang vọng trong sâu thẳm linh hồn của mọi người!! "Ha ha ha ha, lão đại, cuối cùng ngài cũng đến rồi!!" "Đế Tôn!!" "Trời ạ, đây mới là tín ngưỡng thực sự của Nhân tộc chúng ta!" "Một người đàn ông ngay cả thần chi niệm của Viễn Cổ Tà Tôn cũng có thể chà đạp.

Tuy Đế Tôn không phải người Trung Vực của ta, nhưng lần này, ta ủng hộ hết mình!" "Đế Tôn!

Đế Tôn..." Khi bóng dáng đó quân lâm hạ thế, toàn trường gần như sôi sục.

Nữ thần đứng ngay sau gia chủ Hoa Tiên Tông, ánh mắt nhìn về phía Đế Tôn cũng tràn đầy ôn tình và cảm động.

Người đàn ông đó, cuối cùng cũng đã quay về... "Hừ, chẳng qua chỉ là một tu sĩ Nhân tộc, ta muốn xem xem ngươi có thể làm gì ta!"

Đúng vậy, vị vương Viễn Cổ Gia Tộc vừa rồi nói lời ngông cuồng, bị Đế Tôn điểm danh lại tỏ ra không biết xấu hổ, ngang ngược.

E rằng hôm nay y chủ động muốn trả giá đắt. "Tốt, ta rất tán thưởng dũng khí của ngươi.

Mẹ nó, mạnh hơn đám rùa rụt cổ của Viễn Cổ Gia Tộc nhiều." Đế Tôn di chuyển như quỷ mị, trong nháy mắt đã giáng lâm trước mặt vị vương Viễn Cổ Gia Tộc, hai tay chắp sau lưng nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Chỉ bằng khí thế mạnh mẽ vô cùng của bản thân và tinh thần lực phóng ra, đã nghiền nát hoàn toàn mọi sự kiêu ngạo của vị vương Viễn Cổ Gia Tộc! "..." "Quỳ xuống!" Đế Tôn lạnh lùng ra lệnh.

Không thể chịu nổi áp lực linh hồn cổ xưa, vị vương Viễn Cổ Gia Tộc, cường giả vừa rồi còn coi thường sự tồn tại của Đế Tôn trước mặt mọi người, vậy mà chỉ trong vài phút, đã bị Đế Tôn hủy diệt mọi vinh quang, "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Đế Tôn trước sự chứng kiến của tất cả mọi người. "Lặp lại lời vừa rồi của ngươi cho ta nghe." "...khai chiến thì đã sao?

Bằng chút nội tình hiện tại của Nhân tộc, cho tài nguyên cũng là lãng phí!" Bóng ma tâm lý của vị vương Viễn Cổ Gia Tộc lúc này khá lớn, vì khi lặp lại câu này y không có chút tự tin nào, mà là quỳ gối nói ra dưới mệnh lệnh của Đế Tôn, khiến y lúc này trông càng giống một trò cười hèn mọn.

Chương 549

"Phụt ha ha ha... nhìn kìa, đường đường là vương Viễn Cổ Gia Tộc?

Không giả vờ ngầu nữa à huynh đệ?

Vừa rồi không phải muốn giết người của Thiên Tôn Sơn ta sao, bây giờ lại làm cháu cho lão đại của ta rồi?" Sỏa Cẩu nắm bắt được cơ hội hiếm có này, ra sức châm chọc vị vương Viễn Cổ Gia Tộc một phen.

Dù vậy, đối phương cũng không có bất kỳ ý định phản kháng nào, vẫn ngoan ngoãn quỳ trước mặt Đế Tôn.

Áp lực mạnh mẽ khiến vị vương Viễn Cổ Gia Tộc ngay cả đầu cũng khó ngẩng lên, hèn mọn như một con kiến. "Khốn kiếp!" Các vị vương Viễn Cổ Gia Tộc vốn đang vây quanh Khương Thiên Vương lần lượt dừng tay rút lui.

Trong đó có hai người tức giận muốn giúp đỡ, nhưng bị các vị vương Viễn Cổ Gia Tộc khác bình tĩnh hơn ngăn lại. "Tiểu tử này, chắc chắn mạnh hơn Khương Thiên Vương rất nhiều.

Uy áp của hắn có thể hủy diệt sức kháng cự của cường giả cấp vương.

Chúng ta ra tay cũng không có tác dụng gì, cứ bình tĩnh quan sát đi!" Tiếp theo, Đế Tôn bắt đầu dùng phương thức của mình để giành lợi ích cho toàn thể các huyết mạch Nhân tộc. "Lời của ngươi nói rất vang dội, có lẽ cũng đại diện cho tiếng lòng của rất nhiều cường giả vương tộc Viễn Cổ Gia Tộc.

Vậy được, hôm nay ta sẽ cho các ngươi xem, rốt cuộc là cổ tộc

lãng phí tài nguyên, hay là Nhân tộc ta lãng phí tài nguyên!" Đế Tôn nói xong, đột nhiên vung tay, trên đỉnh đầu lơ lửng một hình dáng vô cùng trong suốt.

Thi thể vừa xuất hiện, uy áp mạnh mẽ vô cùng lập tức bao trùm toàn bộ Hoa Tiên Tông. "!!

Đó... là thi thể của Viễn Cổ Tà Linh?" "Trời ơi, gã này, đã giết chết một tà linh cấm vực?

Thật... thật sao??" Mọi người đều ngơ ngác, các thánh của Viễn Cổ Gia Tộc đều sợ đến run lẩy bẩy. "Là ngươi giết?" Địa Linh Tôn mặt đầy vẻ không tin, không nhịn được hỏi lại một tiếng. "Là bút tích của Tiêu Dao Cổ Tôn, ta có mặt tại hiện trường quan sát, sau khi đoạt được ta liền mang thi thể đến đại hội gia tộc.

Bây giờ, ta sẽ tự mình giúp ngươi luyện hóa cỗ thi thể này!" Lời của Đế Tôn rõ ràng là nói với vị vương Viễn Cổ Gia Tộc đang quỳ trước mặt.

Sau đó, y duỗi một ngón tay ra, ánh sáng tinh thần kinh khủng nhanh chóng luyện hóa thi thể của tà linh cấm vực, biến thành từng luồng nguyên khí rực rỡ, đánh vào cơ thể vị vương Viễn Cổ Gia Tộc trước mặt. "A a!!" Tiếng gào thét đau đớn không ngừng vang lên.

Cách thức cưỡng ép quán thể bằng nguyên lực cấp tà linh này sẽ gây tổn hại cực lớn cho cơ thể của vị vương Viễn Cổ Gia Tộc, nhưng vào thời điểm mấu chốt này, vị vương Viễn Cổ Gia Tộc không có lựa chọn nào khác.

Ầm ầm ầm!!

Sóng nguyên lực mạnh mẽ không ngừng phát ra.

Vị vương Viễn Cổ Gia Tộc đang đột phá với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Sau khi hấp thu gần một nửa nguyên khí từ thi thể tà linh, vị vương Viễn Cổ Gia Tộc đang quỳ hai gối trên đất đã hoàn thành giai đoạn đột phá cuối cùng, đạt đến cảnh giới sánh ngang với Thánh Tôn của Nhân tộc!! "Trời ơi...

Đế Tôn đại lão, ý của ngài là sao?

Tại sao lại giúp đối phương tăng trưởng thực lực?" Thao tác khó hiểu của Đế Tôn thực sự cũng khiến không ít người có mặt tại hiện trường ngơ ngác.

Nhưng không ai dám lên tiếng ngăn cản, trong cục diện này, những kẻ không có quyền phát ngôn chỉ có thể ngoan ngoãn quan sát.

Chương 550

"Tốt, bây giờ ngươi đã có thực lực để đối đầu với đỉnh phong Thánh Tôn của Nhân tộc ta.

Trước mặt các vị vương gia tộc có mặt ở đây, ngươi là vô địch." Vị vương Viễn Cổ Gia Tộc vẫn giữ tư thế quỳ gối, dường như chưa tỉnh táo lại sau những gì vừa xảy ra, cũng không hiểu tại sao vị đại lão đỉnh cao của Nhân tộc trước mặt lại làm như vậy. ..."Đứng lên!" Một mệnh lệnh lạnh lùng nữa được phát ra.

Vị vương Viễn Cổ Gia Tộc không có lựa chọn nào khác, trước mặt Đế Tôn, y ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

“Tiếp theo, ngươi sẽ có cơ hội ra tay với ta trong ba trăm hiệp.

Nếu trong khoảng thời gian đó ngươi thắng được ta, thịnh hội gia tộc lần này, Thiên Tôn Sơn ta sẽ rút lui.

Dù các ngươi có khai chiến với Nhân tộc cũng sẽ không có ai ngăn cản.

Nhưng nếu trong ba trăm hiệp mà không thể áp chế ta, xin lỗi, ta sẽ đích thân trấn sát ngươi trước mặt các vương của Viễn Cổ Gia Tộc.

Bởi vì ta đã đánh giá quá cao năng lực vận dụng tài nguyên của Viễn Cổ Gia Tộc các ngươi, cho dù có cho thêm tài nguyên, phế vật vẫn mãi là phế vật!” Đế Tôn nói xong liền bay lên không, ngay trước mặt hai phe, hắn ngoắc ngoắc ngón tay với vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc vừa đột phá Thánh Tôn cảnh.

“Ách a!!” Vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc nổi giận ngút trời, gầm lên một tiếng đầy cuồng loạn về phía bầu trời, sóng âm kinh hoàng gần như bao trùm cả thương khung trong nháy mắt.

“Cuộc đối đầu cấp Thánh Tôn, thật quá đáng sợ!” “Nếu không phải Hoa Tiên Tông thánh địa có nội tình thâm hậu, chỉ riêng trận chiến của hai người họ, e rằng có thể hủy diệt toàn bộ Hoa Tiên Tông rồi!” Các cường giả khắp nơi đều cảm thán, trong khi đó Đế Tôn và vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc đã đánh đến trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang.

Ầm ầm ầm!!

Những tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên, nguyên lực cuồng bạo không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Đế Tôn liên tiếp thi triển các loại công pháp bí thuật, còn vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc trước mặt thì không ngừng chuyển đổi giữa bản thể và trạng thái thú hóa cuồng bạo.

“Ha ha ha, lão đại à lão đại, cho tên này đột phá Thánh Tôn cảnh rồi mà đối phương vẫn phế vật như vậy, thật sự là hết cách rồi...” Sỏa Cẩu không ngừng lên tiếng chế nhạo, sắc mặt của các vương Viễn Cổ Gia Tộc cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Địa Linh Tôn, làm sao đây?

Tu sĩ Nhân tộc kia dường như đã có nội tình của Thánh Tôn cảnh, cứ thế này, Cổ tộc chúng ta e rằng...” Bên cạnh Địa Linh Tôn, hai tên thân tín lên tiếng nhắc nhở, sợ rằng thịnh hội gia tộc lần này sẽ hoàn toàn bị Nhân tộc áp đảo.

“Hết cách rồi, tà linh kia vẫn diệt có thể chứng minh giới hạn nội tình hiện tại của Nhân tộc vượt xa chúng ta.

Nếu thật sự chọc giận hắn, dù Nhân tộc và Cổ tộc có dẫn đến đại chiến, đối với ta cũng không có lợi ích gì.

Nếu trận này thua, ta buộc phải hạ thấp tư thái...” Địa Linh Tôn thực ra đã chuẩn bị sẵn tâm lý thu mình lại từ bảy ngày trước.

Dù sao trong kỷ nguyên này, nếu Nhân tộc có thêm một Cổ Tôn thật sự giáng lâm, chút thể diện cuối cùng của Viễn Cổ Gia Tộc cũng sẽ không còn.

Ầm ầm ầm!!

Đế Tôn diễn hóa vô số công pháp trên không, phối hợp với thời gian ngưng đọng, tung một cước quyết định đạp thẳng vào mặt vị vương Viễn Cổ Gia Tộc cấp Thánh Tôn.

"Ách a..." Vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc dường như bị thương không nhẹ.

Dù không hề nương tay, mỗi một động tác đều dốc hết toàn lực, nhưng khi đối mặt với Đế Tôn, gã luôn có một cảm giác bị áp chế không nói nên lời.

"Tiểu tử, ngươi sử dụng rốt cuộc là công pháp của môn phái nào, ta chưa từng nghe qua, trong số tu sĩ Nhân tộc lại có truyền thừa khủng bố như vậy!" Đế Tôn cười lạnh: "Những thứ ngươi chưa nghe qua còn nhiều lắm.

Đừng nói nữa, Viễn Cổ Tà Tôn ở trước mặt ta cũng không có tư cách phóng túng!" Ầm ầm ầm!

Một chưởng hư hóa thành đại thủ ấn đánh xuống, đây là công pháp mà Đế Tôn thích sử dụng nhất, vừa có thể hạn chế hành động của đối phương, vừa có thể gây ra áp lực tấn công cực lớn.

Quả nhiên, khi chiêu này được tung ra, vị vương Viễn Cổ Gia Tộc cấp Thánh Tôn trước mắt đã mất đi vinh quang cuối cùng, cả người như một con chó chết nằm bẹp dưới đất không động đậy.

"Phế vật!!" Địa Linh Tôn lạnh lùng mắng, bất lực trước thất bại của trận chiến, khiến cho thể diện của bao nhiêu tồn tại cấp Thánh của Viễn Cổ Gia Tộc đều mất sạch. … Vút!

Thân hình Đế Tôn xoay một vòng rồi từ từ đáp xuống, một chân đạp lên lưng vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc, vẻ mặt lạnh lùng quét qua các mạch của Cổ tộc.

“Ba trăm hiệp kết thúc, thật đáng tiếc, ngươi đã thất bại.” Trong lòng bàn tay Đế Tôn, vô thượng thần khí từ từ ngưng tụ, lực thôn phệ kinh hoàng bao trùm lên thân thể vị vương của Viễn Cổ Gia Tộc dưới chân hắn.

Chương 551

Chỉ trong chốc lát, vị vương Viễn Cổ Gia Tộc cấp Thánh Tôn, dưới sự áp chế của thực lực vô thượng của Đế Tôn, đã bị luyện hóa thành một đống xương trắng.

"Không!!" "Tiểu tử này thật đủ tàn nhẫn, đó là một vị vương Viễn Cổ Gia Tộc cấp Thánh Tôn đó, nói giết là giết sao??" "Quả không hổ là lãnh tụ của Thiên Tôn Sơn, thật sự là sấm rền gió cuốn, nói là làm!" Phe Nhân tộc tự nhiên đều ca ngợi và sùng bái Đế Tôn, còn về phía Cổ tộc, nhiều người hơn lại vì tâm tính sát phạt quả quyết của Đế Tôn mà kiêng kỵ gã.

"Giới tu luyện Nhân tộc ta từ trước đến nay luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nói là làm!

Chuyện đã hứa, nhất định sẽ thực hiện!

Ta chỉ nói cho các ngươi biết, Nhân tộc không có ý định đối địch với Viễn Cổ Gia Tộc, nhưng nếu thật sự được đằng chân lân đằng đầu, kẻ này chính là ví dụ." Đế Tôn vung tay, vị vương Viễn Cổ Gia Tộc cấp Thánh Tôn lập tức tan thành tro bụi, ngay cả một dấu vết cũng không để lại. … "Ha ha ha!

Thiên Tôn Sơn, không hổ là lãnh tụ các mạch của Nhân tộc Cổ Hoang Tinh!

Khương gia ta ủng hộ quyết định của Đế Tôn các hạ, vận mệnh của Đông Vực ra sao, hoàn toàn do một mình ngài định đoạt." "Đổng gia cũng vậy." "Cổ Hoang Di Mạch chúng ta cũng toàn lực ủng hộ Thiên Tôn Sơn!" … Ngay sau đó, ngày càng nhiều môn phái và truyền thừa ở Đông Vực lần lượt bày tỏ thái độ, tất cả các thế lực hàng đầu cũng vào lúc này chính thức gia nhập phe của Đế Tôn.

Cứ như vậy, sau cả một vòng, chỉ có Hoa Tiên Tông thánh sơn, người chủ trì đại hội này, vì thân phận đặc thù mà không bày tỏ thái độ ngay lập tức, các mạch khác đều lần lượt ủng hộ quyết định của Đế Tôn.

Kể từ đó, sau khi thời đại Vô Tôn giáng lâm, toàn bộ năm đại vực của Nhân tộc đã đoàn kết lại một lần chưa từng có.

Và trong tập thể này, Đế Tôn, không nghi ngờ gì, chính là chúa tể tuyệt đối chi phối tất cả!!

"Ai...

Thôi được rồi, nếu Cổ tộc ta đã muốn hòa đàm, chuyện phân chia tài nguyên hẳn cũng có thể giải quyết một cách hòa bình, ngài thấy có đúng không?" Nhân vật số hai của phe Cổ tộc, cũng là trí nang số một dưới trướng Địa Linh Tôn, vị vương của Linh Quy Viễn Cổ Gia Tộc, chậm rãi lên tiếng, cười tủm tỉm tiến lên đóng vai người hòa giải.

"Tốt, ta thích thái độ như vậy, thế này mới có dáng vẻ muốn hòa đàm chứ!

Ý của ta là, Viễn Cổ Gia Tộc đã phục hồi, vậy thì năm đại vực không có nơi nào không đi được, nhưng ta muốn ước pháp tam chương!

Thứ nhất, tất cả các cấm địa khoáng mạch mà thế lực tu luyện Nhân tộc ta đã chiếm lĩnh, Cổ tộc không được cướp đoạt xâm chiếm.

Thứ hai, các chủ thành lớn của Nhân tộc sẽ thiết lập riêng cơ quan giám sát tộc chúng Cổ tộc, chuyên phụ trách giám sát và chấp pháp.

Một khi phát hiện Cổ tộc có hành vi gây rối trật tự thành bang của Nhân tộc, có quyền lập tức trấn sát!

Thứ ba, sau khi các mạch Cổ tộc phục hồi, có quyền tiếp tục sử dụng tộc địa từng có để sinh sôi nảy nở, có quyền tiến vào thành bang

của Nhân tộc để mua bán giao dịch, nhưng không được kết bè kết phái thành lập liên minh phát triển riêng.

Một khi bị phát hiện, Nhân tộc chắc chắn sẽ dùng sức mạnh sấm sét, xử phạt diệt tộc!" Đế Tôn nói xong, ánh mắt lần lượt quét qua các cường giả của các mạch Cổ tộc phía dưới.

"Ba điều trên chính là những ràng buộc duy nhất của Nhân tộc đối với Viễn Cổ Gia Tộc.

Nếu các ngươi làm được, kỷ nguyên mới của Cổ Hoang Tinh sẽ bắt đầu từ đây.

Nếu không làm được, Nhân tộc ta không tiếc một trận chiến, cũng nhất định sẽ bảo vệ quyền lợi thuộc về chúng ta!" "Nói hay lắm!!" Khương Thiên Vương và các lãnh tụ thế lực Nhân tộc lần lượt lên tiếng ủng hộ.

Đế Tôn nhất ngôn cửu đỉnh, lời của hắn tự nhiên có thể đại diện cho quyền lợi của toàn bộ Nhân tộc.

Địa Linh Tôn lộ vẻ do dự.

Thực ra ba điều Đế Tôn đưa ra, bề ngoài xem ra không có gì to tát, nhưng một khi Cổ tộc tuân thủ, điều đó có nghĩa là giấc mộng khôi phục địa vị chúa tể Cổ Hoang Tinh của họ sẽ hoàn toàn tan vỡ.

"Tại đây có vương của mười bảy mạch vương tộc thuộc Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta, cộng thêm ta là thành mười tám đại biểu các tộc.

Chúng ta sẽ tiến hành biểu quyết, quá bán sẽ được thông qua.

Tuân theo hiệp định để cùng nhau phát triển hòa bình, hay từ chối hiệp định, không tiếc một trận chiến, mọi người hãy cùng quyết định." Không thể không nói, Địa Linh Tôn tuổi còn trẻ nhưng năng lực lãnh đạo và tầm nhìn đại cục đã có phong thái của cha mình.

Nếu không phải thực lực chưa đạt đến trình độ của Viễn Cổ Tà Tôn, khí thế của Viễn Cổ Gia Tộc bây giờ e rằng còn mạnh hơn vài phần.

"Ta đồng ý…" Bên cạnh Địa Linh Tôn, lão rùa là người đầu tiên bỏ phiếu tán thành.

Lão thật sự đã bị tên yêu nghiệt đáng sợ như Đế Tôn trước mặt hoàn toàn khuất phục, thậm chí còn cảm thấy, tà linh bị vẫn diệt kia căn bản không phải do Dao Dao Cổ Tôn ra tay, mà là do Đế Tôn ra tay trấn áp. … Mọi người nhìn lướt qua, trong số mười tám phiếu của các vương Viễn Cổ Gia Tộc, có tám người bỏ phiếu tán thành.

Chương 552

Địa Linh Tôn do dự không quyết, chưa lập tức đưa ra lập trường.

“Chết tiệt, vẫn chưa đủ số phiếu, làm sao bây giờ??” “Địa Linh Tôn các hạ, ngài là lãnh tụ Cổ tộc thúc đẩy thịnh hội gia tộc lần này, nếu ngay cả ngài cũng không bỏ phiếu, vậy thì thịnh hội hôm nay của chúng ta còn có ý nghĩa gì?” Gia chủ Hoa Tiên Tông ung dung lên tiếng, trực tiếp đội cho Địa Linh Tôn một cái mũ cao, đặt gã lên vị trí cao nhất của đạo đức.

Quả nhiên, dưới sự đề nghị của vị vương Linh Quy Viễn Cổ Gia Tộc bên cạnh, Địa Linh Tôn cuối cùng cũng giơ tay, hai bên đạt được thế hòa chín-chín.

“Xem ra, tham vọng của Viễn Cổ Gia Tộc vẫn không giảm so với năm xưa.

Chín tộc chủ chiến vẫn đang mơ mộng có thể để Viễn Cổ Gia Tộc khôi phục lại địa vị thống trị năm nào.” Gia chủ Cổ Hoang khẽ cười nói.

“Vậy thì hết cách rồi.

Nếu trong số các vương tộc của Viễn Cổ Gia Tộc có một nửa chủ chiến, vậy ta đề nghị, các mạch Nhân tộc nên liên hợp lại, tiêu diệt chín bộ tộc chủ chiến kia, sau đó đem địa bàn và tài nguyên phân cho chín vương tộc Cổ tộc chủ hòa còn lại.” “A ha ha ha!

Cách này hay, ta đồng ý!” Các đại lão phe thế lực Nhân tộc lần lượt phụ họa theo, lập tức khiến chín tộc chủ chiến cảm thấy áp lực.

“Không, căn bản không cần phiền phức như vậy.

Ta lại thấy rằng, so với việc gây chiến tranh diệt toàn tộc, ta lại

thấy đổi một lãnh tụ khác, có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề gốc rễ hơn." Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch lên, không hề báo trước đột nhiên ra tay, khí tức thôn phệ mạnh mẽ trong nháy mắt khóa chặt chín vị vương Viễn Cổ Gia Tộc chủ chiến, dường như tái hiện lại cảnh tượng Khương Thiên Vương một mình chiến chín trước đó!

Lần này, không một vị vương Viễn Cổ Gia Tộc chủ hòa nào ra tay giúp đỡ, mặc cho Đế Tôn đưa chín cái gai không chịu phục tùng lên hư không.

Ầm ầm ầm!

Khí tức áp chế mạnh mẽ từ trong cơ thể Đế Tôn bùng nổ, bao trùm bên ngoài thân của chín đại vương Viễn Cổ Gia Tộc.

"Trời đất ơi… một mình trấn áp cùng lúc chín đại vương Viễn Cổ Gia Tộc, không hề có chút áp lực nào??" "Đây là cảnh giới mà ngay cả Thiên Vương cũng khó làm được, Đế Tôn, rốt cuộc đã mạnh đến mức nào?" Các gia chủ thánh địa thế gia đều kinh hãi tột độ.

Khương Thiên Vương mỉm cười nói: "Đế Tôn rốt cuộc có thực lực gì, e rằng chỉ có những tà linh chết trong tay ngài mới có tư cách trả lời… những người còn sống như chúng ta, chưa ai từng thấy được dáng vẻ mạnh nhất của ngài." Ánh sáng tinh thần từ bên ngoài thân Đế Tôn nhanh chóng khuếch tán, trên đỉnh đầu là Âm Dương Đồ luân hồi vô tận, phảng phất như tất cả năng lượng giữa trời đất đều bị giam cầm trong khoảng không gian của Đế Tôn.

"Ách a!!" Tiếng kêu gào đau đớn từ sâu trong linh hồn của chín đại vương Viễn Cổ Gia Tộc phát ra, tựa như có vô số vong linh đang thôn phệ linh hồn họ, cảm giác áp bức linh hồn đó mang lại sự giãy giụa như bị xé rách, nhanh chóng chạm đến giới hạn chịu đựng của mỗi người.

"Không… đại thần, ta ủng hộ, ủng hộ!" Chẳng mấy chốc đã có vị

vương Viễn Cổ Gia Tộc từ bỏ giãy giụa, Đế Tôn khẽ cười, một cái búng tay liền tách người chọn thần phục ra khỏi trung tâm pháp trận.

"Còn có ta, ta cũng ủng hộ hòa bình!!

Đại thần, tha cho ta đi!" "Tốt, ta thích làm việc với người thông minh." Nhanh chóng, trong số chín người, sáu vị vương Viễn Cổ Gia Tộc chọn thần phục, đại cục hiệp nghị hòa bình đã định, các lãnh tụ các phe của năm đại vực Nhân tộc đều thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảm thán trước uy thế cái thế của Đế Tôn Đông Vực.

Thời đại Vô Tôn, cái tên Đế Tôn, chắc chắn sẽ trở thành biểu tượng chói lọi nhất của thời đại này.

"Ba người các ngươi, hẳn là không định từ bỏ nhỉ?" Đế Tôn đột nhiên dừng tay, vẻ mặt bình thản nhìn về phía ba vị vương Viễn Cổ Gia Tộc còn lại kiên quyết không đầu hàng.

Hắn không uy hiếp, mà đang giao thiệp.

Đế Tôn không ngừng cho họ cơ hội.

Nhưng Nhân tộc cũng có sự kiên nhẫn và giới hạn của mình, một khi chạm đến thậm chí vượt qua giới hạn này, Đế Tôn cũng sẽ không do dự giáng xuống sự trừng phạt.

"Kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh vốn là pháp tắc của thế giới này.

Ta đánh không lại ngươi, nhưng ta có thể chinh phục những Nhân tộc yếu đuối kia, ngươi dựa vào đâu mà can dự?" Đế Tôn cười: "Nói hay lắm!

Vậy nếu như, ta cứ nhất quyết che chở cho những Nhân tộc yếu đuối đó thì sao?

Ngươi, có thể làm gì được ta?" Ầm ầm ầm!

Không còn bất kỳ cơ hội nào nữa, Đế Tôn tung một dấu chân lớn

nghiền xuống, ngay trước mặt mọi người, chỉ bằng một đòn, vị vương Viễn Cổ Gia Tộc từng chấn nhiếp một thời đại, cứ như vậy bị nghiền thành hư vô. … "Các ngươi phải hiểu rằng, chiến tranh giữa Nhân tộc và Cổ tộc một khi nổ ra, có nghĩa là hắc ám động loạn sẽ đến sớm, tất cả tà linh trong các cấm địa cũng sẽ toàn bộ phục hồi.

Đến lúc đó, bất kể là Nhân tộc hay Cổ tộc, đều chỉ có thể trở thành vật hy sinh!" Đế Tôn không thèm để ý đến hai tên còn lại, hướng về phía mọi người nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Bởi vì đứng ở độ cao đủ lớn, hắn có thể thấy rõ hướng đi vận mệnh của mảnh đại lục này. … Những kẻ trong cấm địa kia, chưa bao giờ nói tình nghĩa với chúng sinh.

Chương 553

Chỉ cần chúng muốn, nuốt chửng cả thế giới cũng sẽ không do dự.

"Các ngươi phải biết rõ mình đang làm gì, phải hiểu rõ sau mỗi việc mình làm sẽ mang lại hậu quả như thế nào.

Ta, Đế Tôn, từ nay về sau, sẽ không bao giờ đưa ra bất kỳ lời nhắc nhở hay sửa chữa nào cho bất kỳ mạch nào nữa.

Một khi đã làm ra chuyện vi phạm quy tắc của ta, chắc chắn sẽ giáng xuống sức mạnh trừng phạt!" Ầm ầm ầm!

Hai vị vương Viễn Cổ Gia Tộc cuối cùng có ý đồ kháng cự cũng bị một đạo uy thế sấm sét của Đế Tôn chấn nhiếp và xóa sổ.

Kể từ đó, Viễn Cổ Gia Tộc hoàn toàn tuyên bố thỏa hiệp.

Địa Linh Tôn đi đầu bày tỏ thái độ, thịnh hội gia tộc kết thúc viên mãn. … Phe Cổ tộc không chiếm được chút lợi thế nào, cơ bản bị một mình Đế Tôn quy định rõ ràng, đến nỗi không còn mặt mũi nào ở lại, mỗi người đều dẫn theo cường giả Thánh nhân trong tộc quay về bộ tộc.

Ngược lại, các đại lão của các mạch thế lực Nhân tộc khó có dịp tụ tập cùng nhau, dưới sự sắp xếp của gia chủ Hoa Tiên Tông, họ đã cùng nhau trải qua một đêm tuyệt vời.

"Lần này may mà có Đế Tôn kịp thời xuất hiện, xoay chuyển tình thế, giành được cơ hội phát triển hòa bình cho toàn bộ thế lực Nhân tộc năm đại vực.

Trong một thời gian tới, ngày tháng của chúng ta sẽ tốt hơn nhiều." Gia chủ Đổng gia lên tiếng, là người đầu tiên tán dương Đế Tôn.

Thực tế đây cũng là suy nghĩ chung của các mạch ở Đông Vực, nhân cơ hội này, tôn Đế Tôn lên làm lãnh tụ đệ nhất của Nhân tộc năm đại vực, để Đế Tôn trở thành Cổ Tôn không ngai của thời đại này!

"Nói không sai, Thiên Tôn Sơn ngày nay vẫn luôn đóng vai trò mà Cổ Tôn của Nhân tộc thời cổ đại đã làm, bảo vệ Đông Vực, bảo vệ sự truyền thừa văn minh của Nhân tộc năm đại vực.

Điểm này đáng để tất cả chúng ta kính trọng và ủng hộ!

Hôm nay Khương gia ta đi đầu bày tỏ thái độ, từ hôm nay, Khương gia sẽ nghe theo hiệu lệnh của Thiên Tôn Sơn, của Đế Tôn!" "Cổ Hoang Nhất Mạch chúng ta cũng nguyện tuân theo sự sắp xếp của Đế Tôn!" "Càn Long Phủ cũng vậy!" … Ngay cả các thế lực cổ triều ở Trung Vực cũng bày tỏ sự đồng tình, địa vị lãnh tụ Nhân tộc của Đế Tôn đã hoàn toàn được củng cố.

"Chư vị yên tâm, Thiên Tôn Sơn ta nguyện vì Nhân tộc, giữ lại một tấc quang minh vĩnh hằng!" Đại hội gia tộc kết thúc viên mãn.

Quyền lợi của Nhân tộc cuối cùng đã được bảo vệ, công lao của Thiên Tôn Sơn là không thể phủ nhận.

Cái tên Đế Tôn cũng nhờ thịnh hội này mà được các lãnh tụ các mạch Nhân tộc năm đại vực đưa lên đỉnh cao nhất của địa vị Nhân tộc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong thời đại không có Đế Tôn này, Đế Tôn đã đứng ở điểm cao nhất của thế lực Nhân tộc.

Cũng chính vì có sự tồn tại của hắn, ảo mộng khôi phục địa vị thống trị năm xưa của Viễn Cổ Gia Tộc cũng hoàn toàn tan vỡ.

Địa Linh Tôn không nghi ngờ gì là nhân vật có khả năng nhất đưa gia tộc lên đến đỉnh cao, nhưng với thực lực hiện tại, còn xa mới đạt

đến trình độ của cha mình năm xưa, trước mặt Đế Tôn chỉ là một đứa trẻ, căn bản không thể thành khí hậu.

Thử hỏi một kẻ ngay cả tà linh cấm địa cũng có thể chém giết, liệu có sợ một tên nhị thế tổ không?

Ngoài Địa Linh Tôn, Viễn Cổ Gia Tộc hiện nay tuy thực lực tổng thể không thể xem thường, nhưng lại khổ nỗi không có nhân vật tuyệt đỉnh thật sự, cuối cùng khó mà tạo thành uy hiếp.

"Địa Linh Tôn các hạ!

Chúng ta… thật sự cứ thế từ bỏ sao?" Một vị vương Viễn Cổ Gia Tộc suýt nữa tè ra quần vì bị Đế Tôn áp chế trong thịnh hội, khép nép hỏi.

"Từ bỏ?

Hừ, ngươi thật sự cho rằng ta thỏa hiệp với tên gọi là Đế Tôn kia sao?

Hắn ngay cả tà linh cấm địa cũng không sợ, đối đầu trực diện với hắn là tìm đường chết.

Bây giờ chúng ta chỉ cần làm hai việc: một là dưỡng tinh súc nhuệ, mỗi người mau chóng phục hồi trạng thái đỉnh phong, tiến thêm một bước nâng cao thực lực cảnh giới.

Thứ hai, là tìm cách liên hợp với những kẻ đứng ở phe đối lập với Đế Tôn, mượn nội tình của chúng để chống lại hắn.

Chỉ cần Thiên Tôn Sơn kia chết đi, sẽ không còn sức mạnh nào có thể chống lại ta nữa!" Lời của Địa Linh Tôn cũng đã an ủi các vương của Viễn Cổ Gia Tộc.

"Nhưng Địa Linh Tôn các hạ, vị ở Càn Long Sơn kia…" Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Địa Linh Tôn không khỏi ngưng trọng thêm vài

phần: “Đó cũng là điều ta không hiểu nhất.

Nếu Càn Long Sơn thật sự có Cổ Tôn, vì sao không đích thân hiện thân?

Chương 554

Kiêng kỵ những tà linh trong mấy đại cấm địa kia sao?

Lo lắng đại lão cấm địa nổi điên giáng xuống kiếp nạn huyết đồ?

Tóm lại bây giờ suy đoán những thứ này còn quá sớm, cứ ẩn mình một thời gian rồi tính." Lão Quy Tổ Vương cười nói: "Các hạ nói rất phải, dưỡng tinh súc nhuệ mới là việc chúng ta cần làm nhất hiện nay.

Về phần Đế Tôn bên kia… Các hạ, người của ta đã đi liên lạc với hai đại liên minh thích khách, họ đã đồng ý với kế hoạch của chúng ta." "Ồ?

Lão quỷ ngươi, thì ra ngươi có thể bình tĩnh như vậy trong đại hội gia tộc là vì đã sớm có tính toán trong lòng!

Thôi được, tuy không biết nội tình của hai đại liên minh thích khách có thể hạ được tên Đế Tôn đó hay không, nhưng chúng chịu ra mặt làm suy yếu thế lực của Thiên Tôn Sơn, đó là một điểm tốt!" Âm u trong lòng các vương gia tộc tan biến, mỗi người đều quay về bộ lạc của mình.

Các đại lão của các mạch Nhân tộc cũng lần lượt rời khỏi thánh sơn Hoa Tiên Tông.

Đế Tôn và mấy người là những người rời đi cuối cùng, tranh thủ thời gian ôn lại chuyện cũ với bạn bè ở Hoa Tiên Tông.

"Lão đại, lần này chúng ta có thể nói là thu hoạch không nhỏ nha.

Một trận chiến tại đại hội gia tộc, danh hiệu Đế Tôn đã trở thành lãnh tụ không thể tranh cãi của Nhân tộc.

Bây giờ ngài chỉ cần dậm chân một cái, cả Cổ Hoang Tinh đều phải rung chuyển ba lần a!" Công phu nịnh hót của Vô Đạo dường

như lại có tiến bộ, nhưng Đế Tôn cũng chỉ cười cho qua.

"Đều là hư danh thôi.

Ngươi cho rằng những lão già đó đều thật lòng ủng hộ ta sao?

Ngoài Khương Thiên Vương và Càn Long Phủ, các mạch khác cũng đều xuất phát từ lợi ích của mình.

Hôm nay ngoài ta ra, không ai có năng lực đại diện cho toàn bộ Nhân tộc lên tiếng.

Vì sự ổn định của đại cục, các mạch sẽ không bao giờ hát ngược lại ta.

Nhưng vạn nhất kiếp nạn huyết đồ thật sự giáng lâm, ngươi sẽ phát hiện, ngoài mấy người bên cạnh, căn bản không có ai quan tâm đến sống chết của ngươi, thậm chí còn quay lại cắn một miếng!" Sỏa Cẩu bất lực thở dài: "Đúng vậy, có những tà linh trong cấm địa kia, ai ai cũng hoảng sợ.

Chẳng biết sau kỷ nguyên này, cả Cổ Hoang Tinh sẽ ra sao nữa…" Nhóm người Đế Tôn độn không rời đi, vốn định trở về sơn môn xem thử, không ngờ khi đi qua một sa mạc trên đường, sát khí lạnh lẽo đột ngột giáng xuống!

"Cẩn thận!" Đế Tôn hoàn toàn dựa vào bản năng của cường giả mà bung ra một lớp màn chắn tinh huy, bao bọc mấy người bên cạnh.

Gần như ngay sát lớp màn chắn, hàng trăm hàng ngàn lưỡi dao ánh sáng bạc xuyên qua!

"Địa Tuyệt Sát Trận!

Cạm bẫy sát lục đỉnh cấp của Thanh Phong Các!" Vô Đạo phản ứng ngay lập tức.

Nhưng đây chỉ là màn mở đầu, sau đó hàng loạt luồng sáng lạnh

lẽo mang sát khí không ngừng lao ra từ các hướng trong sa mạc.

"Hống hống, một thời gian rồi, hai đại liên minh thích khách yên phận quá lâu, ta cứ tưởng chúng đã hiểu ra, hóa ra là đang chờ ta ở đây." Sức quan sát của Đế Tôn không phải người thường có thể so sánh.

Chưa đợi đối phương lộ diện, Đế Tôn đã biết rõ, lần này, có thể là hai đại liên minh thích khách liên thủ, thậm chí dốc toàn bộ lực lượng để tiến hành một cuộc săn giết cuối cùng!

"Thật đủ âm hiểm!

Chọn ra tay ngay lúc thịnh hội gia tộc vừa kết thúc, là muốn khiêu khích tình hình nhạy cảm hiện tại, tùy ý gây chiến!

Nếu thật sự để chúng thành công, thịnh hội gia tộc cũng sẽ trở nên vô nghĩa!" Sỏa Cẩu vừa nói vừa liếc nhìn xung quanh, thánh tôn khí hộ thể đã được nắm trong tay sẵn sàng phản kích.

Vút vút vút!

Trên tầng mây, trong cát chảy, mấy chục sát thủ đỉnh cao cấp Bán Thánh đồng loạt hiện thân.

Tứ đại hộ pháp của Bái Nguyệt Thần Môn, tả hữu hai đại sứ giả, cùng nhau vây quanh một lão giả ngồi trên vương tọa.

"Chủ nhân của Bái Nguyệt Thần Môn, Diêm La Vương đích thân đến!" Lần này Vô Đạo cũng không nhịn được mà hít một hơi lạnh.

Có thể thấy, với tư cách là lãnh tụ của Bái Nguyệt Thần Môn, ảnh hưởng của chúa tể sát thủ cấp Thánh Tôn thực sự vô cùng đáng sợ.

Chương 555

Ngay sau đó, ở cuối chân trời, vô số thích khách mặc giáp bạc trắng lần lượt hiện thân.

So với những sát thủ của Bái Nguyệt Thần Môn, các thích khách của Thanh Phong Các lại đi theo một con đường sát phạt hoàn toàn khác.

Bái Nguyệt Thần Môn chú trọng hiệu quả cực hạn của cận chiến tức sát, còn Thanh Phong Các lại lợi dụng năng lực hạn chế thuần túy của công pháp, phối hợp với sự chồng chất của các chức năng khác nhau trong đội nhóm để tiến hành vây săn mục tiêu.

Ở trung tâm nhất, kẻ được vô số bạch y nhân vây quanh có hình dáng thon dài màu xanh đậm, chính là lãnh tụ hiện tại của Thanh Phong Các, Nhân Đồ Vô Sinh!

“Diêm La Vương, nhiều năm không gặp, vậy mà ngươi vẫn chưa chết.” Giọng của Vô Sinh không phân biệt được nam nữ, cả người cũng có vẻ khá mỏng manh, trên mặt đeo nửa chiếc mặt nạ, căn bản không nhìn ra là nam hay nữ.

Nhưng khí thế và thực lực của y, nhìn khắp Cổ Hoang Tinh cũng không có mấy người dám xem thường.

“Hừ, lão yêu quái ngươi còn sống, ta sao có thể đi trước được.

Bằng không Bái Nguyệt Thần Môn của ta, e rằng sẽ bị yêu quái ngươi đoạt mất.” “Ha ha ha!

Ngươi phải hiểu rõ, bây giờ ta và ngươi là châu chấu trên cùng một thuyền.

Một khi xong việc, ta sẽ ẩn lui.” “Ồ?

Xem ra, kim chủ đứng sau đã cho ngươi một khoản thù lao đáng kinh ngạc." Vô Sinh khẽ cười: "Thù lao bao nhiêu không còn quan trọng.

Quan trọng là, lần này, ta nhận được đơn hàng lớn nhất của thời đại.

Nếu thật sự có thể thành công, ta cũng sẽ trở thành nhân vật thay đổi vận mệnh của Cổ Hoang Tinh!" Nghề thích khách thực ra rất coi trọng danh tiếng.

Thông thường mục tiêu bị săn giết càng có danh tiếng lớn, thân giá cũng càng cao, danh tiếng cũng càng vang dội, những điều này đều thể hiện năng lực cốt lõi của một thích khách.

Ba đại liên minh thích khách chưa bao giờ quan tâm đến vận mệnh của các mạch Nhân tộc.

Dù đại kiếp huyết đồ có đến sớm, họ vẫn có thể ung dung đối phó.

"Này ta nói, hai lão già các ngươi có phải hơi quá kiêu ngạo rồi không?

Lão đại nhà ta bây giờ là đệ nhất nhân của Nhân tộc không thể tranh cãi, các ngươi cũng dám có ý đồ với ngài ấy!" Diêm La Vương cười lạnh: "Chính vì đang ở đỉnh cao phong độ, một khi thành công, Bái Nguyệt Thần Môn và Thanh Phong Các sẽ một sớm lấy lại được đỉnh cao đã mất, cả đại lục đều sẽ vì sự tồn tại của ta mà run rẩy!" Đế Tôn bất lực lắc đầu: "Nhưng nếu thất bại, thế gian từ nay cũng sẽ không còn Bái Nguyệt Thần Môn và Thanh Phong Các nữa!

Hậu quả như vậy, các ngươi gánh nổi không?" Diêm La Vương và Vô Sinh liếc nhìn nhau, rồi vút một tiếng hóa thành hai luồng sáng sắc bén đồng thời hành động, tập hỏa về phía Đế Tôn.

Những kẻ đi theo của hai phe không một ai manh động, chỉ để lại

khoảng trời rộng lớn trên sa mạc cho ba người Đế Tôn đối kháng.

"Tốc độ thật nhanh!" "Chúa tể sát lục cấp Thánh Tôn thực sự, quá đáng sợ… Lão đại một mình đối mặt với hai đại Thánh Tôn, đều là sát thủ chi vương mạnh nhất thế gian, trận chiến này, có lẽ mới là thử thách thực sự!" "Cẩn thận!" Vô Đạo nhắc nhở một tiếng, tứ đại hộ pháp của Bái Nguyệt Thần Môn đồng thời khóa chặt thân thể Sỏa Cẩu, còn đội sát thủ Thanh Phong Các trên đỉnh mây thì lập tức vây lấy Vô Đạo.

"Ha ha ha!

Thiên Tôn Sơn?

Lãnh tụ của giới tu sĩ Nhân tộc?

Ta muốn xem xem các ngươi có chống đỡ nổi cuộc vây quét liên hợp của hai đại tổ chức chúng ta hôm nay không!" Hắc bào hộ pháp có vẻ kích động.

Hai lần trước tìm Đế Tôn, không bị đoạt thần khí đánh cho gần chết thì cũng bị Đế Tôn phớt lờ tay không trở về.

Nhưng lần này, ngay cả cha già cũng mời ra, Hắc Bào tự tin tràn đầy, thề phải tiêu diệt sạch sẽ nội tình của Thiên Tôn Sơn trong ngày hôm nay.

"Hừ, tiểu tử ngươi cũng biết chọn thời gian đấy.

Ta vừa mới vào Thánh cảnh, đang sầu không có ai để luyện tay, các ngươi tự mình dâng lên cửa, không tệ!" Sỏa Cẩu hừ lạnh, lòng bàn tay hóa thành một ngọn lửa nóng rực vô cùng chói lọi, hộ pháp linh khí trong tay bị ngọn lửa bao bọc, cả người diễn hóa thành thánh kim nhân hình bảo thể, sau lưng dị tượng như cối xay liên tục xuất hiện, tựa như một vị Bất Động Minh Vương sừng sững giữa hư không, nghênh đón đám thích khách đỉnh cao trước mặt.

Ầm ầm ầm!!

Sóng âm kinh hoàng không ngừng nổ vang ở các nơi trên bầu trời.

Phía Vô Đạo trông có vẻ hơi chật vật, nhưng Vô Đạo giảo hoạt đến mức nào thì mọi người đều biết, muốn giết hắn, thật sự không phải chỉ vài tên thích khách có thể làm được.

"Hắc hắc, đám Thanh Phong Các các ngươi, đã đắc tội với lão đại nhà ta, hôm nay bất kể là già hay trẻ, đừng hòng một tên nào sống sót rời đi!" Vô Đạo cười hề hề tung ra một loạt thao tác khó hiểu.

Chương 556

Gã Vô Đạo này dường như luôn có thể hóa giải nguy hiểm vào thời khắc quan trọng, hoặc là lôi ra vài món pháp bảo kiểu mới, hoặc là tung ra vài loại công pháp kỳ quái, cái bụng béo tròn của gã dường như là một cái túi bảo bối có thể co giãn!

"Chết tiệt, không ngờ hai người dưới trướng Đế Tôn cũng lợi hại như vậy, chiến lực sánh ngang với cường giả cấp Thứ Tôn, không thể tin được!" Rõ ràng, trong khái niệm của những cường giả của hai đại liên minh thích khách, Vô Đạo và Sỏa Cẩu chỉ là để cho đủ số.

Vốn dĩ họ chỉ định nhanh chóng dọn dẹp hai người này, sau đó cùng hai vị lãnh tụ tạo thành thế hợp vây đối với Đế Tôn, một đòn tiêu diệt cường giả mạnh nhất Nhân tộc.

Đáng tiếc sự việc không như ý muốn, đợi đến khi giao chiến mới biết, cách nghĩ ban đầu ngây thơ đến mức nào.

Dưới tấm biển hiệu Thiên Tôn Sơn, dù là một con chó, cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện bỏ qua!

Ầm ầm ầm!!

Sỏa Cẩu tung một chưởng vào hư không, đánh lui hai trong bốn đại hộ pháp của Bái Nguyệt Thần Môn, một lần nữa phá tan ý đồ tấn công mới.

Cùng lúc đó, phía Vô Đạo cũng nở hoa lần thứ hai, tại chỗ diệt sát mười mấy thích khách của Thanh Phong Các.

Về phần Đế Tôn một mình độc chiến hai đại Thánh Tôn trên đỉnh mây thì không hề hoảng loạn, luôn duy trì thế giằng co với hai tên kia, không bên nào ra tay trước toàn lực.

“Ha ha, hai lão già các ngươi, nếu thật sự hợp tác thì nên bộc lộ một chút thành ý chứ… cứ cố ý giữ lại như vậy, đánh tiếp thì cuối cùng chịu thiệt chỉ có hai lão già các ngươi thôi, còn ta thì có thể kéo dài đến chết!” Đế Tôn vừa đánh vừa nói một cách bất lực, quả nhiên đã chọc trúng tâm lý của hai đại Thánh Tôn.

Theo phán đoán của Đế Tôn, nếu một chọi một dốc toàn lực, bất kỳ ai trong hai người thi triển tài nghệ đỉnh phong đều có thể gây ra uy hiếp không nhỏ cho hắn.

Tuy kết quả sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng ít nhất quá trình chiến đấu cũng sẽ vô cùng đặc sắc, hai người đều là đối thủ đỉnh cấp khó gặp.

Nhưng một khi liên thủ, hai người đều có ý đồ riêng, ngược lại đã hạn chế giới hạn áp lực gây ra cho Đế Tôn.

Cường độ này trong mắt Đế Tôn, không khác gì trò chơi trẻ con, căn bản không thể hiện được phong thái chiến đấu của đại lão cấp Thánh Tôn.

“Hừ, tiểu tử ngông cuồng!

Nếu ngươi cảm thấy chưa đủ, vậy ta cho ngươi chút kích thích, để ngươi nếm thử trước!!” Diêm La Vương nói, thực tế cũng là để Vô Sinh nghe.

Vô Sinh kia đương nhiên hiểu ý, khóe miệng khẽ nhếch lên, cùng lúc với Diêm La Vương, hai người đồng thời thi triển công pháp của mình.

Ầm ầm ầm!!

Hai tiếng chấn động như sấm sét nổ vang trên không, dị tượng sát lục kinh hoàng cuối cùng cũng giáng lâm!

Sau lưng Diêm La Vương ngưng tụ ra một bộ xương khô khổng

lồ màu sẫm, tỏa ra sương mù nồng nặc, vừa bảo vệ bản thể, vừa tạo ra tác dụng hạn chế cực mạnh đối với mục tiêu duy nhất là Đế Tôn.

"Ồ?

Có chút thú vị!

Dung hợp hiệu ứng tê liệt vào đạo lực, có thể hạn chế tác dụng không gian, không hổ là tông sư sát lục cấp Thánh Tôn." Đế Tôn bình luận xác đáng, nhưng lại cho Diêm La Vương một cảm giác bị coi thường.

"A, ngươi, không xứng bình luận cảnh giới của bản vương, tiểu bối, còn kém xa lắm!" Đế Tôn cười: "Không khen một câu, ngươi lại được đằng chân lân đằng đầu rồi phải không?

Vậy được, ta sẽ dạy dỗ ngươi trước." Búng một cái vào đỉnh đầu, Đế Tôn chân đạp một đạo tinh quang lao thẳng về phía Diêm La Vương.

"Minh Vương Hàng Thế!!" Ầm ầm ầm!

Dị tượng khô lâu kinh hoàng đột nhiên tỏa ra uy áp diệt thế cấp Thánh Tôn.

Hai mắt của bộ xương bắn ra hai cột sáng sát lục thông thiên triệt địa, khóa chặt thân thể Đế Tôn mà áp xuống.

Hiệu quả công sát mạnh mẽ được phóng thích đồng thời cũng nâng năng lực phòng hộ của bản thân lên một bậc nữa.

"Hống hống, lão Diêm La, Minh Vương Công của ngươi lợi hại hơn trước rồi, đáng mừng đáng mừng a!" Vô Sinh cảm thán một phen, không vội vàng ra tay theo, y cũng muốn xem, nếu một chọi một, Diêm La Vương có mấy phần nắm chắc.

Ầm ầm ầm!!

Đồng quang diệt thế không lệch một ly đánh trúng người Đế Tôn.

Nhưng một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến rớt cằm đã xuất hiện.

Chương 557

Đế Tôn không làm gì cả, đã khiến hai luồng sáng trước mặt tan thành hư vô.

"…??

Lại miễn dịch?

Sao có thể!

Minh Vương Công bỏ qua mọi thuộc tính phòng ngự thể chất, tuyệt đối không thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Năm xưa lão già kia dựa vào chiêu này có thể tức sát một Thánh Tôn của Nhân tộc, tại sao trước mặt tiểu tử này lại không có phản ứng gì?" Phía sau, Vô Sinh cũng tỏ ra không hiểu, căn bản không biết rằng, không phải Đế Tôn có hiệu quả miễn dịch, mà là vì nhục thân của hắn, trên thế giới này căn bản không có loại sức mạnh nào có thể phá vỡ được.

"Lão già, sự tự tin của ngươi đâu rồi?

Lấy ra cho ta xem!" Trong một thoáng chốc, Đế Tôn đã lao đến trước mặt Diêm La Vương.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của đối phương, Đế Tôn cố nén cười, một tay chộp ra.

Lực thôn phệ khổng lồ, ngay cả dị tượng khô lâu sau lưng Diêm La Vương cũng bị kéo theo trở nên méo mó!

"Ngươi…" Diêm La Vương bắt đầu hoảng sợ.

Khi mọi chuyện xảy ra đều vượt ngoài dự đoán, người thực thi sát lục luôn thảm hơn các tu sĩ cùng cấp khác, bởi vì người tu luyện sát

phạt chi đạo, cường độ nhục thân thường yếu ớt hơn bất kỳ cường giả Nhân tu nào khác.

"Ngươi, có sợ hãi bóng tối không?" Đế Tôn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Dường như vào khoảnh khắc này, hắn mới là Diêm La Vương chúa tể sinh sát!

Còn kẻ trước mặt, chỉ là một kẻ yếu đuối đáng thương đang chờ đợi sự phán xét.

Ầm ầm ầm!

Đại thủ ấn từ trên không đập xuống, Đế Tôn ngay trước mặt mọi người, hoàn toàn nghiền nát đồ đằng dị tượng của Diêm La Vương, kẹp cả người gã trong chưởng ấn hư không.

"Phụ vương!!" Phía dưới, Hắc Bào và tứ đại hộ pháp của Bái Nguyệt Thần Môn đồng thời lao lên trời.

Nhưng chờ đợi chúng, chỉ có ánh mắt nhìn xuống của Đế Tôn và dấu chân khổng lồ từ trên không đập xuống!

Ầm!!

Tứ đại hộ pháp không thể chống lại sức mạnh hủy diệt không thể dùng lời để hình dung, lập tức tan tác ra xung quanh.

"Những tiểu tử của Bái Nguyệt Thần Môn, bây giờ ta sẽ biểu diễn cho các ngươi thấy, sự phán xét của thần, đối với vua của các ngươi!" Đế Tôn nói, không ngừng xoay chuyển chưởng lực hư không, đùa nghịch thân thể Diêm La Vương như một con rối đất sét.

"Không!!" Diêm La Vương gào thét đau đớn.

Đã mấy nghìn năm rồi gã chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy, đáng tiếc khi quyết định ra tay với Đế Tôn, kết cục đã được định sẵn.

“Vô Sinh, ngươi còn không ra tay, lẽ nào ngươi muốn nhìn ta chết sao!” “À, xin lỗi!” Lão yêu quái Vô Sinh có lẽ đã bị sự bá đạo của Đế Tôn làm cho kinh ngạc, lúc này mới nhớ ra đạo lý môi hở răng lạnh.

Bây giờ không ra tay, Diêm La Vương e rằng thật sự không còn một chút cơ hội nào.

“Vô Thần Đạo Diệt Hồn Trảm Kích!” Uy áp mạnh mẽ từ trên không ập đến.

Vô Sinh vốn định dùng sức mạnh diệt hồn cổ xưa này để tấn công Đế Tôn, nhưng điều trớ trêu là, khi sức mạnh của y tiếp cận Đế Tôn, luồng sát khí lạnh lẽo phản chấn lại trong nháy mắt đã phá vỡ ý niệm của Vô Sinh.

Cuối cùng y cũng hiểu ra, ra tay với người đàn ông tên Đế Tôn này, là việc ngu xuẩn nhất trên thế giới!

Đột nhiên, y thấy mũi nhọn xoay chuyển, khí thế không những không giảm đi, ngược lại còn mạnh hơn vài phần!

Chỉ là lần này, sức mạnh trảm hồn tuyệt sát không tiếp tục hướng về Đế Tôn, mà chuyển sang Diêm La Vương đang bị đại thủ ấn hư không giam cầm.

“Xin lỗi nhé, lão Diêm La, vì tương lai của Thanh Phong Các, ngươi, chỉ có thể hy sinh thay ta thôi!” Khóe miệng Vô Sinh khẽ nhếch lên, y sẽ mãi mãi nhớ ánh mắt tuyệt vọng và phẫn nộ mà Diêm La Vương nhìn y.

Pụp… Thời gian dường như đóng băng lại trong khoảnh khắc lạnh lẽo này, không có tiếng ồn ào gầm rú, chỉ có một cuộc cứu rỗi tàn nhẫn.

Chương 558

Đầu lâu của lão Diêm La vỡ tan trong nháy mắt, một đời lãnh tụ của Bái Nguyệt Thần Môn, cứ thế vẫn lạc trong tay cố nhân của mình.

Lần này, Thanh Phong Các đối mặt với uy hiếp của Đế Tôn không còn đường lui, chỉ có thể làm ra chuyện giết gà dâng chủ này để rửa sạch tội lỗi của mình.

"Thanh Phong Các nghe lệnh, tiêu diệt toàn bộ tàn dư của Bái Nguyệt Thần Môn!" "Vô Sinh, ngươi là đồ khốn nạn!!" Tứ đại hộ pháp nổi giận, bất chấp tất cả lao về phía Vô Sinh.

Đáng tiếc bây giờ mọi thứ đều đã muộn, chiến lực mạnh nhất Diêm La Vương đã chết, chỉ dựa vào tứ đại hộ pháp, căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Khi chúng quyết định tấn công Vô Sinh, đã bị đội sát lục của Thanh Phong Các phía sau nhắm đến.

"Phân ra chém giết." Vút vút vút!

Mười mấy bóng người áo trắng tung hoành, chỉ trong vài lần lóe lên, đã lần lượt chia cắt tứ đại hộ pháp thành những cá thể độc lập, chịu sự phán xét của đội sát lục Thanh Phong Các.

"Ha ha ha ha!

Không ngờ cuối cùng, Bái Nguyệt Thần Môn lại thua trong tay ngươi, thật đáng cười, thật đáng cười!" Hắc Bào ngửa mặt lên trời gào thét, trong lòng là vô tận bi phẫn và lửa giận đang bùng cháy.

Nhưng đúng lúc này, Đế Tôn lại nhìn hắn với vẻ mặt đồng tình: "Tiểu tử, không cần phải đau lòng như vậy.

Nếu ngươi thật sự muốn báo thù, ta… có lẽ có thể cho ngươi một cơ hội.” Lời nói của Đế Tôn thay đổi, thủ ấn hư không lại một lần nữa giáng xuống, nhưng lần này lại trấn áp vững chắc lên người lãnh tụ Thanh Phong Các, Vô Sinh.

“Đế Tôn!...” Đại lão kia vẻ mặt vô tội dang tay: “Thật sự, so với Diêm La Vương dám tranh đấu, ta càng không ưa loại hành vi bán đứng bạn bè cầu sống này, không xứng làm một Thánh Tôn.

Loại tiểu nhân ti tiện như vậy, giữ lại để làm gì?” Dưới uy nghiêm của chúa tể thực sự, dù là Diêm La Vương hay Vô Sinh, đều chỉ là những con rối trong tay Đế Tôn, ai sống ai chết, kết cục của trò chơi này, chỉ có thể do Đế Tôn nắm giữ.

Trò chơi một khi đã bắt đầu, muốn thoát ra là không thể.

Vô Sinh vốn tưởng rằng có thể có cơ hội lập công chuộc tội, thật không ngờ thực lực của Đế Tôn còn đáng sợ hơn cả lời đồn!

Vốn y cho rằng, chỉ cần hai tổ chức sát thủ Bái Nguyệt Thần Môn và Thanh Phong Các dốc toàn bộ tinh anh ra tay, Đế Tôn dù không chết cũng trọng thương, sau này để Viễn Cổ Gia Tộc gánh tội thay, cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Nhưng bây giờ xem ra, cách nghĩ này thật sự ngu xuẩn đến cực điểm.

Hai chữ Đế Tôn, không khác gì uy nghiêm mà Cổ Tôn đã thiết lập.

“Bái Nguyệt Thần Môn nghe lệnh, không tiếc bất cứ giá nào, tập trung tất cả sức mạnh, chém giết Vô Sinh cho ta, báo thù cho Diêm La Vương!” Hắc Bào gào thét đến khàn cả giọng.

Khoảnh khắc cha già bị Vô Sinh miểu sát, hắn đã hiểu, Bái Nguyệt Thần Môn không thể nào lấy lại vinh quang năm xưa, e rằng sau hôm nay, thế gian sẽ không còn Bái Nguyệt Thần Môn nữa.

Nhưng dù chết, cũng tuyệt đối không thể để Thanh Phong Các sống sót!

Sát khí cuồng bạo trong nháy mắt bành trướng đến cực điểm, đến nỗi trang sức biểu tượng hắc bào bên ngoài cũng bị gió lốc xé nát.

Nửa khuôn mặt của gã đã bị hủy hoại hoàn toàn, vết sẹo dữ tợn khiến người ta không dám nhìn thẳng, đây cũng là lần duy nhất hắn để lộ khuôn mặt thật dưới lớp áo choàng đen.

Đế Tôn và Sỏa Cẩu đều hiểu, hành động như vậy có nghĩa là Hắc Bào sắp thực hiện cuộc sát lục cuối cùng, dùng mạng của Vô Sinh để kết thúc hành trình sát lục cả đời mình.

Ầm ầm ầm!!

Tứ đại hộ pháp của Bái Nguyệt Thần Môn đồng thời bùng nổ, bốn luồng khí mang màu sắc khác nhau bùng cháy đến cực hạn, hóa thành bốn đạo kinh hồng xé trời, đồng thời hội tụ về phía chưởng lực hư không của Đế Tôn, khóa chặt đầu lâu của Vô Sinh.

"Vạn Tượng Sâm La, Sát!!" Hắc Bào ra lệnh, hét lên một tiếng rung trời đầy cuồng loạn.

Vạn đạo quang mang sắc bén đồng thời ngưng tụ về phía sóng ánh sáng kinh hồng của tứ đại hộ pháp, dung hợp thành một hình dạng khô lâu khổng lồ vô cùng, bao bọc Vô Sinh bên trong.

"Ách a!!!" Dưới cơn đau kịch liệt, Vô Sinh gắng sức gào thét giãy giụa.

Mặc cho hàng trăm sát thủ đỉnh cao của Thanh Phong Các đứng bên cạnh, cũng không một ai dám tiến lên cứu viện.

Tất cả mọi người đều hiểu, khi Đế Tôn đặt đại thủ giam cầm lên người Vô Sinh, kết cục đã được định sẵn.

Cái chết của Vô Sinh thảm hơn Diêm La Vương rất nhiều.

Vạn Tượng Sâm La chi pháp thực chất là dùng độc ăn mòn sinh mệnh lực, còn Vô Sinh miểu sát Diêm La Vương là diệt hồn tức thì, không hề có bất kỳ đau đớn nào.

Chương 559

Khi nhục thân của Vô Sinh bị luyện hóa thành một đống xương trắng, cuộc vây giết này không còn chút hồi hộp nào nữa.

Cường giả của Bái Nguyệt Thần Môn và Thanh Phong Các ngay cả hành động bỏ chạy cũng không có, cứ thế bình tĩnh nhìn về phía Đế Tôn, chờ đợi vị vua chúa tể tất cả này hạ lệnh phán quyết đối với chúng sinh.

Lý do đơn giản, không phải họ thật sự một lòng cầu chết, chỉ là nếu Đế Tôn không tha cho bất kỳ ai, chạy cũng vô ích.

"Bao vây cho ta!" Đột nhiên, một mệnh lệnh lạnh lùng từ xa giáng xuống.

Đế Tôn và những người khác nhìn kỹ lại, người đến lại là trưởng lão của Đổng gia.

Vút vút vút!

Chỉ thấy từ xa vô số tia sáng tím kinh diễm hạ xuống, trong nháy mắt bao vây toàn bộ chiến trường.

Cường giả của Bái Nguyệt Thần Môn và Thanh Phong Các tự nhiên trở thành mục tiêu bị khóa chặt.

"Đế Tôn các hạ, chúng ta lại gặp nhau.

Nhưng lần này, ta đến gặp ngài với thân phận trưởng lão của Liên minh Đông Vực!" Đế Tôn nhướng mày: "Ồ, Đổng gia sẵn lòng toàn lực ủng hộ Thiên Tôn Sơn ta rồi sao?" Gia chủ Đổng gia khẽ cười: "Đó là tự nhiên!" "Tốt, chiến trường ở đây giao cho các ngươi dọn dẹp.

Ta phải đi tìm một người, dám động đến huynh đệ của ta, Địa

Linh Tôn, ta tuyệt không tha cho hắn!" Nói xong, Đế Tôn đã hóa thành một luồng sáng biến mất tại chỗ. … Trong một khu rừng không tên ở Bắc Vực.

Bóng dáng quen thuộc kia đang ngồi xếp bằng, xung quanh là vô số thi thể của các loại thể chất đặc thù, đang bị hút cạn mệnh nguyên từng chút một.

Người này chính là Cổ Hoang Khí Tử.

"Ách a!!" Có lẽ do công pháp quá mạnh mẽ, Cổ Hoang Khí Tử đột nhiên bạo tẩu trong quá trình hấp thu mệnh nguyên, thân thể như bị vạn tiễn xuyên tâm, chịu đựng nỗi đau kịch liệt.

Công pháp Hỗn Độn Vô Cực, muốn thôn phệ vạn loại thể chất trên đời để thành bất hủ chi thân, nhưng quá trình tu luyện lại vô cùng khó khăn.

Thuộc tính mệnh nguyên của các thể chất khác nhau vốn có bản năng tương khắc lẫn nhau, mỗi lần thôn phệ là một lần chịu đựng đau đớn.

Sơ suất một chút, sức chịu đựng của nhục thân vượt qua giới hạn, kết cục sẽ là bạo thể mà chết.

"Phụt…" Máu tươi từng ngụm lớn phun ra khỏi cơ thể, nhục thân của Cổ Hoang Khí Tử bắt đầu phình to với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, giống như bị bơm hơi.

Đây là biểu hiện của việc năng lượng trong cơ thể mất kiểm soát sau khi cuồng bạo.

Cổ Hoang Khí Tử gần như sắp phát điên, nhưng may mắn thay, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay lớn từ phía sau nhẹ nhàng đặt lên lưng hắn.

Nội tình sâu như biển cả của Đế Tôn hóa thành một luồng khí ấm

áp truyền vào cơ thể Cổ Hoang Khí Tử, dùng tạo hóa nghịch thiên giúp hắn cưỡng ép trấn áp huyết mạch đang táo động trong cơ thể.

Sự trợ giúp lần này không chỉ giúp Cổ Hoang Khí Tử thoát chết trong gang tấc, mà còn giúp hắn hoàn toàn thông suốt căn cơ đã điên cuồng thôn phệ trong thời gian dài, tiến gần thêm một bước đến mục tiêu cuối cùng là Hỗn Độn Thể.

Không biết đã qua bao lâu, Cổ Hoang Khí Tử lại mở mắt, ánh mắt sáng rực rỡ lạ thường.

Bây giờ hắn một mình đấu với Sỏa Cẩu có lẽ cũng không thành vấn đề.

Nào biết rằng, Cổ Hoang Khí Tử chính là trò chơi cuối cùng mà Đế Tôn để lại trong thế giới này.

Xem xem, kẻ khát vọng nghịch thiên cải mệnh này, cuối cùng có thể thực hiện được nguyện vọng của mình hay không.

Nói cách khác, thời khắc Cổ Hoang Khí Tử trở thành bất hủ thân, trảm đạo nhập Cổ Tôn cảnh, cũng chính là lúc nhiệm vụ thế giới của Đế Tôn thức tỉnh!

Chiến thắng Khí Tử ở trạng thái đỉnh phong, tương đương với việc áp chế tất cả các loại cường giả trên đời.

Lối đi không gian để thoát khỏi thế giới này cũng sẽ theo đó mà mở ra.

"Các hạ…" Cổ Hoang Khí Tử cung kính đứng dậy, quỳ một gối xuống đất ôm quyền với Đế Tôn.

Bất kể khi nào, ở đâu, Cổ Hoang Khí Tử chưa từng một lần trở mặt với Đế Tôn, đối với vị chúa tể bí ẩn này, hắn luôn giữ thái độ sùng kính nhưng kính nhi viễn chi.

“Tiểu tử ngươi tu luyện không tệ, nhưng quá hấp tấp rồi.

Chương 560

Lần này có ta ở đây, lần sau nếu còn nóng vội như vậy, e rằng không ai giúp được ngươi đâu." Cổ Hoang Khí Tử gật đầu thật sâu: "Đa tạ các hạ nhắc nhở, ân tái tạo, Cổ Hoang Khí Tử suốt đời khó quên." Đế Tôn khẽ cười: "Được rồi, giữa chúng ta không cần những lời giả dối đó.

Ta, sẽ đợi đến ngày ngươi thật sự trưởng thành.

Ta đã cứu ngươi một mạng, bây giờ cần ngươi một ân tình." Tim Cổ Hoang Khí Tử chùng xuống, nhưng lời của Đế Tôn hắn không dám không nghe.

"Các hạ cứ nói, Cổ Hoang Khí Tử tự sẽ dốc hết sức." "Đơn giản, lần hợp tác trước đó giữa ngươi và Địa Linh Tôn đã thất bại.

Huynh đệ của ta bị Địa Linh Tôn hút cạn mệnh nguyên.

Ta muốn ngươi dẫn hắn, bản tộc thần tướng của hắn, thậm chí cả chỗ dựa sau lưng hắn đến Cổ Hoang Di Địa." Tim Cổ Hoang Khí Tử co thắt lại, với sự thông minh của hắn, tự nhiên đã hiểu được mục đích của Đế Tôn.

"Các hạ lẽ nào muốn… khai chiến với Viễn Cổ Gia Tộc?" Đế Tôn cười lắc đầu: "Nếu ta thật sự có ý định đó, trong thịnh hội, không một vị vương Viễn Cổ nào có thể sống sót rời đi.

Địa Linh Tôn dám có ý đồ với huynh đệ của ta, vận mệnh của hắn đã được sắp đặt.

Giúp ta một việc này.

Sau khi xong chuyện, chiến trường di địa sẽ do ngươi dọn dẹp.

Cái nồi này, ngươi có bằng lòng gánh không?" Ý của Đế Tôn, Cổ

Hoang Khí Tử đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hắn muốn tiêu diệt căn cơ của Địa Linh Tôn, đập tan lá cờ cộng tôn của Viễn Cổ Gia Tộc, hoàn toàn dập tắt mối đe dọa từ Cổ tộc, đồng thời báo thù cho huynh đệ của mình.

Sau khi diệt xong, thi thể giao cho Cổ Hoang Khí Tử dọn dẹp, vừa có thể giúp hắn thôn phệ huyết mạch tăng trưởng tu vi, lại có thể để Cổ Hoang Khí Tử gánh tội thay cho Thiên Tôn Sơn.

Cổ Hoang Khí Tử vốn đã thanh danh lừng lẫy, điều ít quan tâm nhất chính là danh tiếng.

Gánh cái nồi này để đổi lấy huyết thống của một mạch Địa Linh Tôn, cớ sao mà không làm?

"Phân phó của các hạ, Cổ Hoang Khí Tử dù tan xương nát thịt cũng không từ." Đế Tôn hừ cười một tiếng, hóa thành một luồng u quang bay lên trời.

"Nhớ kỹ lời của ta, trong phạm vi ta cho phép, ngươi có thể phát triển.

Tự mình lo liệu đi." Nhìn Đế Tôn độn không trên bầu trời, khát vọng trở nên mạnh mẽ trong lòng Cổ Hoang Khí Tử càng mãnh liệt hơn.

Nào biết rằng chính Đế Tôn, lại là dáng vẻ mà Cổ Hoang Khí Tử khao khát trở thành.

Trạm thứ hai, Đế Tôn tự nhiên phải đến Cổ Hoang Di Địa.

Vô thượng thần khí của di địa đang ở trong tay gia chủ thế hệ mới.

Sau khi thịnh hội gia tộc kết thúc, tên này không hề trả lại vô thượng thần khí theo thỏa thuận.

Điểm này thực ra cũng nằm trong dự liệu của Đế Tôn.

Nhưng có một điều Đế Tôn không ngờ tới, chính là hành động hiện tại của mạch này.

"Hử?

Muốn dọn nhà sao?" Đế Tôn thấy cảnh này có chút buồn cười, đứng trên không, trực tiếp tung ra một đạo uy áp kinh thế vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Cổ Hoang Di Địa.

Sóng âm kinh hoàng quét ngang dọc, tất cả tu sĩ của mạch này đều không thể chống cự, lần lượt la hét quỳ xuống đất bái lạy.

Gia chủ sau khi cảm nhận được khí tức của Đế Tôn, lập tức độn không lên gặp mặt.

"Gặp qua Đế Tôn các hạ!" "Ngươi, không ngờ ngươi cũng có ý tưởng đấy nhỉ?

Vì một món thần khí rách nát mà ngay cả nhà cũng không cần nữa sao?" Gia chủ đột nhiên quỳ xuống giữa hư không, sợ rằng Đế Tôn sẽ nổi giận hỏi tội.

Dù sao ảnh hưởng của Đế Tôn hiện nay đã khác xưa rất nhiều.

Chỉ cần hắn muốn, căn bản không cần ra tay, một mệnh lệnh là các mạch ở Đông Vực sẽ hưởng ứng, có thể tiêu diệt một thế lực đỉnh cấp.

Cho dù cho gia chủ mười lá gan, hắn cũng không dám chống lại ý của Đế Tôn.

Chương 561

"Các hạ!

Ngài thật sự hiểu lầm tôi rồi.

Sở dĩ cả mạch dời đi, là vì tộc địa gần đây xuất hiện nhiều chuyện kỳ quái, không ít đệ tử trong môn chết một cách kỳ lạ.

Thậm chí, chúng tôi còn phát hiện ra điềm không lành dưới tộc địa!" Đế Tôn hiểu rằng, với lá gan của tên này, hẳn không đến nỗi hồ đồ như vậy.

Một người có thể làm gia chủ một mạch sẽ không vì chiếm hữu một món vô thượng thần khí mà đắc tội với hắn, trong đó tám phần là có nguyên nhân khác.

"Đưa ta đi xem." Gia chủ hít một hơi lạnh, nhưng Đế Tôn đã lên tiếng, tự nhiên hắn không dám không tuân theo.

Cái gọi là điềm không lành, chính là một khe rãnh ở trung tâm tộc địa, bao trùm bởi khí tức tử vong lạnh lẽo vô cùng.

Luồng khí tức có thể thôn phệ sinh mệnh lực này, lại giống hệt như vô biên tử khí trong cấm địa!

Như vậy, hắn đã có lý do chính đáng để giết Địa Linh Tôn.

"Ha ha ha!

Trời cũng giúp ta, thật là trời cũng giúp ta!

Thần khí cứ để lại cho ngươi, môn đồ của ngươi cũng có thể đi.

Nhưng, ngươi và các cường giả đỉnh cấp trong thế lực đều phải ở lại.

Bất kể xảy ra chuyện gì, trước khi gặp lại ta lần sau, đều không

được rời đi.

Tin tức cũng phải phong tỏa cho ta!" Gia chủ cung kính đáp một tiếng: "Tuân theo chỉ thị của Đế Tôn!" Sắp xếp xong mọi việc, Đế Tôn liền quay về Thiên Tôn Sơn, bảo thuộc hạ ra ngoài tung tin.

Trong một thời gian ngắn, cả năm đại vực đều nhận được tin Đế Tôn bị trọng thương.

Nhưng những người như Khương Thiên Vương đều biết rõ, tám phần là trò do Đế Tôn bày ra để câu con cá lớn Địa Linh Tôn.

Cùng lúc đó, vì Cổ Hoang Khí Tử đích thân đến, cả mạch Địa Linh Tôn hoàn toàn bị che mắt trong bóng tối.

Lại thêm sự thổi phồng của Cổ Hoang Khí Tử, Địa Linh Tôn đã hạ quyết tâm, muốn ở Cổ Hoang Di Địa, tóm gọn một lưới đám người Đế Tôn!

"Bản tộc thần tướng nghe lệnh, cùng ta đi một chuyến, tru sát Đế Tôn!

Chỉ cần hắn chết, cơ hội của vạn tộc chúng ta, thật sự đã đến!" "Lão đại, chuyện làm đến đâu rồi?" Thấy Đế Tôn quay về Thiên Tôn Sơn, Vô Đạo vội vàng ghé lại hỏi tình hình.

"Còn phải hỏi sao?

Lão đại ta đích thân ra tay, tự nhiên là nắm chắc trong tay.

Tất cả đều đã sắp xếp xong, sẽ ra tay ở Cổ Hoang Di Địa.

Nhưng trong chuyến đi này, ta vô tình phát hiện ra một bí mật quan trọng.

Dưới Cổ Hoang Di Địa, hẳn là có giấu một truyền thừa cực kỳ mạnh mẽ.

Nơi đó, có lẽ sắp sụp đổ rồi." "Hả?" Sỏa Cẩu và những người

khác đều lộ vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

Tộc địa của một mạch đường đường mà cũng có thể xảy ra chuyện kỳ quái như vậy sao?

"Trời ạ, thế giới này cũng quá điên cuồng rồi, ngay cả tộc địa cũng không đáng tin cậy nữa sao?" Đế Tôn khẽ cười: "Nhớ kỹ, trên thế giới này, chỉ có thực lực mới là thứ duy nhất đáng tin cậy!

Sỏa Cẩu, phái người ra ngoài tung tin, nói Cổ Hoang Tộc Địa sắp có cơ duyên lớn xuất hiện, làm ầm ĩ lên một chút, ta muốn Địa Linh Tôn chết một cách minh bạch!" Sỏa Cẩu tay trái khẽ đặt lên ngực đáp một tiếng, lập tức dẫn người đi hành động.

Sau đó, Đế Tôn dẫn theo mấy thành viên cốt cán của Thiên Tôn Sơn lập tức xuất phát.

Sau khi Đế Tôn và những người khác đến Cổ Hoang Tộc Địa, thấy gia chủ Cổ Hoang dẫn theo không ít cường giả của một mạch, quả nhiên tuân theo chỉ lệnh của Đế Tôn, không lập tức rút lui.

Thấy Đế Tôn đến, tất cả đều ra vẻ cung kính.

Chương 562

"Nghe đây, bây giờ hãy làm theo sự phân phó của ta!" Đế Tôn không nhiều lời vô ích, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, phân phó kế hoạch giả vờ bị trọng thương.

Cường giả của Cổ Hoang Tộc Địa cũng vô cùng phối hợp.

Ầm ầm ầm!!

Nhanh chóng, hàng loạt uy áp của cường giả ngưng tụ về phía bầu trời Cổ Hoang Tộc Địa, chính là Địa Linh Tôn dẫn đầu bản tộc thần tướng và các cường giả Cổ tộc đích thân giá lâm.

Nhìn trận thế, ngoài Địa Linh Tôn, cường giả cấp Thánh Vương có ba người, các cao thủ cấp Thánh khác có hơn ba mươi người, còn có bán thánh thần tướng và cường giả bộ lạc không dưới trăm người.

Phải biết rằng, với quy mô trận thế như của Địa Linh Tôn, thuận tay diệt cả Cổ Hoang Tộc Địa cũng không thành vấn đề.

"Ha ha ha!

Lũ phế vật của Cổ Hoang Nhất Mạch nghe cho rõ đây, giao Đế Tôn ra, tha cho các ngươi không chết." Tiếng nói của Địa Linh Tôn quân lâm hạ, khí thế ngút trời.

Khi nghe tin Đế Tôn bị trọng thương, thực lực giảm mạnh, ngọn lửa trong lòng Địa Linh Tôn gần như bị đốt cháy hoàn toàn, ngày mà hắn mong chờ từ lâu cuối cùng đã đến.

Thịnh hội gia tộc tuy hiệu quả không tồi, nhưng đối với Địa Linh Tôn, khôi phục lại thế lực năm xưa, tái đăng đỉnh cao viễn cổ, đạt đến thậm chí vượt qua thành tựu của cha mình, là tâm nguyện cả đời.

Một khi Nhân tộc và Viễn Cổ Gia Tộc cùng tồn tại trên đời, Địa

Linh Tôn hiểu rằng, hắn sẽ vĩnh viễn không thể thực hiện được hoài bão như vậy.

Vì vậy trong mắt hắn, chiến tranh giữa Nhân tộc và Cổ tộc sớm muộn cũng sẽ bùng nổ, chỉ là vấn đề thời gian và lựa chọn thời cơ.

Hiện tại, Bái Nguyệt Thần Môn và Thanh Phong Các không nghi ngờ gì đã cho hắn một bất ngờ lớn.

Cơ hội như vậy là ngàn năm có một, nếu bỏ lỡ, một khi để Đế Tôn phục hồi nguyên khí, nguyện vọng của hắn cả đời cũng đừng hòng thực hiện được.

"Địa Linh Tôn các hạ?

Không biết các hạ dẫn nhiều cao thủ như vậy đến Cổ Hoang Tộc Địa của ta, có chuyện gì?" Địa Linh Tôn liếc nhìn gia chủ Cổ Hoang một cái, lạnh nhạt nói: "Đừng có giả vờ với ta nữa, mọi người đều là người hiểu chuyện.

Tin tức của ta không thể nào sai được, Đế Tôn đang trốn ở chỗ các ngươi, mau giao hắn ra.

Ta sẽ không trút giận lên các ngươi, ta đã hứa với người bạn kia, sẽ không lật đổ Cổ Hoang Nhất Mạch." Gia chủ diễn kịch cũng không tồi: "Bạn?

Kẻ phản bội kia của ngài sao?

Hắn sớm đã không phải người của Cổ Hoang Nhất Mạch ta rồi.

Về phần Đế Tôn, ta không hiểu ngài đang nói gì." Địa Linh Tôn lạnh lùng cười: "Không biết cũng không sao, ta sẽ nói cho ngươi biết lần nữa." Ầm ầm!

Giơ tay một cái, Địa Linh Tôn không nói hai lời liền trực tiếp đánh ra một đạo Xích Luyện Chân Hỏa, ngọn lửa đó cuồng mãnh đến mức

nào, trực tiếp quấn quanh người Cổ Hoang gia chủ, nhanh chóng cắn nuốt hộ thể cương khí của hắn.

"Ách a!" Gia chủ tuy đang phối hợp với Đế Tôn diễn kịch, nhưng đối mặt với thủ đoạn áp chế bá đạo của Địa Linh Tôn, sự đau đớn mà hắn thể hiện ra hoàn toàn là thật, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cảm giác bỏng cháy da thịt lại vô cùng chân thực.

"Địa Linh Tôn, ngươi muốn vi phạm khế ước đã định trong thịnh hội sao?" Đúng lúc này, Sỏa Cẩu và Vô Đạo độn không mà đến, cuối cùng cũng hiện thân, toàn bộ vở kịch cũng tiến hành đến màn thứ hai theo yêu cầu của đạo diễn Đế Tôn.

"Ha ha ha!

Ta nói này, tin tức của Cổ Hoang Khí Tử chắc chắn không sai, hắn đang trốn ở đâu, mau giao Đế Tôn ra đây cho ta, nếu không, ta không ngại xé ngươi ra thành từng mảnh!" Sỏa Cẩu không hề hoảng sợ, cây Thiêu Hỏa Côn trong tay rung lên, phóng ra nội tình tương đối sâu dày trong cơ thể.

Thánh Thể của hắn bây giờ đã có tiểu thành, một chọi một độc chiến với Địa Linh Tôn, đánh ba ngày ba đêm cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Về phần Vô Đạo thì không đơn giản như vậy, nội tình và bảo bối trên người hắn đủ để đối phó với mười, tám cường giả cùng cấp bậc.

Dù chỉ có hai người, cũng khiến Địa Linh Tôn trước mặt khó mà dễ dàng đạt được mục đích.

"Được, hôm nay ta sẽ thử xem, thực lực của hai ngươi có chống đỡ nổi lá gan của các ngươi không, tìm chết!" Ầm ầm!

Khí tức kinh khủng gần như ngay lập tức bộc phát từ trong cơ thể Địa Linh Tôn, sau lưng y, một đạo yêu hỏa nguyên quang vô cùng dữ

tợn khóa chặt lấy Sỏa Cẩu và Vô Đạo.

"Ra tay!" Các bản tộc thần tướng phía sau vốn đã không chờ được nữa đồng loạt bay xuống, với tư thế như thủy triều tràn vào tộc địa Cổ Hoang, bắt đầu tìm kiếm vị trí của Đế Tôn.

Nào ngờ, đại lão Đế Tôn lúc này đang ung dung tự tại ngồi xếp bằng trong một chiếc đỉnh khổng lồ ở sâu trong thánh địa, giả vờ như đang chữa trị cho bản thân, nhưng thực chất, hắn đang dựa vào tinh thần lực cường đại của mình, thông qua sức mạnh của tiểu thế giới để khôi phục thực lực.

Chương 563

"A, Đế Tôn!" Trong số các bản tộc thần tướng, một kẻ đầu lĩnh, cũng là cường giả cấp Cổ Vương thực thụ, vừa vặn đối mặt với Đế Tôn trong đỉnh, tại chỗ bị dọa cho lảo đảo lùi lại liên tục.

"Là Đế Tôn!" Một tiếng hô vang lên, các cường giả bản tộc thần tướng của Địa Linh Tôn đồng thời tập kết về phía này.

Đế Tôn cũng không vội, vẻ mặt bình tĩnh bước ra từ trong chiếc đỉnh khổng lồ, một mình đối mặt với đám bản tộc thần tướng bên ngoài.

"Ồ, chẳng phải chỉ là mấy con chó săn bên cạnh Địa Linh Tôn thôi sao, hôm nay có thể chết cùng Địa Linh Tôn, đoán chừng Bái Nguyệt Thần Môn dưới kia cũng đáng giá rồi nhỉ?" Thủ lĩnh thần tướng kinh hãi thất sắc: "Ngươi!

Thực lực của ngươi… căn bản không bị ảnh hưởng!

Ngươi không bị thương!" "Bị thương?

Ha ha ha, trên thế giới này, không ai có thể làm ta bị thương, Cổ Tôn cũng không đủ tư cách!" Đế Tôn vung tay, một luồng khí tức cường đại như sóng triều quét ra.

Nếu không phải đang ở trong tộc địa, nếu không phải Đế Tôn cố ý nương tay áp chế nội tình, chỉ riêng một cái vung tay này, toàn bộ đám thần tướng đều sẽ tan thành tro bụi trong khoảnh khắc.

Người ở cảnh giới khác nhau, góc nhìn khi đối diện nhau cũng có sự khác biệt rất lớn.

Mỗi một thần tướng nhìn về phía Đế Tôn đều mang theo một loại kính sợ và ngưỡng vọng như núi cao, nhưng trong mắt Đế Tôn, họ

chẳng qua chỉ là mấy con sâu nhỏ, những kẻ này ngay cả tư cách nhận cơm hộp cũng không có.

"Mau, ta giữ chân hắn, ba người các ngươi quay về bẩm báo với Địa Linh Tôn các hạ, đây hoàn toàn là một cái bẫy!" Đế Tôn khẽ nhếch mép: "Không cần phải tỏ ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt như vậy, chó săn thì tự nhiên phải có cách chết của chó săn.

Những kẻ không thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến toàn bộ ván cờ, ta gọi là quân cờ thí!" Đế Tôn giơ một tay lên trời làm động tác nắm bắt, khí tức thôn phệ cường đại vô cùng ngay lập tức bộc phát từ lòng bàn tay, sức mạnh đó gần như vượt qua giới hạn mà mọi người trước mặt có thể nhận biết được.

Phụt… từng ngụm lớn máu tươi phun ra, thế giới trong mắt Đế Tôn trở nên vô cùng tốt đẹp, còn đám bản tộc thần tướng trước mắt thì cảm nhận sâu sắc sự tuyệt vọng.

Bát đại đầu mục, không giống như những Tổ Vương khác, đều là lực lượng chiến đấu Cổ Vương trung thành nhất của phe Địa Linh Tôn, là phe phái của chính y.

Nói trắng ra, lúc này nếu truyền tin cho các Tổ Vương phe khác, người dám đến cứu Địa Linh Tôn, trong hơn mười phe phái đoán chừng nhiều nhất không quá hai phe, nhưng bản tộc thần tướng là những người có thể giao phó tính mạng cho Địa Linh Tôn bất cứ lúc nào.

Mất đi những người này, Địa Linh Tôn chẳng khác nào tự chặt đi hai tay, dù bản lĩnh thông thiên, cũng tuyệt đối không thể giở trò gì trước mặt Đế Tôn.

"Tinh Thần Táng Hồn!" Đế Tôn chỉ tay lên trời, sắc trời nhanh chóng tối sầm lại, vô số tinh quang dưới sự dẫn dắt nhanh chóng hội tụ về một điểm trên đỉnh đầu, khuếch tán thành một vòng cung quang

mạc, tụ lại trên đầu đám bản tộc thần tướng.

"Có trăn trối gì, cứ việc nói ra, nếu ta tâm trạng tốt, ta sẽ thay các ngươi chuyển lời cho Địa Linh Tôn." Nụ cười trên mặt Đế Tôn càng thêm đậm.

Những việc mà đám người này trước đó đã làm với người của hắn, Đế Tôn không hề có nửa phần thương hại.

Kẻ dám động đến huynh đệ của hắn là đang khiêu chiến uy nghiêm và giới hạn của hắn, chỉ có giết chóc mới là cách tốt nhất để chúng sám hối tội lỗi.

"Thằng khốn, ngươi dám gài bẫy Địa Linh Tôn ta, Viễn Cổ Vạn Tộc tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!

Thành quả của gia tộc thịnh hội cũng sẽ trở nên vô nghĩa!" "Không, lại có thêm nhiều hàng rồi… Không những thành quả thịnh hội không bị ảnh hưởng, mà sự ra đi của các ngươi cũng sẽ được gán cho một cái tên khác.

Tộc địa Cổ Hoang sụp đổ, các phe phái đều tranh đoạt bảo vật, các ngươi, thật đáng tiếc, đã trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh đoạt đó." Bản tộc thần tướng tức đến nổ tung, nằm mơ cũng không ngờ, tín hiệu mà Cổ Hoang Khí Tử truyền đến lại là mồi nhử để nhập cuộc!

"Cổ Hoang Khí Tử chết tiệt, ta phải giết ngươi!" Tên thủ lĩnh bản tộc thần tướng, một cường giả thân rồng đầu người, tức giận gầm lên trời, tiếng gầm gần như bao trùm cả bầu trời thánh địa.

"Được rồi, không cần phải thể hiện sự tồn tại nữa, các ngươi, từ nay về sau, Địa Linh Tôn và phe bản tộc thần tướng, sẽ biến mất từ đây!" Trong sát na, nụ cười nơi khóe miệng Đế Tôn đột ngột tắt lịm.

Táng Hồn Chi Lực trút xuống, tất cả tinh quang biến thành vô số

lưỡi dao sắc bén, hết lần này đến lần khác xuyên thủng cơ thể của đám bản tộc thần tướng.

Chỉ mới đợt kiếm mang đầu tiên giáng xuống đã triệt để phế đi nội tình của chúng.

Rất nhanh, đợt kiếm mang cuối cùng đồng thời ngưng tụ thành tám thanh chủ kiếm, lơ lửng cách đỉnh đầu tám người ba tấc, chỉ chờ một ý niệm điều khiển của Đế Tôn, tám người đều sẽ đi đến chỗ chết.

Phải biết rằng, tám người này hiện nay đều có thực lực sánh ngang với Thánh Nhân đỉnh phong, đặt ở bất kỳ thế lực truyền thừa nào trên đại lục, đều sẽ được coi là thượng khách.

Thế nhưng sự tồn tại ở cường độ này, đặt trước mặt Đế Tôn, thật sự ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Bởi vì cái tên Đế Tôn đã trở thành sự tồn tại chi phối pháp tắc của cả thế giới này, đi ngược lại ý muốn của hắn, chính là đang khiêu chiến quy tắc của trò chơi!

Phụt!

Kiếm mang sắc lẹm cuối cùng cũng đâm xuống, trong nháy mắt chém giết Bát Đại Thần Tướng.

Chương 564

Địa Linh Tôn chỉ cảm thấy trong lòng chùng xuống, một cảm giác không nói nên lời bỗng dưng dâng lên, mang đến cho y một dự cảm vô cùng khó chịu.

“Chuyện gì vậy?

Bản tộc thần tướng đâu, mau tập hợp!” Địa Linh Tôn gầm lên một tiếng, tạm thời đẩy lùi Sỏa Cẩu và Vô Đạo trước mặt, nhưng ngay khi y vừa dứt lời, từ sâu trong thánh địa, vô số mảnh thịt nát bay ra, đều thuộc về các bộ phận của thủ lĩnh bản tộc thần tướng.

“!!!” Cảnh tượng này xuất hiện, thực sự khiến cả hiện trường hoàn toàn bùng nổ.

Những chiến sĩ Bát Bộ đi theo Địa Linh Tôn hoàn toàn ngây người, sau đó là sự phẫn nộ điên cuồng trút ra.

“Tộc địa Cổ Hoang, đến lúc một mạch này bị diệt vong rồi!” Uy áp cấp Thánh khủng bố đồng thời bộc phát từ trong cơ thể hơn trăm cường giả phía sau, cũng chính luồng sức mạnh phẫn nộ tuôn trào này đã khiến cột trụ cuối cùng của tộc địa Cổ Hoang sụp đổ.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất của tộc địa đột nhiên sụp xuống, trong hố sâu khổng lồ dường như ẩn chứa một lực thôn phệ kinh người vô tận.

Những người mà Địa Linh Tôn mang đến, vừa vặn cũng đứng ở khu vực trung tâm sụp đổ, không một ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều nhanh chóng rơi xuống vực sâu năng lượng kinh khủng.

Thân hình Đế Tôn cuối cùng cũng hiện ra vào lúc này, hắn nhìn xuống vực sâu bên dưới.

Sỏa Cẩu và Vô Đạo định đi theo, lập tức bị Đế Tôn ngăn lại.

“Đại ca!

Chẳng lẽ không cần bọn đệ đi theo một chuyến sao?” Đế Tôn cười lắc đầu: “Dọn dẹp tàn cuộc không cần các ngươi, việc các ngươi nên làm nhất bây giờ, là đến nhà của Địa Linh Tôn dạo một vòng mới đúng!” “Ha ha ha!

Quả nhiên, gừng càng già càng cay!

Đại ca, ngài thật thánh minh!” Vô Đạo tóm lấy Sỏa Cẩu lập tức bay đi, bóng người trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Đế Tôn và những người khác.

Đối với phe Cổ Hoang đang cung kính chờ đợi phân phó phía sau, Đế Tôn cũng giao nhiệm vụ.

“Công việc của các ngươi đơn giản hơn nhiều, cứ ở đây canh giữ, có ai đến tìm cơ duyên thì giải thích tình hình cho họ, bất kể là nhân tu của Ngũ Đại Vực, hay cường giả Cổ Tộc, chỉ cần đến, đều cho vào.

Về phần giải thích thế nào, không cần ta dạy chứ?” Cổ Hoang gia chủ lại một lần nữa mỉm cười cúi người: “Đó là tự nhiên!” Đế Tôn gật đầu: “Lần này làm tốt, ta rất hài lòng.

Thần khí cứ để ở chỗ ngươi trước, lần này di chuyển căn cứ địa, cần phải đề phòng Cổ Tộc tập kích, có Vô Thượng Thần Khí bên người, đối với các ngươi cũng là một phần bảo đảm.” Gia chủ nghe vậy, tại chỗ quỳ xuống dập đầu mấy cái với Đế Tôn, hoàn toàn là một bộ dạng thiên ân vạn tạ, cảm kích vô cùng.

Không thể không nói, gã này là một kẻ thông minh.

Thông minh ở chỗ, hắn nhận thức rất rõ ảnh hưởng và vị trí của Đế Tôn.

Bất kể Đế Tôn đưa ra quyết định gì, vô điều kiện ủng hộ và phục tùng là đúng.

Vô Thượng Thần Khí của phe Cổ Hoang tuy là vật sở hữu của Cổ Hoang Khí Tử, nhưng chỉ cần Đế Tôn để ý, thì nó là của Đế Tôn.

Đế Tôn có thể cho ngươi, nhưng ngươi tuyệt đối không thể mở miệng đòi!

Nếu đòi, đó là tội chết.

Cái gọi là bạn vua như bạn hổ, làm việc cho Đế Tôn, thực ra cũng là rủi ro và kỳ ngộ cùng tồn tại.

May mắn thay, lần này, Cổ Hoang gia chủ đã có được kết quả mà hắn muốn.

Vụt!

U quang lóe lên, Đế Tôn đã theo sát nhảy vào hố sâu bên dưới.

Dưới hố sâu hàng trăm mét, nguyên khí nồng đậm vô cùng như núi lửa phun trào tuôn ra tứ phía, nhanh chóng biến toàn bộ tộc địa Cổ Hoang thành cửa vào dòng nguyên khí hấp dẫn nhất thiên hạ!

Cường giả các nơi gần như ngửi thấy mùi mà tìm đến, các phe phái từ tứ hải bát hoang đều có, phía Cổ Tộc tự nhiên cũng đến không ít nhân vật đỉnh tiêm.

Sau khi bị Cổ Hoang gia chủ lừa phỉnh một phen, các cường giả phía Cổ Tộc đều ý thức được phe Địa Linh Tôn gặp nạn, nhưng đều giữ im lặng, không ai chủ động xông xuống chuốc lấy xui xẻo.

“Thôi, nếu Địa Linh Tôn các hạ đang tranh đoạt cơ duyên, chúng ta cũng không tham gia náo nhiệt nữa.” “Ai!

Chương 565

Lão huynh, ngươi nhát gan vậy?

Cơ hội trước mặt mọi người đều bình đẳng, chẳng phải ở đây cũng có nhiều cường giả Nhân Tộc sao?

Khế ước gia tộc thịnh hội đã nói, hiện tại Cổ Hoang Tinh cũng có một ghế cho Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta, chỉ cần đến đây, ai cũng có tư cách tranh đoạt!" "Nói hay lắm!

Nhân Tộc và Cổ Tộc tuy có hiệp ước hòa bình, nhưng trong trường hợp tranh đoạt cơ duyên, không cần phải để ý những lễ nghi phiền phức đó, chư vị đạo hữu Cổ Tộc, chúng ta đi trước một bước!" Các phe Nhân Tộc cũng theo đó thêm dầu vào lửa, lấy cớ tranh đoạt cơ duyên để lừa phỉnh đám cường giả Cổ Tộc.

Nào biết được, trong lúc chúng còn đang do dự, lãnh tụ Cổ Tộc Địa Linh Tôn đã bị Đế Tôn hành cho không tìm thấy phương bắc rồi. … Ầm ầm ầm!

Không biết đây là lần thứ mấy Đế Tôn ra chân.

Địa Linh Tôn vốn không thể một đời, bị Đế Tôn hành cho thân thể không còn chỗ nào lành lặn.

Về phần những Thánh cấp Cổ Tộc đi theo xuống, đều bị tinh thần chi lực cường đại đóng băng, xuyên thấu vào nhục thân, trực tiếp chấn vỡ hồn nguyên, biến thành những cái xác không hồn.

"Đế Tôn, tên khốn nhà ngươi… lại dám bày mưu hãm hại ta!" Đế Tôn cười khẽ: "Ngươi nên biết rõ, nếu ta là Đế Tôn, trong nháy mắt có thể diệt cả tộc ngươi, nhưng để bảo lưu thành quả của thịnh hội, chỉ có thể ủy khuất phe Địa Linh Tôn các ngươi.

Cái chết của ngươi hoàn toàn là một tai nạn, vì tham lam mà chôn vùi tính mạng, chỉ vậy mà thôi." Nói xong, Đế Tôn lại ra tay, hư không thủ ấn như nặn người đất, từ từ nâng nhục thân Địa Linh Tôn lên không trung.

"Thời gian không còn sớm, có lời trăn trối gì với thế giới này, hãy trân trọng cơ hội cuối cùng đi." Địa Linh Tôn nhổ một bãi nước bọt, vẫn đang hung hăng trừng mắt nhìn Đế Tôn.

"Ngươi cho rằng, nội tình sau lưng ta chỉ có đám bản tộc thần tướng quèn kia?

Cường giả cái thế cấp Thánh Tôn chân chính còn chưa xuất hiện!

Đế Tôn, ngươi đã chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, chắc chắn sẽ triệt để chọc giận Viễn Cổ Gia Tộc, khiến cả Nhân Tộc phải trả giá cho ngươi, ha ha ha!" Đế Tôn khinh thường hừ lạnh một tiếng, ngón tay cử động, trực tiếp bóp nát hàm răng nanh trắng ởn của Địa Linh Tôn.

"Cười tiếp đi chứ, sao không cười nữa rồi?

Bị lọt gió à?" "Ta…" Lần này đến lượt Đế Tôn chế nhạo, chỉ vì một lúc nhanh miệng, lại khiến Địa Linh Tôn phải chịu đựng nỗi đau vô cùng to lớn trước khi chết.

"Nghe đây, những gì ngươi nợ ta, hôm nay phải trả lại cho ta đầy đủ!" Rắc!

Bàn tay khổng lồ đột nhiên siết lại, lực đạo kinh khủng gần như bóp nát hơn một nửa xương cốt toàn thân Địa Linh Tôn.

"Ách a!" Tiếng gào thét đau đớn lại một lần nữa vang lên, lần này ở một mức độ nhất định đã kinh động không ít người.

Chỉ là có kết giới tinh thần cường đại của Đế Tôn, dù cùng rơi vào hố sâu, người ngoài cũng không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chưa được mấy chiêu, gã này đã bị sức mạnh cường đại của Đế Tôn nghiền nát thành hư vô.

"Đến lúc rời đi rồi." Dưới sự che chở của công pháp cường đại, Đế Tôn thần không biết quỷ không hay rời khỏi chiến trường Cổ Hoang.

Một lát sau, một bóng đen độn không hạ xuống, chính là Cổ Hoang Khí Tử đã ẩn nấp trong bóng tối từ lâu.

Tên nhóc này thật là một kẻ kỳ quặc.

Nếu lúc đầu có thể giống như Vô Đạo, một lòng một dạ đi theo Đế Tôn, hà cớ gì phải sống những ngày tháng tu luyện bị người người đòi đánh, thập phần nhục nhã?

Hắn vốn có thể quang minh chính đại có được mọi thứ!

Đáng tiếc, hắn tự coi mình quá cao, luôn cho rằng có thể đứng trên tất cả mọi người, ngay cả Đế Tôn cũng dẫm dưới chân, điều đó đã định trước hắn chỉ có thể trở thành một trò cười. … Không biết qua bao lâu, Cổ Hoang Khí Tử ăn no uống đủ xông ra khỏi hố sâu, vừa vặn đối mặt với Lão Quy Cổ Vương.

Những người này cũng là những kẻ ủng hộ Địa Linh Tôn, nhưng khác với bản tộc thần tướng, họ không phải là đệ tử tử trung của phe Địa Linh Tôn, mọi người chỉ là quan hệ đồng minh mà thôi.

"Không cần đợi nữa.

Địa Linh Tôn cưỡng ép độ kiếp thất bại, đã tan thành tro bụi rồi, ngay cả bản tộc thần tướng cũng bị liên lụy, các ngươi tự quay về bộ lạc của mình, tự lo liệu đi." Cổ Hoang Khí Tử cũng rời đi, thế liên minh trước kia của các phe Cổ Tộc, theo sự sụp đổ của Địa Linh Tôn mà triệt để tan rã.

Kế hoạch của Đế Tôn thực hiện viên mãn, mối đe dọa của Cổ Tộc

đối với truyền thừa Nhân Tộc, cũng từ khoảnh khắc này, tan thành mây khói.

Chương 566

… “Haizz!” Bên ngoài động thiên của một nơi không thể biết, Lão Quy Viễn Cổ Vương vẻ mặt u sầu cảm khái, đem chuyện phe Địa Linh Tôn bị tàn sát nói cho Kim Long Yêu Vương.

Kim Long Yêu Vương, không nghi ngờ gì là một cường giả có thể một mình đối đầu với cảnh giới Thánh Tôn, là đại lão cấp nội tình chân chính trong số các Viễn Cổ Tộc đã thức tỉnh hiện nay, cũng là sự tồn tại đứng sau hỗ trợ phe Địa Linh Tôn thống lĩnh gia tộc.

Hiện tại Địa Linh Tôn đã chết, tương đương với việc lá cờ của Viễn Cổ Tà Tôn hiệu lệnh vạn tộc đã sụp đổ.

Muốn từ danh nghĩa không tốn chút sức lực nào tập hợp các phe phái vạn tộc lại với nhau, đã khó như lên trời.

“Cái tên Đế Tôn này… thật sự chỉ bằng sức một người đã ổn định được giang sơn của Nhân Tộc!

Nếu không có hắn, cần gì cái đại hội các tộc chó má, mấy lão già chúng ta đánh danh hiệu hậu duệ của Viễn Cổ Tà Tôn, nhất định có thể tái hiện sự huy hoàng của thời kỳ viễn cổ, thật đáng chết!” Thần Quy Viễn Cổ Vương bất đắc dĩ thở dài: “Ta cũng không ngờ, tên Đế Tôn này lại cường đại đến mức độ như vậy.

Tuy hiện tại bên ngoài đồn rằng Đế Tôn bị hai đại liên minh thích khách trọng thương, nhưng ta luôn cảm thấy bên trong có chút kỳ quặc.

Bất kể hắn có thật sự bị thương hay không, chỉ cần gã này còn tồn tại, Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta, e rằng vĩnh viễn đều phải bị các mạch truyền thừa của Nhân Tộc đè đầu.” Kim Long Yêu Vương rơi vào trầm tư một lát.

“Xem ra, nhất định phải tìm một cơ hội, trừ khử tên nhóc này!

Nếu không, sự thức tỉnh của Viễn Cổ Vạn Tộc chúng ta lại có ý nghĩa gì?

Chúng ta vĩnh viễn đều phải đi theo sau Nhân Tộc, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ hội bị những con sâu nhỏ của Nhân Tộc chiếm đoạt!

Thay vì đêm dài lắm mộng, thà rằng…” Thần Quy nghe lời Kim Long Yêu Vương, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng.

“Ý của các hạ là…” “Thế này đi, ngươi đi dò hỏi ý tứ của mấy Tổ Vương khác trước, đặc biệt là Hỏa Diễm Yêu Vương, nếu hắn cũng có ý ra tay, bản tọa không ngại tổ chức một nhóm đi gặp tên nhóc tên Đế Tôn đó.

Không ngờ Nhân Tộc ngoài Khương Thiên Vương ra, lại thật sự xuất hiện một kẻ có tướng của tất cả Cổ Tôn!

Chưa thành Tôn đã như vậy, nếu thật sự để hắn Trảm Đạo, Viễn Cổ Gia Tộc chúng ta e rằng thật sự khó có ngày lành!” Kim Long Yêu Vương nói.

Lão Quy tự nhiên nghe ra được sự bất đắc dĩ trong giọng điệu của Kim Long Yêu Vương.

Sự sụp đổ của Địa Linh Tôn, thực sự khiến y nhớ lại thời kỳ thịnh thế năm xưa theo sau Viễn Cổ Tà Tôn thống ngự bát phương, trong nháy mắt tất cả đều đã thành mây khói dĩ vãng.

Chẳng trách trên thế giới này, mọi người đều lấy việc thành Cổ Tôn làm mục tiêu, không đạt được điểm cuối đó, dù mạnh hơn nữa thì sao?

Cuối cùng cũng không chống lại được sự bào mòn của năm tháng. … “A ha ha ha!

Đại ca, xem này!" Trong Thiên Tôn Sơn, Vô Đạo bày ra một đống lớn pháp bảo đỉnh tiêm, toàn bộ đều là gia tài của Địa Linh Tôn, hiện tại đã bị Vô Đạo và Sỏa Cẩu cướp sạch sẽ.

"Không tệ!

Lô bảo bối này, đủ để Thiên Tôn Sơn của chúng ta nhanh chóng lớn mạnh trong thời gian ngắn, làm tốt lắm!" "Cái gì??" Vô Đạo vốn định kể công, nghe xong một câu nói nhẹ nhàng của Đế Tôn, Vô Đạo tại chỗ hóa đá.

Hắn vốn định giữ lại những thứ này cho mình dùng, không ngờ bị Đế Tôn một câu nói đã sung công toàn bộ.

"Phụt ha ha ha!

Ta đã nói rồi, bảo Vô Đạo lục thân bất nhận phong thưởng, hắn cứ khăng khăng đòi mọi người chia đều." Hắc Cẩu rõ ràng cao tay hơn một bậc, cho Vô Đạo một bài học.

Mập mạp cũng không ngờ, Đế Tôn bình thường không bao giờ tính toán những thứ này, lần này lại đột nhiên cưỡng chế sung công chiến lợi phẩm của hắn, thực sự khiến hắn trở tay không kịp.

Đế Tôn có lẽ nhìn ra được diện tích bóng ma tâm lý của mập mạp, tiến lên vỗ vai hắn với vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Mập mạp, nay đã khác xưa, hiện tại Thiên Tôn Sơn đang trong giai đoạn khởi đầu, có quá nhiều nơi cần đầu tư, gia tài của Địa Linh Tôn này biến thành của Thiên Tôn Sơn chúng ta.

Có một lô vật tư nội tình này tham gia, ta có lòng tin trong thời gian ngắn, để Thiên Tôn Sơn có quy mô không gì sánh bằng trên toàn Cổ Hoang Tinh.

Cố gắng làm tốt, năm nay ca sẽ cưới cho ngươi một người chị dâu!" "Má, sao người bị thương luôn là ta??" … Thời gian trôi nhanh,

thoáng chốc đã ba tháng trôi qua.

Đế Tôn không hề nuốt lời, dưới sự dẫn dắt của chính hắn, Thiên Tôn Sơn đã có được sự phát triển mạnh mẽ mà người khác khó có thể tưởng tượng được, sức ảnh hưởng càng với tư thế như một cơn bão quét qua toàn bộ Ngũ Đại Vực rộng lớn.

Trong ba tháng ngắn ngủi, sức ảnh hưởng của Thiên Tôn Sơn nhanh chóng bao phủ toàn bộ Đông Vực, bất kể là phân chia tài nguyên, hay bình định các cuộc loạn chiến cục bộ trong Đông Vực, Thiên Tôn Sơn đều phát huy vai trò cực kỳ quan trọng.

Chương 567

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, Thiên Tôn Sơn hiện nay, đã không còn là một tổ chức đơn giản, mà là một bá chủ cấp chúa tể Đông Vực bao gồm cả danh nghĩa của Thiên Tôn Sơn và Tà Linh!

Trong một thời gian, các cường giả và tán tu cường giả hoạt động ở các khu vực Đông Vực lần lượt tìm đến đầu quân.

Có Sỏa Cẩu đích thân kiểm soát, Thiên Tôn Sơn trong việc sàng lọc thành viên và xây dựng chế độ nội bộ đều đã có một hệ thống hoàn thiện và trưởng thành, đó cũng là nguyên nhân quan trọng giúp Thiên Tôn Sơn có thể nhanh chóng lớn mạnh.

Tổ địa Khương gia.

Đại lão Khương Thiên Vương đang đứng kề vai với Đế Tôn.

Lần này mời Đế Tôn đến phủ, Khương Thiên Vương tự nhiên có việc trọng đại muốn nhờ.

"Hả?

Thiên Vương lại muốn bế quan sao?

Nhanh vậy?" Đế Tôn cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn đối phương.

"Đều nhờ sức mạnh của chân long huyết mà ngươi tặng, khiến mệnh nguyên của ta tăng lên đáng kể.

Vốn ta cho rằng, Thánh Vương đại thành cảnh đã là cực hạn của đời này, hiện tại xem ra, dường như có khả năng xông lên đỉnh cao." Đế Tôn lộ ra nụ cười: "Quá tốt rồi.

Tâm cảnh của Thiên Vương lại vì một đoạn kinh nghiệm đặc thù, xa hơn rất nhiều so với cường giả cùng cấp bậc thông thường, một

khi có được cơ duyên đốn ngộ, cảnh giới Thánh Tôn cũng không phải là không có khả năng.

Đến lúc đó, phe Thiên Tôn Sơn chúng ta có thể có thêm một người giúp đỡ rồi." Hiện nay, Đế Tôn và Khương Thiên Vương đã trở thành bạn bè thân thiết.

Ở một mức độ nào đó, chính hai người họ đã kề vai sát cánh bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của truyền thừa Nhân Tộc trên Cổ Hoang Tinh, giúp cho toàn bộ Nhân Tộc có thể tồn tại và phát triển trong thế loạn lạc.

"Ta tự nhiên sẽ cố hết sức.

Ngoài ra, lần này mời ngươi đến, cũng là để nhắc nhở, Kinh Cức Chi Lộ sắp mở ra… ngươi có dự định gì chưa?" Đế Tôn thì không để ý đến những chuyện này, nhưng những người bên cạnh hắn như Sỏa Cẩu và Vô Đạo, đều không nên bỏ lỡ cơ hội như vậy.

"Phía gia tộc đoán chừng sẽ không dễ dàng bỏ qua, những lão già ẩn nấp sau lưng đều chưa ra tay, ta lo rằng, chúng sẽ chọn thời điểm Kinh Cức Chi Lộ mở ra, thế hệ trẻ tuổi đều rời khỏi Cổ Hoang Tinh để hành động!" "Ý của ngươi là, ta phải làm người hộ đạo cho đám thiên kiêu trẻ tuổi của Cổ Hoang Tinh sao?" Đế Tôn cười lắc đầu: "Không khoa trương đến thế, chẳng qua là lấy chúng làm mồi nhử, nhổ đi cái đuôi cuối cùng của Viễn Cổ Vạn Tộc mà thôi." Khương Thiên Vương cười khổ, trong lòng đương nhiên biết rõ, Đế Tôn miệng nói nhẹ như mây bay, nhưng trong lòng lại vô cùng để ý đến những người kế thừa của các phe Nhân Tộc.

Dù sao với thực lực không ai có thể ngăn cản của hắn, tàn sát toàn bộ Cổ Hoang Tinh, cũng không phải là chuyện viển vông.

Dù sao trong thời đại không có Tôn, lại có ai dám nói có thể chiến thắng Đế Tôn?

“Bất kể thế nào, sự khinh miệt của Viễn Cổ Gia Tộc đối với Nhân Tộc đã ăn sâu vào xương tủy, có cái bóng của Viễn Cổ Tà Tôn ở đó, khiến chúng hoàn toàn yên phận là điều vĩnh viễn không thể, chỉ có nhổ đi chiếc răng nanh sắc bén nhất, ta mới có thể yên tâm.

Quan trọng hơn, Kinh Cức Chi Lộ mở ra, tiên lộ e rằng thật sự không còn xa nữa, những tà linh trong các đại cấm địa kia mới là nan đề lớn đầu tiên ta thật sự phải đối mặt, ta không hy vọng phân tán thêm tinh lực để tiếp tục dây dưa với Cổ Tộc.” Khương Thiên Vương nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy!

Nhân Tộc chúng ta đi đến ngày hôm nay thật quá không dễ dàng, Cổ Tôn kinh tài tuyệt diễm, mới có thể giữ được nhất thời, nhưng ai lại có thể giữ được cả đời chứ?

Nếu, thật sự có một người, có thể dẫn dắt chúng ta đạt được thành tựu trước nay chưa từng có, ta tin rằng, người đó, chỉ có thể là Đế Tôn!” Câu nói này nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đã là đánh giá cao nhất mà Khương Thiên Vương có thể đưa ra.

Nói cách khác, Khương Thiên Vương đã ký thác giấc mơ thời trẻ mà mình không thể hoàn thành lên người Đế Tôn và Thiên Tôn Sơn sau lưng hắn. … Mười ngày sau, Khương Thiên Vương tiến vào cấm động của Khương gia bế quan, mang theo một phần quà tặng khác của Đế Tôn, thử đột phá cực hạn của mình.

Cũng trong thời gian này, Kinh Cức Chi Lộ mở ra, vô số thế hệ trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm của Cổ Hoang Tinh đổ xô đến, Sỏa Cẩu và những người khác cũng dưới sự che chở của Đế Tôn, đích thân gia nhập hàng ngũ này.

“Sỏa Cẩu, chuẩn bị thế nào rồi?” “Hắc hắc, mọi thứ đã xong, tin tức cũng đã được tung ra, vị trí đăng nhập sớm đã bị di chuyển, chỉ cần mấy lão già Viễn Cổ kia thật sự dám đánh chủ ý với chúng ta,

Tinh Hà Lạc Xuyên Cốc chính là nơi chúng bỏ mạng!" Đế Tôn hài lòng gật đầu: "Được rồi, các ngươi đều lui ra đi, ở đây có một mình ta là đủ rồi." … Sau hoàng hôn là bóng đêm bao trùm.

Ngồi trên thảo nguyên rộng lớn vô tận, giống như vô cùng gần gũi với bầu trời bao la, giơ tay lên là có thể che kín cả bầu trời sao vô tận.

Đế Tôn gối đầu lên hai tay, miệng ngậm một cọng cỏ xanh, thưởng thức khoảnh khắc yên tĩnh hiếm có này.

Ngẩng đầu nhìn lên dải ngân hà, Vạn Tượng Tinh Thần Quyết trong cơ thể tự nhiên lưu chuyển, cảm giác yên bình từ tận đáy lòng khiến linh hồn được thư giãn làm Đế Tôn vô cùng hưởng thụ.

Ánh sao tùy ý lưu chuyển, đám mây có thể nhìn thấy bằng mắt thường ở trung tâm đỉnh mây đang phát ra những tiếng nổ rung động vô cùng mạnh mẽ.

Thiên Tôn Sơn đã tung tin ra ngoài, rằng một bộ phận không nhỏ thiên kiêu của Đông Vực, đặc biệt là một bộ phận người của Khương gia phụ thuộc vào Thiên Tôn Sơn, chuẩn bị xuất phát tại khu vực Tinh Hà Lạc Xuyên Cốc.

Nếu phía Viễn Cổ thật sự có kế hoạch hành động, đây không nghi ngờ gì là địa điểm ra tay tốt nhất.

Chương 568

Nào ngờ, vụ nổ năng lượng trông có vẻ tráng lệ trước mắt, toàn bộ đều là cạm bẫy do người của Thiên Tôn Sơn bày ra, căn bản không có ai chọn nơi này để đến Kinh Cức địa.

Ầm ầm ầm… Cảm giác rung động của khí tức mạnh mẽ lần lượt ập đến toàn bộ bình nguyên.

Phải biết rằng, nơi này kéo dài không dứt hàng ngàn dặm, tuyệt đối là một nơi quyết đấu rộng rãi nhất, tiến hành quyết đấu đỉnh cao ở nơi này, bên nào cũng sẽ không có gì phải kiêng dè.

Đó cũng là nguyên nhân căn bản Đế Tôn chọn nơi này làm nơi phục kích, dù không tiếc phải lên vực ngoại thiên đấu, cũng phải trấn áp toàn bộ đám lão già sau lưng Vạn Tộc!

"Đã đến, thì đều ở lại đi!" Liên tiếp ba luồng khí tức cường đại vô cùng giáng xuống, một Tổ Vương cấp Thánh Tôn, hai Tổ Vương cấp Thứ Tôn đỉnh phong, quan trọng hơn, ba lão già này đều sở hữu Vô Thượng Thần Khí!

"Hống hống, xem ra trận chiến hôm nay có thể khiến người ta thỏa mãn rồi, thu hoạch lớn a!" Đế Tôn từ trước đến nay đều có sở thích sưu tập Vô Thượng Thần Khí, Vô Thượng Thần Khí từng qua tay hắn cũng không ít, bây giờ lại có thêm ba món, thực sự khiến Đế Tôn phấn khích.

Ầm ầm ầm!

Ba luồng sức mạnh cường đại vô cùng ngay lập tức khóa chặt tinh vân trên không, khiến đám mây sáng chói đó nổ tung trên không, hóa thành một tia lửa sao, cuối cùng biến mất ở tận cùng tinh không vực ngoại.

“Ha ha ha!

Không biết một chưởng này đánh ra, sẽ có bao nhiêu thiên kiêu trẻ tuổi của Đông Vực bỏ mạng, tốt nhất là mấy tên đáng chết của Thiên Tôn Sơn đều bị một mẻ hốt gọn, mới gọi là thoải mái.” “Ồ?

Vậy e rằng phải khiến ngươi thất vọng rồi.” Giọng nói của Đế Tôn vang lên như chuông lớn, nhanh chóng bị ba lão già kia bắt được.

Ba người kiêu ngạo đứng trên tinh không nhìn xuống, chỉ thấy Đế Tôn trong bình nguyên, trong nháy mắt hóa thành một ngôi sao băng phá không, lọt vào tầm mắt của ba đại cường giả.

“Ngươi không bị thương?

Xem ra, chuyện Địa Linh Tôn chết, là do một tay ngươi đạo diễn?” Người mở miệng, chính là cường giả cấp Thánh Tôn duy nhất trong ba đại Tổ Vương, Kim Long Yêu Vương.

Đứng sau lưng y, lần lượt là Hỏa Diễm Yêu Vương, và Vĩnh Dạ Vương, đều là những nhân vật có trọng lượng trong Vạn Tộc, từng một thời tung hoành ngang dọc.

Nhưng dù có phi phàm đến đâu, trong thời đại này, đụng phải Đế Tôn, cũng phải ngoan ngoãn cụp đuôi.

Trừ phi, giống như hôm nay không biết điều đi gây sự, dễ dàng không cẩn thận bị Đế Tôn cưỡng chế phát cơm hộp.

“Nhiều lời rồi lão già, Địa Linh Tôn chết hay không liên quan quái gì đến lão tử, chỉ có thể là do hắn gặp báo ứng.

Về phần ba người các ngươi, ta cảm thấy hôm nay có lẽ không dễ dàng rời đi như vậy đâu.” Vĩnh Dạ Vương cười lạnh: “Ngươi không phải cho rằng, ta và Địa Linh Tôn là sự tồn tại cùng đẳng cấp chứ?” “Không, trong mắt ta, các ngươi còn không bằng Địa Linh Tôn.” “Ngươi!” Ba lão già vốn đang ra vẻ, không ngờ lại bị Đế Tôn mạnh

mẽ tát vào mặt, khiến họ mất hết mặt mũi.

Căn bản không ngờ, Đế Tôn không chỉ thực lực cường đại, mà miệng lưỡi cũng lợi hại, đứng ở phía đối lập với Đế Tôn, thật sự đừng hòng có được chút lợi ích nào.

"Người ta Địa Linh Tôn dù phế vật, cũng có một ông bố tuyệt đỉnh viễn cổ che chở, còn các ngươi thì sao?

Trong mắt ta, chẳng qua là ba con chó già chỉ biết sủa bậy, ngoài việc khoe khoang chút uy phong năm xưa để giữ thể diện, không có bất kỳ tác dụng nào nữa." "Tìm chết!" Vĩnh Dạ Vương không nhịn được nữa, là người đầu tiên bộc phát!

Tôn nghiêm của Viễn Cổ Tổ Vương, không phải ai cũng có thể tùy tiện chà đạp.

Thế nhưng lần này, Tổ Vương đã gặp phải Đế Tôn, một người đàn ông có thể dẫm lên mặt hắn mà khiêu vũ. … "A a, nhớ kỹ câu nói của ngươi, hy vọng ngươi sẽ không vì thế mà cảm thấy hối hận." Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch, hướng về phía Vĩnh Dạ Vương ngoắc ngoắc ngón tay.

Hiển nhiên, hắn quyết định chơi đùa với tên tự cho là đúng này trước tiên.

Quả nhiên Đế Tôn không đoán sai, khoảnh khắc Vĩnh Dạ Vương ra tay, phong cách rất cao!

"Để ngươi kiến thức, thực lực chân chính của ta trong bóng đêm!" Cái gọi là Vĩnh Dạ, công pháp của gã này có một nhược điểm lớn nhất, là vào ban ngày có ánh sáng mặt trời thì không thể thi triển.

Nhưng một khi đến tối, gã này hoạt động như một con chó điên, với tu vi Thứ Tôn đỉnh phong, y từng tự tay chém giết một Thánh Tôn Nhân Tộc.

“Hống hống, gã này làm ta nhớ đến một người, công pháp của hai người như cùng một khuôn đúc, đều tu luyện nguyên tố hắc ám, quả là một đối thủ không tệ.” Vĩnh Dạ Vương là sự tồn tại từ thời kỳ viễn cổ, căn bản không biết đến hậu bối nào tên Ám Dạ, nhưng đối với lời khen của Đế Tôn, lão chó này dường như rất hưởng thụ.

“Hắc hắc, biết sợ rồi sao?

Muộn rồi!

Khi ngươi quyết định xuất hiện ở đây, nên chuẩn bị sẵn sàng đón nhận cái chết.” Ầm ầm ầm!

Chương 569

Chỉ thấy Vĩnh Dạ Vương hai tay kết ấn, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một hố đen màu tím đen, sau khi khóa chặt khí tức của Đế Tôn, dường như có vô tận lực lượng thuộc tính hắc ám ập về phía đối thủ.

"Có chút thú vị." Đế Tôn ngoáy mũi, hoàn toàn không giống thái độ nên có khi đối đầu với cường giả đỉnh phong, không ai biết hắn đang tính toán gì.

Thực tế, Đế Tôn không hề tính toán gì, đơn thuần là cho đối thủ đủ thời gian thi pháp, để hắn chết được minh bạch một chút. … Ánh mắt Vĩnh Dạ Vương vẫn tràn đầy vẻ đắc ý, coi như Đế Tôn cuồng vọng tự đại cố ý khinh địch lộ ra sơ hở.

Nếu biết được hoạt động tâm lý của Đế Tôn lúc này, đoán chừng thật sự sẽ hoài nghi nhân sinh.

Từng đám lớn quang vụ màu hắc ám bao bọc lấy nhục thân Đế Tôn, ban đầu là tứ chi, sau đó từ từ di chuyển lên thân thể, cuối cùng lan ra đầu.

"Ha ha ha!

Nhóc con, không định ra tay sao?

Đừng trách ta không nhắc nhở, một khi bị nguyên tố hắc ám của ta bao bọc toàn bộ, dù là Đại La Thần Tiên đến, cũng không thể có bất kỳ sinh cơ nào!

Bởi vì bản nguyên của thuộc tính hắc ám có thể dung nhập vào hư không, một khi bị bao bọc toàn bộ, ngươi sẽ phải đối mặt với lực hút của toàn bộ hư không liên quan đến nguyên tố hắc ám!" Đạo lý này

không khó hiểu.

Người bị Vĩnh Dạ Vương giam cầm, giống như một giọt nước, khu vực tác dụng công pháp của y, lại giống như một chậu nước.

Một khi giọt nước khó thoát khỏi sự giam cầm, bị cưỡng ép nhỏ vào chậu, sẽ không còn khả năng thoát ra, hư không sẽ dễ dàng luyện hóa bất kỳ sinh mệnh nhỏ bé nào.

Ba lão đại Tổ Vương trơ mắt nhìn Đế Tôn bị lực lượng nguyên tố màu đen hoàn toàn nuốt chửng, từ đầu đến cuối không hề có bất kỳ sự giãy giụa nào.

Vĩnh Dạ Vương ở đó đắc ý, chỉ cảm thấy thực lực quá trâu bò mới tạo ra cảnh tượng trước mắt.

Nhưng Kim Long Yêu Vương và Hỏa Diễm Yêu Vương ở phía sau liếc nhau, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

"Ta nói này, tên Đế Tôn đó không phải là nhân vật đơn giản, dám ngang ngược như vậy, nhất định có hậu chiêu, mau dốc toàn lực đi!" Vĩnh Dạ Vương cười lạnh: "Hai người các ngươi gọi ta đến, chẳng lẽ không tin tưởng thực lực của ta?

Trừ phi là Cổ Tôn Nhân Tộc chân chính, nếu không, căn bản không thể thoát khỏi sự giam cầm của nguyên tố hắc ám của ta, trong vòng mười hơi thở, khi cả người hắn hoàn toàn bị hư không đồng hóa, trận chiến sẽ kết thúc!" Vĩnh Dạ Vương nói xong, hình dáng toàn thân đen kịt của Đế Tôn bắt đầu từ từ dung nhập vào hư không, bóng người vốn cao một người nhanh chóng co lại, cho đến khi điểm dao động cuối cùng cũng biến mất.

"Ha ha ha!

Ta đã nói rồi chứ?

Dám coi thường Viễn Cổ Tộc chúng ta, tên nhóc này đoán chừng

đến chết cũng không biết tại sao!" "Đích thực không biết lắm." Một câu trả lời đột ngột vang lên, Đế Tôn không biết từ lúc nào, đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng Vĩnh Dạ Vương, một cú đá mạnh mẽ chuẩn xác vào mông y, khiến đường đường là Tổ Vương cấp Thứ Tôn đỉnh phong bay ra ngoài như một quả bóng da.

"Tên khốn, ngươi, ngươi làm được thế nào!" Vĩnh Dạ Vương khó có thể tin nổi… Lực lượng nguyên tố hắc ám liên kết với hư không, tuyệt đối không thể thất thủ, tại sao Đế Tôn lại có thể hoàn mỹ thoát khỏi sự trói buộc của hư không?

Hắn căn bản không biết, Vạn Tượng Tinh Thần Quyết của Đế Tôn có thể cảm ứng được khí tức của Đế Tôn ở bất kỳ nơi nào nhìn thấy ánh sao, và tiến hành định vị hư không vô cùng chính xác.

Đừng nói là bị nguyên tố hắc ám bao vây, dù có chặt Đế Tôn ra thành tám mảnh ném đến các hành tinh khác nhau, hắn vẫn có thể hoàn thành việc phục hồi nhục thân.

"Hừ, đó không phải là chuyện ngươi nên lo, ngươi chỉ cần hiểu rằng, ở trước mặt gia gia ta đây, ngươi chỉ là một trò cười." Lần này, Đế Tôn không làm động tác ngoắc tay, mà hứng thú giơ lên một ngón giữa.

Vĩnh Dạ Vương là người yêu mặt mũi và nóng tính nhất trong ba lão đại, bị Đế Tôn trước mặt hai Tổ Vương kia sỉ nhục như vậy, Vĩnh Dạ Vương tức giận không thôi, trong lòng bàn tay một quả cầu ánh sáng màu tím đen nhanh chóng hiện ra.

"Xem ra, không dùng một số pháp bảo, ngươi thật sự không coi bản tôn ra gì a!" "Vĩnh Dạ Trầm Luân!" Một tiếng gầm giận dữ phát ra, quả cầu ánh sáng màu tím trong lòng bàn tay nhanh chóng phình to, trong khoảnh khắc tự mở rộng thành một hư không độc lập, điên cuồng thôn phệ khí tức của Đế Tôn.

Chỉ là y nhanh chóng phát hiện, việc khóa chặt khí tức của Đế Tôn là một việc khó khăn không thể tưởng tượng nổi.

"Cái gì!

Lại… hút không động?

Thật đáng sợ, tên nhóc này rốt cuộc có thể chất gì." Kim Long Yêu Vương và người kia hoàn toàn ngây người.

Quan chiến không phải để ngồi mát ăn bát vàng, mà là có thêm cơ hội quan sát đối thủ.

Thế nhưng từ khi khai chiến đến nay, cách chiến đấu của Đế Tôn không hòa hợp với thế giới này, nhưng lại từ đầu đến cuối duy trì địa vị thống trị tuyệt đối, phảng phất như những mánh khóe của Vĩnh Dạ Vương chỉ là một trò trẻ con, đối với Đế Tôn căn bản không có mối đe dọa chí mạng nào.

"Ài, đừng tốn sức nữa, để ta đi vào được chưa?" Đế Tôn nhún vai, tự mình bước ba bước trong hư không, chủ động đi vào không gian nội tại do quả cầu màu tím đen kia tạo ra.

Chương 570

"Hắc hắc hắc…" Vĩnh Dạ Vương cười rạng rỡ, dường như sự nhục nhã vừa phải chịu đều hóa thành niềm vui lúc này, thậm chí còn bản năng bắt đầu tưởng tượng cảnh Đế Tôn bị luyện hóa thành khí hồn.

"Nhóc con, nói ra nguyện vọng cuối cùng của ngươi đi, khi ngươi quyết định bước vào Luyện Ngục Trầm Luân của ta, cuộc đời của ngươi đã kết thúc rồi." Để phối hợp với đối thủ ra vẻ, Đế Tôn tự mình phát ra mấy tiếng gào thét đau đớn trong không gian hắc ám, thật sự lừa được ba đại Tổ Vương.

"Không, mau thả ta ra đi, ta khó chịu quá, đau khổ quá!" Tiếng cười của Vĩnh Dạ Vương càng thêm không kiêng nể, đồng thời cuối cùng cũng kích hoạt các bước tiếp theo của công pháp, không ngừng nén ép không gian hắc ám.

"Đừng nương tay, đánh ra đòn mạnh nhất của ngươi, đừng để lại hậu hoạn!" Kim Long Yêu Vương lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ thấy ở một phía khác của hư không, một luồng uy áp hủy diệt vô cùng mạnh mẽ giáng xuống!

Hai quả cầu ánh sáng màu tím đen cực kỳ tương tự va chạm vào nhau ở trung tâm.

"Kết thúc rồi, Vĩnh Dạ Tinh Vẫn Kích!" "Công pháp thật mạnh mẽ!

Thuộc tính hắc ám có thể không ngừng nhận được bổ sung sức mạnh từ hư không, một khi bị khóa chặt, sẽ phải đối địch với cả hư không!" Kim Long Yêu Vương sáng mắt lên, không khỏi khen ngợi áo nghĩa của Vĩnh Dạ Vương không ngớt.

Ngay cả y, trong tình huống không mượn sức mạnh của Vô Thượng Thần Khí, cũng tuyệt đối không thể chống đỡ được đòn cuối cùng này.

"Hừ, chỉ trách tên nhóc kia quá cuồng vọng, không coi Vĩnh Dạ Vương ra gì, nếu ngay từ đầu đã toàn lực ra tay, với nội tình của Đế Tôn, e rằng ba người chúng ta hợp lực cũng khó mà dễ dàng đánh bại hắn." Hỏa Diễm Yêu Vương có chút hả hê, vốn đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu toàn lực, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ không cần phải ra tay nữa.

Ầm ầm ầm!

Hai đám mây màu tím đen cường đại vô cùng va chạm vào nhau trên không, sức mạnh đó sánh ngang với lực va chạm của hai hư không thực chất hóa bằng năng lượng.

Chỉ riêng uy thế, đoán chừng Thánh Tôn của Nhân Tộc cũng sẽ tại chỗ bỏ mạng bị chấn thành hư vô. … "Ha ha ha!

Dám ngang ngược trước mặt Vĩnh Dạ Vương ta, đó là kết cục của ngươi!" Vĩnh Dạ Vương phẳng phất như mơ về thời đỉnh phong, đứng trên không trung tóc bay phấp phới, khí thế có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

Rắc… "Hử?

Âm thanh gì vậy?" Trong hư không, đột ngột có mấy tiếng nứt vỡ vang lên, ở trung tâm xoáy năng lượng màu tím đen, một nắm đấm to như bao cát thò ra, xuyên qua những vết nứt hư không xung quanh, trông vô cùng rõ ràng và cô đọng, còn không quên lắc lắc cổ tay.

"!!!" Kim Long Yêu Vương và Hỏa Diễm Yêu Vương tại chỗ sững sờ.

Người trong cuộc Vĩnh Dạ Vương bản năng sờ sờ mặt mình, xác

định mọi thứ mình thấy là thật, không phải là một giấc mơ.

Rắc… Tiếng vỡ vụn không ngừng vang lên, chỉ thấy ở trung tâm điểm nổ hư không thực chất hóa bằng năng lượng, Đế Tôn với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn phá vỡ rào cản chui ra, không ngừng hoạt động gân cốt, không những không bị thương chút nào, mà vẻ mặt còn giống như vừa tập gym xong hơi mệt, nhưng tâm trạng lại vô cùng thoải mái.

"Không tệ, ta nói này Vĩnh Dạ Vương, tên nhóc nhà ngươi nên mở một phòng gym thì hợp hơn, loại áp lực này dùng để đấm lưng, quả thực hoàn mỹ." Phụt… Vĩnh Dạ Vương tại chỗ phun ra một lít máu, cả người đầu óc choáng váng, phun ra ngọn lửa giận trong lòng, nhưng lại phát hiện đã mất đi quyền chi phối chiến trường.

Một áp lực to lớn vô hình đang dâng lên, đã hoàn toàn giam cầm bản thể của y.

"Hắc hắc, quên nói cho ngươi biết, sức mạnh cường độ này dùng để đấm lưng thì được, làm ta bị thương thì còn xa lắm.

Tinh thông hư không chi lực, hình như không chỉ có một mình ngươi đâu nhỉ." Đế Tôn nói xong, đột nhiên cánh tay quét về phía sau, hai hư không thực chất hóa vừa dùng để ép hắn hoàn toàn vỡ nát, quả cầu màu tím đen kia, cũng chính là Vô Thượng Thần Khí bản mệnh của Vĩnh Dạ Vương cũng bị Đế Tôn cưỡng ép khống chế trong lòng bàn tay.

"Món đồ chơi này không tệ, ta lấy đi chơi một chút, ngươi chắc không phiền chứ?" Vĩnh Dạ Vương giống như bị đóng băng trong một khối băng trong suốt, động tác vô cùng chậm chạp, biểu cảm cực kỳ dữ tợn, nhưng lại không thể làm được gì, ngay cả quyền nói chuyện cũng bị Đế Tôn tước đoạt.

Cầm quả cầu màu tím đen trong tay, bộ dạng của Đế Tôn đâu có

giống như đang cầm một món Vô Thượng Thần Khí cái thế, hoàn toàn là đang cầm một món đồ chơi.

Phía sau, Kim Long Yêu Vương và Hỏa Diễm Yêu Vương ánh mắt nghiêm nghị liếc nhau, biết rằng tình hình Vĩnh Dạ Vương rơi vào linh ngữ vô cùng không ổn, quả quyết ra tay ngay lập tức, tấn công về phía vị trí của Đế Tôn.

"Ồ?

Hai người các ngươi cũng muốn tham gia trò chơi này sao?

Vậy ta lại chơi với các ngươi một chút!" Đế Tôn có thu hoạch, tâm trạng rất tốt, xoay người trực diện bay về phía hai Tổ Vương, nơi hắn đi qua, cơ thể tỏa ra uy áp vô cùng mạnh mẽ.

"Chết tiệt!

Tên này, chúng ta đã đánh giá thấp hắn rồi, cơ thể của hắn lại ngay cả hư không chi lực cũng không thể trọng thương?" "Loài người sao lại xuất hiện một yêu nghiệt như vậy, nếu người này là người của Vạn Tộc chúng ta, Cổ Hoang Tinh hiện nay, e rằng sớm đã trở thành lãnh địa của Vạn Tộc chúng ta rồi!" Hai đại Tổ Vương không còn khí thế ngạo nghễ như trước, bản năng coi trận ba đánh một này là một nhiệm vụ cực kỳ gian nan, thậm chí không hề cảm thấy đội hình như vậy đối với Đế Tôn là không công bằng, thậm chí muốn thêm mấy Tổ Vương nữa. … Đáng tiếc, trong đội hình của Cổ Tộc hiện nay, không tồn tại thêm Tổ Vương cấp Thánh Tôn nữa, mấy người này đã là bộ mặt cuối cùng của Cổ Tộc!

Chương 571

Ầm ầm ầm!

Hai đại Tổ Vương mỗi người hô lên công pháp của mình, lần này Đế Tôn muốn tìm kiếm chút kích thích hơn, không những không hề lùi bước, mà còn trực diện áp sát sức mạnh kinh người kia.

Bốn nắm đấm va chạm trên không.

Trong sát na, cả bầu trời đêm của Lạc Xuyên Cốc sáng như ban ngày!

Ánh sáng gần như trong nháy mắt đã truyền khắp cả Đông Vực, các cường giả đỉnh tiêm từ các phương hướng đồng thời hướng khí tức về phía đó quan sát, đáng tiếc lại bị uy áp đỉnh cấp của Đế Tôn và hai đại Tổ Vương hoàn toàn che khuất tầm nhìn.

"Trời ạ… có nhân vật cái thế đang quyết đấu, dao động như vậy, thật quá kinh người!" Các tu sĩ ở tận thành thánh cũng cảm nhận được dao động của khu vực chiến trường, đủ thấy sức mạnh bộc phát từ lần đối công này khủng bố đến mức nào.

"Nhóc con, lại mạnh đến mức độ này, không biết lão sư của ngươi là ai!" Đế Tôn cười lạnh: "Chỉ một Cổ Hoang Tinh, có ai xứng làm lão sư của ta sao?

Nói cho các ngươi biết, trên thế giới này, gia gia ta là vị thần duy nhất, chúa tể tất cả!" Nụ cười trên mặt đột nhiên trở nên đậm hơn vài phần, Đế Tôn bắt đầu từ từ phát lực trong lòng bàn tay, sức mạnh bùng nổ trong nháy mắt phá vỡ hộ thể nguyên quang của hai đại Tổ Vương, khiến xương cốt của họ bị vặn vẹo nứt gãy trong thời gian ngắn.

“Không!… Không thể nào?” Thân thể kim cương bất diệt của hai đại Tổ Vương, lực phòng ngự của Kim Long Yêu Vương càng là quán quân của Cổ Tộc, lại không chịu nổi một đòn trước mặt Đế Tôn, phảng phất như hai bên căn bản không cùng một cấp bậc!

“Không có gì là không thể.

Ta đã nói, trên Cổ Hoang Tinh, ta là vị thần duy nhất.

Ta muốn các ngươi bây giờ chết, các ngươi tuyệt đối không sống được thêm một giây nào!

Thế nào, cảm giác ra sao?” Kim Long Yêu Vương và Hỏa Diễm Yêu Vương thật sự bắt đầu hoảng sợ, trong lòng bản năng muốn triệu hồi Vô Thượng Thần Khí của mình để giải vây, nhưng lại bị tinh thần chi quang vô cùng mạnh mẽ của Đế Tôn giam cầm chặt chẽ.

“Không được, cứ thế này, nhục thân của ta sẽ bị gã này chấn nát toàn bộ.

Tráng sĩ chặt tay, ngay bây giờ!” Kim Long Yêu Vương cuối cùng cũng ý thức được sự nguy hiểm của tình hình, lập tức lên tiếng nhắc nhở, chỉ thấy một luồng sức mạnh bạo lực bùng nổ, cánh tay trái trong nháy mắt vỡ nát.

Cùng lúc đó, để hưởng ứng, Hỏa Diễm Yêu Vương cũng tự chặt đứt cánh tay phải, mới giúp hai người thoát khỏi phạm vi nghiền ép của Đế Tôn.

“A a, không tệ, xem ra ta đã đánh giá thấp hai ngươi rồi, vậy thì… trò chơi tiếp tục!” “Khuyên các ngươi một câu, lấy Vô Thượng Thần Khí ra, toàn lực ứng phó.

Một khi ta cảm thấy trò chơi này mất đi thú vị, các ngươi sẽ lập tức cáo biệt thế giới này.” Biểu cảm của Đế Tôn nghiêm túc, không hề giống như đang nói đùa.

Cuộc quyết đấu đỉnh cao cấp Tổ Vương dễ dàng thu hút sự chú ý của các cường giả khác.

Đế Tôn sở dĩ chọn giao chiến tại Lạc Xuyên Cốc là để tránh nhiều ánh mắt chú ý.

Nếu vì trận chiến này mà dẫn đến Vạn Tộc chó cùng rứt giậu, bạo động lần thứ hai, thì thật mất nhiều hơn được.

"Nhóc con, ngươi quá khinh thường Cổ Tộc ta!

Nếu là ở thời kỳ viễn cổ năm xưa, nếu có Viễn Cổ Tà Tôn ở đây, há dung ngươi ngang ngược như vậy?" Đế Tôn hừ cười: "Hình như ngươi không rõ lắm, ta đã hành hạ hồn phách của Viễn Cổ Tà Tôn.

Nhưng nếu đã nói vậy, ta sẽ cho ngươi một kỷ niệm.

Hôm nay ta sẽ không giết ngươi, đợi ngày gặp Viễn Cổ Tà Tôn, ta sẽ để ngươi tận mắt chứng kiến kết cục của hắn." Kim Long Yêu Vương không ngờ, một phen trào phúng, lại vô tình tranh thủ được hy vọng sống sót cho mình.

Hỏa Diễm Yêu Vương bên cạnh, thì không may mắn như vậy.

Xích Kim Lưu Ly Giản và Long Ngâm Bát Hoang Linh, hai đại Vô Thượng Thần Khí của Cổ Tộc đồng thời xuất hiện!

Ầm ầm ầm!

Uy áp âm thanh kinh khủng gần như trong nháy mắt tràn ngập cả thiên vực, gây ra những tiếng nổ kinh thiên động địa vô cùng lớn.

"Được rồi, hai đại Tổ Vương động đến Vô Thượng Thần Khí, nơi này có lẽ không đủ để thi triển, đi vực ngoại đi!" Đế Tôn có chút kiêu ngạo, vừa dứt lời, trực tiếp thò ra hai bàn tay hư không lớn, một trái một phải tóm lấy eo hai đại Tổ Vương, tùy ý ném lên đỉnh đầu.

Hai gã như hai cái bao rách bị ném thẳng vào không gian vực

ngoại.

Giữa hư không mênh mông, bóng người trông thật nhỏ bé, nhưng dù vậy, khi đối mặt với Đế Tôn, Kim Long Yêu Vương và Hỏa Diễm Yêu Vương đều cảm nhận rõ ràng, áp lực mà Đế Tôn mang lại, giống như sau lưng hắn có thiên quân vạn mã, loại mạnh mẽ và tự tin dung nhập vào xương tủy, bẩm sinh đã có, căn bản không phải là thứ hai Tổ Vương có thể so sánh được.

"Hỏa Diễm Yêu Vương, trận này, ta nhất định sẽ dốc toàn lực, nếu không e rằng thật sự không còn cơ hội nữa.

Chương 572

Thực lực của Đế Tôn này, căn bản không phải ta có thể đo lường, ta không biết tại sao gã này mạnh đến mức độ này mà không Trảm Đạo xưng Tôn, nhưng điều duy nhất ta có thể xác định, hắn là đối thủ khủng bố nhất ta từng gặp trong đời!" Lời nói của Kim Long Yêu Vương đã khích lệ rất lớn cho đồng đội Hỏa Diễm Yêu Vương bên cạnh, đối phương cũng không chút do dự, lập tức rót toàn bộ bản nguyên cường đại trong cơ thể vào Long Ngâm Bát Hoang Linh sau lưng.

Trong sát na, hai món Tôn Binh đồng thời tỏa ra tiếng nổ kinh thiên động địa!

Dưới sự gia trì của nguyên quang khủng bố, khí thế của Vô Thượng Thần Khí và sức mạnh của hai đại cường giả hoàn mỹ dung hợp, uy áp cấp Thánh Tôn chân chính hoàn toàn được phóng thích ra.

Đế Tôn mỉm cười gật đầu, nhìn hai lão già toàn lực thúc đẩy công pháp, chuẩn bị đánh ra đòn hợp lực chí cường để diệt sát Đế Tôn.

"Tốt, cuối cùng ta cũng cảm nhận được sức mạnh đủ mạnh, khiến ta kinh ngạc." Đế Tôn cảm nhận được, tiếng gào thét tuyệt mệnh từ tận cùng sinh mệnh của đối phương.

Tình cảnh tuyệt vọng khiến họ bộc phát ra toàn bộ tiềm năng của mình.

Dù chỉ còn lại một chút, sức mạnh dung hợp Vô Thượng Thần Khí của hai đại Tổ Vương vẫn không thể xem thường.

"Diệt vong đi!" Lực phòng hộ của Kim Long Yêu Vương bành trướng đến cực hạn, cả người dưới sự dẫn dắt của sức mạnh Vô Thượng Thần Khí nặng nề đập vào bản thể Đế Tôn.

Cùng lúc đó, bên ngoài cơ thể hắn bùng cháy vô số long quang màu vàng, chính là Hỏa Diễm Yêu Vương dốc toàn lực gia trì cho đòn mạnh nhất của hắn.

Đế Tôn cảm nhận rõ ràng, luồng sức mạnh này có lẽ có thể hủy diệt bất kỳ cường giả Nhân Tộc nào dưới Cổ Tôn, cũng là đòn tấn công mạnh nhất mà Đế Tôn phải đối mặt sau khi đến thế giới này, còn kinh người hơn cả sức mạnh của hai tà linh đã bị tiêu diệt!

"Ha ha ha, tốt, xem ra ta cũng đến lúc giải trừ một phần phong ấn rồi.

Hôm nay, để các ngươi kiến thức sức mạnh thực sự của ta!" Có lẽ đã áp chế quá lâu, Đế Tôn dang rộng hai tay, nhục thân phảng phất như nứt ra từ trung tâm, một đồ đằng liệt diễm màu vàng óng vô cùng rực rỡ quân lâm thiên hạ!

"Không!

Đó, đó là…" Kim Long Yêu Vương và Hỏa Diễm Yêu Vương hoàn toàn ngây người, nằm mơ cũng không ngờ, bản thể của Đế Tôn lại có một đồ đằng truyền thừa không thể tưởng tượng nổi như vậy.

"Kim Ô, lại là bản tướng Kim Ô!" Kim Long Yêu Vương lẩm bẩm cái tên này, cũng cuối cùng từ bỏ việc chống cự.

Ngọn lửa kinh khủng gần như trong nháy mắt bao bọc lấy nhục thân Kim Long Yêu Vương, lại trong khoảnh khắc luyện hóa tất cả thủ đoạn mà y đánh ra.

Trước mặt Kim Ô Cổ Tôn, thế gian vạn vật, đều có thể phó mặc cho một ngọn lửa!

Hỏa Diễm Yêu Vương phía sau càng dứt khoát hơn, ngay cả Vô Thượng Thần Khí cũng không cần nữa, cứ ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt.

“Từ bỏ chống cự?

Vậy thì đáng tiếc, trò chơi kết thúc thôi!” Bản thể Đế Tôn phun ra một ngụm lửa nóng rực, trong nháy mắt nuốt chửng bản thể của Hỏa Diễm Yêu Vương, luyện hóa nhục thân và bản nguyên linh hồn của y thành hư vô.

Nội tình mà một đại Tổ Vương tu luyện vô số năm tích lũy được, cũng toàn bộ biến thành tinh quang lốm đốm, bị Đế Tôn nuốt vào cơ thể.

Lực phòng ngự của Kim Long Yêu Vương mạnh hơn Hỏa Diễm Yêu Vương, nhưng dù vậy, kết cục cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Cho đến khi nhục thân của gã này hoàn toàn biến mất, Đế Tôn đã dùng Xích Kim Lưu Ly Giản Vô Thượng Thần Khí cưỡng ép phong ấn hồn niệm của Kim Long Yêu Vương, thực hiện lời hứa trước đó với y.

“Người thứ hai trên thế gian nhìn thấy bản thể của ta.

Ta đã hứa với ngươi, sẽ để ngươi tận mắt chứng kiến ta chém giết Viễn Cổ Tà Tôn, chờ đi, ngày đó sẽ không quá xa đâu!” Kim quang lóe lên, Đế Tôn trở lại hình thái ban đầu, bản tướng Kim Ô biến mất, ngọn lửa vô tận quanh thân nhanh chóng tan biến trong hư không.

Hồn niệm của Kim Long Yêu Vương dù muốn hay không, cũng đã bị Đế Tôn trấn áp trong Vô Thượng Thần Khí, muốn thoát ra, nếu không có ý của Đế Tôn, đã tuyệt đối không thể.

Tay trái cầm Xích Kim Lưu Ly Giản, tay phải cầm Long Ngâm Bát Hoang Linh, Đế Tôn có vẻ rất vui.

Hiện tại trên thế giới này, những trải nghiệm có thể mang lại cho hắn cảm giác thỏa mãn không còn nhiều, thu thập Vô Thượng Thần

Khí lại là một trong những niềm vui.

Trận chiến kết thúc, Đế Tôn vượt qua hư không trở lại dưới Vạn Tượng Tinh Hà, cảm nhận sự sâu thẳm và bao la của bầu trời, không khỏi bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo.

Đúng lúc này, từ hướng Khương gia ở Đông Vực, một đạo long quang rung động đất trời đột nhiên lóe lên, vô tận yên hà tử khí sinh ra, đều là một phen tường thụy chi tướng.

"Ồ?

Chẳng lẽ, Khương Thiên Vương đột phá thành công rồi?" Trong lòng vui mừng, Đế Tôn một bước vượt qua hư không trực tiếp đến Khương gia, thấy các cường giả của Khương gia lần lượt tụ tập trước cửa hậu sơn, chờ đợi Khương Thiên Vương sắp phá quan mà ra.

"Đế Tôn các hạ!" Nhìn thấy Đế Tôn lơ lửng trên không, các hậu bối của Khương gia lần lượt cúi người hành lễ, đặc biệt là Khương gia gia chủ và những người khác, đều biết Khương Thiên Vương có thể có đột phá như ngày hôm nay, đều là công lao của Đế Tôn.

Chương 573

"Ha ha ha, tuyệt diệu, tuyệt diệu!

Chúc mừng Khương Thiên Vương, một lần đột phá cảnh giới Thánh Tôn, đáng mừng đáng mừng a!" "Thánh… Thánh Tôn cảnh ư?" Toàn bộ người nhà họ Khương chết lặng tại chỗ, sau đó là sự kích động không thể tả xiết.

Vốn tưởng rằng lần này Khương Thiên Vương đột phá sẽ đạt đến Á Tôn cảnh, dù sao bọn họ cũng không có nhãn giới và nội tình như Đế Tôn, căn bản không thể phân biệt được dị tượng của lão tổ nhà mình là điềm báo gì.

Khi Khương Thiên Vương như một vị trích tiên bước xuống từ không trung, toàn thân được bao bọc bởi một luồng tử khí hạo nhiên, tất cả người nhà họ Khương đồng loạt quỳ xuống đất khấu đầu.

"Cung nghênh lão tổ xuất quan!" Ầm ầm ầm!!

Không một dấu hiệu báo trước, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tất cả sinh linh ở mọi ngóc ngách dưới bầu trời Cổ Hoang Tinh đều nghe thấy âm thanh chấn động thế gian này.

"Xảy ra chuyện gì?" Khương Thiên Vương lập tức ra lệnh cho tộc nhân đi tra xét, đồng thời theo bản năng nhìn sang Đế Tôn, trong lòng dấy lên một tia bất an.

Với thực lực Thánh Tôn cấp của Khương Thiên Vương, sao lại không rõ âm thanh này tám phần là truyền đến từ ngoài vũ trụ, cũng chính vì thế, trong lòng mới bản năng dấy lên một tia lo lắng.

"Không hay rồi, lão tổ, đại sự không hay rồi!

Kinh Cức Cổ Lộ, bị tà linh cấp Thánh Tôn của Lục Đại Cấm Vực

liên thủ đánh nát rồi!" "!" Đế Tôn nổi giận, khí diễm cuồng bạo quanh thân bùng nổ tức thì, dọa cho chúng con cháu nhà họ Khương sợ hãi quỳ rạp xuống đất.

"Thật vô lý!

Kinh Cức chi lộ vỡ nát, Sỏa Cẩu gặp nguy hiểm rồi!

Xem ra, bản tọa phải ra tay trước thời hạn." Khương Thiên Vương kinh ngạc nhìn về phía Đế Tôn.

"Các hạ chẳng lẽ…." "Không sai, quét sạch Lục Đại Cấm Kỵ Cổ Vực trước thời hạn, tiêu diệt toàn bộ tà linh bên trong, để cho loạn tà linh, triệt để kết thúc từ kỷ nguyên của ta!" Sau khi Đế Tôn đưa ra quyết định, Khương Thiên Vương lập tức lên tiếng ủng hộ.

"Ta đi cùng ngươi!" "Không!

Thiên Vương, sau khi ta đi, Thiên Tôn Sơn một mạch, phải nhờ ngươi chiếu cố!

Lũ tà linh quèn không làm gì được bản tọa, nhưng sau khi loạn tà linh kết thúc, ta định tạm thời rời khỏi Cổ Hoang Tinh, đi đến một nơi xa xôi hơn, theo đuổi một thế giới rộng lớn hơn.

Thiên Tôn Sơn một mạch, chính là dấu tích cuối cùng ta để lại cho thế giới này!" Khương Thiên Vương không lên tiếng ngăn cản, dù trong mắt đã ngập tràn vẻ không nỡ.

Dù sao lúc trước nếu không có Đế Tôn, lão đã sớm chết rồi, có thể nói Đế Tôn đã ban cho lão Thiên Vương một cuộc đời mới, nay Đế Tôn đưa ra quyết định như vậy, lão Thiên Vương trong lòng muôn vàn cảm khái.

"Tất cả lui ra đi, ta muốn nói chuyện riêng với Đế Tôn các hạ." Tộc nhân lần lượt lui ra, sảnh đường rộng lớn cũng chỉ còn lại Đế Tôn và Khương Thiên Vương hai người.

“Ta biết lòng ngươi cao hơn trời, một Cổ Hoang Tinh nho nhỏ đã không đủ để ngươi viết nên công danh cái thế.

Nếu ngươi thật sự muốn phá vỡ thương khung mà đi, ta nhất định sẽ để cho cả Cổ Hoang này lưu truyền thịnh danh thiên thu của ngươi!” Đế Tôn cười nhạt lắc đầu: “Ngươi biết mà, ta không quan tâm những thứ đó, cái này ngươi giữ lấy.” Đế Tôn nói rồi đưa toàn bộ bản nguyên Chân Long còn lại của mình và những thiên tài dị bảo đã thu thập được từ chỗ Địa Linh Tôn cho Khương Thiên Vương.

“Lần này từ biệt, không biết ngày nào trở lại, Thiên Vương bảo trọng!” Khương Thiên Vương không nói nhiều, cúi người thật sâu trước Đế Tôn, hai vị thiên kiêu cái thế của Nhân tộc lần cuối nhìn nhau một cái, Đế Tôn bay lên không trung, rời khỏi tầm mắt của lão Thiên Vương.

“Thời đại tà linh tác loạn, cuối cùng sẽ một đi không trở lại, thời đại mới của Cổ Hoang Tinh, do Đế Tôn khai sáng!!” … Đế Tôn trở về Thiên Tôn Sơn trước, bế quan liền bảy ngày bảy đêm, tập hợp tất cả thần khí vô thượng thu thập được ở Cổ Hoang Tinh lại làm một, dùng bản nguyên chân hỏa Kim Ô của bản thân để luyện hóa, tạo ra một thanh thần kiếm tuyệt thế vô song toàn thân đỏ rực, tên là Ô Ngân, bên trong phong ấn hỏa hồn Kim Ô độc thuộc về Đế Tôn, một kiếm xuất ra, có thể thiêu rụi tất cả mọi thứ trên đời!

Sau đó, Đế Tôn từ biệt Thiên Tôn Sơn, bước bước đầu tiên trong công cuộc quét sạch Lục Đại Cấm Kỵ Cổ Vực của Cổ Hoang Tinh.

Cái gọi là Cấm Kỵ Cổ Vực, đều là những cấm địa của chúng sinh được truyền thừa qua vô số năm tháng, do các tà linh viễn cổ trấn giữ.

Trước kia, gần như mỗi một thời đại, những tà linh trong cấm vực lại tác loạn một lần, gây họa cho chúng sinh, sau đó nuốt tinh hoa của những chúng sinh đã ngã xuống vào cơ thể, Cổ Hoang Tinh gọi đó là

tận thế cấm kỵ!

Nhưng lần này, Đế Tôn muốn hành sự khai thiên, sáng tạo ra một thời đại hòa bình thật sự, tiêu diệt toàn bộ tà linh trong Lục Đại Cấm Kỵ Cổ Vực!

Trạm đầu tiên, Trọng Dương Cổ Vực!

Trọng Dương Cổ Vực nằm ở nơi sâu nhất trong dãy núi Tận Thế ở cực nam Đông Đại Vực, gần như toàn bộ dãy núi đều là nơi thống trị của tà linh khủng bố trong cổ vực.

Trong mảnh cổ vực này, chỉ có sinh linh thuộc tính hỏa mới có tư cách sinh tồn, còn sinh mệnh thể thuộc tính khác, chỉ có vận mệnh bị tiêu diệt.

Đế Tôn hóa thân thành kẻ phán quyết lạnh lùng dưới thương khung, tay cầm Ô Ngân xông vào cổ vực, ánh mắt lạnh lẽo bao quát toàn bộ cấm vực.

"Hôm nay, ta, Đế Tôn của Nhân tộc, muốn quét sạch Trọng Dương Cổ Vực, các ngươi lũ tà linh mau chóng chịu chết!" Âm thanh phẫn phất như tiếng gầm chấn thế vang vọng thiên cổ, nhanh chóng bao trùm lên bầu trời toàn bộ cấm vực.

Chương 574

Quả nhiên, trong khoảng thời gian cực ngắn tiếp theo, uy áp ngày càng ngưng tụ bắt đầu tụ tập về phía hư không xung quanh, dần dần bao phủ bên ngoài thân Đế Tôn.

"Một con kiến hôi Nhân tộc quèn mà cũng dám ăn nói ngông cuồng như vậy sao?

Nhận lấy cái chết!" Trong nháy mắt, ba đại tà linh chí cường của cổ vực xuất hiện, đều có thực lực Thánh Tôn đỉnh phong, so với Cổ Tôn lãnh tụ một thời đại cũng chỉ kém một cấp bậc.

Nhưng ba cường giả cộng lại, khi đối mặt với Đế Tôn, vẫn sẽ cảm nhận được một luồng uy áp sát khí khó có thể chống cự từ bản năng.

Sát khí nồng đậm không thể dùng cấp bậc và mạnh yếu để hình dung, trước sát ý vô song này, bất kỳ sự kháng cự nào đối với ba đại tà linh, đều sẽ trở nên vô nghĩa!

"Đệ nhất trảm!" Đế Tôn hét lớn, giơ tay lên, trời đất thất sắc, nhật nguyệt vô quang!

Phảng phất như một kiếm vung xuống, nửa bầu trời của cả cấm vực sẽ sụp đổ hoàn toàn… "Trời ạ, uy thế này, quá đáng sợ rồi!

Cho dù là Cổ Tôn Nhân tộc của thế hệ nào cũng chưa từng có khí phách như vậy!" "Ha ha ha, không hổ là Đế Tôn, cái tên của ngài, có lẽ có thể đại biểu cho tất cả!" Ầm ầm ầm!

Một kiếm chém xuống, một trong những tà linh chí cường chết ngay tại chỗ, bị một kiếm cái thế chém thành hai nửa trong nháy mắt, nhục thân dưới sự thiêu đốt của sức mạnh chân hỏa Kim Ô, nhanh

chóng hóa thành tro bụi, hoàn toàn biến mất nơi cuối chân trời… "Cái gì!… Chẳng lẽ là Cổ Tôn thế hệ mới của Nhân tộc?

Không thể nào!!" "Không, yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt mà!" "Đệ nhị trảm!" Đế Tôn lạnh lùng vô tình phát ra âm thanh phán quyết thứ hai, nhất thời dọa cho hai đại tà linh chí cường trước mặt không nói nên lời.

"Phòng ngự!" Đó là một loại bản năng… nhưng cách làm như vậy, trước mặt Đế Tôn, chỉ có thể bị xem như một trò cười.

Xoẹt!

Kiếm quang đi đến đâu, tất cả sinh mệnh thể tà ác đều không thể chống cự, thế lửa của chân hỏa Kim Ô sẽ thiêu rụi mọi bóng tối của Cổ Hoang Tinh.

Lại một tà linh nữa chết ngay tại chỗ.

Mỗi một kiếm xuất ra, tất có một tà linh chí cường ngã xuống, đó là cảnh giới vô thượng vô song của Đế Tôn!

"Không!!

Không thể nào!" Tà linh chí cường cuối cùng còn lại của Trọng Dương Cổ Vực, cũng vì tận mắt chứng kiến tư thái cái thế như vậy của Đế Tôn mà gần như sụp đổ.

Nhưng cuối cùng y cũng nắm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, tế ra thần khí vô thượng của Trọng Dương Cổ Vực: Ly Hỏa Trọng Dương Kính!

"Tiếp theo, ta sẽ thi triển toàn lực một kích, sống chết của ta, đều sẽ được định đoạt trong một chiêu này!" Thực tế, tà linh không có chút tự tin nào, y chỉ đang dùng cách này để tự cổ vũ mình mà thôi.

Khi món thần khí chói lọi trong tay xuất hiện, mọi ánh sáng xung

quanh đều trở nên ảm đạm trong chốc lát.

Mặt gương ẩn chứa một ngọn lửa hừng hực, cũng có thể luyện hóa mọi thứ bằng nhiệt độ của nó, nhưng lúc này Đế Tôn lại không nhịn được mà bật cười.

"Xem ra, ta nên cho ngươi một cơ hội, chúng ta so xem, lửa của ngươi lợi hại, hay của ta lợi hại, thế nào?" Đế Tôn đặt Ô Ngân ngang trước người, một ngón tay điểm ra ánh lửa đỏ rực, chân hỏa Kim Ô chói lọi lấm tấm ngưng tụ trên đỉnh đầu, trong chốc lát đã thành thế lửa cháy lan cả đồng cỏ!

Nhanh chóng, ánh sáng đó không ngừng khuếch tán, nơi nào ánh lửa Kim Ô đi qua, Trọng Dương Cổ Vực đều là một biển lửa bốc hơi.

"Lửa… lại có thể luyện hóa cả núi sông cổ vực!" Tà linh hoàn toàn tuyệt vọng… Ở nơi được mệnh danh là cấm kỵ cổ vực có nhiệt độ cao nhất toàn bộ Cổ Hoang Tinh, lại gặp phải một cường giả cái thế có thể thiêu rụi vạn vật thế gian như Đế Tôn, trận chiến này, thua không oan.

"Tịch diệt đi!" Ầm ầm!!

Vung kiếm chém ra, chân hỏa Kim Ô từ trên trời giáng xuống, tất cả khu vực bị ngọn lửa bao phủ, đều biến thành một vùng đất cháy.

Còn tà linh cuối cùng kia, cũng bị một kiếm đánh thành tro bụi.

Một kiếm một tà linh, trong nháy mắt, đã khiến một phương cấm kỵ cổ vực hoành hành mấy chục vạn năm hoàn toàn biến mất.

Đế Tôn đang dùng sức mạnh của mình, viết nên nét bút thần thoại đậm nét nhất trong lịch sử Cổ Hoang Tinh Vực… "Cái gì?

Lời ngươi nói là thật sao?" Trong đại sảnh nhà họ Đổng, gia chủ chấn kinh đến mức chén trà trong tay cũng rơi xuống đất, cả người run rẩy.

“Thiên chân vạn xác, đã lan truyền khắp đại lục Cổ Hoang Tinh rồi, Đế Tôn của Thiên Tôn Sơn một người một kiếm, bảy ngày san bằng Lục Đại Cấm Kỵ Cổ Vực, chém diệt hơn hai mươi tà linh cấp Thánh Tôn, danh chấn vạn cổ, công tại thiên thu a!!” Gia chủ nhà họ Đổng hít sâu một hơi, trong mắt tựa như lại một lần nữa hiện lên hình bóng vĩ ngạn của Đế Tôn.

Đến nay, cảnh tượng Đế Tôn dùng sức một mình diệt sạch Vương gia Trung Vực vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

“Xem ra, với tài năng kinh tài tuyệt diễm của Đế Tôn, nếu ngài ấy muốn, chỉ sợ đã sớm thành tựu thần tích Cổ Tôn rồi, chỉ có không muốn, chứ tuyệt không có không thể!!” … Tròn mười ngày.

Chương 575

Mọi ngóc ngách trên toàn bộ đại lục Cổ Hoang Tinh, đều đang ca tụng truyền thuyết về Đế Tôn!

Chiến tích như vậy, nhìn khắp lịch sử Nhân tộc của Cổ Hoang Tinh, tuyệt đối là người đứng đầu không thể bàn cãi.

"Ai… điều đáng tiếc duy nhất là, với tư thái vô địch của Đế Tôn, cuối cùng lại không có chiến tích đối kháng với một cường giả cấp Cổ Tôn nào, nếu không, con người này mới thật sự là vạn cổ bất hủ a!" Các đại lão của các thế lực đỉnh tiêm ở Đông Vực đã tụ tập lại vì chuyện này, dù sao Cấm Kỵ Cổ Vực bị tiêu diệt, có nghĩa là Nhân tộc Cổ Hoang Tinh đã nghênh đón một kỷ nguyên hoàn toàn mới, một chuyện đáng mừng.

Gia chủ của Trần gia nói ra suy nghĩ trong lòng, thực ra đó cũng là tiếc nuối chung của Nhân tộc các mạch trên toàn Cổ Hoang Tinh!

Đế Tôn không nghi ngờ gì đã dùng công tích cái thế như vậy để chứng minh bản thân, nhưng cả đời lại không có ghi chép chiến đấu với Cổ Tôn, quả thực là một tiếc nuối lớn.

"Không!

E là các vị đều đã bỏ qua một người…" Khương Thiên Vương đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, thu hút ánh mắt của tất cả các đại lão xung quanh.

"Ai?" "Cổ Hoang Khí Tử!

Chính là tên thiên kiêu trẻ tuổi đã tự ý tu luyện Thôn Thiên Vô Cực Công, ngưng tụ vạn loại thể chất thế gian thành Bất Diệt Thể!

Mấy năm nay, mỗi khu vực mà Đế Tôn quét sạch, đều do hắn dọn

dẹp chiến trường, ta tin rằng, người đó mới là đối thủ cuối cùng mà Đế Tôn để lại cho thế giới này!" Khương Thiên Vương dường như đã nói ra kết cục của câu chuyện, cũng để lại cho tất cả các tu sĩ sống trong thời đại này một kỳ vọng chung được chôn sâu trong lòng!

Tất cả mọi người đều mong chờ, Đế Tôn có thể trong thời đại này, sáng tạo ra một thần thoại bất hủ hoàn mỹ thật sự!

Khi Khí Tử trảm đạo thành bất hủ, chính là lúc thần thoại của Đế Tôn thành hình!

Một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm… Sau khi Kinh Cức chi lộ sụp đổ, Sỏa Cẩu và Vô Đạo cùng với các thiên kiêu trẻ tuổi của Cổ Hoang Tinh lần lượt trở về, Thiên Tôn Sơn cũng dưới sự nỗ lực chung của các thế lực đỉnh tiêm và Sỏa Cẩu, trở thành thế lực đệ nhất Cổ Hoang Tinh, nhưng trên đại lục này, đã thiếu đi âm thanh của Đế Tôn, mọi ngóc ngách trên thế gian, chỉ còn lưu truyền câu chuyện của ngài, viết nên truyền thuyết của ngài, nhưng đã không còn ai thấy bóng dáng ngài nữa… Cuối cùng, trăm năm sau!

Rắc!!

Trên cửu thiên, một tiếng sấm kinh thế nổ vang, thần tích Cổ Tôn đã ngủ say vạn năm giáng lâm!

Giây phút này, hàng vạn cường giả Thánh cấp trở lên của cả Ngũ Đại Vực, bao gồm các lãnh tụ đỉnh tiêm do Khương Thiên Vương dẫn đầu, toàn bộ bay lên không trung, đến điểm giới hạn ngoài vũ trụ, tận mắt chứng kiến Cổ Tôn trảm đạo.

"Trời ạ… thời đại không có Tôn, thật sự sẽ tuyên bố kết thúc vào hôm nay sao?" "Đại kỷ nguyên thật sự, Nhân tộc chúng ta lại sắp có một thời đại đỉnh phong nữa rồi!" Các loại âm thanh kích động, không ngừng truyền ra từ miệng các đại lão này, dưới sự chú mục của vạn người, thân ảnh đó cuối cùng đã đến ngoài vũ trụ, trước mặt tất cả

các thiên kiêu cái thế, tắm mình trong thiên kiếp vô thượng thuộc về Cổ Tôn.

Thành, thì thành bất hủ, vạn thế vi tôn!

Bại, tự nhiên là tro bay khói tan.

"Xem kìa… Cổ Hoang Khí Tử!!" Cũng không biết ai là người đầu tiên lên tiếng, khi tất cả mọi người nhìn rõ hình bóng dưới ánh lôi, phản ứng đầu tiên không phải là kích động, mà là vô cùng thất vọng.

"Trời ạ, trăm năm, người đầu tiên giải phong thời đại không có Tôn, lại không phải là Đế Tôn!!

Chẳng lẽ sự tồn tại như truyền thuyết đó, thật sự đã rời khỏi Cổ Hoang Tinh?" "Sẽ không.

Lão đại từng nói, Khí Tử sau khi trảm đạo, mới là vinh quang cuối cùng mà ngài để lại cho thế giới này!" Sỏa Cẩu vẻ mặt kiên quyết nói, cắt ngang suy đoán của các đại lão các phương.

Rắc!!

Vô tận lôi quang đồng thời đánh vào người Khí Tử, nhục thân của y bắt đầu sụp đổ, nhưng lại tái sinh với tốc độ khó có thể tưởng tượng, vô cùng vô tận tài nguyên trời đất tụ lại trên người y.

Tất cả mọi người đều ngây người nhìn, không khỏi nghi ngờ Thôn Thiên Vô Cực Công của Khí Tử, có thể ngưng tụ tinh hoa nhục thân của toàn thế gian, cũng là loại khó trảm đạo nhất, một khi thành công, định sẽ mở ra hành trình thuộc về truyền kỳ, trở thành chúa tể thật sự của Cổ Hoang Tinh thời đại này.

Cũng không biết qua bao lâu, khi đạo diệt thế lôi kiếp cuối cùng giáng xuống, nhục thân của Khí Tử hoàn toàn vỡ nát, nhưng hồn quang lại tái hiện trong chớp mắt, toàn bộ không gian ngoài vũ trụ đều lấp lánh ánh vàng.

Giây phút này, nhìn từ góc độ Cổ Hoang Tinh, bầu trời vàng thật sự cuối cùng đã giáng lâm!

"Thành công rồi, Cổ Hoang Khí Tử trảm đạo, thành Bất Hủ Cổ Tôn cảnh!!" "Ting!!" Cũng trong khoảnh khắc đó, trong đầu Đế Tôn, âm thanh đã im lặng trăm năm, cuối cùng đã xuất hiện một lần nữa.

"Nhiệm vụ thế giới kích hoạt: Chém giết Bất Hủ Thân của Cổ Tôn, mở ra bản đồ thế giới mới!" Trên mặt Đế Tôn cuối cùng cũng hiện ra nụ cười đã lâu không thấy.

"Đến lúc rồi, hoàn thành tất cả!" Nhục thân của Cổ Hoang Khí Tử hoàn thành dung hợp, toàn thân tỏa ra ánh vàng, giữa mỗi cử chỉ, tất cả những người đứng ngoài vũ trụ trước mặt, đều chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

"Tham kiến Cổ Tôn!!" Không biết bao nhiêu đại lão Thánh cấp lần lượt quỳ xuống hư không, tiến hành đỉnh lễ mô bái Cổ Tôn.

Trong đám người, lại chỉ có ba thân ảnh không hề nhúc nhích, mặc cho uy áp cường đại thế nào, cuối cùng vẫn không quỳ xuống.

Chương 576

Vô Đạo, Sỏa Cẩu, Khương Thiên Vương.

"Ta nghịch thiên trảm đạo, thành vạn đại bất hủ thân, liệt vào vị Cổ chi Tôn giả, các ngươi vì sao không quỳ!" Giọng nói của Cổ Hoang Khí Tử lãnh đạm, vì ngày hôm nay, y đã nhẫn nhịn quá nhiều năm.

Lúc trước nếu không bị ánh hào quang của Đế Tôn áp chế khắp nơi, trong lòng y cũng sẽ không có nhiều oán hận như vậy, đồng thời, y cũng hiểu rõ tâm trạng của ba kẻ trước mặt lúc này, nhưng để trút bỏ nỗi đau khổ bao năm, y quyết định, cho ba người Sỏa Cẩu một cái chết thống khoái.

"Đáng tiếc, chủ tử của Thiên Tôn Sơn trăm năm không hiện thế, có lẽ đã rời khỏi thế giới này, hoặc có lẽ… tóm lại, hôm nay là ngày đại hỷ của ta, hay là ba người các ngươi cho ta một màn biểu diễn, hỷ thượng gia hỷ?" "Phóng túng!" Khương Thiên Vương là địa vị gì, bị một kẻ vừa mới xưng tôn làm nhục như vậy, là điều mà đại lão Nhân tộc không thể cho phép.

Vô Đạo lạnh lùng nhìn đối phương: "Bộ dạng tiểu nhân đắc chí, lão đại ta một ngón tay cũng có thể nghiền chết ngươi, nếu ngài ấy ở đây, há dung ngươi phóng túng như vậy!" Giọng của Vô Đạo rất vang dội, thực sự cũng nói trúng tim đen của mọi người.

Đừng thấy Khí Tử thành Tôn, nhưng trong mắt mỗi một đại lão Thánh cấp trở lên đang quan chiến tại hiện trường, chỉ có Đế Tôn, mới là sự tồn tại vô thượng thật sự được công nhận trong lòng họ!

"A a a, tốt, vậy ta giết ba ngươi trước, kêu các ngươi đi theo chủ tử!" Một tia kim quang bắn ra, Vô Đạo, Sỏa Cẩu và Khương Thiên

Vương ba người đồng thời bị giam cầm, sức mạnh đặc hữu của Cổ chi Tôn giả, khiến ba người không có chút dư địa phản kháng nào, thực lực nghiền ép một thời đại của Cổ Tôn được thể hiện.

"Dừng tay!" Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một âm thanh trấn áp vạn cổ cuối cùng cũng truyền ra, hình bóng quen thuộc đó sau trăm năm, lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

"Lão đại!!" Sỏa Cẩu và Vô Đạo các người khác trong mắt lưng tròng, Khương Thiên Vương càng cảm khái vô tận trong lòng.

"Ha ha ha, ta biết mà, lão đại vẫn luôn ở đó, lời của ngài ấy, chưa bao giờ thất hứa!" Một kiếm ngang trời, quân lâm thiên hạ!!

Đế Tôn như đóa hoa nở trong đêm tối tinh hà, với tư thái quân lâm xông lên trời, tại ngoài vũ trụ sau trăm năm, lại một lần nữa đứng trước mặt Cổ Hoang Khí Tử.

"Ngươi!… Ngươi lại ở đây!" Trong mắt Cổ Hoang Khí Tử thoáng qua một tia chấn kinh, tựa hồ có chút hoảng sợ, nhưng đó đều là sắc màu thoáng qua, thứ thật sự lưu lại lâu dài, chỉ có ngọn lửa chiến ý vô tận do phẫn uất chuyển hóa thành!

Bây giờ y đã đạt đến đỉnh cao, chính là để tự tay nghiền nát Đế Tôn thành hư vô, để cho tất cả những kẻ xem thường y bên cạnh phải nhìn y bằng con mắt khác.

"Ha ha ha!

Ông trời thật cho ta cơ hội, chỉ cần giết ngươi, ta chính là chúa tể thật sự của thế giới này, Đế Tôn!" "Không, ngươi vĩnh viễn không thể.

Thế giới này không thiếu nhất là chúa tể, thứ thiếu là chúa tể có thể lãnh đạo quần hùng, dẫn dắt Nhân tộc đi đến quang minh, chứ không phải là chúa tể có thể không có giới hạn vì tư lợi cá nhân!

Ngay từ đầu, ngươi đã sai.” Lời của Đế Tôn, đã nói ra nội tâm của tất cả mọi người, cũng một lần nữa thức tỉnh sự hoài niệm của mọi người về những vinh quang mà ngài đã tạo ra.

“Đủ rồi!

Sự việc đến nước này, ngươi còn tiếp tục phán xét ta sao?

Trăm năm, mỗi ngày ta đều chìm đắm trong bóng ma bị áp chế, chính là vì ngày hôm nay, Đế Tôn, ta muốn nghiền ngươi thành hư vô, ngay hôm nay!” Cổ Hoang Khí Tử thật sự nổi giận!

Hoặc là, khi y trở thành Khí Tử, bị toàn bộ Nhân tộc Cổ Hoang Tinh vứt bỏ như giày rách, chấp niệm duy nhất trong lòng chỉ có chiến thắng Đế Tôn!

Ầm ầm ầm!!

Uy áp vô song của Bất Hủ Thân được giải phóng, trong ánh bảo quang màu vàng, mỗi một luồng khí tức đều xen lẫn khí tức khủng bố cấp Cổ Tôn, dường như đã vượt qua giới hạn mà con người có thể chống đỡ.

“Tốt, khí tức của ngươi rất mạnh, nhưng đáng tiếc, kết cục từ trăm năm trước, đã được định sẵn.” Đế Tôn nhẹ nhàng vung tay, thần kiếm Ô Ngân lại một lần nữa xuất hiện, ánh sáng vinh quang của trăm năm trước lại một lần nữa tỏa sáng.

“Thanh kiếm đó!

Năm đó Đế Tôn cầm thanh kiếm đó, quét sạch Lục Đại Cấm Kỵ Cổ Vực, khai sáng nên thần thoại vĩnh thế bất hủ, trở thành vị thần trong lòng chúng sinh Cổ Hoang Tinh!

Hôm nay, thanh kiếm đó, Đế Tôn, hãy vì chúng ta chém diệt đi, tên đã sớm bị vạn đạo Cổ Hoang vứt bỏ này!” Câu nói đó rõ ràng đã đâm trúng nỗi đau của Khí Tử, đối phương lập tức ra tay, muốn dùng đại

cảnh giới để nghiền nát tên Thánh Nhân đó, cũng chính lúc này, Đế Tôn động.

Ầm ầm ầm!

Một kiếm chém ra, ngọn lửa chói lọi theo hư không xông về phía Bất Hủ Thân, để chứng minh sự cường đại của mình, Khí Tử không hề lựa chọn né tránh, dùng nhục thân của mình không chút lệch lạc đón nhận một kiếm này.

Ầm ầm ầm!

"Cái gì?

Thế là, kết thúc rồi?

Khí Tử đâu?" Trong khoảnh khắc nhục thân tịch diệt, điểm sáng màu vàng nhanh chóng tụ lại, bất hủ bất diệt, có thể thấy rõ!

Chương 577

“Ha ha ha!

Đừng tốn công vô ích nữa, trên thế giới này, không ai có thể giết được ta, Đế Tôn, ta có ngày hôm nay, cũng đều là nhờ ngươi ban tặng!” Đế Tôn cười lắc đầu: “Ta đã nói, ngày ngươi trảm đạo, chính là lúc ta chứng đạo, bây giờ!” Đột nhiên, Đế Tôn hai tay chắp lại, dùng một đoàn chân hỏa Kim Ô vô cùng chói lọi dung hóa thánh kiếm Ô Ngân trong tay, ngọn lửa vô cùng vô tận khuếch tán ra, dẫn động vạn đạo lôi quang nơi cuối hư không.

“Kia!

Kia là… Lôi lực mạnh hơn Cổ Tôn kiếp gấp mấy lần?

Đế Tôn, ngài muốn làm gì?” Trong khoảnh khắc lôi diễm đánh xuống, Đế Tôn triển hiện ra bản thể Kim Ô.

“!!

Nguyên lai, hóa thân Kim Ô cái thế của Đế Tôn!

Trời ạ… Bản thể chính là vị thần chúa tể tất cả!” Ầm ầm ầm!

Một ngụm chân hỏa Kim Ô phun ra, ngưng tụ vạn đạo lôi kiếp của chư thiên, giải phóng ra sức mạnh cường đại nhất thế gian.

“Kết thúc rồi!!” Ầm… Khí Tử bị thiêu thành tro bụi trong tuyệt vọng, lần này, sau khi nhục thân vỡ nát, điểm sáng màu vàng không thể tái tạo lại một lần nữa, Cổ Tôn chi hồn thuộc về y, đã hoàn toàn bị luyện hóa thành hư vô.

“Không, ta không cam tâm, không!!” Tiếng gào thét đau khổ cũng không thể thay đổi được gì!

Đế Tôn đã làm được, hoàn thành lời hứa cuối cùng với thế giới này!

Bản thể biến mất, Đế Tôn lại một lần nữa hóa thành hình người, thanh thánh kiếm Ô Hồn đó cũng lại xuất hiện, nhưng lại bị ném đến trước mặt ba người Vô Đạo.

"Chư vị, ở Cổ Hoang Tinh, ta đã hoàn thành tất cả, không còn gì hối tiếc, thanh kiếm này, chính là dấu tích của ta, hy vọng có thể thắp sáng đêm tối cho các ngươi, mang lại ánh sáng vĩnh hằng." Ting!!

"Nhiệm vụ thế giới hoàn thành, mở ra Thời Không Chi Môn!" Cuối cùng của bóng tối, một vòng xoáy thời không vô cùng sâu thẳm mở ra, Đế Tôn lần cuối quét mắt nhìn Cổ Hoang Tinh, mang theo vinh quang và ký ức vô tận, cuối cùng biến mất nơi cuối cánh cửa… … Tư duy hỗn loạn trong giây lát… Đế Tôn xuyên qua thông đạo hư không, thoát khỏi pháp tắc thế giới trước đó, xung quanh lại chìm vào bóng tối vô tận, tầm mắt là một mảnh hỗn độn.

Không có cảm giác áp bức như tưởng tượng, hư không vô tận chỉ mang lại cho Đế Tôn cảm giác tĩnh lặng đã lâu không có, khiến hắn hoàn toàn thả lỏng, để thân tâm và hư không bao la không dấu vết hòa hợp hoàn hảo.

Trong vô thức cũng không biết đã qua bao lâu, hư không tĩnh lặng tuyệt đối khiến Đế Tôn mất đi khái niệm thời gian, nhưng lại có thể cảm nhận được, từng cơn gió mát lành bên cạnh không ngừng thổi qua cơ thể, đó là năng lượng thuần túy nhất từ hỗn độn, nào biết cũng đang lặng lẽ cải tạo nhục thân của hắn.

"Chúc mừng, cường giả Đế Tôn, đã đạt được sự hòa hợp hoàn hảo với pháp tắc thế giới Tây Du, nhận được triệu hoán không gian vị diện mới.

Hỗn Độn Hư Không sẽ tiến hành cải tạo hệ thống sức mạnh hoàn

toàn mới!" Đế Tôn lại một lần nữa khôi phục thanh tỉnh, trước mắt tựa như có một đạo ánh sáng mờ ảo, sinh ra trong hư không vô tận, không ngừng giao tiếp với linh hồn của hắn.

"……" Đột nhiên, Đế Tôn chỉ cảm thấy linh hồn truyền đến một trận đau đớn như bị xé rách, hình thái linh hồn ban đầu tan thành bốn năm mảnh, tự mình tổ hợp lại thành hai phần một xanh một trắng, giống như hai vật chứa linh hồn khổng lồ tồn tại độc lập trong thức hải.

"Ồ?

Chẳng lẽ, đây là hình thái linh hồn của ta ở không gian vị diện mới sao?

Hai linh hồn thể tồn tại độc lập?" Đế Tôn không hề cảm thấy cơ thể và linh hồn bị tổn thương, ngược lại, Hỗn Độn Hư Không cung cấp đủ sức mạnh bổ sung mạnh mẽ, giúp hắn có được cơ sở phát triển vô cùng ưu việt trong vị diện thế giới mới.

"Cải tạo linh hồn hoàn tất, tiếp theo hư không sẽ tiến hành cường hóa nhục thân cho ngài!" Trong chốc lát, vô số làn sóng ánh sáng vàng nhanh chóng tràn vào cơ thể Đế Tôn, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, khí huyết cuồn cuộn trong kinh mạch vô cùng mạnh mẽ, chỉ là hiện tại có năng lực gì thì không rõ.

Nhanh chóng, bản thể Kim Ô lại một lần nữa hiện ra, ánh lửa đỏ rực gần như muốn đốt cháy cả Hỗn Độn Hư Không.

Thanh thần khí Hồn Tịch do Đế Tôn tự tay cải tạo từ từ bay đến trước mặt hắn.

Cũng ngay lúc này, trong tiểu thế giới trong cơ thể, những tích lũy thu được từ vị diện trước đó, đều biến thành những luồng sáng chói lọi, dung nhập vào thanh kiếm Hồn Tịch trước mặt, ngưng tụ thành

một thanh bảo kiếm hoàn toàn mới, trông có vẻ cổ xưa không hoa mỹ, nhưng lại xen lẫn vẻ ung dung và hạo nhiên khí vô song!

Trong mơ hồ, Đế Tôn đều cảm nhận được sự liên kết khí tức không thể cắt đứt với thanh kiếm này, phảng phất như sinh mệnh thứ hai của thanh kiếm!

Không đợi hắn có thêm phản ứng, ánh sáng vàng trước mặt nhanh chóng khuếch tán, biến thành một cánh cửa ánh sáng vàng, một góc của thế giới hoàn toàn mới hiện ra trước mắt.

Đế Tôn không nói nhiều, một bước bước vào trong, nhục thân đã được Hỗn Độn Hư Không hoàn thành cải tạo nhanh chóng hòa hợp với vị diện mới.

Khi cánh cửa ánh sáng vàng đóng lại, một luồng lực nuốt chửng khổng lồ bao lấy Đế Tôn, bản thể Kim Ô hóa thành một quả cầu ánh sáng nóng rực từ trên trời giáng xuống.

Nơi hạ xuống, chính là Ngạo Lai quốc ở Đông Thắng Thần Châu, giữa biển lớn sóng vỗ bờ.

Ầm ầm… Khí tức xích hỏa mạnh mẽ của Đế Tôn giáng lâm, trong nháy mắt làm bốc hơi một lượng lớn nước biển, hắn nhanh chóng khôi phục bản thể, ló đầu lên, một cú lộn nhào đáp xuống bờ biển.

Chương 578

Thứ nổi bật nhất trước mắt, là một tảng đá đã ngủ say không biết bao lâu.

"Cái gì?

Tảng đá này, không lẽ nào là thạch thai của Tề Thiên Đại Thánh đó chứ?" Đế Tôn định thần nhìn tảng đá cứng, mục lực ngưng tụ lại, nhanh chóng phát hiện ra kỹ năng đầu tiên sau khi song song thế giới này: Đồng lực!

Nếu không gian xung quanh đều sặc sỡ màu sắc, thì khi Đế Tôn ngưng tụ tinh thần lực tập trung ánh mắt, tảng đá trước mắt sẽ tỏa ra linh quang màu tím nồng đậm, chính là biểu hiện tập trung của thiên địa linh khí trong thế giới Tây Du.

"Hay cho ngươi, quả nhiên đang thai nghén linh thai thạch hầu, xem ra, nơi này chính là vị diện Tây Du không thể nghi ngờ.

Hay là để ca ca ta giúp ngươi một tay!" Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, Đế Tôn vung tay, thanh bảo kiếm đã được Hỗn Độn Hư Không cải tạo xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng quét qua thạch thai.

Ầm!!

Sóng kiếm lực mạnh mẽ nổ tung trong nháy mắt, tảng đá đó ầm ầm vỡ nát, một bóng đen xông lên trời, từ mặt đất lao thẳng lên cửu thiên, sau vài cú lộn nhào, một con khỉ lông xám rơi xuống, ánh mắt sáng rực vô cùng có thần, có lẽ cũng cảm nhận được sự tồn tại của Đế Tôn, con khỉ đó chăm chú nhìn Đế Tôn một lúc lâu, thử thăm dò tiến lại gần.

"Khỉ con, ngươi ngủ trong đá nhiều năm như vậy, ta thả ngươi ra,

mới có ngươi của hôm nay, mau, gọi một tiếng ca ca nghe xem nào." "Ca ca?" Con khỉ gãi đầu, dường như đang suy nghĩ về ý nghĩa của từ này, sau đó lại vẻ mặt mờ mịt gọi mấy tiếng.

Đế Tôn biết con khỉ này là linh thai do trời sinh, nói tiếng người là năng lực cơ bản nhất, không nói hai lời nắm tay nó, một bước bay lên, thẳng đến ngọn núi có thác nước chảy xiết và linh khí dồi dào gần đó.

Nhanh chóng, một đàn khỉ lớn kéo đến, tò mò đánh giá hai người.

Đế Tôn biết, đây là Hoa Quả Sơn, cũng là nơi Tôn Hầu Tử xưng vương xưng bá.

Quan trọng hơn, Đế Tôn kinh ngạc phát hiện linh khí ở nơi này vô cùng nồng đậm, không cần phải vội vàng ngưng thần nhập định, linh lực xung quanh tự động tràn vào tứ chi bách hài, hai luồng hồn quang một xanh một trắng trong đầu cũng dưới sự tưới nhuần của linh lực mà không ngừng trở nên sáng hơn, vật chứa vốn trống rỗng cũng đang nhanh chóng được linh nguyên lấp đầy tích lũy.

"Lão đệ, từ hôm nay, ngươi chính là lão đại của ngọn núi này, trên dưới Hoa Quả Sơn, đều phải lấy ngươi làm tôn!

Chỉ cần nhớ, trên trời dưới đất, trong bát hoang lục hợp, ngoài ca ca ta ra, ngươi không cần phải nể mặt bất kỳ ai, ta là lão đại, một người dưới, vạn người trên!" "Hách!!" Con khỉ kích động gãi tay, toét miệng cười, dường như rất phấn khích, chạy quanh Đế Tôn vài vòng, sau đó nhảy lên, bay vào Thủy Liêm Động mà chỉ có Hầu Vương mới có thể vào… Ba ngày sau, Linh Hầu thuận lý thành chương trở thành vua ở đây, sau khi làm quen đơn giản với thế giới xa lạ này, cũng dần dần có thể đối thoại hoàn chỉnh với Đế Tôn.

"Ca ca, huynh nói, trên trời dưới đất, ngoài huynh ra, ta là lớn nhất?" Đế Tôn cười nhạt gật đầu: "Lời này không sai.

Bởi vì trên đời, không ai có khả năng giết chết ngươi, sự giáng lâm của ngươi, là sự giáng lâm của một thời đại." Linh Hầu chớp mắt: "Nhưng, ngoài việc lộn nhào, ta chẳng có kỹ năng nào khác cả!" Đế Tôn cười nhẹ: "Không vội, ngươi cứ hoạt động ở đây trước, kiếm một bộ quần áo tươm tất, ba ngày sau, ta đưa ngươi đi tìm một vị sư phụ, để ngươi học một thân bản lĩnh, sau đó, là lúc huynh đệ chúng ta tung hoành thiên hạ." Một phen hào ngôn tráng ngữ nói ra, con khỉ đối với tương lai tràn đầy kỳ vọng, đồng thời cũng vô cùng sùng bái vị huynh trưởng trước mặt này.

Đế Tôn, thì ngồi xếp bằng trên đỉnh thác nước, không ngừng nuốt chửng thiên địa linh khí xung quanh để cường hóa bản thân… Trong ba ngày ngắn ngủi, Đế Tôn gần như không ngủ không nghỉ nuốt chửng linh lực để tu luyện, nhưng cũng thu được thành quả khá rõ rệt.

Nội thị thức hải, hai linh hồn thể một xanh một trắng, đạo màu trắng không có biến hóa, nhưng đạo linh hồn thể màu xanh phía trên, đã âm thầm tiếp cận mức dung nạp của vạch đầu tiên.

Đế Tôn tuy không rõ, đạt đến vạch đầu tiên có ý nghĩa gì, nhưng vẫn mang theo một tia kỳ vọng không ngừng tu luyện.

Vèo!

Đột nhiên, một luồng sáng chói lọi tỏa ra từ ngoài cơ thể, thu hút sự chú ý của không ít con khỉ xung quanh.

Sóng linh lực nồng đậm theo bản năng tỏa ra từ cơ thể Đế Tôn, toàn thân bảo quang dồi dào, trong con ngươi một luồng ánh sáng tím rực rỡ bắn ra, bắn vào thác nước, tạo nên những con sóng ngợp trời!

"Huyễn Tử Linh Đồng!

Ha ha ha, nguyên lai là vậy, khi linh hồn thể màu xanh trưởng thành đến vạch đầu tiên, sẽ tự động mở khóa một phần thần thông,

đồng lực được tăng cường đáng kể!

Cứ thế này xem ra, mỗi khi thăng cấp một tầng, đều có thể mở khóa vài loại thần thông liên quan, sau này có chín cơ hội nhận được năng lực, không tệ không tệ!Ồ!" Khi Đế Tôn mở mắt ra, phát hiện nhục thân được bao bọc bởi một lớp ánh sáng vàng nhạt, bản năng đang nhắc nhở hắn, màu vàng này hẳn là một loại biểu hiện tăng phúc cường hóa của nhục thân.

Hầu như chỉ là một động tác tiện tay, Đế Tôn một quyền đánh xuống đất.

Bùm!!

Tiếng chấn động vô cùng mạnh mẽ bùng nổ trong nháy mắt, lực lượng kinh khủng chấn động cả Hoa Quả Sơn, giơ tay lên, Đế Tôn phát hiện lớp ánh sáng vàng nhạt trên nắm đấm, không hề bị tổn thương.

"Mẹ nó… Kim Cương Chi Khu, không thể nào khoa trương như vậy chứ?

Vừa mới tăng trưởng hồn lực giai một, đã nhận được hai đại thần thông?" Do vừa mới song song thế giới này, nhiều thứ Đế Tôn cũng chưa hiểu rõ lắm, đặc biệt là sức mạnh bản nguyên Kim Ô trong cơ thể, thử chín lần đều không dùng được, thực sự khiến Đế Tôn có chút cạn lời.

"Xem ra, các năng lực khác chỉ có thể từ từ khai phát tìm hiểu, trước tiên đưa khỉ con đi tìm sư phụ mới là chuyện chính!" "Lão đệ!" "Ca ca!!" Phản ứng của con khỉ thật nhanh, càng giống như một cái đuôi nhỏ của Đế Tôn, một cú lộn nhào liền xông ra khỏi thác nước đáp xuống bên cạnh Đế Tôn, không quên chu đáo mang ra hai quả đào cho ca ca.

Đế Tôn hài lòng xoa đầu nó: “Huynh đệ tốt, biết nghĩ đến ca ca rồi đấy.

Chương 579

Đi thôi, ta đưa ngươi đi bái sư học nghệ!

Trên thế giới này, thiên phú cố nhiên quan trọng, nhưng có một vị sư phụ tốt càng quan trọng hơn, chỉ có học được bản lĩnh, mới có thể đi làm việc mình muốn làm, bảo vệ người mình muốn bảo vệ!" "Ta nghe lời ca ca!" Linh Hầu nghe lời, một cú nhảy lên vai Đế Tôn.

"Vào sư môn rồi, cũng phải có tên của mình, từ hôm nay, ngươi là Hoa Quả Sơn Tề Thiên Đại Thánh, Tôn Ngộ Không!" "Đại Thánh!

Đại Thánh…" Không đợi Ngộ Không phản ứng, lũ khỉ con xung quanh đã hoan hô nhảy nhót, Ngộ Không phấn khích hét lên một tiếng: "Hài nhi, ta phải cùng ca ca lên núi học nghệ, đi một lần không biết bao nhiêu ngày, đợi ta về!" Đế Tôn cười nhẹ bay lên, bản thể Kim Ô tự có năng lực phi hành giúp hắn một bước lên không, bay về phía cuối tầm mắt… Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tây Ngưu Hạ Châu, chính là điểm đến của Đế Tôn.

Bồ Đề Tổ Sư là một cao nhân đỉnh cấp tu cả Phật và Đạo, thông hiểu tạo hóa của trời đất, một mặt lần này đi tìm cho đầu khỉ một vị sư phụ học bản lĩnh, mặt khác, Đế Tôn cũng muốn từ chỗ Bồ Đề Tổ Sư để hiểu rõ hơn về thế giới này.

Tại cửa Phương Thốn Sơn, hai đồng tử ăn mặc như đạo sĩ chặn đường hai người Đế Tôn.

"Đứng lại!

Linh Đài thánh địa, kẻ nào dám xông vào?" "Hai vị hiểu lầm, ta đến bái sư học nghệ." Đế Tôn điềm đạm mỉm cười nói.

"Bái sư học nghệ??

Ở đây không phải chỉ có một người sao?" Đế Tôn cười chỉ vào vai mình: "Đệ đệ của ta Ngộ Không, đi cùng ta." "Phụt ha ha ha, ngươi đang nói với ta, ngươi muốn đưa một con khỉ như vậy đi bái sư?" Không đợi Đế Tôn trả lời, Ngộ Không đã nổi nóng, định lao vào hai đạo đồng.

"Ngộ Không, không được vô lễ!" Con khỉ nghe lời Đế Tôn nhất, một tiếng lệnh liền nhảy từ người đạo đồng về, càng khiến hai đồng tử kinh ngạc hơn là, vừa rồi rõ ràng đã thi triển định thân pháp thuật lên Ngộ Không, lại không hề có tác dụng với con khỉ.

Nhanh chóng, một đạo sĩ trẻ tuổi từ trong Linh Đài Sơn bay ra, dung mạo tinh xảo, toàn thân tiên khí bừng bừng.

Đế Tôn dùng Huyễn Tử Linh Đồng khóa chặt người đó, đối phương nhanh chóng bị một đoàn quang diễm màu xanh bao bọc, dường như màu sắc của quang diễm này, ở một mức độ nhất định phản ánh cấp độ tu vi của mục tiêu.

Đế Tôn tuy cũng chỉ là suy đoán, nhưng thông qua so sánh người này với ánh sáng trắng của hai đạo đồng kia, rõ ràng có thể thấy sự khác biệt rõ rệt.

"Hai vị, Tôn sư có lời mời." Hách!!

Ngộ Không ra oai làm mặt quỷ với hai đạo đồng ở cửa, phấn khích theo trên vai Đế Tôn đi vào trong, cuối cùng đến đại sảnh.

Lão giả tóc râu đều bạc ở trung tâm lập tức thu hút sự chú ý của Đế Tôn, nhìn dáng vẻ tiên phong đạo cốt, khí thái ung dung, không cần đoán cũng biết là Bồ Đề Tổ Sư.

Quả nhiên, sau khi Huyễn Tử Linh Đồng khóa chặt đối phương, một luồng ánh sáng tím vàng từ từ tỏa ra, bảo quang ngưng tụ mạnh mẽ, phi phàm.

Liếc mắt nhìn các đệ tử hai bên, hai người đứng đầu đều có quang diễm màu xanh, giống như đệ tử đã ra đón, lùi về sau thì đa số là màu vàng, mấy tiểu đồ trẻ tuổi cuối hàng thì màu trắng.

Điều khiến Đế Tôn hơi kinh ngạc là, đầu khỉ Ngộ Không, từ khi chui ra từ tảng đá, đã có quang diễm màu tím bao quanh… "Hai vị tiểu hữu, đã đến bái sư vấn đạo, xin mời vào ngồi nghe giảng." Không có những ràng buộc lễ nghi phàm tục, Bồ Đề Lão Tổ hiền từ cười nhẹ vẫy tay, liền gọi Đế Tôn và đầu khỉ hai người ngồi xuống.

Đế Tôn thì không sao, dù sao trông cũng là một người bình thường, nhưng Ngộ Không thì khác hẳn, sau khi ngồi ở vị trí cuối cùng thì nhìn trái nhìn phải, căn bản không chú tâm nghe giảng, ngược lại Đế Tôn gần như nghe rõ từng câu từng chữ của lão tổ.

Nghe nội dung lão tổ giảng, cơ bản đều là kiến thức tu luyện tương đối khai sáng, Đế Tôn cuối cùng cũng hiểu ra, ánh sáng mà Huyễn Tử Linh Đồng nhìn thấy, cơ bản đại biểu cho cấp độ linh khí của mục tiêu, ở mức độ lớn thể hiện sự mạnh yếu của mục tiêu, nhưng không phải là tuyệt đối.

Trong hệ thống thế giới này, để đo lường thực lực của một người, cấp độ linh lực, công pháp thần thông, và thiên địa linh bảo linh thú ba phương diện đều là tiêu chuẩn đo lường quan trọng nhất.

Cấp độ hiện tại của Đế Tôn chính là linh hồn thể màu xanh giai một, linh diễm của bản thân thể hiện màu trắng.

Nhưng nghe tổ sư giảng, người bình thường tu luyện đến giai một nhập môn, thiên phú tốt cần mười năm, thiên phú kém cần trăm năm, thậm chí cả đời cũng không có cơ hội bước vào lĩnh vực này.

Đế Tôn tu đến giai một, chỉ dùng ba ngày. … "Có lẽ, tốc độ tu luyện nhanh hơn người thường rất nhiều, chính là năng lực cải tạo mà Hỗn Độn Hư Không ban cho!" Tóm lại, buổi học đầu tiên rất vui vẻ, ít

nhất đã giải quyết cho Đế Tôn rất nhiều điểm mù và thiếu sót về kiến thức.

Vừa tan học, Đế Tôn trực tiếp đến trước mặt tổ sư, lại liên tiếp hỏi thêm mấy vấn đề.

Khi tổ sư hỏi về thời gian tu luyện của Đế Tôn, biết được Đế Tôn chỉ dùng ba ngày đã bước vào giai một, ánh mắt tổ sư đột nhiên co lại, sau đó lại ha ha cười lớn.

"Hiếm có, hiếm có a!

Ngộ tính của ngươi rất cao, bây giờ để ta thử xem, công pháp thần thông của Phật và Đạo hai môn, mạch nào hợp với ngươi hơn." Tổ sư nói, tay trái thanh quang, tay phải kim quang đồng thời phát sáng, hai vòng sáng lần lượt rơi xuống đỉnh đầu Đế Tôn, sau một lúc chậm chạp, lại dung hợp thành một thể vô cùng thần dị!

Lần này, tổ sư khó có thể bình tĩnh lại sự chấn kinh trong lòng, lập tức dừng tay đứng dậy.

"Ngươi, rốt cuộc thân phận là gì…" Bồ Đề Tổ Sư là lão tổ thông thiên cùng tuổi trời đất, với tu vi kiến thức của ông, chưa từng thấy ai có thể dung hợp hai sắc tiên quang thành một thể.

Chương 580

Không nghi ngờ gì, sự xuất hiện của Đế Tôn, không nghi ngờ là biến số lớn nhất giữa trời đất, đệ tử như vậy nếu thu nhận vào môn hạ, không biết là phúc hay họa… "Ai… duyên, đều là duyên cả!

Ta không thể nhận ngươi làm đồ đệ, hoặc là, ta không có tư cách đó.

Nhưng đã là một hồi duyên phận, ta sẽ truyền thụ những gì ta biết, ta học được cho ngươi, sau này dù ngươi ở đâu, cũng đừng thừa nhận là ta đã truyền thụ cho ngươi những thứ này.

Ngươi và ta, có thể kết giao ngang hàng!" Đế Tôn đương nhiên sẽ không làm theo thật, một tiếng tiền bối phải gọi, nhưng lễ sư đồ thì không cần thiết phải miễn đi.

Dù sao với sự kiêu ngạo của Đế Tôn, đã đến đây, thì phải cùng trời đất đồng thọ, vạn đại vi tôn, không ai có thể đứng trên đầu hắn… Ba ngày đêm thoáng chốc trôi qua.

Ban ngày quy củ nghe giảng, tối đến Bồ Đề Lão Tổ đích thân truyền thụ công pháp đạo nghĩa, Đế Tôn nhờ đó mà nắm vững được Vô Thượng Huyền Thanh Công của Đạo gia và Vô Thượng Kim Cương Kinh của Phật môn hai đại công pháp vô thượng.

Hai môn công pháp tuyệt học, không môn nào không phải là công pháp chí cường giữa trời đất, theo sự thăng cấp của linh lực bản thân, màu sắc linh diễm thay đổi, cũng sẽ lần lượt mở khóa thêm nhiều kỹ năng và thần thông của hai mạch công pháp, lĩnh ngộ lực của Đế Tôn lại vô cùng đáng sợ, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Đế Tôn đã thu hoạch được tất cả nội dung công pháp mà tổ sư có thể truyền thụ.

"Đế Tôn đạo hữu, ta ở đây có một pháp khí, tên là Hãn Hải Càn

Khôn Bạc, có nhiều diệu dụng, cần phải tự mình lĩnh ngộ.

Từ hôm nay, ngươi có thể xuống núi rồi." Đế Tôn không hề từ chối.

Hắn đến đây là để đắc đạo giải đáp thắc mắc, tuy chỉ ở lại ba ngày ngắn ngủi, nhưng những gì Đế Tôn có thể hấp thu đều đã thu được, Linh Đài Sơn không nghi ngờ gì đã là điểm khởi đầu hoàn hảo nhất, ở lại thêm cũng vô nghĩa.

"Tiền bối yên tâm, những việc đã hứa với ngài ta đều ghi nhớ trong lòng, sau này nếu có phân phó, Đế Tôn nhất định sẽ báo đáp!

Chỉ là trước khi đi, vãn bối có một việc muốn nhờ." Bồ Đề Lão Tổ thông minh đến mức nào, nhẹ nhàng vuốt râu cười nói: "Là vì đệ đệ của ngươi phải không?" "Yên tâm, linh hầu do trời sinh đó cũng là linh chủng của trời đất, ta nhất định sẽ dốc lòng truyền thụ, giáo hóa ba năm, có thể trưởng thành đến mức nào, là chuyện của nó." "Đa tạ tiền bối…" Cùng Ngộ Không ước hẹn ba năm, Đế Tôn liền rời khỏi Linh Đài Sơn, hứa với Ngộ Không, ba năm sau ngày hôm nay, nhất định sẽ đích thân đến Linh Đài đón nó xuống núi.

Ra khỏi Linh Đài Sơn, Đế Tôn đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Thế giới Tây Du, Thiên Nhân Minh tam giới hẳn là cũng phân chia rõ ràng, đi một chuyến Thiên giới có lẽ sẽ có thu hoạch, hay là xuống phàm trần dạo một vòng, xem có trải nghiệm khác biệt gì không.

Quan trọng hơn, linh hồn thể màu trắng không có phản ứng trong đầu, cũng khiến Đế Tôn tràn đầy tò mò, làm thế nào để tăng cường độ của linh hồn thể màu trắng đó, đang chờ hắn tìm kiếm câu trả lời.

Nhân gian giới, Đế Tôn đáp xuống một tòa thành thị, Huyễn Tử Linh Mâu quét một vòng.

Quả nhiên, những người này đều là người bình thường thực thụ,

ngưng tụ đồng lực, cũng chỉ có thể thấy một bóng người bình thường, không hề có sóng linh diễm.

Vô tình đi đến trước mặt một vị đại tiên treo cờ, Đế Tôn cười ngồi xuống đối diện lão giả.

"Lão trượng, giúp ta xem một quẻ, mệnh cách, rồi kể cho ta nghe về thế sự phồn hoa này." Đế Tôn ngồi xuống, không nhìn thẳng đối phương, sợ khí tràng và phong mang quá mạnh sẽ dọa lão trượng.

Lão đầu cũng không để ý, ném ra một cái hộp bảo Đế Tôn xóc một cái, nhanh chóng ba đồng tiền rơi xuống mặt bàn.

"!!" Lão trượng đại kinh, nhìn sâu vào khuôn mặt nghiêng của Đế Tôn, lại hỏi thêm mấy vấn đề, hít một hơi khí lạnh.

"Các hạ thật là tư chất thiên nhân, nếu không phải tiên thần hạ phàm, nhất định là nhân vật có thể ảnh hưởng đến cục diện đương thời!" Đế Tôn chỉ cười lắc đầu, nhưng không phủ nhận lão trượng có chút bản lĩnh.

Tiện tay ném ra một đồng vàng: "Quẻ của ông chuẩn đấy, ta không phải thần tiên, nhưng bốn chữ nhân trung long phượng, ta gánh được, kể cho ta nghe về thế sự phồn hoa đi, cục diện các thế lực, ta đều thích nghe." Thế là, một bộ nội dung về chư tử bách gia từ từ vào tai.

"Nguyên lai là vậy… Xuân Thu Chiến Quốc, là niên đại tương ứng dưới thiên thời lúc này sao?

Như vậy, đến khi đầu khỉ tốt nghiệp, ta ít nhất phải ở nhân gian mười năm.

Mười năm… nếu ta gia nhập một mạch đạo thống, nhất định có thể thành một phen đại nghiệp a!" Tâm tư Đế Tôn hoạt động, đã đến rồi, thì phải làm người đàn ông đứng sau lưng chưởng khống vận mệnh thất quốc!

“Lão trượng, nếu hỏi trong chư tử bách gia, đạo thống mạch nào thịnh nhất, thực lực mạnh nhất, ông có thể cho ra đáp án không?” Lão đầu dường như trở nên thân thiết hơn nhiều, trước tiên phân tích một hồi lợi hại, cuối cùng lại cho ra một đáp án khiến Đế Tôn hài lòng.

“Quỷ Cốc một mạch, tuy đệ tử ít, nhưng mỗi người đều là nhân vật kinh thiên động địa!

Nếu các hạ có cơ duyên gia nhập một mạch này, tiền đồ vô lượng a!” Sau một hồi chỉ điểm thật giả của lão đầu, Đế Tôn bước lên con đường tìm kiếm tổ địa của Quỷ Cốc.

Đi qua không biết bao nhiêu sông núi, cuối cùng cũng đến được ngọn núi tiên trong truyền thuyết.

Dưới chân núi, trong rừng thông, một tiếng hổ gầm vang lên trước mặt Đế Tôn.

Quay đầu lại, một con hổ dữ da xanh mắt đỏ đang vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

“Hống hống, ngươi đến không đúng lúc, ta thật sự không đói… nhưng nếu có thể thu phục một con mãnh thú như vậy làm sủng vật tọa kỵ, cũng không phải là chuyện không thú vị.” Đế Tôn dứt khoát quay người, trên mặt nở một nụ cười, ngoắc ngón tay với con hổ lớn trước mặt.

Chương 581

"Đến đây, a!" "Gầm!!" Con hổ dù sao cũng không phải là vật tầm thường, sát khí lạnh lẽo nhanh chóng lan tỏa, một cú vồ lao về phía Đế Tôn.

Từ đầu đến cuối, trên mặt Đế Tôn đều nở một nụ cười nhẹ nhàng, mặc cho hai móng vuốt khổng lồ của đối phương vồ tới.

Keng!

Một tiếng vang giòn tan, móng vuốt sắc nhọn của con hổ lập tức vỡ nát, cả cơ thể bay ngược ra ngoài.

Kim Cương Chi Khu của Đế Tôn, há có thể là một con hổ xác thịt phàm thai có thể chống lại?

"Nghiệt súc, bản tôn thu ngươi, hàng phục đi!!" Chỉ thấy Đế Tôn không vội không hoảng đưa một ngón tay ra trước người, nhắm mắt ngưng thần lẩm bẩm mấy tiếng, đầu ngón tay nhanh chóng ngưng tụ ra một luồng thanh quang chói lọi.

Ánh sáng ngón tay hướng về con hổ da xanh, con hổ lớn đó dù sao cũng là mãnh thú trưởng thành, dự cảm có điều không ổn sắp xảy ra, vội vàng quay người muốn chạy trốn, cuối cùng cũng chậm một bước.

Đế Tôn muốn trấn áp đối thủ, đến nay chưa có ai thành công thoát được, nếu thật sự có ngoại lệ, cũng tuyệt đối không thể là con mèo lớn trước mặt.

Thật vậy, trong mắt Đế Tôn, hổ có giỏi đến đâu, cũng chỉ là một con mèo lớn hơn một chút mà thôi.

Thanh quang nhanh chóng phóng đại trên người con hổ, hình thành

một cái lồng chói lọi không thể thoát ra, giam chặt con hổ ở trung tâm, khó có thể thoát ra nửa bước.

"Không cần phải đau khổ như vậy đâu anh bạn, theo ca ca ta, đảm bảo sau này ăn ngon uống cay." Vân văn màu xanh lấp lánh, một lúc sau con hổ cuối cùng cũng từ bỏ giãy giụa, bị đạo quyết Huyền Thanh Công mà Đế Tôn đánh ra triệt để hàng phục.

"Oa nga, không hổ là Bồ Đề Lão Tổ của Linh Đài Sơn, công pháp truyền thụ thật sự hữu dụng!" Đây dù sao cũng là nhân gian giới, mãnh thú sống ở hạ giới dù thế nào cũng không thể chống lại tiên pháp, Đế Tôn hài lòng với thao tác này, cưng chiều vỗ vỗ đầu con hổ lớn màu xanh.

Đã không còn vẻ hung tợn và cuồng bạo trước đó, lúc này con hổ lớn đã hoàn toàn trở thành sủng vật của Đế Tôn, không có mệnh lệnh của hắn, con hổ lớn tuyệt đối sẽ không chủ động có bất kỳ hành động vô lễ nào.

Ngay lúc này, Đế Tôn đột nhiên phát hiện, một vệt máu từ người con hổ lớn lặng lẽ bay ra, hóa thành một luồng ánh sáng trắng mắt thường khó có thể bắt được, lặng lẽ chui vào cơ thể hắn.

Sau đó, linh hồn thể màu trắng trong đầu, lại lần đầu tiên xuất hiện dấu hiệu tăng trưởng!

"Ồ?

Chẳng lẽ, linh hồn thể màu trắng, chỉ khi ta tu luyện ở nhân gian giới mới có phản ứng?" Đế Tôn sau khi kinh ngạc, lại thử tiến một bước xác định phương pháp tu luyện của linh hồn thể màu trắng, nhanh chóng phát hiện ra, thông qua việc thu thập khí tức huyết mạch của các cá thể sinh mệnh khác nhau, có thể nhận được sự tăng trưởng cường độ của linh hồn thể màu trắng.

Ánh sáng màu trắng sữa đó tăng lên từng chút một, tuy còn một khoảng cách với vạch đột phá cấp một, nhưng ít nhất cũng giúp Đế Tôn có được nhận thức vô cùng quan trọng.

"Thiên hồn và Nhân hồn cùng tu luyện… xem ra.

Chỉ cần có thể tu luyện hai đại hồn thể đến cấp cao nhất, hoàn toàn lấp đầy hai linh hồn thể, hành trình của ta trong thế giới Tây Du có thể tuyên bố kết thúc, đây hẳn là một nhiệm vụ thế giới khác mà Hỗn Độn Hư Không giao cho ta!" Đế Tôn chưa bao giờ là người quan tâm đến kết quả, so với điều đó, hắn càng chú trọng tận hưởng quá trình, đã đến vị diện Tây Du, thì nên trải nghiệm thật tốt những thú vui độc quyền mà thế giới này mang lại.

Sau khi xác định tâm tư này, Đế Tôn liền mang theo con hổ sủng vật thẳng đến khu vực núi Quỷ Cốc.

"Di!

Nơi này hình như…" Đế Tôn dùng Huyễn Tử Linh Đồng quét một vòng, lại phát hiện ở cửa núi trước mặt, có bố cục của thuật Kỳ Môn Ngũ Hành.

Hiển nhiên, đây là một mê cung được bao quanh bởi đá núi.

"Hống hống, đúng là không tốn công sức, nơi này nhất định là sơn môn của Quỷ Cốc rồi!" Đế Tôn tâm niệm như điện, tùy tiện đánh ra một đạo thanh quang, kỳ môn trận quỷ dị trước mặt lập tức mất tác dụng, muốn cản bước chân của Đế Tôn nữa là chuyện hoang đường.

Đưa con hổ đi thẳng lên đỉnh núi, đột nhiên giữa không trung một mũi cung tên đầy uy lực bắn tới.

"Người nào, dám tự tiện xông vào cấm địa Quỷ Cốc của ta!" Ngay sau đó, vèo vèo vèo hai bóng người đáp xuống, người bên trái một thân áo dài màu xám, trông không có gì đặc biệt, nhưng mỗi cử chỉ

của người đó đều mang lại cho người khác một tư thái cường giả trầm ổn lạnh lùng, một thanh trường kiếm cổ xưa trong tay khí thế phi phàm.

Người bên phải thì khoa trương hơn nhiều, trông như một vị tướng quân trẻ tuổi anh tuấn, sau lưng đeo một cây cung, bên hông một thanh trường đao chưa ra khỏi vỏ, có thể thấy, mũi tên vừa rồi là do hắn bắn ra.

"Ta đến học nghệ, nghe nói tung hoành gia một mạch của Quỷ Cốc rất mạnh, đặc biệt đến kiến thức một phen." "Hừ, muốn vào môn phái của ta?

Trước tiên qua được ải của ta đã!" Nói thật, Đế Tôn không thích lắm kiểu khiêu khích gác cổng này, có trải nghiệm trước đó ở Linh Đài Sơn, bây giờ nhìn thấy mấy con gà mờ chặn đường này mà thấy cạn lời.

Có lẽ cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân nhà mình, con hổ màu xanh phía sau đã làm thế muốn lao lên.

"Tiểu Thanh, đừng manh động, để lão đại ta, đích thân dạy ngươi một bài học." Vèo!

Đế Tôn không nói hai lời, cơ thể lao ra, đương nhiên hắn sẽ không thi triển Huyễn Tử Linh Đồng hay công pháp Phật Đạo trước mặt hai người này, dù sao đây cũng là nhân gian giới, động dụng thần thông thực sự có chút không ổn.

Chương 582

Nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc Đế Tôn phát huy các năng lực cơ bản như thân pháp, tốc độ.

"Nhanh quá!!" Hai người trước mặt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, khuôn mặt mang theo nụ cười của Đế Tôn đã xuất hiện trước mặt.

"Có kinh hỉ không?

Có bất ngờ không?" Bụp bụp!

Tay trái tay phải đồng thời đánh ra, sức mạnh nhục thân cường đại do Kim Cương Chi Khu mang lại, triệt để chấn động hai người trẻ tuổi trước mặt.

"Các hạ trời sinh thần lực, khiến người ta kinh ngạc, bội phục bội phục!!" Hai người trẻ tuổi mỗi người trúng một quyền vào ngực, một ngụm máu tươi trào ra, trong không khí lại có hai luồng ánh sáng trắng không nhìn thấy được tràn vào cơ thể Đế Tôn, Nhân hồn cũng đang âm thầm tăng tiến độ tu luyện.

"Thừa nhận thừa nhận, ta trời sinh thần lực, đến gia nhập một môn phái, tương lai sẽ đại biểu cho Quỷ Cốc tung hoành thiên hạ." "Nói hay lắm!

Quỷ Cốc một mạch của ta, chưa bao giờ thu nhận kẻ yếu đuối, tiểu tử, ngươi có tư cách đó!" Đột nhiên, một lão giả tóc râu đều bạc nhưng lại anh khí bức người bay xuống, một thân áo choàng màu mực lại càng tôn lên khí chất siêu nhiên của ông một cách trọn vẹn nhất.

Quỷ Cốc Tử của phái Quỷ Cốc cuối cùng cũng hiện thân!

Đế Tôn nhìn lão đầu một cái, khá là hài lòng.

“Dám hỏi tiền bối, bây giờ ta có phải là một thành viên của Quỷ Cốc rồi không?” “Đó là đương nhiên!

Ngươi đã thắng hai đồ nhi của ta, tự nhiên có tư cách gia nhập Quỷ Cốc, còn chuyện bái sư hay không thì phải xem xét, chỉ cần ngươi muốn nghe giảng, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta.” “Sư tôn!……” Tráng hán cầm cung có chút không phục, nhưng bị Quỷ Cốc Tử vẫy tay ngăn lại.

Kể từ đó, Đế Tôn trở thành hội viên chính thức ăn ở miễn phí vĩnh viễn của Quỷ Cốc một mạch, cả ngày ngoài việc cho hổ ăn, thì giao lưu học vấn với Quỷ Cốc Tử.

Không thể không nói, từ khi gia nhập mạch này, Đế Tôn càng cảm thấy lựa chọn của mình là chính xác, nguyên nhân đơn giản, học thuật của mạch này bao la vạn tượng, không chỉ là kiến thức chuyên môn của tung hoành gia một mạch, mà cả tinh túy của các mạch chư tử bách gia khác, lão đầu dường như đều có nghiên cứu, cũng cho Đế Tôn một điểm khởi đầu tu luyện Nhân hồn tốt nhất!

Thế là, Đế Tôn bắt đầu cuộc sống lưu học ở Quỷ Cốc thanh đạm nhưng vô cùng phong phú… Ban ngày nghiên cứu học vấn, ra ngoài săn bắn, tu luyện Nhân hồn của mình, tối đến cho hổ ăn, cuộc sống trôi qua vô cùng vui vẻ.

Trong nháy mắt đã ba năm, học thuật của Đế Tôn đã đại thành, ý chí hăng hái, cũng đến lúc phải rời Quỷ Cốc để kiến công lập nghiệp.

Ba năm qua, cuộc sống của Đế Tôn khá an nhàn, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, tất cả các loài động vật trong khu rừng gần đó về cơ bản đều đã bị săn một lượt.

Nhân hồn của hắn sau khi tăng lên giai đoạn thứ nhất thì bị kẹt ở bình cảnh trước giai đoạn thứ hai, không cách nào đột phá được nữa, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến hắn nảy sinh ý định rời

đi.

Mặt khác, học thuật của Quỷ Cốc nhất mạch Đế Tôn cũng đã hoàn toàn nắm giữ.

Không chỉ vậy, hắn còn tinh thông cách sử dụng mười tám loại binh khí trong nhân gian.

Chỉ có ra trận giết địch, lập nên công huân, mới là việc duy nhất hắn cần làm hiện tại.

"Chuyến đi này tiền đồ đầy rẫy những điều chưa biết, liệu có thể thành công, làm rạng danh Quỷ Cốc của ta hay không, đều trông vào ngươi cả!" Đêm trước khi lên đường, Quỷ Cốc Tử lấy ra vò rượu ngon đã cất giữ nhiều năm để tiễn Đế Tôn.

Ba năm qua, quan hệ của hai người càng giống tri kỷ vong niên hơn, không bị ràng buộc bởi vai vế sư đồ.

Đế Tôn càng cảm thấy lão già Quỷ Cốc Tử này quả nhiên không câu nệ thế tục lễ pháp, đúng là một bậc minh sĩ.

"Yên tâm, không bao lâu nữa, ta sẽ khiến Quỷ Cốc Tung Hoành gia nhất mạch danh dương thiên hạ, trở thành đại truyền thừa số một không thể hổ thẹn trong chư tử bách gia!" Hai người trò chuyện vui vẻ, nâng chén cạn ly, đối ẩm dưới trăng, một đêm đẹp trời trôi qua trong chớp mắt.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Đế Tôn đã cưỡi một con mãnh hổ da xanh xuống núi.

Mục tiêu của chuyến đi này có thể nói là vô cùng rõ ràng, chính là đến nước Tần – quốc gia hùng mạnh nhất thiên hạ đương thời!

Nước Đại Tần hiện nay tuy binh lực cường thịnh, nội tình hùng hậu, lại dùng Pháp gia để trị thiên hạ, nhưng theo Đế Tôn thấy, chỉ một học phái chỉ có thể giúp Đại Tần phát triển nhanh chóng, chứ

không thể đạt được hoành đồ vĩ nghiệp thống nhất thiên hạ.

Muốn thực sự bình định thiên hạ và ngồi vững trên giang sơn là việc cực kỳ khó khăn.

Nào ai biết rằng, một cường giả sắp thay đổi vận mệnh thiên hạ, cuối cùng đã bước vào biên giới Đại Tần sau ba ngày đường.

"Đứng lại!

Kẻ nào!" Dưới cổng thành cao sừng sững, Đế Tôn một mình một hổ đơn độc đi tới, vẻ mặt bình tĩnh nhìn lên tường thành.

"Đi thông báo cho quản sự, người truyền đạo của Quỷ Cốc, Đế Tôn, muốn vào quan, diện kiến Tần Vương, để vì Đại Tần lập nên công huân bất thế." Đế Tôn vừa nói vừa lấy túi rượu bên hông ra tu một ngụm lớn, tư thái ung dung, phóng khoáng, tự tại bất cơ, quả thực là một phong thái không câu nệ tiểu tiết.

Chương 583

Binh lính trên thành đương nhiên có thể phớt lờ gã có hành tung kỳ quái trước mặt, nhưng lại không thể xem nhẹ danh tiếng của Quỷ Cốc!

Trong thiên hạ đương thời, tín đồ của chư tử bách gia có mặt khắp bảy nước, môn đồ của mỗi học phái đều có rất nhiều người.

Duy chỉ có Quỷ Cốc nhất mạch là thần bí nhất, nhưng những lời đồn về mạch này trong thiên hạ lại quá nhiều, việc có thể thấy một đại sĩ Quỷ Cốc xuất sơn tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

"Mau đi thông báo cho Thiên phu trưởng!

Gã này có chút kỳ quái, ta không nhìn thấu được.

Nếu đúng là người của Quỷ Cốc, e rằng không phải ta có thể ngăn cản!" Rất nhanh, một tướng quân trẻ tuổi mặc khôi giáp màu đỏ, dáng người thẳng tắp xuất hiện trên tường thành.

Đế Tôn và người đó nhìn nhau một cái, liền cảm thấy người này bất phàm, tuyệt không phải vật trong ao.

Dù sao Đế Tôn có Thiên hồn trong người, đối với phàm phu tục tử đương nhiên không có phản ứng đặc biệt, nhưng gã trước mắt này lại có đại khí vận gia thân, lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

"Ngươi là người của Quỷ Cốc nhất mạch?" Đế Tôn hừ cười: "Không tin?

Có thể xuống đây so tài một phen.

Đương nhiên, nếu không có tự tin, cứ trực tiếp gọi tướng quân của ngươi ra." Thiên phu trưởng hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nắm chặt trường thương trong tay, bước một bước ra, vậy mà trực tiếp

bay người xuống từ tường thành cao mấy chục trượng, nội tình công phu cường đại trên người có thể thấy rõ!

"Ồ?

Có chút thú vị, chắc không phải là phế vật.

Huynh đệ, tên gì?" "Môn đồ Binh gia, Thiên phu trưởng Mông Điềm, xin chỉ giáo!" Nghe cái tên này, Đế Tôn không khỏi ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng: "Không tồi, không tồi, có thể làm tướng quân, mời!" Bầu rượu đột ngột ném ra sau, Đế Tôn không nói hai lời, bước một bước ra, để mãnh hổ lại chỗ cũ, không ỷ vào ưu thế tọa kỵ để bắt nạt đối thủ, mấy lần tung người liền lao thẳng về phía Mông Điềm.

"Không dùng binh khí?

Tìm chết sao?" Đế Tôn cười khẩy: "Đừng nói nhiều, ngươi ngay cả một sợi tóc của ta cũng không chạm vào được!" Mông Điềm hiển nhiên đã bị chọc giận, thân pháp trong nháy mắt tăng tốc lao về phía Đế Tôn, trường thương trong tay quét ngang.

Đế Tôn nhẹ nhàng nhảy lên, vậy mà trực tiếp vọt xa mấy chục trượng, khi vững vàng đáp xuống đất, người đã ở sau lưng Mông Điềm.

Trong nháy mắt, hai người đã giao đấu mấy trăm chiêu, nào biết rằng Đế Tôn từ đầu đến cuối đều đang thăm dò đối phương, hoàn toàn không vội vàng dễ dàng phế đi chiến đấu lực của y.

Ngược lại là Mông Điềm, có một trải nghiệm đối công vô cùng chân thực.

Y luôn cảm thấy gã trước mặt này dường như còn khó đối phó hơn cả đại tướng quân, giống như đang đối mặt với một bậc trưởng bối mạnh hơn rất nhiều, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng không thể

chiếm được chút lợi thế nào.

Đế Tôn có lẽ đã chơi chán, trong lòng bàn tay đột nhiên phát lực, lực đạo cường hoành trong nháy mắt đánh lên thân thương.

Sức mạnh khổng lồ đột ngột bộc phát, đánh bay Mông Điềm ra xa mấy chục mét.

"Sức mạnh thật đáng sợ!" Mông Điềm kinh hãi, thực sự không ngờ thanh niên áo vải tuấn tú trước mặt lại có bản lĩnh như vậy.

"Ta đã nói rồi, ngươi bây giờ không có tư cách đối kháng với ta.

Hoặc là mở cổng cho ta vào, hoặc là... gọi tướng quân của ngươi ra đi!" Mông Điềm nghiến chặt răng, một lần nữa nắm chặt trường thương, một bước nhảy vọt lên, hung hãn bổ xuống đỉnh đầu Đế Tôn.

Chỉ lần này, để khiến đối phương hoàn toàn từ bỏ ý định, Đế Tôn ngay cả phòng ngự cũng không, trực tiếp dùng sức mạnh đón lấy cây thương sắt.

Bùm!!

Một đạo quyền kình cuồng mãnh bộc phát, cây trường thương trong tay Mông Điềm trong nháy mắt vỡ nát thành hai đoạn, cả người y càng không thể ngăn cản được luồng lực bộc phát đột ngột, trực tiếp bị đánh bay cả người lẫn thương ra ngoài.

"Thiên phu trưởng đại nhân!!" Mười mấy binh lính trên thành vội vàng chạy tới đỡ lấy Mông Điềm.

Còn bản thân y, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng và thán phục.

"Quả không hổ là xuất thân từ Quỷ Cốc, thực lực của các hạ, Mông Điềm tự thấy không bằng!" Đế Tôn cười vẫy tay: "Không cần khách sáo, bây giờ có thể mở cổng cho ta vào được rồi chứ?" Đúng lúc Mông Điềm định trả lời, một đội kỵ binh trăm người từ xa phi tới.

“Báo!!

Chương 584

Thiên phu trưởng đại nhân, đại sự không hay, một đội hai trăm trinh sát biên giới của ta bị một đám lưu khấu vây khốn trên núi Hạ Pha, thỉnh cầu tăng viện!" Mông Điềm lập tức trở lại vẻ nghiêm túc: "Đối phương có bao nhiêu người?" "Ít nhất cũng hơn một nghìn người, là một đám lưu khấu tinh nhuệ, mấy tên cầm đầu thực lực rất mạnh!" Không đợi Mông Điềm mở lời, Đế Tôn đã tỏ ra hứng thú.

"Mông huynh đệ, mang theo mấy thân vệ của ngươi, theo ta đi một chuyến đi.

Dù sao cũng đã có duyên, ta sẽ giúp ngươi diệt đám không biết điều này!" Không đợi Mông Điềm và mấy người phản ứng, Đế Tôn đã bay người lên lưng mãnh hổ da xanh, quay đầu lao về phía núi Hạ Pha trước tiên.

"Đi!!" Tình hình khẩn cấp, Mông Điềm chỉ có thể điều động không quá năm mươi người, thêm cả một người ngoài là Đế Tôn, đội hình trông vô cùng thảm hại.

Nhìn về phía quân địch trên núi Hạ Pha, mấy chục binh sĩ Tần quân hoàn toàn chết lặng.

Một mảng đen kịt, dường như còn đông hơn lúc nãy, thêm cả viện binh thì phe lưu khấu ít nhất cũng có hơn hai nghìn người, binh hùng tướng mạnh, khí thế hung hãn.

Những trinh sát bị vây trong núi cố thủ không ra, e rằng cũng đã sợ vỡ mật.

"Tình hình không ổn, mau rút lui về xin Vương tướng quân tăng viện!" "Ấy!" Mông Điềm vừa nói xong, đã bị Đế Tôn giơ tay ngăn lại.

“Hoảng cái gì?

Chẳng phải chỉ là mấy tên lưu khấu sao, có gì mà phải xoắn?

Một chút dũng khí cũng không có, sau này làm sao làm tướng quân?” Mông Điềm bị Đế Tôn nói đến có chút cạn lời: “Ta chỉ có năm mươi người, đối kháng với kẻ địch đông gấp năm mươi lần, đó gọi là lấy trứng chọi đá, không liên quan đến dũng khí!” Đế Tôn hừ cười: “Chỉ là trông đáng sợ thôi, muốn phá vỡ thế trận, muốn đánh lui chúng, thực ra rất dễ.

Cái gọi là bắn người trước bắn ngựa, bắt giặc trước bắt vua.

Dù sao ngươi cũng đã theo ta đến đây, ta cũng không ngại lộ một tay, nhìn cho kỹ đây!” Đế Tôn cười liếc Mông Điềm một cái, từ sau lưng một binh sĩ lấy cung tên, giơ tay giương cung như trăng rằm.

Soạt!!

Một tiếng vang nhẹ, ba mũi tên bay thẳng ra xa mấy trăm bước, không lệch một ly, bắn trúng ba tên đầu lĩnh lưu khấu ở ba hướng khác nhau trong đám người.

“!!!” Mấy chục huynh đệ Tần quân tại trận đều ngơ ngác, không dám tin mà dụi dụi mắt.

“Sao, sao có thể?” “Trời ơi...

Thần tiễn thủ trong truyền thuyết?

Đừng có khoa trương như vậy chứ?” Nhưng điều khiến họ kinh ngạc hơn còn ở phía sau.

Khi đại quân lưu khấu hoàn toàn hỗn loạn, vô số ánh mắt nhìn về phía này, Đế Tôn cầm một tấm khiên, một mình một ngựa phi ra, vậy mà chỉ bằng sức một người, không chút e dè lao vào quân trận hơn ngàn người đó.

“Trời ạ, gã đó lại định làm gì nữa?” “Người của Quỷ Cốc đều không sợ chết như vậy sao?” Sự thật là, Đế Tôn không phải không sợ chết, mà là không chết được.

Phe lưu khấu ngay lập tức lao ra trăm người, từng người một mắt long sòng sọc, gào thét điên cuồng lao đến.

Tiếc là, trước mặt Đế Tôn, họ chỉ có thể trở thành những cái xác.

“Yến Hồi Thập Tam Thức!” Chỉ thấy Đế Tôn hét lớn một tiếng, phi đao trong tay xoay tròn bay ra, chỉ một lần chạm mặt đã chém bay đầu của mười mấy tên lưu khấu!

Điều khiến mọi người trên chiến trường kinh ngạc hơn nữa là, phi đao đó khi bay đến cực hạn, lại như có sinh mệnh mà tự động quay về tay hắn!

Sức mạnh vô cùng cường hãn, lại phát huy uy thế chém sắt như chém bùn trên chiến trường!

Mông Điềm ở phía sau hít một ngụm khí lạnh, nhìn Đế Tôn lao vào vòng vây của đám người, từng mảng lớn lưu khấu không ngừng ngã ngửa ra sau, dường như mỗi lần Đế Tôn ra tay đều như có thần trợ!

Lực lượng kinh khủng, thủ đoạn đẩy lùi địch trên diện rộng, thân pháp luồn lách trong quân trận mà không hề hấn gì!

Tất cả mọi thứ, đều khiến hai chữ Đế Tôn và Quỷ Cốc sau lưng hắn, biến thành một sự tồn tại như thần!

“Quá đáng sợ...

Thực lực của người này, e rằng ngay cả chiến thần của Đại Tần ta là Bạch tướng quân, cũng không bằng được, phải không?” Các binh sĩ hoàn toàn sôi trào!

Tự cho rằng võ công cao cường như Thiên phu trưởng Mông Điềm, sau khi chứng kiến võ nghệ tung hoành ngang dọc, đại khai đại hợp của Đế Tôn, cũng bị chấn động đến không nói nên lời.

"Đại Tần ta nếu có được người này tương trợ, quét ngang thiên hạ, cũng không phải là không thể!

Chương 585

Đây, đây là sức mạnh kinh thiên động địa của Quỷ Cốc nhất mạch sao...” Nếu nói lúc này ai ngơ ngác nhất, chắc chắn là đám lưu khấu đối diện.

Bọn chúng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ba vị đương gia của mình đã bị giết, bây giờ lại đột nhiên chui ra một tên điên cưỡi hổ, sở hướng vô địch, đại khai sát giới!

Trước sau chưa đầy một nén hương, Đế Tôn chỉ bằng sức mình đã tàn sát gần một ngàn tên lưu khấu!

Một người một hổ, toàn thân đẫm máu, đạp trên vô số thi thể xung quanh, trên mặt vẫn nở nụ cười thản nhiên, trên người lại không có một vết thương nào.

“Lũ rác rưởi, không muốn chết thì mau cút đi, sau này đừng bao giờ bước vào núi Hạ Pha nửa bước, đây là địa bàn của Đại Tần ta.

Nhớ kỹ tên của ta, Quỷ Cốc Đế Tôn!” “Rút!!” Trong đám lưu khấu không biết kẻ nào đã sợ vỡ mật, không dám nhìn tên sát thần trước mặt nữa, quay người bỏ chạy, kéo theo một đám lớn lưu khấu tan tác tháo chạy. …Không lâu sau, hơn một trăm trinh sát bị vây trong núi Hạ Pha mới run rẩy ló đầu ra.

“Các hạ thật là thần nhân, ơn cứu mạng, xin nhận của ta một lạy!” Hơn trăm trinh sát đồng loạt quỳ một gối, chắp tay, xem Đế Tôn như ân nhân.

Đế Tôn hơi nghiêng người sang bên, cười nhạt vẫy tay: “Chỉ là tiện tay thôi, không cần khách sáo, ta hiện không phải người Đại Tần, không nhận lễ này.” “Mẹ nó... cái này cũng gọi là tiện tay?

Quả nhiên là nhân vật kinh thiên động địa có đại cảnh giới!" Trận chiến này, Mông Điềm không nghi ngờ gì là người bị chấn động nhất, thầm nghĩ câu "núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn" quả không sai.

Nhớ lại những lời Đế Tôn nói dưới thành, Mông Điềm chợt nảy ra một ý.

"Tiên sinh có muốn ứng tuyển vào Đại Tần ta không?

Đợi mạt tướng tự mình thỉnh mệnh với tướng quân, tiến cử các hạ vào triều diện kiến.

Ta tin rằng, với thực lực của các hạ, vương thượng nhất định sẽ trọng dụng!" Đế Tôn cũng không vội, so với những lễ nghi rườm rà khi vào triều, hắn lại hứng thú với vị thiếu tướng quân nhà họ Mông chính trực trước mặt hơn.

"Ta là Mông Điềm, lòng trung dũng và tiềm lực của ngươi ta rất coi trọng.

Có bằng lòng làm phó tướng của ta không?

Trong vòng ba tháng, ta có thể khiến ngươi trong quân đội Đại Tần, trở thành người dưới một người, trên vạn người!" Lời của Đế Tôn chỉ nói với một mình Mông Điềm, càng kích phát ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng y.

Trong quân doanh, y luôn bị Vương tướng quân kia chèn ép không được trọng dụng, nay Đế Tôn xuất hiện, đối với Mông Điềm quả là một cơ hội.

"Được các hạ không chê, Mông Điềm nguyện thề chết theo hầu hạ Đế Tôn các hạ!" "Ha ha ha!

Tốt!

Dọn dẹp đi, để lại một lá thư cho gã họ Vương kia, rồi theo ta đến Hàm Dương!

Ta muốn tìm mấy học sĩ chỉ biết khoác lác kia trước, đoạt một viên gạch gõ cửa, để cả Hàm Dương này, đều phải nhớ kỹ tên Đế Tôn ta!" Keng!

Cũng trong khoảnh khắc đó, Đế Tôn chỉ cảm thấy hồn thể màu trắng trong đầu phát ra một trận rung động, một luồng khí tức vô cùng thuần túy trong nháy mắt lan ra toàn thân.

Nội thị thức hải, hồn thể màu trắng vậy mà đã đột phá cường độ giai hai, vượt qua bình cảnh bước vào giai đoạn thứ hai!

Trong sát na, một ngọn lửa vô cùng nóng bỏng, lại vô hình bốc cháy trên cánh tay trái của Đế Tôn.

Sức mạnh to lớn theo kinh mạch rót vào cánh tay trái, đồng thời dường như ban cho cánh tay này một năng lượng cuồng bạo vô song, cũng để lại một hình xăm vô cùng bắt mắt trên bắp tay!

"Cái gì??

Chẳng lẽ... là một trong những thần thông mới được mở khóa ở nhân hồn giai hai, Kì Lân Tí??" Trong đại doanh của tướng quân.

Mông Điềm quỳ một gối, hai tay dâng lên mũ giáp, chờ đợi hồi đáp của biên thành thủ tướng Vương Ê.

Nhìn lá thư xin từ chức, Vương Ê không khỏi ngẩng đầu nhìn Mông Điềm một cái.

"Mông gia đời đời là tướng môn trung lương, theo lý ta không có lý do gì ngăn cản ngươi về kinh đô.

Chương 586

Nhưng nếu ta đoán không sai, người khiến ngươi quyết tâm như vậy, không phải là người trong gia tộc.

Hoặc là, ngươi đột nhiên quyết định từ bỏ chức Thiên phu trưởng, là vì người khác." Mông Điềm từ trước đến nay là một người chính trực, cũng không định lừa gạt.

"Bẩm tướng quân, thuộc hạ chỉ là tìm được bá nhạc, nguyện cả đời thề chết đi theo, dù có làm một tên hạ nhân hầu hạ trước ngựa sau yên, cũng cam tâm tình nguyện." Vương Ê nghe xong liền tỏ ra hứng thú.

"Chuyện trinh sát bị vây ta đã nghe rồi, vốn ta cũng muốn gặp gỡ vị tài tuấn trẻ tuổi có thể một mình đánh lui hơn hai ngàn lưu khấu.

Không ngờ, nhanh như vậy đã ra tay với Thiên phu trưởng của ta rồi!

Mông tướng quân, ngươi không cảm thấy quyết định này, có chút quá hấp tấp sao?" Mông Điềm không nói gì, y hiểu rằng, muốn từ chối Vương Ê này không phải là chuyện đơn giản.

Trong triều luôn có lời đồn, lão già này là người của phe Lữ Tương, đối với vương thượng càng là dương phụng âm vi.

Nay Mông Điềm đột nhiên xin từ chức về kinh, nếu không thể được phe Lữ Tương trọng dụng, không nghi ngờ gì sẽ có thêm hai đối thủ mạnh.

Quả nhiên, Vương Ê cười nhạt đứng dậy, ra vẻ làm bộ làm tịch thở dài một tiếng: "Xin lỗi, thỉnh cầu từ chức của Thiên phu trưởng, ta từ chối." Mông Điềm lập tức nhíu mày, lúc này Đế Tôn đang đợi

ngoài trướng lại lộ ra một nụ cười.

Với sự thông minh của hắn, đương nhiên sớm đã nhìn ra tâm tư của vị tướng quân kia.

Những tranh chấp phe phái trong nội bộ Đại Tần, Đế Tôn càng hiểu rõ như lòng bàn tay, trong lòng sớm đã có sách lược đối phó hoàn hảo.

"Vì sao?" Vẻ mặt Vương Ê đột nhiên lạnh đi: "Vì sao?

Đây là quân doanh!

Lời của tướng quân, chính là quân lệnh, chẳng lẽ ta là tướng quân, còn phải giải thích với ngươi sao?" Đế Tôn biết, chỉ dựa vào một Mông Điềm cánh chim chưa cứng cáp, căn bản không thể áp chế được lão già Vương Ê này, bất đắc dĩ đành trực tiếp bước vào trong trướng.

"Đứng lại!" Hai hộ vệ giáp sắt ở cửa lập tức xông lên, hai cây thương sắt chéo nhau chặn đường Đế Tôn.

Bốp bốp!

Động tác trên tay vô cùng dứt khoát, Đế Tôn trái phải mỗi bên tát một cái, không lệch một ly đánh vào huyệt vị trên cổ hai người.

Giống như đập một con ruồi, dễ dàng đánh ngất hai người, rồi nghênh ngang đi vào trướng.

"Này lão già, nói nhảm gì thế?

Lấy lông gà làm lệnh tiễn à?

Pháp luật Đại Tần có quy định binh sĩ không được về quê không?

Bây giờ không phải thời chiến, ngươi quản quá rộng rồi.

Đi thôi huynh đệ, mặc kệ hắn, có ca ca ở đây, hắn ngay cả cái rắm cũng không dám thả." Đế Tôn thật sự không muốn đánh vào mặt hắn,

nếu không đã trực tiếp dẫn Mông Điềm đi rồi.

Không ngờ gã họ Vương này quả nhiên là chó săn của Lữ Tương, sống chết không cho Mông Điềm rời đi, lần này có chút chọc giận Đế Tôn.

"Hừ, to gan!!" Vương Ê nổi giận!

Để một người ngoài dẫn người đi ngay trước mặt mình?

Chẳng phải là trò đùa sao!

Lão tướng quân này vốn là phó tướng của Bạch Khởi, trước đây không rõ nguyên nhân bị điều đến biên cảnh thăng làm chủ tướng, không cần nghĩ cũng biết là kết quả của Lữ Tương giật dây.

Nhưng hiển nhiên, võ nghệ dù mạnh đến đâu, đặt trước mặt Đế Tôn, cũng chỉ là một vai phụ qua đường.

Cảm nhận được luồng sát khí lạnh lẽo sau lưng, Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, đầu cũng không quay lại.

Nhân hồn trong đầu đột nhiên lóe lên, tâm niệm khẽ động, dưới chân một đạo thanh quang ẩn hiện đột nhiên xuất hiện, bộ pháp quỷ dị ứng vận mà sinh, gần như tại chỗ mà nghiêng người đi, vô cùng khéo léo tránh được ngọn ngân thương từ phía sau.

"Cái gì!" Vương tướng quân kinh hãi, căn bản không ngờ thanh niên trước mắt lại có nội tình bộ pháp như vậy.

Một thương đâm hụt, quay lại đã bị Đế Tôn đánh bay thương sắt.

Chương 587

“Lão già, ta cảnh cáo ngươi, ngoan ngoãn ở yên đó đừng động, để hai chúng ta thuận lợi ra khỏi doanh.

Đây là lần cảnh cáo duy nhất của ta, nếu còn dám hạ lệnh lung tung, ta nhất định sẽ phế công phu của ngươi trước mặt mọi người.

Ta muốn xem xem Lữ Tương một tay che trời kia có dám dùng một con chó què hay không!” Lời nói bá khí đến nhường nào?

Thực sự đã xé toạc cả tấm vải che mặt của Vương tướng quân.

Nếu là người khác ở trong quân doanh, dám nói như vậy mười cái mạng cũng không đủ chết.

Chỉ có Đế Tôn xuất thân từ Quỷ Cốc trước mặt, trong quân đội Đại Tần như đi trên đất bằng, ngay cả mặt mũi của tướng quân cũng không nể.

Đừng nói nữa, khi ánh mắt lạnh lùng của Đế Tôn đối diện với Vương Ê, khí tràng cường đại như đế vương đích thân giá lâm, đã áp chế lão già này đến chết cứng.

Vương Ê cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, lúc này đối mặt với khí tràng của Đế Tôn, lại không nói ra được nửa lời.

“Đi!” Mông Điềm bên cạnh cũng có chút ngây người, nghe Đế Tôn thốt ra một từ như mệnh lệnh, y phát hiện điều mình có thể làm, chỉ là đi theo sau lưng Đế Tôn.

Còn Vương Ê?

Trước mặt Đế Tôn, hoàn toàn mất đi cảm giác tồn tại.

Trong một nén hương tiếp theo, Vương Ê cứ ngây ngốc ngồi trong

trướng không dám hó hé gì, cho đến khi binh sĩ ngất xỉu ở cửa được người khác phát hiện, hai trinh sát đi vào trướng báo cáo, Vương Ê mới dần dần tỉnh táo lại.

"Nhân vật như vậy, quyết không thể để hắn thuận lợi đến kinh đô!

Nếu không, một khi hắn được vẫy vùng, Tương gia e rằng lại có thêm một kẻ địch không đội trời chung!

Hai ngươi, lập tức thúc ngựa đưa thư đến Tương phủ, đồng thời mang theo một nghìn cung kỵ binh, chặn giết hai người Mông Điềm trên con đường đến Hàm Dương cho ta!" "Tướng quân!

Thiên phu trưởng đại nhân..." "Câm miệng!

Đây là mệnh lệnh!

Nhớ kỹ, một nghìn người hành động trong trang phục thường dân, tuyệt đối không được để lộ thân phận.

Nếu thất bại, tất cả mọi người, đều phải chết!" Hai trinh sát run rẩy quỳ xuống dập đầu.

Đêm hôm mệnh lệnh được ban ra, Đế Tôn và Mông Điềm liền gặp phải một đám khách không mời.

"Suỵt... dừng lại, phía trước hình như không ổn lắm!" Đế Tôn vừa nói, Mông Điềm bên cạnh lập tức ghìm ngựa lại gần.

Kể từ sau màn uy hiếp Vương Ê trong quân trướng, Mông Điềm đối với Đế Tôn bên cạnh đã bội phục sát đất.

Bỏ qua bản lĩnh cá nhân, chỉ riêng khí phách bá đạo ngã vi nhĩ thùy khi đối mặt với cường giả, dường như chỉ có nhân vật như vương thượng mới có thể sánh vai.

Điều này cũng khiến Mông Điềm vô cùng khâm phục, lời thề chết đi theo trong quân trướng không phải là lời nói suông.

Khu vực rừng núi trên quan đạo trước mắt, vào thời điểm này đáng lẽ phải có tiếng chim kêu côn trùng hót, nhưng bây giờ lại yên tĩnh đến đáng sợ!

Với khả năng quan sát nhạy bén của Đế Tôn, hắn ngay lập tức phát hiện ra điều bất thường.

Huyễn Tử Linh Đồng quét qua một lượt, những đường viền trắng trong rừng sâu lóe lên ánh sáng, cũng khiến khóe miệng Đế Tôn nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Xem ra, lão già Vương Ê kia vẫn chưa từ bỏ ý định, định giải quyết ta ngay trên đường." "Ý của các hạ là, phía trước có mai phục?" "Không tin?" Đế Tôn cười khẩy nhìn Mông Điềm, dường như muốn dạy cho cậu em cánh chim chưa cứng cáp này một bài học.

"Tuy ta tự thấy không có tài kinh thiên vĩ địa như các hạ, nhưng Mông Điềm từ nhỏ cũng thông thạo binh thư, trải qua không ít huấn luyện đặc biệt.

Theo quan sát của ta, xung quanh đây tuy tĩnh lặng, nhưng lại không có dấu vết của quân đội mai phục, nếu không tuyệt đối không thoát khỏi sự quan sát của Mông Điềm." Đế Tôn cười vỗ vỗ vai Mông Điềm: "Khả năng quan sát của ngươi nhiều nhất cũng chỉ có thể kiểm soát trong phạm vi trăm bước, còn kẻ địch của ta, lại mai phục ở ngoài năm trăm mét.

Cũng khó trách ngươi không phát hiện được nguy hiểm.

Nhưng nơi này rất đặc biệt, nếu ta đoán không sai, những kẻ giết ta, đều là người của Vương Ê, tự nhiên rất quen thuộc với địa hình.

Chương 588

Nếu chúng vào trong phạm vi quan sát của ngươi, thì rút lui không kịp nữa rồi.” Đế Tôn vừa nói, vừa chỉ vào bộ giáp trên người Mông Điềm.

“Nếu không tin, chúng ta có thể đánh cược.

Ngươi cởi bộ giáp trên người ra, để lên ngựa đi trước.

Nếu trong vòng năm trăm mét không gặp nguy hiểm, ta sẽ tặng con mãnh hổ này cho ngươi.

Nếu thua, ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện.” Mông Điềm rất tự tin vào khả năng của mình, lại gần quan sát kỹ khu rừng xung quanh, mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, quả thực không cảm nhận được nguy hiểm.

“Được, ta đánh cược với các hạ.

Nếu ta thua, chỉ cần là việc ta có thể làm được, đều nghe theo các hạ!” Đế Tôn hài lòng gật đầu, Mông Điềm cũng bắt đầu hành động, cởi giáp ra, bên trong cắm mấy cành cây chống thành hình người, sau đó xuống ngựa vỗ mạnh vào mông ngựa.

Con ngựa không người liền phi đi!

“Mười, chín, tám... ba, hai, một, ngã!” Chữ “ngã” vừa thốt ra, từ sâu trong rừng, vô số mũi tên bay ra, gần như trong khoảnh khắc, đã bắn con ngựa của Mông Điềm thành nhím ở đoạn dốc trên quan đạo.

Còn trên bộ giáp, không dưới năm mươi mũi tên.

Hít một ngụm khí lạnh, Mông Điềm lần này hoàn toàn phục.

Nơi này ánh sáng rất tối, có thể nói là đưa tay không thấy năm

ngón, rốt cuộc Đế Tôn làm thế nào phát hiện ra bọn mai phục, Mông Điềm không thể biết được.

Soạt soạt soạt... hơn ba mươi tên thích khách lập tức lao ra đường để kiểm tra, khi thấy bộ giáp trống không, liền tức giận không thôi.

"Chết tiệt, lại bị lừa rồi!

Đuổi theo cho ta, chắc chắn Mông Điềm và tên Đế Tôn đó đã phát hiện ra chúng ta, không thể để chúng chạy thoát!!" "Ha ha, ta cũng có định chạy đâu!" Không biết từ khi nào, trên nhánh cây phía trước, Đế Tôn và Mông Điềm đã lạnh lùng quan sát bọn họ từ lâu.

"Không cần hoảng, nếu ta quan sát không sai, tổng cộng có một trăm ba mươi bảy người.

Vương Ê chắc đã hạ tử lệnh, giết không được ta, thì các ngươi cũng đừng sống.

Nhưng mạng người chỉ có một, ta và Mông Điềm tự nhiên không bó tay chịu trói.

Hay là thế này, cho các ngươi một nén hương, nếu không thể bắt sống được ta, thì ngoan ngoãn theo hai chúng ta về Hàm Dương, đừng phục mệnh cho Vương Ê nữa, trở thành thân vệ của hai chúng ta, thấy thế nào?" Tên cầm đầu là phó thủ của Vương Ê, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị Đế Tôn tẩy não, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rút yêu đao ra.

"Ta chỉ biết, người mà Vương Ê tướng quân muốn giết, ta không quan tâm nhiều như vậy, hôm nay không ngươi chết thì ta vong!" Tên phó tướng cầm đầu cũng là một cường giả, tuy võ nghệ kém xa Mông Điềm, nhưng quan chức cũng trên Thiên phu trưởng, đương nhiên không muốn dễ dàng mất đi chức quan, rút yêu đao gào thét lao lên.

Điều đáng xấu hổ là, y đã đưa ra quyết định sai lầm nhất trong đời mình, đó là động binh với Đế Tôn.

“Ha ha, bây giờ đã rời khỏi quân doanh, ngươi không phải phó tướng, quyết định của ngươi chỉ có thể đại diện cho bản thân ngươi.

Nếu đã không sợ chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Đế Tôn từ trên cây nhảy xuống.

Vì Mông Điềm đã cởi giáp, Đế Tôn tự nhiên sẽ không để y cùng mạo hiểm.

Chỉ bình tĩnh đứng giữa quan đạo, trong tay Đế Tôn ngay cả vũ khí cũng không có, dưới chân đột nhiên giẫm một cái, ngực dồn khí, hướng về phía một trăm ba mươi bảy tên thích khách trước mặt phát ra một tiếng gầm giận dữ rung chuyển núi sông!

Hổ Khiếu!!

Đây là thần thông đầu tiên mà nhân hồn của Đế Tôn mở khóa được khi đột phá giai một ở Quỷ Cốc.

Dùng tư thế gầm thét phát ra một tiếng hét, tất cả đối thủ trong vòng ngàn mét đều rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Trừ phi có bá khí gia thân hoặc là danh tướng cái thế, không ai không kinh hồn bạt vía!

Lúc này, Đế Tôn đối mặt với những thích khách này, gầm lên một tiếng, tất cả mọi người theo bản năng dừng bước, run rẩy lùi lại mười mấy bước, ánh mắt nhìn hắn đều tràn đầy sự sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Ha ha ha!

Chương 589

Ta chỉ hắng giọng một chút, đã dọa các ngươi thành ra thế này rồi?

Thật đáng cười, thật đáng cười!" Một bước bước ra, lần này Đế Tôn chọn chủ động tấn công, thân pháp nhanh nhẹn linh động gần như trong nháy mắt đã vọt đến trước mặt tên cầm đầu kia.

Lúc này, vì tác dụng của thần thông Hổ Khiếu chưa hết, tên phó tướng hoàn toàn ngây người, thậm chí dường như đã quên mất trong tay mình có một thanh đao, cứ ngây ngốc đứng đó để Đế Tôn áp sát.

Bốp!

Một cái tát lớn vung ra, tên phó tướng bị đánh ngã lăn ba vòng trên đất, máu tươi từ miệng mũi bắn ra, mới giúp y tỉnh táo lại.

"Thằng khốn!" Phó tướng bị đánh choáng váng, một cái tát không chỉ lực đạo hung hãn, mà còn khiến y có cảm giác lâng lâng, không tìm được phương hướng.

"A ha ha ha, này, dùng đao của ngươi chém ta đi, mau lên!" Phó tướng đương nhiên sẽ không chịu thiệt như vậy, cầm đao xông lên, vung lên không trung rồi hung hãn chém xuống.

Keng!!

Một tiếng vang giòn tan vang lên, lưỡi đao không lệch một ly chém vào cánh tay trái của Đế Tôn.

Trên tay rõ ràng không có bất kỳ vật che chắn nào, chỉ là một lớp áo vải, lại phát ra tiếng va chạm như kim loại.

Lực phản chấn mạnh mẽ, không những không làm cánh tay Đế Tôn bị thương chút nào, mà còn làm vỡ nát thanh đao thép trong tay phó tướng.

“!!!” Lần này, đám thích khách trước mặt hoàn toàn ngơ ngác.

“Chuyện gì vậy??

Cánh, cánh tay của ngươi... lại có thể phá vỡ sức mạnh kim cương?

Không thể nào!!” Đế Tôn ha ha cười: “Kiến thức quá ít ỏi.

Nói thật cho các ngươi biết, đây là nhuyễn giáp hộ thân bí truyền của Quỷ Cốc, kim cương bất hoại, không chỉ cánh tay, mà bất kỳ bộ phận nào trên người ta cũng đều như vậy.” Phó tướng nghiến chặt răng liều mạng một phen.

Vì y biết, nếu không thể chiến thắng gã trước mặt, y sẽ trở thành người duy nhất gánh tội cho hành động bí mật lần này.

“Ta liều mạng với ngươi!!” Phó tướng gần như tập trung toàn bộ sức mạnh, tung ra một đòn tuyệt sát không chết không thôi, tốc độ cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Nhưng Đế Tôn không cho đối phương cơ hội thăm dò thêm, bộ pháp dưới chân lại một lần nữa quỷ dị chuyển động, thân thể từ bên trái thoắt cái đã sang bên phải.

Y giơ chân tung một cú đá mạnh, cả người phó tướng như một quả bóng da bay về phía gốc cây lớn nơi Mông Điềm đang đứng.

Thảm hơn nữa là, con mãnh hổ da xanh, vừa hay dừng lại dưới gốc cây đó.

Phó tướng đột ngột ngẩng đầu, mãnh hổ nhe nanh múa vuốt, mở cái miệng lớn như chậu máu, còn chưa kịp hét lên một tiếng, phó tướng đã một đi không trở lại, trở thành thức ăn...

“Ặc, xin lỗi, ta thật sự không cố ý, quên mất thú cưng của ta đang đợi ở đó...” Đám thích khách xung quanh: “...” “Các vị, lời ta nói đã rõ

ràng.

Chúng ta không cùng đẳng cấp, ngay cả thần tướng số một Đại Tần là Bạch Khởi, trước mặt ta cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ta thực sự không muốn giết các ngươi, ta vào cung là để làm quan, Đại Tần là nơi để ta thi triển tài năng, đối địch với các ngươi không có chút lợi ích nào cả.

Còn về lão phế vật Vương Ê kia, ngày ta vào cung, chính là lúc hắn mất mạng.

Bây giờ, là lúc các ngươi đưa ra lựa chọn cuối cùng, chết, hoặc hàng, chọn một trong hai!" Lời của Đế Tôn bá khí đến nhường nào?

Càng khiến các binh sĩ kinh ngạc hơn, là bản lĩnh kinh tài tuyệt diễm của hắn.

Phó tướng có thủ đoạn gì, những người này hẳn là rõ ràng.

Đáng xấu hổ là gã đó trước mặt Đế Tôn, lại như một thư sinh yếu đuối tay không tấc sắt, không có chút sức phản kháng nào.

Sự so sánh thực lực như vậy, khiến tất cả mọi người tại hiện trường dần dần mất đi ý chí chống cự.

"Không cần có quá nhiều lo lắng, chỉ cần chúng ta có thể trở về Hàm Dương, có Mông gia làm bảo đảm, nhất định sẽ bảo vệ các ngươi an toàn, không bị bất kỳ trừng phạt nào!

Chương 590

Trời sập xuống có Mông Điềm ta chống đỡ, sẽ không để các ngươi bị liên lụy!

Nếu Đế Tôn các hạ thực sự thất bại, ta cũng sẽ thu nhận các ngươi vào Mông gia quân, đảm bảo cơm ăn áo mặc." Mông Điềm từ trên cây nhảy xuống, lột sạch đồ của phó tướng, mặc vào bộ giáp cấp phó tướng rồi đi tới.

Có sự đảm bảo kép của hai cường giả trước mặt, đám thích khách không cần do dự thêm, ngay lập tức đồng loạt quỳ xuống.

Toàn bộ một trăm ba mươi sáu thích khách tinh anh, những người này tuy trong quân doanh không có địa vị đặc biệt, nhưng mỗi người đều có thân thủ cấp bách phu trưởng, mạnh hơn binh sĩ bình thường, thường được dùng để thực hiện các nhiệm vụ bí mật.

Có thể khống chế được những người này, Đế Tôn sau này tiến vào Hàm Dương, các phương diện vận tác cũng đều có cơ sở nhân lực.

Đế Tôn hiểu rõ, dù có tài năng cái thế, vô khả thất địch, nhưng hoàng cung Hàm Dương đó không dễ vào.

Với thế lực một tay che trời của Lữ Tương, e rằng sau khi vào Hàm Dương, sẽ có nhiều nguy cơ hơn nữa.

Nhưng những nguy cơ này, đối với Đế Tôn mà nói, chẳng qua chỉ là một trải nghiệm game với độ khó cao hơn mà thôi.

Một đoàn người thúc ngựa suốt đêm, cuối cùng sau hai ngày đã đến dưới chân thành Hàm Dương.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của các hạ, đội hộ vệ tuần tra ở cổng thành đã tăng lên gấp ba lần, nhất định là người của Vương Ê đã

truyền tin cho Lữ Tương rồi!" Hôm qua khi vào ngoại ô Hàm Dương, Đế Tôn đã chuẩn bị một chiếc xe ngựa, cùng Mông Điềm ngồi bên trong.

Hơn một trăm ba mươi huynh đệ còn lại đều đã thay trang phục bình dân, mọi người dùng ký hiệu đặc biệt để liên lạc.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Mông Điềm vẻ mặt ngưng trọng nói.

Nhưng lại thấy Đế Tôn không hề hoảng hốt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như vậy.

Mông Điềm hiểu rõ hiệu suất của những năng thần dị sĩ trong phe cánh Lữ Tương của Đại Tần, e rằng đội tuần tra có thể nhận ra Đế Tôn ngay từ cái nhìn đầu tiên, chỉ cần bị giữ lại, hậu quả sẽ khó lường.

"Lấy cái hộp hôm qua ta bảo ngươi chuẩn bị ra đây, cho ta nửa nén hương, ta sẽ cho ngươi một bất ngờ lớn." Mông Điềm ngơ ngác, nghe lời Đế Tôn, cả người quay lưng lại với xe ngựa, đầu thò ra ngoài cửa sổ.

Nửa nén hương sau, Đế Tôn vỗ vỗ vai Mông Điềm.

"Quay lại đi." Mông Điềm vừa quay đầu lại, cả người sợ hãi đến mức trực tiếp quỳ xuống.

"Tương...

Tương gia!

Mạt tướng Mông Điềm, bái kiến..." Đế Tôn vội vàng bịt miệng Mông Điềm lại.

"Tiểu tử, ngươi định gọi Lữ Tương thật ra đây à?

Là ta!!

Đế Tôn!" "Các hạ?" Mông Điềm mặt đỏ bừng, từ từ ngẩng đầu.

Đế Tôn dùng giọng nói của mình, mới khiến trái tim đang đập loạn xạ của Mông Điềm dần dần bình tĩnh lại.

"Hắc hắc, dịch dung thuật, chưa thấy bao giờ phải không?

Nếu không phải ngươi nói cho ta đặc điểm ngoại hình của Lữ Tương, ta cũng không thể bắt chước được, công lao của ngươi đấy!" Đế Tôn nhanh nhẹn thu dọn chiếc hộp, vỗ về Mông Điềm một lúc, mới khiến y bình tĩnh lại.

"Trời ạ!

Không ngờ trên đời này, thật sự có bí thuật thần kỳ như vậy?

Quỷ Cốc, Tung Hoành gia!

Quả nhiên mỗi người đều là nhân vật kinh thiên động địa!

Các hạ, Mông Điềm xin bái người làm thầy, có được không..." Nói rồi Mông Điềm lại quỳ xuống trước mặt Đế Tôn.

"Ây ây ây, này tiểu tử, có cần phiền phức vậy không?

Ta đã nói rồi, chúng ta là huynh đệ hoạn nạn có nhau, sinh tử cùng chung.

Chương 591

Từ hôm nay trở đi, chỉ cần ta, Đế Tôn, ở trên vạn người, thì ngươi sẽ là người dưới một người, quyền khuynh triều chính, đại tướng quân đương triều!" Trong mắt Mông Điềm, những danh hiệu hư ảo đó không còn quan trọng nữa.

Có thể theo một lão đại như Đế Tôn, cuộc đời của y có lẽ sẽ từ đây thay đổi, không còn là một Thiên phu trưởng bị Vương Ê lợi dụng nữa.

Chẳng mấy chốc, những người khác đều đã trà trộn thành công vào thành Hàm Dương, chỉ còn lại xe ngựa của Đế Tôn và Mông Điềm, bị đội trưởng tuần tra chặn lại.

"Đứng lại!

Người bên trong, ra đây cho lão tử!" Một giáo úy kiểm tra ở cổng thành lạnh lùng nói.

Nào ngờ Mông Điềm đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Tên gác cổng kia, vào xe ngựa xem thử, xem ngươi đang chặn xe của ai." Giáo úy vốn không để tâm lời của Mông Điềm, nhưng Mông Điềm trực tiếp thò đầu ra khỏi cửa sổ, cười tủm tỉm vẫy tay với y.

Giáo úy mặt đầy bất mãn tiến lại gần.

Khi nhìn vào trong xe ngựa, thấy khuôn mặt giống hệt Lữ Tương đang mỉm cười nhìn mình, giáo úy "phịch" một tiếng quỳ ngay tại chỗ.

Đáng sợ hơn là, gã này lại sợ đến tè ra quần, trên đất nhanh chóng ướt một mảng.

"Tương gia, giáo úy bị ngài dọa tè ra quần rồi.

Ha ha ha, tha cho hắn một mạng đi, dù sao cũng không phải cố ý."

Đế Tôn suýt nữa không nhịn được cười, vội vàng vẫy tay.

Mông Điềm cáo mượn oai hùm, lạnh giọng nói: "Còn không mau cút đi dẹp đường!

Không được loan truyền thân phận của Tương gia, nếu không đầu người không giữ được." "Mau mau mau, tất cả tránh sang một bên cho lão tử!" Giáo úy trong nháy mắt từ một kẻ cao cao tại thượng biến thành một con chó giữ cửa, đối với xe ngựa cung kính dập đầu ba cái.

"Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, cái mạng nhỏ của lão tử, suýt nữa là mất rồi!!"...

"Ha ha ha ha!

Các hạ, thật là có tài a, một tay dịch dung thuật quan tuyệt thiên hạ, lại có công hiệu che trời qua biển!" Đế Tôn vẻ mặt bình tĩnh cười: "Chỉ là trò vặt, không đáng nhắc đến.

Tối nay, triệu tập nhân thủ lại một chỗ, đã đến từ xa, ta muốn chuẩn bị cho Tần Vương một món quà lớn!" Mông Điềm cũng là người thông minh, thấy Đế Tôn trước mặt không có ý định tháo bỏ lớp ngụy trang, về cơ bản đã đoán được ý đồ của hắn.

"Các hạ chẳng lẽ muốn đem Tương gia..." Mông Điềm thăm dò, làm động tác cắt cổ.

"Hừ, bây giờ chỉ có hai chúng ta, tự nhiên không cần che giấu.

Trên triều đường hiện nay ai mà không biết Lữ Tương quyền thế ngút trời, làm Tần Vương không có thực quyền?

Còn ta, muốn để Tần Vương thống nhất thiên hạ!

Tất cả những kẻ dám cản đường ta, đều phải trả giá đắt!" Ngoài một tòa đình lâu hoang tàn ở phía nam thành Hàm Dương, hơn một

trăm huynh đệ đã tập kết đầy đủ.

Khi Đế Tôn trong xe ngựa xuất hiện với một diện mạo hoàn toàn mới, tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc, đua nhau quỳ xuống đất hô to vạn tuế.

“Hừ, e là gặp Tần Vương, các ngươi cũng không có bộ dạng này đâu nhỉ.

Đứng lên cả đi.” Các huynh đệ nhìn nhau.

Khuôn mặt có thể không nhận ra, nhưng giọng nói thì vẫn nhớ.

“Ngài, ngài là...

Đế Tôn các hạ?” “Ha ha ha, không phải ta thì là ai.

Thế nào, thuật dịch dung của ta được chứ?” Đám huynh đệ thích khách đều đồng thanh khen ngợi, bội phục sát đất.

“Trời ơi, trên đời thật sự có diệu pháp thần kỳ như vậy, quả thực quá kinh người!

Chúng tôi đều tưởng ngài là Lữ Tương rồi!” Đế Tôn cười vẫy tay: “Được rồi, bây giờ ta sẽ giao cho các ngươi một nhiệm vụ quan trọng.

Từ bây giờ, hai mươi người một tổ, tổng cộng chia làm bảy tổ, tổ ít người nhất do Mông Điềm tự mình dẫn đội.

Tối nay, bảy tổ đồng thời hành động, theo danh sách ta đưa, triển khai hành động săn giết.

Chương 592

Nhớ kỹ, chỉ giết người trong danh sách, không được giết nhầm người vô tội!" Danh sách đó, chính là những tay chân cốt cán của phe Lữ Tương do Mông Điềm tạm thời soạn ra, mỗi người đều là quan viên trọng yếu trong triều, cũng là cái gai trong mắt Tần Vương.

"Các hạ, vậy còn ngài?" Đế Tôn cười khẽ: "Ta, đương nhiên là đi tìm Lữ Tương thật rồi!

Sau khi thành công, các tiểu tổ tập kết thẳng đến Tương phủ.

Yên tâm đi, nếu thuận lợi, lúc các ngươi trở về, Tương phủ sẽ không còn một người nào có khả năng chống cự nữa." Đám huynh đệ thích khách đều hít một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ lần này Lữ Tương đắc tội với Đế Tôn, cuối cùng cũng phải chịu cảnh nhà tan cửa nát.

Đêm đó, hành động chính thức bắt đầu.

Đế Tôn dựa vào khuôn mặt này mà nghênh ngang vào Tương phủ, gõ cửa dinh thự vàng son lộng lẫy, mấy hộ vệ đi ra lập tức chết lặng.

"Lão gia, ngài... ra ngoài từ lúc nào vậy?" Đế Tôn không nói hai lời, giơ tay tát một cái, người kia sợ đến mức quỳ ngay tại chỗ, đâu còn dám hỏi han, chỉ có thể run rẩy cúi đầu xuống, để mặc Đế Tôn nghênh ngang xông vào Tương phủ.

"Lữ Tương quả không hổ là nhà thương nhân, gia sản quả thật phong phú!

Phong thủy của dinh thự này không tồi, ta cũng khá ưng ý." Đế Tôn thầm nghĩ, liền từ bỏ ý định đại khai sát giới, đi thẳng đến chủ trạch của Tương phủ.

Căn phòng đó đèn đuốc vẫn sáng trưng, Đế Tôn ngẩng đầu ưỡn

ngực đẩy cửa phòng ra, vừa hay chạm mặt với ba người trong phòng.

Người trung niên đang xem xét thẻ tre trên bàn, có ngoại hình giống hệt Đế Tôn lúc này, tự nhiên là Lữ Tương bản thân.

Bên tay trái, một quan nhân trung niên đang cung kính đứng, hẳn là trợ thủ đắc lực trong thế lực của Lữ Tương, cũng là một nhân vật lớn của Đại Tần, nhưng trước mặt Lữ Tương cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cụp đuôi.

Bên tay phải, hai gã mặc đồ đen, mày kiếm mắt sáng, vừa nhìn đã biết là hộ vệ thân tín nhất của Lữ Tương.

Bất kể thân phận, bốn người trong phòng khi nhìn thấy Đế Tôn, đều có vẻ mặt kinh ngạc như ăn phải chuột chết, sợ đến mức không nói nên lời.

"Lữ Tương thật là trăm công nghìn việc nhỉ, ta thấy Tần Vương bây giờ chắc cũng không bận rộn như vậy đâu?" "Ngươi, ngươi là ai?" Đế Tôn đi thẳng vào vấn đề, tự nhiên cũng không định nói nhiều lời vô ích, bước lớn tiến lên.

Hai cao thủ áo đen đồng thời rút yêu đao xông lên, phong mang sắc bén, khí thế lẫm liệt, vừa nhìn đã biết là những thích khách hàng đầu trăm trận trăm thắng, không biết đã thay Lữ Tương dọn dẹp bao nhiêu kẻ dám ngỗ nghịch.

"Ha, không biết tự lượng sức mình." Đế Tôn là tồn tại thế nào, đối phó với hai gã này, chỉ cần nhẹ nhàng giơ tay lên, trực tiếp dùng thân thể chặn lấy lưỡi đao, binh khí trong tay hai người "bốp" một tiếng gãy làm hai đoạn.

"!!!..." Hai hộ vệ hàng đầu tại trận ngây người, nằm mơ cũng không ngờ từ đâu chui ra một con quái vật, trông giống hệt Tương gia của mình thì thôi, ngay cả thân thể cũng cứng như sắt, đao thương bất

nhập.

Hai tay Đế Tôn đột nhiên phát lực, như véo hai con gà con, kẹp hai thích khách hàng đầu lơ lửng giữa không trung.

“Lữ Tương, từ ngày mai, ta sẽ chính thức tiếp quản tất cả những gì thuộc về ngươi.

Chức quan của ngươi, tài phú của ngươi, tự nhiên cũng bao gồm cả dinh thự này.

Đại Tần đã bị ngươi một tay che trời quá lâu rồi, từ nay về sau, sẽ do ta, Quỷ Cốc Đế Tôn, giúp Tần Vương hoàn thành ước nguyện thống nhất thiên hạ.” Rắc...

Cổ tay nhẹ nhàng rung lên, hai cường giả hàng đầu liền toi mạng, mềm nhũn ngã xuống.

Sau đó, Đế Tôn lại hướng ánh mắt về phía người đang run rẩy ở góc phòng.

“Lão ca, không đến mức sợ thành ra thế này chứ?

Ta có nói muốn giết ngươi đâu?” Đế Tôn buồn cười nhìn gã phế vật đó một cái, tự mình đi về phía Lữ Tương.

Đối phương dù kinh ngạc đến đâu, cũng là nhân vật lớn từng trải qua sóng gió, ngay lập tức tự bảo vệ mình, rút thanh trường kiếm dưới bàn ra, đâm thẳng về phía Đế Tôn.

“Ngươi!

Là đại vương phái đến giết ta?

Giang sơn Đại Tần không thể không có ta!” Lữ Tương có chút gào thét.

Khổ tâm kinh doanh mấy chục năm, mới vừa xây dựng được hệ thống thế lực vững chắc, có thể khiến dòng dõi của mình vĩnh viễn

quyền thế ngút trời, nay lại bị gã có thực lực khủng bố trước mặt này hoàn toàn hủy diệt.

"Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, trên thế giới này, chỉ có người có thực lực tuyệt đối mạnh mẽ, mới có thể chi phối cục diện thiên hạ.

Chương 593

Lão già, đến lúc nhận cơm hộp rồi.” Bàn tay Đế Tôn rung lên, vũ khí phòng thân cuối cùng của Lữ Tương bị vỡ thành bột mịn, ngay cả chiếc nội giáp thép trên người cũng bị Đế Tôn lột xuống.

“Chà chà, trang bị này e rằng ngay cả Tần Vương cũng không có nhỉ?

Lão già này, quả nhiên không phải thứ tốt lành gì!” Bốp!

Một chưởng đánh xuống, Lữ Tương tay không tấc sắt làm sao chống cự?

Liền ngất đi.

Ngẩng mắt nhìn gã ở góc phòng, Đế Tôn cười khổ tiến lại gần.

“Ngươi, xem ra, hẳn là thân tín của Lữ Tương nhỉ?

Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội sống.

Cho ngươi một đêm, tìm hết bằng chứng lão già kia ngỗ nghịch với cương thường của Tần ra cho ta, trước khi trời sáng ngày mai đặt trước mặt ta.

Nếu làm không tốt, ta đảm bảo ngươi sẽ chết nhanh hơn lão già kia.” “Thần, thần tiên xin yên tâm, tôi, tôi, tôi nhất định sẽ làm theo!” “Cút đi làm đi.

Cảnh cáo ngươi đừng giở trò, vì ta có một trăm cách khiến ngươi cảm thấy tuyệt vọng, nghe lời là lựa chọn duy nhất.” Người kia sớm đã bị Đế Tôn dọa vỡ mật, đâu còn dám gây sóng gió gì, lập tức ngoan ngoãn đi tìm bằng chứng.

Chẳng mấy chốc, các đội hành động khác cũng lần lượt hoạt

động, hầu như mỗi tiểu đội đều xách theo một cái đầu người tập kết tại Tương phủ.

Trong đội của Mông Điềm, một lão nhân mặc giáp tướng quân, dáng vẻ uy vũ đã thu hút sự chú ý của Đế Tôn.

"... người nhà họ Mông?" Trong phòng, khi hai ông cháu Mông Điềm thấy Lữ Tương nằm trên đất, lại "phịch" một tiếng quỳ xuống, dập đầu thật mạnh với Đế Tôn.

"Lão tướng quân, ngài..." Đế Tôn thông minh đến mức nào, đương nhiên hiểu ý của lão già nhà họ Mông.

Mông lão tướng quân đời đời trung lương, thái độ đối với Lữ Tương ra sao dễ dàng tưởng tượng được, chỉ khổ vì không có đủ sức mạnh để trừ khử y.

Nay Đế Tôn từ trên trời giáng xuống, xoay chuyển càn khôn, lão tướng quân cảm kích vô cùng.

Mấy cái dập đầu này, là vì Tần Vương, vì cả Đại Tần mà dập.

"Thần minh giáng thế, phù hộ Đại Tần ta thiên thu vạn đại!!" Đế Tôn sờ sờ mũi: "Thiên thu vạn đại thì không dám nói, nhưng thống nhất thiên hạ, cũng không phải việc khó." Phải biết rằng, lời này ngay cả Tần Vương cũng không dám dễ dàng nói ra, nhưng từ miệng Đế Tôn thốt ra, lại bình thường như không.

Trên đường đi, Mông Điềm đã kể lại hết một loạt năng lực mà Đế Tôn đã thể hiện, lão già nhà họ Mông lúc đầu cũng không dám tin là thật.

Khi bước vào phòng, thấy hai khuôn mặt Lữ Tương giống hệt nhau, liền tin rồi.

"Các hạ, xin hãy cùng ta vào cung ngay trong đêm, ta tin rằng, vương thượng nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời hài lòng!" Đế Tôn

cũng chính có ý này.

Chuyện đã xong, quà cho Tần Vương cũng đã có, hắn không thể chờ đợi được nữa để xem vị Tần Vương trong truyền thuyết, người quyết tâm trị vì, ôm mộng thiên hạ, rốt cuộc có khí thế của thiên cổ nhất đế nuốt trôi tứ hải hay không.

Nếu thật sự là một A Đẩu không thể nâng đỡ, Đế Tôn cũng không ngại nhất thời hứng khởi, quay đầu chọn một nước khác trong bảy nước.

Xe ngựa phi nhanh, Mông lão tướng quân trực tiếp lấy ra kim bài do tiên vương ban tặng, suốt đêm vào cung cuối cùng cũng diện kiến Tần Vương.

Khi Đế Tôn đã khôi phục lại diện mạo ban đầu, ném đầu của Lữ Tương xuống đất, Tần Vương bật dậy, chỉ dùng ba giây, đã khống chế được cảm xúc, khôi phục lại bình tĩnh.

Tư thái đế vương, tư thái đế vương thực sự!!

Đế Tôn cười.

Nhìn thấy khuôn mặt đó trong khoảnh khắc, hắn liền xác định Tần Vương chính là người mình muốn phò tá.

"Tiên sinh nếu không chê, ngày mai, quả nhân sẽ tự mình cùng tiên sinh vào triều, bái ngài làm Quốc tướng...

Không, một chức Quốc tướng nhỏ nhoi, sao có thể xứng với tài kinh thiên vĩ địa của tiên sinh.

Đã từng có lúc, quả nhân cảm thấy trong thiên hạ, chỉ có nhật nguyệt có thể sánh vai cùng quả nhân, trên đời không còn ai có thể khiến quả nhân tôn làm thầy.

Chương 594

Nay gặp được các hạ, quả nhân tự thấy xấu hổ.” Nghe những lời này, trong lòng Đế Tôn thực ra cũng khá xúc động.

Dù sao vị thiên cổ nhất đế kinh tài tuyệt diễm trước mắt, khí thế cao ngạo đến nhường nào, lại nguyện ý cúi đầu trước mặt hắn.

Chỉ riêng sự tôn trọng này, cũng đủ để hắn phò tá một phen.

“Vương thượng, Lữ Tương đã bị trừ, đám tay chân cốt cán dưới trướng cũng đã được Mông lão tướng quân giúp đỡ dọn dẹp sạch sẽ.

Từ ngày mai, ngài sẽ là chủ nhân thực sự của Đại Tần.

Về phần ta, một không cầu tài, hai không cầu quan, chỉ nguyện làm một Đế sư tiêu dao, vì vương thượng quét sạch sáu nước, bình định thiên hạ.

Trong vòng năm năm, nhất định sẽ để vương thượng thành tựu công nghiệp thiên cổ.

Ngày bảy nước thống nhất, chính là ngày ta công thành thân thoái, rời đi.” Đế Tôn chắp hai tay lại, hơi cúi người trước Tần Vương.

Sau khi đến nhân gian giới này, đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất hắn nhẹ nhàng cúi đầu trước người khác, cũng chỉ có vị thiên cổ nhất đế này, mới đáng để Đế Tôn hành lễ. …Sáng sớm hôm sau, văn võ bá quan Đại Tần đều đã đứng vào vị trí trước điện.

Tần Vương lạ thường không từ hậu điện lên ngai vàng, mà đi vào từ phía cửa.

Tất cả văn võ quỳ trên đất đều nhìn thấy rõ ràng, bên cạnh Tần Vương, đang khoác tay một người, cùng ngài song vai mà bước!

“Thương sinh đồ đồ, thiên hạ liêu liêu, chư tử bách gia, duy ngã tung hoành!!

Ha ha ha, Quỷ Cốc, một Quỷ Cốc kinh thiên động địa!” Tần Vương hô vang với khí thế hùng hồn, một đường dìu Đế Tôn đến trước điện, đối mặt với văn võ bá quan bên dưới.

“Nghe đây!

Từ hôm nay, người kế thừa vĩ đại của Tung Hoành gia, Quỷ Cốc phái, Đế Tôn các hạ, sẽ trở thành lão sư của quả nhân.

Tất cả mọi người trên dưới Đại Tần ta, thấy Vương Sư, như thấy quả nhân!

Kẻ nào dám kháng mệnh, giết không tha!!” “Đại vương vạn tuế, vạn vạn tuế!

Vương Sư thiên tuế, thiên thiên tuế…” Khoảnh khắc này, Đế Tôn tiếp nhận sự triều bái của bá quan văn võ, kinh ngạc phát hiện, trong ánh sáng trắng của nhân hồn trong đầu, lại xen lẫn một chút màu vàng nhạt, từng chút một tiến tới cường độ giai ba của nhân hồn!

Tuy không rõ màu vàng đó là gì, nhưng ít nhất Đế Tôn hiểu rằng, sự thay đổi này chắc chắn chỉ có lợi, không có hại.

Đáng nhắc đến là, mấy canh giờ trước, Đế Tôn và Tần Vương đã hành lễ tôn sư trong tẩm cung của ngài.

Vị chí tôn thiên cổ ngay cả mẫu thân cũng chưa từng bái lạy, lại cung kính dập đầu ba cái với Đế Tôn, đối trời thề cả đời tôn Đế Tôn làm lão sư.

Chỉ riêng phần tình nghĩa này, đã đủ để Đế Tôn quyết tâm, dốc lòng bố cục cho giang sơn Đại Tần.

Dưới sự chỉ dẫn của Đế Tôn, Tần Vương trực tiếp phế bỏ chức

Tướng quốc, do Mông lão tướng quân thống nhất nắm giữ binh quyền, kế nhiệm vị trí Trấn quốc đại tướng quân của Bạch Khởi.

Mông Điềm nhậm chức Thủ tịch hộ vệ của vương thượng, kiêm Phiêu kỵ tướng quân.

Đồng thời, những vị trí trống do những người dưới trướng Lữ Tương bị trừ khử để lại, đều được tuyển chọn hiền tài, bổ nhiệm những tuấn kiệt trẻ tuổi xuất thân bần hàn nhưng có tài năng thực học đảm nhiệm.

Trước sau chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, tất cả những mối họa trong lòng Đại Tần đều được quét sạch, Tần Vương cũng dưới sự chỉ dẫn và giúp đỡ của Đế Tôn, nắm chắc đại quyền trong tay.

Trong thời gian đó, chiến thần Bạch Khởi vẫn luôn cáo bệnh sau khi Lữ Tương chết, cũng trở thành vấn đề nan giải đầu tiên mà Đế Tôn phải đích thân ra mặt trấn áp.

"Vương Sư thiên tuế!!" Trước cửa phủ của Bạch gia, tất cả mọi người trong phủ đều quỳ xuống dập đầu.

Đế Tôn nhìn quanh một lúc, bất đắc dĩ đành quay đầu nhìn Mông Điềm.

Chỉ cần một ánh mắt, Mông Điềm liền hiểu ý của Đế Tôn, khẽ lắc đầu, rồi chỉ vào trong nhà.

Đúng như ý của Mông Điềm, những người ra cửa quỳ bái nghênh đón, căn bản không có Bạch Khởi, đều là thân quyến.

Hiển nhiên, một đời chiến thần cậy công kiêu ngạo, căn bản không coi vị Vương Sư đột nhiên xuất hiện trừ khử Lữ Tương ra gì, đồng thời cũng dùng cách này để biểu đạt sự bất mãn trong lòng.

Chương 595

"Ồ, quả không hổ là đệ nhất danh tướng Đại Tần, cái giá này, thật không nhỏ nhỉ." Đế Tôn và Mông Điềm trực tiếp đi vào nội thất của Bạch gia, thấy Bạch Khởi đang ngồi trước bàn, mặc một bộ đồ ngủ, lau chùi trường kích.

"Một Vương Sư của Quỷ Cốc phái thật lợi hại!

Binh bất huyết nhận, trong nháy mắt đã lật đổ cơ nghiệp mấy chục năm của Lữ Tương, chỉ cần khua môi múa mép một chút, đã lấy đi sạch sẽ chức danh Đại tướng quân của ta.

Ngươi thay vương thượng đến lấy mạng ta sao?

Nếu muốn động thủ, cứ tự nhiên.

Thánh chỉ của vương thượng, ta là thần tử tuyệt không hai lời!

Nhưng muốn ta thần phục ngươi, nằm mơ đi." Không thể không nói, tính khí của Bạch Khởi quả thực không nhỏ, nhưng người này không mất đi sự kiêu hãnh của mình, đối với Tần Vương, cũng là một lòng trung thành.

"Không cần phải âm dương quái khí như vậy, nếu không phục, chúng ta so tài một phen." Bạch vốn chẳng thèm để ý đến Đế Tôn.

Nhưng y vốn tính hiếu thắng, lại thêm việc lần này bị tước đi chức Đại tướng quân khiến trong lòng phẫn uất không có chỗ trút giận, liền đập mạnh một phát lên bàn đứng dậy, chiếc bàn đá gỗ trước mặt đã bị chấn thành bột mịn.

"Được!

Vậy hôm nay chúng ta so tài một phen, ta muốn xem xem cao nhân xuất thân từ Quỷ Cốc rốt cuộc có mấy phần bản lĩnh!" Bạch cầm lấy

binh khí, đi ra khỏi phòng trước tiên, Đế Tôn và Mông Điềm nhìn nhau một cái rồi cũng theo sát phía sau.

Là Trấn quốc tướng quân trước đây, phủ đệ của Bạch dù xa hoa không thể so sánh với Lữ Tương gia, nhưng diện tích lại lớn hơn rất nhiều, hậu viện của y chính là một bãi săn tư nhân, bên trong nuôi nhốt hàng trăm hàng ngàn mãnh thú!

"Nếu đã dám khoác lác, ta sẽ cùng ngươi tỷ thí ba trận, chỉ cần liên quan đến võ nghệ, ta đây họ Bạch đều xin phụng bồi.

Nếu ngươi thắng được ta một trận, trên đời này sẽ không còn Võ An Quân của Đại Tần nữa!" Có thể thấy, chiến thần vô cùng tự tin vào thực lực của mình, nhưng Mông Điềm đứng bên cạnh từ đầu đến cuối đều mang vẻ mặt cười như không cười, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để xem trò cười của Bạch.

Dù sao thì, Mông Điềm có lẽ là người rõ nhất thực lực của Đế Tôn.

"Một, so tài bắn cung.

Hai, so tài kiếm thuật.

Ba, so tài thuật đối kháng.

Mời!" Đế Tôn cũng không dài dòng, cố ý chọn ra ba hạng mục có thể thể hiện rõ nhất thực lực cá nhân, quả nhiên Bạch không từ chối, tiện tay vung lên, thị tòng bên cạnh lập tức lấy ra một bộ cung tên bình thường.

"Bắn bia không thú vị.

Đi, thả mười con chim sẻ lên cái cây cách đây ba trăm bước." Nghe lời của Bạch, đám tùy tùng bên cạnh cũng kinh ngạc.

Dù là người trong Bạch phủ, họ cũng hiếm khi được tận mắt thấy

tướng quân nhà mình ra tay, vừa nghe nội dung tỷ thí, mọi người cũng bất giác rùng mình.

Thật vậy, cuộc tỷ thí như thế này, e rằng cũng chỉ có nhân vật cái thế như Võ An Quân mới nghĩ ra được.

Mười con chim sẻ nhanh chóng được thả lên cây, bắt đầu hoạt động.

Thật xấu hổ, đám tùy tùng xung quanh có chút võ lực đều nói rằng ngay cả bóng chim sẻ còn không nhìn thấy, nói gì đến việc dùng tên để bắn?

Cuối cùng, Võ An Quân Bạch cười lạnh một tiếng, đồng thời lấy ra năm mũi tên đặt lên cung.

Kéo căng cung, vận khí, tâm thần hợp nhất… Bạch dù sao cũng là người tập hợp tinh hoa của binh gia, công phu trên người cũng là kinh qua trăm ngàn lần rèn luyện trên chiến trường mà tích lũy được.

Nếu đã dám dùng cách chơi này, chắc chắn y có đủ tự tin và nắm chắc thực lực của mình.

Sưu!!

Năm mũi tên cùng bắn ra, ánh tên bay lướt đi như sao băng, vậy mà thật sự bắn tới ngoài ba trăm bước, xuyên thủng lá cây ở năm hướng khác nhau.

Đám tùy tùng bên kia lập tức đi nhặt năm mũi tên đó, khi những thuộc hạ xung quanh thấy trong tay thị vệ là năm mũi tên, mỗi mũi đều xuyên qua một con chim sẻ, họ lập tức quỳ xuống đất, phấn khích hô vang.

“Tướng quân quả thật là chiến thần hạ phàm, tiễn thuật bực này, đời này hiếm thấy.

Nhưng so với bản lĩnh bắn cung của Vương sư Đế Tôn chủ ta, chung quy vẫn kém một bậc.” Mông Điềm sắc mặt bình tĩnh nói, lập tức khiến Bạch nổi giận.

Chương 596

“Nhóc con, khoác lác cũng phải có vốn liếng chứ, Mông gia từ khi nào lại sinh ra một con chó xu nịnh bợ đỡ như vậy!

Nếu chủ tử của ngươi không thắng được ta, ta không ngại trước mặt ngươi cắt lưỡi ngươi đâu!” Mông Điềm cười ngẩng đầu: “Được!

Ta dùng lưỡi của ta làm tiền cược, giúp vui cho Võ An Quân, có sao đâu!” Đế Tôn khẽ cười, đưa ra hai yêu cầu với tùy tùng của Bạch gia bên cạnh.

“Giúp ta tìm một tấm vải đen, và lấy thêm năm cây ngân châm.” Bạch nhướng mày, trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng vẫn bảo tùy tùng làm theo.

Khi y thấy Đế Tôn để tùy tùng của Bạch gia bịt mắt mình, chỉ dùng năm cây ngân châm trong tay để ra chiêu, y mới hoàn toàn thất thần.

“Ngươi không phải đang đùa đấy chứ?

Lấy ta họ Bạch ra làm trẻ con trêu đùa sao?” Không đợi Đế Tôn mở lời, Mông Điềm bên cạnh đã cười nói: “Võ An Quân, hãy xem cho kỹ thủ đoạn của Đế Tôn đại nhân đi.” Chỉ thấy Đế Tôn khẽ gật đầu với Mông Điềm bên cạnh, Mông Điềm vung tay cầm lấy một cây trường thương, vung tay ném đi, cái cây cách đó ba trăm bước bị luồng hàn quang lạnh lẽo kinh động, năm con chim sẻ còn lại đồng thời bay lên không trung.

Sưu!

Vào khoảnh khắc năm con chim bay lên, Đế Tôn ra tay đầy mạnh

mẽ!

Năm luồng ánh bạc còn chưa dài bằng ngón tay từ kẽ tay bay ra, ngay cả ánh sáng lóe lên cũng không nhìn rõ, năm con chim sẻ trên trời, vậy mà dưới ánh mắt của mọi người, đồng thời đập cánh rơi xuống.

"!!!" Thần kỹ vừa xuất ra, chấn kinh bốn phía, toàn bộ mấy chục võ nhân tùy tùng trong Bạch phủ đều hoàn toàn ngây người, ngay cả chiến thần Bạch cũng trừng mắt há mồm nhìn cảnh tượng không thể tin nổi trước mắt, hoàn toàn không nói nên lời.

Khi đám tùy tùng dưới gốc cây run rẩy dâng lên năm xác chim, Bạch kinh ngạc phát hiện, năm cây ngân châm đều cắm không sai một ly vào cùng một vị trí trên thân những con chim sẻ này.

"…" Bạch nhìn sâu vào Đế Tôn trước mặt, sự chấn động trong lòng không thể dùng lời nào để hình dung.

Ngay khi Đế Tôn vừa định gỡ tấm vải đen che mặt xuống, Bạch không hề báo trước lao vụt tới tấn công Đế Tôn, phát động một loạt công kích mạnh mẽ.

Đế Tôn hiểu ý của đối phương, sau cơn chấn kinh tột độ, y khao khát muốn chứng minh tất cả những điều này bằng bản năng.

Nếu lúc này Bạch có thể giành thắng lợi, đánh ngã Đế Tôn ngay lập tức, y có thể tự nhủ rằng màn phi châm bắn chim sẻ vừa rồi chỉ là giả.

Nhưng kết cục, cuối cùng lại khiến y thất vọng.

Trong nháy mắt, ba trăm hiệp giao thủ đã qua, Đế Tôn vẫn chưa gỡ bịt mắt, toàn bộ quá trình chỉ dùng một tay trái để công phòng, tay phải chắp sau lưng.

Bất luận Bạch thi triển quyền cước công phu thế nào, cũng chưa có một chiêu nửa thức nào đánh trúng người Đế Tôn.

“Trời ạ!

Trên đời này thật sự có thần nhân như vậy sao!

Có thể khiến tướng quân của chúng ta chật vật như thế, e rằng chỉ có thần tiên mới làm được thôi?” Đám tùy tùng của Bạch gia xung quanh hoàn toàn ngây người, thần thoại mà Bạch tạo ra trong lòng họ đều tan thành mây khói vì sự xuất hiện của vị Vương sư này.

“Còn có chuyện kinh người hơn nữa kìa.

Ta từng tận mắt thấy Đế Tôn các hạ vào rừng hét một tiếng, âm thanh như mãnh hổ gầm trời xanh, các loài mãnh thú trong rừng đều run rẩy thần phục!

Một người một ngựa, đánh lui hơn hai ngàn lưu khấu biên cảnh, phi tiễn giết chết ba đại thủ lĩnh trong nháy mắt… Quỷ Cốc đệ nhất thiên tài Đế Tôn, thế tất sẽ là nhân vật kinh thiên động địa của thời đại này!” Lời của Mông Điềm khiến đám tùy tùng Bạch gia trong phút chốc bị tẩy não, chỉ hận không thể lập tức quỳ xuống dập đầu bái lạy Đế Tôn.

Bành!!

Phản tay tung ra một luồng cự lực, Đế Tôn không để cuộc đối kháng này tiếp tục nữa, dùng một phần mười sức mạnh của Kỳ Lân Tí bên tay trái, trực diện đánh tan một đợt tấn công mạnh mẽ của Bạch, đẩy cả người y lùi lại mười mấy bước mới đứng vững được.

“Ha ha, Võ An Quân, có muốn đánh tiếp không?” Đế Tôn khẽ cười gỡ bịt mắt ra, nhìn về phía Bạch đang trừng mắt há mồm không nói nên lời.

Giây tiếp theo, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người chấn kinh đã diễn ra.

Bạch thở dài một tiếng, trước mặt mọi người quỳ một gối xuống

ôm quyền.

“Ta, Bạch, vì sự ngạo mạn vô lễ trước đó, chính thức xin lỗi Đế Tôn các hạ!

Ngài quả thật là cường giả cái thế mà ta chưa từng gặp, cả đời này, Bạch nguyện đi theo phò tá ngài!” “Võ An Quân mau mau đứng dậy.” Đế Tôn tiến lên một bước, tự mình đỡ Bạch dậy.

Khi đối diện với ánh mắt vô cùng thành khẩn của Bạch, Đế Tôn biết, việc đầu tiên cần làm ở Đại Tần đã hoàn thành.

Chương 597

Bạch, Mông Điềm!

Hai vị khoáng thế danh tướng mạnh nhất của đế quốc Đại Tần, nay đã trở thành tùy tùng bên cạnh Đế Tôn.

Một vò rượu đục, một bàn thức ăn!

Đế Tôn và Mông Điềm ở Bạch gia uống rượu vui vẻ, trò chuyện sôi nổi, bất tri bất giác đã đến đêm khuya.

"Vương sư thiên tuế có điều không biết, ta họ Bạch không quan tâm hư danh, Đại tướng quân, Võ An Quân, lão tử không quan tâm những thứ đó.

Nhưng không cho ta cầm quân đánh giặc, trong lòng ta thật sự khó chịu lắm.

Đại trượng phu sinh ra làm người, không thể kiến công lập nghiệp, chẳng phải uổng phí làm một bề tôi sao?" Đế Tôn thấy bộ dạng của Bạch cũng nằm trong dự liệu, không khỏi cười vỗ vỗ vai y.

"Huynh đệ, từ hôm nay, hai người các ngươi là người duy nhất ta có thể tin tưởng ở Đại Tần, cũng là cánh tay trái phải của ta.

Đương nhiên, ngoài Vương thượng ra, các ngươi cũng là hai người duy nhất có thể tiếp cận ta.

Ta đã hứa với Vương thượng, sáng mai, hãy cùng ta vào cung diện kiến, ta muốn khôi phục tước vị cho ngươi.

Còn về chuyện kiến công lập nghiệp, không cần vội, chẳng mấy chốc hai người sẽ có cơ hội." Đế Tôn nói, Bạch cùng Mông Điềm nhìn nhau, đều kinh ngạc vạn phần.

“Lời của Vương sư thiên tuế… là thật sao?” “Ai!

Thiên tuế thiên tuế, nghe thật khó chịu.

Nếu hai người thật lòng đối đãi với ta, từ nay hãy gọi ta là đại ca.

Bạch là nhị đệ, Mông Điềm làm tam đệ.

Ba huynh đệ chúng ta kết nghĩa kim lan, thiên hạ mà ta muốn, đều phải run rẩy dưới uy danh của ba chúng ta!” Phịch… Trước cửa Bạch gia, ba người cầm hương lửa thề với trời, từ đó kết làm huynh đệ khác họ.

Bạch và Mông Điềm càng đáp ứng Đế Tôn, đời này nhất định thề chết đi theo.

Đối với điều này, Đế Tôn cũng không nghĩ nhiều.

Y biết rõ, chờ đến kỳ hạn, con khỉ trên trời kia tốt nghiệp ở Phương Thốn sơn, sẽ phải trở về thiên đình.

Lần sau hạ phàm, có lẽ đã là trăm năm sau.

Đi theo cả đời thì quá khoa trương, nhưng bầu bạn mấy năm tạo thành một giai thoại khoáng thế, thì có thể làm được.

Sáng sớm hôm sau, Đế Tôn cũng không thượng triều, mà ở trong thư phòng của Tần Vương chờ Vương thượng trở về.

Vừa thấy Bạch, Tần Vương quả thực cũng sững sờ, chờ nghe Đế Tôn giải thích một hồi, Tần Vương cuối cùng mới yên lòng.

“Võ An Quân!

Trước đây vì mệnh lệnh của tôn sư, bất đắc dĩ mới tạm thời tước đi quan chức của ngươi.

Quả nhân vẫn luôn suy nghĩ làm sao để bồi thường, nay lão sư đã thay quả nhân giải quyết một vấn đề khó, trong lòng quả nhân vô cùng

an ủi!" Bạch cũng một phen hổ thẹn, quỳ xuống đất khấu tạ lòng an ủi của Tần Vương.

"Vương thượng, lời hứa của ta với ngài đã làm được.

Từ hôm nay, Mông Điềm và Bạch là những người duy nhất ta qua lại trong triều.

Ba người chúng ta đã kết làm nghĩa huynh đệ.

Trong vòng ba năm tới, ta cũng sẽ dẫn theo hai người họ, vì Vương thượng thống nhất thiên hạ!" Ba năm… thống nhất Thất quốc?

Nếu lời này từ miệng người khác nói ra, Tần Vương chắc chắn sẽ không nói hai lời mà chém đầu ngay.

Nhưng lời của Đế Tôn, Tần Vương lại kính như thần minh.

"Lão sư, ngài thật sự nắm chắc, chỉ trong vòng ba năm có thể giúp quả nhân thống nhất thiên hạ sao?" "Ba năm còn là nhiều, nếu không phải vì xe ngựa quá chậm, lão tử lại không thể thi triển tiên pháp, nửa tháng là có thể diệt được Lục quốc…" Đương nhiên, lời này Đế Tôn chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, miệng thì không thể nói ra.

Chương 598

“Đại ca!

Tuy đây là một lời hứa, nhưng dù là Vương thượng, hay là ta và tam đệ, có lẽ đều cảm thấy thời hạn ba năm quá ngắn.

Đại ca có lẽ trong lòng đã có diệu kế rồi chăng?” Bạch không phải vì điều gì khác, đương nhiên y tin tưởng thực lực của Đế Tôn, nhưng chỉ nói suông một câu ba năm diệt Lục quốc, nếu Đế Tôn không đưa ra một phương châm nào, e rằng ai cũng không yên tâm.

Đế Tôn khẽ cười: “Được, nếu trong lòng các ngươi không yên, ta sẽ nói ra phương hướng lớn sơ bộ của ta để thống nhất Thất quốc.

Thứ nhất, theo ta tìm hiểu mấy ngày nay, trong thành Hàm Dương tụ tập những người thừa kế của các học phái Chư tử bách gia.

Hoằng dương học thuyết của nhà mình là không có gì sai, nhưng bên trong lại ẩn giấu một số tai mắt gián điệp của Lục quốc khác, chúng ẩn náu trong thành Hàm Dương của ta, chờ thời cơ dò la tình báo, bồi dưỡng thế lực.

Đây là việc đầu tiên ta muốn làm.

Chờ tình hình trong nước ổn định, trên dưới một lòng, ta sẽ tập trung tài nguyên phát triển sức mạnh quân sự, chế tạo trang bị tiên tiến nhất, để chuẩn bị cho chiến tranh bước tiếp theo.

Trong thời gian đó, Vương thượng có thể ban bố Thiên tử lệnh, truyền cho vương thất Lục quốc một hội minh chư hầu thực sự.

Đến lúc đó, nước nào đóng vai tốt, nước nào đóng vai xấu, ta đánh ai trước, đánh ai sau, sẽ xem vào sự giác ngộ của họ.

Chỉ cần sư xuất hữu danh, nơi nào hùng sư Đại Tần ta đến, lại có

kẻ nào dám tranh phong?" Chiến lược của Đế Tôn vừa đưa ra, Tần Vương và Bạch, Mông Điểm lập tức bội phục năm vóc sát đất.

Đương nhiên, bọn họ trong lòng cũng đã có cơ sở, việc thực thi cụ thể vẫn phải trông cậy vào Đế Tôn tự mình thực hiện.

"Ha ha ha!

Tốt!

Quả nhân cấp cho lão sư một kim tự lệnh bài.

Từ nay, quyền sinh sát của những người thừa kế các học phái Chư tử bách gia trong thành Hàm Dương, đều do một mình lão sư quyết định.

Chỉnh hợp, trục xuất, hay tiêu diệt, đều tùy một niệm của lão sư." Có thể nói, sự tin tưởng của Tần Vương đối với Đế Tôn chính là nguyên nhân căn bản nhất khiến Đế Tôn nguyện ý ở lại.

Có được bậc quân vương có tấm lòng như Tần Vương, trên đời thật sự không nhiều.

Ba ngày sau, một thông báo về buổi giao lưu của đại biểu các học phái Chư tử bách gia trong thành được công bố, tin tức nhanh chóng truyền khắp Hàm Dương.

Đồng thời, Đế Tôn hạ lệnh, trong vòng một tháng phong tỏa thành Hàm Dương, tất cả mọi người không được ra vào.

Hơn một trăm sát thủ đỉnh cao dưới tay hắn đã được bồi dưỡng thành gián điệp, âm thầm điều tra thân phận phía sau của những lãnh đạo học thuật Chư tử bách gia.

Danh sách tất cả những đầu lĩnh học thuật có bối cảnh gián điệp của các quốc gia khác, đều đã xuất hiện trên bàn làm việc của Đế Tôn một tuần sau đó.

“Đại ca, đã điều tra rõ ràng!

Lãnh đạo của Mặc gia, Pháp gia, Đạo gia đều có gián điệp của các nước khác xâm nhập.

Nho gia thì trong sạch, không màng thế sự, an tâm truyền đạo.

Còn về Danh gia, Y gia và Binh gia, cơ bản đều an phận thủ thường, không có bất kỳ dị thường hay uy hiếp nào.” Đế Tôn hài lòng gật đầu: “Làm tốt lắm, hiệu quả còn tốt hơn ta tưởng.

Nếu đã có danh sách trong tay, truyền lệnh xuống, dán cáo thị, ngày kia tại tầng cao nhất của Khổng Tước Tiên Lâu, triệu tập đại hội luận đạo Bách gia.

Dùng danh nghĩa Vương sư phát cáo, phái nào dám không nể mặt, cứ bảo hậu quả tự gánh.” “Vâng!” Đế Tôn ung dung uống loại trà Tuyết Đỉnh Kim Thoa cực phẩm trước mặt, ra dáng một bậc thầy mưu lược.

Nội thị Nhân Hồn, cách đột phá Nhân Hồn tam giai không xa nữa.

Từ khi thu phục Bạch dưới trướng, Đế Tôn phát hiện luồng kim quang đó tăng trưởng nhanh chóng, tinh hoa cần thiết để đột phá Nhân Hồn tam giai đã không còn bao nhiêu.

Tính ra, Đế Tôn hạ phàm cũng đã gần hai năm.

Nhưng Đế Tôn thông qua nội thị và cảm ứng với Thiên Hồn, phát hiện cái gọi là “trên trời một ngày, dưới đất một năm” không ứng nghiệm với mình.

Trong thời gian này, Đế Tôn từng để Thiên Hồn ly thể hóa thần, dùng tư thái phân thân trở về Phương Thốn sơn một chuyến, phát hiện con khỉ kia đã học ở Phương Thốn sơn hơn một năm.

Chương 599

Vì vậy, Đế Tôn đưa ra kết luận, chênh lệch thời gian giữa thiên giới và nhân giới hiện tại duy trì ở mức khoảng một so với hai.

Như vậy, trước khi con khỉ kia học thành tốt nghiệp, Đế Tôn có thể ở nhân gian thêm bốn năm.

Bốn năm, đủ để giúp Tần Vương thống nhất thiên hạ.

Hai ngày sau, đại biểu học thuật của các phái Chư tử bách gia tại Hàm Dương, Đại Tần, toàn bộ tập kết.

Tầng cao nhất của Khổng Tước Tiên Lâu rộng lớn chật kín người, hơn một trăm tinh anh các phái đều đang mong chờ nhân vật chính thực sự của buổi tập trung này, cũng là đại biểu duy nhất của phái Tung Hoành Quỷ Cốc, Vương sư Đế Tôn giá lâm!

"Vương sư thiên tuế!!" "Thảo dân cung nghênh Vương sư thiên tuế, thiên thiên tuế!" Ra cửa nghênh đón không phải những học giả kia, mà là các cô nương xinh đẹp lộng lẫy ở tầng một Khổng Tước Tiên Lâu.

Khổng Tước Tiên Lâu nói trắng ra là nhà hàng tư nhân lớn nhất thành Hàm Dương, mà người đến ăn đều là các quan to quý tộc.

Lâu này vốn là sản nghiệp do Lữ Tương khống chế, nay cũng đã thành phòng bếp riêng của Đế Tôn… Bà chủ Tái Khổng Tước là một người thông minh, dưới tay cũng có không ít cô nương có võ công, là điệp giả, mấy ngày nay đã làm không ít việc cho Đế Tôn, vì vậy nơi này hoàn toàn là địa bàn riêng do Đế Tôn khống chế.

"Đều miễn lễ đi.

Bà chủ, ta đã nói rồi, người nhà mình không cần khách sáo như

vậy.

Ở trong thành, chỗ nào cũng là anh em của ta.” Tái Khổng Tước gọi các cô nương đứng dậy, rồi mỉm cười chào đón.

“Gặp Bạch nhị gia, Mông tam gia.” Tái Khổng Tước dùng thân phận người nhà để xưng hô đặc biệt.

Nay cả Đại Tần ai mà không biết, Võ An Quân Bạch và người kế thừa của thế gia danh tướng Mông gia đã trở thành cánh tay phải trái của Vương sư Đế Tôn, chưa ra chiến trường đã danh mãn Đại Tần… “Tái lão bản khách sáo rồi, người của Bách gia đã đến đông đủ chưa?” “Đều đã sắp xếp ở tầng cao nhất, đám mọt sách đó e là bây giờ đã sợ chết khiếp rồi, ta vừa thấy ai nấy sắc mặt đều căng thẳng lắm.” “Ha ha ha…” Đế Tôn cười lớn, dẫn hai huynh đệ trực tiếp lên lầu, nóng lòng muốn xem thử, những học giả Bách gia lòng mang tâm tư này, trước mặt đại biểu Quỷ Cốc, có thể cứng rắn được không.

Khi y vừa xuất hiện, không nghi ngờ gì, hơn một trăm đại biểu học giả có mặt đều quỳ rạp xuống đất, cung kính thỉnh an Đế Tôn.

Không còn vẻ mặt vui vẻ như khi đối đãi với các cô nương ở dưới lầu, Đế Tôn dưới sự hộ vệ của hai đại thần tướng, đi thẳng vào vị trí chủ tọa, suốt ba phút không hề đáp lời, cũng là để thị uy với mọi người.

“Đứng lên cả đi, đừng khách khí.

Hôm nay ta chỉ luận đạo, không bàn đến thân phận địa vị cao thấp, chỉ cần là người có học vấn, đều là nhân vật chính của buổi hội đàm hôm nay.” Phải nói rằng, màn ra oai phủ đầu này của Đế Tôn khiến các đại biểu có mặt đều thót tim, ai nấy nhìn nhau, tỏ ra vô cùng câu nệ.

“Được rồi, nếu hôm nay luận đạo, vậy ta mở đầu trước.

Chư vị đã là người ở Hàm Dương, có rõ chí hướng trong lòng của Vương thượng vạn tuế không?" Lãnh đạo của Mặc gia và vài nhà khác nhìn nhau, sắc mặt dường như lại khó coi thêm vài phần, không ai lên tiếng đầu tiên.

Cuối cùng, Đế Tôn hướng ánh mắt hiền hòa về phía đại biểu Nho gia bên tay phải.

Quả nhiên, đại biểu của phái này điềm đạm nói ra quan điểm của mình.

Tổng kết lại bốn chữ, nhân giả vô địch!

Trong mắt y, Tần Vương thưởng phạt phân minh, trị quốc có đạo, là một bậc quân vương nhân ái.

Sau khi nói xong, Đế Tôn nghiêm túc nhìn vào đôi mắt của vị đại biểu.

"Vậy ngươi thấy, Thất quốc nên thống nhất thì tốt, hay mỗi nước tự quản thì tốt hơn?" Lời của Đế Tôn vừa thốt ra, không khí toàn trường lập tức căng như dây đàn.

Phía sau, Bạch và Mông Điềm hai người không hề tỏa ra khí thế, đều giữ vẻ mặt bình tĩnh, không có ý định can dự vào ai.

Chỉ có đôi mắt của Đế Tôn nhìn chằm chằm vào một mình đại biểu Nho gia, mỉm cười chờ đợi câu trả lời.

Đối phương dường như cũng cảm nhận được, nếu câu trả lời của mình không thể làm Đế Tôn hài lòng, có thể ngay đêm nay, hàng ngàn học trò của Nho gia trong thành Hàm Dương đều sẽ sinh tử khó lường.

Phịch!

Đại biểu Nho gia phịch một tiếng quỳ xuống đất, cung kính dập

đầu ba cái trước Đế Tôn.

“Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ.

Học trò Nho gia chúng ta ăn lương của Đại Tần, ta thân là khôi thủ của một phái, tự nhiên phải dốc hết toàn lực hiệu mệnh cho Vương thượng, hiệu mệnh cho Vương sư thiên tuế!

Nếu thiên thời sở hướng, chúng chí thành thành, hùng sư Đại Tần ta sẽ quét ngang Lục quốc, khai sáng cơ nghiệp thiên thu bất hủ!” “Ha ha ha ha…” Đế Tôn hài lòng với câu trả lời này, ngửa đầu uống cạn chén trà.

Chương 600

"Ta nhận câu trả lời này, mời nhập tọa, Nho gia đồng đạo." Hai chữ "đồng đạo" đã nói rõ tất cả.

Sự quy thuận tâm phục khẩu phục của Nho gia không nghi ngờ gì đã tạo một khởi đầu tốt cho các phái còn lại, càng khiến cho tia kim quang cuối cùng trong Nhân Hồn của Đế Tôn lóe sáng.

Trong sát na, một cảm giác vô cùng sảng khoái lan khắp cơ thể, Đế Tôn nội thị thức hải, Nhân Hồn đệ tam giai cuối cùng đã hoàn thành đột phá!

Cũng vào lúc này, thần thông do đệ tam giai ban cho cũng rót vào đầu hắn.

Đế Tôn ngưng thần vào vị đại biểu Nho gia kia, trong đầu dần dần vang lên một giọng nói.

"Hù… Khí thế của Vương sư phái Quỷ Cốc sao lại mạnh mẽ đến thế, ta tham gia Bách gia luận đạo, chưa từng cảm nhận áp lực nặng nề như vậy.

Thôi vậy, nay đã tỏ thái độ, sau này chỉ có thể chăm chỉ đi theo phái Vương sư thôi.

Người này đã có thể thu phục hai đại danh tướng cái thế dưới trướng, ắt có năng lực thông thiên, nếu muốn bảo toàn Nho gia, quyết không thể làm chuyện nghịch ý Vương sư!" Giọng nói đó, rõ ràng là giọng của đại biểu Nho gia.

Đế Tôn lập tức bừng tỉnh, thì ra thiên phú được kích hoạt ở Nhân Hồn đệ tam giai chính là thuật đọc tâm!

Thu lại tâm thần, Đế Tôn cảm thấy hơi mệt mỏi, rõ ràng thuật đọc

tâm tuy mạnh mẽ, nhưng tiêu hao tinh thần lực rất rõ rệt, không thể sử dụng không ngừng nghỉ.

Nhưng dù vậy, thi triển một hai lần vào thời khắc mấu chốt, cũng tuyệt đối là công năng nghịch thiên!

Dù sao đi nữa, thứ khó lường nhất trên đời này, chẳng phải là lòng người sao?

Huống chi, ở đây còn có dã tâm lang sói của một số người!!

Dù sao, mở khóa được thiên phú này, Đế Tôn cũng khá hài lòng.

Nhưng đồng thời hắn cũng phát hiện, sau khi Nhân Hồn đột phá tam giai, đã vượt qua được giai đoạn bình cảnh đầu tiên, sau này thăng cấp sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

"Đại biểu phái Pháp gia, nói xem quan điểm của ngươi." Đế Tôn đột nhiên lại dời ánh mắt ra sau một chút, dừng lại trên mặt đại biểu của Pháp gia.

Người này trông có vẻ điềm tĩnh hơn đại biểu Nho gia vài phần.

"Bẩm Vương sư thiên tuế.

Đối với luận điểm này, ta không tiện đưa ra một câu trả lời rõ ràng.

Phải biết rằng, trước khi thiên tuế đại nhân xuất hiện, phái chúng ta trong mắt Vương thượng cũng có địa vị.

Nhưng nay phái Quỷ Cốc tài năng quán tuyệt Bách gia, có tài kinh thiên vĩ địa hiện thế, xoay chuyển cục diện thiên hạ, phái chúng ta không tiện múa rìu qua mắt thợ." Đại biểu này trước đây đã vào cung gặp Tần Vương vài lần, huống chi Pháp gia cũng xuất hiện không ít nhân tài, ý trong lời nói cũng không khó hiểu, nay đã là thiên hạ của Đế Tôn, tự nhiên theo tư duy của Đế Tôn mà đi.

Đối với phái này, Đế Tôn thực ra không có địch ý.

Một là, Pháp gia hiện nay có mấy học giả có trọng lượng cũng đang nhậm chức dưới trướng Tần Vương, không thể có dị tâm với Đại Tần.

Hai là, nay Đế Tôn nắm quyền, cũng không làm bất cứ việc gì để đàn áp phái này.

Có lẽ đó cũng là nguyên nhân khiến đại biểu này sắc mặt bình tĩnh, không quá căng thẳng.

Chung quy, phái này tuy vì thất thế mà trong lòng có chút bất mãn, nhưng không đến mức trực tiếp đối đầu với Đế Tôn và Vương thượng, không cấu thành uy hiếp.

Vì thế, sau vài câu an ủi đơn giản, Đế Tôn cũng cho người này trở về chỗ ngồi.

Nhưng tiếp theo, khi Đế Tôn quét mắt sang bên tay trái, đại biểu của hai nhà Mặc và Đạo rõ ràng là hai vị có sắc mặt khó coi nhất trên sân.

Quan trọng hơn, trên danh sách mà Đế Tôn có được trước đó, căn cơ của Mặc gia là ở Yên quốc, là thế lực tai mắt đã được xác thực trong thành Hàm Dương.

Căn cơ của Đạo gia ở Sở và Ngụy, nội tình hỗ trợ cho các quốc gia khác không tập trung, nhưng chắc chắn không thể trung thành với Đại Tần, cũng là phe địch.

Vì vậy, nhắm vào hai phái này, Đế Tôn có việc để làm rồi.

Chỉ thấy Đế Tôn từ tốn lên tiếng trước mặt đại biểu Đạo gia: "Đến lượt tiên sinh trả lời rồi." Đối phương nuốt nước bọt, đem một bộ lý luận thanh tịnh vô vi ra nói một lượt, cũng đều nằm trong dự liệu của Đế Tôn.

Lời vừa dứt, Đế Tôn liền khóa chặt tinh thần lực vào người này, tiếng lòng trong đầu lại xuất hiện.

Chương 601

"Khí thế của người này thật mạnh… Chẳng lẽ hắn đã nắm được tình báo?

Hôm nay định xử trí chúng ta sao?

Xem ra, đã đến lúc phải điều động người của học phái ra khỏi Hàm Dương, nếu còn trì hoãn nữa, e rằng ta sẽ gặp tai ương!

Vương sư phái Tung Hoành này rốt cuộc là lai lịch gì, trong thời gian ngắn như vậy đã chinh phục được Tần Vương và hai đại tướng quân, không thể đắc tội được!" Đế Tôn nở một nụ cười.

Theo như suy nghĩ trong lòng của gã này, rõ ràng là có ý định nhận thua rút lui.

Từ khi mới đến Tần, Đế Tôn đã tỏ thái độ rất tôn trọng học thuật của các phái Chư tử bách gia, tuyệt đối sẽ không dễ dàng chủ động khiêu khích hay có bất kỳ hành động xử trí nào, tiền đề là không được chạm vào vảy ngược của hắn.

Hiển nhiên, đại biểu Đạo gia này là một người thông minh, biết mình không có vốn liếng để đối kháng với Đế Tôn, tẩu vi thượng sách chính là chính đạo.

Vỗ vỗ vai đối phương để y đứng dậy, Đế Tôn mỉm cười nói: "Thông minh.

Thanh tịnh vô vi, đôi khi cũng chính là hành động sáng suốt để biết mình biết ta, bảo toàn thân mình.

Hiện tại dù sao cũng là thế chiến, chỉ có quốc gia thực lực mạnh mẽ mới có thể thành bá nghiệp thiên cổ, chỉ dựa vào học thuật thuần túy chung quy không có năng lực định thiên hạ." Sau lời của Đế Tôn,

các học giả của các phái nhỏ khác đều lên tiếng phụ họa.

Từ đầu đến cuối, Mặc gia không có bất kỳ động tĩnh nào, không có một chút ý tứ nịnh hót.

Đế Tôn trực tiếp khóa chặt tâm thần của người này, giám sát tiếng lòng của y, đồng thời tiến lại gần.

"Phái Mặc gia, kiêm ái bình sinh!

Theo ta thấy, các ngươi hẳn là phái phản đối chiến tranh nhất đúng không?

Không biết các hạ có quan điểm thế nào về hùng đồ đại lược của Vương thượng?" "Hừ, muốn so tài một phen sao?

Vậy thì đến đây!

Phái Mặc gia ta, sao có thể cúi đầu trước ngươi?" Tiếng lòng của đại biểu Mặc môn vang lên trong đầu, lập tức khiến Đế Tôn sinh ra một tia lửa giận, cũng cuối cùng quyết định, phải triệt để loại bỏ phái có nhiều tên trong danh sách nhất khỏi Hàm Dương.

"Thiên tuế đại nhân, xin thứ cho ta nói thẳng.

Theo học thuyết của Mặc gia chúng ta, chiến tranh là sai lầm lớn nhất.

Chiến tranh thì dân chúng lầm than, thiên hạ cùng khổ, có gì là đúng?" Lời này vừa thốt ra, toàn trường ngây người.

Nói cách khác, dám nói như vậy, rõ ràng là có ý công khai chống đối Đế Tôn.

"Được thôi, ta coi như ngươi đang phủ định ta, chứ không phải phủ định Vương thượng." Lời của Đế Tôn rõ ràng có ẩn ý, nhưng cũng không tiếp tục thảo luận những điều này với gã đó nữa.

Tái Khổng Tước thông minh cỡ nào, biết chủ đề đã hết, không cần

thiết phải tiếp tục nữa, ai là bạn ai là thù, xử trí ra sao, Đế Tôn sớm đã có tính toán trong lòng.

"Các cô nương, dâng rượu và thức ăn!" Hàng hàng món ngon vật lạ lần lượt được bưng lên, thảo luận học thuật đến đây là kết thúc.

Tái Khổng Tước đích thân tiến lên rót rượu cho Đế Tôn, các cô nương khác cũng lần lượt hầu hạ các đại biểu học phái.

Trong lúc đó, Đế Tôn thần không biết quỷ không hay đưa danh sách đó vào tay bà chủ Tái.

Đương nhiên, danh sách đã được Đế Tôn xử lý tạm thời, trên đó chỉ còn lại một dòng ngắn ngủi, chỉ còn danh sách gián điệp của Mặc gia.

Tái Khổng Tước vừa xuống lầu xem tờ danh sách, lập tức hiểu ý của Đế Tôn, ngay lập tức phái người thông báo cho hơn một trăm ba mươi người trong đội thân vệ của Đế Tôn bắt đầu hành động.

Cả bàn tiệc kéo dài đến trưa, mọi người nâng ly uống thỏa thích, trò chuyện vui vẻ.

Chỉ riêng gã của Mặc gia trong lòng luôn không thoải mái.

Đế Tôn cũng không tiếp tục dùng thuật đọc tâm để thăm dò, dù sao quyết định đã đưa ra, gã này cũng không còn quan trọng nữa.

Trời dần tối, sau khi tiệc rượu kết thúc, các đại biểu các phái đều tỏ ra thân thiện với Vương sư Đế Tôn, cũng nhận được câu trả lời mang tính an ủi của Đế Tôn, mọi người mới yên tâm hơn.

Chỉ khi đại biểu Mặc môn rời đi, Đế Tôn cố ý vỗ vỗ vai y.

Chương 602

Đối phương sắc mặt lạnh lùng đến cực điểm, nhưng cũng chỉ có thể cung kính cúi đầu né sang một bên, nhường con đường lớn trước mặt cho Đế Tôn.

Nào biết, đó chính là chỉ dẫn cuối cùng mà Đế Tôn dành cho y.

Đại thế sở xu!

Không nhường đường, vậy chỉ có một kết cục là đi đến tịch diệt.

Đêm đó, đại biểu Mặc môn nhìn mấy chục cây trâm cài tóc được đặt ngăn nắp trong nơi ở của mình, lập tức quỳ xuống đất khóc rống, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập ánh sáng tội lỗi.

"Đế Tôn!

Tần Vương!

Cứ chờ đấy, không báo thù này, thề không làm người!!" … Ngày hôm sau, mấy chục người của Mặc gia bị toàn thành thông cáo truy nã với tội danh gián điệp phản bội Đại Tần.

Nào biết rằng, ngay từ ban ngày hôm qua khi mọi người đang vui vẻ uống rượu, những gián điệp này đã bị người của Đế Tôn quét sạch sẽ.

Bản thông cáo này chỉ là một tiếng nói của Đế Tôn để thị uy Bách gia mà thôi.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, các phái Chư tử bách gia trong thành Hàm Dương, ngoài tàn dư của Mặc gia đột nhiên im hơi lặng tiếng, các học trò của các phái khác đều tuyên dương bộ lý luận thống nhất thiên hạ mà Đế Tôn đề xuất, nhận được sự ủng hộ của vạn vạn dân chúng Đại Tần.

Trước sau chỉ mất một tháng, trên dưới Đại Tần vạn chúng một lòng, kế hoạch bước đầu của Đế Tôn được thực thi hoàn mỹ, cũng khiến Tần Vương và bọn người Bạch Khởi, Mông Điềm thực sự thấy được bản lĩnh của Đế Tôn.

"Lão sư!!

Ngài thật đúng là thần nhân hạ phàm!" Nửa tháng trước, Tần Vương đặc biệt dọn dẹp một cung điện trong biệt uyển tẩm cung của mình, dành cho lão sư Đế Tôn hưởng dụng, làm nơi ở riêng trong hoàng cung, chỉ cách tẩm cung của Tần Vương hai tòa nhà.

Nhưng trước cửa cung điện của Đế Tôn lại không có một hộ vệ nào.

Bây giờ cả Hàm Dương gần như ai cũng biết, nơi nào có Vương sư Đế Tôn xuất hiện, hai đại thần tướng Bạch và Mông Điềm nhất định đi theo bên cạnh.

Thử hỏi trên đời này có hộ vệ nào, có thể bảo vệ đáng tin cậy hơn hai người họ chứ… Lúc này, Tần Vương đích thân đến cung điện của Đế Tôn để trò chuyện thân mật, Mông Điềm và Bạch canh giữ bên ngoài, tự mình bảo vệ.

"Vương thượng quá lời rồi, thế lực của Bách gia không đáng lo ngại.

Huống chi bây giờ đều đã quy thuận, dù có nổi dậy cũng chỉ là một đám ô hợp.

Không có thế lực quốc gia đứng sau chống lưng, căn bản không làm nên sóng gió gì.

Nay Bách gia quy tâm, đã là đại thế sở xu." Đế Tôn nói giọng bình tĩnh, không có chút ý tứ khoe khoang bản lĩnh nào.

Chỉnh hợp Bách gia, chỉ là bước đầu trong đại nghiệp thống nhất

của Đế Tôn.

“Nếu đã như vậy, theo kế hoạch trước đây của lão sư, tiếp theo chúng ta có nên bắt tay vào việc chuẩn bị quân đội không?

Quả nhân sẽ triệu tập văn võ, điều động tài nguyên trong nước, toàn lực lo liệu việc này!” Đế Tôn vội vàng xua tay, ngăn cản hành động của Tần Vương.

“Không, Vương thượng đừng vội.

Về phía Bách gia còn một việc cuối cùng chưa thực hiện.” Lời Đế Tôn vừa dứt, Mông Điềm liền bước nhanh vào cung điện, đến trước mặt Đế Tôn.

“Đại ca, thư do bà chủ Tái của Khổng Tước Tiên Lâu tự tay viết.” Đế Tôn và Tần Vương nhìn nhau, nhận lấy phong thư, mở ra xem hai lượt, Đế Tôn liền mỉm cười.

“Có nhìn rõ bộ dạng người đưa thư không?” Mông Điềm trầm tư, một lát sau mới bất đắc dĩ trả lời: “Khá xa lạ, dường như chưa từng gặp người đó, nhưng đúng là cách ăn mặc đặc trưng của Khổng Tước Tiên Lâu.

Theo ta được biết, Khổng Tước Tiên Lâu do Tái Khổng Tước tự mình quản lý, tất cả mọi người đều rất đáng tin cậy.

Chẳng lẽ đại ca nghi ngờ nội bộ có nội gián?” Đế Tôn khẽ lắc đầu, cười nhạt phủ định suy đoán của Mông Điềm.

“Năng lực và lòng trung thành của Tái Khổng Tước ta chưa bao giờ nghi ngờ.

Nếu có một gương mặt xa lạ, chỉ có thể chứng tỏ phong thư này căn bản không phải do bà ấy viết.

Nếu ta đoán không sai, phong thư này hẳn là do người của Mặc

môn tạo ra.

Chương 603

Ngay cả bút tích cũng bắt chước y hệt, xem ra Mặc gia đúng là như lời đồn, có đủ loại nhân tài.

Nếu không phải không thể dùng cho Đại Tần ta, ta thật không nỡ trừng trị.

Có chút thú vị, xem ra đại biểu Mặc gia này đã quyết tâm tìm ta báo thù rồi." "Thật vô lý!

Lão sư, chỉ cần một tiếng ra lệnh, quả nhân có thể khiến thiên hạ không còn sự thừa kế của Mặc môn nữa!" Đế Tôn cười lắc đầu: "Vương thượng bảo vệ ta, Đế Tôn trong lòng cảm kích, chỉ là một Mặc môn nhỏ nhoi, không cần phiền Vương thượng đích thân ra tay." "Đại ca, bây giờ làm sao?

Có cần ta lập tức dẫn người đi lục soát toàn thành không?" Đế Tôn cố ý nghiêm mặt: "Hừ, đi theo ta cũng đã một thời gian rồi, sao còn nóng vội như vậy?

Nếu ta bây giờ toàn lực lục soát, chẳng phải đang nói cho người của Mặc gia biết, ta đã phát hiện kế sách của chúng sao?

Lúc này, biện pháp tốt nhất chính là dục cầm cố túng, thường có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ!" "Nghe đây.

Hai canh giờ sau, ngươi dẫn ba năm trăm người ra khỏi thành.

Nhớ kỹ, phải đi ra từ cổng chính của thành Hàm Dương, càng phô trương càng tốt, lấy lý do là ra ngoài đi săn!

Sau đó thông báo cho Bạch, lập tức xuất phát đến quân doanh huấn luyện quân đội.

Chúng đã bày mưu, ta sẽ giúp chúng một tay.

Chỉ cần điều hai ngươi đi khỏi, chúng sẽ không tiếc công sức mà đến nộp mạng.” Sự sắp đặt tỉ mỉ của Đế Tôn khiến ngay cả Tần Vương bên cạnh cũng phải trừng mắt há mồm, trong lòng liên tục kinh ngạc.

Theo như trong thư của Tái Khổng Tước, hoàng hôn giờ Mùi tối nay, Khổng Tước Tiên Lâu ca múa thái bình, chỉ để cảm tạ Vương sư đã chiếu cố trong thời gian qua.

Dù sao, nếu không có sự tồn tại của Đế Tôn, Khổng Tước Tiên Lâu cũng không thể dễ dàng đạt được quan hệ với thế lực của Tần Vương như vậy.

Nay Khổng Tước Tiên Lâu đã trở thành tửu lâu số một thành Hàm Dương, công lao của Đế Tôn không thể không kể, đó là lý do của bữa tiệc này.

Cả về tình lẫn lý, Đế Tôn đều không có khả năng từ chối, vì vậy cái bẫy của Mặc gia về bản chất thiết lập không có vấn đề gì.

Chỉ là họ đã đánh giá quá thấp thực lực của Đế Tôn, vì vậy đã định sẵn sẽ công dã tràng.

Sau hoàng hôn, Đế Tôn một mình một ngựa xuất phát từ hoàng cung, thẳng tiến đến Khổng Tước Tiên Lâu.

Khi đến nơi, Đế Tôn kinh ngạc phát hiện, hôm nay cả tòa lầu không có khách ngoài, trực tiếp tuyên bố đóng cửa nghỉ ngơi.

Cả tầng một và tầng hai đều trống không.

Tuy không có người, nhưng không gian được trang trí vô cùng xa hoa, rõ ràng đã qua một phen bố trí đặc biệt để nghênh đón Đế Tôn.

Những điều này đối với Đế Tôn đã sớm nhìn thấu mê cục, vì vậy càng cảm thấy những sự sắp đặt này có chút nực cười.

Kẻ địch càng nghiêm túc, Đế Tôn càng cảm thấy thú vị.

Sự bố trí và kháng cự vô nghĩa đã trở thành điểm thú vị duy nhất của vở kịch này.

Bước đi ung dung lên đến tầng ba, Đế Tôn mới thấy toàn bộ tầng cao nhất, hơn hai mươi thiếu nữ mặc y phục lộng lẫy đang múa lượn, âm nhạc uyển chuyển du dương động lòng người.

Trong phòng tràn ngập một mùi hương khiến người ta mê đắm.

Dù không uống rượu ăn thịt, cảnh tượng trước mắt cũng đủ khiến bất kỳ ai say lòng.

"Ta đây Đế Tôn hà đức hà năng, lại phiền đến bà chủ Tái bố trí như vậy, thật có lòng." Cô gái che mặt mặc váy lụa màu vàng ở trung tâm đám vũ nữ có cách ăn mặc y hệt Tái Khổng Tước.

Nàng ngoảnh lại cười một tiếng trăm vẻ quyến rũ, đang dùng ánh mắt mê hoặc nhìn chằm chằm Đế Tôn.

Nhưng nàng từ đầu đến cuối không hề lộ ra dung mạo thật.

Đế Tôn cứ thế tương kế tựu kế, mỉm cười bước vào trong.

Cuối cùng, bước chân của đám vũ nữ bắt đầu có động tác, bất tri bất giác đã vây cả người Đế Tôn vào chính giữa.

Bề ngoài trông như họ đang dùng vũ điệu uyển chuyển để tương tác với hắn, nhưng thực tế, bước chân này lại tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

Chương 604

Đó là một loại kiếm pháp độc đáo của Mặc gia, một khi trận hình được tạo thành, sẽ là một loại trận săn giết đáng sợ nhất thế gian.

"Phi công" là đặc điểm lớn nhất của Mặc môn, trong số học trò của phái này có những cao thủ đỉnh cao từ mọi tầng lớp, mọi ngành nghề trong xã hội, tự nhiên cũng bao gồm một số thích khách thực lực cao cường.

Teng!!

Bản nhạc du dương cuối cùng cũng kết thúc.

Ngay khoảnh khắc tiếng nhạc dừng lại, toàn bộ Khổng Tước Tiên Lâu, vô tận sát khí đều bùng phát trong chớp mắt.

Cũng trong một thoáng, tất cả cửa sổ, cửa ra vào của tầng ba Khổng Tước Tiên Lâu hoàn toàn đóng kín, tầng một và tầng hai bên dưới cũng trong nháy mắt chất đầy cung nỏ thủ.

Tất cả diễn ra quá đột ngột, trông Đế Tôn dường như có chút bất lực không kịp chống đỡ.

Chính vẻ mặt đó đã khiến cô gái bí ẩn trước mặt vén khăn che mặt lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

"Ha ha ha, không ngờ phải không, Vương sư thiên tuế!

Hôm nay ngươi dù có chín cái mạng cũng đừng hòng sống sót rời đi." Dưới tấm mạng che là một gương mặt vô cùng xa lạ, nhưng không biết vì sao, Đế Tôn nhìn gương mặt người phụ nữ này lại cảm thấy rất quen thuộc.

Ngay khi hắn đang ngơ ngác, trên tầng hai, bóng dáng quen thuộc được mọi người vây quanh lại xuất hiện, chính là đại biểu của Mặc

gia, Mai!

Y vừa đi vừa vỗ tay theo nhịp, cười nói vui vẻ, hoàn toàn mang tư thái của kẻ nắm quyền, trông có vẻ tâm trạng rất tốt.

“Nàng tên Như Yến, con gái nuôi của Lữ Tương, đồng thời cũng là kiếm khách đỉnh cao nhất của Mặc gia.

Sao?

Ngạc nhiên không?” Đế Tôn quả thực không ngờ, Lữ Tương lại có một con bài tẩy như vậy ở bên ngoài, chỉ là người phụ nữ này đối với Đế Tôn, căn bản không có tác dụng mấu chốt gì.

“Ha ha, thì ra tất cả chỉ là một màn sắp đặt, vì để giết ta mà thật hao tổn tâm sức nhỉ.” Đế Tôn cố hết sức phối hợp với màn biểu diễn của những người này… Sắc mặt của đại biểu Mặc gia lập tức trở nên vô cùng khó coi, lạnh lùng nói: “Chỉ một mệnh lệnh của ngươi đã khiến mấy chục tinh anh cốt cán của Mặc gia ta trong một đêm toàn bộ vẫn lạc.

Món nợ máu này, ta nhất định phải lấy mạng ngươi để trả!” “Ồ, mưu kế thành công thì đã sao?

Ngươi nghĩ chỉ dựa vào đám phế vật này có thể ngăn được ta sao?

Vậy thì thật quá coi thường thực lực của Quỷ Cốc nhất mạch rồi.” “Động thủ!” Không còn nghi ngờ gì nữa, toàn bộ Khổng Tước Tiên Lâu lúc này đã bị người của Mặc gia hoàn toàn khống chế.

Tất cả cửa sổ đều dùng vật liệu đặc biệt khóa từ bên trong, một khi đã đóng lại, ở trong phòng không thể nào mở ra được.

Hiển nhiên, những người này đã chuẩn bị sẵn sàng liều chết một phen.

“Hừm, trận thế lớn thật!

Xem ra các ngươi chuẩn bị khá đầy đủ.” Nhìn những lưỡi kiếm sáng loáng xung quanh, Đế Tôn thản nhiên cười, bắt đầu hoạt động tay chân.

“Nói thật cho ngươi biết, hôm nay ta đến đây với quyết tâm liều chết!

Dù sao Mặc môn ta với Tung Hoành nhất mạch nước lửa không dung, ở Hàm Dương chắc chắn không ở được nữa.

Nếu có thể liều mạng đổi lấy một kẻ địch mạnh như ngươi, cũng đáng giá.” Đế Tôn cười lạnh: “Đừng nói chỉ là một con kiến như ngươi, cả Mặc môn, thậm chí cả Đại Yến sau lưng các ngươi cũng không xứng đứng ngang hàng với ta.” Đế Tôn là tồn tại thế nào, sao có thể để một lãnh đạo Mặc gia nhỏ nhoi so sánh?

Mười mấy luồng kiếm quang đồng thời bay ra, chính là những cô gái vừa múa điệu tình tứ lúc nãy, giờ đây đều biến thành những thích khách đòi mạng.

Kiếm pháp của họ múa lên có trình tự, có thể thấy không chỉ được huấn luyện đặc biệt, mà còn là một loại truyền thừa kiếm đạo độc hữu của Mặc môn, có thể trong không gian hẹp và kín, gây ra áp lực phong tỏa đơn thể cực lớn đối với người bị bao vây.

Thành thật mà nói, nếu hôm nay người bị vây không phải là Đế Tôn, mà là một thần tướng như Bạch, đối mặt với cảnh tất sát như vậy, không chết cũng phải lột một lớp da.

Sưu sưu sưu!

Mười mấy luồng kiếm quang đồng thời ép tới, Đế Tôn cười khinh miệt, lộn một vòng trên không, dùng hai chân quét ngang về phía xung quanh, tấn công vào hạ bàn của những nữ thích khách này.

Quả nhiên, lùi lại để tránh mũi kiếm tấn công, giúp Đế Tôn lập tức

chuyển từ thủ sang công, giành được thế chủ động.

“Đại nhân!

Chương 605

Thực lực của gã này quá mạnh, ngay cả Thập tam đạo phi công liên hoàn kiếm trận của chúng ta cũng không thể khống chế!

Có cần lập tức hạ lệnh bắn nổ không!" "Không vội.

Ta muốn xem thử, gã này rốt cuộc mạnh đến mức nào." Đại biểu Mặc môn, gã có danh hiệu là Mai trong môn phái, ánh mắt càng lúc càng trở nên sâu thẳm, dường như đối với bố cục hôm nay tràn đầy tự tin.

"Thập tam kiếm thức, hợp!" Nữ kiếm khách giả trang thành Tái Khổng Tước rõ ràng là người chủ trì kiếm trận.

Một tiếng ra lệnh, mười ba nữ thích khách bên cạnh đồng thời bay lên, kiếm khí mạnh mẽ nhanh chóng phóng ra, dường như trong khoảnh khắc, đã thu hẹp cực điểm khu vực hoạt động dưới chân Đế Tôn.

Có thể thấy, tiếp theo chính là thời cơ hoàn mỹ để những người này tung ra tất sát chi kiếm.

"Chết đi!!" Mười ba luồng kiếm quang đồng thời khóa chặt mọi hướng quanh người Đế Tôn.

Nữ kiếm khách chủ đạo thì từ phía trên tấn công vào mi tâm của hắn.

Nếu lúc này vứt bỏ hết bản lĩnh, Đế Tôn thật sự có thể ngửi thấy một chút sát khí lạnh lẽo.

Cách bố trí này, tuyệt đối có thể uy hiếp một vị tuyệt đại danh tướng.

"Đáng tiếc… Mặc môn không thể vì ta mà dùng, nếu không bằng

một bộ bản lĩnh săn giết ăn ý này, ta có thể cho các ngươi không gian phát huy rất lớn.

Nhưng bây giờ, không còn cơ hội nào nữa rồi." Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, dường như không vội vàng đáp trả.

Trong mắt những kẻ bày mưu trước mặt, Đế Tôn là không thể chống cự, đã đường cùng mạt lộ, từ bỏ trị liệu… "Ha ha ha!

Đế Tôn, ngươi tuy có tài, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể sớm nở tối tàn!

Hôm nay Bạch, Mông Điểm đều không có bên cạnh, thực lực có mạnh đến đâu cũng tuyệt đối khó thoát.

Đối mặt với cái chết đi!" Đại biểu Mai Hoa cười một cách âm lãnh, trong ánh mắt lóe lên một tia kích động đã lâu không thấy!

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, khi mười ba thanh kiếm đồng thời chém vào người Đế Tôn, tất cả những người quan chiến trong tửu lâu đều hoàn toàn sụp đổ… Mỗi người đều như khúc gỗ, trừng lớn hai mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt không thể tin nổi.

Teng!!

Mười bốn lưỡi kiếm vô cùng sắc bén đồng thời đâm vào người Đế Tôn, phát ra một tiếng vang trong trẻo như bảo kiếm va vào đá cứng.

Ngay sau đó, mười bốn thanh trường kiếm đồng thời gãy đoạn.

Cục diện tất sát ban đầu, Đế Tôn từ đầu đến cuối ngay cả một động tác phản kháng cũng không có, đã tự động bị phá vỡ.

"Cái, cái gì!!" "…Chẳng lẽ là truyền thừa hoành luyện ngạnh công của võ tốt Ngụy quốc?

Không thể nào!

Người này chưa từng có ghi chép đến Ngụy quốc!" Làm sao họ biết được, thân thể kim cương bất hoại của Đế Tôn căn bản không phải là thứ mà một giới phàm tục có thể lĩnh hội.

Với thần thông của Nhân Hồn đã thức tỉnh, hiện tại, ở nhân gian, hắn chính là vị thần duy nhất chúa tể tất cả!!

"Ha ha ha, sao nào, bất ngờ không?

Thực ra ta sớm biết các ngươi sẽ chờ thời cơ báo thù rồi.

Vẫn là câu nói đó, Mặc môn quả thực có nội tình, đáng tiếc, đối địch với Đại Tần ta, chỉ có một kết cục." Ánh mắt Đế Tôn đột nhiên siết lại, lần đầu tiên chủ động ra tay, bước chân quỷ mị lướt đến trước mặt hơn hai mươi cung nỏ thủ đã chờ đợi từ lâu ở cửa cầu thang.

"Thích bắn à?

Ta cho các ngươi một cơ hội." Đế Tôn ngay cả ngăn cản cũng không thèm, trước mặt mọi người tóm lấy áo của đại biểu Mai Hoa, nhấc y lên không trung như một con gà con yếu ớt, rồi dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn đối phương.

"Đừng oán trách thế giới này không công bằng với Mặc môn.

Không có đủ thực lực, không biết thuận theo thời thế, chỉ có kết cục bị đào thải.

Ngươi cũng không dùng não nghĩ xem, tại sao Pháp gia, Nho gia đều có thể bình an vô sự, chỉ riêng ta lại nhắm vào Mặc gia các ngươi?

Chương 606

Đơn giản thôi, thuận Tần thì thịnh, nghịch Tần thì vong!" "Đừng quan tâm ta, bắn tên!!" Đại biểu Mai Hoa gào thét đến khàn cả giọng tiếp tục hạ lệnh.

Y biết, trước mặt Đế Tôn, mình chỉ như một con kiến không chịu nổi một đòn.

Vèo vèo vèo!

Hàng trăm mũi nỏ bay ra, mục tiêu là Đế Tôn đang đứng bất động ngay trước mắt.

Một mục tiêu sống lớn như vậy để cho bọn họ bắn, nhưng đáng tiếc… tất cả mũi nỏ đầu thép đều có chung kết cục với những lưỡi kiếm vỡ nát kia.

Thân thể kim cương của Đế Tôn đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, sao có thể sợ loại vũ khí cấp thấp nhất này tấn công?

"Không, ngươi không phải người!

Thân thể phàm thai sao có thể không hề bị tổn thương!" Mấy chục cung nỏ thủ trước mắt run rẩy hai tay, lần lượt lên nỏ, gần như muốn bắn hết tất cả mũi tên mới yên tâm.

Nhưng đổi lại, chỉ có nụ cười bình tĩnh của Đế Tôn, và sự tuyệt vọng ngày càng sâu sắc!

"Lũ kiến hôi." Đế Tôn không nói nhiều, chỉ như ném một túi rác, tiện tay ném đại biểu Mai Hoa ra ngoài, va vào mấy chục nỏ thủ trước mặt.

Hệ thống săn giết vốn nghiêm chỉnh chặt chẽ, chỉ trong vài ba chiêu của Đế Tôn đã tan tác không còn hình dạng.

“Người muốn giết ta nhiều lắm, nhưng người thật sự dám làm, ngươi là người đầu tiên.

Ta nể ngươi có mấy phần huyết tính.

Nhưng không có cách nào, trên đời có một loại sai lầm không thể được tha thứ.

Đó là, ngỗ nghịch ý chỉ của thần!

Đối với các ngươi, ta chính là thần!” Đế Tôn từng bước tiến về phía đại biểu Mai Hoa đang bị trọng thương, chỉ cười khinh miệt với y một tiếng, rồi trực tiếp lờ đi, ném từng tên cung nỏ thủ bên cạnh ra ngoài cửa sổ.

Khổng Tước Tiên Lâu cao mười mấy mét cũng không đáng sợ như vậy, cửa sổ vỡ nát dưới sự va chạm của thân thể con người nhanh chóng bị đục thủng một lỗ lớn.

Nhìn những kẻ đi theo nộp mạng này, từng người một bị Đế Tôn thu hoạch, đại biểu Mai Hoa phun ra một ngụm máu tươi, nhưng không hề hối hận vì đã đưa ra quyết định như vậy!

“Lão nương liều mạng với ngươi!” Thấy Đế Tôn đã dọn dẹp xong đám cung nỏ thủ, đang định tiếp tục hành hạ đại biểu Mai Hoa, mười mấy nữ thích khách phía sau lại không buông tha mà xông lên.

Đế Tôn chỉ về phía sau: “Thấy những cô nương trẻ tuổi này không?

Giai nhân chết đi, chết không chút giá trị.

Ngươi sẽ không ngây thơ đến mức nghĩ rằng, thật sự giết được ta thì tranh chấp Thất quốc sẽ chấm dứt chứ?

Kỷ nguyên loạn thế, quần hùng nổi lên, nếu Đại Tần ta không đứng ra, tứ hải bát phương khi nào mới có thể kết thúc chiến hỏa thực

sự?

Các ngươi, chung quy quá ngây thơ rồi.” Nói xong, Đế Tôn chỉ nhẹ nhàng đấm một quyền xuống đất.

Sóng xung kích kinh khủng của Kỳ Lân Tí lập tức đánh bay tất cả mọi người phía sau, từng bóng người từ tầng ba bay ra khỏi lầu các vỡ nát.

Lúc này, bên ngoài toàn bộ Tiên Lâu đã bị thân vệ của Bạch và Mông Điềm bao vây chặt chẽ, có kẻ may mắn không chết cũng tuyệt đối không thể để lọt lưới bất kỳ con cá nào.

Đại biểu Mai Hoa đã bại.

Bại một cách triệt để như vậy, hy sinh tính mạng của tất cả những người tin tưởng mình, lại chỉ đổi lấy một kết cục nực cười như thế.

Y bắt đầu cười thảm một cách bi thương, phun ra từng ngụm máu tươi, nhưng sau khi bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía Đế Tôn vẫn không hề có chút hối cải, chỉ có sự phẫn hận vô tận!

“Đế Tôn, ta dù bại trong tay ngươi, ta nhận!

Nhưng nếu muốn để Đại Tần thống nhất, cũng tuyệt đối không dễ dàng như vậy!

Sẽ không lâu nữa, ngươi sẽ gặp phải sự báo thù còn mãnh liệt hơn!

Ngươi thật sự nghĩ rằng, trên đời không ai giết được ngươi sao?” Đế Tôn cười lạnh: “Ngươi nghĩ ta không rõ tình hình bên Yên quốc sao?

Chương 607

Nếu ta đoán không sai, dù ngươi đối với mưu kế hôm nay tràn đầy tự tin, cũng nhất định sẽ để lại hậu thủ.

Chỉ cần ta không thể sống sót rời đi, tin tức vẫn sẽ truyền đến vương tộc Yên quốc.

Nhưng ta lại khá hy vọng được giao đấu với chúng trước một phen.

Như vậy, bước đầu tiên để Đại Tần ta thống nhất thiên hạ, sẽ là sư xuất hữu danh." Đại biểu Mai Hoa tâm thần ngưng trệ.

Giờ khắc này, y mới thật sự ý thức được Đế Tôn đáng sợ đến mức nào.

Điều thực sự khiến y run rẩy không phải là thân thể kim cương đao thương bất nhập trước mắt, mà là linh hồn sâu thẳm như vực thẳm biển cả ẩn sau đôi đồng tử kia.

Khi đối diện với người đàn ông này, dường như đang đối diện với ánh nhìn của thần linh, dường như không phải là phạm trù mà người bình thường có thể so sánh.

"Huynh đệ, đừng quá bi thương.

Tuy ngươi là một kẻ thất bại hoàn toàn, một tội nhân tự tay chôn vùi tương lai của Mặc môn!

Nhưng xét đến dũng khí xả sinh vong tử của ngươi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội để giành được danh tiếng sau khi chết.

Trưa mai, người của ta sẽ treo thủ cấp của ngươi ngoài cổng thành, để người mang về Yên quốc.

Như vậy, ngươi không phải là một kẻ thất bại đáng thương, mà là một anh hùng hy sinh vì Đại Yến, vì Mặc gia.

Cái nồi đen này, ta thay ngươi gánh, thế nào?" Đại biểu Mai Hoa nghe ra được sự sỉ nhục sâu sắc trong lời nói của Đế Tôn.

Đại biểu Mặc môn đường đường, không biết tự lượng sức mình khiêu chiến Đế Tôn, vô cớ hy sinh tính mạng của tất cả thuộc hạ, ngay cả tôn nghiêm cuối cùng cũng phải dựa vào sự ban ơn của đối thủ… Một người như vậy, dù Đế Tôn tha cho một mạng, cũng tuyệt đối không có dũng khí sống tiếp.

Giết người dễ, nhưng giết tâm lại khó hơn vạn phần.

Giờ khắc này, đại biểu Mai Hoa đã cảm nhận sâu sắc cảm giác này.

"Được!

Thật là một Quỷ Cốc cao thâm khó lường, ta tuy thua, nhưng không có nghĩa là Mặc môn thua!

Thái tử điện hạ nhất định sẽ báo thù cho ta!

Đế Tôn, ta ở dưới cửu tuyền chờ ngươi!" Đại biểu Mai Hoa không nỡ tiếp tục chịu nhục, lựa chọn cách cắn lưỡi để kết thúc sớm cuộc đời thất bại của mình… Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, nhanh chóng hóa thi thể, cuối cùng liếc nhìn xuống lầu.

Khi Bạch và Mông Điềm thấy Đế Tôn mặt mày bình tĩnh bước ra từ vị trí cửa sổ tầng ba, họ cuối cùng cũng lộ ra niềm vui chiến thắng.

"Thiên tuế!

Thiên tuế…" Trận chiến này, Đế Tôn tuy chiến thắng hoàn toàn không chút hồi hộp, đơn giản như đang chơi một trò chơi tương tác với bọn họ, nhưng cũng khiến Đế Tôn vô tình nảy sinh suy nghĩ.

Ba trăm năm loạn thế thăng trầm, tranh chấp không ngừng, lại có bao nhiêu người sẽ kết cục bi thảm như Mai Hoa kia.

Chỉ cần thiên hạ chưa thống nhất, cuộc tranh đấu như vậy sẽ còn tiếp diễn!

Đế Tôn không khỏi động lòng, theo bản năng muốn đẩy nhanh nhịp độ thống nhất loạn thế.

"Truyền lệnh, đốt Khổng Tước Lâu, xây cho bà chủ Tái một tửu lâu xa hoa hơn để bồi thường.

Những người Mặc gia còn lại trong thành không cần tiêu diệt, đuổi ra khỏi Đại Việt là được.

Mai Hoa kia đã chết, những con tôm tép còn lại không gây nên sóng lớn được." "Tuân lệnh!

Đại ca, lần này chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ đội ngũ gián điệp Mặc môn, nội bộ Đại Tần không còn bất kỳ ẩn họa nào.

Bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Đế Tôn nhìn Bạch và Mông Điềm một cái: "Đơn giản, từ hôm nay trở đi, ta muốn huấn luyện ra một đội quân tinh nhuệ mười vạn người bách chiến vô địch.

Không nhiều không ít, đúng mười vạn người.

Ta sẽ trang bị cho đội quân này vũ khí trang bị đỉnh cao nhất của Thất quốc.

Chương 608

Quét ngang thiên hạ, mười vạn người là đủ rồi…" Phải nói rằng, hiệu suất làm việc của Mông gia vô cùng cao.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, đã tập hợp đầy đủ mười vạn quân tinh nhuệ mà Đế Tôn yêu cầu.

Trong mười vạn người này, có hơn hai vạn là tinh nhuệ mạnh nhất của Mông gia quân, hơn sáu vạn là những tinh anh sa trường có ghi chép quân công được tạm thời điều về từ khắp các biên cảnh của Đại Tần.

Hai vạn danh ngạch còn lại, một nửa được rút ra từ đội quân át chủ bài Hộ Long thân vệ của Tần Vương, phần còn lại do Bạch đích thân tuyển chọn, từ những chiến hữu thân mật đã cùng y bách chiến vô địch chọn ra một vạn người.

Một đội quân mười vạn người như vậy, nếu có thời gian rèn luyện, lại được trang bị vũ khí trang bị đỉnh cao nhất, thử hỏi trong Thất quốc, có bên nào có thể chống lại?

Sau khi đích thân kiểm duyệt, Đế Tôn hài lòng với đội hình và tố chất cơ bản của đội quân này, đồng thời giao binh pháp chiến sách đỉnh cấp học được ở Quỷ Cốc vào tay Mông Điềm và Bạch.

"Từ hôm nay, ta cho các ngươi nửa năm.

Ta muốn mười vạn người này, mỗi người đều tinh thông các quy tắc cơ bản của binh pháp chiến sách này, vận chuyển mấy chục loại trận pháp một cách thuần thục.

Đây là nhiệm vụ duy nhất tiếp theo.

Nhớ kỹ, sau nửa năm, bất kể phát triển đến đâu, ta đều phải xuất

binh hoàn thành đại nghiệp thống nhất!" Bạch và Mông Điềm tại chỗ thề, biểu thị nhất định không phụ sự giao phó của Đế Tôn.

Kế hoạch huấn luyện binh sĩ đã được bố trí xong, ngay sau đó, Đế Tôn phái hơn một trăm thích khách trung thành nhất của mình đến Thất quốc, mục đích chỉ có một, không tiếc bất cứ giá nào bắt giữ những thợ thủ công tài giỏi nhất của Thất quốc.

Bất kể là thợ rèn sắt đỉnh cấp, hay những lý luận tượng sư tinh thông thiết kế bản vẽ, chỉ cần không làm chết, để lại một hơi thở rồi trói về Hàm Dương, đó là đại công một kiện.

Đúng là dưới thưởng lớn ắt có dũng phu!

Hơn một trăm điệp giả lẻn vào Thất quốc, trước sau dùng ba tháng thời gian, tổng cộng bắt về hơn bảy trăm thợ thủ công tài giỏi, toàn bộ đều là những chuyên gia chế tạo nổi tiếng nhất của Lục quốc.

Đế Tôn tập trung những người này lại, cho ăn ngon uống say nuôi dưỡng nửa tháng, mỗi ngày đều sống trong mơ màng xa hoa.

Các ca vũ nữ dưới tay Tái Khổng Tước cũng đã tốn không ít công sức.

An cư lạc nghiệp, không muốn về nữa!

Đó là mục đích duy nhất của Đế Tôn.

Nửa tháng sau, Đế Tôn đích thân dẫn người đến tửu lâu lớn nhất thành Hàm Dương.

Sau khi được xây dựng lại, Khổng Tước Tiên Lâu dưới sự yêu cầu tha thiết của chủ nhân đã đổi tên thành Đế Sư Lâu, cũng là một cách để ca tụng vinh quang của Đế Tôn.

Đế Sư Lâu ngày nay đã được mở rộng từ ba tầng ban đầu lên bảy tầng, kiến trúc bao gồm ba tòa lầu hợp thành một.

Nơi đây không chỉ có thể nghe ca múa, hưởng thụ đủ mọi thú vui mà còn cung cấp đầy đủ dịch vụ ăn uống, giải trí.

Vào thời kỳ đỉnh cao, nó có thể chứa được hai nghìn khách cùng lúc, dù cho tất cả các đại sư công tượng của bảy nước vào cũng không hề chật chội.

"Chư vị, rất vui được gặp mọi người ở đây, không biết những ngày qua sống có tốt không?" Thấy Đế Tôn, tuyệt đại đa số các công tượng đều không nhận ra, nhưng những người này đa phần đều là các đại sư công tượng có trí tuệ cao, đoán cũng đoán được phần nào.

"Hừ, ngươi hẳn là Đế Tôn rồi nhỉ?

Đừng quên ngươi đã dùng thủ đoạn gì để đưa bọn ta tới đây.

Ngươi thật sự nghĩ rằng dùng rượu ngon gái đẹp dụ dỗ là có thể khiến bọn ta thật tâm quy phục sao?

Nằm mơ đi!" Người dám thẳng thắn lên tiếng, Đế Tôn tỏ vẻ tán thưởng, vẫy tay ra hiệu cho đồng hồ vệ sĩ bên cạnh an ủi.

"Đừng kích động như vậy, ta có thể hiểu được tâm trạng của ngươi.

Nhưng lần này, ta tập hợp những nghệ nhân tài ba nhất của bảy nước lại đây chỉ với một mục đích duy nhất, đó là cho các ngươi một môi trường chế tạo chưa từng có, cung cấp cho các ngươi mọi loại kim loại quý hiếm và dược liệu liên quan trên thế giới này, để tạo ra một lô tuyệt phẩm có thể lưu danh bách thế!

Mỗi một món vũ khí trang bị xuất xưởng đều sẽ được khắc tên của các ngươi, trở thành tác phẩm có một không hai trên đời!

Đây chính là nguyên nhân căn bản ta tập hợp các ngươi tại Hàm Dương." Các công tượng bắt đầu động lòng… Những người này không phải là những thợ rèn sơ cấp, hầu như mỗi người đều có chấp

niệm và tôn nghiêm riêng trong lĩnh vực chế tạo của mình.

Đối với họ, quốc gia có đánh nhau hay không không quan trọng, chỉ cần có thể khiến họ có bước đột phá trong việc nghiên cứu chế tạo, đó mới là điều khiến họ hài lòng nhất.

Chương 609

Nhìn các đại lão công tượng trước mặt bắt đầu dao động, Đế Tôn cũng không vội thúc giục, vừa cười nói vừa tự mình uống trà, cho họ đủ thời gian suy nghĩ.

"Ta có lời này, ta không tính toán đến quốc tịch và thân phận trước đây của các ngươi, sẽ cung cấp cho các ngươi đãi ngộ nghiên cứu giống như công tượng của Đại Tần ta.

Một khi đã chọn gia nhập đội ngũ chế tạo của Đại Tần, mỗi khi làm ra một bộ trang bị, thân phận của các ngươi sẽ được thăng một bậc, ở trong lãnh thổ Đại Tần sẽ có đãi ngộ quý tộc cao hơn bình dân.

Đương nhiên, các ngươi cũng có thể chọn từ chối, bảo vệ cái tôn nghiêm quốc gia đáng nực cười kia.

Bởi vì chẳng bao lâu nữa, quốc gia của các ngươi sẽ không còn tồn tại, thiên hạ chỉ có một quốc gia, tên là Đại Tần!" Đế Tôn vừa ban ơn vừa thị uy, sau khi đưa ra điều kiện đãi ngộ hậu hĩnh, sắc mặt hắn đột nhiên lạnh đi mấy phần, đồng thời cũng chặn đứt đường lui của những công tượng này.

Cảm nhận được khí thế vô cùng băng giá và mạnh mẽ của Đế Tôn, đa số công tượng có mặt đều hít một hơi khí lạnh, thậm chí có thể tưởng tượng ra hậu quả nếu từ chối người đàn ông này.

"Cho dù chúng ta phối hợp, ngươi cũng đã ép buộc chúng ta đến Hàm Dương, vợ con già trẻ của chúng ta đều đang ở nơi xa ngàn dặm, làm sao có thể an tâm chế tạo?" Cuối cùng cũng có người nói ra suy nghĩ thật nhất trong lòng, Đế Tôn cười khẽ đứng dậy, nhận một bản danh sách từ tay hộ vệ bên cạnh rồi đưa đến trước mặt vị công tượng nước Triệu vừa mở miệng.

“Đối chiếu xem, những cái tên trên đây có phải đều là người thân của ngươi không?” Vị công tượng nhìn hơn ba mươi cái tên trên thẻ tre, nhất thời kinh ngạc đến không nói nên lời.

“Ngươi, ngươi…” “Chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập đội ngũ của ta, chế tạo ra những binh khí truyền đời mạnh mẽ nhất cho Đại Tần ta, ta sẽ phái người với tốc độ nhanh nhất đưa người nhà của ngươi đến Hàm Dương an toàn vô sự.

Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ đích thân sắp xếp.

Nếu ta không làm được, ta sẽ lập tức hộ tống ngươi trở về nước.” Những lời này vừa nói ra, các công tượng tại hiện trường thật sự không còn lý do gì để phản bác nữa.

“Ta gia nhập!

Dù sao ở đâu cũng làm việc, vẫn bị ngươi đưa đến Hàm Dương rồi, điều kiện ưu đãi như vậy tại sao không làm?

Ở Đại Hàn chúng ta, công tượng đều là tầng lớp thấp kém nhất, làm gì có đãi ngộ tốt như vậy?

Trong thời gian chiến tranh, chỉ có thể miễn cưỡng ấm no, nếu không giao đủ số lượng trang bị còn bị hỏi tội!

Bây giờ đi theo Đế Tôn các hạ, ta cảm thấy đối với một thợ rèn như ta, rất xứng đáng!

Nếu thật sự có thể làm ra vài món đồ tốt, không chừng thật sự có thể lưu danh thiên cổ a!” Có người đầu tiên gia nhập, sẽ có người thứ hai, thứ ba… Hơn bảy trăm công tượng, chỉ trong chốc lát đã có hơn sáu trăm người chính thức ghi danh, hơn một trăm người còn lại dường như vì mối quan hệ phức tạp giữa các quốc gia mà từ chối quy phục.

“Những người từ chối… các ngươi đều đã nghĩ kỹ chưa?” “Thà

làm ngọc nát, không làm ngói lành!

Ta sinh là người nước Yến, chết là quỷ nước Yến, tuyệt đối sẽ không bán mạng cho người Tần!" Một người đàn ông râu quai nón vẻ mặt phẫn uất, phảng phất như một vị anh hùng, việc chống lại mệnh lệnh của Đế Tôn khiến hắn tràn đầy cảm giác vinh quang.

"Ồ, ngươi cảm thấy mình cứng cỏi lắm sao?

Yên tâm, ta sẽ không để ngươi trở thành ngọc nát đâu.

Các ngươi đều nằm trong lòng bàn tay ta, giết các ngươi đối với ta chẳng có chút thú vị nào cả.

Ta tin rằng các vị ở đây cũng đã chuẩn bị sẵn sàng giống như ngươi rồi phải không?" Ánh mắt Đế Tôn đột nhiên lạnh đi, quét qua hơn một trăm người còn lại trong phòng, đặc biệt khi nhìn thấy ánh mắt căm ghét của người kia, Đế Tôn dường như có chút mong chờ bộ dạng quỳ xuống đất cầu xin của y lát nữa.

"Được, nếu các ngươi đã không làm thợ rèn của Đại Tần ta, ta cũng không ép người.

Nhưng có một món quà, ta lại muốn tặng cho các ngươi." Đế Tôn vừa nói, đột nhiên đối diện với ánh mắt kinh ngạc của người đàn ông, một luồng kim quang chói lọi từ Nhân Hồn chấn động trong đầu y trong giây lát, hai luồng ánh sáng sắc bén từ Huyễn Tử Linh Đồng không hề báo trước đã chiếu thẳng vào con ngươi của Đại Kinh nước Yến.

Không có bất kỳ đau đớn hay khác thường nào xuất hiện trong tầm mắt của những người khác, Đại Kinh nước Yến chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, cả người bắt đầu trở nên mơ hồ.

Mọi người đâu biết, đó chính là thần thông thứ hai của Nhân Hồn giai đoạn thứ ba mà Đế Tôn đã thức tỉnh, Khống Tâm Thuật!

Khác với Độc Tâm Thuật loại thứ nhất, Khống Tâm Thuật phải thông qua Huyễn Tử Linh Đồng mới có thể thi triển, dùng ánh mắt xâm nhập vào linh hồn của người bị khống chế, khiến họ trong một khoảng thời gian nhất định mất đi ý thức tự chủ, hành động theo mệnh lệnh mà hồn niệm của Đế Tôn đưa ra.

Trong tình huống thông thường, thi triển Khống Tâm Thuật một lần sẽ có hiệu quả kéo dài đến ba ngày.

Nếu thi triển liên tiếp trên ba lần đối với cùng một người, thì người đó sẽ vì linh hồn bị tổn thương mà hoàn toàn trở thành con rối tinh thần của Đế Tôn, vĩnh viễn không thể khôi phục lại trạng thái tinh thần trước kia.

Thần thông này bá đạo đến mức nào?

Nhưng Đế Tôn cũng phát hiện, thi triển loại thần thông này phải trả giá bằng việc tiêu hao một mức độ hồn lực nhất định, những hồn lực màu vàng tu luyện dung nhập vào trong Nhân Hồn sẽ giảm đi ở một mức độ nhất định theo mỗi lần thi triển Khống Tâm Thuật, hoàn toàn khác với mấy loại thần thông đã thức tỉnh khác.

Thần thông càng mạnh, số lần sử dụng càng nhiều, hồn lực tiêu hao cũng càng lớn.

Chương 610

Một khi hồn lực đạt đến điểm không của cấp độ đó, tuy sẽ không bị hạ cấp nhưng sẽ bị phong bế trạng thái sử dụng của thần thông, không thể thi triển được nữa.

Khống Tâm Chi Thuật cũng là do Đế Tôn vô tình khai phát ra trong thời gian gần đây, lần đầu tiên dùng trên một con ngựa cưỡi, trước đó, Đế Tôn đã đặc biệt tìm một thị vệ để thử nghiệm một lần, sau khi đảm bảo không có gì sai sót, mới gặp mặt nhóm công tượng này.

Phịch!!

Đúng lúc này, Đại Kinh nước Yến vừa mới tỏ vẻ căm phẫn, hát ngược lại với Đế Tôn, không hề báo trước đã quỳ xuống đất, vô cùng thành kính dập đầu với Đế Tôn.

"Vương sư các hạ!

Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, mệnh lệnh của ngài chính là ý chỉ của thần linh!

Đại Tần thống nhất thiên hạ chỉ còn là vấn đề thời gian, chúng ta chỉ có thành tâm quy phục mới có thể bảo toàn tính mạng, thậm chí lưu danh thiên cổ!

Tiểu nhân nguyện lập tức gia nhập đội ngũ rèn đúc, xin Vương sư thiên tuế thành toàn!" Rầm!!

Lại một tiếng dập đầu nặng nề nữa vang lên, Đế Tôn cũng không vội trả lời Đại Kinh, dù sao thì mọi ý chí của y bây giờ đều do Đế Tôn khống chế, hắn chỉ cười tủm tỉm nhìn về phía hơn một trăm người còn lại trong phòng.

"Ha ha, ta vừa mới nói xong, quà ta chuẩn bị cho hắn là ba trăm

hoàng kim, thế mà hắn lập tức đồng ý rồi, thật khiến người ta đau đầu…" Các công tượng khác mặt ai nấy đều đen sì, tỏ vẻ có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đế Tôn búng tay một cái về phía sau lưng, một thanh trảm đao khắc hình kỳ lân bằng sắt được khiêng lên.

"Nát, chưa chắc đã là ngọc, bảo toàn, đương nhiên cũng chưa chắc đã là ngói.

Cái gọi là tình cảm gia quốc, trong thời loạn thế này nhỏ bé đến mức nào?

Đưa ra quyết định, không chỉ vì các ngươi, mà còn vì người thân và con cái của các ngươi.

Một nhát đao chém xuống, chết không chỉ có một mình ngươi.

Cục diện đại thế, thật sự có thể vì một người nhỏ bé như ngươi mà thay đổi sao?

Thôi được rồi, nếu các ngươi một lòng cầu chết, thanh đao Kỳ Lân này của ta nhất định sẽ thành toàn cho các ngươi.

Ngọc hay ngói, suy nghĩ cho kỹ đi." Đế Tôn không nói nhiều lời nữa, ung dung ngồi sang một bên chờ đợi những người này quyết định vận mệnh của mình.

"Huynh đệ, ngươi là tấm gương duy nhất ở đây.

Thanh đao này, ta giao cho ngươi khống chế.

Ai muốn xả thân, ngươi hãy thành toàn cho họ." "Tuân lệnh!!" Đại Kinh nước Yến vừa bị khống chế tâm trí tỏ ra vô cùng kích động, đến trước thanh đao Kỳ Lân, sắc mặt lạnh lùng quét nhìn đám người bên dưới.

"Ai… theo ta thấy, lời của vị này cũng không phải vô lý.

Chúng ta ở đây căm phẫn đòi sống đòi chết, nhưng ở quê nhà, đám quý tộc vương thất vẫn sẽ sống an nhàn hưởng lạc, người phải chịu khổ chỉ có thể là người thân của chúng ta.

Thôi bỏ đi, ta đầu hàng, gia nhập đội ngũ công tượng Đại Tần." "Còn có ta!" … Đế Tôn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng, thanh đao Kỳ Lân cuối cùng cũng không cần phải thấy máu.

Cứ như vậy, đội ngũ thiết kế và chế tạo công tượng mạnh nhất của bảy nước, dưới sự sắp xếp của Đế Tôn, đã toàn bộ tập kết tại Hàm Dương.

Đội quân Đại Tần mạnh nhất trong lịch sử, cũng cuối cùng vào ngày hôm đó, đã bước lên con đường xây dựng và chinh phạt. … Thoáng chốc, lại ba tháng nữa trôi qua, kỳ hạn huấn luyện nửa năm mà Đế Tôn giao cho Bạch Khởi và Mông Điềm đã kết thúc.

Theo ước định, Đế Tôn vào ngày hôm đó đã đích thân đến quân doanh, xem xét thành quả huấn luyện của mười vạn người.

"Cung nghênh Vương thượng vạn tuế vạn vạn tuế!

Vương sư thiên tuế thiên thiên tuế!!" Mười vạn người cùng cao giọng hô vang, quỳ một gối trước xe của Tần Vương và Đế Tôn, âm thanh vang dội chấn động cả sơn cốc.

"Tốt!

Lão sư, thành quả của ngài thật sự khiến quả nhân kinh ngạc!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa năm, đã huấn luyện ra một đội quân hùng tráng như vậy, thật đáng mừng, đáng mừng a!" Đế Tôn thản nhiên cười: "Vương thượng đừng vội, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, lát nữa cả ngài và ta đều sẽ bị tố chất thực chiến của họ làm cho kinh ngạc đấy." Hai canh giờ sau, miệng của Tần Vương gần như không khép lại được.

Chương 611

Toàn bộ quá trình biến đổi trận pháp hết lần này đến lần khác, các loại chiến thuật huyền diệu khó lường được thể hiện, cùng với trận đối kháng mô phỏng thực chiến cuối cùng do Mông Điềm và Bạch Khởi mỗi người dẫn năm vạn quân, đều khiến Tần Vương và các quan văn võ đi theo hoàn toàn chấn kinh. … Đế Tôn, tuy đã sớm liệu được kết quả hôm nay, nhưng nó vẫn vượt xa dự kiến của hắn.

“Có đội quân như vậy, lo gì không thể càn quét thiên hạ?

Lão sư, ngài chính là người trời phái xuống để chỉ dẫn cho quả nhân!

Danh tiếng bất hủ vạn cổ thiên thu, hai chữ Đế Tôn, xứng đáng đứng đầu!” Đế Tôn cười lắc đầu: “Vương thượng yên tâm, hậu thế sẽ chỉ nhớ đến ngài, một vị thiên cổ nhất đế, sẽ không có ai nhớ đến tên của ta, Đế Tôn.

Ngày bảy nước thống nhất, cũng là lúc ta công thành thân thoái.

Lời hứa của ta sẽ không bao giờ thay đổi.

Ta, Đế Tôn, sẽ vĩnh viễn chỉ làm người dẫn dắt phía sau màn.” “Ha ha ha!

Lão sư, quả nhân có một việc thỉnh cầu.

Từ khi ngài đến Đại Tần, chưa từng đòi hỏi quả nhân một lần ban thưởng nào.

Hôm nay coi như quả nhân cầu xin ngài, nhất định phải đưa ra một yêu cầu, nếu không ta làm kẻ vung tay mặc kệ này cũng quá dễ dàng, quả nhân trong lòng có hổ thẹn a!” Đế Tôn bất đắc dĩ cười khổ: “Vậy được, hôm nay ta xin Vương thượng một phần thưởng.

Hai chiếc đỉnh đồng lớn trong chính điện của cung Hàm Dương, có lai lịch gì không?" Tần Vương hứng khởi kể lại lai lịch của hai chiếc đỉnh.

Chúng là do thiên tử triều trước để ban thưởng cho các chư hầu mà chế tạo ra chín chiếc đỉnh đại diện cho quyền lực tối cao, phân phát cho các chư hầu.

Nay thiên hạ bảy nước, ngoài hai nước mạnh nhất là Tần và Sở sở hữu hai đỉnh, năm nước còn lại mỗi nước có một đỉnh.

"Nếu đã như vậy, ta lấy danh nghĩa Cửu Đỉnh Vấn Đạo, triệu tập quân chủ bảy nước thiên hạ, mang theo quốc đỉnh cùng đến di tích triều trước, xem xem tiếp theo, thiên hạ sẽ do ai làm chủ!

Hôm nay, ta xin mượn Vương thượng hai chiếc đỉnh.

Nếu phe nào không tuân theo hiệu lệnh lần này của Đại Tần ta, thì lấy nước đó làm mục tiêu tiêu diệt, để lập uy cho Đại Tần ta!" Tần Vương trước mặt mười vạn đại quân hiên ngang đứng dậy, vô cùng cung kính cúi người hành lễ với Đế Tôn một lần nữa.

"Trời phù hộ Đại Tần ta!

Lão sư, có ngài ở đây, ngày Đại Tần thống nhất thiên hạ, thật sự không còn xa nữa!" … Cửu Đỉnh Vấn Đạo, không nghi ngờ gì chính là một cái cớ hoàn hảo mà Đế Tôn tìm ra để khởi binh.

Tuy bây giờ là thời Chiến Quốc, dòng dõi thiên tử nhà Chu đã không còn tôn vị, nhưng xét cho cùng, chư hầu bảy nước đều phát triển từ thân phận thần tử của thiên tử nhà Chu.

Lấy Cửu Đỉnh của nhà Chu để vấn đạo, về tình về lý đều không có gì để bắt bẻ.

Không mang đỉnh đến dự hội, chính là không tôn trọng triều trước, không kính ơn trời, thậm chí thể diện của một phe chư hầu cũng sẽ

không còn tồn tại.

Lấy cớ này, lục quốc không có lý do gì để thoái lui.

Quả nhiên, một tháng sau, đề nghị tập hợp Cửu Đỉnh Vấn Đạo của Đại Tần đã thành công đến được sáu nước.

Sứ giả mang theo thư giản do chính tay Đế Tôn viết tiến vào vương cung sáu nước, lập tức gây chấn động cả thiên hạ!

Mọi người đều biết, Đại Tần muốn làm gì.

Họ đã chuẩn bị để binh phong sở hướng, hoàn thành bước đầu tiên của đại nghiệp thống nhất. … Phủ Thái tử nước Yến.

Mấy chục người ăn mặc khác nhau đang vây quanh người đàn ông trung niên mặc hoa phục quý khí ở trung tâm, tất cả đều mang vẻ mặt nặng nề.

"Thái tử điện hạ!

Ngài nhất định phải báo thù cho môn chủ của chúng tôi a!" Người đàn ông lớn tuổi ở trung tâm phịch một tiếng quỳ xuống đất, trong chiếc hộp đang cầm trong tay, chính là đầu lâu của đại biểu Mặc Môn Mai Hoa đã chết dưới tay Đế Tôn.

Thái tử Đan nhìn lướt qua cục diện như vậy, nặng nề thở dài.

"Phong cốt của Mai Hoa hiệp sĩ, tự nhiên sẽ lưu danh thiên cổ.

Chương 612

Mối thù này, ta sẽ thay các ngươi báo!

Lần Cửu Đỉnh Vấn Đạo này, chính là cơ hội!

Ta đã phái người đến năm nước thông báo, chỉ cần lần tập hợp này, Đại Tần bộc lộ dã tâm xuất binh, sáu nước chúng ta nhất định phải liên hợp lại, ngăn cản chúng!" "Điện hạ!

Đại Tần không đáng sợ, đáng sợ là Tần Vương đang quyết tâm trị vì, và tên Quỷ Cốc Vương sư Đế Tôn sâu không lường được đứng sau lưng hắn!" "Đúng vậy… bây giờ danh tiếng của tên Đế Tôn đó đã lan truyền khắp bảy nước, lần Cửu Đỉnh Vấn Đạo này cũng do hắn khởi xướng.

Theo ta thấy, không bằng tìm cơ hội trừ khử tên đó, Tần Vương mất đi hai cánh tay, chắc chắn sẽ không làm nên chuyện lớn!" Thái tử Đan suy nghĩ một lát: "Cũng không phải là không có cách, ta sẽ sắp xếp riêng.

Chỉ có một điều, kế hoạch của ta chỉ có một cơ hội, lỡ như thất bại, chờ đợi ta sẽ là lửa giận của thiết kỵ quân Tần!

Ai, sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể tận nhân sự, thính thiên mệnh thôi!" … Một tháng sau, quân đội bảy nước lần lượt đến biên giới của mình, bảy lộ vương quân đồng thời tiến đến di tích triều trước nằm trong lãnh thổ Đại Hàn, một nơi tên là Thiên Lang Cốc để hội diện.

Ý nghĩa của lần hội diện bảy nước này vô cùng trọng đại, thậm chí ảnh hưởng trực tiếp đến vận mệnh và cục diện thiên hạ của bảy nước sau này, vì vậy đội ngũ hộ vệ của vương quân bảy nước đều hết sức coi trọng.

Nước Sở trực tiếp điều động ba vạn tinh nhuệ để bảo vệ an toàn cho Sở Vương, đồng thời cũng để thể hiện quốc uy.

Sở trong bảy nước, tổng hợp thực lực cũng thuộc hàng trung bình, nhưng sức mạnh quân đội lại chỉ đứng sau Đại Tần, binh đông tướng rộng, khí thế phi phàm.

Năm nước còn lại mỗi nước phái hai vạn người đến Thiên Lang Cốc.

Chỉ có phe Đại Tần, Đế Tôn chỉ mang theo ba nghìn người đến dự hội, ba nghìn người ngựa ít ỏi, ngay cả một phân đội của quân Sở cũng không bằng.

Nhưng chỉ có phe quân Tần mới biết rõ, ba nghìn người này, sức chiến đấu thể hiện ra lại không hề yếu hơn đội ngũ mấy vạn người của bất kỳ phe nào trong sáu nước, càng không sợ có kẻ giở trò.

Cờ xí rợp trời, kéo dài mấy chục dặm!

Tổng cộng khoảng hai mươi vạn người của bảy nước, từ bảy phương hướng tiến vào khu vực bình nguyên vô cùng rộng lớn của Thiên Lang Cốc, bày trận đối mặt nhau!

Trước mặt mỗi đội quân, đều có một chiếc đỉnh đồng lớn, xe của vua thì tiến lại gần khu vực đài cao ở trung tâm.

Khi các lộ vương hầu thấy bên cạnh Tần Vương chỉ có Đế Tôn và hai đại danh tướng Bạch Khởi, Mông Điềm hộ vệ phía sau, đều sáng mắt lên.

"Các lộ chư hầu tụ họp, sự kiện trọng đại như vậy, ắt sẽ lưu danh thiên cổ!

Thật vinh hạnh khi hôm nay được gặp chư vị." Tần Vương dưới sự ra hiệu của Đế Tôn là người đầu tiên lên tiếng, Đại Tần còn ngồi ở vị trí chủ tọa chính giữa, sáu nước còn lại chia làm hai bên, mỗi bên

ba ghế, vua của mỗi nước, về cơ bản đều có mấy vị tướng quân đích thân bảo vệ.

Lời vừa dứt, Sở Vương liền tiếp lời, trong lời nói ẩn chứa sự sắc bén, dường như có ý muốn chống lại uy thế của Tần.

"Đã lâu nghe danh Tần Vương chính trị quyết đoán, có tiếng hiền minh, hôm nay gặp mặt, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con, e rằng các vị chư hầu vương ở đây đều có thể làm chú của ngươi rồi nhỉ?" "Ha ha ha ha…" Lời Sở Vương vừa dứt, Yến Vương và Thái tử Đan cười ha hả phụ họa, vua nước Tề tuổi tác lớn nhất, Tề cũng là một trong những nước có kinh tế phát triển hàng đầu, tiền nhiều của lắm, cũng cười theo.

Còn như Hàn, Ngụy những nước có thực lực tương đối yếu, chỉ có thể lúng túng nhìn ngang nhìn dọc, miễn cưỡng đưa ra chút phản hồi, nhưng cũng không dám làm càn.

"Ồ?

Nếu nói theo lời Sở Vương, tuổi tác và năng lực tỷ lệ thuận sao?

Vậy nước Sở mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ chỉ có người sắp vào quan tài mới xứng đáng nắm giữ vương quyền nước Sở sao?" Đế Tôn cười nhạt lên tiếng, quả quyết vả mặt Sở Vương, khiến cho lão già kia mặt đỏ như đít khỉ.

"Vua đang nói chuyện, khi nào đến lượt thần tử xen vào?" Danh tướng Hạng Yến bên cạnh Sở Vương lạnh mặt đáp lại một câu, trong lời nói cũng lạnh lẽo sắc bén.

"Đơn giản thôi, vì vua của ngươi không xứng đối thoại với vua của ta, những lời tự hạ thấp thân phận như vậy, e rằng cũng chỉ có nước Sở mới nói ra được… Còn với thân phận Vương sư của ta, hẳn là đủ để đối phó với quân thần nước Sở rồi." Lời nói của Đế Tôn quá

có trình độ, không chỉ vả mặt đối phương khiến Sở Vương mất hết thể diện, mà ý tứ ẩn giấu trong lời nói còn là, Sở Vương và Hạng Yến cộng lại cũng chỉ miễn cưỡng ngang hàng với Đế Tôn mà thôi.

"Hừ, tiểu tử miệng còn hôi sữa, ta thấy ngươi có chút không biết trời cao đất dày rồi, để ta thay vua ta dạy dỗ ngươi!" "Đến hay lắm!" Bạch Khởi sớm đã nén giận muốn dạy dỗ Hạng Yến, cùng là danh tướng cái thế, kim đâm vào đầu đao, ai cũng không thể phục ai.

Nhưng Đế Tôn lại khẽ xua tay, ra hiệu cho Bạch Khởi bình tĩnh chớ nóng, sau đó mang theo nụ cười hiền hòa tiến lên.

"Hạng tướng quân, muốn đánh nhau thì có cơ hội, hôm nay mọi người tập hợp, đâu phải để đấu võ.

Huống hồ, cá nhân ta rất kén chọn, người không có tư cách trở thành đối thủ của ta, ta tuyệt đối sẽ không ra tay." Hạng Yến nghe lời Đế Tôn liền cười ha hả: "Lão phu chinh chiến ba mươi mấy năm, đến nay chưa từng thua trận, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh thắng ta, sao lại tự nguyện từ bỏ cơ hội dương danh thiên hạ này?

Thắng ta rồi, tất cả mọi người trong thiên hạ đều sẽ nhớ tên ngươi." Có thể thấy, lão Hạng Yến rất tự tin, đối phương cũng quả thực có thực lực đó, không có quân đội của nhà họ Hạng, vốn liếng đáng tự hào nhất của nước Sở không phải là chuyện đùa.

Đế Tôn nhướng mày, thuận tay rút thanh kiếm bên hông ra.

Chương 613

Ánh sáng vàng rực rỡ ẩn chứa bên trong lưỡi kiếm, vừa nhìn đã biết, đây là một thanh tuyệt thế danh kiếm vô song!

“Kiếm tốt!

Binh khí của ngươi?

Có tên không?” Đế Tôn cười khẽ: “Hiên Viên.” “Cái gì?

Hiên Viên Kiếm trong truyền thuyết?

Sao lại ở trong tay ngươi!” Lời vừa dứt, không chỉ Hạng Yến vẻ mặt kinh ngạc khó tin, các vương hầu tướng lĩnh xung quanh cũng hoàn toàn ngây người.

Tên Hiên Viên Kiếm, từ trước đến nay chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, nhưng khí thế hiên ngang mà thanh kiếm trước mặt tỏa ra, cái uy áp quân lâm vô cùng mãnh liệt đó, thật sự không phải người thường có thể chống lại.

Phập!!

Đế Tôn không dùng quá nhiều sức, liền cắm thanh Hiên Viên Kiếm xuống vị trí cách đó năm bước, thẳng tắp lấp lánh ánh sáng chiếu vào mắt mọi người có mặt.

“Hôm nay, ai có thể rút được thanh kiếm này của ta, ta không chỉ đồng ý bất kỳ yêu cầu nào ngươi đưa ra, mà còn dâng thanh kiếm này hai tay.

Các vị ở đây đều là trụ cột của một nước, danh tướng cái thế lừng lẫy thiên hạ, nếu có hứng thú, đều có thể thử một lần.” Đế Tôn vừa nói, ánh mắt quét ngang một vòng, trong ánh mắt tỏa ra sự tự tin vô cùng.

Quả nhiên, phản ứng đầu tiên của các tướng quân là đề phòng Đế Tôn lại giở trò gì, nhìn nhau dò xét, không ai dám vội vàng tiến lên.

"Ha ha ha!

Các ngươi đang chọc ta cười sao?

Vương sư thiên tuế của chúng ta chỉ bảo các ngươi rút kiếm, chứ đâu có bảo các ngươi quỳ xuống gọi ông nội, sợ đến mức đó rồi sao?" Bạch Khởi ở một bên không kiêng nể gì mà cất tiếng cười lớn, không nghi ngờ gì là đang tàn phá thể diện của các lộ tướng quân, khiến cho các vị vương hầu nước khác hoàn toàn lép vế trước mặt Tần Vương.

Trong chốc lát, thế cục sáu nước hợp lực đè ép Đại Tần trước đó, đã bị Đế Tôn dùng một tiểu kế hoàn toàn đảo ngược.

"Hừ, chẳng phải chỉ là một thanh kiếm rách sao?

Đợi ta rút ra, tiểu tử, ta sẽ dùng chính thanh kiếm này chặt đầu ngươi!" Bên cạnh Triệu Vương, một đại danh tướng là Triệu Xa lạnh lùng hừ một tiếng, là người đầu tiên sải bước tiến lên, hướng về phía thanh Hiên Viên Kiếm.

Không thể không nói, khí thế và nội tình của Triệu Xa mạnh hơn tên công tử bột kia quá nhiều, vừa tiến lên khí thế đã bộc lộ hết, cho người ta một cảm giác bá khí ta đây là nhất.

Một tay nắm lấy chuôi kiếm Hiên Viên, lập tức bị một luồng khí tức nóng rực từ thân kiếm làm cho chấn động.

"Kiếm tốt!!" Triệu Xa cũng là người hiểu võ, yêu võ, đối mặt với thần binh khoáng thế như vậy, lòng ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ dâng lên, sức lực trên tay dường như cũng lớn hơn gấp đôi bình thường!

"Ực a!!" Tiếng gầm giận dữ vang lên, vang vọng khắp ba quân!

Mấy chục vạn tướng sĩ đang bày trận chờ đợi xung quanh đều kinh ngạc không thôi.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới hơn là, vị danh tướng nước Triệu đã dùng sức suốt hơn một phút đồng hồ, mà vẫn không thể rút được thanh kiếm ra dù chỉ một phân.

Khoảnh khắc buông tay ra lần nữa, trong lòng bàn tay vị tướng quân đã đầy những vết sẹo đen kịt do bị lửa đốt.

"Không hổ là thần khí vô song thiên hạ, thanh kiếm này là thứ ta chưa từng thấy trong đời, đáng tiếc, e rằng ta với nó vô duyên!

Các hạ sức mạnh phi phàm, Triệu mỗ vô cùng khâm phục!" Triệu Xa tuy không nhận thua, nhưng không thể không thừa nhận, khoảnh khắc ông ta chọn buông tay, kết cục đã định.

Đế Tôn thản nhiên cười, chắp tay với đối phương, trong lòng cũng có thêm một chút thiện cảm với vị danh tướng nước Triệu này.

Cầm lên được, đặt xuống được, không hổ là trượng phu chân chính.

"Để ta!" Lại một tiếng gầm vang lên, Đại Kinh trong đám người lưng hổ eo gấu cao tới hơn hai mét, cơ bắp cuồn cuộn hẳn còn to hơn eo của một cô gái bình thường.

Một đại lực sĩ như vậy, không cần biết có rút ra được hay không, chỉ riêng uy thế cường giả bẩm sinh đã đủ kinh người.

Nhưng điều khiến các danh tướng đương thời có mặt kinh ngạc là, khi gã khổng lồ này đứng trước mặt Đế Tôn, khí thế lại tự động suy yếu đi quá nửa, giống như chuột thấy mèo, sự căng thẳng và run rẩy đó hoàn toàn xuất phát từ nội tâm!

Mọi người đâu biết, Huyễn Tử Linh Đồng của Đế Tôn đã lặng lẽ uy hiếp Đại Kinh một phen, chỉ cần đối diện với đôi mắt của Đế Tôn,

tinh thần lực mạnh mẽ căn bản không phải là thứ mà những phàm phu tục tử này có thể chống lại, sao còn dám làm càn?

Chương 614

"Mời." Quả nhiên, Đại Kinh vô cùng cung kính chắp tay với Đế Tôn, khiến cho mấy vị vương hầu của các nước khác theo bản năng nhíu mày.

Mẹ nó, đây mà là ra mặt cho sáu nước sao?

Rõ ràng là nội gián làm nền cho Đế Tôn mà!

Chẳng mấy chốc, Đại Kinh thử một chút rồi phát hiện hoàn toàn không có cơ hội, lại phịch một tiếng trước mặt mọi người, quỳ một gối xuống đất, vô cùng cung kính chắp hai tay.

"Đế Tôn các hạ thật là thần nhân!

Sức lực của ta ở nước Ngụy cũng thuộc hàng đầu, vậy mà lại không rút nổi một thanh kiếm của các hạ, thật xấu hổ!" Đại Kinh là thiên phu trưởng trong quân đoàn Ngụy Vũ, cũng là người có sức mạnh nhất trong toàn bộ quân đoàn Ngụy Vũ, còn mạnh hơn cả tướng quân nước Ngụy.

Đáng tiếc lại thua thảm hại trước mặt Đế Tôn, điều khiến người ta không hiểu hơn là thái độ khúm núm của gã đối với Đế Tôn, lập tức khiến khí thế của sáu nước xuống đáy vực. … "Ha ha ha!

Tráng sĩ khiêm tốn rồi, nước Ngụy có được nhân tài như vậy, thật sự là đại hạnh của quốc gia a!" Tần Vương cười lớn sảng khoái, với sự thông minh của mình, sao không biết đây là cố ý?

Lời châm biếm ngầm này vừa thốt ra, sắc mặt của sáu vị vương hầu vô cùng khó coi.

Không ngờ gã khổng lồ ngốc nghếch kia lại quỳ xuống dập đầu cảm ơn Tần Vương, suýt chút nữa khiến Ngụy Vương phun ra một

ngụm máu già.

"Hừ!

Chỉ là một thanh kiếm, các danh tướng của sáu nước chúng ta đều bó tay sao?

Ta thật không tin, thanh kiếm này có thể có sức mạnh vạn quân hay sao?

Để quả nhân đích thân thị phạm cho các ngươi xem!" Vua nước Tề có khí độ của bậc vương giả, cá nhân tại vị hơn hai mươi năm, đã trị vì nước Tề từ một quốc gia lạc hậu nghèo nàn thành như ngày nay, có thể thấy y cũng có thủ đoạn đáng kể.

Lúc này ra tay, thành hay không thành, thể diện của người Tề cũng được bảo toàn.

Không ai thấy, khóe miệng của Đế Tôn cũng nhếch lên vào lúc này.

Vua Tề đứng trước Hiên Viên Kiếm, ban đầu không có gì khác thường.

Nhưng khi tự tin nắm lấy chuôi kiếm, khí tức nóng rực trong tưởng tượng không xuất hiện, mà một luồng khí lạnh thấu xương nhanh chóng truyền ra!

Chỉ trong chốc lát, toàn thân vua Tề run rẩy dữ dội.

Khi ông ta đột ngột ngẩng đầu định kêu cứu Đế Tôn, u quang trong Huyễn Tử Linh Đồng của Đế Tôn lại lóe lên trong giây lát.

Lần này, vua Tề không thể giữ được bình tĩnh nữa, cả người như bị một cú sốc chưa từng có, phịch một tiếng ngã xuống đất, điên cuồng gào thét lùi lại liên tục!

"Ta đã thấy… Chu, Chu thiên tử!!

Thanh kiếm này là tà kiếm, tà kiếm!!

A!!" Vua Tề hai tay ôm đầu gào khóc thảm thiết, thể diện của một vị vua nước Tề đường đường đã không còn.

Lúc này, các vua nước khác đồng thời đứng dậy, sắc mặt vô cùng băng giá nhìn về phía Đế Tôn.

"Ngươi đang giở trò gì?

Rốt cuộc đã dùng tà thuật gì mà khiến vua Tề ra nông nỗi này!" Sở Vương ra vẻ đại ca của sáu nước, là người duy nhất dám chất vấn Đế Tôn trước mặt.

"Ồ, tà kiếm?

Ta thấy vua Tề bị uy lực của đạo vương giả trong thanh kiếm này làm cho kinh hãi thôi.

Thật ra, lai lịch và bối cảnh ban đầu của Hiên Viên Kiếm các ngươi hẳn đều rõ, nói đơn giản, đây vốn là một thanh thiên tử chi kiếm, chỉ có người mệnh trung chú định trở thành chân long thiên tử mới có khả năng rút ra." Lời Đế Tôn vừa dứt, Yến Vương lập tức cười lớn: "Nói như ngươi, chẳng lẽ là vua Đại Tần của ngươi, chủ nhân của Đại Tần sao?" Yến Vương ém sức đã lâu cuối cùng cũng đứng ra thể hiện bản thân một chút, đáng tiếc Đế Tôn căn bản không cho y nhiều không gian phát huy.

Một mình đối mặt với tướng lĩnh vương hầu của sáu nước, hắn vẫn tỏ ra ung dung tự tại, không hề rơi vào thế hạ phong.

"Yến Vương e là đã hiểu lầm ý của ta rồi.

Chương 615

Ta vừa nói, thanh kiếm này là thiên tử chi kiếm, chỉ có chủ nhân thực sự của thiên hạ mới có năng lực rút ra.

Đây là sự chỉ dẫn của thiên mệnh, tuyệt đối không phải do một mình ta ở đây ra vẻ.

Thanh kiếm này tuy do ta cắm xuống, nhưng ta cũng giống như các vị tướng quân ở đây, không có năng lực rút nó ra.

Người thật sự có thể rút ra, trong thiên hạ cũng chỉ có một người, đó chính là vua Đại Tần của ta!" Đế Tôn nói xong lập tức nghiêng người, làm động tác chắp tay với Tần Vương.

Trong chốc lát, gần hai mươi vạn người trên bình nguyên Thiên Lang Cốc, hầu như mọi ánh mắt đều tập trung vào Tần Vương.

Rõ ràng, màn này không phải do Đế Tôn bàn bạc trước với ngài, lâm thời dựng lên một vở kịch như vậy, Tần Vương cũng không có chút chuẩn bị nào.

Nhưng cũng chính trong trạng thái như vậy, mới thể hiện được khí độ vương giả ung dung phi phàm của Tần Vương!

Không cần trao đổi thêm bằng ánh mắt, Tần Vương eo thẳng lưng thẳng sải bước lớn về phía Hiên Viên thần kiếm, cổ tay nhẹ nhàng đặt lên chuôi kiếm.

Các lộ vương hầu của sáu nước cảm thấy hô hấp cũng nặng nề đi mấy phần, gần như đều nín thở nhìn chằm chằm vào tay phải của Tần Vương.

Một giây, hai giây, ba giây… Tần Vương dùng sức nắm chặt chuôi kiếm, lực cánh tay từ từ bung ra, liền nghe thấy lưỡi của Hiên Viên

thần kiếm từ từ được rút ra ngoài.

"Trời ơi!!

Động, động thật rồi?" Quá nhiều người vào lúc này đã lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vạn phần.

Cho đến khi thanh kiếm hoàn toàn ra khỏi đất, Tần Vương giơ cao thần kiếm lấp lánh kim quang, dùng sự sắc bén của kiếm tỏa sáng khắp Thiên Lang Cốc.

Trong khoảnh khắc, phảng phất như cả đất trời đều vì hành động của Tần Vương mà trở nên sáng ngời.

"Ngô vương vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!!" Ba nghìn chiến sĩ tinh giáp của quân Tần đồng thời quỳ một gối xuống đất, hướng về phía Hiên Viên Kiếm phát ra tiếng hô vang trời!

Mông Điềm và Bạch Khởi phía sau cũng cùng quỳ xuống đất, vô cùng cung kính cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào sự sắc bén của thần kiếm!

"Thấy thiên tử kiếm, như thiên tử giá lâm, các ngươi còn không quỳ xuống!!" Hầu như cùng lúc đó, trong đầu mỗi người của sáu nước xung quanh đều tràn ngập một âm thanh kinh thế vô cùng vang dội.

Lực chấn động từ sâu thẳm linh hồn đang gào thét, dù là vương hầu cũng chỉ là thân xác phàm trần, làm sao có thể chống lại uy áp tinh thần mạnh mẽ của Đế Tôn?

Thế là, bắt đầu từ Tề Vương đang mơ màng, đến Hàn Vương, Ngụy Vương, Triệu Vương bên cạnh… Trong nháy mắt, trong sáu vị vua, dưới sự uy hiếp của Đế Tôn, đã có bốn vị vua quỳ về phía Tần Vương.

Tương ứng với đó, hơn mười vạn quân đội tùy tùng của bốn

nước cũng đều quỳ rạp xuống đất.

Duy chỉ có Sở Vương và Yến Vương từ đầu đến cuối vẫn giữ được sự tỉnh táo đến khó tin!

Thực tế, ngay cả cảm xúc phẫn uất của hai người lúc này cũng đều nằm trong phạm vi khống chế của Đế Tôn.

Uy thế của thiên tử cách biệt trăm năm lại giáng lâm nhân gian!

Tần Vương rút ra Hiên Viên Kiếm, thừa ý chí của thiên tử để thống ngự thiên hạ, là do thiên đạo sắp đặt, chúng sinh đều phải phục!

Hai nước Sở, Yến không quỳ, chẳng phải là đang chống lại trời sao?

Phải biết rằng, trong thời đại mà các trường phái tư tưởng bách gia tranh minh thịnh hành, người ta rất tin vào những thứ như chiêm tinh, vận mệnh.

Dám đi ngược lại ý trời, trong mắt chúng sinh là hành động ngông cuồng không biết tự lượng sức mình nhất!

Lúc này Sở Vương và Yến Vương tuy không quỳ lạy Tần Vương, bề ngoài trông có vẻ đã giữ được tôn nghiêm của một phe vương hầu, nhưng thực tế, trong lòng hàng vạn binh sĩ quân đội phía sau đều đã gieo xuống hạt giống của sự sợ hãi.

Đây mới là mục đích thực sự của Đế Tôn!

"Ha ha ha!

Tốt, tốt!

Sở Vương và Yến Vương thật có cốt khí, dám đi ngược lại ý trời.

Cuối cùng, người hy sinh tuyệt đối không chỉ là vài người, mà là hàng vạn tướng sĩ sau lưng các ngươi.

Chương 616

Nếu có một ngày, Đại Tần ta vung sư của thiên tử, tuân theo thiên đạo, càn quét lục hợp thống nhất bát hoang, nước bị diệt vong đầu tiên, nhất định là các ngươi!" Lời nói của Đế Tôn đanh thép hữu lực, gần như truyền khắp bầu trời Thiên Lang Cốc!

Cùng lúc đó, Đế Tôn cũng cuối cùng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, bởi vì từ lúc này, hào quang thiên tử trên người Tần Vương sẽ nhanh chóng bén rễ nảy mầm trong ý chí của chúng sinh bảy nước.

Đó mới là vũ khí chinh chiến đáng sợ hơn xa mười vạn quân Tần.

"Bốn vị quân vương nghe lệnh!

Đại Tần ta tuân theo đạo của thiên tử, muốn hợp đúc Cửu Đỉnh tại Hàm Dương, để phù hộ cho cơ nghiệp cửu châu ngàn thu vạn đại của ta truyền thừa không dứt!

Từ hôm nay, trong vòng nửa năm, các nước phải đưa hết đỉnh đồng của quốc gia đến Hàm Dương.

Kẻ không tuân mệnh thiên tử, Đại Tần ta tất sẽ huy sư thảo phạt, tuyệt không dung thứ!" "Vạn tuế!

Vạn tuế!

Vạn tuế!" Cuộc tập hợp bảy nước tại Thiên Lang Cốc cuối cùng đã kết thúc với chiến thắng hoàn toàn của phe Đại Tần do Đế Tôn dẫn dắt.

Trong sáu nước, Ngụy, Triệu bốn nước cúi đầu, chỉ có hai nước Sở, Yến chưa có lòng thần phục.

Nhưng đối với Đế Tôn mà nói, việc hùng sư Đại Tần xuất binh đã danh chính ngôn thuận, chỉ cần đợi nửa năm sau, chọn một trong hai

nước Sở, Yến để khởi binh chinh phạt, là có thể thuận lợi bước đi bước đầu tiên vô cùng quan trọng.

Thực tế, ý nghĩa lớn nhất của cuộc tập hợp mà Đế Tôn sắp xếp lần này là khoác lên cho Tần Vương chiếc áo bào của thiên tử.

Từ hôm nay, bất kể Đại Tần thảo phạt quốc gia nào, tội danh cũng sẽ không đổ lên đầu họ.

Kẻ ngoan cố chống cự, chính là đang chống lại thiên mệnh, đi ngược lại thiên đạo, số phận đã định chỉ có thể bị quét sạch.

Ba nghìn tinh nhuệ của quân Tần sau khi rời khỏi Thiên Lang Cốc, không lập tức phi ngựa trở về quốc cảnh, mà ung dung thong thả bước đi, thể hiện hết sự uy nghiêm và vinh quang độc nhất của quân đội thiên tử.

Mọi người đâu biết, cũng sau khi rời khỏi Thiên Lang Cốc, quân Sở ở một hướng khác lại bị quân mã của nước Yến chặn lại.

Thái tử Đan toàn quyền đại diện cho Yến Vương, đi thẳng đến trước xe ngựa của Sở Vương, không nói hai lời, phịch một tiếng quỳ xuống trước xe của Sở Vương.

"Thái tử điện hạ, có ý gì?" Hạng Yến ngang đao đứng ngựa, nhíu mày nhìn Thái tử Đan.

"Tướng quân!

Nay Đại Tần có tư thế như hổ sói, tên Đế Tôn kia lại sâu không lường được, sáu nước chúng ta e rằng thật sự sắp gặp đại nạn!

Nếu không phải lần này tên Đế Tôn kia cuồng vọng tự đại, chỉ mang theo ba nghìn người vào Thiên Lang Cốc, e rằng ta ngay cả cơ hội cuối cùng cũng không có!" Hạng Yến lập tức kinh ngạc: "Điện hạ, ngài không phải là muốn ta đi chặn giết quân Tần chứ?" "Nếu Đại Sở có phách lực, Yến Đan nguyện làm quân tiên phong cho tướng

quân, thân suất một vạn khinh kỵ vòng qua đáy Thiên Lang Cốc, đánh vòng chặn đường quân Tần!

Một khi chém giết được Đế Tôn, Hiên Viên Kiếm, Đan nhất định sẽ hai tay dâng lên, coi như lễ vật cống hiến cho Đại Sở!" Không thể không nói, cái miệng của Yến Đan thật sự lợi hại, chỉ vài lời đã đâm trúng yếu hại của Hạng Yến.

Ba chữ Hiên Viên Kiếm đối với lão có sức chấn động quá lớn.

Còn Sở Vương trong xe, đến bây giờ vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Cuộc tập hợp hôm nay đã khiến ông ta cảm nhận sâu sắc mối uy hiếp từ Đại Tần!

Đạo lý nước ấm nấu ếch ai cũng hiểu, sáu nước không ai không sợ Tần mạnh, nhưng không ai muốn động đến nền tảng của mình để làm con chim đầu đàn, mới cho Tần mạnh cơ hội làm càn.

Bây giờ điều Yến Đan muốn làm là không tiếc công sức lôi kéo sáu nước, dùng cái giá hy sinh lợi ích để toàn lực ngăn chặn bước chân càn quét thiên hạ của Đại Tần.

"Hạng Yến nghe lệnh!" Sở Vương người không lộ mặt, nhưng giọng nói của ông ta lại khiến mọi người chấn động.

"Mạt tướng có mặt!" "Lệnh cho ngươi thân lĩnh hai vạn thiết kỵ, phối hợp với quân Yến bao vây quân Tần, có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, tốt nhất một người cũng đừng để lại!" "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Yến Đan vui mừng khôn xiết, trong lúc phấn khích đã dập đầu một cái xuống đất, nhưng khóe miệng lại luôn nhếch lên.

"Cùng ta xuất chinh!" Hạng Yến ra lệnh một tiếng, hai vạn quân Sở vòng đường trở lại Thiên Lang Cốc, thay đổi lộ trình, từ phía sau quân Tần rời đi mà truy đuổi ráo riết.

Yến Đan thì suất lĩnh một vạn khinh kỵ binh tốc độ nhanh hơn, từ

con đường núi ở cửa dưới của Thiên Lang Cốc trực tiếp cắt ngang ra, từ xa vòng lại chặn đường về của quân Tần từ chính diện.

Cứ như vậy, một trước một sau, tổng cộng ba vạn đại quân, với thế sét đánh đã bao vây ba nghìn người ngựa do Đế Tôn suất lĩnh. … "Lão sư, hôm nay ngài bất ngờ ra một chiêu, cũng khiến quả nhân ngẩn người.

Chương 617

Ta thật sự không ngờ, chỉ dùng một lần tập hợp, đã biến quả nhân thành một tồn tại như thần.

Quả nhân thậm chí có thể cảm nhận được sự thay đổi trong tâm thái của binh sĩ các nước.

Cuộc hội diện hôm nay xem ra không có hiệu quả trực tiếp, nhưng lại giống như một hạt giống, gieo vào lòng quân dân sáu nước a!

Lão sư, tài năng của ngài vượt xa thời đại này, phảng phất như cả thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay ngài." Tần Vương không phải đang nịnh hót Đế Tôn, mỗi câu nói của ngài đều phát ra từ nội tâm.

Ít nhất trước khi Đế Tôn xuất hiện, Tần Vương chưa từng cảm thấy trên đời có người nào cao cấp hơn mình, nhưng từ khi tiếp xúc với Đế Tôn đến nay, ngài phát hiện người đàn ông được gọi là lão sư này, mới thật sự vĩ đại như thần. … "Vương thượng quá khen rồi, thật ra không khoa trương đến vậy.

Ta chỉ lợi dụng tốt mâu thuẫn giữa họ, đạo tung hoành, gọi là thuật Bãi Hạp.

Nhìn thì ta có sáu kẻ địch, nhưng giữa sáu nước cũng không phải là bạn bè, chỉ cần khéo léo lợi dụng, mọi mâu thuẫn đồng thời bùng nổ, hươu chết về tay ai còn chưa chắc." "Báo!!" Đúng lúc này, trinh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh phía trước phi ngựa đến, báo cáo tình hình một cách có trật tự.

"Khải bẩm Vương thượng, Vương sư thiên tuế, phía trước có một vạn khinh kỵ binh nước Yến xuống khỏi đường hẻm, đang tiến về phía này, người lĩnh quân là Yến Đan!" "Báo!!" "Phía sau quân ta có hai vạn thiết kỵ quân Sở truy kích, lúc này đã ra khỏi Thiên Lang

Cốc tiến vào khu vực bình nguyên, do Hạng Yến đích thân lĩnh binh.” “Ha ha ha, đại ca quả nhiên liệu sự như thần!

Bọn chúng thật sự không nhịn được nữa rồi a!” Mông Điềm cũng đã mài đao sẵn sàng chiến đấu.

Bởi vì lúc Đế Tôn mang theo ba nghìn người, đã báo trước tình huống có thể xảy ra.

“Ta đoán chắc Yến Đan sẽ làm vậy, lấy Hiên Viên Kiếm làm cớ để dụ dỗ quân Sở xuất binh tương trợ.

Sở Vương dựa dẫm nhất vào Hạng Yến, lại cực kỳ coi trọng thể diện, kiêng kỵ thiên uy.

Hắn thật sự lo lắng, sau này quân Sở sẽ trở thành đội quân nghịch thiên, nếu có thể giải quyết ta trong trận chiến này, hạt giống gieo trong lòng quân Sở cũng sẽ không còn tồn tại.

Không thể không nói, quyết định này không có gì sai cả.

Đáng tiếc, điều ta muốn chính là kết quả này!

Lấy một địch mười, dù liều lĩnh mạo hiểm cũng không có nắm chắc hoàn toàn, nhưng chính cái gọi là phú quý cầu trong nguy hiểm, một khi ta với binh lực chênh lệch như vậy đẩy lùi được địch quân, sau này không chỉ sư xuất hữu danh, mà quân Sở và quân Yến thấy mười vạn thiết kỵ của Đại Tần ta ắt sẽ khiếp vía, không còn là mối đe dọa nữa.” Thượng binh phạt mưu!

Nếu như trước đây ở Hàm Dương, Đế Tôn đều dựa vào thực lực để giành ưu thế, thì lần đông tiến Thiên Lang Cốc hội minh sáu nước này đã thể hiện hết năng lực mưu lược của Đế Tôn.

Trong lúc bày mưu tính kế, vận mệnh của sáu nước đã bị khóa chặt bởi gông cùm sâu sắc.

“Truyền lệnh cho ba nghìn tinh nhuệ của Đại Tần ta, chỉnh trang bày trận, đánh trống tấu nhạc, dùng tư thế sung mãn nhất để chờ đợi đối thủ của ta!” “!!” Dưới sự sắp xếp của Đế Tôn, Bạch Khởi ở lại bên cạnh Tần Vương, ba trăm kim cương thuẫn trận bên ngoài bảo vệ Tần Vương nghiêm ngặt.

Hai nghìn người còn lại, mỗi đội năm trăm người, tạo thành bốn trận Tý Ngọ Âm Dương hoàn toàn khác nhau.

Bề ngoài chúng dường như không liên quan gì đến nhau, nhưng hình tán thần tụ, diệu nghĩa vô cùng.

Chẳng mấy chốc, hai đội quân của Yến Đan và Hạng Yến lần lượt xuất hiện, thấy tư thế của quân Tần có phần kinh ngạc.

“Ha ha ha!

Đế Tôn, ngươi bị bao vây rồi!

Uổng công ngươi tốn tâm tốn sức tạo thanh thế cho Tần Vương, cuối cùng lại thua ở sự cuồng vọng của chính mình!

Ngươi thật sự nghĩ rằng giữa thanh thiên bạch nhật không ai địch nổi, bọn ta không dám động đến ngươi sao?

Thiên tử kiếm, ở trong tay ai, người đó là thiên tử!

Chỉ cần trừ khử ngươi, sau này Đại Sở ta cũng có thể hiệu lệnh quần hùng!” Lời Hạng Yến vừa dứt, lại khiến Đế Tôn trên lưng mãnh hổ da xanh bất đắc dĩ cười.

“Ngươi nói vậy, lại đặt Yến Đan vào đâu?

Thật không hiểu nổi người nước Sở các ngươi, thiên mệnh không tôn, lại đi nghe lời xằng bậy của tên Yến Đan kia!

Hạng Yến, ta nói thật cho ngươi biết, Đại Tần ta và nước Yến đã như nước với lửa, tinh nhuệ của Mặc Môn làm gián điệp ở Hàm

Dương đều đã bị ta thanh trừ hết, nước Yến sớm muộn gì cũng sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.

Yến Đan bất chấp tất cả lôi ngươi xuống nước, ngươi nghĩ mình chiếm được bao nhiêu lợi thế sao?

Chương 618

Ha ha ha, thật nực cười!" "Tiểu tử miệng còn hôi sữa, chịu chết đi!" Hạng Yến là người thông minh, đương nhiên biết lời của Đế Tôn không phải là không có cơ sở, chỉ vì sự cám dỗ to lớn của Hiên Viên Kiếm và cơ hội dương danh lập vạn trong cuộc hội ngộ bảy nước này, lão buộc phải ép mình một phen.

Suy nghĩ của Sở Vương còn dễ hiểu hơn, chỉ cần Đế Tôn và Tần Vương bị giết, nước Sở trở lại vị trí bá chủ bảy nước chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đáng tiếc là, họ không suy nghĩ vấn đề sâu hơn một tầng.

Đế Tôn là người như thế nào?

Xuất thân từ Quỷ Cốc Tung Hoành, chưa lên ngôi đã được phong làm Vương sư, trong thời gian ngắn ngủi hơn nửa năm, đã khiến cho mọi tệ nạn trong ngoài của Đại Tần đều bị thanh trừ, cả nước trên dưới đổi mới hoàn toàn, còn đích thân đẩy Tần Vương lên vị trí như thần.

Một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy, sao có thể không biết chuyến đi này nguy hiểm, mà chỉ mang theo ba nghìn người dám ra khỏi quốc cảnh?

Thật sự chỉ vì cuồng vọng sao?

Thùng thùng… Tiếng trống trận hùng tráng vang trời, các loại chiến trận biến hóa khiến người ta hoa mắt.

Dù quân địch đông gấp mười lần, ba nghìn quân Tần vẫn không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn mang một tư thế hăng hái muốn thử sức.

Chỉ riêng điểm này, đã đủ khiến Hạng Yến cảm thấy kinh ngạc.

So với đó, Thái tử Đan lại không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ trong đầu y chỉ có một suy nghĩ, bất chấp tất cả cũng phải diệt Đế Tôn và Tần Vương trong hôm nay, đó là cơ hội duy nhất để nước Yến tồn tại.

"Giết!!" Yến Đan gào thét phát ra tiếng hét, quả nhiên tuân theo ước định, là người đầu tiên xông lên phía trước.

Hạng Yến thấy Thái tử Đan hung mãnh như vậy cũng không chần chừ, hạ lệnh cho một vạn trong hai vạn thiết kỵ dưới quyền trực tiếp phát động tấn công chính diện.

"Chiến sĩ, dùng vó sắt nghiền nát những tên người Tần có dã tâm lang sói này cho ta!" "Giết!!" Hai hướng trước sau, quân địch như thủy triều hung hãn xông tới, tiếng hò hét giết chóc gần như tràn ngập khắp chiến trường bình nguyên.

Nhưng chẳng mấy chốc, đợt xung kích đầu tiên vừa mới bước vào giai đoạn gay cấn, hàng loạt quân Yến và quân Sở ở hai hướng phía trước nhất đã ngã xuống một cách kỳ lạ… "Chuyện gì vậy??" Vù vù vù ~!

Ở trung tâm quân trận Đại Tần, cung thủ được kỵ binh và thuẫn binh bảo vệ ở trung tâm đã thể hiện uy lực, tầm bắn xa, độ cứng của mũi tên là tốt nhất trong bảy nước, quan trọng hơn, những mũi tên bắn ra đều có kịch độc!!

"Thôi rồi!

Trong tên có độc!" "Bảo vệ Thái tử điện hạ!" Binh sĩ kinh hoàng gào thét, vội vàng chắn trước mặt Thái tử Đan.

Dù vậy, mấy chục vệ sĩ trung thành, dưới đợt mưa tên đầu tiên đã toàn bộ ngã xuống.

"Đồ khốn!!

Lại dám dùng độc!" Yến Đan chửi bới một tiếng, vừa định rút lui, Mông Điềm đã đích thân dẫn người xông lên.

"Yến Đan!

Để ta lĩnh giáo võ lực của ngươi thế nào?" Mông Điềm dẫn theo năm trăm người xông ra, khí thế hùng tráng hào hùng biết bao, hơn vạn quân Yến trước mặt, lại bị năm trăm người của Mông Điềm dọa cho run rẩy.

Cùng lúc đó, Đế Tôn đích thân dẫn theo năm trăm người, trực diện đối đầu với một vạn thiết kỵ tiên phong của quân Sở phía sau.

"Nhất Tự Trường Xà Trận!

Chém!" Đế Tôn ra lệnh một tiếng, năm trăm tinh nhuệ đồng thời biến trận, toàn bộ quá trình chỉ mất chưa đến mười giây đã hoàn thành.

"Trời ạ… Đây là kết quả của nửa năm sao?

Quá kinh người rồi!" Tần Vương kích động không kìm được, bản thân ngài vốn là người điềm tĩnh, nhưng đối mặt với những bất ngờ mà Đế Tôn mang lại hết lần này đến lần khác, dù là một vị thiên cổ đế vương cũng không nhịn được mà kinh ngạc.

"Khải bẩm Vương thượng, đây đều là mưu lược của đại ca Đế Tôn.

Chúng ta sử dụng đều là kỳ mưu binh trận của Quỷ Cốc, dung hợp tinh túy trận pháp của Binh gia chúng ta, tạo ra một bộ chiến trận vô song thiên hạ.

Hiện tại quân của ta có thể trong nửa nén hương, hoàn thành ít nhất mười loại trận pháp chuyển đổi tự nhiên, bất luận đối phó với binh sĩ của quốc gia nào, đều có thể đứng ở thế bất bại." Bạch Khởi kiên nhẫn giải thích cho Tần Vương, đồng thời không quên tán dương

Đế Tôn vài câu.

Dù sao trước công lao khoáng thế này, Bạch Khởi không dám làm càn, một vị chiến thần một thời như y cũng phải khâm phục năng lực của Đế Tôn đến năm vóc sát đất.

Nhất Tự Trường Xà Trận tùy ý kéo dài, khiến cho hiệu suất của cung thủ thiết kỵ quân Sở giảm mạnh, đợt tấn công đầu tiên hơn ngàn mũi tên bắn ra, chỉ làm bị thương hơn mười người của quân Tần.

Chương 619

"!

Trận pháp quỷ dị gì thế này, chẳng lẽ là kỳ mưu chi thuật của Quỷ Cốc trong truyền thuyết?" Hạng Yến không khỏi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đương nhiên lão không cho rằng mình sẽ thua, chiến tranh trên bình nguyên không giống như các trận chiến quy mô lớn khác, về cơ bản phe nào đông người, vũ khí mạnh sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối khó có thể chống lại.

Hiện tại quân Tần tuy trang bị vượt trội, nhưng số lượng thật sự quá ít.

Theo lý thuyết, lối đánh dùng biển người để áp chế của Hạng Yến tuyệt đối không thể nào ở thế yếu.

Nhưng ngay lúc này, lão lại thấy một cảnh tượng mà dù thế nào cũng không thể hiểu được.

Chỉ thấy Đế Tôn đích thân dẫn theo năm trăm tinh nhuệ, hóa thành một trận người hình rắn dài, tùy ý cắt xẻ đội hình của quân Sở.

Muốn bao vây nó, nhưng nó lại có thể trong thời gian ngắn nhất di chuyển đến nơi khác.

Đầu đuôi tương ứng, kéo dài vô tận, chính là tinh túy ảo diệu của trận pháp này.

"Biến!!" Đế Tôn lại ra lệnh một tiếng, trận rắn dài đã hình thành thế phản bao vây đối với một đội quân Sở nhỏ khoảng nghìn người.

Trường thương trong tay đồng thời đâm vào bên trong vòng vây không ngừng co lại, chủ công vào những nơi yếu nhất như chân ngựa

và thân ngựa, khiến cho những thiết kỵ quân Sở không có cách nào phát huy ưu thế của mình, thực sự bị trấn áp một phen.

"Giết!!" Một tiếng ra lệnh, vô số trường thương đâm vào thân thể binh sĩ quân Sở bị vây.

Hạng Yến nổi giận đùng đùng, quân vệ sĩ của mình trong chớp mắt đã tổn thất hơn nghìn người, làm sao có thể nhịn?

Đích thân phi ngựa lên chuẩn bị chi viện.

"Tiện Tứ Hướng Lục Hợp Trận, phòng thủ phản kích!" "!!" Tiếng hô vang trời bùng nổ, thể hiện khí thế vương giả không thể chống lại của quân Tần.

Đế Tôn nhẹ nhàng kéo dây cương, mãnh hổ da xanh dưới háng tung người nhảy lên, lại đơn thương độc mã, nghênh đón quân trận mấy nghìn người của Hạng Yến.

"Ha ha ha!

Đế Tôn, ngươi đến nộp mạng sao?" Hạng Yến vô cùng phấn khích, vì lão thấy sau lưng Đế Tôn không có một ai chi viện, sắp bị bao vây rồi.

"Ha ha, đối phó với các ngươi, cần nhiều người hơn sao?" "Mãnh Hổ Khiếu!" Gầm… Trong khoảnh khắc, Đế Tôn và mãnh hổ dưới háng đồng thời phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa!

Âm thanh kéo dài suốt một phút, tất cả ngựa cưỡi trên toàn bình nguyên đều phát ra tiếng hí đau đớn, một bộ phận đáng kể ngựa cưỡi của quân Sở đang xông lên phía trước bị kinh hãi, lần lượt mất kiểm soát ngay trước trận, ngay cả con hãn huyết bảo mã của Hạng Yến cũng tâm thần chấn động, lùi lại liên tiếp mấy bước mới ngừng lại được sự náo động.

"Tiếng gầm thật khủng bố, con mãnh hổ này e rằng lai lịch không

nhỏ!" Hạng Yến trong lúc vô cùng kinh ngạc đã cố gắng nuốt nước bọt, hít thở sâu vài hơi mới miễn cưỡng ổn định được tâm thần, quay đầu nhìn sang bên cạnh, mấy vị phó tướng bên cạnh đều mặt mày xanh mét… "Uy thế thật kinh người!" "Một người sao có thể có sức mạnh như vậy?

Trời ơi!

Quỷ Cốc nhất mạch, quả nhiên kinh thiên địa, khấp quỷ thần a ~!" Vẻ mặt hung hăng ban đầu, trong nháy mắt đã bị một người một kỵ của Đế Tôn dọa cho vạn quân không dám tiến thêm một bước!

Hạng Yến hít một hơi khí lạnh, nhưng thân kinh bách chiến, sau khi kinh ngạc cũng nhanh chóng có đối sách.

Mặc dù làm vậy có chút không quang minh chính đại, nhưng lúc này hiển nhiên không phải lúc để nói chuyện công bằng với đối thủ.

Giống như lời Đế Tôn nói trước đó, trận chiến này nước Yến và nước Sở đã đặt cược tất cả, lỡ như thật sự thất bại, chờ đợi hai quốc gia không nghi ngờ gì sẽ là hậu quả tai hại.

"Bắn tên!

Ai có thể chặt được đầu lâu của Đế Tôn, thưởng nghìn vàng, phong vạn hộ hầu!" Dưới thưởng lớn ắt có dũng sĩ.

Không ít chiến sĩ cưỡi ngựa không giỏi bắn cung cũng đều rút ra cung tên tùy thân, nhắm vào mục tiêu duy nhất trong tầm mắt mà bắn tới.

"Hừ." Đế Tôn khinh miệt cười lạnh, không những không có ý định lùi bước, ngược lại còn chủ động thúc hổ, nghênh diện xông vào đại quân của Sở.

"Hôm nay, ta muốn lấy đầu của danh tướng nước Sở Hạng Yến.

Ta muốn xem xem trong vạn quân trận, ai có thể cản được ta!” Gầm!!

Sóng âm kinh khủng ngày càng trở nên hung mãnh, một tiếng rống xé trời vang lên, trực tiếp mở ra một con đường ngay trước mặt.

Chương 620

Đế Tôn không chút do dự, bay thẳng vào bên trong quân trướng của nước Sở.

Hành động như vậy, trong mắt người ngoài không khác gì tự sát.

Nhưng trên thực tế, xông vào trận doanh của đối phương có lợi ích lớn nhất là có thể bỏ qua uy hiếp của cung tiễn đối với tọa kỵ, bởi vì một khi đã cận thân, quân Sở không thể nào dùng cung tiễn bắn vào trong.

Cận chiến trong nội bộ, Đế Tôn không nghi ngờ gì chính là tồn tại vô địch đương thời.

"Để ngươi được chứng kiến uy lực của Hiên Viên Kiếm!" Keng!!

Giữa vạn quân, Đế Tôn rút Hiên Viên Kiếm ra, ánh sáng vàng chói lọi vô cùng bùng phát ra hào quang rực rỡ chưa từng có!

Chỉ có thiên tử mới có thể rút kiếm, đó chẳng qua chỉ là trò bịp bợm mà Đế Tôn thầm sắp đặt, thanh kiếm này chỉ khi ở trong tay Đế Tôn mới có thể phát huy ra uy lực cử thế vô song.

Bởi vì kiếm này được ngưng tụ từ vạn vật hỗn độn chi nguyên, có hiệu quả cộng hưởng hoàn mỹ với thiên nhân song hồn của Đế Tôn, cùng là vô thượng thần khí, nhưng tác dụng phát huy trong tay hắn lại gấp nhiều lần người khác.

Oanh!!

Một kiếm quét ngang, kim quang tứ tán, tám phương chấn động!!

Vô số kỵ sĩ ngựa người ngã bay ra ngoài, đó là một luồng sức mạnh hủy diệt không thể chống cự!

Đế Tôn người không động, chỉ nhẹ nhàng vung tay, hạo nhiên kiếm khí mà Hiên Viên Kiếm tỏa ra không phải là thứ phàm phu tục tử có thể chống đỡ.

"Trời ơi...

Thanh kiếm đó thật sự chém sắt như bùn, cử thế vô song!

Quả nhân đương nhiên biết kiếm đó không phải thiên tử kiếm, nhưng uy lực cũng quá...

So với nó, uy lực thanh Thiên Vấn của quả nhân thật không đáng nhắc đến." Bạch Khởi cười khẽ: "Thiên Vấn mới là chứng nhận của đế vương, Hiên Viên Kiếm là binh khí thời cổ, dù uy lực mạnh đến đâu cũng không thể che lấp được hào quang của bệ hạ khi cầm Thiên Vấn Kiếm, thời đại này, đã định sẵn là thuộc về vương thượng ngài!"
"Ha ha ha...

Bạch Khởi, ta không phát hiện ngươi cũng biết nói chuyện như vậy đấy!" Bạch Khởi cười hắc hắc gãi đầu: "Không giấu gì vương thượng, những lời này đều là lão đại nói với ta, ta chỉ lặp lại nguyên văn mà thôi, thật sự muốn ta hình dung, ta là một kẻ thô kệch, làm sao hiểu được những thứ này." Tần Vương ngưng trọng gật đầu, không khỏi càng thêm kính trọng vị lão sư này.

Tần Vương thậm chí cảm thấy, nếu Đế Tôn muốn, có thể tự mình mở ra một thời đại, đích thân hoàn thành việc càn quét lục quốc, cho dù bắt đầu từ việc chiếm lĩnh một quốc gia nhỏ nhất, mười năm công phu cũng nhất định sẽ có thành tựu, nhưng hắn lại chọn giúp đỡ Đại Tần, chỉ riêng điểm này, cũng đủ để Tần Vương cả đời ghi nhớ ân tình.

"Giết!!" Hạng Yến triệt để suy sụp, mắt thấy Đế Tôn ở trung tâm đại quân tàn sát hàng loạt thuộc hạ của mình, hai mắt hoàn toàn đỏ ngầu, đích thân thúc ngựa xông vào trận doanh, ý đồ quyết đấu một

trận đỉnh cao với Đế Tôn.

"Hừ, đến hay lắm!

Ta sẽ hảo hảo chơi đùa với ngươi!" Đế Tôn nói xong, đột nhiên từ trên tọa kỵ nhảy xuống, lao về phía Hạng Yến, đồng thời thu lại Hiên Viên Kiếm, lại dùng tay không quyền tấc sắt chiến đấu với trường thương của Hạng Yến.

Keng keng...

Tiếng kim loại va chạm mạnh mẽ không ngừng vang lên, nhục thân của Đế Tôn kinh người như đồng bì thiết cốt, rất giống với đám hoành luyện của Ngụy Vũ quân đoàn năm đó, dường như còn mạnh hơn!

Mặc cho Hạng Yến dùng ngàn quân chi lực không ngừng đập vào cánh tay và thân thể, Đế Tôn vẫn không hề hấn gì, tiếp tục dây dưa chiến đấu với y, ngược lại còn tạo ra phiền phức cực lớn cho Hạng Yến.

"Gay go rồi...

Tướng quân cả đời không chịu thua kém ai, nay lại gặp phải nhân vật cái thế như Đế Tôn, chỉ e..." Quân Sở đã quen đánh thắng trận, nay đối mặt với tư thế hổ lang của Đế Tôn, căn bản không biết nên ứng đối thế nào, chỉ có thể bình tĩnh nhìn trận quyết đấu đỉnh cao giữa hai người.

"Bá Vương Thương!!" Hạng Yến gầm lên một tiếng, trường thương trong tay tức thì xoay tròn với tần suất cực cao, tựa hồ là một loại thương pháp độc hữu mạnh nhất của Hạng thị nhất tộc.

Keng!!

Mắt thấy mũi thương với tốc độ cực nhanh đâm vào ngực Đế Tôn điên cuồng xoay tròn, vô số tia lửa không ngừng bắn ra, đáng tiếc cuối

cùng một chút tác dụng cũng không phát huy được.

"Đây hẳn là đòn tấn công mạnh nhất của ngươi rồi chứ?

Hạng Yến, thời đại của ngươi kết thúc rồi." Đế Tôn đột nhiên hai tay chắp lại, dùng thuần túy nhục chưởng kẹp chặt lấy cán trường thương, cánh tay đột nhiên dùng lực, sức mạnh khổng lồ trong nháy mắt đánh nát mũi thương, trở tay chấn một cái, cả người Hạng Yến bị một luồng đại lực chấn gãy mấy cái xương sườn, ngã ngựa bay ra ngoài.

"Tướng quân!!" Hơn trăm người đồng thời lao lên, ý đồ bảo vệ Hạng Yến, lại bị lão tướng quân một tiếng gầm giận dữ quát lui toàn bộ, rồi lại nén cơn đau kịch liệt gắng gượng đứng dậy.

"Không ngờ, tiểu tử ngươi lại có bản lĩnh như vậy, ta, Hạng Yến, bội phục!

Chương 621

Nhưng, hôm nay giữa ngươi và ta, chỉ có một người có thể sống sót rời đi, ta chết, vạn quân Sở cũng sẽ nối gót xông lên, chiến đấu đến người lính cuối cùng mới thôi!

Bởi vì đây là lựa chọn chung của nước Sở chúng ta, cũng là cơ hội duy nhất của ta!" Nhìn dáng vẻ Hạng Yến lúc này, Đế Tôn bất giác thốt ra một câu.

Sở tuy tam hộ, Tần vong vì Sở!

"Ha ha, xem ra, sự diễn biến của lịch sử đều có nguyên nhân của nó, hôm nay ta tuy giúp Đại Tần càn quét thiên hạ, nhưng cuối cùng vẫn phải để Hạng thị nhất mạch tự mình kết thúc mọi thứ, bởi vì trong thiên hạ này, e rằng cũng chỉ có một mạch này, có được huyết tính và thực lực như vậy." "Được!

Lão tướng quân, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, ngăn cản ta, chính là ngăn cản thiên đạo, nhưng cốt cách và khí độ của ngươi, ta, Đế Tôn, cũng công nhận, liền trong trận chiến cuối cùng của cuộc đời, thành toàn cho ngươi." Đế Tôn nói xong, lại vung tay một cái, ném Hiên Viên Kiếm về phía Hạng Yến.

Lão tướng quân sững sờ, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy khâm phục, thậm chí mang theo một tia cảm kích.

Lau đi vết máu ở khóe miệng, chậm rãi rút thanh thần khí kim quang tứ phía ra, tâm nguyện cả đời của Hạng Yến dường như cũng được thỏa mãn vào lúc này.

Hạng Yến cảm nhận ánh sáng của Hiên Viên Kiếm, trong mắt lộ ra vẻ phấn khích chưa từng có, cuối cùng hoàn toàn bộc phát nội tình của bản thân, sát khí nồng đậm bao trùm toàn thân, trong vòng mười

thước quanh người tuyệt không có bất kỳ ai có thể tiến vào, mơ hồ có một luồng kiếm khí tỏa ra dao động.

Công pháp nội môn của Binh gia vào lúc này hoàn toàn hiển lộ, Hạng Yến với tư cách là một đại danh tướng, tự có bản lĩnh giữ nhà chân chính.

Phối hợp với uy lực của thần khí mạnh mẽ Hiên Viên Kiếm trong tay, lúc này chiến lực của Hạng Yến gần như bùng nổ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tiếp theo đây, mới là tư thái chân chính mà một lãnh tụ của Hạng thị nhất tộc nên có.

"Tốt, bằng vào luồng khí tức này, miễn cưỡng xứng làm đối thủ của ta." Giọng điệu của Đế Tôn bình tĩnh đến lạ, nhưng những binh sĩ quân Sở bên cạnh đều hiểu, Đế Tôn không phải đang ra vẻ, hắn thật sự có tư cách dùng giọng điệu như vậy khi đối mặt với Hạng Yến.

"Nghe đây.

Tiếp theo, ta sẽ dựa vào biểu hiện của ngươi trong trận chiến này, quyết định sau khi ngươi chết sẽ xử trí những binh sĩ quân Sở này như thế nào.

Nếu ngươi có thể mượn sức mạnh của Hiên Viên Kiếm, chống đỡ được ba trăm hiệp áp chế của ta mà không chết, ta sẽ tha mạng cho hai vạn binh sĩ quân Sở.

Sở dĩ ta cho ngươi một cơ hội lựa chọn như vậy, là vì phong cốt và sự kiên cường của ngươi đã giành được sự tôn trọng của ta.

Đương nhiên, nếu ngươi thật sự yếu ớt đến vậy, ngay cả ba trăm hiệp cũng không chống đỡ nổi, ta bảo đảm, những chiến sĩ nước Sở mà ngươi mang đến hôm nay, đều sẽ cùng ngươi xuống hoàng tuyền.

Nếu ngươi đủ hiểu ta, nhất định biết rõ, ta không nói đùa." Lời của Đế Tôn triệt để làm chấn động mỗi một người có mặt.

Lúc này, nếu nhìn từ bên ngoài, có vẻ như Đế Tôn đang bị đại quân nước Sở bao vây trùng điệp, nhưng trên thực tế, muốn ra vào quân trận như vậy, còn dễ hơn đi dạo chợ, bởi vì căn bản không có ai dám cản đường hắn, càng không có ai dám mặc cả với Đế Tôn!

"Được, ta đồng ý!" Hạng Yến cao ngạo đến mức nào?

Nhưng lần này tay cầm Hiên Viên Kiếm, cũng chỉ đáp ứng một tiếng, căn bản không đưa ra lựa chọn thứ ba, đó là lựa chọn lấy việc chinh phục Đế Tôn làm kết cục!

Dường như Hạng Yến biết rõ, đừng nói là y, dù là bất kỳ danh tướng cái thế nào của bảy nước trong thiên hạ hiện nay, cũng không dám chắc có thể chống đỡ được trăm hiệp trong tay Đế Tôn, càng đừng nói là chiến thắng.

"Ra tay đi." Đế Tôn ngoắc ngoắc ngón tay về phía Hạng Yến, đối phương theo phản xạ siết chặt Hiên Viên Kiếm, một bước lao tới, hung mãnh nhào về phía Đế Tôn.

Keng!!

Tiếng kiếm minh mạnh mẽ đột nhiên bùng nổ, một đạo kiếm khí thực chất mắt thường khó thấy dường như từ lưỡi Hiên Viên Kiếm bắn ra, nhắm thẳng vào bản thể Đế Tôn.

Ầm ầm ầm!

Chỉ một lần giao thủ, Hạng Yến mượn uy lực của Hiên Viên Kiếm quét ngang, lại bị Đế Tôn bên cạnh né tránh một cách vô cùng kỳ diệu, một kiếm cuồng mãnh như vậy đâm vào khoảng không, khắc trên mặt đất một vết hằn lạnh lẽo.

"Trời ơi...

Một kiếm chém xuống, tảng đá lớn trong núi e rằng cũng sẽ vỡ tan tại chỗ phải không?

Huống chi là thân thể phàm thai!" Binh sĩ nước Sở vốn đang âm thầm lo lắng cho tướng quân nhà mình, dù sao mọi người đều biết Đế Tôn có nội tình thế nào, nhưng lúc này khi thấy tướng quân Hạng Yến nhà mình tay cầm Hiên Viên Kiếm uy thế mạnh mẽ đến vậy, lại theo bản năng có yêu cầu cao hơn, bắt đầu kỳ vọng Hạng Yến có thể xoay chuyển cục diện, phản áp chế tên Đế Tôn cuồng vọng kia.

Nhưng người có mắt nhìn đều thấy được, bước chân của Đế Tôn vô cùng linh hoạt, năm mươi hiệp đầu tiên song phương gần như không hề có xung đột chính diện.

Về mặt lý thuyết, càng kéo dài về sau, tự nhiên càng có lợi cho Hạng Yến, dù sao chỉ cần chống đỡ được ba trăm hiệp, Đế Tôn nói một lời như chín đỉnh, tuyệt đối không thể nào gây khó dễ cho mọi người nữa.

Về phần tư tâm của Hạng Yến, chính là sau khi ba trăm hiệp kết thúc, có thể sống sót lay lắt giữ lại một hơi tàn.

Chương 622

Đáng tiếc, suy nghĩ đó nhanh chóng bị hiện thực tàn nhẫn nghiền thành bột phấn.

Đế Tôn bắt đầu phát lực vào đúng hiệp thứ một trăm, như mãnh hổ xuống núi hung cuồng lao về phía Hạng Yến.

Dù cho đối phương có Hiên Viên Kiếm trong tay, đối với kim cương chi thân của Đế Tôn cũng có tác dụng áp chế rõ rệt, nhưng dù sao đi nữa, thần vẫn là thần, giữa thần và phàm nhân bình thường vĩnh viễn tồn tại một khoảng cách không thể vượt qua.

Ầm ầm ầm!

Một quyền quét ra, sức mạnh cường đại hoàn toàn không phải Hạng Yến có thể chống đỡ, lão tướng quân cả người lùi lại mấy chục bước mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

"Ngươi, sức mạnh của ngươi sao lại đáng sợ như vậy!" Đế Tôn cười khẽ: "Tướng quân nếu cảm thấy đủ đáng sợ rồi, vậy thì tiếp theo, ngươi sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào đâu." Vút!

Trong khoảnh khắc bay lên, lực lượng kinh khủng tức thì bộc phát, Đế Tôn như một vị Lôi Thần mang theo vạn quân sấm sét nện xuống, chấn cho mặt đất trong nháy mắt vỡ ra một cái hố lớn.

Binh sĩ dưới trướng Hạng Yến đều liên tục lùi về phía sau, luồng sức tấn công mạnh mẽ đó căn bản đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của họ.

"Trời ơi!

Đây, đây thật sự là sức mạnh do một người đánh ra sao?

Ngay cả đại địa cũng vì nó mà chấn động ư?" Nhưng điều đáng sợ

hơn còn ở phía sau.

Chỉ thấy Đế Tôn bay lượn, như một con rắn dài di chuyển quanh thân thể Hạng Yến, khiến đối phương vô cùng khó chịu, đồng thời dù y cử động thế nào, cũng không thể làm tổn thương Đế Tôn dù chỉ một chút.

"Đi chết đi!!" Lão tướng quân lại một lần nữa phát uy, trong lúc chém từ xa, làn sóng sát khí kinh khủng nhanh chóng bung ra, từ tư thế một tay đổi thành hai tay, cao cao giơ thần kiếm Hiên Viên trong tay lên, chém xuống đỉnh đầu Đế Tôn.

"Ha ha, hai trăm năm mươi chiêu đã qua, xem ra, đã đến lúc tiêu diệt hết mọi sự hồi hộp của trận đối kháng này rồi." Giọng Đế Tôn vừa dứt, một chân đạp xuống đất, cả người như mũi tên rời cung bay về phía Hạng Yến.

Hai người đối mặt nhau điên cuồng lao tới, khoảng cách đang điên cuồng thu hẹp trong vòng ba giây, cho đến...

"Á á!!" Hiên Viên Kiếm giơ cao, Hạng Yến gần như dùng hết toàn bộ sức lực chém về phía đỉnh đầu Đế Tôn.

Có thể thấy, một kích này, là được ăn cả ngã về không, không hề có chút phòng ngự nào, nếu trong một trận sinh tử mà dùng chiêu này, gần như tương đương với ý muốn đồng quy vu tận với Đế Tôn.

Đáng tiếc, thủ đoạn mà Đế Tôn thi triển, lại xảo diệu và cao minh hơn rất nhiều.

"Ta muốn ngươi hiểu, khoảng cách giữa chúng ta, giống như khoảng cách giữa trời và đất, vĩnh viễn không có cách nào bù đắp, dù đưa Hiên Viên Kiếm cho ngươi, ngươi cũng không dùng ra được uy lực chân chính!" Giọng nói của Đế Tôn như lời phán quyết từ Cửu Thiên thần linh, Kỳ Lân Tí ở tay trái vào lúc này cuối cùng cũng tỏa ra

ánh sáng vàng rực rỡ vô cùng.

"Kỳ Lân Tí, Phá Toái!" Ầm ầm ầm!

Tay trái một quyền đánh ra, tư thế rơi xuống cực nhanh của Hạng Yến, mắt thấy lưỡi Hiên Viên Kiếm sắp chém lên đầu Đế Tôn, lại bị luồng quyền phong hung mãnh vô song kia đánh bay ra ngoài trước.

Phụt...

"Tướng quân!!" Hai trăm tám mươi lăm chiêu...

Đế Tôn cảm thấy trò chơi này nên tiến vào giai đoạn cuối cùng vào lúc này, liền dùng một quyền uy lực của thần thông Kỳ Lân Tí, chấn nát ngũ tạng lục phủ của Hạng Yến, chân khí trong cơ thể vị đại danh tướng Hạng Yến hoàn toàn tiêu tán, căn cơ tu vi nhiều năm triệt để hóa thành hư vô.

Đế Tôn bây giờ có thả y về, sau này cũng chỉ là một phế nhân, đối với Hạng Yến mà nói, sau trận này, sự nghiệp chiến trường huy hoàng của y đã sớm hạ màn.

Nằm trên đất phun ra từng ngụm máu lớn, Hạng Yến nhìn màu xanh biếc của bầu trời, cảm nhận khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ Hiên Viên Kiếm trong tay, lại lộ ra một nụ cười vui vẻ.

"Kết thúc rồi.

Lão phu cả đời tung hoành thiên hạ gần ba mươi năm, cũng đáng rồi.

Mười lăm chiêu tiếp theo, ta nên vì các huynh đệ làm chút gì đó." Hạng Yến chậm rãi đứng dậy, gắng gượng chịu đựng cơn đau như xé rách trong cơ thể và sự trôi đi điên cuồng của sinh mệnh lực, từng bước từng bước đi về phía Đế Tôn.

Bốp...

Một lần lại một lần bị đánh bay, một lần lại một lần đứng dậy, Hạng Yến thể hiện sự kiên cường và chấp nhất độc nhất của một danh tướng thời đại này, cũng là điểm duy nhất khiến Đế Tôn động lòng.

Ai mà biết được, nhìn thấy cảnh này, Đế Tôn đã có lựa chọn của mình.

Vỏn vẹn hai vạn binh sĩ nước Sở không có người lãnh đạo, căn bản sẽ không ảnh hưởng gì đến việc càn quét thiên hạ, thậm chí không cần hắn tự mình ra tay, Đế Tôn cũng có cách tiêu diệt nước Sở.

Chương 623

Hôm nay, là trận chiến với danh tướng đầu tiên trong công cuộc càn quét thiên hạ, hãy để lại một chút phúc trạch đi.

"Được rồi, không cần đánh nữa, ba trăm chiêu đã kết thúc, ta đồng ý, thả các ngươi quay về.

Hạng Yến, ngươi không hổ danh một đại danh tướng.

Nhưng ngươi cũng phải hiểu, hôm nay ngươi tuy không chết, nước Sở cuối cùng cũng sẽ vong, nhưng tên của ngươi, nhất định sẽ lưu truyền thiên cổ." Đế Tôn vung tay một cái, con mãnh hổ da xanh lại một lần nữa trở về dưới háng, vào lúc này, loại khí thế quân lâm thiên hạ trên người hắn lại một lần nữa hiển hiện.

"Hạng Yến là một đại danh tướng, dù chết, cũng nhất định phải chết trên chiến trường, ta thành toàn cho ngươi." Trong lúc Đế Tôn nói, Hiên Viên Kiếm lại trở về trong tay hắn, lưỡi kiếm nhẹ nhàng hạ xuống, vững vàng đâm vào lồng ngực Hạng Yến.

"Đa tạ..." Hạng Yến mỉm cười, cuối cùng nhắm mắt lại, kết thúc cuộc đời binh nghiệp truyền kỳ của mình.

"Tướng quân!!" Các chiến sĩ vô cùng đau buồn, nhưng cũng hiểu rằng, Đế Tôn làm như vậy, là đã đủ tôn trọng tướng quân của họ, nếu đổi lại là người khác có thực lực như vậy, không chỉ lão tướng quân chết không toàn thây, mà ngay cả những binh sĩ có mặt tại đây cũng không một ai thoát được.

"Trở về nói với Sở Vương, nếu không muốn là quốc gia đầu tiên bị diệt, trong vòng một tháng dâng đỉnh vào Hàm Dương, rồi phát binh đánh Tề.

Nếu hắn không hiểu, nói với hắn, đó gọi là thí tốt bảo xe.

Nếu cự tuyệt, thì cứ chờ trở thành vong hồn dưới kiếm của Đế Tôn ta đi." Đế Tôn cười hổ nhảy một cái, cứ thế thản nhiên bay ra khỏi quân trận của Sở, từ đầu đến cuối không một ai dám ra tay ngăn cản.

Mọi người đều hiểu, Hạng Yến đã chết rồi, nếu đám binh sĩ không có mắt nhìn này còn dám ra tay khiêu khích, không chừng Đế Tôn đột nhiên thay đổi chủ ý, cả vùng bình nguyên này sẽ máu chảy thành sông!

"Rút!!" Phó tướng quân Sở đau thương nhưng bất lực hô lên một tiếng, dẫn theo hơn một vạn chiến sĩ quân Sở còn lại rút khỏi chiến trường, hậu phương của ba nghìn tinh nhuệ quân Tần triệt để trở nên yên tĩnh.

"Báo!!

Bẩm vương thượng, Đế Tôn thiên tuế đã tự tay chém giết đại danh tướng nước Sở Hạng Yến, giữa vạn quân vẫn không hề hấn gì, khải hoàn trở về." Tần Vương kích động đến mức từ trên xe ngựa nhảy xuống, đích thân vung tay áo xuống xe nghênh đón Đế Tôn.

"Lão sư, ngài thật sự uy vũ tuyệt luân, dũng mãnh cái thế!

Hạng Yến kia cả đời chưa từng bại trận, không ngờ lại kết thúc ảm đạm như vậy..." Đế Tôn cười khẽ: "Vương thượng, Hạng Yến tuy chết, nhưng Hạng thị nhất mạch của nước Sở vẫn là một trong những thế lực có chiến lực mạnh nhất trong lục quốc, tuy rằng không bao lâu nữa nước Sở sẽ bị diệt, nhưng có một câu nhắc nhở vương thượng nhất định phải ghi nhớ, nội tình của Hạng thị nhất tộc, không thể xem thường." Tần Vương ha ha cười liên tục gật đầu, nhưng ánh mắt đó nói cho Đế Tôn biết, y cũng không quá coi trọng thế lực không còn uy hiếp này.

Đế Tôn ngoài miệng không nói gì, cũng chỉ khẽ thở dài không để lại dấu vết, lại một lần nữa nhắm mũi nhọn vào đám người Yến Đan.

Lúc này, trên chiến trường chính diện, hai nghìn người của bốn chiến trận binh đoàn quân Tần, đang đơn phương tàn sát hơn năm nghìn người của quân Yến, một vạn người mà Thái tử Đan mang theo, chưa đầy một nén hương đã bị diệt đi quá nửa, đội thân vệ của chính y, cũng bị vây chết trong trận pháp của quân Tần, dù thế nào cũng không thể thoát ra được.

"Truyền lệnh, toàn quân xung kích, tiêu diệt toàn bộ tàn quân Yến, chỉ để lại đội trăm người của Thái tử Đan, chỉ được vây, không được hạ sát thủ." "Tuân lệnh!!" Tiếng trống trận một lần nữa vang lên, theo nhịp điệu biến trận của quân Tần lần thứ hai xuất hiện, Yến Đan có chút tuyệt vọng, bởi vì y nhìn thấy bốn trận dung gần như bất khả chiến bại của quân Tần đang bao vây hơn bốn nghìn binh sĩ ở hậu phương.

Trải qua trận chiến này, y cuối cùng đã hiểu vì sao Đế Tôn dám dùng ba nghìn người đến tham dự.

Không giống như những người khác suy đoán, không có tiếp ứng hay mai phục, chỉ có ba nghìn người, nhưng sức chiến đấu mà những kẻ này thể hiện, lại còn đáng sợ hơn ba vạn người của bất kỳ thế lực nào trong lục quốc!!

Vì sao Đế Tôn chỉ yêu cầu Tần Vương chuẩn bị mười vạn tinh nhuệ chuyên tâm huấn luyện, mà không phải quy mô hơn trăm vạn người, là bởi vì binh lính Tần đã qua huấn luyện bây giờ, đủ sức lấy một địch mười.

"Giết!!" Tiếng hét giết vang trời, quân Tần thế như chẻ tre, không gì cản nổi, vỏn vẹn bốn nghìn quân Yến nghe tin đã sợ mất mật nhanh chóng bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhìn thi thể đầy đất, Yến Đan triệt để tuyệt vọng...

Cũng vào lúc này, Đế Tôn thúc ngựa tiến lên, sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía Yến Đan.

"Việc ngươi liên tiếp mưu hoạch cho Mặc môn lẻn vào Hàm Dương, là nguyên nhân đầu tiên khiến ta nổi giận.

Bây giờ ta có thể nói rõ cho ngươi biết, nếu ngươi không bộc lộ đủ thành ý, một tháng sau, thiết kỵ Đại Tần ta tất sẽ san bằng nước Yến.

Nhớ kỹ, chỉ có một tháng!" Yến Đan tức giận, hoàn toàn mang vẻ mặt muốn lấy cái chết để tỏ chí.

"Sỉ nhục ta?

Ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó, ngươi có thể chiến thắng ta, nhưng không thể ngăn cản ta tự sát!" Đế Tôn bật cười: "Nếu ngươi bây giờ tự sát, ta sẽ lập tức dẫn người truy kích đám tàn binh bại tướng mà lão già Yến Vương kia dẫn theo, ta nói ta có thể tiêu diệt chúng trước khi đến biên giới nước Yến, ngươi hẳn là sẽ tin chứ?

Nếu ngươi xuống địa ngục trước, ta tất sẽ dùng thời gian ngắn nhất tiêu diệt nước Yến, để hai cha con các ngươi đoàn tụ." Yến Đan phun ra một ngụm máu, y biết, bây giờ chỉ có thể đối mặt với việc bị Đế Tôn tùy ý chà đạp tôn nghiêm.

Tất cả, đều chỉ có thể trách mình.

Không biết tự lượng sức mình khống chế Mặc môn khiêu khích Hàm Dương, khiêu khích uy nghiêm của Đế Tôn, chỉ có thể có kết cục trở thành pháo hôi của lục quốc.

Chương 624

"Cung tiễn thủ, bắn tên!" Trong khoảnh khắc, hàng trăm mũi tên độc bằng thép của quân Đại Tần xuyên qua những thân vệ của Yến Đan đang bị vây ở trung tâm.

Trong vạn phần đau buồn và phẫn nộ, trong lòng Yến Đan đồng thời dâng lên sự kinh ngạc không thể tin nổi!

Dựa theo sự hiểu biết và điều tra của Mặc môn trước đó về thực lực các mặt của Đại Tần, Đại Tần trước đây, so với Đại Tần hiện tại dưới sự chèo lái của Đế Tôn, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Nếu Cường Tần trước kia có thể được gọi là nước thiên thừa, thì Đại Tần bây giờ, chính là vạn thừa chi cự bá!

Dù thật sự có thể hợp lực của lục quốc, cũng chưa chắc có khả năng lật đổ quốc gia này...

Giờ phút này, Yến Đan phảng phất như đã thấy trước vận số của lục quốc đã tận, thiên hạ cuối cùng sẽ về Tần là kết cục cuối cùng, còn y, cũng sẽ rút khỏi vũ đài loạn thế khói lửa khắp nơi này.

"Ha ha ha ha...

Không ngờ, kết thúc tất cả, lại là nhân vật của Quỷ Cốc Tung Hoành nhất mạch.

Đế Tôn, ta, Yến Đan, bội phục, nhưng ta lại không coi trọng Tần Vương đứng sau ngươi!

Nếu không có ngươi, hoặc là, hôm nay ngươi không xuất hiện ở Đại Tần, mà xuất hiện ở nước Yến của ta, có lẽ cục diện thiên hạ, lại là một bộ dạng khác!" Đế Tôn chỉ cười khẽ: "Chết đến nơi rồi, còn ly gián sư đồ ta?

Ta vốn định cho ngươi một cái chết sảng khoái, bây giờ xem ra dường như không cần thiết nữa.” Giọng Đế Tôn vừa dứt, tam đệ Mông Điềm thấu hiểu ý tứ giương cung lắp tên, một mũi tên bay ra, tại chỗ bắn xuyên qua vai trái của Yến Đan, trực tiếp phế đi một cánh tay của y.

Cơn đau kịch liệt khiến y ngã ngựa, phẫn nộ gào thét.

“Vương bát đản!

Nếu còn sống, ta nhất định sẽ dốc hết tất cả, để báo thù!

Thành làm vua, bại làm giặc, kết cục của kiếp này ta không có gì để nói, nhưng ta không cam tâm!

Tại sao nước Yến của ta, không thể trở thành quốc gia thống nhất thiên hạ?

Nhất định phải là Đại Tần tàn bạo thành bá nghiệp?

Ta không phục!!” Yến Đan phẫn nộ gầm thét, cho đến khi Mông Điềm liên tiếp mấy mũi tên xuyên qua hai chân của y, triệt để khiến Yến Đan mất đi khả năng hành động.

“Ngươi có cơ hội cuối cùng để trăn trối, Yến Đan, đừng dễ dàng từ bỏ cơ hội này, những gì ngươi nói, ta tất sẽ giúp truyền đạt.” Lúc này, Yến Đan là bại quân chi tướng, đã không còn gì để nói, trong lòng dường như cũng trở nên bình tĩnh lạ thường.

“Đế Tôn, hy vọng tương lai, khi ngươi mang danh vạn thế, cũng có thể có một kết cục thể diện.

Lòng đế vương vô tình nhất, công cao chấn thế, trong mắt Tần Vương, thật sự có thể dung chứa được ngươi sao?” Nói xong, Yến Đan cầm kiếm tự vẫn trên chiến trường, ngã xuống tại chỗ...

Cùng với sự ra đi của y, nước Yến không còn gì đáng nói, tảng đá

ngáng đường Đế Tôn thống nhất thiên hạ, cuối cùng cũng bị dọn sạch.

"Lão đại, tiếp theo chúng ta làm gì?" Đế Tôn trên lưng mãnh hổ nhẹ nhàng lau vết máu trên tay, thản nhiên nói: "Cử mấy người, đem thi thể Yến Đan gửi về, cũng không cần nói gì, để bọn họ tự lo liệu đi."...

Ai cũng không ngờ, trong vòng một tháng sau cuộc hội diện của bảy nước, thiên hạ triệt để phân loạn.

Sở, Triệu, Ngụy tứ quốc lần lượt đem những chiếc đỉnh đồng lớn tượng trưng cho vương quyền tối cao của quốc gia mình gửi đến Hàm Dương.

Sau đó, Sở tuân theo mật lệnh của Đại Tần, hưng binh ba mươi vạn phạt Tề, mở màn cho chương đầu của trận chiến thống nhất này.

Đồng thời, các quốc gia cũng lập tức chuẩn bị nghênh chiến.

Binh lực của nước Sở mạnh mẽ đến mức nào, thực ra ý định của họ là, nhân cơ hội chiếm lĩnh đất Tề, sau đó dùng một phần đất đai cắt cho Đại Tần, để đổi lấy sự tồn tại lâu dài hơn.

Nhưng Đại Tần hiện nay, dưới sự lãnh đạo của Đế Tôn, căn bản không cho họ cơ hội sống lay lắt.

Cùng lúc Sở phạt Tề, Hàn Triệu hai nước hợp binh đánh Ngụy, tự nhiên cũng là Đế Tôn dùng kế bày bố từ trong, khiến ba quốc gia vốn không liên quan đến nhau khai chiến trước.

Về phần nước Yến, tự nhiên trở thành lựa chọn hàng đầu cho thiết kỵ Cường Tần dưới trướng Đế Tôn xuất binh.

Trận chiến này, Đế Tôn lệnh cho Mông Điềm đích thân lĩnh năm vạn tinh nhuệ xuất chinh, nơi nào đi qua, không làm tổn thương dân chúng nước Yến không có sức phản kháng, lấy việc tiêu diệt vương quyền nước Yến làm mục đích chủ yếu, công phá thành trì, dần dần

áp sát vương đô.

Đại quân một đường thế như chẻ tre, không ai có thể chống cự.

Chương 625

Trong một thời gian, Yến Vương hoàn toàn hoảng loạn, bây giờ mới hiểu Thái tử Đan đối với y quan trọng đến mức nào.

"Cầu hòa, đi cầu hòa!" Trên vương điện nước Yến, Yến Vương khóc không ra nước mắt, bây giờ thật sự hối hận vì đã gây chuyện với Đại Tần, nay không thể không tự mình gánh chịu hậu quả.

"Vương thượng!

Đại Tần là hổ lang chi sư, Đế Tôn dũng vũ mưu lược thiên hạ vô địch, Quỷ Cốc nhất mạch kinh thiên vĩ địa, tất cả mọi thứ, đều không phải chúng ta có thể kháng cự, chỉ e người ta ngay cả cơ hội cầu hòa cũng không cho!" Các đại thần dưới điện cũng mang một vẻ mặt tuyệt vọng.

"Vậy, ta phải làm sao?" "Bẩm vương thượng, thần có một kế, có lẽ có thể liều một phen!"...

Hai tuần sau, đội ngũ sứ thần nước Yến đúng hẹn tiến vào Hàm Dương.

Đội xe long trọng hơn trong tưởng tượng rất nhiều, đủ ba mươi rương vàng bạc châu báu tiến cung cũng đã lập kỷ lục về quy cách tiến cống của lục quốc, chiếc đỉnh đồng khổng lồ độc nhất của nước Yến ở giữa, trở thành tiêu chí nổi bật nhất.

"Tốt quá rồi!

Chiếc đỉnh cuối cùng trong Cửu đỉnh của thiên tử năm xưa, nay dưới sự lãnh đạo của Đế Tôn thiên tuế, Đại Tần chúng ta cuối cùng đã thu nạp hoàn toàn Cửu đỉnh vào Hàm Dương, trở thành người đầu tiên dưới thiên tử năm đó, xem ra lục quốc quy Tần, thật sự không

còn là giấc mơ nữa rồi!" "Chỉ cần thiên hạ có thể thống nhất, sẽ không còn phải đánh giặc nữa!!" Dân chúng vô cùng cảm khái, nay có thể sống ở thành Hàm Dương, đã là nguyện vọng lớn nhất của tất cả dân chúng trong thời loạn thế.

Bởi vì mọi người đều biết, thủ đô của Cường Tần, vĩnh viễn sẽ là nơi an toàn nhất, tường thành của Cường Tần không ai có thể phá!

Đương nhiên, những điều này không phải là quan trọng nhất, quan trọng là, nước Yến cứng đầu nhất trước đây, đã trở thành kẻ cúi đầu thần phục Đế Tôn và Tần Vương.

Lần này Yến Vương tuy không đích thân đến, nhưng quy mô thượng cống là chưa từng có, chỉ khi chư hầu các nước triều bái thiên tử năm xưa mới xuất hiện loại quy mô cống phẩm này, đủ thấy thành ý của nước Yến lần này.

Chỉ là lúc này, trong hậu điện cung Hàm Dương, trong phòng chỉ có Đế Tôn và Tần Vương hai người.

"Lão sư, phương pháp của ngài thật sự có thể thực hiện được sao?" Đế Tôn cười khẽ, đồng thời bắt đầu tùy ý nghịch ngợm khuôn mặt của Tần Vương, trong thiên hạ, có lẽ chỉ có một mình Đế Tôn dám làm bừa như vậy trên mặt Tần Vương.

"Vương thượng cứ yên tâm, năm xưa ta dùng cái giá nhỏ nhất để tiêu diệt Lữ tướng, cũng dùng phương pháp tương tự." "Nhưng, ta lo lắng, sứ thần nước Yến lòng lang dạ sói, ngài..." Đế Tôn vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào gương, dùng linh hồn lực của Đế Tôn để dò xét, trong ánh mắt của Tần Vương, không hề có chút che giấu nào, thật sự là phát ra từ nội tâm lo lắng cho Đế Tôn.

"Ta đã nói, ta muốn vì vương thượng bình định thiên hạ, trước khi làm được điều đó, không ai có thể làm tổn thương được ta."...

Sau một hồi bố trí, sứ giả nước Yến Kinh Kha đã chờ đợi bên ngoài điện từ lâu, cùng với tùy tùng Phàn Vu Kỳ lên điện.

Kinh Kha kia mày kiếm mắt sao, trông vô cùng anh tuấn, Phàn Vu Kỳ bên cạnh thì cơ bắp cuồn cuộn, nhưng trong xương cốt lại toát ra một luồng sát khí lạnh lẽo.

"Sứ giả nước Yến Kinh Kha, khấu kiến Tần Vương." Hai người lần lượt quỳ xuống đất, mặt gần như dán chặt xuống sàn điện, thể hiện thái độ vô cùng sùng kính, khiến các quần thần trong đại điện đều lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Tần Vương cao cao tại thượng hôm nay càng tỏ ra khí độ ung dung.

"Thôi, sứ giả một đường vất vả." "Đa tạ đại vương quan tâm, vì để hai nước ngừng chiến hữu nghị trường tồn, chút vất vả của hai người chúng thần, có đáng là gì." Tần Vương thản nhiên cười: "Quả nhân xem trên thư của nước Yến, nói là sẽ cắt mười tám quận thành trì cho Đại Tần ta làm lãnh thổ, không biết, là mười tám quận nào nhỉ?" Kinh Kha sắc mặt trang nghiêm tiếp lấy bản đồ dâng lên quá đầu: "Xin đại vương đích thân xem qua." Tần Vương đích thân tiến lên, lệnh cho người mang bàn đến, do Kinh Kha tự tay bày bản đồ ra trước mặt.

Cuộn bản đồ từ từ được mở ra từ phải sang trái, đường nét cương thổ được vẽ bằng bút mực dần dần hiện ra.

Cho đến khi bản đồ được kéo đến cuối cùng, một con dao găm sắc bén đột nhiên xuất hiện.

Ánh mắt Kinh Kha đột nhiên lạnh đi, nhân lúc mọi người không hề phòng bị, chộp lấy dao găm, đâm thẳng vào ngực Tần Vương.

"Đi chết đi!" Keng!

Toàn bộ quá trình nhanh như chớp, bên cạnh các quần thần và vương sư Đế Tôn, đều vẻ mặt chấn động nhìn cảnh này.

Ngược lại Tần Vương đang đối mặt với toàn bộ quá trình, lại trầm ổn như đã dự liệu trước mọi thứ, không những không hề né tránh, trên mặt còn nở một nụ cười đầy tự tin.

"Quả nhiên, đồ cùng chủy kiến, đây là thành ý của nước Yến sao!" Tần Vương không giận mà còn cười, bởi vì y đã nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc gấp trăm lần mình trên mặt Kinh Kha.

Con dao găm sắc bén trong tay hắn, không lệch một ly đâm vào vị trí tim của Tần Vương, lại phảng phất như đâm vào một tảng đá lớn, không hề có cảm giác của thân thể máu thịt!

"Ngươi... không thể nào!" Tần Vương trở tay chộp một cái, nhẹ nhàng tước đi con dao găm kịch độc trên tay Kinh Kha, một chưởng nặng nề đánh vào vị trí xương vai, đồng thời nắm lấy cổ tay Kinh Kha, một quyền đập vào lòng bàn tay, trong chốc lát, toàn bộ xương cánh tay của Kinh Kha hoàn toàn bị chấn nát.

Cơn đau kịch liệt sinh ra một tiếng hét thảm vô cùng thê lương.

Tráng hán Phàn Vu Kỳ bên cạnh hoàn toàn bị uy thế của Tần Vương dọa cho ngây người, theo bản năng muốn bỏ Kinh Kha chạy ra ngoài cung.

Chương 626

Chỉ thấy Tần Vương lạnh lùng cười một tiếng, chân đột nhiên chấn mạnh một cái, con dao găm kia bị một lực lớn đẩy lên một tấc, y nhấc chân đá bay ra, lại từ phía sau lưng chính xác vô cùng xuyên qua ngực Phàn Vu Kỳ.

Đến lúc này, Kinh Kha mới triệt để ý thức được, y đã bại, bại đến thảm hại không còn chút cơ hội chiến thắng, lời hứa báo thù cho thái tử cũng đã tan thành mây khói.

"Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn!

Kinh Kha, dũng khí của ngươi ta khâm phục, nhưng bằng thực lực của ngươi, làm sao có thể kháng cự lại ta?" "Ngươi... ngươi không phải Tần Vương!

Ngươi là Đế Tôn!!" Kinh Kha thông minh, nhưng lúc này đã không còn tác dụng gì nữa, rơi vào tay Đế Tôn, làm sao có thể có đường sống?

Bốp!

Một chưởng đánh ra, Đế Tôn men theo vai trái Kinh Kha lại một lần nữa chém xuống, sức mạnh cường đại trong nháy mắt chấn nát hơn nửa kinh mạch trong cơ thể, muốn chạy cũng đã không còn khả năng.

"Tại sao lại như vậy...

Mông Điềm đích thân lĩnh binh thảo phạt nước Yến, lại nghe tin Bạch Khởi dẫn binh rời khỏi Hàm Dương, vốn là cơ hội tốt nhất để ta hành thích!

Cuối cùng không ngờ, ta lại trúng kế!" Đế Tôn cuối cùng không còn che đậy, cùng với Tần Vương đã không còn nguy hiểm bước ra từ phía sau đối mặt một cái, hai người lần lượt gỡ bỏ lớp ngụy trang trên mặt, lộ ra diện mạo thật sự.

Giây tiếp theo, tất cả các quan văn võ trên triều đình triệt để kinh ngạc, căn bản không dám tin tất cả là sự thật.

"Trời ạ!

Mắt ta hoa rồi sao?

Sao có thể?" "Vương thượng và vương sư thiên tuế hai người, lại đều dịch dung thành bộ dạng của đối phương??" Đế Tôn biết những người xung quanh đều đầy lòng kinh ngạc, liền đi vòng quanh Kinh Kha đang ngã trên đất, kể lại toàn bộ quá trình.

Nguyên lai, trong hơn một trăm điệp giả hàng đầu mà Đế Tôn ban đầu bồi dưỡng cho Đại Tần, có hơn ba mươi người trong vòng một tháng gần đây đã chuyển đến nước Yến, điều tra tình báo các mặt trong nội bộ.

Càng rõ hơn việc Kinh Kha chọn lúc này hành thích Tần Vương, là do một đại thần trong nước Yến bày mưu cho Yến Vương, và đại thần đó, vào ngày thứ ba sau khi Kinh Kha xuất sứ, đã bị thủ hạ điệp giả của Đế Tôn bí mật sát hại.

Từ đó, trên dưới nước Yến không còn một người tài nào có thể dùng, cũng là phương pháp tốt nhất để Đế Tôn giảm thiểu tối đa thương vong cho quân đội phe mình.

Sau khi biết được kế hoạch bí mật hành thích Tần Vương của Kinh Kha, Đế Tôn liền có ý tưởng đánh tráo này, dùng thuật dịch dung để hoàn toàn hoán đổi mình và Tần Vương, như vậy vừa tránh được việc Tần Vương gặp nguy hiểm, lại có lợi cho việc Đế Tôn trực tiếp

ra tay trấn áp cao thủ đệ nhất nước Yến này.

Nếu đối kháng cận thân một cách công khai, Kinh Kha dù sao cũng có thực lực sánh ngang Hạng Yến, đặc biệt là khi dùng dao găm loại đoản nhận này càng có thể phát huy ra thực lực của đệ nhất thích khách thiên hạ.

Đáng tiếc, khi y biết đối thủ trước mắt là Đế Tôn, tất cả ảo tưởng chiến thắng đều tan vỡ.

"Ha ha ha...

Là số mệnh sao?

Ta không tin!" Kinh Kha đột nhiên ngừng la hét, nhân lúc một hộ vệ xung quanh không để ý, đoạt lấy bảo kiếm của hắn lao về phía Đế Tôn, không màng tất cả tùy ý chém loạn vào người Đế Tôn.

Nhưng Đế Tôn chỉ dựa vào thần thông Kỳ Lân Tí vung tay đỡ một cái rồi đánh ra một đạo quyền kình vô cùng mạnh mẽ, hai động tác đơn giản nhất, liền triệt để nghiền nát hy vọng cuối cùng của Kinh Kha.

"Người đâu, ném tên thích khách này ra phố chính thành Hàm Dương, mặc cho dân chúng Hàm Dương tùy tiện xử trí, nói với vạn dân Đại Tần ta, đây là việc hắn làm.

À đúng rồi, đừng quên trưng cầu ý kiến của vạn dân, hỏi mọi người, người nước Yến đối xử với vua của chúng ta như vậy, rốt cuộc nên xử trí thế nào cho hợp lý." "Chúc hạ tuân lệnh!!" Lệnh của Đế Tôn vừa ban ra không lâu, Kinh Kha liền bị nhốt trong xe tù đưa đến phố chính thành Hàm Dương, hai bên đường hàng vạn dân chúng Hàm Dương điên cuồng ném trứng gà và rau thối vào hắn, thật sự là thảm kịch.

Nhưng dụng ý thật sự của Đế Tôn, là để cho những tai mắt của

nước Yến lẻn vào Hàm Dương với số lượng không nhiều hiểu rõ, chống lại Đại Tần, sẽ có kết cục như thế nào.

Mười ngày sau, Mông Điềm suất binh chiếm lĩnh Yến đô, nước Yến chính thức diệt vong, cũng từ đó trở thành vương quyền đầu tiên biến mất dưới thiết kỵ Đại Tần.

Nửa năm sau...

Trong cung Hàm Dương, Đế Tôn và Tần Vương kề vai đứng, nhìn chín chiếc đỉnh đồng lớn vô cùng sâu thẳm trước mặt mà cảm khái.

"Qua đêm nay, Bạch Khởi và Mông Điềm hẳn sẽ truyền về tin chiến thắng, mục tiêu cuối cùng của lục quốc là nước Sở cũng sẽ từ đó bị diệt, vương thượng, sẽ trở thành vị thiên cổ nhất đế đầu tiên thống nhất thiên hạ trên mảnh đất này.

Ta, cũng đến lúc phải rời đi rồi." Đế Tôn cùng Tần Vương kề vai đứng, lặng lẽ nhìn Cửu đỉnh trước mắt, không ai nói thêm gì.

Chương 627

Đến ngày hôm nay, tình cảm giữa hai người đã trở nên sâu sắc hơn, không nghi ngờ gì cũng phức tạp hơn.

Bởi vì Tần Vương, cuối cùng cũng cần phải dựa vào một chữ 'đế' để vinh quang gia miện.

Dù thiên hạ là do Đế Tôn một tay giúp y đánh xuống, nhưng uy nghiêm của chữ 'đế', tuyệt đối không cho phép bất kỳ thế lực nào trong thiên hạ có sự tồn tại mang tính uy hiếp.

Tần Vương cần một lão sư, nhưng thiên cổ nhất đế, lại không cần.

"Ta biết, trừ phi ta chết, nếu không, vị thiên cổ nhất đế này sẽ vĩnh viễn không được yên lòng." "Lão sư!" Đế Tôn giơ tay, mỉm cười ngăn lại ý muốn nói tiếp của y.

"Ta một thân hoành luyện đao thương bất nhập, chỉ có một khí môn, ở vị trí cằm dưới, chỉ cần dùng lao lồng nhốt ta, ngâm trong sách thất thất bốn mươi chín ngày, ta sẽ vong mạng, toàn thân xương thịt sẽ cô đọng thành một khối ngọc giác.

Chỉ cần lệnh cho Mông Điềm và Bạch Khởi, lệnh cho thân tín của họ đưa ta đến Đông Hải, bốn mươi chín ngày sau lấy ra ngọc giác mai táng ta.

Nhớ kỹ, nơi chôn cất giác cốt của ta, nhất định không được để lại bất kỳ dấu vết nào tiết lộ thân phận của ta, nếu ngươi nhận ta là lão sư, hãy làm theo lời ta, mộ bia của ta bất hủ, thì Đại Tần bất hủ, giang sơn bất hủ!" Phịch!

Tần Vương nghe vậy, trước mặt Cửu đỉnh, trước đế vị tượng

trưng cho chí tôn thiên hạ, quỳ xuống trước Đế Tôn.

Một lần quỳ này, đủ để minh chứng tình cảm đặc biệt trong lòng Tần Vương đối với Đế Tôn, tuyệt đối là sự tôn sùng và không nỡ xuất phát từ nội tâm.

Nhưng Tần Vương hiểu, muốn thành thiên cổ nhất đế, một cuộc ly biệt đã định sẵn phải đến.

"Ta sẽ dung luyện Cửu đỉnh, chế tạo ra một khối khoáng thế tuyệt bích thiên hạ vô song, cất giữ trước mộ lão sư, để biểu đạt sự sùng kính và quyến luyến của ta đối với lão sư.

Tình sư đồ một đời, có lẽ ta chỉ có thể kiếp sau báo đáp!" Lần này, Đế Tôn không ngăn cản Tần Vương, cũng là lần duy nhất trang trọng nhận lấy cái quỳ lạy của người đàn ông nắm giữ thiên hạ này.

Đương nhiên, cũng là lần cuối cùng.

"Ha ha ha...

Một lễ quỳ lạy của người đàn ông đứng trên đỉnh thiên hạ, đủ để an ủi cho một đời phong công vĩ tích của ta, đủ rồi."...

Ngày hôm sau, nước Sở tuyên cáo diệt vong, bảy nước thiên hạ đều thuộc về đất Tần.

Theo ý của Đế Tôn, chỉ khi hắn chết đi, Tần Vương mới có thể trở thành hoàng đế theo đúng nghĩa, trở thành thiên hạ chi chủ chí cao vô thượng.

Do đó, dưới yêu cầu mạnh mẽ của Đế Tôn, ngày thứ hai sau khi hịch văn thống nhất bảy nước được ban ra, Tần Vương liền theo yêu cầu của Đế Tôn chuẩn bị thuyền và đội ngũ đi đến Đông Hải.

Tần Vương không đích thân đến đó, vì sợ rằng nếu đến, thật sự sẽ không nỡ để Đế Tôn ra đi.

Trước khi rời đi, Đế Tôn đã hạ đạo vương sư lệnh cuối cùng, yêu cầu Tần Vương vĩnh viễn bảo vệ cho Mông Điềm và Bạch Khởi một đời công danh, an hưởng tuổi già, đây là yêu cầu duy nhất.

Thuyền giương buồm ra khơi, dần dần rời xa mảnh đất vui vẻ mà Đế Tôn đã sống mấy năm.

Trên thực tế, ngay cả những thân tín bên cạnh Tần Vương hiện nay, cũng đều là những người cốt cán đã theo Đế Tôn đánh thiên hạ năm xưa, hơn một trăm điệp giả hàng đầu của bảy nước đó, nay bảy nước đã thống nhất, cũng thuận thế được triệu hồi về Hàm Dương, trở thành Ám Ảnh Vệ dưới trướng Tần Vương.

Trong hơn một trăm người đó, người tinh nhuệ mạnh nhất đứng đầu tên là Chương Hàm, lúc này trên thuyền, là người đang kề vai đứng cùng Đế Tôn.

"Đại nhân, ngài thật sự đã quyết định rồi sao?

Ngài biết đấy, chỉ cần ngài một câu, đừng nói là thả ngài, ngài muốn chúng tôi đi theo, hơn một trăm người chúng tôi, cũng nhất định sẽ từ bỏ tất cả hiện tại, đi theo ngài đến chân trời góc bể, thề chết đi theo!" Đế Tôn cười khẽ lắc đầu: "Không cần thiết.

Lời hứa của ta với Tần Vương năm xưa, cũng chỉ có như vậy, thiên hạ mới có thể thật sự yên ổn mấy chục năm.

Các ngươi cứ theo hắn làm việc cho tốt, đều có thể lưu danh sử sách." Chương Hàm dường như không quan tâm đến những điều này...

"Đại nhân, thứ cho tôi nói thẳng, Tần Vương tuy hùng tài đại lược, nhưng làm người quá sắc bén, chủ trương dùng cường quyền thống ngự thiên hạ, một khi thiên hạ thống nhất không còn chiến sự, e rằng sự sắc bén của đế vương như vậy, sẽ lan đến trên người vạn

dân thiên hạ, nếu thật sự như vậy, giang sơn Đại Tần, e khó bền vạn năm.” Phải biết rằng, những lời này nếu bị Tần Vương nghe thấy, đừng nói là Chương Hàm, ngay cả hơn một trăm huynh đệ điệp giả trung thành của Đế Tôn cũng sẽ bị liên lụy, đủ thấy địa vị của Đế Tôn trong lòng Chương Hàm cao đến mức nào.

“Ha ha, ta lúc đầu thật không nhìn ra, tiểu tử ngươi lại có nhãn quan và kiến giải như vậy.

Sớm biết như thế, ta càng phải sớm đề bạt ngươi, để ngươi trở thành đại tướng quân như Mông Điềm và Bạch Khởi rồi.

Nhưng xem ra, sớm muộn gì vị trí đó cũng sẽ là của ngươi.” Chương Hàm sững sờ, có chút không hiểu nhìn về phía Đế Tôn.

“Sao?

Chương 628

Ngươi cảm thấy phán đoán của ta không đúng sao?

Nếu không phải Tần Vương niệm tình sư đồ cũ giữa ta và y, một khi ta lần này vong mạng ở Đông Hải, y sẽ lập tức đẩy một trong hai người Mông Điềm và Bạch Khởi vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Công cao chấn chủ cuối cùng không phải là chuyện tốt.

May mắn là ta đã để lại bút tích, đồ đệ của ta cũng sẽ không làm quá tuyệt.

Ngươi cũng không cần sốt ruột, nếu vận số Đại Tần thật sự như vậy, không cần bao nhiêu năm, lại sẽ có chiến sự nổi lên...

Thiên hạ, cuối cùng cũng phải tuân theo quy tắc như vậy." Nhìn ra biển cả mênh mông vô tận bốn phía, Đế Tôn hài lòng gật đầu.

"Được rồi, đến nơi rồi, thả kim lồng!" Đế Tôn tự mình hạ lệnh thụ hình, chủ động bước vào trong chiếc lồng tù bằng vàng đó.

Khi chiếc lồng tù từ từ được thả xuống nước, tất cả mọi người trên boong tàu đồng thời quỳ xuống, tất cả đều cúi đầu chắp tay, cung tiễn Đế Tôn rời đi.

"Thần đẳng cung tống Đế Tôn, vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!!"...

Dưới nước hai trăm mét.

Đế Tôn bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện đả tọa, đồng thời cũng đang thử đột phá bình cảnh giai thứ tư của nhân hồn.

Thời gian tu luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày, chỉ cần Đế Tôn có thể lột bỏ hoàn chỉnh nhân thai, lại luyện hóa nó thành chuyển sinh ngọc giác, vậy thì có thể phân tách hai đạo hồn nguyên của hai cõi

thiên nhân.

Như vậy, sau này thiên hồn thần khu của Đế Tôn trở về thiên giới tìm Ngộ Không, còn toàn bộ nhân hồn ngọc giác lưu lại nhân giới, chỉ cần có nhu cầu, thần hồn nhập vào trong ngọc giác, liền có thể trở lại trạng thái nguyên thủy ở nhân gian.

Đơn giản mà nói, Đế Tôn để lại cho mình một bản sao dự phòng ở nhân gian giới, như vậy việc qua lại giữa hai cõi thiên nhân cũng sẽ trở nên thuận tiện hơn rất nhiều.

Ròng rã bảy bảy bốn mươi chín ngày, Đế Tôn điên cuồng thôn phệ thiên địa nguyên khí trong Đông Hải, cuối cùng vào đêm trước ngày thứ bốn mươi chín đã lột bỏ hoàn chỉnh nhân thai, đồng thời cũng chuyển nhân hồn của mình vào trong nhục thân đó.

Lúc này nếu có một đôi mắt người, rõ ràng có thể nhìn thấy rõ ràng, trong lồng tù có hai Đế Tôn thân trần giống hệt nhau ngồi đối diện.

Rất nhanh, pháp lực của thần chi khu nơi thiên hồn ngự trị bắt đầu hiển hóa, tay trái là vô thượng công pháp Phật môn Kim Cang Kinh, tay phải là vô thượng công pháp Huyền Thanh, một xanh một vàng hai đạo quang mang đồng thời gia trì lên nhục thân của nhân hồn.

Trước sau không đến một canh giờ, ngọc giác bất hủ hoàn mỹ được ngưng luyện từ nhân hồn, cuối cùng đã thành hình!

Nhìn ngọc giác trong veo tinh khiết được vớt lên từ dưới nước, trong mắt Chương Hàm lại lóe lên một tia lệ quang.

"Nhổ neo, trở về Hàm Dương!"...

Chặng đường chinh phạt đầu tiên ở nhân gian giới, mục tiêu giúp đỡ Đại Tần thống nhất thiên hạ cuối cùng đã kết thúc, nhân hồn của Đế Tôn thành công đạt được tam giai viên mãn, đột phá vào giai thứ

tư, đồng thời giải khóa ba loại thiên phú nhân hồn, một trong số đó, chính là khả năng tự mình luyện hóa nhục thân phàm nhân, tùy ý thay đổi hình mạo.

Đơn giản mà nói, Đế Tôn hiện tại, có thể dùng phương thức thần thông để dịch dung hóa hình trong nháy mắt, mà vẫn có thể duy trì linh hồn bất hủ.

Không cần phải mượn ngoại lực đạo cụ thuần túy dùng kỹ thuật thủ công để dịch dung như trước.

Cùng lúc đó, tính toán thì con khỉ trên trời kia hẳn cũng sắp tốt nghiệp ở Phương Thốn Sơn, Đế Tôn phải đúng ngày trở về mới thỏa đáng.

Thông qua Huyễn Tử Linh Đồng nhìn thấy Chương Hàm cầm ngọc giác trong tay, Đế Tôn cũng hoàn toàn yên tâm, hóa thành một đạo lưu quang bay lên trời, thẳng tiến ra ngoài cửu tiêu vân, mấy lần chớp mắt liền đột phá cửu trọng thiên tế tiến vào thiên giới, đồng thời thẳng tiến đến Phương Thốn Sơn.

Khi trở về Phương Thốn Sơn, Bồ Đề Lão Tổ đang bế quan, Đế Tôn không gặp được lão tổ, chỉ gặp được các sư huynh đệ đã từng cùng tu hành.

"Sư huynh, xin hỏi, đệ đệ Ngộ Không của ta hiện đang ở đâu?" "Ngộ Không?

Không phải ba ngày trước đã tu luyện viên mãn rời sư môn rồi sao?

Hẳn là đã về đạo trường Hoa Quả Sơn của hắn rồi!" Đế Tôn nghe xong vô cùng vui mừng, vội vàng gật đầu chắp tay cáo từ rời đi, lập tức trở về bên ngoài Hoa Quả Sơn.

"Ha!!

Các con, đừng giành đừng giành, ai cũng có phần!" Cách một khoảng rất xa, Đế Tôn đã thấy con khỉ kia một thân kim giáp trông vô cùng uy vũ, so với con khỉ lông xám ba năm trước trông tinh thần hơn rất nhiều.

Huyễn Tử Linh Đồng quan sát, kinh ngạc phát hiện tử quang trên người con khỉ, dường như đã nồng đậm hơn trước rất nhiều!

Bản lĩnh của con khỉ đầu này cũng đã tiến bộ vượt bậc.

Chương 629

“Đệ đệ, đột nhiên tốt nghiệp sớm ba ngày, làm ca ca tìm nửa ngày!” Ngộ Không quay người, ánh mắt sáng ngời nhìn Đế Tôn trở về, vui mừng quá đỗi vứt đi lễ vật trong tay, một cú nhào lộn nhào vào lòng Đế Tôn.

Trong một khoảnh khắc, phảng phất như con khỉ nhỏ ngây thơ vô tri vừa mới từ trong kẽ đá chui ra lại trở về.

Giữa hai người không cần quá nhiều lời nói, tình cảm nồng đậm trong lòng không thể diễn tả bằng lời.

Trong mắt Ngộ Không, Đế Tôn vĩnh viễn là người đứng đầu trong lòng hắn, sinh ra từ trong linh thạch không có phụ mẫu, Đế Tôn, chính là người thân duy nhất, còn hơn cả phụ mẫu huynh trưởng!

“Ca ca, cuối cùng huynh cũng về rồi, đợi huynh mà ta khổ quá!

Huynh có biết, tu hành ở Phương Thốn Sơn kia gian khổ đến mức nào không?

May mà Ngộ Không không làm huynh thất vọng, nay bảy mươi hai phép biến hóa và cân đẩu vân những bản lĩnh này đã học được hết, được Bồ Đề lão tổ kia chân truyền!

Đáng tiếc, lão già đó không cho Ngộ Không gọi là sư phụ, cuối cùng chỉ có huynh là người thân duy nhất.” Đế Tôn cười gật đầu: “Không sao, thụ nghiệp tức là ân sư, dù không có danh phận, ân tình của người ta, cũng nhất định phải ghi nhớ trong lòng.” “Ha!

Tự nhiên rồi!

Ca ca, nay Ngộ Không đã học được bản lĩnh, chỉ thiếu một món binh khí thuận tay, huynh xem, thứ đó chúng ta phải đi đâu tìm đây?”

Đế Tôn cười khẽ: "Ta biết dưới Đông Hải kia có Long cung, trong đó có một kiện Định Hải Thần Châm nặng một vạn ba nghìn cân, tên là Như Ý Kim Cô Bổng, rất thích hợp với ngươi!" "Ha!

Nếu đã như vậy, vậy ca ca, chúng ta hãy đến Đông Hải một chuyến!" "Chính có ý này!

Long cung Đông Hải kia cũng có không ít tôm binh cua tướng, nhưng với hai huynh đệ chúng ta, một cái Đông Hải nhỏ nhoi, có gì đáng nói?" Đế Tôn tuy rằng cường độ thiên hồn hiện tại chỉ có nhị giai, gần như không tu luyện, nhưng dựa vào thần khí Hiên Viên Kiếm và tuyệt thế công pháp của hai mạch Phật Đạo, đối phó với loại nguy hiểm cấp bậc này cũng không thành vấn đề.

An bài ổn thỏa cho đám khỉ con ở Hoa Quả Sơn, Ngộ Không liền dưới sự dẫn dắt của Đế Tôn, một cú lộn nhào mười vạn tám nghìn dặm, đã đến khu vực Đông Hải.

"Ha!

Ca ca, đây là Đông Hải?" Đế Tôn nhẹ nhàng gật đầu: "Đi thôi, ta dẫn ngươi xuống Long cung, đi gặp lão Long Vương Đông Hải kia." Hai đạo lưu quang đột nhiên lao xuống, từ dưới biển khơi khuấy động ngàn lớp sóng.

Mấy lần chớp mắt, Đế Tôn và Ngộ Không đã đến trước cửa Long cung.

Cung điện dưới nước tráng lệ trông vô cùng nguy nga, không nói đâu xa, cung Hàm Dương mà Đế Tôn quen thuộc nhất, so với đạo trường của Long Vương Đông Hải trước mặt, cũng kém xa.

"Đứng lại, kẻ nào!

Dám xông vào Long cung Đông Hải của ta!" Cửa ra vào chỉ riêng tôm binh cua tướng đứng gác đã có một hai trăm, thật sự là vô cùng

phô trương.

"Hừ!" Ngộ Không tiến lên nhe răng gầm gừ một tiếng đặc trưng.

Với tính tình của hắn, nay vừa mới học được bản sự, đang sầu không có chỗ đánh nhau, hễ có nơi nào có thể nổi giận, con khỉ đầu này chắc chắn sẽ không do dự.

Ngược lại Đế Tôn lại trầm ổn hơn rất nhiều.

"Mấy vị, làm phiền thông báo một tiếng, Hoa Quả Sơn Tề Thiên Thánh Tôn Ngộ Không, cùng huynh trưởng Đế Tôn đến bái phỏng." "À, tên tuổi nghe cũng kêu đấy, chẳng qua là một tên thư sinh dắt theo một con khỉ, hai tay không không đến cửa, đến chút thường thức cũng không hiểu sao?" Đế Tôn khẽ nhíu mày.

"Nói thật, ta không thích thái độ nói chuyện này của ngươi, nếu các ngươi thực sự không muốn thông báo, vậy ta tự vào." Đế Tôn nói xong, quả thực đã cho đám pháo hôi này đủ mặt mũi, thấy đối phương vẻ mặt cười lạnh không có động tác gì, trực tiếp bước về phía trước một bước.

Trong im lặng, chân trái của Đế Tôn hiện lên một đạo kim quang rực rỡ!

Ngay sau đó, bước thứ hai chân phải bước ra, quang mang của đạo màu xanh huyền ảo khó lường lại một lần nữa xuất hiện.

Một Phật một Đạo hai màu thần quang thay nhau hiện ra, triệt để làm chấn động đám tôm binh cua tướng trước mặt, cũng không biết là công pháp gì, nơi nào quang mang bao phủ, tất cả đám pháo hôi cấp thấp có hồn quang màu lục trước mặt, hoàn toàn bị phong ấn tại chỗ, không có công pháp của Đế Tôn hóa giải, căn bản không thể động đậy dù chỉ một chút, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Cứ thế sải bước đi vào Long cung Đông Hải, nơi Đế Tôn đi qua,

tuyệt không một ai có thể ngăn cản.

Ngộ Không vẻ mặt hiếu kỳ và chấn động, không ngừng vung tay trước mặt đám tôm binh cua tướng, thấy từng tên thật sự không còn động đậy, mới ha ha cười không ngớt.

“Ca ca, bản lĩnh của huynh dường như còn mạnh hơn ta, sao không thấy lão già Bồ Đề kia dạy cho Ngộ Không bản lĩnh cao cường như vậy?” Đế Tôn cười khẽ: “Bản lĩnh của ngươi không kém ta đâu, đợi ngươi lấy được Định Hải Thần Châm, ta bảo đảm, cả tam giới đều sẽ biết đến mỹ danh của Tề Thiên Đại Thánh!” Trong chớp mắt, Đế Tôn đã dẫn theo con khỉ đầu trực tiếp vào chủ điện Long cung.

Lão Long Vương thì đang thảnh thơi, bên cạnh có hai phi tử hầu hạ, dưới chân có một con rùa biển hình người đứng cạnh, hẳn là Quy Thừa Tướng trong truyền thuyết.

Về phần những người còn lại trong điện, cơ bản đều là hộ vệ có hồn quang màu lam, mạnh hơn đám pháo hôi bên ngoài không ít.

“Các ngươi, là ai?” “Ngươi đoán xem, lão tử từ trước đến nay không có thói quen nói lại lần thứ hai.” Đế Tôn vốn mang đầy lòng nhiệt thành đến.

Chương 630

Dù sao Long cung Đông Hải cũng là thượng tiên đầu tiên mà hắn tiếp xúc ở thiên giới, ngoài Bồ Đề Lão Tổ ở Phương Thốn Sơn.

Màu sắc hồn quang màu tím đậm không nhất định thể hiện được thực lực của Long Vương mạnh đến đâu, nhưng cũng đủ để chứng minh địa vị của y trong số các vị tiên.

Nhưng thái độ của mấy tên tôm binh cua tướng ở cửa, thực sự khiến hảo cảm của Đế Tôn đối với lão Long Vương giảm đi rất nhiều, lại thấy lão già này vui vẻ hưởng thụ, tức thì trong lòng nổi giận, không còn sắc mặt tốt nữa.

Trở tay vung một cái, Đế Tôn đánh bay hai lão già đang hầu hạ kia, dẫn theo con khỉ đầu trực tiếp ngồi xuống bắt đầu ăn uống thỏa thích, hoàn toàn không coi Long Vương ra gì.

"Hai ngươi lui ra trước đi." Long Vương gọi hai thị nữ bên cạnh đi, nhìn về phía Đế Tôn, sắc mặt không khỏi lạnh lùng đi mấy phần.

"Các hạ có thể nghênh ngang đi vào Long Cung của ta, chắc hẳn cũng là một cao nhân ẩn thế trong tiên đạo, không biết đến Đông Hải Long Cung của ta, rốt cuộc là vì chuyện gì." Đế Tôn vốn chẳng thèm đáp lại, ăn gần xong mới vỗ vỗ tay, thong thả ung dung mở miệng.

"Đơn giản, đến mượn lão Long Vương một món binh khí.

Đệ đệ Ngộ Không của ta còn thiếu một món thần binh vừa tay, trên trời dưới đất, chỉ có bảo bối ở Đông Hải là lọt được vào mắt ta.

Nếu chịu mượn, ta, Đế Tôn, sẽ nợ ngươi một ân tình." Đế Tôn...

Lão Long Vương suy nghĩ nhanh như chớp, điên cuồng tìm kiếm thông tin về cái tên này, nhưng mất cả buổi trời vẫn không rõ danh

hiệu này rốt cuộc là truyền nhân của tiên đạo nhà nào.

“Không cần phí tâm đâu, lão Long Vương.

Tên của ta ngươi chưa từng nghe, càng không thể tra ra.

Làm một việc thôi, bán cho ta một ân tình, còn về báo đáp, ngươi sẽ hiểu được khoản đầu tư này đáng giá đến mức nào.” Long Vương không rõ lai lịch của Đế Tôn, không dám làm căng, đành bất đắc dĩ nhíu mày, nghiêm mặt nói: “Được thôi, mượn binh khí, chỉ cần Long Cung ta có, tùy ngươi chọn hai món.” “Không cần khách sáo thế, một món là đủ rồi.

Chính là cây Định Hải Thần Châm nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân kia.” “Cái gì!” Đông Hải Long Vương bật dậy, Lão Quy Thừa Tướng bên cạnh càng sợ đến thất kinh, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hắn.

“Lớn mật!” Đế Tôn cũng không tức giận, dường như đã sớm đoán được đám người ở Đông Hải này đều sẽ lật lọng.

“Không cần kích động thế, chẳng phải chỉ là một món binh khí thôi sao?

Ta đã nói là mượn, không phải cướp!

Hoảng cái gì?

Một ân tình của Đế Tôn ta, quý giá như vầng trăng trên cửu thiên!

Mượn hay không, ngươi tự quyết định đi.” Đế Tôn nói xong, chẳng thèm nhìn hai người họ lấy một lần, cúi đầu tiếp tục ăn, không quên ném cho Ngộ Không hai quả đào.

Đối với Đế Tôn, chuyến đi Đông Hải này vốn chẳng cần phải lo nghĩ gì.

Mượn được thì mượn, không mượn được, chỉ có thể dùng vũ lực.

Tuy trước đó chưa từng giao thiệp với người của Long Cung, nhưng trong thời gian truyền đạo ở Phương Thốn Sơn, Đế Tôn cũng nghe các sư huynh đệ đồng tử nhắc đến một vài chuyện thú vị ở Thiên giới, đặc biệt là mấy lão già Long Vương, ai nấy đều gian xảo vô cùng, chưa bao giờ chịu thiệt.

Cứ dăm ba hôm lại chạy lên Thiên Đình tìm Ngọc Đế đòi phúc lợi, hễ không vừa ý là không làm mưa để phản đối, quả thực nên dạy dỗ một phen.

Quả nhiên, Đông Hải Long Vương và Lão Quy thì thầm một hồi, đột nhiên thay đổi sắc mặt, cười khẩy với Đế Tôn.

"Đế Tôn đạo hữu, Định Hải Thần Châm, không phải bản vương không muốn cho mượn, mà là ngươi căn bản không thể lấy đi được!"
"Ồ?

Lời này có nghĩa là gì?" Đế Tôn hứng thú nhìn Long Vương, cười xem y còn tiếp tục giở trò gì.

"Định Hải Thần Châm kia ngài cũng biết, nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân, căn bản không phải người phàm tục bình thường có thể khống chế.

Nếu các hạ thật sự có thể cầm nó lên, lão long ta cho mượn cũng không sao." Đế Tôn hài lòng gật đầu, lộn một vòng rồi phóng người lên.

"Ngộ Không, đừng ăn nữa, đi lấy binh khí của ngươi đi.

Lão Long Vương, dẫn đường." Nói xong, hai huynh đệ một trước một sau đi ra khỏi cung điện.

Lão Long Vương hít một hơi khí lạnh, ra hiệu bằng mắt cho Lão Quy.

"Đi sắp xếp đi, nhớ kỹ, đừng để lộ sơ hở.

Chương 631

Hai kẻ lai lịch không rõ này cũng có chút bản lĩnh, lỡ như có biến động, cứ theo kế hoạch mà làm!" "Minh bạch!" ...

Trong nháy mắt, Đế Tôn và Ngộ Không đã được Long Vương dẫn đến nơi đặt Định Hải Thần Châm.

"Đây chính là Định Hải Thần Khí nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân!" Ánh mắt Long Vương tràn đầy tự hào.

Bảo bối này cũng là gia sản quan trọng nhất của y, có nó ở đây, bất kể thần tiên các lộ trên trời dưới đất nào dường như cũng phải nể mặt lão Long Vương vài phần.

Tiên ban nào đến Đông Hải cũng đều phải chào hỏi một tiếng, đây tuyệt đối là bộ mặt của cả Đông Hải.

"Ồ?

Bảo bối này có công năng gì đặc biệt không?" "Có thể dài có thể ngắn, có thể to có thể nhỏ, hai chữ 'như ý' trong Như Ý Kim Cô Bổng, tinh túy nằm ở đây.

Chỉ cần thần khí này nhận chủ, nó sẽ tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân.

Đương nhiên, vật này quan trọng hơn là để trấn định những con sóng vô tận của Đông Hải Long Cung.

Có nó, dù có động tĩnh lớn đến đâu, dòng dõi Đông Hải của ta vẫn vững như bàn thạch." Đế Tôn hài lòng gật đầu: "Tốt, ta hiểu rồi.

Ngộ Không, thử xem." Sắc mặt Long Vương biến đổi, vẻ mặt tự hào vừa rồi bỗng chốc trở nên tái nhợt.

“Ngươi...” “Hây!!” Mỹ Hầu Vương nào quản nhiều thế, chỉ cần Đế Tôn gật đầu, bảo nó lên trời xuống đất đều không thành vấn đề.

Cuộc đối thoại vừa rồi của hai người, con khỉ cũng nghe rõ ràng, lập tức thử làm theo.

Trước tiên, nó đặt tay lên bề mặt Định Hải Thần Châm, thử giao tiếp với nó một phen, sau đó Hầu Tử vận dụng thiên huyền diệu pháp tu tập ở Phương Thốn Sơn, hòa tan lớp tiên quang bảo vệ bên ngoài Như Ý Kim Cô Bổng, thần khí lập tức như được giải phong ấn.

“To, to, to...” “Nhỏ, nhỏ, nhỏ...” Như ý tùy tâm, thần khí từ đây trở thành món đồ chơi trong tay Ngộ Không.

“Hây!!

Ca ca, bảo bối này thật hợp với lão Tôn ta, ta lấy nó!” Đế Tôn hài lòng gật đầu: “Ngươi thích là tốt rồi.

Nếu đã vậy, lão Long Vương, hai người chúng ta không làm phiền nữa.

Ân tình này, Đế Tôn sau này sẽ báo đáp gấp bội.” Nói xong, hai huynh đệ định rời đi, toàn bộ quá trình hoàn toàn không để tâm đến cảm xúc của lão Long Vương, dường như coi lão già này là kẻ ngốc.

“Hừ.

Đế Tôn, ngươi chưa chi đã xem mình là nhân vật lớn rồi!

Ta gọi ngươi đến, chẳng qua là để mở mang tầm mắt một chút, ai cho phép ngươi mang nó đi?

Đây là Định Hải Thần Khí của Đông Hải ta, nếu bị ngươi dễ dàng lấy đi như vậy, thể diện của Đông Hải ta còn đâu?” Đế Tôn nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Long Vương sau lưng, không khỏi dừng bước.

“Ồ?

Vậy nghe ý của lão Long Vương, làm rùm beng cả buổi trời vốn không có ý định cho mượn, hóa ra là đang đùa giỡn với huynh đệ ta à?" Long Vương cười lạnh một tiếng không đáp, khẽ vỗ tay, Quy Thừa Tướng kia liền cười một cách quỷ dị từ bên ngoài bước vào, cùng xuất hiện với y còn có mười hai cường giả thân hình cao lớn.

"A, thú vị, thú vị!" Thấy đối phương cuối cùng cũng lộ bộ mặt thật, Đế Tôn cười từ tận đáy lòng, nguyên nhân rất đơn giản, vừa không tốn công sức có được cây Kim Cô Bổng, lại còn không cần phải đáp lại ân tình.

Liếc qua hình dáng của mười hai cường giả cao lớn, mỗi người đều có hồn quang màu tím phụ thể, sức chiến đấu hiển nhiên vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không tính đến cường độ linh hồn, Đế Tôn hiện tại đang ở giai đoạn đầu trưởng thành, không hề thua kém các hải trung thần tướng này.

Luận về công pháp, công pháp vô thượng song tu cả Phật và Đạo, càng không phải là thứ mà đám người này có thể so sánh.

Điều đáng nói là, nếu Đế Tôn sử dụng thêm thần khí của bản thân là Hiên Viên Kiếm, đám người này cũng sẽ không còn chút thể diện nào.

"Lão Long Vương, ta nói trước.

Cây gậy này là ta mượn, không phải ta cướp.

Có mượn có trả, chẳng qua là thời hạn không rõ dài ngắn mà thôi.

Chương 632

Bảo bối ta lấy đi, ân tình của Đông Hải ta chắc chắn sẽ ghi nhận.

Nhưng nếu ngươi thật sự giở trò này, Đế Tôn ta thà mang tiếng cướp bảo vật, cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi yên ổn.

Tránh ra, đây là cơ hội cuối cùng." Long Vương cười ha hả: "Thập Nhị Linh Tướng của Đông Hải ta bày trận, chưa từng gặp phải kẻ tạp nham nào mà không giữ lại được.

Dám uy hiếp bản vương sao?

Thật thú vị!" Đế Tôn đột ngột xoay người, Huyễn Tử Linh Đồng hung quang đại thịnh!

"Ngươi nói ai là tạp nham?" "Ngộ Không, đến lúc thử uy lực của cây gậy rồi.

Nếu người của Đông Hải Long Cung đã không biết điều, vậy thì hãy để chúng nhớ kỹ, tên của huynh đệ chúng ta viết như thế nào." "Hây, được lệnh!" Ầm ầm ầm!!

Hai huynh đệ đồng thời bộc phát tiên lực của bản thân, khí tức kinh khủng lập tức lan tỏa ra ngoài, trong nháy mắt nghiền nát tất cả các công trình kiến trúc xung quanh khu vực biển có Định Hải Thần Châm.

Hậu viện rộng lớn của Long Cung trong khoảnh khắc bị san thành bình địa.

"Hiện trường phải thoáng đãng một chút, mới tiện ra tay." Đế Tôn không nghi ngờ gì là đang dùng cách này để chọc giận lão Long Vương, dù sao cũng là đạo trường của y, phá hoại thế nào cũng là mình lời!

“Bắt lấy chúng cho ta!” Thập nhị hải thần tướng nổi giận, mỗi người đều phóng ra pháp bảo.

Dù sao đây cũng là trong biển, không phải chiến trường quen thuộc nhất của Ngộ Không, ngược lại đám người Đông Hải này chiếm hết ưu thế thiên thời địa lợi nhân hòa.

“Nộ Đào Phệ Ma!” Tiên trận kinh khủng nhanh chóng xuất hiện, mười hai phương hướng đồng thời phóng ra tiên lực áp chế vô cùng hung mãnh, tựa như có mười hai dòng xoáy, từ bên ngoài từng chút một ép vào khu vực trung tâm, mượn áp lực nước biển không ngừng dâng cao để giam cầm và áp chế hai người Đế Tôn.

“Bất Động Minh Vương Thánh Quang!” Đế Tôn chưởng hóa tiên quang, vạn tự minh văn màu vàng chói lọi lập tức xuất hiện, bao bọc lấy hắn và Ngộ Không, trong chớp mắt, áp lực từ xung quanh liền tan biến.

“Cái gì!

Truyền nhân của Phật môn?

Sao có thể!” Đông Hải Long Vương kinh hãi.

Tuy là thượng tiên, nhưng những đại lão ở Tây Thiên kia không thể chọc vào được.

Nếu bị đoạt bảo, y có thể lên Thiên Đình kiện một bản, để Ngọc Đế phân xử, nhưng nếu Đế Tôn thật sự là Phật tử Tây Thiên, vậy thì có chút phiền phức rồi.

“Không thể nào!

Tây Thiên Phật Môn là thánh địa cỡ nào, sao có thể là nơi cho hai kẻ vô lại này làm càn?

Tuyệt đối không thể là truyền nhân của Tây Thiên!” Long Vương

tự an ủi mình như vậy, miễn cưỡng ổn định lại tinh thần.

Hơn nữa, bất kể chuyện này đem đi đâu phân xử, Long Vương cũng chiếm lý.

Để giữ được Định Hải Thần Châm, y buộc phải hành động.

Mười hai đạo tiên lực kinh khủng tiếp tục áp chế, Đế Tôn gần như dùng sức một mình dựa vào cái thế tiên công để chống lại, vẫn dư dả.

"Ta nói cho ngươi biết, lão Long Vương, nếu không nể mặt ngươi cho mượn bảo vật, kẻ nào dám bày trận thế này để áp chế ta, ta sẽ không do dự mà xóa sổ hắn!

Nhưng hôm nay, ta đã hứa không khai sát giới, ngươi liệu mà làm!" Giọng nói của Đế Tôn vẫn trong trẻo như vậy, dù ở nơi sâu thẳm của Đông Hải vẫn vang như sấm bên tai!

Không còn nghi ngờ gì nữa, tu vi tiên lực như thế này, không phải là thứ mà Đông Hải có thể giam cầm.

Ầm ầm ầm!

Tiên quang cường đại lập tức bùng nổ, Đế Tôn tại một điểm đỉnh cao của tiên lực quán chú đã hoàn thành một cú trút tiên lực mang tính sụp đổ, lập tức đánh bay thập nhị hải thần tướng.

Một số tôm binh cua tướng dự bị còn lại, bị Ngộ Không một gậy quét sạch.

Trong nháy mắt, hậu hoa viên của Đông Hải đã là một đống hỗn độn, trên đất nằm la liệt những chiến lực mạnh nhất mà Đông Hải hiện tại có thể đưa ra.

"Sao lại có thể như vậy...

Chương 633

Pháp lực của hắn lại mạnh đến thế!" Lão Long Vương hoàn toàn kinh ngạc, không biết phải làm sao.

Không chỉ Đế Tôn mạnh mẽ vô cùng, mà con khỉ đầu lĩnh bên cạnh hắn sau khi lấy được Kim Cô Bổng cũng lợi hại như vậy.

Quét mắt một vòng, Đế Tôn phát hiện lão rùa kia đã sợ vỡ mật mà bỏ trốn.

"A, lão rùa, ta thấy ngươi cũng không tệ, hay là để ta làm cho ngươi vài ký hiệu." Đế Tôn vung tay một cái, thân thể lão rùa kia như đột nhiên bị một lực hút vô cùng mạnh mẽ khóa chặt, cả người bay ngược trở lại một cách nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã bị Đế Tôn tóm gọn trong lòng bàn tay.

Một cước đạp ra, Lão Quy Thừa Tướng bị Đế Tôn đạp thẳng xuống chân một cách ngoan ngoãn, cả người co rút vào trong mai.

"Ồ, sợ đến mức này rồi sao?

Lúc bày mưu cho chủ tử ngươi, tưởng lão tử không phát hiện à?

Lão vương bát này âm hiểm nhất, hôm nay Đế Tôn gia gia để lại cho ngươi chút ký hiệu!" Nói rồi, Đế Tôn dùng tiên lực cường đại, lấy ngón tay làm kiếm, trên mai của Quy Thừa Tướng để lại sáu chữ lớn.

"Đế Tôn đến đây một chuyến." "Hây!

Ca ca, ta cũng muốn khắc một cái!" Đế Tôn cười vỗ vai Ngộ Không: "Đừng vội, còn có chỗ khác để khắc chữ.

Vị trí trên mai rùa có hạn, viết không hết, ta để lại cho ngươi một chữ ký là được." Suy nghĩ một lát, Đế Tôn lại ra tay, nhưng lần này là

khắc một khuôn mặt cười của khỉ ở phía bên kia mai rùa.

“Đại công cáo thành!” Đế Tôn hài lòng nhìn kiệt tác của mình, chân vung lên, ném Quy Thừa Tướng như một quả bóng da về phía lão Long Vương.

Cái mai cứng rắn tại chỗ húc lão Long Vương bay ngược ra ngoài.

“Lão già!

Nhớ kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi, bất kể ở nơi nào trong tam giới, hễ thấy huynh đệ Đế Tôn ta, phải đi đường vòng!

Nếu không phục, cứ việc lên trời mách lẻo với ta.

Gia gia ta đã dám mượn gậy, tự nhiên cũng dám dùng nó để đánh đuổi những kẻ dám quấy rầy.

Xử lý chuyện này đi, tự lo liệu cho tốt.” Đế Tôn vung tay, tiên lực kinh khủng lập tức từ dưới thân bùng nổ, lực phản chấn mạnh mẽ lập tức đẩy hai huynh đệ bay về phía mặt biển, lao vút lên trời, chẳng mấy chốc đã biến mất không còn tăm hơi.

“Khụ khụ...

Cút sang một bên!” Lão Long Vương vật lộn một hồi, cuối cùng cũng đá được lão rùa nặng mấy trăm cân đang đè trên người mình sang một bên.

Lão Quy thấy xung quanh không còn khí tức mạnh mẽ của Đế Tôn, mới ló đầu ra đỡ Long Vương dậy, trong mắt ngấn lệ.

“Long Vương, lão Quy ta sống nhiều năm như vậy, chưa từng chịu nỗi nhục nhã như hôm nay!

Nhìn xem, đây chính là bằng chứng tên Đế Tôn kia làm loạn tiên quy!

Lão Quy nguyện cùng Long Vương lên Thiên Đình cáo trạng, xin

Ngọc Đế đòi lại công đạo cho chúng ta!" Long Vương hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía cuối chân trời.

"Đế Tôn...

Ta nhớ kỹ ngươi, cứ chờ đấy cho ta!

Ta muốn xem xem ngươi làm sao chịu nổi cơn thịnh nộ của Thiên Đình!" "Khải bẩm Ngọc Đế, Đông Hải Long Vương giải Huyền Quy Chân Tiên dưới trướng cầu kiến." "Tuyên." Trên điện Lăng Tiêu, chúng tiên xếp hàng, tiên quang lượn lờ, Ngọc Đế ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, mày mắt ngưng thần, thể hiện khí độ đế vương.

Đợi Đông Hải Long Vương lên điện khóc lóc kể lể một hồi, các tiên ban đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Cái gì?

Lại có chuyện như vậy?" "Đế Tôn...

Chưa từng nghe qua người này?" "Ngay cả Định Hải Thần Châm cũng dám cướp, tên này cũng quá kiêu ngạo rồi!" Lý Thiên Vương, Na Tra cùng các tinh quân đều nghe mà sững sờ, nhìn nhau không nói nên lời.

Đặc biệt là khi nghe đến hai cái tên Đế Tôn và Tôn Ngộ Không, sự xa lạ và chấn động hiện rõ trong ánh mắt họ.

"Long Vương tạm thời bình tĩnh, Ngọc Đế nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời hài lòng." Lý Thiên Vương nhìn bộ dạng đáng thương của lão Long Vương, cũng bất đắc dĩ thở dài.

Chương 634

"Bệ hạ!

Lão long ta không thể yên tâm được, ngài xem, tên Đế Tôn kia đã khắc gì lên người Quy Thừa Tướng của ta này!" Chúng tiên đều ghé lại xem, mấy chữ "Đế Tôn đến đây một chuyến" vô cùng bắt mắt, đặc biệt là hình đầu khỉ phía trên, càng khiến Lý Thiên Vương và Tam Thái Tử Na Tra không nhịn được cười ha hả.

"Thật vô lý...

Lão Long Vương thân ở hàng thượng tiên, lại bị hai tên yêu đạo vô danh kia sỉ nhục như vậy, trẫm sẽ không để ngươi chịu thiệt.

Người đâu, mời Thông Thiên Bảo Kính ra, trẫm muốn xem xem, tên gọi là Đế Tôn kia, rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào!" Chẳng mấy chốc, Thông Thiên Bảo Kính được mời ra, một vị tinh quân dưới trướng tự mình ra tay, điểm một đạo tiên quang vào trong gương.

Nhưng điều khiến tất cả chúng tiên kinh ngạc là, sau khi tiên quang khúc xạ, mặt gương kia lại chỉ hiện ra một vùng hỗn độn, căn bản không nhìn ra được hình dáng của bất kỳ ai.

"Cái gì??

Ngay cả Thông Thiên Bảo Kính cũng không soi ra được hồn phách?

Sao có thể!" Cảnh tượng này xuất hiện, thật sự khiến các tiên đạo trên điện Lăng Tiêu có chút ngồi không yên, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Ngọc Đế cũng sắc mặt căng thẳng.

Tình huống này là lần đầu tiên xuất hiện.

“Bệ hạ!

Thông Thiên Bảo Kính có thể soi thấu hồn phách của chúng sinh tam giới, chỉ có ba loại người là không thể soi được.

Loại thứ nhất, là tiên hồn đạt đến cường độ Tử Cực trở lên, mới có thể né tránh được sự khóa định của tiên quang.

Ngay cả trong điện Lăng Tiêu này, Kim Tiên đạt đến cảnh giới Tử Cực trở lên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Loại thứ hai, là người sở hữu đạo thống của Phật môn Tây Thiên, không thể bị Thông Thiên Bảo Kính liệt vào trong đó.

Còn về loại thứ ba, chính là những dị loại thượng cổ trong Hỗn Độn Cổ Vực ở trên Cửu Trọng Thiên.

Thật không biết, tên gọi là Đế Tôn kia, cùng với con khỉ vô lại bên cạnh hắn, rốt cuộc thuộc loại nào!” Tinh quân giải thích một hồi rồi nhìn về phía Long Vương, nhưng lão Long Vương một mực than thở, chờ Ngọc Đế hạ lệnh, căn bản không nghe lọt tai.

“Thôi được.

Hạ giới sinh ra yêu nghiệt như vậy, Thiên Đình ta nhất định phải có hành động.

Chư vị tiên hữu, không biết vị nào nguyện cùng lão Long Vương xuống hạ giới hàng yêu?” Ngọc Đế đảo mắt qua, chúng tiên nhìn nhau, không phải là sợ.

Đối phó với loại yêu vật cấp dị loại này, ít nhất cũng phải phái một vị Tử Cực Kim Tiên ra tay mới có thể trấn áp.

Lúc này trước điện chờ lệnh, cũng chỉ có Nhị Lang Chân Quân và cha con Lý Thiên Vương có chiến lực như vậy, các đại lão Kim Tiên trở lên khác của Thiên Đình đều không có mặt.

“Bệ hạ!

Na Tra xin lệnh, nguyện xuống hạ giới hàng yêu!

Tên gọi là Đế Tôn kia có thể né được Thông Thiên Bảo Kính, cũng không phải phàm tục, Na Tra cũng muốn gặp hắn một lần!” Vừa nói xong, Nhị Lang Chân Quân bên cạnh cũng không ngồi yên được nữa.

“Khải bẩm bệ hạ, Dương Tiễn nguyện cùng Tam Thái Tử thân chinh trấn yêu!

Tên Đế Tôn kia còn có một kẻ giúp sức, ta và Tam Thái Tử cùng đi, nhất định có thể bắt sống chúng!” Ngọc Đế hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, chuẩn cho Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn, Tam Thái Tử Na Tra mỗi người lĩnh năm vạn thiên binh, xuống hạ giới hàng yêu!” ...

Lúc này, Đế Tôn đưa Hầu Tử trở về Hoa Quả Sơn.

Ngộ Không vừa có được Như Ý Kim Cô Bổng, đang khoe khoang không ngớt với bầy khỉ của mình.

Đế Tôn rõ ràng có việc quan trọng hơn, một mình tiến vào không gian riêng sâu nhất trong Thủy Liêm Động, ngồi xếp bằng tu luyện.

Nội thị thiên hồn lúc này, cường độ hồn lực của Đế Tôn đã vô hạn tiếp cận bình cảnh cấp hai, chỉ cần có thể phá vỡ tầng rào cản này, thiên hồn cấp hai hẳn sẽ giải tỏa được thần thông mới.

Lần này ở Đông Hải gây ra động tĩnh lớn như vậy, Đế Tôn đương nhiên hiểu rõ, phía Thiên Đình chắc sẽ không lâu nữa có hành động, cũng phải tranh thủ thời gian tu luyện công pháp, nâng cao thực lực.

Chương 635

Roẹt!!

Một tiếng sấm kinh thiên đột ngột vang lên.

Đế Tôn đột nhiên mở mắt, Huyễn Tử Linh Đồng nhìn thấu lên trời, xuyên qua lớp bình chướng của Hoa Quả Sơn nhìn thẳng lên đỉnh tam trọng thiên, lập tức thấy được đội ngũ thiên binh thiên tướng đen kịt đang áp sát về phía Hoa Quả Sơn.

Hai người dẫn đầu phía trước, Đế Tôn lại không hề xa lạ.

"Hừ, Na Tra Tam Thái Tử, Nhị Lang Chân Quân?

Có chút thú vị, đều là cường giả Kim Tiên cảnh giới Tử Cực Hồn!

Xem ra, phía Thiên Đình rất coi trọng lời tâu của lão Long Vương.

Nhưng cũng tốt, đối thủ mạnh một chút, đối với đột phá của ta cũng có trợ giúp." Đế Tôn vừa nghĩ, một cái thuấn di đã lóe ra ngoài Thủy Liêm Động.

"Ngộ Không, Thiên Đình phái người đến tìm ta rồi, bảo bầy khỉ của ngươi trốn vào trong núi đi, trận chiến này, huynh đệ chúng ta có thể đánh một trận cho đã tay rồi!" "Hây!

Tuyệt vời, tuyệt vời!" Ngộ Không tỏ ra vô cùng kích động.

Đối với nó, hiện tại không có hoạt động nào hấp dẫn hơn đánh nhau và ăn đào.

Trong nháy mắt, mười vạn thiên binh thiên tướng đã giáng lâm lên nhất trọng thiên của Hoa Quả Sơn.

Âm thanh của Nhị Lang Chân Quân vang vọng, mang lại cho người ta một áp lực như núi thái sơn.

Phải thừa nhận, hồn lực của Nhị Lang Chân Quân quả thực vô cùng mạnh mẽ, nội tình của Tử Cực Kim Tiên quả không phải hư danh.

Ít nhất về mặt cảnh giới, Đế Tôn hiện tại chưa đạt đến trình độ đó.

Dù đột phá thiên hồn cấp hai, hồn quang của Đế Tôn cũng chỉ có thể là màu tím đậm.

Theo quy tắc tu luyện của Thiên giới, Nhị Lang Chân Quân và Na Tra hẳn là ở trình độ đỉnh phong thiên hồn cấp ba, vượt trước Đế Tôn hơn một cấp.

Nhưng đối với Đế Tôn, thân kiêm công pháp vô thượng của cả hai mạch Phật và Đạo, lại có thần khí Hiên Viên Kiếm hộ thể, vượt qua một cấp cường độ hồn lực cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

"Đế Tôn?

Là yêu nghiệt phương nào, ngay cả Đông Hải Long Cung cũng dám xông vào." Đế Tôn cười, lạnh lùng liếc nhìn Nhị Lang Thần ở trên: "Tên ba mắt, đừng nói là Đông Hải Long Cung, lão tử ngay cả điện Lăng Tiêu trên cửu trọng thiên cũng dám xông!

Bằng ngươi, không có tư cách thẩm phán bản tọa." "Ha ha ha!

Yêu nghiệt này thật ngông cuồng, không biết có nhận ra bản đại gia không?" Na Tra người không lớn nhưng khí thế lại mạnh, chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm một cây trường thương, trông cũng uy vũ khí phách.

"Ồ, người lớn nói chuyện, trẻ con đừng có xen mồm." "Ngươi!" Một câu của Đế Tôn khiến Na Tra nghẹn họng, tức thì nổi giận đùng đùng!

"Yêu nghiệt, ăn ta một thương!" Không nói hai lời, Na Tra là

người đầu tiên xông ra, trường thương trong tay thẳng hướng Đế Tôn mà đâm xuống.

Đế Tôn chỉ hừ cười một tiếng, thân ảnh hóa thành một đạo lệ quang vọt lên trời, giữa không trung cùng Tam Thái Tử Na Tra va chạm vào nhau.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ trầm vang lên, Đế Tôn không hề hấn gì, Tam Thái Tử cả người lại bay ngược ra mấy chục mét mới miễn cưỡng dừng lại.

"Yêu nghiệt, thân thể ngươi lại cứng rắn như vậy, xem chiêu!" Tam Thái Tử trong lòng kinh ngạc, tuy khí thế không giảm, nhưng cũng không dám coi thường Đế Tôn trước mặt.

Trường thương kinh khủng trong nháy mắt hóa thành vô số lưỡi đao sắc bén đâm về phía bản thể của Đế Tôn.

Keng keng!!

Kim cương chi thân kia cứng rắn đến mức nào?

Một cây trường thương dù là thần vật, cũng khó mà làm Đế Tôn bị thương dù chỉ một chút.

"Gãi ngứa thôi.

Chương 636

Ta đã nói rồi, nhóc con, căn bản không đủ trình, về nhà bú sữa đi.” Tam Thái Tử nổi giận, bá bá bá hiện ra thân thể ba đầu sáu tay, lại một lần nữa lao về phía Đế Tôn.

“Ồ!

Bắt đầu giở trò rồi sao?

Có chút thú vị.

Nếu ngươi bẩm sinh đã nhiều đầu nhiều tay, bản tọa sẽ trị cho ngươi cái tật này!” Đối mặt với một trận công kích như cuồng phong bão táp của đối phương, Đế Tôn căn bản không có khái niệm phòng ngự, trực tiếp hứng chịu công kích mà ra tay, một chưởng tóm gọn Na Tra vào lòng bàn tay.

“Cho ngươi nghịch ngợm này, cho ngươi không nghe lời này!” Mẹ nó...

Đế Tôn lại dám trước mặt mười vạn thiên binh thiên tướng và Nhị Lang Thần, đè cả người Na Tra lên đùi mình mà đánh một trận túi bụi, dáng vẻ đó hệt như cha đang dạy dỗ con trai.

Cảnh tượng này xuất hiện, hoàn toàn chấn động tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

“Trời!!

Tam Thái Tử thân là Kim Tiên, lại bị tên Đế Tôn kia hoàn toàn áp chế, ngay cả tiên lực cũng không thể thi triển?

Sao có thể!” Na Tra cũng mặt mày đau khổ, không biết vì sao, thân thể của Đế Tôn đối với hắn như đúc bằng sắt, bất kể hắn dùng sức thế nào, cũng không thể lay động mảy may.

“Đế Tôn, ta liều mạng với ngươi!!” Tam Thái Tử nào từng chịu nhục nhã như vậy, trong miệng phun ra Tam Vị Chân Hỏa.

Hống!

Trong khoảnh khắc, cả người Đế Tôn bị ngọn lửa nuốt chửng, ngọn lửa kéo dài suốt hơn một phút.

Khi Tam Thái Tử đắc ý dập tắt ngọn lửa, vốn tưởng rằng Đế Tôn không chết cũng phải lột một lớp da, kết quả lại thấy Đế Tôn cười hì hì khoanh tay nhìn mình.

“Ngươi!!

Ngay cả, ngay cả Tam Vị Chân Hỏa của ta cũng...” Đế Tôn cười lạnh: “Nhóc con, còn non lắm, về nhà bú sữa đi!” Giọng nói vừa dứt, Đế Tôn tung một cú đá giữa không trung, đạp cả người Na Tra Tam Thái Tử bay ra ngoài nhất trọng thiên, nửa ngày không thấy bóng người quay lại.

“Các tướng nghe lệnh, bao vây Hoa Quả Sơn cho ta!” “Ngộ Không!” “Hây!” Đế Tôn hét lớn một tiếng xuống dưới, Hầu Tử liền thuận thế bay lên không, Như Ý Kim Cô Bổng đã xuất hiện trong tay.

“Lão Tôn ta hôm nay muốn xem xem, đám kiến cỏ mười vạn này, ai dám động đến một sợi lông của đám khỉ của ta!” Hai phe chính thức khai chiến.

Ngộ Không một mình đối đầu với thiên quân vạn mã, mang khí thế một người giữ ải, vạn người không thể qua!

Bên này trên đỉnh nhất trọng thiên, Đế Tôn vừa giải quyết xong Na Tra, đối mặt với Nhị Lang Chân Quân có pháp lực mạnh hơn.

“Đế Tôn, thật là uy phong a!

Ngay cả Thông Thiên Bảo Kính cũng không soi ra được, quả thực

có chút pháp lực.

Đầu óc của ngươi cũng rất thú vị." Nghe Nhị Lang Chân Quân nói một hồi, Đế Tôn giả vờ bất đắc dĩ thở dài.

"Nhóc con, thật sự phất lên rồi, ngay cả tổ tông cũng không nhận ra sao?

Nhìn kỹ xem ta là ai!" Đế Tôn rõ ràng cố ý trêu chọc Nhị Lang Thần, lắc mình một cái, biến thành một thư sinh, chính là dáng vẻ của người cha phàm trần Dương Thiên Hữu của Dương Tiễn năm đó khi chưa được liệt vào tiên ban.

"Con trai của ta, ta là cha ngươi Dương Thiên Hữu chuyển thế, con đánh cha, trời đất khó dung a!" "Tên khốn kiếp, chết đi!" Dương Tiễn tức thì huyết áp tăng vọt, mặt đỏ bừng vì giận, cây tam xoa kích trong tay thuận thế phi ra.

Đế Tôn định thần, rõ ràng cảm nhận được uy lực từ một kích của đối phương.

Phải biết rằng, Đế Tôn tuy có kim cương chi thân, nhưng cấp bậc thiên hồn dù sao cũng là tu luyện từ con số không, một khi bị tiên lực của đối phương áp chế, nhục thân vô địch sẽ không bị thương, nhưng cũng sẽ rơi vào kết cục bị bắt.

Giống như vừa rồi đánh Na Tra, phối hợp với diệu dụng của Huyễn Tử Linh Đồng, nhân lúc đối phương không phòng bị, hoàn thành áp chế tiên lực, tương đương với việc cấm cố bản năng sử dụng tiên pháp thần thông của đối phương, mới thực hiện được mục đích muốn làm gì thì làm.

Nhị Lang Chân Quân vốn có thân phận Tử Cực Kim Tiên, hồn quang đã là cực tử chi quang, cao hơn Đế Tôn một cấp rưỡi, tuyệt không phải là nhân vật có thể dùng tiên lực để đối kháng trực diện.

Nhưng cũng chính vì áp lực to lớn ập đến, Đế Tôn ngược lại càng tràn đầy khát vọng chiến thắng.

Ngay khoảnh khắc tam xoa kích đánh tới trước mặt, Đế Tôn cảm nhận được thiên hồn cấp hai đã hoàn thành đột phá, thần thông thiên hồn cấp hai hoàn thành giải tỏa.

Chương 637

Keng!!

Hiên Viên Kiếm thuận thế xuất hiện trong tay, chắn ngang trước tam xoa kích, đánh bay thần khí đỉnh cấp ra ngoài.

Dương Tiễn kinh hãi, điểm vào giữa trán mở ra thần thông con mắt thứ ba.

"Thiên Nhãn, mở!" Ầm!

Từ trong thiên mục, một đạo đồng quang bảy màu vô cùng rực rỡ thuận thế đánh ra, ba động tiên lực ẩn chứa bên trong còn mạnh hơn nhiều so với vừa rồi.

Nhưng lần này, Đế Tôn lại tự tin tràn đầy, không hề có ý định né tránh.

"Thần thông cấp hai, Thôn Phệ Linh Pháp!" Tâm niệm vừa chuyển, Đế Tôn há miệng ra, một lực thôn phệ mạnh mẽ đột nhiên giáng xuống, lại có thể nuốt chửng đạo đồng quang tiên lực mênh mông kia vào trong cơ thể.

"Cái gì!!

Mẹ nó thế này cũng được à?" Nhị Lang Thần sợ đến mức văng tục tại chỗ, hoàn toàn bị chiêu thức này của Đế Tôn làm cho ngây người.

Y tung hoành Thiên giới nhiều năm như vậy, chưa từng thấy thần thông đáng sợ đến thế!

"He he, để ngươi nếm thử cảm giác bị đồng lực đánh trúng nhé!" Đế Tôn lại há miệng ra, đồng lực vừa nuốt vào trong cơ thể lại một lần nữa hóa thành một đạo lăng quang, không thiên không lệch đánh

thẳng vào con mắt thứ ba của Nhị Lang Thần.

"Ặc a!!" Tiếng kêu thảm thiết đau đớn truyền ra, Nhị Lang Thần quả thực bị bắn trúng con mắt thứ ba, tổn thương nguyên khí.

Mặc dù không đến mức phế đi thiên nhãn, nhưng bị đánh trúng bất ngờ như vậy, đối với y cũng là vô cùng bất lực.

Nhị Lang Chân Quân đường đường, nếu ngay cả một yêu nghiệt như vậy cũng không thu thập được, thể diện chắc chắn sẽ bị tổn hại nặng nề.

"Hừ, thế nào hả Nhị Lang Chân Quân?

Còn dám gọi bản tọa là yêu nghiệt không?

Muốn bắt ta, thì phái kẻ nào có bản lĩnh hơn xuống đây.

Thật sự không được, bản tọa cũng có thể đích thân đến điện Lăng Tiêu, để cho đám người đó mở mang tầm mắt!" "Phóng tứ!" Nhị Lang Thần không thể làm nhục sứ mệnh, dù thiên mục bị thương, vẫn cưỡng ép ổn định tâm thần, hóa phẫn nộ thành sức mạnh, hai tay niết quyết, đồng thời, một đạo lực lượng kinh lôi vô cùng mạnh mẽ từ trên cửu thiên đánh xuống.

"Cửu Thiên Thần Lôi giáng lâm!" Roẹt!!

Kinh lôi khủng bố thuận thế đánh xuống, cả bầu trời đều chìm trong một vùng cuồng lôi.

"Ca ca!!" Hầu Tử lo lắng, sợ Đế Tôn có chuyện gì, đang định xông lên giúp đỡ, lại thấy Đế Tôn đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, trong lòng bàn tay nhanh chóng tụ tập hai luồng kình lực, một Phật một Đạo, không những không hề lùi bước, mà còn muốn so cao thấp với cửu thiên cuồng lôi!

"Tên ba mắt, hôm nay bản tọa cho ngươi hiểu, ai mới là kẻ thực

sự mạnh mẽ!

Dù là uy lực của trời đất, cũng có thể làm gì được ta?" "Trảm Đạo Vô Cực!" Đế Tôn gầm lên một tiếng giận dữ, hai luồng tiên quang Phật Đạo trong tay lại trong một chớp mắt dung hợp làm một, hội tụ thành một quang nhận kinh khủng xuyên thấu cả nhất trọng thiên, khóa chặt khí tức của Nhị Lang Thần.

"Gì!

Sức mạnh cổ xưa này..." Nhị Lang Chân Quân đã từng thấy qua bao nhiêu cảnh đời?

Nhưng lần này, khi đối mặt với một thần thông này của Đế Tôn, cả người từ trong ra ngoài đổ mồ hôi lạnh, muốn né tránh, lại phát hiện thân thể như bị đè nặng ngàn vạn cân, tuyệt đối không thể động đậy mảy may.

Nguyên nhân là, một thần thông nguyên khí trảm này của Đế Tôn, có thể ngưng tụ thiên địa nguyên khí trong phạm vi chịu đựng, dung hợp tất cả công pháp đạo thống vào một, đánh ra sức mạnh bản chất nhất của thiên địa nguyên khí.

Thần thông này vừa xuất, chỉ cần mục tiêu tấn công bị khóa chặt khí tức, tuyệt đối không có khả năng né tránh, và ở một mức độ nhất định miễn dịch với mọi công pháp tiên lực phòng ngự, chỉ có thể dùng nhục thể hoặc pháp khí để chống đỡ.

Nhị Lang Chân Quân chưa từng thấy qua thủ đoạn tấn công quỷ dị và mạnh mẽ như vậy, lập tức thần trí trì trệ, hoàn toàn theo bản năng cầm tam xoa kích chắn trước mặt.

Nhưng sóng nguyên khí quá mạnh mẽ, cuốn cả người lẫn cây tam xoa kích bay ra ngoài.

Một đợt tấn công kết thúc, Nhị Lang Chân Quân bị bắn ra khỏi

đỉnh nhất trọng thiên, bị Đế Tôn đánh cho ngã ngửa, mất hết thể diện.
...

Phải biết rằng, Nhị Lang Thần dưới trướng Ngọc Đế cũng là thần tướng hạng nhất của Thiên Đình, nay cùng Tam Thái Tử xuống hạ giới trấn áp hai người Đế Tôn, không những không bắt được một sợi lông của hai người, ngược lại còn bị một mình Đế Tôn đánh cho thảm hại, quả thực có chút khó coi.

Chương 638

"Gâu!!

Gâu gâu!" Đột nhiên, một trận chó sủa vang lên, vốn dĩ Đế Tôn định dừng tay, nhưng con Hạo Thiên Khuyển không biết từ lúc nào đã xông đến bên cạnh, cắn một phát vào cánh tay Đế Tôn.

"A, cấn răng không?

Tiểu lão đệ!" Hạo Thiên Khuyển sau khi đối diện với ánh mắt của Đế Tôn, cả người lông dựng đứng, theo bản năng muốn lùi lại, dường như từ trong ánh mắt của người này đọc được ba động khí tức vô cùng đáng sợ.

Nhưng cuối cùng đã không kịp. ...

"He he, chạy à?

Đã đến rồi, thì ở lại đi!" Bốp!

Một cú đấm trầm đục trúng ngay vào mũi của Hạo Thiên Khuyển.

Phải biết rằng, mũi chó là vị trí yếu ớt và nhạy cảm nhất, một quyền này của Đế Tôn vô cùng nặng, trực tiếp đánh cho con chó ngốc ngất ngay tại chỗ.

Khi Nhị Lang Thần lảo đảo cùng Tam Thái Tử quay trở lại nhất trọng thiên, hai vị đại thiên thần một lớn một nhỏ hoàn toàn kinh ngạc.

Bởi vì họ thấy, Đế Tôn vừa rồi khí thế ngút trời đã hoàn toàn thu lại tư thế chiến đấu, ngồi xếp bằng trên đỉnh mây của nhất trọng thiên xiên một nồi lẩu, để lại một bộ bát đũa cho Hầu Tử đang quét dọn mười vạn thiên binh ở dưới.

"Ừm, không tệ, thịt chó trên trời quả nhiên có vị tươi ngon!" Vừa

nhai ngấu nghiến, vừa không quên uống vài ngụm rượu.

Cảnh tượng này quen thuộc đến lạ, phảng phất như quay lại thế giới trước, khi Đế Tôn một mình chiến đấu với các đại lão ở bờ Đông Hải, vẫn có thể ung dung ngồi ăn cá.

"Ngươi, ngươi ăn cái gì?" Nhị Lang Thần theo bản năng rùng mình một cái, bởi vì hắn thấy trên đám mây bên cạnh Đế Tôn đầy lông chó, trong lòng có một dự cảm đủ để khiến hắn gần như sụp đổ.

"Thịt chó chứ gì!

Vừa đánh bay ngươi, có một con chó ngốc đột nhiên xông lên cắn ta, ta vừa hay có chút đói, nên xiên nó luôn.

He he, có muốn ngồi chung bàn không?" "Tên khốn kiếp, lão tử liều mạng với ngươi!!" Nhị Lang Thần tức giận không thể kiềm chế, đương nhiên đoán được Đế Tôn ăn chính là Hạo Thiên Khuyển, đó là huynh đệ từ nhỏ đến lớn của hắn, nay bị Đế Tôn cho vào nồi, mối thù sâu đậm này sao có thể không khiến Nhị Lang Chân Quân động nộ?

"Ai da được rồi được rồi, ngươi lại đánh không lại ta, ta đã nói rồi, có chuyện thì tìm Ngọc Đế, đừng có ở đây lải nhải với ta.

Ăn thịt, bản tọa không thiếu một miếng, không ăn thì cút đi cho lão tử!

Dám làm càn nữa, gia gia ta hôm nay xiên cả ngươi!" Đế Tôn dường như rất ghét bị làm phiền, trực tiếp dùng tâm niệm triệu hồi Hiên Viên Kiếm, người không động, nhưng lại dùng ý niệm điều khiển thần kiếm tùy ý quét ngang, chỉ dựa vào một thần khí này, đủ để chống lại công thế của Nhị Lang Chân Quân và Na Tra Tam Thái Tử.

Nay đã đột phá vào thiên hồn cấp ba, giải tỏa hai thần thông đỉnh phong cấp hai, Đế Tôn không sợ đối đầu trực diện với hai kẻ này,

huống chi còn có Ngộ Không, một huynh đệ có chiến lực bùng nổ, nếu cứ đánh tiếp sẽ có kết quả như thế nào, Nhị Lang Thần và Na Tra trong lòng đều rõ.

"Đế Tôn!

Cứ chờ đấy cho ta, mối thù này không báo, ta Nhị Lang Chân Quân thề không làm tiên!" Vèo!

Mang theo cơn giận ngút trời, Nhị Lang Chân Quân vung tay một cái, cuốn đi đám lông chó và những bộ phận khác trên mặt đất, một bước nhảy vọt lên cửu trọng thiên, không cần nói cũng biết, lại đi tìm Ngọc Đế phân xử.

Na Tra thì tương đối bình tĩnh hơn một chút, không quên thu hồi những thiên binh thiên tướng còn sót lại ở dưới, rồi mới vội vàng rời đi.

"U!

U!

Chúng ta thật sự đánh thắng rồi a!

Đại vương thật là lợi hại a!" Ngộ Không vui vẻ, sau khi có được Kim Cô Bổng, năng lực thực chiến tăng lên đáng kể.

Nhưng điều khiến nó kinh ngạc là, ca ca không thấy học pháp ở Phương Thốn Sơn, lại có thực lực kinh tài tuyệt diễm như vậy, chỉ một mình đánh lui Tam Thái Tử và Nhị Lang Chân Quân, còn chinh phục được cả Hạo Thiên Khuyển, chiến tích như vậy đủ để Đế Tôn một trận thành danh.

"He he, bớt nói nhảm đi, mau ăn thịt đi!!" ...

"Bệ hạ, bệ hạ!!

Chương 639

Ngài, nhất định phải làm chủ cho mạt tướng a!" Ngọc Đế ở xa đã thấy đau đầu.

Thật sự không ngờ, có một ngày câu nói này lại phát ra từ miệng Nhị Lang Chân Quân.

"Ái khanh sao vậy?

Chẳng lẽ không bắt được tên Đế Tôn kia?" Nhị Lang Chân Quân không kịp nhắc đến Đế Tôn, chỉ vô cùng bi thương nhìn đám lông chó trong lòng, trong mắt ngấn lệ.

"Tên Đế Tôn kia, hắn, hắn đã nấu Hạo Thiên Khuyển của ta thành thịt xiên ăn rồi!" "Cái gì??" Lần này, khi nghe Nhị Lang Chân Quân nói những lời như vậy, toàn bộ các đại lão trên Thiên Đình hoàn toàn ngây người.

Hạo Thiên Khuyển kia tuy là một con chó, nhưng trình độ pháp lực không kém gì tiên hạ đẳng cấp nhập môn nhất, huống chi còn có năng lực huyễn hóa thành hình người, bị nấu, bị nấu rồi?

Thực ra ban đầu cú lao tới của Hạo Thiên Khuyển không phải là dùng miệng chó để cắn Đế Tôn, mà là mượn khoảng trống của cú lao tới để huyễn hóa ra hình người đại chiến với hắn một phen.

Nhưng không ngờ, hồn lực của Đế Tôn quá mạnh mẽ, bản năng phát ra từ cơ thể lập tức áp chế tiên lực của Hạo Thiên Khuyển, khiến nó mất đi năng lực huyễn hóa thành hình người để nâng cao lực phòng ngự, mới trực tiếp bị coi là thịt chó trở thành thức ăn. ...

"Thật vô lý!

Không ngờ tên Đế Tôn kia lại hung tàn như vậy, ngay cả ái

khuyển của ái khanh cũng không tha...

Xem ra, đối phó với yêu nghiệt này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng!" Lý Thiên Vương mặt đầy vẻ ngạc nhiên: "Na Tra, con nói xem, khi giao thủ với hai người Đế Tôn, rốt cuộc trình độ như thế nào!" Lý Thiên Vương thông minh, một mắt nhìn ra Nhị Lang Chân Quân lúc này khóc lóc kể lể giống hệt Đông Hải Long Vương, một mặt cũng nhân cơ hội này chuyển chủ đề để che giấu sự xấu hổ.

Dù sao hai đại cường giả xuống hạ giới đều không đánh lại một mình Đế Tôn, chuyện này nếu làm rõ ra thì quá mất mặt.

Nhưng Nhị Lang Chân Quân có nằm mơ cũng không ngờ, Na Tra lại là một người thật thà!

Cha bảo nói thế nào, nó liền kể rành rọt, rõ ràng, cả chuyện thiên mục chi lực của Dương Tiễn bị thôn phệ, từ đầu đến cuối bị áp chế toàn diện đều kể ra hết.

Không ai thấy được, vẻ mặt của Dương Tiễn lúc này giấu trong đám lông chó khó coi đến mức nào, mẹ nó nếu không phải đang ở trên trời, e là tìm được cái kẽ đất nào là chui vào ngay lập tức.

"Không ngờ, nội tình của tên Đế Tôn kia lại sâu dày như vậy!

Chỉ một mình hắn đã có uy thế như thế, còn con khỉ kia, mười vạn thiên binh không cản nổi một mình nó, cũng không thể xem thường.

Bệ hạ, ngài xem...

Chuyện này, có cần phải báo cho Tây Thiên Như Lai Phật Tổ không?" Chúng tiên có chút không quyết định được, càng có chút bị Đế Tôn xuất hiện bất ngờ đánh cho sợ, nên đều bàn nhau đá quả bóng này cho Như Lai, dù sao chuyện Đế Tôn thân mang công pháp truyền thừa của Phật môn cũng đã bị Na Tra kể ra.

Thái Thượng Lão Quân bên cạnh sắc mặt ngưng trọng đi mấy

phần: “Thôi được, không lâu nữa là Vạn Tiên Bàn Đào Hội, sinh nhật của Vương Mẫu Nương Nương, theo ý kiến của bản đạo, bệ hạ sao không nhân cơ hội này, mời tên Đế Tôn và con khỉ kia vào Thiên Đình, lúc đó là thần tiên phương nào, thần thánh ra sao, tự nhiên sẽ rõ ràng.

Bản lĩnh thông thiên, cũng không dám ở Thiên Đình ta gây sự chứ?” Quả nhiên, Thái Thượng Lão Quân vừa mở lời, các quần thần xung quanh đều hùa theo, đều cảm thấy ý kiến này hay, vừa có thể xem trò vui của Đế Tôn, lại có thể tránh để quả bom này nổ dưới chân mình.

“Cũng được, cứ theo lời Lão Quân đi!

Nhiệm vụ này giao cho Lão Quân, tên Đế Tôn kia đã có truyền thừa của Đạo môn, nếu ngài ra mặt, vấn đề hẳn sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.” Lão Quân cũng không từ chối, dù sao chuyện chạy việc vặt cho Ngọc Đế này đã làm quá nhiều, liền phất trần một cái xuống hạ giới.

Nhìn Dương Tiễn đang quỳ gối đau khổ giữa điện, Ngọc Đế cũng có chút đau lòng: “Nhị Lang Chân Quân à, ngươi nghĩ thoáng một chút đi, đợi hai tên yêu nghiệt kia thật sự quy phục trẫm, trẫm sẽ giao quyền thẩm phán cho ngươi, thế nào?” Nhị Lang Chân Quân trong lòng có chút không hài lòng, ý của hắn là lập tức để Ngọc Đế phái đội hình mạnh hơn xuống hạ giới trấn áp.

Nhưng nghĩ kỹ lại, biện pháp bắt ba ba trong rọ này thực ra còn ổn thỏa hơn, dù sao đã lên Thiên Đình, dù thần thông quảng đại đến đâu, lượng sức cũng không dám làm càn.

“Đa tạ bệ hạ!” ...

Chân trước vừa tiễn đám thiên binh thiên tướng đi, Đế Tôn nằm trong động phủ ở Hoa Quả Sơn, rượu no cơm say vỗ bụng, mới phát hiện ra, phương thức tăng trưởng hồn lực vốn đa dạng, không chỉ dựa

vào một con đường tu luyện!

Ăn thịt Hạo Thiên Khuyển, Đế Tôn phát hiện hồn lực của mình tăng lên gần một thành, còn hiệu quả hơn cả tu luyện nửa tháng!

"Nếu có cơ hội lên Thiên Đình một chuyến, các loại tiên phẩm đan dược quả tử ở đó nhiều không kể xiết, chẳng phải là tuyệt vời sao?" Ý niệm này vừa lóe lên trong lòng Đế Tôn, mấy con khỉ già bên ngoài đã vội vã chạy vào động.

"Đế Tôn lão đại, Thiên Đình lại có người đến!" Đế Tôn lập tức nhíu mày: "Mẹ nó, chưa xong à?

Cứ phải ép lão tử đánh lên điện Lăng Tiêu cửu trọng thiên mới chịu yên?

Đi gọi Ngộ Không, cầm vũ khí lên, cùng ca ca đi tiêu hóa thức ăn.

Chương 640

Quy tắc cũ, ta đánh lớn, nó đánh nhỏ!" Lão hầu tử vội vàng cản Đế Tôn lại.

"Lão đại, lần này không phải thiên binh thiên tướng thành đàn, chỉ có một lão đạo râu trắng cầm phất trần!" "Lão đạo?" Đế Tôn nhíu mày, Huyễn Tử Linh Đồng quét ra, kinh ngạc nhìn thấy hình dáng của lão giả kia.

"Hồn quang màu vàng!

Chẳng lẽ lão già này là Thái Thượng Lão Quân??" Bốn chữ này ở Thiên giới cực kỳ có trọng lượng, Bồ Đề Lão Tổ gặp Lão Quân cũng phải nể mặt mấy phần.

Nhưng Đế Tôn không quan tâm những điều đó, xem lão già này đến có ý gì, nếu giống như Dương Tiễn và Đông Hải Long Vương, dù là Đại La Kim Tiên, Đế Tôn cũng đánh không tha!

"Được rồi, đừng đi xuống nữa, Hoa Quả Sơn là cấm địa, người đến là ai." Giọng nói của Đế Tôn truyền ra, chặn lão giả kia ở trên không, khiến y phải dừng bước.

"Ta là Thái Thượng Lão Quân, phụng mệnh Ngọc Đế, đến đây mời Đế Tôn các hạ cùng Tề Thiên Thánh Tôn Ngộ Không của Hoa Quả Sơn, cùng đến Thiên Đình tham dự Vạn Tiên Bàn Đào Thịnh Hội nửa tháng sau." "Ồ?

Bàn Đào Hội?" Chưa đợi Đế Tôn phản ứng, Ngộ Không đã hoạt bát lên, hóa ra là món đào nó thích ăn nhất, vừa nghe đến Bàn Đào Hội hai mắt liền sáng lên.

"Thế nào?

Ca ca, chúng ta đi không?" Đế Tôn hừ cười: "Chẳng qua là Hồng Môn Yến thôi.

Nhưng, huynh đệ chúng ta phải cho Thiên Đình biết, hiện nay dưới cửu trọng thiên, ai mới là lão đại thực sự!

Đi!" Hai huynh đệ bay lên, trực tiếp đến trước mặt Thái Thượng Lão Quân.

Lão già chỉ bình tĩnh liếc nhìn Hầu Tử một cái, sau đó liền tập trung toàn bộ sự chú ý vào Đế Tôn.

"Các hạ tuổi còn trẻ, đã có tu vi như vậy, không biết, có hứng thú vào Thiên Đình làm tướng không?" Đế Tôn cười lạnh: "Đây cũng là ý của Ngọc Đế?" Lão Quân mặt mày hiền lành cười lắc đầu: "Bệ hạ thì không nói, nhưng với thực lực của các hạ, nếu thật sự có ý này, Ngọc Đế đương nhiên sẽ trọng dụng." "Thôi đi, hai huynh đệ ta chỉ đến dự yến theo lời mời, các thủ tục khác miễn đi.

Những tiên quan trên cửu trọng thiên kia, lão tử lười giao thiệp.

Đúng rồi Lão Quân, ngài vừa nói, nửa tháng sau mới là Bàn Đào Thịnh Hội?

Sao gọi huynh đệ ta sớm vậy?" Lão Quân hiền lành cười: "Là thế này, Ngọc Đế nghe văn các hạ hai người thần thông quảng đại, trước đó không hiểu tình hình đã mạo phạm hai vị, nên bảo ta ra mặt, đại diện Thiên Đình xin lỗi hai vị.

Vừa hay, đạo trường của lão đạo ta vừa luyện chế ra cực phẩm tiên đan, đang muốn mời hai vị đến thưởng thức linh đan diệu dược!" "Ha ha ha, tốt tốt, sớm biết lão già này khách sáo như vậy, trực tiếp bảo Ngọc Đế mời xuống chẳng phải sảng khoái hơn sao?

Cũng đỡ phải gây chuyện không vui với Nhị Lang Chân Quân." Đế Tôn vừa nghe có đồ ngon ăn, lập tức cho lão già vẻ mặt vui vẻ, đâu

biết rằng Thái Thượng Lão Quân mặt mày hiền hòa, trong lòng sớm đã phụng mệnh Ngọc Đế có ý đồ khác.

Chính cái gọi là thuốc có ba phần độc, những thứ Thái Thượng Lão Quân luyện chế ra tuy đều là linh đan diệu dược cực phẩm nhất trong trời đất, nhưng chủng loại thuốc nhiều vô kể, nếu biết ăn thì đương nhiên có ích, nếu không hiểu đạo lý trong đó mà nuốt bừa, nhục thể phàm thai e rằng không chịu nổi.

Lão Quân nào biết, thân thể của Đế Tôn và Ngộ Không, e rằng nhìn khắp tam giới, cũng không tìm được mấy người cứng rắn hơn.

"Nếu vậy, phiền Lão Quân dẫn đường, mời!" Lên đến cửu trọng thiên, Đế Tôn và Ngộ Không mới biết cuộc sống của đám lão thần tiên này như thế nào.

Không nói đâu xa, đạo quán của Thái Thượng Lão Quân, tùy tiện một hòn đá nhặt lên ném xuống hạ giới cũng là vật vô giá, e rằng phủ đệ của bất kỳ tiên quan nào trên trời cũng giấu vô số bảo bối.

"Lão già, ngươi cũng biết hưởng phúc nhỉ.

Ta mà có được một tòa quan phủ như vậy, e rằng làm quan ở Thiên Đình cũng là một chuyện tốt." Đế Tôn nói lời trêu chọc, đương nhiên chỉ là nói vậy thôi, với khí phách của Đế Tôn làm sao chịu khuất phục dưới người khác?

Nếu thật sự muốn làm, e rằng chỉ có vị trí của Ngọc Đế kia mới xứng với Đế Tôn.

"Các hạ đùa rồi, đạo quán của ta vốn thanh tịnh, bình thường cũng từ chối mọi khách khứa, nay vì các hạ, lão đạo ta nguyện ý phá lệ." "Sư tôn!" Chẳng mấy chốc, một nam một nữ, hai tiểu đạo đồng bụ bẫm ở cửa tiến lại, lễ phép cúi chào Đế Tôn và Ngộ Không.

"Đây là hai đồ đệ của ta, mau mau ra mắt Đế Tôn!" "Đế Tôn ca ca,

Đồng tử sương có lễ!" Đế Tôn cưng chiều xoa đầu cô bé, theo bản năng nhớ đến người em gái được cưng chiều ở thế giới trước, cũng không biết sau này có cơ hội gặp lại cố nhân không.

"Ta nói này lão già, mau đưa ta đi xem lò luyện đan của ngươi đi, bụng ta trống rỗng, sợ là có chút đói rồi." Thái Thượng Lão Quân mắt híp lại cười như không cười.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đế Tôn mở miệng như vậy, trong mắt Lão Quân là đã rơi vào bẫy.

Nhưng vừa nghe bụng đói đòi ăn tiên đan, hai đồng tử lại theo bản năng khóe miệng giật giật, hít một hơi khí lạnh.

Tuy ít khi hỏi chuyện thế sự, nhưng chuyện Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang Chân Quân bị Đế Tôn dưới hạ giới hầm ăn thịt, họ cũng có nghe nói.

Trước mắt dù thế nào cũng không thấy Đế Tôn tuấn lãng trước mặt giống yêu nghiệt, chỉ là hai đứa trẻ vừa nghe Đế Tôn lấy tiên đan làm cơm ăn, mới có chút lòng còn sợ hãi.

Chương 641

"Các hạ đừng vội, mời bên này!" Chẳng mấy chốc, ba người đã đến mật thất đặt lò luyện đan.

Đúng vậy, hai đồng tử không có sự cho phép đặc biệt, đều không có tư cách tự ý vào phòng này.

Trên tường của cả căn phòng, bày la liệt hàng ngàn loại tiên đan diệu dược, có thể nói những bảo bối này đều là mạng sống của Thái Thượng Lão Quân.

Bình thường ngoài Ngọc Đế và Vương Mẫu ra, những tồn tại cấp Kim Tiên của cả Thiên Đình, muốn xin Lão Quân vài viên thuốc cũng khó hơn lên trời.

Nhưng hiện nay, để bắt được Đế Tôn và Ngộ Không, Lão Quân cũng đã bỏ ra vốn liếng.

"Hây!

Lão già, những thuốc này đều có tác dụng gì vậy?

Có thể ăn no không?" Ngộ Không vừa mở miệng, Lão Quân lập tức rùng mình một cái, vội vàng cười gượng giới thiệu cho hai người Đế Tôn.

"Hai vị, ba tầng dưới cùng là thuốc bổ, ba tầng giữa là thuốc tu luyện, ba tầng trên cùng, là tiên dược và kịch độc có thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc thịt!

Đây không phải là thứ có thể ăn như cơm, hơi sơ suất một chút, là kết cục tiên hồn vỡ nát đấy!" Lão Quân thực tế là sợ hai người họ có ý đồ xấu, vội vàng bịa ra một số hậu quả kinh khủng.

Bề ngoài Đế Tôn và Ngộ Không tỏ ra sợ chết, thực tế hai huynh đệ

sớm đã quyết tâm.

Đã đến đây rồi, nếu không ăn vài miếng nếm thử chẳng phải là đi một chuyến vô ích sao?

"Ồ!

Đây là lò luyện đan của ngài sao?

Trông thật khí phách a!" Lão Quân mặt mày tự hào gật đầu: "Đây là Cửu Phẩm Thánh Kim Lô, là tiên gia chí bảo đỉnh cấp nhất của Thiên Đình, đã theo ta không biết bao nhiêu năm rồi.

Hai vị nếu có hứng thú, có thể vào trong xem một chút.

Lão hủ có một loại luyện thể chi pháp, có thể giúp các hạ nâng cao thực lực!" Đế Tôn trong lòng cười lạnh: "Lão hồ ly, cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật rồi sao?" "Được, vậy ta và Ngộ Không cung kính không bằng tuân mệnh!" Đế Tôn cũng không nhiều lời, thân hình lắc một cái chui vào trong lò luyện đan, Ngộ Không thấy vậy cũng vội vàng chui vào theo.

Khoảnh khắc cửa lò bị phong tỏa, thế giới của hai huynh đệ chìm trong bóng tối, chẳng mấy chốc, ngọn lửa trong lò luyện đan bắt đầu bùng lên.

Lão Quân một mặt dùng phất trần phóng ra tiên lực, khơi cho lửa trong lò luyện đan nhanh chóng bành trướng, mặt khác lại bảo hai đồng tử bên ngoài đi triệu hồi Hỏa Đức Tinh Quân và Na Tra Tam Thái Tử, đại phàm những người giỏi dùng lửa trong Thiên Đình, về cơ bản đều bị gọi đến.

Sự thật là, đây chính là mưu kế mà Lão Quân đã sắp đặt từ trước, lừa Đế Tôn và Ngộ Không vào lò luyện đan, luyện bảy ngày bảy đêm, không chết e rằng cũng nguyên khí đại thương, đến lúc đó, Thiên Đình muốn bắt người cũng không thể dễ dàng hơn.

“Mẹ nó...

Lão già, trong lò có chút nóng a, đan dược bên trong ăn được không?” Thái Thượng Lão Quân hừ cười: “Không sao, hai ngươi cứ ở trong đó vài ngày, uy lực của ngọn lửa càng mạnh, lợi ích cho thân thể càng lớn, nhất định không được bỏ cuộc giữa chừng, đến lúc đó ta sẽ dẫn các ngươi ra.

Còn về đan dược bên trong đều là bán thành phẩm, không nên ăn, dễ gây ra phiền phức không cần thiết.” “Được được!” Đế Tôn ở bên trong đáp ứng rất sảng khoái, đâu biết rằng hai huynh đệ đã ăn gần hết những viên thượng phẩm đan dược bên trong.

Quan trọng hơn là, những đại lão bên ngoài rón rén vào đốt lửa, đều bị Huyễn Tử Linh Đồng của Đế Tôn nhìn thấy rõ ràng.

“Hây!

Ca ca, quả nhiên không sai, lão già này căn bản là được Ngọc Đế tìm đến để hành hạ chúng ta đến gần chết a!” Đế Tôn cười khẩy, hạ thấp giọng nói: “Không sao, hai huynh đệ chúng ta trước tiên cứ trừng trị lão già này một phen, mấy ngày sau lại đến Bàn Đào Viên dạo một vòng, không để cho Ngọc Đế nếm chút khổ sở, ta thấy hắn thật sự không biết điều a!” ...

Thường nói, nước lửa vô tình!

Huống chi lại là uy lực của ngọn lửa mạnh nhất trong tứ hải bát hoang của Thiên Đình, một khi bốc lên, thật sự có uy lực thiêu rụi vạn vật thế gian.

Đáng tiếc, đối mặt với kim cương chi thể của Đế Tôn, bất diệt chi thân của Hầu Tử, ngọn lửa tầm thường này, chẳng khác gì xông hơi, chỉ mang lại cho hai huynh đệ một cảm giác vô cùng thoải mái!

Trong nháy mắt đã ba ngày sau, các tiên đạo sau khi thi pháp xong

đều lần lượt rời đi, dù sao lò luyện đan đỉnh cấp có chức năng tích trữ lửa, không cần tiếp tục trông coi cũng có thể phóng ra uy lực lửa đủ mạnh.

Nhiệt độ trong lò ngày càng cao.

Đế Tôn nhanh chóng phát hiện, lò luyện đan quả không hổ là bảo bối thượng giai để tu luyện hồn lực!

Ngọn lửa bên ngoài hừng hực cháy, truyền vào đều là bản nguyên tiên lực thuần túy nhất, bị Đế Tôn hấp thu vào cơ thể, thiên hồn cấp bốn trong vài ngày ngắn ngủi lại tăng lên một phần năm, đạt đến khoảng bốn mươi phần trăm dung nạp độ, có thể nói là thu hoạch khá dồi dào.

Chương 642

Còn Ngộ Không bên cạnh, thu hoạch dường như còn rõ ràng hơn cả Đế Tôn, trong đồng tử của nó, bắt đầu lấp lánh những đốm lửa, con ngươi quả thực còn rực rỡ hơn cả những vì sao trên cửu thiên!

"Khải bẩm sư tôn!

Hai người trong lò luyện đan, từ tối hôm qua bắt đầu đã không ngừng la hét không chịu nổi nữa đòi ra!" Hai đồng tử phụng mệnh đến báo cáo tình hình, lại thấy trên mặt lão già lộ ra một nụ cười.

"Yên tâm, tiếp tục theo dõi, hai ngày sau luyện hóa đến ngày thứ bảy, đợi hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa hãy gọi vi sư, e rằng đến lúc đó, hai tên yêu nghiệt đã bị lò luyện đan của ta luyện thành hư vô rồi!" ...

Hiển nhiên, Đế Tôn chính vì dùng Huyễn Tử Linh Đồng khóa định thân phận của hai đồng tử giám thị, cố ý thông đồng với Ngộ Không tạo ra một cảnh tượng giả là sắp bị thiêu cháy, thực ra là để cho lão Quân một ảo giác là sắp không chịu nổi nữa, tiến tới hoàn toàn lừa lão già đó đi.

Còn trong mật thất, Đế Tôn dễ dàng dùng đại pháp lực lặng lẽ mở một góc lò luyện đan, một luồng tiên quang bay ra, hàng trăm hàng ngàn linh đan diệu dược đỉnh cấp nhất thế gian trên giá trong mật thất, toàn bộ đều bị Đế Tôn dẫn vào trong lò luyện đan.

"He he, các ngươi đừng khách sáo, ăn hết đi!

Nhiều đan dược như vậy không lấy ra hưởng dụng, suốt ngày bày trên giá này, chẳng phải là phung phí của trời sao?" Da mặt Lão Quân giật giật, hoàn toàn theo bản năng có một dự cảm, trong lòng bất an lại một lần nữa tiến vào mật thất.

Khi Lão Quân thấy toàn bộ linh đan trên tường đều biến mất, cả người suýt nữa huyết áp tăng vọt ngất ngay tại chỗ!

"Sao lại thế này?

Đan dược của ta đâu?

Rốt cuộc là chuyện gì!" Lão già gào thét, hai đồng tử vào phòng cũng hoàn toàn ngây người.

"Sư tôn!

Ban ngày hai chúng con vào vẫn còn nguyên vẹn mà!" Lão Quân tự nhiên biết, hai đồ đệ sẽ không nói dối, cũng không có gan đó.

Giải thích duy nhất, chỉ có thể là hai tên trong lò giở trò.

Lão Quân tức giận đến phát điên, phất trần trong tay rung lên, chỉ thấy hai luồng khói xanh từ từ bay ra, trong lò căn bản không có một bóng người.

"Không có người??

Sư tôn, chẳng lẽ hai tên đó đã hoàn toàn bị lò luyện đan luyện hóa rồi?" Lão Quân quả thực cũng một trận bất an, lập tức triển khai uy áp tinh thần mạnh mẽ của mình, nhanh chóng bao phủ hồn lực ra xung quanh để thăm dò, nhưng tìm cả buổi trời vẫn không có chút phản ứng nào.

"Trong tam giới, không còn khí tức của hai người đó, lẽ nào... thật sự là trước khi chết lòng không cam, cưỡng ép thi triển pháp lực kéo toàn bộ đan dược của ta vào lò chôn cùng?" Lão Quân có phán đoán như vậy không phải là không có cơ sở, Đế Tôn để cho diễn kỹ càng thêm chân thực, cố ý để lại trong lò hai sợi lông khỉ óng ánh và một khúc xương cốt như ngọc thạch, như vậy sẽ khiến sự thật hai huynh đệ đã tử vong tỏ ra chân thực hơn.

“Báo!

Khải bẩm bệ hạ, Thái Thượng Lão Quân truyền tin tốt, đã dùng đa trọng cực hỏa trong lò luyện đan luyện hóa hoàn toàn hai yêu nghiệt Đế Tôn và Tôn Ngộ Không.

Trong lò còn sót lại di cốt, mời bệ hạ xem qua!” Vị thiên tướng kia dâng lên một tin tức cùng hai món tín vật, chúng tiên trên Thiên Đình đều vô cùng vui mừng.

Đặc biệt là Nhị Lang Chân Quân, trong lòng hắn thở ra một hơi uất khí, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được gỡ bỏ.

“Hạo Thiên à Hạo Thiên, đại thù của ngươi cuối cùng cũng đã báo, tuy không phải do ta tự tay ra tay, nhưng dưới cửu tuyền ngươi cũng nên an nghỉ rồi.” Ngọc Đế cũng vui mừng khôn xiết, lập tức hạ lệnh ban thưởng cho Thái Thượng Lão Quân cùng một loạt tiên quân đã tham gia trợ giúp.

Chuỗi sự việc liên quan đến Đế Tôn và Tôn Ngộ Không cũng tạm thời kết thúc.

Nào ngờ, giờ phút này, Đế Tôn đang dẫn Tôn Ngộ Không trốn trong vườn Bàn Đào, bắt đầu một trận ăn uống thả phanh trên cây. ...

“Quả không hổ là đào của Thiên Đình, ăn vào giòn tan, thơm ngọt, thật sự ăn không đủ!” Đế Tôn vừa nói, bên chân đã có hơn một trăm hạt đào, Ngộ Không bên kia cũng ăn được năm sáu mươi quả, bụng căng tròn.

Theo niên hạn của Bàn Đào trên Thiên Cung, nếu người thường ăn số lượng này, ước chừng có thể sống mấy chục vạn năm cũng không thành vấn đề.

Những quả tiên đào này vào bụng Đế Tôn, toàn bộ đều chuyển hóa thành hồn lực, âm thầm nuôi dưỡng thế thân hồn nguyên tinh hoa.

Hiện tại, hồn lực của Đế Tôn đã tiếp cận mức tám thành của giai đoạn thứ tư, thắng lợi đã ở ngay trước mắt!

Nhìn một vòng, tất cả Bàn Đào đỉnh cấp chín nghìn năm mới ra quả một lần đều đã bị hai huynh đệ Đế Tôn ăn sạch.

Chương 643

Loại ba nghìn năm?

Bây giờ hai người bọn họ căn bản không thèm để vào mắt, lười cả ăn.

Nhưng vì nghĩ đến đám hầu tử hầu tôn ở Hoa Quả Sơn, Đế Tôn đã chọn lựa không ít, cất hết vào không gian trữ vật.

"Suỵt... có người đến!" Động sát lực của Đế Tôn kinh người đến mức nào, ngay lập tức cảm nhận được mấy luồng khí tức tiên hồn đang di chuyển về phía này.

Hắn vung tay lên, thủ đoạn nhanh gọn, thu dọn sạch sẽ mớ hỗn độn trên mặt đất, cùng Ngộ Không thoắt một cái ẩn mình trên cây Bàn Đào.

Chẳng mấy chốc, liền thấy mấy cô nương tiên tử bưng khay đi vào vườn Bàn Đào.

Chính là bảy tiên nữ đang hái tiên đào.

"Ai... lại đến ngày này như mọi năm, Vương Mẫu Nương Nương cũng thật là, mỗi năm vào thời điểm này đều phái tỷ muội chúng ta đi tuần tra một lần.

Thiên Đình là nơi nào chứ?

Vườn Bàn Đào lại là nơi trọng yếu nhất, có hàng ngàn thiên binh thiên tướng canh giữ, Bàn Đào có thể xảy ra vấn đề gì sao?" "Tam tỷ, đừng phàn nàn nữa.

Thiên Đình tuy không ai dám tùy tiện làm càn, nhưng hội Bàn Đào mời vạn tiên đến dự, đó là đại sự hàng đầu của Thiên Đình, không thể có chút sai sót nào.

Nương nương làm việc luôn cẩn thận, không cho phép xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Quan trọng hơn, Vạn Tiên Thịnh Hội liên quan đến thể diện của Thiên Đình, chúng ta cũng nên hiểu cho nỗi khổ tâm của nương nương." "Tỷ muội, nghe nói chưa?

Tên yêu nghiệt Đế Tôn kia cùng con khỉ đó đã bị Lão Quân dùng lò luyện đan luyện hóa thành hư vô rồi!" "Nghe rồi!

Nghe nói pháp lực của hai người đó rất mạnh, ngay cả Nhị Lang Chân Quân và Na Tra tam thái tử của Lý thiên vương liên thủ cũng không đánh lại tên Đế Tôn kia!

Còn con khỉ đó, nghe nói đã cướp Định Hải Thần Châm của Đông Hải Long Cung, một mình chống lại mười vạn thiên binh, cũng rất lợi hại.

Ai, đáng tiếc lại rơi vào tay Lão Quân..." Mấy cô gái bàn luận về Đế Tôn và Ngộ Không, thật sự khiến hai người họ có chút khó chịu, nhưng cũng có thể hiểu được, Thái Thượng Lão Quân đã truyền tin cho Ngọc Đế, kế sách giấu trời qua biển của Đế Tôn đã thành công.

Trơ mắt nhìn các tiên nữ hái mấy quả Bàn Đào giả xuống, hai người họ suýt nữa không nhịn được cười trộm.

Mãi đến khi kiểm tra xong xuôi và lần lượt rời đi, hai người mới hiện lại nguyên hình.

"Hì hì!

Ca ca, có cách rồi, Thiên Đình đối xử với huynh đệ ta như vậy, lần này phải khiến bọn chúng mất hết mặt mũi ở Vạn Tiên Đại Hội!

Bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Đế Tôn cười lạnh: "Đem tất cả đào trong này, có thể mang đi bao nhiêu thì mang đi hết bấy nhiêu.

Sau đó yên lặng chờ Vạn Tiên Thịnh Hội!

Huynh đệ ta phải dạy cho Thiên Đình một bài học ra trò!

Dám giở trò tâm cơ, âm thầm hại ta, lần này, Thiên Đình đụng phải tấm sắt rồi!

Không cho ta một lời giải thích thì đừng mong yên chuyện!" Với tính khí của Đế Tôn, hiện tại Thiên giới còn chưa lĩnh giáo được một phần mười.

Vạn Tiên Thịnh Hội năm nay, e rằng Thiên Đình sẽ bận rộn lắm đây.

Vốn dĩ, Đế Tôn chỉ định quậy một chút cho vui, nhưng không ngờ, Ngọc Đế bề ngoài có vẻ quang minh chính đại, sau lưng lại sai Thái Thượng Lão Quân giở trò này, động sát tâm với hai người bọn họ, điều đó Đế Tôn tuyệt đối không thể dung thứ.

Không chọc thủng Cửu Trọng Thiên một lỗ lớn, Đế Tôn quả thật có lỗi với cái tên của mình.

Thượng thiên nhập địa, duy ngã độc tôn!

Chớp mắt đã qua một tuần, ngày diễn ra Vạn Tiên Thịnh Hội cuối cùng cũng đến.

Chương 644

Các tiên ban từ khắp bốn bể tám cõi tề tựu tại hậu hoa viên của Thiên Đình, quy mô yến tiệc Bàn Đào lên tới cả ngàn bàn, có thể nói là vô cùng long trọng.

Hầu như tất cả những tiên đạo có tên tuổi trong tam giới đều được mời.

Đáng chú ý là Bồ Đề Lão Tổ, người từng giảng đạo cho Đế Tôn và Ngộ Không, lại không có mặt.

Ban đầu Đế Tôn có chút lo lắng, dù sao lão đầu kia đối với hai người bọn họ không tệ, lỡ như cũng đến, thật sự ra tay sẽ rất phiền phức.

Nhưng bây giờ, không biết Bồ Đề Lão Tổ kia thật sự có khả năng tiên tri hay không, với tư lịch và vai vế của mình, đáng lẽ phải ngồi ở ghế đầu, nhưng lại vắng mặt trong thịnh yến vạn tiên hôm nay.

Như vậy, Đế Tôn và Ngộ Không cũng không còn gì phải e dè nữa.

"Hì hì!

Ca ca, các tiên ban đã bắt đầu lần lượt vào chỗ, chúng ta khi nào thì vào?" Đế Tôn khinh thường cười: "Không vội, cùng ca ca tìm hai tên xui xẻo, chọn hai kẻ ngứa mắt trong đám này để làm thế thân!" "Thế, thế thân??" Đế Tôn nói thành ngữ với một con khỉ quả thật có chút kỳ lạ, thực tế ngay cả bản thân hắn cũng không rõ mình dùng thành ngữ có đúng hay không.

Vút!

Hai người thoáng cái bay lên, dựa vào hồn lực cực mạnh của bản thân để thi triển thuật độn thân, nếu không phải đại năng cấp Đại La

Kim Tiên như Lão Quân tự mình thi pháp thì không thể phát hiện.

Hai huynh đệ ẩn mình trên con đường tất yếu dẫn từ lối vào Thiên Đình đến hậu hoa viên, bình tĩnh nhìn xuống các tiên đạo đang đi tới phía dưới.

Người nào người nấy đều ăn mặc lộng lẫy, ra dáng đạo mạo, không nhìn ra được cao thấp.

"Này, lão Long Vương, nghe nói chưa, hai kẻ đại thù kia là Đế Tôn và Tôn Ngộ Không đã bị Thái Thượng Lão Quân dùng lò luyện đan thiêu thành tro bụi rồi, chúc mừng chúc mừng a!" Người lên tiếng chính là Tây Hải Long Vương đang đi tới.

Mẹ nó, vừa mở miệng đã chọc giận cả Đế Tôn và Ngộ Không.

"Ồ, lão già này có vẻ sợ ta còn sống nhỉ.

Hai Long Vương, xem ra là lựa chọn hàng đầu cho huynh đệ ta rồi.

Lát nữa đợi chúng đến gần, lúc xung quanh không có ai, ngươi cùng ta ra tay." "Hì hì!

Vâng lệnh ca ca!" "Ai... hai nghiệt chướng đó tuy đã bị xử trí, nhưng cây Như Ý Kim Cô Bổng của ta đến giờ vẫn không có tung tích, Định Hải Thần Châm của Đông Hải ta cứ thế mất tích, bảo lão ca ta sao mà yên lòng được chứ?" Đông Hải Long Vương cũng cảm khái một trận, hai người lục tục đi đến phía dưới cây cầu đá, vị trí bên trái và bên phải vừa khéo là nơi Đế Tôn và Ngộ Không ẩn mình.

"Hừ, lão già, còn nhớ thương cây Định Hải Thần Châm đó à?

Được, hôm nay gia gia ta sẽ phục vụ ngươi cho tốt!" Giọng nói của Đế Tôn đột nhiên vang lên, hai vị Long Vương lập tức toát mồ hôi lạnh sau lưng, bản năng quay đầu lại muốn xem cho rõ, lại phát hiện hai nụ cười vô cùng lạnh lẽo của Đế Tôn và Ngộ Không đã hiện ra.

“Ngươi, ngươi lại không chết!!” Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, từng bước một áp sát hai người, tiên lực cường đại tức thì phóng ra, khóa chặt hai vị Long Vương, giống hệt như Na Tra tam thái tử trước đó, ngay cả một chút tiên lực cũng không thể thi triển.

“Bây giờ ta đã dùng pháp lực cách ly nơi này với thế giới bên ngoài, có gào rách họng cũng không ai đáp lại đâu!

Ngộ Không, dùng Như Ý Kim Cô Bổng, phục vụ hai vị Long Vương đi!” Ngộ Không đã sớm chuẩn bị, từ trong tai rút ra Định Hải Thần Châm, vung gậy loạn xạ về phía hai lão Long Vương, đánh cho Đông Hải và Tây Hải Long Vương la hét không ngừng.

“Ái ui... ao!!

Đừng, đừng đánh nữa, Đại Thánh gia gia, Đế Tôn gia gia tha mạng a!” Đế Tôn cười lạnh: “Còn nhớ cuộc đối thoại lúc đầu của ta với ngươi không?

Gậy ta mượn, sớm muộn gì cũng sẽ trả.

Nhưng biểu hiện của ngươi khiến ta thất vọng.

Đừng nói chỉ là hai Long Vương quèn, ngay cả Ngọc Đế cao cao tại thượng kia, ta cũng sẽ bắt hắn phải trả giá cho những việc đã làm!” Hắn tự mình bồi thêm mỗi người một quyền, nắm đấm to như bao cát của Đế Tôn trực tiếp đánh ngất hai Long Vương, sau đó bảo Ngộ Không ném hai lão già vào vườn Bàn Đào.

Không biết đến lúc tỉnh lại, nhìn thấy Bàn Đào đầy đất đã biến thành đá, sẽ có cảm tưởng gì.

“Hắc hắc, xong rồi!” Đế Tôn và Ngộ Không ngầm hiểu lẫn nhau liếc nhau, mỗi người đều cười gian một tiếng, lắc mình một cái biến thành bộ dạng của Đông Hải và Tây Hải Long Vương.

Hai người nghênh ngang đi vào hậu hoa viên, Đế Tôn và Ngộ

Không tùy tiện tìm một vị trí tương đối phía trước rồi ngồi xuống.

Chương 645

Tên Ngộ Không này quả là tham ăn, thấy đào liền chộp lấy gặm.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", suýt nữa gãy cả răng, mới biết những quả đào này đều do Đế Tôn dùng tiên lực biến ra.

Có chút ngượng ngùng liếc nhìn các tiên hữu cùng bàn, con khỉ mặt đỏ bừng đặt quả đào xuống, cố gắng tránh để lộ sơ hở quá sớm.

Chẳng mấy chốc, theo sau sự xuất hiện của Ngọc Đế và Vương Mẫu dưới sự hộ tống của đông đảo vệ sĩ, chúng tiên đều đứng dậy, cúi mình hành lễ với hai người.

Duy chỉ có Đế Tôn và Ngộ Không hoàn toàn không có tâm tư đó, vẫn thản nhiên ngồi yên, chẳng thèm để ý đến những người này.

"Cảm tạ các vị tiên hữu đã đến tham gia Bàn Đào Thịnh Hội, chúc thọ Vương Mẫu!

Năm nay vườn Bàn Đào được mùa lớn, dù là quả tiên đào non nhất cũng có thể tăng ba nghìn năm tuổi thọ, Thiên Đình xin bày tỏ lòng cảm tạ đến các vị tiên hữu." "Đa tạ bệ hạ..." Các tiên nhân có vẻ vô cùng kích động, dù sao Bàn Đào của Thiên Đình không phải ai cũng có thể tùy tiện ăn được, nếu không phải dịp Vạn Tiên Đại Hội, làm sao có được chuyện tốt như vậy.

Hai huynh đệ Đế Tôn thì ung dung ngồi tại chỗ chờ xem kịch hay.

"Bệ hạ!

Mấy ngày trước nghe nói hạ giới có yêu nghiệt pháp lực cực mạnh?

Mấy lần làm càn, không biết bây giờ hai yêu nghiệt đó ra sao rồi?" Người lên tiếng cũng không biết là thần tiên phương nào, Đế Tôn

dùng Huyễn Tử Linh Đồng quét qua một lượt, phát hiện là một cường giả Tử Cực Kim Tiên, trong tay phất trần rung lên, trông giống một kẻ thích gây sự chú ý.

"Không phiền đạo hữu bận tâm, Thiên Đình có Thái Thượng Lão Quân và các vị Đại La Kim Tiên khác trấn giữ, đã sớm tiêu diệt tên yêu nghiệt Đế Tôn và con khỉ láo xược kia thành hư vô, hiện tại đã hóa thành tro tàn trong lò của Lão Quân." "Ha ha ha..." Chúng tiên đều cười phụ họa.

Trong mắt Đế Tôn, những kẻ đạo mạo giả tạo này thật sự đáng ăn đòn.

Chỉ vì mượn một cây gậy, mà hết lần này đến lần khác muốn đuổi cùng giết tận?

Chẳng qua là do chúng tiên trên Thiên giới cảm thấy mình cao cao tại thượng, có thể dùng tư thái của kẻ bề trên tùy ý xử trí sinh linh hạ giới.

Đây chính là điểm mà Đế Tôn ghét nhất!

"Dám hỏi bệ hạ, hai kẻ được gọi là yêu nghiệt kia, rốt cuộc đã phạm phải sai lầm gì, mà Thiên Đình nhất quyết phải chém tận giết tuyệt?" Ngay lúc Đế Tôn và Ngộ Không không thể nhịn được nữa, sắp sửa bộc phát, một giọng nói từ phía khác đột nhiên vang lên, mọi người đều quay lại nhìn.

Đế Tôn thấy rõ, người đó mặc thanh sam, trông giống một thư sinh, nhưng trên người lại ẩn giấu một loại vương bá chi khí khó nói.

Dưới vẻ ngoài văn nhã, lại ẩn chứa sự sắc bén đến vậy.

Khoảnh khắc Huyễn Tử Linh Đồng lóe lên, Đế Tôn kinh ngạc phát hiện, thần thông của mình không thể nhìn thấu lai lịch của kẻ này, ngay cả màu sắc hồn quang cũng không thể hiện ra.

“Hô hô, tiểu ca này cũng thú vị đấy, dám chất vấn Ngọc Đế ở nơi thế này, lên tiếng vì ta và con khỉ, rốt cuộc là ai?” Đế Tôn thầm tính toán, nhưng vẫn không thể tìm ra đáp án, chỉ cảm thấy kẻ này có chút quen thuộc một cách khó hiểu.

“Thiên Đình, tự nhiên có pháp độ của Thiên Đình, làm loạn pháp độ, tự nhiên phải chịu trừng phạt, nếu không tam giới rộng lớn này ai sẽ quản thúc?” Sắc mặt Ngọc Đế trầm xuống, nhìn sâu vào người thư sinh, uy áp cường đại cách mấy trăm mét khóa chặt lên người hắn.

Thư sinh rõ ràng bị chấn động đến nội thương, nhưng cũng không đến mức ngã xuống.

Dù sao hôm nay là Vạn Tiên Thịnh Hội, Ngọc Đế tuyệt đối sẽ không động sát niệm, chỉ là cảnh cáo thư sinh áo xanh một chút mà thôi.

Không đợi Ngọc Đế lên tiếng, Nhị Lang Chân Quân phụ trách công tác an ninh của toàn bộ đại hội lập tức ra hiệu bằng mắt, mấy vị Tử Hồn Thiên Tướng lập tức bay ra, muốn mời thư sinh áo xanh ra khỏi hội trường.

“Khoan đã!” Đúng lúc này, Đế Tôn trong lốt Tây Hải Long Vương lạnh lùng lên tiếng, ngăn cản hành động của mấy vị thiên tướng.

“Đây là Vạn Tiên Bàn Đào Đại Hội, là vạn tiên triều bái, Thiên Đình lẽ ra phải hải nạp bách xuyên.

Nếu chỉ vì một câu nói của tiên hữu mà đuổi người ta ra ngoài, há chẳng phải có chút quá đáng sao.” “Tây Hải Long Vương?

Ngươi làm gì vậy?” Không ít Kim Tiên có mặt đều tỏ vẻ khó hiểu.

Bình thường Tứ Hải Long Vương đều là những kẻ an phận thủ thường, trước mặt Ngọc Đế không dám thở mạnh, hôm nay đột nhiên lại cứng rắn như vậy, dám cả gan chống đối Ngọc Đế?

“Ta biết rõ mình đang làm gì.

Chư thiên các lộ tiên đạo tuân theo hiệu lệnh của người thống trị Thiên Đình, không phải vì sợ hãi sự cai quản của Ngọc Đế, mà vì Thiên Đình ân uy đều có, thưởng phạt phân minh, lại có lòng bao dung như biển cả.

Hôm nay là Vạn Tiên Bàn Đào Thịnh Hội, cũng là mừng thọ Vương Mẫu, vậy mà ngay cả một tiểu tiên thất ngôn cũng không dung thứ, thịnh hội như vậy, không dự cũng được!” Đế Tôn vung tay, thuận thế hất bay đĩa Bàn Đào trên bàn, ngọc bàn rơi xuống đất vỡ tan, Bàn Đào cũng theo đó hiện ra nguyên hình.

Chương 646

“Chuyện gì vậy?

Mau nhìn kìa, Bàn Đào trong đĩa đó... là đá!!” Chúng tiên đều kinh ngạc, ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm xuống đất, ai nấy đều kinh hãi.

“Mau nhìn xem, trong đĩa của tất cả mọi người, đều là đá, đâu có Bàn Đào?

Ngọc Đế, ngài muốn đùa giỡn với chư thiên vạn tiên một phen sao?” Ngộ Không trong bộ dạng Đông Hải Long Vương giận dữ, các tiên nhân khác cũng có chút tức giận.

Không biết Ngọc Đế có ý gì, chẳng lẽ cố ý sao?

Thiên Đình đường đường lại để xảy ra một sự cố lớn như vậy, dùng một đống đá để giả làm Bàn Đào, há không phải hoang đường sao?

“Bệ hạ!

Bệ hạ!

Đại sự không hay rồi, vườn Bàn Đào, vườn Bàn Đào bên kia xảy ra chuyện rồi!” “Đừng hoảng hốt, nói ta nghe, rốt cuộc là chuyện gì!” Sắc mặt Ngọc Đế ngưng trọng thêm vài phần, hỏi vị Địa Linh Tiên phụ trách canh giữ vườn Bàn Đào.

“Đông Hải Long Vương và Tây Hải Long Vương đã xông vào vườn Bàn Đào, hái sạch tất cả Bàn Đào rồi!” “Cái gì?” Ngọc Đế long nhan đại nộ, mạnh mẽ đập bàn đứng dậy, giận không thể át chỉ về phía hai vị Long Vương cách đó không xa.

“Cho trẫm nhìn rõ, đó là ai?” “Ha ha ha, Ngọc Đế lão nhi, chẳng

phải ngươi đã sớm giết chết bản tôn rồi sao?

Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn, xem gia gia ngươi là ai!" Đế Tôn hét vang trời, nhân hồn thần thông Chấn Sơn Hổ Hống bộc phát, phối hợp với tiên lực thi triển, một tiếng gầm giận dữ, vậy mà chấn động cả Cửu Trọng Thiên!

Cùng lúc đó, vị tiểu tiên thư sinh áo xanh bên cạnh kích động nhìn sang, ánh mắt vậy mà có chút mơ hồ.

"Chủ nhân, là ngài thật sao!!" Thì ra, thư sinh áo xanh chính là tọa kỵ của Đế Tôn ở nhân gian giới, Thanh Bì Mãnh Hổ!

Lúc này Đế Tôn không hề phát hiện ra hành động bất thường của đối phương, gầm lên một tiếng giận dữ rồi bay vút lên trời, cùng Ngộ Không hiện ra nguyên hình.

"Là, là Đế Tôn và con khỉ láo xược kia!

Hai người các ngươi, không phải đã bị Thái Thượng Lão Quân luyện thành tro bụi rồi sao?

Lại không chết!!" Các lộ chúng tiên đều ngơ ngác, trơ mắt nhìn Đế Tôn giận dữ chấn động bát phương, cứ thế trước mặt vạn tiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngọc Đế.

"Yêu nghiệt, một ngọn lửa của Lão Quân vậy mà cũng không làm gì được ngươi!" Đế Tôn phá lên cười: "Lão già ngốc đó là đưa thuốc cho ta, những bảo bối tiên đan đó đều bị huynh đệ ta ăn sạch rồi, một cái lò luyện đan quèn cũng muốn làm gì được hai chúng ta ư?

Thật nực cười!" "Ngươi!!" Thái Thượng Lão Quân nổi giận đùng đùng, vừa giơ tay đã là người đầu tiên ra tay với Đế Tôn, tiên quang trong phất trần đánh về phía bản thể của Đế Tôn, tiên lực mạnh mẽ thể hiện thực lực khủng bố của một Đại La Kim Tiên.

Đáng tiếc, sức mạnh như vậy trước mặt Đế Tôn hiện tại, chỉ là

một trò cười.

“Hừ, đòn tấn công của ngươi, ta đỡ thẳng!” Ầm ầm!!

Giơ tay lên, Đế Tôn dùng cánh tay cứng rắn đỡ đòn, không những thân thể không bị chút tổn hại nào, ngược lại còn hoàn toàn nuốt chửng đạo tiên quang kia thành hư vô.

“Cái gì!

Ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể làm hắn bị thương dù chỉ một chút?

Đây là thực lực thực sự của Đế Tôn sao?” Các lộ chúng tiên đều giật nảy mình.

Nhị Lang Chân Quân với tư cách là đội trưởng đội bảo an của Ngọc Đế, tự nhiên không thể cho phép Đế Tôn càn rỡ trước mặt Ngọc Đế như vậy.

Hắn bay lên trời giúp Lão Quân cùng ra tay, lại bị Đế Tôn một cái tát hư không đánh bay ra khỏi Cửu Trọng Thiên.

“Lão tử đánh ngươi được một lần, tự nhiên có thể đánh lần thứ hai!

Khuyên các vị tiên hữu có mặt ở đây, không có thực lực Đại La Kim Tiên, tốt nhất nên ngoan ngoãn đứng sang một bên mà xem.

Nếu thật sự có kẻ không sợ chết dám xông lên, đừng trách bản tôn tâm ngoan thủ lạt!” Đế Tôn thật sự nổi giận rồi, lúc này hắn ngạo nghễ đứng trên đỉnh Cửu Trọng Thiên nhìn xuống vạn chúng tiên đạo, khí thế ngút trời nhất thời trấn trụ các tiên nhân, căn bản không có mấy người dám lên tiếng gào thét.

“Người đâu, hộ giá!” Thiên Đình gia tướng lập tức bảo vệ trước mặt Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Chương 647

Cùng lúc đó, tám vị Đại La Kim Tiên của Thiên Đình do Thái Thượng Lão Quân dẫn đầu đồng thời bay lên, đối đầu với Đế Tôn trên đỉnh Cửu Trọng Thiên.

Cùng lúc đó, Lý Thiên Vương và một đám cường giả đỉnh cao Bán Bộ Đại La Kim Tiên lại tập trung sự chú ý vào Tôn Ngộ Không.

Một trận đại chiến Thiên Đình kinh thiên động địa sắp sửa bùng nổ!

"Đế Tôn!

Ngươi có biết, tại sao vạn chúng tiên đạo trong tam giới lại tôn Thiên Đình làm đầu không?" Thái Thượng Lão Quân dẫn đầu, tám vị Đại La Kim Tiên vây quanh Đế Tôn từ mọi hướng, đều mang một vẻ khí tức bình hòa, dường như không cảm nhận được sự uy hiếp từ khí tức cường đại của bản thể Đế Tôn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thiên Đình là nơi vương quyền được chúng tiên công nhận, tám vị cự bá tiên giới chính là nội tình thực sự của Thiên Đình.

Chính vì có họ, các thế lực khác đều không dám làm càn.

Những kẻ dám đánh lên Cửu Trọng Thiên, từ xưa đến nay không thiếu đại ma, nhưng cuối cùng đều không thể vượt qua thiên uy, chỉ có kết cục trở thành cát bụi.

Nhưng lần này, Đế Tôn chỉ mang theo một con khỉ đã đứng trên đỉnh Cửu Trọng Thiên, bất kể kết cục trận chiến này ra sao, chỉ riêng sự bá đạo và dũng khí này đã đủ để chấn kinh chư thiên vạn tiên.

"Lão già, câm miệng lại cho lão tử!

Loại người ngoài mặt một kiểu, sau lưng một kiểu như các ngươi, bản tôn ghét nhất.

Có bản lĩnh thì cứ tung ra, ta Đế Tôn tiếp hết!" Một tiếng gầm giận dữ vang trời, cả Thiên giới vì thế mà rung chuyển không thôi.

Khí thế của Đế Tôn lúc này thực sự đã lên đến đỉnh điểm.

Trong khu vực Cửu Trọng Thiên, vô số thiên binh thiên tướng đã tập kết xong, chỉ chờ một tiếng lệnh của Ngọc Đế, tất cả sẽ đồng loạt xông lên, trấn áp Đế Tôn ngay lập tức.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, người bị dồn vào đường cùng đều là Đế Tôn, chứ không phải vạn chúng tiên đạo của Thiên Đình.

"Ra tay!" Thái Thượng Lão Quân không thể nhịn được nữa, với thân phận và địa vị của mình, không thể nào chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy từ Đế Tôn.

Ngay lập tức, phất trần liên tục rung động, tiên quang rực rỡ không ngừng oanh kích về phía bản thể Đế Tôn đang nhìn xuống bát hoang trên đỉnh mây.

Bảy vị Đại La Kim Tiên bên cạnh cũng đều thi triển pháp thuật, bắt đầu triệu hồi pháp khí tùy thân, mượn uy lực của thiên địa chí bảo cùng nhau gây áp lực lên Đế Tôn.

Áp lực tiên lực khổng lồ đồng thời giáng xuống, tám đạo hồn quang màu vàng kim tùy ý lóe lên, chỉ riêng sức mạnh này đã không phải là thứ mà bất kỳ thân thể tiên ma nào trong tam giới hiện tại có thể chống lại.

Nhưng Đế Tôn cũng chỉ phóng ra tiên lực của bản thân, Huyễn Tử Linh Đồng không ngừng quét nhìn xung quanh, một mặt cứng rắn chống lại sự trấn áp liên hợp của tám vị Đại La Kim Tiên, một mặt quan sát những nguy hiểm ẩn giấu xung quanh.

“Chút sức mạnh này?

Không đủ xem!

Thiên Đình chẳng lẽ không còn người nào ra hồn sao?” Đế Tôn gầm lên giữa không trung, dù một mình đối đầu với tám vị Đại La Kim Tiên, vẫn mang vẻ mặt không hề sợ hãi.

“Bệ hạ!

Thực lực của Đế Tôn thật sự đáng sợ, ngay cả tám vị trưởng lão hợp lực cũng không làm gì được hắn sao?” Ngọc Đế như cười như không liếc nhìn lão tiên bên cạnh: “Không cần hoảng sợ, đây mới chỉ là bắt đầu.

Thiên Đình của ta đã tồn tại mấy chục vạn năm, trải qua bao nhiêu hoạn nạn?

Trẫm không tin một tên Đế Tôn quèn có thể lật đổ được Thiên Đình của ta sao?” Tiên lực cường đại ngưng tụ về một điểm, tám vị Đại La Kim Tiên không ngừng gia trì tiên lực, áp lực mà Đế Tôn phải đối mặt cũng không ngừng tăng lên.

Nhưng thân thể bất hủ kim cương của hắn, làm sao có thể dễ dàng bị phá vỡ?

Duy chỉ có sức chống cự của Thiên Hồn bị ảnh hưởng cực lớn, đây cũng là một vấn đề nan giải mà Đế Tôn cần giải quyết gấp.

Tiên lực ngưng tụ bản thân dựa vào sức mạnh của tiên hồn, tám lão già này đều có cấp bậc hồn quang màu vàng kim, bản thân cường độ đã vượt xa cấp bậc hiện tại của Đế Tôn.

Dù có các đại thần thông bên người, nhưng đối mặt với sự xung kích trực tiếp nhất của tiên lực, Đế Tôn không dám có chút sơ suất.

“Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng bản tôn thật sự sẽ bị những lão

già này làm tổn thương hồn nguyên!

Bây giờ phải tìm cách biến thông một chút." Đế Tôn tâm niệm vừa động, tay trái là Kim Cang Kinh, tay phải là Vô Thượng Đạo Kinh, hai luồng tiên quang một xanh một vàng dung hợp trên đỉnh đầu.

Chương 648

Ngồi xếp bằng trên đỉnh Cửu Trọng Thiên, xung quanh bảo thể của Đế Tôn tự nhiên ngưng tụ một đạo thánh quang tiên lực vô cùng thuần túy!

"Trời ạ!

Kẻ này, rốt cuộc là truyền thừa của môn phái nào?

Lại có thể kiêm tu cả hai môn công pháp vô thượng của Phật và Đạo?

Nhục thân lại mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi, chẳng trách dám ngang ngược như vậy, ngay cả cả Thiên Đình cũng không đặt vào mắt!" Các lộ chúng tiên quan chiến phía dưới, nhìn thấy uy thế bá đạo của Đế Tôn trên đỉnh đầu, không khỏi trừng lớn hai mắt kinh ngạc nhìn tất cả.

"Không thể tin được... nhân vật nghịch thiên như vậy, nếu không đối địch với Thiên Đình, e rằng tương lai sẽ vô hạn a!" Ầm ầm ầm!!

Tiên lực mà tám vị Đại La Kim Tiên thi triển ra dường như sắp đạt đến giới hạn cường độ mà Cửu Trọng Thiên có thể chịu đựng.

Nhưng Đế Tôn ngồi xếp bằng giữa hư không vẫn không hề có chút vẻ mặt ngưng trọng nào, phảng phất chỉ là một người tu hành, mọi biến hóa năng lượng xung quanh đều không liên quan đến hắn.

Nào ngờ, lúc này Đế Tôn đang âm thầm thi triển thần thông Thôn Phệ, dùng tiên lực thuần túy do tám lão già đánh ra, nhanh nhất có thể đồng bộ chuyển hóa thành hồn lực cần thiết cho việc tu hành.

Từng đạo quang mang rực rỡ của hồn lực không ngừng nuôi dưỡng Thiên Hồn, trong nháy mắt, đã đột phá bình cảnh đỉnh phong

giai đoạn thứ tư.

Đồng thời với việc giải khóa thần thông chưa biết của giai đoạn thứ tư, tiên lực mênh mông như biển cả bắt đầu nhanh chóng lan rộng về phía đỉnh phong giai đoạn thứ năm.

“Ha ha ha... thật là làm chuyện vô ích!

Cả Thiên Đình cũng không tìm ra một người có thể áp chế bản tôn, vậy mà các ngươi hết lần này đến lần khác muốn dồn ta vào chỗ chết, thật nực cười!” Âm thanh trào phúng của Đế Tôn không ngừng truyền ra, hồn âm lần này phát ra dường như rõ ràng hơn trước gấp mấy lần!

Mỗi lần hắn lên tiếng, tim của Ngọc Đế và Vương Mẫu lại thắt lại một chút.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trận chiến kéo dài càng lâu, thể diện của hai vị càng tổn hại.

Chỉ mong trận chiến này kết thúc thuận lợi, Đế Tôn bị tiêu diệt thành công thì tốt, nếu thật sự xảy ra sai sót, uy danh của Ngọc Đế và Thiên Đình e rằng sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

“Ngự bảo!!” Thái Thượng Lão Quân lại một lần nữa lên tiếng, pháp bảo bản mệnh của tám vị Đại La Kim Tiên đồng thời bay lên, bắt đầu điên cuồng rót tiên lực vào pháp bảo của mình.

Trong nháy mắt, uy áp trong không khí của Cửu Trọng Thiên tăng vọt, đây là trận quyết chiến nghịch thiên giữa hai bên, hai luồng sức mạnh sắp đạt đến cực hạn đang thách thức giới hạn của cả Cửu Trọng Thiên.

Phải biết rằng.

Thiên giới tuyệt không chỉ có Cửu Trọng Thiên, mà có đến Cửu Thập Cửu Trọng Thiên Vực!

Chỉ là từ sau thời đại thượng cổ, các lộ tiên phật bước vào giai đoạn phát triển hòa bình, Thiên giới không còn chiến loạn tranh chấp!

Cùng với việc Thiên Đình chính thức được thành lập, các thiên vực ngoài Cửu Trọng Thiên đã bị Phong Thần Đại Trận chí cường của Thiên giới phong ấn, mấy chục vạn năm chưa từng mở ra, tương đương với việc phong ấn toàn bộ sức mạnh thần ma thực sự hủy thiên diệt địa của thời thượng cổ, để tránh mang lại tai họa không thể chống lại cho cả tam giới.

Nhưng lúc này, sự xuất hiện của Đế Tôn đã thách thức sức mạnh cực hạn của Phong Thần Đại Trận ở Cửu Trọng Thiên.

"Bệ hạ!!

Tên Đế Tôn đó thực sự quá ngoan cường, nếu cứ tiếp tục quậy phá như vậy, lỡ như kết giới của Cửu Trọng Thiên thật sự xảy ra biến cố, đó không phải là chuyện tốt cho cả Thiên Đình!" Ngọc Đế cuối cùng cũng do dự: "Thôi được, lập tức phái người đến Tây Thiên, mời Như Lai Phật Tổ cứu viện!" "Các vị tiên hữu!

Kẻ này là hóa thân của thiên kiếp bất thế, thực sự khó có thể triệt để tiêu diệt.

Tám vị hộ pháp Đại La Kim Tiên của Thiên Đình ta đang dốc sức ra tay, nếu tiên hữu nào muốn phò trợ thiên đạo, cũng có thể ra tay tương trợ, sau này Thiên Đình tự có hậu tạ." Nhị Lang Chân Quân lại một lần nữa lên tiếng, bắt đầu dụ dỗ các tiên đạo có mặt cùng ra tay.

Phải biết rằng, vốn dĩ những tán tiên đến xem náo nhiệt này không có nghĩa vụ gì, nói cho cùng, họ và Đế Tôn vốn không có thù oán, mẹ nó chỉ đến ăn một bữa cơm thôi mà, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Chúng tiên tuy đều biết uy nghiêm của Thiên Đình đáng sợ thế nào,

nhưng bây giờ thật sự ra tay cùng trấn áp Đế Tôn, thực sự chỉ là số ít.

Chúng tiên nhìn nhau, do dự hồi lâu cũng không tiện ra tay.

Nhị Lang Chân Quân thấy lời nói của mình không đủ trọng lượng, liền liếc mắt nhìn Ngọc Đế.

Chương 649

Thực tế, ý của Ngọc Đế là mượn miệng Nhị Lang Chân Quân nói ra, để không làm mất thể diện.

Thấy chúng tiên không có động tĩnh, để bảo vệ thể diện cho Ngọc Đế, đồng thời triệt để loại bỏ mầm họa này, Vương Mẫu đột nhiên lên tiếng: "Các vị tiên hữu, kẻ này làm loạn thiên đạo, Thiên Đình ta đã mời Phật môn Tây Thiên cứu viện, bất kể tên Đế Tôn này có thông thiên chi pháp đến đâu, chỉ cần Tây Thiên Phật Tổ ra tay, hắn chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Chúng ta không ngại cùng ra tay, cùng bảo vệ trật tự thiên đạo, sau này đều có thể tích lũy công đức vô lượng." Lời nói của Vương Mẫu rất có tâm cơ, đem Như Lai ra, không nghi ngờ gì là cho chư thiên vạn tiên ăn một viên thuốc an thần, miễn đi nỗi lo về sau.

Nếu trước đó kêu họ ra tay, là vô duyên vô cớ kéo vạn tiên xuống nước, cùng Thiên Đình gánh chịu rủi ro!

Vậy thì bây giờ, có uy danh của Như Lai Phật Tổ làm đảm bảo, không ai lo lắng Đế Tôn có thể có kết cục thứ hai là báo thù sau này.

Một vụ mua bán bỏ đá xuống giếng lại có thể chia phần, ai mà không làm?

"Ta trợ Thiên Đình một tay!" "Thôi được, chúng ta cùng ra tay vậy!" Nói rồi, các lộ tiên đạo đến dự yến tiệc đồng loạt ra tay!

Đúng là ba cây chụm lại nên hòn núi cao!

Hơn vạn danh các lộ thiên tiên đồng thời ra tay, trong đó số lượng Kim Tiên trở lên không nhiều, nhưng cũng không chịu nổi tiên lực ngưng tụ lại như biển cả.

Chỉ trong chớp mắt, Đế Tôn đã cảm nhận được một luồng sóng tiên lực vô cùng hùng hồn từ dưới đánh lên, ồ ạt xông về phía mình.

"Ha ha ha!

Đây là bộ mặt thật của các lộ tiên đạo Thiên giới sao?

Vì công đức vô lượng mà sẵn sàng bỏ đá xuống giếng?

Tốt cho một Thiên giới, tốt cho một Thiên Đình!

Chủ nhân, ta đi trước một bước, đời này có thể cùng ngài kề vai chiến đấu, A Thanh ta đáng giá rồi!" "Không được!!" Đế Tôn lúc này mới hiểu ra, tọa kỵ của mình là Thanh Bì Mãnh Hổ đã thành tiên.

Chỉ thấy nó đột nhiên hiện ra bản thể, phát ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa, trực tiếp bay vút lên đỉnh Cửu Trọng Thiên, vì Đế Tôn mà đỡ lấy đợt tấn công đầu tiên ngưng tụ từ vạn đạo tiên lực!

Ầm ầm ầm!

Chỉ trong một khoảnh khắc, nhục thân của Thanh Bì Mãnh Hổ vỡ nát, bị sóng tiên lực vô biên vô tận đánh tan thành hư vô.

"Á a a!!!" Khoảnh khắc Thanh Hổ biến mất, Đế Tôn giận dữ ngút trời, mạnh mẽ siết chặt hai quyền, một tiếng gầm phá thiên oanh ra, vậy mà dựa vào một tiếng sóng âm chấn động trời đất, đánh vỡ Phong Thần Kiếp Trận trên đỉnh Cửu Trọng Thiên!

Rắc!

Cuối cùng, phong ấn Cửu Trọng Thiên triệt để vỡ nát, trên đỉnh trời vạn đạo kinh lôi ầm ầm vang dội, hóa thành vô số tia sét giáng xuống Cửu Trọng Thiên!

Cả Thiên Đình dưới sự oanh tạc của vô số đạo kinh lôi, chìm trong một biển lửa ngút trời!

“Ha ha ha!

Dám làm hại người của ta, ta Đế Tôn sẽ lật tung trời này!

Hủy diệt Thiên Đình, đồ sát vạn tiên!!” “Hiên Viên, ra!!” Đế Tôn lại một lần nữa gầm lên giận dữ, thần khí Hiên Viên Kiếm lơ lửng giữa trung tâm trận lực đã vỡ nát của Cửu Trọng Thiên, bắt đầu dùng sức mạnh của Đế Tôn để dẫn dắt cửu thiên vạn đạo huyền lôi, mượn sức mạnh cổ xưa để ngưng tụ ra lôi lực càng mạnh mẽ hơn, có quy tắc oanh kích về phía tám vị Đại La Kim Tiên.

“Rắc!!” Lôi lực khủng bố đầu tiên khóa chặt vào bản thể của Thái Thượng Lão Quân, ngay sau đó là người tiếp theo...

Tám người không ai may mắn thoát khỏi, đều bị lôi kiếp hóa thành từ chính lực hộ thiên đánh cho trọng thương!

Còn những vạn tiên đã hùa theo thêm dầu vào lửa thì bị lôi lực không ngừng giáng xuống đánh cho tan tác, tử thương vô số...

Cả Thiên Đình lúc này một mảnh ai oán khắp nơi, hoàn toàn hỗn loạn.

“Mau, bảo vệ bệ hạ và nương nương đi trước!” Ngọc Đế và Vương Mẫu Nương Nương đều không ngờ, sự việc lại đến mức độ này, ngay cả kết giới của Cửu Trọng Thiên cũng bị Đế Tôn đánh vỡ, rõ ràng hành động của họ đã hoàn toàn chọc giận Đế Tôn...

Cùng lúc đó, tại thánh vực Phật môn rực rỡ ánh vàng của Tây Thiên, Quan Thế Âm Bồ Tát chậm rãi mở miệng, ánh mắt thánh khiết nhìn về phía Như Lai.

“Phật Tổ...

Cửu Trọng Thiên đã bị phá, e rằng tam giới lại có một ma kiếp kinh thế giáng lâm.

Chương 650

Vốn dĩ kiếp nạn của tam giới chúng ta phải mấy chục vạn năm sau mới đến, không ngờ lại đến sớm nhiều năm như vậy, đều là do biến số mang tên Đế Tôn xuất hiện!" Như Lai Phật Tổ vẫn bảo tướng trang nghiêm, không vui không buồn, không linh tự tại.

"Duyên sinh duyên diệt, đều có định số.

Đế Tôn kia không phải sản vật của ma kiếp, mà là do vô tận hỗn độn thủy đạo hóa thành, không phải sức mạnh của tam giới ta có thể trấn áp.

Bây giờ Cửu Trọng Thiên bị phá, sức mạnh thần ma của Bát Hoang bị phong ấn vô số năm từ thượng thiên vực giáng xuống, trong vòng mấy chục năm tới, tam giới khó tránh khỏi một trường kiếp nạn.

Nhưng theo ta thấy, kiếp sinh, kiếp diệt, đều hệ tại một mình Đế Tôn." Quan Thế Âm Bồ Tát trầm ngâm một lát, vẻ ngưng trọng giữa hai hàng lông mày bỗng nhiên giãn ra.

"Đa tạ Phật Tổ điểm hóa..." "Ta Phật từ bi.

Đế Tôn kia với Phật với Đạo, với chư thiên thần ma đều có nhân quả, nên giúp hắn hoán tỉnh thiện niệm trong tâm, tất cả sẽ như mây khói qua mắt..." Giọng nói Như Lai tan biến, bảo tướng trang nghiêm vẫn bình tĩnh, đột nhiên một ngón tay vàng kim vươn ra!

Ngón tay vàng kim đó trực tiếp xuyên qua mười vạn tám nghìn dặm, cách không gian giáng xuống giữa vô tận lôi vân trên đỉnh Cửu Trọng Thiên.

"Mau nhìn, là Phật quang Tây Thiên!

Phật Tổ ra tay rồi!!" Chúng tiên đều như trút được gánh nặng, thở

phào nhẹ nhõm.

Một ngón tay của Như Lai Phật Tổ rung chuyển trời cao, sức mạnh hóa giải thiên đạo diệt thế lôi kiếp đang bị Đế Tôn sử dụng, chấm dứt việc tàn sát chư thiên vạn tiên, nhưng đồng thời, cũng mở ra một con đường cho Đế Tôn kết nối khí tức với thượng thiên vực.

Mây đen vô tận tan biến, một dải cầu vồng vàng kim từ từ giáng xuống!

Giữa Cửu Thập Cửu Trọng Thiên Vực, vô số sức mạnh thần ma thượng cổ, vào khoảnh khắc này ngưng tụ thành hai luồng khí tức bản nguyên một đỏ một đen như rồng dài, giao thoa dọc ngang theo ánh sáng từ ngón tay của Như Lai mà nhanh chóng giáng xuống, cuối cùng cùng nhau rơi xuống trên đỉnh đầu Đế Tôn tại điểm giới hạn của Cửu Trọng Thiên.

Cùng lúc đó, Thiên Hồn trong cơ thể Đế Tôn vừa vặn đột phá bình cảnh giai đoạn thứ năm, hồn lực đạt đến đúng một nửa dung lượng của Thiên Hồn.

Nhưng lần này, lại không có bất kỳ thần thông nào được giải khóa, toàn bộ bản thể của Đế Tôn bùng lên một vòng khí tức giống như ngọn lửa màu đỏ đen giao thoa, ngay cả hình thái của Thiên Hồn trong cơ thể cũng bắt đầu thay đổi!

"Sao lại thế này??" Khi hai luồng nguyên lực từ thời kỳ thần ma thượng cổ bị phong ấn giáng xuống, tất cả các tiên đạo trong Cửu Trọng Thiên đều dừng tay, tuy phần lớn đều vô cùng thảm hại, nhưng đều tập trung tinh thần lực nhìn chằm chằm vào cảnh tượng kinh hoàng trên đỉnh đầu.

Ngay cả Ngọc Đế và Vương Mẫu vốn định bỏ chạy cũng dừng lại, tâm tư hỗn loạn nhìn chằm chằm vào Đế Tôn.

Sức mạnh đáng sợ như vậy toàn bộ dung nhập vào cơ thể của một mình Đế Tôn, rốt cuộc sẽ bạo thể mà chết hay thế nào, tất cả mọi người đều muốn có một câu trả lời.

Dù sao, một mình đánh vỡ giới hạn của Cửu Trọng Thiên, Đế Tôn bất kể là ma hay tiên, đều đã định sẽ trở thành một nhân vật bất hủ của kỷ nguyên này.

Hai luồng quang mang một đỏ một đen nhanh chóng nhập vào cơ thể, điên cuồng tẩy lễ nhục thân của Đế Tôn.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến những đại nhân vật ở Cửu Trọng Thiên phía dưới hoàn toàn sợ ngây người.

Sức mạnh thần ma, dù chỉ một chút nhập vào cơ thể, nhục thân dưới cấp Đại La Kim Tiên cũng không thể chịu nổi.

Đế Tôn lại gần như hấp thu toàn bộ hai luồng nguyên lực khổng lồ như rồng kia mà không bị nổ tan xác, bản thân điều này đã là một kỳ tích.

Nào biết rằng, chính vì thân thể vô thượng của Đế Tôn được tạo ra từ hỗn độn thủy đạo thuần túy, mới có thể chịu đựng được bản nguyên thần ma cấp độ này mà không bị kinh mạch đứt đoạn.

Hai luồng sức mạnh tùy ý đối kháng trong chiến trường là nhục thân vô cùng bền bỉ của Đế Tôn.

Cùng lúc đó, dưới sự can thiệp của hai luồng sức mạnh, hình thái Thiên Hồn của Đế Tôn cũng không ngừng phóng thích hồn lực, dung nhập vào trong thần ma nhị khí trong cơ thể.

Ba luồng sức mạnh bản nguyên, vô hình trung bắt đầu tiến hành một lần dung hợp lột xác hoàn toàn mới.

Chẳng mấy chốc, sức mạnh Thiên Hồn giai đoạn thứ năm của Đế Tôn đã hao hụt một giai, biến thành giai đoạn thứ tư!

Nhưng đi kèm với sự tiêu hao này, ngọn lửa màu đen đỏ bên ngoài cơ thể Đế Tôn lại càng thêm đậm màu!

Cùng lúc đó, ngay cả hình thái của chính Thiên Hồn, cũng đang dần dần thay đổi trong thức hải của Đế Tôn, bắt đầu méo mó biến hóa thành hình dạng của một ngọn lửa.

Tình huống phát triển đến bước này, Đế Tôn căn bản không biết mình đang làm gì, chỉ có bản tâm đang dẫn lối, chỉ có tiếp tục, hoàn toàn luyện hóa luồng sức mạnh đặc thù cổ xưa này mới có thể kết thúc.

Chớp mắt không biết đã qua bao lâu...

Khi hồn lực giai đoạn thứ năm hoàn toàn bị luyện hóa hết, Đế Tôn nội thị thức hải, phát hiện Thiên Hồn đã hoàn toàn biến thành hình dạng một ngọn lửa màu đen đỏ.

Chương 651

Tuy không còn chút dao động hồn lực nào, nhưng có thể cảm nhận được, linh hồn bản nguyên hình ngọn lửa này bền bỉ hơn hình thái nguyên thủy của Thiên Hồn rất nhiều...

Trước đó, khi Đế Tôn đối mặt với tám vị Đại La Kim Tiên đồng thời ra tay, Thiên Hồn sẽ bản năng xuất hiện những rung động nhẹ, sau khi vạn tiên hợp lực, mạnh như hắn cũng cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Nhưng bây giờ, ngọn lửa linh hồn này phảng phất có thể luyện hóa mọi thứ trong trời đất, trở nên cổ xưa sâu thẳm hơn, giống như một vực sâu, có thể nuốt chửng mọi thứ, mạnh mẽ vô cùng!

Linh hồn chi hỏa hoàn mỹ thành hình, vòng lửa thực thể bao bọc bên ngoài thân Đế Tôn cũng dần dần thu lại.

Khi hắn một lần nữa mở mắt nhìn xuống Cửu Trọng Thiên Vực phía dưới, trong đồng tử vẫn có hai ngọn lửa màu đen đỏ lóe lên, nhưng cảnh tượng trước mắt lại có chút kinh tâm động phách.

"Những người này...

đều chết trong tay ta sao?" Lời nói của Đế Tôn có vẻ bình tĩnh, không có chút tình cảm bi mẫn nào, vì những người này đã giết chết Thanh Hổ, tội đáng phải chịu.

Sở dĩ Đế Tôn có dao động cảm xúc, là vì giết chóc không phải bản ý của hắn, lấy giết chóc để ngăn chặn giết chóc, cũng là hành động bất đắc dĩ.

"A Di Đà Phật...

Cửu Trọng Thiên mở, thần ma tái hiện!

Lại một trường kiếp số giáng lâm.

Chúng sinh tam giới ta đều nên giữ vững sơ tâm, tĩnh đợi kiếp diệt.” Vòng ánh sáng vàng kim khổng lồ của Như Lai từ trên đỉnh mây Tây Thiên từ từ ngưng tụ, các tiên đạo khắp Cửu Trọng Thiên đồng thời chắp tay hành lễ về hướng đó, ngay cả Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng mang vẻ mặt sùng kính.

Duy chỉ có Đế Tôn đứng ngang hàng với ngài trên đỉnh trời, vẻ mặt bình tĩnh đối thị với Như Lai.

Có lẽ trong tam giới mênh mông, cũng chỉ có một mình Đế Tôn có khí phách và thực lực như vậy.

“Đế Tôn đạo hữu giáng lâm tam giới, mang đến một trường thần ma kiếp, tam giới không đủ sức trấn áp.

Nếu đạo hữu một lòng diệt thế, cuối cùng sẽ hóa thân thành ma.

Nếu trong lòng thiện niệm vẫn còn, thì kiếp nạn tam giới chẳng qua cũng chỉ là một trận mây khói trong vài chục năm.

Rốt cuộc làm thế nào, toàn bộ tùy thuộc vào một niệm của đạo hữu.” Đế Tôn khẽ cười, giọng điệu vẫn bình tĩnh: “Ta cứ tưởng, Phật Tổ cũng sẽ cùng ta một trận.” “Nhân quả của hỗn độn thủy đạo, ta không đủ sức trấn áp.

Cả tam giới, đều đang trong kiếp nạn.” “Thế nào là kiếp?” Đế Tôn nói ra nỗi băn khoăn trong lòng.

“Cửu Thập Cửu Trọng Thiên Vực, đều thai nghén đạo thống thần ma mấy chục vạn năm.

Cửu Trọng Thiên bị phá, sức mạnh thần ma phục tô, sẽ trong một đại chu thiên thiên đạo tuần hoàn, giáng lâm cửu cửu tám mươi mốt tôn cổ ma.

Đi kèm với đó, cũng sẽ có chín vị thượng cổ thần hồn nguyên chủng.

Nay Đế Tôn đạo hữu đã ngưng tụ Thần Ma Phần Thiên Diễm, tu đến đại thành, có thể hiệu lệnh cửu thiên thần ma, thành tam giới chí tôn!

Nếu là ma, thì thống ngự quần ma, chém hết thần nguyên đạo quả, tam giới không còn tiên thần, chỉ có quần ma cùng vạn tộc cộng sinh.

Nếu là thần, thì làm đế làm tôn, phục tô thần hồn nguyên chủng, tái hiện kỷ nguyên thượng cổ thần ma, trấn áp loạn cổ ma đạo, tam giới sẽ thái bình vạn thế, tái phong Cửu Trọng Thiên." Đế Tôn nghe vậy, trong lòng cuối cùng cũng có được đáp án.

Làm thần hay làm ma, hai lựa chọn khác nhau, hai kết cục khác nhau.

"Thôi được, ta đã hủy diệt Thiên Đình, phá vỡ Cửu Trọng Thiên, nếu lại nhập ma đạo, không có ý nghĩa.

Đời này, ta muốn trừ ma phong thiên, trả lại cho tam giới một trật tự mới!" "A Di Đà Phật..." Như Lai xướng một tiếng Phật hiệu, ánh sáng vàng kim trên đỉnh mây dần dần tan đi.

Cùng lúc đó, hồn phách vốn đã vỡ nát của Thanh Hổ tái sinh, không hề hoàn toàn tan thành tro bụi, chỉ vì tu vi tan hết, bây giờ chỉ là một con hổ con mới sinh, bình tĩnh ngủ yên trong vòng tay Đế Tôn.

"Ồ, đây là một món quà cho lựa chọn nhập thần đạo bảo vệ tam giới của ta sao?

Như Lai..." Phật Tổ không hề trả lời, nhưng rõ ràng, Phật Tổ Như Lai cũng đã coi Đế Tôn là một nhân vật ngang hàng có thể chi phối vận mệnh thiên đạo.

Cùng với sự tan biến của Phật quang, thân ảnh Ngọc Đế bỗng

nhiên bùng lên một ngọn lửa vô cùng mạnh mẽ, đó không phải là sức mạnh của Đế Tôn, mà chỉ là kết cục tất yếu mà Ngọc Đế phải đối mặt.

Cửu Trọng Thiên là nơi Thiên Đình tọa lạc, cũng là biểu tượng của trật tự tam giới.

Chương 652

Thiên trận vỡ nát, sứ mệnh của Ngọc Đế cũng theo đó mà tan biến, không còn ý nghĩa tồn tại, hồn quy cửu u luân hồi.

Từ đó, Thiên Đình sụp đổ!

Cửu Thập Cửu Trọng Thiên Vực lần lượt bắt đầu giáng xuống từng đạo vẫn tinh màu đỏ đen, ngẫu nhiên rơi xuống khắp nơi trong tam giới, báo hiệu kỷ nguyên thần ma của tam giới do Đế Tôn chủ đạo chính thức bắt đầu!

Tìm kiếm ký thể của thần hồn nguyên chủng, giúp họ trưởng thành, thức tỉnh sức mạnh thần linh trong cơ thể, dung nhập vào Thần Ma Phần Thiên Diễm bản mệnh của Đế Tôn, cuối cùng giành được sức mạnh thần ma vô thượng, trấn áp ma kiếp, một lần nữa phong ấn Cửu Trọng Thiên, đó chính là hành trình huy hoàng của Đế Tôn trong đời này!!

Cùng với sự sụp đổ và biến mất của Ngọc Đế, các tiên đạo ở Cửu Trọng Thiên lần lượt tan đi khắp nơi, nhanh chóng biến mất trước mắt Đế Tôn.

Trên đỉnh đầu mỗi đạo quang ảnh biến mất, đều lóe lên một ấn ký Phật quang màu vàng nhạt.

Rõ ràng, Như Lai đã dùng pháp lực nghịch thiên, đưa tất cả mọi người trong tam giới trở về một điểm khởi đầu mới, chuẩn bị nghênh đón kỷ nguyên thần ma này.

Cuối cùng, ngay cả Ngộ Không cũng không thể thoát khỏi sự sắp đặt của vô thượng Phật lực, cùng tiến vào trật tự do Như Lai sắp đặt, nghênh đón một nhân quả mới.

Duy chỉ có Đế Tôn không bị luồng sức mạnh đó sắp đặt, vì chỉ có sự tồn tại của hắn, vượt lên trên cấp bậc của Như Lai, là người nắm giữ cục diện mới của tam giới, không ai có thể sắp đặt vận mệnh của Đế Tôn.

Liếc nhìn xung quanh, mọi thứ đều đã biến mất, bầu trời lại khôi phục màu sắc như trước, chỉ có những vẫn tinh màu đỏ đen thỉnh thoảng giáng xuống vẫn cô đơn rơi xuống, biến mất...

Ngược lại, chú hổ con màu xanh trong lòng lại trở thành người bạn đồng hành duy nhất của Đế Tôn.

"Tiểu tử, cùng ta trở về điểm khởi đầu đi.

Ta tin rằng, Như Lai để ngươi lại bên cạnh ta, cũng là một sự chỉ dẫn đối với ta." Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Đế Tôn để tâm thần dung nhập vào hư không.

Dường như vừa ngủ một giấc, khi mở mắt ra lần nữa, Đế Tôn đã xuất hiện bên cạnh một tảng đá lớn trong rừng, chú hổ con đã có khả năng hành động, đang mở to đôi mắt long lanh không ngừng quấn quanh bên cạnh Đế Tôn.

Rõ ràng, những ký ức trước kia đều được giữ lại, chỉ là trạng thái trưởng thành của Thanh Hổ hiện tại không đủ, không có cách nào truyền đạt thông tin cho Đế Tôn, chỉ có thể dựa vào bản năng để gần gũi tương tác.

Nội thị một lượt trong cơ thể, không cảm nhận được bất kỳ dao động tiên lực nào.

Dường như vì biến cố thần ma này, hệ thống sức mạnh trong tam giới cũng theo những vẫn tinh giáng lâm mà thay đổi.

Đế Tôn hiện tại, chỉ có thể thử phóng Thần Ma Phần Thiên Diễm ra ngoài cơ thể, cùng với thanh Hiên Viên Kiếm có thể nghe lệnh triệu

hồi bất cứ lúc nào, không còn thần thông và sức mạnh nào khác có thể sử dụng.

Nhưng thân thể bất hủ do hỗn độn tạo ra, cùng với Thần Ma Phần Thiên Diễm đã được luyện hóa, sự bất hủ của linh hồn và nhục thể, chính là vốn liếng lớn nhất của Đế Tôn.

Nội thị vòng hồn diễm, Đế Tôn dường như nhận ra, đạo hồn diễm này, có lẽ cũng cần một loại sức mạnh nào đó để không ngừng tăng cường.

Theo giả thiết của Đế Tôn kết hợp với chỉ dẫn của Như Lai trước đó, phương pháp để tăng cường hồn diễm không phải dựa vào tu hành, mà có lẽ có quan hệ rất lớn với việc tìm kiếm thần hồn nguyên chủng.

"Có lẽ, kết hợp sức mạnh của chín đạo thần nguyên đó mới có thể giúp ta có được sự thăng cấp mới.

Không quan tâm nữa, tìm tên Ngộ Không kia trước mới là chuyện chính." "Ngao!!" Chú hổ con nghe Đế Tôn lẩm bẩm, đột nhiên phát ra một tiếng kêu non nớt, dường như đã hiểu ý Đế Tôn, liếc nhìn hắn một cái rồi chạy không ngừng về phía tây.

Tuy chú hổ chỉ dài bằng một cánh tay nhỏ của Đế Tôn, chạy lon ton trông vô cùng ngộ nghĩnh đáng yêu, nhưng hành động một đường hướng tây, có nghĩa là nó đang đưa ra chỉ dẫn chính xác nhất cho Đế Tôn.

Một đường đi về phía tây...

Chớp mắt không biết đã qua mấy tháng.

Trong thời gian này, Đế Tôn tận dụng Bàn Đào đã thu thập được ở Thiên Đình để cho chú hổ con ăn, khiến cơ thể của tiểu tử này không ngừng lớn lên.

Hiện tại nó đã có hình dáng bằng một con chó săn trưởng thành, tiếng gầm gừ cũng có chút uy nghiêm của chúa sơn lâm, nhưng để sinh ra linh trí hoàn chỉnh và giao tiếp với Đế Tôn vẫn còn một khoảng cách.

Không biết tự lúc nào, hai người đã đến chân một ngọn núi cao kỳ lạ.

Cũng chính lúc này, chú hổ con dừng lại, thường xuyên nằm bất động trên một tảng đá lớn.

Sau hai ba ngày quan sát, Đế Tôn đã phát hiện ra một điều, quyết định đi dạo quanh ngọn núi có hình dạng kỳ lạ này, hy vọng có thể tìm ra manh mối.

Không còn tiên lực, tự nhiên không thể bay lượn trên không, Đế Tôn dựa vào thân thể bất hủ lần lượt trèo lên đỉnh ngọn núi kỳ dị, lần lượt rơi xuống, lần lượt lặp lại.

Mãi đến lần leo núi thất bại thứ bảy mươi mấy, Đế Tôn mệt mỏi ngồi phịch xuống một khe đá dưới chân núi, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thất thanh, cảm giác như mông mình đã đè trúng một vật gì đó mềm mềm.

Chương 653

"Này!

Mau cút ra, đè chết lão tử rồi!!" Nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, Đế Tôn bản năng đứng bật dậy cúi đầu nhìn, một cái đầu đầy cỏ cây lá rụng và bụi đất xuất hiện trong tầm mắt, mặt đầy lông vàng.

Còn có thể là ai?

Chẳng phải là người đệ đệ tốt Ngộ Không sao?

"Ngộ Không!!" "Ca ca!!

Thật sự là huynh sao?" Khoảnh khắc đó, trong đôi mắt rực lửa của Ngộ Không lại hiếm khi ánh lên một tia lệ.

"Ca ca!

Ba trăm năm rồi, huynh cuối cùng cũng đã trở lại!

Lão Tôn ta khổ quá mà!" "Ba trăm năm??" Đế Tôn lúc này mới bừng tỉnh...

Như Lai để chúng sinh tam giới tiến vào một điểm khởi đầu mới để nghênh đón thần ma giáng lâm, một lần đại chu thiên thiên đạo vận chuyển, vừa vặn cũng là hơn ba trăm năm, chúng sinh quy vị, mới là một khởi đầu mới.

Chỉ là Đế Tôn không ở trong đạo của Như Lai, tự nhiên không thể cảm nhận được thủ đoạn và ảnh hưởng của ngài.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại nằm ở đây làm gì?" Ngộ Không nhổ hết cỏ dại trong miệng ra, bất đắc dĩ thở dài: "Ai...Năm đó hai huynh đệ chúng ta đại náo thiên cung, ca ca lại còn trong cơn tức giận đâm thủng Cửu Trọng

Thiên, khiến kỷ nguyên thần ma giáng lâm.

Phật Tổ phạt ta bị đè dưới ngọn núi này mấy trăm năm, đợi huynh với thân phận hoàn toàn mới đến tìm ta, mới có thể để ta lấy lại tự do.

Phật Tổ đã nói, một đường đi về phía tây, phục tô thần hồn, liền có thể ngưng tụ sức mạnh cường đại để chiến thắng ma kiếp, tam giới cũng chỉ có huynh, có năng lực và tư cách đó." Đế Tôn khẽ thở dài: "Đệ đệ, để ngươi chịu khổ rồi!

Chỉ là ca ca ta bây giờ không còn tiên lực, ngay cả khả năng bay cũng đã mất, cũng không biết phải giúp ngươi thế nào." "Hì hì, cái này dễ thôi, ca ca chỉ cần leo lên đỉnh núi, gỡ lá bùa phong ấn Phật quang kia xuống, Lão Tôn ta liền có thể giải khai phong ấn, khôi phục tiên lực như trước, một đường hộ tống ca ca đi về phía tây!

À đúng rồi, Phật Tổ nói, cây gậy kia bây giờ đã hoàn toàn thuộc về ta, không cần phải trả lại cho Long Vương nữa!" Đế Tôn bất đắc dĩ cười khổ, sau đó phủi bụi trên người: "Đợi đó, ca ca leo lên giúp ngươi ra ngoài!" Dù sao cũng tốt hơn là một mình và chú hổ con cứ tìm kiếm một cách vô định như vậy, có Ngộ Không ở đây, ít nhất trên đường đi sẽ không cô đơn nữa.

Mấy chục ngày tiếp theo, Đế Tôn thật sự là lần nào leo lên cũng bị rơi xuống, tuy thân thể không hề hấn gì, nhưng cũng không chịu nổi sự giày vò như vậy.

Đế Tôn vô địch trảm thiên diệt tiên đường đường, vậy mà cũng có ngày bất lực như hôm nay, quả thật cũng đầy thú vị.

Chú hổ có vẻ thông minh, căn bản không cùng Đế Tôn giày vò, cứ thế nằm bên cạnh con khỉ ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, đói thì ăn Bàn Đào, thật là thoải mái.

Một khỉ một hổ cứ thế nhìn Đế Tôn lần lượt leo lên rồi lại lần

lượt rơi xuống.

Cuối cùng sau lần thứ N, trên đỉnh ngọn núi bộc phát ra một luồng khí tức kinh người.

“A ha ha, ca ca thành công rồi, Lão Tôn ta sắp ra ngoài rồi!

Tiểu hổ, tránh ra!” Ầm ầm!!

Đá núi vỡ nát kéo theo cả mặt đất cũng rung chuyển ầm ầm.

Đế Tôn sau khi thành công liền nhảy lên một cái, thực hiện một động tác xoay người N vòng trên không rồi tiếp đất một cách hoàn hảo nhất, bình tĩnh nằm trên đất tận hưởng niềm vui chiến thắng.

Trước đây, bất kể ở thế giới nào, Đế Tôn đều là lật tay che trời, úp tay trấn thương sinh, gần như chưa bao giờ thử nỗ lực để hoàn thành một việc trông có vẻ bình thường như vậy.

Bây giờ làm một thử nghiệm như vậy, trong lòng dâng lên một cảm giác thành tựu khó tả.

Nhìn vô số tảng đá lớn lăn xuống trước mặt, đập vào người cũng không có cảm giác gì, chỉ khiến tâm trạng Đế Tôn càng thêm sảng khoái.

Lợi ích của thân thể bất hủ quả thực nghịch thiên, bất kể sức mạnh mạnh mẽ đến đâu, đối với Đế Tôn đều có thể vô hạn quy về không.

Ngộ Không phá núi ra ngoài gầm lên một tiếng vang trời, bây giờ hắn hận không thể trực tiếp xông lên Linh Sơn tìm Như Lai so tài.

Kim Cô Bổng vẫy tay gọi đến, được Ngộ Không đang hưng phấn múa may sinh gió.

Sau khi đáp xuống đất, Ngộ Không thở ra một hơi dài: “Tốt quá rồi!

Chương 654

Ca ca, cuối cùng cũng khôi phục được tự do, ba trăm năm, huynh có biết trong thời gian đó ta một mình thật sự nhàn rỗi đến phát chán không.

Ca ca, bước tiếp theo chúng ta đi đâu đây!" Đế Tôn vung một cánh tay, vô số tảng đá lớn đè trên người đều vỡ nát thành bột mịn.

Đế Tôn toàn thân bảo quang tứ ngược, khí thế so với Ngộ Không mạnh hơn rất nhiều, thần ma lưỡng lực đồng thời gia thân vào một thể, cảm giác đó tuyệt đối khó có người thường nào có thể tưởng tượng được, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể phóng ra uy áp vô cùng mạnh mẽ.

"Một đường đi về phía tây.

Ở đó, có câu trả lời ta muốn.

Tám mươi mốt cổ ma kiếp, là do chính tay ta mang đến, cũng nên do chính tay ta trấn áp.

Có lẽ cũng chỉ có một trò chơi như vậy, mới có thể để ta thỏa sức tung hoành một phen." Đế Tôn nhìn Ngộ Không bên cạnh, toàn thân không có lấy một mảnh vải che thân, dù sao cũng chỉ là một con khỉ, trông như vậy đặc biệt có chút ngượng ngùng.

Dường như đọc được suy nghĩ của hắn, Thanh Hổ biến mất nửa ngày, khi xuất hiện trở lại, trong miệng ngậm mấy xác động vật dính máu ném trước mặt Đế Tôn.

"A a, tiểu tử này bảo ta dùng da của những con vật này, làm cho ngươi một bộ đồ.

Nhưng chất liệu này căn bản không chịu được chiến đấu, một khi

thi triển sức mạnh sẽ dễ dàng bị xé thành bột vụn.

Thôi được, chúng ta lên đường trước đi, tin rằng không lâu nữa sẽ gặp được cơ duyên." Cứ như vậy, Đế Tôn dẫn theo Ngộ Không và Thanh Hổ bước lên con đường chinh phạt về phía tây, mở ra con đường chinh phục cổ ma huy hoàng...

Một chuyến đi, là vượt qua vô tận núi non biển cả rừng rậm, nếm trải trăm vị nhân gian, chỉ một đời này, mới có thể trải nghiệm thế gian biển cả hóa nương dâu, tuyệt đối là một hành trình phi phàm.

Chớp mắt đã qua hơn nửa tháng, ba người Đế Tôn tiến vào một khu rừng rậm.

Sở dĩ chọn đi ở nơi này, là vì nơi ít người lui tới, càng có khả năng gặp được yêu quái mạnh, thậm chí là cổ ma!

"Cứu mạng, cứu mạng a!" Sâu trong rừng rậm, đột nhiên truyền ra một tiếng kêu cứu, động sát lực của Đế Tôn nhanh nhạy đến mức nào, nhanh chóng bắt được tiếng khóc hoảng hốt của một cô bé, trong nháy mắt đã bay như bóng ma nhanh chóng tiếp cận nguồn âm thanh.

Chẳng mấy chốc, mục tiêu đã xuất hiện trong tầm mắt, phía sau cô bé đang chạy như điên, là một con sói vương thân hình vô cùng cường tráng.

Không chút khoa trương, con Lang Vương này còn to hơn gần gấp đôi một con mãnh hổ bán thành niên, đồng tử màu huyết hồng tản ra khí tức thị huyết hung lệ vô cùng.

Đế Tôn cười lạnh: "Súc sinh, đã bị ta bắt gặp thì chỉ có một con đường chết." "Gào!!" Lang Vương dường như cũng cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của Đế Tôn, đột nhiên gầm lên một tiếng, vô số con sói bắt đầu nhanh chóng tập kết về phía này.

"Tiểu cô nương đừng sợ, nấp sau lưng ta." Đôi mắt to của cô bé

trước mặt long lanh vô cùng linh động.

Mặc dù cơ thể bẩn thỉu và có vài vết trầy xước do bị ngã, nhưng khí chất của một người tuyệt đối không chỉ thể hiện qua vẻ bề ngoài.

Vừa tiếp xúc với cô bé, Đế Tôn đã mơ hồ cảm nhận được sự bất thường.

"Đại ca ca, ta sợ!" Cô bé nắm chặt lấy ống quần Đế Tôn, cảm nhận được động tác run rẩy của nàng, Đế Tôn cười khổ lắc đầu, dứt khoát bế bổng nàng lên, rồi bình tĩnh bước về phía Lang Vương.

Soạt!

Con Lang Vương thân hình khổng lồ có lẽ đã đói đến phát điên, không đợi đồng bạn mà hung hăng lao về phía Đế Tôn.

"Hừ." Đế Tôn không những không có ý định bỏ chạy, ngược lại còn bình tĩnh dừng bước.

Lang Vương há cái miệng lớn như chậu máu lao tới, một ngụm cắn vào cánh tay phải của Đế Tôn.

Thật đáng xấu hổ, gã phát hiện mình như đang cắn phải đá tảng, ngay cả da thịt cũng vô cùng cứng rắn, cắn mạnh một cái mà ngay cả một vết xước cũng không để lại.

"Dám cắn ta?

Không biết răng của ngươi có đủ chắc không nhỉ?" Một tay nắm lấy miệng máu của Lang Vương, lòng bàn tay khẽ siết lại, chỉ nghe một tiếng "rắc", toàn bộ hàm dưới của Lang Vương, cả xương lẫn răng đều bị bóp nát thành bột.

Cái đầu sói to lớn bị bóp đến hoàn toàn biến dạng, trông vô cùng quỷ dị.

"Gào!!" Đau đớn và kinh hoàng gần như khiến Lang Vương sụp

đổ trong nháy mắt.

Sau khi rơi xuống đất, nó mất hết dũng khí tiến lên, loạng choạng lùi về phía sau trong nỗi kinh hãi tột độ.

"Đại ca ca!

Chương 655

...Thật lợi hại!

Tay của huynh?" Đế Tôn cười nhìn tiểu cô nương trong lòng, cố ý lắc lắc cổ tay để chứng tỏ nó vẫn hoàn toàn lành lặn.

"Chỉ là một con sói, làm gì được ta...

Tiểu cô nương, nhà của muội ở đâu, ta đưa muội về nhà." Lời vừa dứt, bầy sói bắt đầu bao vây từ bốn phương tám hướng.

Tiểu cô nương lại một lần nữa theo bản năng rúc vào lòng Đế Tôn tỏ vẻ sợ hãi.

Không đợi Đế Tôn ra tay, Hầu tử đã cầm gậy cùng Thanh Hổ xông lên.

"Ca ca, cước lực của huynh nhanh quá, yêm lão Tôn suýt nữa phải lộn nhào để đuổi theo!" "Ngộ Không, dọn dẹp lũ sói hoang này đi, ta hồi phục cho đứa bé trước." Đế Tôn nói rồi đặt một bàn tay lên trán cô bé.

Bản nguyên Thần Ma vô cùng thuần túy tràn vào cơ thể nàng, chỉ trong chớp mắt, cô bé lại mở mắt ra, tất cả vết thương và vết bẩn trên người đều biến mất sạch sẽ.

"Trời ạ!

Đại ca ca, huynh là thần tiên sao?

Tốt quá rồi!

Nếu huynh thật sự là thần tiên, vậy những chú bác trong thôn đều được cứu rồi!" Đế Tôn nghe vậy liền nhíu mày...

Sau khi nghe cô bé giải thích một hồi, Đế Tôn mới hiểu, hóa ra ở

ngoài khu rừng rậm có một trấn nhỏ ven biển, những năm gần đây thường xuyên bị sóng thần quấy nhiễu, không ít người dân bị biển cả nuốt chửng.

Theo lời cô bé, trong biển có một con yêu quái khổng lồ pháp lực siêu cường, người thường căn bản không thể chống lại, đã tác oai tác quái từ lâu.

Gia đình của cô bé cũng sớm đã bị biển cả nuốt chửng, bây giờ chỉ còn lại một mình...

"Yên tâm, giao cho ca ca đi!" Trong lúc nói chuyện, Hầu tử và Thanh Hổ đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ bầy sói xung quanh.

Đế Tôn lấy ra một quả Bàn Đào ba ngàn năm cho cô bé ăn, sau đó dẫn cả nhóm đi về phía cuối khu rừng, chuẩn bị đến trấn nhỏ ven biển kia xem thử.

Chẳng biết từ lúc nào, Đế Tôn phát hiện ra một chuyện bất thường.

"Hử?

Ngộ Không, ngươi có phát hiện chúng ta đi cả buổi trời mà dường như vẫn ở khu vực cũ không!

Nha đầu, trong rừng rậm này có lối đi nào gây lạc đường không?" Tiểu cô nương nghiêm túc lắc đầu: "Không đâu ạ, con sẽ không nhớ nhầm phương hướng này đâu.

Ngày thường con hay vào núi hái chút đồ rừng bán cho các cô chú trong trấn, lần nào cũng đi con đường này, không thể sai được!" Đế Tôn khẽ nhíu mày: "Xem ra, hẳn là có một loại kết giới nào đó ẩn giấu ở đây!" Hống!!

Đột nhiên, Thanh Hổ ở bên cạnh gầm lên một tiếng, đầu hướng về phía Lang Vương vừa rời đi.

Đế Tôn nhìn xa theo hướng đó, quả nhiên nhanh chóng phát hiện ra manh mối.

Lang Vương với bước chân nặng nề lại xuất hiện, chỉ là sau lưng nó, một bóng đen khổng lồ đang di chuyển về phía này với những bước chân trầm trọng.

Nhìn kỹ lại, bóng đen to như một ngọn núi nhỏ, lại là một con gấu đen khổng lồ cao tới mười mấy mét!

Điều đáng chú ý nhất là đồng tử của gã khổng lồ này đột nhiên lóe lên hai đốm lửa màu đen đỏ.

"Cổ Ma!" Đế Tôn cười, khóe miệng từ từ cong lên một nụ cười mãn ý.

Tám mươi mốt tôn Cổ Ma, tôn thứ nhất, không ngờ lại gặp được trong khu rừng này.

"Ta đã nói mà, tại sao Lang Vương lại xuất hiện đột ngột như vậy, mà xung quanh lại không thấy một con chim thú nào, nguyên nhân là vì nơi này có một tôn Cổ Ma!

Xem ra, bầy sói hẳn là con rối của Cổ Ma rồi..." Trong lòng Đế Tôn nghĩ vậy, Cổ Ma kia đã dừng bước, dùng tư thế nhìn xuống mà trừng mắt với Đế Tôn.

"Lũ lâu nghĩ ti tiện, dám ngang ngược trên địa bàn của ta, các ngươi sẽ phải trả giá bằng mạng sống vì sự sụp đổ của bầy sói." "Hừ!

Con gấu ngốc kia, ngươi có biết ngay cả Ngọc Đế cũng không dám nói chuyện với ca ca ta như vậy không?

Chương 656

Ta thấy ngươi thật sự chán sống rồi!" "Xem ra, ta có cần phải để hai ngươi mở mang tầm mắt rồi." Cự Hùng Cổ Ma đấm một quyền xuống mặt đất, một hố đá khổng lồ ầm ầm vỡ nát.

Chỉ bằng sức mạnh thể xác thuần túy mà có thể tạo ra một luồng khí kinh thiên cuồng bạo như vậy, thật sự đáng sợ đến cực điểm.

"Trời ạ... trên đời này, lại có yêu quái to lớn như vậy sao?" "Ha ha, tiểu cô nương, yêu và ma là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Trong mắt ta, một vạn con yêu cũng không bằng một tôn ma!

Huống hồ là Cổ Ma như ta.

Mặc dù ta còn một khoảng cách nữa mới trưởng thành thành Cổ Ma nhị giai, nhưng dù vậy, trong cả khu rừng nghìn dặm này, ta đã là chúa tể tối cao!

Xâm nhập địa bàn của ta, trở thành thức ăn là kết cục duy nhất." Đế Tôn không nói nhảm với gã nữa, đặt tiểu cô nương lên lưng Thanh Hổ, rồi bình tĩnh tiến về phía Cổ Ma.

"Những lời ra vẻ ta đây không cần nói nữa, ngươi không có tư cách.

Đánh nhanh lên, bản tôn còn phải lên đường.

Nhưng ta thấy bộ da gấu đao thương bất nhập của ngươi cũng không tệ." "Hắc hắc, ta cũng nghĩ vậy!

Ca ca, yêm lão Tôn đánh trận đầu, xem thử Cổ Ma trong truyền thuyết rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!" Hầu tử nói rồi xông ra.

Tuy bị trấn áp hơn ba trăm năm, nhưng đạo hạnh của Hầu tử vẫn

còn đó.

Một gậy bổ thẳng xuống, va chạm trực diện với cánh tay của Cự Hùng.

Uy áp âm thanh khủng bố quét ra, gần như trong khoảnh khắc đã lật tung mọi thứ che chắn trong khu rừng xung quanh.

"Quả nhiên như ta dự đoán!

Sau khi Cửu Trọng Thiên bị phá, toàn bộ hệ thống năng lượng của Tam Giới cũng đã xảy ra một sự thay đổi nhất định.

Những vị tiên ngày xưa, đều bị ảnh hưởng bởi linh khí thiên địa trở nên hỗn đục.

Ngược lại, những Cổ Ma ẩn chứa lực lượng Thần Ma trong cơ thể này lại hung hãn hơn!

Dù sao loại sinh mệnh lực nguyên thủy nhất này cũng mạnh hơn tiên đạo của chư thiên rất nhiều!" Trong lúc Đế Tôn suy nghĩ, Cự Hùng đã ra tay mạnh mẽ với Ngộ Không.

Ầm ầm ầm!

Khoảnh khắc lực lượng Thần Ma bộc phát, Ngộ Không tuy không bị thương, nhưng lại bị Cự Hùng một quyền quét ngang đánh bay ra ngoài, rõ ràng là chiến đấu vô cùng vất vả.

"Ha ha ha!

Con khỉ phế vật yếu ớt không chịu nổi một đòn!" Lời Cự Hùng vừa dứt, Hiên Viên Kiếm trong tay Đế Tôn đã xuất hiện.

Hắn đạp lên một cây đại thụ chọc trời bên cạnh rồi bay lên.

"Yên diệt đi!" Trong nháy mắt, ngọn lửa đen đỏ tương đối nhạt bên ngoài thân Đế Tôn được phóng ra, ngay cả lưỡi Hiên Viên Kiếm cũng bị nhiễm loại sức mạnh hỏa diễm này.

Một kiếm chém xuống từ trên không.

Keng!!

Hỏa quang lan tràn, tức thì chém ra một vết cắt tỏa ra ánh sáng đen đỏ trên người Cự Hùng.

“Cái gì?!!” Rõ ràng, một kiếm của Đế Tôn đã dùng đến sức mạnh lớn nhất hiện tại, nhân lúc Cự Hùng không phòng bị, trực tiếp chém thân hình khổng lồ của nó thành hai nửa.

“Không!!” Ầm ầm ầm...

Khi luồng sáng đó hoàn toàn bộc phát, thân thể khổng lồ của Cự Hùng bị chia làm hai, ầm ầm đổ sập xuống, tạo ra một cái hố sâu trên mặt đất rừng rậm.

“Trời ạ!

Chương 657

Đại ca ca... huynh ấy quả thực như một vị thần!" Tiểu cô nương hoàn toàn ngây người, Ngộ Không cũng không nhịn được mà kinh ngạc la hét không ngừng.

Chỉ uy lực của một kiếm!

Sau khi quán chú bản nguyên lực lượng Thần Ma của Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể, nó đã tạo ra một sức sát thương vượt xa tưởng tượng!

Một Cổ Ma nhất giai đường đường, cứ như vậy bị miểu sát trong nháy mắt.

"Hù..." Không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng, Đế Tôn đáp xuống đất, người đã suy yếu đi vài phần.

"Xem ra, mỗi lần sử dụng lực lượng Thần Ma, sức mạnh cơ thể đều bị tiêu hao rất lớn!" Đúng lúc này, từ trung tâm hai phần thân thể khổng lồ, một ngọn lửa linh hồn màu đen đỏ bay ra, hướng về phía Đế Tôn.

"Ồ?" Với một phản ứng gần như bản năng, Đế Tôn nhắm mắt lại, mặc cho ngọn lửa linh hồn đó tiến vào Thần Ma Phần Thiên Diễm trong đầu mình.

Khi ngọn lửa tràn vào mi tâm và nhanh chóng biến mất, Thần Ma Phần Thiên Diễm đã hoàn toàn thôn phệ nó, trở thành một chùm sáng đen đỏ giống như hệ thống trưởng thành của Thiên Hồn trước đây, lấp đầy vào tầng thứ nhất của tâm diễm.

Nhanh chóng, Phần Thiên Hồn Diễm hoàn toàn luyện hóa ngọn lửa linh hồn đó.

Đế Tôn cảm thấy khí lực đã mất trước đó hoàn toàn hồi phục, và quan trọng hơn, Đế Tôn phát hiện mình dường như có thêm một loại bản năng, chính là bản năng của Cự Hùng Cổ Ma!

"Trướng!" Một tiếng gầm trầm thấp, thân thể Đế Tôn bắt đầu phồng lên, trong nháy mắt đã cao thêm khoảng ba mét.

Một quyền đấm mạnh xuống đất, áp lực cường đại chấn động vang dội, trong khoảnh khắc đã làm vỡ nát một tảng đá lớn cách đó trăm mét.

"Hóa ra là vậy, sau khi thôn phệ hồn hỏa của Cự Hùng Cổ Ma, ta có thể dựa vào bản năng độc đáo của nó để tăng trưởng thực lực tương ứng, và còn có thể sử dụng năng lực của nó ở một mức độ nhất định, không tệ!" Xem ra Thần Ma Phần Thiên Diễm, thật sự là được chế tạo riêng cho ta!" "Ca ca... huynh thật sự là thần tiên cứu khổ cứu nạn sao?" Đôi mắt to linh động của tiểu cô nương lấp lánh, tràn đầy hy vọng nhìn vào bóng lưng của Đế Tôn.

"A, tiểu cô nương, thần tiên cũng là người.

Hãy nhớ kỹ, trên thế gian này, người có thể cứu ngươi, chỉ có chính ngươi!" Đế Tôn nói, cũng không bỏ qua thi thể khổng lồ của Cổ Ma, dùng Hiên Viên Kiếm lột sạch tấm da gấu lớn một cách nhanh gọn, sau đó nhóm lửa, nướng phần thịt ẩn chứa bản nguyên Thần Ma thành thức ăn, chia cho ba người bạn đồng hành.

"Ta X, ca ca, thịt gấu thật sự quá dai, không ngon chút nào, yêm lão Tôn sắp nôn ra rồi!" Hầu tử tuy chưa bao giờ kén ăn, lần này cũng hiếm khi không nhịn được mà phàn nàn.

Ngược lại, nha đầu bên cạnh lại ăn rất ngon lành, đối với nàng, có thể ăn no đã là tốt lắm rồi.

"Vốn dĩ cũng không phải để cho ngươi hưởng thụ, thịt Cổ Ma có

tác dụng bồi bổ thân thể cực mạnh, ăn càng nhiều, lợi ích càng lớn, không ai ép ngươi." Thanh Hổ ngược lại trở thành kẻ thắng lớn nhất, cả trận đấu ngoài việc làm thú cưỡi cho tiểu cô nương một lúc thì cơ bản không tốn chút sức lực nào, lúc này lại là kẻ ăn ngon lành nhất.

Nhưng đúng như lời Đế Tôn nói, sau khi ăn thịt Cổ Ma, lợi ích quả thực rõ rệt, thể chất của Thanh Hổ rõ ràng đã cường tráng hơn không ít, khí tức mãnh thú hung lệ cuồng bạo giữa những lần hít thở cũng trở nên ngưng tụ hơn.

Bản thân thú thể đối với sức mạnh thuộc tính ma có tính tương thích cao hơn, cộng thêm sự hỗ trợ của Bàn Đào ngàn năm, cả ba người trong đội của Đế Tôn đều có sự tăng cường năng lực ở các mức độ khác nhau.

Người đặc biệt nhất, ngược lại là nha đầu, giữa hai hàng lông mày dường như ngưng tụ ra một vầng sáng nhạt trong suốt, nếu không phải Đế Tôn dùng Thần Ma Phần Thiên Diễm quan sát, thật khó mà nắm bắt được sự khác thường trên người nàng.

Nhưng lúc này Đế Tôn cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đó là tác dụng của hiệu quả tăng phúc mà lực lượng Cổ Ma mang lại cho cô bé.

"Đêm nay chúng ta nghỉ lại đây một đêm, trời tối rồi, không cần phải quá vội vàng, nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ canh gác cho các ngươi." Đế Tôn nghiễm nhiên đóng vai trò người lãnh đạo của cả đội, dẫn theo một con hổ chưa trưởng thành, một đứa trẻ ngây thơ không biết sự đời, và một con khỉ ngổ ngáo.

Ai có thể ngờ một đội ngũ như vậy sau này sẽ bộc phát ra năng lượng kinh thiên động địa, trấn áp cả một kỷ nguyên Thần Ma...

Đế Tôn và những người khác dù sao cũng khác biệt, có Thần Ma Phần Thiên Diễm trấn giữ thức hải, linh hồn lực đạt đến cấp độ bất

hủ, căn bản không cần nghỉ ngơi, có thể nói hiện tại đã thực sự là một tồn tại vĩnh sinh bất diệt.

Nhưng Đế Tôn cũng không lãng phí thời gian một đêm, lại hiếm khi làm một công việc tỉ mỉ, làm cho mỗi người trong đội một bộ quần áo.

Phải biết rằng, độ cứng rắn của da Cổ Ma có thể sánh ngang với một kiện thần tài trời đất, chỉ có Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn và lực lượng Thần Ma của Phần Thiên Diễm mới có thể thay đổi hình dạng nó.

Bốn bộ giáp da được chế tạo ra lại càng vô cùng bền chắc, sau khi được Đế Tôn rót vào lực lượng Thần Ma, chúng còn có bản năng tự động dung hợp với cơ thể.

"Oa a!

Cảm ơn đại ca ca, tiểu Nữ Oa cũng có quần áo mới!" Nha đầu sau khi tỉnh dậy vô cùng vui mừng, mặc vào bộ đồ thuộc về mình, vui vẻ xoay vòng tại chỗ, cuối cùng ôm chầm lấy Đế Tôn.

Trong vô thức, một luồng ánh sáng vô cùng thân thiết và dịu dàng bao trùm lên người Đế Tôn, còn lặng lẽ nuôi dưỡng Thần Ma Diễm của hắn!

Chương 658

“Đại ca ca, huynh có biết không, ta đã lâu lắm rồi không cảm nhận được sự ấm áp như người nhà thế này, cảm ơn huynh, đại ca ca.” Tiểu cô nương nói, trong đôi mắt to lại ngấn lệ, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống đất, và một kỳ tích lặng lẽ xuất hiện ngay lúc đó.

Đế Tôn thậm chí không thể tin vào mắt mình!

Một giọt nước mắt của tiểu cô nương, lại khiến cho mảnh đất hoang tàn vừa trải qua trận chiến nảy mầm ra một cây cỏ xanh non khỏe mạnh!

Khí tức sinh mệnh dồi dào như vậy từ mầm non đó từ từ lan tỏa ra, chỉ trong chớp mắt, khu vực chiến trường hoang tàn dưới chân Đế Tôn đã mọc lên một mảng xanh!

“Ta điên mất, nha đầu, muội không phải là một trong những người sở hữu chín đạo Thần Hồn bản nguyên đó chứ?

Một trong chín vị Thượng cổ thần chuyển thế?” “Tiểu cô nương, muội tên là gì?” Đế Tôn theo bản năng nắm lấy cánh tay tiểu cô nương, nhìn nàng với vẻ mặt nghiêm túc.

“Con không có tên, các cô chú trong trấn đều gọi con là Nữ Oa!” “Nữ Oa...” Mới nghe cái tên này Đế Tôn có chút xa lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cưng chiều xoa đầu Nữ Oa.

“Từ hôm nay, muội không còn cô đơn một mình nữa, muội là muội muội của ta, Đế Tôn, cũng là muội muội của Ngộ Không và Thanh Hổ, chúng ta đều là người nhà của muội!

Đợi ta xử lý xong tai họa trên biển của trấn, hãy cùng ta rời khỏi đây nhé!” Tiểu Nữ Oa hạnh phúc gật đầu.

Đối với nàng, thôn trấn chỉ là một điểm dừng chân, căn bản không phải là nhà của nàng, nơi không có người thân sao có thể gọi là nhà?

Nhưng bây giờ, có đội của Đế Tôn, Nữ Oa mới thực sự cảm nhận được sự ấm áp như ở nhà.

Chỉnh đốn xong xuôi, đội bốn người của Đế Tôn lại lên đường, dưới sự dẫn dắt của Nữ Oa đi thẳng đến trấn nhỏ ven biển ngoài khu rừng rậm.

"Kìa, ca ca, phía trước là nơi con sống!" Đứng trên cao nhìn xuống, Đế Tôn phát hiện trấn nhỏ bị sóng biển hung dữ tấn công đến mức không còn ra hình dạng gì, quy mô có thể thấy đã giảm đi rất nhiều, người dân trong trấn đều đã chuyển đến khu vực thượng nguồn có điều kiện sống vô cùng tồi tệ, cả ngày sống trong lo sợ.

"Hừ!

Ca ca, yêm lão Tôn ngửi thấy yêu khí, trong biển lớn, e rằng hải yêu phải lên đến hàng nghìn hàng vạn, không dễ đối phó đâu!" Sắc mặt Đế Tôn ngưng trọng vài phần, lắc đầu: "Nếu ta không đoán sai, hải yêu chỉ là thứ yếu, thứ thực sự đáng chú ý là Cổ Ma ẩn giấu dưới đáy biển sâu.

Hẳn là không chỉ có một!" Sau khi thôn phệ bản nguyên ma hồn nhất giai của Cự Hùng Cổ Ma, Đế Tôn phát hiện mình nhạy cảm hơn rất nhiều với dao động khí tức của Cổ Ma.

Trong phạm vi của vùng biển này, có dao động ma hồn rất rõ ràng.

"Nha đầu, muội có nhớ lần trước yêu vật trong biển gây sóng gió là khi nào không?" Nữ Oa xòe ngón tay ra tính toán một hồi, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi!

"Ca ca, ngày đó, là khoảng ba tháng trước, cũng là khoảng chu kỳ biển dâng!" Hỏa nhãn của Ngộ Không nhanh chóng chớp chớp: "Vậy

là, không còn lâu nữa yêu quái sẽ xuất hiện?

Ca ca, hay là chúng ta tạm thời ở lại đây, đợi lần sau nó gây rối, rồi ra tay giết sạch không còn một mảnh giáp!" Đế Tôn gật đầu ổn định tinh thần mọi người, nhưng không nói ra những lo lắng trong lòng.

Phải biết rằng, hiện tại hắn đã mất đi khả năng bay lượn, nếu mạo hiểm khai chiến, kết cục vẫn chưa thể biết trước...

Do phần lớn nam giới trong trấn nhỏ đều sống bằng nghề đánh cá, ven biển thường có nguy hiểm ập đến, vì vậy dù đã đêm khuya, đèn đuốc xung quanh bờ biển vẫn rất sáng.

Đế Tôn canh cho tiểu Nữ Oa dần chìm vào giấc ngủ, còn mình thì ngồi xếp bằng bên rìa tảng đá lớn, tiếp tục nội thị thức hải quan sát dao động khí tức của Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể.

Phần Thiên Diễm là một thể tiến hóa Thiên Hồn được luyện hóa thuần túy, có những thuộc tính ẩn mà ngay cả Đế Tôn cũng không hiểu rõ.

Hắn hy vọng có thể khai phá ra một số thần thông, giúp ứng phó với khó khăn trước mắt.

Điều Đế Tôn lo lắng nhất là vấn đề hành động bất tiện khi tác chiến trên biển.

Nếu dẫn dụ yêu quái lên bờ, bất kể kết cục thế nào, người dân trong trấn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng nếu đánh trên biển, làm thế nào để tiến vào chiến trường lại trở thành vấn đề lớn nhất.

Đế Tôn hiện tại chưa hồi phục khả năng bay, một khi khai chiến, sẽ rơi vào thế bị động cực lớn.

Xì xì...

Đột nhiên, một luồng yêu khí hung lệ mạnh mẽ tràn vào phạm vi cảm giác của Đế Tôn.

Ánh mắt rực rỡ của hắn tức thì mở ra.

Đế Tôn lập tức phát hiện, một cái đầu rắn khổng lồ hiện ra trên mặt biển, đang tiến lại gần bờ.

Chương 659

“Mãng yêu biển sâu?

Thân hình lớn như vậy, hẳn là đại yêu thời kỳ trưởng thành!” Đế Tôn lẩm bẩm, lại thấy Ngộ Không ở bên cạnh đã bay lên, đạp trên một đám mây lao về phía mặt biển.

“Yêu quái!

Yêm lão Tôn đợi ngươi đã lâu!” “Ngộ Không, đừng manh động!” Đế Tôn vội vàng nhắc nhở một câu, lại phát hiện căn bản không cản được con khỉ đó.

Ánh sáng của Kim Cô Bổng quét qua, lực xung kích mạnh mẽ tức thì đánh vào đầu con rắn khổng lồ.

Một gậy đánh xuống, tuy đã đánh chạy con hải yêu, nhưng theo sau đó, lại là một trận lụt lội khó có thể tưởng tượng!

“Hỏng rồi... bứt dây động rừng!

Vốn dĩ có thể đuổi nó đi, nhưng Ngộ Không lại thực sự chọc giận đối phương!” Cảm nhận yêu lực trên mặt biển không ngừng tăng vọt, Đế Tôn ý thức được tình hình có vẻ không ổn.

Bên này chưa chuẩn bị đầy đủ, quan trọng hơn là lúc này đang là ban đêm, người dân trên bờ đa số đang nghỉ ngơi.

Ngộ Không cứ thế xông ra, thực sự đã khiến một bên rơi vào thế bị động cực lớn.

Ầm ầm ầm!

Không hề có dấu hiệu báo trước, một tiếng sóng biển gầm thét kinh hoàng vang lên, sóng cao hàng chục mét trong khoảnh khắc cuốn

về phía bờ.

"Không ổn!" Đế Tôn đột nhiên lao đi, thân hình như quỷ mị xông đến bờ biển.

Một quyền bộc phát kình lực được tăng phúc từ Cự Lực của Cổ Ma Hắc Hùng, tựa như tạo ra một lớp lá chắn ánh sáng mạnh mẽ chấn động toàn bộ bờ biển, mạnh mẽ đẩy lùi con sóng khổng lồ hàng chục mét.

"Nhanh, tất cả người dân lập tức rời khỏi bờ biển, nguy hiểm!" Đế Tôn gầm lên một tiếng như sấm sét, hàng trăm hàng nghìn người dân khóc lóc chạy về phía bờ.

Lúc này, trên mặt biển, hàng chục bóng dáng yêu quái khổng lồ nối đuôi nhau xuất hiện, gương mặt nhe nanh múa vuốt gào thét, yêu khí ngút trời bao trùm tám hướng.

"Lũ lâu nghĩ to gan, dám kinh động bầy yêu Nộ Hải của ta, hôm nay sẽ nuốt chửng các ngươi sạch sẽ!" "Hừ!

Tiểu oa oa, ăn một gậy của yêm lão Tôn!" Phải nói rằng, Ngộ Không sau khi được thịt Cổ Ma Cự Hùng bồi bổ, rõ ràng đã thích ứng hơn với hệ thống chiến lực Tam Giới hiện tại, năng lực thực chiến đã khôi phục phần lớn.

Đối phó với đám hải yêu này, tác dụng của Kim Cô Bổng được phát huy đến mức tối đa, nhất thời Ngộ Không lại đánh đến thuận buồm xuôi gió, qua lại tự nhiên.

Như vậy, áp lực trên bờ biển hoàn toàn do một mình Đế Tôn gánh vác, cũng là để tranh thủ thời gian di chuyển cho phần lớn người dân.

Ầm!!

Lại một gậy nữa đập ra, Như Ý Kim Cô Bổng dưới sự điều khiển của Ngộ Không không ngừng phồng lên, biến thành một cây gậy

khổng lồ khuấy động biển sâu, làm cho trung tâm biển cả đảo lộn trời đất.

Một xoáy nước khổng lồ từ trung tâm lan ra xung quanh, vô số hải yêu bị lực xoắn khổng lồ chấn thành phấn vụn.

“Hắc hắc!

Chút bản lĩnh này mà cũng dám la hét trước mặt Tôn gia gia sao?

Thật nực cười!” Ầm ầm ầm...

Đột nhiên, một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm từ đáy biển sâu lan ra.

Đế Tôn theo bản năng nhíu mày.

“Ngộ Không cẩn thận, khí tức Cổ Ma!” Không đợi Ngộ Không phản ứng, khí tức của hắn đã bị vật khổng lồ dưới biển khóa chặt, muốn thoát ra đã khó càng thêm khó.

Đế Tôn không còn lo được những thứ khác, thấy thế trận trên mặt biển đã giảm bớt, ngay lập tức đạp sóng xông lên, bay về phía vị trí của Ngộ Không.

“Tránh ra!” Một luồng kình lực khổng lồ bắn ra từ không trung, Đế Tôn vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đã đánh bay Ngộ Không, cuối cùng giúp hắn thoát khỏi cú đánh lén của vật khổng lồ dưới biển.

Nhưng vì chưa hồi phục khả năng bay, Đế Tôn cũng vì hành động này mà mất đi khả năng di chuyển, bị con quái vật khổng lồ đó một chiêu nuốt vào bụng.

Chương 660

"Ca ca!!" Nữ Oa trên bờ tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, hoàn toàn ngây người.

Trong đầu nàng lại hiện lên cảnh tượng người thân bị sóng lớn của hải yêu nuốt chửng.

"Không... không!!" Đột nhiên, cả thế giới dường như tĩnh lặng lại bên cạnh Nữ Oa, một giọt nước mắt lại rơi xuống.

Trong đầu nàng toàn là những khoảnh khắc tiếp xúc với Đế Tôn mấy ngày nay.

Trái tim Nữ Oa mách bảo nàng rằng, nàng không thể rời xa người ca ca này nữa!

Trong cơn hoảng hốt, một luồng sức mạnh chưa từng có bắt đầu từ từ tỏa ra từ mi tâm Nữ Oa.

Xung quanh cơ thể nàng lóe lên những vầng hào quang vô cùng rực rỡ, sinh mệnh lực dồi dào điên cuồng phóng thích, sau lưng một đồ đằng thần điểu màu xanh lam từ từ hiện ra.

"Hả!!

Đó... là thần chi đồ đằng Tinh Vệ điểu!

Trời ạ, nha đầu Nữ Oa này, thật sự là chuyển sinh của Thượng cổ chư thần sao?" Ngộ Không hoàn toàn xem đến ngây người, căn bản không dám tin mọi chuyện xảy ra trước mắt lại là thật.

Tiếp đó, chỉ thấy Nữ Oa dưới sự dẫn dắt của đồ đằng Tinh Vệ từ từ bay lên, đến giữa biển cả sóng lớn, lạnh lùng nhìn xuống mặt biển bên dưới.

Chưa kịp có động tác gì, đã thấy con Cổ Ma bạch tuộc khổng lồ vừa nuốt chửng Đế Tôn đang gào thét trong đau đớn vô cùng, thân thể khổng lồ lại nổi lên mặt nước.

Cùng lúc đó, bên ngoài cơ thể con bạch tuộc lớn, lại bùng lên ngọn lửa đen đỏ kinh hoàng, ngay cả cơ thể nó cũng bắt đầu nhanh chóng bị thiêu rụi dưới sự bốc hơi của ngọn lửa!

"Hừ!

Suýt nữa thì quên, ca ca Đế Tôn có thân thể bất hủ, ngay cả Phật tổ Tây Thiên cũng không làm gì được, chỉ là một con Cổ Ma, làm sao có thể thực sự làm tổn thương được huynh ấy dù chỉ một chút..." Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Đế Tôn hoàn toàn dựa vào sức mạnh của Phần Thiên Diễm để luyện hóa con Cổ Ma bạch tuộc lớn, tiện thể nuốt luôn đạo ma hồn Cổ Ma nhất giai thứ hai.

Quan trọng hơn, trong khoảnh khắc thần chi đồ đằng Tinh Vệ điểu thức tỉnh, mối liên kết giữa Đế Tôn và tiểu Nữ Oa cũng đồng thời thức tỉnh.

Tầng đáy nhất của Thần Ma Phần Thiên Diễm trong thức hải dần dần hiện lên ánh sáng màu xanh lam.

Lúc này Đế Tôn kinh ngạc phát hiện, trên mặt biển, mình dường như cũng có được sức mạnh thần thánh giống như đồ đằng Tinh Vệ!

Đó chính là thần lực mà Nữ Oa, một Thượng cổ thần chuyển thế, chia sẻ cho hắn!

"Ca ca!!" Nữ Oa vui mừng gọi Đế Tôn, lao vào lòng hắn.

"Yên tâm, ca ca không sao, chỉ là đang thử dùng một phương pháp đơn giản hơn để loại bỏ gã đó mà thôi.

Trên thế giới này, không ai có thể giết được ta." Lời nói của Đế Tôn thể hiện sự mạnh mẽ của hắn một cách trọn vẹn nhất, Nữ Oa cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc.

Tâm niệm vừa động, một con sóng dưới chân Đế Tôn nhẹ nhàng dâng lên, nâng cả người hắn lên không trung.

Sau khi Nữ Oa thức tỉnh thần chi đồ đằng Tinh Vệ điểu, Đế Tôn nhận được sự chia sẻ thần lực, bây giờ có thể giống như Nữ Oa khi thức tỉnh, điều khiển sức mạnh của biển cả, không còn cần phải lo lắng sẽ ở thế yếu vì môi trường chiến đấu trên biển.

Nhưng có một điểm, Đế Tôn lại có chút cạn lời.

Vừa rồi sau khi lợi dụng phương thức đốt cháy từ bên trong cơ thể để phá hủy con Cổ Ma bạch tuộc đó, mặc dù cũng đã hoàn thành việc thôn phệ hồn Cổ Ma, hồn lực trong Thần Ma Diễm có tăng trưởng, nhưng lại không giống như Cổ Ma Hắc Hùng trước đây, chia sẻ thần thông của đối phương.

Nói cách khác, việc thôn phệ hồn Cổ Ma để thức tỉnh thần thông ma chi tương ứng là ngẫu nhiên.

Nhưng khi đã tạo ra mối liên kết với một thần hồn nào đó, gần như có thể trăm phần trăm chia sẻ năng lực thần thánh của đối phương.

"A a, không ngờ, vùng biển của ta lại đón một đối thủ mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc là lai lịch gì?" Lúc này, từ đáy biển sâu một con Cổ Ma cá voi khổng lồ nổi lên mặt nước, cùng xuất hiện với nó là ba con hải yêu đỉnh cấp sau lưng.

Điều khiến Đế Tôn cảnh giác không phải là con cá voi Cổ Ma, mà là ba con đại yêu có khí tức vô cùng cổ quái sau lưng nó.

Chương 661

Tuy chỉ là yêu, nhưng trên người cả ba đều đang mơ hồ phóng ra dao động khí tức độc thuộc về Cổ Ma, khiến Đế Tôn có chút không hiểu tình hình.

"Bớt nói nhảm đi.

Các ngươi quanh năm áp bức người dân gần đây, đã vi phạm pháp tắc Tam Giới.

Yêu ma chi lực hoành hành chúng sinh, chắc chắn là tội chết.

Dù là người khác, cũng nhất định phải trấn áp các ngươi." Lúc này trên người Đế Tôn, khí chất Thần Ma vô cùng nồng đậm, thậm chí khi đối mặt với cả đại dương khí tức cũng không hề thua kém, chỉ một người mà đã có khí thế như áp đảo vạn cổ, không hề có dấu hiệu suy yếu.

Khi Đế Tôn hoàn toàn giải phóng cơ thể, đồ đằng Tinh Vệ sau lưng Nữ Oa dần dần biến mất, nàng quay trở lại bờ biển.

Dù sao cũng vừa mới giải khóa sức mạnh đồ đằng, không thể điều khiển loại bản nguyên thần thánh này trong thời gian dài.

Dù vậy, khoảnh khắc Nữ Oa từ trời hạ xuống, Thanh Hổ nhanh chóng bay lên đỡ lấy thân thể nhỏ bé của nàng một cách vững vàng.

Khi đi dạo trên bờ biển, nàng liền thấy những cô chú ngày thường đối đãi tùy ý, giờ đây tất cả đều đang quỳ lạy về hướng mình.

"Không ngờ, cô bé Nữ Oa lại là thiên thần hạ phàm, mau, cùng ta bái lạy thần linh phù hộ!" Vô số bóng người bắt đầu bái lạy.

Nữ Oa không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng dường như đã hiểu ra, từ khoảnh khắc này, nàng không còn thuộc về nơi đây nữa.

Có lẽ thật sự như lời Đế Tôn nói, đợi trận chiến hải ma này kết thúc, nàng thực sự nên cùng Đế Tôn đi đến nơi cần đến...

"Phàm phu tục tử, có chút đạo hạnh thì đã sao?

Chúng ta đều là Cổ Ma hồn giáng lâm, chỉ bằng một con người nhỏ bé mà cũng dám làm càn?" Cá voi nói một hồi, người không biết còn tưởng nó là bá chủ biển cả, đâu biết rằng trong mắt Đế Tôn, nó chẳng qua chỉ là một con cá có thân hình lớn hơn một chút, ngoài ra không có bất kỳ điểm nào đáng để kiêu ngạo.

"Bành trướng!" Thần thông của Hùng chi Cổ Ma hiện ra, thân hình Đế Tôn không ngừng phồng lên, tăng trưởng đến kích thước gần năm mét, lơ lửng giữa sóng biển, trông chẳng khác nào một tồn tại cùng cấp bậc với con cá voi lớn.

"Xem ra các ngươi đều đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón sự phán xét rồi, vậy thì... kết thúc thôi!" Giơ tay lên, kiếm khí vô cùng mạnh mẽ trong lòng bàn tay tức thì bộc phát, sức mạnh khủng bố như vậy đã xé toạc sóng biển ở giữa đại dương, gần như uy lực của một kiếm đã chia đôi cả đại dương.

Dưới sự bộc phát và lan tỏa của lực lượng Thần Ma, vô số yêu vật trong biển đều biến thành tro bụi.

Con cá voi lớn vì thân hình quá đồ sộ, thậm chí không kịp có động tác né tránh, chỉ có thể cứng rắn hứng trọn một kiếm.

"Chết tiệt!

Kiếm khí của tên nhóc này lại sắc bén như vậy...

Xem ra không dùng chút biện pháp nào, e rằng sẽ không chiếm được tiện nghi từ tay hắn!" Con cá voi lớn dù sao cũng là một Cổ Ma nhất giai, sinh mệnh ma chi mạnh nhất giữa trời đất, năng lực của nó ở trong đại dương, sinh mệnh lực và khả năng hồi phục cực kỳ kinh

người.

Nhìn thấy vết rách sâu hoắm xuất hiện trên lưng, chỉ một lát sau đã được sức mạnh của sóng biển vô tận chữa lành như cũ.

“Ha ha ha!

Lũ lâu nghĩ ti tiện, khả năng hồi phục của ta là điều các ngươi không thể tưởng tượng được, đừng làm những cuộc giãy giụa vô nghĩa nữa!” “Ồ?

Vậy sao?

Vậy ta muốn xem xem lần này ngươi có thể hồi phục như cũ không.” Lời Đế Tôn vừa dứt, hắn lại một lần nữa giơ cao thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay, chỉ là lần này, hắn không sử dụng uy lực của bản thân thần kiếm để áp chế nữa, mà chọn một phương pháp tấn công khác.

Chỉ thấy hai tay Đế Tôn giơ lên không trung, thần khí Hiên Viên Kiếm tự động lơ lửng sau lưng, một luồng kiếm mang khổng lồ hiện ra từ hư không, sau đó phân hóa thành vô số lưỡi kiếm ánh sáng.

Mỗi một lưỡi kiếm ánh sáng đều lóe lên nội tình kinh người độc thuộc về sức mạnh Thần Ma!

Những lưỡi kiếm dường như có thể đốt cháy mọi thứ đó, dưới sự điều khiển của hồn lực Đế Tôn, nhanh chóng khóa chặt đầu con cá voi khổng lồ trong biển.

“Gã to xác, ta sẽ cho ngươi hiểu, trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ cái gọi là thần thông bản năng nào cũng sẽ trở nên yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Ngươi thật sự cho rằng, có đại dương làm chỗ dựa, là có thể làm càn sao?” Lời vừa dứt, tất cả kiếm mang sau lưng đồng thời xông ra, gần như trong khoảnh khắc đã làm bốc hơi hoàn toàn khu vực biển

nơi Cổ Ma cá voi đang ở!

Thân cá voi khổng lồ không thể kịp thời nhận được sự nuôi dưỡng và sửa chữa của nước biển, toàn bộ cơ thể bị cắt xẻo đến mức có thể nhìn thấy xương trắng!

Chương 662

Con cá voi lớn dường như lần đầu tiên chịu thiệt thòi nghiêm trọng như vậy, theo bản năng gầm lên giận dữ.

Chỉ là lần này, Đế Tôn căn bản không cho nó thêm cơ hội nào nữa, thân hình khẽ động đã vững vàng đáp xuống trước mặt miệng mũi của con cá voi lớn.

Phụt!

Lại một luồng kiếm mang sắc bén nữa bắn ra, đồng tử của con cá voi lớn tức thì vỡ nát, hồn lực thuần túy nhất của Cổ Ma cũng bắt đầu điên cuồng tản ra.

Thần Ma Phần Thiên Diễm một lần nữa phác họa ra bản thể hoàn chỉnh của Đế Tôn, mỗi một luồng khí tức hỏa diễm quanh người đều đang điên cuồng thôn phệ hồn nguyên của Cự Kình Cổ Ma.

"Luồng khí diễm đó... thật khủng bố!

Tên nhóc đó rốt cuộc là ai?

Khí tức mạnh quá!

Chẳng lẽ cũng giống như cô bé vừa rồi, là Thượng cổ thần giáng lâm?" "Chắc là không phải... hắn không có đồ đằng của thần và thần lực chuyên thuộc, chỉ là thanh kiếm đó đặc biệt thôi, chưa từng nghe nói Thượng cổ có một vị thần nào như vậy!

Xem ra hôm nay, ba chúng ta phải toàn lực ứng phó rồi." Ba con đại yêu có khí tức Cổ Ma lẩm bẩm, quả quyết từ bỏ con cá voi lớn làm chỗ dựa, từ từ lùi ra sau một khoảng cách nhất định, tự mình bắt đầu chuẩn bị.

"Yên diệt đi!" Đế Tôn vung một kiếm, thương hải chấn động!

Đầu lâu của Cự Kình bị phá hủy hoàn toàn, hồn Cổ Ma cũng bị Thần Ma Diễm hoàn toàn thôn phệ, tuyên bố rằng Đế Tôn đã hoàn thành việc thôn phệ đạo ma hồn thứ ba của Cổ Ma nhất giai.

Đáng tiếc lần này, bản năng ma chi mà Đế Tôn thu được vẫn không rõ ràng, chỉ là sự tương thích với đại dương đã rõ ràng hơn một chút.

Nhưng loại thu hoạch này, đối với Đế Tôn sở hữu Hỗn Độn Bất Hủ Thân cũng không có ý nghĩa gì lớn hơn.

Điều mà Đế Tôn khao khát nhất hiện nay là những năng lực có thể mang lại nhiều sự trợ giúp hơn cho năng lực thực chiến.

Sau khi thôn phệ xong, một ít da thịt của Cự Kình bị Đế Tôn ném thẳng lên bờ biển.

Thanh Hổ không nói hai lời lập tức lao đến trước bộ xương chén một bữa no nê.

Nhìn thấy đồng bạn trở thành thức ăn, dường như mấy con đại yêu trên mặt biển không có phản ứng gì đặc biệt, ngược lại còn bình tĩnh đối mặt với Đế Tôn.

“Phải thừa nhận rằng, ngươi mạnh hơn ta tưởng tượng rất nhiều.

Độ cứng rắn của nhục thân ngươi dường như cũng rất kinh người.

Thành thật mà nói, ta cũng không rõ phải làm thế nào để chiến thắng ngươi.” Đại yêu đứng đầu bình tĩnh nói.

“A, vậy thì bó tay chịu trói đi, để khỏi phải tiếp tục chống cự ngoan cố, lãng phí thêm thời gian của ta.” “Đừng vội, thiếu niên lang, lời của ta chưa nói xong.

Đánh không lại, không có nghĩa là ta không có tư cách phản kháng.

Huống hồ, đại dương, cũng không phải là nơi duy nhất ta có thể đến.” Ba con hải yêu đột nhiên phát ra âm thanh mê hoặc, chỉ trong chớp mắt, mặt biển dâng lên những con sóng khổng lồ cao hàng chục trượng, ép về phía bờ biển.

Nữ Oa vừa mới phóng thích thần lực đồ đằng Tinh Vệ, không thể tiếp tục che chở mặt biển.

Hầu tử hiện tại cũng không có năng lực đó, chỉ có thể dựa vào Đế Tôn tự mình ra tay trấn áp những con sóng kinh thiên động địa.

Như vậy, tinh lực mà Đế Tôn có thể dùng để đối phó với ba con đại yêu cũng rất có hạn.

“Không lẽ ngươi cho rằng, kế sách như vậy có thể hạn chế được ta sao?” Ba con đại yêu cười lạnh: “Chỉ bằng như vậy, quả thực không thể thành công áp chế ngươi, nhưng nếu như... có những bất ngờ khác thì sao!” Lời vừa dứt, tiếng cười lạnh quỷ dị của ba con đại yêu không ngừng phồng lên.

Cùng lúc đó, ba bóng hình bắt đầu bay lên không trung, hợp nhất lại một chỗ giữa những con sóng cuồn cuộn trên hư không, dung hợp thành một con Cổ Ma nhị giai thực sự!

“Ồ?

Chương 663

Như vậy cũng được sao?" Ngộ Không ở một bên xem đến vô cùng kinh ngạc, nằm mơ cũng không ngờ đối phương lại có thủ đoạn quỷ quyệt như vậy.

"Hóa ra là vậy... như vậy phán đoán của ta về ba người các ngươi trước đó cũng có thể giải thích được rồi.

Ba người các ngươi trong cơ thể đều có một phần hồn lực Cổ Ma, nhưng đều không hoàn chỉnh, không đạt đến trình độ Cổ Ma nhất giai.

Nhưng khi ba người hợp lại, lực lượng Cổ Ma hoàn mỹ dung hợp, có thể đạt đến chiến lực sánh ngang Cổ Ma nhị giai.

Khi phân tán ra, có thể che giấu thực lực của bản thân, sau khi dung hợp lại, lại có thể tăng cường chiến lực đến mức tối đa.

Chiến pháp như vậy, Đế Tôn quả thực là lần đầu tiên thấy." "Thiếu niên lang, không biết một Cổ Ma nhị giai, đối với ngươi, có ý nghĩa gì nhỉ?" "Kình Đào Hải Lãng!!" Cổ Ma hai tay khẽ vẫy vào hư không, sóng lớn ngút trời sau lưng lại một lần nữa bùng nổ.

Lần này, sức bùng nổ ẩn chứa trong sóng biển, dường như chỉ bằng sức mạnh của Đế Tôn cũng không thể chịu nổi.

"A!!" Gầm lên một tiếng thịnh nộ, Thần Ma Phần Thiên Diễm của Đế Tôn bộc phát ra tiềm năng khủng bố khó có thể tưởng tượng.

Trong lúc tùy ý thiêu đốt, nó cũng khiến cho thần lực chia sẻ từ Nữ Oa trong cơ thể được cường hóa thêm vài phần, mạnh mẽ dựa vào sức một mình, chống đỡ được cuộc tấn công của sóng lớn kinh thiên.

"Chết tiệt!

Gã này lại đáng sợ như vậy, phải nhân lúc này giết chết hắn, nếu không ta thật sự sẽ gặp nguy hiểm!" Dưới sự bao phủ của sóng lớn vô biên, hoàn toàn che khuất những hành động khác của Đế Tôn.Đâu biết rằng thứ dùng để cản sóng chỉ là bản nguyên lực lượng Thần Ma, thần khí Hiên Viên Kiếm lại bị Đế Tôn lặng lẽ điều động xuống đáy biển sâu, hoàn toàn che giấu khí tức thần kiếm mạnh mẽ vốn có của nó.

Bề ngoài Đế Tôn trông như không có động tĩnh gì, nhưng thực tế lại vô cùng rõ ràng, muốn vượt cấp tác chiến, phải tập trung hóa sức mạnh của mình, đồng thời khóa chặt điểm yếu của đối phương mới là mấu chốt của mấu chốt.

Cơ hội miểu sát một đòn chỉ có một lần!

Quan trọng hơn, thể dung hợp của ba người, lỡ như thất thủ, để một trong số chúng chạy thoát, phiền phức sẽ rất lớn.

Đế Tôn cũng không rõ, lỡ như thôn phệ hồn Cổ Ma không hoàn chỉnh, sẽ mang lại hậu quả như thế nào cho việc tu hành.

"Bây giờ, xông lên!" Trong chốc lát, Cổ Ma nhị giai phóng thích ra bản năng mạnh nhất, sau lưng hiện ra một đồ đằng hư hóa được ngưng tụ từ lực lượng ma chi khổng lồ, một ảo ảnh thực chất hóa của một con cá mỏ nhọn.

Mũi nhọn ở miệng vô cùng sắc bén, ngay khoảnh khắc đâm thẳng về phía trước, dù mạnh như Đế Tôn cũng không nhịn được mà kinh ngạc một thoáng.

"Chính là bây giờ!!" Khoảnh khắc lực lượng Cổ Ma tập trung nhất, không nghi ngờ gì chính là điểm yếu lớn nhất của ba người chúng!

Đế Tôn mạnh mẽ nhắm mắt lại, bắt đầu điều động bản nguyên

sức mạnh của Thần Ma Phần Thiên Diễm đến mức tối đa, tương tác với Hiên Viên Kiếm.

Bản nguyên Thần Ma trên thân kiếm tùy ý thiêu đốt, khoảnh khắc bay ra khỏi mặt biển, toàn thân hoàn toàn biến thành màu đen đỏ!

"Yên diệt đi!" Lưỡi kiếm mạnh mẽ như vậy, khóa chặt bản thể của ba con đại yêu hợp thể, khiến chúng không thể trốn thoát.

Phụt!!

Trong khoảnh khắc, lưỡi kiếm xé toạc bản thể của ba người, nhục thân tan nát văng ra, hóa thành đầy một dòng sông vảy cá, thực sự đã đánh bật ra bản thể của ba con đại yêu.

Hóa ra ba người chúng trước khi kế thừa hồn nguyên Cổ Ma là ba con cá.

"Ngộ Không, giao cho ngươi!" Đế Tôn vô cùng tự tin thu kiếm, rõ ràng một kiếm vừa rồi đã gây ra thương tổn ở mức độ nào cho đối phương, dù có chống cự ngoan cố cũng căn bản không thể chạy thoát.

Vừa hay giao cơ hội lập công này cho Ngộ Không, để khỏi gã cảm thấy cô đơn.

Ngộ Không hóa thành một luồng sáng bay ra, một gậy một con, giống như đánh bóng chày, quật ba con cá yêu hiện nguyên hình về bờ, lần lượt rơi lốp đốp trên bãi biển.

Đế Tôn quay về bờ, hoàn mỹ thôn phệ hồn lực Cổ Ma trong cơ thể của ba người, đồng thời chia ba con cá cho Thanh Hổ, Ngộ Không và tiểu Nữ Oa làm thức ăn.

Thịt cá tươi ngon nhất, Đế Tôn làm vậy, không nghi ngờ gì cũng là để mọi người có thêm một bữa ăn.

Còn về phần xương thịt của con cá voi lớn, dưới sự cho phép của

Đế Tôn, đã được chia cho những người dân trên bờ.

Mỗi gia đình đều nhận được một phần, có thịt Cổ Ma bồi bổ, chắc chắn sẽ mang lại sự cường hóa thân thể cực lớn cho những người dân này.

Từ đó, Đế Tôn cuối cùng đã hoàn thành việc dọn dẹp hai Cổ Ma trong đại dương.

Chương 664

Đáng nói là, hồn lực Cổ Ma do ba con đại yêu cung cấp tương đương với hai con Cổ Ma nhất giai.

Như vậy, trình độ tu luyện Phần Thiên Diễm nhất giai của Đế Tôn hiện tại đã đạt cấp năm, chỉ còn lại bốn con Cổ Ma nhất giai nữa là đến cấp chín.

Chỉ là xem ra, để gặp được bốn con còn lại chắc sẽ cần một thời gian.

Do Đế Tôn đã có được sự chia sẻ thần lực của Nữ Oa, giành được khả năng điều khiển sóng biển, cả nhóm dưới sự nâng đỡ của sóng biển tiếp tục bước trên con đường chinh phạt về phía tây.

Trong nháy mắt đã ba ngày trôi qua, Đế Tôn và những người khác đã tiến vào vùng biển sâu, nhưng trên đường đi đều sóng yên biển lặng, không còn chút khí tức ma chi nào, thậm chí ngay cả một con yêu cũng không thấy!

Ban đầu, Đế Tôn chỉ cho rằng sau một trận náo loạn, yêu vật trong biển đều đã nghe tin mà trốn đi.

Nhưng liên tiếp mấy ngày không thấy một bóng yêu nào, ngược lại khiến trong lòng Đế Tôn dấy lên một chút nghi ngờ.

Trong đại dương không có một con yêu nào, bản thân đã là một chuyện vô cùng hoang đường.

Trực giác mách bảo Đế Tôn, dưới đáy biển sâu hẳn là tiềm ẩn một bí mật lớn hơn!

"Hử!

Ca ca xem, vùng nước gần đây, màu sắc dường như đậm hơn!"

Nữ Oa sau khi thức tỉnh thần chi đồ đằng Tinh Vệ, khả năng quan sát cũng như độ nhạy cảm với sức mạnh thuộc tính thủy đã được tăng lên đáng kể.

Ngay cả Đế Tôn cũng không thể phát hiện ra sự thay đổi ngay lập tức, lại bị nha đầu này phát hiện ra.

"Quả nhiên!

Ca ca, màu nước ở đây đậm hơn bên ngoài không ít!" Đế Tôn nhíu chặt mày, suy nghĩ một lúc cuối cùng quyết định xuống xem thử.

Thế là, mọi người dưới sự giúp đỡ của lãnh địa thần thánh của tiểu Nữ Oa, bắt đầu lặn xuống đáy biển sâu.

"Thật sự bị nói trúng rồi!

Sự thay đổi của chất nước dưới biển sâu càng rõ ràng hơn, ngày càng trở nên âm u, đi xuống nữa gần như toàn bộ là màu đen!

Rốt cuộc là nguyên nhân gì?" Điều khiến Đế Tôn không hiểu chính là vì không thể nắm bắt được khí tức của Cổ Ma và đại yêu đỉnh cấp.

Theo như công năng mạnh mẽ của Thần Ma Phần Thiên Diễm, một khi có Cổ Ma xuất hiện, gần như không thể nào thoát khỏi sự khóa chặt khí tức của Đế Tôn được.

"Không ổn, ca ca cẩn thận!" Hỏa nhãn kim tinh của Ngộ Không tức thì tỏa sáng rực rỡ.

Xuyên qua làn nước biển gần như đã biến thành màu đen tuyền trước mặt, Ngộ Không nhìn thấy một con quái sứa khổng lồ có thân hình vô cùng trong suốt!

Nó đang vươn ra vô số xúc tu, tóm về phía này.

Ngộ Không vốn không giỏi tác chiến dưới nước, cộng thêm ánh sáng của Hỏa nhãn kim tinh đã thu hút hỏa lực của đối phương ngay

từ đầu, khiến hắn nhanh chóng bị con quái sứa khổng lồ bắt đi.

“Đuổi theo!” Đế Tôn không nói hai lời lập tức ra lệnh truy kích, đạp sóng đi về hướng Ngộ Không bị bắt đi.

Chỉ là càng đuổi sâu hơn, Đế Tôn càng phát hiện, khả năng phán đoán của ngũ quan đều bị ảnh hưởng cực lớn!

“Ha ha ha!

Đế Tôn, hoan nghênh đến địa bàn của ta!

Chúng ta cũng là người quen cũ rồi!” Một giọng nói âm u đột nhiên truyền ra từ đáy biển sâu.

Đế Tôn cuối cùng cũng hiểu ra, quả nhiên có người cố ý bày mưu dẫn hắn vào tròng.

Dẫn theo Nữ Oa và Thanh Hổ xông ra khỏi màn sương mù đen kịt vô tận của nước, Đế Tôn cuối cùng cũng nhìn rõ người.

Bên trái là con quái sứa đang giam giữ bản thể của Ngộ Không, trên người nó có hàng trăm hàng nghìn xúc tu, trông vô cùng nhe nanh đáng sợ.

Ở một bên khác, là một con mực khổng lồ chín vuốt.

Đế Tôn nhìn rồi cuối cùng cũng hiểu ra, chính nó đang phun ra loại dịch thể giống như sương mù, đã gây ra ảnh hưởng rất lớn đến ngũ quan của mình.

Chương 665

Người thực sự khiến Đế Tôn không ngờ tới, cũng là gã vừa mới mở miệng nói chuyện, không phải ai khác, chính là Tam thái tử của Đông Hải Long Vương!

Tam thái tử, năm đó khi Đế Tôn và Ngộ Không đến Đông Hải mượn gậy, gã cũng có mặt ở đó.

Chỉ là không có cảm giác tồn tại, toàn bộ quá trình Đế Tôn căn bản không coi gã là người, hoàn toàn xử lý như một cấp bậc với lính tôm tướng cua.

Người mà năm đó bị Na Tra Tam thái tử rút gân rồng, gần như đã bán sống bán chết thoi thóp, được Quan Thế Âm Bồ Tát cứu một mạng, nhưng cũng chỉ còn lại bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như hiện tại, sớm đã không còn ra hình dạng một con rồng nữa.

Nếu thật sự phải dùng lời để hình dung một chút, thì giống một con cá ngựa phiên bản lớn hơn.

Nhưng ba gã không mấy bắt mắt này, Đế Tôn lại kinh ngạc phát hiện, ba người sau màn sương mù, đều tỏa ra khí tức Cổ Ma nhất giai!

Từ mức độ dao động của Thần Ma Phần Thiên Diễm trong đầu mà xem, ba Cổ Ma nhất giai này, cường độ còn mạnh hơn mấy kẻ đã gặp trước đó vài phần!

"Xem ra như vậy, mấy người các ngươi là để đợi ta?

Trước tiên dùng sương mù của mực để làm nhiễu loạn khả năng phán đoán của ta, che giấu dao động khí tức Cổ Ma, sau đó dùng nước biển bị ô nhiễm để thu hút sự chú ý của ta!

Con đại xúc tu kia đánh lén không thành đã trói Ngộ Không lại.

Nhưng ta không hiểu lắm, tại sao lại phải đặc biệt bày mưu cho ta?" Tam thái tử cười lạnh: "Chuyện năm đó nói ra thì dài.

Phụ thân ta bị đánh ngất ném vào vườn Bàn Đào, liên lụy bị thiên binh thiên tướng trông coi vườn Bàn Đào trừng phạt.

Phụ thân ta bị phế nửa đạo long nguyên, từ Đông Hải bị đày đến đây sống qua ngày trong lo sợ, chịu vô tận khổ nạn!

Những điều này, đều phải do ngươi nếm trải!" Đế Tôn cuối cùng cũng hiểu ra, oán niệm, có lẽ cũng là một nguyên nhân quan trọng để hồn Cổ Ma ký sinh trên người!

"Thôi được rồi, các ngươi đã tốn công tốn sức bày ra cái bẫy này không phải là để đợi ta vào tròng sao?

Bây giờ, ta cho các ngươi một cơ hội để báo thù ta.

Đại xúc tu, bắt đầu từ ngươi trước đi." Lời Đế Tôn vừa dứt, Hiên Viên Kiếm trong tay khẽ động, kiếm mang vô cùng mạnh mẽ thuận thế chém ra.

Phần xúc tu đang trói buộc Ngộ Không trong khoảnh khắc đã bị kiếm khí cuồng mãnh chấn nát.

"Hừ!

Dám đánh lén Tôn gia gia, ăn một gậy của yêm lão Tôn!" Ngộ Không nổi nóng, một gậy vung ra, ngược lại càng kích nộ Tam thái tử của Long Vương.

Vừa nhìn thấy Kim Cô Bổng, cũng từng là Định Hải Thần Châm của nhà mình, tức không chịu nổi.

Dù sao suy cho cùng, chuyện Đế Tôn đại náo thiên cung năm đó đều là vì một cây gậy.

“Đế Tôn, ta muốn giết ngươi!” Tam thái tử và con mực lớn đồng thời ra tay, một kẻ che khuất tầm nhìn phụ trợ tấn công, bên kia thân hình Tam thái tử đột nhiên phồng lên, trong lòng bàn tay lật ra hai cây roi vàng óng ánh, quất về phía Đế Tôn.

“Hừ, ta muốn xem xem mấy người các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.” Hiên Viên Kiếm trong tay Đế Tôn không ngừng vung ra, dù ở trong nước biển, hiện tại có sự chia sẻ thần lực của Nữ Oa, cũng không gây ra chút trở ngại nào cho Đế Tôn, giống như chiến đấu trên mặt đất không có bất kỳ khác biệt nào.

Còn về ưu thế về thuộc tính của mấy Cổ Ma đối phương là hải thú, Đế Tôn lại gần như có thể hoàn toàn bỏ qua.

Bởi vì thân thể bất hủ, bản thân có thể miễn dịch sát thương của toàn bộ thuộc tính sức mạnh.

Ầm ầm ầm!

Ma lực mạnh mẽ đánh vào bản thể Đế Tôn, hắn ngay cả né cũng không né.

Cảm giác đó giống như một quả cầu tuyết ném vào một người đàn ông cường tráng, hy vọng dựa vào sức mạnh như vậy để ngăn cản bước chân của người đàn ông cường tráng, rõ ràng là không thực tế.

“Con mực thối, thân hình lớn như vậy, chắc là cắt ngươi thành viên cá rồi xiên que ăn, chắc cũng không tệ nhỉ?” Đột nhiên lại nhớ đến kinh nghiệm ăn uống phong phú ở thế giới trước.

Sau khi đến Tam Giới, ngoài đào tiên trên thiên cung, Đế Tôn thật sự chưa ăn món nào có thể khiến hắn khó quên.

“Hừ, ai làm thức ăn cho ai, còn chưa chắc đâu!” “Thực Cốt Mặc Yên!” Đột nhiên, con mực Cổ Ma đó mạnh mẽ há cái miệng lớn như chậu máu, vô tận khói đen đặc phun về phía Đế Tôn và những người

khác.

Truyền đi theo sóng biển cuồn cuộn, khói mực hung dữ đến mức nào, lại còn mang theo hiệu quả ăn mòn vô cùng mạnh mẽ.

Chương 666

Một số con cá bơi lội trong biển gần như trong khoảnh khắc đã bị ăn mòn thành một đống xương trắng.

"Thanh Hổ!" Đế Tôn thấy vậy, ăn ý lao đến trước mặt Thanh Hổ, cùng nó hợp lực che chắn Nữ Oa sau lưng, đứng song hàng đồng thời phát ra một tiếng gầm của mãnh hổ vô cùng mạnh mẽ!!

Hống!

Tiếng gầm hổ sắc bén đồng thời phun ra, giống như hai con rồng nước tùy ý lao về phía đối phương.

Khói ma đen đang dung hợp về phía này, dưới hành động khéo léo như vậy của Đế Tôn đã được phá giải, còn đạt được tác dụng mượn lực đánh lực, ngay cả Tam thái tử và con sứa Cổ Ma bên kia cũng bị ảnh hưởng về tầm nhìn.

"Não hỏng rồi?

Phun khói độc về phía ta?" Cổ Ma sứa nổi giận, vội vàng quay đầu mắng nhiếc đồng bạn của mình.

"Chết tiệt!

Ta cũng không ngờ, Đế Tôn lại có thủ đoạn như vậy để đối phó, thật không có lý lẽ, xem chiêu!" Đại mực một đòn không thành, tự nhiên sẽ không bỏ qua, thân thể khổng lồ gần như cồng kềnh của nó di chuyển về phía này.

"Không ổn, lùi lại!!" Đế Tôn phóng thích ra một luồng khí tức Thần Ma mạnh mẽ, vội vàng đẩy Thanh Hổ và Nữ Oa ra xa sau lưng, còn mình thì trực diện đối mặt với lực hút mạnh mẽ được phóng ra từ cái miệng lớn như chậu máu của con mực.

“Nếu không nhìn nhầm, đây hẳn là bản năng ma chi tự có, là sức mạnh không liên quan đến chủng tộc!

Lực hút giống như hố đen này quả thực có tính uy hiếp mười phần!” Đế Tôn đã đưa ra một phán đoán chính xác, cũng cảm thấy chấn động vì năng lực như vậy.

Đáng tiếc, nếu thật sự bị nuốt vào trong cơ thể, dựa vào thân thể bất hủ của Đế Tôn, cũng tuyệt đối không phải là thứ mà gã này có thể chống lại được.

“Nói thật, nếu ngươi thật sự nuốt chửng ta, e rằng ngay cả cơ hội làm viên mực cho ta cũng không có.” “!!” Chỉ thấy Đế Tôn đột nhiên dừng bước, cả người cứ thế đứng vững vàng trước miệng của con mực Cổ Ma, đâm mạnh Hiên Viên Kiếm vào miệng nó.

Phụt!!

Kiếm mang bao bọc bởi lực lượng Thần Ma, gần như trong một khoảnh khắc đã xuyên thủng hoàn toàn miệng mũi của gã khổng lồ này, từ đó con mực Cổ Ma mất đi khả năng chiến đấu.

“Không!!” Tiếng gào thét đau đớn truyền ra, Cổ Ma bạch tuộc gào thét điên cuồng, muốn dốc hết toàn bộ sức mạnh để báo thù Đế Tôn.

Đáng tiếc đừng nói là trạng thái hiện tại không được, ngay cả khi ở trạng thái đỉnh phong, trước mặt Đế Tôn, cũng chỉ có thể trở thành thức ăn.

“Thực ra, vừa rồi ta giả vờ bị nuốt chửng, là để xem thử bộ phận yếu hại của cơ thể ngươi ở đâu.

May mắn là ta đã tìm ra, điểm yếu chí mạng đó ở vị trí khe hở của miệng mũi, cũng là đường ống quan trọng để phóng thích độc dịch trong cơ thể!” Cổ Ma mực bị Đế Tôn tìm ra điểm yếu, bi thảm trở thành tồn tại đầu tiên nhận cơm hộp trong số ba Cổ Ma lớn.

“Để ngươi kiến thức uy lực của Thần Ma chi diễm của ta!” Đế Tôn nói rồi lại một lần nữa giơ cao Hiên Viên Kiếm trong tay, lưỡi kiếm khủng bố chém xuống từ không trung, mạnh mẽ chém ra một con đường trong nước, cũng làm vỡ nát hoàn toàn thân hình của con mực lớn.

Uy lực của thần khí, sớm đã không còn là thứ mà một Cổ Ma nhất giai bị thương có thể chống lại được.

Sau khi thành công, Đế Tôn như thường lệ, không chút do dự lao đến trước mặt Cổ Ma mực, nhanh chóng bắt đầu thôn phệ hồn Cổ Ma.

Đáng nói là, trước khi chết, gã này lại giấu đi một luồng kịch độc bản mệnh vô cùng nồng đậm, một mạch phun hết lên người Đế Tôn.

Nhưng khi Cổ Ma mực cuối cùng nhìn thấy thân thể hoàn toàn không bị tổn thương của Đế Tôn, nó hoàn toàn mang theo tuyệt vọng đi đến chỗ sụp đổ.

Hỗn Độn Bất Hủ Thân đã có thể là một tồn tại vượt lên trên chúng sinh, không ai dám mạnh miệng nói có thể dễ dàng hủy diệt hắn trước mặt Đế Tôn.

Sau khi thôn phệ xong, chiến lực của Đế Tôn lại một lần nữa hồi phục đỉnh phong.

Cùng lúc đó, chiến trường bên kia, cuộc đối đầu giữa Ngộ Không và con sứa lớn cũng đã bước vào giai đoạn gay cấn.

“Ngộ Không, ta giúp ngươi một tay!” Đế Tôn nói, thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay thuận thế bay ra, hiệu quả áp chế của kiếm khí vô cùng mạnh mẽ được phóng thích.

Con sứa theo bản năng chuyển toàn bộ sự chú ý sang hướng tấn công của Hiên Viên Kiếm, vừa hay bị Ngộ Không lanh lợi một gậy

quật bay ra ngoài.

“Hừ, kết thúc rồi!” Đế Tôn một cước đạp sóng, quỷ mị như ma hiện ra trước mặt cổ ma hải triết, một kiếm vung xuống, thẳng tay chém bản thể của nó thành hai nửa.

Cổ ma chi hồn hóa thành một luồng sáng màu lam nhạt, bị Đế Tôn hấp thu hoàn toàn.

“Thằng khốn!!

Chương 667

Đế Tôn, ngươi khinh người quá đáng!" Long Vương Tam Thái Tử tức giận đến cực điểm.

Không chỉ long cung một mạch gặp bi kịch vì sự cản trở của Đế Tôn, mà ngay cả hai cánh tay đắc lực cũng bị hắn tự tay chém giết.

Mối thù hận này, ai có thể không giận!

Một tiếng gầm phẫn nộ vang lên, Tam Thái Tử thật sự biến thành hình dạng cá ngựa.

Quan trọng hơn, thân cá ngựa đầu rồng của gã từ đầu đến đuôi đều được bao phủ bởi một lớp ánh sáng vàng lấp lánh!

"Kim Cương Hải Mã Thân!" Rầm!!

Ngộ Không một gậy bổ thẳng xuống, nện vào bản thể cổ ma của Tam Thái Tử, vậy mà không gây ra dù chỉ một chút tổn thương!

"Trời ạ... thân thể cứng quá!" Ngộ Không giật mình, nhưng cũng hiểu rằng, đối thủ như vậy chỉ có thể giao cho vị ca ca thần thông quảng đại của mình.

"Kim cương nhục thân, không phải sức mạnh thần ma thì không thể áp chế, xem ta đây!" Lần này, Đế Tôn hai tay cầm chặt Hiên Viên Kiếm, khóa chặt thân hình khổng lồ của con cá ngựa, rồi dồn hết sức chém xuống Tam Thái Tử!

Khoảnh khắc một kiếm vung ra, ngay cả tiểu nha đầu phía sau cũng hoàn toàn chết lặng.

"Ca ca... cũng quá mạnh rồi?

Một kiếm đã phá nát Kim Cương Thân của cá ngựa?" Rắc!

Âm thanh vỡ vụn trên thân thể cá ngựa chính là do bản nguyên cổ ma chi lực của Tam Thái Tử hóa thành.

Một khi lớp giáp bảo vệ vỡ tan, đồng nghĩa với việc sinh mệnh lực của nó sẽ bị tổn hại nghiêm trọng, không còn khả năng uy hiếp mấy người Đế Tôn nữa.

"Tam Thái Tử, bó tay chịu trói đi, sau khi ta nuốt chửng cổ ma hồn của ngươi sẽ cho ngươi một con đường sống." "Ha ha ha!

Đế Tôn, ngươi đã làm bao nhiêu chuyện với long cung một mạch chúng ta, bây giờ lại dám ban ơn cho ta ư?

Chẳng lẽ ta phải cảm kích ngươi sao?" Đối phương đang gào thét điên cuồng, Đế Tôn hiển nhiên sẽ không chấp nhặt với một kẻ như vậy.

Không nói hai lời, hắn áp sát lại, Hiên Viên Kiếm lơ lửng ngay trên đỉnh đầu Tam Thái Tử, nếu có bất kỳ động tĩnh nào, gã sẽ bị tiêu diệt ngay tại chỗ.

Với sức uy hiếp mạnh mẽ vô địch như vậy, Đế Tôn dễ dàng hoàn thành việc nuốt chửng cổ hồn trong cơ thể Tam Thái Tử.

"Cổ hồn nhất giai, đã thu thập đủ tám cái hoàn chỉnh!

Chỉ còn thiếu một cổ ma cuối cùng chưa xuất hiện!" "Đừng có mơ!

Đế Tôn, cả đời này ngươi cũng đừng mong được như ý!

Ha ha ha..." Tam Thái Tử đột nhiên điên cuồng cười lớn.

Cùng lúc đó, Ngộ Không đã sớm ngứa mắt liền xông lên, Định Hải Thần Châm vung xuống, vừa vặn đập trúng đỉnh đầu Tam Thái Tử.

Ầm ầm ầm!

Định Hải Thần Châm nặng vạn cân, được trợ lực bởi sức mạnh

kinh người của Ngộ Không, lập tức khuấy động sóng lớn vạn trượng dưới đáy biển sâu.

Trong nháy mắt, vô tận luồng khí nước đen kịt nuốt chửng hoàn toàn Tam Thái Tử, làm nổ tung toàn bộ thân thể của gã thành từng mảnh, rồi biến mất ở nơi sâu thẳm nhất của đáy biển...

“Ha!

Đã quá!

Thật quá đã!

Ca ca, một côn này của yêm lão Tôn cuối cùng cũng trút được hết lửa giận trong lòng!

Chương 668

Khi xưa nếu không phải lão Long Vương kia liên tục gây sự, ta cũng đâu đến nỗi phải đại náo cửu trọng thiên.

Xét cho cùng, mọi chuyện đều do cây Kim Cô Bổng này gây ra, nay một gậy đánh chết Tam Thái Tử, cũng xem như đã kết thúc một đoạn nhân quả!" Ngộ Không học theo giọng điệu của Đế Tôn, cũng nói về nhân quả, hoàn toàn quên mất mình chỉ là một con khỉ...

Quan trọng hơn, nghe cái lý lẽ kiểu Tôn Ngộ Không này, cứ như thể lúc đầu không phải hai huynh đệ họ cướp gậy của người ta, mà là Long Vương cướp gậy của họ vậy.

Lời này nghe đến mức Đế Tôn suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

"Thôi được rồi, duyên đến duyên đi, nhân quả luân hồi.

Hy vọng trận chiến này kết thúc, ân oán giữa ta và Đông Hải một mạch cũng hoàn toàn chấm dứt." Cả nhóm quay trở lại mặt biển, tiếp tục tiến về phía tây.

Đế Tôn dẫn theo Ngộ Không, tiểu nữ oa và Thanh Hổ, mượn sức sóng biển để tăng tốc, hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi vùng biển này.

Thế nhưng trên đường đi, Đế Tôn dường như trở nên ít nói đi hẳn, trong đầu cứ lặp đi lặp lại những lời Tam Thái Tử nói trước khi chết.

Quan trọng hơn, hắn cảm thấy có điều gì đó không đúng về việc Tam Thái Tử đột nhiên tự bạo mà chết.

Theo lý mà nói, Tam Thái Tử tu luyện Hải Mã Kim Cương Thân, tuy đã bị phá vỡ nhưng cũng không đến mức sắp chết.

Huống hồ chiến lực hiện tại của Ngộ Không, Đế Tôn biết rất rõ,

bảo nó một gậy đánh chết một cổ ma nhất giai đang hấp hối thì có thể làm được, nhưng Tam Thái Tử lúc nãy chỉ đang trong trạng thái trọng thương mà bị một gậy đánh cho hồn bay phách tán, thì có phần hơi quá.

Nhưng rõ ràng hắn đã nuốt chửng bản nguyên ma hồn của Tam Thái Tử, bản thân gã dù không chết cũng chỉ còn thoi thóp.

Rốt cuộc có điểm nào không đúng chứ!

Nghĩ mãi không ra...

Đế Tôn vô tình ngẩng đầu nhìn lên hư không, một đám mây đen kịt không biết từ lúc nào đã lặng lẽ kéo đến.

Chỉ nghe thấy một trận sấm rền vang trời phía sau, mưa lớn trút xuống xối xả.

"Trời ơi, thời tiết trên biển thật khó lường, nói mưa là mưa ngay!" "Mưa sao... khó lường ư?" Lời của Ngộ Không đã mang đến cho Đế Tôn một suy nghĩ khác.

"Nha đầu, có phải vùng này quanh năm ít mưa, nên người dân ven biển mới phải mạo hiểm sống ở bờ biển đối mặt với yêu ma không?" "Đúng vậy đó ca ca, sao vậy ạ?" Tiểu nữ oa chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi.

"Gay go rồi!

Nếu ta không đoán sai...

đây hẳn là mưu kế của Tam Thái Tử!

Mau quay lại!" Không kịp giải thích nhiều, Đế Tôn tâm niệm vừa lóe lên, sóng biển dưới chân tức tốc bay vút lên không, cuồn cuộn lao về phía cuối tầm mắt, tốc độ cũng được gia trì đến mức nhanh chưa từng có.

“Ca ca, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Sao lại vội vàng quay lại như thế?” Đế Tôn chau mày, trầm giọng nói: “Nếu Tam Thái Tử đó chưa chết, vậy thì bây giờ, nó sẽ làm gì?” “Chẳng lẽ... báo thù?” “Không sai!

Đánh không lại ta, nhưng nó có thể báo thù những người dân ven biển!

Quan trọng hơn, nơi này quanh năm không mưa, tại sao lại đúng lúc sau khi ta diệt ma thì lại có một trận mưa lớn dữ dội như vậy?

Đừng quên, chúng là long tộc!

Một khi nhảy lên khỏi biển, mây mưa giáng xuống, chân long sẽ hiện thân!” Trong lòng Đế Tôn đã có câu trả lời.

Cổ ma chi hồn của Tam Thái Tử đúng là đã bị lấy đi, nhưng đạo cổ hồn cuối cùng ẩn giấu ở nơi nào đó không rõ, nhất định cũng đang ẩn mình trong đại dương, và hẳn là mạnh hơn bất kỳ cổ ma nhất giai nào trước đó!

Roẹt!!

Ở trung tâm đám mây đen, một long ảnh màu đen nhạt lượn lờ bay lên, cuối cùng giáng lâm trên đầu hàng nghìn người dân ven biển.

Chương 669

"Trời ơi, nhìn kìa, yêu quái!!" Thân rồng khổng lồ dưới ánh sấm sét vang trời trông càng thêm đáng sợ.

Ma khí hùng mạnh tỏa ra từ thân hắc long tuyệt đối không phải là thứ mà những người phàm tục bên dưới có thể chống lại.

"Lũ sâu bọ hèn mọn các ngươi, dám cấu kết với tên Đế Tôn kia để tàn sát yêu chúng trong biển của ta.

Hôm nay ta sẽ lấy mạng các ngươi để tế cho uy danh của long tộc!" Roẹt!

Cửu thiên lôi diễm từ trên trời giáng xuống, hàng loạt người dân phải hứng chịu cơn thịnh nộ của hắc long và lập tức bỏ mạng.

Thực tế, kiếp nạn mà cổ ma giáng xuống thế gian là vô cùng vô tận, con hắc long trước mắt cũng chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của tai họa mà thôi.

"Ha ha ha!

Sao nào lũ sâu bọ?

Cảm nhận mùi vị bị trừng phạt và phán xét đi!" Hắc long càng lúc càng ngang ngược, miệng liên tục phun ra những cơn mưa độc màu đen chứa kịch độc, chẳng mấy chốc đã có hàng trăm người dân chết đi.

"Nghiệt súc, quả nhiên ngươi đang ở đây làm mưa làm gió, thật sự nghĩ rằng ta đã rời đi thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm sao?" Đúng lúc này, Đế Tôn trong cơn thịnh nộ giáng lâm, Hiên Viên Kiếm trong tay vung ngang một đường, từng mảng mây đen lớn lập tức tan ra, hắc long cũng không thể không quay người đối mặt với mấy người

Đế Tôn.

"Ồ?

Bản vương thật không ngờ, ngươi lại quay trở lại!

Ta muốn biết, rốt cuộc ngươi đã phán đoán ra việc thân thể Tam Thái Tử chưa thực sự chết như thế nào?" Đế Tôn cười lạnh: "Một khi nhảy ra khỏi biển, hóa mưa bay lên, đó chẳng phải là quá trình lột xác sao?

Nếu ta không đoán sai, bản thể cá ngựa của Tam Thái Tử mang trong mình hai đạo cổ ma chi hồn, hải mã chỉ là một trong số đó.

Sau khi chết đi, nó hóa thành rồng, đó chính là đạo cổ ma chi hồn còn lại mạnh mẽ hơn!" Hắc long không nhịn được mà cười ha hả: "Quả không hổ là kẻ đã chém giết bao nhiêu tiểu tử của ta, thật thông minh!

Nhưng ta ghét nhất là những kẻ thông minh!

Ngươi hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện tốt của ta, hôm nay định sẵn phải chịu sự phán xét, chết đi, tiểu tử!" Roẹt!!

Long ngâm chấn động cửu thiên!

Hắc long một lần nữa quật chiếc đuôi rồng khổng lồ về phía Đế Tôn, trên lưng nó vẫn còn một vết sẹo rất rõ ràng.

Đế Tôn nhờ đó mà phán đoán rằng, long thể này thực ra chính là long thân bản tướng của Tam Thái Tử năm xưa.

Nói cách khác, tuy ma lực của gã này hùng mạnh, nhưng lại không phải là một con rồng hoàn chỉnh, nhục thân của nó có khiếm khuyết, tự nhiên sẽ có sơ hở để tìm ra.

"Nếu ta không nhìn lầm thì sau lưng ngươi chính là khu vực yếu điểm lớn nhất!" Lời vừa dứt, Đế Tôn lại vung Hiên Viên Kiếm, kiếm

mang hùng mạnh chém xuống từ trên không, đẩy ngang về phía con rồng khổng lồ.

Nhưng nào ngờ uy thế của thần kiếm chỉ là hư chiêu.

Nhân lúc hắc long có ý lùi lại, Đế Tôn cười lạnh một tiếng rồi biến mất tăm.

Soạt!

Ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã lặng lẽ đáp xuống sau lưng hắc long, ngay tại vị trí có vết sẹo thiếu gân rồng rõ rệt.

"Ngươi nghĩ rằng, ta không nhìn ra sơ hở của ngươi sao?

Ngươi theo bản năng phòng ngự phần lưng, chứng tỏ đó chính là điểm yếu!" "Gầm!!" Hắc long rõ ràng đã nổi điên, điên cuồng lắc lư thân thể muốn hất văng Đế Tôn ra ngoài.

Đáng tiếc, nó càng làm vậy, Đế Tôn lại càng bám chặt vào điểm yếu, đồng thời không ngừng tăng nhanh tiết tấu bành trướng nhục thân, khiến áp lực càng nặng hơn đè lên người hắc long.

"Ta muốn xem, ngươi có thể làm gì ta!" Hai tay kết ấn, sau lưng Đế Tôn lại một lần nữa huyễn hóa ra vô tận kiếm mang của Hiên Viên Kiếm, như vô số kiếm quang tựa sao băng trút xuống!

"Á a!" Hắc long đau đớn giãy giụa, phảng phất như quay lại cơn ác mộng bị rút gân rồng năm xưa.

Nguyên lai, long mạch năm xưa đã bị hủy hoàn toàn trong trận chiến đó, nó chỉ còn thoi thóp.

Nếu không được Quan Thế Âm Bồ Tát che chở, nhỏ xuống ba giọt chân tiên phật lệ để bù đắp sinh mệnh nguyên khí, thì Tam Thái Tử đã chết từ năm đó.

Chương 670

Chỉ là sau trận chiến ấy, tuy giữ được mạng nhưng thuộc tính huyết mạch mạnh mẽ độc quyền của loài rồng đã biến mất, ngay cả việc hóa rồng cũng gần như trở thành không thể.

Mãi cho đến khi cổ ma hồn giáng thế, cửu trọng thiên vỡ nát, kỷ nguyên thần ma tam giới buông xuống, gã mới dựa vào sức mạnh cổ ma để có cơ hội hóa rồng trở lại.

Sức mạnh cổ xưa này, sau khi thân cá ngựa vỡ nát mới được giải phóng hoàn toàn.

Bây giờ bí mật này bị Đế Tôn nhìn thấu, hắc long tự nhiên sẽ gào thét điên cuồng, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng để nó trở lại làm rồng.

Phập!

Bản thể Hiên Viên Kiếm lại một lần nữa vào tay, bị Đế Tôn đâm thẳng vào vị trí cổ của hắc long.

Lượng lớn cổ ma hồn lực màu đen tuôn ra, bị Đế Tôn trên lưng hắc long dùng Thần Ma Phần Thiên Diễm hấp thu.

Cùng với sự trôi đi của cổ ma hồn lực, thân thể khổng lồ của hắc long nhanh chóng teo tóp, cho đến khi hoàn toàn biến thành một con cá rồng vàng màu đen có cánh, bay lượn không ngừng trước mặt Đế Tôn.

"Hắc hắc, có cá nướng ăn rồi!" Ngộ Không mỉm cười, cây gậy lại một lần nữa vung lên, lần này đập nát hoàn toàn con cá làm ác đa đoan kia thành tương cá...

Khi luồng cổ ma hồn nhất giai cuối cùng nhập vào cơ thể, Đế Tôn phát hiện, Thần Ma Phần Thiên Diễm sinh ra một luồng khí tức chấn động vô cùng mạnh mẽ!

Trong nháy mắt, bản nguyên thần ma hai màu đỏ đen của Đế Tôn điên cuồng tỏa ra ngoài, toàn bộ cơ thể bị Phần Thiên Diễm bao phủ hoàn toàn.

Khí tức u ám đen kịt trên bầu trời nhanh chóng bao trùm và lan tỏa, phảng phất như trong khoảnh khắc này, cả trời đất đều trở thành tấm nền duy nhất cho hắn.

Sức mạnh thần ma đã xảy ra biến đổi về bản chất, cường độ so với giai đoạn một đã tăng lên rất nhiều.

Khi hình dáng của ngọn lửa thần ma trong đầu thay đổi, đồ đằng Tinh Vệ của Nữ Oa lại một lần nữa thức tỉnh!

Một luồng thần chi bản nguyên, thông qua sự cộng hưởng linh hồn được thiết lập bởi mối liên kết sâu sắc giữa hai người, truyền vào trong đầu Đế Tôn.

Luồng thần lực này, giống như một dòng nước trong trẻo giữa chín đạo ma diễm, cũng là hạt nhân dẫn dắt và trấn áp chín đạo khí tức cổ ma, trở thành chất xúc tác cực kỳ quan trọng để dung hợp hoàn hảo sức mạnh cổ xưa!

Cuối cùng, mười đạo sức mạnh thần ma có nguồn gốc khác nhau đã dung hợp hoàn hảo, dưới sự điều chỉnh của Phần Thiên Diễm, chúng lại biến thành một ngọn lửa hai màu hoàn chỉnh, lơ lửng trên không trung hồn hải của Đế Tôn.

Roẹt!!

Nơi tận cùng của mây trời sau lưng, giữa sấm chớp rền vang, một trận mưa như trút nước giáng xuống!

Khi Đế Tôn hoàn toàn đột phá lên thần ma chi lực nhị giai, cường độ khí tức trên người đã tăng lên gấp mấy lần so với trước đó.

Quan trọng hơn, hắn đã hoàn thành việc thức tỉnh thần ma kỹ, áo

nghĩa chí cường nhất giai của Thần Ma Phần Thiên Diễm!

Phúc Vũ Phiên Vân!

Có thể thao túng sức mạnh của mây và mưa thực sự, giống như Đông Hải Long Vương năm xưa, Đế Tôn đã có được năng lực chưởng khống mây mưa.

Trong một cái búng tay, mây che kín trời, mưa rơi ngập thành!

Đây chính là sức mạnh của thần ma kỹ độc quyền của Đế Tôn ngạo thị tam giới, không cần phải khuất phục trước bất kỳ sức mạnh nào giữa trời đất!

Thần và Ma, hai loại sức mạnh cực đoan và hùng mạnh, chỉ duy nhất trước mặt Đế Tôn mới cúi thấp chiếc đầu cao ngạo của mình.

Khi mở mắt ra lần nữa, Đế Tôn thu liễm khí tức mạnh mẽ của bản thân, mới thấy tiểu nữ oa đã quay lại bờ biển, dùng thần lực siêu độ cho những vong hồn bị hắc long giết chết.

"Ca ca... có lẽ em không thể tiếp tục cùng anh đi trên con đường phía trước!

Nữ Oa sinh ra ở đây, tự nhiên cũng phải bảo vệ nơi này!

Trong những năm tới, em sẽ sống cùng mọi người ở đây!

Đương nhiên, mối liên kết giữa em và ca ca sẽ không bao giờ tắt, giống như hồn niệm của em sẽ mãi mãi ở trong đầu ca ca, chỉ cần anh cần, trong tam giới, bất kể ở nơi nào, em đều sẽ cảm ứng được mà đến tương trợ!

Cả đời này, anh là người thân duy nhất của em!" Nhìn ánh mắt chân thành và cảm động của Nữ Oa, Đế Tôn cảm động sâu sắc, hắn có thể hiểu được lựa chọn của cô bé.

Chương 671

Đế Tôn cũng hiểu rằng, con đường phía trước sẽ phải gặp nhiều kẻ địch hơn, nhiều ràng buộc hơn, có lẽ để nha đầu này ở lại là lựa chọn tốt nhất.

"Ta cũng vậy, bất kể tương lai ở đâu, em mãi mãi là muội muội của ta, tâm ý chúng ta tương thông, dù ở tận cùng tam giới, ta cũng có thể quay về bên cạnh em." Cùng Nữ Oa an ủi những người dân ven biển xong, mọi người tiễn Đế Tôn và Ngộ Không cưỡi Thanh Hổ bay đi.

Đáng nói là, con cá rồng vàng của Tam Thái Tử đã bị Thanh Hổ ăn sạch.

Bây giờ Thanh Hổ đã đạt đến chiến lực tiên cấp trước đó, chỉ còn cách hóa thành hình người một bước, và đã khôi phục lại khả năng nói tiếng người.

"Lão đại, ngài thật sự nỡ để oa oa ở lại đó sao?

Tuy nguy cơ đã qua, thần lực đã thức tỉnh, không ai có thể uy hiếp được, nhưng nha đầu đó dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ!" Đế Tôn cười nói: "Bị người ta cưỡi nghiện rồi à?

Oa oa rời đội, không ai cưỡi thì không thể hiện được tác dụng của ngươi phải không?" Thanh Hổ lườm Đế Tôn một cái: "Ngài biết tôi không có ý đó, chỉ là khá không nỡ xa nha đầu đó thôi." Đế Tôn thở dài: "Ngươi hẳn cũng đã nhìn ra, trời giáng chín đạo thần nguyên, hẳn cũng giống như cổ ma chi lực có các giai đoạn cường độ khác nhau, cũng có mạnh yếu.

Nha đầu đó tuổi còn nhỏ, cơ thể căn bản không thể chịu đựng được thần lực quá mạnh.

Nếu mang theo, tương lai gặp phải cổ ma cấp cao hơn, ta lo sẽ càng nguy hiểm." Đế Tôn vừa nói vậy, Thanh Hổ lập tức hiểu ra.

"Thì ra là vậy...

Lão đại suy nghĩ thật chu toàn.

Vậy tiếp theo chúng ta đi đâu?" Đế Tôn phóng tầm mắt ra xa: "Đi tiếp về phía trước, hẳn là Hỏa Diễm Sơn.

Tuy hiện tại chưa cảm nhận được khí tức cổ ma, nhưng bất kỳ nơi nào là cực nguyên chi địa trong tam giới, tất định sẽ có sức mạnh hùng hậu và linh trí cấp cao được sinh ra.

Đây là quy luật tự nhiên của trời đất, không cần nói cũng biết, Hỏa Diễm Sơn chắc chắn sẽ ẩn giấu nhiều nguy hiểm hơn." "Hắc hắc, yêm lão Tôn sợ nhất là cô đơn, có thêm mấy con yêu ma thì có gì không tốt?

Ca ca, đến lúc đó hãy cho hai anh em tôi mở mang tầm mắt về thần ma kỹ của huynh nhé!" Đế Tôn cười nhẹ: "Không vội, sẽ có cơ hội thôi!" Đế Tôn cưỡi Thanh Hổ, Hầu đầu đạp mây bay trên không, một đoàn ba người mạnh mẽ tiến về phía Hỏa Diễm Sơn.

Đoạn đường trước khi vào núi không hề có trở ngại, hành trình cũng vô cùng thuận lợi.

Chỉ đến khi tới chân Hỏa Diễm Sơn, yêu ma khí tức nồng nặc gần như bao phủ hoàn toàn cả vùng núi trải dài ngàn dặm.

Chỉ cần ngẩng đầu nhìn một cái, trong lòng Đế Tôn đã theo bản năng dâng lên một cảm xúc u ám.

"Nơi quái quỷ này, thảo nào xung quanh ngàn dặm không một bóng người, thế nào cũng phải diệt trừ lũ yêu vật này!" Tâm niệm như vậy, Đế Tôn đã nóng lòng muốn gặp gỡ các loại yêu ma quỷ quái trong Hỏa Diễm Sơn.

“Ca ca, Hỏa Diễm Sơn có nhiều ngọn núi như vậy, chúng ta đi vào từ đâu đây?” Đế Tôn hừ lạnh: “Cần gì phải chọn?

Đương nhiên là phải chọn mạch núi có yêu khí thịnh nhất!” Trong số đó, đỉnh núi cao nhất dường như thường có một làn khói đen cuồn cuộn không ngừng.

Nơi như vậy chắc chắn có cổ ma tồn tại, chỉ không biết cụ thể có mấy con, thực lực đại khái ở mức độ nào.

Nhưng theo suy đoán sơ bộ của Đế Tôn, hẳn là đa số đều là cổ ma nhị giai.

Ba người nhanh chóng tiến vào trung tâm vùng núi, chỉ thấy nhiệt độ ở đây cao đến mức thật sự có chút vượt ngoài sức tưởng tượng.

“Trời ạ... ca ca, nơi này chắc là người ở được không vậy?

Nhiệt độ cũng quá cao rồi!” Hầu tử mồ hôi đầm đìa, không ngừng gãi tai gãi má, hiển nhiên không thể thích ứng được trong môi trường này.

Thanh Hổ cũng thở hổn hển liên tục.

Đế Tôn cười khổ lắc đầu, cũng không keo kiệt thần ma chi lực, lập tức phóng ra kết giới phòng ngự, phối hợp với kết giới thuộc tính thủy chuyên thuộc của đồ đằng Tinh Vệ của tiểu nữ oa đã thức tỉnh nhất giai, khiến nhiệt độ trong một khu vực nhất định xung quanh lập tức hạ xuống.

Trốn trong kết giới, cảm giác mát lạnh sảng khoái đó thật sự làm cho một con khỉ và một con hổ sướng đến phát điên.

“A ha ha ha!

Ca ca, có thần thông lợi hại như vậy sao không sớm lấy ra?

Hại hai anh em tôi suýt nữa bị nướng chín rồi!” Đế Tôn hừ lạnh:

“Ta muốn xem xem đầu khỉ có thể bị nướng chín không!” Gầm!!

Chương 672

Đột nhiên, từ cuối rừng núi truyền ra một tiếng gầm thét.

Ngay sau đó, một đàn lớn cổ viên với thuộc tính hỏa diễm đang cháy trên người đột nhiên xuất hiện!

"Ủa?

Giống loài đặc trưng của Hỏa Diễm Sơn sao?

Hầu tử hầu tôn của ta mà cũng có thể sinh ra lửa à?" Ngộ Không nhìn thấy đám khỉ con cảm thấy rất thân thiết, nhưng đám khỉ đang bốc lửa trước mắt, không chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy, mà từ trên người bọn chúng cũng không cảm nhận được chút thiện ý nào.

"Đừng chủ quan, chúng nó đến vì chúng ta đấy!

Nếu ta đoán không lầm, lửa đã trở thành một phương tiện để các sinh vật sống ở đây phán đoán khí tức của kẻ địch, chắc chắn là chúng đã ngửi thấy mùi của chúng ta nên mới tìm đến." Phán đoán của Đế Tôn không sai chút nào.

Đám hỏa hầu này rất nhạy cảm với khí tức của đồng loại, khi ba người Đế Tôn vừa vào núi, chúng thực ra đã có chút cảnh giác.

"Ha!!

Ta muốn xem xem, đám khỉ con này, có đánh lại được hầu tổ tông ta không!" Ngộ Không không nói hai lời, rút gậy ra nghênh chiến.

Nhưng lần này không còn vẻ dũng mãnh như lúc đánh Tam Thái Tử, mỗi lần ra tay đều khống chế lực đạo ở mức rất hạn chế, sợ rằng lỡ tay làm bị thương đám tiểu tử này.

Dù sao cũng là đồng loại, ra tay Ngộ Không căn bản không thể

xuống tay hạ sát.

Nhưng đánh mấy chục hiệp, Đế Tôn và Thanh Hổ đứng bên cạnh đều nhìn ra được, đám khỉ này không phải dạng vừa, đối với Ngộ Không căn bản không hề nương tay, mỗi lần ra đòn đều mang khí thế xé da rách thịt.

Nếu không phải Ngộ Không có kim cương chi thân, ngay cả nhiệt độ trong lò của Lão Quân cũng chịu được, e rằng sớm đã bị đám hỏa hầu này xé xác!

"Lũ khỉ con, có thống lĩnh ở đây không?

Ba người chúng ta không phải là đối thủ của các ngươi đâu.

Nể mặt Ngộ Không, tha cho các ngươi một mạng!" Đế Tôn mạnh mẽ lên tiếng, uy hiếp đám hỏa hầu một phen.

Đối phương dường như cũng thấy không chiếm được lợi thế, nên đành lục tục rút lui, giữa đường còn kêu la chí chóe.

Quả nhiên, không bao lâu sau, một con cổ viên khổng lồ toàn thân đỏ rực như lửa xuất hiện!

Thân hình gã này cao tới sáu bảy mét, mỗi lần di chuyển đều giống như một ngọn núi thịt nhỏ đang tiến tới.

Đáng sợ hơn là, mỗi cánh tay của tên to con này đều to và chắc như một cột lửa.

"Gầm!!" Con vượn khổng lồ phát ra một tiếng gầm giận dữ, hai tay không ngừng đập vào cơ bắp rắn chắc trên ngực, sau đó lạnh lùng nhìn về phía ba người Đế Tôn.

"Nhân loại, trong cơ thể ngươi có khí tức cổ ma, chẳng lẽ..." "Không sai, ta là người chuyên trừng trị đám cổ ma các ngươi.

Tinh tinh lớn, ngươi và ta đều là cổ ma nhị giai, căn bản không có

cửa thắng đâu.

Nhưng ta hy vọng ngươi có thể bộc lộ tư thế mạnh nhất để ta được vui vẻ.” Cổ viên nghe lời Đế Tôn nói liền cười ha hả.

“Dường như... ngươi có hiểu lầm gì đó về cường giả rồi, nên mới tự nhiên cho rằng mình cũng nằm trong số đó, thậm chí còn dám khinh thường ta như vậy.

Phải biết rằng, hỏa viên nhất tộc chúng ta, ở toàn bộ Hỏa Diễm Sơn, đều không phải là một quần thể yếu thế, chỉ bằng một nhân loại yếu ớt như ngươi mà cũng dám ngang ngược vậy sao?” Có lẽ đã nghe quá nhiều những lời tự thổi phồng như vậy, Đế Tôn cũng có chút mệt mỏi.

Hiên Viên Kiếm trong tay rung lên, lười biếng đến mức không thèm trả lời một chữ, bay lên không trung, trong nháy mắt khóa chặt khí tức đối phương, một kiếm chém xuống!

Ầm ầm ầm!!

Kiếm phong sắc bén đến nhường nào?

Chỉ trong một khoảnh khắc đối mặt, kiếm phong lạnh lẽo lập tức xuyên thủng lớp phòng ngự trước người con vượn lửa khổng lồ, để lại một vết máu sâu hoắm trên lồng ngực rắn chắc của nó.

“...

Chương 673

Chết tiệt!" Con vượn khổng lồ rõ ràng đã nổi giận, mở cái miệng rộng như chậu máu gầm thét không kiêng dè, lao về phía Đế Tôn.

Ầm!

Cánh tay trước to như cột lửa nện xuống từ trên không, mạnh như Đế Tôn cũng không chọn cách đối đầu trực diện, mà rất linh hoạt bay lên, một cú lộn người đáp xuống đầu con vượn khổng lồ.

"Dung Nham Liệt Diễm!" Con vượn khổng lồ gầm lên một tiếng, khí tức thuộc tính hỏa bên ngoài thân lập tức trở nên cuồng bạo, ánh lửa đỏ rực ban đầu biến thành màu đỏ sẫm!

"Lại là Tam Muội Chân Hỏa!" Ngộ Không và Thanh Hổ đồng thời kinh ngạc!

Ai mà biết được, một trong những nâng cấp rõ rệt nhất của cổ ma nhị giai so với nhất giai chính là, sau khi cổ ma tiến vào cấp độ nhị giai, có thể thức tỉnh một loại cổ ma kỹ chủ động phóng ra cực mạnh, giống như Tam Thái Tử hóa rồng, cổ ma mạnh nhất đỉnh phong nhất giai có thể tạo ra sóng biển ngập trời!

Chiêu Dung Nham Liệt Diễm này chính là ma kỹ mạnh mẽ của con vượn cổ ma!

Trong nháy mắt, cường độ thuộc tính hỏa diễm của bản thân tăng lên hơn một lần.

Tuy không đến mức khiến lửa bay ra khỏi cơ thể, nhưng loại gia tăng thuộc tính thuần túy này lại có thể khiến cho một sinh vật cận chiến đỉnh cấp như con vượn khổng lồ trở nên mạnh mẽ hơn!

Điều đáng tiếc là, loại tăng phúc vốn có thể xoay chuyển cục diện

này, khi dùng trên người Đế Tôn, lại không có một chút tác dụng nào.

"Hừ, con khỉ thối, quên nói cho ngươi biết, sức mạnh hỏa diễm của ngươi, đối với ta vô dụng!" Một mặt, bản nguyên linh hồn của Đế Tôn, Thần Ma Phần Thiên Diễm, có hình thái cơ bản nhất là hỏa diễm, và có thể đồng thời nuốt chửng cả thần ma bản nguyên, là ngọn lửa chí cường của tam giới!

Thử hỏi, chỉ là Tam Muội Chân Hỏa, làm sao có thể so sánh với Thần Ma Diễm của Đế Tôn?

Chơi với lửa trước mặt Đế Tôn, không khác gì múa rìu qua mắt thợ, tự nhiên không có tác dụng gì.

Nguyên nhân thứ hai, thuần túy là vì thần kỹ nhất giai của Đế Tôn, đồ đằng thần Tinh Vệ, chia sẻ thần lực thuộc tính thủy mạnh mẽ, khiến cho bản thân Đế Tôn có được năng lực điều khiển biển cả, điều động mây mưa.

Thường nói thủy hỏa vô tình, tương sinh tương khắc!

Đế Tôn không chỉ có thể điều khiển lửa, tự nhiên cũng có thể dập lửa!

"Hôm nay để ngươi thấy, thế nào mới là sức mạnh của thần!" Đế Tôn nói xong, đứng trên đầu con vượn lửa, một tay chỉ lên hư không.

Trong nháy mắt, bầu trời phía trên đầu nhanh chóng bị bao phủ bởi những đám mây đen cuồn cuộn, gió gào sấm rền, mưa bão lập tức ập đến!

"Oa!!

Thần kỹ của ca ca, quá mạnh rồi?

Ở Hỏa Diễm Sơn mà làm mưa, mẹ nó đây chẳng phải là đang chế nhạo tất cả yêu ma ở Hỏa Diễm Sơn sao?" "Ha ha ha!

Cần chính là hiệu quả này, phải để cho đám tiểu yêu các lộ biết rằng, lão đại của chúng ta đã đích thân đến Hỏa Diễm Sơn!" Là hai fan hâm mộ trung thành nhất của Đế Tôn, Thanh Hổ và Hầu đầu lúc này đều tỏ ra vô cùng phấn khích.

Phải biết rằng, trận mưa như trút nước mà Đế Tôn triệu hoán, tuyệt đối không đơn giản như một trận mưa bình thường.

Bởi vì mưa bình thường, chưa kịp rơi xuống đất, đã bị lửa của Hỏa Diễm Sơn làm bốc hơi hết.

Nhưng trận mưa này của Đế Tôn, lại trực tiếp dập tắt hoàn toàn ngọn lửa xung quanh khu rừng núi tương ứng!

"Ngươi!!...

Rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Đứng dưới chân Đế Tôn, cổ viên tỏ ra có chút ngơ ngác.

Nó đã sống ở Hỏa Diễm Sơn hàng trăm năm, chưa bao giờ thấy mưa rơi xuống khu rừng này, càng chưa bao giờ thấy lửa ở đây có dấu hiệu bị dập tắt!

Nhưng người trẻ tuổi mang lại áp lực cực lớn trước mắt, lại thật sự đã làm được!

"Hừ, bớt nói nhảm đi, hôm nay ta không đánh cho ngươi phục, không thu lấy ma hồn của ngươi, thì sẽ không thỏa hiệp đâu." Trận mưa như trút nước trút xuống người con vượn khổng lồ, đã áp chế bản nguyên hỏa diễm của nó đến mức ngoan ngoãn.

Bởi vì trong sức mạnh nguyên tố thủy hùng mạnh này, còn xen lẫn cả thần chi bản nguyên, làm sao có thể dễ dàng bị dập tắt như vậy?

Con vượn khổng lồ nhanh chóng nhận ra, trong môi trường này, không có sức mạnh hỏa diễm gia trì và cường hóa, nó tuyệt đối không thể đánh thắng được con quái vật trên đầu mình.

Trong cơn bất lực, nó bắt đầu không ngừng lắc lư nửa thân trên, đã tính toán đường lui.

Chương 674

“Hắc hắc, chạy à?

Con khỉ ngốc, muộn rồi!” Ngộ Không chế nhạo một câu, lập tức cầm gậy đuổi theo, dùng Kim Cô Bổng chặn trước đường lui của con vượn khổng lồ.

Chỉ có Thanh Hổ bên cạnh rùng mình một cái, thật sự bị câu “khỉ ngốc” vừa rồi của Ngộ Không làm cho kinh ngạc.

“Mẹ nó, Hầu ca không hổ là Tề Thiên Đại Thánh, nghiêm túc lên đến cả mình cũng chế nhạo!” Ầm ầm ầm!

Đế Tôn nắm chắc cơ hội, quyết đoán ra tay, một kiếm Hiên Viên chém xuống, thẳng tay bổ một vết nứt trên đầu con vượn cổ ma.

Phụt!!

Một ngụm máu tươi phun ra, phun trên mặt đất còn mang theo trạng thái máu đặc sệt như dung nham.

Cổ ma nhị giai vượn khổng lồ vốn không thể một đời, đã bị Đế Tôn áp chế hoàn toàn.

Cổ ma hồn lực nồng đậm bị Đế Tôn nuốt chửng vào hồn hải, Thần Ma Phần Thiên Diễm ngấu nghiến hấp thu nguồn dinh dưỡng béo bở.

Khi cổ ma bản nguyên hoàn toàn khô cạn, con vượn khổng lồ lại khôi phục về trạng thái vượn con cao nửa mét bình thường, không còn chút sát thương nào.

“A ha, gã này nhỏ lại rồi, mẹ nó có chút đáng yêu đó chứ!” Nhất thời, nhìn dáng vẻ như tinh tinh con, Đế Tôn cũng động lòng trắc ẩn.

Vốn là tru ma, nếu đối phương đã mất đi ma tính, hà tất phải chém tận giết tuyệt?

Cảm nhận được Thần Ma Diễm trong đầu đã hoàn toàn tiêu hóa ma nguyên chi lực của con cổ ma nhị giai đầu tiên, Đế Tôn phất tay một cái, dẫn theo hai huynh đệ tiếp tục lên đường.

Con vượn nhỏ đã hoàn toàn trở về bản chất, cũng nhanh chóng nhảy nhót biến mất trong rừng núi.

Nói chung, trận chiến đầu tiên sau khi vào Hỏa Diễm Sơn không có rủi ro, cũng giúp Đế Tôn hiểu rõ hơn về các loại tăng phúc và nâng cấp sau khi hấp thu cổ ma hồn nhị giai.

Điều hơi đáng tiếc là, sau khi Đế Tôn nuốt chửng ma hồn của cổ viên, cũng không kế thừa được ma kỹ Dung Nham Liệt Diễm, nhưng kháng tính và độ trung hòa đối với khí tức thuộc tính hỏa trong Hỏa Diễm Sơn đã tăng lên rất nhiều.

Bây giờ Đế Tôn, dù không phóng ra thần lực thuộc tính thủy, cũng có thể ung dung đi lại trong Hỏa Diễm Sơn mà không cảm thấy khó chịu chút nào.

Đương nhiên, để chăm sóc cho hai tên đệ đệ gà mờ, lãnh địa thần lực của Đế Tôn vẫn đang duy trì trạng thái.

Càng đi sâu vào Hỏa Diễm Sơn, sức mạnh của ngọn lửa càng hùng mạnh.

Ngộ Không và Thanh Hổ từng có lúc cảm thấy, nếu không có lãnh địa thần của Đế Tôn đi cùng, e rằng hai anh em thật sự sẽ bị nướng chín.

Trên đường đi, gặp không ít yêu vật thuộc tính hỏa, nhưng thực sự khiến ba anh em Đế Tôn phải ra tay lại không có mấy.

Có lẽ là do đã nuốt chửng ma hồn của cổ viên, khí tức của Đế Tôn

trong phạm vi cảm nhận của đám yêu tộc này đều rất nổi bật.

Sau khi nhận ra khí tức của hắn, các loại yêu quái đều đã trốn đi từ xa, căn bản không dám đến gần gây sự.

Chẳng biết từ lúc nào, ba anh em đã đến khu vực trung tâm của Hỏa Diễm Sơn.

Vừa đặt chân vào đây, Đế Tôn đã nhanh chóng bắt được những dao động khí tức cổ ma rất dày đặc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, gần đây chắc chắn có một tên lớn đang ẩn nấp.

Xoẹt!!

Đột nhiên, một tiếng kêu lanh lảnh từ trên trời giáng xuống!

Ba anh em ngẩng đầu nhìn lên, một con chim lửa khổng lồ với đôi cánh rực cháy đang hú gọi, bay về phía ngọn núi không xa!

Đế Tôn gần như ngay lập tức đã khóa chặt khí tức của đối phương.

"Sí Hỏa Điểu!

Hậu duệ của Phượng Hoàng trong truyền thuyết, tuy huyết mạch không thuần khiết, nhưng bản nguyên thuộc tính hỏa của Phượng Hoàng gần như được một mạch này kế thừa hoàn hảo.

Gã này cũng là một cổ ma nhị giai.

Chương 675

Anh em, đuổi theo, sắp có việc làm rồi!" Ba anh em đồng thời tăng tốc, men theo ngọn núi đó mà đuổi theo, chẳng mấy chốc đã lên đến đỉnh núi.

Chỉ thấy trên bình nguyên rực cháy vô tận ở khu vực đỉnh núi, ba người Đế Tôn lại thấy một con cổ ma nhị giai khác, dường như còn đến nhanh hơn cả con Sí Hỏa Điểu kia, một con Hỏa Linh Chu khổng lồ đang bò trên mặt đất!

Thuộc tính của nó cũng là thuộc tính hỏa thuần túy, thân thể rộng khoảng hai ba mét, chín chân sáu mắt, phát ra tiếng kêu xì xì trông vô cùng tà ác.

"U!

Náo nhiệt quá nhỉ!

Chẳng lẽ, đều đến tìm Vạn Niên Hỏa Linh Chi?" Đế Tôn một mặt đầy dấu hỏi.

"Yo, có thu hoạch bất ngờ à?" "Ồ?

Chẳng lẽ, ngươi tìm ta?" Hỏa Linh Chu, cổ ma nhị giai, vừa nói xong, đột nhiên lắc mình biến thành một nữ tử yêu dị toàn thân tỏa ra ngọn lửa nồng nặc, không ngừng liếc mắt đưa tình với Đế Tôn.

Đáng tiếc trong mắt Đế Tôn, nàng ta chỉ là một con mồi mà thôi...

"Cũng được, Hỏa Linh Chi cũng thế, cả ngươi ta cũng thu không tha." Đế Tôn đột nhiên cười tà mị.

Những người hiểu hắn đều biết, khi Đế Tôn lộ ra vẻ mặt như vậy, có nghĩa là ác mộng của đối thủ sắp giáng xuống.

Không cần gọi ra Hiên Viên Kiếm, Đế Tôn chỉ tiến về phía Hỏa Linh Chu vài bước, đối phương đã nhận ra có điều không ổn.

"Khí tức này..." Cường độ của thần ma chi lực tuyệt đối không phải cổ ma tầm thường có thể chống lại.

Đế Tôn đạp lên ngọn lửa đỏ, dư uy đánh vào người yêu nữ cổ ma, đã khiến khí huyết của nàng ta sôi trào, tư duy càng thêm chấn động đến cực điểm.

"Gã này rốt cuộc là ai, trông không có gì đặc biệt, nhưng vừa ra tay, phảng phất như khí chất cả người đều thay đổi!" Hỏa Linh Chu theo bản năng dừng bước, không còn đối đầu trực diện với Đế Tôn, mà thay đổi đường lối bắt đầu lùi lại.

"Chúng ta không thù không oán, không cần phải liều mạng.

Hỏa Linh Chi, lão nương không cần cũng được." Đế Tôn cười: "Cần hay không, có để ngươi đi hay không, không phải do ngươi quyết định được nữa rồi." "Lời này có ý gì?" Hỏa Linh Chu cũng không phải dạng vừa, nghe lời Đế Tôn, không nghi ngờ gì là có ý muốn giữ nàng ta lại.Nếu đối phương chủ động gây khó dễ, Hỏa Linh Chu lập tức khôi phục lại bản thể, sẵn sàng chiến đấu.

"Vô dụng thôi.

Lão đại của ta đã nhắm trúng ngươi, dù có thông thiên chi năng, hôm nay cũng chỉ có đường chết.

Để lại cổ ma hồn, đó là lựa chọn duy nhất của ngươi!" Ngộ Không thuận thế ném Kim Cô Bổng trong tay ra, nằm ngang sau lưng Hỏa Linh Chu, chặn trước con đường từ chiến trường xuống núi.

Cùng lúc đó, Đế Tôn mạnh mẽ phát uy, khí tức thần ma bùng nổ, hình dáng ngọn lửa Thần Ma Phần Thiên Diễm bên ngoài bao trùm toàn thân, áp sát về phía Hỏa Linh Chu.

Ầm ầm ầm!

Một quyền kình mạnh mẽ đánh ra ở cự ly gần, năng lực phòng ngự của bản thể chín chân của Hỏa Linh Chu cũng không tồi, một quyền không làm tổn thương bản nguyên của nó, nhưng lại vô cùng kinh ngạc trước sức mạnh mà thiếu niên trước mặt sở hữu.

"Kỳ lạ, trong cơ thể gã này cũng sở hữu bản nguyên thuộc tính hỏa mạnh mẽ, quan trọng hơn là, lại có thể áp chế ta về mặt cường độ nguyên tố thuộc tính hỏa, khiến ta có chút không thể lý giải!" Hỏa Linh Chu một mặt bị động chống đỡ thủ đoạn mạnh mẽ của Đế Tôn, một mặt không ngừng di chuyển, thay đổi vị trí không ngừng nghỉ.

Đáng tiếc chỉ bằng cách này, căn bản không thể thoát khỏi áp lực khí tức của Đế Tôn.

"Ta muốn xem, lần này ngươi có thể chạy đi đâu!" Sau lưng, thánh quang của Hiên Viên Kiếm lấp lánh, Đế Tôn vung tay nắm kiếm, một kiếm với uy lực vô cùng mạnh mẽ đánh ra.

Ầm ầm ầm!

Kiếm mang rực rỡ, gần như xẻ một rãnh sâu trên toàn bộ đỉnh núi.

Hỏa Linh Chu kinh hãi thất sắc, gần như dốc toàn lực mới miễn cưỡng tránh được một kiếm diệt sát.

"Trời ơi, suýt nữa bị chém thành hai nửa, gã này đúng là một tên điên!" Đế Tôn cười lạnh tiếp tục cầm kiếm tiến lên, mắt thấy sắp ép Hỏa Linh Chu xuống dưới vách đá.

"Đừng, đừng ép người quá đáng nữa, nếu không ta sẽ nhảy xuống!" Đế Tôn cười lạnh: "Ngươi là cổ ma nhị giai, dù có chạy đến chân trời góc bể ta cũng có thể tìm thấy, đừng phí sức nữa." Hỏa Linh Chu cố làm ra vẻ mặt tuyệt vọng thở dài một hơi.

Nhưng đúng lúc đó, không hề báo trước, từ vị trí đuôi sau đột

nhiên phóng ra một chiếc gai dài vô cùng to lớn bằng lửa!

Đó chính là chiếc chân thứ chín của Hỏa Linh Chu.

Chương 676

Nói một cách chính xác, đó cũng là một ám khí sắc bén nhất mà nó tự có!

Chiếc chân này hoàn toàn khác với tám chân còn lại, trên đó có những chiếc gai nhọn đang bốc cháy, một khi đâm vào cơ thể mục tiêu, có thể trong thời gian ngắn phun ra một lượng lớn kịch độc hỏa diễm!

Sức nóng thiêu đốt và tính ăn mòn của hỏa độc không cần phải nói nhiều, nó là một trong những loại độc bá đạo nhất.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô nàng hỏa chu cố tình tỏ ra yếu thế, chờ đợi cơ hội để tung ra đòn chí mạng với đối thủ.

"Khuất phục dưới độc trảo của ta đi, con mồi của ta!" Nhìn thấy chiếc gai đó xuyên qua lớp áo khoác da rắn chắc của Đế Tôn, mọi người đều nghĩ rằng Hỏa Linh Chu đã thật sự thành công.

Bản thân Đế Tôn cũng làm ra vẻ mặt đau đớn.

"Ha ha ha!

Lũ sâu bọ hèn mọn, chỉ bằng ngươi mà cũng xứng đoạt ma hồn của ta?

Thật nực cười!

Nếm thử mùi vị hỏa độc của ta đi!" Một lát sau, tất cả vẻ đau đớn trên mặt Đế Tôn đột ngột dừng lại, thay vào đó chỉ là một bộ mặt thờ ơ và nhàm chán.

"Vô vị.

Nhưng mà diễn xuất của ta, chắc có thể được điểm tối đa, nhỉ, bà

cô?" Cười lạnh rút chiếc gai nhọn ra kẹp trong tay, nhục thân của Đế Tôn bất hủ, làm sao có thể sợ một chiếc gai nhện nhỏ bé?

Hai ngón tay kẹp chiếc gai của Hỏa Linh Chu giữa đầu ngón tay rồi nhẹ nhàng bóp một cái, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt của Hỏa Linh Chu vỡ vụn răng rắc truyền ra.

Động một sợi tóc mà lay cả toàn thân, chiếc gai nhọn quan trọng nhất bị phá vỡ, giống như Đế Tôn dùng lực ngón tay nghiền nát một ngón tay vậy!

Cái gọi là mười ngón tay liền tim, Hỏa Linh Chu suýt nữa thì đau đến ngất đi.

"Tên khốn, ngươi dám lừa ta!

Á a!!" Đế Tôn cười như không cười nhìn nó: "Thế nào, cảm giác không tồi chứ?

Nếu không phải lúc nãy ngươi biến thành hình người khiêu khích ta, ta cũng không đến mức làm ngươi đau đớn như vậy.

Nhớ kỹ, trước mặt Đế Tôn ta, tất cả đều phải ngoan ngoãn cho lão tử!" Bụp!!

Một cú đá mạnh tung ra, Đế Tôn đạp thẳng lên cơ thể của Hỏa Linh Chu kịch độc, men theo chiếc xúc tu vừa bị nghiền nát bắt đầu hấp thu cổ ma hồn nguyên của nó.

"...

Ngươi còn định trốn nữa sao?

Tên này, đang tru sát cổ ma!" Giọng của Hỏa Linh Chu rõ ràng là đang cầu cứu người bên cạnh.

Nhưng Đế Tôn không hề hoảng sợ, đầy hứng thú liếc mắt về phía con Sí Hỏa Điểu trên đầu, ngoắc ngoắc ngón tay với đối phương.

“Tên nào cảm thấy mình được thì lên thử xem, đỡ cho bản tôn phải đi tìm từng người một.

Nếu không muốn chết, lập tức cút khỏi tầm mắt lão tử, ta có thể cho các ngươi sống thêm vài ngày.” Xoẹt!!

Đột nhiên, con Sí Hỏa Điểu trên không trung dường như nổi giận, phát ra một tiếng kêu chói tai, phun một ngụm lớn bản nguyên chân hỏa đang bùng cháy về phía vị trí của Đế Tôn trên đỉnh núi.

“Nực cười.” Đế Tôn nhẹ nhàng phẩy tay, một đám lửa lớn thuận thế bay về phía cuối vách đá.

Cùng lúc đó, dưới chân Đế Tôn đang đạp lên con Hỏa Linh Chu đã bị hút cạn ma hồn, sau lưng Hiên Viên Kiếm bị hắn dồn sức ném đi, xuyên qua mây, giống như có mắt, đuổi theo con Sí Hỏa Điểu không ngừng.

“Không thích xem náo nhiệt à?

Vậy để ngươi xuống dưới xem cho đã mắt!!” “Thiên địa vô cực, kiếm đạo tru tâm, trảm!!” Một mệnh lệnh lạnh lùng phát ra, Đế Tôn điểm vào mi tâm, Hiên Viên Kiếm tự mang kiếm đạo bay ra, mấy đạo quang ảnh lướt qua, đã đuổi kịp con Sí Hỏa Điểu đang tùy ý vỗ cánh muốn bay ra khỏi bầu trời.

Phập!!

Thần khí Hiên Viên Kiếm sắc bén đến nhường nào, chỉ một lần đối mặt đã xuyên thủng vai con chim lớn, giống như một con đại bàng bị tên bắn xuyên qua cơ thể, mềm nhũn bất lực vỗ cánh rơi trở lại đỉnh núi.

Chương 677

“A ha ha!

Hôm nay thu hoạch lớn quá, lão đại, con Sí Hỏa Điểu này thật không biết lượng sức mình!” Thanh Hổ và Hầu đầu cùng nhau tiến lại, đặc biệt là Thanh Hổ đang trưởng thành với tốc độ nhanh, nhìn con Sí Hỏa Điểu trên mặt đất mà không ngừng chảy nước miếng.

Nhưng lần này, Đế Tôn lại không thỏa mãn ham muốn ăn uống của hai tên tham ăn.

“Gã này khác với con nhện độc kia, nó đã dung hợp cổ ma hồn lực vào huyết mạch, chứ không phải phong ấn trong hồn hải.

Nói cách khác, sau khi ta hấp thu bản nguyên ma hồn của nó, sức sống tự chủ của nó vẫn tồn tại.

Chỉ cần bổ sung đủ nguyên tố hỏa mạnh mẽ vào cơ thể nó, huyết mạch phượng hoàng bất tử điểu của nó có khả năng được kích hoạt để tái sinh lần thứ hai.” Hầu đầu tỉnh táo trở lại, gãi gãi mu bàn tay nói: “Ca ca, huynh định thu phục nó?” “Không sai.

Ta hiện tại vẫn chưa có khả năng bay đường dài, Thanh Hổ cũng chỉ dùng làm thú cưỡi trên mặt đất, Cân Đẩu Vân của ngươi tuy thoải mái, nhưng ta cũng không mượn được lực.

Nếu có thể thu phục nó làm của mình, sau này tốc độ di chuyển của ta cũng có thể tăng lên rất nhiều.” Thì ra, Đế Tôn đã nhắm trúng con chim lớn này có thể làm thú cưỡi bay, nên mới không động sát niệm.

Sau khi liên tiếp nuốt chửng hai con cổ ma hồn nhị giai, Đế Tôn kinh ngạc phát hiện, một thiên phú bản năng của Hỏa Linh Chu đã

được hắn kế thừa, đó chính là năng lực cấm cố mạnh mẽ bằng cách dệt mạng nhện!

Soạt!

Chỉ thấy lòng bàn tay Đế Tôn vung lên, Ngộ Không cách đó mấy chục mét lập tức bị một sợi tơ đang bốc cháy quấn lấy.

"Á!

Ca ca, huynh lại có được năng lực của con nhện đó, đáng mừng đáng mừng!" Đế Tôn hài lòng cười: "Ngộ Không, thử thoát ra xem, có làm được không!" Hầu đầu vật lộn cả buổi, vẫn không thấy sợi tơ lửa có dấu hiệu bị đứt, đành bất lực lắc đầu, dứt khoát nhận thua.

"Sợi tơ này dai quá, e rằng yêu ma tầm thường không có khả năng thoát ra, sức nóng của ngọn lửa cũng rất kinh người!" "Không sai.

Hiện tại năng lực bay của ta chưa hồi phục, có thêm một kỹ năng hạn chế, cũng tốt để tăng cường khả năng thực chiến của ta." Đế Tôn lật bàn tay ra xem, văn lộ Hỏa Linh Chu màu đỏ rực trong lòng bàn tay cũng trông vô cùng tinh xảo.

Xoẹt!!

Đúng lúc Đế Tôn định ra tay, truyền bản nguyên thuộc tính hỏa cho Sí Hỏa Điểu, con chim lớn đột nhiên cố gắng ngẩng đầu, hướng về phía rìa miệng núi phát ra một tiếng kêu lanh lảnh, như đang cố gắng nhắc nhở điều gì đó.

"Ồ?

Bên vách núi kia có gì bất thường sao?" Sí Hỏa Điểu vội vàng gật đầu, Đế Tôn liếc mắt nhìn Hầu đầu, Ngộ Không lập tức hiểu ý, đạp mây bay lên không, vội vàng đến rìa vách núi lửa, mở Hỏa Nhãn Kim Tinh quét một vòng.

“Mẹ nó, yêu nghiệt chết tiệt nào đang định chiếm Hỏa Linh Chi!

Ca ca, linh chi đó, mọc ở dưới vách đá!

Có một con rắn lớn thuộc tính hỏa đang nuốt chửng nó!” Đế Tôn cười lạnh: “Đánh bay nó đi!

Dám cướp chiến lợi phẩm trước mặt ta, sợ là sống không kiên nhẫn rồi!” Con rắn lớn dường như không quan tâm, khinh miệt nói: “Nhân loại, ta đã ẩn nấp bên cạnh ngươi từ lâu rồi.

Ngươi không có khả năng bay, càng không có khả năng leo trèo của thú tộc, ta muốn xem xem, ngươi làm sao có thể giống ta, lấy được nó ở giữa vách núi!” “Ồ?

Vậy thì mở to mắt ra mà nhìn cho rõ đây!” Đế Tôn thích nhất là nghe giọng điệu ra vẻ của đối thủ, bởi vì điều đó có nghĩa là hắn sắp được nghe tiếng vả mặt chan chát.

Một cú lộn người trên không, Đế Tôn trực tiếp từ đỉnh Hỏa Diễm Sơn cao nghìn mét nhảy xuống vách đá.

Cơ thể liên tục lộn nhào trong không trung, giúp hắn có được tầm nhìn mục tiêu đủ rõ ràng.

Con mãng xà toàn thân đỏ rực dài tới mấy chục mét, đang dùng thân hình to lớn quấn quanh một cây cổ thụ trên vách núi.

Dùng nó làm phương tiện, nó đang nuốt chửng Vạn Niên Hỏa Linh Chi rất bắt mắt ở vị trí lưng chừng núi.

“Bây giờ!” Lòng bàn tay Đế Tôn lật một cái, sợi tơ nhện vừa mới thức tỉnh được bắn ra, không lệch một ly, khóa chặt vào phần gốc của Vạn Niên Hỏa Linh Chi.

“Ngại quá, ta nhận trước đây.” “!!” Nhìn thấy con mãng xà khổng lồ sắp nuốt chửng hoàn toàn lớp rào chắn hỏa diễm bên ngoài Hỏa

Linh Chi, sắp thành công đến nơi, sợi tơ nhện của Đế Tôn thuận thế bay đi, khiến công sức ba ngày của con mãng xà trở thành công cốc, cuối cùng lại thành toàn cho Đế Tôn.

"Ngộ Không, đỡ lấy!" Sợi tơ nhện quăng lên không, Hỏa Linh Chi bay vào lòng Ngộ Không đang cưỡi mây.

Còn về phần Đế Tôn, lúc này hắn đã hóa thân thành người nhện trong truyền thuyết, không ngừng lợi dụng lực hấp phụ mạnh mẽ của sợi tơ, liên tiếp thực hiện vài cú bay theo quán tính trên vách đá cheo leo, rồi quay trở lại đỉnh núi từ vị trí lưng chừng không trung.

Chương 678

"Hợp tác vui vẻ!" Đế Tôn và Hầu tử đập tay từ xa, ăn mừng việc lấy được Vạn Niên Hỏa Linh Chi.

Chẳng mấy chốc, con hỏa mãng lớn mặt mày xám xịt từ dưới vách núi bò lên, tức giận trừng mắt nhìn Đế Tôn, hận không thể một ngụm nuốt sống tên đáng ghét trước mặt.

"Tên khốn kiếp, ta liều mạng với ngươi!!" Con mãng xà khổng lồ gầm lên một tiếng, lớp da rắn trên người nhanh chóng phủ lên một lớp vảy lửa dày đặc, khiến năng lực phòng ngự của con mãng xà đạt đến mức kinh người!

"Trời ơi... tên to con này, có chút đáng sợ đó lão đại!" Thanh Hổ thấy vậy theo bản năng chạy về phía Đế Tôn, bây giờ mà đối đầu với một cổ ma nhị giai to lớn như vậy có chút ngây thơ rồi.

Ầm!!

Đuôi rồng khổng lồ được cường hóa quật ngang về phía Đế Tôn.

Nhưng lần này, Đế Tôn vẫn dùng phương thức chiến đấu bá đạo nhất.

Phớt lờ công kích!!

Trực tiếp dùng bất hủ chi thân đối đầu với đòn tấn công nhục thân của đối phương, để đối phương hiểu rằng, thế nào mới là thực sự mạnh mẽ?

"Ngươi biết cái gì gọi là bất hủ không?" Con rắn khổng lồ cười lạnh: "Đó là danh hiệu chỉ có thần thực sự mới xứng đáng có được.

Chỉ bằng ngươi mà cũng dám tự xưng bất hủ?

Ta sẽ khiến linh hồn ngươi bị hủy diệt!" Đế Tôn ha ha cười lớn, hứng thú nổi lên, trực tiếp cắm Hiên Viên Kiếm xuống đất.

"Từ bây giờ, ta cho ngươi đánh mười hiệp, tùy tiện dùng thủ đoạn nào cũng được.

Chỉ cần ngươi có thể làm ta di chuyển, Hỏa Linh Chi sẽ là của ngươi.

Nếu không làm được, ta sẽ tự tay moi mật rắn của ngươi, cho thú cưỡi Thanh Hổ của ta bồi bổ dinh dưỡng." "Được, cứ vậy đi!" Hỏa mãng tràn đầy tự tin vào sức mạnh của mình.

Nếu ngay cả chút dũng khí này cũng không có, nó cũng không xứng sở hữu bản nguyên ma chi hùng mạnh như cổ ma hồn nhị giai.

"Tam Muội Chân Hỏa!" Hỏa mãng cũng có khả năng phun lửa, điều này không có gì lạ.

Chỉ thấy từng đám lửa lớn rơi xuống, Đế Tôn lại lạnh mặt: "Chỉ là Tam Muội Chân Hỏa mà cũng muốn chiếm một hiệp, ngươi thật không sợ chết nhỉ." Hỏa mãng cười lạnh: "Đây chỉ là một bước đệm thôi, ngươi còn quá non." Ngay sau đó, một luồng độc dịch rắn đầy màu sắc phun về phía Đế Tôn.

Đúng vậy, Tam Muội Chân Hỏa vừa rồi là để làm nền cho độc dịch.

Hai thứ hỗn hợp lại với nhau, tương hỗ tương thành, hiệu quả càng tốt hơn!

Chỉ đến khi con rắn khổng lồ thấy Đế Tôn vẫn bình an vô sự, còn làm động tác nhún vai với nó, hỏa mãng mới bắt đầu hoảng sợ.

"Sao có thể như vậy... chẳng lẽ gã này thật sự có bất hủ chi thân?" Thực ra, khi đòn đầu tiên không thể gây thương tích nặng cho Đế Tôn, con rắn khổng lồ đã hiểu rằng, nó căn bản không có cơ hội chiến

thắng đối phương.

Vấn đề duy nhất cần xem xét bây giờ là làm thế nào để trốn thoát.

Đáng tiếc, vấn đề này Đế Tôn đã sớm có câu trả lời cho nó.

Trốn?

Không tồn tại.

Có thấy cổ ma nào, có thể trốn thoát thành công trước mặt Đế Tôn chưa?

"Nói thật, bây giờ lựa chọn tốt nhất của ngươi có hai loại.

Hoặc là quỳ xuống cầu xin tha thứ, cầu xin ta cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng.

Bởi vì bản thân ngươi không có giá trị để ta lợi dụng, lại còn tự cho là thông minh khiêu khích ta, tính kế ta, đủ để chết mười lần.

Lựa chọn còn lại, là tự sát, như vậy ta sẽ cho ngươi một cái toàn thây, ngươi tự xem xét đi." Đế Tôn dừng động tác, cắm Hiên Viên Kiếm trong tay xuống đất, hai tay chống lên chuôi kiếm, mỉm cười đánh giá đối phương.

Chương 679

Con rắn khổng lồ tức giận, bởi vì đây là lần sỉ nhục lớn nhất mà nó gặp phải sau khi kế thừa cổ ma hồn.

Đáng tiếc không có cách nào tốt hơn, bởi vì sự ngang ngược không kiêng dè của Đế Tôn, chỉ dựa vào một thứ.

Thực lực!

Trong tam giới, dù là thần hay ma, hay chúng sinh, có thực lực, sẽ vĩnh viễn nắm giữ quy tắc trò chơi, nắm giữ quyền phát ngôn.

“Xong chưa?

Cho ta biết câu trả lời của ngươi.” “Ta chọn cái đầu nhà ngươi!” Con rắn khổng lồ tức giận không kìm được mà văng tục một câu, lại khiến Đế Tôn sáng mắt lên.

“Ồ, cũng thật là kỳ lạ.

Nhưng đáng tiếc, khi ngươi quyết định sảng khoái miệng lưỡi nhất thời, đồng nghĩa với việc ngươi đã từ bỏ cả hai lựa chọn.

Vậy thì, ta sẽ mặc định khởi động phương thức trừng phạt thứ ba...” “Mẹ nó, thịt rắn thật thơm!”...

Cũng không biết Đế Tôn từ đâu lấy ra một cái nồi lớn như vậy, ngang nhiên chặt con rắn lửa lớn thành ba khúc rồi ném cả vào nồi, cứ thế nấu chín cho mấy anh em.

Mật rắn chứa kịch độc, nhưng cũng là tinh hoa hỏa nguyên thuần túy nhất trong cơ thể con rắn lửa.

Đế Tôn không hề keo kiệt, trực tiếp đưa tinh hoa mật rắn quý giá nhất cho Sí Hỏa Điểu, xem như một cách mua chuộc.

Nhưng con chim này căn bản không kiên trì như tưởng tượng, ngay cả một tiếng khách sáo cũng không có, mở miệng nuốt chửng vào.

"Ca ca, nồi đã sôi rồi, nếu không muốn uống canh, chỉ có mấy vị gia vị này chắc là không đủ." Đế Tôn nhướng mày, phát hiện Hầu đầu và Thanh Hổ đều không ngừng nhìn chằm chằm vào Vạn Niên Hỏa Linh Chi.

"Gì thế?

Đừng nói với ta là các ngươi muốn cho thứ này vào nồi luôn nhé?

Hình như cũng là một ý kiến không tồi." Đúng lúc Đế Tôn định làm vậy, con Sí Hỏa Điểu bên cạnh lại vỗ cánh ngăn cản!

"Mẹ kiếp, gã này thật tham lam không đủ, vừa mới cho ăn mật rắn xong đã muốn độc chiếm linh chi?

Có thể làm người không vậy huynh đệ?" Sí Hỏa Điểu đối mặt với lời chỉ trích của Ngộ Không mà không ngừng lắc đầu, dứt khoát bay lên, đầu luôn hướng về một phía, thỉnh thoảng phun ra những luồng lửa nồng đậm về phía khu rừng, hiển nhiên đang truyền đạt một thông tin quan trọng nào đó.

"Ý của ngươi là..." "Lão đại, nó dường như đang nói, Hỏa Linh Chi có công dụng khác, nếu chúng ta xử lý thứ này như vậy, sẽ bị một sức mạnh hùng hậu phản kích." Sí Hỏa Điểu không ngừng gật đầu.

"Ồ, không nói thì thôi, bây giờ ta lại càng hứng thú.

Bỏ vào nồi." Đế Tôn phất tay, Ngộ Không trời không sợ đất không sợ, chỉ cần ca ca nhà mình gật đầu, dù là cửu trọng thiên cũng dám chọc một lỗ thủng, trực tiếp ném Vạn Niên Hỏa Linh Chi vào nồi, cùng thịt rắn bắt đầu nấu...

Sau một bữa ăn no nê, Đế Tôn thì không có phản ứng gì, chỉ đơn

thuần cảm thấy vị của thịt rắn vạn năm thật sự không tồi.

Nhưng cơ thể Ngộ Không dường như không ngoan ngoãn như vậy, cả người luôn mặt mày hồng hào, vẻ mặt say sưa.

Thanh Hổ và Sí Hỏa Điểu bên cạnh có sức đề kháng tương đối kém hơn, cơ thể bắt đầu xảy ra những biến hóa vô cùng rõ rệt.

Đầu tiên là Thanh Hổ, huyết mạch hổ da xanh bắt đầu sinh ra một loại lột xác rất đặc biệt.

Da ngoài mọc ra một lớp giáp đá màu đỏ rực dày cộm, khiến nhục thân càng thêm cường hãn, tứ chi dường như cũng to hơn trước một vòng!

Đế Tôn quan sát, bây giờ Thanh Hổ, gần như có thể trực tiếp đơn đấu với một cổ ma nhất giai!!

Sự biến hóa của Sí Hỏa Điểu bên cạnh, lại khiến Đế Tôn có chút không dám tin vào mắt mình.

Trước ăn mật rắn, sau lại ăn Vạn Niên Hỏa Linh Chi, lông vũ của Sí Hỏa Điểu trở nên vô cùng tinh xảo.

Quan trọng hơn, trong màu lông của nó đã hiện ra bảy màu rực rỡ!

Phải biết rằng, Sí Hỏa Điểu là hậu duệ của Phượng Hoàng, nhưng huyết mạch lại hiếm khi có hiện tượng phản tổ.

Bởi vì bản thân Phượng Hoàng là tồn tại cấp thượng cổ thần, lại mang trong mình cổ ma hồn nguyên, về lý thuyết căn bản không thể phản tổ thành Phượng Hoàng.

Chương 680

Nhưng nó sau khi liên tiếp ăn hai đại hỏa thuộc tính chí bảo, đặc biệt là Vạn Niên Hỏa Linh Chi thuần túy nhất, huyết mạch đã được cường hóa đến mức kinh người!

“Nóng, nóng quá...” Đột nhiên không hề báo trước, một giọng nữ vang lên.

Ba anh em Đế Tôn nhìn nhau, đều đầy kinh ngạc nhìn con Sí Hỏa Điểu trên mặt đất, cho đến khi nó hoàn toàn biến thành một nữ tử hình người, dung mạo, đường nét không thể chê vào đâu được, cùng với văn lộ màu đỏ rực yêu dị ở mi tâm, đều khiến người phụ nữ này trông thật hoàn mỹ.

“Ta, ...” “Chủ, chủ nhân?” Sau khi Sí Hỏa Điểu hoàn thành lột xác huyết mạch lần thứ hai, không chỉ có thể huyễn hóa thành hình người nói tiếng người, tu vi cũng đạt đến cấp độ của Thanh Hổ, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Bởi vì Sí Hỏa Điểu trước đó, đã mang trong mình cường độ sức mạnh của cổ ma hồn nhị giai, nền tảng mạnh hơn Thanh Hổ.

“À, gọi ta một tiếng ca ca là được rồi.

Đã gia nhập đội của ta, không cần khách sáo như vậy.

Ta tuy bá đạo, nhưng chỉ bá đạo vô tình với kẻ địch, đối với người của mình, ta che chở chu toàn.” Sí Hỏa Điểu mặt đỏ lên gật đầu.

“Ngươi là chân thân Sí Hỏa Điểu, sau này khi không phải di chuyển có thể hóa thành hình người, ta gọi ngươi là Hỏa Vũ nhé.” “Đa tạ chủ...

đa tạ ca ca ban tên, Hỏa Vũ sẽ toàn lực phụ trợ ca ca!” Nói xong,

Hỏa Vũ không quên khẽ cúi người trước Đế Tôn hành lễ.

“Được rồi, nói cho ta biết, chuyện Vạn Niên Hỏa Linh Chi là sao, lúc trước thấy ngươi có vẻ phản đối ta ăn nó.” Hỏa Vũ khẽ thở dài: “Là thế này.

Kẻ mạnh nhất Hỏa Diễm Sơn hiện tại tên là Xích Đồng, cũng là cổ ma nhị giai đỉnh phong mạnh nhất toàn khu vực.

Bản thể của gã không phải yêu ma, mà là tiên thân chuyển thế, không chỉ thực lực mạnh mẽ, Hỏa Linh Chi thực tế cũng là cơ duyên của gã sinh ra.

Để chờ Hỏa Linh Chi, gã đã thống ngự nơi này hơn nghìn năm.

Bây giờ lại bị chúng ta...” “Ha ha ha, vì hắn sao?

Có gì đáng sợ, ta muốn xem xem, bản tôn ăn một cây linh chi, hắn dám làm gì ta!” “Hỏa Vũ muội tử, e là muội không hiểu thực lực của ca ca chúng ta đâu.

Chỉ cần gã kia là cổ ma, dù mạnh đến đâu, gặp ca ca chúng ta cũng phải cúi đầu khom lưng, phủ phục xưng thần!

Đừng nói ăn một cây linh chi, dù có lật tung cả Hỏa Diễm Sơn này, ca ca ta cũng làm được!” Lời của Hầu đầu vừa dứt, một trận dao động khí tức mạnh mẽ đã ập tới.

Hiển nhiên, nghe khí tức chấn động và trạng thái thuộc tính xao động trong không khí xung quanh, không khó để phán đoán ra, mấy tên đến đây đều là những ma vật thuộc tính hỏa mạnh mẽ, toàn bộ đều là cổ ma nhị giai!

“Là ba đại hộ vệ Cổ Ma dưới trướng Xích Đồng!

Tam Đầu Hỏa Văn Báo, Hộ Pháp Huyền Hỏa Thiên Tướng, và Cửu Ly Nguyên Hỏa Tinh!” Hỏa Vũ dù sao cũng sống ở khu vực Cổ

Ma nhị giai này cả nghìn năm, nên hiểu rất rõ về mấy cường giả này.

"Hừ, con chim chết tiệt, cùng ta chiếm cứ Hỏa Diễm Sơn cả ngàn năm, cuối cùng lại đi đầu quân cho một con người, đúng là sỉ nhục cho ma tộc chúng ta!" Hỏa Vũ không nói gì, chỉ ngoan ngoãn đứng sau lưng Đế Tôn, nàng biết lão đại của mình sẽ đứng ra đòi lại công bằng.

"Đúng vậy, chính là con chó có ba cái đầu trông rất ngầu kia..." "Ngươi nói ai là chó?

Đồ phế vật, hôm nay gia gia ta nhất định sẽ xé nát cái miệng của ngươi!" Không đợi Đế Tôn nói xong, đối phương dường như còn ngang ngược hơn, trực tiếp vung bốn chi vạm vỡ mạnh mẽ lao vút lên không trung, bổ nhào về phía Đế Tôn.

"Yo!

Ta nói này, tiểu tử ngươi không phải có họ hàng trâu bò nào làm chỗ dựa đấy chứ, nếu không thì ai cho ngươi dũng khí dám ngông cuồng trước mặt ta?" Đầu của Tam Đầu Hỏa Văn Báo không lớn, nhưng khi nhe răng trợn mắt lại cho người ta cảm giác vô cùng hung ác, khí tức nuốt chửng nồng nặc cũng theo ngọn lửa trên người nó bùng cháy, trở nên càng thêm cuồng bạo.

Gầm!

Tam Đầu Hỏa Văn Báo có ba loại đặc tính.

Thứ nhất là hiệu quả tăng phúc thuộc tính nhục thân cường đại, một khi văn lộ hỏa diễm trên người nó bùng cháy, tốc độ của nó gần như có thể đạt đến mức người thường không thể nhìn thấy, đáng sợ như dịch chuyển tức thời, giúp nó khi đối mặt với đối thủ mạnh hơn vẫn có thể giữ mình ở vị trí an toàn, không đến nỗi bị một kích miểu sát.

Đặc tính thứ hai là chức năng cường hóa của văn lộ hỏa diễm trên

người.

Nó giống như một loại phong ấn hỏa nguyên đặc thù, ở các trạng thái khác nhau sẽ phóng thích ra hỏa nguyên có cường độ khác nhau, để đạt được độ tương thích hoàn mỹ với hình thái của bản thân.

Đặc trưng cuối cùng chính là công năng khác biệt của ba cái đầu, đó là sự chuyển đổi!

Ba cái đầu thực chất chứa đựng ba linh hồn hỏa báo khác nhau.

Chương 681

Lão đại tính tình hung bạo, dục vọng tấn công và năng lực mạnh nhất.

Lão nhị trầm ổn, khi khống chế cơ thể, hỏa văn chủ yếu ở tư thái phòng ngự, năng lực chống chịu đòn tấn công mạnh nhất.

Lão tam thì là kẻ có đầu óc, là người đưa ra mọi quyết sách quan trọng của ba đầu báo, đồng thời năng lực ngụy trang và các đặc tính khác của nó hiện vẫn chưa bị phát hiện.

Đối mặt với một đối thủ như vậy, Đế Tôn dường như nảy sinh không ít hứng thú.

"Sỏa Cẩu, Xích Đồng đại nhân đã dặn rồi, tìm kiếm Hỏa Linh Chi là nhiệm vụ hàng đầu, chuyện đánh nhau có thể tạm gác lại." Hộ Pháp Huyền Hỏa Thiên Tướng đứng giữa lên tiếng nhắc nhở.

"Này!

Mấy tên muốn chết kia, có thấy tung tích của Vạn Niên Hỏa Linh Chi không?

Nếu biết điều thì mau cung cấp manh mối, nếu không thì..." Đế Tôn và mấy người bên cạnh liếc nhìn nhau, đều không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

"Cười cái gì?" Ba tên trước mặt bản năng nhíu mày, mặt mày nghiêm túc.

Chúng đương nhiên hiểu Hỏa Linh Chi có ý nghĩa như thế nào đối với Xích Đồng, điều đó liên quan đến việc y có thể phục hồi tiên thân hay không.

Một khi thành công, với sự gia trì của cả tiên và ma song nguyên,

việc đột phá tam giai cũng không phải là không có hy vọng, quan trọng hơn, một khi thành công, thực lực của bản thân sẽ có một bước nhảy vọt tuyệt đối.

Tiếc là, ba người bọn họ đến quá muộn, giờ đây Hỏa Linh Chi đã trở thành thức ăn trong bụng của mấy người Đế Tôn.

"Huynh đệ, đừng vội, chờ một chút.

Nếu thật sự muốn Hỏa Linh Chi, ta sẽ cố gắng xem có thể chuẩn bị cho các ngươi một ít không, cũng để các ngươi quay về giao phó." Đế Tôn nói với vẻ mặt thành khẩn, rồi sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Ngộ Không và hai người còn lại miệng không nói gì, nhưng trong lòng đại khái đều đoán được mánh khóe của Đế Tôn, ai nấy đều có vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

"Xoẹt!" Rất nhanh, chỉ thấy Đế Tôn dùng một loại pháp thuật phong ấn hệ Hỏa đặc thù, bao bọc một cục tròn tròn trong tay bằng sức mạnh hỏa diễm thuần túy, nếu không có nguyên lực Cổ Ma trên đỉnh phong nhị giai thì căn bản không thể phá giải được phong ấn của Đế Tôn.

"Này, Vạn Niên Hỏa Linh Chi đây, ta đoán thứ này đại nhân nhà các ngươi hẳn là có dùng.

Mặc dù chúng ta biết trước, nhưng mấy anh em ta cũng không hề một mình hưởng dụng, vừa hay có thể đưa cho các ngươi mang về giao phó.

Nhớ kỹ, Vạn Niên Hỏa Linh Chi một khi rễ đã rời khỏi đất thì không thể tiếp xúc với không khí.

Nhớ dặn đại nhân nhà các ngươi, nhất định phải nuốt vào bụng trước rồi mới thử luyện hóa, nếu không hiệu quả sẽ giảm đi rất

nhiều.” Đế Tôn nghiêm túc giải thích công hiệu cho ba tên kia, hoàn hảo che giấu đi ham muốn bật cười ha hả, vẻ mặt nghiêm túc của hắn thật sự đã lừa được ba tên ngốc to xác trước mặt.

Huyền Hỏa Thiên Tướng bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng vẫn bị ánh mắt của Đế Tôn lừa gạt.

“Tiểu tử, tốt nhất đừng giở trò với ta, nếu không, ta bảo đảm ngươi sẽ chết thảm hơn.” “He he, yên tâm, Xích Đồng lợi hại như vậy, ai dám chọc vào chứ?

Mau quay về giao phó đi.” Huyền Hỏa Thiên Tướng khá cẩn trọng, liếc nhìn hai bên trái phải: “Hai người các ngươi ở lại canh chừng cho ta, ta quay về giao phó, nếu có sai sót gì, quay lại lấy cũng không muộn!” “Mau đi đi!” Cửu Ly Nguyên Hỏa Tinh ở bên cạnh không nhịn được nhắc nhở một câu.

Dựa theo phân chia thực lực, thực ra nó mới là kẻ mạnh nhất trong ba Cổ Ma nhị giai, bởi vì lực lượng thuộc tính hỏa trong cơ thể nó còn mạnh hơn cả Tam Muội Chân Hỏa, đã tiến vào cấp bậc Nguyên Hỏa, là một trong những hỏa ma mạnh nhất Hỏa Diễm Sơn chỉ sau Xích Đồng.

Nhìn Thiên Tướng nhanh chóng rời đi, Tam Đầu Báo lại lần nữa khóa chặt ánh mắt lên người mấy người Đế Tôn.

“He he, bây giờ tên kia đi rồi, ta đây, bây giờ vừa hay bụng đói rồi, phải làm sao đây...” Đế Tôn vẻ mặt khó xử nhìn mấy người bên cạnh.

“Mẹ kiếp, ngươi cũng đói à?

Sao không nói sớm, ta vừa mới đi vệ sinh xong để lại cho ngươi một phần là được rồi.” Tam Đầu Báo nổi giận, lúc này mới phản ứng lại.

“Hóa ra ngươi lừa ta?

Đó căn bản không phải Vạn Niên Hỏa Linh Chi?" Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai: "Này anh bạn, ngươi cũng không ngốc, Hỏa Linh Chi nếu thật sự sợ rời rễ, chủ tử nhà ngươi sẽ phái ba tên ngốc như các ngươi đến canh giữ Hỏa Linh Chi sao?

Một đám ngu xuẩn!" "Phụt ha ha ha ha!

Quả nhiên là ba tên ngu xuẩn, cười chết ta rồi!

Ca ca, huynh nói xem, nếu Xích Đồng đó thật sự làm theo cách của huynh, nuốt cái Hỏa Linh Chi 'sống' đó vào trong cơ thể rồi mới luyện hóa, chẳng phải sẽ tức chết sao?" Đế Tôn đắc ý cười nói: "Dám cản đường Bản tọa, cho các ngươi ăn phân đã là quá hời rồi!

Chương 682

Bây giờ, ta sẽ dùng hai tên ngốc các ngươi để tiêu hóa thức ăn trước!" Đế Tôn nói xong, bẻ bẻ cổ tay làm động tác khởi động gân cốt, sau đó tự tin ngẩng cao đầu bước về phía Tam Đầu Hỏa Văn Báo.

"Cũng có cá tính đấy, để gia gia ta nói chuyện với ngươi trước." Gầm!!

Tam Đầu Báo dù sao cũng không phải kẻ ăn chay, đột nhiên há cái miệng lớn như chậu máu gầm lên một tiếng rung chuyển núi sông, vô số chiếc răng nanh sắc bén lấp lánh ánh sáng trong suốt.

Cùng lúc đó, giữa mi tâm của ba cái đầu đồng thời bùng lên một ngọn lửa màu đỏ rực, đó chính là biểu hiện của việc thức tỉnh sức mạnh Cổ Ma.

Vút!

Gần như không có bất kỳ động tác đệm nào, Tam Đầu Báo đột ngột lao lên, với tốc độ sấm sét lao về phía Đế Tôn.

"Thì ra là vậy, ở trạng thái đỉnh phong của ngươi, ba linh hồn tương ứng với ba cái đầu đồng thời thức tỉnh sức mạnh Cổ Ma, khiến ba trạng thái tăng phúc tương ứng với ba linh hồn đồng thời được kích hoạt, để đạt đến đỉnh cao chiến lực tổng hợp." "Hừ, đã biết sự lợi hại của ta rồi, sao không mau đầu hàng!" Đế Tôn ha hả cười lớn: "Nếu đối mặt với người khác, hiệu quả tăng phúc như vậy quả thực đáng sợ, nhưng ở chỗ ta đây, bất kể ngươi biến thân thế nào, cũng chỉ là một trò cười mà thôi." Chỉ thấy Đế Tôn đột nhiên dậm chân, bên ngoài thân tự ngưng tụ ra một tấm lưới nhện trong suốt!

Ngộ Không và những người khác phát hiện rõ ràng, lần này trạng thái lưới nhện mà lão đại Đế Tôn ngưng tụ ra, không hề thấy sức

mạnh hỏa diễm tỏa ra bên ngoài, mà đã phát huy hiệu quả hấp thụ đặc biệt đến cực hạn.

Đúng như câu nói nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền!

Lưới nhện vốn được phóng ra bao quanh người, ngược lại sẽ giam cầm hành động của chính mình.

Nhưng năng lực lớn nhất của Đế Tôn chính là khả năng khống chế cục diện chiến trường, lúc này hắn đã phán đoán chính xác, dùng loại lưới nhện bao vây mang tính tự trói buộc này, ngược lại có thể thu được hiệu quả hoàn mỹ hơn.

"Chết đi!!" Tam Đầu Báo lao xuống một cách dữ dội, dưới sự dẫn dắt của ánh sáng có phần mờ ảo và không hề có dao động năng lượng thuộc tính hỏa nào của tấm lưới nhện, nó lao thẳng về phía bản thể của Đế Tôn.

"Không ổn!!" Mãi đến khi lại gần, nó mới nhìn thấy tấm lưới nhện dày đặc chắn trước mặt Đế Tôn, muốn dừng lại động tác lao về phía trước đã không kịp, tốc độ của nó quá nhanh.

"Phập!!" Không hề lệch một li, một cú lao mạnh, cơ thể khổng lồ của Tam Đầu Báo trực tiếp cắm vào lõi của kết cấu lưới, thực lực có mạnh đến đâu, lúc này cũng khó mà thoát khỏi sự trói buộc của lưới nhện.

Ba cái đầu lâu há miệng lớn như chậu máu không ngừng gào thét, nhưng đáng tiếc ba cái đầu cùng hai móng vuốt to lớn đều bị kẹt cứng giữa lưới nhện, cảm giác có sức mà không dùng được vô cùng khó chịu.

"Đối với ta, chiến đấu có một tính nghệ thuật không thể thay thế, chỉ đơn thuần bộc phát sức mạnh lớn nhất để tiêu diệt đối thủ yếu

hơn, căn bản không có gì thú vị.

Dùng cái giá phải trả là năng lượng nhỏ nhất, cố gắng hết sức chiến thắng mục tiêu mạnh hơn, đó mới là niềm vui thực sự đối với ta." "Thằng khốn, dám chơi xỏ ta!" Đế Tôn cười: "Vừa ngu vừa mù, cũng có thể trách ta sao?

Dù sao ta cũng không phải cha ngươi." "Gầm!

Gầm!" Tam Đầu Báo cứ gào thét mãi, nhưng nó biết lần này tuyệt đối phải nhận thua.

"Hỏa Linh, mau cứu ta!

Nếu chúng ta không liên thủ, không ai đấu lại được thằng khốn này!" Sắc mặt Đế Tôn đột nhiên lạnh đi: "Thằng khốn, thằng khốn, gọi nghe nghiện nhỉ?

Lão tử bây giờ sẽ cho ngươi biết tay, Ngộ Không, đưa cây gậy của ngươi cho ta!" "Tuân lệnh!" Ngộ Không vung tay một cái, Như Ý Kim Cô Bổng rơi xuống trước mặt Đế Tôn, dưới sự chỉ dẫn của Ngộ Không, nó biến thành nhỏ như cây tăm theo lời dặn của Đế Tôn, trực tiếp chống vào miệng cái đầu ở giữa của Tam Đầu Báo, giữ cho hàm trên và hàm dưới của nó không khép lại được.

Sau một hồi thao tác như vậy, cái miệng lớn như chậu máu khó mà khép lại, hai hàng răng trắng như tuyết đều lộ ra hết.

"Sửa răng miễn phí cho ngươi, không cần khách sáo." "Thằng khốn, mau thả ta ra… A!!" Đột nhiên, ngón tay Đế Tôn khẽ búng một cái, hai chiếc răng cửa ở giữa của con báo bị bật ra.

Răng bị đánh gãy xử lý thế nào?

Đương nhiên là phải nuốt vào bụng rồi!

Đế Tôn thổi nhẹ vào miệng nó một cái, hai chiếc răng không hề

lệch một li bị thổi vào bụng con báo.

“Phụt ha ha ha!

Lão đại, huynh nghĩ ra cách này đúng là quá hành hạ người ta!” “Nhìn thôi ta cũng thấy da đầu tê dại!

Nhưng cũng không còn cách nào, ai bảo nó đắc tội với lão đại của chúng ta chứ!” Thanh Hổ và con khỉ một người tung một người hứng, cố làm ra vẻ mặt đồng tình, nhưng thực chất là đang dùng cách đó để chế nhạo con báo.

Còn Hỏa Vũ bên cạnh thì dứt khoát quay mặt đi không nhìn cảnh này nữa.

Ngay sau đó, Đế Tôn lại có nhịp điệu gõ từng chiếc răng sắc bén của con báo xuống, tất cả đều bị thổi vào trong bụng.

“Đầu này sửa xong, đến đầu tiếp theo.

Chương 683

Mẹ nó ngươi mọc ba cái đầu, sau này sửa răng cùng lắm chỉ được giảm hai mươi phần trăm, không thể miễn phí được." "..." Con báo vừa định chửi ầm lên thì phát hiện mất hết răng, đến cả nói cũng bắt đầu bị hở gió, căn bản không thể phát âm rõ ràng để chửi bới.

Trong nháy mắt, hơn một trăm chiếc răng của nó đều bị bẻ sạch không còn một chiếc, bị đau đến ngất đi, càng không thể giãy giụa được nữa.

Huống hồ, trên người nó còn bị trói bởi lưới nhện mà Đế Tôn tung ra.

Sau khi hoàn thành công việc bẻ răng, Đế Tôn bắt đầu yên tĩnh nuốt chửng linh hồn Cổ Ma, như vậy, bản nguyên ma hồn thứ năm của Cổ Ma nhị giai đã thành công nhập vào cơ thể, ánh sáng của Thần Ma Diễm lại mạnh hơn vài phần.

"Anh bạn, đến lượt ngươi rồi." Hỏa Linh dường như đang phát ra một tiếng cười sắc nhọn, Đế Tôn lúc này mới phát hiện ra hóa ra nó hưng phấn như vậy là vì nó không có răng!!

Hình thái huyễn hóa của Hỏa Linh Thể bẩm sinh, vốn dĩ nó chỉ là một ngọn lửa, sau khi ngưng tụ thành hỏa chủng có độ tinh khiết cao, qua vạn năm linh khí ngưng tụ biến thành Hỏa Linh, sau đó kế thừa linh hồn Cổ Ma, mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Có thể nói, chỉ xét về cường độ thuộc tính hỏa, Cửu Ly Nguyên Hỏa còn mạnh hơn cả Tam Muội Chân Hỏa.

Đáng tiếc là, Đế Tôn căn bản không có ý định chơi đùa với lửa.

"Lão tử không có răng, xem ngươi làm gì được ta!" Đế Tôn lại

một lần nữa cười với ý đồ xấu: "Ai nói với ngươi, gia gia ta chỉ là nha sĩ?" Keng!!

Trong khoảnh khắc, lĩnh vực thần lực thuộc tính thủy của Đế Tôn giáng xuống, lật tay làm mưa, úp tay thành mây!

Khoảnh khắc tiếp theo, mây đen cuồn cuộn trên trời, mây đen dày đặc bao phủ, mưa lớn như trút nước trút xuống, nhanh chóng đổ ập lên đầu nó.

"Dập lửa, đương nhiên phải dựa vào sức mạnh của mây mưa, đồ ngốc!" Hỏa Linh kinh hãi thất sắc, bản năng muốn chạy trốn, nhưng phát hiện không thể trốn thoát được nữa.

Đế Tôn dậm chân một cái, trong phạm vi ngàn mét xung quanh tất cả các ngọn núi, trên mặt đất không còn cảm nhận được một chút khí tức hỏa diễm nào.

"Đừng tưởng ta không biết, ngươi lấy lửa làm mạng sống, chỉ cần rời khỏi môi trường như Hỏa Diễm Sơn, sinh mệnh lực của ngươi sẽ tàn lụi, ta đoán không sai chứ?" Hỏa Linh như bị chọc trúng tử huyệt, bản năng bắt đầu hoảng loạn, nhưng nhanh chóng phát hiện, một khi đã rơi vào lĩnh vực của Đế Tôn, bất kỳ sự phản kháng nào cũng đều là vô ích.

Gầm!!

Đã không còn đường lui, vậy thì liều chết một trận!

Cửu Lê Nguyên Hỏa cũng xếp hạng cao trong các loại thuộc tính hỏa diễm ở tam giới, ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng có thể áp chế, đủ để thấy sự phi phàm của nó.

Tiếc là lần này, Đế Tôn trực tiếp lựa chọn phóng ra Thần Ma Phần Thiên Diễm.

Khoảnh khắc ngọn lửa đó xuất hiện, Hỏa Linh lập tức tuyệt vọng.

Bởi vì nó phát hiện, mình gần như không có khả năng phản kháng đã bị ngọn lửa Phần Thiên Diễm đó khóa chặt bản thể.

Hỏa Linh bản thân là một dạng hỏa chủng, không giống những ma thú mạnh mẽ có nhục thân độc lập có thể dựa vào sức mạnh của bản thân để đối đầu, nó sau khi bị Phần Thiên Diễm khóa chặt, ngay cả khả năng độn thoát cũng không có, toàn bộ cơ thể đã bị hạn chế hoàn toàn.

Bản nguyên Cổ Ma cường đại bắt đầu mất kiểm soát!

Cơ thể Đế Tôn biến thành một hố đen khổng lồ tham lam, điên cuồng hấp thu bản nguyên Cổ Ma trên người Hỏa Linh.

Khi hoàn thành việc nuốt chửng ma hồn nhị giai thứ sáu, năng lực huyễn hóa hình thái của Hỏa Linh hoàn toàn biến mất, biến thành một nắm lửa ở trạng thái nguyên thủy, lơ lửng trong lòng bàn tay Đế Tôn.

"Tặng ngươi." Đế Tôn khẽ búng ngón tay, hỏa chủng bay đến trước mặt Hỏa Vũ.

Sí Hỏa Điểu chần chừ một lúc, sau đó cảm kích nhìn Đế Tôn, sau khi được cho phép cuối cùng cũng không do dự nuốt hỏa chủng vào bụng.

"Cô nhóc, đi theo lão đại của ta, là phúc khí tám đời tu luyện của ngươi đó.

Trước là nội đan hỏa xà đại bổ, sau đó là Vạn Niên Hỏa Linh Chi tẩy rửa huyết mạch để thực sự phản tổ thức tỉnh, bây giờ lại có Cửu Ly Nguyên Hỏa để thăng hoa thêm một bước!

Ta thấy không bao lâu nữa, việc ngươi thức tỉnh huyết mạch Phượng Hoàng thật sự cũng không phải là không thể!" Sau khi Hỏa Linh bị Sí Hỏa Điểu hoàn toàn nuốt chửng, đuôi phượng của cô nhóc lại có thêm mấy màu sắc, thật sự ngày càng xinh đẹp!

Phải biết rằng, ở trạng thái này, nhìn khắp tam giới tất cả các loài Sí Hỏa Điểu, tuyệt đối khó tìm được con thứ hai, một số con phượng hoàng non, cũng chưa chắc có được nội tình như Hỏa Vũ.

"Đi thôi, ở đây không có việc gì làm, nếu ta đoán không lầm, động huyệt của Xích Đồng ở trong thung lũng đằng kia, đó cũng là vị trí trung tâm thực sự của cả quần thể Hỏa Diễm Sơn, nhiệt độ cao hơn khu vực núi bên ngoài gấp đôi, phải cẩn thận." Đế Tôn nhắc nhở một phen, sau đó dẫn đầu tiến về hướng đó.

"Này lão đại, đợi ta với!!" Trong động huyệt của Xích Đồng, lúc này Xích Hỏa Thiên Tướng đang cung kính dâng một vật được phong ấn bằng hỏa diễm lên trên đầu.

"Bẩm đại nhân, đây là Vạn Niên Hỏa Linh Chi được phong ấn bằng nguyên tố hỏa.

Chương 684

Để có thể nuốt chửng lực lượng nguyên tố hỏa ở mức độ tối đa, ngài hãy trực tiếp nuốt nó vào bụng, để tránh sức mạnh phong ấn phóng ra quá mạnh, dẫn đến Hỏa Linh Chi vỡ nát, năng lượng thất thoát." Xích Đồng đã chờ đợi khoảnh khắc này quá lâu, sự kích động trong lòng khiến y không thể không coi trọng lời nhắc nhở của Xích Hỏa Thiên Tướng.

"Ngươi nói có lý.

Vạn nhất năng lượng quá mạnh dẫn đến linh chi vỡ nát, lúc đó hối hận cũng không kịp!

Bản tôn có thể khôi phục tiên thân hay không, đều trông cậy vào nó!" Xích Đồng vung tay lớn, triệu hồi vật được phong ấn bằng hỏa diễm đến trước mặt, sau khi hít một hơi thật sâu, trực tiếp há miệng lớn, nuốt chửng thứ phân bón nông gia thuộc tính hỏa do chính Đế Tôn phong ấn vào miệng.

Có lẽ vì tốc độ quá nhanh, Xích Đồng ban đầu không hề nghi ngờ, lập tức nhắm mắt ngưng thần bắt đầu dùng Tam Muội Chân Hỏa cường hãn trong cơ thể để luyện hóa.

"Hử?" Đột nhiên, trên mặt Xích Đồng lộ ra một tia nghi ngờ, sau đó dùng linh niệm nội thị vào bụng.

Khi y nhìn thấy hình dáng và đường nét đặc thù nhưng tầng lớp rõ ràng của cục phân bón nông gia xuất hiện trong linh thức, cả người gần như tức đến nổ tung tại chỗ.

"...

Tìm chết!" Xích Đồng đột nhiên trừng lớn hai mắt, thân hình như

quỷ mị lao ra ngoài, một tay siết chặt cổ Xích Hỏa Thiên Tướng.

“Đại, đại nhân, ngài...

Tiểu nhân tuyệt đối không dám ăn vụng Hỏa Linh Chi, tiểu nhân sau khi có được đã lập tức mang về cho ngài!” Xích Đồng có nỗi khổ không nói ra được, căn bản không thể chỉ trích Thiên Tướng trước mặt các thuộc hạ khác, và tiết lộ thứ mình vừa ăn.

Nhưng nỗi oán hận này khiến y gần như sụp đổ.

“Kể lại toàn bộ quá trình lần này cho ta, một năm một mười!” “Đế Tôn, Đế Tôn tốt lắm, ta nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!!” Rầm rầm rầm!

Trong khoảnh khắc, sơn động bị một bóng người lấp lánh ánh sáng đỏ rực xuyên thủng một cái hang lớn!

“Đế Tôn, cút ra đây cho ta!!” Tiếng gầm vang vọng, trong nháy mắt truyền khắp cả quần thể Hỏa Diễm Sơn, vang xa ngàn dặm không dứt!

“Ha ha ha!

Xích Đồng phải không?

Tên lùn, nếm thử món đồ bổ ta chuẩn bị cho ngươi thế nào?

Không cần tức giận, dễ nổi nóng như vậy, sao ta có thể để ngươi tiếp tục ăn Hỏa Linh Chi đó được?

Tiên gia chú trọng âm dương điều hòa, ngươi hỏa khí quá lớn, hại gan!” Xích Đồng không nói một lời, nghiến chặt răng bất chấp tất cả lao về phía Đế Tôn, như muốn lập tức băm y thành vạn mảnh.

Ở phía sau y không xa, Huyền Hỏa Thiên Tướng và một bóng đen khác ẩn trong hư không cùng theo ra.

“Ảnh Tử đại nhân!

Ngài có biết, vì sao Xích Đồng đại nhân lại nổi giận như vậy không?

Thứ ta đưa cho ngài ấy chẳng lẽ không phải là Hỏa Linh Chi?" Ảnh Tử bất đắc dĩ thở dài: "Thôi bỏ đi, cũng không thể trách ngươi, ngươi đã trúng gian kế của tên kia rồi.

Tóm lại chuyện này đã qua, đợi Xích Đồng đại nhân thu phục được tên kia, sẽ tha thứ cho ngươi thôi.

Nhưng chuyện này sau này tuyệt đối không được nhắc lại, nếu không ngươi sẽ thảm đấy!" Huyền Hỏa Thiên Tướng rùng mình một cái, không dám nhiều lời thêm nửa câu.

Lúc này, Đế Tôn và Xích Đồng đã hoàn thành lần giao thủ đầu tiên, nhưng xem ra, hiệu quả không mấy rõ rệt.

Tốc độ của hai người đều quá nhanh!

Trận chiến này, Hỏa Vũ cũng chủ động tham chiến, cô ấy tình nguyện làm tọa kỵ cho Đế Tôn, tùy ý bay lượn trên không trung, giúp Đế Tôn có được góc nhìn và tầm nhìn tác chiến hoàn hảo nhất.

Xích Đồng tuy có năng lực phi hành, nhưng lại không chiếm được chút lợi thế nào trong tay Đế Tôn.

"Tên lùn, xem ra không chỉ vóc dáng thấp bé không phát triển hết, mà thực lực cũng không ra sao nhỉ.

Đúng là nên tưới thêm chút phân bón nông gia, giúp ngươi nhổ mạ cho mau lớn, ha ha ha!" Đế Tôn vừa đánh vừa chế nhạo Xích Đồng, lần này không ngoài dự đoán đã chọc giận y hoàn toàn.

"Hỏa Hoàng Chân Thân!" Một tiếng gầm giận dữ, Xích Đồng hiển lộ ra hình thái tác chiến mạnh nhất, bản thể trong nháy mắt phình to gấp ba lần.

Chương 685

Cơ thể khổng lồ xuất hiện, tuy khiến khả năng di chuyển của y giảm đi nhiều, nhưng lại tăng cường năng lực đối kháng cận chiến, chiến lực tổng thể tăng vọt đến một mức độ đáng sợ!

Rầm rầm rầm!

Một cú đấm đối đầu, lần này, Đế Tôn hiếm khi không chiếm được lợi thế.

Đương nhiên, với Bất Hủ Chi Thân cũng giúp hắn không bị bất kỳ tổn thương nào.

"Ồ, con trai nhỏ đã lớn rồi, nhưng cha chung quy vẫn là cha, còn quá non, con à!" Đế Tôn nóng lòng muốn thu phục tên nhóc này.

Có thể trở thành chủ nhân của Hỏa Diễm Sơn, nội tình của Xích Đồng không thể xem thường.

Rầm rầm rầm!

Đế Tôn giơ tay, trên đỉnh đầu một đám mây đen dày đặc, mưa lớn như trút nước đổ xuống.

Hiệu quả áp chế hình thành từ lực lượng nguyên tố thủy cường đại, Hỏa Vũ đứng sau đã tận mắt chứng kiến, hỏa nguyên bình thường căn bản không thể chống đỡ.

"Thần kỹ của ta, chuyên khắc chế Tam Muội Chân Hỏa, nhóc con, nhận chiêu!" Xích Đồng lại có vẻ mặt bình tĩnh, chỉ lạnh lùng hừ cười một tiếng, ngay cả bước chân cũng không hề di chuyển nửa phân.

"Xem thường đối thủ của mình là hành vi ngu xuẩn nhất, ngươi sẽ phải trả một cái giá đắt thảm thống cho tất cả những gì mình đã làm hôm nay." Tên lùn tuy nhỏ con, nhưng khí thế tỏa ra trên người

lúc này, tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh.

Đế Tôn dường như cũng dần thu lại tâm trạng đùa giỡn, dành cho tên nhóc này một sự tôn trọng cơ bản.

Rắc rắc rắc!

Trên bầu trời, một mảng lớn sấm sét và mưa khóa chặt khí tức của Xích Đồng rồi oanh tạc xuống, nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến tất cả mọi người bao gồm cả Đế Tôn đều phải kinh ngạc.

"Ồ?

Tên nhóc này vậy mà lại có thể làm bốc hơi sức mạnh thuộc tính thủy mang theo thần lực? ..." Ngộ Không và Thanh Hổ mắt to trừng mắt nhỏ, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"...

Đó không phải là Tam Muội Chân Hỏa bình thường, lão đại, cẩn thận!" Hỏa Vũ có chút lo lắng nhíu mày, với sự hiểu biết của nàng về sức mạnh của lửa, ngọn lửa trên người Xích Đồng, tuy bề ngoài hình thái và cường độ các phương diện đều thuộc loại bình thường, thậm chí còn không bằng Cửu Ly Nguyên Hỏa vừa bị Đế Tôn tiêu diệt, nhưng sự thật lại không phải như vậy, tám chín phần mười đó chỉ là ngụy trang.

"Hừ, chỉ là mượn sức mạnh thần lực của Thủy để đồng hóa, chứ không phải sức mạnh thực sự của Thủy Thần thuộc về ngươi, ngươi quá tự cao rồi.

Nhận chiêu!" Xích Đồng thể diện đại trướng, nếm được mùi ngọt, tên lùn không nói lời nào lập tức phát động phản kích mạnh mẽ.

Một con hỏa long dài đến mười mét bị y phun ra từ miệng.

Nếu như trước đây, Đế Tôn chỉ coi y là một đứa trẻ còn hôi sữa,

thì từ bây giờ, hình ảnh của tên nhóc này, đã đủ để đảm đương cái tên Cổ Ma đỉnh phong nhị giai!

Đế Tôn vẫy tay giữa không trung, Hiên Viên Kiếm chắn ngang trước mặt.

Tuy với nhục thân bất hủ của Đế Tôn, tùy tiện chịu đựng ngọn lửa này cũng không vấn đề gì, nhưng hắn thật sự không chắc, bộ quần áo làm từ da Cổ Ma đỉnh cấp trên người có chịu được không.

Rõ ràng, lửa của tên nhóc này, thật sự không bình thường!

"Hát!!" Hỏa long lao thẳng tới, vậy mà lại lượn qua lưỡi kiếm của Hiên Viên Kiếm, tấn công vào sau lưng Đế Tôn.

Xích Đồng thấy Đế Tôn có vẻ không phòng bị, khóe miệng nhếch lên một đường cong lạnh lùng đến cực điểm.

"Đừng giãy giụa nữa, vô ích thôi!

Lửa của ta, có thể nuốt chửng vạn vật thế gian, hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm thử nỗi khổ của lửa thiêu thân, để giải tỏa mối hận trong lòng ta!" Hỏa long trong khoảnh khắc đã quấn chặt lấy Đế Tôn một cách hoàn hảo, trông có vẻ Đế Tôn đã rơi vào nguy hiểm.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến Xích Đồng không còn giữ được bình tĩnh, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Chỉ thấy Đế Tôn khẽ xoay người há miệng, nuốt chửng cả con hỏa long vào bụng.

Chiêu này đã từng sử dụng, nhưng lần này hoàn toàn khác với trước, ngọn lửa của Xích Đồng tuy không được thổi phồng quá mức, nhưng cũng tuyệt không phải nhục thân bình thường có thể nuốt chửng.

Chương 686

Nhưng lần này, nó lại đụng phải Đế Tôn sở hữu Bất Hủ Chi Thân.

Chép chép miệng, Đế Tôn còn ợ một cái.

"Đừng nói, không ăn không biết, ăn vào giật cả mình.

Lửa của ngươi, quả thực phi thường, nhưng cụ thể khác ở đâu, ta thật sự không rõ." Cảnh này, cũng bị Ảnh Tử trên trời và Huyền Hỏa Thiên Tướng nhìn thấy.

Vẻ mặt ngơ ngác của Thiên Tướng đủ để cho thấy sự kinh ngạc của hắn lúc này, còn khí tức cường đại ẩn hiện trong hư không sau lưng hắn, trong lòng lại không hề có chút gợn sóng.

"Sao có thể... cơ thể của ngươi vậy mà!" Đế Tôn cười lạnh: "Ta đã nói rồi, lửa của ngươi mạnh, nhưng đối với ta, không có ý nghĩa gì.

Bởi vì ta, là bất hủ thực sự!" Rầm rầm rầm!

Bay vút lên, Đế Tôn gần như cưỡi lên đầu Xích Đồng từ trên không.

Sức mạnh nhục thân cường đại chỉ trong một lần giao thủ, đã đánh văng tên nhóc ra xa hàng trăm mét, lăn trên đất mười mấy vòng mới dừng lại.

"Tên lùn, ngươi có biết không, ngươi biến vùng đất trải dài ngàn dặm này thành Hỏa Diễm Sơn, đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của bao nhiêu người dân xung quanh?

Theo ta được biết, vốn dĩ trong và ngoài núi có hàng chục vạn cư dân, từ khi ngươi đến, tất cả đều phải tứ tán bỏ chạy, phá hủy cuộc sống của họ.

Hành động này trái với đạo trời người, ngươi tu ma thân, nhất định phải trả giá cho điều đó!" Sắc mặt Xích Đồng lạnh lùng đến cực điểm: "Ta khổ tu ngàn năm, là để thành tiên thân, vì điều này, trả giá lớn đến đâu ta cũng cam tâm tình nguyện, không ai có thể ngăn cản ta!" Xích Đồng đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, cơ thể nhỏ bé bắt đầu biến lớn, phình to thành hình thái một gã khổng lồ cơ bắp cao gần hai mét!

"Thiên Tướng, quy thể!" Hắn hét lớn một tiếng về phía không trung, Huyền Hỏa Thiên Tướng dường như cũng đột nhiên thay đổi khí thế, hóa thành một đạo u quang bay về phía vị trí của Xích Đồng.

Hai người hợp làm một, hoàn hảo kích hoạt bán tiên chi thể của Xích Đồng!

"Thì ra là vậy... bên trong cơ thể Huyền Hỏa Thiên Tướng, ẩn giấu chính là tiên duyên của ngươi, dùng hình dáng của lửa làm môi giới để chứa đựng tiên căn, sau khi hợp thể, đã sở hữu thực lực của cả tiên và ma song thân, tương đương với chiến lực của hai Cổ Ma đỉnh phong nhị giai hợp làm một!" "Ha ha ha, thông minh!

Tiếc là, những kẻ khoe khoang sự thông minh trước mặt ta, đều phải đi đến chỗ diệt vong!" Sau khi hoàn thành hợp thể, cơ thể khổng lồ của Xích Đồng có độ nhanh nhẹn cực cao, hoàn hảo bù đắp những khuyết điểm trên nhục thân, chỉ một cái lắc mình đã lao đến trước mặt Đế Tôn truy đuổi tấn công dữ dội.

Rầm rầm rầm!

Mỗi một lần ra quyền đá chân, đều như trời long đất lở, sức mạnh bản nguyên hỏa diễm khổng lồ liên tiếp bùng nổ, khiến người ta không thể phòng bị!

"Mẹ nó, tên này sau khi tiên ma hợp thể quả nhiên khó nhằn.

May mà hiện tại cơ duyên thần ma, tiên chi đạo quả bị suy yếu vô hạn, nếu không với ta hiện tại chỉ có nhị giai, thật sự khó đối phó." Xích Đồng to con càng đánh càng hăng, trong nháy mắt, đã oanh tạc tan nát cả một vùng chiến trường.

"Được rồi, nhóc con, đã để ngươi tùy tiện nửa ngày rồi.

Bây giờ, hãy để ngươi kiến thức sức mạnh thực sự của thần ma đồng thể!" Đột nhiên, Đế Tôn dừng bước, giơ cao thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay, Thần Ma Phần Thiên Diễm từ từ hiện ra, nhanh chóng được Đế Tôn dẫn vào hai đầu lưỡi kiếm của thần kiếm.

"Đó, đó là... sức mạnh dung hợp hoàn hảo của thần và ma thực sự!

Người này, rốt cuộc thân phận là gì!" Trong hư không, Ảnh Tử khó mà giữ được bình tĩnh, thậm chí bản năng bắt đầu hoài nghi phán đoán trước đó của mình, mình đã sai rồi...

"Không, không thể nào!

Ngươi vậy mà có thể đồng thời sở hữu cả hai loại bản nguyên thần và ma!" Xích Đồng nằm mơ cũng không ngờ, tam giới cho Cổ Ma cơ hội giáng lâm, lại đồng thời tạo ra một nhân vật vô thượng thần ma cộng tôn như Đế Tôn.

Quần ma loạn vũ, cũng chỉ để làm nền cho phong thái tuyệt đại của người đàn ông này.

Trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ sự phản kháng nào cũng đều trở nên vô nghĩa.

Rầm rầm rầm!

Trong khoảnh khắc, kiếm quang chém xuống từ trên không, bản nguyên kép thần ma nhờ vào sự sắc bén của thần khí Hiên Viên Kiếm dung hợp hoàn hảo, tựa như hai lưỡi đao kinh thiên động địa muốn

chém đôi đại địa giáng xuống.

Chương 687

Xích Đồng cuối cùng cũng hiểu ra, tất cả những ảo tưởng trước đó, đều trở nên vô nghĩa vào khoảnh khắc này.

Bởi vì, y căn bản không thể chống lại loại sức mạnh hủy diệt cấp này.

"Không!!" Kiếm quang từng chút một phóng đại trong con ngươi của y.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, hình dáng của Huyền Hỏa Thiên Tướng vừa mới dung hợp xong đã tách ra khỏi bản thể của Xích Đồng, phóng đại thành một bức tường người cao hơn ba mét, thay Xích Đồng chặn lại một đòn tuyệt sát.

"Đại nhân, ta, đã chuộc tội rồi chứ?" Hồn âm của Thiên Tướng vang vọng không dứt trong đầu Xích Đồng, bản thể của hắn hoàn toàn bị hủy diệt, bản nguyên Cổ Ma bị Đế Tôn hấp thu ngay lập tức.

Trong nháy mắt, ma hồn Cổ Ma thứ bảy của Phần Thiên Diễm đệ nhị giai đã nhập thể, chỉ còn lại hai đạo ma hồn Cổ Ma trước mặt chưa bị tiêu diệt, chiến ý của Đế Tôn cũng bùng cháy đến cực điểm.

"Ta muốn xem xem còn có ai nguyện ý chịu chết một cách vô nghĩa.

Có Đế Tôn ta ở đây, thế gian sẽ không còn ma đạo!

Bất cứ ai muốn ngăn cản ta, cứ thử xem." Tay cầm Hiên Viên Kiếm, lúc này ánh sáng của Thần Ma Phần Thiên Diễm trên người Đế Tôn rực rỡ, một đỏ một đen, song nguyên thần ma hóa thành hai con du long tung hoành xen kẽ, quấn quanh trước người hắn, tôn lên hắn như một vị chúa tể trời đất vô song.

Vút!

Trong hư không, bóng đen kia lại lần nữa lóe lên, chỉ là lần này, Ảnh Tử trực tiếp chắn ngang trước người Đế Tôn, nhìn hắn với ánh mắt rực lửa.

"...

Ngươi thật sự là người được trời chọn có thể đồng thời điều khiển sức mạnh của thần và ma?" Đế Tôn bá khí đáp lại: "Người được trời chọn?

Ta, Đế Tôn, là người quyết định thiên đạo, không ai có thể ràng buộc ta!" Ảnh Tử gật đầu một cách nặng nề: "Xem ra, ta thật sự đã sai rồi.

Tên nhóc kia, ngươi cố ý lừa gạt ta, hắn căn bản không phải người được trời chọn, tên này mới phải!

Chỉ có ngươi, mới có thể là người dẹp yên kiếp nạn Cổ Ma này!" "Ha ha ha..." Xích Đồng lộ ra bộ mặt thật, cuối cùng cũng ngửa mặt lên trời cười lớn: "Không sai, ta đã lừa ngươi.

Ta vì muốn tu thành tiên thân, nên đã lừa ngươi, cưỡng ép hấp thụ sức mạnh Hỏa Thần của ngươi vào cơ thể, cường hóa Tam Muội Chân Hỏa của ta, giúp ta sở hữu sức mạnh hỏa diễm mạnh nhất thế gian, đó chính là mục đích của ta." Đế Tôn ban đầu ngẩn ra, sau khi nghe cuộc đối thoại của hai người mới bừng tỉnh ngộ: "Ồ, ...

Hỏa Thần?" Ảnh Tử bất đắc dĩ gật đầu: "Không sai, ta là Hỏa Thần Chúc Dung, phụng mệnh cùng tám vị thần thượng cổ khác hạ giới, hỗ trợ dẹp yên loạn Cổ Ma.

Tiếc là, lúc vừa đến Hỏa Diễm Sơn đã bị tên nhóc này lừa gạt, tưởng hắn là ngươi." Đế Tôn hừ cười: "Không sao, dù sao có ngươi hay không cũng vậy, chỉ cần đợi ta tiêu diệt tên nhóc này, hai anh em

chúng ta sẽ lại hàn huyên một phen.” Ảnh Tử lại không lạc quan như Đế Tôn.

“Ngươi không biết đó thôi, ta đã cùng nó thiết lập ràng buộc, trong cơ thể nó có một nửa sức mạnh Hỏa Thần của ta, nếu không làm sao nó có thể với thân thể Cổ Ma mà thành tiên chi ràng buộc?

Đó là vì, trong cơ thể nó phong ấn một nửa thần nguyên khác của ta, cũng là nguyên nhân khiến ta hóa thành trạng thái bóng đen không thể hoàn mỹ hiển hình.” Đế Tôn ngạc nhiên.

“Nếu đã như vậy, thì đi chết đi!” Rầm rầm rầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang vọng khắp cả quần thể Hỏa Diễm Sơn, Xích Đồng tiến hành biến thân lần thứ hai, khí tức phóng ra lần này mới thật sự đáng sợ, một thực lực tuyệt đối vượt qua một đại cảnh giới so với Cổ Ma đỉnh phong nhị giai!

“Bất Diệt Hỏa Thân... là thần thông mà thần lực của ta ban cho nó, chỉ cần không rời khỏi lĩnh vực của lửa, sẽ vĩnh sinh bất diệt, bất kỳ sức mạnh nào cũng không thể phá hủy nó.” Ảnh Tử lại lên tiếng, không còn sự bá khí và tư thái độc thuộc về thần như trước.

Vì sai lầm của mình đã dẫn đến thực lực của Xích Đồng tăng mạnh, y tỏ ra áy náy với Đế Tôn.

“Ồ?

Bất hủ đối bất hủ sao?

Có chút thú vị.

Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ tiêu diệt sức mạnh Hỏa Thần, cắt đứt đường sống của ngươi, rồi tiến hành trấn áp!” Lần này, ngay cả Ảnh Tử cũng có chút kinh ngạc, vì y căn bản không tin, trên đời có người có thể tiêu diệt bản nguyên Hỏa Thần.

Nhưng dường như y đã bỏ qua điểm quan trọng nhất, đó là người đang nói chuyện, là Đế Tôn!

Một tồn tại có thể nắm giữ vận mệnh của tam giới rộng lớn trong lòng bàn tay.

“Trên đời, không có sức mạnh tuyệt đối vô địch, vạn vật tương sinh tương khắc, đạo lý này vĩnh viễn không thay đổi.

Chương 688

Lửa của Hỏa Thần, đã đạt đến cực hạn của lửa, muốn diệt lửa, đương nhiên phải dựa vào sức mạnh thuộc tính thủy có cường độ tương đương, tương sinh tương khắc với nó mới được!" Đế Tôn nói, đột nhiên cắm Hiên Viên Kiếm xuống đất trước mặt, hai tay kết ấn rồi điểm vào mi tâm, hình thái của Thần Ma Phần Thiên Diễm bắt đầu thay đổi.

Chỉ trong một khoảnh khắc, tất cả khí tức ma khí màu đen hoàn toàn biến mất, thực chất là ẩn nấp trong lõi của Phần Thiên Diễm, thần lực đồng hóa từ ràng buộc với tiểu Nữ Oa trước đó, thì lúc này đã hoàn toàn chiếm trọn tỷ trọng của Phần Thiên Diễm!

"Ngủ say ma chi lực, đánh thức cực hạn thần chi lực!

Thủ đoạn có thể tự do chuyển đổi giữa song nguyên thần ma như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi!" Con khỉ dường như cũng bị chiêu này của Đế Tôn chinh phục hoàn toàn.

Thanh Hổ và Hỏa Vũ tỏ ra không có quyền phát biểu, vì từ khi quen biết Đế Tôn, sự mạnh mẽ của hắn đã ở một tầm cao không thể với tới.

"Ta tuy không phải Thủy Thần, nhưng Phần Thiên Diễm của ta một khi tiến vào trạng thái thần hóa cực hạn, cũng có thể phát huy đến cực hạn sức mạnh thần lực cộng hưởng mà ta kế thừa.

Để ta xem, sức mạnh thuộc tính thủy mà ta điều khiển, có thể tiêu diệt được ngọn lửa rực cháy khắp núi này không!" Giây tiếp theo, Đế Tôn bay lên không trung, ngạo nghễ đứng giữa trời đất, lòng bàn tay hóa thành vô số tia sét cuồn cuộn giáng xuống, những đám mây đen dày đặc gần như trong khoảnh khắc đã che kín cả bầu trời, mưa lớn

như trút nước không ngớt, mỗi giọt nước mưa đều bao bọc tinh thể thần lực màu xanh lam vô cùng tinh khiết!

Chính sức mạnh cổ xưa này, đang điên cuồng trút xuống mọi ngóc ngách của Hỏa Diễm Sơn!

Nhất thời, mưa lớn kéo dài suốt ba ngày ba đêm, trong phạm vi ngàn dặm của cả Hỏa Diễm Sơn, không còn thấy một chút khí tức hỏa diễm nào, chỉ còn lại Xích Đồng bị dập tắt hoàn toàn ở giữa, nằm bẹp trên đất thoi thóp, vô cùng đau đớn.

Không có bất kỳ cuộc đối đầu cận chiến cường độ cao nào xảy ra, lần này, hai người chỉ đơn thuần triển khai một trận đối đầu thần lực giữa nước và lửa!

Một nửa bản nguyên Hỏa Thần, đối đầu với sức mạnh Tinh Vệ cộng hưởng từ Phần Thiên Diễm thần hóa cực hạn của Đế Tôn, cuối cùng kết thúc bằng chiến thắng của Đế Tôn.

Hỏa Diễm Sơn, nơi luyện ngục đã cháy suốt ngàn năm, cuối cùng đã biến thành một mảnh tịnh thổ khói lửa lượn lờ trong tay Đế Tôn.

Người đàn ông lật tay một cái đã tạo ra một trận mưa thịnh thế, lặng lẽ bước về phía Xích Đồng, nhưng lại mang đến cho y một áp lực chưa từng có.

“Ta... thua rồi.” Xích Đồng đột nhiên hít một hơi khí lạnh, cuối cùng cũng thừa nhận thất bại của mình, ánh lửa màu đỏ sẫm mạnh mẽ vốn có dần tan biến, hình thái nguyên thủy nhất của Tam Muội Chân Hỏa từ từ hiện ra.

So với vùng núi xung quanh đã bị dập tắt toàn bộ hỏa diễm, ngọn lửa trong lòng bàn tay Xích Đồng tỏ ra vô cùng yếu ớt đáng thương.

“Ngươi biết vì sao mình thất bại không?

Bởi vì sức mạnh mà ngươi dựa vào, đều không phải là sức mạnh

do ngươi tu luyện mà có.

Ngay từ đầu, ngươi đã đi sai hướng!

Nếu như trong một ngàn năm, ngươi không dựa vào truyền thừa của Hỏa Thần, mà tiềm tâm tu luyện Tam Muội Chân Hỏa, tất sẽ có thể thành tựu vinh quang thuộc về riêng mình." Đế Tôn đột nhiên nắm lấy cánh tay Xích Đồng, cố ý để ngọn lửa yếu ớt nhưng chưa bị dập tắt trong lòng bàn tay y lóe sáng.

"Nhìn đi, đây mới là sức mạnh thuộc về ngươi!

Nếu có một ngày, ngươi có thể bằng nỗ lực của mình, khiến nó trở thành ngọn lửa mạnh nhất thế gian, có thể trở thành tiên thực sự, đó mới là con đường ước mơ mà ngươi nên theo đuổi." Trong lúc nói chuyện, tất cả linh hồn Cổ Ma thuộc về Xích Đồng đều đã bị Đế Tôn hấp thu hoàn hảo, không có chút năng lực phản kháng nào.

Chuyến đi Hỏa Diễm Sơn, cùng với sự thất bại của Xích Đồng, cũng sắp đến hồi kết.

"Cảm ơn, Đế Tôn, ngài mới là cường giả thực sự!" Xích Đồng trong lòng mang tiên niệm, tiên duyên chưa hết, vốn không nên mệnh tuyệt tại đây.

Hắn quỳ xuống trước mặt Đế Tôn, hai tay chắp lại, vô cùng thành kính bái lạy mấy lần, bên ngoài thân Xích Đồng tỏa ra những luồng bảo quang màu vàng.

Đế Tôn phát hiện ra sự thay đổi này, ngẩng đầu nhìn về phía thiên vực phía tây, giữa đỉnh mây đó, quả nhiên có những luồng ánh sáng vàng lấp lánh tương ứng.

"Ha ha, nhóc con, đó là tiên duyên của ngươi... không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi thiền ở đây ba ngày ba đêm, sám hối cho những sai lầm trong quá khứ, tự nhiên sẽ có người đến tiếp ứng." "Đa tạ Đế

Tôn các hạ chỉ điểm!" Xích Đồng vô cùng thành kính ngồi xuống, tâm hồn chuyên chú một nơi, không còn để ý đến mọi động tĩnh xung quanh, phảng phất như mọi thứ trên cõi trần này đều không còn liên quan đến y nữa.

"Đừng nhìn nữa mấy người!

Nên thu công rồi!" Đế Tôn bất đắc dĩ quay đầu nhìn Ngộ Không và hai người kia, thầm nghĩ nhận ba tên này, ngoài việc đi theo ăn ké uống ké xem kịch miễn phí, dường như không có tác dụng gì khác, cùng lắm chỉ là linh vật.

"Khoan đã, ... không thể đi." Người lên tiếng không phải ai khác, chính là Hỏa Thần đã hóa thành bóng đen trước đó.

Hỏa Thần Chúc Dung, sau khi lấy lại nửa sức mạnh hỏa diễm còn lại từ trong cơ thể Xích Đồng và khôi phục bản thể, tóc đỏ mày đỏ, vẻ mặt anh vũ phi phàm, nhưng dường như lại có thêm vài phần cuồng bá và kiệt ngạo so với trước.

Chương 689

"Hỏa Thần đại nhân, có gì chỉ giáo?" Chúc Dung làm động tác suy tư rồi nói: "Nếu ta không nhầm, trong số Cổ Ma nhị giai, vẫn còn thiếu một đạo ma hồn chưa tìm thấy, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?" Đế Tôn hừ cười: "Có gì kỳ lạ chứ, cái gì đến sẽ đến, cái gì không phải của mình, tìm cũng vô ích.

Ta nói có đúng không, Chúc Dung đại thần?

À không, bây giờ nên gọi là đại ma mới đúng!" Chúc Dung lập tức sững sờ: "Ngươi đã phát hiện ra từ lâu rồi?" "A, nếu không thì ngươi nghĩ, tại sao ta lại để mặc Xích Đồng chuyển nửa bản nguyên còn lại vào cơ thể?

Thực ra ngay từ lúc ngươi xuất hiện, ta đã nhận ra mối liên hệ đặc biệt giữa hai người các ngươi, có thể cảm nhận chính xác dao động khí tức của đối phương mà không cần bất kỳ sự trợ giúp nào từ bên ngoài, căn bản không phải người thường có thể làm được.

Giải thích duy nhất, hai người các ngươi, sở hữu chung một môi giới sức mạnh!

Sức mạnh Cổ Ma, chính là cầu nối tốt nhất giữa sức mạnh của thần và bán tiên thể!

Lúc đó ta đã khẳng định, lý do ngươi ở cùng Xích Đồng, căn bản không chỉ đơn giản là nhầm hắn thành người được trời chọn." Chúc Dung phóng túng cười lớn: "Không hổ là người có thể thay đổi vận mệnh tam giới, thống phá cửu trọng thiên, Đế Tôn tốt lắm, quả nhiên thông minh!" Đế Tôn lắc lắc ngón tay với Chúc Dung: "Ta khuyên ngươi một câu, đừng động thủ với ta, nếu không, ngươi sẽ thảm đấy." Chúc Dung vẻ mặt không cho là đúng: "Bởi vì ngươi có thể

đồng thời điều khiển sức mạnh của thần và ma?

Dường như ngươi đã quên, thần lực trong cơ thể ngươi, chỉ là một phần đồ đẳng cộng hưởng được đang phát huy tác dụng.

Thần lực của ta, mới là sức mạnh thực sự thuộc về ta, ngươi lấy gì để kiêu ngạo với ta?" Đế Tôn cười: "Chỉ bằng hiện tại, ta có thể bóp nghẹt cổ họng ngươi." Bốp!

Trước mặt ba người trong đội, Đế Tôn ung dung búng tay một cái, chỉ nghe một tiếng "bốp", bên ngoài thân Chúc Dung nhanh chóng phủ lên một lớp ánh sáng đặc trưng của Phần Thiên Diễm!

Cùng lúc đó, hỏa nguyên trong cơ thể hắn cũng có dấu hiệu bị nuốt chửng và đồng hóa nhanh chóng!

"Không, không thể nào?

Rốt cuộc ngươi đã làm gì!" Đế Tôn giả vờ cảm khái vạn phần lắc đầu: "Đơn giản thôi, trong lúc Xích Đồng phóng ra nửa sức mạnh Hỏa Thần thuộc về ngươi, ta cũng đã chuyển một nửa ma hồn Cổ Ma hấp thu từ trong cơ thể hắn vào cơ thể ngươi.

Bây giờ chỉ cần ta tâm niệm một tiếng, Phần Thiên Diễm sẽ lập tức cộng hưởng với bản nguyên Hỏa Thần trong cơ thể ngươi.

Nói cách khác, ngay khoảnh khắc ngươi khôi phục năng lực hóa hình, ngươi đã bị ta khống chế rồi." Chúc Dung lập tức có cảm giác muốn khóc mà không có nước mắt.

Hắn chưa bao giờ sợ đối thủ có thực lực mạnh đến đâu, dù sao cũng từng là thần thực sự thời thượng cổ!

Nhưng bây giờ, hắn phát hiện trước mặt tên gọi là Đế Tôn này, mình không có chút năng lực phản kháng nào.

Đó, chính là sự thể hiện của sức mạnh kết hợp giữa trí tuệ và thực

lực.

Đế Tôn vẻ mặt đồng tình thu hồi sức mạnh của Phần Thiên Diễm, lại gần Chúc Dung với vẻ mặt đồng tình, vỗ vỗ vai hắn.

“Lão ca, không cần phải chán nản như vậy, ta cũng không coi ngươi là con rối của ta, ta biết, thần đều có tôn nghiêm.

Bây giờ ta cho ngươi một lựa chọn.

Hoặc là, cống hiến bản nguyên của ngươi, bị Phần Thiên Diễm của ta hấp thu, như vậy ta sẽ có được sự trưởng thành tương ứng, còn ngươi, khôi phục thân tự do, muốn làm gì thì làm.

Lựa chọn khác, là đi cùng mấy người chúng ta một đường về phía tây hàng ma, cho đến khi hành trình kết thúc.

Chọn một đi.” Chúc Dung hít một hơi khí lạnh: “Thôi được rồi, ta không có hứng thú đi theo trấn ma, dù sao cũng đã xuống cửu trọng thiên rồi, ta muốn ngao du một phen ở cõi trần, giao sức mạnh cho ngươi là thỏa đáng hơn.

Nhưng yên tâm, lần này coi như ta nợ ngươi một ân tình, dù sao ngươi cũng có thể trực tiếp tiêu diệt ta, nhưng lại không làm vậy.

Chỉ cần ngươi có nhu cầu, cứ dùng Phần Thiên Diễm gọi ta, ta sẽ xuất hiện ngay lập tức, bảo vệ cho ngươi!” Đế Tôn lộ ra nụ cười hài lòng.Đâu biết rằng lời hứa này của Hỏa Thần Chúc Dung mới là đáp án hoàn hảo trong lòng Đế Tôn.

Lần này, đội của Đế Tôn từ biệt Hỏa Thần và cả Hỏa Diễm Sơn, Hỏa Vũ bắt đầu phát huy tác dụng không thể thay thế, trực tiếp huyễn hóa bản thể chở Đế Tôn bay thẳng lên không trung.

Ngộ Không cưỡi một đám Cân Đẩu Vân không nhanh không chậm theo sau, chỉ có Thanh Hổ không được đãi ngộ tốt như vậy, thực sự khó xử, lúc thì biến thành hình người lúc thì biến thành hình hổ mà

chạy như điên.

Vốn dĩ Đế Tôn không có ý định bỏ rơi tên này, nhưng hắn ngồi trên lưng Hỏa Vũ luyện hóa đột phá Thần Ma Phần Thiên Diễm đệ nhị giai, nhất thời quên dặn Hỏa Vũ bay chậm lại một chút.

Đợi đến khi Đế Tôn hoàn thành luyện hóa mở mắt ra, trời đã tối đen.

Liếc nhìn hai bên trái phải, con khỉ vẫn còn đó, nhưng đáng thương cho tên Thanh Hổ kia, đã bị bỏ lại mất tăm mất tích.

“Ta nói này, chúng ta đã bay bao lâu rồi?” “Thưa lão đại, ngài đã nhập định hai ngày hai đêm.” “Cái gì??

Vậy...

Chương 690

Thanh Hổ đâu?" Hỏa Vũ khẽ thở dài vội vàng chối bay chối biến: "Là thế này, lúc đầu ta đã hỏi ngài mấy lần có muốn đợi Thanh Hổ không, nhưng ngài đều không trả lời.

Ta hỏi Hầu ca, Hầu ca nói không cần đợi, để Thanh Hổ giảm béo cũng tốt, thế là ta cứ bay bình thường, ai ngờ ngài ngồi thiền một mạch hai ngày..." Đế Tôn lập tức đau đầu, bản năng muốn quay người dạy dỗ con khỉ kia một trận, nhưng phát hiện con khỉ đã biết điều, sớm đã lộn một vòng Cân Đẩu Vân xuống dưới tìm huynh đệ tốt đi rồi, để tránh bị Đế Tôn đánh một trận.

Như vậy, Đế Tôn cũng đành chịu, gọi Hỏa Vũ hạ cánh, tạm thời dừng chân ở một thôn làng gần đó, đợi hai tên ngốc kia một đêm, coi như là nghỉ ngơi sau một chặng đường bay dài.

Hỏa Vũ bây giờ đã có trình độ hóa phượng, bản thân đã xinh đẹp tuyệt trần, sau khi biến thành hình người dung mạo quả thực quá thu hút, cộng thêm bản thân Đế Tôn cũng anh vũ phi phàm, một cặp đi trên đường phố, dù là ban đêm, cũng có thể thu hút vô số người dân điên cuồng nhìn ngắm.

"À... che mặt lại đi, nếu không ta sợ đàn ông trong trấn này đều sẽ vì ngươi mà phát điên." Má Hỏa Vũ ửng hồng, lần đầu tiên nghe Đế Tôn khen, huống hồ con gái ai cũng thích nghe những lời hay ý đẹp như vậy, lại còn được lão đại mình để ý nói ra, Hỏa Vũ lập tức vui sướng trong lòng, cũng nghe theo ý Đế Tôn che đi dung mạo.

Tùy tiện tìm một khách sạn đặt hai phòng thượng hạng, Đế Tôn và Hỏa Vũ dần dần nhập định, trong nháy mắt lại qua hai canh giờ.

Vù vù vù...

Lúc này trên đường phố đã vắng người, không hề có dấu hiệu báo trước, một trận cuồng phong hung hãn nổi lên, khiến các gian hàng bày biện trên con đường dài bị thổi bay tứ tung, cát bay đá chạy, một mảng hỗn loạn.

"Quỷ, quỷ a!!" Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết từ ngoài đường phố truyền đến, lập tức kinh động Đế Tôn và Hỏa Vũ, hai người đồng loạt mở mắt, bước chân vô cùng nhất trí lao ra khỏi phòng.

"Lão đại..." "Ra ngoài xem với ta!" Hai người một trước một sau đáp xuống đầu đường, đồng quang của Đế Tôn mạnh mẽ đến mức nào, quét ngang một vòng, chỉ lờ mờ nhìn thấy ở cuối con đường, một bóng người cao lớn vạm vỡ, mỗi tay xách một cô gái trẻ tuổi nhanh chóng bỏ chạy.

"Hừ, yêu nghiệt, dám động thổ trên đầu thái tuế, hôm nay ngươi xui xẻo rồi!" Thân pháp của Đế Tôn không ai sánh bằng, chỉ một cái lắc mình, trên mặt đất chỉ để lại một đạo tàn ảnh, người đã lao ra xa mấy trăm mét, vừa hay chặn lại động tác của tên to con trước mặt.

Nhìn kỹ lại, tên vạm vỡ này, lại là một con chồn hôi thành tinh!

"Ngươi là ai?" Đối phương có thể nói tiếng người, không nghi ngờ gì lại là một đại yêu đỉnh cấp, nhưng không phải cường giả bị Cổ Ma phụ thể.

"Thả hai cô gái xuống rồi hẵng nói chuyện với ta." Đối phương lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên tại chỗ phóng ra một luồng yêu khí màu vàng nồng nặc, sau khi khí tức tan đi, người đã biến mất trước mặt.

"Ồ, trốn?

E là ngươi đã nghĩ quá nhiều rồi." Đế Tôn ngay cả đầu cũng không

quay lại, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt, đột nhiên vươn tay trái ra, không hề lệch một li khóa chặt sau lưng người kia.

Trong lòng bàn tay, những sợi tơ nhện vô cùng bền chắc bay ra, ở khoảng cách mấy trăm mét lại lần nữa bắt con chồn hôi đó trở về.

"Đừng giãy giụa nữa, ta để ngươi hiểu, trước mặt ta, dù ngươi có mọc thêm hai đôi cánh, cũng tuyệt đối không có khả năng trốn thoát." Con chồn hôi cuối cùng cũng chịu thua, thả hai vị cô nương trong lòng xuống, nhưng lại vô tình bị Hỏa Vũ xinh đẹp trước mặt thu hút.

Dù cô gái đã che mặt, nhưng chỉ riêng đường nét đôi mắt và lông mày cũng tuyệt không phải dung mạo tầm thường có thể so sánh.

Đế Tôn thấy tên này chứng nào tật nấy, tại chỗ đấm một quyền khiến nó hoa mắt chóng mặt.

"Cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói ra ý đồ lần này và chủ tử sau lưng, nếu không, ta không ngại biến ngươi thành một con chồn hôi nướng chín." Đế Tôn vừa dứt lời, trong lòng bàn tay Hỏa Vũ phía sau lưng trực tiếp bùng lên một ngọn lửa rực rỡ.

"...

Cửu Ly Nguyên Hỏa!

Ngươi, rốt cuộc là ai!" Hỏa Vũ trên đường đi đã nuốt chửng không ít hỏa chủng đỉnh cấp, bây giờ bản nguyên hỏa thuộc tính của nàng đã được cường hóa đến cảnh giới Nguyên Hỏa, chỉ đứng sau cường độ thần hỏa bản nguyên của Đế Tôn, tuyệt không phải là thứ đại yêu trước mặt có thể chống lại.

"Đừng!

Đại thần, ta, ta đều khai hết...

Nữ nhân, tiểu yêu là vì hiếu kính mấy vị đại Cổ Ma ở Hoàng

Phượng Lĩnh.

Bọn họ đều là cường giả đỉnh cấp, căn bản không phải đám yêu tộc sống quanh đây chúng ta có thể chọc vào.

Gần đây mấy vị đại Cổ Ma ở Hoàng Phượng Lĩnh liên tiếp ra oai, nuốt chửng không ít yêu tộc xung quanh, ta phải kiếm mấy cô nương đưa cho đại ma ở Hoàng Phượng Lĩnh, mới có thể bảo toàn được một mạng." Đế Tôn cười lạnh: "Cách bảo toàn tính mạng có rất nhiều, theo ta thấy, ngươi mượn danh nghĩa của Hoàng Phong Lĩnh để mình sung sướng trước, sau đó mới giao cho những Cổ Ma đó để làm người tốt, đúng là một con chồn hôi giảo hoạt!" Đế Tôn giả vờ muốn tiêu diệt nó, dọa cho con chồn hôi liên tục quỳ xuống dập đầu cầu xin tha mạng.

"Muốn sống, ta cho ngươi một cơ hội, dẫn đường cho ta, thẳng đến Hoàng Phong Lĩnh, gặp mấy tên Cổ Ma đó, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Cơ hội duy nhất, nghe đây, ta không mặc cả với ngươi!" Con chồn hôi nuốt nước bọt, đương nhiên hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình, chỉ có thể lặng lẽ thở dài, cúi đầu dẫn đường phía trước.

"Đại thần, tu vi của ngài quả thực mạnh mẽ tiểu yêu đã thấy, nhưng nếu chỉ dựa vào ngài và một cô nương, để đối đầu với những Cổ Ma ở Hoàng Phong Lĩnh, e là không có chút cơ hội thắng nào, nghi vấn đó đều là một đám Cổ Ma tam giai." Đế Tôn không quan tâm hừ cười một tiếng: "Đừng nói là tam giai, Cổ Ma mạnh hơn ta cũng không hề sợ hãi.

Chương 691

Dù là tất cả ma đầu trong tam giới, cũng không thể làm tổn thương ta nửa phần.” Lời này của Đế Tôn lọt vào tai con chồn hôi, càng giống như đang khoác lác.

Nhưng không lâu sau, khi Đế Tôn thật sự bộc phát ra thực lực kinh khủng vô song, con chồn hôi cuối cùng cũng hiểu ra, tầm nhìn đã hạn chế sức tưởng tượng của nó.

Hoàng Phong Động.

“Haizz... chán thật, tên chồn hôi thối kia vẫn chưa về à?

Lão đại, ngài nhận một tên đồ đệ ngốc thế?

Đánh mạt chược thiếu một người, sớm biết Hoàng Phong Động chán thế này, ta đã không đến.” Kẻ lên tiếng là một con hồ ly tinh, không nhìn ra thực lực cửu vĩ, nhưng cái vẻ lẳng lơ toát ra từ trong xương cốt, yêu lực hẳn là không yếu.

Ngồi đối diện là một lão già nhỏ con không rõ lai lịch, cứ sờ soạng mấy quân bài trên bàn, dường như nghiện bài bạc không thể chờ đợi muốn chơi một ván.

Còn kẻ ngồi giữa hai người là một tên tóc vàng, chính là sư tôn của con chồn hôi, chủ nhân Hoàng Phong Động, Hoàng Phong Chiến Thần, một Cổ Ma tam giai chính hiệu!

“Hết cách, bây giờ đang là lúc thiếu người.

May mà con chồn hôi kia đối với ta trung thành tận tụy.

Bây giờ làm ăn khó khăn, Hoàng Phong Động của ta sắp phải ăn đất rồi, nếu không phải gần đây có một thị trấn, e là ăn uống cũng thành vấn đề...” “Bớt nói nhảm đi, hôm nay có đánh bài không, không

đánh ta về đây, muộn nữa đại nhân nhà ta sẽ lo lắng đấy!" Lão Hoàng Mao cười lạnh: "Lão hồ ly nhà ngươi, nghe nói sắp tu luyện đến thực lực đỉnh phong Cổ Ma tam giai rồi?

Cũng không biết thật giả!" Hồ Ly cười khúc khích: "Nếu ngươi rảnh rỗi vô vị, sao không đến tìm ông ấy tỷ thí một phen?

Thực lực của ông ấy thực ra ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết, có ông ấy ở đây, lão nương ăn uống không cần lo, tu luyện thêm trăm tám mươi năm nữa, chắc có thể mọc thêm một cái đuôi." Hoàng Phong vẻ mặt ngưỡng mộ: "Phụ nữ thật tốt, không cần phải liều mạng ở bên ngoài." "Không cần ngưỡng mộ, ngươi cũng phải có nhan sắc như người ta mới được.

Lão Hoàng Mao, hay là hai chúng ta chơi một ván trước đi, lão tử thật sự quá chán rồi..." "Ồ!

Mấy vị, hứng thú không tồi, ba thiếu một à!" Ngay lúc ba người đang nói chuyện vui vẻ, một giọng nói có phần không đúng lúc xuất hiện ở cửa động, bóng lưng che khuất tầm nhìn vốn sáng sủa ở bên này.

Ba người Hoàng Mao nhìn qua, vừa lúc thấy được dáng vẻ cao lớn anh vũ của Đế Tôn, trên vai hắn vác một cái đòn gánh, trong đòn gánh treo không ai khác chính là Hoàng Thử Lang đang định lùng sục các thiếu nữ trong thành trấn.

Chuyện là, lúc Đế Tôn và Hỏa Vũ gặp Hoàng Thử Lang, vốn dĩ sau khi khai ra những gì cần khai, Đế Tôn cũng không làm khó hắn.

Kết quả vừa quay đầu đi, tên này đột nhiên nảy sinh ý đồ với Hỏa Vũ.

Thực ra hắn cũng chưa làm gì, chỉ là thấy vóc dáng Hỏa Vũ quá xuất chúng, bản tính trỗi dậy, không nhịn được muốn nhìn xem dung

mạo thật của nàng.

Thật xấu hổ, ý nghĩ vừa mới thành hình, chưa kịp hành động, động sát lực vô cùng mạnh mẽ của Đế Tôn đã sớm khóa chặt dao động khí tức của hắn, vung tay tung một cú đấm.

Hoàng Thử Lang hai mắt tối sầm, tại chỗ bất tỉnh, trông có vẻ chưa chết hẳn, vẫn còn một hơi thở.

Đế Tôn không biết xử trí ra sao, bèn bảo Hỏa Vũ về trước, rồi tìm một cái đòn gánh vác hắn một mạch đến thẳng Hoàng Phong Động.

"Kẻ nào?

Dám động đến người của Hoàng Phong Động ta?" Hoàng Phong Chiến Thần đang định nổi giận, lại bị lão già nhỏ bé bên cạnh ngăn lại.

"Nghe ý của các hạ, cũng có hứng thú với trò này sao?" Đế Tôn cười rồi ném đòn gánh xuống, nghênh ngang đi tới, ngồi xuống chiếc bàn trước ánh mắt của ba người.

"Không giấu gì mấy vị, lâu rồi không chơi, có chút lạ tay, nhưng ta chơi trò này gần như chưa bao giờ thua." Trên bàn có một quy tắc, trước khi chơi nhất định không được khoác lác, nếu không sẽ thật sự mất hết vận may, nhưng Đế Tôn lại làm ngược lại.

Vừa đặt mông ngồi xuống, hắn đã tỏ ra cái thế thiên hạ ta là nhất.

...

"Ồ, huynh đệ, vậy hôm nay đúng dịp rồi, cứ đi hỏi thăm khắp yêu ma quỷ quái trong phạm vi trăm dặm quanh Hoàng Phong Động này xem, luận về trình độ mạt chược, ta mà nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất!

Hai vị này chính là nam vương và nữ vương mạt chược của Hoàng Phong Động, ngươi có biết không?" Đế Tôn cười khẩy:

“Chúng ta tạm thời đừng khoác lác nữa, khiêm tốn một chút thì hơn.

Ta chơi mạt chược có một quy tắc, thắng rồi không được đi, phải đánh cho đến khi có ba nhà cháy túi mới dừng lại.

Hôm nay, mấy vị đều là cao thủ mạt chược, hay là chúng ta chơi lớn một chút.” “Chơi thế nào?” Hoàng Phong Chiến Thần lập tức sáng mắt lên!

Chương 692

Trong lòng thầm nghĩ vừa mới gặp khủng hoảng kinh tế, đột nhiên lại có kẻ ngốc đến cửa cứu tế, quả là gần đây vận may không tồi.

"Hôm nay chúng ta không chơi tiền, chơi mạng, thế nào?" Lời của Đế Tôn vừa thốt ra, ba người trên bàn tại chỗ hóa đá, con hồ ly kia còn sợ tới mức run rẩy.

Ngược lại, lão già nhỏ bé bên cạnh có vẻ hứng thú với sự xuất hiện của Đế Tôn.

"Được, quả nhiên hậu sinh khả úy!

Nhóc con, ngươi dám chơi, ta dám theo, hôm nay chúng ta chơi mạng!

Lấy sỏi làm điểm, một vòng đấu ai điểm thấp nhất sẽ bị loại!" Lão già vừa nói, không biết từ lúc nào trong tay đã có thêm một cây gậy chống, lão gõ nhẹ xuống đất một cái, một đạo quang trận màu tím sẫm vô cùng nồng đậm bao trùm lấy bốn người và một chiếc bàn.

"Tam giai Cổ Ma!" Đế Tôn trong lòng hơi kinh ngạc một thoáng, bởi vì từ lúc vào động đến giờ, hắn chưa từng cảm nhận được một chút khí tức nào từ lão già này.

Vừa ra tay, quả thật không tầm thường.

"Có quy tắc do trận pháp của ta bố trí, không ai thoát được đâu, chỉ cần điểm số ít nhất, nhất định sẽ biến thành bữa ăn khuya của ta!" "Ha ha, ta thấy được đó!" Hoàng Phong Chiến Thần đột nhiên cười quỷ quyệt, không hề né tránh mà ra hiệu bằng mắt với con hồ ly và lão già bên cạnh.

Trận đấu sinh tử tranh đoạt ngôi vị Tước Thần cấp cao nhất trong

lịch sử Hoàng Phong Động chính thức bắt đầu!

Cạch!

Cạch!! ...

Liên tiếp mười ba ván, Đế Tôn một quân bài cũng không lấy được, nhà trên và nhà dưới là lão già và hồ ly liên tục ù, phối hợp vô cùng ăn ý.

Hoàng Phong Chiến Thần thì ngồi không hưởng lợi, hiệu suất lên bài cực cao, tuy chưa ù nhưng bài cũng sắp thành hình.

Chỉ riêng Đế Tôn, cả quá trình không có một quân bài nào, cơ bản chỉ ngồi nhìn ba người bọn họ đánh qua đánh lại.

"Ha ha, huynh đệ, xem ra có hơi khó xử rồi nhỉ, tâm lý sắp sụp đổ rồi phải không?

Tuy chỉ là ván đầu tiên, nhưng hết một vòng này, e là ngươi sẽ thua thảm đó!" Hoàng Phong Chiến Thần là nhà đối diện của Đế Tôn, bắt đầu muốn phá tâm lý của hắn.

Nào biết trong bốn người trên bàn, người có tâm lý vững vàng nhất chính là Đế Tôn.

Bởi vì ván này, kẻ thua thảm nhất ngược lại là kẻ thắng nhiều nhất, ai bảo hắn có thân bất hủ cơ chứ?

Mặc dù Đế Tôn có thể mặc sức phung phí thiên phú thân thể của mình, nhưng đây dù sao cũng là cuộc tranh bá Tước Thần của Hoàng Phong Động, vì thể diện trong giới mạt chược, Đế Tôn cũng tuyệt đối không thể thua!

"Ồ, cuối cùng cũng đến lượt ta rồi sao?" Đế Tôn hừ lạnh liếc nhìn nhà trên và nhà dưới, thấy ba người đều không có động tĩnh gì, vẻ mặt cổ quái nhìn mình, hắn hơi nghiêng người định bốc bài.

Hoàng Phong Chiến Thần ở đối diện đẩy bài ra, cười hắc hắc với Đế Tôn.

"Xin lỗi, huynh đệ mắt hơi kém, quân bài của ngài không cần bốc nữa, ta...

ù rồi." "Xin lỗi, ta lại ù nữa rồi!

Ha ha ha, ngại quá lão đệ, hôm nay vận may dường như tốt đến lạ!" Hoàng Phong Chiến Thần cười đến sắp rụng cả răng.

Tình hình này, chỉ cần không phải kẻ ngốc cũng nhìn ra được, ba người Hoàng Phong đang hùa nhau chơi khăm Đế Tôn.

Hơn nửa vòng đấu trôi qua, Đế Tôn đã âm hơn ba trăm điểm.

Nửa ván còn lại, dù từ ván sau có thắng liên tục, cũng khó nói điểm số có bị đội sổ hay không.

"Mẹ kiếp, khó chịu thật chứ..." Nhìn số điểm bằng sỏi trên mặt đất bị chia chác điên cuồng, Đế Tôn chỉ cảm thấy đau đầu.

Hắn, Đế Tôn cái thế từng một mình quét sạch thiên quân vạn mã trên chiến trường, giờ đây lại bị người ta đánh cho tan tác trên một chiếc bàn vuông ba thước, thật sự có chút mất mặt.

Ngay lúc Đế Tôn đang cúi đầu ủ rũ vừa xếp xong bài, một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía trên.

"Nhóc con, trình độ thế này mà cũng đòi làm Tước Thần?

Chương 693

Lão tử thật chưa thấy ai kỹ thuật kém hơn ngươi!" "Mẹ kiếp, ai đang nói đó!" Đế Tôn không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên, nhưng không thấy một bóng người.

Ba người trước mặt cũng đang ngơ ngác nhìn quanh, không phát hiện điều gì khác thường.

Nhưng Đế Tôn không thể nào nghe nhầm được, giọng nói vừa rồi là có thật, Đế Tôn chắc chắn đối phương có thể nhìn thấy ván cược sinh tử trước mắt.

"Chẳng lẽ là Tước Thần trong truyền thuyết hạ phàm giúp ta?" Đế Tôn chỉ buột miệng nghĩ vậy chứ không cho là thật.

Đúng lúc định đánh ra một quân bài, giọng nói kia lại xuất hiện.

"Đừng đánh quân đó, đánh quân thứ ba bên tay trái." Giọng nói kia cứ quanh quẩn bên tai, nhưng thần niệm của Đế Tôn tỏa ra lại không hề cảm nhận được sự tồn tại của bất kỳ khí tức nào.

"Quân thứ ba, có nhầm không vậy, lão tử đang có một đôi mà!" "Không muốn bị loại thì cứ đánh đi, dù sao ta cũng chỉ xem giúp ngươi thôi." Đế Tôn bất đắc dĩ, cũng không biết vì sao, hắn thà tin gã này một lần.

Cạch!

Quả nhiên, quân bài đó đánh ra, an toàn tuyệt đối, không ai cần cả.

Ban đầu Đế Tôn còn khổ não vì phải phá đôi một cách cưỡng ép, nhưng chỉ một lát sau, khi hắn lại bốc bài, kỳ tích đã thực sự xuất hiện!

Những quân bài tưởng chừng như rác rưởi vô dụng, qua vài vòng

bốc, đều biến thành những quân bài cốt lõi quan trọng nhất!

Điều khoa trương hơn là, những quân bài hắn đánh ra, cả ba người đối diện không ai dùng được, quả là nước đi thần thánh!!

"Trời đất ơi, chẳng lẽ lần này ta thật sự gặp được Tước Thần trong truyền thuyết rồi sao?" "Chết tiệt!

Hai người các ngươi ăn phải chuột chết à?

Sao cả buổi trời không đánh ra được cái gì vậy?" Lão già và con hồ ly đều vò đầu bứt tai bực bội, vận may trước đó dường như đã biến mất sạch, khiến Hoàng Phong Chiến Thần lo lắng không yên.

Cạch!

"Hắc hắc, ngại quá, ta ù rồi." Đế Tôn mỉm cười hài lòng, đẩy bộ bài chỉ có một loại trước mặt xuống, ba nhà đối diện đều ngơ ngác.

Đã không ù thì thôi, một khi đã ù, thì phải là ù to!

Chỉ một ván này, Đế Tôn đã gỡ lại được một phần ba số điểm đã mất trước đó, khiến ba người Hoàng Mao lập tức hoảng hốt.

Không ai biết rằng, Đế Tôn đột nhiên bộc phát, tất cả là nhờ "trên đầu ba thước có Tước Thần"!

Tiếp theo, tình thế hoàn toàn đảo ngược, Hoàng Mao và hồ ly hoàn toàn sụp đổ, trơ mắt nhìn điểm số của mình từng chút một chạy vào tay Đế Tôn.

Chỉ có lão già nhỏ bé nhà dưới là tương đối ổn định, nhưng cũng mồ hôi đầm đìa, hoàn toàn mất đi vẻ cuồng ngạo trước đó.

Ván cuối cùng.

Nếu ván này Đế Tôn ù, điểm số của ba nhà còn lại sẽ đồng thời về không, cũng có nghĩa là, Đế Tôn đã thực sự thực hiện được lời khoác lác trước đó, hoàn thành thành tựu cực hạn một ăn ba!

Cuối cùng... ba người Hoàng Mao đã không thể tạo ra kỳ tích, tuyên bố thất bại.

Khi Đế Tôn đẩy quân bài xuống, hiên ngang hô lên một tiếng "Ù", quang trận màu tím dưới chân hoàn toàn được kích hoạt!

Ầm ầm ầm!

Mặt bàn vỡ nát, ba ngọn ma diễm màu tím đen lạnh lẽo lơ lửng trên đầu ba người, chỉ riêng bên cạnh Đế Tôn là không có bất kỳ áp lực khí tức nào.

"Thế nào mấy ca?

Tước Thần của Hoàng Phong Động?

Ta cười rồi đấy." Đế Tôn cười mãn nguyện, có thể áp chế ba người trên địa bàn này, tuyệt đối là một thành tựu hoàn toàn mới được mở khóa.

Lần này, dù có gào thét trong lòng thế nào đi nữa, giọng nói bí ẩn vừa chỉ bài cho hắn cũng không bao giờ xuất hiện nữa.

Chương 694

"Đại, đại thần, không không không, Tước Thần, ngài là Tước Thần!

Xin ngài cao ranh nương tay tha cho ta một lần, ta tuyên bố từ nay rút khỏi giới mạt chược, nếu còn chơi nữa sẽ tự chặt tay!" Con hồ ly rất thông minh, ngay lập tức quỳ xuống đất cầu xin, Đế Tôn vung tay, khí tức mạnh mẽ tức khắc đánh tan đạo tử quang trên đầu nó.

"Cút đi, đừng để lão tử thấy ngươi trong giới mạt chược nữa, nếu không, cẩn thận ta nhét một quân bài vào lỗ mũi ngươi!" "Đa tạ đại thần!!" Con hồ ly ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu mấy cái với Đế Tôn, rồi ba chân bốn cẳng hiện nguyên hình chạy đi mất dạng.

Tại sao Đế Tôn lại tha cho con hồ ly?

Đơn giản, vì nó không phải Cổ Ma, chỉ là một con đại yêu đã thành niên.

Hồ ly quả là thông minh!

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nó là kẻ đầu tiên phát hiện Đế Tôn là một đại lão không thể đối phó, dứt khoát quỳ xuống cầu xin, đó mới là hành động thông minh.

Đương nhiên, có lẽ còn vì nhan sắc của nó cao hơn hai con quái vật kia...

Tóm lại, tha thì tha, tính tình Đế Tôn vốn tùy hứng, đến Cửu Trọng Thiên còn dám chọc thủng một lỗ, huống hồ chỉ là một con hồ ly.

"Đại, đại thần..." "Im miệng.

Hai ngươi, chỉ có thể tuân thủ quy tắc trò chơi.

Nếu thật sự ghen tị, kiếp sau đầu thai làm phụ nữ đi, có lẽ ta cũng sẽ nương tay đó!" Ầm ầm ầm!

Ánh sáng màu tím trên đầu ngày càng trở nên chói lòa.

Loại quy tắc này một khi đã phóng thích, bất kể là kẻ mạnh đến đâu cũng phải tuân theo.

Cũng chính vì thấy Đế Tôn vừa ra tay đánh tan quy tắc trên người con hồ ly, lão già nhỏ bé và Hoàng Mao mới thật sự ý thức được, thực lực của người trẻ tuổi trước mặt này đáng sợ đến nhường nào!

"Nhóc con, ngươi rốt cuộc là ai?

Vừa rồi một lòng chơi bài, lão tử lại quên mất thân phận của ngươi.

Tu vi mạnh mẽ như vậy, chắc chắn tìm đến ta là có mục đích!" Đế Tôn cười ha ha: "Lão già ngươi tâm tư sâu sắc đấy, không tệ.

Nói thật cho các ngươi biết, ta đến vì hai Cổ Ma các ngươi!

Chuyện ở Hỏa Diễm Sơn, đã từng nghe qua chưa?" "!!" Hoàng Mao và lão già nhìn nhau kinh hãi, đã hoàn toàn bị dọa cho ngây người.

"Ngươi, ngươi là kẻ một mình dập tắt vô tận hỏa chủng của Hỏa Diễm Sơn...

Đế Tôn!" "Biết danh hiệu của ta rồi thì sợ hãi rồi chứ gì?

Đáng tiếc, đã muộn rồi.

Chấp nhận sự trừng phạt từ Tước Thần đi!" Đế Tôn với tư cách là người chiến thắng, tự nhiên có tư cách điều khiển đạo quy tắc kia.

Lão già gầy gò và Hoàng Mao lực lưỡng bên cạnh, cuối cùng cũng bị tử quang vô cùng khủng bố xuyên thủng thức hải.

Khí tức Cổ Ma nồng đậm nhanh chóng hiện ra, Đế Tôn không tốn

một giọt máu, thậm chí không cần động tay, đã nhẹ nhàng thu phục hai Cổ Ma tam giai!

Lần này Đế Tôn tuyệt đối bội thu, nhưng dường như hắn vẫn chưa có ý định dừng lại.

Hoàng Phong Chiến Thần vốn là một thế lực, đáng tiếc tên này mấy năm gần đây chơi mạt chược vận khí không tốt, đã thua sạch vạn quán gia sản cùng đám tiểu đệ dưới trướng.

Mặc dù sơn động trông có vẻ xa hoa, nhưng xấu hổ thay, lại không có bất kỳ bài trí lộng lẫy nào, trông có vẻ có vài phần thanh bần.

Nhưng Đế Tôn là người tinh ranh cỡ nào, không dễ bị lừa như vậy.

Trong quan niệm của hắn, những nơi càng trang trí đơn sơ, càng có khả năng cất giấu bảo bối.

Chẳng biết tên này dùng cách gì, chỉ thấy Đế Tôn bẻ khớp ngón tay, dùng mũi ngửi ngửi bốn phía, nhanh chóng đi đến một góc sơn động.

"Không sai, chính là đây!" Hỏa Thần chi lực theo tâm niệm bộc phát, thiêu rụi đống đá trước mặt thành tro bụi, quả nhiên lộ ra một chiếc rương báu toàn thân lấp lánh ánh vàng.

Chương 695

“Trời ạ, được đấy nhóc, lại có bản lĩnh phân kim định vị, không tệ không tệ, có chút thiên phú!” Giọng nói quen thuộc lại vang lên bên tai, Đế Tôn thực sự có chút khó hiểu, nhưng vẫn không cách nào bắt được khí tức của gã này.

Mở rương báu vàng ra, bên trong toàn là kim ngân châu báu lấp lánh, không nói đâu xa, chỉ dựa vào cái kho bạc nhỏ này cũng đủ nuôi sống hơn nửa Hoàng Phong Động thời đỉnh cao trong vòng tám mười năm.

“Hừ hừ, ta biết mà, lão quỷ Hoàng Phong Chiến Thần này không đơn giản như vậy, người càng nghèo càng giàu nứt đố đổ vách!” Đế Tôn hài lòng với kiệt tác của mình.

Nhưng khi hắn lấy ra một chiếc gương đồng viền vàng trong rương báu, một hình ảnh người đàn ông trung niên có ria mép, cao khoảng một mét rưỡi đột nhiên xuất hiện ở vị trí ba thước trên đỉnh đầu hắn.

“Hắc hắc, ta biết là có người ở bên cạnh mà!

Nhóc con, ngươi chạy đi đâu!” Đế Tôn là nhân vật cỡ nào, sau khi khóa chặt khí tức của đối phương, hắn liền triệu hồi thần khí Hiên Viên Kiếm, chặn ngay cửa động.

Đồng thời, hắn dùng thần lực khiến chiếc gương đồng tự động lơ lửng ngang tầm đầu, giữ lại được gã chú lùn bí ẩn vốn định bỏ chạy nhưng bị Đế Tôn cản lại.

“Khai ra đi?

Hay để ta tra tấn một trận rồi ngươi mới chịu khai?” Gã chú lùn

ban đầu có chút hoảng sợ, nhưng khi đối diện với ánh mắt của Đế Tôn, đột nhiên vuốt vuốt bộ ria mép cười hắc hắc, chắp tay sau lưng, hồn lực lơ lửng bay đến trước mặt Đế Tôn.

"Tại sao ta phải chạy?

Nếu không có ta, ngươi vừa rồi bị quy tắc khóa chặt chính là ngươi!

Mặc dù ta không chắc tên ngũ đương gia của Lưu Ly Sơn có thể dùng quy tắc của hắn để giết ngươi hay không, nhưng bên thua cuộc chắc chắn không thoát được." Đế Tôn tự nhiên cũng không làm gì đối phương, nhưng những gì cần biết, phải biết, thì nhất định phải làm cho rõ.

"Vừa rồi quả nhiên là ngươi giúp ta.

Ngươi hiện tại chỉ ở trạng thái hồn thể, không có nhục thân, lại có thể xuất hiện trước mặt ta mà không sợ hãi thần ma chi lực trên người ta, chứng tỏ tám phần là thần hồn!" Gã chú lùn kinh ngạc một lúc: "Ngươi nhìn ra hết rồi sao?

Được, được, nhụ tử khả giáo!" "Bớt ỷ già lên mặt với ta, không mau khai thật ra?" Đối phương thở dài một hơi: "Ta là cổ thần Công Minh từ thất thập thất trọng thiên, kiếp trước được phụng làm Tài Thần.

Sau khi Cửu Trọng Thiên bị phá, tám mươi mốt lộ thượng cổ ma đột nhiên hạ giới, ta lại bị giáng xuống trần gian một cách khó hiểu, chuyển sinh một kiếp luân hồi, giúp đỡ cường giả mang trong mình thần ma hỏa trấn áp ma đạo, cho nên ta mới đến đây..." Đế Tôn cố nén cười hỏi lại: "Ta nói này, Thần giới khó sống vậy sao?

Tại sao lại bị giáng xuống một cách khó hiểu?

Không phải là bị người khác hãm hại chứ?" Công Minh bất đắc dĩ:

“Vốn ta đang chơi bài tiêu khiển cùng ba vị thượng thần, kết quả đang chơi, nhà đối diện đột nhiên lật bàn nói ta gian lận, thế là ta bị giáng xuống đây.” Đế Tôn: “...

Ai, cũng là một kẻ khổ mệnh, bị đại lão hãm hại.

Khoan, không đúng, vậy nhục thân của ngươi...” Sắc mặt Công Minh dường như trở nên khó coi hơn, hắn chỉ vào lão già nhỏ bé đã thiết lập quy tắc trên mặt đất.

“Hắn là ngũ đương gia của Lưu Ly Sơn, tập đoàn lớn nhất gần đây, người ta gọi là Thiên Tài Ngũ Gia.

Sau khi ta hạ giới, vì muốn cải thiện cuộc sống, ta đến sòng bài ở thị trấn gần đó thử vận may, kết quả thì ngươi biết đó, với trình độ của ta, chưa từng thua, trên trời cũng nổi tiếng có tiền.

Tính khí nổi lên, ta thắng liên tiếp hơn bảy mươi ván, kết quả thì sao, thế đạo hiểm ác, ông chủ đứng sau là một đám ác bá giàu có của Lưu Ly Sơn, trực tiếp chặn không cho ta đi!” Đế Tôn mặt đầy vẻ khó xử, không nhịn được hỏi lại: “Ta nói này, ngươi dù sao cũng là một thần hồn, vừa mới hạ giới, cũng không đến nỗi bị một đám phàm nhân bắt nạt ra nông nỗi này chứ?” “Ai...

đừng nhắc nữa, trong sòng bài thì đúng là người thường, nhưng ba tên đương gia đầu tiên của Lưu Ly Sơn, sau lưng đều có một Cổ Ma khế ước.

Tên sư gia bên cạnh sơn chủ Lưu Ly Vạn Tài, cái tên chó chết đó là một quy tắc thuật sĩ, lão tử nhất thời sơ ý, bị tên chó đó hại cho bán sống bán chết, mới bị trấn áp nhục thân trên Lưu Ly Sơn!” Đế Tôn: “...” Thực tế, lão già nhỏ bé cùng bàn vừa rồi, sau khi thi triển thủ đoạn thuộc loại quy tắc, Đế Tôn đã vô cùng kinh ngạc!

Loại thủ đoạn chế tạo pháp tắc cục bộ quy mô nhỏ này, thực sự

đã thu hút Đế Tôn!

Công Minh trước mặt là Tài Thần chuyển thế, tự nhiên về phương diện này hẳn phải có trình độ xuất sắc.

"Được rồi, cũng không cần lằng nhằng nữa.

Ta nhìn ra được, ngươi muốn lấy lại nhục thân, một là phải phá vỡ quy tắc kia, hai là chỉ dựa vào ngươi chắc chắn không được, tự nhiên cần ta giúp đỡ.

Nếu đã vậy, chúng ta hãy hợp tác, ngươi chia sẻ thần thông quy tắc của ngươi cho ta!

Còn ta, miễn cưỡng đồng ý giúp ngươi báo thù rửa hận, san bằng Lưu Ly Sơn, ngươi thấy thế nào?" Công Minh ban đầu không dám coi thường Đế Tôn, nhưng khi thấy Đế Tôn không tốn chút sức lực nào đã đào được cái rương vàng kia, ấn tượng trong lòng đối với Đế Tôn đã thay đổi trời long đất lở.

"Huynh đệ, không giấu gì ngươi, ta thì không có vấn đề gì, nhưng cái gọi là chia sẻ thần thông là có ý gì, ta không hiểu lắm.

Ngoài ra, ta biết ngươi vừa phát hiện ra cái rương đó!" Đế Tôn cười hắc hắc: "Đơn giản, ta có thể dạy ngươi phương pháp định vị, nhưng tiền đề là, ngươi phải dùng cách của ta để thiết lập ràng buộc với ta!

Chương 696

Như vậy xác suất ta có thể chia sẻ thần thông của ngươi sẽ tăng lên rất nhiều!" "Thành giao!!" Công Minh cũng là người sảng khoái, không nhiều lời vô ích, tại chỗ đồng ý yêu cầu của Đế Tôn.

"Vậy, nên thiết lập ràng buộc như thế nào?

Chia sẻ thần thông?" "Đơn giản, chúng ta kết bái kim lan huynh đệ, ta làm lớn, ngươi làm nhỏ, ràng buộc tự nhiên sẽ có." "??" Công Minh nghe vậy tròng mắt suýt nữa bay ra ngoài.

"Sao, không muốn?

Ta nói cho ngươi biết, năm đó ngay cả Ngọc Đế cũng bị lão tử đuổi đánh, ngươi có được vinh dự này, cứ mà mừng thầm đi!" "Ta, Đế Tôn!" "Ta, Công Minh!

Hôm nay kết làm huynh đệ kim lan dị tính..." Sau khi hoàn thành một loạt quy trình cũ, hai người đã thành huynh đệ trên danh nghĩa.

Rốt cuộc là huynh đệ bề mặt hay huynh đệ thật sự, bây giờ còn chưa biết được, chỉ có hoạn nạn có nhau mới có thể kết thành tình nghĩa bền hơn vàng.

"Mau lên, bên này!" Đột nhiên, bên ngoài sơn động, những luồng khí tức hỗn loạn ùn ùn kéo đến, tiếng động lộn xộn nhanh chóng áp sát.

"Chuyện gì vậy?

Sao nhanh thế đã có người tìm đến cửa rồi?" Đế Tôn vừa nói xong, Công Minh liền tỏ vẻ hả hê nhắc nhở: "Còn không phải do ngươi từ bi phát thiện tâm, thả con hồ ly thối kia về, người ta đi tìm chỗ dựa đến gây sự rồi!

Theo ta được biết, đại lão của Hắc Khâu Lĩnh nơi con hồ ly đó ở, cũng là một Cổ Ma tam giai.” Vừa dứt lời, hồ ly đã dẫn một đám lớn các loại đại yêu tràn vào trong động, nhìn sơ qua cũng có đến cả trăm tên!

“Hừ!

Nhóc con, giả làm Tước Thần, ta biết, chắc chắn có người lén lút giúp ngươi, nếu không làm sao có thể xoay chuyển tình thế?

Tên lùn của Lưu Ly Sơn kia quả nhiên đã chạy ra ngoài!

Các huynh đệ, giết chết hai tên này cho ta, tỷ tỷ ta sẽ trọng thưởng!” Con hồ ly lần đầu tiên khoe ra đuôi của mình, Đế Tôn nhìn qua, lại là một con hồ ly năm đuôi.

Tuy không mạnh, nhưng không chịu nổi hồn lực của hồ tộc kinh người, có nó ở đây, Công Minh không có cách nào độn hình.

“Ngươi, trốn sau lưng ta đừng có lộn xộn, thủ đoạn của đám đại yêu này ta không quen lắm, phải cẩn thận!” Đế Tôn vừa nói, đã vung Hiên Viên Kiếm xông lên.

Kiếm thế cuồng mãnh, đại khai đại hợp, mấy lần ra vào, đã áp chế đám đại yêu trước mặt đến mức thảm hại.

“Tên nhóc này?

Không phải, hắn chỉ là một tên phế vật dựa vào vận may để đánh mạt chược thôi sao?” Đế Tôn lập tức ngây người, nhìn ánh mắt của con hồ ly kia hận không thể trực tiếp giết chết hắn!

“Hừ, thấy chưa?

Tên phế vật chết tiệt, lão nương đánh không lại ngươi, cũng phải giết chết con cô hồn dã quỷ đã hại ta thua cuộc kia!” Hồ ly vừa nói, đột nhiên hóa ra vô số hư ảnh lao về phía Công Minh sau lưng Đế

Tôn.

Lúc này, Công Minh cũng không định ngồi chờ chết, trong tay hắn run lên, một sinh vật kỳ quái hình dạng một chú thỏ nhỏ đáng yêu xuất hiện, nó nhảy nhót trên người Công Minh một hồi, rồi biến thành một viên xúc xắc!

"Thiên địa vô cực, quy tắc vạn vật, đi!" Một hai ba bốn năm sáu...

Xúc xắc lần lượt tương ứng với sáu bộ phận trên cơ thể chú thỏ sau khi biến hình, bên ngoài cơ thể tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt!

Ánh sáng cuối cùng dừng lại ở ba con số, sau khi xúc xắc đứng yên, ánh sáng màu tím nhạt kia lại đột nhiên tắt ngấm, Công Minh cũng theo đó mà thở dài một hơi.

"Chết tiệt, có cần phải xui xẻo thế không?" "Hừ, thấy chưa, tên nhóc phế vật này không phải một mình à, cả hai đều là phế vật!

Ha ha ha, thú vị đấy, tập trung hỏa lực cho lão nương, diệt tên hồn thể kia trước!" Hồ ly rõ ràng là kẻ cầm đầu của đám đại yêu, mặc dù Đế Tôn cũng không rõ tại sao nhiều đại yêu như vậy lại nghe lệnh của nó.

Đế Tôn có thân bất hủ, không biết đã chịu bao nhiêu đợt sát thương.

Sau khi phát hiện gã này là một cục xương cứng khó nhằn, đám yêu quái dứt khoát thay đổi chiến lược, bắt đầu tập trung hỏa lực mạnh mẽ vào mục tiêu sau lưng Đế Tôn.

"Đại ca, mau, mau cứu ta, mẹ kiếp quy tắc không dùng được!" Công Minh gào thét như sắp nổ tung, nhưng đáng thương là viên xúc xắc không biết vì sao, mỗi lần tung ra một con số, ánh sáng màu tím đỏ bên ngoài đều biến thành hư vô.

"Ta nói này, cái của nợ này là sao vậy?

Ngươi còn là Tài Thần đấy?" Công Minh bất đắc dĩ truyền âm: "Ngươi không biết đó thôi, ta vừa mới hạ phàm không lâu, thần lực còn chưa hồi phục, hiện tại chỉ có hai thành thần lực, chỉ có thể thiết lập quy tắc trên một trong sáu mặt của xúc xắc.

Chương 697

Chỉ khi tung ra đúng con số đó, quy tắc ta thiết lập mới có tác dụng.

Nếu không tung trúng, ít nhất sẽ hao phí một phần mười dự trữ thần lực, và phải cách ba phút sau mới có thể phóng thích lần thứ hai!" Đế Tôn một trận đau đầu...

Quy tắc kiểu này, nếu đặt trong cuộc đối đầu giữa các Cổ Ma, e là chưa kịp tung xúc xắc đã chết rồi.

Thấy Công Minh không trông cậy được, Đế Tôn đành phải bắt đầu nghiêm túc, dựa vào sức mạnh của mình.

Trong sát na, sức mạnh vô cùng khủng bố bộc phát, Hiên Viên Kiếm vang lên, quần yêu tám phương đều bị lực lượng của Thần Ma hỏa diễm thiêu đốt bay ra ngoài, một số yêu quái tu vi tương đối yếu tại chỗ bị nghiền thành hư vô.

Mấy con đại yêu bên cạnh hồ ly cầm đầu thì khá lanh lợi, nhưng cũng nhìn ra được, Đế Tôn là một nhân vật không thể trêu vào.

"Lai lịch của tên nhóc này không rõ, nội tình cường đại, tuyệt đối không phải hạng mà chúng ta có thể cứng đối cứng, e là phải cường giả cấp Cổ Ma tự mình ra tay mới có cơ hội thắng!" Con gấu chó đại yêu bên cạnh hồ ly sau khi đưa ra phán đoán, đã manh nha ý định rút lui.

Hồ ly vô cùng tức giận, nhưng cũng không thể không tuân lệnh.

"Nhóc con, nghe cho rõ đây, mối thù của chúng ta đã kết rồi, hôm nay ngươi sỉ nhục ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai: "Ta nói rồi, bảo đại lão Cổ Ma sau

lưng ngươi ra mặt đi, sao cứ phải tự làm xấu mặt mình thế, giết ngươi ta còn lười động tay, vì không có tính khiêu chiến!" Hồ ly lạnh lùng vô cùng nhìn Đế Tôn một cái, lúc sắp đi, đột nhiên trong đồng tử bắn ra hai luồng ánh sáng màu hồng phấn, không thiên không lệch đánh trúng vào linh hồn của Công Minh bên ngoài thân thể Đế Tôn.

"Ha ha ha ha!

Tên lùn, từ từ mà hưởng thụ nhé!" Đám yêu quái nhanh chóng bỏ chạy, Đế Tôn cũng lười đi bắt nạt đám yếu ớt đó, quay lại với vẻ mặt quan tâm đi đến trước mặt Công Minh.

Ban đầu gã này không sao cả, nhưng một lúc sau, Đế Tôn cuối cùng cũng phát hiện, hồn thể của Công Minh bắt đầu tự động bốc cháy yêu quang màu đỏ đen.

Đó là bản mệnh yêu hỏa của dòng dõi hồ ly mạnh mẽ, chuyên có hiệu quả sát thương cực lớn đối với những linh hồn trần trụi không có lớp bảo vệ.

Thông thường, bản mệnh yêu hỏa đều được phối hợp với các kỹ năng mê hoặc, nhưng lần này, vì Công Minh không hề phòng bị, hồ ly một đòn đã trúng, khiến Công Minh phải chịu thiệt không nhỏ.

Vào thời khắc mấu chốt, viên xúc xắc hình thỏ con trước mặt Công Minh đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu tím đỏ vô cùng mạnh mẽ, thiêu đốt thần lực cuối cùng của Công Minh và tung ra một lần.

Keng!!

Sáu điểm!

Lần đầu tiên tung ra sáu điểm.

Trong sát na đó, thần lực cực mạnh bộc phát, dao động mạnh đến nỗi, ngay cả một nhân vật cấp BUG đỉnh cao tam giới như Đế Tôn cũng phải bản năng lùi lại mấy bước!

“Thần lực thật cường đại!

Xem ra, ta quả thực đã xem nhẹ sức mạnh của dòng dõi quy tắc, mặc dù thứ này có tính ngẫu nhiên lớn, nhưng tiềm năng ẩn chứa lại kinh người.

Dù sao cách thức biên soạn quy tắc chính là vận dụng sức mạnh pháp tắc giữa trời đất để thực hiện.

Nếu có thể kết hợp hoàn hảo với Thần Ma Phần Thiên Diễm của ta, tạo ra một hệ thống quy tắc độc quyền của riêng mình, uy lực sẽ khó mà tưởng tượng được!” Cùng với sự biến mất của vòng sáng màu hồng phấn kia, một luồng khí tức thần chi vô cùng mạnh mẽ bao bọc lấy thân thể Công Minh!

Công Minh vốn đang có vẻ đau đớn không chịu nổi, bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác như gió xuân thổi qua, nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ thong dong trước đó, phảng phất như hồn thể chưa từng bị thương.

“Oa!

Đây là quy tắc sao?” Công Minh đắc ý gật đầu: “Ta vừa mới hạ phàm, thần lực cũng chưa trưởng thành, chỉ có một cơ hội biên soạn quy tắc, liền đem con số sáu duy nhất ta có thể sử dụng biên soạn thành một đạo quy tắc phục hồi, sau đó rót thần lực của ta vào.

Chỉ cần trong chiến đấu tung trúng sáu điểm, quy tắc tương ứng sẽ tự động kích hoạt.

Nội dung của đạo quy tắc đó, chính là hồi phục thương thế cấp thần.” Trong ánh mắt Đế Tôn mang theo vài phần kinh ngạc: “Bất kể vết thương nghiêm trọng đến đâu cũng có thể hồi phục?” “Đương nhiên là không!

Nếu bị giết ngay lập tức, quy tắc mạnh đến đâu cũng vô dụng?

Chỉ cần chưa chết, đều có thể hồi phục.” Đế Tôn không khỏi thầm than một tiếng, người tu luyện loại thần pháp quy tắc này có thể nói là phượng mao lân giác, một dòng dõi có thể bị xem nhẹ ngay cả trong Thần chi lĩnh địa.

Nhưng oái oăm thay, môn đồ của dòng dõi này ai nấy đều mạnh mẽ, quy tắc một khi xuất hiện, trừ phi là loại Cổ Thần cấp Sáng Thế đứng trên cả pháp tắc trời đất, nếu không đừng hòng thoát khỏi sự trói buộc của loại quy tắc này!

“Ta nói này, chúng ta bây giờ đã là huynh đệ kết nghĩa, sao ngươi không chia sẻ thần thông đó cho ta?” Đế Tôn không phải là không có thủ đoạn, bản thân hắn có thân bất hủ, nhưng phần lớn là vì tò mò về sự truyền thừa của dòng dõi này.

“Ai, ca ca của ta ơi, không phải ta không chia sẻ cho ngươi, chỉ là bây giờ Thiên Thu Tử Mẫu Cổ của ta, mẫu cổ không ở trên người ta, ta chỉ là một con tử cổ, dù chia sẻ thần thông của dòng dõi cho ngươi, cũng không có cách nào sử dụng được!” Đế Tôn nhướng mày: “Vậy sao, con cổ kia, cùng với bản thể của ngươi đều bị giam cầm trên Lưu Ly Sơn rồi?” Công Minh bất đắc dĩ gật đầu: “Chính là như vậy!” Đế Tôn hừ cười: “Vậy còn chờ gì nữa, lập tức dẫn ta lên núi, đoạt lại nhục thân của ngươi!” Công Minh lại tỏ vẻ mặt khổ sở, lắc đầu: “Không đơn giản như vậy!

Chương 698

Sư gia của đại đương gia Lưu Ly Sơn rất mạnh, quy tắc của hắn không yếu hơn ta, chỉ kém về cường độ thần lực, thiên phú tạo nghệ trong dòng dõi ta cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Theo ta được biết, trên con đường lên Lưu Ly Sơn, đã bị liên tiếp thiết lập bảy đạo quy tắc, không dễ vào đâu." "Bảy đạo?

Vậy chẳng phải là chết chắc sao?" Công Minh gật đầu: "Sư gia sở dĩ có địa vị cao như vậy trong Lưu Ly Sơn, trực tiếp chịu trách nhiệm trước đại đương gia, phần lớn là vì sự uy hiếp từ quy tắc của dòng dõi hắn.

Thông thiên thất kiếp, muốn thuận lợi thông qua, ngay cả ta cũng không có nắm chắc tuyệt đối, dù sao ta cũng không ở trạng thái đỉnh phong như trên trời." Đế Tôn cười lạnh: "Không sao, mặc kệ ngươi có làm được hay không, cứ đi xem rồi nói.

Ngươi theo ta về thị trấn một chuyến, tìm bạn đồng hành của ta!" ...

Hai người nhanh chóng khởi hành, mang theo một rương lớn kim ngân tài bảo trở về thị trấn, hội hợp cùng Ngộ Không, Hỏa Vũ và Thanh Hổ.

Sau khi kể sơ qua tình hình ở Hoàng Phong Động, ba người Ngộ Không đều ngơ ngác.

"Đánh mạt chược??

Ca ca, huynh không phải là người không làm việc chính sự như vậy chứ?

Hắc hắc hắc!

Vậy thì Lão Tôn ta ngủ nướng một giấc cũng không có gì sai." "Bớt khoe khoang với ta, có nhiệm vụ mới rồi.

Chúng ta lập tức lên đường đến Lưu Ly Sơn, nghe nói nơi đó có không ít Cổ Ma!" "Tuân lệnh!" Một đoàn người dưới sự dẫn dắt của Công Minh rời khỏi thị trấn, thẳng tiến đến Lưu Ly Sơn.

Lại không biết, lúc này trong tông đường của Lưu Ly Sơn đã giận dữ sôi trào.

Bành!!

Một chưởng khổng lồ vỗ ra, gã béo Lưu Ly Vạn Tài trên ghế chủ vị tức giận đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

"Sao cơ?

Lão ngũ, bị người ta giết rồi?" "Thật sự là như vậy, sơn chủ đại nhân xin bớt giận.

Vốn tiểu muội đã mang theo đám đại yêu kia, định mang thi thể của Thiên Tài Ngũ Ca về cho ngài, không ngờ thiếu niên đó quá lợi hại, tên lùn Công Minh đi theo hắn cũng là một cường giả có thuật quy tắc.

Mặc dù bị ta trọng thương, nhưng ta đoán hắn không dễ chết như vậy." Người mở miệng nói không ai khác chính là hồ ly năm đuôi của Hắc Khâu Lĩnh.

Lần này, là lần thứ ba nó giở trò với Đế Tôn, e là lần này nếu Đế Tôn còn biết có phần của nó, nhất định sẽ không tha cho nó.

"Thật hết nói nổi!

Lão tam!" "Đại ca!" "Triệu tập Thất Yêu Tổ của Lưu Ly Sơn ta, đi tru sát ác nhân kia, nhất định phải báo thù cho ngũ đệ!" "Tuân lệnh!" Tam đương gia của Lưu Ly Sơn là một gã đầu trọc cao gầy, cũng là

một Cổ Ma tam giai, chỉ là bây giờ không nhìn ra có gì đặc biệt, duy chỉ có tướng mạo có phần hung tàn.

Thất Yêu Tổ, đều là nội tình của yêu tộc Lưu Ly Sơn có thực lực tương đương Cổ Ma nhị giai, địa vị chỉ sau năm vị đương gia, chỉ có mệnh lệnh của sơn chủ Lưu Ly Vạn Tài mới có thể tập hợp lại.

Lần này bảy đại yêu cùng lúc xuống núi, lại có tam đương gia đích thân tọa trấn, có thể nói là khí thế hung hăng.

Thật trùng hợp, hai nhóm người, đã gặp nhau ở ngay cổng núi.

Đúng là kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ như lửa!

Khi Công Minh một lần nữa nhìn thấy hồ ly năm đuôi đứng bên cạnh tam đương gia trong đội hình đối phương, hắn liền chửi ầm lên!

"Con hồ ly chết tiệt, lại chạy đi gọi cứu viện, thật đáng chết!" "Hừ, ta biết gã nhà ngươi không dễ chết như vậy mà, đang định đi tìm ngươi đây, không ngờ giác ngộ tốt thế, chủ động chạy đến nộp mạng!" Đế Tôn lại lộ ra một nụ cười lạnh: "Thường nói, làm người phải tự biết lượng sức mình, Ngũ Vĩ, hôm nay là ngày vẫn lạc của ngươi!

Ta không chỉ muốn thu phục ngươi, mà còn muốn ngươi nếm thử cảm giác bị liệt hỏa đốt cháy thân thể!" Đế Tôn nói xong, trực tiếp truyền âm cho Hỏa Vũ bên cạnh.

"Nha đầu, trong đội của chúng ta, ngươi chưa từng ra tay nhỉ.

Lát nữa lộ một tay, cho con hồ ly kia biết sự lợi hại của hỏa diễm!" "Hiểu rồi, lão đại!" Hỏa Vũ nha đầu vốn không có vẻ sắc bén, nhưng vừa nghe có cơ hội ra tay, cả người từ dáng vẻ điềm tĩnh ban đầu, lập tức trở nên cuồng bạo.

Phải biết rằng, sức mạnh của hỏa diễm bản thân nó cực kỳ cuồng bạo, vì vậy sinh mệnh thể sinh ra từ dòng dõi truyền thừa này đều có

dục vọng chinh phục mãnh liệt.

Nhìn thấy dáng vẻ lả lơi của con Ngũ Vĩ đối diện, Hỏa Vũ đã nổi giận.

Chương 699

Về phần những người khác, Đế Tôn thậm chí còn lười để ý.

"Lát nữa động thủ, tên đầu trọc cao gầy ở giữa để ta xử lý, đám đại yêu còn lại giao cho các ngươi." "Hiểu rồi!!" Đế Tôn nói xong, một mình đi đầu bay lên trời.

Nào ngờ vừa bước ra ba bước, một lực hút như đầm lầy dưới chân đột nhiên không báo trước cuốn lấy hai chân hắn.

"Chuyện gì vậy??" "Không xong rồi, lại bị động kích hoạt quy tắc, ca ca, huynh trúng chiêu rồi!" "?" Đế Tôn một trận đau đầu.

Trên đỉnh đầu vô cớ bị một tia sét đánh xuống, đổi lại là người khác, liệu có ổn không?

Mặc dù một tia sét bất ngờ đối với Đế Tôn mà nói, chẳng khác nào gãi ngứa.

Nhưng hiệu quả hạn chế vô cùng mạnh mẽ dưới chân, lại mang đến cho Đế Tôn một chút phiền toái.

Đạo quy tắc thứ nhất của Lưu Ly Sơn - Vô Tận Nê Chiểu!

Quy tắc kích hoạt bị động, được Sư gia thiết lập cho các mục tiêu không mang khí tức bản nguyên của Lưu Ly Sơn.

Chỉ cần bước vào trong đó, chắc chắn sẽ kích hoạt quy tắc.

Quy tắc chỉ có thể đồng thời nhắm vào tối đa ba mục tiêu.

Cũng tức là, nếu vượt quá ba người, người tiếp theo vào trong đó sẽ không bị tác dụng hạn chế của đầm lầy.

Đế Tôn nhìn xuống chân, cổ ma chi lực màu tím đen, bị sắp xếp vô hình thành quỹ tích pháp tắc đặc định, mơ hồ có thể cảm nhận được

một đạo hồn niệm độc quyền của Sư gia trong đó, đây chính là hình thái hoàn chỉnh của quy tắc!

Hồn niệm, cộng thêm một trong các loại thần ma bản nguyên, có thể được biên soạn thành một đạo pháp tắc cục bộ có phạm vi bằng phương pháp đặc thù, cộng thêm thiết lập điều kiện kích hoạt, một đạo quy tắc đã thành hình.

Thực tế, trọng tâm của trọng tâm chính là khâu thiết lập điều kiện kích hoạt.

Bởi vì hồn niệm và bản nguyên đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng dễ dàng có được, nhưng việc biên soạn điều kiện kích hoạt, lại là khâu quan trọng nhất trong truyền thừa của dòng dõi quy tắc, người nắm giữ loại truyền thừa này trên thế gian lại ít đến đáng thương, cũng chính vì không biết cách kích hoạt một đạo quy tắc.

Lúc này, Đế Tôn đã đi sâu vào trong đó, muốn thoát khỏi hạn chế của quy tắc chỉ có hai cách.

Thứ nhất, phá trận, dựa vào thần ma bản nguyên cấp nghiền ép để trực tiếp phá vỡ quy tắc.

Cách khác, là dùng ngoại lực tiêu diệt trước người chế định quy tắc, cũng tức là Sư gia.

Bây giờ xem ra, Đế Tôn chỉ có thể chọn cách thứ nhất.

Thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay, một kiếm của Đế Tôn chém xuống từ trên không, nhưng điều kinh ngạc là, quy tắc dường như không bị kiếm lực của hắn phá vỡ.

Cùng lúc đó, đạo quang mang thứ hai dưới chân lóe lên.

"Chết tiệt!

Lại là song trọng quy tắc chồng chất, Sư gia quả nhiên cao tay!"

Lần này ngay cả Công Minh cũng không nhịn được kinh ngạc.

Song trọng quy tắc chồng chất, đòi hỏi hồn lực và các phương diện điều kiện đều khắc nghiệt hơn, nhưng tác dụng lại tuyệt đối không đơn giản là một cộng một bằng hai, song trọng quy tắc đa phần là hiệu quả liên động tăng tiến.

Thực tế, khi Đế Tôn chém ra một kiếm, đã kích hoạt đạo quy tắc thứ hai, chính là miễn dịch với mọi công kích vật lý.

"Ha ha ha!

Nhóc con, lần này ta xem ngươi còn có thể kiêu ngạo thế nào!

Vào trong quy tắc của Sư gia, dù mạnh đến đâu, cuối cùng cũng vô ích!

Thất Yêu Tổ, đến lúc phát huy tác dụng rồi!" "Hắc hắc hắc, tuân lệnh!" Vèo vèo vèo, bảy đạo yêu quang đồng thời phóng lên trời, Thất Yêu Tổ là bảy con mãnh thú hình thái khác nhau.

Mặc dù thực lực không tệ, nhưng xem ra đều là loại tép riu, chỉ một lần đối mặt, Đế Tôn còn chưa động đậy, chúng đã bị chấn đến mức thổ huyết bay ngược ra ngoài.

"Gã này, thân thể chẳng lẽ là sắt đúc sao?

Lại cứng như vậy!" Đế Tôn cười lạnh: "Tin không, lão tử đứng yên ở đây, các ngươi có đánh cả trăm năm cũng không xong." Thất Yêu Tổ chịu thiệt một phen, dường như đều có chút sợ hãi.

Chương 700

Tam đương gia nhìn không vừa mắt, hừ lạnh một tiếng phế vật, trực tiếp xông lên trời, đích thân ra tay định giao đấu với Đế Tôn.

Đột nhiên, sau lưng tam đương gia rút ra một thanh cốt kiếm!

Thanh kiếm này dài gần một mét rưỡi, không nhìn thấy bất kỳ lưỡi kiếm sắc bén nào, nhưng trong khoảnh khắc chém xuống, lại mang đến cho người xung quanh áp lực cực lớn!

"Dao động kiếm lực thật khủng bố!" "Ta hiểu rồi, kiếm chính là một phần của xương cốt hắn, cốt và nhận song luyện song tu, làm ít công to!

Lấy kiếm làm cốt, hóa cốt thành kiếm!" Đế Tôn nhanh chóng nhìn ra điểm mạnh của tam đương gia.

Loại phương thức tu luyện này, dung hợp tu thân và tu pháp làm một, cùng là cấp bậc Cổ Ma tam giai, nhưng cường độ nhục thân và lực công kích của gã này, đều có thể sánh ngang với thực lực đỉnh phong của Cổ Ma tam giai!

"Lui ra, để ta!" Đế Tôn lo lắng cho mấy đồng đội sau lưng, bao gồm cả Công Minh, đều dưới sự nhắc nhở của hắn lập tức lùi lại, nhường toàn bộ khu vực chiến trường bị quy tắc hạn chế cho Đế Tôn tự do phát huy.

"Ta nói này, huynh thật sự được không?

Gã này rất mạnh, đừng có cố quá!" Đế Tôn bất đắc dĩ liếc Công Minh sau lưng một cái: "Lo cho mình đi, ta nói cho ngươi biết, trên đời này người có thể giết được ta còn chưa sinh ra đâu!" Ầm ầm ầm!

Giơ tay lên, Hiên Viên Kiếm lại triển thần uy.

Đế Tôn thực tế không cần di chuyển, cho dù hành động của hắn thật sự bị hạn chế thì đã sao, chỉ cần cánh tay hắn còn cử động được, đối phương dù mạnh đến đâu, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Bề mặt lưỡi kiếm, diễm quang của Thần Ma Phần Thiên Diễm nhanh chóng ngưng tụ, lại nâng uy lực kiếm đạo lên một bậc.

Chỉ trong khoảnh khắc kiếm lực bộc phát, tam đương gia chỉ cảm thấy mỗi một bộ phận trên cơ thể, đều bị uy lực khủng bố của kiếm lực cuốn lấy va chạm!

Phụt!

Tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, tam đương gia không tự chủ được bay ngược ra xa mấy chục mét, một chân đạp mạnh về phía sau mới ổn định được thân hình.

"Chết tiệt!

Chẳng lẽ ngay cả tam đương gia, Cổ Ma có lực công kích đỉnh phong tam giai, cũng không phải là đối thủ của hắn?" Hồ ly Ngũ Vĩ lại một lần nữa rơi vào vẻ mặt ngưng trọng, thật sự bắt đầu lo lắng, một khi Đế Tôn nổi điên, sẽ giết sạch tất cả mọi người có mặt.

"Mấy người, mau về thông báo cho đại ca, tình hình có biến, kẻ địch nội tình kinh người, mau phái thêm viện binh cho ta, mau!" Tam đương gia là một người thẳng tính, yêu cầu viện binh cũng không hề né tránh trước mặt mấy đối thủ của Đế Tôn.

Thất Yêu Tổ vốn không có chiến ý, nghe lời của tam đương gia như được đại xá, vội vàng ba chân bốn cẳng biến mất không còn tăm hơi.

"Gì cơ?

Ngay cả lão tam cũng không cản được người kia?

Ở trong quy tắc của Sư gia?" Lưu Ly Vạn Tài vuốt vuốt bộ râu, liếc nhìn Sư gia bên cạnh.

"Có cách nào hay không?" Sư gia âm lãnh cười một tiếng, chuyển ánh mắt nhìn về phía Thất Yêu Tổ: "Vừa rồi, hắn bị giam cầm trong đạo quy tắc đầm lầy thứ nhất phải không?

Đơn giản, cố ý khiêu khích hắn rồi lùi lại, dẫn hắn vào đạo quy tắc thứ ba, ta bảo đảm gã đó sẽ hình thần câu diệt!" Sư gia nói rất có khí thế, không thể không nói, gã này quả thực có vốn liếng để kiêu ngạo, phần lớn Lưu Ly Sơn đều dựa vào hắn để nổi danh lập uy.

"Không nghe thấy lời của Sư gia sao?

Còn không mau đi?" "Tuân lệnh!" Thất Yêu Tộc bên dưới run rẩy lui ra ngoài.

Mấy lão già này rõ ràng nhìn ra được, sắc mặt của Lưu Ly Vạn Tài đã có chút không ổn.

Bình thường nuôi mấy lão già này ăn ngon uống tốt, đến lúc cần phát huy tác dụng lại chẳng làm được gì, khó trách Vạn Tài sơn chủ lại nổi giận.

"Hừ, một đám phế vật, bình thường đãi ngộ như yêu tổ, đến lúc quan trọng chỉ có thể làm chân chạy vặt!" Sư gia lại lắc đầu: "Sơn chủ đừng vội, chỉ cần ăn lương của Lưu Ly Sơn ta, bất kể có chiến đấu lực hay không, sớm muộn gì cũng phải trả lại!" Bành!!

Một quyền mạnh mẽ bộc phát, từ nắm đấm trái của Đế Tôn tung ra, tức khắc đánh nát xương cánh tay trái của tam đương gia, đánh cho gã này đau đến nhe răng trợn mắt suýt nữa khóc thét lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sự mạnh mẽ của Đế Tôn, đã vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người có mặt.

Điều khoa trương hơn là, lúc này Đế Tôn, lại đang dựa vào sức

mạnh nhục thân thuần túy để chống lại đạo quy tắc trên người!

Dưới chân như có vạn quân chi lực đè nặng, nhưng mỗi lần Đế Tôn muốn di chuyển, lại như vác cả con đường núi trên chân, một bước, cuối cùng cũng phải bước ra được.

Chương 701

"Có chiêu gì cứ dùng hết ra đi, ta muốn xem xem Lưu Ly Sơn nhỏ bé này có được mấy kẻ hữu dụng!" Đế Tôn thế như chiến thần, một bước một dấu chân, một đạp chấn thiên sơn!

"Trời ạ... hắn, hắn lại là một người đàn ông vác cả quy tắc mà đi, hồ ly, ngươi đắc tội với đại lão cỡ này, e là hôm nay phải toi rồi." Ngũ Vĩ liếc nhìn Thất Yêu Tổ bên cạnh, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

"Gã này có mạnh nữa thì sao, Hắc Khâu Thiên Hồ tộc ta, lẽ nào lại sợ?" Thất Yêu Tổ cười hắc hắc, đột nhiên tung một cú đá lớn vào sau lưng Ngũ Vĩ, đá bay Ngũ Vĩ ra ngoài, lăn lóc bay về phía khu vực pháp trận quy tắc thứ nhất nơi Đế Tôn đang đứng.

"Vương bát đản, ngươi dám bán đứng ta!" Hoàng Mao của Thất Yêu Tổ cười hắc hắc, vẫy tay về phía Ngũ Vĩ: "Vị đại thần này, con hồ ly thối kia là kẻ đầu sỏ, đều là nó gây sự, không liên quan nhiều đến Lưu Ly Sơn chúng ta.

Đại lão ngài có yêu cầu gì cứ việc đưa ra, con hồ ly kia tùy ngài xử trí, chỉ cầu đừng trút giận lên Lưu Ly Sơn chúng ta là được!" Mẹ kiếp... chưa kịp phản kháng, phe Thất Yêu Tổ đã bắt đầu bán đồng đội rồi?

Nhìn Ngũ Vĩ lăn lóc thảm hại dưới chân mình, Đế Tôn cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ngươi, không thể tự thương mình một chút sao?

Nếu ngoan ngoãn ở lại Hắc Khâu của ngươi, liệu có chuyện hôm nay xảy ra không?" Ngũ Vĩ thấy không còn cách nào khác, lại bắt đầu diễn lại khổ nhục kế như ở trong Hoàng Phong Động, liên tục dập đầu khóc lóc với Đế Tôn.

“Muộn rồi.

Ta cho ngươi cơ hội ngươi không dùng, không trách được người khác.” Đối với loại tiểu nhân hai mặt này, phản ứng lần này của Đế Tôn rất đơn giản, hắn nhấc chân lên đá về phía sau, trực tiếp đá Ngũ Vĩ đến trước mặt Hỏa Vũ.

“Nếu luận về bối phận, Hỏa Vũ có thể là tổ tông của ngươi.

Muốn sống hay không, tùy ngươi cầu xin.” Ngũ Vĩ lập tức ngây người, bảo nó đi cầu xin một cô nương trẻ tuổi hơn mình, bằng cách hạ mình khuất tất, thực sự khó có thể chấp nhận.

Hỏa Vũ dường như cũng không dễ nói chuyện như tưởng tượng, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Ngũ Vĩ dưới chân một cái.

“Không cần đâu, nếu ngươi thật sự đáng thương, ca ca sẽ không có thái độ như vậy.

Điều ta có thể làm cho ngươi, chỉ là tiêu diệt thứ không biết sống chết này.” Hỏa Vũ vừa dứt lời, giơ tay lên đã là một đạo xích hỏa nguyên quang vô cùng mạnh mẽ bao phủ lên bản thể của Ngũ Vĩ.

Hỏa diễm nóng bỏng nhanh chóng bốc hơi, bản nguyên yêu khí hàng ngàn năm nhanh chóng bị hủy diệt, linh hồn của nó cũng đang gào thét thê lương, tràn đầy hận thù đối mặt với tất cả!

“Đế Tôn, Hỏa Vũ, ta nhớ kỹ các ngươi rồi, lão nương có làm quỷ cũng không tha cho các ngươi!” ...

Vào thời khắc tuyệt mệnh, Ngũ Vĩ tự bỏ bốn đuôi, gần như mất đi phần lớn yêu lực, biến thành bản thể một con hồ ly bị thương, dùng gần như toàn bộ sức mạnh triển khai tốc độ cực hạn, bản thể hóa thành một đạo điện quang biến mất ở cổng núi Lưu Ly Sơn.

“Xin lỗi, ca ca, ta sơ suất rồi.” Đế Tôn cười lắc đầu: “Không phải lỗi của ngươi.

Con hồ ly kia là con lai của chồn sấm sét, cho nên mới quanh năm dừng lại ở cực hạn năm đuôi, không thể đột phá thêm.

Tốc độ là sở trường của nó, điểm này ngay cả ta cũng không phát hiện ra, không trách được.

Dòng dõi Hắc Khâu sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, nếu cũng có Cổ Ma tọa trấn, sớm muộn gì cũng sẽ là kẻ địch của ta." Đế Tôn vẻ mặt bình tĩnh nói, sau khi giải tỏa áp lực cho Hỏa Vũ, hắn tiếp tục bước về phía trước, không biết tự lúc nào, đã đến trước mặt tam đương gia.

"Kẻ tiếp theo bị tiêu diệt, là ngươi." Đế Tôn mỉm cười nhìn tam đương gia, hạ xuống âm thanh phán quyết.

Hiên Viên Kiếm trong tay đã giơ cao, với sức mạnh của hắn, Phần Thiên Diễm bám trên bề mặt kiếm thể, một kiếm đâm vào đầu tam đương gia, dù là Cổ Ma có chiến lực đỉnh phong tam giai cũng chỉ có kết cục bị hủy diệt.

"Đánh hay lắm, đại ca, giết chết hắn đi!" Công Minh lúc này vênh váo, hệt như một công tử bột bị bắt nạt bên ngoài, về nhà gọi cha ra báo thù rồi đắc ý. ...

"Kiếm hạ lưu nhân!" Mắt thấy lão tam của Lưu Ly Sơn sắp toi mạng, từ phía đỉnh núi, một giọng nói trung niên có phần ung dung truyền đến.

Đế Tôn nhìn kỹ, một lão giả cùng một gã trung niên lùn béo gần như tròn vo đang cùng nhau cưỡi mây đến, trên người không có nửa điểm sát ý.

Hai người này chính là sơn chủ Lưu Ly Vạn Tài và cường giả đứng sau Sư gia.

Cả hai đều là Cổ Ma tam giai, nhưng khí tức mạnh yếu lại có sự khác biệt trời vực.

Theo phán đoán của Đế Tôn, khí tức của Sư gia nội liễm, phần bộc lộ ra ngoài tương đối yếu ớt, ngược lại gã lùn béo bên cạnh, hoàn toàn là bộ dạng của một kẻ trọc phú.

Chương 702

“Các hạ, kiếm hạ lưu tình!

Không biết dòng dõi Lưu Ly Sơn ta đã đắc tội ở đâu với các vị cao nhân?” Sư gia hạ thấp tư thái, nhưng càng như vậy, Đế Tôn lại càng cảm thấy đối phương có con bài tẩy kỳ lạ, dục vọng muốn tìm hiểu dã tâm của hắn cũng theo đó mà tăng lên.

“Không cần khách sáo như vậy.

Ta thay mặt đệ đệ kết nghĩa của ta, Công Minh, đến đòi lại công đạo.

Các ngươi trấn áp thân thể hắn, cướp đoạt bảo bối của hắn, suýt nữa khiến hắn biến thành cô hồn dã quỷ.

Nếu không giết mấy tên đương gia các ngươi, danh hiệu Đế Tôn của ta, chẳng phải là uổng phí sao?” Khí thế của Đế Tôn không phải người bình thường có thể chịu đựng được, sơn chủ Vạn Tài bên cạnh không nhịn được muốn đáp trả, vội vàng bị Sư gia ngăn lại.

“Được được, đại thủy trùng long vương miếu, đều là hiểu lầm.

Ngài giơ cao đánh khẽ tha cho tam đương gia, chúng ta lập tức lên núi, chúng ta sẽ đích thân bồi tội với ngài.

Về phần mọi thứ của Công Minh đại lão, chúng tôi xin dâng lên đầy đủ, không dám chậm trễ!” “Vậy thì mau dẫn đường, bớt nói nhảm, làm nhiều việc hơn đi.” Đế Tôn cũng không để ý, trực tiếp thu hồi Hiên Viên Kiếm, nhấc chân dùng một lực lớn, đá tam đương gia toàn thân xương cốt gãy nát bay ra ngoài như một quả bóng.

Dưới chân Đế Tôn, tam đương gia không còn chút uy nghiêm nào của một đại lão, chẳng khác nào rác rưởi mặc cho người ta giày vò.

“Mời ngài!” Sư gia đích thân dẫn đường, mấy người Công Minh mặt đầy cảnh giác vội vàng đi theo.

Nhưng đúng lúc đó, không đợi mọi người đi được mấy bước, vừa mới thoát khỏi khu vực pháp trận quy tắc thứ nhất, không gian xung quanh trong khoảnh khắc đã xảy ra sự thay đổi khó mà tưởng tượng được!

Cảnh trí của con đường lên Lưu Ly Sơn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảnh tượng như rơi vào Cửu U tuyệt ngục.

“Không ổn, trúng kế rồi!” Công Minh lớn tiếng kêu không hay.

Cùng là người có trình độ đỉnh cao trong dòng dõi quy tắc, hắn ngay lập tức nhận ra sự mạnh mẽ của lĩnh địa quy tắc này!

“Không gian trí huyễn quy tắc, thuộc loại đáng sợ và đỉnh cấp nhất trong các loại quy tắc.

Ta lại bị tên khốn Sư gia đó lừa rồi!” Cảnh trí đen kịt che lấp tất cả, tự nhiên cũng che khuất toàn bộ liên thông khí tức với xung quanh Lưu Ly Sơn.

Mạnh như Đế Tôn, trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể mặc cho mình rơi vào cạm bẫy.

Những cảnh trí độc hữu trong Sâm La luyện ngục lần lượt hiện ra, lệ quỷ u hồn, vong linh tứ ngược, khắp nơi bị bao vây bởi khí tức mục nát đọa lạc!

“Hách!” Hỏa Nhãn Kim Tinh của Ngộ Không nổi giận, hai đạo chân hỏa quét ngang, đối với những u hồn xung quanh không có chút tác dụng nào!

“Vô dụng thôi, hầu tử lão đệ...

Trí huyễn quy tắc, nếu ta đoán không lầm, hẳn là quy tắc phong ấn

vĩnh cửu.

Nếu không tìm được mật mã duy nhất mà kẻ thiết lập để lại, chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi đây!

Linh hồn và huyết nhục của chúng ta cũng sẽ bị vong hồn trong huyễn cảnh dần dần nuốt chửng!" Đội của Đế Tôn, lần đầu tiên thực sự lĩnh ngộ được sự khủng bố của quy tắc!

Một loại chiến pháp hoàn toàn mới, lại sở hữu năng lực hạn chế đặc thù khiến người ta phát điên.

"Bảo thủ ước tính, để biên chế đạo quy tắc này, e là cần đến năm năm thời gian.

Ta đã xem nhẹ địa bàn của Lưu Ly Sơn rồi, quả thực không dễ đối phó!" Đế Tôn bây giờ có thể hiểu tại sao Công Minh, với tư cách là một đại lão cấp thần trong giới chơi quy tắc, cũng sẽ bị lật thuyền trong mương.

Loại thủ đoạn này dùng làm phòng ngự trận địa, quả thực mạnh hơn bất kỳ loại pháp trận đơn thuần nào!

Nhược điểm duy nhất là việc bố trí tốn quá nhiều tâm huyết, nhưng hồi báo tương ứng cũng kinh người.

"Ha ha ha!

Lũ không biết tự lượng sức mình, dám đến Lưu Ly Sơn gây rối?

Cũng không nhìn xem, nếu Lưu Ly Sơn ta không có hai ba miếng võ, liệu có thể hùng bá một vùng Hoàng Phong Lĩnh nhiều năm như vậy không?

Thật nực cười!" Công Minh nghe thấy giọng nói của Sư gia từ trên đầu, không nhịn được chỉ tay lên trời chửi ầm lên: "Tên chó chết, đừng để lão tử ra ngoài, nếu không ta nhất định sẽ cho ngươi biết thế

nào mới là tuyệt vọng thực sự!" Sư gia cười hắc hắc: "Ra ngoài?

Chương 703

Ngươi nghĩ có khả năng thoát ra sao?

Đây là kiệt tác đắc ý nhất cả đời của ta, người trúng chiêu chưa có ai sống sót ra ngoài, tỉnh lại đi, ha ha ha...” Nghe tiếng cười dần yếu đi, Đế Tôn dường như càng bình tĩnh hơn trước.

“Tốt quá rồi, những gã đó cuối cùng cũng rời đi.” “Tốt?

Xin lỗi đi, bọn chúng vừa đi, nếu không nói cho chúng ta biết cách phá giải, chúng ta sẽ bị kẹt ở đây cả đời đó ca ca!” Đối mặt với lời phàn nàn của Công Minh, Đế Tôn lại không nhịn được mỉm cười: “Ngươi phải hiểu, đừng bao giờ hy vọng đối thủ của ngươi cho ngươi cơ hội, cái gọi là sinh cơ, đều phải dựa vào sức mạnh của mình để tranh thủ.” Hỏa Vũ ngưng trọng gật đầu, tán thành lời của Đế Tôn: “Lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” “Đơn giản, bây giờ chúng ta có nhiều nhất chính là thời gian.

Dựa vào Phần Thiên Diễm của ta, những vong hồn này không dám dễ dàng lại gần, chống đỡ vài ngày không có vấn đề.

Công Minh, điều ngươi cần làm, là nhân lúc chưa chết, đem toàn bộ truyền thừa của dòng dõi quy tắc chia sẻ cho ta, để ta sử dụng sức mạnh của dòng dõi này, may ra có cách phá cục.” Nói thật, lúc này Công Minh mặc dù công nhận và tin tưởng thực lực của người ca ca kết nghĩa này, nhưng về việc liệu Đế Tôn có thể tiếp nhận thành công truyền thừa của dòng dõi quy tắc hay không, hắn lại không có quá nhiều lòng tin.

“Ai, thôi vậy, chỉ có thể ngựa chết coi như ngựa sống, bây giờ ta không có nhục thân cũng không có cách nào khác.

Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, một khi phương pháp ta giao cho

ngươi không thành công, tuyệt đối đừng cố chấp.

Đạo thống của dòng dõi quy tắc vô cùng huyền ảo, trông có vẻ vô căn cứ, nhưng thực chất ẩn chứa một số chân lý của trời đất, nếu cưỡng ép đi ngược lại, có thể sẽ tổn thương bản nguyên." Đế Tôn cười nhạt: "Yên tâm, ta có chừng mực, bắt đầu đi." Thế là, Ngộ Không, Thanh Hổ và Hỏa Vũ ba người đứng ở ba hướng, bảo vệ Đế Tôn ở giữa.

Công Minh thì lơ lửng trên đỉnh đầu Đế Tôn, dùng hình thái hồn niệm hoàn chỉnh để truyền thụ cho Đế Tôn phương pháp nhập môn.

Trong quá trình này, Thần Ma Phần Thiên Diễm, lặng lẽ nuốt chửng một phần thần lực bản nguyên của Công Minh, cũng khiến cho Phần Thiên Diễm của Đế Tôn ở vị trí tầng thứ ba lặng lẽ xảy ra biến hóa.

"Thiên địa vạn vật, tạo hóa vạn thiên, quy củ phương thốn, độc ngã vi thần!

Khai!" Công Minh làm mẫu, trên đỉnh đầu hắn, một đạo Âm Dương Đồ rực rỡ từ từ hiện ra.

Âm Dương Đồ, chính là cơ sở mà Công Minh dùng để diễn hóa quy tắc, cũng là cơ chế kích hoạt cốt lõi nhất của toàn bộ đạo thống dòng dõi quy tắc.

Theo lời của Công Minh, đồ đằng này mỗi người cả đời chỉ có thể ngưng tụ một lần, hoàn toàn phụ thuộc vào cường độ hồn lực và thiên phú của người đó.

Thể chất càng có thể gần gũi với pháp tắc vạn đạo của trời đất, quy tắc đồ đằng ngưng tụ ra càng mạnh, giới hạn trên cũng càng cao, cường độ và chủng loại pháp tắc khắc họa ra tự nhiên cũng càng phong phú.

Công Minh vốn là thần linh của Thiên giới, Âm Dương Đồ trong tay y có khả năng diễn hóa Tam Thiên Đại Đạo, vì vậy ở trạng thái đỉnh phong, chỉ nhờ vào việc thao túng quy tắc, y đã đủ sức tung hoành tại Thần giới.

Ngược lại, gã Sư gia kia tuy thiên phú kém xa hạng đại lão thần cấp như Công Minh, nhưng lại thắng ở chỗ biết kiên trì, một quy tắc có thể viết ròng rã mấy chục năm.

Dù là những quy tắc đơn giản nhất, khi không ngừng chồng chất lên nhau cũng có thể tạo ra uy lực đáng kể.

Sau khi nắm bắt được tinh túy của mạch này, Đế Tôn khẽ gật đầu, bắt đầu thử nghiệm ngưng tụ Quy Tắc Đồ Đằng.

"Cẩn thận một chút, ta bắt đầu đây." Giọng nói của Đế Tôn bình thản, nhưng đám người Ngộ Không đều rất biết điều, vội vàng dãn cách đội hình, nhường cho hắn một khoảng không gian đủ rộng.

Oành đoàng!

Đột nhiên, Thần Ma Phần Thiên Diễm bộc phát ra luồng hào quang cực hạn nồng đậm chưa từng thấy, gần như lấp đầy hoàn toàn không gian ảo ảnh này!

Đi kèm với sự thiêu đốt tận cùng của nguồn sức mạnh cổ xưa đó, trên đỉnh đầu mọi người, một đạo đồ đằng như xuyên thấu qua tinh hà rực rỡ từ từ hiện ra!

Ở nơi tận cùng của bóng tối thâm thúy, có tinh thần, có minh nguyệt, có vô số lưu tinh lấp lánh và cả sự tĩnh mịch vô tận...

Nhưng điều khiến tất cả kinh ngạc nhất chính là ánh sáng ám kim ẩn hiện nơi sâu nhất của tinh không đồ đằng.

"Đó là...

Hỗn Độn!

Trời ạ, hắn lại có thể ngưng tụ ra Quy Tắc Đồ Đằng xen lẫn lực lượng Hỗn Độn?

Chuyện này làm sao có thể!" Công Minh hoàn toàn ngây người, ngẩn ngơ suốt năm phút đồng hồ không tỉnh lại, mặc cho Ngộ Không và Thanh Hổ bên cạnh gọi thế nào cũng không đáp lời.

Sở dĩ Công Minh chấn động như vậy là bởi Quy Tắc Đồ Đằng mà Đế Tôn vừa ngưng tụ ra chính là Hỗn Độn Cấp Đồ Đằng, thứ mà ngay cả các Chí Tôn Chủ Thần thời Thượng Cổ cũng không làm được!

Hỗn Độn là bản nguyên thuần túy nhất từ khi thiên địa sơ khai, vạn vật khởi thủy, là hình thái nguyên thủy của Tạo Hóa, vậy mà cơ duyên thiên đại này lại xuất hiện trên người Đế Tôn!

"Trời đất ơi, vớ được một đại ca kết nghĩa cấp độ gian lận thế này, ta chẳng phải sắp phát tài rồi sao?" Công Minh thầm nghĩ.

Chương 704

Lúc này, Đế Tôn đã tập trung toàn bộ tâm niệm vào trong đồ đằng.

Cảm nhận sự bao la quen thuộc của Hỗn Độn, hắn như trở lại tâm cảnh lúc mới bước vào thế giới này.

Vũ trụ mênh mông, dường như mỗi một luồng khí Hỗn Độn đều có sợi dây liên kết không thể tách rời với hắn.

So với nơi này, Tam Giới nhỏ bé biết bao.

"Công Minh lão đệ, xem thử Quy Tắc Đồ Đằng này của ta có dùng được không?" Công Minh nuốt nước miếng cái ực, nếu không phải đang ở dạng hồn thể không có nhục thân, có lẽ y đã bủn rủn chân tay mà quỳ rạp xuống rồi.

Đám Ngộ Không và Thanh Hổ thì đúng chuẩn hạng "ăn mặn", hoàn toàn không nhìn ra tốt xấu, chỉ có Hỏa Vũ là nhìn Đế Tôn với ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt.

"Ha ha, dùng được, quá dùng được!

Tuyệt đối là cực phẩm!" Công Minh không dùng từ ngữ sáo rỗng để tâng bốc, vì làm vậy sẽ rất rẻ tiền, nhưng trong lòng y biết rõ, Quy Tắc Đồ Đằng này khắp chín tầng trời mười tầng đất không tìm được cái thứ hai.

"Ca ca, giờ đồ đằng đã có, nhưng chúng ta thiếu một môi giới để kích hoạt quy tắc, đó chính là Thiên Thu Cổ của đệ.

Tử Cổ cùng nguồn với đệ nên người ngoài không dùng được, dùng Mẫu Cổ là vừa đẹp.

Nhưng hiện tại đệ bị nhốt ở đây, không cách nào giải cứu Mẫu Cổ và nhục thân, thật phiền phức..." Đế Tôn không hề hoảng loạn, phẩy

tay một cái, Hiên Viên Kiếm bay vút lên không trung, dễ dàng phá vỡ lớp rào cản xung quanh.

"!!" Đám người lại kinh hãi lần nữa, việc phá bỏ cấm chế đối với Đế Tôn dường như chẳng có chút độ khó nào.

"Ách...

Đúng là toàn thân đều là BUG mà.

Lão ca, sau này ngài có hiển hách thì đừng quên đệ đệ kết nghĩa này nhé!" Đế Tôn khẽ cười: "Làm sao quên được?

Trong lãnh địa quy tắc, ta là người dẫn dắt, sự ràng buộc giữa chúng ta sẽ trường tồn cùng Quy Tắc Đồ Đằng." Có lời này của Đế Tôn, Công Minh lập tức yên lòng, từ khắc này y đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục, nguyện cùng Đế Tôn vào sinh ra tử.

Phong mang của Hiên Viên Kiếm mạnh mẽ tới mức nào?

Khoảnh khắc nó thoát khỏi khu vực quy tắc thứ ba, gã Vạn Tài của phái Lưu Ly toát mồ hôi lạnh.

"Chuyện gì vậy?

Không phải nói tuyệt đối không thể thoát ra sao?" Sư gia ban đầu cũng giật mình, nhưng khi thấy kiếm khí không nhắm vào họ thì mới thở phào: "Sơn chủ đừng hoảng, chính vì bọn chúng không thoát ra được nên mới phải để binh khí ra ngoài tìm cách.

Đáng tiếc, chỉ dựa vào một thanh kiếm thì khó mà làm nên chuyện lớn." Vạn Tài béo mạp lúc này mới thở hắt ra một hơi.

Trước đó biểu hiện cường thế của Đế Tôn thực sự đã gây ra chấn động không nhỏ cho Tam đương gia và gã.

Thấy Hiên Viên Kiếm biến mất không dấu vết, đám đại lão phái Lưu Ly mới yên tâm trở về đỉnh núi.

Nào ngờ, đó chính là kết quả dưới sự thao túng của Đế Tôn.

Hắn khiến đám người kia lầm tưởng thần kiếm bỏ trốn đi tìm cứu binh, nhưng thực tế, kiếm mang vẽ một đường cong lớn trên không trung rồi quay lại vùng núi, theo sự chỉ dẫn của Công Minh mà lao thẳng tới nơi phong ấn nhục thân và Thiên Thu Mẫu Cổ.

Oành!

Kiếm khí mạnh mẽ xé toạc trận văn, Đế Tôn đã phải bỏ ra không ít tâm sức, mất hơn hai canh giờ mới phá được một kẽ hở trên phong ấn.

Thiên Thu Mẫu Cổ cảm nhận được hơi thở của Công Minh trên Hiên Viên Kiếm, lập tức hóa thành một đạo ánh sáng bay ra ngoài.

Gần như cùng lúc đó, pháp trận bị hỏng nhanh chóng khép lại!

"Bên dưới pháp trận có quy tắc tự phục hồi, hèn gì có thể khôi phục trong nháy mắt.

Xem ra chỉ khi bản thể thoát ra cầm kiếm mới phá được pháp trận đó, nhục thân của đệ tạm thời chưa thể tự do." Đế Tôn khẽ gật đầu: "Không sao, có Mẫu Cổ trở về, ta tin chắc sẽ phá được quy tắc này!" Lát sau, Hiên Viên Kiếm cùng một đạo linh quang rơi xuống cạnh mọi người.

Thiên Thu Mẫu Cổ trông hơi khác Tử Cổ, nó giống một con hồ ly nhỏ cỡ con thỏ, miệng nhọn mắt sáng.

Quan trọng nhất là con nhỏ này thiên sinh đã có cảm giác gần gũi với Đế Tôn, vừa lên đã rúc vào lòng hắn.

Chương 705

“Hắc hắc, xem ra con nhỏ này rất hợp duyên với đại ca!

Chắc là nó cảm nhận được sự bao la của Quy Tắc Đồ Đằng.” “Ồ?

Có liên quan đến đồ đằng sao?” “Tất nhiên rồi!” Công Minh vội bổ sung: “Quy Tắc Đồ Đằng tương đương với mạng sống thứ hai của Cổ, một khi đã thiết lập quan hệ khế ước linh hồn, nó sẽ coi ngài là chủ nhân cả đời.

Nếu sinh mệnh kết thúc, đồ đằng vỡ vụn thì Cổ cũng tiêu vong.

Ngược lại, nếu ngài bất tử, nó cũng sẽ trường sinh, đây là quan hệ cộng sinh.” “Ha ha, vậy thì nó có phúc rồi, vì trong Tam Giới này không ai có thể giết được ta.” Đế Tôn không nói nhảm nữa, một ngón tay điểm lên trán Thiên Thu Mẫu Cổ, sinh mệnh lực bạt ngàn rót thẳng vào cơ thể nó, gột rửa thân hình nhỏ bé kia.

Cho đến khi cả hai đạt đến sự khế hợp hoàn mỹ, Thiên Thu Mẫu Cổ bay vào trong Hỗn Độn Quy Tắc Đồ Đằng của Đế Tôn, như thể bay vào tinh không vô tận!

Sau khi khế hợp, nó trở nên vô cùng to lớn, huyễn hóa thành hình dáng hoàn chỉnh của một Thập Vĩ Hồ Tôn rực rỡ!

“Trời ạ!

Lại có thể tiến hóa?

Từ Tử Cổ tiến hóa thành hình thái chung cực sao? ...” “Chủ nhân, cảm tạ ân điển của ngài.

Sinh mệnh lực và luồng sức mạnh Hỗn Độn vĩ đại của ngài đã ban cho ta sự vĩnh hằng.

Ta nguyện đời đời kiếp kiếp làm nô bộc của ngài, dâng hiến toàn bộ sức mạnh cho ngài!" Thập Vĩ Hồ Tôn cất tiếng người, khiến đám Công Minh kinh ngạc đến ngây dại.

Nhìn lại con Tử Cổ của Công Minh, khoảng cách cứ như sư tử so với chó ngáo Husky vậy.

Năm đó Công Minh tình cờ có được Tử Cổ, thấy nó là tiên linh thể nên không ngần ngại khế ước ngay.

Nhưng không lâu sau Mẫu Cổ xuất hiện, khiến Công Minh hối hận một thời gian dài.

Không còn cách nào, y đành mang Mẫu Cổ bên mình như thú cưng suốt vô số năm.

Đối với Công Minh, Mẫu Cổ chính là người bạn quan trọng nhất.

Thấy bạn cũ nhờ Đế Tôn mà đạt đến vĩnh hằng, Công Minh miệng thì lầm bầm nhưng trong lòng vô cùng an ủi.

"Bây giờ, xin chủ nhân hãy thiết lập đạo quy tắc đầu tiên.

Chỉ cần nghĩ ra hình thái quy tắc ngài mong muốn, ta sẽ dệt nên quy tắc cho ngài!" Đế Tôn suy nghĩ giây lát, bản năng điều động Thần Ma Phần Thiên Diễm trong hồn hải.

Bản nguyên hỏa diễm nhanh chóng bao phủ toàn thân, ánh đỏ thẫm mang theo sự mạnh mẽ và thâm thúy khiến người ta nghẹt thở, làm cho từng đường nét cơ thể Đế Tôn trở nên lấp lánh rạng ngời.

"Trời ạ, đây không phải là danh từ thay thế cho sự mạnh mẽ sao!" "Sức mạnh hỏa diễm thật kinh người!" Đế Tôn khẽ cười: "Ta vốn sở hữu truyền thừa Hỏa Thần, hình thái hồn lực Phần Thiên Diễm của ta cũng thuộc tính hỏa.

Không nghi ngờ gì nữa, hỏa diễm chính là vốn liếng lớn nhất của

ta hiện tại.

Nếu có thể thiết lập đạo quy tắc đầu tiên thành năng lực tấn công liên quan đến hỏa, có lẽ sẽ tăng phúc cực lớn cho khả năng thực chiến." "Đã hiểu, xin chủ nhân đợi chút!" Trong phút chốc, bản tướng Thập Vĩ hoàn chỉnh đột nhiên tan vào hư không Hỗn Độn của đồ đằng, ngay sau đó, một vòng hỏa diễm chói lọi nhanh chóng hiện ra!

"Hỏa Thần Chi Vũ, thiêu rụi mọi ràng buộc quy tắc trong phạm vi ảnh hưởng!

Điều kiện kích hoạt: 6 điểm!

Hạn chế quy tắc: Mỗi ngày tối đa có ba cơ hội kích hoạt, và chỉ có thể kích hoạt thành công tối đa một lần!" Một loạt thiết lập tương ứng nhanh chóng hiện lên trong não hải Đế Tôn, cho hắn một nhận thức vô cùng rõ ràng.

"Hỏa Thần Chi Vũ...

Ta thích cái tên này!" Thực tế, đây là sản phẩm hoàn mỹ từ sự đồng thuận trong tiềm thức của Đế Tôn và Thập Vĩ Hồ Tôn, chứ không phải kết quả từ một phía nào.

Tranh!

Tiếp đó, bản tướng Hồ Tôn lại biến thành hình thái Thiên Thu Thần Cổ, thôn phệ hoàn toàn vòng hỏa diễm kia vào trong con số 6.

"Thành rồi!" Khi thấy ánh lửa hòa vào trong cơ thể Hồ Tôn tại vị trí con số 6, Công Minh phấn khích nhảy dựng lên!

Chương 706

Đây chắc chắn là lần đầu tiên y tận mắt chứng kiến một Quy Tắc Đồ Đằng mạnh mẽ như vậy, kết hợp với Thiên Thu Mẫu Cổ hình thái hoàn chỉnh để sinh ra một đạo quy tắc vô song thiên hạ!

"Nếu không có gì bất ngờ, cường độ quy tắc này đủ để vượt xa bất kỳ truyền thừa quy tắc nào trong Tam Giới.

Nếu chỉ đấu về quy tắc, không ai có thể đối kháng nổi ngài, kể cả nửa sư phụ của ta!" Lời của Công Minh tuyệt đối không phải nịnh hót Đế Tôn.

Chỉ riêng bộ truyền thừa chuyên biệt này của Đế Tôn đã thuộc cấp độ vô địch thiên hạ rồi.

"Ha ha!

Đại ca, mau thi triển đạo quy tắc đầu tiên cho huynh đệ mở mang tầm mắt đi!" Đế Tôn nhắm nghiền hai mắt, một lúc sau khi mở ra, khí tức bản thể của hắn dường như càng thêm ngưng thực, Phần Thiên Diễm cuối cùng đã thôn phệ được đạo ràng buộc thần hồn thứ ba.

Nhìn bộ dạng nôn nóng của mọi người, Đế Tôn cũng đầy mong đợi mà ra tay.

"Vạn tượng tạo hóa, khai!" Hắn rung nhẹ tay, Mẫu Cổ biến thành hình dạng hồ ly nhỏ lập tức biến thành một viên xúc xắc trong lòng bàn tay Đế Tôn.

Sau khi lắc lư một hồi, nó cuối cùng cũng dừng lại ổn định.

Tiếc là khi mọi người nhìn thấy con số 3 điểm, tất cả đều thở dài não nề, luồng sáng tím nhạt kích hoạt quy tắc trên người tiểu hồ ly cũng theo đó biến mất.

“Mẹ kiếp, đúng là trêu ngươi mà!” “Đừng hoảng, vẫn còn cơ hội, chẳng phải một ngày được ba lần sao, còn hai lần nữa!” Thế là, sau khi nghỉ ngơi nửa canh giờ, Đế Tôn thử kích hoạt lần thứ hai.

“Vạn tượng tạo hóa, khai!!” Lần này, tinh thần lực của Đế Tôn càng thêm tập trung, vẻ mặt nghiêm trang cứ như đang ngồi trên bàn mạt chược quyết định thắng bại vậy.

Khổ nỗi, cái trò này tuy hay nhưng lúc kích hoạt hoàn toàn dựa vào vận khí, không ai có thể quyết định trăm phần trăm con số sẽ ra.

Nếu làm được vậy thì chẳng khác nào thao túng vạn đạo, đó là năng lực của bậc Chúa tể chí cường Tam Giới mới có.

Lộc cộc lộc cộc!

Con số lại xoay tròn cực nhanh, vốn dĩ tưởng lần này ra 6 điểm là chắc rồi, kết quả vào phút cuối, viên xúc xắc nảy thêm một cái, khiến con số 6 tuột mất trong gang tấc.

“Đù mớ nó...” Ngộ Không và Thanh Hổ suýt thì hộc máu, Công Minh lại càng sốt ruột nhảy chân sáo.

Duy chỉ có Hỏa Vũ thấy bộ dạng đầy mong đợi rồi lại thất vọng của mọi người thì không nhịn được mà cười khúc khích.

Ai mà ngờ được mấy lão đại hô phong hoán vũ bên ngoài, lúc này lại đem hết khí vận giao phó cho một viên xúc xắc bé bằng lòng bàn tay trong vực sâu tăm tối này cơ chứ.

“Lần cuối cùng rồi, lão ca, nể mặt chút đi, ra một cái 6 điểm được không?” “Được rồi, ta cố gắng hết sức...” Tiểu hồ ly cũng thở dài đáp lại một tiếng.

Nó cũng chẳng biết con số cuối cùng sẽ là bao nhiêu, vì nó cũng không thao túng được, nếu không quy tắc sẽ phản phệ, sức mạnh pháp tắc sẽ khóa chặt lấy nó, coi đó là sự trừng phạt của thiên đạo!

Lộc cộc lộc cộc...

Con số mang theo sự xao động điên cuồng của lòng người, và không ngoài dự đoán, lần này cuối cùng vẫn không thành công.

Đêm đầu tiên trong Luyện Ngục Quy Tắc là đêm khó vượt qua nhất.

Bởi vì khi Sư gia bố trí quy tắc đã cố ý để lại một thiết lập bổ sung: khi Thăng Long Bản chìm vào giấc ngủ, tất cả vong hồn đều sẽ thức tỉnh, khiến áp lực linh hồn đối với mục tiêu trong quy tắc tăng lên một tầm cao mới.

"Hống!!" Tiếng gầm rú khiến người ta nổi da gà không ngừng vang lên, Hỏa Vũ và đám Ngộ Không đều bị dọa cho giật mình.

Ở đây không giống bên ngoài, nơi họ đều là đại lão một phương.

Trong quy tắc, sức mạnh họ có thể thi triển rất hạn chế, còn những vong hồn sinh ra từ quy tắc này gần như diệt không xuể, vừa giết xong một đợt lại có đợt mới sinh ra, cứ thế lặp đi lặp lại cho đến khi mục tiêu hoàn toàn mất đi sự sống mới thôi.

May mà có Đế Tôn, Hiên Viên Kiếm cắm trước mặt, trong vòng bán kính năm mét không một lệ quỷ u hồn nào có thể xâm nhập.

An toàn tính mạng thì không lo, nhưng nhìn vô số vong hồn điên cuồng nhe nanh múa vuốt ngay sát vách ngăn năm mét kia, cảm giác đó cũng chẳng dễ chịu gì.

Cuối cùng, đêm đầu tiên đầy giày vò trong quy tắc cũng qua đi, ngày thứ hai bắt đầu, ba cơ hội cũng được làm mới.

Chưa đợi Đế Tôn thử kích hoạt quy tắc lần nữa, bên ngoài đã vang lên tiếng động của Sư gia.

"Ha ha ha!

Chương 707

Mấy vị khách quý, tối qua nghỉ ngơi thế nào?" "Sư gia?

Đồ chó, ngươi còn mặt mũi mà sủa à?

Đợi lão tử ra ngoài nhất định sẽ nhổ sạch râu của ngươi!" Bên ngoài, Sư gia cười hì hì vuốt râu nói: "Đừng nằm mơ nữa, quy tắc của ta, dù bản thể có quy tụ cũng chưa chắc phá giải được trong một sớm một chiều.

Nhắc cho các ngươi một câu, thiết lập đáng sợ nhất của quy tắc này chính là số lượng vong hồn sẽ chồng chất theo từng ngày!

Nói cách khác, tối nay các ngươi sẽ phải chịu đựng sự tấn công của lượng vong hồn mạnh gấp đôi tối qua, hãy tận hưởng đi, ha ha ha..." Oành oành oành!

Đột nhiên, trong nháy mắt, Sư gia bản năng cảm nhận được một sự kinh hãi không tên, loại cảm xúc mà trăm năm qua gã chưa từng có.

Ngay cả khi năm đó sư tôn của gã thi triển quy tắc mạnh nhất trước mặt gã, cũng chưa từng có dao động tương tự thế này.

"Chuyện gì vậy?" Đột nhiên, đại địa run rẩy không một tiếng động.

Trên không trung, một vòng hỏa diễm rực rỡ vô cùng từ trên trời giáng xuống!

Cùng lúc đó, khi khí tức của vòng sáng hoàn toàn giải phóng, bầu trời tương ứng với đạo quy tắc đó lập tức biến thành một mảnh xám xịt!

Sự uy áp sụp đổ mọi thứ lặng lẽ giáng lâm!

“Sư gia nguy hiểm!” Không một dấu hiệu báo trước, tảng đá lớn dưới chân Sư gia hoàn toàn tan chảy, gã dường như còn chưa kịp phản ứng.

Khi một loại sức mạnh cường đại vượt quá giới hạn cực độ giáng xuống, nó sẽ không kèm theo bất kỳ dao động nào, chỉ trong một thoáng nghẹt thở, nó có thể chôn vùi tất cả một cách lặng lẽ!

May mắn thay, ngay trước khi Sư gia lâm vào cảnh tuyệt diệt, Nhị đương gia của núi Lưu Ly — gã đạo sĩ béo bụng phệ quẩy đòn gánh vừa vặn vân du trở về.

Gã đạp mạnh xuống đất bay vút lên, đòn gánh trong tay vung ngang, vừa vặn đập trúng người Sư gia, đánh văng gã đi.

Lực đạo thực sự không nhỏ, nhưng thà bị đánh bay còn hơn là trơ mắt nhìn Sư gia bị luyện hóa trong nháy mắt.

Sư gia vẫn còn trong trạng thái bàng hoàng và sợ hãi tột độ, nằm bò dưới đất thở hổn hển.

Lúc này, cảnh tượng quanh Đế Tôn đã hoàn toàn thay đổi.

Con số 6 sáng rực rỡ cuối cùng đã kích hoạt đạo quy tắc đầu tiên đủ sức hủy thiên diệt địa!

Ngay khi vòng sáng đỏ thẫm hạ xuống, tất cả vong hồn luyện ngục xung quanh đều đi tới chỗ diệt vong.

Tất cả những khu vực quy tắc được tạo ra bởi kẻ có đẳng cấp hồn lực không vượt qua được Đế Tôn đều sẽ không thể thoát khỏi việc bị luyện hóa thành hư không.

Đúng vậy, không chỉ Lãnh địa thứ ba do Sư gia phác họa bị thiêu thành hư vô, mà cho đến khi Đế Tôn cạn kiệt hồn lực hoặc chủ động đình chỉ quy tắc, tất cả những quy tắc đối thủ bị chạm trúng đều sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!

Hình bóng của đám người Đế Tôn nhanh chóng hiện ra trước mặt Sư gia và Nhị đương gia.

Đối diện với đôi mắt bình tĩnh nhưng rực cháy ánh lửa của Đế Tôn, Sư gia run rẩy kinh hoàng, không ngừng chỉ tay về phía hắn.

"Ngươi... ngươi đã làm gì!" Đế Tôn thản nhiên gật đầu nhìn lên phía trên: "Đừng tưởng chỉ có ngươi mới biết dệt quy tắc, cái quy tắc mà ngươi tự hào nhất đã bị ta hóa giải rồi." "Không, không thể nào!

Không ai có thể tùy ý làm bừa trong quy tắc của ta!" "Ồ?" Đế Tôn cười, đám Ngộ Không bên cạnh cũng lộ ra nụ cười giễu cợt.

Tiếp đó, Đế Tôn từng bước một, thản nhiên đạp lên đạo quy tắc thứ tư mà Sư gia bố trí trên đường núi.

Phụp...

Không hề có những vụ nổ kinh thiên động địa, chỉ một dấu chân rực lửa đạp xuống, đạo quy tắc thứ tư lập tức vỡ vụn.

Sư gia dường như không tin vào mắt mình, trợn tròn mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, cố gắng chủ động kích hoạt đạo quy tắc thứ tư, nhưng dù kết ấn thế nào, đạo quy tắc đó đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

"Không!!" Sư gia có cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt.

Bảy đạo quy tắc ở cửa núi Lưu Ly là tâm huyết hơn nửa đời người của gã, vậy mà giờ đây bị Đế Tôn nhẹ nhàng đạp một cái là tan thành mây khói, đổi lại là ai chắc cũng không chịu nổi cú sốc này.

Chương 708

“Hừ, lão già kia, giờ không làm màu nữa à?

Đại ca Đế Tôn của ta hiện là người dệt quy tắc mạnh nhất lịch sử Tam Giới, quy tắc của ngài không có bất kỳ pháp tắc hay giới hạn nào, chút hồn lực của ngươi đúng là không đủ nhét kẽ răng!” “Đúng thế, tất cả quy tắc đối thủ đều sẽ trở nên yếu ớt trước mặt đại ca... nên làm gì thì làm đi!” Sư gia nảy sinh ý định rút lui, nhưng Đế Tôn dường như không định để gã đi dễ dàng như vậy.

“Ta đã cho ngươi đi chưa?” Giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên, Sư gia vốn đã bị dọa mất mật suýt nữa thì hóa đá tại chỗ, vội vàng ngoan ngoãn đứng im không dám động đậy phân hào.

Vút!

Đế Tôn đột ngột tăng tốc, bay vút tới cạnh Sư gia, thản nhiên vỗ vai lão.

“Lão đầu, đừng hoảng, ta cũng không định giết ngươi ngay lập tức, tiên hãy cho ta biết, mạch núi Lưu Ly này còn bí mật nào khác không?” “Không, không còn nữa.

Đại gia, ngài mạnh thế này, tôi đâu dám lừa ngài?” Sắc mặt Đế Tôn lạnh lẽo thêm vài phần.

“Chắc chắn chứ?

Đây là cơ hội duy nhất, nếu không nói thật, thần tiên cũng không cứu được ngươi.” Sư gia càng thêm căng thẳng, nhưng miệng lưỡi cũng thật cứng, sau một lúc ngập ngừng, lão chém đinh chặt sắt gật đầu.

“Ha ha ha, vậy thì nói cho ta biết, đây là thứ gì?” Đế Tôn nói đoạn,

lòng bàn tay lật lại, một đạo hư ảnh giống như tấm gương hiện ra trước mặt Sư gia.

Nào ngờ, đạo quang trong lòng bàn tay Đế Tôn chính là thứ hắn vô tình cảm nhận được khí tức dị thường sâu trong địa mạch núi Lưu Ly sau khi kích hoạt đạo quy tắc đầu tiên!

Sâu trong lòng núi, đang ngủ say một con Cổ Ma khổng lồ vô cùng đáng sợ!

Đó chính là bí mật lớn nhất mà Sư gia đang cố gắng che đậy.

"Đáng tiếc, ta cho ngươi cơ hội nhưng ngươi không biết trân trọng, vậy thì bây giờ đến lúc nhận cơm hộp rồi." Nụ cười trên mặt Đế Tôn đột ngột tắt lịm, ánh lửa Phần Thiên Diễm trong lòng bàn tay bùng cháy dữ dội, nỗi đau đớn kịch liệt khiến Sư gia phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, nhưng lần này không ai có thể giúp lão.

Khí trường mạnh mẽ của Đế Tôn tỏa ra hoàn toàn, trong vòng vài chục mét không ai dám lại gần.

Mạnh như Nhị đương gia, kẻ kiến thức rộng cũng nhận ra Đế Tôn là hạng nhân vật gì, căn bản không thể dây vào, vội vàng quay đầu bỏ chạy lên đỉnh núi.

Linh hồn Cổ Ma tam giai từng chút một bị bốc hơi khỏi cơ thể Sư gia, đổ dồn vào Thần Ma Phần Thiên Diễm của Đế Tôn.

Cảm nhận được diễm thể tăng tiến rõ rệt, Đế Tôn cảm thấy mãn nguyện, đồng thời đặt thi thể lão già suy nhược đã mất đi linh hồn Cổ Ma sang một bên.

"Lão nhân gia, ngủ một giấc mới tỉnh, cảm giác thế nào?" Một lão già có ngoại hình giống Sư gia nhưng trên người không còn chút ma khí hay sức mạnh nào, dường như đã biến lại thành một ông lão bình thường, ho hắng vài tiếng rồi chậm rãi đứng dậy, niềm nở chào hỏi

Đế Tôn.

"Chàng trai trẻ, cảm ơn nhé, ta hình như vừa ngủ quên mất, giờ ta xuống núi đây...

Cái núi Lưu Ly này cứ quái quái sao ấy, phải cẩn thận đấy!" ...

Nhìn theo bóng lưng tập tễnh rời đi của Sư gia, Ngộ Không và Công Minh đều dâng lên một cảm xúc đặc biệt.

"Đại ca, thứ huynh vừa cho Sư gia xem là gì vậy?" Đế Tôn cười khẽ giữ bí mật: "Không vội, sớm muộn gì cũng thấy thôi." San phẳng liên tiếp sáu đạo quy tắc, Đế Tôn chủ động dừng việc duy trì vòng sáng Hỏa Thần Chi Vũ, cảm thấy khá hài lòng với trải nghiệm thi triển quy tắc lần đầu này.

"Cảm ơn nha, tiểu nha đầu Thập Vĩ, chiêu Hỏa Thần Chi Vũ hay lắm, có thể phớt lờ thiết lập quy tắc, khắc chế cường giả cùng loại." Công Minh xoa cằm làm vẻ suy tư: "Một chiêu đó đúng là giúp đệ thoát khỏi ràng buộc quy tắc, nhưng phải hiểu rằng, bất kể đồ đằng của huynh mạnh thế nào, việc chế định quy tắc là không thể đảo ngược, tối đa chỉ có thể thiết lập sáu hạng, năm hạng quy tắc còn lại phải cân nhắc kỹ hơn về phương diện thực chiến." Đế Tôn gật đầu: "Nói không sai, ta vốn có bất hủ chi thân, quy tắc phòng ngự không có tác dụng, mấy cơ hội còn lại ta sẽ chú trọng khảo sát loại hình quy tắc tấn công để tăng cường thêm áp lực thi triển." Công Minh gật gật đầu: "Hiện giờ Sư gia đã bị thu phục, đã đến lúc tổng tấn công núi Lưu Ly, trừ khử tên Lưu Ly Vạn Tài kia rồi!" Mọi người không chần chừ thêm, để đề phòng Lưu Ly Vạn Tài giở trò mèo, nhóm Đế Tôn đẩy nhanh nhịp độ lao thẳng lên đỉnh núi.

Quả nhiên, trong tòa tông đường cao vút, Đế Tôn thấy cảnh tượng vắng tanh không một bóng người.

"A, xem kìa, chắc là tên đạo sĩ thối Nhị đương gia về báo tin nên

Lưu Ly Vạn Tài mới chạy trước một bước rồi!" Đế Tôn lại chẳng mảy may để tâm: "Ta thấy chưa hẳn.

Dưới núi Lưu Ly có con Cổ Ma mạnh mẽ kia ngủ say, không dễ gì chúng chịu rời đi đâu, chẳng qua là tạm tránh phong mang của ta thôi." "Ồ?

Hèn chi..." Oành đoàng!

Đột nhiên, một tiếng nổ kịch liệt vang lên, từ sâu dưới lòng đất lan rộng ra một vết nứt vô cùng dữ tợn!

Đỉnh núi hiên ngang bị xé làm đôi, chia cắt thành hai phần!

"Mọi người cẩn thận!" Sắc mặt Đế Tôn nghiêm lại, từ sâu dưới lòng đất tuôn ra màn sương axit khiến người ta nghẹt thở.

Đó là một loại dịch thể Cổ Ma pha lẫn độc tố nồng đậm và hơi thở axit, một loại chất nhầy đặc biệt có tính kết dính, ăn mòn và thiêu đốt cực mạnh!

Chương 709

Sinh vật bị loại dịch thể này nhắm trúng sẽ héo tàn trong thời gian cực ngắn, bị hút sạch toàn bộ sinh mệnh khí tức.

Cùng với sự xuất hiện của vết nứt địa giới, một lượng lớn dịch thể khuếch tán dưới dạng độc vụ, coi như một đòn thăm dò của con Cổ Ma kia.

Đế Tôn nhanh chóng phát hiện con Cổ Ma này không có mắt, nhưng lại có thể nhờ vào làn độc vụ lan tỏa mà nhanh chóng kiểm soát tình hình phân bổ sinh mệnh trong phạm vi ảnh hưởng.

Hiển nhiên, nhóm Đế Tôn cũng nằm trong danh sách tìm kiếm.

"Dám quấy phá đạo tràng của ta, mấy tên này thật sự chán sống rồi." Giọng nói già nua trầm đục vọng lên từ lòng đất, không nghi ngờ gì nữa, con quái vật này có thực lực Cổ Ma tam giai đỉnh phong.

"Ngộ Không, dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quét xuống dưới xem, tìm thử tung tích của đám Vạn Tài." Đế Tôn đột nhiên cảm thấy, đám đương gia núi Lưu Ly chạy đi đâu cũng không bằng trốn dưới lòng núi là an toàn nhất.

Hai bên chung sống hòa bình nhiều năm, chắc chắn có quan hệ phụng dưỡng hoặc thuộc hạ, giọng nói già nua kia chắc chắn là chỗ dựa sau màn của núi Lưu Ly.

Lưu Ly Vạn Tài là kẻ coi tiền như mạng, căn bản sẽ không dễ dàng vứt bỏ cơ nghiệp bao năm của núi Lưu Ly.

Tổng hợp những phán đoán đó, Đế Tôn gần như có thể khẳng định mấy tên kia nhất định đang trốn ở một góc nào đó sâu trong lòng núi, mượn hơi thở độc vụ của con quái vật kia để ẩn nấp vị trí của mình.

Hách!

Hai đạo ánh sáng rực cháy từ mắt Ngộ Không bắn ra, quét qua nơi nào tuy không thể xóa bỏ hoàn toàn độc vụ nhưng cũng thu được tầm nhìn quan sát cực kỳ rõ ràng.

“Ca ca, tên Tam đương gia bị thương đang ở góc tây bắc phía dưới!

Xem chừng làn độc vụ này không những không làm hại hắn mà còn trợ giúp hắn nữa, thật kỳ quái!” Đế Tôn lắc đầu: “Không có gì kỳ quái, cùng là kẻ sở hữu hồn Cổ Ma, phương thức tu luyện tuy khác nhau nhưng bản nguyên lại có điểm tương đồng, dùng hồn lực Cổ Ma để chữa thương thì hiệu quả sẽ càng mỹ mãn!” “Hóa ra là vậy...

Vậy giờ đệ phải làm sao?” “Trước tiên giúp ngươi lấy lại nhục thân, dù sao vết nứt núi đã mở, đối phương đã chuẩn bị khai chiến, không lệch đi đâu được.” Sau khi “bộ não” của đội là Đế Tôn lên tiếng, hắn lập tức dẫn mọi người lao thẳng về phía phong ấn pháp trận ở một hướng khác dưới chân núi.

Quay lại đây lần nữa, họ không còn vẻ chật vật như lúc chỉ có sức mạnh của Hiên Viên Kiếm nữa.

“Hiên Viên, chém!” Đế Tôn phẩy tay, Hiên Viên Kiếm ứng thanh huyễn hóa, tung ra một luồng kiếm khí mạnh mẽ vô song về phía phong ấn trước mặt.

Oành!

Quả nhiên, khi Đế Tôn đích thân cầm kiếm, kiếm uy tăng cường gấp mười lần chứ không ít, trực tiếp phá hủy kết giới phòng hộ của pháp trận quy tắc vốn đã tàn khuyết.

“Ha ha ha, đại ca thật uy vũ, nếu biết ngài sớm vài ngàn năm, có lẽ đệ ở trên trời cũng không đến mức bị các vị thần khác bắt nạt!” Công

Minh làm bộ nước mắt ngắn dài lau mắt, rồi lập tức nhập hồn thể vào nhục thân.

Khi mở mắt ra lần nữa, Công Minh đã hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh phong, Thiên Thu Tử Cổ cũng dường như có lại sinh mệnh lực dồi dào, lượn lờ quanh Công Minh hồi lâu để biểu lộ sự phấn khích.

"Hắc hắc, cuối cùng cũng có thể buông tay chiến một trận ra trò rồi, để chúng kiến thức uy lực quy tắc của đại thần Công Minh ta!" Nhìn vẻ mặt đầy khí thế của Công Minh, mấy người bạn đồng hành cũng đầy mong đợi.

Đế Tôn cũng không nói nhiều, mặc kệ thủ đoạn đối phương quỷ dị thế nào, có một đại lão tuyệt đối ở đây, Thần Ma Phần Thiên Diễm vừa xuất hiện thì bất kể yêu ma phương nào cuối cùng cũng chỉ có một kết cục...

Khi một lần nữa đặt chân lên đỉnh núi Lưu Ly, điều khiến mọi người ngạc nhiên là làn độc vụ mờ mắt quanh đây đã hoàn toàn biến mất!

Quỷ dị thay, ngay cả khí tức của con quái vật lớn kia cũng biến mất không tăm hơi.

"Sao lại thế này?

Chẳng lẽ con quái vật đó cũng chạy rồi?" "Không thể nào." Đế Tôn khẳng định chắc nịch: "Đi, xuống dưới xem thử." Không còn lo ngại gì, nhóm Đế Tôn đáp xuống, đứng thành đội hình hình thoi!

Công Minh và Ngộ Không tiên phong, Hỏa Vũ và Thanh Hổ đoạn hậu, Đế Tôn giữ vai trò hạt nhân của đội đứng ở trung tâm, sẵn sàng ra lệnh bất cứ lúc nào.

Đội ngũ năm người ở trạng thái đỉnh phong tiến lên theo chiều

ngang, tìm kiếm tung tích của mấy tên kia trong làn độc vụ còn sót lại.

"Lạc lạc lạc!" Đột nhiên, một tiếng cười lẳng lơ đầy mê hoặc vang lên!

Tiếng cười như đến từ bốn phương tám hướng, lại như ngay sát bên tai, thực sự quỷ dị đến cực điểm.

"Yêu quái, chớ có ở đó giả thần giả quỷ, mau cút ra đây cho lão Tôn!!" Ngộ Không ghét nhất loại tư thế hư vô phiếu miểu này, trực tiếp rút Như Ý Kim Cô Bổng hóa lớn vô hạn, nhưng vừa mới phình ra khoảng mười mét, Kim Cô Bổng đã bị lực lượng Cổ Ma dâng trào từ bốn phương tám hướng siết chặt lấy.

"...Lực hạn chế tương tự như mạng nhện, Ngộ Không, mau thu hồi Định Hải Thần Châm, nơi này thực sự có chút cổ quái, chúng ta phải tiếp tục tiến lên mới được!" Đế Tôn bản lĩnh cao cường nên gan cũng lớn, vốn dĩ dựa vào thực lực, hắn hoàn toàn có thể càn quét một đường, tiêu diệt sạch mọi kẻ cản đường.

Nhưng linh giác nhạy bén của hắn càng cảm nhận được tính chất đặc biệt của dịch thể axit độc hại lan tỏa trong không khí.

Chương 710

Dường như đây không chỉ đơn thuần là một hiệu ứng bổ sung từ bên ngoài, trên người năm vị đương gia núi Lưu Ly thực ra đều có hơi thở axit độc hại này tồn tại, giống như một thứ bám rễ sâu trong bản nguyên mệnh lý vậy.

"Công Minh, ngươi có biết năm vị đương gia núi Lưu Ly có quan hệ huyết thống với nhau không?" "Ách...

Chắc là không đâu?

Nhìn bộ dạng bọn chúng xem, có chỗ nào giống anh em một mẹ đẻ ra?" Đế Tôn cười lắc đầu: "Không, ý ta là, có thể bọn chúng là những cá thể sống khác nhau được phân hóa ra từ một chỉnh thể, tình huống này ta đã gặp trước đây, chỉ là lần này phức tạp hơn một chút." Đế Tôn vừa dứt lời, mấy người bạn đều lộ vẻ kinh hãi.

"Ý của ca ca là, con Cổ Ma khổng lồ tỏa ra mùi axit kia là mẫu thể của mấy vị đương gia núi Lưu Ly sao?" Hỏa Vũ thông minh, mặc dù không cùng đẳng cấp với Đế Tôn nhưng cũng dễ dàng hiểu được ý hắn.

"Không sai." Công Minh trầm tư: "Nói cũng có lý, nếu không có chút quan hệ gì thì Ngũ đương gia không có lý do gì lại vô điều kiện nuôi dưỡng con quái vật to xác kia, nhưng nói là quan hệ tử mẫu thể, đệ vẫn chưa tin lắm." Đế Tôn cười lắc đầu: "Có đôi khi, cái mắt thấy chưa chắc đã đúng, ta sở dĩ dẫn các ngươi đi tiếp là để các ngươi tự mình khám phá." Không nói nhiều, Đế Tôn dẫn đầu vung kiếm xông ra, phong mang Hiên Viên Kiếm tỏa ra xung quanh, nơi kiếm phong chỉ tới mọi hơi thở đều phải thoái lui, căn bản không có khả năng ngăn cản.

Tê tê!!

Tiếng như rắn độc thò lưỡi ngày càng rõ rệt, xen lẫn từng đợt hơi thở của hồ ly, nhóm Đế Tôn nhanh chóng tiến tới nơi sâu nhất của thung lũng trong núi.

Đây là một khu vực lòng chảo trung tâm được bao quanh bởi vách núi bốn phía, đơn giản mà nói, nếu không có khả năng bay lượn thì căn bản không thể dễ dàng thoát khỏi đây, quả là một địa hình mai phục tuyệt hảo.

"Cuối cùng cũng tới rồi.

Gan lớn đấy, lại dám truy đuổi tới tận nơi này." Con yêu hồ cuối cùng cũng lộ diện, lưng mọc chín đuôi, là Cổ Ma tam giai đỉnh phong.

Quan trọng nhất là tên này ở trong trạng thái như thể lưỡng tính, rõ ràng là một con hồ ly đực nhưng trong giọng nói lại xen lẫn mị lực nồng đậm, một bản năng độc hữu của hồ ly cái.

Đôi mắt yêu hồ tỏa ra ánh lam lục lạnh lẽo, đứng ở một bên vách núi, cười như không cười nhìn nhóm Đế Tôn.

"Hách!

Yêu quái, ăn của lão Tôn một gậy!" Ngộ Không chẳng biết vì sao, hễ thấy tộc hồ ly là hưng phấn dị thường, chiến lực bùng nổ, hét lên rồi lại xông ra, lần này ngay cả Đế Tôn cũng không cản kịp.

Khổ nỗi, trong hư không chỉ truyền tới hai tiếng hồ ly kêu, gậy của Ngộ Không nện xuống vách núi làm đá vụn bắn tung tóe, còn bóng dáng yêu hồ kia thì đã biến mất từ lâu.

Khoảnh khắc sau, nó đã chẳng biết nhảy lên vách núi phía bên kia từ bao giờ.

"Khá lắm, Cửu Vĩ Thần Hồ lại sở hữu bản năng dịch chuyển tức

thời, không đơn giản đâu!" Công Minh dù sao cũng là thần, đã thấy qua quá nhiều yêu ma quỷ quái, loại có thể tu thành chín đuôi thế này thật hiếm có, cộng thêm hồn lực Cổ Ma tam giai hỗ trợ, thực lực đủ để đấu tay đôi với Ngộ Không.

"Ra đây đi!

Ta không thích những kẻ cứ trốn trốn tránh tránh.

Với tư cách là chủ nhà, chẳng lẽ không nên ra nghênh đón khách sao?" Lời của Đế Tôn rõ ràng không phải dành cho Cửu Vĩ.

Quả nhiên, mấy tên biến mất trước đó đều cười nói hớn hở, từ khắp nơi trên vách núi lần lượt thò đầu ra.

Đám anh em núi Lưu Ly lại xuất hiện, nhưng nhìn bộ dạng của chúng không khó để thấy lần này chúng đã có sự chuẩn bị kỹ càng.

"Tiểu tử, không đơn giản nha, có thể nhìn ra bí mật giữa anh em ta." Lưu Ly Vạn Tài cười lạnh lùng, dường như nỗi đau mất đi cánh tay đắc lực là Sư gia trước đó đã sớm tan biến sạch sẽ.

"Yêu, hóa ra Sư gia căn bản không phải nhân vật sau màn của núi Lưu Ly, chỉ là con rối của mấy huynh đệ các ngươi thôi sao?" Nhị đương gia đạo sĩ béo cười khinh miệt: "Chẳng qua là một lão phế vật thích chơi quy tắc thôi, thật sự tưởng rằng Thất Ma núi Lưu Ly ta sẽ coi lão là chỗ dựa sao?" "Được, nếu đã coi người chơi quy tắc là phế vật, hôm nay ta sẽ cho các ngươi thấy uy lực thực sự của quy tắc!" Công Minh rõ ràng đã nổi giận, y là người có nguyên tắc, có thể coi thường y nhưng không được coi thường truyền thừa của y!

Mạch Quy Tắc trong Tam Giới vốn có rất ít truyền nhân, do đó danh tiếng không lừng lẫy, nếu ngay cả những truyền nhân hiếm hoi này cũng không biết bảo vệ danh tiếng môn phái thì mạch này thực sự sẽ đi vào ngõ cụt.

“Thiên địa vô cực, khai!” Một ngón tay chỉ lên trời, Thiên Thu Tử Cổ trên người Công Minh lại xuất hiện, sau vài vòng lắc lư, nó dừng lại ở con số 3 điểm.

“Vạn xuyên quy hải!” Công Minh đột nhiên dang rộng hai tay, tóc bay ngược lên không.

Trong nháy mắt, mặt đất thung lũng bỗng dưng dâng lên những con sóng dữ thiên cao, vô số cột nước phun trào từ các kênh rãnh khắp bốn phương tám hướng!

“Oa!

Công Minh đại lão, được đấy nha!” Ngộ Không và Thanh Hổ sợ đến ngây người, Hỏa Vũ tuy cũng kinh ngạc trước thủ đoạn này nhưng cô nàng vốn là hỏa mệnh thể, tối kỵ những dao động thủy khí lớn như vậy, nên trực tiếp biến về bản thể bay lên không trung.

Đám Lưu Ly Vạn Tài tuy ngông cuồng nhưng đối mặt với cấm pháp quy tắc đột ngột này cũng không dám lơ là, lần lượt bay lên, nép vào vách núi xung quanh để ẩn nấp.

“Ha ha ha, giờ biết lợi hại của quy tắc chưa?

Chương 711

Một lũ hèn nhát mà cũng dám láo xược trước mặt ta!" Phải thừa nhận Công Minh đã kéo lại được sự hiện diện của mình, chỉ riêng đợt tấn công của những con sóng bất tận này cũng đủ để trấn áp đám Cổ Ma trước mặt.

"Lão Tứ, lên!" Lưu Ly Vạn Tài hét lớn một tiếng, đột nhiên, một tảng đá khổng lồ giữa vách núi bỗng dưng vỡ vụn, từ trong hang đá vọt ra một con Cổ Ma cóc khổng lồ rộng vài mét, cũng cùng một giuộc với đám Lưu Ly Vạn Tài, chính là Tứ đương gia núi Lưu Ly - Sơn Quỳ!

Chỉ thấy con cóc xanh lớn há miệng rộng, nhắm thẳng về hướng cửa thung lũng hút mạnh một cái, nuốt trọn những con sóng dữ dội vào cái miệng máu khổng lồ của nó.

"Cái đệch, không đến mức khoa trương vậy chứ?

Một cái miệng mà nuốt sạch được thủy khí của ta sao?

Đây là cấm kỵ thủy chú ta lấy từ nước ngân hà trên trời năm xưa đó!" Công Minh vừa nhắc tới hai chữ thủy chú, Đế Tôn dường như sực nhớ ra điều gì.

Thấy đại ca nhếch môi cười nhạt, nhìn chằm chằm vào con cóc đang mải mê nuốt sóng nước kia, hắn đã có đối sách trong lòng.

"Đại ca, giờ tính sao?

Quy tắc của đệ hình như bị khắc chế rồi." Công Minh vẻ mặt ngơ ngác.

Vốn định dùng quy tắc ứng với 3 điểm để dìm chết thung lũng này, không ngờ Tứ đương gia của đối phương lại có pháp chú khắc

chế đúng quy tắc đó.

"Đừng hoảng hốt, ai bảo ngươi sức mạnh thuộc tính thủy chỉ dùng để dìm chết người?

Sức mạnh thuộc tính thủy cũng giống như hỏa diễm, chỉ cần dùng đúng cách sẽ có công năng bất ngờ." Thấy sóng nước tràn ngập nửa thung lũng trước đó chớp mắt đã bị con cóc lớn nuốt mất hơn phân nửa, Đế Tôn mỉm cười tiến về phía nó.

"Này con cóc, uống nhiều nước thế không sợ chướng bụng à?" Con cóc hoàn thành động tác nuốt chửng rồi cười khinh khỉnh: "Chút nước cỏn con trong thung lũng này bõ bèn gì, cả Đông Hải lão tử cũng có thể nuốt sạch sành sanh!" Đế Tôn cười: "Dám tự xưng lão tử trước mặt ta, tội chết." Con cóc lớn cố ý trợn tròn đôi mắt sáng quắc: "Tin không, lão tử chỉ cần một bãi nước bọt cũng có thể dìm chết ngươi?" "...Có thể thử xem." Đế Tôn đột nhiên dừng bước, đứng cách con cóc khoảng trăm mét.

Khoảng cách này đối với thực lực của Cổ Ma tam giai như nó, chỉ một bãi đờm cũng có thể phun chết mục tiêu, hèn gì nó lại ngạo mạn như thế.

"Tứ đệ, cẩn thận một chút, tên tiểu tử này không đơn giản đâu, Sư gia bị hắn hại chết rồi." Lão Nhị tuy có thêm chút tự tin sau khi lùi về thung lũng, nhưng gã là người duy nhất tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Đế Tôn, nên đến giờ vẫn còn đầy e sợ.

Tuy nhiên, con cóc lớn rõ ràng không nghe lọt tai lời cảnh báo của nhị ca, vẫn ngang nhiên khóa chặt khí tức của Đế Tôn.

Phù!!

Một bãi nguyên tố thủy ngưng thực phun về phía Đế Tôn.

Ngay khi nó há miệng, Đế Tôn đã phát hiện ra điểm mạnh của con

cóc này, cái miệng rộng như vực sâu có thể vừa nuốt sóng nước vừa nén nguyên tố thủy thành tinh hoa thuộc tính thủy với bội số vô hạn.

Đây chính là bản năng tự hào nhất, là thần kỹ sinh tồn của nó!

Không gian nội thể mạnh mẽ cho phép nó lưu trữ lượng tinh hoa thuộc tính nhiều đến khó tin để dùng trong chiến đấu, do đó khả năng duy trì của con cóc này là không cần bàn cãi.

Lúc này, dù chỉ phun ra một luồng dao động thuộc tính thủy rộng nửa mét, uy lực áp bách của nó cũng đã thể hiện rõ mồn một.

"Hèn gì lại có vốn liếng để ngông cuồng, cũng có chút bản lĩnh đấy, nhưng đáng tiếc..." Ngay khi quả cầu nước khổng lồ sắp đâm sầm vào Đế Tôn, hắn chỉ nhẹ nhàng búng tay một cái.

Bùm!

Quả cầu nước tan vỡ trong nháy mắt, rồi theo ý niệm của Đế Tôn hóa thành ba con thủy xà vô cùng thô lớn, vẽ thành một đường cong giữa hư không rồi lao ngược trở lại vị trí của con cóc.

"Mẹ nó, thế này cũng được sao?" Mấy vị đương gia còn lại, kể cả Sơn chủ Lưu Ly Vạn Tài, đều trố mắt đứng hình.

"Không thể nào!

Hắn không phải chỉ điều khiển được nguyên tố hỏa sao?

Tại sao đến nguyên tố thủy cũng điều khiển được?

Thật trái ngược thiên lý!" Thấy đám đối thủ kinh ngạc, Đế Tôn chỉ cười không nói.

Thiên lý?

Năm xưa khi Đế Tôn nổi giận làm chấn động chín tầng trời, ép Ngọc Đế phải đầu thai chuyển thế, chắc con cóc này còn chưa ra đời đâu...

Ba con thủy xà tuy mang hình thái thuộc tính thủy nhưng bên trong cơ thể chúng đã được bao phủ bởi khí tức thần cấp thuộc về Nữ Oa.

Chương 712

Thủ đoạn của thần luôn luôn áp chế được bản năng của đám Cổ Ma một bậc.

Quan trọng hơn, giờ đây Phần Thiên Diễm của Đế Tôn đã thăng lên tam giai, không còn là những thần thông nhất giai khi mới quen Nữ Oa nữa, sự mạnh mẽ của ba con thủy xà này chính là minh chứng hoàn hảo nhất cho uy lực thần thông tam giai của hắn.

"Ngạch a!" Thủy xà quấn chặt lấy cơ thể đồ sộ của con cóc, nhanh chóng siết mạnh vào giữa, cơ thể khổng lồ liên tục bị ép chặt khiến nó nếm đủ mùi đau khổ.

"Đại ca nhị ca, cứu đệ!" Con cóc bị ba con thủy xà siết chặt đến mức không thể nhúc nhích, bất đắc dĩ không dám cầu xin Đế Tôn, chỉ biết gào thét gọi anh em phía sau.

Tiếc là lần này không ai có thể giúp được nó.

"Đừng phí sức nữa, một khi Đế Tôn ta đã muốn ra tay, không ai có thể cứu được!" Oành!!

Lại một luồng hồn niệm phát ra, ba con thủy xà đồng loạt nổ tung, cơ thể con cóc bị đánh tan nát, hồn lực Cổ Ma trong hồn hải hóa thành mấy luồng khói, bị Phần Thiên Diễm của Đế Tôn thôn phệ hoàn mỹ.

"Lão Tứ!!" Đám huynh đệ gào lên, Cửu Vĩ ở phía bên kia cũng bất lực lắc đầu.

"Xem ra gã này thực sự khó đối phó, Lưu Ly đại ca, không định hạ lệnh hợp thể sao?

Nếu không đệ thấy mấy anh em mình đều sẽ bỏ mạng trong tay tên tiểu tử này mất thôi!" Lưu Ly Vạn Tài lấy từ lòng bàn tay ra một

tòa Thất Bảo Huỳnh Quang Tháp.

"Xem đây, ta làm đại ca nếu không đòi lại công đạo cho huynh đệ thì cái danh Lưu Ly Vạn Tài này coi như vứt đi." Vút!

Lưu Ly Vạn Tài rũ bỏ vẻ khúm núm tham tiền háo sắc thường ngày, tuy diện mạo không ra gì nhưng khí tức cường giả tỏa ra lại mạnh hơn mấy thằng em kém cỏi kia nhiều.

Trong số các đại Cổ Ma ở đây, nếu chỉ xét về cường độ hồn lực thì có lẽ chỉ có Cửu Vĩ mới sánh ngang được với Lưu Ly Vạn Tài.

"Hống hống, xem ra việc Lưu Ly Vạn Tài chỉ dựa vào Sư gia là không đúng rồi." Công Minh cười như không cười trêu chọc, nhưng trong lòng không hề hoảng sợ.

Chẳng nói gì khác, chỉ cần có Đế Tôn - người anh em kết nghĩa gần như vô địch này - là gặp ai cũng đầy tự tin.

"Huỳnh Quang Tháp, Thiên Kiếp Địa Ngục, khai!" Một ngón tay chỉ ra, hồn lực Cổ Ma mạnh mẽ tuôn trào điên cuồng, làm bảo tháp trong tay tỏa ánh huỳnh quang rực rỡ đến cực hạn.

Thân tháp lớn nhanh như thổi, chỉ trong vài nhịp thở đã bành trướng đến mức tối đa, dốc thẳng xuống đỉnh đầu Đế Tôn.

Oành đoàng!

Sức mạnh khủng khiếp bộc phát, tháp thần khổng lồ nén mặt đất dưới chân Đế Tôn lún xuống sâu vài mét, nhưng Đế Tôn - người đứng giữa tâm điểm chịu toàn bộ sức mạnh cốt lõi - chỉ cần một tay nâng ngược lên trời, cứ thế vững vàng chống đỡ toàn bộ áp lực của bảo tháp.

Mặt đất xung quanh sụp đổ tan hoang, nhưng Đế Tôn vẫn không hề lay động phân hào.

“Trời ơi, một tay che trời kìa!

Đại ca, giờ đệ thực sự tin huynh có bất hủ chi thân rồi!” “Hừ, bất hủ sao?

Ngươi là đồ hề do khỉ mời đến à?

Giữa trời đất này ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không thể thực sự vĩnh hằng!” Đế Tôn cười: “Yêu, đó là vì nhãn giới của ngươi chỉ nằm dưới vòm trời, còn Đế Tôn ta đứng trên cả vòm trời này, ngươi lấy tư cách gì mà bình phẩm?” “Cút về đi!” Hắn hất mạnh tay, bảo tháp khổng lồ gần như bị đẩy ngang ngược lại trước mặt Lưu Ly Vạn Tài.

Oành!

Một tiếng nổ lớn, Lưu Ly Vạn Tài phải dùng cả hai tay toàn lực mới đón được pháp bảo của chính mình, nhưng càng xấu hổ hơn là dù vậy cũng không giữ nổi bảo tháp, mặc cho nó tuột khỏi tay đâm sầm vào giữa vách núi phía sau, cắm chặt vào đá không cách nào rút ra được...

“Trời ạ, tên này đúng là một kẻ điên!” “Lại có thể dùng sức mạnh nhục thân để chống lại bản mệnh pháp bảo được đại ca luyện tế cả ngàn năm sao?

Thật khó tưởng tượng hắn rốt cuộc là hạng người gì.” Lão Nhị và lão Tam hoàn toàn đờ đẫn, không còn chút ham muốn chiến đấu tiếp với Đế Tôn nữa.

Rõ ràng khoảng cách thực lực giữa đôi bên quá lớn, tiếp tục kháng cự chỉ khiến anh em họ chết thảm hơn thôi.

“Đại ca, đệ...” “Đồ hèn!” Chẳng đợi lão Nhị đạo sĩ béo nói hết câu, Lưu Ly Vạn Tài đã nổi trận lôi đình, mất hết lý trí, bất chấp tất cả ưỡn cái bụng mỡ lao về phía Đế Tôn.

“Hôm nay lão tử không giết được ngươi thì cái tên Lưu Ly Vạn Tài này sẽ viết ngược lại!” Oành đoàng!

Đột nhiên, kèm theo một tiếng nổ lớn, cơ thể Lưu Ly Vạn Tài phình to trong nháy mắt.

Đó dường như là một kiểu lợi dụng bản nguyên ma lực mạnh mẽ trong cơ thể để nạp năng lượng cho các mô mỡ, khiến nhục thân và xương cốt bị lực lượng Cổ Ma thúc đẩy tăng trưởng cưỡng bức, nhằm đạt tới mục đích cường hóa sức mạnh nhục thân đến mức tối đa.

Chương 713

Ngay đợt tăng trưởng đầu tiên đã làm cơ thể Lưu Ly Vạn Tài to gấp mấy lần so với ban đầu!

"Trời ơi...

To xác thế này thì kinh thật!" Ngộ Không và Thanh Hổ cùng những người khác đều sợ hãi, chỉ có mình Đế Tôn cười lạnh khinh miệt: "Có to nữa cũng chỉ là một con sâu hôi thối, ngoài việc làm bề mặt chịu đòn lớn thêm thì ta chẳng thấy có ý nghĩa gì khác.

Nếu định dùng thủ đoạn con nít này để thắng ta thì Lưu Ly Vạn Tài ngươi quá ngây thơ rồi." Lời của Đế Tôn thực sự đã chà đạp lên thể diện của Lưu Ly Vạn Tài, thậm chí có ý xúc phạm nhân cách đối phương, nhưng với Đế Tôn, đây là cách duy nhất giúp gã nhìn rõ sự thật.

Oành đoàng!

Thân hình to lớn như một núi thịt di động điên cuồng lao tới nghiền nát Đế Tôn, nhưng ngay sau đó, Lưu Ly Vạn Tài đã phải hối hận vì hành động của mình.

Bởi vì gã dường như đã quên mất một điều: Sự mạnh mẽ của Đế Tôn không chỉ thể hiện ở một phương diện, thủ đoạn đa dạng mới là vốn liếng lớn nhất giúp hắn ngạo thị quần ma!

Trong khi có thể điều khiển sức mạnh nguyên tố thủy, Đế Tôn cũng đồng thời nắm giữ khả năng điều khiển nguyên tố hỏa, khiến cú lao mình mãnh liệt của Lưu Ly Vạn Tài trở nên vô cùng lố bịch.

"Ha ha, hành động này của ngươi, theo ta thấy là đang muốn thêm món cho bạn nhỏ của ta đây mà!" Bất thình lình, một cái vạc lớn xuất

hiện sau lưng Đế Tôn không một dấu hiệu báo trước.

Hắn phẩy tay, sức mạnh Hỏa Thần rực rỡ bùng phát dữ dội.

Điều đáng nói hơn là nhục thân của Lưu Ly Vạn Tài quá đồ sộ, vượt xa diện tích đường kính của cái vạc, nên nếu cứ thế lao vào thì không thể nằm gọn trong vạc được.

Vì vậy, cách duy nhất là để đầu hướng xuống dưới!

Đế Tôn hừ cười một tiếng, bồi thêm một cú đá vào cái mông béo múp của gã, biến Lưu Ly Vạn Tài thành một quả bóng hình người, xoay mấy vòng trên không.

Lưu Ly Vạn Tài kinh hãi phát hiện toàn bộ vốn liếng cường hãn của mình đã bị Đế Tôn phong ấn chặt chẽ, giờ đây ngoài cái xác thịt này ra, gã đã mất trắng mọi chỗ dựa.

Oành!

Cả người gã rơi tọt vào giữa vạc lớn, Đế Tôn búng tay một cái ra hiệu cho đám người phía sau.

"Mấy đứa, đừng đứng ngây ra đó nữa, đứa thì nhóm lửa, đứa thì chuẩn bị dao, phải bắt tay vào làm việc đi chứ." Hỏa Vũ là người duy nhất trong đội không nhúc nhích, vì phận nữ nhi, những việc thô lỗ này chắc chắn không đến lượt cô nàng.

Ngộ Không thì khỏi phải nói, bị nhốt dưới chân núi mấy trăm năm, kêu hắn nhóm lửa thì có khó gì?

Thanh Hổ lại càng nhanh nhẹn hơn, liên tục tiếp thêm củi dưới đáy vạc.

Chỉ có Công Minh là thực sự chẳng biết ngại ngần, cứ như khách quý, ngồi trước vạc lớn chảy nước miếng chờ ăn thịt.

"Đại ca...

Chúng ta thật sự định ăn Lưu Ly Vạn Tài sao?" Nghe tiếng rên rỉ nghẹt thở từ trong vạc, Đế Tôn tự tin mỉm cười: "Ngươi thật sự nghĩ gã là người sao?

Nha đầu, nhìn kỹ đây!" Đế Tôn vừa nói vừa phẩy tay, bản nguyên hỏa diễm Hỏa Thần rực rỡ lập tức tăng cường dưới đáy vạc, ngọn lửa dữ dội bùng lên, gần như trong chớp mắt đã phá vỡ lớp bảo hộ trên nhục thân đang giãy giụa chờ chết của Lưu Ly Vạn Tài.

Tiếp đó, cơ thể phì nộn đầy mỡ nhanh chóng héo hon, hình thái con người cũng biến mất khi tinh hoa Cổ Ma nồng đậm trong cơ thể tuôn ra, hiện nguyên hình là bản thể thật.

"Trời ạ!

Hóa ra thật sự là yêu ma hóa thành, đệ cứ tưởng là tộc người!" Ngộ Không cũng không thể tin nổi vào mắt mình.

Vốn tưởng Đế Tôn định đem Vạn Tài ra làm thức ăn, nhưng thật không ngờ gã lại là một con rết khổng lồ bị chặt khúc, to ngang ngửa một con trăn lớn!

"Tên này trước khi kế thừa nguồn hồn Cổ Ma đã là đại yêu có thể huyễn hóa hình người, sau đó dựa trên cơ sở đó mà nhận thêm lực lượng Cổ Ma phụ thể, do đó người ngoài căn bản không nhận ra sự dị thường của bản thể, đều tưởng là tộc người thật, nào ngờ... hừ." Lưu Ly Vạn Tài chỉ có thể trách mệnh không tốt, gặp ai không gặp lại gặp ngay Đế Tôn đại lão.

Chỉ dựa vào thủ đoạn che mắt người thường thì lừa được hạng như Ngộ Không chứ dùng trên người Đế Tôn thì thật là nực cười.

"Đại ca đúng là đại ca, sớm đã phát hiện ra manh mối, Hỏa Nhãn Kim Tinh của đệ vậy mà cũng không soi ra được chút nào." Công Minh tặc lưỡi xuýt xoa.

“Đại ca, ngài cũng dứt khoát thật, trực tiếp đem gã ra hầm luôn!

Nhưng thần thể của đệ cũng không dám tùy tiện nếm thử con rết ngàn năm cực độc này đâu, huynh chắc chắn ăn thứ này không có vấn đề gì chứ?” Đế Tôn bất lực nhún vai: “Ngại quá, ta có bất hủ chi thân, chỉ cần lột vỏ được và thấy ngon là ta đều ăn tất.

Chương 714

Còn mấy đứa, nếu sợ chết thì xin đừng dùng." Nói đoạn, Đế Tôn cố tình làm vẻ ngon lành để trêu chọc đám bạn, cắn một miếng thịt rết nấu chín to tướng, khen lấy khen để là thơm ngon béo ngậy.

Nào ngờ, độc tố trong nồi canh rết đầu tiên đã sớm bị sức mạnh Hỏa Thần của Đế Tôn làm cho bốc hơi sạch sẽ, lúc này trong thịt hoàn toàn không còn chút độc tố nào, cứ việc đánh chén thoải mái.

Trái lại, Lão Nhị và Lão Tam tận mắt thấy đại ca của mình bị Đế Tôn hầm lên làm thức ăn ngay trước mặt, cơn giận đã lên đến đỉnh điểm.

"Lão Tam, đừng manh động, gã này có thật sự là bất hủ chi thân hay không thì anh không rõ, nhưng chiến lực của gã đã không còn là thứ mà Cổ Ma tam giai chúng ta có thể đối kháng được nữa.

Mau triệu hoán Mẫu Tôn bản thể xuất hiện đi, nếu không hai anh em mình cũng sẽ chịu chung số phận với đại ca thôi!" Thịt rết thơm phức quả là mỹ vị cực phẩm nhân gian, người bình thường tuyệt đối không thể cưỡng lại sự cám dỗ của món ngon cỡ này.

Chẳng mấy chốc, Ngộ Không và Thanh Hổ là hai kẻ đầu tiên mất hết liêm sỉ, nhào tới trước mặt Đế Tôn chén lấy chén để.

Còn tên Công Minh kia, dù là thần thể nhưng sau khi xuống trần sức mạnh bị suy yếu, cũng không thể sánh được với nhục thân bất phàm.

Dù vậy, gã dường như còn sợ chết hơn cả phàm nhân Thanh Hổ, đợi Đế Tôn ăn gần hết mới rón rén ăn thử hai miếng.

Nào ngờ không ăn thì thôi, hễ ăn một miếng là lập tức hối hận tại

sao không động đũa sớm hơn...

Người ta thường nói, mỹ vị trần gian là sự thanh khiết, lúc này Công Minh thực sự muốn ngâm một bài thơ, thay hai chữ "thanh khiết" bằng "thịt rết".

Tất nhiên, dù ngon đến mấy thì đây cũng là vật cực độc hiếm thấy trên đời, người thường ăn vào chắc chắn không chịu nổi.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Trong khi Đế Tôn cùng mấy người đang tận tình thưởng thức mỹ vị, cục diện vốn đang trì trệ bỗng rung chuyển dữ dội bởi một tiếng động cuồng bạo kịch liệt.

"Mẫu Tôn sắp ra tay rồi sao?" Nhị đương gia và Tam đương gia lộ rõ vẻ vui mừng từ tận đáy lòng như thể sắp được diện kiến thiên thần hạ phàm, có thể thấy họ vô cùng sùng bái và ngưỡng mộ bản thể của Ngô Công Tinh.

"Đâu cơ?

Ở đâu thế?" Hầu tử ngơ ngác nhìn quanh, cố sức tìm kiếm tung tích của Ngô Công Tinh nhưng mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng nào.

"Đừng phí sức nữa.

Nếu ta đoán không lầm, chúng ta lúc này đang ở trong bụng của Ngô Công Tinh." "??" Lời Đế Tôn vừa thốt ra khiến Công Minh và các đồng đội sợ đến ngây người.

Không chỉ họ, mà ngay cả Nhị đương gia và Tam đương gia đối diện cũng tỏ vẻ chấn kinh.

"Đại ca, huynh không phải ăn vài miếng thịt rết mà hóa ngốc rồi chứ?

Chẳng phải chúng ta đang ở phúc địa Ly Lưu Sơn sao?" Đế Tôn

cười khẩy: “Nếu thực sự là phúc địa đơn giản như thế, thì khi ta phá vỡ quy tắc do sư gia để lại, không thể nào không có một chút dấu vết đổ nát.

Quy tắc bị sức mạnh của ta hòa tan hoàn toàn, nhưng vách núi và mặt đất lại chẳng thấy mảnh vụn đá nào, chỉ có một lời giải thích duy nhất.” Hỏa Vũ nghe vậy như bừng tỉnh, đôi mỹ mâu trợn tròn: “Cả tòa Ly Lưu Sơn này thực chất là do nhục thân của Ngô Công Tinh huyễn hóa thành!” “Nha đầu, nàng quả nhiên là người thông minh thứ hai trong đoàn đội của ta.” “Hắc!

Này, người thông minh nhất định định là lão Tôn ta rồi!” Mọi người: “...” “Nhưng nếu ở trong bụng rết, thì phải làm sao?” Công Minh vẫn chưa chịu bỏ qua, dường như vẫn còn canh cánh trong lòng việc bị Đế Tôn đè bẹp về mặt trí tuệ và khả năng phán đoán.

“Vậy ta phải hỏi ngược lại, ngươi cảm thấy con Cửu Vĩ Yêu Hồ kia diễn kịch nãy giờ là để làm gì?

Chỉ đơn thuần là một kẻ đứng xem thôi sao?” “Ha ha ha ha!” Cuối cùng, sau khi bị Đế Tôn vạch trần mưu đồ, Cửu Vĩ Ma Hồ bay vọt lên không trung, chín cái đuôi đồng thời xòe ra, phóng ra hào quang rực rỡ chói mắt, đồng thời lập tức khóa chặt khí tức của Nhị đương gia và Tam đương gia bên dưới.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, một lũ phế vật, tách rời khỏi mẫu thể là chẳng làm nên trò trống gì.

Nếu không phải năm đó Ngô Công Tinh bị đâm nát một nửa mệnh nguyên, thì giờ này e là đã sớm đột phá Tứ giai Cổ Ma rồi, việc gì phải co cụm ở cái nơi khỉ ho cò gáy này?

Đem sức mạnh dư thừa phân hóa cho mấy kẻ này, cuối cùng cũng chỉ làm thức ăn cho kẻ khác, chi bằng để ta hưởng dụng đi!” Hóa ra, Cửu Vĩ Ma Hồ bấy lâu nay vẫn luôn rắp tâm thôn phệ bản thể của hai

đại đương gia Cổ Ma, phương thức này khiến Đế Tôn cũng phải nhìn bằng con mắt khác.

Phập!!

Trong chín cái đuôi, hai cái đuôi có màu sắc khác biệt hoàn toàn cùng lúc đâm xuyên qua bản thể của hai đương gia, cuốn theo mệnh nguyên cùng hồn lực Cổ Ma tràn vào trong thể mạch của nó.

"Không ngờ Ma Hồ ngoài mị hoặc và thuấn di ra, còn có bản năng thôn phệ thứ ba này, thật là nhìn lầm ngươi rồi." Ma Hồ lộ ra nụ cười tà mị, chỉ trong vài nhịp thở đã hút khô hai phân thân rết thành một đống héo quắt.

"Không, chính xác mà nói, năng lực trí huyễn của ta đã mở ra một chiến trường bên trong nhục thân Ngô Công Tinh, nếu không, thứ các ngươi phải đối mặt lúc này không chỉ có mình ta đâu.

Tính ra, các ngươi nên cảm ơn ta mới đúng." "Ta nhổ vào!

Chương 715

Cái đồ mặt dày không biết xấu hổ, rõ ràng là ngươi không dám đối đầu trực diện với Ngô Công Tôn kia, nên mới mượn danh nghĩa của ta để giở trò, chẳng phải là để ta tạo điều kiện cho ngươi thôn phệ bản nguyên Cổ Ma sao?" "Ha ha ha, nhìn xem, đúng là người thông minh thứ hai trong đoàn đội có khác!" Giọng điệu của Cửu Vĩ Ma Hồ tràn đầy sự trêu chọc, dường như ngoại trừ Đế Tôn, ả chẳng coi ai ra gì.

"Được rồi, ăn cũng hụt rồi.

Mau chóng thu dọn đi, sau đó hạ gục Ngô Công Tinh, sớm rời khỏi nơi này thôi." Đế Tôn đứng dậy vươn vai, đột nhiên vọt tới, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Ma Hồ.

Uỳnh!!

Một cú đấm mãnh liệt tung ra, đòn tấn công cường hoành của Đế Tôn tưởng chừng như vô tình nhưng lại phóng ra sóng xung kích đầy sức tàn phá!

Cửu Vĩ Ma Hồ hừ lạnh một tiếng, không dám đối đầu trực diện với phong mang của Đế Tôn, ả thức thời né tránh, thân hình một lần nữa lơ lửng trên không trung.

"Ha ha ha!

Biết không?

Khoảng cách lớn nhất giữa ngươi và ta chính là ngươi không có khả năng bay lượn.

Đó là ưu thế duy nhất của ta trước mặt ngươi, nhưng chỉ cần một phương diện này dẫn đầu cũng đủ để ta lập tại bất bại chi địa rồi." "Ồ?

Thế sao?" Đế Tôn nói đoạn, hai tay bất ngờ xòe ra, vô số mạng nhện hai màu đỏ xanh do thủy hỏa giao dung lan tỏa khắp bầu trời.

Trong sát na, cả vùng hư không đều nằm dưới sự khống chế ý niệm của Đế Tôn, dệt thành một tấm lưới khổng lồ đầy khủng bố!

"Thiên đạo ơi...

Hắn đã kết hợp hoàn hảo nguyên tố song thuộc tính Thủy Hỏa với kỹ năng cấm cố của mạng nhện, tạo ra một phiên bản tiến hóa mang ưu thế của cả hai nguyên tố.

Không chỉ khả năng cấm cố mạnh mẽ hơn, mà còn mang theo hiệu ứng thiêu đốt và đóng băng kép!

Đại ca đúng là thiên tài thông minh nhất mà muội từng thấy!" Đế Tôn có chút đắc ý hừ một tiếng: "Cũng không sai." Lúc này, Cửu Vĩ Ma Hồ vừa mới huênh hoang đắc ý lập tức cảm thấy hối hận.

Cảm giác vừa nổ sảng xong đã bị tát thẳng vào mặt, chỉ có người trong cuộc mới thấu hiểu sâu sắc.

Nhưng điều khiến Cửu Vĩ Ma Hồ sợ hãi hơn là ả phát hiện trong sức mạnh của mạng nhện đang trói buộc mình, mỗi một đạo lực lượng đều ẩn chứa khả năng thôn phệ vô cùng đáng sợ!

"Ta phải cảm ơn ngươi, hành động lúc nãy của ngươi đã cho ta nguồn cảm hứng lớn lao!

Nếu đuôi của ngươi có thể thôn phệ hồn nguyên Cổ Ma, tại sao mạng nhện của ta lại không thể chứ?

Giờ cảm thấy thế nào?" "...Chết tiệt!" Cửu Vĩ Ma Hồ nổi giận, biểu cảm hung tợn vặn vẹo.

Đột nhiên, thấy bản thể của ả co giật mạnh, sau đó một tiếng gào thét xé lòng vang lên, kẻ này lại tự đoạn ba cái đuôi, biến thành Lục Vĩ

để thoát khỏi sự cấm cố của mạng nhện băng hỏa do Đế Tôn dệt ra.

"Lại chặt tay cầu sống sao?

Xin lỗi nhé, quân bài tẩy này đã bị người ta dùng trước đó rồi, dùng lại lần nữa thì không có khả năng thành công đâu." Nếu như lúc nãy thủ đoạn cường đại của Đế Tôn chỉ khiến Cửu Vĩ Ma Hồ tức giận, thì hiện tại, ả hoàn toàn suy sụp từ tận đáy lòng.

Thực lực của Đế Tôn tuy nghịch thiên, nhưng thứ thực sự khiến người ta tuyệt vọng không chỉ là thực lực, mà còn là tâm tính trưởng thành và trí tuệ siêu nhiên không ai sánh bằng của hắn.

Nắm bắt thời cơ, thấu triệt sơ hở của đối thủ, vạch ra kế hoạch tác chiến cụ thể cũng như kiểm soát từng chi tiết trận đấu, tất cả mọi phương diện Đế Tôn đều hoàn mỹ không tì vết.

Kẻ khác muốn tìm sơ hở của hắn là điều không thể, ngược lại hắn luôn có thể nhìn thấu đối thủ.

Thử hỏi kẻ như vậy làm sao có thể bị đánh bại?

Lục Vĩ vừa thoát khỏi mạng nhện còn chưa kịp chạy trốn, thì ngay giữa đường đào tẩu, Hỏa Vũ đã chờ sẵn từ lâu.

"Quên không nói cho ngươi biết, mụ đàn bà Ngũ Vĩ kia đã ngã xuống trong tay ta, ngươi rồi cũng sẽ có kết cục tương tự thôi." Lục Vĩ nghe lời Hỏa Vũ mà vừa bi vừa phẫn, nhưng đáng tiếc trong cuộc tranh chấp này, từ đầu đến cuối đều là phe Hắc Khâu chủ động khiêu khích.

Đế Tôn vốn không muốn đối địch, là bọn chúng cứ thích đâm đầu vào, chẳng trách ai được.

Hỏa Vũ vốn đã liệu trước, không đợi Lục Vĩ thi triển thủ đoạn, nàng đã tiên hạ thủ vi cường, phun ra một luồng hỏa diễm rực cháy bao vây hoàn toàn thân thể ả.

Chưa đầy một nén nhang, Lục Vĩ Ma Hồ đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, tinh hoa hồn Cổ Ma đều bị Đế Tôn thôn phệ sạch sẽ.

Chương 716

Còn nội đan Ma Hồ, Đế Tôn tặng cho Thanh Hổ làm chiến lợi phẩm.

Sau khi nuốt nội đan Lục Vĩ, Thanh Hổ có thể huyễn hóa nhân hình vĩnh viễn không giới hạn, tu vi cũng đuổi kịp Hỏa Vũ.

Tuy nhiên nếu thực sự so bì thực chiến, Thanh Hổ vẫn còn kém xa Hỏa Vũ.

Cùng với sự bỏ mạng của Cửu Vĩ Ma Hồ, phong ấn huyễn cảnh quanh mọi người cũng tan biến, cảnh tượng bên ngoài Ly Lưu Sơn một lần nữa hiện ra.

Có điều, trong không khí tràn ngập một loại độc khí đặc thù khiến người ta cảm thấy buồn ngủ dữ dội.

"Cẩn thận!!" Đột nhiên, Ngộ Không lao vọt tới, chắn ngang sau lưng Hỏa Vũ, giúp nha đầu ấy đỡ lấy một đòn tập kích chí mạng liên quan đến tính mạng!

Mọi người đồng loạt quay người lại, mới thấy Ngộ Không bị một con rết khổng lồ màu đỏ huyết dài mấy chục mét quắp lên không trung.

Thể thái của Ngô Công Tinh này so với hỏa xà Linh Chi mà nhóm Đế Tôn gặp lúc trước còn to lớn hơn nhiều!

"Lũ sâu bọ thối tha, dám phá đạo tràng của ta, thôn phệ truyền thừa giả của ta, giờ ta sẽ ăn thịt con khỉ chết tiệt này trước để các ngươi trả giá!" Hỏa Vũ và mấy người khác đều lộ vẻ khẩn trương, duy chỉ có Đế Tôn là không vội mà còn cười: "Ngươi chắc chứ?

Con khỉ này mấy trăm năm rồi chưa tắm, nếu không chê thối thì

cứ việc ăn.” Ngộ Không cũng chẳng nói lời nào, cứ thế lơ lửng một cách yên tĩnh trong miệng con rết.

Rắc, rắc!

Quả nhiên, con sâu lớn này không hề kén ăn, sau vài tiếng nhai giòn giã đã trực tiếp nuốt chửng Ngộ Không vào bụng.

“Cảm giác quả thực không tệ, óc khỉ đúng là tinh hoa trong các loại tinh hoa, ăn vào chắc chắn đại bổ.

Tổn thất do mấy tên đương gia truyền thừa của ta bỏ mạng coi như được con khỉ này bù đắp rồi.” Đế Tôn chỉ cười nhẹ: “Được rồi, ăn thì cũng ăn xong rồi, giờ đến lúc ta đòi lại cả vốn lẫn lời.” Giơ tay lên, Hiên Viên Kiếm phóng ra một luồng uy áp bàng bạc vô tận, hào quang chính trực trong kiếm thể chỉ khi ở trong tay Đế Tôn mới có thể phát huy đến mức lâm ly tận trí.

“Nghe nói con sâu trăm chân chết mà không cứng, hôm nay ta phải xem xem cái mạng già của ngươi có thực sự khó giết đến thế không!” Uy thế một kiếm kinh người nhường nào, khoảnh khắc trảm xuống không trung, cả đại địa cũng theo đó mà rung chuyển dữ dội.

“Trời ạ...

Thật là quá đáng sợ rồi.” Thanh Hổ đứng bên cạnh nhìn mà ngây người, bản năng nghĩ rằng nếu mình trúng một kiếm này thì chắc chắn sẽ biến thành một đống thịt nát...

Điều không thể tin nổi hơn là sau khi bộc phát lực đạo bàng bạc như thế, Đế Tôn lại không cần nghỉ ngơi dù chỉ một chút, trong khi con rết bị kiếm khí chấn cho lùi liên tục phải thở dốc hồi lâu, thì Đế Tôn đã lập tức phát động đợt tấn công thứ hai.

“Năng lực cơ thể như thế này đúng là nghịch thiên.” Thanh Hổ ngưỡng mộ cảm thán.

Vô số ánh kiếm lấp lánh tung hoành, ép con rết lớn không thở nổi, trên nhục thân to lớn chằng chịt vết thương.

"Đại gia hỏa, ngươi sẽ sớm hiểu thế nào là đau đớn muốn chết thôi.

Ngộ Không!" Đế Tôn gầm lớn một tiếng, đúng lúc đó, con rết đột nhiên sững lại, bản năng dừng mọi cử động, chỉ thấy ở giữa bụng dưới của nó bất ngờ phình lên một khối lớn, những góc cạnh đột ngột không ngừng di chuyển vị trí, hóa ra là Ngộ Không đang quậy phá tưng bừng trong bụng nó!

"Chết tiệt, con khỉ thối này làm bằng sắt sao?

Ngay cả lực hủ bại trong cơ thể ta cũng không làm gì được hắn?" Đế Tôn lạnh lùng cười: "Ngộ Không không phải là loại rác rưởi mà ngươi có thể tưởng tượng được đâu.

Nói cách khác, có thể nuốt hắn vào bụng một lần là phúc phận tu hành từ kiếp trước của ngươi đấy!" Uỳnh uỳnh uỳnh!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, con rết lớn bản năng phát ra tiếng thảm thiết, trực tiếp bị Ngộ Không mổ bụng xẻ lườn.

Dưới tác dụng của Kim Cô Bổng, thân thể con rết bị đâm thủng một lỗ hổng, Ngộ Không hóa thành một đạo quang ảnh thuận thế bay ra.

Cùng lúc đó, một kiếm của Đế Tôn vừa vặn đâm vào vết thương đó, kiếm lực mạnh mẽ bùng phát, nhân lúc con rết đang tê dại, hắn chém ngang đứt lìa nửa thân mình nó.

"Ha ha ha, giờ cảm thấy thế nào?" Đế Tôn lãnh ngạo nhìn con rết lớn.

Thực tế, nếu đối phương không quá cuồng vọng đòi nuốt chửng Ngộ Không thì cũng không đến mức thảm hại thế này.

Giờ đây bị trọng thương như vậy, thực lực Cổ Ma Tam giai đỉnh phong khó lòng phát huy, làm sao có thể an toàn thoát khỏi tay Đế Tôn?

"Xì xì!!" Con rết cũng rất quả quyết, chẳng thèm nhìn nửa thân sau bị chém đứt, kéo lê phần thân trước chứa đầu lâu điên cuồng lao về phía trước, bò lên đỉnh núi Ly Lưu Sơn.

Đột nhiên, trên đỉnh núi đó, một huyết sắc quang trận tỏa sáng, khí độc nồng nặc phun trào như núi lửa bộc phát, lại như lũ quét hung hãn tràn xuống vùng trũng!

Chương 717

“Ngươi ép ta!

Huyết Độc Thiên Trận là quân bài cuối cùng của ta, chỉ cần dính phải khí tức của ta, các ngươi sẽ rơi vào vòng xoáy thôn phệ của trận này không thể thoát ra, không tin cứ thử xem!” Hỏa Vũ và Công Minh lập tức tập trung lại, phát hiện tay chân của mình đều bị một loại năng lượng không thấy rõ khí tức trói buộc, cả thân thể cảm thấy vô cùng nặng nề.

“...Quy tắc!

Tên này vậy mà cũng có thể sử dụng quy tắc?

Không thể nào!” Công Minh thất sắc kinh hãi!

“Hửm?

Chẳng lẽ Quy Tắc Chi Đạo chỉ có Nhân tộc mới tu hành được sao?” Công Minh trịnh trọng gật đầu: “Tên sư gia kia tuy có hồn Cổ Ma phụ thân, nhưng bản chất vẫn là Nhân tộc, vì chỉ có Nhân tộc mới có thể dùng phương thức câu thông thiên địa pháp tắc để giác tỉnh Quy Tắc Đồ Đằng, các tộc yêu ma dã thú khác không ai có thiên phú này!” Công Minh khẳng định chắc nịch về phương diện này, dù sao hắn cũng là người sở hữu thần vị truyền thừa quy tắc.

Những phương diện khác có thể không giỏi, nhưng về chơi đùa với quy tắc thì cả Tam giới chắc chẳng mấy ai là đối thủ của Công Minh.

Nghe vậy, Đế Tôn lập tức nhận ra điều bất thường.

“Hóa ra là thế...

Có cách rồi!” Khắc tiếp theo, chỉ thấy Đế Tôn vuốt nhẹ lên lưỡi

kiếm Hiên Viên, huyết mạch chi lực mạnh mẽ phun trào, cả kiếm thể bỗng nhiên vang lên chín tiếng rồng ngâm!

Thánh quang kim sắc rực rỡ vô tận quét sạch xung quanh.

Ngay lập tức, con rết khổng lồ đang đứng trên đỉnh Ly Lưu Sơn toàn thân cứng đờ, cả cơ thể bị bao phủ bởi kiếm khí bàng bạc không gì sánh kịp.

Điều khiến Ngộ Không và những người bên cạnh kinh ngạc là kim quang đó lại không gây ra bất kỳ ảnh hưởng tiêu cực nào cho họ!

"Nghiệt súc, còn không hiện nguyên hình sao!" Con rết lớn rõ ràng không còn vẻ huênh hoang như lúc nãy, sau khi cơ thể hoàn toàn cứng đờ, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

"Ngươi, ngươi đã làm gì!" "Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi biết mình nên làm gì mà!" Đế Tôn không vội giải thích với các cộng sự, vẫn dùng huyết mạch chi lực của mình cộng hưởng mạnh mẽ với Hiên Viên Kiếm, tăng cường hiệu quả áp chế đặc thù đối với con rết.

Cuối cùng, nhục thân khổng lồ của nó bắt đầu co rút nhanh chóng, từ nửa thân rết ban đầu, chỉ trong vài nhịp thở đã thu nhỏ lại thành kích thước con người.

"!!Hóa ra là một lão già!" "Trời ạ...

Sao có thể chứ?

Trên người lão ta không có chút khí tức Nhân tộc nào, hoàn toàn khác với tên sư gia kia.

Đại ca, huynh phát hiện ra sơ hở chí mạng nào vậy?" Đế Tôn cười nhẹ: "Chính lời gợi ý của ngươi đã khai sáng cho ta!

Ngô Công Tinh có thể thi triển quy tắc, chứng tỏ nó nhất định

không thể mang thú thể.

Còn về lý do tại sao hai bản nguyên Nhân và Thú khác biệt lại có thể khế hợp như thế, đáp án nằm ở mấy tên đương gia đã chết kia!" Hỏa Vũ bừng tỉnh đại ngộ: "Ý của ca ca là, lão gia hỏa này trốn dưới chân núi Ly Lưu, ngày đêm thôn phệ nhân nguyên do mấy kẻ đó cúng phụng sao?" "Chính xác!

Yêu ma tầm thường hiếm khi tu luyện bằng cách trực tiếp thôn phệ nhân nguyên, nhưng cách tu luyện của lão này lại hoàn toàn khác biệt, nên mới không lộ ra nhiều đặc trưng Nhân tộc.

Hiên Viên Kiếm của ta mang theo khí tức Hoàng tộc, có sức mạnh chân long của nhân gian giới gia trì, có tác dụng chấn nhiếp đối với tất cả nhân hồn trong tứ hải, cộng thêm huyết mạch chi lực của ta, sự chấn nhiếp này đủ để hủy diệt nhân hồn đã nhiễm yêu khí không còn thuần túy!

Đó chính là cách áp chế con sâu hôi hám này." Mọi người lúc này mới vỡ lẽ.

Đối với Ngô Công Tinh, một khi biến thành hình người đồng nghĩa với việc mọi nỗ lực trước đó đều đổ sông đổ biển, không bao giờ có thể khôi phục lại hình thái rết nữa.

Đây là một kiểu tu luyện thoát thai hoán cốt vĩnh viễn, nhân nguyên và yêu nguyên không thể cùng tồn tại, muốn giữ một cái thì buộc phải từ bỏ cái còn lại.

Giờ đây nhân hồn đã thức tỉnh, mối đe dọa của Ngô Công Tinh hoàn toàn biến mất, hồn lực Cổ Ma Tam giai đỉnh phong mạnh mẽ nhất kia cũng bị Đế Tôn thôn phệ xong xuôi.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Lại một luồng khí tức cường hoành vô tận bùng phát, Thần Ma

Phần Thiên Diễm của Đế Tôn cuối cùng cũng chạm tới cực hạn giai đoạn thứ ba, thành công bước sang giai đoạn thứ tư!

"Hộ pháp!" Công Minh dù sao cũng là thần thể, lập tức nhận ra trạng thái nhập định của Đế Tôn lúc này vô cùng quan trọng, cùng với Hầu tử vây quanh Đế Tôn ở giữa.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Chương 718

Liên tiếp bốn luồng quang hỏa Phần Thiên Diễm nóng rực gia trì trên bảo thể của Đế Tôn, khiến căn cơ hoàn thành hết lần tiến hóa này đến lần khác, cuối cùng hoàn thành đột phá mạnh mẽ sang giai đoạn thứ tư.

Chỉ có điều khiến Đế Tôn ngạc nhiên là dù cường độ Phần Thiên Diễm đã đột phá, thần hồn thuộc về Công Minh cũng đã dung nhập hoàn mỹ, nhưng áo nghĩa chung cực của giai đoạn thứ ba lại không hề giác tỉnh.

Từ từ mở mắt, khí tức của Đế Tôn rõ ràng mạnh mẽ hơn trước vài phần.

Lúc này hắn có thể dễ dàng nghiền nát bất kỳ Cổ Ma Tam giai nào, chỉ riêng sức mạnh áp chế khủng bố của Thần Ma Diễm cũng không phải lũ Cổ Ma đó có thể kháng cự.

"Chúc mừng chủ nhân, thành công kích hoạt điều kiện chế tạo quy tắc thứ hai, mời ngài đưa ra nguyện vọng chế tạo của mình." Giọng nói êm tai của Thập Vĩ đột ngột vang lên, khiến Công Minh đứng bên cạnh càng thêm kinh ngạc trợn tròn mắt.

"Cái gì, không phải chứ?

Giải khóa quyền hạn biên chức quy tắc thứ hai nhanh thế sao?

Năm đó ta phải mất ròng rã một trăm năm mới giải khóa được quyền hạn thứ hai đấy, nhóc con, ngươi đúng là nghịch thiên thật!" Đế Tôn vờ như trách móc: "Gọi là đại ca!".

Quy tắc thứ hai, thực ra Đế Tôn đã sớm tính kỹ rồi, đó chính là phải có được khả năng bay lượn, dù chỉ là phi hành độn không ngắn

ngủi nhưng trong thực chiến lại vô cùng quan trọng.

Sau một hồi yên tĩnh ngắn ngủi, trên đỉnh đầu Đế Tôn, Quy Tắc Đồ Đằng lại hiện ra, hào quang hồng phấn quanh Thập Vĩ bùng cháy, từ sau lưng Đế Tôn ngưng kết ra hai đôi cánh Băng Hỏa tinh xảo thuần túy, nâng cả người hắn từ từ bay lên không trung.

"Trời ạ!

Băng và Hỏa...

Đó chẳng phải là hình thái hoàn mỹ của Thần Ma sao?" "Thần Ma Chi Dực, thật quá kinh diễm!" Các đồng đội đều có cảm giác muốn quỳ xuống bái phục Đế Tôn.

Quan trọng hơn là Đế Tôn không chỉ có khả năng bay, mà trong lúc lơ lửng, năng lượng mạnh mẽ từ đôi cánh Băng Hỏa còn cung cấp cho hắn khả năng công phòng tự do, không đơn thuần chỉ là một thủ đoạn phòng ngự thụ động.

Dù sao với bất hủ chi thân của Đế Tôn, hắn vốn chẳng cần phòng ngự.

"Chúc mừng chủ nhân, đối với Băng Hỏa Thần Ma Dực này, nó được ngưng tụ từ bản nguyên sức mạnh Thần Ma trong cơ thể ngài.

Mỗi lần kích hoạt thành công sẽ không có quy định thời gian cụ thể, vẫn dựa vào sự chống đỡ của hồn nguyên chi lực mạnh mẽ của ngài.

Nhưng quy tắc này có hạn chế về phạm vi, vượt quá phạm vi quy tắc, Thần Ma Dực sẽ tự động biến mất, chỉ có thể dùng trong thực chiến cụ thể.

Ngoài việc có thể bay lượn ngắn hạn để tích tụ sức mạnh, nó còn có thể mượn sức mạnh Thần Ma để tạo ra hiệu ứng phản đòn, nhiều diệu dụng cụ thể hơn cần chủ nhân tự mình khám phá!" Đế Tôn hài

lòng gật đầu: "Vất vả cho Thập Vĩ nha đầu rồi!" Đế Tôn vẫn giữ được sự lý trí và bình tĩnh cần thiết, không vì giác tỉnh một quy tắc mới mà đắc ý quên hình, dù hắn có đủ tư cách để ngạo nghễ.

Lúc này đầu óc Đế Tôn vẫn đang suy nghĩ về một vấn đề: tại sao sau khi đột phá đẳng cấp hồn nguyên Phần Thiên Diễm Tứ giai, hắn lại không giác tỉnh kỹ năng chí cường của Tam giai thực sự.

So với Nhất giai giác tỉnh Thủy thuộc tính áo nghĩa Phiên Vân Phúc Vũ, Nhị giai Hỏa Thần Chi Lực, mỗi lần đẳng cấp Phần Thiên Diễm tiến hóa một lần đều nhận được một lần kích hoạt áo nghĩa tương ứng, đó mới là điều Đế Tôn quan tâm nhất.

Nội thị không gian hồn hải để tìm đáp án, rốt cuộc vẫn chưa thấy đâu.

"Phù...

Tổng cộng cũng lấy lại được thân thể rồi.

Đại ca, tiếp theo chúng ta đánh đi đâu?" Mấy huynh đệ đứng trên đỉnh núi nhìn quanh cảnh tượng đổ nát, bắt đầu bàn bạc chuyện hậu sự.

Đế Tôn thông minh nhường nào, tự nhiên thấy được Công Minh không phải loại người có thể theo chân mình đi trảm yêu trừ ma suốt dọc đường.

Ở phàm gian, ngoài việc giúp đỡ một tay, thì làm một đại phú gia trải nghiệm cuộc sống, du ngoạn nhân gian mới là nhiệm vụ hàng đầu của lão.

Đế Tôn cũng không ép lão đi theo, tiếp theo quyết định thế nào phải nghe theo ý của lão.

"Chẳng phải dưới chân núi Ly Lưu có không ít phường buôn kinh doanh sao?

Giờ lũ Cổ Ma đó đã bị tiêu diệt, phần lớn việc kinh doanh ở đó đều không có người tiếp quản, huynh cứ đến đó làm một thổ tài chủ, rồi kiếm vài thê thiếp xinh đẹp hưởng thụ nhân sinh chẳng phải khoái lạc sao?" Những lời Công Minh ngại nói ra đều được Đế Tôn nói hộ, tạo bậc thang cho lão xuống rất đúng lúc.

Biết Đế Tôn đang thành toàn cho mình, Công Minh cũng không nói nhiều, cười hề hề một hồi, nhưng đột nhiên sắc mặt nghiêm túc, tiến đến trước mặt Đế Tôn, trịnh trọng vỗ vai hắn.

"Đại ca, gì thì gì cũng không nói nữa.

Đệ tuy không tiện đồng hành cùng huynh, nhưng thân phận huynh đệ kết nghĩa đời này của ta, ngay cả thiên vương lão tử cũng không chém đứt được ràng buộc này!

Chương 719

Tâm ý của ta muôn đời không đổi, sau này chỉ cần cần đến đệ, chỉ việc gọi một tiếng, bất kể lúc nào ở đâu, Công Minh ta sẽ lập tức xuất hiện trước mặt huynh." Đế Tôn đại cười: "Ta cần câu nói đó của huynh!" Hai huynh đệ đập tay giữa không trung, cảnh tượng ấy trong mắt Hầu tử, Hỏa Vũ vô cùng ấm áp.

Rầm!!

Một cú đá đầy uy lực tung ra, đoàn đội Đế Tôn mấy người không biết kiếm đâu ra trang phục đại vương sơn tặc đầy vẻ phỉ khí, hung thần ác sát xông vào mấy phường buôn trong trấn, bắt đầu quét sạch địa bàn do mấy tên đương gia Ly Lưu Sơn để lại.

"Mấy vị...?" Công Minh dẫn đầu, dùng miếng che mắt che đi mắt phải, râu ria dựng ngược giả vẻ hung ác quát lớn: "Mấy huynh đệ lão tử là đương gia mới của Thần Ma Sơn, từ hôm nay, tất cả các cơ sở thuộc Ly Lưu Sơn đều do Công Minh ta và đại ca Đế Tôn của ta tiếp quản, kẻ nào không phục cứ việc đứng ra nói chuyện." "Ồ?

Có ý kiến đấy, ta lần đầu nghe thấy cái danh Thần Ma Sơn rẻ rách này!" Đúng lúc đó, từ lầu hai bước ra một toán người, dẫn đầu là một cường giả da trắng trung niên ngậm tẩu thuốc, mặt đầy vẻ khinh khỉnh bước xuống cầu thang, cười như không cười nhìn nhóm Đế Tôn.

"Muộn rồi.

Chỗ này đã được Vân Hổ Đường ta mua lại, tất cả địa bàn của Ly Lưu Sơn đều do ta tiếp quản toàn bộ." Công Minh theo bản năng rụt cổ lại, có chút không biết làm sao nhìn lão đại Đế Tôn bên cạnh.

Đúng là cái thứ cáo mượn oai hùm, đụng phải thứ dữ là phải để

Đế Tôn ra mặt.

"A, ta cứ tưởng là lão đại, hóa ra nãy giờ chỉ là nói phét thôi à." Cường giả trung niên da trắng lạnh lùng liếc Đế Tôn một cái: "Còn có chỉ giáo gì nữa không?" Đế Tôn vẫn vẻ bình thản: "Gọi kẻ đứng sau lưng ngươi ra đây nói chuyện đi, loại rác rưởi như ngươi căn bản không có tư cách kế thừa căn cơ của Ly Lưu Sơn đâu, chống không nổi đâu." Đế Tôn khi đối mặt với đối thủ chưa bao giờ nể mặt, không chỉ trong hành động mà ngôn ngữ cũng vậy.

"Ngươi đang nói chuyện với ta đấy à?" Đế Tôn liếc nhìn hai bên: "Ngoại trừ ngươi ra, mấy con chó săn sau lưng ngươi ta còn chẳng coi là người.

Không muốn chết thì cút mau, đừng có đứng đây ngứa mắt.

Việc Ly Lưu Sơn bị diệt chẳng liên quan gì đến ngươi, dựa vào cái gì đòi chiếm hời?" Đế Tôn chưa bao giờ là kẻ cường hào đoạt lợi của người khác, nhưng những phường buôn này là chiến lợi phẩm của Ly Lưu Sơn, người của hắn đương nhiên được hưởng, vô duyên vô cớ bị kẻ khác cướp mất, Đế Tôn sẽ không đồng ý.

"Dạy dỗ cho ta cái thứ không biết điều này một trận." Người trung niên lấy tẩu thuốc ra khỏi miệng, rõ ràng đã có vài phần tức giận.

Nhất thời, mười mấy tên tay sai sau lưng vừa bị Đế Tôn nhục mạ xong liền đại nộ xông lên.

Rắc!!

Chưa kịp áp sát Đế Tôn trong vòng mười mét, đao kiếm binh khí trong tay bọn chúng đã vỡ vụn thành từng mảnh dưới đất, từng tên một đứng ngây người tại chỗ.

"Khí tức mạnh quá!

Ngươi là ai?" "Ông nội ngươi." Chẳng đợi Đế Tôn lên tiếng, Ngộ

Không đã hét lên một tiếng, xông tới bồi một cú đá thấu xương, một đòn suýt chút nữa khiến gã trung niên đứt hết gan ruột.

“Ngộ Không, giữ lại một mạng, chỉ là con rối phàm nhân thôi, giết cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ta nhắc lại câu đó, tất cả sản nghiệp của Ly Lưu Sơn đều là địa bàn của đệ đệ Công Minh của ta, nếu không phục, cứ việc tìm kẻ đứng sau lưng các ngươi đến gặp ta, chỉ cần nhổ được một sợi tóc của ta, ta sẽ lập tức dẫn huynh đệ rời đi.” Đế Tôn bá khí ngoại lộ, căn bản không phải hạng phàm phu tục tử nào có thể chống lại, từng tên một đều lếch thếch vội vàng rút lui.

“Nhóc con, ngươi mạnh, ta không phải đối thủ của ngươi.

Nhưng đúng như ngươi nói, kẻ có thể nuốt trôi sản nghiệp Ly Lưu Sơn căn bản không thể là bọn ta được.

Không ngại nói thật cho ngươi biết, sau lưng ta có Hắc Khâu Lĩnh chống đỡ, nếu có gan thì đi tìm những vị thần tiên đó đi.” Người trung niên nén vết thương, dẫn theo thuộc hạ nhanh chóng rời đi.

Nhưng đồng thời, lão cũng giải đáp luôn vấn đề cần đối mặt.

Mọi người đều hiểu rõ, chỉ khi thực sự vượt qua cửa ải của những kẻ đứng sau Hắc Khâu Lĩnh, thì việc làm ăn của Đế Tôn và Công Minh mới có thể yên ổn được.

Nếu không, chỉ đánh đuổi mấy tên lâu la này thì chẳng có ý nghĩa gì.

“Đi thôi, lên Hắc Khâu một chuyến.

Nguyên bản ta cứ tưởng Ngô Công Tinh ở Hoàng Phong Lĩnh là Cổ Ma Tam giai đỉnh phong duy nhất, giờ xem ra không phải vậy.” “Hắc hắc, gậy sắt của lão Tôn ta đã đói khát lắm rồi.

Lão đại, trận chiến này cứ giao cho huynh đệ ta đi.

Thời gian qua đi theo huynh, thực lực của mọi người đều tiến bộ vượt bậc, cũng đến lúc kiểm nghiệm sự trưởng thành của ta rồi!" Ngộ Không hưng phấn chủ động xin đi giết giặc, Đế Tôn đương nhiên sẽ không làm mất hứng, chỉ cười nhạt gật đầu.

"Được, xuất phát!" Vùng Hắc Khâu Lĩnh là khu vực đồi núi hoang dã giáp ranh với Hoàng Phong Lĩnh.

Nhưng môi trường ở đây hiểm ác hơn bên Ly Lưu Sơn rất nhiều, không chỉ linh khí tương đối bạc nhược mà khắp nơi đều là độc vật hoang dã, các loại yêu loại hiếm thấy hoành hành.

Yêu khí ngút trời khiến cả vùng này bị mây mù che phủ, đứng từ xa nhìn lại đã thấy một cảm giác vô cùng áp bách.

Chương 720

"Hống hống, hèn chi yêu ma Hắc Khâu lại vội vã chia chác căn cơ Ly Lưu Sơn như vậy, chắc đã muốn dọn khỏi đây từ lâu rồi nhỉ?

Cùng là yêu ma cùng cấp bậc, nhưng bên Ly Lưu Sơn nhờ có thực lực Cổ Ma Tam giai mạnh mẽ nên chiếm được tài nguyên địa lý tốt hơn.

Ngược lại, tộc hồ yêu yêu cầu cao về linh khí lại vì thực lực đoàn đội không đủ nên phải khuất phục ở đây.

Nỗi oán hận này khiến chúng sớm nhắm vào Hoàng Phong Lĩnh, giờ thấy Ly Lưu Sơn bị ta diệt nên mới ra tay ngay lập tức." Đế Tôn gật đầu: "Công Minh phán đoán chuẩn xác, nhất định là vậy.

Nhưng nếu đã tụ hội ở đây thì cứ triệt để nhổ sạch mọi âm mưu xung quanh đi.

Cái danh đệ nhất phú hào của trấn Trường Lạc này, ca ca ta nhất định sẽ để đệ ngồi vững!" "Hắc hắc, ra ngoài có ca ca đi cùng thật thoải mái!" Nhóm Đế Tôn đáp xuống đất an toàn, Hỏa Vũ cũng biến lại thành hình người.

Đoàn đội Đế Tôn chỉ có năm người, nhưng năng lực thực chiến của năm người này đủ để lật nhào cả Hắc Khâu.

Điều duy nhất khiến Đế Tôn lưu tâm là hiện tại Hắc Khâu lại tiềm tàng căn cơ cấp Cổ Ma, đây là điều hắn chưa từng nghĩ tới.

Nếu sớm biết vậy, con Cửu Vĩ Ma Hồ kia hà tất phải đơn thương độc mã xen vào chuyện Ly Lưu Sơn?

Cuối cùng lại phải trả giá bằng tính mạng.

"Ta tới rồi, Hắc Khâu có vị cường giả cấp Cổ Ma nào thì bước ra

nói chuyện đi!" Công Minh chống nạnh, dùng khí thế cuồng ngạo của một đại lão giả tạo hét lớn một tiếng.

Dù sao cũng là thần thể, âm thanh vang dội đầy khí phách, vang xa hàng chục dặm.

Ngay sau đó, các lộ yêu vật lớn nhỏ trong núi rừng Hắc Khâu lũ lượt ló đầu ra, từng con một đều dùng ánh mắt tò mò và kinh hãi nhìn chằm chằm nhóm Đế Tôn.

"Không đủ cân lượng thì đừng có ra nộp mạng, gọi lão đại ra đây!" Công Minh nói đoạn, Thiên Thu Cổ lại xuất hiện trong lòng bàn tay, điểm số dừng ở vị trí số năm.

Khắc tiếp theo, cả vùng đồi núi Hắc Khâu rung chuyển dữ dội như sắp sụp đổ!

Nếu không phải Công Minh vừa mới hạ phàm không lâu, hồn lực còn xa mới khôi phục đỉnh phong, thì chỉ cần một quy tắc xuất hiện cũng đủ để lật tung cả Hắc Khâu này lên!

Vô số vết nứt địa mạch bắt đầu xuất hiện, sự rung chuyển kịch liệt điên cuồng càn quét mọi ngóc ngách của vùng đồi núi, thực sự mang lại áp lực to lớn cho các lộ yêu ma.

"Không thể nào!

Sức mạnh này thật cường đại, rốt cuộc là phương thần thánh nào bị chọc giận vậy?" Mấy đại yêu trong rừng không dám ló mặt, chỉ trốn trong bóng tối tự lầm bầm.

"Ta nhận ra rồi!

Thiên địa ơi, chính mấy kẻ này đã giết sạch mấy vị đại lão cấp Cổ Ma ở Ly Lưu Sơn đó!" Mấy đại yêu lập tức hít một hơi khí lạnh...

"Cái gì, quả thực là bọn họ sao?" "Mau, đi thông báo cho Hắc

Khâu Lão Tổ, những kẻ này không phải chúng ta có thể đối phó được!" Rất nhanh, kẻ được gọi là Hắc Khâu Lão Tổ đột ngột xuất hiện.

Trên bầu trời mây mù dày đặc, trong không khí xen lẫn tiếng cười phóng túng của một mụ già.

Đột nhiên, một bàn tay khổng lồ kéo dài vọt ra từ phía cuối tầm mắt, điên cuồng ép xuống vị trí nhóm Đế Tôn.

Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, ra hiệu bằng ánh mắt cho Hỏa Vũ bên cạnh.

"Nha đầu, cho chút nhiệt độ đi." "Tuân lệnh lão đại!" Hú!!

Khắc tiếp theo, từ lòng bàn tay Hỏa Vũ phóng ra một luồng Cửu Ly Nguyên Hỏa vô cùng thuần túy, trong nháy mắt đã thiêu cháy bàn tay khổng lồ kia khiến nó phải rụt lại.

"Khá lắm, hóa ra là Cửu Ly Nguyên Hỏa!

Không biết mấy vị đến Hắc Khâu của ta có quý cán gì?" "Mọi người đều là người hiểu chuyện, không cần phải vòng vo nữa.

Người của các ngươi đã chiếm đoạt sản nghiệp phường buôn của Ly Lưu Sơn trong trấn, những sản nghiệp đó vốn thuộc về ta." Hắc Khâu Lão Tổ chưa lộ diện, nhưng giọng nói vẫn vang vọng khắp rừng rậm.

"Ly Lưu Sơn những năm qua đã xâm chiếm của ta quá nhiều, kế thừa những sản nghiệp đó chỉ là Hắc Khâu ta thu hồi chút lợi tức mà thôi.

Chẳng lẽ các ngươi cũng muốn tranh đoạt với ta?" Hầu tử không nhịn nổi nữa, hét lớn một tiếng.

"Ly Lưu Sơn là do ta diệt, sao lại thành sản nghiệp của các ngươi?

Chương 721

Chẳng lẽ ta lại biến thành tên cướp sao?" Lão tổ cười lạnh: "Lục Vĩ và Cửu Vĩ, hai thuộc hạ đắc lực nhất của ta cũng đều chết trong tay các ngươi, chẳng lẽ một cái mạng Cổ Ma còn không đổi lại được chút sản nghiệp ở phàm thế kia sao?" Đế Tôn lại không kìm được cười khẩy một tiếng: "Lời hay ý đẹp đều bị ngươi nói hết rồi.

Đừng tưởng ta không biết, ngươi tranh đoạt những sản nghiệp đó là để chiêu mộ thêm nhiều người từ bên ngoài vào trấn, để lũ yêu ma quỷ quái các ngươi thôn phệ sinh mệnh tu luyện!

Chút tiền tài phàm thế đó có ý nghĩa gì với các ngươi đâu, chẳng qua là cái vỏ bọc để thu thập nhân mạng mà thôi." Lão tổ đột ngột hiện thân, bóng đen thon dài nhìn không giống người già, nhưng khí tức Cổ Ma mạnh mẽ phát ra từ người ả lại khiến Đế Tôn có chút ngạc nhiên trong giây lát.

Rõ ràng là đã đột phá thực lực Cổ Ma Tứ giai!

"Đã hiện thân rồi thì chứng tỏ chuyện hôm nay rốt cuộc cũng phải có một kết cục, ra tay đi." Đế Tôn vừa dứt lời, Hắc Khâu Lão Tổ cười lạnh một tiếng, lập tức phát động tấn công mạnh mẽ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Khí tức Cổ Ma mạnh mẽ điên cuồng giải phóng, trong vòng mười dặm xung quanh không còn bóng dáng một tên yêu tộc nào nữa, dù là đồng loại chúng cũng trốn thật xa.

Mọi người dường như đều hiểu rõ, kẻ thực sự nắm quyền ở Hắc Khâu có thực lực đáng sợ nhường nào.

"Hãy đi tới sự đọa lạc và hủ bại đi!" Đột nhiên, từ trong người lão

tổ tỏa ra luồng hắc khí vô biên, bất kỳ sinh mệnh nào bị khí tức này bao trùm đều sẽ tàn lụi trong thời gian cực ngắn.

Đó không đơn thuần chỉ là độc tố bản nguyên như Ngô Công Tinh, mà là một loại bản nguyên hủ bại tương tự như thi khí.

Kẻ tu luyện loại yêu thuật này chắc chắn là những yêu ma hung sát và tà ác bậc nhất trong Tam giới, số lượng sinh mệnh yêu ma chết trong tay lão tổ chắc chắn là không đếm xuể.

"Hôm nay, ta sẽ thay trời hành đạo." Đế Tôn bình tĩnh lên tiếng, ngay sau đó đã giơ cao Hiên Viên Kiếm trong tay, kiếm khí chính trực bùng phát mãnh liệt, điên cuồng quét sạch khắp vùng đồi núi mênh mông xung quanh.

Khí tức cực độ quang minh và hạo hãn này chính là sự áp chế hoàn hảo đối với loại tử khí hủ bại kia.

Lão tổ bản năng cau mày, trừng mắt nhìn Đế Tôn.

"Nếu đã quyết tâm đối địch với ta, vậy thì hôm nay, không phải ngươi chết thì là ta vong!" "Phương bắc có giai nhân, một cái nhìn nghiêng nước nghiêng thành!!" Tiếng vang vọng hư không từ phía trên đồi núi truyền đến.

Giọng nói ấy uyển chuyển du dương vô cùng êm tai, khiến người nghe không khỏi liên tưởng đến dung mạo tuyệt mỹ.

Hắc Khâu Lão Tổ nhắm mắt lại, ngay khoảnh khắc đó cấu trúc cơ thể của ả phát sinh sự biến hóa kinh người không thể tưởng tượng nổi!

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Đại địa đột ngột rung chuyển, Hầu tử, Thanh Hổ và những người khác đều ngơ ngác nhìn quanh, duy chỉ có Đế Tôn vẫn bình tĩnh đứng yên tại chỗ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dùng tâm hồn cảm nhận mọi sự

biến đổi trong không gian xung quanh.

"Thủ đoạn này, sức mạnh thật đáng sợ, cảm tưởng như cả vùng đồi núi này sắp sụp đổ vậy!" Hỏa Vũ bỗng nhiên nảy sinh vài phần khiếp sợ, chưa từng thấy một yêu ma nào có thể tạo ra trận thế kinh người đến thế.

"Đừng sợ, cứ đứng bên cạnh ta." Đế Tôn nói đoạn, trong con ngươi đột nhiên tỏa ra hai luồng hỏa quang vô cùng thuần túy, hóa ra đó chính là năng lượng tăng phúc đặc thù được ban tặng sau khi Hỏa Thần Chi Lực được kích hoạt.

Hỏa diễm là loại nguyên tố thiên địa nhạy cảm nhất, sức mạnh của Hỏa Thần lại càng như vậy.

Lúc này cả đại địa đang rung chuyển dữ dội, nhưng Đế Tôn lại có thể thông qua Hỏa Nhãn, nhờ vào sự luật động đặc thù của các phân tử hỏa diễm xung quanh để tìm ra quỹ đạo năng lượng không bị thay đổi trong cơn địa chấn.

Đó chính là vị trí an toàn duy nhất lúc này.

"Đi!" Đế Tôn gầm nhẹ một tiếng, tay trái ôm Hỏa Vũ, tay phải tóm lấy Công Minh bay vọt lên, Ngộ Không cũng cưỡi Cân Đẩu Vân nhào lộn lên không trung, Thanh Hổ thì dựa vào thân pháp mẫn tiệp nhất của mình, mượn một cây cổ thụ xung quanh nhảy vọt lên cao mấy trượng, tóm lấy cổ chân Đế Tôn.

"Bay!" Đế Tôn ra lệnh, Hỏa Vũ lập tức biến đổi thân hình, ngay lập tức nâng đỡ tất cả mọi người trên không trung.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Những chỗ mặt đất nứt toác, từ mỗi vị trí đều không ngừng đâm ra những mũi nhọn bằng đá và đất lạnh lẽo, phát ra những tiếng va chạm chát chúa.

Đặc biệt là vị trí mà nhóm Đế Tôn vừa đứng, gần như trong chớp mắt đã bị vô số mũi nhọn đâm xuyên thành một đống đá vụn.

Nếu không phải Đế Tôn có năng lực siêu nhiên, tiên đoán trước được quỹ đạo năng lượng sâu trong địa mạch thông qua hỏa nguyên tố, thì e rằng lúc này những người khác trong đoàn đội đã phải chịu kết cục không chết cũng bị thương.

"Trời ạ!

Đó chẳng phải là tuyệt chiêu áo nghĩa Khuynh Nhân Thành của Lão Tổ sao?

Phóng mắt khắp Hắc Khâu, không một ai có thể chống đỡ nổi áo nghĩa này, năm đó mấy tên tổ ma ở Ly Lưu Sơn cũng không dám đối kháng trực diện, đó cũng là lý do vì sao bấy lâu nay Ly Lưu Sơn không thể thống nhất được Hắc Khâu!" Phía cuối rừng rậm, không ít đại yêu nhanh chóng tập hợp lại quan sát.

Chương 722

Trong quan niệm của chúng, Hắc Khâu Lão Tổ đã lâu không lộ diện, nay được thấy ả đích thân ra tay thì tuyệt đối là một tin tức động trời của cả vùng Hắc Khâu, cũng có nghĩa là có cao thủ đủ mạnh đã xuất hiện ở khu vực này.

Nhưng chúng đâu biết rằng, sự chấn động cực lớn sâu trong địa mạch vừa rồi chỉ là ảnh hưởng không gian đi kèm với chiêu thức dạo đầu của áo nghĩa Khuynh Nhân Thành mà thôi, còn xa mới là toàn bộ sức mạnh của áo nghĩa hoàn chỉnh.

"Á, không ngờ tên nhóc này lại có khả năng quan sát kinh người đến thế, trong khi hoàn toàn không biết gì mà lại có thể né tránh hoàn hảo sự khóa chặt của sức mạnh địa mạch, cũng có chút bản lĩnh đấy." Đế Tôn cười khẩy: "Ta phải thừa nhận, thủ pháp của ngươi là mạnh nhất trong số các Cổ Ma ta từng gặp, dù sao có thể dùng sức mạnh bản thân ảnh hưởng đến không gian xung quanh thì tuyệt đối không phải hạng tầm thường." Hai người dường như đang có ý khen ngợi lẫn nhau, nhưng rất nhanh sau đó, Hắc Khâu Lão Tổ sau khi hoàn thành biến thân đã tiên hạ thủ vi cường.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Hai cánh tay bằng gỗ đá cực kỳ thô lớn vươn thẳng lên trời, vươn dài hàng trăm mét phát động cuộc không kích.

Động tác của Hỏa Vũ linh động nhường nào, tuyệt đối không phải thứ móng vuốt khổng lồ kia có thể bắt được, nàng bắt đầu lượn vòng trên bầu trời Hắc Khâu, thỉnh thoảng lại phun ra vài đạo Cửu Ly Nguyên Hỏa xuống phía dưới.

"Hừ, chút tài mọn." Hú!!

Đột nhiên, một tiếng gầm rú phát ra từ sâu trong rừng rậm, một luồng khí tức thôn phệ mạnh mẽ xuất hiện, khóa chặt lấy bản thể của nha đầu Hỏa Vũ, khiến hành động của nàng bị hạn chế cực lớn.

Ngay sau đó, luồng sức mạnh này không ngừng tăng lên, ép bản thể Xích Hỏa Điểu của nha đầu phải rơi xuống mặt đất, cuối cùng khôi phục lại nhân hình ngay trước khi chạm đất.

"Ha ha, giờ đã bị ta nhốt trên mặt đất, coi như là không còn đường trốn, nộp mạng đi." Lão tổ gầm nhẹ một tiếng, địa mạch và rừng rậm xung quanh lại bắt đầu có những biến động mới.

Một loạt các người máy bằng đá đất chui lên khỏi mặt đất.

Nhìn qua, chúng chỉ là những hình người không quy tắc được đắp sơ sài bằng đá đất, nhưng dưới sự thao túng của Hắc Khâu Lão Tổ, chúng bắt đầu có những chuyển động luật động cứng nhắc!

"Lạ thật!

Thủ đoạn gì thế này?

Sao chưa từng thấy qua?" Ngộ Không ngơ ngác nhìn những khối đá đất có thể tự do hành động kia, chúng di chuyển như người thật và có thể phát động tấn công!

Hàng trăm khối đá di chuyển theo quỹ đạo nhất định, nhìn thì có vẻ vụng về nhưng quỹ đạo di chuyển lại rất tinh vi, giống như một loại quỹ đạo pháp trận phong ấn đặc thù!

"Đừng có đối đầu trực diện, nguy hiểm đấy." Đế Tôn chỉ dặn dò đơn giản một câu rồi lập tức lao về phía khối đá gần nhất.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Đế Tôn tung ra một đấm, uy lực nắm đấm của hắn thế nào thì đồng đội đều rõ, nhưng một đấm uy lực đó của Đế Tôn cũng chỉ có

thể đục một lỗ trên thân hình đá của một con rối, căn bản không thể ngăn cản nó tiếp tục di chuyển.

"Yêu pháp này quả thực quỷ dị quá!" Công Minh cũng liên tục tung Thiên Thu Cổ, không ngừng triệu hồi quy tắc để phòng ngự.

Ở một phía khác, Ngộ Không một nhóm, Thanh Hổ và Hỏa Vũ một nhóm, đối mặt với lũ người đá đang lao tới từ khắp các hướng, không ngừng tung ra các thủ đoạn mạnh mẽ để chống đỡ.

Nhưng rõ ràng hiệu quả thu được rất thấp.

Uỳnh!

Đột nhiên, sau một đợt va chạm, Thanh Hổ là người đầu tiên lộ sơ hở, bị cánh tay người đá đập chính diện vào ngực, cả người bay xa mười mấy mét.

Tuy không bị thương nhưng công phòng của lũ khổng lồ này quả thực không thể coi thường.

"Ha ha ha!

Mấy đứa các ngươi đúng là một lũ đồ chơi, bị nhốt trong pháp trận của ta cảm giác thế nào?" Công Minh sắc mặt ngưng trọng thêm vài phần: "Nếu ta đoán không lầm, mụ yêu già này chắc cũng dùng một loại quy tắc đúng không?

Mụ đã lồng quy tắc vào trong đó, nếu không thì dù pháp lực có mạnh đến đâu cũng không thể cùng lúc thao túng nhiều người đá di chuyển và tấn công như vậy được!" Hắc Khâu Lão Tổ cũng không phủ nhận, cười đáp lại: "Không sai, đó chính là thứ duy nhất của ta, cũng là quy tắc mạnh nhất của cả Ly Lưu Sơn!

Trong cơ thể lũ người đá này được ta phân phối một cường độ hồn lực Cổ Ma nhất định để thao túng, đánh không chết đâu!" Phù!!

Tâm thần Hỏa Vũ ngưng tụ, hai luồng tinh hoa Cửu Ly Nguyên Hỏa thuần túy ngưng tụ trong lòng bàn tay, bao phủ lấy người đá gần nhất.

Phải biết rằng Cửu Ly Nguyên Hỏa là loại hỏa diễm đỉnh cấp nhất thế gian, chỉ xếp sau Hỏa Thần bản nguyên!

Nhưng khi đối mặt với hồn lực Cổ Ma Tam giai, dù mạnh như Cửu Ly Nguyên Hỏa cũng không thể hiện được chút tác dụng áp chế nào.

"Cô bé này, đừng phí sức nữa, hỏa diễm của ngươi tuy mạnh nhưng bị thuộc tính đất đá khắc chế tự nhiên, căn bản không phát huy được tác dụng!

Chương 723

Hơn nữa, nếu tiếp tục sử dụng hỏa chi lực, e là chưa đợi lũ người đá này bị phế, mấy người đồng đội của ngươi đã bị chết ngạt trong pháp trận rồi!" Hắc Khâu Lão Tổ không vội tung đòn sát thủ, dường như ả đang muốn thưởng thức một trò chơi nhốt thú trong lồng.

"Lão đại, giờ phải làm sao?

Lũ người đá này có vẻ khó nhằn quá!" Đế Tôn cười lạnh: "Vậy để ta xem xem các ngươi có chịu nổi một kiếm Hiên Viên của ta không!" Quả nhiên, kiếm uy vừa chấn động, kiếm lực mạnh mẽ lập tức bùng phát, hai người đá trước mặt Đế Tôn ngay lập tức vỡ vụn thành hư vô.

Thấy chưa, trước sự nghiền nát của sức mạnh tuyệt đối từ Đế Tôn, người đá cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Lão tổ thấy cảnh đó, trong lòng cũng vô cùng chấn động.

"Tên này lợi hại thật!

Quy tắc của ta ngay cả Cổ Ma Tứ giai cũng phải kiêng dè vài phần, vậy mà hắn có thể dễ dàng chém nát đất đá, tạo nghệ kiếm đạo và căn cơ của bản thân hắn cường hoành đến mức nào, ngay cả ta cũng không nhìn thấu được nông sâu, có lẽ hắn là một biến số." Lão tổ thầm tính toán, hình bóng hồn phách lơ lửng trên không trung chỉ tay vào mi tâm, một luồng hồn lực Cổ Ma mạnh mẽ nữa được rót vào ba người đá đang vây quanh Đế Tôn.

"Ồ?

Hóa ra là vậy." Hắc Khâu Lão Tổ căn bản không biết rằng hành động vẽ rắn thêm chân này đã giúp Đế Tôn nhận ra sơ hở lớn nhất của

toàn bộ hệ thống phong ấn.

Phải biết rằng Thần Ma Phần Thiên Diễm của Đế Tôn vô cùng nhạy cảm với bất kỳ sự truyền dẫn bản nguyên thần ma nào.

Ban đầu luồng hồn lực Cổ Ma lưu chuyển trong trận, dưới sự bảo hộ của pháp tắc cốt lõi quy tắc, có thể ẩn giấu hoàn mỹ không để lại dấu vết, nhưng một động tác của Hắc Khâu Lão Tổ đã khiến Đế Tôn bắt được chính xác quỹ đạo luật động của hồn lực Cổ Ma.

"Nhìn xem, muốn phá quy tắc này, dùng hỏa nguyên tố vô dụng, nhưng dùng cách khác thì cũng không phải là không thể thực hiện." Ngay lúc Đế Tôn đang tập trung sức mạnh thử phá trận, thì bên phía Thanh Hổ xảy ra vấn đề rất nghiêm trọng.

Uỳnh!

Kẻ này không biết di chuyển thế nào mà bị người đá khổng lồ trước mặt đấm bay lên không trung, khi rơi xuống thì bị năm người đá bao vây hoàn toàn, mắt thấy nguy hiểm đến tính mạng!

Hầu tử bên cạnh vội vàng chi viện, nại hà năng lực tấn công không đủ, nếu cố chấp ra tay thì e là hiệu quả cũng chẳng được bao nhiêu.

Trong lúc nguy cấp, Đế Tôn lập tức phóng ra chiêu cấm cố mạng nhện Băng Hỏa, dính chặt lên một con người đá, hóa thành một đạo quang ảnh lao vào giữa vòng vây của năm con rối.

"Động vào người của ta?

Ngươi không có tư cách." Vút!

Kiếm lực Hiên Viên bùng phát tức thì, một nhát chém ngang hoàn mỹ đến kinh diễm quét qua, năm thân thể đá vỡ tan tành.

Hầu tử và Hỏa Vũ đứng bên cạnh kinh ngạc đến mức mắt tròn

mắt dẹt!

Ngay cả Hắc Khâu Lão Tổ đang kiểm soát cục diện bên ngoài cũng không nhịn được mà há hốc mồm kinh hãi.

“Không thể nào!

Lão đại, huynh hack game à?

Đệ đánh mãi chẳng chết một con, huynh một lúc diệt sạch năm con?” Đế Tôn đương nhiên không có hack, chỉ cười khẩy một tiếng, đưa lưỡi kiếm của mình cho mấy người bên cạnh xem.

Hóa ra Đế Tôn đã bôi máu của mình lên lưỡi kiếm.

“Thần Ma Phần Thiên Diễm của ta có tác dụng thôn phệ đối với mọi hồn lực Cổ Ma, đây là thiên phú mạnh nhất độc nhất vô nhị trong Tam giới.

Lũ người đá này căn bản không có sinh mệnh lực, làm sao có thể dễ dàng bị thao túng như vậy?

Đáp án chỉ có một, đó là tại vị trí nối giữa phần trên và phần dưới của chúng, ở đó có nhược điểm chí mạng, cũng là nơi duy nhất chứa đựng bản nguyên Cổ Ma!” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ!

Hắc Khâu Lão Tổ cũng bắt đầu nhíu mày.

“Đúng là một kẻ khó nhằn!” Quả nhiên, sau khi nghe lời Đế Tôn, nhóm Công Minh lập tức hành động, chuyên môn nhắm vào phần eo của người đá để tấn công, liên tục có những luồng nguyên khí Cổ Ma nồng nặc bay về phía Đế Tôn, dung nhập vào trong hồn hải của hắn.

Thấy trận thế người đá mà mình tự hào bị phá, lượng lớn hồn nguyên Cổ Ma bị Đế Tôn hấp thu, Hắc Khâu Lão Tổ cuối cùng đã bắt đầu sốt ruột.

“Ngươi tưởng trong quy tắc của ta chỉ có một loại hình thái thôi

sao?

Ngây thơ!" Lão tổ nói xong, tất cả những người đá chưa bị tiêu diệt hoàn toàn nhanh chóng biến mất, một lần nữa ẩn xuống sâu dưới địa mạch.

Chương 724

Rất nhanh, một loạt cỏ hoa thực vật xanh mướt bắt đầu xuất hiện!

“!Thuộc tính thạch thổ đã thay đổi sao?

Quy tắc này cũng quá bá đạo rồi!” Lần này ngay cả Đế Tôn cũng không khỏi thầm cảm thán trong lòng.

Một mụ đàn bà chỉ là Cổ Ma Tam giai, tại sao lại có tu vi tạo hóa như thế này?

Tinh thần lực này đúng là quá hiếm thấy.

Theo cái nhìn của Đế Tôn và Công Minh, Quy Tắc Đồ Đằng mà mụ ta sở hữu chắc chắn cũng không hề đơn giản.

“Một vũ điệu khuynh thành, vạn vật hồi sinh!” Từ phía trên đỉnh đầu, giọng nói trong trẻo của nữ tử kia một lần nữa vang vọng quanh quẩn, nhóm Đế Tôn lập tức bị chấn động bởi sức sống mãnh liệt hiện ra trước mắt.

Những dao động sinh mệnh căng tràn lấp đầy xung quanh, sát ý lạnh lẽo lúc trước hoàn toàn biến mất, lập tức khiến mấy đồng đội bên cạnh Đế Tôn bản năng thả lỏng, ý chí chiến đấu sục sôi lúc trước cũng tiêu tan vào hư không.

“Mọi người đừng thả lỏng, phải giữ cảnh giác, quy tắc này vô cùng cổ quái.” Đế Tôn vừa dứt lời, lần này đến lượt Ngộ Không dính chiêu!

“Đại vương, đại vương!” Mấy con khỉ già đột nhiên hô hoán Ngộ Không.

Ngộ Không không kịp suy nghĩ nhiều, vì đã quá nhiều năm không gặp lại bầy khỉ con cháu này, vừa thấy cảnh tượng đó, Ngộ Không đã

nhào lộn một cái lao tới.

“Hắc!

Mấy nhóc con, lâu rồi không gặp!” “Ngộ Không, đừng đi!” Đế Tôn gọi với theo một tiếng, đồng thời bản năng vươn một bàn tay ra, sợi tơ nhện Băng Hỏa trong lòng bàn tay quấn lấy eo Ngộ Không vừa định kéo lại thì phát hiện sợi tơ đã bị hòa tan trong nháy mắt!

Khắc tiếp theo, Ngộ Không đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mọi người, không còn thấy tăm hơi đâu nữa...

“Huyễn cảnh, một huyễn cảnh tràn đầy khí tức sinh mệnh, mọi người tụ lại một chỗ, đừng tách ra!” Đế Tôn lập tức đưa ra chỉ dẫn chiến thuật chính xác nhất, đánh thức những người xung quanh.

Vút!

Vừa dứt lời, Thanh Hổ đứng phía sau đã mất hút xuống lòng đất một cách thần bí, biến mất không dấu vết...

“Ha ha ha!

Ngươi là Đế Tôn đúng không?

Cái tên nghe thì bá khí, thực lực cũng khá, nhưng đáng tiếc, dù mạnh đến đâu mà dám làm loạn trước mặt ta thì rốt cuộc cũng phải trả giá thôi.

Hôm nay ta sẽ khiến ngươi và đồng bọn vĩnh viễn ở lại Hắc Khâu làm nô bộc cho ta!” Đế Tôn cười lạnh: “Lão yêu quái, cũng không soi gương lại xem mình có xứng không.” “Ồ?

Vậy thì cứ tiến lên mà xem, làm kẻ chủ tể, ta có tư cách hay không!” Rất nhanh, nguồn gốc của âm thanh từ từ hiện ra trong tầm mắt Đế Tôn, đó là hình bóng một nữ tử mặc bạch y, tiên khí phơi phới, đang chậm rãi đi về phía Đế Tôn.

“Hắc Khâu Lão Tổ?” Giọng Đế Tôn vẫn bình tĩnh, không hề sợ hãi trước bất kỳ thủ đoạn tập kích nào của đối phương.

Dù sao vốn liếng lớn nhất của Đế Tôn chính là bất hủ chi thân, bất tử bất diệt, đương nhiên là có tư cách để ngạo nghễ.

“Hửm, không bị vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của tỷ tỷ làm cho kinh ngạc sao?

Tiểu huynh đệ.” Đế Tôn phì cười: “Kinh ngạc thật đấy, vì một mụ yêu già rõ ràng xấu xí vô cùng mà lại cứ thích tạo ra cái lớp vỏ đẹp đẽ này để lừa người, có thú vị không?” Quả nhiên, lời Đế Tôn vừa dứt, bóng dáng thướt tha trước mặt rõ ràng đã run rẩy một cái.

“Ngươi nói gì cơ, chẳng lẽ ngươi bị mù sao?” Nữ tử kia rõ ràng có chút thẹn quá hóa giận, dứt khoát dừng bước chân tiến tới.

“Khi đối mặt với một người phụ nữ giỏi dệt nên những giấc mộng ảo, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin vào những gì mắt thấy, chỉ có dùng tâm để cảm nhận thì mới có thể giúp ta có được thông tin chính xác nhất.” Nữ tử hừ lạnh một tiếng đầy vẻ khinh khỉnh: “Nói nhảm!

Rõ ràng là đã bị vẻ đẹp của ta chinh phục mà còn tự lừa mình dối người không dám thừa nhận.” Đế Tôn bất lực lắc đầu: “Huyễn cảnh này, nói thật nhé, lừa người khác thì được, chứ đặt trước mặt Đế Tôn ta thì thực sự chẳng có ý nghĩa gì.

Nếu ta đoán không lầm, ngay lập tức sẽ có hàng ngàn hàng vạn các loại yêu linh vây lấy ta, rình rập thôn phệ sinh mệnh lực của ta, đúng chứ?” Khả năng kiểm soát toàn cục của Đế Tôn là không thể bàn cãi, một câu nói khiến Hắc Khâu Lão Tổ trước mặt cứng họng không nói được gì.

“...Thực sự là đáng chết!” Lão tổ mạnh mẽ dậm chân lùi nhanh về

phía sau, đồng thời giải phóng khí tức yêu ma mạnh mẽ trong người, bắt đầu ngưng tụ ra vô số yêu vật xung quanh.

"Ta đại khái có thể đoán ra thân phận của ngươi.

Bản thể ký sinh của hồn Cổ Ma này chắc hẳn là một loài hoa yêu, một đóa hoa yêu tu hành hơn vạn năm đỉnh cấp!

Chương 725

Nếu không phải vậy thì không thể nắm giữ được khí tức sinh mệnh thuần túy có thể gần gũi với tự nhiên như thế này, chỉ có tinh hoa của hoa linh mới có thiên phú gần gũi tự nhiên như vậy." Từ đầu đến cuối, Hắc Khâu Lão Tổ không hề phản bác một câu nào, chỉ vì vị đại lão Đế Tôn này đã nhìn thấu mọi chuyện rõ như lòng bàn tay.

"Không nói gì nữa à?" Hắc Khâu Lão Tổ lạnh lùng nói: "Lời đều bị ngươi nói hết rồi, ta còn gì để giải thích nữa đây?

Nhìn thấu tất cả thì đã sao?

Hàng ngàn yêu linh ở đây có thể hoàn toàn mạt sát ngươi, đợi khi ngươi thoát ra được thì đám đồng bọn của ngươi chắc cũng sớm mất mạng rồi.

Chỉ cần thôn phệ được ngươi thì việc tu hành của ta cũng sẽ được giúp ích cực lớn." Đế Tôn lắc đầu: "Không đâu, ngươi nghĩ nhiều quá rồi.

Người của Đế Tôn ta, ngay cả Ngọc Đế năm đó cũng không dám động vào, huống chi chỉ là một con hoa yêu hèn mọn?" Dứt lời, Đế Tôn một lần nữa giơ cao thần khí Hiên Viên Kiếm, khí tức sinh mệnh mạnh mẽ không ngừng rót vào trong lưỡi kiếm.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Những dao động kiếm khí mãnh liệt liên tục bùng phát, khoảnh khắc này, Đế Tôn dường như đã trở thành điểm sáng duy nhất trong huyễn cảnh rừng rậm này.

Cuối cùng, những luồng long khí phiêu du nhanh chóng hiện ra, vây quanh thân thể Đế Tôn không ngừng uốn lượn, tựa như tôn vinh

hắn trở thành một vị đế vương bá khí tôn quý chúa tể cả cửu thiên thập địa!

Theo long hồn xuất hiện, khí tức của Đế Tôn đã dung hợp hoàn mỹ với bản thể Hiên Viên Kiếm, uy đạo tỏa ra từ thân kiếm vang dội, khiến cho toàn bộ kết giới quy tắc chấn động không ngừng!

Vô số yêu linh vốn đang vây quanh cũng theo kiếm thế của Hiên Viên Kiếm mà bản năng lùi ra xa.

"Không ổn, khí tức này..." "Mau chạy!" Đế Tôn gầm lên một tiếng, một chưởng phong vô cùng mạnh mẽ oanh kích ra, đánh thẳng thần khí Hiên Viên Kiếm lún sâu vào mặt đất ba tấc!

Làn sóng ánh sáng vàng do cuồng long bộc phát trong nháy mắt quét ngang tứ phía, bao trùm toàn bộ khu vực huyễn trận quy tắc!

Vô số yêu linh xung quanh không nơi nào trốn thoát, lần lượt bị hủy diệt trong thời gian cực ngắn.

Phụt!

Tinh thần lực của Hắc Khâu Lão Tổ cũng vì uy áp bá đạo của kiếm khí mà bị trọng thương.

"Khai!" Nhân lúc đối phương lộ ra sơ hở tinh thần lực, Đế Tôn hét lớn một tiếng, âm thanh lại một lần nữa như tiếng sấm vang dội tịnh thế, đánh thức mấy người bạn đồng hành còn đang chìm trong huyễn mộng.

"Chuyện gì vậy?

Vừa xảy ra chuyện gì thế?" Ngộ Không, Công Minh và những người khác đều ngơ ngác nhìn xung quanh, sau đó mơ hồ lại gần Đế Tôn.

"Lão đại, rốt cuộc là chuyện gì?

Ta cảm thấy đầu óc cứ mê man, giống như vừa có một giấc mơ, hơi buồn ngủ." Đế Tôn cười khẩy: "Trúng huyễn thuật trong quy tắc, bị thôn phệ một ít sinh mệnh lực, nhưng ảnh hưởng không lớn, sẽ nhanh chóng tự hồi phục thôi." Nghe vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lại thân ảnh phiêu hốt của Hắc Khâu Lão Tổ ở phía xa, Đế Tôn khóa chặt khí tức của đối phương rồi phát ra một đạo hồn âm.

"Cổ ma hồn nguyên trong cơ thể ngươi chỉ còn lại chưa tới ba thành, hôm nay ta sẽ tịnh hóa hoàn toàn nó, nhưng sẽ không lấy mạng ngươi.

Từ hôm nay trở đi, đừng bao giờ động đến bất cứ thứ gì liên quan đến Lưu Ly Sơn, cứ yên tĩnh làm Hắc Khâu Yêu Thủ của ngươi, đừng có ý đồ với phàm nhân nữa.

Nhớ kỹ lời ta, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục." Đế Tôn nói xong, Hiên Viên Kiếm trong tay thuận thế bay ra, cách xa mấy trăm mét, không hề lệch lạc đâm vào vai Hắc Khâu Lão Tổ.

Tiếng rên rỉ đau đớn vang lên, chẳng mấy chốc, cổ ma bản nguyên trong cơ thể hoa yêu đã bị thôn phệ sạch sẽ.

Khi Hiên Viên Kiếm trở lại tay, cổ ma bản nguyên nồng đậm nhanh chóng nhập vào cơ thể, Đế Tôn cuối cùng cũng cảm nhận được trạng thái viên mãn của cổ ma hồn lực giai đoạn ba!

"Ta hiểu rồi, Thần Ma Phần Thiên Diễm sở dĩ đột phá tứ giai sớm là do bị Ngô Công Tinh ảnh hưởng, phương thức tu luyện hoàn toàn khác với các cổ ma tái thể khác, khiến cho đẳng cấp Phần Thiên Diễm của ta bị phình to một cách hư ảo.

Bây giờ sau khi thôn phệ đạo cổ ma bản nguyên tam giai cuối cùng, Phần Thiên Diễm của ta mới thực sự viên mãn!" Đế Tôn suy

nghĩ, kinh ngạc phát hiện hình thái hồn thể của mình đang lặng lẽ thay đổi, áo nghĩa mạnh nhất của Phần Thiên Diễm tam giai chưa thức tỉnh dường như cũng đang được thai nghén, có thể thức tỉnh và lĩnh ngộ bất cứ lúc nào. ...Hắc Khâu Lão Tổ sau khi bị hút cạn cổ ma hồn đã biến trở lại thành hình dạng hoa yêu bản thể.

Đó là một đóa tiên hoa cổ đại khổng lồ, nửa thân trên là một nữ tử tuyệt mỹ, nửa thân dưới lại là hình dạng đóa hoa cắm rễ vào đất, lúc này đang dùng vẻ mặt e thẹn nhìn Đế Tôn.

"Đa tạ các hạ cứu mạng, ta đã bị cổ ma hồn lực kia quấy nhiễu nhiều năm, bây giờ cuối cùng cũng được giải thoát..." Đế Tôn khẽ gật đầu: "Sau này, hãy tự lo cho tốt." Sau khi kết thúc tranh chấp ở Hắc Khâu, Đế Tôn và mọi người không ở lại lâu, trực tiếp trở về một khách sạn cao cấp thuộc Lưu Ly Sơn trong trấn.

"Bắt đầu từ bây giờ, trong vòng mười hai canh giờ, không ai được phép vào làm phiền ta, ta cần bế quan một lần." Đế Tôn dặn dò xong, Hầu Tử và những người khác đương nhiên tuân theo, lần lượt đáp lời.

Chương 726

Sở dĩ vội vã điều chỉnh là vì Đế Tôn phát hiện, bản nguyên Thần Ma Phần Thiên Diễm trong hồn hải đang âm thầm xảy ra biến hóa chưa từng có, từ trung tâm phân làm hai, và bắt đầu phân hóa về hai hướng trái ngược nhau trong hồn hải!

Trong đó, phần phân hóa về bên trái đều là thần chi bản nguyên được chia sẻ từ mấy thần hồn chuyển thế kia.

Phía còn lại thì dung hợp hoàn mỹ với phần lớn cổ ma hồn lực đã thôn phệ luyện hóa được.

Một ngọn lửa màu đỏ và một ngọn màu đen dần dần tách ra, cuối cùng mỗi ngọn lơ lửng trên một khoảng không trong hồn hải của Đế Tôn.

Phía trên hai ngọn lửa này, hai loại sức mạnh thần và ma vô cùng to lớn lại có vẻ như chung sống hòa bình trong cùng một không gian, không hề có chút dấu hiệu bài xích nào.

"Xem ra, Thần Ma Phần Thiên Diễm, sau khi đột phá tam giai viên mãn, đã tự mình nghênh đón lần lột xác về hình thái năng lượng thực sự đầu tiên!

Hai loại sức mạnh thần và ma phân hóa ra, tuy không xảy ra sự cố nào, nhưng sự lột xác này, đối với ta, lại có ý nghĩa gì đây?" Đế Tôn mang theo suy nghĩ này bắt đầu bế quan, mười hai canh giờ không ngắn, nhưng cũng chẳng dài.

Trong thời gian này, Đế Tôn thử dẫn động riêng một phần bản nguyên chi lực trong thần ma song nguyên, quả nhiên có phát hiện kinh người!

Thì ra, hình thái Phần Thiên Diễm chia làm hai thực tế là để phục vụ tốt hơn cho ký chủ là Đế Tôn.

Khi Đế Tôn độc lập dẫn động bản nguyên màu đỏ của thần chi nhất mạch, khí tức thần nguyên mạnh mẽ nhanh chóng khuếch tán, bao bọc toàn thân Đế Tôn, làm nổi bật lên một khí chất siêu nhiên tôn quý như trích tiên.

Sau khi được thần chi bản nguyên gia trì, Đế Tôn có thể tùy ý điều động bất kỳ loại thần thông nào thuộc thần nguyên, thậm chí có thể tay trái ngự sử thủy nguyên tố của Nữ Oa, tay phải ngưng tụ hỏa nguyên tố của Hỏa Thần, điều này trước đây Đế Tôn rất khó thực hiện!

Quan trọng hơn là, bây giờ việc điều khiển chuyên nhất một bản nguyên thần hoặc ma có thể phát huy tối đa đặc tính của nguyên lực tương ứng.

Đế Tôn phát hiện, bất luận là ngự sử thủy nguyên tố hay hỏa nguyên tố, đều đã đạt đến trình độ tinh diệu chưa từng có!

"Thì ra là vậy...

Nếu như Thần Ma Phần Thiên Diễm trước đây, hình thái năng lượng giống như một mớ hỗn độn tạp nham, thì bây giờ, sự trưởng thành rõ ràng này không nghi ngờ gì đã giúp ta có trải nghiệm tốt hơn và sản sinh nguyên lực mạnh hơn trong quá trình ngự sử năng lượng, Phần Thiên Diễm quả không hổ là sinh ra từ hỗn độn, thật quá mạnh mẽ!" Đế Tôn trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng phát hiện còn xa mới dừng lại ở đó.

Khi Đế Tôn điều khiển riêng một nửa cổ ma bản nguyên màu đen, mỗi khi hắn đánh thức một loại cổ ma bản năng nào đó, đồ đằng cổ ma tương ứng với bản năng đó sẽ hiện ra sau lưng Đế Tôn, mức độ cường hóa thuộc tính bản nguyên đó cao hơn trước rất nhiều, gần như

giống hệt như khi được cổ ma ở đỉnh cao chiến lực phụ thể!

Một loạt cổ ma bản năng trước đây chưa thể thức tỉnh cũng đang dần dần sống lại.

Bây giờ hồn hải của Đế Tôn giống như một giá sách được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, mỗi khi Đế Tôn muốn ngự sử phần sức mạnh nào, tìm hiểu kiến thức trong cuốn sách nào, chỉ cần lấy nó ra từ vị trí tương ứng là có thể tùy ý điều khiển.

Đúng lúc Đế Tôn đang đắc ý chuẩn bị thu công, một bản năng không thể diễn tả đột nhiên xuất hiện trong đầu, đó là loại ý thức khai mở mà một năng lực đặc biệt nào đó mang lại cho Đế Tôn khi thức tỉnh.

"Ồ?

Chẳng lẽ, áo nghĩa tam giai sắp thức tỉnh rồi sao?" Đế Tôn ép mình nhập định lần nữa, bản năng khiến hắn xòe hai tay ra, một lòng hai việc, tay trái dẫn động thần chi lực, tay phải dẫn động cổ ma chi lực đen kịt nồng đậm.

Trong chớp mắt, có lẽ ngay cả Đế Tôn cũng không rõ, sau lưng hắn ngưng tụ ra hai luồng khí tức dao động vô cùng mạnh mẽ khiến người ta ngạt thở, một đỏ một đen, hai đồ đằng đại diện cho thần ma bản nguyên đồng thời xuất hiện sau lưng Đế Tôn, mỗi bên chiếm một nửa vị trí, uy phong lẫm liệt như thể thần và ma kết hợp hoàn hảo!

Cùng lúc đó, hai luồng bản nguyên trong lòng bàn tay Đế Tôn bắt đầu tự động ngưng tụ lại làm một!

Khi Đế Tôn mở mắt ra lần nữa, thần ma chi lực trong lòng bàn tay đã dung hợp hoàn hảo, ngưng tụ thành một đạo kiếm mang hai màu vô cùng bá đạo!

"Thần Ma Hỗn Nguyên Trảm!" Dưới sự dẫn dắt của bản năng,

Đế Tôn trầm giọng gầm lên, bất giác chém một nhát ngang ra trước mặt.

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, tòa nhà khách sạn cao cấp cao hơn mười mét bị một chiêu quang kiếm của Đế Tôn chém thành hai nửa!

May mà lúc này trong khách sạn không có khách, dù sao trong thời gian gần đây Lưu Ly Sơn xảy ra biến cố, tất cả các cơ sở kinh doanh thuộc quyền đều không có khách ghé thăm.

"Trời đất... chuyện gì thế?" "Nhìn kìa, khách sạn đó không phải là của Lưu Ly Sơn sao?

Sao đột nhiên bị chém thành hai nửa vậy?" "Trời ơi!

Rốt cuộc đã đắc tội với vị thần tiên nào vậy?

Có thể có năng lượng lớn như thế!

Chương 727

Thật không thể tin được!" "Thủ đoạn như vậy, có khi là thần linh đỉnh cấp trên Cửu Thiên hạ phàm cũng không chừng!" Vì ở trong khu vực thành trấn, xung quanh nhanh chóng tụ tập vô số người dân bàn tán xem náo nhiệt.

Công Minh và những người đang nghỉ ngơi trong lầu đều hoàn toàn ngây người, mãi đến khi Đế Tôn tự mình bước ra khỏi cửa phòng bị gãy, mới áy náy nhìn mọi người một cái, sau đó nhảy ra, bay thẳng đến trước mặt những người dân đang quan sát bên ngoài thành trấn.

"Các vị!

Bắt đầu từ hôm nay, mấy tên đương gia chuyên ức hiếp bá tánh ở Lưu Ly Sơn đã bị ta triệt để trừ khử, bao gồm cả đám yêu đạo tác oai tác quái ở Hắc Khâu cũng đã tan thành mây khói, ba ngày sau, chủ nhân mới của Lưu Ly Sơn, Cộng Minh Hội Quán dưới trướng Tài Thần Gia Công Minh chính thức khai trương, toàn bộ các mặt hàng kinh doanh đều giảm giá năm mươi phần trăm, hoan nghênh các vị bằng hữu đến ủng hộ!" Nhìn thấy cảnh Đế Tôn ra sức lôi kéo khách hàng cho Công Minh, mấy người trong đội đều trợn mắt há mồm, hoàn toàn ngây người.

"Mẹ nó... quả không hổ là lão đại của chúng ta, ngay cả quảng cáo cũng chơi lớn như vậy, trực tiếp phá luôn cả căn nhà!" "Ta đã nói mà, sao gã này đột nhiên lại đòi bế quan, thì ra là đang ấp ủ thủ đoạn mạnh như vậy, quá kinh người!" Hầu Tử ở bên cạnh cũng sợ hãi không thôi, nhìn sang Công Minh: "Công Minh lão huynh, lần này cửa hàng của ngươi không lo không có khách rồi, e là chẳng bao lâu nữa, cả thành trấn này đều biết, sản nghiệp của Lưu Ly Sơn đã trở thành

của Cộng Minh Hội Quán, ca ca thật sự đã tặng ngươi một món quà lớn đó!" Phải nói rằng, Đế Tôn tuyệt đối là một nhân tài trong lĩnh vực quảng cáo tuyên truyền.

Vốn dĩ vì kiếp nạn của Lưu Ly Sơn, tất cả sản nghiệp dưới trướng đều vắng như chùa Bà Đanh, không ai lui tới.

Qua một phen vừa dọa vừa dụ của Đế Tôn, điên cuồng thu hút ánh mắt của người dân trong trấn, chỉ trong vòng hai ngày, tất cả sản nghiệp vốn thuộc về Lưu Ly Sơn đã phục hồi toàn diện, từng tấm biển hiệu được đổi tên thành Cộng Minh Hội Quán.

Bây giờ Công Minh đại quan nhân đã nghiễm nhiên trở thành người giàu nhất thế hệ mới của thành trấn, sau khi ăn vận gấm vóc lụa là, Công Minh quả thật có chút phong thái của Tài Thần Gia.

"Cạn ly!" Vào đêm, cũng là ngày thứ ba sau khi mọi thứ được gây dựng lại từ đống tro tàn, đội của Đế Tôn đang cùng nhau uống rượu vui vẻ trong nội đường xa hoa giờ đã thuộc về Công Minh.

Công Minh biết rõ, tất cả những gì có được ngày hôm nay đều do Đế Tôn ban cho, không có Đế Tôn, tranh giành hạ phàm như hắn bây giờ, e là đã bị con Ngô Công Tinh khổng lồ kia coi làm thức ăn rồi.

Dù sao nếu ăn được một thân phàm thể mang thần nguyên, e là nó có thể trực tiếp đột phá đến cảnh giới cổ ma tứ giai thực sự, thậm chí còn mạnh hơn.

"Đại ca!

Ta biết, tối nay, chúng ta phải tạm thời chia tay, huynh sẽ dẫn dắt huynh đệ tiếp tục lên đường, điều ta có thể làm cho huynh, e là chỉ có bữa rượu tiễn hành này thôi.

Tiễn quân ngàn dặm cuối cùng cũng phải chia ly, đêm nay chúng ta, không say không về!" "Cạn!" Đế Tôn vốn rất thích ăn uống, trước

đây khi còn ở vị diện trước, dù đánh nhau cũng phải lấp đầy bụng trước, đến một nơi mới, các loại sơn hào hải vị nhất định phải nếm thử, so với ăn uống, đánh quái thăng cấp đều phải xếp sau.

Bây giờ Đế Tôn càng không khách sáo với Công Minh, cả bàn sơn hào hải vị, loại Nữ Nhi Hồng trăm năm thượng hạng nhất, không nghi ngờ gì đã là cấu hình đỉnh cấp nhất mà Công Minh có thể đưa ra.

E là trừ ngự thiện trong hoàng cung ra, bàn mỹ vị này đều là cực phẩm nhân gian.

"Huynh đệ, không cần nói nhiều, tóm lại sau này hễ có việc cần, cứ gọi là ta đến." Công Minh lần lượt kính rượu từng người trên bàn, ngay cả nha đầu Hỏa Vũ vốn không dính một giọt rượu cũng uống hai chén nhỏ, gò má đã ửng lên vài vệt hồng.

Khi rượu đã qua ba tuần, mọi người đều tự trở về nghỉ ngơi, chỉ có Đế Tôn không hề có chút say ý.

Kỳ thực hắn không say là vì thân thể bất hủ cường đại, nhưng niềm vui và sự thỏa mãn có được khi nâng chén cạn ly, Đế Tôn lại rất hưởng thụ.

"Đại ca!

Hãy nhớ ánh trăng đêm nay, huynh đệ chúng ta sau này dù cách xa ngàn dặm vạn dặm, đối trăng giữa trời, lòng ta sẽ được soi tỏ!" Thật là một câu "đối trăng giữa trời, lòng ta sẽ được soi tỏ".

Công Minh có thể nói ra lời này, không nghi ngờ gì đã đặt Đế Tôn người huynh đệ này vào trong tim.

Đế Tôn hiểu rõ tâm tư của hắn, dù sao cũng đã lưu lại một mối ràng buộc, nhưng con đường phía trước vẫn phải tiếp tục tiến bước.

Sáng sớm hôm sau, khi Công Minh tỉnh lại, trời đã sáng rõ, mới nghe thuộc hạ nói, mấy người Đế Tôn đã rời đi từ lúc rạng sáng.

Nhìn con đường núi trống trải ở cuối các lầu, cùng với mấy dấu chân mờ nhạt trên mặt đất, Công Minh thở dài một tiếng, ánh mắt cũng có chút mơ hồ vào khoảnh khắc ấy...

Trên chặng đường tiếp theo, đoàn người Đế Tôn trèo non lội suối, vòng qua Hắc Khâu, tiến vào một khu vực sa mạc rộng lớn vô tận.

“Lão đại, có chắc là chúng ta phải đi qua sa mạc này không?” Thanh Hổ bản năng nuốt nước bọt, cố gắng ổn định tâm thần, để mình không ngã quỵ xuống.

“Sao thế?

Một cái sa mạc hoang vắng cũng có thể làm khó ngươi bây giờ sao?” “Sa mạc này không phải nơi tầm thường, nhìn trạng thái khí tức xung quanh, tuyệt đối là nơi yêu ma quỷ quái hoành hành, trong đó còn có cấm chế phi hành, chắc chắn có đại nhân vật.” Đế Tôn cười nhẹ: “Ngươi nói không sai, ta đã sớm quan sát, trong sa mạc này chắc chắn có ẩn giấu cổ ma cường đại, nên mới chọn đi con đường này.

Mấy người chuẩn bị đi, chuyến này chắc chắn sẽ đầy rẫy khó khăn.” Đồng hành đã lâu, mọi người đều hiểu rõ con người Đế Tôn, càng kinh ngạc hơn về sứ mệnh nghịch thiên độc nhất tam giới trên người hắn.

Bản nguyên cổ ma hồn tam giai trước đó đã bị Đế Tôn thu thập hết, rõ ràng, những kẻ tồn tại trong sa mạc này chắc chắn đều là đối thủ mạnh mẽ từ tứ giai trở lên, nguy hiểm sẽ ngày càng lớn, đối thủ cũng dần mạnh hơn, thử thách không nghi ngờ gì càng gian nan hơn.

Thế nhưng trên khuôn mặt của mấy người trong đội Đế Tôn, chẳng mấy chốc đã không còn thấy vẻ khó xử nữa.

Chương 728

“Ha ha, chúng ta đi trên con đường này, không phải là để trảm yêu trừ ma, rèn luyện bản thân sao?

Chỉ có gặp được kẻ mạnh hơn, mới có thể khiến ta cũng trở nên mạnh hơn!” “Tốt, có thể nghĩ như vậy thì ta cũng yên tâm rồi, xuất phát.” Đế Tôn ra lệnh một tiếng, mọi người từ trạng thái phi hành ban đầu chuyển sang đi bộ, tiến bước trong sa mạc mênh mông.

Phải thừa nhận rằng, nơi như sa mạc tuy khí hậu khắc nghiệt, nhưng cảnh vật lại đẹp đến lạ thường, gọi là cực cảnh nhân gian cũng không quá.

So với sa mạc mênh mông, con người dường như bị thu nhỏ vô hạn, nhỏ bé như một nắm bụi trần, dường như chỉ một cơn gió cũng có thể dễ dàng thổi bay và nhấn chìm.

Đi liên tục ba ngày liền, bốn người Đế Tôn đã không còn nhìn thấy ranh giới của sa mạc xung quanh, đặt mình vào sa mạc vô tận mênh mông, tâm cảnh dường như cũng được nâng cao rất nhiều.

Khi đêm xuống...

đêm thứ ba của hành trình sa mạc, khí hậu đột nhiên trở nên vô cùng khắc nghiệt, trời đất đầy cát bay gió thổi, ngay cả bước chân tiến về phía trước dường như cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

“Lão đại... có phát hiện ra, trong gió cát ban đêm đặc biệt lạnh lẽo không?” “Đúng vậy, là khí tức cổ ma.

Ta cũng đang tìm kiếm mục tiêu, nhưng tìm đã lâu mà vẫn chưa có thu hoạch.” Thanh Hổ và Hầu Tử đều bất lực thở dài.

Đúng lúc này, Hỏa Vũ ở bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng, chỉ

về phía khu vực bị cát vàng vô tận che lấp ở cuối tầm mắt.

“Bên kia, là... là quỷ!” “Phụt ha ha ha...” Thanh Hổ đắc ý chế nhạo Hỏa Vũ, ra sức thể hiện sự tồn tại của mình.

“Này nha đầu, dù sao cũng đã kích hoạt huyết mạch Phượng Hoàng, là nhân vật cấp đại lão sở hữu Cửu Ly Nguyên Hỏa, sao gan lại nhỏ như một cô nương chưa xuất giá thế, thật buồn cười!” Thanh Hổ đắc ý trêu chọc, nhưng khóe miệng còn chưa khép lại, cả người hắn liền kinh ngạc đứng sững tại chỗ, như thể bị hóa đá trong giây lát, sau đó hét lên một tiếng kinh hãi như muốn vỡ mật!

“Oa a a!!!

Quỷ... thật, thật sự có quỷ!

Lão lão lão đại... bên kia!” Hành động và phản ứng của Thanh Hổ dường như còn khoa trương hơn Hỏa Vũ.

Hành động này của hắn lại khiến Hầu Tử và Đế Tôn đại lão đích thân thấy rất thú vị.

“Hả!

Đâu có quỷ?

Rốt cuộc ngươi đã thấy gì?” Hầu Tử vội vàng gãi đầu, liên tục nhìn trái nhìn phải, nhưng vẫn không có phát hiện gì đặc biệt.

“Ta hiểu rồi..., là Bách Quỷ Dạ Hành!” “Bách Quỷ Dạ Hành??” “Đó là gì?” Ba người Hầu Tử đều ngơ ngác, dường như đối với họ, đây là một danh từ hoàn toàn xa lạ.

Sắc mặt Đế Tôn nghiêm túc hơn vài phần: “Cái gọi là Bách Quỷ Dạ Hành, thực tế là một loại nghi thức thường thấy ở Minh giới, u minh lệ quỷ thường hoạt động về đêm, Bách Quỷ Dạ Hành thường chỉ xuất hiện khi có hoạt động hoặc nhiệm vụ trọng đại.

Nhưng vấn đề lớn nhất ở đây là, quỷ dạ hành đều sẽ diễn ra ở Minh giới, lần này đột nhiên xuất hiện ở nhân gian, tám chín phần là có liên quan đến cổ ma bí ẩn ẩn giấu trong sa mạc." Hỏa Vũ kinh ngạc nói: "Ý của lão đại là, có cổ ma chi lực, phụ thể lên người cường giả của Minh giới?" Đế Tôn gật đầu: "Về lý thuyết, quả thực có khả năng này.

Nhưng cổ ma chi lực một khi phụ thể, cần có bản nguyên sinh mệnh mạnh mẽ làm môi giới để dung luyện, nâng cao tu vi, kéo dài tuổi thọ, nếu không hành động, cứ để cổ ma chi lực xâm thực nhục thân, cơ thể của phàm tục chúng sinh tuyệt đối không thể chịu đựng được, đó cũng là lý do tại sao những ký chủ cổ ma mà ta gặp trước đây đều tìm mọi cách thôn phệ sinh mệnh lực của phàm nhân." Ba người Hỏa Vũ lúc này mới vỡ lẽ.

"Nhưng nếu như vậy, tại sao chúng không hoạt động ở thành trấn?

Cứ phải đến sa mạc hoang vu không người này làm gì?" Đế Tôn cười nhẹ nhìn Thanh Hổ: "Trí thông minh của ngươi thật sự cần được nâng cao, bây giờ ngươi là điển hình của đầu óc đơn giản tứ chi phát triển rồi." Thanh Hổ bất lực nhếch miệng, nhún vai: "Không hiểu thì phải hỏi, như vậy mới có thể trở nên uyên bác." "Vậy ngươi có bao giờ thấy vô số quỷ hồn nghênh ngang đi lại ở nhân gian vào ban ngày không?

Những phàm tục bị quấn lấy đó, cũng đều bị thôn phệ mệnh nguyên trong trạng thái ngủ mơ, vì tính đặc thù của quỷ hồn Minh giới, khi con người ở trạng thái tỉnh táo, dao động bản nguyên sinh mệnh cực kỳ thịnh vượng, gần như không thể bị quỷ thể thông thường xâm nhập.

Chỉ khi ở trong giấc mơ, nhục thân của phàm nhân mới ở vào trạng thái thả lỏng, không có năng lực phản kháng, mới bị những quỷ

hồn đó đắc thủ.

Bách Quỷ Dạ Hành, sở dĩ chọn khu vực sa mạc, là vì sa mạc thường có phàm nhân đi lạc và bỏ mạng trong đó, bên dưới ẩn giấu sinh mệnh nguyên lực không ít, và sẽ không bị sự phản kháng của bản nguyên sinh mệnh mạnh mẽ tác động, vì vậy nơi này đối với những lệ quỷ đó là một nơi lý tưởng." Qua một hồi giải thích của Đế Tôn, mọi người mới hoàn toàn hiểu rõ ngọn ngành.

"Nếu vậy, những gì ta vừa thấy, là quỷ dạ hành sao?

Chương 729

Nhưng theo lời lão đại, với trạng thái của chúng ta bây giờ, đáng lẽ sẽ không bị xâm nhập quấy nhiễu mới đúng chứ!" Đế Tôn tiếp tục bổ sung: "Mạnh yếu của quỷ hồn cũng có phân chia cấp bậc rõ ràng, nếu là quỷ hồn thực sự bị cổ ma tứ giai phụ thể, đừng nói là ngươi đang tỉnh táo, ngay trước mặt ngươi, chúng cũng có thể cưỡng ép đoạt lấy linh hồn, mê loạn tâm thần của ngươi một cách dễ dàng." Thanh Hổ nghe vậy lại rùng mình một cái, dường như đang nói với Đế Tôn: lão đại, mẹ nó ta có chút hối hận khi đi theo ngươi rồi...

Đã biết có quỷ, lại cứ cố tình đi ngược đường, đó mới là bản sắc của đội Đế Tôn.

Không biết tự lúc nào, mọi người tiếp tục tiến về phía trước, cảnh tượng giống như Hỏa Vũ và Thanh Hổ vừa thấy dường như xuất hiện ngày càng thường xuyên hơn.

Nếu lúc này, có người nhìn từ trên cao xuống, chắc chắn không khó phát hiện ra, đội của Đế Tôn lúc này đang đi ngược đường với vô số u minh lệ quỷ, bên cạnh họ đã sớm bị vô số vong hồn nhàn nhạt bao vây.

Chỉ vì những quỷ hồn này phần lớn không có cường độ, căn bản không dám trêu chọc đội của Đế Tôn, có tự biết mình, thậm chí năng lực hiện ra hình thái quỷ ảnh trước mặt họ cũng không có, quả thực nhỏ bé như hạt bụi.

Nhưng tình trạng này không kéo dài quá lâu.

Mãi đến khi một luồng dao động cổ ma hồn lực vô cùng mạnh mẽ xuất hiện, Đế Tôn cuối cùng cũng dừng bước, sắc mặt vô cùng lạnh lùng nhìn chằm chằm xung quanh.

“Đến rồi.” “Cổ ma tứ giai?

Trời ơi, thật sự có à!” “Ha ha ha ha... mấy người thật gan dạ, đồng hành cùng vô số vong hồn, dũng khí như vậy, không phải ai cũng có được đâu.” Trong lúc nói, một bóng người gần như đã thành hình thực thể từ từ hiện ra trước mắt bốn người Đế Tôn.

Đặc điểm hình dáng của người này rất rõ ràng, một thân áo trắng, tóc dài xõa vai, đúng là hình dạng của một nữ quỷ dạ hành trong khái niệm thuần túy, điều khác biệt là trên mặt nữ quỷ trang điểm rất đậm bằng son phấn màu máu, ánh mắt cũng lộ ra một vẻ âm hiểm và sắc bén.

“Bạch Vô Thường, một trong hai đại sứ giả của Minh giới, Minh Linh cường đại mang trong mình cổ ma chi lực tứ giai, có chút thú vị.” Đế Tôn trên mặt không có chút hoảng sợ nào, ngược lại còn nở một nụ cười điềm tĩnh.

Nhưng cái tên Bạch Vô Thường lại khiến mấy người Thanh Hổ bên cạnh hít một hơi khí lạnh.

Đây là sứ giả Minh giới thực sự!

Tuyệt đối không phải quỷ hồn cấp bậc hồn tướng bình thường có thể so sánh, dùng hai chữ “Minh Linh” để gọi cũng đủ để tôn lên sự bất phàm của y.

“Khí tức của ngươi rất mạnh mẽ, cũng rất đặc biệt, dù sao người dám cản trở Bách Quỷ Dạ Hành của Minh Phủ ta, tuyệt đối có chút bản lĩnh.” Bạch Vô Thường nhìn chằm chằm Đế Tôn, giọng điệu quái gở.

“Nếu ta đoán không sai, ngươi là người dẫn hồn, là người phụ trách chủ trì cuộc dạ hành này, sự xuất hiện của ta đã cản trở việc các ngươi thôn phệ sinh mệnh khí tức, nên ngươi chủ động đến tìm hiểu

tình hình.

Nếu có thể, gọi cả đồng bạn ca ca của ngươi ra đi.” Lời nói của Đế Tôn đâu chỉ gói gọn trong hai chữ bình tĩnh?

Giống như đang nói chuyện phiếm với Bạch Vô Thường vậy, hoàn toàn không để ý đến Thanh Hổ và Hỏa Vũ sau lưng đã mặt mày tái mét.

Ngộ Không tuy vô tâm vô phế không biết sợ hãi, nhưng cũng hiểu rằng, với thực lực hiện tại của mình, khó mà đơn độc đối phó với cường giả cổ ma tứ giai cấp bậc như Bạch Vô Thường.

Nếu Hắc Vô Thường kia cũng xuất hiện, cục diện dường như sẽ trở nên vô cùng bị động.

Dù sao Đế Tôn mạnh nhất, cũng khó mà đồng thời đối kháng với hai ký chủ cổ ma hồn tứ giai đã trưởng thành.

Huống chi, hai người này lại là hắc bạch sứ giả có máu mặt ở Minh giới!

“Ha ha ha!

Ta nhận ra ngươi rồi, Đế Tôn!

Gã điên năm đó một mình đại náo thiên đình, đánh thủng Cửu Trọng Thiên.

Nhân vật lừng lẫy như vậy, lại chạy đến sa mạc hoang vu, thật khiến người ta bất ngờ.” Đúng lúc này, ở cuối màn cát bụi mờ mịt, giọng nói của Hắc Vô Thường vang lên.

Không còn nghi ngờ gì, với tư cách là ca ca của Bạch Vô Thường, khí tức của gã này còn mạnh mẽ hơn nữ nhân kia, đã đạt đến cường độ trung giai của cổ ma hồn tứ giai!

Phải biết rằng, cổ ma hồn lực tam giai và tứ giai chênh lệch không

chỉ một bậc, đó là một cuộc lột xác thực sự, huống chi hai người lại là quan hệ ruột thịt, sức chiến đấu phối hợp chắc chắn càng kinh người hơn.

"Lão đại... cẩn thận một chút, khí tức của hai gã này quá mạnh, không dễ đối phó đâu!" Không cần nói cũng biết, Thanh Hổ bắt đầu chùn bước.

Nhìn thấy bộ dạng của hai đại Minh Linh sứ giả Hắc Bạch Vô Thường, Thanh Hổ liền bắt đầu run rẩy, trận này căn bản không trông cậy vào hắn được, nhiều nhất chỉ là một kẻ hóng chuyện.

Hỏa Vũ tuy cũng có chút hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt, nhưng nàng nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng sẽ dốc sức chi viện cho Đế Tôn.

Chương 730

Phải biết rằng, đối mặt với uy áp mạnh mẽ của những kẻ bề trên từ Minh giới như Hắc Bạch Vô Thường, không phải chỉ có thực lực mạnh là có thể chống đỡ, đó là một loại cảm giác lạnh lẽo và áp bức từ sâu trong linh hồn đang phát huy tác dụng theo bản năng.

Dù sao âm dương tương sinh tương khắc là đạo của trời đất, bản nguyên sinh mệnh mang dương khí, đối mặt với bản nguyên cực âm của Minh Linh, vốn đã có tác dụng bài xích cực đoan, cộng thêm hồn lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ, nên chưa cần giao thủ, Hỏa Vũ và Thanh Hổ đã rơi vào thế hạ phong.

Chỉ có Đế Tôn đại lão, không hề kiêng kỵ, từ đầu đến cuối chỉ coi hai kẻ trước mặt như hai tên hề âm dương quái khí, không có gì khác biệt.

"Đừng có ra vẻ trước mặt ta.

Minh giới làm việc ta không quản được, nhưng những kẻ tồn tại có liên quan đến cổ ma, đều là kẻ địch của Đế Tôn ta.

Cổ ma bản nguyên trong cơ thể các ngươi, đã định sẵn sẽ bị ta khóa chặt, trận chiến này không thể tránh khỏi." Đế Tôn nói, thần khí Hiên Viên Kiếm đã xuất hiện trong tay, ngay lập tức chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Khí tức thần ma mạnh mẽ bắt đầu bùng cháy, lần này Đế Tôn dường như đặc biệt hưng phấn, hắn chủ động khóa chặt khí tức của hai người, áp sát tới.

Cùng lúc đó, sau lưng Đế Tôn, Hỏa Thần đồ đằng hiện ra, bên ngoài thân hắn một luồng khí tức thuần dương cực hỏa màu vàng óng nóng rực điên cuồng ngưng tụ, uy thế không thể đỡ như Hỏa Thần

giáng lâm.

"Quả là một Đế Tôn lên trời xuống đất không gì không làm được, lại còn nhận được truyền thừa thần lực chuyển thế của Hỏa Thần Chúc Dung thượng cổ, thuần dương cực hỏa, e là một trong những sức mạnh bá đạo nhất dương gian." Hắc Vô Thường nghịch ngợm món trang sức trên người, cười như không cười nhìn Bạch Vô Thường bên cạnh: "Muội muội, xem cho kỹ, ta làm thế nào để đối phó với đối thủ có thuộc tính xung đột cực độ này." Vút!

Hắc Vô Thường vừa dứt lời, đã lao ra trước một bước, thân pháp quỷ mị nhưng tốc độ lại kinh diễm lạ thường.

"Trời ơi, tốc độ này, quả không hổ là lệ quỷ câu hồn, Vô Thường đoạt mệnh a!!" Chỉ trong nháy mắt, Hắc Vô Thường đã ở sau lưng Đế Tôn.

Đế Tôn không hề động đậy, Hắc Vô Thường liền cho rằng hắn không theo kịp tốc độ của mình, liền chế nhạo cười lạnh ra vẻ ta đây.

"Hừ, Đế Tôn, chút tốc độ này cũng không theo kịp, ta thấy ngươi hữu danh vô thực, không thể tưởng tượng nổi, năm đó với chút thủ đoạn này mà cũng có thể đánh thủng Cửu Trọng Thiên sao?" Phụt!

Lời vừa dứt, sắc mặt Hắc Vô Thường liền cứng lại, suýt chút nữa hóa đá tại chỗ.

Giữa thân thể y, đã có một luồng kiếm mang lặng lẽ đâm xuyên qua.

"Vội vàng thể hiện sự tồn tại như vậy, chứng tỏ sâu trong nội tâm ngươi, vô cùng sợ hãi ta." Đế Tôn không nhanh không chậm chơi trò tâm lý học, quả thực đã nắm bắt tâm thái của Hắc Vô Thường một cách triệt để.

"Hừ, tiểu xảo vặt vãnh." Hắc Vô Thường lập tức hồn hóa, nhục

thân vốn bị một kiếm đâm xuyên qua, cứ như vậy quỷ dị biến thành một đạo huyễn quang, khi khôi phục lại bản thể, vết thương đã hoàn toàn biến mất, như thể chưa từng bị đâm.

"Hả?

Mẹ nó cũng được sao?" Thanh Hổ còn chưa hết kinh ngạc, không dám tin rằng trên đời lại có thủ đoạn kinh khủng khó tin như vậy.

"Hừ!

Gã chui từ dưới đất lên này, quả thật không dễ đối phó!" Ngộ Không cũng ở bên cạnh gãi tai gãi má, cầm Kim Cô Bổng thỉnh thoảng múa may, nhưng cũng hiểu rằng, sứ giả Vô Thường bị cổ ma tứ giai phụ thể, không thể một mình đối phó.

"Huyền Minh Cấm Thân Chú!" Hắc Vô Thường sau khi hư hóa liền bay lên không, dưới chân, sau lưng, trên đỉnh đầu và trước mặt Đế Tôn, bốn hướng đồng thời bùng lên một đạo phù quang hình đầu quỷ màu tím đậm, lại có thể chống lại Hỏa Thần dương hỏa chi thân của Đế Tôn để cưỡng ép kết ấn!

"Cực Âm Họa Hồn!" Đúng lúc này, Bạch Vô Thường mắt sáng lên đồng thời ra tay, phụ trợ ca ca của mình hoàn thành một loại lệ quỷ phong ấn chi pháp.

Ấn này cực kỳ bá đạo, có thể trong tình huống dương nguyên chi thân cùng đẳng cấp đang cuồng bạo, cưỡng ép trấn áp nguyên hồn của mục tiêu, một khi kết ấn thành công, mục tiêu cơ bản là thịt trên thớt, mặc cho người ta xâu xé.

"Ồ, phong ấn ta?

Vậy thì thử xem." Đế Tôn nói, đột nhiên ngừng phản kháng, trong mắt lại ngưng tụ ra một tia sáng mong đợi.

Theo lực lượng cực âm của Bạch Vô Thường nhanh chóng gia trì

vào, bốn hướng tử sắc phù chú nhanh chóng dung hợp thành một vòng sáng màu tím hoàn chỉnh, trói chặt Đế Tôn ở bên trong.

"Phong Miên!!" Hai vị Vô Thường đồng thời hô lên một tiếng, tử quang nhanh chóng co rút lại, dung nhập vào hồn hải của Đế Tôn.

Nhưng ngay lúc đó, Hắc Bạch Vô Thường đồng thời phát ra một tiếng kinh hô chấn động đến cực điểm, ngay sau đó liền phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt một trận choáng váng, chỉ trong một chiêu, đã rơi vào trạng thái suy yếu.

"Hồn hải của ngươi... không thể nào!" "Gã này, thật sự là thiên tuyển chi nhân?

Chẳng lẽ lời đồn là thật!" Hắc Bạch Vô Thường huynh muội lau vết máu trên khóe miệng, kinh hoàng nhìn nhau, khi nhìn lại Đế Tôn, đã không còn vẻ cuồng ngạo như trước.

"Ha ha ha, xem ra các ngươi cũng có hiểu biết nhất định về cổ ma chi lực, dù sao cũng là sứ giả chính thức của Minh giới, thông tin chắc chắn phải linh thông hơn những yêu linh hoang dã kia nhiều.

Chương 731

Không sai, ta chính là người sẽ chấm dứt kiếp nạn ma kiếp của tam giới, Thần Ma Phần Thiên Diễm trong hồn hải của ta chính là minh chứng tốt nhất." Vút!

Giây tiếp theo, Đế Tôn gần như xuất hiện ngay trước mặt hai vị sứ giả, sắc mặt bình tĩnh, trong mắt lại xen lẫn một chút lạnh lùng độc quyền của kẻ thống trị.

"Tiếp nhận sự trấn áp của ta đi, cổ ma chi hồn!" Đế Tôn đang định đưa tay ra thôn phệ ma hồn, thì đúng lúc này, hai vị Vô Thường đồng thời đồng tử phát sáng, đồng diễm màu xanh sẫm thuận thế bùng lên, một luồng khí tức cổ ma mạnh mẽ khác lại hoàn toàn bộc phát!

Nếu như nói, trước đó người bị Đế Tôn làm bị thương là thực lực bản thể Minh Linh của hai người, vậy thì lúc này, đã đến lượt cổ ma chi lực thực sự ẩn giấu trong cơ thể tiếp quản, triển khai một vòng kháng cự mới với Đế Tôn.

"Vốn tưởng rằng, tiềm lực của Minh Linh sứ giả sẽ lớn hơn yêu ma thông thường, không ngờ lại là hai phế vật vô dụng, phải để ta tự mình ra tay." Do hai người là hình thái đặc thù của Minh Linh thể, cổ ma lại có thể trực tiếp thức tỉnh thành tư thái bản thể để chiến đấu, đây là tình huống đặc biệt mà bất kỳ mục tiêu nào bị cổ ma chi lực phụ thể trước đây đều chưa từng có.

"Nhóc con, nói thật cho ngươi biết, ta sở dĩ chọn Minh Linh thể, là để có một ngày đối kháng với những kẻ mang sứ mệnh đồ ma.

Hai người bọn họ là sứ giả Minh giới, cổ ma hồn lực của ta đã dung hợp hoàn hảo với Minh Linh chi hồn của họ, chỉ có chém giết triệt để họ mới có thể chinh phục được hai đạo ma hồn của ta.

Nhưng một khi làm vậy, ngươi sẽ trở thành công địch của Minh giới, ta đoán ngươi cũng không có lá gan đó đâu!" Đế Tôn cười: "Lá gan thứ này, không phải dựa vào miệng nói ra đâu, nếu ngươi cảm thấy mình đã lớn rồi, không ngại thì thử xem." Hai đại cổ ma hồn căn bản không cho Đế Tôn cơ hội, thân ảnh quỷ mị xông lên, sau khi khóa chặt khí tức của Đế Tôn, động tác cực nhanh lao về phía hắn.

"Lão đại cẩn thận, chúng đến rồi!" Hỏa Vũ bên cạnh vừa mở miệng, Đế Tôn thuận thế chuyển đổi hình thái Hỏa Thần đồ đằng, thay vào đó là một đồ đằng cự viên toàn thân bao bọc ma khí cuồng bạo.

Một tiếng gầm của cổ ma viên vang lên kinh thiên động địa, lập tức giúp Đế Tôn thoát khỏi sự khóa chặt khí tức của địch.

"Hả!

Quả nhiên có thể ngự sử cổ ma chi lực, gã này quả thật là một biến số!" Hai đạo ma hồn trước mặt bản năng trì trệ trong giây lát, ánh mắt vô cùng chấn động liên tục lóe lên nhìn về phía Đế Tôn.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, trận chiến này phải trừ khử hắn, nếu không Bách Quỷ Dạ Hành khó mà duy trì, gã này sẽ âm hồn không tan bám riết lấy chúng ta!" Rõ ràng, hai đại cổ ma đã ý thức được sự uy hiếp từ Đế Tôn, không dám có chút lơ là nào nữa, quả quyết phóng ra chiến lực cực hạn, tiến hành liên hợp áp chế Đế Tôn.

Nhưng rõ ràng là chúng không hiểu rõ về Đế Tôn, nếu dễ dàng bị áp chế như vậy, thì hắn đã không phải là Đế Tôn!

Ầm ầm!!

Dưới sự gia trì của cổ viên đồ đằng cuồng bạo, Đế Tôn thể hiện sức mạnh vô song ở cả hai phương diện công và phòng, một chọi hai không những không vất vả, mà còn thể hiện ra hiệu quả áp chế ở một

mức độ nhất định, có chút quá khó tin!

"À há!

Hóa ra thực lực lão đại chúng ta bình thường thể hiện ra vẫn còn giữ lại rất nhiều à, bây giờ chỉ cần tăng thêm một chút hỏa lực, là có thể đồng thời đối kháng với hai đại cổ ma tứ giai của đối phương, thật không đơn giản!" Thanh Hổ với vẻ mặt ghen tị cảm khái, tăng bốc thực lực của Đế Tôn, nhưng đối với hắn mà nói, những thao tác liên tiếp của Đế Tôn đại lão, đã là thứ mà cả đời hắn cũng khó mà sánh kịp.

"Lệ Hồn Hoang Hỏa!" Hai đại cổ ma đồng thời biến ảo ra huyễn thể giống như thạch thai, hình dáng khổng lồ cao hơn mười mét nhanh chóng phình to.

Cùng lúc đó, hai người sau khi biến thân hóa đá, dường như đã có được năng lực khống chế cát lún.

"Sa Chi Thôn Phệ!" Đột nhiên, cát lún dưới chân bốn người Đế Tôn điên cuồng sụp đổ, kéo theo bốn người bọn họ cũng bị hút mạnh xuống, lực thôn phệ kinh khủng như thể dính chặt vào chân bốn người, mạnh như Đế Tôn, nhất thời cũng không thể dựa vào sức mạnh thuần túy của cơ thể để thoát ra.

Vào thời khắc mấu chốt, Thập Vĩ theo tâm niệm của Đế Tôn từ từ hiện ra trên đỉnh đầu, quy tắc đồ đằng với tinh không bao la tùy ý tỏa sáng, sau khi mấy con số ổn định, sau lưng Đế Tôn bùng lên hai đôi cánh thần ma vô cùng rực rỡ, đồng tử bộc phát ra hai luồng kim quang thông thấu, cả người gầm lên một tiếng, dưới sự bao trùm của luồng pháp tắc chi lực cổ xưa mạnh mẽ lao vút lên trời.

"Thần Ma Chi Dực!!" Quy tắc sức mạnh bộc phát, lập tức cũng giúp mấy người bạn đồng hành thoát khỏi sự trói buộc này, Hỏa Vũ khôi phục bản thể nâng Thanh Hổ, Ngộ Không nhanh chóng thoát ra

khỏi vòng xoáy cát lún dưới chân.

Cùng lúc đó, Đế Tôn đã lao lên trên thiên vực, với tư thái của vương giả quân lâm nhìn xuống hai cổ ma tứ giai đang ở trạng thái hóa đá.

Ầm ầm ầm!

Trước người, hai luồng bản nguyên thần ma nhanh chóng ngưng tụ từ lòng bàn tay, Đế Tôn phảng phất như trở lại tâm cảnh trạng thái lúc ở trong thành trấn, một chưởng cự lực đánh nát cả tòa lầu.

Cũng chính vào lúc này, hai đại cổ ma tứ giai đang ký thác trên thân Hắc Bạch Vô Thường ở phía dưới nhìn nhau, sự run rẩy và kinh hoàng trong lòng không cần nói cũng biết.

"Khí tức này..." "Không ổn!

Gã này sợ là sắp tung ra tuyệt sát, mau thi triển phòng ngự mạnh nhất!" "Thạch Hóa Dung Hợp!" Đột nhiên, nhục thân của hai đại cổ ma tứ giai đồng thời dung hợp vào một chỗ, trong quá trình hồn lực nhanh chóng ngưng tụ, dường như cũng cường hóa thêm sức mạnh của nhau, đạt đến đỉnh cao phòng ngự của cổ ma lực tứ giai.

Ầm ầm ầm!

Cuối cùng, hai luồng thần ma chi lực trong lòng bàn tay Đế Tôn đã kết hợp hoàn hảo, chưởng quang như thể khai thiên tích địa bùng nổ hoàn mỹ, kéo dài hàng trăm mét theo chiều dọc, gần như dùng sức một người thắp sáng cả bầu trời sao rực rỡ trong sa mạc!

"Bây giờ, hai ngươi đã được lĩnh giáo lá gan của ta chưa?" Thần ma chi lực kinh khủng dung hợp hoàn hảo, trình độ như vậy, e là trong cả tam giới, cũng khó tìm ra người thứ hai.

Hai đại cổ ma lần này bị đánh cho tâm phục khẩu phục, thực sự không còn chút tức giận nào.

Chương 732

Thậm chí, ngay cả cơ hội né tránh cũng không có!!

Ầm ầm ầm!

Một kích kinh thế từ trên trời giáng xuống, hợp thể của hai đại cổ ma hồn tứ giai, ngưng tụ thành phòng ngự cực hạn sánh ngang ngũ giai, lại cũng bị một kích chí cường của Đế Tôn trực tiếp đánh tan tất cả lớp hộ thể năng lượng, trở thành một đống mảnh đá vỡ nát trên mặt đất.

Sau một phen trấn áp mạnh mẽ này, Đế Tôn đã hoàn toàn đánh cho hai đại cổ ma không còn sức phản kháng, khó mà ngưng tụ lại nhục thân thực thể hóa, lại ngoan ngoãn trốn vào trong cơ thể Hắc Bạch Vô Thường, không dám ra vẻ ta đây nữa.

Phụt!!

Cùng lúc cổ ma hồn trốn đi, hai đạo hồn quang của Hắc Bạch Vô Thường hiện ra, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

Rõ ràng, chính vì hai cổ ma hồn đã dung hợp hoàn hảo với Minh Linh bản nguyên của họ, nên cũng một người vinh thì cả hai cùng vinh, một người tổn thì cả hai cùng tổn.

Vốn dĩ theo thực lực hiện tại của hai vị Vô Thường, gặp đối thủ thông thường đều có sức chiến một trận, nhưng lần này lại xui xẻo gặp phải Đế Tôn đại lão, e là đã định sẵn sẽ bị sắp đặt một phen.

"Hai người, có phục không?" Đế Tôn không vội ra tay, chỉ cầm Hiên Viên Kiếm trong tay, chậm rãi tiến lại gần song Vô Thường.

"Cho ta một câu trả lời dứt khoát, thần phục, hay là vẫn lạc!" Hắc Vô Thường bất lực cười khổ: "Đại lão, ta không muốn chết.

Đương nhiên, với thân phận của ta, nếu trực tiếp thần phục ngài, e là ta cũng không thể sống yên ở Minh giới nữa rồi.

Nói thẳng đi, nếu ngài rút đi cổ ma hồn nguyên của ta, ta sẽ có kết cục như thế nào!" Đế Tôn cười khẩy: "Vậy phải xem, các ngươi đã vì hai cổ ma đó mà làm bao nhiêu chuyện xấu, thông thường mà nói, nếu sau khi dung hợp, đã thôn phệ lượng lớn hồn thể mệnh nguyên của phàm nhân, thì sự tăng phúc cho bản thân cổ ma càng rõ rệt, sau khi tách ra ảnh hưởng và tổn thương đối với hai người tự nhiên cũng càng lớn." Lần này Đế Tôn không hề dọa dẫm hai huynh muội, thôn phệ nguyên càng nhiều, sau khi tách cổ ma hồn ra, tổn thương đương nhiên là không thể nghịch chuyển.

Nếu thực sự nhiều đến mức không thể duy trì hoạt động sinh mệnh ban đầu, có nghĩa là kết cục hồn phi phách tán.

"Đế Tôn các hạ, ta chỉ cầu một cái chết, chỉ cần ngài có thể bảo đảm muội muội ta sống sót, cổ ma hồn trong cơ thể nàng yếu hơn ta một chút!" Đế Tôn thở dài một hơi, thực tế hắn căn bản không thể khống chế được, sống chết, chỉ đành nghe theo mệnh trời.

Nhanh chóng, lòng bàn tay Đế Tôn khẽ nâng, bản nguyên thần ma mạnh mẽ nhanh chóng ngưng tụ, bao trùm lên đỉnh đầu Bạch Vô Thường, bắt đầu thôn phệ hấp thu cổ ma hồn trong cơ thể nàng.

Quá trình thôn phệ cổ ma hồn, thực tế là tiêu diệt ý thức tự chủ vốn có của cổ ma, tương đương với việc triệt để xóa sổ cổ ma đã bị thương và bị chinh phục, phàm là những kẻ chưa chết hẳn mà còn thoi thóp, thế nào cũng sẽ kịch liệt giãy giụa trong quá trình bị thôn phệ.

Quá trình này, không nghi ngờ gì là thời khắc nguy hiểm nhất đối với ký chủ.

Đế Tôn ở bên cạnh cẩn thận thao tác, Hắc Vô Thường thì cẩn

thận canh giữ bên cạnh muội muội, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào mọi thứ.

"Ha ha ha!

Nhóc con, hai huynh đệ chúng ta sắp vẫn diệt, hai ký chủ của các ngươi, cũng đừng hòng sống tốt!" "Á a!" Đúng lúc này, Hắc Vô Thường đột nhiên bắt đầu kịch liệt bạo động, vô cùng đau đớn ôm lấy đầu mình mà điên cuồng gào thét giãy giụa.

"Áp chế!" Đế Tôn chỉ lạnh lùng ra lệnh, mấy người Ngộ Không, Hỏa Vũ sau lưng lập tức hành động, ba người cùng nhau vây lấy Hắc Vô Thường đang bạo động, các loại công pháp thủ đoạn mạnh mẽ liều mạng ném vào người y.

Cùng lúc đó, Đế Tôn cũng đẩy nhanh việc hấp thu mạnh mẽ cổ ma hồn trong cơ thể Bạch Vô Thường.

"Từ bỏ chống cự, mới có thể có được kết cục viên mãn.

Duyên sinh duyên diệt, ma sinh ma tử, đều là tuần hoàn của thiên đạo, căn bản không cần thiết phải uổng công chống cự, đó là mệnh." Giọng nói của Đế Tôn vô cùng thấu triệt, mạnh mẽ chấn nhiếp đạo ma hồn trong đầu Bạch Vô Thường, quả nhiên sinh ra hiệu quả rõ rệt.

Đối phương vốn cũng bị dao động cảm xúc của cổ ma hồn ký thể trên Hắc Vô Thường ảnh hưởng, định có một cuộc kháng cự ngọc đá cùng tan, nào ngờ chưa kịp bắt đầu làm loạn, Đế Tôn đã ra tay trước, không cho một chút cơ hội nào.

Ầm ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ trầm đục của ma khí vang lên, trong vòng trăm mét quanh người Bạch Vô Thường, sau một tiếng chấn động khí tức vô cùng kịch liệt, hồn niệm mới hoàn toàn trở nên yên ổn.

Cổ ma hồn nhập thể, phần ma chi bản nguyên của Thần Ma Phần

Thiên Diễm tứ giai mạnh mẽ nhanh chóng đồng hóa và hấp thu đạo ma hồn đó, chẳng mấy chốc, sau lưng Đế Tôn liền ngưng hiện ra một phần bản năng Minh Linh độc thuộc về Bạch Vô Thường, trên người tỏa ra ánh sáng u ám màu xanh lam đậm.

Bản nguyên của Minh Linh thể, có sự khác biệt về bản chất so với yêu ma và thần, vì vậy khi gia trì đồ đằng bản nguyên của Bạch Vô Thường, hiệu quả vầng sáng tỏa ra trên người Đế Tôn cũng khác.

May mắn là, cổ ma ký thể trên Bạch Vô Thường thôn phệ dương nguyên chi khí không mạnh, bản thân nàng tuy rơi vào trạng thái cực kỳ suy yếu, nhưng may mà tính mạng không lo, phải đa tạ Đế Tôn thủ hạ lưu tình.

Dù sao cả quá trình, nếu Đế Tôn muốn xóa sổ Bạch Vô Thường, cũng chỉ là chuyện mấy ý niệm mà thôi.

Bên này thành công, Đế Tôn không do dự thêm, lập tức khóa chặt khí tức vào người Hắc Vô Thường.

"Định tiếp tục giãy giụa sao?

Chương 733

Ta không ngại để ngươi trải qua thêm một phen đau khổ trước khi vẫn diệt." Đế Tôn cười như không cười nhìn cổ ma đang gây rối hành hạ Hắc Vô Thường, đột nhiên đánh ra một đạo đồng quang rực rỡ nóng bỏng, Hỏa Thần chi lực mạnh mẽ, nướng cho cổ ma hồn đau đớn không muốn sống, kêu la thảm thiết.

Cùng lúc đó, Đế Tôn không quên chuyển đổi gia trì đồ đằng của Bạch Vô Thường, khiến hắn trở nên vô cùng nhạy cảm với dao động nguyên lực của Minh Linh tộc, giúp bảo tồn sự hoàn chỉnh của hồn thể Hắc Vô Thường, không đến nỗi để y hồn phi phách tán theo cổ ma hồn bị áp chế.

Ầm ầm ầm!

Cuối cùng, một tiếng nổ trầm đục bùng lên, cổ ma hồn chung quy vẫn không thể thay đổi vận mệnh của mình, bị Đế Tôn luyện hóa ý thức tự chủ thành hư vô, không thể gây rối được nữa.

Nhưng tình hình của Hắc Vô Thường dường như tệ hơn Bạch Vô Thường rất nhiều, tuy không đến mức thân tử, nhưng một thân tu vi e là đã phế đi quá nửa, cần phải về Minh giới tĩnh dưỡng nhiều năm mới có khả năng hồi phục.

"Đa tạ Đế Tôn các hạ...

Ân tái tạo này, huynh muội Vô Thường chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng." Đế Tôn cười lắc đầu: "Không cần cảm ơn ta, số người chết trong tay huynh muội các ngươi không quá nhiều, vì vậy ta mới có thể khống chế cục diện trong phạm vi cho phép, cũng thuận tiện bảo toàn hồn nguyên của hai người.

Nếu thực sự tội ác tày trời, ta cũng tuyệt đối khó mà che chở các

ngươi.” Hắc Vô Thường trong lòng vô hạn cảm khái: “Hai người chúng ta không phải là kẻ ác, chỉ là Minh giới và nhân gian có sinh tử khế ước, Lục Đạo Luân Hồi vốn là quy tắc sinh diệt nguyên thủy nhất của trời đất, trách nhiệm ở đó, mọi việc cũng không phải do hai chúng ta tâm ý sai khiến.

Dù sao đi nữa, ân nghĩa của các hạ, Hắc Vô Thường ta suốt đời khó quên, ngày sau nếu có việc gì cần đến, cứ việc phân phó là được.” “Đi đi.” Đế Tôn khẽ phất tay, đang định dẫn người rời đi, thì đột nhiên bị Hắc Vô Thường gọi lại.

“Các hạ, nếu đã tìm kiếm ký thể của cổ ma hồn, ta nghĩ, đội ngũ Bách Quỷ Dạ Hành có lẽ có thể mang đến cho ngài nhiều manh mối hơn.” “Ồ?” Một chỉ dẫn quan trọng như vậy, đối với đội của Đế Tôn vô cùng quan trọng.

“Trước đây ta bị cổ ma hồn phụ thể hoàn toàn không hay biết, bây giờ hồi phục, ta lại nhớ ra, trong Thập Điện Diêm La đại nhân, hình như cũng có ba người bị cổ ma chi lực xâm nhiễm, cụ thể là ai thì ta lại không nhớ rõ.

Nhưng, trong sa mạc này, hình như tồn tại ba đạo Câu Linh Hồn Tháp, hẳn là nơi tập kết nhân nguyên mà Bách Quỷ Dạ Hành tìm kiếm.

Nếu có thể tìm thấy những hồn tháp trong sa mạc đó, hẳn sẽ có được manh mối không tồi, thậm chí có thể trực tiếp tìm thấy các ký thể cổ ma hồn khác!

Trách nhiệm của hai chúng ta chỉ là hộ tống giám quản đội ngũ Bách Quỷ, không có quyền lực thực tế, chỉ biết được bấy nhiêu.” Đế Tôn cười gật đầu: “Đủ rồi, ít nhất cũng giúp mấy người chúng ta có được mục tiêu rõ ràng trong sa mạc này.

Mau trở về đi, bây giờ không có cổ ma chi lực gia trì, Minh Linh

thể ở lại nơi dương khí sung túc của nhân gian giới sẽ khiến các ngươi càng thêm suy yếu." "Cáo từ!" "Sau này sẽ gặp lại." Hắc Vô Thường nâng cơ thể suy yếu, ôm muội muội Bạch Vô Thường, nhanh chóng hóa thành một đạo hồn quang Minh Linh nhàn nhạt biến mất trong tầm mắt.

"Lão đại, thật sự không ngờ, cứ thế thả hai đại sứ giả của Minh giới đi, nếu xóa sổ họ, chẳng phải là một việc công đức sao?" Thanh Hổ bản năng lại gần hỏi, không phải hắn là kẻ thích giết chóc, nhưng trong khái niệm của Thanh Hổ, tất cả mọi thứ của Minh Linh, đều có vẻ lạc lõng với các tồn tại khác trong tam giới.

"Sao lại là công đức?

Tùy tiện giết người, là công đức sao?

Dù là người xấu, cũng tự nhiên có đạo lý tồn tại của họ, những kẻ giương cao ngọn cờ trừng ác dương thiện mà tùy ý làm càn mới là ác đồ thực sự!

Quan trọng hơn, với tư cách là sứ giả Minh giới, nếu họ vẫn lạc, sẽ có người mới thay thế, vạn nhất là một kẻ còn hung tàn hơn, ngươi có thể cứ giết mãi được sao?" Mấy câu nói ra, Đế Tôn đại lão quả thực đã dồn Thanh Hổ đến mức không dám thở mạnh, lập tức ngượng ngùng ngậm miệng lại.

"Thôi được rồi, ta nông cạn quá...

Vậy lão đại, tiếp theo chúng ta làm gì đây?" Đồng tử Đế Tôn ngưng lại, nhìn về phía cuối sa mạc mênh mông: "Tìm Câu Linh Tháp!" Đế Tôn dẫn theo ba người đi liên tục trong sa mạc mênh mông suốt năm ngày, cuối cùng cũng bắt được một luồng khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm, ngưng kết không tan tại một vị trí đặc biệt nào đó.

"Chắc là ở gần đây, mấy người cẩn thận, ta quan sát tình hình."

Đế Tôn nói, liền phóng ra ma chi đồ đằng của Hắc Vô Thường, vầng sáng màu xanh lam đậm gia trì, tốc độ và năng lực bắt giữ sinh mệnh nguyên khí tăng lên đáng kể.

"Quả nhiên, giấu ở dưới cát lún!" Thế là, dưới sự chỉ dẫn của Đế Tôn, ba người Hỏa Vũ bay lên không, Đế Tôn dưới chân đột nhiên chấn mạnh một cái, sóng âm kinh khủng chấn động ra, khu vực cát lún dưới thân điên cuồng dao động.

Phải biết rằng, gây ra một vụ nổ năng lượng kiểu động đất ở khu vực này, hậu quả của nó có thể vô cùng kinh khủng.

Chẳng mấy chốc, tại vị trí trung tâm của khu vực cát lún sụt lún, một vòng xoáy năng lượng kinh khủng thôn phệ vào trong nhanh chóng ngưng tụ, khí tức sinh mệnh khổng lồ xung quanh không ngừng bị động ngưng tụ vào trung tâm.

Nếu không phải có thân thể bất hủ của Đế Tôn chống đỡ ở phía trước, chỉ riêng ba người Hỏa Vũ, e là khó mà chống đỡ được luồng năng lượng thôn phệ từ sâu trong lòng đất.

"Thật có kẻ không sợ chết, ngay cả trận pháp Câu Linh Tháp cũng dám xông vào, hiến tế sinh mệnh của các ngươi đi!" Sóng âm kinh khủng nhanh chóng bùng phát ra, nhưng đáp lại giọng nói đó lại chỉ có một tiếng gầm rồng giận dữ đe dọa mười phần của Đế Tôn!

Trong chớp mắt, giữa chiến trường đầy cát bụi, từ hư không ngưng tụ ra một đạo long đồ cái thế, đồ đằng chân long sống động như thật lượn lờ quanh chiến trường, chống lại lực thôn phệ mạnh mẽ của địa mạch.

Có uy áp kinh người của long lực xuất ra, Ngộ Không và ba người Hỏa Vũ lập tức cảm nhận được, áp lực bao trùm trên người trước đó đã giảm đi rất nhiều.

Cuối cùng, sau bao mong đợi, Câu Linh Tháp chôn giấu dưới cát lún bắt đầu từ từ hiện ra.

Một tòa tháp cát chín tầng tinh xảo cao đến trăm trượng, tuy được cấu thành từ cát lún ngưng tụ lại, nhưng ánh sáng vàng lấp lánh xung quanh đủ để chứng minh bản thân tháp được gia trì pháp tắc chi lực vô cùng mạnh mẽ.

Sinh mệnh nguyên khí phong ấn trong tháp nồng đậm đến mức nào, nhưng lại không có chút dấu hiệu nào bị rò rỉ ra ngoài, chỉ bị Đế Tôn trong trạng thái gia trì Hắc Vô Thường nhìn thấu mà thôi.

Chương 734

“Câu Linh Tháp?

Chậc chậc, trông có vẻ rất lợi hại.” Thanh Hổ không nhịn được chép miệng cảm khái một tiếng.

“Đương nhiên!

Chỉ riêng dao động của tháp trận ẩn giấu xung quanh đã vô cùng mạnh mẽ, ta đoán trong tháp này hẳn đã phong ấn vô số kẻ địch, chúng ta phải cẩn thận!” Hỏa Vũ nói, quả nhiên ứng nghiệm với phán đoán của nàng, cửa phong ấn của tầng thứ nhất bảo tháp đột nhiên mở ra, một luồng hắc quang nồng đậm từ hư không bắn ra, khí tức Minh Linh khổng lồ nhanh chóng cuộn trào, khí tức ngưng tụ lại một chỗ, còn mạnh hơn khí tức của riêng Hắc Bạch Vô Thường cộng lại rất nhiều...

Ngay sau đó, chỉ cần liếc mắt một cái đã có hàng ngàn cá thể Minh Linh bắt đầu xuất hiện, theo ký ức Hắc Vô Thường để lại, đây đều là binh lính minh hồn từ Minh giới, trong đó mấy tên to con khí tức mạnh mẽ là Quỷ Tướng, còn về Diêm La cấp cổ ma, thì không có kẻ nào hiện thân.

“Kẻ tự tiện xông vào trận pháp Câu Linh Tháp, giết không tha!” Quỷ Tướng bụng bự dẫn đầu vô cùng cao lớn, chiếc búa khổng lồ dính đầy vết máu trong tay lơ lửng giữa không trung, đột ngột bổ về phía mấy người Đế Tôn.

“Hừ, tên to xác như vậy mà lại chơi trò đánh lén, có biết xấu hổ không?” “Hừ!

Lão Tôn ta không nhịn được nữa rồi, ra tay!” Nói rồi, không đợi Đế Tôn mở miệng, Ngộ Không đã là người đầu tiên xông lên, Kim Cô

Bổng trong tay đã ngứa ngáy khó chịu.

Trong thời gian gần đây, đội của Đế Tôn luôn giao đấu với cường giả cấp cổ ma, những tiểu yêu không phải cấp cổ ma kia cũng không đáng để Ngộ Không ra tay, bây giờ dễ dàng nhìn thấy một Quỷ Tướng phù hợp điều kiện tác chiến, Ngộ Không thật sự không thể nhịn được nữa, quả quyết phải thể hiện sự tồn tại của mình.

Thanh Hổ tự nhiên không cam chịu yếu thế, trong đội bây giờ hắn là người có sức chiến đấu kém nhất, càng không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Còn Hỏa Vũ, tuy không quan tâm đến những trò mèo này, nhưng để nàng đứng nhìn hiển nhiên cũng không thực tế.

Thế là, đội của Đế Tôn chủ động khơi mào trận chiến nảy lửa với âm binh quỷ tướng, Đế Tôn đại lão sau khi phán đoán sẽ không có nguy hiểm, tự nhiên cũng không ngăn cản.

Dù sao muốn nhanh chóng nâng cao tu vi và sức chiến đấu, thực chiến vĩnh viễn là nơi thử luyện tốt nhất.

Ngàn âm binh đồng thời xông lên, nhưng sức chiến đấu của ba người Ngộ Không thực sự quá mạnh, căn bản không coi đám âm binh này ra gì, sức chiến đấu cấp Quỷ Tướng của kẻ cầm đầu cũng chỉ có thể làm một tấm khiên thịt, nếu so về lực công kích, Quỷ Tướng e là ngay cả Thanh Hổ cũng không dám chống đỡ.

Trong lúc đó, Đế Tôn cũng không hề nhàn rỗi, ngược lại có đủ cơ hội để tập trung sự chú ý vào bản thân Câu Linh Tháp.

Không còn nghi ngờ gì, muốn giải phóng sinh mệnh nguyên khí bị giam cầm trong tháp, phá vỡ tháp trận mới là mấu chốt.

Nhưng đúng như Hắc Vô Thường đã nói trước đó, trận này tuyệt đối không dễ xử lý như trong tưởng tượng.

Chỉ một điểm vào mi tâm, Đế Tôn bắt đầu phóng ra bản nguyên

ma khí nồng đậm, thử bao vây Câu Linh Trận này từ trên không.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp vô cùng mạnh mẽ, có thể trực diện xung đột với khí tức của Đế Tôn đột nhiên bộc phát.

"Ồ?

Chẳng lẽ... luồng khí tức cổ xưa này, chính là bản nguyên cấp cổ ma ẩn giấu trong trận này sao?" Đế Tôn lập tức có hứng thú, và cũng gần như có thể xác định, nguyên của trận pháp hộ vệ bên ngoài Câu Linh Tháp này, được gia trì bởi sức mạnh của một Diêm La cấp cổ ma!

"Hừ, nếu đã không ra mặt, vậy thì ta sẽ ép ngươi ra!" Ầm ầm ầm!

Giây tiếp theo, phong mang của Hiên Viên Kiếm kinh thế bộc phát, thân kiếm rực rỡ được bao bọc bởi một luồng kiếm lực dao động vô cùng mạnh mẽ, vào khoảnh khắc khóa chặt vào không trung trên Câu Linh Tháp trận, long chi đồ đằng vốn đã biến mất lại ngưng tụ lần nữa, phảng phất như đã long hóa hoàn toàn quân lâm kiếm uy bá đạo vô cùng!

Phải biết rằng, long tộc nhất mạch, chính là đại diện hoàn mỹ nhất cho sự truyền thừa sức mạnh của Hiên Viên Kiếm, cũng là một loại thể hiện đồ đằng cụ thể hóa có thể phát huy kiếm khí uy đạo đến cực hạn.

Chỉ trong một chiêu, thanh uy kinh khủng hoàn toàn áp xuống, đánh cho Câu Linh Trận nứt ra một vết nứt dữ tợn!

Lưỡi kiếm rơi xuống trận nhãn, rõ ràng nghe thấy phía trên Câu Linh Tháp trận, một tiếng vỡ vụn hiện ra.

Sinh mệnh nguyên khí nồng đậm bắt đầu rò rỉ ra ngoài, lấy tháp trận làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra các hướng của sa mạc xung quanh.

Cảnh tượng này xuất hiện dường như đã khiến tất cả âm binh quỷ tướng bảo vệ tháp trận hoàn toàn nổi giận, đồng tử hoàn toàn biến thành màu đỏ thẫm, bắt đầu phát ra những tiếng gầm gừ điên cuồng, sức chiến đấu tăng lên gấp đôi!

“Ha ha ha!

Chẳng qua chỉ là một đám lâu la, có bùng nổ nữa cũng chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Kêu Diêm La đại lão của các ngươi ra đi, Hiên Viên Kiếm của lão đại ta, đã ngứa ngáy khó chịu rồi!” "Ta vừa mới ra ngoài đi dạo một chút đã gặp mấy vị khách không mời mà đến, thật xui xẻo." ...

Bất thình lình, một giọng nói hơi vang dội từ không trung xa xăm vọng lại, truyền vào tai nhóm người Đế Tôn.

Chương 735

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vị công tử trẻ tuổi mặc trường bào trắng tinh, phong thái nho nhã như ngọc, tay cầm quạt giấy, một tay chắp sau lưng, chân đạp trên đỉnh Câu Linh Tháp, dáng người cao gầy hiện lên vô cùng hiên ngang. "Khinh Hầu của Thập Điện Diêm La!" Trong đầu Đế Tôn, một đạo hồn niệm của Hắc Vô Thường đột nhiên hiện lên, chính là một mảnh ký ức lưu lại cho Đế Tôn, nay nhờ luồng khí tức mạnh mẽ trước mặt mà ngưng tụ lại.

Đáng tiếc, trong đoạn ký ức đó lại không ghi chép bất kỳ điều gì về công pháp hay chiêu số của gã này. "Diêm La Khinh Hầu, phong thái như ngọc, quả thực có vài phần dáng dấp đấy." Đế Tôn cười như không cười nhìn gã một cái.

Những lời này dường như rất lọt tai Khinh Hầu, gã lập tức điểm chân xuống đất, đáp xuống bãi cát trước mặt. "Cứ gọi là Đế Tôn đi, đại nhân vật năm xưa từng đại náo cửu trọng thiên, tiểu thần Minh giới như ta cũng không dám làm càn trước mặt ngài đâu.

Có điều nay trời đất đã đổi thay, Tam giới tuy vẫn là Tam giới, nhưng trước sức mạnh của Thần Ma cổ xưa, những chuyện dĩ vãng đều trở nên vô nghĩa." Đế Tôn hừ cười một tiếng: "Chẳng lẽ, Minh giới hoành hành nhân gian, thu thập nguyên hồn người sống một cách trắng trợn như vậy cũng có lý do?" Khinh Hầu cầm quạt giấy, phong độ phiêu dật xòe tay ra: "Chỉ là đôi bên lấy thứ mình cần mà thôi.

Nếu ta không thôn phệ tài nguyên, thì những kẻ cường đại khác cũng sẽ không buông tha.

Thời đại Thần Ma viễn cổ vốn là cá lớn nuốt cá bé, thích giả sinh tồn." "Bỏ đi, đạo bất đồng bất tương vi mưu, đa ngôn vô ích.

Câu Linh Tháp này, chắc chắn ngươi không giữ được đâu." Khinh Hầu cười: "Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã." Sưu!

Khoảnh khắc tiếp theo, Khinh Hầu đột ngột phát lực, thân pháp đạt đến cực hạn, hư không lưu lại vài đạo tàn ảnh, thoáng chốc đã lao đến trước mặt Đế Tôn.

Khinh Hầu tung một cú đá đầy uy lực từ trên không giáng xuống thẳng đỉnh đầu Đế Tôn.

Nhưng đúng lúc này, một đạo long quang rực rỡ từ quanh thân Đế Tôn hiện ra, đó chính là uy đạo long quang thức tỉnh từ kiếm khí Hiên Viên, đem toàn bộ sức mạnh bộc phát của Khinh Hầu đánh ngược trở lại. "Quả nhiên không hổ là người đã đại náo cửu trọng thiên, nội hàm thật khiến người ta kinh thán.

Nếu ta không đoán sai, ngươi hẳn sở hữu bất hủ chi thân, muốn chiến thắng ngươi nếu chỉ dựa vào một mình ta thì gần như không thể." Đế Tôn cười: "Đã biết như vậy, còn định tiếp tục giãy giụa sao?" Khinh Hầu không chút để tâm lắc đầu: "Hình như ngươi chưa hiểu ý ta.

Đã giết không chết, vậy tại sao ta phải chọn ngươi làm mục tiêu?" Giây tiếp theo, phía sau Đế Tôn, cả Ngộ Không và Thanh Hổ đều bị bóp nghẹt cổ cùng lúc, cả người dần lơ lửng trên không.

Trước một loại sức mạnh đặc biệt bí ẩn đột nhiên xuất hiện, họ dường như không có sức phản kháng. "Minh Vương Quỷ Trảo!

Phá!" Phía sau hư không, hai đạo trảo lực màu tím đỏ khổng lồ nhanh chóng hợp lại, siết chặt lấy khả năng hành động của Ngộ Không và Thanh Hổ, hoàn toàn áp chế cả hai.

Đồng thời, một loại năng lượng tương tự như thôn phệ bản nguyên bắt đầu dùng bản nguyên của Ngộ Không và Thanh Hổ để bù

đắp cho những vết nứt trên Câu Linh Tháp sau lưng Khinh Hầu.

Chiêu thức này không nghi ngờ gì đã triệt để chọc giận Đế Tôn. "Trước mặt ta mà dám động vào người của ta, thật phóng túng.

Những kẻ thượng vị ở Minh giới dường như đã lười nhác quen rồi, tự cho rằng mình có thể chủ tể sinh tử của phàm trần, có thể không kiêng dè gì mà khinh nhờn sinh mệnh sao?" Khinh Hầu cười rạng rỡ: "Ta chỉ biết là mình có quyền lợi này, cũng có năng lực này, tại sao lại không làm?" Khoảnh khắc sau, ánh mắt kiêu ngạo của gã hoàn toàn đông cứng, bởi gã đã nhìn thấy một mặt vô cùng cường đại của Đế Tôn.

Phía sau hắn, đồ đằng của Thần Ma Phần Thiên Diễm và bản nguyên của Ma hoàn hảo dung hợp.

Đôi đồng tử ma nguyên khổng lồ từ hư không chậm rãi ngưng tụ, giống như một đôi mắt có thể nhìn thấu cả thế giới. "Ma Hoàng Chi Đồng, gạt bỏ tất cả thực thể năng lượng và đơn vị sinh mệnh dám khinh nhờn sinh mệnh trong phạm vi này!

Dung hợp!" Rất nhanh, trên đỉnh đầu Đế Tôn lại một lần nữa xuất hiện đồ đằng quy tắc mênh mông vô tận, tiểu gia hỏa Thập Vĩ cũng lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Giây phút Thập Vĩ ở trạng thái hoàn chỉnh xuất hiện, Khinh Hầu theo bản năng hít ngược một hơi, dừng mọi động tác.

Phong thái tiêu sái ban nãy cũng ngay lập tức trở nên trì trệ.

Rõ ràng, đây là lần đầu tiên gã cảm nhận được từ người đàn ông trước mặt một nội hàm đáng sợ đủ để nghiền nát mình thành bụi cát.

Bối cảnh của Ma Hoàng Chi Đồng hòa vào tinh hà thương mang mênh mông, cuối cùng dừng lại hoàn hảo ở điểm đầu thứ ba.

Cùng với đạo quang hoàn phía sau Thập Vĩ hiện ra, tuyên cáo quy

tắc thứ ba của Đế Tôn cuối cùng đã thành hình.

Quy tắc thứ nhất: Hỏa Thần Chi Vũ, hóa giải mọi thần kỹ quy tắc trong phạm vi.

Chương 736

Quy tắc thứ hai: Thần Ma Hao Thiên Trảm, hợp nhất khả năng bay lượn và hiệu quả trảm kích khi chiến đấu.

Quy tắc thứ ba: Ma Hoàng Chi Đồng, có thể gạt bỏ mọi bản năng ma nguyên mang hiệu ứng áp chế sinh mệnh lực trong phạm vi quy tắc.

Thước đo duy nhất để phán định quy tắc này chính là trạng thái của sinh mệnh lực! "Lão đại, cứu đệ!" Thanh Hổ bị bàn tay khổng lồ kiềm chế đến mức mặt xanh mét, sinh mệnh lực cũng nhanh chóng trôi đi.

Lần này, Đế Tôn không hề do dự, ngay khoảnh khắc quy tắc thứ ba thành hình liền giáng xuống quy tắc cường đại này.

Phải biết rằng, nhờ sự gia trì thần thông đặc biệt của Thập Vĩ, Đế Tôn có một năng lực siêu cường mà ngay cả đại thần quy tắc Công Minh cũng không có, đó là trong lần đầu tiên giải phóng quy tắc sau khi nó ra đời, có thể đạt đến tỷ lệ thành công một trăm phần trăm.

Hiện tại, Đế Tôn không nghi ngờ gì đã hiến tế lần đầu của Ma Hoàng Chi Đồng cho Diêm La Khinh Hầu trước mặt.

Bàn tay khổng lồ tựa như đến từ u minh luyện ngục kia cứ thế lặng lẽ bị đạo quang hoàn màu tím đỏ trên người Đế Tôn làm tan chảy hoàn hảo. "Cái gì!!

Không thể nào, tên này lại sở hữu năng lực cấp thần như vậy!" Khinh Hầu mặt mũi khó coi, tuy gã có chút mất phong độ, nhưng lúc này đối mặt với sức mạnh thực sự có thể đe dọa mình, gã cũng khó lòng giữ được sự bình tĩnh và thong dong như trước.

Quả nhiên, sau khi Ma Hoàng Chi Đồng giáng xuống, ma chưởng khổng lồ nhanh chóng tan chảy, tất cả uy áp vốn có xung quanh của Khinh Hầu đều tiêu tan sạch sành sanh. "Xin lỗi nhé, Diêm La Khinh Hầu, năng lực của ngươi trước mặt ta e là phế rồi.

Yêu cầu của ta rất đơn giản, hủy bỏ Câu Linh Tháp, đình chỉ Bách Quỷ Dạ Hành." Khinh Hầu ha ha cười: "Yêu cầu của ngươi thật quá đáng." "Ta có thể chọn từ chối không?" "Từ chối sao?

Ta có lẽ không phải đang thương lượng với ngươi, mà chỉ là thông báo một tiếng mà thôi." Đế Tôn nói rất có khí thế, bởi vì hắn có năng lực này.

Có thể khiến Thập Điện Diêm La đường đường chính chính bị cấm toàn bộ thủ đoạn xuất ma nguyên tại nhân gian giới mà không cần trả giá bất kỳ điều gì, e rằng trên đời này thực sự chỉ có một mình Đế Tôn làm được. "Ha ha ha, ta phải thừa nhận ngươi thực sự mạnh, là người mạnh nhất ta từng thấy trong gần trăm năm qua.

Nhưng đáng tiếc, ngươi đối với cá nhân ta vẫn chưa đủ hiểu rõ." Khinh Hầu nói đoạn, đột ngột bước một bước lên không trung, quay trở lại đỉnh Câu Linh Tháp.

Một luồng ma nguyên lực mãnh liệt theo chân gã chảy vào toàn bộ thân tháp Câu Linh Tháp, nhanh chóng hoàn thành việc sửa chữa và bù đắp cho Câu Linh Tháp đang điên cuồng rỏi sinh mệnh bản nguyên.

Cùng lúc đó, gã đột ngột mở quạt giấy trong tay, quạt mạnh về phía dưới.

Một trận bão cát vàng dữ dội bất ngờ giáng xuống, quả thực khiến phe Đế Tôn có chút trở tay không kịp.

Đế Tôn theo bản năng cắm thần khí Hiên Viên Kiếm xuống đất, dùng kiếm khí uy đạo cường hoành ngăn chặn sóng gió tiếp tục hoành

hành.

Hiệu quả rất rõ rệt, nhưng khi mọi người một lần nữa khôi phục tầm nhìn, mới phát hiện Câu Linh Tháp và bóng dáng của Khinh Hầu đã đồng thời biến mất không thấy tăm hơi!

Ngay sau đó, một tiếng địch du dương không linh vang lên, truyền khắp không trung sa mạc, đồng thời khiến cảm giác về phương hướng của nhóm người Đế Tôn nhanh chóng rơi vào trạng thái trì trệ. "Khinh Hầu cư nhiên bắt đầu chơi trò trốn tìm với chúng ta sao?" "Không phải, ngũ quan của đệ dường như đã rơi vào trạng thái mất hiệu lực rồi, lão đại..." Hỏa Vũ dường như cũng chịu ảnh hưởng nghiêm trọng. "Đáng tiếc, do thực lực của Đế Tôn lão đại quá mạnh, bản Diêm La quyết định tạm thời chuyển dịch trận vị của Câu Linh Tháp, tạm thời phong ấn các ngươi trong Thận Lâu.

Trận này do ta và hai vị Diêm La khác liên thủ bố trí, là một quân bài tẩy lớn để đảm bảo kế hoạch Bách Quỷ Dạ Hành Nhân Gian Đạo thành công hoàn mỹ.

Nhắc nhở một chút, căn cơ của trận này là Thập Điện Diêm La U Minh Đại Trận, một trong ba tuyệt trận vô thượng của Minh giới.

Thực lực của Đế Tôn dù mạnh đến đâu, ngay cả trời cũng có thể phá, nhưng một khi đã rơi vào huyễn cảnh này, nhất định cũng không thể thoát ra trong thời gian ngắn.

Ta cũng không hy vọng có thể nhốt ngươi mười năm tám năm, nhưng nếu thuận lợi, ba năm tháng chắc là không vấn đề gì.

Hậu hội hữu kỳ." Hồn âm của Khinh Hầu dần tan biến, vì sợ nói thêm nữa sẽ thực sự bị Đế Tôn khóa chặt vị trí.

Cùng với sự biến mất của luồng âm thanh cuối cùng, bọn người Đế Tôn kinh ngạc phát hiện cảnh tượng trước mắt thay đổi liên tục,

cuối cùng biến thành một huyễn cảnh hư ảo trôi nổi trên đại hải.

Tựa thật mà ảo, như mộng như vực thẳm!

Tám chữ này chính là sự diễn tả hoàn hảo cho phép Thận Lâu.

Chương 737

Đế Tôn lập tức thử giải phóng tinh thần lực mạnh mẽ của bản thân để tìm kiếm ranh giới khu vực huyễn mộng, nhưng nhanh chóng từ bỏ.

Với thiên phú thế gian vô song, hắn cũng không thể tìm ra giới hạn của huyễn mộng này trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, tính chân thực của trận pháp này chắc chắn là không cần bàn cãi, quả thực mang hình hài của ba tuyệt trận chí cao vô thượng của Minh giới do ba vị Diêm La liên thủ bố trí.

Những lời vừa rồi của Khinh Hầu không hề có nửa câu hư ngôn.

Đối với Đế Tôn, muốn phá giải pháp trận này, chỉ dựa vào sức mạnh thuần túy rõ ràng là không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Đế Tôn cố nhiên cường đại, nhưng hiện tại hắn cũng chỉ sở hữu lực lượng của bốn đạo cổ ma hồn, chưa đến mức có thể một mình dễ dàng hủy diệt đỉnh cao tạo nghệ của cổ pháp Minh giới trong Tam giới. "Lão đại... nơi này thật khiến người ta tuyệt vọng.

Biển chẳng ra biển, trời chẳng ra trời, nhìn không thấy bến bờ, lại vô cùng trống trải, khó chịu quá!" Thanh Hổ trực tiếp hiện ra bản thể, con hổ lớn nặng mấy trăm cân nằm bẹp bên cạnh Đế Tôn như một con mèo lớn lười biếng. "Khó chịu là đúng rồi, nếu không thì sao gọi là thủ đoạn hợp lực của ba đại cổ ma kế thừa Thập Điện Diêm La?

Rõ ràng là chúng muốn tránh chiến để kéo dài thời gian, cứ đà này, một khi Bách Quỷ Dạ Hành kết thúc, hậu quả khôn lường." Đế Tôn hiểu rõ, để Bách Quỷ Dạ Hành thực sự mở khóa hoàn chỉnh, ba vị Diêm La sở hữu hồn lực cổ ma ít nhất cũng sẽ đột phá đến ngũ giai!

Đến lúc đó, Đế Tôn một chọi ba cũng sẽ có áp lực đáng kể.

Quan trọng hơn, Đế Tôn lo lắng sẽ ảnh hưởng đến nhịp độ tiến hóa thôn phệ Phần Thiên Diễm sau này, giống như lần Ngô Công Tinh gây ra sóng gió lần trước. "Chậc, trong cơ thể lão đại có ba đạo thần lực: Thủy chi lực của Nữ Oa, Hỏa chi lực của Chúc Dung, và quy tắc sức mạnh của Công Minh.

Theo suy đoán hiện giờ, ở giai đoạn thứ tư cũng nên có một vị thần chuyển thế giúp đỡ chứ!

Bây giờ đệ đang kẹt trong huyễn cảnh, biết đâu trên trời lại rơi xuống một muội muội cứu chúng ta thì sao." Thanh Hổ không có tài cán gì khác, nằm đó mơ tưởng về mỹ thực chính là sở trường của nó.

Nhưng thật không khéo, ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, trên đỉnh đầu thần kỳ hạ xuống một bóng đen khổng lồ.

Đế Tôn có động sát lực cỡ nào, không cần ngẩng đầu nhìn cũng cảm nhận được một đạo khí tức đổ ập xuống đỉnh đầu, hắn nhẹ nhàng vẫy tay, Hỏa Vũ và Ngộ Không đồng thời né sang bên cạnh.

Duy chỉ có cái bóng đen đó không lệch phân nào rơi trúng người Thanh Hổ đang nằm bẹp dưới đất dưỡng thân thoải mái. "Ngao ô!!!" Một tiếng thảm thiết vang lên, Thanh Hổ ước chừng đã bị dọa đến mức mất đi nửa cái hồn.

Nhưng đáng sợ hơn là nỗi đau trên cơ thể, cảm giác đó giống như một con lợn nái già nặng hơn tám trăm cân ầm ầm đè xuống, thực sự khiến Thanh Hổ đau đớn đến cực điểm. "Nha cáp!

Khó khăn lắm mới xuống phàm trần một chuyến, ngồi vào cái đệm này thật thoải mái." Nhóm người Đế Tôn quay người định thần nhìn lại, hóa ra là một lão đầu gầy gò thấp bé, mặc quần áo rách nát, tay cầm một chiếc quạt bồ ba lớn, chiếc mũ rất đặc biệt, vẻ mặt cợt nhả

nhởn nhơ, lại tạo cho người ta một cảm giác tự tại không gò bó. "Vị nhân huynh này..." "Tế Công??" Trong đầu Đế Tôn lóe lên ý nghĩ này, tất nhiên hắn sẽ không nói toạc ra lai lịch của tiểu lão đầu này ngay, nhưng nhìn diện mạo và cách ăn mặc thì chắc chắn không sai. "Cút ngay cho lão tử, đi đi đi!" Thanh Hổ nổi giận, chổng mông muốn hất đối phương ra, nhưng lại phát hiện cái gã trên người mình giống như một miếng cao da chó, dính chặt lấy người, dù có làm thế nào cũng không rớt xuống được. "Không cần phí sức đâu, tiểu não phủ, từ hôm nay ngươi sẽ là tọa kỵ của ta, đưa ta rời khỏi sa mạc này, thấy sao?" "Hừ, cái lão đầu thối này..." "Không vấn đề gì." Bên kia Thanh Hổ đang định mở miệng mắng nhiếc thì Đế Tôn lại ôn tồn thay Thanh Hổ đồng ý trước. "Hắc hắc, tiểu tử này hiểu chuyện đấy.

Nào tiểu não phủ, nhanh lên, đưa gia đi tìm cái gì ăn!" Đế Tôn đã lên tiếng, Thanh Hổ tự nhiên không dám không nghe theo, chỉ là đối với cái lão đầu đột nhiên xuất hiện này, trong lòng nó vô cùng bất mãn.

Tuy nhiên Thanh Hổ không ngốc, rất nhanh nó đã nhận ra lão gia hỏa trên lưng không phải người bình thường.

Đâu có biết rằng, lão đầu này chính là vị thần chuyển thế thứ tư mà Đế Tôn gặp gỡ: Tế Công!

Hơi khác với ba vị thần chuyển thế trước đó, Tế Công vốn sở hữu phật hiệu chuyển thế phật thần, do đó vẫn bảo tồn được một cường độ pháp lực nhất định ở nhân gian, chứ không phải là một cơ thể chuyển thế thuần túy.

Giống như ba vị thần chuyển thế từng giúp đỡ Đế Tôn trước đây, tất cả đều phải sau khi thức tỉnh sự ràng buộc thần tính của bản thân mới có được một phần quyền hạn sử dụng sức mạnh thần linh.

Tế Công thì khác, ngay khi bước vào sa mạc đã tự mang pháp lực

cường hoành, vì vậy xét về thực lực, Thanh Hổ căn bản không dám làm càn.

Chương 738

"Cái lão đầu này cư nhiên thực sự từ trên trời rơi xuống sao?" Thanh Hổ không nhịn được lầm bầm. "Hắc hắc, không cần quan tâm đến lai lịch của ta, chỉ cần nhớ hầu hạ ta cho tốt, ta sẽ đảm bảo cả đường thông suốt không trở ngại, bình an xuyên qua Thận Lâu, đi ra khỏi sa mạc." Cùng lúc đó, Ngộ Không cũng ghé sát bên người Đế Tôn. "Ca ca, lai lịch của lão đầu này thế nào?

Đệ cảm nhận được từ người lão một luồng khí tức phật đạo vô cùng mạnh mẽ." Đế Tôn dặn dò nhóm Ngộ Không nhất định phải đối đãi tốt với lão nhân gia, tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Quả nhiên, kể từ khi Tế Công cưỡi trên lưng Thanh Hổ, dưới sự chỉ dẫn của lão đầu, Thanh Hổ dẫn đường cho cả nhóm Đế Tôn, cư nhiên chỉ mất vỏn vẹn hai canh giờ đã đưa mọi người thoát khỏi khu vực hải thượng Thận Lâu, một lần nữa nhìn thấy rìa của sa mạc mênh mông. "Tiền bối, ta biết Thận Lâu ngoài việc dựa trên một trong ba đại pháp trận mạnh nhất Minh giới làm cơ sở, thì còn có điểm gì đặc biệt không?" Nghe lời Đế Tôn nói, nụ cười trêu đùa trên mặt Tế Công trầm xuống vài phần. "Không giấu gì ngươi, Thận Lâu không đơn giản như vẻ ngoài đâu.

Những kỹ năng tương tự thông thường chỉ đóng vai trò tạo ra huyễn cảnh, nhưng Thận Lâu do ba vị Diêm La liên thủ bố trí lại sở hữu khả năng dịch chuyển không gian nhất định.

Nói đơn giản là, nếu không gặp được ta, các ngươi ít nhất phải mất nửa năm mới có thể quay về điểm ban đầu." Nghe xong lời Tế Công nói, cả nhóm Hỏa Vũ đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Dù sao người xuất gia cũng không bao giờ nói dối. "Không sai, ba

vị Diêm La quả thực có chút bản lĩnh, nội hàm của Khinh Hầu đó không tầm thường, hai vị Diêm La còn lại chắc cũng không phải hạng xoàng." Tế Công mỉm cười, nhìn sâu vào mắt Đế Tôn một cái. "Tam giới hiện nay, nếu so về thực lực và thiên phú, e là ngươi chẳng sợ bất kỳ ai rồi.

Chỉ cần đã giao thủ với truyền thừa cổ ma, vậy thì cuối cùng chúng đều sẽ trở thành bại tướng dưới tay ngươi mà thôi, chỉ là vấn đề thời gian." Ấn tượng đầu tiên của Tế Công đối với Đế Tôn là một lão giả tuy lôi thôi lếch thếch, nhưng lúc nào cũng toát ra một loại đại trí tuệ siêu phàm thoát tục.

Thấp thoáng, Đế Tôn dường như hiểu ra một số đạo lý.

Có lẽ khi tu vi và thiên phú của một người đạt đến đỉnh cao nhất định, muốn tiến bộ thêm, bắt buộc phải tìm kiếm sự đột phá sâu sắc hơn trong tâm cảnh.

Có lẽ, sở dĩ cả nhóm bốn người trúng kế phong tỏa của Thận Lâu là vì nguyên nhân tâm cảnh chưa đủ.

So với Tế Công, Đế Tôn tự thấy mình ở phương diện tâm cảnh còn có không gian rất lớn cần thăng tiến.

Khi Tế Công đưa bốn người Đế Tôn hoàn toàn thoát khỏi sự phong tỏa của Thận Lâu, mọi người lại quay trở về không gian sa mạc.

Sự xuất hiện của Tế Công đã giúp nhóm Đế Tôn tiết kiệm được gần nửa năm bị kẹt trong cảnh khốn đốn.

Chỉ riêng công lao này thôi cũng đủ để nhóm Đế Tôn không ngớt lời cảm kích vị đại trí tuệ giả này. "Lão đầu, bây giờ ta đã thoát khỏi khu vực Thận Lâu rồi, chẳng phải nên ai về nhà nấy sao?

Hổ gia ta mệt chết đi được." Tế Công ha ha cười: "Xú tiểu tử, ta

thấy ngươi cũng được đấy, có hứng thú đi cùng ta đến một nơi tốt hơn không?" Đế Tôn nghe lời Tế Công nói, liền biết rằng đại khí vận của Thanh Hổ sắp giáng xuống rồi.

Thực tế là suốt chặng đường đi, Thanh Hổ gần như là kẻ không có cảm giác tồn tại nhất trong đội ngũ.

Hiện giờ với sự hiện diện của huyết mạch phượng hoàng bay lượn như Hỏa Vũ, Thanh Hổ không thể phát huy được chút tác dụng nào.

Tất nhiên, xét về mặt tình nghĩa, Đế Tôn cũng không thể bỏ rơi nó, nhưng nếu cứ đi theo mãi, sự phát triển của Thanh Hổ thực sự bị hạn chế rất lớn.

Nay sự hiện diện của Tế Công, trong cõi u minh cũng đã cho Thanh Hổ một lựa chọn tốt hơn. "Đi đâu?

Đệ không thèm đi, đệ muốn đi theo lão đại bôn ba nam bắc cơ." Thanh Hổ sợ lão đầu thực sự có ý đồ xấu với mình nên vội vàng từ chối, đâu biết rằng lần này Đế Tôn lại mỉm cười lắc đầu. "Thanh Hổ, chẳng phải ngươi từng nói muốn theo ta đi đến cuối cùng sao?

Nhưng hiện giờ dường như vô tình ngươi đã trở thành kẻ tụt hậu của đội ngũ.

Nếu thực sự có ý niệm đó trong lòng, vậy thì hãy đi theo Tế Công lão nhân gia tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình đi.

Ta tin rằng khi gặp lại, ngươi nhất định sẽ trở thành trợ lực lớn nhất của ta." Nghe những lời này của Đế Tôn, Thanh Hổ trong lòng tự nhiên cũng hiểu ra đôi chút.

Nó hiểu rõ tình anh em giữa mấy người họ sẽ không bao giờ bị xóa nhòa.

Chương 739

Nhưng đúng như Đế Tôn đã nói, nếu Tế Công thực sự có thể giúp nó tìm kiếm thêm nhiều cơ duyên, vậy thì không nghi ngờ gì sẽ là cơ hội tuyệt hảo để gia tăng thực lực. "Ca ca nói không sai đâu, có những cơ hội nếu bỏ lỡ thì cả đời không thể có lại được.

Tế Công là bậc đại thành phật đạo, đi theo lão tuyệt đối có trăm lợi mà không một hại." Hỏa Vũ cũng lên tiếng khuyên nhủ. "Lão đại, có lẽ huynh nói đúng, đệ thực sự cần một lựa chọn tốt hơn.

Đã vậy, đệ xin đưa ra quyết định của mình." "Cáp cáp, hổ con, từ nay về sau ta sẽ gọi ngươi là đồ tôn.

Ta sẽ đem chút bản lĩnh mọn trên người truyền thụ hết cho ngươi, để ngươi kế thừa y bát của ta." Thanh Hổ nghe lời Tế Công thấy thực tâm đối đãi, lúc này cũng không còn vẻ kiêu ngạo bất tuân nữa, tâm phục khẩu phục gật đầu.

Khi cả nhóm quay lại khu vực sa mạc, lộ trình di chuyển của Bách Quỷ Dạ Hành nhanh chóng bị Tế Công nắm bắt rõ ràng.

Lão dẫn mọi người nhanh chóng đuổi kịp đại bộ đội.

Cùng lúc đó, một vị Diêm La khác trực tiếp dẫn đội Bách Quỷ Dạ Hành là Hãn Huyết cũng ngay lập tức bắt được dao động khí tức của nhóm Đế Tôn. "Mẹ kiếp, cái tên Khinh Hầu này thật chẳng đáng tin chút nào, không phải nói đã xử lý xong mấy cái đuôi bám đuôi rồi sao?

Cư nhiên lại để chúng trốn thoát được." Trái ngược hoàn toàn với vẻ thanh tú của Khinh Hầu, gã Hãn Huyết này trông vô cùng hung tàn đáng sợ.

Trên mặt đeo một chiếc mặt nạ ác ma xấu xí hung lệ, thân hình

cực kỳ to lớn, cao gần ba mét. "Các ngươi đi trước, ta sẽ theo sau." Hãn Huyết phát ra một đạo dao động hồn âm mạnh mẽ rồi dừng bước, quay lại đường cũ để tìm nhóm Đế Tôn.

Gần như ngay lúc phản ứng lại, Tế Công cũng nhận được phản hồi khí tức tương ứng.

Cũng chẳng biết lão đầu này có kỹ năng quỷ rìu thần thợ gì mà cư nhiên lại có khả năng phán đoán mạnh mẽ như vậy, dường như mọi sự che đậy giả dối trên đời đều không có tác dụng gì với lão. "Đối thủ đến rồi, nên chuẩn bị chiến đấu cho tốt đi.

Ta không thể giúp các ngươi chuyện khác, duy nhất chỉ có thể khiến các ngươi không bị những hư vọng trước mắt làm mê hoặc." Vị trí của Tế Công rất rõ ràng, nói trắng ra là lão không ra tay, Thanh Hổ cũng đã bắt đầu phục vụ riêng cho lão rồi, người có thể chiến đấu ngoài Đế Tôn ra thì chỉ còn lại Hỏa Vũ và Ngộ Không.

Nhưng theo ý của Đế Tôn, hai người họ cũng không cần phải làm gì, trận chiến này một mình hắn là đủ rồi.

Thực tế là Đế Tôn cũng muốn gặp gỡ cường giả đỉnh tiêm trong Thập Điện Diêm La của Minh giới một chút.

Lúc trước đánh với một mình Khinh Hầu, Đế Tôn cảm thấy chưa đủ sướng. "Hy vọng gã này có thể mang lại cho ta chút bất ngờ." Hiên Viên Kiếm trong tay hào quang rung lên, một lần nữa xuất hiện trong tay Đế Tôn.

Mọi người cũng dừng bước tiến, dứt khoát đứng đợi đối thủ mạnh mẽ đó tìm đến.

Giữa sa mạc mênh mông, Đế Tôn nắm chặt Hiên Viên Kiếm, ngẫm lại mỗi câu nói của Tế Công trên đường đi.

Trong cõi u minh dường như đã mang lại cho hắn sự chỉ dẫn cực

lớn về phương diện tâm cảnh.

Trước khi gặp Tế Công, thứ Đế Tôn tôn sùng và dựa dẫm chỉ có thực lực cường đại.

Sau khi nghe những lời của Tế Công, Đế Tôn dường như đã lĩnh ngộ được một loại tâm cảnh độc đáo có thể giao tiếp với thiên địa.

Nhờ sự thăng tiến của tâm cảnh này, Đế Tôn dường như lại nhìn thấy một cảnh giới tu luyện hoàn toàn mới.

Giữa thiên địa mênh mông, nếu có thể khống chế vạn vật phục vụ cho mình, vậy thì mọi thứ trên thế gian này làm sao có thể trở thành kẻ địch của ta được?

Trong lúc mơ hồ, hình bóng Hiên Viên Kiếm dần biến mất trong tay Đế Tôn.

Đồng thời, những lớp cát vàng vô tận xung quanh cũng dường như không còn là trở lực đối với Đế Tôn nữa, mặc cho dao động hồn lực mạnh mẽ của hắn tùy ý sai khiến. "Mấy con sâu bọ, thật là dai như đỉa vậy." Đúng lúc này, Hãn Huyết đã lộ diện.

Thân hình to lớn của gã khiến không gian tràn ngập cát vàng xung quanh trở nên vô cùng đột ngột. "Hãn Huyết?

Chương 740

Một vị khác trong ba đại Diêm La, không biết so với Khinh Hầu thì thực lực ai mạnh hơn đây." Đế Tôn cười như không cười nhìn bóng dáng to lớn trước mặt. "Hừ, ngươi sẽ sớm biết đáp án thôi, tốt nhất là đừng hối hận vì đã gặp ta.

Bởi vì một khi ép ta ra tay, đối thủ sẽ không còn bất kỳ cơ hội hối hận nào." Oanh long long!!

Chỉ thấy gã đột ngột dậm chân lao mạnh tới, một đạo khí tức mạnh mẽ bộc phát trên nhục thân to lớn, cả người cư nhiên có thể tiến về phía trước nhanh như quỷ mị.

Dựa vào luồng xung kích mạnh mẽ đó, Hãn Huyết vung ra một cú đấm đầy uy lực kinh người.

Khoảnh khắc quyền phong đánh ra, luồng hộ thể cương khí vô cùng dày đặc quanh thân Đế Tôn cũng bị chấn đến mức phát ra tiếng nổ vỡ vụn kịch liệt! "Sức mạnh nhục thân thật cường hãn, xem ra gã này về mặt cường độ cơ thể tuyệt đối không phải Thanh Hổ có thể so bì được!" Chỉ qua một lần chạm trán, Đế Tôn đã dành cho đối thủ trước mặt đánh giá cực cao.

Nhưng nếu chỉ bằng sức mạnh như vậy mà muốn đe dọa Đế Tôn thì rõ ràng là chuyện không thể. "Đã chủ động tìm đến cửa, vậy ta chẳng thà mượn cơ thể ngươi để thử nghiệm cảnh giới mới nhất mà ta vừa lĩnh ngộ được!" Đế Tôn vừa dứt lời, đột nhiên đưa hai ngón tay ra phía sau, tâm niệm khẽ động, trong cõi u minh có một luồng chỉ dẫn mạnh mẽ bắt đầu thôn phệ cát vàng xung quanh, nhanh chóng ngưng tụ thành một hình dáng giống hệt Hiên Viên Kiếm thật sự.

Hư ảnh Hiên Viên Kiếm hoàn toàn do cát vàng xung quanh ngưng

tụ thành hiện ra phía sau lưng Đế Tôn.

Điều khiến mọi người xung quanh kinh thán không thôi là thanh kiếm hoàn toàn do cát ngưng tụ thành lại có thể phát ra khí tức đáng sợ giống hệt Hiên Viên Kiếm thật! "Trời ơi, lão đại từ khi nào đã trở nên biến thái như vậy, cư nhiên ngay cả thủ đoạn quỷ rìu thần thợ như thế này cũng có thể thi triển ra sao?" Ngộ Không đứng bên cạnh cũng hoàn toàn bị dọa ngốc rồi.

Duy chỉ có Tế Công ung dung quạt bồ ba, cưỡi trên lưng Thanh Hổ quan sát cuộc đối đầu này. "Không hổ là sự hiện diện có thể khai tịch kỷ nguyên mới của Tam giới nha, không chỉ thiên phú cơ thể cử thế vô song, ngay cả khả năng cảm thụ quy tắc thiên địa vạn vật cũng xuất chúng như vậy, hay cho một Đế Tôn!" Tế Công tuy không nói gì nhiều, nhưng trong đôi mắt cười lại thu hết mọi thứ vào tầm mắt, sự công nhận dành cho Đế Tôn cũng phát tự nội tâm.

Thực tế là ban đầu Tế Công định giảng giải cho Đế Tôn về sự lĩnh ngộ và thăng tiến trong tâm cảnh, nhưng hiện giờ nhìn lại, dường như căn bản không cần thiết phải làm chuyện thừa thãi đó.

Cần biết rằng, lúc này có thể dùng cát ngưng tụ thành kiếm khí để sử dụng, đủ để chứng minh Đế Tôn có năng lực giá ngự chư thiên vạn đạo.

Cái gọi là ngự đạo thần thông, tự nhiên phải bắt đầu từ ngự tâm!

Nếu ngay cả tâm cũng không thể thoát khỏi và đột phá, vậy thì lấy tư cách gì để giá ngự sức mạnh vĩ đại giữa thiên địa?

Sức mạnh mà Hãn Huyết tung ra không ngừng tăng cường.

Điều đáng kinh ngạc là công pháp của gã cư nhiên sở hữu hiệu quả cộng dồn khí tức, càng tấn công liên tục vào một mục tiêu cố định, áp lực sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân.

Đế Tôn dù có bất hủ chi thân, thương thế nghiêm trọng đến đâu cũng có thể khôi phục như cũ, nhưng không có nghĩa là lực phòng ngự của hắn kinh nhân đến mức nào.

Nếu thực lực không theo kịp, tuy chết không được nhưng bị ăn đòn là điều chắc chắn.

Rất nhanh, Đế Tôn đã phán đoán ra, cứ đánh tiếp như vậy tuyệt đối sẽ bị gã Hãn Huyết Diêm La này ấn xuống đất mà ma sát.

Việc cấp bách lúc này là phải tìm cách phá bỏ cục diện bị động, thay đổi nhịp độ để tiếp tục tiến công.

Sưu!

Đế Tôn lập tức dùng lại chiêu cũ, lòng bàn tay nhanh chóng phun ra hai đạo băng hỏa chu ti, khóa chặt nhục thân to lớn của Hãn Huyết. "A a, đang đùa giỡn với ta đấy à?" Hãn Huyết đầy vẻ khinh thường lạnh lùng đáp lại Đế Tôn, đồng thời một luồng minh linh bản nguyên vô cùng đặc biệt hiện ra quanh cơ thể.

Quầng sáng màu xanh lam đậm cư nhiên dễ dàng hóa giải hoàn toàn luồng sức mạnh giam cầm đó.

Băng hỏa chu ti tuy đã được sức mạnh bản nguyên của Đế Tôn cường hóa, nhưng dù sao cũng chỉ là bản năng cổ ma tam giai, giới hạn cuối cùng vẫn nằm ở đó.

Dùng để trấn áp yêu ma tầm thường thì dễ như trở bàn tay, nhưng đối mặt với một trong Thập Điện Diêm La trước mắt, chu ti hiển nhiên hữu ta chiêu giá bất trụ. "Đừng có tiếp tục ngoan cố chống cự vô ích nữa, ngoan ngoãn cút khỏi đây đi, nếu không, Minh giới sẽ chế tài tất cả các ngươi!" Đế Tôn bất động thanh sắc cười nhẹ một tiếng, đối mặt với những lời lẽ phóng túng như vậy của Hãn Huyết, hắn chỉ nhẹ nhàng vẫy tay về phía mặt đất.

Lớp cát vàng vốn dĩ đã bị bắt được một chút cảm ứng lại một lần nữa xoay quanh bên người Đế Tôn.

Chính là vạn sự khởi đầu nan, việc điều động năng lực chư thiên vạn đạo là sự thể hiện của khả năng thăng tiến thuần túy về tâm cảnh.

Chương 741

"Thả lỏng...

đừng để hồn lực của ngươi bị gò bó trong chiến đấu.

Một trận chiến nhỏ nhoi, so với thiên địa vạn vật thì tự nhiên có thể bỏ qua không tính.

Minh giới dù mạnh đến đâu cũng không nuốt hết được chúng sinh thế gian, người hộ vệ dù nhiều đến mấy cũng không giữ lại được những vong hồn đã tận tuổi thọ.

Muốn giá ngự đạo lực chư thiên, trước tiên phải thuận theo thiên vận niệm, nhìn thấu những đạo lý căn bản nhất giữa vạn sự vạn vật trong thiên địa, phương có thể nhìn thấu mọi sự che đậy của hư vọng.

Thứ duy nhất có thể giúp bóc tách tất cả chỉ có nội tâm và linh hồn của ngươi." Tế Công nằm khểnh trên người Thanh Hổ, ung dung cười híp mắt lắc lư chiếc quạt bồ ba trong tay.

Nhưng đồng thời lúc đó, trong đầu Đế Tôn, những chia sẻ tâm đắc của Tế Công lại mang đến cho nội tâm Đế Tôn một sự khai sáng chưa từng có.

Đế Tôn tuy thiên phú vô địch, nhưng so với Tế Công thì cuối cùng vẫn là kẻ ngoại lai của thế giới này.

Tam giới huy hoàng chư thiên vạn đạo, kẻ hiểu rõ mọi thứ ở đây nhất vẫn phải là người trong cuộc.

Tế Công thiên tính huệ đạt không minh, là một trong số cực ít những vị phật sở hữu đại trí tuệ thực sự giữa thiên địa.

Một lời tuệ ngôn thốt ra cũng đã khai mở cho Đế Tôn một con đường tâm cảnh hoàn toàn mới.

Vô tình, Đế Tôn rơi vào trạng thái cực độ không linh, hắn kinh ngạc phát hiện những nguyên tố vốn dĩ rất xao động xung quanh đều dần trở nên an phận hơn. "Một gọi là Chúng Sinh Đạo." Giọng nói của Tế Công lại vang lên.

Trong trạng thái không linh, Đế Tôn nhìn một cái xuyên thấu thu thủy, nhìn thêm cái nữa cư nhiên có thể lắng nghe được tiếng lớp cát vàng vô tận xung quanh đang tuần tự di chuyển.

Đế Tôn chậm rãi đưa tay ra, dùng hồn niệm thử kết nối với những quy tắc đó, rất nhanh đã nhận được sự phản hồi.

Trong một loại tâm cảnh đặc biệt như vậy, Đế Tôn mãnh địa tĩnh khai song mâu, trong đôi mắt ấy hách nhiên phóng ra ánh sáng bạc vô cùng thông thấu, khiến gã Hãn Huyết không coi ai ra gì trước mặt phải giật mình kinh hãi. "Trò mèo gì đây?

Tại sao ta cảm giác xung quanh vô hình trung sinh ra một luồng sức mạnh trói buộc?" Hãn Huyết chân thành thốt ra những lời này, cũng dần dần làm chậm nhịp độ tấn công.

Đâu có biết rằng chính cách làm này đã lãng phí đi tia cơ hội phá cục cuối cùng.

Lúc này thứ Đế Tôn cần nhất chính là thời gian, mỗi một giây kéo dài đồng nghĩa với việc Đế Tôn có thêm một giây cơ hội để giao tiếp với Sa Chi Đạo.

Cuối cùng, khi trong đầu Đế Tôn đã hoàn hảo nắm bắt được một quy tắc chu thiên hoàn chỉnh của lưu sa vận hành, dấu ấn hoàn chỉnh của Sa Chi Đạo đã được khắc ghi vào trong hồn thể Thần Ma Phần Thiên Diễm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn nhẹ nhàng vung tay, lưu sa cuộn lên một đạo sóng dữ, dưới sự chỉ dẫn của Đế Tôn đã đột phá quy tắc

ban đầu, giải phóng ra sức mạnh cuồng bạo vô cùng tận!

Đập tan quy tắc, giá ngự quy tắc chính là phần cốt lõi nhất của dĩ tâm ngự đạo, cũng chính là bản chất truyền thừa quan trọng nhất mà Tế Công muốn giao cho Đế Tôn.

Vô tận cuồng sa như dòng sông cuồn cuộn không dứt lao về phía Hãn Huyết. "Cái gì!!" Đại khối đầu ngơ ngác, theo bản năng liên tục lùi về phía sau, nhưng cuối cùng vẫn khó thoát khỏi sự giam cầm của sa chi lực.

Chỉ trong một lần chạm mặt, hàng tấn cuồng sa nhanh chóng co rút lại, hình thành một trạng thái giam cầm mạnh mẽ ổn định. "Phá cho ta!!" Hãn Huyết vẫn tự tin đầy mình phát ra tiếng hò hét, nhưng trớ trêu thay, vòng giam cầm căn bản không có bất kỳ sự lung lay nào. "Đừng có phí sức vô ích nữa, lưu sa sở hữu khả năng giam cầm mạnh mẽ nhất trong sa mạc.

Một khi đã bị khóa chặt, sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào đâu!" Đế Tôn hoàn hảo khống chế được Sa Chi Đạo, việc giá ngự lưu sa cũng tương đương với cảnh giới của chư thần tạo vật chủ trên thiên địa vậy.

Tất nhiên, chư thiên chi đạo đâu chỉ có thiên vạn, giá ngự những sự vật nhỏ bé như cát đá trần ai thì tương đối dễ dàng, đương nhiên, uy lực thượng hạn cũng không quá cao.

Nhưng Đế Tôn thông minh ở chỗ đã lợi dụng hoàn hảo đặc tính của lưu sa, phát huy tối đa hiệu quả giam cầm mạnh mẽ, phóng đại vô hạn uy lực của bản thân Sa Chi Đạo.

Do đó, ngự đạo chi tâm cố nhiên đã được kích hoạt, nhưng rốt cuộc có thể vận dụng được mấy phần hiệu quả thì phải xem trí tuệ của bản thân túc chủ.

Về phương diện này, Tế Công đối với Đế Tôn lại vô cùng hài lòng...

Chương 742

"Tiểu não phủ à tiểu não phủ, nếu ngươi có thể có được một nửa ngộ tính của lão đại ngươi, ta có thể khiến ngươi trở thành nhân vật cấp đỉnh tiêm trong Tam giới đấy." Tế Công sau khi chứng kiến toàn bộ quá trình thao tác thực chiến của Đế Tôn đã không nhịn được mà phát ra cảm thán như vậy. "Hừ, lão đại của đệ đương nhiên lợi hại rồi, không phải ai cũng có thể so bì được đâu.

Đệ không thèm so với lão đại đâu, cả đời này đệ chỉ làm kẻ truy tùy huynh ấy thôi." Tế Công mãn nguyện xoa xoa sau gáy Thanh Hổ.

Giờ đây Thanh Hổ rất kính trọng Tế Công, bất kể lão có làm động tác gì, Thanh Hổ cũng không dám phản kháng nửa lời. "Được rồi được rồi, ta chỉ cảm thán một chút thôi, dùng ngươi để so sánh với Đế Tôn nhằm làm nổi bật sự mạnh mẽ của hắn.

Ta thực sự chưa thấy trong Tam giới này có ai có thể sánh vai được với lão đại của ngươi đâu..." Lực lượng lưu sa không ngừng thu nhỏ về phía trung tâm, khả năng chèn ép cường hoành nhanh chóng đạt đến giới hạn của Hãn Huyết, khiến gã vô cùng thống khổ. "Hãn Huyết, sự kiêu ngạo lúc trước đâu rồi?

Biến mất rồi sao?

Lập tức triệu hoán Câu Linh Tháp của ngươi ra đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Hãn Huyết hừ cười một tiếng: "Câu Linh Tháp gì, ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì." "À, ba đại Diêm La mỗi người canh giữ một tòa Câu Linh Tháp, của Khinh Hầu ta đã được kiến thức rồi, còn của ngươi... ta cũng rất mong được thấy một lần.

Nếu có thể từ bỏ Câu Linh Tháp, dừng lại Bách Quỷ Dạ Hành, ta sẽ không làm khó ngươi." Hãn Huyết không nói nhiều lời vô ích, chỉ

nhổ một bãi nước bọt xuống đất, sau đó nhục thân của gã đột ngột nổ tung.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn "oanh long", ban đầu nhóm người Đế Tôn đều nghĩ gã này cũng có chút cốt khí, nhưng chuyển niệm nghĩ lại thì thấy không đúng!

Hãn Huyết đã giày vò bấy lâu nay, nếu thực sự muốn tự sát thì ước chừng đã tự bạo từ lâu rồi, tại sao phải kéo dài đến tận bây giờ?

Quả nhiên, cùng với việc nhục thân của Hãn Huyết nổ tung, luồng lưu sa đạo vô tận đó nhanh chóng phục nguyên, hiệu quả giam cầm cũng biến mất.

Nhưng rất nhanh, Đế Tôn liền phát hiện nhục thân của Hãn Huyết sau khi nổ tung không hề biến mất triệt để mà biến thành vô số con hạc giấy nhanh chóng tập kết lại trên bãi cát. "À, hóa ra là vậy, mục đích căn bản của việc phát động vụ nổ!" Đế Tôn nói đoạn, bỗng nhiên đưa một ngón tay ra, giải phóng ra sức mạnh Hỏa Thần mạnh mẽ, đồ đằng Hỏa Thần phía sau lưng nhanh chóng tỏa sáng.

Luồng hào quang lửa cuồng mãnh nhanh chóng lao về phía khu vực vô số con hạc giấy đó, mỗi một con hạc giấy bị ngọn lửa chạm vào đều sẽ nổ tung ngay lập tức!

Cần biết rằng, những con hạc giấy đó đều được đánh đổi bằng chính mệnh nguyên bị phá vỡ của đối phương.

Hãn Huyết căn bản không chịu nổi sự thiêu đốt của Hỏa Thần chi lực, rất nhanh đã phải ngưng tụ lại bản thể trong tình cảnh vô cùng nhếch nhác.

Chỉ có điều bản thể mới sinh ra này so với dáng vẻ vạm vỡ cao ba mét lúc trước quả là khác biệt một trời một vực.

Hãn Huyết sau khi bị Đế Tôn nướng một trận, chiều cao so với

trước đó đã thấp đi một đoạn lớn, chỉ còn cao khoảng một mét năm, phòng hộ lực nhục thân cường hoành cũng bị giảm đi quá nửa. "Đáng chết!

Đế Tôn, ngươi nhất định phải làm kẻ địch với ta sao?

Tám mươi mốt cổ ma giáng thế là thiên ý, kỷ nguyên mới của Tam giới do chúng ta khai mở, tại sao lại không thể do chúng ta kết thúc?" Đế Tôn cười: "Thời đại thượng cổ mà các ngươi thuộc về đã kết thúc rồi, kỷ nguyên này định sẵn sẽ không thuộc về các ngươi.

Những gì ta làm chỉ là tập hợp lại một lần nữa mà thôi, chỉ vậy thôi." Đúng vậy, những gì Đế Tôn luôn làm là thu thập và trấn áp hồn cổ ma, tòng chưa từng triệt để hủy diệt một đạo ma hồn nào, toàn bộ đều được thu vào trong Phần Thiên Diễm để luyện hóa. "Bớt cái thói đạo mạo giảng đạo lý đó với ta đi.

Ta biết ngươi không thể thả ta, vậy thì chiến một trận cho thống khoái!" Hãn Huyết nổi giận, dưới chân dẫm mạnh một cái, một luồng thanh lãng kinh người nhanh chóng lan tỏa ra.

Dữ thử đồng thời, tiếng địch du dương vang lên, Khinh Hầu cư nhiên cũng đạp trên một đạo thanh yên nhanh chóng áp sát về phía này. "Hãn Huyết lão ca cũng chịu thiệt thòi trên tay tiểu tử này sao?" "Bớt lời vô ích đi, Thiếu Đế đâu?

Không thấy người đâu?" Thiếu Đế trong miệng Hãn Huyết chính là vị còn lại trong ba đại Diêm La ở sa mạc này. "Ta làm sao biết được... gã đó thần xuất quỷ nhập ta cũng chẳng rõ lắm, thích làm gì thì làm đi, để ta giúp huynh." Tiếng địch của Khinh Hầu đột nhiên trở nên vô cùng dồn dập, âm lãng sở hữu năng lực chấn nhiếp tâm hồn vô cùng mạnh mẽ, nhưng đối với Đế Tôn hiện giờ, sự can nhiễu như vậy không có tác dụng gì.

Một lần nữa nhắm mắt lại, Đế Tôn bắt đầu bắt lấy những quy tắc

đặc biệt diễn sinh sau khi sóng âm đó chấn động.

Chương 743

Quá trình này vất vả hơn nhiều so với việc bắt lấy quy tắc của Sa Chi Đạo trước đó.

Nguyên nhân đơn giản là các âm phù xuất hiện không có quy luật, một khi khúc nhạc thay đổi thì lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Sau khi thử áp chế cứng nhắc thất bại, Đế Tôn quyết định bắt đầu phán đoán từ bản chất nhất của vấn đề. "Ta hiểu rồi... tiếng địch chỉ khác nhau về thứ tự sắp xếp, nhưng quy tắc chấn động của mỗi âm phù là không đổi!" Sau khi hiểu ra đạo lý này, Đế Tôn lắng nghe một giai điệu hoàn chỉnh, hoàn thành việc bắt lấy quy tắc chấn động của mỗi âm phù.

Cuối cùng, khi đôi đồng tử một lần nữa mở ra, luồng mâu quang rực rỡ lại lóe lên, trong đầu Đế Tôn, quy tắc của Âm Chi Đạo đã được Phần Thiên Diễm hoàn hảo mô phỏng.

Khi những luồng âm lãng mà Khinh Hầu thổi ra lại một lần nữa bay về phía này, tâm niệm Đế Tôn khẽ động, tất cả các âm phù cư nhiên đều bị hạn chế ngay trên người Khinh Hầu.

Dưới tác dụng của đạo pháp, một tiếng địch của Khinh Hầu thổi ra, người khác chẳng chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, suýt chút nữa thì đã làm chính gã bị điếc tai!

Đâu có biết rằng chính vì đang bị ngự đạo chi pháp của Đế Tôn giá ngự, đạo chi lực mới hiển lộ rõ rệt như vậy. "Từ giờ trở đi, nếu không có sự cho phép của ta, tiếng địch của ngươi đừng có tùy tiện xuất hiện nữa, nếu không người bị thương chỉ có thể là ngươi thôi." Đế Tôn vô cùng bá khí chỉ về phía Khinh Hầu, nhãn tĩnh tĩnh nhìn chằm chằm vào cây sáo lạnh lẽo trong tay gã. "Hình như ngươi vẫn

chưa rõ một nhận thức khác, ngoài việc thổi sáo ra, ta còn có một loại bản lĩnh khác đấy." Đột nhiên, vô số thứ giống như trứng trùng nhanh chóng bay về phía quanh thân Đế Tôn, giây tiếp theo, Đế Tôn liền nhận ra điều bất ổn. "...Phệ Nguyên Trùng!" "Không, không phải loại Phệ Nguyên Trùng đơn giản đâu, đó chính là biến dị thể vương cấp thực sự - Tam Thi Phệ Nguyên Cổ!" Giọng nói của Tế Công truyền ra từ phía sau mọi người.

Thấy lão tùy ý vung chiếc quạt giấy trong tay vài cái, rất nhanh trong phạm vi vài thước dưới chân đã bốc lên một đạo quang hoàn rực rỡ bao phủ lấy lão và Thanh Hổ.

Cũng lạ thay, sau khi đạo quang hoàn quanh thân Tế Công hiện ra, tất cả các con Phệ Nguyên Cổ đều không thể lại gần nửa phân. "Lão gia hỏa, thủ đoạn của ông cũng ghê gớm thật đấy!

Chẳng lẽ trên người ông thực sự có sự gia trì của kim phật chi lực sao?" Thanh Hổ hỏi. "Hắc hắc, sỏa não phủ, đợi sau này đi theo gia gia bôn ba nam bắc thấy nhiều biết rộng tự nhiên sẽ hiểu thôi.

Thảm họa Tam giới, thần ma giáng thế là sự thay đổi về bản chất hệ thống, nhưng có một loại thứ siêu thoát ra ngoài pháp tắc sẽ không bao giờ thay đổi.

Giờ nói với ngươi những điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng thà cho gia thêm mấy cân thịt ăn còn thực tế hơn." Thanh Hổ: "..." Rõ ràng là đang châm chọc trí thông minh của mình thấp mà!

Trong lòng Thanh Hổ nghĩ như vậy nhưng không dám nói ra.

Giờ đây sự hiện diện của Tế Công đã hoàn toàn thu phục được con hổ này.

Thanh Hổ luôn đi theo Đế Tôn, tuy Đế Tôn là chủ nhân nhưng khi đối đãi với nhau thì lại mang lại cảm giác giống như huynh đệ, Đế

Tôn cũng chưa từng coi Thanh Hổ là sủng vật.

Khả khi đi cùng Tế Công, Thanh Hổ lại tỏ ra ngoan ngoãn rõ rệt.

Tuy lão hay cười mắng không gò bó, nhưng khí chất siêu thoát trên người lão thực sự có thể mang lại cho người ta một cảm giác uy trọng không thể diễn tả bằng lời.

Rất nhanh, vô số Phệ Nguyên Cổ bắt đầu tràn về phía Đế Tôn, đồng thời cũng tấn công về phía Hỏa Vũ.

Đế Tôn sở hữu bất hủ chi thân tự nhiên không sợ hãi gì.

Tâm niệm hơi động, Đế Tôn điều động Hỏa Thần chi lực trong cơ thể, khiến cho một chút bản nguyên huyết mạch bị hút đi đó bị pha lẫn thêm nguyên lực hỏa thuộc tính vô cùng cuồng bạo, hy vọng dùng cách này khiến cho Phệ Nguyên Cổ tự diệt vong.

Nhiên khẩn tiếp trứ Đế Tôn liền phát hiện cách này dường như không mấy hiệu quả. "Ha ha ha!

Đế Tôn, tưởng ta ngu chắc?

Dùng cách dẫn hỏa nguyên vào huyết mạch để truyền hỏa độc chi lực cho cổ của ta sao, e là ngươi phải thất vọng rồi.

Phệ Nguyên Cổ của ta là minh linh nguyên thể tiến hóa cấp đỉnh phong nhất, có thể thôn phệ bất kỳ loại nguyên nào giữa thiên địa để luyện hóa cho mình sử dụng, sức mạnh của một nguyên tố đơn nhất căn bản không có tác dụng đâu." Khinh Hầu cười lớn đầy sảng khoái, ít nhiều cũng mang theo vài phần khoe khoang cho Hãn Huyết thấy.

Đế Tôn thần tình hơi lạnh, liếc nhìn sang bên cạnh một cái, tự nhiên cũng chú ý đến đạo quang hoàn mà Tế Công tạo ra.

Chương 744

Lão đầu đó cười Thanh Hổ trong đạo quang hoàn ung dung xem náo nhiệt, không hề giúp đỡ.

Không chỉ vậy, đạo quang hoàn của thần lực không tan đó còn khiến Đế Tôn nảy sinh thêm nhiều suy nghĩ.

Cái gọi là ngự đạo - giá ngự đạo của chúng sinh, đáng lẽ chỉ là một cảnh giới sơ khởi.

Giống như đạo quang hoàn mà Tế Công đang ngưng tụ lúc này, nó giống như một loại lãnh địa mạnh mẽ, trong phạm vi lãnh địa đó, Tế Công chính là kẻ chủ tể tuyệt đối.

Thủ đoạn như vậy quả thực hiếm thấy.

Chính tự Đế Tôn tư khảo trình trung, na biên Hỏa Vũ và Ngộ Không đều gặp rắc rối lớn.

Ngày càng có nhiều cổ trùng bắt đầu áp sát về phía hai người, áp lực đè nặng khiến cả hai khó lòng chống đỡ.

Cần biết rằng loại cổ trùng chí cường được tung ra từ tay một trong Thập Điện Diêm La như Khinh Hầu không hề dễ đối phó.

Ngay cả Hỏa Thần chi lực của Đế Tôn còn không sợ, huống hồ là Cửu Ly Nguyên Hỏa của Hỏa Vũ.

Còn Ngộ Không thì ngoài việc dùng gậy trong tay xoay vòng như gió ra thì chẳng có phương pháp ứng phó nào khác.

Khoảnh khắc sau, dưới chân Đế Tôn dậm mạnh một cái, hiện ra trước mặt Hỏa Vũ và Ngộ Không, dùng cơ thể mình chắn lại làn sóng do vô số cổ trùng ngưng tụ thành. "Sao?

Chẳng lẽ định chủ động hiến thân sao?" Khinh Hầu cười như không cười nhìn về phía Đế Tôn đang bó tay hết cách. "Người của ta, không ai có thể làm hại họ ngay trước mặt ta được.

Tuy cổ pháp này vô cùng kỳ lạ, nhưng cũng tuyệt đối không có nghĩa là không có cách phá giải." Tâm niệm Đế Tôn khẽ động, lợi dụng Sa Chi Đạo thao túng nhịp điệu của lưu sa dưới chân, đưa cơ thể ba người vọt thẳng lên không trung.

Vô số cổ trùng một kích không trúng liền lập tức ngưng tụ lại một chỗ, chuẩn bị phát động đợt tấn công thứ hai về phía nhóm ba người Đế Tôn.

Cùng lúc đó, ba người Đế Tôn đã được lớp cuồng sa vô tận đưa lên hư không, chớp mắt đã cách mặt đất hàng chục mét!

Trong lúc mơ hồ, Đế Tôn được đánh thức bởi những tia sáng le lói ẩn hiện sau những đám mây mù dày đặc đó, hắn rốt cuộc đã tìm ra phương pháp khắc chế cổ trùng. "Phải rồi!

Những con cổ này thuộc về minh linh, thứ duy nhất khắc chế thuộc tính minh linh đương nhiên phải là ánh sáng!" Đế Tôn trỏ tay lên trời, Hiên Viên Kiếm như chân long ngự thiên lao thẳng lên tận mây xanh, dùng kiếm thế vô cùng cường hoành chấn tan những đám mây đen dày đặc trên đỉnh đầu. "Ha ha ha, nhìn đi, khả năng nhìn thấu nhược điểm đối phương của tiểu tử này cũng thật lợi hại, biết mượn thế thiên địa, không dễ dàng đâu." Tế Công khi thấy Đế Tôn thực hiện động tác đó liền dự đoán được kết cục của cuộc giao tranh này.

Quả nhiên, khi Hiên Viên Kiếm mang theo tia sáng lấp lánh vô cùng tận đầu tiên giáng xuống chiến trường, cả người Đế Tôn được lớp cuồng sa vô tận và đạo kim quang đó làm nổi bật lên vẻ tôn quý như một vị thiên thần.

Đắm mình trong tia nắng mặt trời đầu tiên thuần túy và thánh khiết

nhất, Đế Tôn nhanh chóng bắt lấy nội hàm cốt lõi của Quang Minh Chi Đạo.

Khi một lần nữa mở mắt, hai đạo kim quang vô cùng rực rỡ hách nhiên từ trong đồng tử phát ra hòa làm một, bao phủ xuống chiến trường đang tràn ngập đám cổ trùng phía dưới. "Cái gì!" Khi nhìn thấy luồng hào quang rực rỡ phát ra từ đồng tử của Đế Tôn, mang theo sức mạnh thuộc tính quang minh nồng đậm, Khinh Hầu triệt để sỏa nhãn. "Tên này... cư nhiên có thể trong quá trình chiến đấu, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã lĩnh ngộ được phép phá địch..." Tuy nhiên Khinh Hầu không thừa nhận mình kém xa tên này, nhưng từ trong ánh mắt gã có thể thấy lúc này sâu trong lòng đã mất đi dục vọng kháng cự.

Trong đầu, Thần Ma Phần Thiên Diễm đã hoàn hảo thôn phệ dấu ấn hoàn chỉnh của Quang Minh Chi Đạo.

Giờ đây Đế Tôn đã sở hữu một mức độ khả năng giá ngự ánh sáng nhất định.

Mục chi sở cập, hàng vạn Phệ Nguyên Cổ đã bị Đế Tôn luyện hóa thành hư vô trong nháy mắt.

Tùy trứ cuộc đối kháng kết thúc, Hãn Huyết và Khinh Hầu đều đã lâm vào cảnh kiệt sức, khó lòng tìm được phương pháp nào khác để ngăn cản Đế Tôn. "Hiện giờ hai vị còn vốn liếng kiêu ngạo nào không?

Hay là cả hai cùng lên một lúc?" Đế Tôn nhẹ nhàng vẫy tay, Hiên Viên Kiếm lại một lần nữa thu hồi, thấp thoáng đạo chân long chi khí bao quanh cơ thể Đế Tôn, làm nổi bật lên vẻ cường đại lạ thường, khí thế dĩ nhiên đã ép hai vị Diêm La đến mức gần như không thể ngẩng đầu lên được.

Chương 745

"Mẹ kiếp, không thể nào, đường đường là Hãn Huyết Diêm La ta cư nhiên lại có ngày bị sỉ nhục như thế này!" Hãn Huyết nghiến răng nghiến lợi, đột ngột cắn rách ngón tay, vẽ ra một đạo chú văn có hình thù vô cùng đặc biệt vào không trung trước mặt. "Ồ?

Tiểu tử, nhìn kìa, đối thủ lớn nhất sắp xuất hiện rồi, chỉ có chiến thắng gã thì mới có thể giải phóng Câu Linh Tháp, kết thúc trận Bách Quỷ Dạ Hành này mà đi ra khỏi sa mạc." Tế Công khi nhìn thấy chú văn đó liền dự đoán được hành động tiếp theo của Hãn Huyết.

Rất nhanh, thắc mắc trong lòng nhóm Đế Tôn cũng được giải đáp, tác dụng duy nhất của đạo chú văn đó chính là triệu hoán từ xa! "Hai người thật chẳng khiến người ta yên tâm chút nào.

Hai đại Diêm La cùng có mặt mà ngay cả một trận Bách Quỷ Dạ Hành cũng chủ trì không xong sao?" Giọng nói già nua đột ngột từ trên đỉnh đầu mọi người vọng xuống, ngay sau đó, bóng dáng vị mặc trường bào màu tím ngồi trên vương tọa hư không dần dần hiện ra." "Kẻ đứng đầu Thập Điện Diêm La, Thi Khôi!" Cái tên này đối với đám người Đế Tôn đều có chút xa lạ, bởi vì gã mới được thăng lên vị trí đứng đầu Thập Điện Diêm La gần đây, cũng là lãnh tụ Diêm La trẻ tuổi nhất của Minh giới trong vô số năm qua. "Mạnh đấy.

Có thể đồng thời chấn nhiếp cả hai đại Diêm La, đủ để chứng minh ngươi có tư cách khiến bản tọa tự mình ra tay." Thi Khôi vừa xuất hiện đã ra vẻ cực kỳ cao thâm, không nói gì khác, nhưng cùng là Diêm La mà lại có vương tọa riêng thì đã đủ nói lên vấn đề rồi. "À, nếu cần thiết thì có thể đổi vài người khác, ta không thích ức hiếp kẻ đi đứng không tiện." Lời này của Đế Tôn vừa thốt ra suýt chút nữa

khiến Thi Khôi phun ra một ngụm máu già, vẻ cao thâm trước đó trong nháy mắt tan thành mây khói. "Tin rằng chẳng bao lâu nữa, ngươi sẽ không còn bận tâm đến ngoại hình của ta nữa đâu, bởi vì ngay cả việc sống sót cũng sẽ trở thành một ước vọng xa vời!" Thi Khôi vừa dứt lời, khí tức toàn thân cuồng bạo phóng ra, rõ ràng là đã nghiêm túc.

Phía Đế Tôn kinh hãi phát hiện, Thi Khôi này đích thân ra tay, hai đại Diêm La bên cạnh đều cung kính hộ vệ một bên. "Ồ?

Đấu pháp kiểu gì đây, chẳng lẽ là một loại triệu hoán thuật nào đó?" Đế Tôn chưa từng giao thủ với kẻ này, tự nhiên không rõ đường đi nước bước, nhưng rất nhanh, khi vô số tiếng thảm thiết của lệ quỷ u hồn dưới sa mạc vang lên, Đế Tôn cuối cùng cũng hiểu ra, vốn liếng lớn nhất của gã chính là khả năng ngự trị khống hồn chi pháp.

Những sinh mệnh nguyên khí vốn giấu sâu trong địa mạch, chờ đợi Bách Quỷ Dạ Hành thu thập mệnh nguyên, lúc này đều bị kẻ này điểm hỏa toàn bộ.

Mỗi một vong hồn rực nóng đều dưới sự thao túng của Thi Khôi mà rơi vào một trạng thái cuồng bạo đặc biệt, lấy việc thiêu đốt thân thể và mệnh nguyên làm cái giá, đồng thời chui lên mặt cát vàng vô tận, khóa chặt khí tức của bọn người Đế Tôn, bắt đầu ép tới.

Lúc này nếu từ trên không nhìn xuống chiến trường sa mạc, sẽ thấy giống như cảnh tượng Bách Quỷ Dạ Hành tái hiện, chỉ có điều lần này nhân vật chính đã thay đổi thành những vong hồn vô tận đang chờ đợi bị thôn phệ kia. "Haha!

Đế Tôn, không phải ngươi luôn tự xưng là thiên tuyển chi tử sao?

Tự cho là có thể cứu vớt những vong hồn này, đập nát Câu Linh Tháp, vậy bản tọa bây giờ cho ngươi một cơ hội." Thi Khôi cười lạnh âm hiểm, đâu biết rằng việc đưa những kẻ vốn là con mồi này vào chiến trường sớm sẽ khiến thu hoạch của Bách Quỷ Dạ Hành bị giảm

sút lớn, nhưng lúc này dùng để áp chế Đế Tôn thì đối với phía Minh giới, thu hoạch xa mới bù đắp được tổn thất.

Dù sao Thi Khôi đã đích thân xuất mã, nếu vẫn không hạ được Đế Tôn, có nghĩa là ba tòa Câu Linh Tháp đều sẽ không giữ được, chuyến đi Minh giới lần này cũng sẽ thất bại thảm hại, thể diện chẳng còn gì. "Động thủ đi!

Chẳng phải rất mạnh sao?

Tự tay giải quyết đám cô hồn dã quỷ này đi, ngươi có thể chinh phục ta rồi đó, hahahaha!" Thi Khôi khẳng định lập trường và sơ tâm của Đế Tôn, biết rằng dù thế nào hắn cũng tuyệt đối không chọn cách ra tay với những vong hồn được giải cứu kia, bèn tiên hạ thủ vi cường thao túng đám vong hồn đó, lợi dụng cái giá thiêu đốt mệnh nguyên để ngăn cản Đế Tôn.

Việc này không nghi ngờ gì đã đẩy Đế Tôn vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nếu không động thủ, Hỏa Vũ và những người khác đều sẽ bị đám này vây công, nếu động thủ thì lại đi ngược lại sứ mệnh của mình.

Trong lúc hốt hoảng, loại khốn hoặc lưỡng nan này khiến Đế Tôn vô tình tiến vào một trạng thái không linh vô cùng đặc biệt.

Hắn hiểu rõ, trạng thái lúc này dường như hoàn toàn khác biệt với bối cảnh khi hắn lần đầu tiên lĩnh ngộ Chúng Sinh Chi Đạo trước đó. "Muốn phá cục, nào biết kẻ bố cục chính là sơ hở lớn nhất.

Chúng sinh chi đạo đã thuộc làu trong tâm, nhưng có biết vì sao chỉ có thể dùng tư thế kẻ bị ngự trị để can thiệp chiến trường, mà không thể dùng tư thế ổn định tương đối dừng lại lâu dài theo ý mình không?" Lời của Tế Công một lần nữa hiện lên trong não hải Đế Tôn.

Lần này, không nghi ngờ gì, Tế Công đang mượn thế trận để giao

phó tâm đắc tâm cảnh ngự đạo cấp cao hơn cho Đế Tôn, đến tận bây giờ, sứ mệnh của lão mới cơ bản hoàn thành. "Ta hiểu rồi...

Ý của tiền bối là, Thi Khôi kia cũng đang dùng thân phận kẻ ngự đạo để ngự trị những vong hồn này!

Nếu ta có thể bằng sức mạnh khiến những vong hồn này thức tỉnh, tự nhiên cũng không tồn tại cục diện lưỡng nan này nữa." Trong lòng Đế Tôn bỗng nhiên sáng tỏ, khi mở mắt ra lần nữa, đỉnh đầu hắn bỗng nhiên hiện lên một đạo luân khuếch độc thuộc về hồn thể.

Chương 746

Lần này Đế Tôn không ngự trị sức mạnh của Thần Ma Phần Thiên Diễm, không phóng thích bất kỳ một mạch đồ đằng nào, mà phóng thích ra linh hồn bản nguyên của mình, đứng phía sau nhục thể, giống như có hai đạo Đế Tôn cùng lúc quân lâm chiến trường!

Ngay sau đó, đạo hồn thể trong suốt kia tỏa ra dao động hồn lực mạnh mẽ vô cùng, sinh mệnh khí tức bàng bạc như sóng trào vào biển lớn, lấy chiến trường làm lõi cuồng phong quét sạch xung quanh.

Mỗi một vong hồn bị Thi Khôi khống chế đều trong thời gian ngắn nhất khôi phục thanh tỉnh, nghe lệnh triệu hoán của sinh mệnh nguyên khí như đại dương mênh mông kia. "Cái gì?!

Hắn không cần mạng nữa sao?" "Trời ạ, cư nhiên dám dùng sinh mệnh lực phóng thích từ linh hồn bản nguyên để hoán tỉnh những vong hồn lạc lối này?

Hắn điên rồi sao?" Hai đại Diêm La hoàn toàn kinh ngạc, nhưng làm sao biết được, bất hủ chi thân của Đế Tôn chính là danh từ thay thế cho vĩnh hằng, phóng thích chút sinh mệnh lực này thì có đáng gì... "Đám yêu ma quỷ quái các ngươi chẳng phải khao khát nhất là sinh mệnh lực hưng thịnh sao?

Bây giờ hãy cảm thụ sinh mệnh khí tức của Đế Tôn ta đi, xem xem có hưởng thụ nổi không!" Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch, lạnh lùng liếc nhìn ba đại Diêm La trước mặt, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Quanh thân tự nhiên nổi lên một trận lốc xoáy lưu sa cuồng mãnh, bao quanh Đế Tôn.

Phải biết rằng, loại sức mạnh này hiện lên hoàn toàn theo bản năng, không phải do Đế Tôn chủ động chưởng khống.

Khi cảnh tượng này xuất hiện, Tế Công vốn đang lười biếng dựa vào người Thanh Hổ đột nhiên ngồi thẳng dậy, mắt trợn tròn lên mấy vòng. "Yêu!!

Tiểu tử này... không lẽ đã giác tỉnh Thiên Nhân Chi Tư trong truyền thuyết?" Thanh Hổ cũng lim dim đôi mắt mở ra vài phần, vẻ mặt hiếu kỳ nhìn về phía Tế Công: "Cái gì gọi là Thiên Nhân Chi Tư?" Tế Công cũng không giải thích nhiều, hơi có chút có lệ mà vẫy vẫy quạt: "Nói trắng ra là thiên sinh thân cận với chư thiên vạn đạo, một loại 'bug' bẩm sinh ấy mà.

Những kẻ có Thiên Nhân Chi Tư, tu Phật tất thành Phật, tu Đạo tất phi Tiên, tóm lại làm cái gì cũng thành, ông trời đều giúp." Thanh Hổ: "..., Mẹ nó chứ lại có loại người như vậy sao?

Thế có cho người bình thường chúng ta sống không?" Tế Công cười hắc hắc: "Ngại quá, cộng thêm thể chất như ta nữa.

Đương nhiên mấy người bạn bên cạnh lão đại tuy không có Thiên Nhân Chi Tư nhưng tư chất đều là nhất đẳng, bao gồm cả tiểu tử ngươi nữa.

Nếu không lão đại ban đầu sao lại đưa ngươi theo?" Thanh Hổ nghe vậy, lòng hư vinh mới được anủi, lại bắt đầu nhắm mắt ngưng thần, vẫy vẫy đuôi như một con mèo lớn.

Lúc này cảnh tượng xuất hiện trên người Đế Tôn chính là biểu hiện bản chất nhất của Thiên Nhân Chi Tư.

Sau khi kích phát Ngự Đạo Chi Tâm, Đế Tôn chưởng khống Sa Chi Đạo, đám lưu sa quanh người lập tức xây dựng ràng buộc sâu sắc với hắn, hai bên là quan hệ lệ thuộc.

Nhưng quan hệ này một khi qua thể chất đặc thù Thiên Nhân Chi Tư gia trì, sẽ biến thành cảnh giới tương tự như tâm ý tương thông,

giữa tâm và đạo từ bị động hóa thành chủ động, từ chấp hành thăng hoa thành tầng thứ cộng minh, tuyệt đối đã phát sinh một lần biến hóa về chất!

Chính như lúc này, Đế Tôn không hề phát lệnh cho lưu sa xung quanh, nhưng chúng lại có thể căn cứ theo nhu cầu của hắn mà tự hành đưa ra hành động trợ giúp, năng lực này quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Thánh nhân cổ đại có câu: "Đắc đạo giả đa trợ, thất đạo giả quả trợ!" Bây giờ xem ra lời người xưa quả không lừa ta!

Đạo lý như vậy lúc này đã thể hiện hoàn mỹ trên người Đế Tôn.

Lốc xoáy lưu sa đậm đặc ngăn cách hoàn mỹ bản thể Đế Tôn với không gian chiến trường xung quanh, như vậy liền tránh được tối đa việc bản thể Đế Tôn bị ba đại Diêm La can nhiễu, trong quá trình ngưng tụ sức mạnh từ hồn thể trên đỉnh đầu.

Theo sự che chở của Sa Chi Đạo giáng xuống, Đế Tôn có thể toàn tâm toàn ý đầu nhập vào quá trình ngưng tụ sinh mệnh nguyên khí trong hồn thể.

Rất nhanh, ánh sáng hồn thể càng phát ra cuồng thịnh, giống như Thái Cổ Thần Vương quân lâm Tam giới, luân khuếch hoàn chỉnh của Thần Ma Phần Thiên Diễm cũng lần đầu tiên hiển hiện trong tầm mắt mọi người. "Trời ạ...

đó là gì?!" "Ta cư nhiên từ đó cảm thụ được dao động của hàng chục đạo cổ ma hồn lực, có khí tức của Chư Thần Cửu Thiên đang lan tỏa!" "Đạo quang diễm kia thật là quá đáng sợ!

Chẳng lẽ gã này thật sự đạt tới bất hủ?

Đó là chí cao cảnh giới mà ngay cả cổ chi thần ma cũng phải ngưỡng vọng!

Không thể nào..." Ba đại Diêm La đồng thời ngây người, ngay cả Ngộ Không và Hỏa Vũ cũng lần đầu tiên thấy được trạng thái hoàn chỉnh của Thần Ma Phần Thiên Diễm.

Nếu nói sức mạnh thần kỳ nhất thế gian là gì, thì chính là diễm hồn bản thể vô tiền khoáng hậu này của Đế Tôn.

Chương 747

"Hừ!

Không phải khao khát sao?

Hôm nay bản tôn cho các ngươi thôn phệ cho đã!" Khí tức của Đế Tôn trở nên cuồng bạo vô cùng, lời nói khuếch tán ra thanh uy chấn động cả bầu trời thiên vực, bao trùm hoàn toàn lãnh địa sa mạc rộng lớn.

Ba đại Diêm Ra vốn tưởng rằng đó đã là giới hạn của Đế Tôn, nhưng cảnh tượng tiếp theo xảy ra lại khiến ba kẻ triệt để rơi vào tuyệt vọng.

Mây tan thấy mặt trời!

Quang Minh Chi Đạo cư nhiên cũng vào lúc này, giống như triều thánh phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng, giáng xuống hồn thể thần ma của Đế Tôn, tô điểm thêm một luồng sáng cho hồn thể vốn dĩ đã cường đại vô cùng kia.

Theo Quang Minh Chi Đạo phát huy tác dụng, hàng vạn nhân hồn lạc lối bị Thi Khôi chưởng khống xung quanh đều thức tỉnh ngay lập tức.

Từ trạng thái bạo nộ, hung lệ ban đầu, sau khi được tắm mình trong sinh mệnh chi quang do Đế Tôn tỏa ra, dần dần rũ bỏ ánh sáng huyết sắc ngoài thân, trở nên mê hoặc, tiều tụy...

Nhưng lại chỉ trong chốc lát sau đã được sinh mệnh khí tức cường đại của Đế Tôn nhanh chóng tu bổ trạng thái, trở lại dáng vẻ ban đầu khi bị đại mạc này tù túng.

Khinh Hầu hốt hoảng: "Không xong, sắp mất khống chế rồi!" Hãn

Huyết: "Hồn lực của gã này quá mạnh, tuy ta cũng không hiểu vì sao hắn có thể huy hoắc sinh mệnh bản nguyên như vậy, nhưng gã sắp thực hiện được toàn bộ lời đã hứa rồi, Vương, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hãn Huyết thuận thế đá quả bóng trách nhiệm sang phía Thi Khôi, dù sao gã cũng là người chủ trì toàn cục, thực tế hành động này cũng là chiêu "đổ vỏ" mà hai đại Diêm La đã ngầm hiểu với nhau.

Lúc đánh không lại thì nghe theo ý đại ca, giao quyền chỉ huy cho đại ca, vạn nhất cuối cùng thất bại thì lão nhị lão tam không phải gánh tội.

Thực tế là khi ba đại Diêm La mất đi vẻ kiêu ngạo trước mặt Đế Tôn, kết cục trận chiến này đã định đoạt. "Hừ, có thể làm gì?

Triệu hoán Câu Linh Tháp!" Khinh Hầu và Hãn Huyết ngẩn người. "Đại ca... thật sự được chứ?

Nếu bây giờ chúng ta nhận thua rút lui thì vẫn còn dư địa để tiếp tục chu toàn.

Nếu triệu hoán Câu Linh Tháp thì chúng ta chạy cũng không xong, một khi cấm chế Câu Linh Tháp bị tên Đế Tôn kia phá vỡ, có nghĩa là chúng ta sẽ thất bại thảm hại." Sắc mặt Khinh Hầu trở nên đặc biệt ngưng trọng, khác hẳn vẻ phiêu dật tiêu sái thường ngày, thật sự bắt đầu hoảng rồi. "Ngươi tưởng Đế Tôn có thể để ta dễ dàng chạy thoát sao?

Nếu chạy, tất phi tử tức thương, ta cũng không còn khả năng lật ngược thế cờ nữa.

Quan trọng hơn, không chỉ thực lực Đế Tôn ở trên ta, mà lão già trong đội ngũ kia cũng có nội hàm cực sâu, ta căn bản không có lựa chọn nào khác.

Hiện tại phóng thích Câu Linh Tháp, cố gắng hết sức thu thập

những nhân hồn lạc lối kia mới là việc ta nên làm nhất, nhân lúc Đế Tôn tạm thời chưa có thủ đoạn tiếp dẫn những nhân hồn này, ta phải tiên phát chế nhân, phú quý hiểm trung cầu, không mạo hiểm thì ta thật sự không có cơ hội lật bàn đâu." Lời này của Thi Khôi không phải không có đạo lý, nếu không cũng chẳng dễ dàng động tới hai người Hãn Huyết và Khinh Hầu.

So với việc trốn chạy trong lo sợ, thật chẳng bằng nhân lúc này còn có lợi mà liều một phen.

Sau khi đưa ra quyết định, ba đại Diêm La đồng thời bộc phát khí tức của bản thân, dao động chấn động dữ dội quét ra...

Ầm ầm ầm!!

Ba tòa Câu Linh Tháp đã lâu không xuất hiện đồng thời giáng xuống.

Trong đại mạc, sinh mệnh khí tức bàng bạc nhanh chóng hình thành một khu vực hình tam giác tổng thể, khi ba đạo tháp trận đồng thời xuất hiện, chúng sẽ tự động liên kết thành một đạo đồ đằng cổ trận Minh giới phong tỏa hoàn toàn, nâng sức mạnh của Bách Quỷ Dạ Hành và ba đại Diêm La lên đỉnh điểm.

Đồng thời, toàn bộ sức mạnh Minh giới hộ vệ ba tháp đều xuất hiện, uy thế đó thật sự đạt tới đỉnh phong.

Rất nhanh, đội hình Dạ Hành Quỷ Binh cũng tụ lại, lần lượt bao quanh trước ba tòa Câu Linh Tháp, cùng với đám âm binh quỷ tướng và ba đại Diêm La hội tụ hoàn mỹ thành một chỉnh thể.

Không nghi ngờ gì, lần này Đế Tôn bộc phát đã thu hút toàn bộ thế lực Minh giới xuất động đến nhân gian giới lần này.

Nếu không phải Hắc Bạch Vô Thường và cổ ma hồn đã bị Đế Tôn trấn áp trước, hiện tại Đế Tôn phải đối mặt sẽ là năm đạo cổ ma trong

tứ giai phụ thể, vượt qua số lượng cổ ma thông thường ở giai đoạn này hội tụ lại.

Trận thế như vậy, e là Đế Tôn trước đây chưa từng gặp, huống hồ còn có sức mạnh Minh giới kỳ dị, thống kê sơ bộ lúc này trong đồ đằng đại trận hình tam giác, tổng binh lực Minh giới ngưng tụ lại vượt quá vạn người!

Ba Diêm La vốn dĩ đang uể oải, sau khi cảm thụ được sự tăng phúc từ tuyệt trận hoàn chỉnh của Câu Linh Tháp cũng như khí thế từ hàng vạn binh tướng mang lại, áp lực khổng lồ trong lòng cũng đã giảm bớt đại bán.

Chương 748

"Hahahaha!

Đế Tôn, bây giờ đã hài lòng chưa?

Nếu không hiển hiện ra thế lực mạnh mẽ như vậy, ta căn bản không cần phải đi đến bước này.

Ai ngờ ông trời lại khổ sở ép bức, vậy được, hôm nay ta cho ngươi triệt để rơi vào tuyệt vọng!" Thi Khôi lại ngồi ngay ngắn trên băng lãnh vương tọa, nụ cười trên mặt giống như đang nói rằng gã một lần nữa đã thắng. "Ha ha ha..." Đế Tôn cười khổ lắc lắc đầu: "Đường đường là ba Diêm La của Minh giới mà bị đánh đến mức giá trị quan đều vặn vẹo rồi sao?

Ta thật thấy bi ai thay các ngươi.

Cổ ma phụ thể trên thân minh linh đã chứng minh lựa chọn của các ngươi sai lầm đến mức nào.

Bây giờ còn muốn kéo theo nhiều vật hy sinh vô tội như vậy.

Không cách nào rồi, Minh giới phái vài kẻ các ngươi ra thật là đuối lý, hôm nay ta sẽ nghiền nát toàn bộ, không còn gì để nói." Lời này nghe qua giống như đang bàn giao hậu sự trước cho phía Minh giới vậy.

Trong khái niệm của ba Diêm La, chẳng lẽ kẻ thắng không nên là bọn họ sao? "Hình như ngươi nhầm lẫn một vấn đề rồi.

Đế Tôn, ngươi mới là kẻ sắp chết, căn bản không có cơ hội hướng Minh giới biểu thái đâu, nghiền nát ngươi rồi ta sẽ đạt được lợi ích to lớn, Minh giới cũng vậy, chẳng ai truy cứu cái chết của ngươi đâu, ngươi đề cao bản thân quá rồi." Đế Tôn chỉ ý vị thâm

trường liếc nhìn Khinh Hầu một cái, bộ mặt tiểu nhân đắc chí đó dường như còn khiến người ta chán ghét hơn cả Thi Khôi. "Được, kẻ đầu tiên." Không một câu nhảm nhí dư thừa, Đế Tôn chỉ lầm bầm một câu, khoảnh khắc tiếp theo, Hiên Viên Kiếm bị Đế Tôn mạnh mẽ cắm xuống mặt đất, một đạo khí tức long hồn kinh thế vô cùng chấn hán lại một lần nữa bộc phát.

Uy Đạo kiếm ý xuất hiện khiến âm binh quỷ tướng Minh giới tám phương tâm thần dao động, run rẩy không thôi.

Hiển nhiên Đế Tôn tung ra kiếm này mục đích không phải để mượn sức làm gì, mà là dùng phương thức này để nói cho tất cả mọi người xung quanh biết, có hắn ở đây, chiến trường này chỉ có thể có một vị chúa tể duy nhất!

Khắc tiếp theo, đồng tử Đế Tôn lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng kim sắc vô cùng huyền ảo, khóa chặt bản thể Khinh Hầu.

Đồng tử dung nhập Quang Minh Chi Đạo bắn vào người Khinh Hầu, cùng lúc đó, cát bay vô tận xung quanh hành không, lập tức phong tỏa toàn bộ con người Khinh Hầu.

Do minh linh tám phương hoàn toàn bị Uy Đạo chi khí chấn nhiếp, trong thời gian ngắn căn bản không có ai đưa ra bất kỳ phản ứng nào, Khinh Hầu cũng không ngờ Đế Tôn ra tay tấn mãnh như vậy, căn bản không cho gã nửa điểm phản ứng và dư địa kháng cự. "Mau, mau cứu ta!" Khinh Hầu bắt đầu hoảng rồi!

Bởi vì từ trên người Đế Tôn gã ngửi thấy một luồng khí tức cực độ nguy hiểm, đó là khí tức thực sự phẫn nộ của đại lão!

Nhớ lại dáng vẻ của Đế Tôn khi lầm bầm câu nói kia, trong lòng Khinh Hầu đột nhiên sinh ra một dự cảm vô cùng nguy hiểm.

Cuộc thẩm phán thực sự độc nhất vô nhị thuộc về Đế Tôn giáng

lâm e là sắp tới rồi!

Khắc tiếp theo, Đế Tôn đột nhiên hét lớn một tiếng, Thập Vĩ hồn thể cùng với đồ đằng quy tắc tinh hà mênh mông đồng thời xuất hiện, các quân cờ rụng xuống vị trí chuẩn xác, đôi cánh thần ma sau lưng nhanh chóng ngưng tụ, cả người Đế Tôn bay lên không trung, quy tắc thứ ba Thần Ma Hao Thiên Trảm, hai đạo bản nguyên thần ma nhanh chóng hoàn thành tập kết trong lòng bàn tay. "Mẹ ơi, lại là chiêu phá nát cả một tòa lầu quy tắc đó!" Hỏa Vũ lệ nhòa bịt miệng, cố kìm nén tiếng hét đồng tình, bên cạnh Ngộ Không lại cười hắc hắc không ngừng, mọi người đều rõ Khinh Hầu lần này chắc là xong đời rồi. "Thần Ma Hao Thiên Trảm!!" Rắc rắc!!

Trong sát na, một đạo quang nhận thần ma rực rỡ thông thiên triệt địa chém xuống từ không trung, một kích thần ma kinh thiên cao tới trăm trượng, kẹp theo sức mạnh cấp độ hủy diệt vô tiền khoáng hậu, trong nháy mắt đã chém Khinh Hầu đang bị cấm cố giữa hư không thành hai đoạn. "Oa a!!" Tiếng gào thét thống khổ chưa kịp phát ra hoàn toàn thì đạo quang mang trước mặt đã đem toàn bộ cổ ma hồn lực ẩn chứa trong cơ thể gã đánh tan nát.

Cổ ma hồn nguyên rực rỡ dưới sự dẫn dắt của Thần Ma Phần Thiên Diễm nhanh chóng bị thôn phệ vào bản thể Đế Tôn, dung nhập vào khu vực ma nguyên tụ tập bên phải của Phần Thiên Diễm. "A ha ha, không giả bộ nữa sao?

Làm người khiêm tốn chút thì có lợi cho ngươi đấy." Thanh Hổ phát ra một tiếng gầm trầm thấp, hét lớn về phía chiến trường, Tế Công dựa trên người gã cũng cười hi hi phụ họa theo.

Dù sao thì chiêu của Đế Tôn cũng quá ngầu, ngay trước mặt vạn quân Minh giới, vừa chạm mặt đã trực tiếp xóa sổ một lãnh tụ Diêm La, quả thực đã tát thẳng vào mặt ba đại Diêm La một cái đau đớn,

khiến cho tất cả uy nghiêm tan thành mây khói.

Khinh Hầu chết thì thôi đi, cổ ma hồn bị Đế Tôn thu vào túi, bản thể minh linh trở về Minh giới, đối với chiến trường không còn bất kỳ ảnh hưởng nào nữa, bản thân cũng có thể coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Ngược lại khiến Hãn Huyết và Thi Khôi còn sống cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chương 749

"Đại, đại ca... gã này cũng quá mạnh rồi, chúng ta có tiếp tục không?" Cái tên Hãn Huyết quả thực không đặt sai, lúc này gã bị Đế Tôn dọa cho mồ hôi đầm đìa, giống như mỗi một luồng bụi cát xung quanh đều trở thành chủy thủ có thể lấy mạng bất cứ lúc nào, chỉ cần đứng trong đó là cảm thấy toàn thân không thoải mái. "Hừ, hoảng cái gì?

Đừng quên ta còn có tuyệt trận đồ đằng dưới chân!

Đám âm binh quỷ tướng này đều bị Đế Tôn xóa sổ rồi, chỉ cần sức mạnh đại trận còn thì ta vẫn có cơ hội lật bàn.

Đừng quên đây là một trong ba đại tuyệt trận mạnh nhất Minh giới, tuyệt đối không phải nhân lực có thể chống đỡ." "Minh Vương Lệnh Nhiên Hồn!" Khắc tiếp theo Thi Khôi lại một lần nữa ra tay, cư nhiên phát động toàn bộ âm binh quỷ tướng trong ba tòa tháp trận, đồng thời tiến công Đế Tôn.

Đáng tiếc, bao gồm cả Thi Khôi, đám này nằm mơ cũng không ngờ tới, Đế Tôn sẽ dùng một phương thức khiến vạn vạn người không ngờ tới để dễ dàng giải quyết vạn quân Minh giới!

Đế Tôn cười lạnh, sau lưng nhanh chóng hiện lên một luồng luân khuếch mà mỗi minh linh tại hiện trường đều vô cùng quen thuộc, đồ đằng cổ ma hồn của Khinh Hầu hiển hóa phía sau hắn, Đế Tôn hai tay kết ấn, trên đỉnh đầu xuất hiện vô số linh hạc ảo hóa ra.

Tuy rằng màu sắc hoàn toàn khác biệt so với khi Khinh Hầu ra tay trước đó, nhưng phương thức ngự trị bản năng và thể hiện sức mạnh của cổ ma thì hoàn toàn nhất trí.

Trong sát na, vạn hạc bay lượn, che lấp cả bầu trời!

Mỗi một đạo hạc hình bản nguyên lần lượt ôm lấy một chiến sĩ minh linh trên chiến trường. "Hãy lắng nghe tiếng vọng từ địa ngục đi!" Đế Tôn ngay trước mặt mọi người thực hiện một động tác búng tay tao nhã.

Khoảnh khắc tiếp theo, vạn đạo hạc linh bản nguyên đồng thời nổ tung, Đế Tôn đang dùng chính tuyệt kỹ bản năng mà Khinh Hầu tự hào nhất để chôn vùi vạn đạo chiến sĩ minh linh bên dưới trong nháy mắt, khiến chiến trường bên dưới một lần nữa trở lại trạng thái tĩnh lặng như chết. "Trời ạ... thật khó tin!" "Cũng quá kinh người đi?" Ngộ Không và Hỏa Vũ đều bị dọa ngây người.

Họ biết Đế Tôn có năng lực sao chép bản năng cổ ma của đối phương, nhưng lại không ngờ hắn có thể hấp thu và ngự trị bản năng của Khinh Hầu vừa mới chinh phục được nhanh đến vậy.

Không nghi ngờ gì, Đế Tôn đã dựa vào thực lực chân chính để chinh phục mỗi một người tại hiện trường.

Còn đối thủ lúc này là Thi Khôi và Hãn Huyết đã triệt để từ bỏ chút niềm tin chiến thắng cuối cùng.

Cái tên Đế Tôn đối với bọn họ e là đã trở thành danh từ thẩm phán đáng sợ nhất. "Hiện tại thúc thủ chịu trói vẫn còn kịp.

Ta có thể bảo trụ bản thể minh linh cho các ngươi, nếu không ta không ngại lặp lại kết cục của Khinh Hầu trên người hai ngươi đâu.

Cho dù bản thể là Thập Điện Diêm La, tự cho là có thân phận đặc biệt ở Minh giới, trong mắt các ngươi có thể là một loại đặc quyền.

Nhưng trước mặt Đế Tôn ta, chúng chẳng là gì cả." Lời này của Đế Tôn có sức nặng vô cùng.

Năm đó bước lên Cửu Tiêu Kim Loan Điện, một mình lật đổ cả Thiên Đình, đại triển thần uy tại Vạn Tiên Thịnh Yến, chọc giận Đế

Tôn thì ngay cả Cửu Trọng Thiên cũng không bảo vệ được, huống chi là khu khu Minh giới này.

Quả nhiên lần này Thi Khôi và Hãn Huyết không tiếp tục chọn cách đối đầu cứng, lần đầu tiên hướng Đế Tôn phục tùng nhận sai, gạt bỏ thái độ cao ngạo trước đây. "Chúng ta làm một giao dịch đi.

Đế Tôn các hạ thực lực quả thực cường đại, thực sự không phải hai người chúng ta có thể địch lại.

Nhưng có một việc, vốn dĩ ta không định vạch trần công khai, hiện tại xem ra thực sự có điều cần thiết rồi.

Trận Bách Quỷ Dạ Hành này, dù có xóa sổ cả hai chúng ta thì cũng tuyệt đối không thể ngăn cản được!

Bởi vì hành động này không phải do ba người chúng ta phát động." Hiển nhiên quan sát từ dao động hồn lực của Thi Khôi, kẻ này không hề nói dối nửa lời, nhưng lời lẽ như vậy dường như đang tiết lộ cho đám người Đế Tôn một sự thật: phía sau ba đại Diêm La có lẽ còn có một vị thượng vị giả mạnh mẽ hơn đang chủ đạo toàn cục. "Ồ?

Vậy không ngại xem thử rốt cuộc là ai hạ lệnh, bắt các ngươi lập Câu Linh Tháp, thực hiện Bách Quỷ Dạ Hành tại nhân gian giới!" Thi Khôi nói đoạn, đột nhiên quỳ một gối về phía hư không, sau đó điểm vào mi tâm, trước mặt hiện lên một đạo quang môn màu đen xám rực rỡ, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Kèm theo sự xuất hiện của đạo quang môn đó, một đạo hồn thể ngưng thực nhanh chóng hội tụ trước mặt mọi người.

Chương 750

"Thập Điện Diêm La Thi Khôi, Khinh Hầu, Hãn Huyết thính lệnh.

Minh Tôn có chỉ, tức khắc phát động Bách Quỷ Dạ Hành, thu thập cô hồn trong khu vực Ngũ Tuyệt Sa Mạc, luyện thành âm phó, không được chậm trễ!" Hồn âm nghe qua thật hùng hậu, rõ ràng là cảnh tượng khi ba vị Thập Điện Diêm La tiếp nhận mệnh lệnh trước đó đã được mô phỏng lại. "Bây giờ các ngươi thấy rồi chứ?

Đây là chỉ lệnh do đích thân Minh Tôn hạ đạt, còn về nguyên nhân thế nào, Thập Điện Diêm La chúng ta không có quyền hỏi.

Sau khi Tân Minh Tôn giá lâm, Minh giới cũng đại biến so với trước kia, từ chỗ thập quyền phân lập trước đây nay chỉ còn mình Minh Tôn độc chiếm quyền hành Minh giới, Thập Điện Diêm La chúng ta chỉ còn lại cái hư danh, căn bản không có quyền lợi thực chất trong tay, đều là nô bộc của Minh Tôn mà thôi." Nghe Thi Khôi trình bày một phen như vậy, đám người Đế Tôn cũng đã hiểu được phần nào tình hình Minh giới hiện nay. "Hóa ra là vậy...

Xem ra tên Minh Tôn này cũng không phải kẻ tầm thường đâu.

Đã vậy hai người các ngươi có nguyện ý nghe theo sự chỉ dẫn của ta không?" Thi Khôi và Hãn Huyết nhìn nhau, cuối cùng bất lực thở dài một tiếng: "Thôi vậy, sự tình đã đến nước này, hai chúng ta có tiếp tục kháng cự cũng vô ích.

Có lẽ Thần Ma Kỷ Nguyên giáng lâm đối với chúng ta cũng không có ý nghĩa đặc biệt gì, chỉ dựa vào sức mạnh của chúng ta cũng chẳng thể thay đổi được gì." Ban đầu Thi Khôi, Hãn Huyết và Khinh Hầu là ba đại cổ ma ký thể liên thủ, định nhân lúc Bách Quỷ Dạ Hành tập hợp bồi dưỡng sức mạnh, giành lại quyền lợi và vinh quang vốn có

của Thập Điện Diêm La, chờ cơ hội phản kháng Minh Tôn.

Trong quá trình tích súc sức mạnh, tất yếu phải mượn sinh mệnh bản nguyên cường đại của nhân gian giới để nâng cao cổ ma chi lực, tự nhiên cũng không thể tránh khỏi xung đột với đám người Đế Tôn.

Hiện nay Đế Tôn đích thân ra tay ngăn cản cuộc phân tranh Minh giới này, lựa chọn chính xác nhất của cổ ma không phải là đối kháng mà là quy thuận!

Sau khi hai đại Diêm La nhìn rõ hình thế, ngay lập tức phóng thích đồ đằng trấn tháp của Câu Linh Tháp, tiêu hủy sức mạnh tuyệt trận Minh giới bên ngoài ba tòa tháp, đồng thời với vẻ mặt thần phục bay đến trước mặt Đế Tôn.

Đế Tôn khẽ giơ tay, nhanh chóng thôn phệ hoàn toàn cổ ma bản nguyên trong cơ thể hai đại Diêm La.

Đến đây Đế Tôn đã hoàn thành việc hấp thu hoàn chỉnh năm đạo hồn nguyên cổ ma đầu tiên trong tứ giai, bốn đạo cổ ma hồn còn lại tuy chưa xuất hiện nhưng theo phán đoán của Đế Tôn, tám phần là có liên quan mật thiết đến tên Minh Tôn dã tâm bừng bừng, đảo hành nghịch thi kia.

Do Đế Tôn cố ý nương tay, Thi Khôi và Hãn Huyết sau khi thoát khỏi sự chưởng khống của cổ ma hồn lực cũng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái linh hồn ban đầu của Thập Điện Diêm La.

Vừa mới khôi phục ý chí nguyên bản, hai đại Diêm La đồng thời quỳ trước mặt Đế Tôn thể hiện sự thần phục và cảm tạ. "Đa tạ các hạ đã giúp hai chúng ta tìm lại bản ngã lạc lối, nếu không có ngài ra tay, e rằng hôm nay nhất định sẽ gây ra đại họa." Đế Tôn cười phẩy tay: "Không cần khách khí như vậy, hai vị Diêm La mời đứng dậy.

Hiện tại mục tiêu chung của chúng ta là lôi ra ngọn nguồn tội ác

đang hoắc loạn cả Minh giới kia, không biết hai vị có phương pháp nào dẫn Minh Tôn ra không?" Thi Khôi và Hãn Huyết sau khi khôi phục trạng thái linh hồn nguyên bản nhìn nhau, dường như ít nhiều lộ ra vẻ khó xử. "Phương pháp thì có, không phải hai chúng ta không muốn giúp đỡ các hạ, chỉ là hiện nay Minh giới sớm đã có đại lệnh của Minh Tôn, nếu không được cho phép, bất kỳ ai cũng không được tùy ý ra vào Minh giới, cấp bậc Diêm La của chúng ta cũng không có quyền hạn này, nếu không phải lần này có nhiệm vụ Bách Quỷ Dạ Hành trên người thì ta căn bản ngay cả tư cách tiến vào nhân gian giới cũng không có." Đế Tôn hơi nhíu mày: "Chẳng lẽ không có phương pháp hay con đường đặc thù nào khác sao?" "Luân hồi..." Nghe thấy hai từ vẫn luôn khiến người ta kinh hãi này vừa xuất hiện, Hỏa Vũ và Thanh Hổ cùng những người khác đều rùng mình một cái. "Lục Đạo Luân Hồi Chi Kính, cái đó không phải chuyện đùa đâu nha, đó là con đường vãng sinh thông với thiên địa pháp tắc, chỉ một chút sai sót thôi là hồn phi phách tán đó!" Thanh Hổ hiện giờ tuy có Tế Công bảo kê nhưng cũng chưa đạt đến trình độ dám xông vào luân hồi.

Dù sao thì con đường vãng sinh, ngay cả những tồn tại cấp bậc như Ngọc Đế, một khi tiến vào cũng đều phải tuân theo quy tắc bên trong mà vãng sinh chuyển thế thành phàm tục.

Thi Khôi khẽ thở dài: "Kỳ thực là như vầy, năm đó sau khi các hạ đập tan Cửu Trọng Thiên, trong Tam giới có không ít thiên địa pháp tắc nguyên thủy nhất đều sinh ra biến hóa vi diệu, toàn bộ đều hướng về thời đại thượng cổ thần ma mà sinh ra dấu hiệu phản tổ nhất định, Luân Hồi Chi Kính cũng vậy.

Hiện nay pháp tắc luân hồi đã có chút khác biệt so với thời Ngọc Đế, độ nguy hiểm cũng không cao như vậy." Hãn Huyết cũng gật gật đầu: "Đúng thế.

Hơn nữa ta có một cách, nếu có thể đạt được một điều kiện đặc

thù nào đó, hai chúng ta có thể dẫn các vị bình an thuận theo Vãng Sinh Chi Kính, man thiên quá hải, tiềm nhập trở lại Minh giới." "Điều kiện gì?" Đế Tôn không chút suy nghĩ mở miệng hỏi.

Nếu đã có khả năng như vậy thì với tính cách của Đế Tôn, tự nhiên là nhất định phải đi. "Tại Hoàng Tuyền Ám Khẩu từng để lại một chiếc Thất Thải Phương Chu từ kỷ nguyên trước, đó là một loại phương tiện vận chuyển chuyên biệt từng dùng để tiếp dẫn một số nữ tiên không thể chịu đựng được sức mạnh Hoàng Tuyền trên Cửu Trọng Thiên, bản thân nó cũng là một kiện đỉnh cấp chí bảo, vừa có thể gánh chịu được sức mạnh u minh của Hoàng Tuyền, vừa có thể miễn dịch với pháp tắc của Lục Đạo Luân Hồi, bên trong còn phong ấn sức mạnh của một vị đại thần thượng cổ.

Nếu ta có thể thành công mượn được kiện thần khí này thì có thể lặng lẽ vượt qua Luân Hồi Kính." Đám người Đế Tôn nghe xong lập tức phấn chấn hẳn lên. "Vậy còn do dự gì nữa?

Có thần khí như vậy ở đó, ta sẽ đi lấy ngay!" Ngộ không đã mất kiên nhẫn gãi gãi mu bàn tay thúc giục. "Nói thì vậy, nhưng Hoàng Tuyền Ám Khẩu đó có thượng cổ minh thú Đế Thính canh giữ, sức mạnh của Đế Thính vô cùng cường đại, đặc biệt là sau khi Thần Ma Kỷ Nguyên giáng lâm, Đế Thính dưới sự tiếp dẫn sức mạnh của Minh Tôn đã trở nên vô cùng cuồng bạo, cũng khiến Hoàng Tuyền Ám Khẩu hiện nay trở thành một nơi cấm địa, Thập Điện Diêm La chúng ta nếu không có đại lệnh của Minh Tôn cũng tuyệt đối không muốn tùy ý tới đó." Khóe miệng Đế Tôn hơi nhếch: "Hóa ra là thế...

Nghe các ngươi nói vậy, ta gần như có thể khẳng định, Đế Thính kia tám phần cũng đã bị Minh Tôn khống chế, thậm chí có khả năng chính là vật chứa của đạo cổ ma hồn thứ sáu trong tứ giai." Hãn Huyết và Thi Khôi hít sâu một hơi lạnh: "Vậy chúng ta..." Đế Tôn cười nói: "Không sao, hai ngươi là thân phận Thập Điện Diêm La

chính thống, Đế Thính sẽ không nhằm vào các ngươi, còn việc trấn áp thế nào để lấy Thất Thải Phương Chu thì cứ để ta lo.

Việc duy nhất các ngươi cần làm là đóng vai trò người dẫn đường." Hãn Huyết và Thi Khôi nghe vậy như trút được gánh nặng, vốn dĩ đang lo lắng chuyện này sẽ liên lụy đến mình, hiện tại có lời đảm bảo của Đế Tôn, nỗi lo cuối cùng của hai người cũng bị xóa sạch.

Trước khi rời đi, việc xử trí vô số nhân hồn lạc lối đang phong tồn trong ba tòa Câu Linh Tháp thế nào cũng trở thành một vấn đề nan giải.

Chương 751

Đúng lúc đó, Tế Công nãy giờ vẫn đứng xem náo nhiệt bước tới. "Đế Tôn, lão già ta có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, chuyện hậu sự phải dựa vào ngươi rồi, còn đám nhân hồn này ta có thể giúp an trí thỏa đáng, ngươi chỉ cần đến Hoàng Tuyền làm việc cần làm, bên sa mạc này cứ giao cho ta và Thanh Hổ." Điểm thông minh nhất của lão đầu nhi Tế Công là không bao giờ thèm dệt hoa trên gấm, nhưng lại luôn có thể đưa than sưởi ấm trong tuyết, phát huy tác dụng độc nhất vô nhị vào những lúc then chốt nhất.

Có lẽ đó chính là biểu hiện sáng suốt nhất của người sở hữu đại trí tuệ.

Có lời nói này của Tế Công, trong lòng Đế Tôn tự nhiên cũng yên tâm hơn vài phần, hướng về Tế Công chắp tay. "Làm phiền tiền bối, cáo biệt tại đây!" Tế Công cười gật gật đầu: "Đi đi, còn về tiểu não phủ, ta sẽ thay ngươi điều giáo một phen, khi nào cần dùng đến nó sẽ quay lại bên cạnh ngươi." Tế Công nói đoạn, quạt trong tay khẽ quét một cái, ba tòa Câu Linh Tháp trước mặt cùng với Thanh Hổ đều đồng loạt biến mất trong sa mạc.

Thi Khôi và Hãn Huyết nhìn thấy cảnh này càng cảm thấy lạnh sống lưng.

Mẹ kiếp, nếu thật sự liều mạng với Đế Tôn thì e rằng hai anh em mình còn chết thảm hơn.

Đế Tôn đã là một ngọn núi không thể vượt qua rồi, bên cạnh còn có một lão già thâm bất khả trắc như Tế Công nữa, đội ngũ nhìn qua có vẻ kỳ lạ này thực chất nội hàm thâm bất khả trắc. "Đi thôi!" Theo việc Tế Công mang Thanh Hổ và ba tòa Câu Linh Tháp đi, đội ngũ Đế

Tôn một lần nữa giảm bớt gánh nặng, chỉ còn lại hai người bạn là Hỏa Vũ và Ngộ Không, cộng thêm hai đại Diêm La cùng hành không, hướng thẳng về phía Hoàng Tuyền Ám Khẩu.

Hoàng Tuyền Ám Khẩu về bản chất thuộc về một đạo thông đạo đặc thù khác giữa Thiên Nhân lưỡng giới và Minh giới.

Giống như hai đại Diêm La đã nói, thông đạo này sau khi Thần Ma Kỷ Nguyên mở ra thì đã lâu không có người ngoài tới.

Sau khi tiến vào hư không lâm giới độc hữu của Hoàng Tuyền Ám Khẩu, một luồng dao động khí tức đặc thù lặng lẽ xuất hiện.

Tận cùng tầm mắt là ánh hoàng hôn vô tận, cũng là màu nền duy nhất không đổi trong thiên mạc Hoàng Tuyền.

Bản thân Hoàng Tuyền nhìn qua không hề âm u khủng bố như trong tưởng tượng mà biến thành một vùng biển rộng bình lặng và thâm thúy.

Trên bờ biển nằm lặng lẽ một tòa đình viện, nơi đây từng để lại khí tức và dấu vết của rất nhiều tiên tử trên Cửu Trọng Thiên, cũng là một nơi cổ tích.

Nhóm năm người dừng chân trong đình viện, nhìn về phía mặt biển dưới ánh hoàng hôn, Thi Khôi đích thân chỉ dẫn cho Đế Tôn. "Hiện tại là giờ Thân, còn hai canh giờ nữa là tới lúc Đế Thính thức tỉnh, Minh Tổ Thú Vương Đế Thính mỗi ngày chỉ có hai canh giờ tỉnh táo, và cũng chỉ có khí tức của Minh Tôn mới có thể khiến nó thức tỉnh sớm hơn, chúng ta cần tĩnh tâm chờ đợi ở đây một lát." "Hừ! Chỉ là một con thủ hộ thú thôi mà, có cần phải phô trương vậy không?" Ngộ Không có chút bất mãn lầm bầm một tiếng, nhưng lại vô tình chạm phải một loại cấm chế đặc thù nào đó xung quanh.

Trên mặt biển bỗng nhiên nổi lên sóng dữ cao hàng trăm trượng,

không khí xung quanh trong nháy mắt trở nên vô cùng sâm lãnh và nghiêm túc. "Thập Điện Diêm La, ăn cây táo rào cây sung, có biết tội nghiệt thâm trọng, không thể dung thứ không!" Hồn âm sâm lãnh đột nhiên truyền tới, trên đỉnh đầu mọi người tiếng nổ lớn liên tục vang lên, chỉ thấy khối khổng lồ kia từ từ nổi lên mặt nước, luân khuếch bản thể Đế Thính hiện ra trong tầm mắt Đế Tôn. "Đế Tôn, đã nhiều năm không gặp, năm đó tại Vạn Tiên Thịnh Yến trên Cửu Trọng Thiên ta từng có duyên gặp một lần.

Không ngờ chớp mắt một cái, ta lại gặp lại ngươi với thân phận như thế này." Đế Tôn lại bất lực nhún nhún vai: "Xin lỗi, ta lại không nhớ được dáng vẻ năm đó của ngươi, nhưng tuyệt đối không lớn như bây giờ.

Nếu ta không nhìn nhầm thì ngươi chính là vật chứa của đạo cổ ma hồn thứ sáu trong tứ giai." Luân khuếch của Đế Thính hoàn toàn khác với dáng vẻ ở kỷ nguyên trước, nhìn qua giống một con hồng hoang cự thú hung dữ đáng sợ hơn, trên người lớp vảy đen kịt lấp lánh ánh sáng sâm lãnh, quan trọng hơn là khí tức khủng bố tỏa ra khiến Ngộ Không và Hỏa Vũ kinh ngạc vô cùng. "Trời ạ, ta nhớ năm đó ngươi chỉ là một con nhóc tí xíu, giờ đã biến thành to thế này rồi sao?" Ngộ Không gãi tai gãi má trêu chọc Đế Thính một hồi, đối phương lại hừ lạnh một tiếng: "Khỉ gầy, nhiều năm không gặp, vẫn là một bộ da bọc xương nhỉ!" "Hừ!!

Lát nữa đừng có chê Tôn gia ta gầy nhé." Ngộ Không nổi nóng, tuy không có khả năng áp chế tốt đối với sức mạnh cấp cổ ma, nhưng uy nghiêm của Tề Thiên Đại Thánh tuyệt đối không phải là thứ mà tiểu bối nào cũng có thể mạo phạm.

Quan trọng hơn, Đế Thính năm đó Ngộ Không còn chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái.

Giơ gậy Kim Cô đập mạnh xuống từ không trung, Ngộ Không dùng tới chín phần lực cho một gậy này, chấn cho nước Hoàng Tuyền trong nháy mắt nổi lên sóng dữ cao trăm trượng!

Ầm ầm ầm!

Sức mạnh cuồng mãnh trong nháy mắt bộc phát, xuyên thấu cương khí phòng ngự của Đế Thính, đánh vào bản thể của nó.

Vốn dĩ mọi người đều tưởng rằng một kích đầy uy lực của Ngộ Không sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ nào đó.

Nhưng khi sức mạnh oanh kích lên bản thể Đế Thính, một lực phản chấn khổng lồ đã đánh văng Ngộ Không và gậy Kim Cô trong tay ra, khiến hắn bay ngược đi trong trạng thái mềm nhũn vô lực.

Đế Tôn cau mày, giơ tay ra một luồng khí tức hiện lên đỡ lấy thân thể Ngộ Không một cách vững vàng, gậy Kim Cô xoay mấy vòng giữa không trung rồi quay lại tay Ngộ Không. "Ca ca, thân thể tên này vô cùng kiên cố, giống như kim cương vạn năm vậy, gậy Kim Cô của ta đập lên mà lại chấn cho cánh tay Lão Tôn tê rần!" Đế Tôn cười hừ một tiếng không chút do dự, lập tức bay lên không, nhờ sức mạnh đồ đằng Tinh Vệ gia trì, lợi dụng một đạo thủy lãng dâng lên dưới chân để lơ lửng trên hư không Hoàng Tuyền, đối trì với Đế Thính với tư thế từ trên cao nhìn xuống.

Chương 752

"Đồ lớn xác, đối thủ của ngươi nên là ta." Đế Thính cười khà khà vài tiếng: "Thực lực của ngươi ta sớm đã rõ rồi, nói thật ta không muốn đối địch với ngươi, ta chỉ muốn làm rõ vì sao ngươi lại hội tụ cùng hai đại Diêm La ở đây." "Đơn giản thôi, mượn Thất Thải Phương Chu dùng một lát." Đế Thính gần như đã đoán trước Đế Tôn sẽ đưa ra câu trả lời như vậy, lập tức lạnh lùng mở miệng: "E là ngươi phải thất vọng rồi." "Haha, định nói với ta món đồ đó hỏng rồi?

Hay là đánh mất rồi?" "Không, ta không hề đùa với ngươi, bởi vì Thất Thải Phương Chu đã bị ta nuốt vào trong bụng rồi." Mọi người đại kinh! "Nếu không ngươi nghĩ trong số những nhục thân trên thế gian này, có mấy người có thể chịu được một gậy kinh thế của Tề Thiên Đại Thánh mà không hề hấn gì?

Nhục thân của ta chính là thực thể dung hợp với Thất Thải Phương Chu.

Nói cách khác, ta chính là phương chu, phương chu chính là ta." Đế Thính thấy dáng vẻ bán tín bán nghi của Đế Tôn bèn từ mặt nước Hoàng Tuyền bay lên cao thêm một chút, trên người tỏa ra mấy đạo bảo quang rực rỡ. "Không sai!

Quả thực là khí tức của Thất Thải Phương Chu!

Đế Thính đại nhân, ngài..." Thi Khôi cũng không ngờ kết cục lại như vậy.

Dùng nhục thân thôn thực phương chu, trời mới biết ai đã đưa ra cái ý tưởng tồi tệ này. "Không giấu gì các ngươi, đó là ý của Minh Tôn đại nhân.

Hắn không yên tâm về phương thức bảo tồn phương chu, lại

không cách nào hủy diệt nó, nên mới dùng cách này.

Đây là mệnh lệnh, ta không thể làm trái." Ánh mắt Đế Tôn bỗng nhiên trở nên vô cùng băng lãnh, nhưng không phải nhằm vào Đế Thính, mà là bộc phát sát ý mãnh liệt đối với tên Minh Tôn trước sau vẫn chưa lộ diện kia!

Đế Thính là tổ linh của Minh giới, một trong những biểu tượng địa vị cao quý, vậy mà phải chịu đựng nỗi đau lớn như vậy chỉ để phong ấn một kiện thần khí, loại kẻ này mà cũng xứng làm chủ Minh giới sao? "Thật quá quắt!

Minh Tôn bạo ngược như vậy, đáng bị thiên tru!" Hỏa Vũ cũng có chút nhìn không nổi nữa, nắm chặt nắm đấm nhỏ, nghiến răng nghiến lợi nói. "Thôi được, Đế Thính, ngươi có nguyện ý giúp chúng ta vượt qua Luân Hồi Chi Kính của Hoàng Tuyền, chinh phạt bạo chúa Minh giới, trả lại thái bình cho Minh giới không?" Trong hai đồng tử to như lồng đèn của Đế Thính rõ ràng lóe lên một chút trì trệ và do dự.

Nhưng đúng lúc đang định phát biểu suy nghĩ của mình thì đột nhiên một luồng sức mạnh đặc thù quán xuyên nhục thân, hai đồng tử trong nháy mắt bị màu đỏ tươi sâm lãnh bao phủ, cổ ma chi lực cư nhiên đột ngột thức tỉnh bộc phát mà không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào. "Tiểu tử, ngươi thực sự tưởng rằng Tam giới không còn ai trị nổi ngươi nữa sao?" Đối diện với sự bạo tẩu đột ngột của Đế Thính, cả vùng nước Hoàng Tuyền dường như cũng đột ngột rơi vào trạng thái cực độ cuồng bạo. "Không xong rồi!

Hoàng Tuyền không giống như sông ngòi biển cả bình thường, nó ngưng tụ tinh hoa minh linh bản nguyên vô cùng đậm đặc, cộng thêm ma nguyên của Đế Thính thôi hóa sẽ có tác dụng cấm cố không gian cực mạnh!

Đế Tôn tuy thực lực thông thiên nhưng lại không có năng lực phi

hành tự tại, một khi bị vây khốn e là..." Lời Hãn Huyết vừa dứt, Đế Thính mãnh liệt há to cái miệng đỏ ngòm, luồng thôn phệ cuồng mãnh ập về phía Đế Tôn. "Hừ." Đế Tôn lạnh hừ một tiếng, ngay lập tức phóng thích quy tắc, Thập Vĩ và đồ đằng quy tắc đồng thời nhanh chóng hội tụ trên đỉnh đầu, khi các quân cờ rụng xuống vị trí chuẩn xác, đôi cánh thần ma sau lưng nâng Đế Tôn bay lên không trung. "Thần Ma Hao Thiên Trảm!" Ầm ầm ầm!

Chiêu này uy lực thế nào, mấy người đồng đội ở Ám Khẩu kia không thể rõ hơn được nữa, gần như có thể coi là áo nghĩa chém giết mạnh nhất hiện tại của Đế Tôn.

Sau khi khóa chặt khí tức Đế Thính, Đế Tôn không chút do dự ngưng tụ song nguyên thần ma mạnh mẽ chém xuống!

Trong sát na, cả vùng Hoàng Tuyền cư nhiên đều bị một kích chấn thế của Đế Tôn chém cho rung chuyển, tiếng sóng gầm rú vang tận trời cao, che khuất tầm mắt của mọi người...

Khi sự ồn ào trước mặt khôi phục bình tĩnh, mọi người phát hiện Đế Tôn đã đạp trên đỉnh đầu khổng lồ của Đế Thính, mũi kiếm Hiên Viên chỉ thẳng vào đồng tử huyết sắc của nó, chỉ cách gang tấc... "Không ngờ lại dùng phương thức này trấn áp ma hồn của ta, thôi được, ta thua tâm phục khẩu phục." Hồn lực mạnh mẽ không ngừng bị Đế Tôn thuận theo kiếm khí thu vào trong cơ thể, nhanh chóng bị Thần Ma Phần Thiên Diễm luyện hóa và hấp thu hoàn toàn.

Chỉ để lại đám người trên bờ với vẻ mặt ngơ ngác nhìn nhau, căn bản không biết chuyện gì vừa xảy ra dưới đạo cự lãng thông thiên kia. "Chuyện gì vậy?

Đánh xong rồi sao?

Ta hình như không thấy Đế Thính chịu bất kỳ tổn thương nào mà!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hãn Huyết và Thi Khôi hoàn toàn ngây người, hận không thể ngay lập tức làm rõ chân tướng ẩn giấu sau cảnh tượng vừa rồi.

Chương 753

Cho đến khi Đế Tôn đắc thủ, hoàn toàn khiến Đế Thính thần phục mới dưới sự hộ trì mà quay lại Ám Khẩu, đem một luồng hồn niệm vừa rồi đánh vào não hải của mọi người.

Hóa ra trước khi động thủ Đế Tôn đã phát hiện ra một chi tiết, phương thức ký thể cổ ma hồn trong cơ thể Đế Thính hoàn toàn khác với những kẻ bị cổ ma phụ thể khác, ma hồn chi lực không hề chiếm lĩnh hồn thể của Đế Thính mà ký sinh trong kiện thần khí Thất Thải Phương Chu kia!

Phải biết rằng Đế Thính có năng lực nghe thấu hư vọng của chúng sinh Tam giới, tất cả sự che đậy và ngụy trang giả dối đều không thoát khỏi sự quan sát của nó, do đó hồn lực của nó vô cùng mạnh mẽ, khu khu tứ giai cổ ma hồn căn bản không có khả năng khống chế thế giới linh hồn của nó.

Điểm này cũng là nghi điểm quan trọng mà Đế Tôn luôn giữ sự hoài nghi.

Một nguyên nhân khác chính là Đế Tôn đối với cái gọi là thôn thực thần khí của Đế Thính một trì hoài nghi thái độ, thậm chí cảm thấy cách nói như vậy thực sự không thể tin nổi.

Với năng lực của Minh Tôn, muốn bảo hộ một kiện thần khí thì gần như là chuyện dễ như trở bàn tay, hà tất phải để thủ hộ thú tổ của Minh giới phải trả một cái giá lớn như vậy để làm một việc như thế?

Logic căn bản không rõ ràng.

Sự thực cũng vừa hay chứng minh hoàn mỹ toàn bộ suy đoán của Đế Tôn, Minh Tôn sở dĩ làm vậy là để Đế Thính có thể chứa đựng một đạo cổ ma hồn.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, Đế Tôn lấy trảm kích thần ma kinh thiên động địa làm dương công, khiến cổ ma hồn đó phóng thích ra dao động hồn lực mạnh nhất, nhờ vào sức mạnh thần khí Thất Thải Phương Chu trong cơ thể để thủ hộ.

Đế Tôn nắm lấy khoảnh khắc sơ hở lộ ra, đồng thời phóng thích thần khí Hiên Viên Kiếm, dùng Uy Đạo kiếm ý vô cùng bá đạo của nó khiến cổ ma hồn và bản hồn của Đế Thính đồng thời giác tỉnh.

Như vậy Thần Ma Phần Thiên Diễm của Đế Tôn mới có thể bắt trọn hoàn mỹ khí tức hồn nguyên của cổ ma hồn, cưỡng ép tách rời ma hồn chi lực đang ký thác trong cơ thể Đế Thính ra khỏi cơ thể nó, trực tiếp tiến hành thôn phệ cưỡng chế.

Nếu là trên người kẻ khác thì phương thức này khó mà có hiệu quả, bởi vì thế giới tinh thần của những kẻ bị cổ ma hồn phụ thể khác đa phần đã bị ma hồn chiếm lĩnh hoàn toàn, căn bản không có khả năng chủ động phối hợp với Đế Tôn, nhưng Đế Thính lại là một ngoại lệ.

Vốn dĩ Đế Tôn cũng không chắc chắn phương pháp này có thể thành công, và một khi đánh thảo kinh xà sẽ không còn cơ hội ra tay lần thứ hai nữa.

May nhờ hồn lực của Đế Thính vô cùng cường thịnh, vào thời khắc then chốt đã phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, tạo ra không gian phát huy cực lớn cho Đế Tôn khống chế Thần Ma Phần Thiên Diễm phát động thôn phệ cưỡng chế, thành công tách rời cổ ma hồn lực ra khỏi cơ thể. "Trời ạ... không ngờ lại có chuyện tốt như vậy, toàn để ta nhặt được rẻ." Ngộ Không may mắn cảm thán. "Kỳ thực không phải nhặt được rẻ đâu, đều là do Đế Tôn các hạ thực lực quá mạnh mẽ, đồng thời giỏi về việc bắt lấy thời cơ chiến đấu quý báu nhất, quan sát điểm yếu của đối thủ rõ mồn một nên ta mới có cơ hội như vậy."

Thi Khôi nói đoạn, Hãn Huyết bên cạnh cũng liên tục gật đầu. "Xin lỗi, trước đó đã mạo phạm Đế Tôn đại nhân và mọi người, cảm tạ Đế Tôn đại nhân đã giúp ta xua đuổi ma hồn, những năm qua ta đã phải chịu đựng thống khổ tột cùng nhưng vì Thất Thải Phương Chu xâm nhập cơ thể nên không cách nào thoát khỏi sự trói buộc của cổ hồn, nếu không có ngài, sự giày vò như vậy e rằng sẽ còn tiếp tục." Đế Thính nói đoạn, dùng phương thức độc hữu của mình cúi thấp cái đầu cao ngạo trước Đế Tôn, đó là phương thức kính trọng cao quý nhất của tổ thú Minh giới, ngay cả Thập Điện Diêm La cũng không có cơ hội hưởng thụ. "Không cần khách khí, nói cho ta biết, hiện nay Minh Tôn rốt cuộc là một tồn tại như thế nào." Đối diện với câu hỏi của Đế Tôn, Đế Thính vốn coi hắn là ân nhân tự nhiên sẽ nói thẳng không giấu diếm. "Một con ác quỷ thực sự!

Tuy cường độ hồn lực của hắn là cổ ma tứ giai, nhưng đáng lẽ phải tiến vào Minh giới thông qua một phương thức đặc biệt, đồng thời giữa hắn và túc thể đáng lẽ đã xảy ra một loại biến dị đặc thù nào đó, có thể sử dụng toàn bộ năng lực của Minh giới chi chủ đời trước, trở thành tồn tại đáng sợ nhất của Minh giới, thậm chí là Tam giới hiện nay!" Mọi người nghe vậy đều rơi vào trầm mặc... "Tứ giai cổ ma, theo lý thì không đến mức đáng sợ quá chứ!" Hỏa Vũ hơi rụt rè nói, tuy trong nhóm cô bé là người ít tiếng nói nhất nhưng cũng đã bày tỏ suy nghĩ của mình. "Chiến lực của cổ ma tuyệt đối không chỉ dựa vào cường độ hồn lực làm tiêu chuẩn đo lường duy nhất, lấy một ví dụ đơn giản nhất, giao long nhập hải, phượng hoàng dục hỏa, đó đều là những đặc tính độc hữu giữa các chủng tộc có tác dụng gia trì, hiện tại ta chỉ có thể khẳng định một điểm, có khả năng cổ ma hồn của Minh Tôn hiện nay trước khi tiến vào Minh giới đã nhận được truyền thừa của một vị cổ thần Minh giới thượng cổ nào đó." "Thượng cổ Minh Thần...

Trời ạ, nếu thật sự như vậy, e là giao thủ với hắn ở Minh giới, chúng ta khó có phần thắng!" Hãn Huyết vẻ mặt kinh khủng nói. "Hiện tại ta không còn lựa chọn nào khác.

Minh Tôn gian xảo như vậy, nếu ta không chủ động nghênh chiến, e rằng hậu hoạn vô cùng.

Đế Thính, đưa ta vào Luân Hồi Chi Kính đi, ta muốn đích thân đi hội ngộ tên Minh Tôn không ai bì nổi đó, xem rốt cuộc hắn có bao nhiêu cân lượng!" Theo yêu cầu của Đế Tôn, Đế Thính chở nhóm năm người, nhờ vào thần khí Thất Thải Phương Chu trong cơ thể, dùng khí tức của bản thân bao bọc chặt chẽ đội ngũ của Đế Tôn bên trong, sau đó đâm đầu lặn sâu xuống đáy Hoàng Tuyền.

Hóa ra dưới mặt nước Hoàng Tuyền vốn nhìn qua sóng yên biển lặng cư nhiên tiềm tàng lốc xoáy pháp tắc dẫn đến Luân Hồi Chi Kính, sức mạnh kinh khủng cư nhiên có thể vặn vẹo tầm quan sát của đám người Đế Tôn, nếu không phải công năng của thần khí Thất Thải Phương Chu trong cơ thể Đế Thính vô cùng mạnh mẽ, một sinh mệnh thể đơn lẻ tiến vào nơi này chắc chắn sẽ bị nghiền thành phấn vụn... "Trời ạ, hôm nay thật là mở mang tầm mắt rồi!

Hóa ra những chúng sinh vạn vật rơi vào luân hồi đều bị tẩy sạch dấu vết một đời như vậy sao!" Những vãng sinh hồn linh đó đều bị lốc xoáy luân hồi vô cùng tận nghiền nát ký ức, trở thành một đạo du hồn trống rỗng, thuận theo quỹ tích của Luân Hồi Chi Kính bị chuyển vào lục đạo thông đồ một cách ngẫu nhiên, sau khi trở lại nhân gian giới sẽ ngẫu nhiên ký thác vào sinh mệnh thể mới để tái sinh trưởng thành...

Những ác linh tội đại ác cực thậm chí còn không có tư cách tiến vào Luân Hồi Chi Kính mà trực tiếp bị đánh vào Cửu U Luyện Ngục chịu đựng sự giày vò, dùng phương thức cực đoan hơn để tẩy sạch

tội nghiệt của mình.

Cả quá trình không biết kéo dài bao lâu, Đế Tôn cũng không hề nhàn rỗi, ngồi xếp bằng trong không gian được ánh sáng thần khí bao phủ sau lưng Đế Thính, cố gắng dẫn động Ngự Đạo Chi Tâm, thể ngộ khí tức pháp tắc Luân Hồi Chi Kính xung quanh, hy vọng có thể hấp thu được một số kinh nghiệm trưởng thành quý báu hơn.

Ngộ Không thì thong dong kê hai tay ngủ khò khò, Hỏa Vũ thì bình tĩnh tọa thiền nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Chương 754

Còn hai đại Diêm La thì càng có nhiều tâm trạng thỏ đế đang rậm rịch.

Nguyên nhân đơn giản là trận đại chiến tiếp theo sẽ diễn ra trên địa bàn của bọn họ, đối kháng với Minh Tôn kẻ đang chưởng khống Minh giới hiện nay, thắng thì thôi đi, nhất định phải đi.

Ầm!

Kèm theo một tiếng động trầm thấp đột nhiên truyền tới, tầm mắt trước mắt rung chuyển dữ dội trong chốc lát, đám người Đế Tôn lần lượt tỉnh lại, bến đò Minh giới thực sự đã hiện ra. "Bước vào cánh cửa đó chính là truyền tống kết giới của Địa Tạng Điện Minh giới, đến đó các hạ có thể theo sự chỉ dẫn của hai vị Diêm La mà tới nơi cần tới.

Khí tức thú thể của ta không thể xuyên qua nơi này, nếu không sẽ bị phát giác ngay lập tức, dọc đường hãy cẩn thận." Đế Thính nói đoạn bèn giải trừ trạng thái ràng buộc khí tức của nhóm người Đế Tôn, ánh sáng Thất Thải Phương Chu dần dần ẩn đi.

Nhìn bóng lưng Đế Thính dần biến mất, nhóm năm người Đế Tôn không chút do dự nữa.

Chỉ thấy ánh sáng minh linh trong tay Thi Khôi quét qua, cánh cửa mở ra trước mặt lóe lên một tia sáng, mọi người bước chân tiến tới, trước mắt tối sầm rồi luân khuếch biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, khí tức sâm lãnh của Minh giới nhanh chóng áp sát, thiên mạc trên đỉnh đầu luôn là một màu đen kịt, không thấy trăng sao, chỉ có vô số vân đoàn âm u bị minh linh bản nguyên bao phủ trên diện tích lớn, nhìn qua luôn ngưng tụ một tầng xám xịt như tử

khí. "Hừ!

Khí tức Minh giới thật áp bức quá đi, ca ca, Lão Tôn ta nhịn không được muốn đâm mấy cái lỗ cho thoáng khí đây, như thế mới thoải mái được." Sắc mặt Đế Tôn thêm vài phần thanh lãnh: "Ngộ Không, đừng có làm loạn, nơi này không đơn giản như trong tưởng tượng đâu.

Không biết các ngươi có nhận ra không, lúc này giống như có vô số đôi mắt đang nấp trong bóng tối chằm chằm nhìn chúng ta vậy." Đừng nói nữa, khi Đế Tôn chưa nhắc thì mọi người cũng không có cảm giác đó, bị nhắc một cái là bốn người đồng đội khác cũng không nhịn được mà sinh ra một cảm giác rợn tóc gáy. "Mẹ kiếp, ta bắt đầu thấy hơi sợ rồi đó!" Ầm!

Đột nhiên một tiếng lệ quỷ khí tức bạo ngược vang lên, một đạo đồng tử sáng rực yêu dị như quỷ mị sâm lãnh hiện ra, khóa chặt hướng của nhóm bốn người Đế Tôn sở tại phương hướng. "Minh Đồng!

Ngươi đến rồi sao?" Thi Khôi có chút kinh ngạc hỏi.

Nào biết kẻ này chính là Minh Đồng, một trong Thập Điện Diêm La, cũng là kẻ có chiến lực thấp nhất trong số các Diêm La, nhưng một đôi đồng tử cư nhiên có thể nhìn thấu tất cả hư vọng trong Tam giới, thậm chí trong trạng thái trầm ngủ cũng có thể ngay lập tức bắt được phương vị của tất cả khí tức ngoại lai trong Minh giới.

Hiển nhiên có một loại năng lực như vậy ở đây đã đủ nói lên một vấn đề: Minh Tôn hẳn đã sớm phát hiện ra những vị khách không mời mà đến này, nhưng phía Minh Tôn lại không đưa ra phản hồi mang tính nhắm mục tiêu ngay lập tức. "Hừ, Thi Khôi, ý gì đây?

Giấu giếm Minh Tôn, âm thầm đưa cao thủ bên ngoài lẻn vào Minh giới, có biết tội nghiệt vẫn mệnh không?" Thi Khôi cười lạnh: "Tiểu tử như ngươi mà cũng có tư cách giáo huấn ta sao?

Không sai, là ta đưa vào đấy, thì đã sao nào?" Minh Đồng dù sao cũng là một trong Thập Điện Diêm La, tuy bối phận nhỏ nhất và thực lực cũng thấp nhất nhưng đúng là vắt mũi chưa sạch, nếu đã là một trong Thập Điện Diêm La hiện nay, thân phận là người thủ hộ của Minh Tôn, đối mặt với khách không mời mà đến từ bên ngoài thì phản kích là chức trách của gã.

Vèo!

Không nói hai lời, một đạo đồng quang vô cùng lăng lệ bắn ra, Minh Đồng đúng là có cái thế của nghé con không sợ hổ, trực tiếp tấn công Đế Tôn.

Đế Tôn cũng lạnh hừ một tiếng, Hiên Viên Kiếm chỉ thẳng lên trời, trong vô hình một đạo kiếm mang vọt ra, dễ dàng hóa giải sự bức bách của hai đạo đồng quang lăng lệ kia, quả thực về khí thế đã hoàn toàn nghiền nát Minh Đồng. "Khá lắm, cư nhiên là cao thủ như vậy.

Hai người các ngươi hãy đợi tiếp nhận thẩm phán đi!" Minh Đồng nói đoạn định độn tẩu, dù sao cũng chỉ là một đạo du hồn ẩn nấp trong bóng tối, không hề có bản thể thực sự, cũng là vị Diêm La duy nhất trong Thập Điện Diêm La không có bản thể riêng. "Đợi đã.

Ta đã cho ngươi đi chưa?" Lần này cư nhiên là đại lão Đế Tôn chủ động phát nan, quả thực tương thân biên đích Thi Khôi hòa Hãn Huyết nhất tịnh khán ngốc liễu.

Trong sát na chỉ thấy Đế Tôn mạnh mẽ xuất kích, Hiên Viên Kiếm bay lên không trung hóa thành hình thái Long hồn, đại khai đại hợp lao thẳng về vị trí của Minh Đồng."} Vút!

Chỉ trong nháy mắt, Minh Đồng đã hoàn toàn biến mất không còn tăm tích.

“Tốc độ thật quỷ dị!” Ngộ Không đang đứng xem trận chiến hít

một hơi khí lạnh.

Đối phương không chỉ có thân pháp tốc độ quỷ dị, mà hình thái bản nguyên cũng vô cùng dị thường.

Lần này, Đế Tôn rõ ràng không có ý định tiếp tục nương tay.

Chương 755

"Ngự Đạo Minh Hồn Suy Yếu!" Đế Tôn vừa ra lệnh, chỉ một ý niệm khẽ động, vô tận mây âm u trên bầu trời Minh Giới lập tức bắt đầu cuộn trào, điên cuồng uốn lượn, nhanh chóng ngưng tụ thành một trận văn hình tròn như chiếc gương, chiếu rọi lên bản thể của Minh Đồng.

Ngay sau đó, bản thể của Minh Đồng hiện ra trước mặt mọi người, thực ra, đây cũng là lần đầu tiên nó lộ ra hồn thể hoàn chỉnh trước mặt người khác ngoài Minh Tôn.

Hồn thể đó được ngưng tụ từ vô số đồng tử, xấu xí dị thường, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy vô cùng méo mó và ghê tởm.

Suy nghĩ này không chỉ xuất hiện trong đầu Đế Tôn và mọi người, mà còn là suy nghĩ của chính Minh Đồng.

"Ngươi nghĩ rằng trốn trong bóng tối là có thể che giấu được bộ mặt xấu xa của mình sao?

Ngay cả nhục thân cũng không có, chỉ là một đám minh linh mục nát và u ám nhất hóa thành, sinh ra từ oán hận của con người, tồn tại vì hận thù của con người!

Ngươi muốn dùng tất cả những gì có thể để báo thù mọi hồn linh tiến vào Minh Giới, nếu ta đoán không lầm, trong Lục Đạo Luân Hồi, tất cả oán niệm của chúng sinh đều do ngươi mà ra!

Ngươi chính là kẻ đầu sỏ gây ra mặt tối trong linh hồn chúng sinh!" Minh Đồng cười thảm một cách điên cuồng, nhưng điều đó cũng gián tiếp chứng minh rằng phán đoán của Đế Tôn hoàn toàn chính xác, đã lột sạch lớp ngụy trang trên người nó.

“Không ngờ, người hiểu ta nhất lại là một kẻ chưa từng gặp mặt, thật thú vị.” Đế Tôn cười lạnh: “Ta tu luyện Ngự Đạo Linh Pháp, Chúng Sinh Chi Đạo do ta ngự trị, những mặt xấu của minh hồn cũng do ta ngự trị!

Trong quang mang mà đồng tử của ngươi vừa bắn ra, ẩn chứa một luồng khí tức tiêu cực vô cùng nồng đậm, đột nhiên khiến ta có chút giác ngộ.

U Minh sở dĩ trở thành U Minh, không thể thấy ánh sáng, ẩn mình trong bóng tối, là vì đặc điểm bản chất nhất của bóng tối chính là ngụy trang, giống như thuộc tính bản chất nhất của ánh sáng là trong suốt vậy.

Mưu lợi tránh hại vốn là bản năng của chúng sinh, ta luôn tin rằng, những người hướng về ánh sáng, linh hồn đều trong suốt, dù không đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, cũng sẽ không bao giờ kháng cự việc bộc lộ yếu điểm của mình.

Nhưng những linh hồn chìm đắm trong bóng tối, thường sẽ dùng lớp ngụy trang hư ảo để bao bọc bản thân, và phần bị bao bọc đó thường chính là điểm yếu chí mạng của chúng.” Đế Tôn quả thực rất thâm độc, trực tiếp chọc vào điểm yếu chí mạng nhất của đối phương, phần xấu xí sâu trong linh hồn mà nó không dám đối mặt!

Minh Đồng bị Đế Tôn dùng miệng lưỡi xé toạc toàn bộ lớp ngụy trang, khiến nó có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Nào biết, bản thân nó là hóa thân của tội ác và xấu xí, ý nghĩa tồn tại của nó chính là thêm vào cho chúng sinh những bản năng tiêu cực ở tầng diện linh hồn.

Nói cách khác, tà niệm của chúng sinh trong tam giới tồn tại là vì có Minh Đồng. ...

“Ngươi và chúng sinh có mối quan hệ tương hỗ, nếu thế gian không còn tà ác, ngươi cũng sẽ không còn tồn tại, giống như vô số tử đồng tử trên người ngươi vậy, tà niệm càng ít, đồng tử trên người ngươi càng ít, cho đến một ngày, tà niệm hoàn toàn biến mất, ngươi cũng sẽ biến mất.

Đương nhiên, ngày đó gần như sẽ không bao giờ đến, vì chúng sinh trong tam giới đâu chỉ có hàng tỷ, trong lòng mỗi người đều có tà niệm, đó chính là nguồn sống của ngươi.

Đáng tiếc, dù có thể hưởng thụ sự bất hủ, ngươi cũng chỉ có thể vĩnh viễn là một con sâu đáng thương co ro trong bóng tối, một kẻ ngay cả bản thân cũng không dám đối mặt, mà cũng dám ra ngăn cản đường của bản tôn sao?

Thật nực cười!” “Câm miệng cho ta!!” Minh Đồng nổi giận, bị Đế Tôn dùng một tràng lời lẽ sỉ nhục đến không còn mặt mũi, vô số đồng tử nhiễm đầy tội ác trên người nó lần lượt bắt đầu sáng lên.

Nhưng lần này, Đế Tôn không còn chút trì hoãn hay do dự nào, vào khoảnh khắc nhìn thấu đối phương, hắn cũng nhờ đó mà lĩnh ngộ được tầng thứ hai của tâm cảnh Ngự Đạo, cũng là cảnh giới thứ hai sau Chúng Sinh Chi Đạo – Phá Trán Chi Đạo!

Giống như những gì Đế Tôn vừa nói, trong lòng chúng sinh đều có một phần u ám tiêu cực, chỉ là đại đa số người có thể dùng thiện niệm trong lòng để áp chế hoàn hảo luồng ác niệm đó, nhưng có một bộ phận cực nhỏ thì hoàn toàn ngược lại, tự nhiên cũng mất đi năng lực kiềm chế mà trở nên phóng túng, cuối cùng trở thành kẻ ác trong miệng mọi người.

Chỉ cần trong lòng có ác, liền có phần sợ hãi ánh sáng tồn tại, đó chính là vị trí yếu điểm nhạy cảm nhất trong nhân tính.

Đặc biệt là đối thủ như Minh Đồng, không có nhục thân, trông

như không thể bị đánh bại, bóng tối là nơi che chở của nó, nhưng cũng là mệnh môn yếu ớt nhất.

Muốn chiến thắng đối thủ như vậy, không cần phải dùng công pháp hay sức mạnh gì, chỉ cần lột bỏ lớp màu bảo vệ của bóng tối trên người nó, dùng ánh sáng đâm vào điểm yếu đó, uy hiếp mà Minh Đồng mang lại cũng sẽ tự động tan vỡ.

Đế Tôn chỉ vào mi tâm, đạo quang minh đã khắc sâu trong đầu hắn lại một lần nữa thức tỉnh.

Lần này, Đế Tôn ngưng tụ sức mạnh quang minh mà mình điều khiển vào lòng bàn tay, cố gắng thắp sáng bóng tối xung quanh.

Quả nhiên, vô số tử nhãn trên người Minh Đồng lại một lần nữa ẩn mình trong bóng tối, đồng tử chính khổng lồ của nó nhìn chằm chằm vào Đế Tôn, bắt đầu ngưng tụ sức mạnh cấm cố chuyên thuộc của minh linh.

"Ta muốn xem xem, cái gọi là ánh sáng của ngươi, có thể xuyên qua Minh Linh Hắc Động của ta hay không!" Đã dùng bóng tối làm lực lượng bảo vệ, vậy thì gã này chắc chắn phải có thủ đoạn chuyên biệt để cường hóa bóng tối, thôn phệ ánh sáng.

Minh Linh Hắc Động trước mắt, không nghi ngờ gì chính là át chủ bài đáng tự hào nhất của Minh Đồng.

Lực thôn phệ mạnh mẽ ngưng tụ thành một vòng xoáy thôn phệ màu đen trước người nó, khóa chặt phương hướng của Đế Tôn.

"Không ổn, mau ổn định!" Hãn Huyết và Thi Khôi lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Chương 756

Minh Đồng tuy có địa vị thấp nhất trong Thập Điện Diêm La, nhưng không có nghĩa là nó không có thực chiến lực.

Vốn liếng đáng tự hào nhất của nó là ban cho các hồn ma đi đầu thai trong Lục Đạo oán niệm, cũng như đảm nhiệm vai trò bảo vệ cho cả Minh Giới.

Nhưng lúc này, lần đầu tiên thấy nó ngưng tụ thành vòng xoáy thôn phệ màu đen đáng sợ như vậy, ngay cả hai đại Diêm La Hãn Huyết và Thi Khôi cũng phải kinh ngạc.

"Ha ha ha, hai vị đồng liêu từng là của ta, kinh ngạc chưa?

Ta không tham gia tác chiến trực tiếp, không có nghĩa là ta không có năng lực chiến đấu!" Vòng xoáy kinh khủng không ngừng bành trướng, đến mức che khuất cả màu sắc của cặp đồng tử, khiến Ngộ Không và Hỏa Vũ đứng sau lưng Đế Tôn vô cùng lo lắng.

"Tên này... khí tức của gã này quả thực đáng sợ!" "Đừng hoảng, có ca ca ở đây, nhất định sẽ không sao!" Hai người đang tự an ủi lẫn nhau, nào biết, một cơn ác mộng thực sự sắp giáng xuống.

Vòng xoáy màu đen ban đầu quả thực có chút e sợ đạo quang minh mà Đế Tôn phóng ra.

Nhưng vòng xoáy này lại có khả năng tự chuyển hóa và tái tạo năng lượng.

Nó không chỉ thôn phệ sức mạnh phòng ngự mà nhóm Đế Tôn phóng ra, mà còn thôn phệ cả những luồng minh linh chi lực rải rác khắp Minh Giới, chuyển hóa thành sức mạnh thôn phệ khổng lồ hơn cho chính nó, thực sự giống như một hố đen không ngừng phát triển!

Cứ như vậy, tình hình trở nên vô cùng nguy hiểm.

“Ha ha ha!

Đế Tôn, không phải ngươi rất ngông cuồng sao?

Ta muốn xem xem, ngươi làm sao phá được hắc động ác mộng của ta!” Cuối cùng, ở trung tâm của bóng tối vô tận, hai đồng tử khổng lồ màu đỏ máu lại hiện ra, bên tai vang lên tiếng gào khóc của vô số vong hồn.

Ngộ Không và Hỏa Vũ, bao gồm cả hai đại Diêm La Thi Khôi và Hãn Huyết cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác ở một mức độ nhất định.

Vô tận hư ảo và ác mộng bắt đầu điên cuồng tấn công vào phòng tuyến tinh thần của mọi người.

Ngoại trừ Đế Tôn, mấy người bạn đồng hành còn lại lần lượt trở nên hỗn loạn.

“Không có lý.

Sức mạnh quang minh của ta không thể nào bị sức mạnh thuộc tính hắc ám của ngươi áp chế được.

Nếu thật sự như vậy, chỉ có một lời giải thích duy nhất... ngươi nhất định cũng là vật chủ của Cổ Ma Hồn!” “Cái gì?!” Hãn Huyết và Thi Khôi hoàn toàn ngây người.

Minh Đồng là vật chủ của Cổ Ma, điểm vô lý nhất chính là nó căn bản không có nhục thân thực thể!

Một sinh mệnh thể không có nhục thân, làm sao có thể chịu đựng được sức mạnh cuồng bạo của Cổ Ma chi lực?

Đây chính là điểm mâu thuẫn lớn nhất.

Đế Tôn lại cười khẽ một tiếng: “Ta hiểu suy nghĩ trong lòng các ngươi, Cổ Ma Hồn lực tuy đều ký thác trên nhục thân, nhưng điều đó

không đủ để chứng minh rằng nó không thể ký thác trên một hồn thể thuần túy.

Chưa thấy không có nghĩa là không thể.

Nếu ta đoán không lầm, Cổ Ma Hồn lực của Minh Đồng ký thác trong cặp đồng tử màu máu kia!" Để chứng minh suy đoán của mình, Đế Tôn khẽ vung ngón tay, sức mạnh quang minh cuồng bạo nhanh chóng ngưng tụ trên lưỡi kiếm Hiên Viên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn giơ cao Hiên Viên Kiếm trong tay, uy đạo chi khí cuồng bạo bùng nổ.

Trong sát na, đồ đằng long hồn quen thuộc lại bay lên, một con kim quang cự long toàn thân cháy rực sức mạnh quang minh lơ lửng trên đỉnh đầu Đế Tôn, nhanh chóng thắp sáng bóng tối vô tận của chiến trường này.

"Trảm!!" Một nhát chém từ Hiên Viên Kiếm xuyên qua trời đất, như một đạo quang mang bá thế khổng lồ đánh thẳng vào không gian hắc động vô biên trước mặt.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, hắc động bị kiếm mang xé toạc thành hai nửa.

"Á!" Minh Đồng dù mạnh đến đâu, cũng chỉ dựa vào thuộc tính cơ bản của không gian hắc ám.

Chương 757

Nói cách khác, nó không có sự gia trì phòng ngự từ nhục thân, không có công pháp phòng ngự mạnh mẽ, thậm chí còn không có khả năng biến đổi hình thái.

Có thể nói, năng lực phòng ngự của nó vô cùng yếu ớt.

Lúc này, chính diện ăn một kiếm kinh thiên của Đế Tôn được gia trì thuộc tính quang minh, hắc động trông có vẻ mạnh mẽ kia cuối cùng cũng chỉ có nước tan thành hư vô.

"Không!!" Hai đồng tử khổng lồ màu máu trở nên dữ tợn hơn vài phần, tất cả những tấm chắn bóng tối che trước mặt nó cũng bắt đầu hư hóa điên cuồng, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Hồn thể xấu xí được cấu thành từ vô tận đồng tử u ám lại một lần nữa hiện ra, bị ánh sáng từ con cự long trên đầu Đế Tôn chiếu rọi, đám người Hầu Tử phía sau không nhịn được mà phá lên cười.

"Minh Đồng, bây giờ ta có chút hiểu được rồi, bộ dạng của ngươi quả thực ảnh hưởng đến hình tượng chung của Minh Giới.

Nếu là lão Tôn ta, sớm đã tè một bãi dìm chết ngươi rồi." Minh Đồng giận đến cực điểm, nhưng lúc này, nó đã bị Đế Tôn nắm được điểm yếu, ngay cả bản năng phản kháng cũng không còn.

"Đẹp và xấu, thiện và ác đều không phải là một phía, càng không chỉ thể hiện qua bề ngoài.

Nơi thực sự xấu xí không phải là ngoại hình, mà là bản chất tạo ra vọng niệm, làm ô uế chúng sinh của ngươi!

Ngươi vốn không nên tồn tại!" Minh Đồng bị Đế Tôn nói một tràng đến không còn mặt mũi.

Đúng vào khoảnh khắc linh hồn trở nên cực kỳ bất ổn, Đế Tôn đã nắm bắt được cơ hội ngàn năm có một này, bay lên trời trong nháy mắt, mũi kiếm Hiên Viên sắc bén vô cùng!

Long quang màu đỏ rực lại bùng phát, lần này mục tiêu tấn công của Đế Tôn vô cùng rõ ràng, chính là cặp đồng tử khổng lồ của Minh Đồng.

"Thảm rồi, thảm rồi, gã này chắc chắn tiêu đời rồi, lão đại lần này thật sự nổi giận rồi!" Ngộ Không lẩm bẩm, lời còn chưa dứt, Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn đã không lệch một ly cắm thẳng vào mắt trái của Minh Đồng. ...

Một tiếng hét thảm thiết đau đớn từ miệng Minh Đồng phát ra, cùng lúc đó, Cổ Ma Hồn nguyên ký thác trong cơ thể nó cũng như dòng lũ vỡ đê phun trào ra ngoài.

Thần Ma Phần Thiên Diễm trong đầu Đế Tôn lập tức bạo phát, bắt đầu điên cuồng thôn phệ Cổ Ma Hồn lực tràn ra bên ngoài, làm đầy nội tình của mình.

"Ngươi nói không sai, có lẽ ta vốn không nên tồn tại!

Haizz..." Mất đi sự gia trì của Cổ Ma Hồn lực, Minh Đồng cũng khôi phục lại tư thái ban đầu.

Thực ra nó cũng là một tồn tại đáng thương, Cổ Ma Hồn lực bám vào người nó không phải là ý muốn của nó, mà là kết quả từ mệnh lệnh cưỡng chế của Minh Tôn.

Phần Cổ Ma Hồn lực này.

Đế Tôn đã thu được đạo Cổ Ma Hồn bản nguyên thứ bảy.

Theo phán đoán của Đế Tôn, hai đạo ma hồn tứ giai còn lại hẳn là tập trung trên người Minh Tôn.

Sau khi thành công, Minh Đồng cũng chỉ còn lại một đồng tử, những ma đồng đen kịt, dữ tợn trên người nó cũng theo sự tiêu tán của Cổ Ma chi lực mà dần dần thoái hóa.

Bây giờ nó không còn là một ác ma mặt mày dữ tợn, mà là một minh linh thể trông rất bình thường.

Tuy mất đi sức mạnh cuồng bạo, nhưng nó cũng không còn xấu xí như vậy nữa, cũng không còn đau khổ như thế nữa.

"Ngươi nên cảm thấy may mắn, nếu ngươi thật sự điên cuồng đến cực điểm, thì vào khoảnh khắc kiếm khí của Hiên Viên Kiếm ta bộc phát, ngươi đã sớm tan thành tro bụi rồi.

Sở dĩ ngươi còn sống trên đời này, chính là vì ngươi chưa đến mức vô phương cứu chữa.

Gông cùm đau khổ từ Cổ Ma Hồn, bây giờ ta đã gỡ xuống cho ngươi, ngươi cũng được giải thoát rồi." Lời của Đế Tôn đã thức tỉnh sâu sắc Minh Đồng, cũng chỉ ra cho nó một con đường hoàn toàn mới.

Cùng với sự kết thúc hoàn mỹ của trận chiến, đồng tử bản thể duy nhất còn lại của Minh Đồng đột nhiên ẩn vào hư không, dường như lại trở về dáng vẻ trước kia, tiếp tục nghiêm túc đảm nhiệm vai trò người canh giữ Minh Giới.

Khí tức hung lệ vô biên xung quanh cũng vào lúc này lần lượt biến mất, Minh Giới dường như lại khôi phục dáng vẻ yên bình trước đó.

Lúc này, Ngộ Không và Hỏa Vũ phía sau cũng thở phào nhẹ nhõm.

...

"Lão đại, nói thật lòng, cái tên Minh Đồng kia cũng là một kẻ đáng thương, đầu sỏ gây tội đều là Minh Tôn.

Chương 758

Chỉ cần chúng ta có thể loại bỏ được Minh Tôn, cũng là một công đức lớn." Đế Tôn lạnh lùng cười: "Yên tâm đi, hắn không chạy được đâu.

Chỉ có điều xem ra Minh Tôn dường như đang cố ý trốn tránh ta, muốn dụ hắn ra cũng không phải là chuyện dễ dàng." Ngộ Không ngơ ngác gãi đầu: "Ồ?

Theo ý ca ca, Minh Tôn đã phát hiện chúng ta vào Minh Giới rồi sao?" Hỏa Vũ dường như có chút buồn cười, nhưng cuối cùng cũng nhịn được: "Hầu ca, lời anh nói thật thú vị, gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu Minh Giới chi chủ đường đường mà không phát hiện ra chúng ta, thì đó thật sự chỉ là một trò cười, làm sao có thể gây ra sóng gió lớn như vậy?" "Hỏa Vũ cô nương nói không sai, Minh Tôn không chỉ phát hiện ra, mà còn có bố trí mới." Đúng lúc này, ở cuối bóng tối, hai huynh muội Hắc Bạch Vô Thường chậm rãi đi tới.

Bây giờ không còn bị Cổ Ma Hồn lực ràng buộc, họ cũng đã trở lại dáng vẻ bình thường.

Đồng thời, sâu trong nội tâm, họ vô cùng kính trọng Đế Tôn và đội của hắn.

"Xin ra mắt Đế Tôn các hạ!" Huynh muội Hắc Bạch Vô Thường vô cùng cung kính đứng trước mặt Đế Tôn, hành lễ.

Đế Tôn cười khẽ gật đầu: "Hai vị không cần khách khí, lẽ nào đã có điều gì đó bất thường sao?" Bạch Vô Thường cung kính nói: "Không sai, vừa rồi, Minh Tôn đã đồng thời hạ lệnh cho ba người còn lại trong Thập Điện Diêm La, yêu cầu họ toàn lực ngăn cản các hạ.

Nhưng khí tức của hắn lại rời khỏi Minh Giới ngay sau khi hạ

lệnh...” Đối với tin tức này, Đế Tôn cũng không tỏ ra quá kinh ngạc.

“Xem ra Minh Tôn này rất quý trọng mạng sống của mình, không chủ động chạy đến nộp mạng.

Nhưng có lẽ hắn không biết, đối thủ mà Đế Tôn ta muốn chinh phục, chưa từng có ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay!” Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn nhìn quanh Minh Giới, đột nhiên dậm mạnh một chân, một làn sóng âm thanh vô cùng khủng bố lấy Đế Tôn làm trung tâm nhanh chóng quét ra xung quanh, cả Minh Giới dường như đều run rẩy không ngừng vì khí tức mạnh mẽ mà Đế Tôn bộc phát ra lúc này.

“Đã đến rồi, sao không mau hiện thân?” Hãn Huyết và Thi Khôi đều ngơ ngác nhìn xung quanh.

Ngoài Đế Tôn ra, không ai phát hiện rằng, trong hư không tăm tối xung quanh đã sớm ẩn giấu ba luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ là do thủ đoạn ẩn nấp của ba người này vô cùng cao minh, nên mọi người đều không phát hiện ra sự tồn tại của họ.

Nhưng lại khó thoát khỏi động sát lực của Đế Tôn.

Bây giờ sau khi đắc được tâm cảnh Ngự Đạo, động sát lực của hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Quan trọng hơn, Ngự Đạo chi tâm có thể khiến Đế Tôn khi tác chiến ở bất kỳ chiến trường nào cũng tương đương với việc chiến đấu trên sân nhà, tự mang theo thiên thời địa lợi.

Thiên phú chiến đấu như vậy tuyệt đối không phải là những kẻ tầm thường có thể so sánh, dù có là Thập Điện Diêm La, trước mặt Đế Tôn cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Quả nhiên, cùng với tiếng gầm giận dữ của Đế Tôn, ba bóng người ẩn trong bóng tối không còn nơi nào để trốn, lần lượt lộ ra bộ

mặt thật.

Trong ba người, người bên trái vóc dáng vô cùng nhỏ bé, trông như một đứa trẻ.

Người ở giữa là một nữ tử cao gầy, còn người bên phải nhất lại là một con tà thú thượng cổ tựa như Tứ Bất Tượng.

"A, quả không hổ là Thập Điện Diêm La của Minh Giới, lại có năng lực ẩn thân đáng sợ như vậy!" Hãn Huyết bên cạnh cũng đồng tử co lại, sắc mặt ngưng trọng nói: "U Minh Diêm La Đồng Hoàng, Mị Hoặc Diêm La Thực Cốt Cơ, và Thú Tôn Diêm La Tứ Bất Tượng!

Không ngờ ba người các ngươi thật sự đã trở thành chó săn của Minh Tôn, thật đáng tiếc, đáng tiếc..." Thực Cốt Cơ với vẻ mặt đầy quyến rũ ở giữa cười lạnh: "Hai người các ngươi chẳng phải cũng do Minh Tôn một tay đề bạt sao?

Chỉ là không biết ai lại mềm xương như vậy, chỉ một tên Đế Tôn mà có thể khiến các ngươi thần phục?

Thật làm mất mặt Minh Giới!" Thực Cốt Cơ vừa nói, vừa không ngừng lả lơi uốn éo, thỉnh thoảng khoe khoang thân hình, khí tức mị hoặc tỏa ra cũng vô cùng mạnh mẽ.

Ngoại trừ Đế Tôn, những người còn lại trước mặt Thực Cốt Cơ đều bị ảnh hưởng bởi linh hồn rung động ở các mức độ khác nhau.

"Bớt nói nhảm đi, bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội, hoặc là lựa chọn thần phục, hoặc là tiếp nhận thẩm phán." Đế Tôn không có ý định nói thêm lời vô ích, vừa giơ tay, Hiên Viên Kiếm lại một lần nữa phát ra tiếng kêu ong ong, khí tức mạnh mẽ dường như đã có chút đói khát khó nhịn.

"Đế Tôn, đừng tưởng thực lực mạnh là có thể làm càn!

Ở Minh Giới, dù ngươi có thực lực thông thiên, lúc nên bị ràng

buộc, cũng nhất định sẽ bị áp chế!

Dường như ngươi không biết, một số thiên địa pháp tắc của Minh Giới hoàn toàn khác với nhân gian đạo và thiên giới, có lúc thực lực càng mạnh thì ngược lại sự ràng buộc phải chịu cũng càng lớn!

Bây giờ không phải là lúc ngươi đắc ý!" Đồng Hoàng nhỏ bé bên cạnh lạnh lùng nói.

Đế Tôn lại hoàn toàn không để ý mà cười lạnh: "Nếu ngươi cảm thấy có thể, vậy thì thử xem." Lời vừa dứt, Đế Tôn không chút do dự, lập tức lao tới, khóa chặt vị trí của Đồng Hoàng, chuẩn bị ra tay với tên lùn này trước.

Đồng Hoàng không nhanh không chậm lộ ra một nụ cười lạnh, đột nhiên thân hình nhỏ bé biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy vị trí vừa đứng đột nhiên xuất hiện một đạo sinh tử phù ấn.

Chương 759

Đạo phù văn đó khóa chặt vị trí tương ứng dưới chân Đế Tôn, càng giống như một cái bẫy đặc thù, lập tức trói buộc hành động của Đế Tôn.

"Vong Linh Cấm Cố!!" Đồng Hoàng gầm lên một tiếng, sinh tử phù văn dưới chân đột nhiên nổ tung, tạo ra một cái bẫy hư không.

Trong cái bẫy đó, vô số vong hồn u minh hai màu đen trắng bắt đầu hiện ra, điên cuồng ăn mòn nhục thân của Đế Tôn!

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, Đồng Hoàng không khỏi trừng lớn đôi mắt kinh hãi, bởi vì hắn thấy những vong hồn âm dương mà mình triệu hồi ra đều bị thân thể bất hủ của Đế Tôn hoàn toàn luyện hóa!

"Ha ha, thật không biết nên dùng từ gì để hình dung sự ngu dốt của ngươi.

Thân thể bất hủ của Đế Tôn ta, há lại để phàm phu tục tử có thể tổn hại?

Trò vặt này, đừng dùng nữa để lãng phí thời gian của mọi người." Đế Tôn mạnh mẽ dậm chân một cái, cái bẫy vong linh vốn vô cùng vững chắc kia trong nháy mắt đã bị giẫm nát thành từng mảnh. ...

Cùng lúc đó, Thực Cốt Cơ bên cạnh cũng lập tức có hành động.

Trên thực tế, độ cứng rắn của nhục thân mà Đế Tôn thể hiện cũng vượt xa dự liệu của bà ta.

Nhưng dù sao bà ta cũng là một trong Thập Điện Diêm La, năng lực ứng biến với tình huống đặc biệt tương đối mạnh.

Từ phía sau khóa chặt khí tức của Đế Tôn, bà ta phóng ra vô số nữ

quỷ u minh có thân hình yểu điệu.

Đáng nói là, kể từ khi đội của Đế Tôn tiến vào Minh Giới, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy nữ quỷ thực sự.

Khác với những vong hồn có thuộc tính âm dương khác nhau, những nữ quỷ này dường như đều giữ lại được một mức độ linh hồn cường độ nhất định, chiến đấu lực so với những âm binh quỷ tướng kia mạnh hơn một bậc!

Thực Cốt Cơ chỉ khẽ vung tay đã triệu hồi ra hàng trăm nữ quỷ, âm thanh mê hoặc mà chúng phát ra tạo ra hiệu quả áp chế linh hồn vô cùng mạnh mẽ!

Ngộ Không và Hỏa Vũ rõ ràng bị luồng sức mạnh này ảnh hưởng, đau đớn ôm đầu giãy giụa. ...

"Ha ha ha!

Đế Tôn, hãy chìm đắm trong thế giới của âm thanh mê hoặc đi, ngươi sẽ mê luyến mọi thứ ở Minh Giới!" Thực Cốt Cơ cười lạnh, dáng vẻ không kiêng nể gì thật ngông cuồng!

Lúc này, bà ta hoàn toàn không ý thức được, chọc giận Đế Tôn sẽ có kết cục như thế nào. ...

"Vậy sao?

Nếu đây là thủ đoạn mà ngươi tự hào nhất, vậy thì ta sẽ khiến ngươi thua không còn manh giáp!" Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn không những không có bất kỳ hành động chống cự nào, ngược lại còn dựa vào tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ của bản thân, ngưng tụ toàn bộ hàng trăm nữ quỷ trước mặt mình!

Gầm!!

Cự long hồn đột nhiên từ lưỡi kiếm Hiên Viên bay vút lên, tiếng

gầm của cự long không gì sánh được hoàn toàn bùng nổ, suýt chút nữa đã hất tung cả Minh Giới. ...

Mấy trăm đạo nữ quỷ kia làm sao có thể chịu đựng được uy đạo chi lực đến từ thần khí Hiên Viên Kiếm?

Phối hợp với uy áp của long khí phóng ra, những sinh linh ở trạng thái hồn thể bình thường căn bản khó có thể chống cự!

Hệ thống nữ quỷ mà Thực Cốt Cơ tự hào nhất cũng bị Đế Tôn hoàn toàn xé nát thành hư vô. ...

"Nói cho ta biết, bây giờ ngươi còn vốn liếng gì để kiêu ngạo không?

Cứ phóng ra hết đi." Thực Cốt Cơ hoàn toàn ngây người, bà ta hoàn toàn không ngờ, cùng là vật chủ của Cổ Ma Hồn tứ giai, mà mình lại yếu ớt không chịu nổi một đòn như vậy trước mặt Đế Tôn. ...

Chương 760

Nơi đáng sợ nhất của gã này là gần như không tìm thấy bất kỳ điểm yếu nào.

Đế Tôn sở hữu thân thể bất hủ, linh hồn lại là chủ thể của Thần Ma Phần Thiên Diễm, lại còn sở hữu những trang bị mạnh nhất tam giới.

Một kẻ hoàn mỹ không tì vết như vậy, làm sao mới có thể chiến thắng?

Theo hệ thống năng lượng của kỷ nguyên Thần Ma trong tam giới hiện tại, trừ phi là cuộc đối đầu chênh lệch hơn hai cảnh giới, nếu không Cổ Ma Hồn có cùng cường độ, khi đối mặt với Đế Tôn, chỉ có nước bị nghiền ép. ...

Sau khi xua tan hàng trăm nữ quỷ, Đế Tôn mặt mày bình tĩnh đi về phía vị trí của Thực Cốt Cơ.

"Vừa rồi ta đã cho ngươi cơ hội, đáng tiếc ngươi lại không coi trọng lời của ta.

Vậy thì bây giờ, ta sẽ nhân danh thần, phế đi quyền uy của ngươi với tư cách là Thập Điện Diêm La, đánh ngươi thành một âm hồn bình thường nhất của Minh Giới!" Đế Tôn lời vừa dứt, đang chuẩn bị ra tay xử lý Thực Cốt Cơ trước mặt, thì đúng lúc này, Tứ Bất Tượng im lặng nãy giờ đã phát ra một giọng nói vô cùng hùng hậu.

"Ai nói thân thể bất hủ là không có cách đối phó?

Đế Tôn, nếu ta có thể khiến linh hồn và nhục thân của ngươi hoàn toàn tách rời, ngươi lại làm sao có thể đối phó với ba người chúng ta liên thủ?" Lời của Tứ Bất Tượng vừa dứt, dường như đã mang lại

nguồn cảm hứng to lớn cho Thực Cốt Cơ và Đồng Hoàng bên cạnh.

Vốn hai người này đã gần như tuyệt vọng, nhưng cùng với sự can thiệp của Tứ Bất Tượng, mọi thứ dường như lại xuất hiện chuyển biến!

"Đúng vậy!

Sao chúng ta lại không nghĩ ra phương pháp này?

Nhục thân của ngươi tuy vô địch, nhưng linh hồn nhất định có điểm yếu, chỉ cần ba người chúng ta hợp lực tấn công linh hồn của ngươi, nhất định có thể thành công!" Cùng lúc đó, nhục thân hoàn chỉnh của Tứ Bất Tượng nhanh chóng bắt đầu tiến hóa.

Vừa rồi chỉ có hình thái của hổ lang, trong vài khoảnh khắc đã bành trướng thành hình thái nhục thân khổng lồ như núi non.

Cùng với đó, không chỉ có cường độ nhục thân và thuộc tính công thủ tăng lên, mà còn có sự tăng phúc sức mạnh bản nguyên do Cổ Ma Hồn tứ giai mang lại!

Ầm ầm ầm!!

Đột nhiên, chỉ thấy Tứ Bất Tượng tùy ý thổ nạp khí tức bản nguyên, gầm thét lao về phía Đế Tôn, như một con cự thú Hồng Hoang thượng cổ đói khát đã lâu, điên cuồng gầm rống, muốn xé nát kẻ địch cản đường trước mặt.

Nhưng đáp lại nó, chỉ là một nụ cười vô cùng băng giá của Đế Tôn.

"Tin ta đi, ngươi sẽ nhanh chóng hối hận vì sự ngông cuồng của mình." Là người duy nhất làm chủ tiết tấu của cả trận chiến, Đế Tôn dường như rất thích thú khi nhìn đối thủ vắt óc ra để chống cự.

Bất kể dùng phương pháp gì để giãy giụa, kết cục cũng sẽ không

bao giờ có bất kỳ thay đổi nào.

Bởi vì ở phương diện thực lực cứng, Đế Tôn đã nghiền ép không chỉ một cấp độ.

Trận chiến này ngay từ đầu đã được định sẵn là một trò chơi tự mua vui.

Dù mạnh đến đâu, ba đại Diêm La cũng chỉ là những quân cờ, định sẵn sẽ bị Đế Tôn đùa giỡn trong lòng bàn tay.

"Ha ha ha, xem ra ngươi rất tự tin vào suy nghĩ này, vậy ta cho ngươi một cơ hội để chứng minh đáp án.

Đương nhiên, cái giá phải trả là, nếu ngươi thua, hậu quả cũng sẽ là thứ ngươi không thể chịu đựng được." Đế Tôn nói xong, lại chủ động phóng ra bản hồn Thần Ma Phần Thiên Diễm.

Vào khoảnh khắc hình thái hoàn chỉnh của Phần Thiên Diễm lộ ra, cả hư không dường như đều run rẩy không ngừng vì luồng áp lực bành trướng cực độ này. ...

"Cái gì!

Đây là linh hồn bản nguyên của ngươi?

Thiên hạ lại thật sự có chuyện không thể tin nổi như vậy!" Thực Cốt Cơ kinh ngạc che miệng trợn mắt, khó tin nhìn hình thái linh hồn hoàn chỉnh của Đế Tôn trước mặt.

Đồng Hoàng bên trái không nói lời nào, ngược lại là Tứ Bất Tượng vừa mới khoác lác bên phải Thực Cốt Cơ tỏ ra vô cùng lúng túng.

"Sao, không phải các ngươi muốn nhắm vào linh hồn của ta để tấn công sao?

Chương 761

Bản tôn bây giờ cho các ngươi cơ hội, không chỉ có thể tấn công, thậm chí có thể, ôm lấy nó!" Đế Tôn nói xong, bản thể Phần Thiên Diễm mang theo linh hồn lực vô cùng mạnh mẽ nhanh chóng áp sát về phía trước.

Nào biết, mỗi khi bóng dáng của nó di chuyển một tấc trong hư không, hư không đều bị đốt cháy thêm một tấc.

Huống hồ là ba đại Diêm La trước mặt, một khi Đế Tôn nổi giận, dựa vào vô tận thần ma bản nguyên phong ấn trong Phần Thiên Diễm, e rằng cả Minh Giới cũng có thể bị hủy diệt hoàn toàn!

Tứ Bất Tượng lại là một kẻ cứng đầu, chỉ hừ một tiếng, không lùi mà tiến, hoàn toàn là một bộ dáng muốn so cao thấp với Đế Tôn.

Điều đáng xấu hổ là, Tứ Bất Tượng dù phóng ra thực lực mạnh nhất, khí tức bành trướng đến cực hạn, cuối cùng vẫn không thể đến gần bản thể Phần Thiên Diễm một phân nào.

Cách xa mấy trăm mét, đã bị hồn Phần Thiên Diễm của Đế Tôn luyện hóa đến xương cốt huyết mạch kêu răng rắc.

"Cho ngươi một cơ hội, thần phục là lựa chọn duy nhất của ngươi." Giọng nói của Đế Tôn lại vang lên, không còn là giọng điệu đề nghị hay nhắc nhở, mà đã có thêm vài phần mệnh lệnh và ý tứ cưỡng chế, phảng phất như đang nói với ba người trước mặt, nếu không tự mình xuống thang, thì Đế Tôn sẽ giúp các ngươi xuống. ...

Phải biết rằng, sự kiên nhẫn của Đế Tôn đại lão là có hạn, nếu thật sự không cẩn thận chọc giận hắn, không chỉ ba Diêm La trước mặt khó giữ mạng, mà cả Minh Giới cũng sẽ phải đối mặt với một trận đại kiếp của cơn thịnh nộ thần thánh.

“Khụ khụ, Đế Tôn các hạ thực lực như vậy, há là ba tiểu tu Diêm La chúng tôi có thể chống lại.

Không biết chúng tôi có thể vì ngài mà cống hiến không?” Thực Cốt Cơ vừa rồi còn ra vẻ nữ đế cao lãnh, sau khi cảm nhận được uy áp khí tức không thể chống cự của Phần Thiên Diễm, lập tức biến thành phong cách nữ tỳ, vô cùng cung kính bày tỏ sự thần phục với Đế Tôn đại lão trước mặt, không còn thấy được chút uy nghiêm nào thuộc về Thập Điện Diêm La.

Cùng lúc với việc bà ta trở mặt ngay tại trận, Đông Hoàng bên cạnh tự nhiên cũng không còn lựa chọn nào khác, dứt khoát nhân đó mà thể hiện sự hiện diện của mình.Thể hiện rõ rệt sự hiện diện của bản thân.

Tên nhóc này không biết làm nũng, không biết tỏ ra dễ thương, dứt khoát chơi trò trực tiếp hơn, “phịch” một tiếng quỳ xuống đất dập đầu mấy cái với Đế Tôn.

“Nghĩa phụ ở trên, xin nhận của hài nhi một lạy!” Đế Tôn: “???” “Ha ha ha, ca ca, chúc mừng a, chưa thành thân đã có con trai rồi!” Ngộ Không ở phía sau bị chọc cho cười ha hả, Hãn Huyết và Thi Khôi thì mặt đầy mồ hôi không nói được câu nào.

Ai cũng thấy ba kẻ này sợ Đế Tôn, nhưng nhận thua cũng không cần phải dứt khoát như vậy chứ?

Đồng Hoàng dù sao cũng là một Thập Điện Diêm La, ngang hàng với Hãn Huyết và những người khác ở đây, đột nhiên lại hạ mình quỳ gối nhận Đế Tôn làm cha, có phần hơi quá đáng.

“Không cần khách khí như vậy.

Đã bày tỏ thần phục với ta, ta tự nhiên sẽ che chở chu toàn.

Chỉ là bản tôn tạm thời không thiếu con trai, ba cái dập đầu của

ngươi ta tạm thời ghi nhớ.” Đồng Hoàng: “...” Mắt thấy Thập Điện Diêm La đường đường đã có năm người bị phong thái của Đế Tôn khuất phục, cộng thêm Khinh Hầu bị Đế Tôn mạnh mẽ xóa sổ trước đó và Hắc Bạch Vô Thường được tái sinh, chuyến đi này của Đế Tôn có thể nói là chiến quả phong phú.

“Còn ngươi?” Đế Tôn thu lại bản hồn Phần Thiên Diễm vào cơ thể, cười như không cười nhìn Tứ Bất Tượng chưa chịu bỏ cuộc trước mặt.

“Bớt nói nhảm đi, hôm nay ngươi không chết thì ta vong!

Thân là Thập Điện Diêm La, người có thể khiến ta thần phục, chỉ có Minh Tôn!” Đế Tôn bất đắc dĩ khoát tay: “Nói thật, ta rất thích bộ dạng phẫn uất của ngươi, cảm giác như mình rất chính khí lẫm liệt, đã có được mọi thứ.

Nào biết, trong mắt Minh Tôn, ngươi chỉ là một quân cờ đáng thương, hiến dâng sinh mạng theo cách này, thật không đáng.” Đế Tôn nói xong, đột nhiên vươn một bàn tay về phía trước, khí tức ở vị trí hư không tương ứng vô cùng hung mãnh bành trướng.

Minh linh bản nguyên gần như bị bóp méo, cưỡng ép nén thân thể của Tứ Bất Tượng trước mặt lại, từ một hình dáng khổng lồ cao mấy mét bị nghiền thành kích thước cỡ lòng bàn tay như một con thỏ.

“Trời ơi!

Thủ đoạn áp chế không gian thật mạnh mẽ?

Ta có nhìn lầm không?

Vừa rồi Đế Tôn hình như đã điều khiển được minh linh bản nguyên!

Sao có thể?

Một nhân tộc lại có thể điều khiển sức mạnh của Minh Giới?" Bạch Vô Thường ngẩng đầu kinh ngạc vô cùng nhìn ca ca tìm kiếm câu trả lời, đáng tiếc Hắc Vô Thường cũng mù tịt, tỏ vẻ không hiểu.

"Đế Tôn vốn đã mạnh đến mức vô lý, với trình độ và cảnh giới của chúng ta hiện tại, căn bản không có tư cách suy đoán ngài ấy, cứ tĩnh quan kỳ biến." Bạch Vô Thường khẽ thở dài: "Xem ra, cục diện của Minh Giới, thật sự sắp nghênh đón một cuộc cải tổ long trời lở đất." Ầm ầm ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, Đế Tôn nâng con Tứ Bất Tượng nhỏ bằng con thỏ trong lòng bàn tay, dáng vẻ đó càng giống như đang nghịch một món đồ chơi nhồi bông, hoặc là thú cưng riêng.

"Sao?

Chương 762

Tiểu đông tây, còn giở trò không?" Mọi người: "..." Có thể coi Thú Hoàng Tứ Bất Tượng, một trong Thập Điện Diêm La đường đường của Minh Giới, như một món đồ chơi mà tùy ý nắn bóp, e rằng cũng chỉ có một mình Đế Tôn mới có khí phách và thực lực như vậy!

"Đế Tôn, đừng đắc ý quá sớm!

Dù Thập Điện Diêm La đều quy phục dưới trướng ngươi, thì đã sao?

Trước mặt Minh Tôn, tất cả chúng sinh Minh Giới mang thuộc tính minh linh, sinh tử đều do Minh Tôn một niệm nắm giữ.

Dù ngươi có bất hủ cái thế, ta không tin, ngươi có thể bằng sức một mình, giết sạch hàng tỷ minh hồn của Minh Giới ta!

Minh Tôn vạn tuế!!" Tứ Bất Tượng nói xong, không chịu nổi khuất nhục, trực tiếp lựa chọn tự bạo Minh Linh bản nguyên, hóa thành một nắm tro tàn tự động tan biến trong lòng bàn tay Đế Tôn.

Nhưng nó có mơ cũng không ngờ, chính hành động tự kết liễu để bảo vệ tôn nghiêm này lại mang đến cho Đế Tôn đại lão một nguồn cảm hứng to lớn.

Cùng với sự tự bạo vẫn lạc của Tứ Bất Tượng, Thập Điện Diêm La đã có hai người bị xóa sổ, bốn người bị Đế Tôn chinh phục, cộng thêm tên Minh Đồng kia, hiện tại còn lại ba người chưa lộ diện.

Về thông tin của ba người này, mấy đại Diêm La như Thi Khôi đều tỏ vẻ không biết gì.

"Năm đó khi kỷ nguyên Thần Ma mở ra, trật tự mới của tam giới được sinh ra, sau khi Minh Tôn giá lâm, ngôi vị Thập Điện Diêm La

cũng được sắp xếp lại.

Ba đại Diêm La có địa vị tôn quý nhất thượng vị, đều do Minh Tôn trực tiếp bổ nhiệm, thân phận cụ thể là gì chúng tôi cũng không cách nào biết được." "Không sai!" Thực Cốt Cơ tiếp lời Thi Khôi bổ sung: "Từng có lời đồn, ba đại thượng vị Diêm La, trừ phi nhận được hồng lệnh cấp một của địa phủ, nếu không tuyệt đối sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Còn về việc bình thường trốn ở đâu, thì không ai biết." Đế Tôn nghe xong, trong lòng đã có kế hoạch: "Không sao.

Trốn được mùng một, không trốn được ngày rằm.

Nếu Minh Tôn thích chơi trốn tìm với ta như vậy, ta sẽ chơi với hắn một phen." Nói xong, Đế Tôn đột nhiên bay lên ngồi xếp bằng trên hư không, bảo thể trang nghiêm, hai luồng quang mang thần ma thay nhau tung hoành.

Rất nhanh, bình cảnh của tâm cảnh Ngự Đạo nhị trọng bắt đầu đột phá, hắn thử tiến lên tầng thứ ba cũng là cảnh giới cao nhất.

Tâm cảnh Ngự Đạo một là Chúng Sinh Chi Đạo, chính là thấu hiểu bản chất của vạn vật thế gian, nắm bắt quy luật nguyên thủy nhất của vạn vật, thử nghiệm thiết lập mối quan hệ cộng hưởng và dẫn dắt với chúng.

Cảnh giới tầng thứ hai, chính là trạng thái hiện tại của Đế Tôn, chuyên dùng để tác chiến với chúng sinh Minh Giới, mang lại hiệu quả gia trì thuộc tính.

Khi đối kháng hoặc điều khiển minh linh bản nguyên, có thể nhận được khoảng ba thành tăng phúc thuộc tính so với cùng cấp bậc.

Sự đề thăng mà cảnh giới này mang lại cho Đế Tôn có thể nói là vô cùng đáng sợ.

Thử hỏi, trong lãnh địa cùng là cường độ Cổ Ma Hồn tứ giai, Đế Tôn nhận được sự gia thành của tâm cảnh này, chiến lực đương nhiên sẽ vượt xa bất kỳ đối thủ nào cùng giai đoạn, đủ để giúp hắn kiêu ngạo tam giới.

Cảnh giới tầng thứ ba, chính là Đại Tu Di Cảnh mà Tế Công sở hữu!

Nói nhỏ thì, dưới trạng thái Tu Di Cảnh, chủ thể có thể mở ra Hồn Hề Tiêu Dao Du, thân người bất động, linh hồn lại có thể hóa thành một hạt bụi vi trần du ngoạn khắp mọi ngóc ngách của tam giới!

Hiệu quả thần thông như vậy tương đương với việc tự mang theo thiên nhãn, dùng để truy tung định vị quả thực là vô địch.

Cùng với sự đề thăng không ngừng của cường độ tâm cảnh, Đại Tu Di Cảnh có thể nhìn thấu hư ảo, giống như năng lực mà Tế Công đã dùng để giúp đội của Đế Tôn thoát khỏi sa mạc vậy, đó chính là sự thể hiện hoàn mỹ của thần thông này.

Đỉnh phong của Đại Tu Di Cảnh thật sự, có thể thoát khỏi định nghĩa của chư thiên vạn đạo trong tam giới, tránh né thiên địa hạo kiếp, trở thành linh hồn ký thác vĩnh sinh bất hủ trong trời đất.

Lúc mới sơ bộ nắm giữ tâm cảnh Ngự Đạo, hắn cũng không cảm thấy có gì khó khăn, với năng lực lĩnh ngộ của Đế Tôn, gần như không tốn chút sức lực nào đã tiến vào lãnh địa tầng thứ nhất.

Cùng với việc mọi người tiến vào chiến trường Minh Giới, Đế Tôn lại nhanh chóng thông qua việc đối kháng với mấy đại Diêm La, lĩnh ngộ được cảnh giới nhị trọng, học được cách khống chế minh linh bản nguyên, hoàn toàn biến Minh Giới thành sân nhà của mình. ...

Hiện tại, cùng với cường độ chiến sự không ngừng leo thang, việc thu thập Cổ Ma Hồn tứ giai đã gần đến hồi kết, hai đạo ma hồn cuối

cùng lại biến mất một cách bí ẩn, đặc biệt là Minh Tôn giảo hoạt kia cứ trì hoãn không chịu hiện thân.

Đế Tôn đã nhìn thấu tâm tư của đối phương, không phải là "ta không đánh lại ngươi thì ta trốn được chứ gì?" Trời đất rộng lớn, nơi nào không thể ẩn thân, hà cớ gì phải chủ động đến nộp mạng?

Đế Tôn cũng hiểu, nếu cứ tiếp tục để đối phương dắt mũi như vậy, con đường tu luyện của mình cũng sẽ dừng lại ở đây.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng Cổ Ma Hồn tứ giai còn thiếu hai đạo mạnh nhất cuối cùng chưa thu thập đủ, nếu bỏ qua mà trực tiếp khóa định mục tiêu Cổ Ma Hồn ngũ giai, e rằng sẽ xuất hiện biến cố ngoài tầm kiểm soát.

Vạn nhất vì vậy mà làm lỡ việc Phần Thiên Diễm khó đạt đến sự hoàn mỹ, con đường sau này ngược lại sẽ càng khó đi.

Chương 763

Dù sao Đế Tôn cũng rõ, cấp bậc của Phần Thiên Diễm càng cao, đối thủ sau này gặp phải càng mạnh, thu thập càng không dễ dàng.

Nền tảng không vững chắc, chỉ mang lại thêm nhiều phiền toái cho tương lai.

Bất luận thế nào, chuyến đi Minh Giới lần này, đều phải kết thúc viên mãn!

Hiện tại, Tế Công và Thanh Hổ đã rời đội, Đế Thính lại không thể tiến vào nội vực, thực lực của mấy đại Diêm La lại không đạt tiêu chuẩn, thứ duy nhất có thể giúp hắn bắt và tìm kiếm nơi ẩn náu của Minh Tôn, e rằng chỉ có Đại Tu Di Cảnh của Ngự Đạo là chỗ dựa duy nhất. ...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bằng ngộ tính của Tế Công, để bước vào Đại Tu Di Cảnh, đã phải tốn cả ngàn năm!

Đế Tôn trước sau mới có mấy ngày đã liên tiếp phá hai cảnh, tốc độ tu luyện có phần quá khoa trương, hiện tại lại được đẳng chân lân đẳng đầu tấn công cảnh giới thứ ba, trong mắt người ngoài quả là chuyện viển vông.

Nhưng đối với Đế Tôn, tuân theo quy tắc chưa bao giờ thuộc về phương hướng tiến lên của hắn.

Suốt chặng đường, chẳng phải hắn luôn tạo ra kỳ tích sao?

Lần này, lại có gì là không thể?

Ầm ầm ầm...

Cảm giác chấn động kịch liệt đột nhiên xuất hiện, mấy đạo quang mang bên ngoài thân thể Đế Tôn lần lượt bùng phát.

Lần ngồi xếp bằng nhập định này không biết đã kéo dài bao lâu, nhưng cùng với sự xuất hiện không ngừng của mấy đạo quang mang, trên đỉnh đầu Đế Tôn một bóng dáng hồn thể nhỏ bé có đôi cánh giống như hồ điệp đã hiện ra.

Hồn Hề Tiêu Dao Du!

Mấy ngày nay Đế Tôn quả thực đã dốc toàn lực, thử nghiệm đột phá cực hạn của tâm cảnh, cuối cùng đã có thành tựu!

Sự nỗ lực này tuyệt không phải là vô ích, thông qua việc tỉ mỉ hồi tưởng lại từng khoảnh khắc ở cùng Tế Công, nắm bắt những dao động khí tức tỏa ra từ người Tế Công đại lão, cuối cùng Đế Tôn đã nắm bắt được một số đặc điểm của Tu Di Đại Cảnh.

Mệnh nguyên của Đế Tôn đều do hỗn độn lực tạo ra, vốn đối với pháp tắc chư thiên vạn đạo vô cùng thân cận, lĩnh ngộ Tu Di Cảnh cũng có vốn liếng mạnh mẽ trời ban.

Cuối cùng vào một khoảnh khắc nào đó sau bao nhiêu ngày, Đế Tôn đã đạt được sở nguyện, thành công bước vào Đại Tu Di Cảnh, nắm giữ cảnh giới cuối cùng của tâm cảnh Ngự Đạo mà Tế Công truyền thụ!

Rất nhanh, sau khi phóng ra đạo hồn quang Hồn Hề Tiêu Dao Du, nhục thân của Đế Tôn nhanh chóng thu nhỏ, lại trong khoảnh khắc thật sự hóa thành một hạt bụi trong không khí!

"Hả?

Ca ca đâu rồi?" Ngộ Không ngơ ngác nhìn xung quanh, tìm mãi không thấy bóng dáng Đế Tôn đâu, lại phát hiện bên tai có một con ruồi cứ kêu vo ve không ngừng.

"He he, Ngộ Không, nhanh vậy đã không nhận ra ca ca rồi sao?" Ngộ Không kinh hãi thất sắc, vội vàng quay đầu nhìn, vươn bàn tay

lông lá, nâng Đế Tôn đã biến thành một con ruồi nhỏ trong lòng bàn tay.

"Hả!!

Ca ca, huynh cũng tinh thông bảy mươi hai phép biến hóa sao?" Ngộ Không đầu óc đơn giản, nghe Tu Di Chi Đạo cũng không hiểu, Đế Tôn lười giải thích thêm, chỉ ậm ừ một tiếng cho qua, nhưng lại khiến Hầu Tử vô cùng kích động, cảm thấy khoảng cách với Đế Tôn ca ca lại gần thêm một bước. ...

Ngược lại, cô nhóc Hỏa Vũ và mấy đại Diêm La bên cạnh đều thấy rõ, cảnh giới mà Đế Tôn lần này lĩnh ngộ, tuyệt không đơn giản chỉ là thay đổi hình thái, mà là sự biến hóa tam vị nhất thể của hình, thần, đạo!

Đây chính là tác dụng của thần thông nghịch thiên thực sự trong Tu Di Đại Cảnh!

Trong tam giới, biến hóa chi đạo đại khái chia làm ba tầng.

Thứ nhất là của đại đa số yêu ma, cũng như trước khi Cửu Trọng Thiên bị phá, dưới trật tự tam giới cũ, những biến hóa thuật cấp thấp của tiên đạo, đa số chỉ có hình mà không có thần.

Loại thứ hai là phép biến hóa có cả hình lẫn thần, như những cường giả cấp bậc Ngộ Không và Nhị Lang Chân Quân, khi thi triển biến hóa chi đạo, đều có thể đạt đến trình độ cả hình lẫn thần.

Đừng nói người thường, một số thượng vị tiên đạo cũng khó mà phân biệt được thật giả trong thời gian ngắn.

Đương nhiên, hai loại trước so với loại cuối cùng, có chút như trứng chọi đá.

Loại thứ ba, Tu Di Đạo, mới thật sự là diệu pháp vô thượng tam hợp nhất của hình, thần, đạo!

Chương 764

Ví như Ngộ Không và Đế Tôn cùng biến thành một hạt cát trong sa mạc, Ngộ Không sẽ bị gió cuốn đi, còn Đế Tôn, lại có thể ở giữa muôn vàn hạt cát điều khiển cát chi đạo, dùng thân thể như một hạt bụi, dấy lên cơn bão cát vô tận!

Sự khác biệt như vậy, tuyệt đối không phải chỉ vài lời có thể diễn tả hết.

Hiện tại Đế Tôn bước vào Tu Di Cảnh, không nghi ngờ gì đã khiến năng lực thực chiến của hắn leo lên một bậc thang mới. ...

"Ồ?

Tên Minh Tôn này, thật sự đã cho ta một bất ngờ không nhỏ đấy." Huyễn hóa lại bản thể, Đế Tôn khẽ rung lòng bàn tay, con linh vũ điệp kia đã quay trở lại trước mặt hắn.

"Ca ca, có tin tức gì rồi sao?" Đế Tôn cười xoay người nhìn mọi người: "Linh vũ điệp của ta có thể bay vào bất kỳ nơi nào trong tam giới, duy chỉ có hai lãnh địa hiện tại không thể vào được.

Một là thánh địa Phật môn của Tây Cảnh - Linh Sơn, có Như Lai Phật Tổ tọa trấn, sức mạnh của Vô Lượng Kim Quang Trận, chỉ bằng cường độ của linh vũ điệp không thể xuyên qua được.

Hai, chính là Lục Đạo Luân Hồi Chi Lộ của Minh Giới." Đế Tôn nói đến đây, mọi người tự nhiên cũng hiểu ý hắn muốn biểu đạt.

Tây Thiên Linh Sơn tuyệt đối không thể chứa chấp một kẻ là vật chủ của Cổ Ma Hồn như Minh Tôn, vậy thì nếu khí tức của hắn không bị bắt được, chỉ còn lại một khả năng duy nhất, đó là, chân thân của Minh Tôn, đang trốn trong dòng chảy thời không hỗn loạn của

Lục Đạo Luân Hồi.

Phải biết rằng, mức độ nguy hiểm của nơi đó, so với thiên kiếp chi lực do chư thiên vạn đạo pháp tắc ngưng tụ cũng không hề thua kém, một sức mạnh ngay cả Ngọc Đế cũng có thể đánh về nguyên hình, há là phàm tục có thể tưởng tượng?

Minh Tôn đã trốn ở nơi đó, quả thực là đã quyết tâm muốn tránh chiến với Đế Tôn.

"Thảm rồi... ca ca, nếu vậy, xem ra Minh Tôn nhất thời không thể tiêu diệt được rồi!" "Điều đó chưa chắc." Lời của Đế Tôn vừa thốt ra, các Diêm La đều không nhịn được mà rùng mình.

"Các hạ, ngài... không phải thật sự định xông vào Lục Đạo Luân Hồi Chi Kính chứ?

Hơi bất cẩn một chút, sức mạnh của luân hồi pháp tắc sẽ xóa bỏ tất cả của ngài, cưỡng chế linh hồn ngài phải chuyển thế đầu thai!

Tuy chúng tôi đều biết ngài sinh ra bất phàm, thiên phú dị bẩm, nhưng nơi luân hồi đó tuyệt không phải trò đùa, luân hồi pháp tắc càng là một trong những pháp tắc mạnh nhất tam giới, đại biểu cho đỉnh cao của cả hệ thống thế giới, ngài chắc chắn, muốn ở nơi đó..." Đế Tôn khẽ giơ tay ngăn cản ý muốn tiếp tục nhắc nhở của Thi Khôi.

"Không cần nói nhiều." Tam giới rộng lớn, không có nơi nào mà Đế Tôn ta không thể đi.

Huống hồ, một tên Minh Tôn quèn còn làm được, Đế Tôn ta, há có thể thua kém?" Lời này vừa ra, mọi người đều không dám nói nhiều nữa.

Ngộ Không và Hỏa Vũ cũng sắc mặt ngưng lại, định cùng Đế Tôn tiến vào luân hồi kính, lại bị ngăn lại.

"Các đại Diêm La, Hắc Bạch Vô Thường, dẫn theo Ngộ Không và

Hỏa Vũ, tỉ mỉ tìm kiếm khắp các bộ phận của Minh Giới, tìm ra tung tích của ba đại Diêm La còn lại.

Theo phán đoán của ta, họ có thể sẽ ngụy trang thành người bình thường trà trộn vào đội ngũ vong hồn, đó mới là việc các ngươi nên làm nhất bây giờ!

Trật tự của Minh Giới, không thể vì ta mà hỗn loạn!" "Tuân lệnh!!" ...

Sau khi giao nhiệm vụ rõ ràng cho mọi người, Đế Tôn rời khỏi nội vực Minh Giới, dưới sự dẫn dắt của Đế Thính đến lối vào của Lục Đạo Luân Hồi.

Bên bờ sông U Minh, giống như trong truyện cổ tích nhân gian miêu tả, một bát canh Vô Tình uống cạn, mọi chuyện thế gian liền không còn liên quan đến vong hồn nữa, nhảy một bước, liền vào con đường Lục Đạo Luân Hồi vô tận của U Minh, đầu thai đến một kiếp mới.

"Các hạ, quang môn phía trước chính là lối vào của Lục Đạo Luân Hồi.

Ngày thường đều có chúng binh Minh Giới canh giữ, nay ngũ đại Diêm La đều do các hạ khống chế, lại có hai đại sứ giả Hắc Bạch Vô Thường đích thân ra mặt điều động, mới điều đi những âm binh quỷ tướng đó cho ngài, tránh được những phiền phức không cần thiết." Đế Tôn hài lòng gật đầu: "Vất vả cho ngươi rồi, đợi ta chinh phục Minh Tôn đã bị ma hóa, nhất định sẽ cho Minh Giới một kỷ nguyên ổn định mới!" Nếu là trước kia, dù thiên phú mạnh như Đế Tôn, ở trạng thái chỉ có cường độ ma hồn tứ giai mà cưỡng ép tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Chi Kính, không khác gì vào đó nộp mạng.

Nhưng tình hình bây giờ lại hoàn toàn khác, Đế Tôn đã nắm giữ Tu Di Đạo, giống như một chiến thần được ban cho đôi cánh, bầu trời

rộng lớn không còn là giới hạn của hắn. ...

Vút!

Chỉ trong nháy mắt, bản thể của Đế Tôn hóa thành một đạo lưu quang lóe lên vào trong luân hồi chi môn, hoàn toàn biến mất không còn tăm tích.

“Ai, thượng thương phù hộ, hy vọng Đế Tôn các hạ có thể bình an trở về, một trận khải hoàn!” ...

Chương 765

Đầu tiên, Đế Tôn trong không gian này không có tầm nhìn rõ ràng, cả người như một cọng cỏ nhỏ bị ném vào trong cơn lốc xoáy, hoàn toàn mất đi quyền tự chủ của mình, tùy ý trôi dạt trong dòng chảy thời không hỗn loạn.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng của Ngự Đạo chi tâm lóe lên, đồ đằng thần ma song bản nguyên sau lưng Đế Tôn đồng thời hiện ra, như một ngôi sao nổi bật trong dòng chảy hỗn loạn, nhanh chóng thoát khỏi tư thế lếch thếch trôi theo dòng nước, vững vàng ngồi xếp bằng ở giữa dòng chảy hỗn loạn.

"Thật đủ can đảm, lại đuổi vào tận luân hồi chi môn!" Đột nhiên, bên tai vang lên một giọng nói trầm ổn, hùng hậu, hoàn toàn khớp với giọng của Minh Tôn mà hắn đã nghe trong trận chiến với Đế Thính ở Hoàng Tuyền.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là khí tức linh hồn của Minh Tôn!

"Ta cũng không ngờ, ngươi lại chọn trốn ở nơi này.

Điều khiến ta tò mò là, trốn, thật sự có tác dụng sao?" Lời của Đế Tôn rõ ràng mang khẩu khí nghi vấn, nhưng lại xen lẫn sự tự tin mạnh mẽ vào thực lực của bản thân.

Chỉ từ khí thế mà xem, đối phương dù là Minh Tôn, cũng phải cúi đầu trước Đế Tôn.

"Sở dĩ ta tránh mặt ngươi không phải vì sợ ngươi, mà là vì ngươi đã làm hỏng kế hoạch nhiều năm của ta!" "Ồ?

Ngươi có phiền không nếu cho ta nghe nội dung của kế hoạch

đó?" "Đơn giản, ta muốn hoàn toàn khống chế pháp tắc của Lục Đạo Luân Hồi, vận mệnh của chúng sinh, đều do ta làm chủ!" Sắc mặt Đế Tôn không khỏi lạnh đi vài phần.

Bất kể có thể thực hiện được mục tiêu này hay không, chỉ riêng việc có suy nghĩ như vậy đã đủ nguy hiểm rồi.

Thân là Minh Tôn, lại vì tư lợi cá nhân mà đi đầu phá hoại trật tự Minh Giới, vọng tưởng khống chế luân hồi pháp tắc, dã tâm như vậy, đã đủ để hắn chết một vạn lần.

Đế Tôn cười lạnh một tiếng: "Luân hồi pháp tắc là trật tự cốt lõi mạnh nhất tam giới, bằng ngươi, cũng xứng đáng nhòm ngó sao?" "Hừ, ta có tư cách đó hay không, ngươi sẽ nhanh chóng được lĩnh giáo." Hồn âm đột ngột im bặt, Đế Tôn mất đi sự nắm bắt đối với dao động hồn lực của Minh Tôn.

Lúc này, tiết tấu cuồn cuộn xung quanh cơ thể hắn dường như cũng cuồng bạo hơn trước vài phần.

Chỉ trong nháy mắt, bối cảnh không gian xung quanh dòng chảy hỗn loạn lại một lần nữa xảy ra biến hóa!

Những tinh quang vốn trôi đi như bụi trần, trong thời gian cực ngắn đã biến thành hình thái vong hồn hoàn chỉnh, phát ra các loại tiếng khóc lóc và gào thét tuyệt vọng.

Trong thoáng chốc, trước mặt Đế Tôn đã xuất hiện sáu động huyệt màu đen sâu không thấy đáy, cũng có thể nói là sáu vực sâu linh hồn dẫn đến các phương hướng khác nhau!

Sáu lối vào, cũng là nơi giáp ranh với cõi vãng sinh thật sự, vị trí mà luân hồi pháp tắc mạnh mẽ nhất!

Sức mạnh xé rách vô cùng cuồng loạn từ sáu phương hướng, khiến thân thể bất hủ của Đế Tôn cũng phải phát ra âm thanh run rẩy.

Phải biết rằng, sáu con đường trước mắt tuy tồn tại độc lập, nhưng đồng thời lại có cảm ứng liên kết riêng với luân hồi pháp tắc.

Khi đứng ở vị trí giáp ranh này, Đế Tôn tương đương với việc phải đối mặt với sự khóa chặt đồng loạt của sức mạnh từ sáu đạo pháp tắc!

Đừng nói là tiến hành chiến đấu cường độ cao ở nơi này, người thường ngay cả năng lực dừng lại ở vị trí giáp ranh một khắc cũng không có, luân hồi chi lực vô biên, có thể dễ dàng xé tan mọi thứ!

Lúc này, Đế Tôn lại chính là người có thể cản trở sự tồn tại của luân hồi!

"Ra đây đi, đừng trốn tránh nữa, chỉ cần thân ngươi còn ký gửi ma hồn, tam giới sẽ không có chỗ dung thân cho ngươi, luân hồi, cũng khó cản được sát ý của ta!" Ầm ầm ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn thần uy đại hiển, phong mang uy đạo độc nhất của thần khí được phóng ra hoàn hảo.

Dù chỉ bằng sức một mình đối mặt với sự xâm thực hợp lực của sáu đạo hư không pháp tắc, Đế Tôn vẫn như một pho tượng bất hủ đứng sừng sững trên ranh giới luân hồi, chân đạp vạn chúng vong hồn mà không hề lay chuyển.

Rất nhanh, sáu phương hướng sâu thẳm trước mặt đồng thời tỏa ra khí tức băng giá đến nghẹt thở, sáu đồ đằng hồn thể có dung mạo y hệt nhau lần lượt hiện ra.

Những người này tuy mày mắt giống hệt nhau, nhưng hình thái kết cấu hồn thể, bao gồm cả dao động hồn lực mà mỗi người tỏa ra lại có sự tương phản cực lớn.

"Nguyên lai là vậy...

Minh Tôn, ta đã hiểu ý của ngươi rồi.

Cái gọi là khống chế Lục Đạo Luân Hồi, chính là dựa vào sức mạnh của sáu hồn thể này, cưỡng ép can thiệp vào con đường vãng sinh của vong hồn, ngươi cũng nghĩ ra được cách này.

Chỉ đáng tiếc, hành động ngược đời, tham lam vô độ, hôm nay ta sẽ đích thân trấn áp ngươi!" Đế Tôn không chút do dự, giơ tay lên, một đạo kiếm khí phong mang vô cùng rực rỡ bắn ra, khóa chặt ba hướng hạ tam đạo trước tiên.

Ba phân thân hồn thể của Minh Tôn đồng thời bạo phát, kéo theo khí tức thôn phệ bùng nổ từ ba vực sâu hắc ám cũng không ngừng tăng cường.

Không lâu sau, những hạt giống vong hồn bị Đế Tôn chặn đường luân hồi, bắt đầu bị ảnh hưởng bởi khí tức của ba hồn thể hạ tam đạo mà sớm xảy ra sự diễn hóa về hình thái!

Chương 766

Ác Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo... bản tướng cùng hung cực ác lần lượt huyễn hóa ra ở ranh giới luân hồi, ngược lại trở thành gông cùm chí mạng hạn chế hành động của Đế Tôn!

"Ha ha ha, ngươi nghĩ rằng, chặn được con đường luân hồi của những vong hồn phía sau, là có thể cứu được chúng sao?

Nực cười, sáu hồn thể của ta chỉ là hư tướng phục vụ cho Minh Tôn, nhưng lại có quyền tùy ý khống chế trạng thái của những cô hồn vãng sinh này.

Ta muốn ai biến thành ác quỷ, kẻ đó sinh ra đã là ma cùng hung cực ác!

Đây mới là quyền uy của chúa tể thực sự!" Hồn thể Ác Quỷ Đạo lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn hung ác, nhưng cũng chính vì vậy, đã hoàn toàn chọc giận Đế Tôn.

"Hừ, ta muốn xem xem, bộ mặt và thực lực của ngươi, có tương xứng hay không!" Khoảnh khắc tiếp theo, quy tắc đồ đằng trên đỉnh đầu lại hiện ra, thập vĩ tung ra điểm số chính xác, đôi cánh thần ma sau lưng Đế Tôn lại một lần nữa xuất hiện.

Có lẽ do tác dụng cản trở của luân hồi pháp tắc, lần này Đế Tôn không thể ngưng tụ ra một đòn Hạo Thiên thực sự mạnh mẽ, nhưng năng lực phi hành ngắn ngủi mà nó mang lại đã phát huy tác dụng vô cùng quan trọng.

Có sự gia trì của đôi cánh thần ma, Đế Tôn lập tức bay đến lối vào Ác Quỷ Đạo, một kiếm chém mạnh lên cự hồn của Ác Quỷ Đạo.

Đối phương rõ ràng không phòng bị, bị một kiếm đầy uy đạo của

Đế Tôn xuyên thủng hồn thể.

“Hừ, có thể đâm xuyên cơ thể của ta, thì đã sao?

Đây là Ngạ Quỷ Đạo, địa bàn của ta, vô tận vong hồn đều sẽ trở thành dưỡng chất của ta, ngươi làm gì được ta?

Ha ha ha ha...” Hồn thể Minh Tôn của Ác Quỷ Đạo cười điên cuồng, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nụ cười trên mặt hắn lại đột ngột cứng đờ! "Ngại quá, có vẻ như ngươi vẫn chưa hiểu rõ một tác dụng khác của Đại Tu Di Đạo của ta." Khóe miệng Đế Tôn hơi nhếch lên, nụ cười mang theo ý vị châm chọc nồng đậm.

Cự hồn Ngạ Quỷ Đạo không thể tin nổi cúi đầu xuống, nhìn về phía cự nhận đang xuyên thấu hồn thể của mình, cũng như quang mang hồn thể đang nhanh chóng bị phân rã! "Tại sao lại như vậy!

Hồn thể của ta, rõ ràng có thể được phục hồi mà!" Đế Tôn lạnh lùng cười nói: "Đó là bởi vì trong cơ thể ta có Thần Ma Phần Thiên Diễm, có năng lực thôn phệ cổ ma hồn." "Cái gì?

Ngươi làm sao phát hiện ra trên người ta có sức mạnh cổ ma hồn?

Tại nơi Luân Hồi này, khí tức ma hồn lẽ ra phải bị ẩn tàng hoàn toàn mới đúng!" "À, ngươi tưởng ta không biết sao?

Phân hóa ra lục đạo hồn thể, có thể đồng thời chiếm giữ không gian của Lục Đạo Luân Hồi mà không bị phá hủy, tuy rằng ta cũng không rõ Minh Tôn rốt cuộc đã làm thế nào, nhưng ta có thể khẳng định, lục đạo hồn thể tuyệt đối không thể tồn tại độc lập!

Tu Di Đạo của ta, khi thôn phệ những bản nguyên vong hồn đó, sẽ đồng thời ngăn cách hai luồng sức mạnh ra.

Ngươi đã định sẵn phải đi đến con đường vẫn lạc, giờ thì có thể nhắm mắt được rồi." Đế Tôn tâm tình đại hảo, giải thích cho cự hồn Ngạ Quỷ Đạo vài câu để nó được chết một cách minh bạch.

Nhìn thấy cự hồn trước mặt nhanh chóng bị tan rã, lực lượng cổ ma hồn tinh thuần nhanh chóng nhập thể, bị Thần Ma Phần Thiên Diễm hấp thu hoàn hảo.

Cảm giác linh hồn trở nên mạnh mẽ quen thuộc khiến Đế Tôn vô cùng sảng khoái, chiến ý một lần nữa đạt đến đỉnh phong.

Tiếp theo đó, hai đạo cự hồn của hạ tam lộ đều bị Đế Tôn nghiền nát thành hư vô, cổ ma hồn nguyên thứ tám mà hắn thôn phệ cũng đã thu thập được một nửa.

Chỉ là, ngay khi Đế Tôn bước chân vào Nhân Đạo của thượng tam lộ, một luồng uy áp khủng bố hoàn toàn khác biệt so với trước đó đột nhiên bùng phát!

Mạnh mẽ như Đế Tôn cũng không thể không ngay lập tức hoành kiếm trước người.

Tuy rằng hắn không lo lắng sẽ bị thương, nhưng luồng sức mạnh này một khi đạt đến mức độ nào đó, sẽ cưỡng ép đẩy hắn ra khỏi không gian luân hồi của Nhân Đạo, khiến hắn không thể ra tay! "Ha ha ha!

Đế Tôn, chẳng phải ngươi rất mạnh sao?

Hiện tại, ta sẽ để ngươi một mình gánh chịu cơn thịnh nộ đến từ quy tắc luân hồi!" Ngay lúc đó, cự hồn Nhân Đạo đã thực hiện một hành động khiến Đế Tôn cũng phải trợn mắt hốc mồm, nó lại chọn cách tự bạo hồn lực ngay khi luồng uy áp khủng bố kia giáng xuống! "!!" Đôi mắt Đế Tôn trợn tròn, thực sự bị chấn kinh một thoáng bởi cách làm cực đoan của gã này.

Phải biết rằng, pháp tắc Nhân Đạo Luân Hồi cực kỳ phức tạp, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể ảnh hưởng trực tiếp đến trật tự của toàn bộ nhân gian giới!

Chương 767

Lần này, một hồn thể hoàn chỉnh ngưng tụ một phần sáu bản nguyên cổ ma hồn cấp bốn đột nhiên tự bạo, đã tạo ra một ảnh hưởng kịch liệt không thể tưởng tượng nổi đối với sức mạnh pháp tắc của khu vực Nhân Đạo Luân Hồi!

Trong chớp mắt, bên trong vòng xoáy loạn lưu của Nhân Đạo, hàng vạn linh hồn thể được Nhân Đạo lựa chọn sắp sửa vãng sinh đầu thai làm người đều bị cưỡng chế chặn đứng đường đi!

Tại trung tâm nguồn gốc của vụ tự bạo hồn lực đó, một vòng xoáy nổ tung cuốn theo sức mạnh pháp tắc luân hồi chuyên biệt của Nhân Đạo đang dần lan rộng về phía vị trí của Đế Tôn!

Lúc này, nội tâm vốn cổ tỉnh vô ba của Đế Tôn cũng khó khăn lắm mới dâng lên một tia gợn sóng.

Thời gian để đưa ra phán đoán chỉ trong một niệm.

Hoặc là từ bỏ việc đối kháng trực diện với vòng xoáy nổ tung của hồn lực cổ chí cường, thắng lợi trong trận chiến Nhân Đạo mà không cần tốn sức, dễ dàng hoàn thành việc thôn phệ cổ ma hồn nguyên.

Cái giá phải trả là vòng xoáy đó sẽ lan đến tất cả nhân hồn, khiến chúng đều đi tới chỗ tịch diệt!

Cần biết rằng, trong loạn lưu luân hồi, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số linh hồn đi vào, chúng sinh tam giới đâu chỉ có ức vạn, nhìn thì có vẻ một đợt nổ lực không lớn, nhưng cơ hội vãng sinh của hàng chục vạn linh hồn đó cũng sẽ bị đoạn tuyệt tại đây.

Đối với Đế Tôn, người hiện đang mang trên mình sức mạnh thần ma và tự coi việc chỉnh hợp trật tự thần ma tam giới là nhiệm vụ của

mình, đây tuyệt đối là một chiến tích sỉ nhục! "Dùng phương thức ngọc đá cùng nát để làm đạo tâm của ta vấy bẩn sao?

Hừ, e là các ngươi không có tư cách làm bẩn Phần Thiên Diễm của ta!" Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn giận dữ gầm lên một tiếng, lưu quang Đại Tu Di Đạo tỏa ra bốn phía, đôi con ngươi đột nhiên huyễn hóa ra hai đạo hào quang vạn trượng một xanh một đỏ!

Đế Tôn chưởng hóa Càn Khôn, ngay lúc này, hắn lại lấy Đại Tu Di Đạo làm căn cơ, tái hiện lại Huyền Thanh Âm Dương Thuật mà năm xưa đã kế thừa từ Bồ Đề Lão Tổ tại Phương Thốn Sơn!

Thần nguyên là Dương, Ma nguyên là Âm!

Dưới sự hỗ trợ của bản nguyên thần ma mênh mông trong cơ thể, Thái Cực Âm Dương Nhãn đã hoàn thành, Đại Tu Di Đạo từ hai luồng bản nguyên đó đã phác họa ra một vòng cung Thái Cực hoàn chỉnh! "Dựa vào sức mạnh của một mình ngươi mà muốn làm loạn quy tắc Lục Đạo Luân Hồi sao?

Nằm mơ đi!" "Khai!" Đế Tôn nộ hống một tiếng, Âm Dương Đồ trong lòng bàn tay bị hắn đẩy ra ngay trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, trực diện đón lấy vòng xoáy nổ tung của hồn lực hung cuồng vô tận kia.

Cùng lúc đó, hai luồng lệ mang trong con ngươi đánh thẳng vào Âm Dương Đồ, tác dụng của Tu Di Đạo được phóng thích hoàn hảo.

Đồ đằng vốn chỉ lớn bằng bàn tay lại trong nháy mắt bành trướng thành một quang đồ khổng lồ sánh ngang với kính luân hồi của Nhân Đạo!

Dùng sức mạnh thần ma để diễn hóa Huyền Thanh Âm Dương Đạo!

Đây là lần đầu tiên Đế Tôn thực hiện nỗ lực như vậy dưới hệ

thống năng lượng của kỷ nguyên thần ma.

Vốn dĩ hai thứ này không tương thông với nhau, bởi vì Huyền Thanh Âm Dương Đạo dựa trên hệ thống năng lượng của kỷ nguyên tam giới trước đó, do Tam Thanh Đạo Tổ sáng tạo ra.

Kỷ nguyên thần ma thực chất thuộc về hệ thống năng lượng ra đời từ thời thượng cổ, khi đó chư thiên vạn đạo phần lớn vẫn còn nằm trong hỗn độn, ngay cả tam giới cũng chưa hình thành hoàn chỉnh.

Nhưng hai loại công pháp và hệ thống không tương xứng như vậy, lại nhờ sự hỗ trợ của Đại Tu Di Đạo của Đế Tôn mà thực sự thực hiện được việc dung hợp xuyên giới!

Quy tắc vận chuyển sinh sinh bất tức của Âm Dương Đạo đã hòa làm một với sức mạnh nguyên thủy thần ma vốn dĩ bá đạo tinh thuần!

Cương nhu phối hợp, thu phóng tự như, thậm chí còn hiển hiện ra hiệu quả hoàn mỹ mà ngay cả Đế Tôn cũng không ngờ tới!

Thần Ma Âm Dương Đồ giống như một bàn thạch năng lượng khổng lồ, khi tiến về phía trước đã nghiền nát tất cả vòng xoáy hỗn lực nổ tung đang kích động, thậm chí ngay cả một phần sức mạnh pháp tắc luân hồi xen lẫn trong đó cũng bị triệt tiêu hoàn toàn!

Có Âm Dương Đồ cường thế đẩy tới, những nhân hồn vô tận đang hòa lẫn trong loạn lưu phía sau Đế Tôn cuối cùng cũng được bảo toàn. "Không!!" Cự hồn Nhân Đạo phát ra tiếng kêu không cam lòng cuối cùng rồi triệt để tan biến.

Thần Ma Âm Dương Đồ dưới sự khống chế của đồng lực Đế Tôn nhanh chóng thu nhỏ lại, biến về kích thước bàn tay rồi quay về trong lòng bàn tay hắn.

Bên trong đó không chỉ phong ấn một phần cổ ma hồn nguyên bị vỡ vụn theo cự hồn, mà còn có một phần mảnh vỡ của pháp tắc luân

hồi!

Theo cách nhìn của Đế Tôn, tia khí tức pháp tắc luân hồi nhỏ nhoi đó còn quý giá hơn nhiều so với một phần sáu cổ ma hồn nguyên kia!

Về lý luận mà nói, những pháp tắc nguyên thủy cấu thành nên trật tự cơ bản của tam giới như pháp tắc Không Gian, pháp tắc Luân Hồi, pháp tắc Sinh Mệnh, thậm chí là những pháp tắc Hỗn Độn xa xôi hơn, mới là những sức mạnh nguyên thủy thâm ảo khó lường nhất, thực sự trường tồn cùng trời đất.

Tuyệt đối không phải là những lực lượng pháp tắc do các đại nhân vật hậu thế tự mình sáng tạo ra có thể so bì được.

Chương 768

Dù chỉ thu hoạch được một phần nhỏ nhất, nếu có thể tham ngộ ra thành quả, cũng sẽ diễn hóa ra năng lượng kinh thiên động địa!

Lần này tiến vào lãnh địa sa mạc và kháng hành với cổ ma phụ thể ở Minh giới, sau khi tiếp xúc với Tế Công và kế thừa Ngự Đạo tâm cảnh, Đế Tôn càng thêm thấu hiểu sức quyến rũ độc đáo của Chúng Sinh Chi Đạo!

Có đôi khi, sử dụng sức mạnh của bản thân rốt cuộc vẫn có giới hạn, nếu có thể tùy tâm sở dục mà điều khiển sức mạnh ngoại lai của chư thiên vạn đạo, mới có thể thực sự thực hiện cuộc lột xác từ hữu hạn sang vô hạn!

Sức người có hạn, phách sơn đoạn hải đã là cực hạn.

Nhưng sức mạnh trời đất chứa đựng trong pháp tắc chư thiên vạn đạo mới thực sự là nguồn sức mạnh vô cùng vô tận!

Thay vì nạp sức mạnh vào trong cơ thể, chi bằng mở rộng lòng mình, để linh hồn ôm lấy tất cả mọi thứ trên thế gian, đó mới là biểu hiện của cảnh giới cao hơn!

Có thể nói, sự xuất hiện của Tế Công đã mở ra cho Đế Tôn một phương hướng tiến lên mới, cũng khiến hắn hiểu rằng thứ hắn có thể điều khiển tuyệt đối không chỉ có Thần Ma Phần Thiên Diễm và những bản năng thần thông được chia sẻ từ các lộ thần ma.

Gần gũi với vạn vật xung quanh, sáng tạo ra đạo của riêng mình mới là phương hướng tiến lên thực sự đáng để theo đuổi.

Từ từ mở mắt ra, Đế Tôn đã hoàn thành sự minh ngộ về tâm cảnh này, Đại Tu Di Đạo càng thêm tinh tiến.

Hắn phát hiện khi đang ở trong loạn lưu luân hồi, cảm giác bị ép và bị dòng chảy ngăn trở đã biến mất quá nửa.

Cảm giác đó giống như lúc đầu đứng giữa đại dương bị sóng lớn ép mạnh, giờ đây tâm trí đã hòa nhập vào đại dương, trở thành một phần trong đó, có thể tùy ý vẫy vùng!

Chặng đường này chính là sự thể hiện hoàn mỹ cho quỹ tích trưởng thành của Đế Tôn!

Một phần rất nhỏ của pháp tắc luân hồi dưới sự điều tiết và dung hợp của Đại Tu Di Đạo đã hoàn toàn hòa làm một với tâm trí của Đế Tôn.

Lúc này, Đế Tôn đang ở trong kính Lục Đạo Luân Hồi không còn cảm thấy sự xa lạ lúc trước, ngược lại càng giống như đang tác chiến tại sân nhà, tùy tâm sở dục, lưu loát tự nhiên.

Vút!

Chỉ thấy một đạo quang ảnh lóe lên, hình bóng của Đế Tôn đã xuất hiện tại khu vực luân hồi của Tu La Đạo.

Trước mặt hắn là cự hồn bảo hộ Tu La Đạo, chính là hồn thể mạnh thứ hai trong lục đạo phân thân của Minh Tôn, chỉ sau Thiên Đạo.

Khắp người nó tỏa ra khí tức sát phạt hung cuồng vô tận, giống như một cơn ác mộng muốn thôn phệ linh hồn án ngữ ở giữa. "Xem kìa, dường như ngươi đã thích ứng với môi trường tác chiến ở đây rồi, năng lực như vậy đúng là khiến người ta kinh ngạc." Cự hồn Tu La Đạo nói một cách âm lãnh.

Hắn không biết rằng, lục đạo hồn thể đều do một luồng hồn nguyên của Minh Tôn hóa thành, mọi chi tiết chiến đấu ở từng chiến trường cục bộ đều có thể cộng hưởng qua bộ não duy nhất của Minh

Tôn.

Uy lực của Thần Ma Âm Dương Đồ của Đế Tôn vừa rồi đã được cự hồn Tu La Đạo thu vào tâm niệm, không khỏi cũng thầm kinh hãi trước thực lực của tên này. "Ngươi cũng muốn đánh một trận tự bạo sao?

Dùng cái giá là thiêu đốt linh hồn để bắn pháo hoa cho ta xem?

Tuy rằng cái giá đó rất đắt, nhưng ta cũng không ngại làm khán giả duy nhất đâu." "Quá phóng tứ rồi." Cự hồn Tu La Đạo không chịu nổi sự nhục nhã, không nói thêm lời nào nữa, trực tiếp tung ra một đòn mạnh mẽ mở màn cho trận chiến đỉnh cao của hai người.

Nhưng ngay khi gã này hành động, Đế Tôn đã phát hiện ra điều không ổn.

Nhìn thì có vẻ chỉ có một đạo cự hồn đang hành động, nhưng áp lực mà Đế Tôn cảm nhận được trên người lại giống như một tấm lưới khổng lồ vô hình, bao trùm trời đất lan rộng về phía bản thể của mình.

Ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang lên bên cạnh Đế Tôn.

Nếu không phải là bất hủ chi khu, e rằng chỉ với một đợt áp chế sức mạnh không gian này cũng đủ để trọng thương bất kỳ mục tiêu nào cùng cấp bậc cổ ma hồn. "Đạo sát phạt thật lăng lệ... quả nhiên không hổ danh Tu La!

Nếu không phải là cổ ma cấp bốn, mà là ma hồn thể cấp sáu thì e rằng thực sự có khả năng làm ta bị thương.

Đáng tiếc, vẫn chưa đủ mạnh!" Thần khí Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn lóe lên hào quang rực rỡ, tiếng rồng ngâm lan tỏa khắp tám phương!

Chương 769

Sự bùng phát của khí uy đạo khiến vô số khí tức Tu La bên ngoài cơ thể Đế Tôn hoàn toàn bị diệt trừ, toàn bộ sức mạnh không gian đang bao vây và trói buộc xung quanh cơ thể hắn đều tan thành mây khói. "Ta hiểu rồi.

Sức mạnh Tu La kết hợp với một phần nhỏ pháp tắc không gian, năng lực của ngươi quả thực đã là đỉnh cấp trong số những cường giả cùng cấp." Đế Tôn đưa ra một đánh giá tương đối khách quan cho đối thủ trước mặt này, nhưng điều đó không có nghĩa là Đế Tôn không có cách áp chế. "Ồ?

Nghe khẩu khí của ngươi, có vẻ như nhận thức như vậy đối với ngươi vẫn chưa đủ để khiến ngươi kinh ngạc." Đế Tôn lạnh lùng cười nói: "Tam giới chi trung, đừng nói là ngươi, ngay cả Như Lai ở Tây Thiên cũng không thể khiến ta cảm thấy khủng hoảng.

Ngươi thực sự nghĩ rằng có pháp tắc không gian giúp đỡ là có thể lập tại bất bại trong khu vực Tu La Đạo này sao?" Vút vút vút!

Đế Tôn liên tiếp chém ra mấy đạo kiếm mang, nhìn thì có vẻ như đang tấn công vào không gian loạn lưu bao la xung quanh, nhưng thực chất là đang bắt lấy những bản nguyên Tu Lu đang du ly trong loạn lưu đó.

Quả nhiên, cùng lúc đó, cự hồn Tu La giải phóng hình thái biến dị của hồn thể, khiến bên ngoài cơ thể Đế Tôn bị mười tám đạo hồn Tu La cùng hình thái hoàn toàn phong tỏa! "Suýt chút nữa thì bị ngươi nhìn thấu rồi, không tốt đâu, kiếm của ngươi không theo kịp tốc độ điều chuyển tọa độ hư không của ta đâu.

Mười tám đạo hồn Tu La này giống như mười tám đạo Diêm La

địa ngục trong vực sâu Minh giới, ngươi sẽ được nếm trải hương vị đau đớn thực sự!" Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, khí sát phạt vô biên vô tận nhanh chóng ngưng tụ, mỗi đạo kiếm mang trong tay các hồn thể đều đồng thời lóe lên hào quang tím đỏ. "Tu La Thập Bát Liên Trảm Diệt Hồn!" Trong chớp mắt, mười tám đạo cự hồn đồng thời ra tay, các động tác của chúng liên kết lại với nhau như một hồn thể hoàn chỉnh đang thực hiện một bộ tấn công liên tục, được phân hóa thành mười tám phần diễn ra nối tiếp nhau.

Tư thế múa của mỗi đạo hồn ảnh hoàn toàn khác biệt, nhưng khi xâu chuỗi lại thì có thể bộc phát ra uy lực hủy diệt kinh thiên động địa!

Thứ mà Đế Tôn phải đối mặt chính là sức mạnh tuyệt diệt được phát ra liên tiếp từ mười tám đạo hồn quang!

Ầm!

Theo thanh Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn quét ngang không trung, va chạm mạnh mẽ với đạo cự hồn Tu La đầu tiên, cảm giác rung chấn và áp lực chưa từng có ập đến! "Ha ha ha!

Cảm giác thế nào, Đế Tôn?

Bản nguyên thần ma mà ngươi tự hào nhất đang được giải phóng thông qua hình thức dẫn đạo linh hồn!

Tu La Diệt Hồn Liên Trảm của ta có thể đả kích liên tục không gián đoạn vào linh hồn bản thể.

Hồn thể Phần Thiên Diễm không thể bị đánh nát của ngươi cũng sẽ bị sức mạnh thần ma của ta đánh gãy hoàn toàn.

Hiện tại ngươi ngoại trừ việc bị động ăn đòn ra thì không còn lựa chọn nào khác!" Phương pháp mà cự hồn Tu La Đạo sử dụng quả thực đã thực hiện đúng như những phán đoán của Tứ Bất Tượng

trước đó!

Đúng như hắn nói, sức mạnh mạnh nhất của Đế Tôn đều được phát động lấy hồn thể làm cốt lõi, một khi hình thành được sự phong tỏa linh hồn ở mức độ nhất định đối với Đế Tôn thì sức chiến đấu cốt lõi sẽ bị giảm đi rất nhiều!

Giống như một pháp sư đỉnh cấp bị rút cạn thanh năng lượng, dù có thần thông hủy thiên diệt địa cũng khó lòng phát huy thực lực.

Đế Tôn hiện tại đang ở trong trạng thái bị nhắm vào và bị hạn chế như vậy.

Ầm!!

Mỗi động tác liên hoàn của Diệt Hồn Liên Trảm đều tiếp tục, từng đòn một oanh kích về phía Đế Tôn ở vị trí trung tâm nhất.

Bất hủ chi thân dù có kiên cố đến đâu thì sức mạnh có thể chống đỡ cũng có giới hạn.

Lúc này uy lực của Diệt Hồn Liên Trảm cuồng bạo đến mức nào, mỗi một chiêu đánh ra sau khi kết hợp hoàn hảo với chiêu trước đó, uy lực bộc phát đều tăng trưởng theo cấp số nhân! "Trảm thứ chín, xuất!" "Trảm thứ mười!!" "Thập nhất..." Những đòn oanh kích của cự hồn liên tục giáng xuống, Đế Tôn đang phải chịu đựng sự phong tỏa lực công kích khủng bố nhất kể từ khi kỷ nguyên thần ma giáng lâm tới nay!

Gã này quả thực xứng danh Tu La, đã diễn hóa sức mạnh của sát phạt chi đạo vô tiền khoáng hậu trong Diêm La luyện ngục đến cực hạn.

Cảm nhận được huyết mạch cơ thể bị áp bách và xung kích chưa từng có, Đế Tôn cuối cùng cũng thực sự nổi giận! "Ai nói cho ngươi biết là ta chỉ có thể điều khiển sức mạnh thần ma?" "Đại Tu Di Đạo

Luân Hồi!" Đế Tôn giận dữ, gầm lên một tiếng kinh thiên động địa với mười mấy đạo cự hồn xung quanh!

Trong chớp mắt, một phần nhỏ pháp tắc luân hồi mà Đế Tôn vừa mới dung hợp vào cơ thể đã tạo ra một sự cộng hưởng vô cùng mạnh mẽ với toàn bộ loạn lưu của khu vực Tu La Đạo!

Chương 770

Một vòng xoáy pháp tắc màu tím đen đột nhiên bao bọc lấy cơ thể Đế Tôn, lấy hắn làm cốt lõi, tất cả phạm vi được vòng tròn ánh sáng màu tím kia bao phủ, mọi hình thái năng lượng đều nhanh chóng bị phân rã thành hư vô!

Đó chính là sức mạnh thực sự của pháp tắc luân hồi! "Cái gì!...

Không thể nào!

Ngươi lại có thể điều khiển sức mạnh của pháp tắc luân hồi??" Cảnh tượng này xuất hiện đã hoàn toàn làm cự hồn Tu La khiếp sợ.

Pháp tắc luân hồi chính là cơ sở tồn tại của kính Lục Đạo Luân Hồi, đứng trên bất kỳ luồng sức mạnh nào trong chiến trường luân hồi, không nghi ngờ gì chính là sức mạnh chúa tể thực sự trong sáu khu vực luân hồi!

Trước mặt pháp tắc luân hồi, bất kỳ trò hề nào muốn kêu gào cũng chỉ có thể trở thành một trò cười. "Hử?

Chẳng phải ngươi rất ngông cuồng sao?" Đế Tôn từ từ mở mắt, ánh mắt tỏa ra hào quang tím đen rực rỡ như hai hố đen kia đã hoàn toàn khóa chặt lấy cự hồn Tu La Đạo đang sững sờ, ngay cả mười tám đạo hồn niệm đang đánh ra cũng nhanh chóng tan rã trước sức mạnh chúa tể không thể kháng cự này. "Không!!

Không thể nào, tam giới sao có thể tồn tại sinh mệnh nghịch thiên như vậy?

Ngay cả pháp tắc nguyên thủy cũng có thể điều khiển, chẳng lẽ ngươi có thể sánh ngang với Hỗn Độn?

Ngươi là ai!!" "Ta là cha ngươi, tin không?" Đế Tôn dường như đã

chán ghét những lời thoại vô ý nghĩa này, đối mặt với một đối thủ đã định sẵn là phải đón nhận cái chết, hắn chọn một phương thức gọn gàng hơn để xóa sổ đối phương.

Chỉ tay một cái, kiếm Hiên Viên trong khoảnh khắc đó đã giải phóng khí uy đạo vô cùng bá liệt, ngay khi long hồn bay lên không trung, nó lại bị Đại Tu Di Đạo của Đế Tôn trực tiếp tác dụng lên thân kiếm!

Trời mới biết tại sao Đế Tôn lại đột nhiên thực hiện nỗ lực như vậy.

Nhưng thực tế đã chứng minh, lựa chọn của Đế Tôn vĩnh viễn không làm người khác thất vọng.

Tác dụng gia trì bản chất nhất của Tu Di Đạo chính là phóng đại!

Sự sắc bén vốn được phóng ra từ kiếm khí tinh thuần, qua sự diễn hóa của Tu Di Đạo, từ đòn tấn công đơn điểm đã thuận thế bành trướng thành đòn tấn công phạm vi lớn!

Điều gian xảo nhất là phạm vi kiếm khí mở rộng nhưng uy lực được giải phóng lại không hề giảm sút chút nào!

Tương đương với việc đem uy lực của một đạo kiếm khí sao chép thành hàng trăm hàng ngàn bản sao theo chiều ngang!

Về bản chất, Tu Di Đạo là một loại năng lực nghịch pháp tắc, đi ngược lại với các quy tắc năng lượng cơ bản nhất giữa trời đất, vốn không nên được kỷ nguyên thần ma dung nạp.

Nếu không phải Tế Công cũng giống như Đế Tôn, không chịu ảnh hưởng của lực pháp tắc che trời khi kỷ nguyên trước sụp đổ, thì tuyệt đối cũng không thể điều khiển những thủ đoạn nghịch thiên như Tu Di Đạo trong kỷ nguyên thần ma.

Giờ đây, ngược lại lại làm lợi cho một kẻ tồn tại tách biệt với chư

thiên như Đế Tôn. "Đạo của ta có thể làm loạn cổ kim, có thể nghịch thương thiên, hạng lâu la Minh giới như ngươi cũng xứng đứng trước mặt ta mà phóng tứ sao?" Ầm ầm ầm!

Một kiếm vung ra, cự hồn Tu La Đạo tan thành mây khói, căn bản không có lấy nửa phần cơ hội thoát thân.

Từ lúc Đế Tôn đột nhiên nổi giận nghiền nát gã này, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vòng mấy giây.

Nếu hỏi lý do Đế Tôn đột nhiên phát lực, thì đó chính là... ta thích vậy!

Đợi khí tức Tu La Đạo tan hết, Đế Tôn lăng không cầm kiếm, ung dung đi ngược dòng loạn lưu Tu La Đạo mà rời đi.

Sự sắc bén và khí trường của một người một kiếm đó thậm chí còn khiến vô số linh hồn vãng sinh dưới pháp tắc luân hồi phải kinh tâm động phách!!

Cửu U Diêm La, Lục Đạo Luân Hồi... những từ ngữ vốn từng khiến toàn bộ chúng sinh phải kinh hãi, lúc này lại bị sức mạnh của một mình Đế Tôn trấn áp đến mức run rẩy sợ hãi. "Thấy rồi chứ?

Chương 771

Đó chính là thực lực.

Trước mặt Đế Tôn, việc quyết định sinh tử của bất kỳ đối thủ nào cũng chỉ trong một ý niệm, không có chuyện có thể hay không, chỉ có muốn hay không mà thôi." Tại cuối vực sâu u minh, nơi mà người đời gọi là mười tám tầng địa ngục, một điểm cực đoan đen tối nhất ở dưới cùng của Minh giới, ba đôi mắt đang trốn trong bóng tối lúc này cũng đang dùng phương pháp đặc biệt theo dõi tất cả những gì diễn ra trong khu vực Lục Đạo Luân Hồi.

Chủ nhân của ba ánh mắt đó cũng giống như Minh Tôn, đã lẩn tránh khi Đế Tôn dùng hồn phách tiêu dao du khắp tam giới tìm kiếm ba vị Diêm La thượng tầng.

Ba gã này chính là ba tay sai trung thành nhất của Minh Tôn, trước đó đã nhận được hồng lệnh tối cao của Minh giới, yêu cầu ba vị Diêm La thượng tầng phối hợp với Thực Cốt Cơ và Đồng Hoàng cùng ra tay, liên hợp để ngăn chặn Đế Tôn.

Nhưng lão đại của ba vị Diêm La thượng tầng là U Minh Hành Giả lại là một lão cáo già, dựa vào việc trước đây khi còn đương chức ở Nhân Gian Đạo đã quen biết với Công Minh đại thần, sau vài vò rượu lâu năm, giờ đây hắn đã coi Công Minh đang làm trấn thủ phú ông là huynh đệ kết nghĩa.

Hắn khoe khoang thần thông quảng đại của người huynh đệ này vô cùng, suýt chút nữa là thổi lên tận trời, ngược lại còn dọa cho kẻ đứng đầu mười vị Diêm La là U Minh Hành Giả một phen.

Đặc biệt là khi từ miệng Công Minh biết được tin tức Thần Ma Phần Thiên Diễm của Đế Tôn chuyên có thể thôn phệ cổ ma hồn lực,

U Minh Hành Giả thực sự đã hoảng sợ.

Là tay sai số một của Minh Tôn, hắn quá hiểu cái vốn liếng mà Minh Tôn tự hào nhất chính là cự hồn Lục Đạo Luân Hồi cũng như bản nguyên cổ ma hồn cấp bốn trong bản thể, tất cả đều vừa vặn bị Đế Tôn khắc chế!

U Minh Hành Giả sau khi nhận được những tin tức đó, cân nhắc tờ hồng lệnh mà Minh Tôn phát ra, cuối cùng quyết định trái lệnh Minh Tôn một lần, thế là dẫn theo hai vị Diêm La thượng tầng khác cùng trốn vào U Minh Chi Uyên để tọa sơn quan hổ đấu.

Nếu Minh Tôn thắng, lúc sắp đánh xong thì xông vào khu vực Lục Đạo hò hét vài tiếng, rồi giúp Minh Tôn hạ gục mấy vị Diêm La phản biến như Hãn Huyết Thi Khôi kia, nhiệm vụ hồng lệnh cũng coi như xong, ba anh em thượng tầng này vẫn sẽ một tay che trời!

Nếu Minh Tôn thua Đế Tôn, ba anh em cũng có thể dứt khoát phản biến, cùng gia nhập đội ngũ nịnh bợ Đế Tôn, cũng có thể có được một kết cục miễn chết.

Thực tế đã chứng minh, quyết đoán của U Minh Hành Giả chính xác đến mức nào.

Lúc này ba đôi mắt đã chứng kiến cảnh tượng Đế Tôn gần như tàn nhẫn xóa sổ cự hồn Tu La Đạo vừa rồi, dù cho đang trốn trong U Minh Chi Uyên thì ba vị đại Diêm La cũng sợ đến mức sởn gai ốc. "Mẹ nó, ta thấy tên này còn Tu La hơn cả Tu La nữa!

Trước đây chưa từng nghe nói trong tam giới có nhân vật số một như vậy nha!" Vị Diêm La thứ hai lập tức lên tiếng, trong giọng nói có lẫn một chút run rẩy. "Mặc kệ đi, tóm lại ba anh em ta cứ trốn cho kỹ, ở trong U Minh Chi Uyên này nhất định sẽ không bị phát hiện đâu, chúng ta ngồi đợi Minh Tôn cút xéo!" "Ba người các ngươi quả nhiên là thuộc hạ đắc lực của bản tôn." Đột nhiên, ngay lúc đó, từ phía sau

ba đôi mắt kia, cái giọng nói u lãnh đến cực điểm đó đột nhiên xuất hiện.

Chính là bản thể của Minh Tôn đã giáng lâm! "Minh...

Minh Tôn!!" "Không!!"...

Không ai biết tại sao Minh Tôn đột nhiên cũng đến nơi sâu nhất của Minh giới là U Minh Chi Uyên, có lẽ cũng bởi vì đã bắt đầu kiêng dè sức chiến đấu khó tin của Đế Tôn.

Ba anh em Diêm La thượng tầng đen đủi, tính kế cho lắm rồi cuối cùng lại không ra con người, bị Minh Tôn bắt quả tang, không chết thì dự kiến kết cục cũng sẽ thảm hại.

Mặt khác, bản thể Minh Tôn rời khỏi chiến trường Lục Đạo Luân Hồi, có nghĩa là ở một mức độ nào đó đã từ bỏ đạo cự hồn cuối cùng là Thiên Đạo!

Tuy rằng cự hồn Thiên Đạo là kẻ mạnh nhất trong sáu đạo hồn thể, đồng thời sở hữu một loại năng lực cộng hưởng thần thông đáng lẽ thuộc về Thần, nhưng trước mặt Đế Tôn dường như cũng không phải là cái vốn liếng gì đáng để khoe khoang. "Ta dường như cảm nhận được khí tức không gian của Lục Đạo Luân Hồi đã thay đổi, nếu ta không đoán sai thì Minh Tôn đã chuyển đi trước rồi." Đế Tôn sắc mặt bình tĩnh trêu chọc Thiên Đạo, giống như đang nhìn một con chó dữ không nơi nương tựa. "Đoán không sai.

Nhưng điều đó thì quyết định được gì chứ?

Ta và bản thể cùng chung sống, ta diệt hay sinh thì bản thể cũng không có gì khác biệt." Đế Tôn đột nhiên lạnh lùng cười nói: "Sai rồi, bất kỳ cá thể nào có ý chí linh hồn độc lập đều là một thực thể sinh mệnh tồn tại độc lập, có ý nghĩa và giá trị tồn tại của riêng mình, ngay cả khi ngươi là kẻ được sáng tạo ra thì điều đó cũng không thay đổi

được gì." Khí tức Thiên Đạo dường như trở nên mê ly hơn vài phần: "Ngươi là ai?

Khuyên ta đầu hàng?

Hay bảo ta nói ra tung tích của Minh Tôn?" "Không, ta chỉ cảm thấy sự tồn tại của ngươi không đáng giá chút nào.

Chỉ là một vật chứa cổ ma hồn đáng thương.

Sự vẫn lạc của ngươi đối với bất kỳ ai trên thế giới này đều không có ý nghĩa gì, chẳng lẽ không đáng buồn sao?" Thiên Đạo cười lớn một cách phóng túng: "Mệnh của ta, ta chấp nhận.

Cuối cùng cũng phải chết, ta cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Hôm nay, ta muốn bộc phát ra một mặt mạnh mẽ nhất của mình, đồng thời cũng để giành lấy sự tôn trọng của ngươi, một lần này, ta không còn chiến đấu vì Minh Tôn nữa, mà chiến vì chính mình!" Khóe miệng Đế Tôn nở một nụ cười nhàn nhạt, khi nghe đạo cự hồn trước mặt nói ra những lời này, hắn đã bắt đầu dành cho đối thủ sự tôn trọng xứng đáng rồi.

Chương 772

Cự hồn Thiên Đạo so với năm cự hồn khác có một ưu thế rõ ràng nhất chính là sự ngưng tụ đối với sức mạnh của hoang hồn xung quanh.

Phải biết rằng, con đường vãng sinh Lục Đạo Luân Hồi không hề dễ dàng như tưởng tượng, cũng không phải là chuyện đương nhiên, vào đến kính luân hồi, được các lối đi của lục đạo chọn lựa mới chỉ là bắt đầu, muốn thực sự hoàn thành toàn bộ quá trình vãng sinh, quay về nhân gian giới để bắt đầu kiếp sau, nhất định phải đảm bảo linh hồn thể đi qua được lớp loạn lưu của toàn bộ khu vực luân hồi một cách thuận lợi.

Đương nhiên, có thành công thì tự nhiên sẽ có thất bại, những linh hồn thể bị loạn lưu vô tận phân giải đó sẽ giống như những sinh linh bị hồn bay phách tán, mất đi tư cách vãng sinh, biến thành hoang hồn, vĩnh viễn vất vưởng trong tam giới, không còn cơ hội tự chủ lựa chọn vãng sinh đầu thai nữa.

Một trong những năng lực của cự hồn Thiên Đạo trước mặt chính là ngưng tụ sức mạnh bản nguyên của hoang hồn để dẫn động công pháp chuyên biệt, tạo ra sự uy hiếp đối với kẻ thù của mình.

Ầm ầm!

Kèm theo một tiếng nổ lớn bùng phát, hồn thể Thiên Đạo cuối cùng cũng ra tay trước, dùng sức mạnh hoang hồn ngưng tụ ra hai chiếc gai xương hung tợn làm binh khí của mình, tấn công Đế Tôn bên trong loạn lưu khu vực.

Ngoại trừ gã tự bạo khi chưa kịp nói gì kia ra thì cự hồn Thiên Đạo cũng là kẻ đặc biệt hung bạo, căn bản không có ý định nương tay,

vừa lên đã tung ra những đòn tấn công cuồng mãnh một cách điên cuồng.

Đế Tôn không hề vội vàng, nếu đối phương muốn chơi thì hắn sẽ chơi cùng cho thỏa thích.

Mỗi lần vung thần khí Hiên Viên Kiếm, luồng khí tức cuồng mãnh chấn động trong hư không đó đều bộc phát ra lực phá hoại cục bộ vô cùng mạnh mẽ.

Có lẽ vì đây là đạo cự hồn cuối cùng nên các đòn ra tay của Đế Tôn rõ ràng không còn nhiều kiêng dè nữa, cứ thế mà vung kiếm điên cuồng, hắn dám trực diện với pháp tắc luân hồi, trực tiếp đánh sụp Lục Đạo Luân Hồi cũng không phải là không thể thử một lần.

Nhưng đối với cự hồn Thiên Đạo, khi mất đi sự bảo hộ của pháp tắc cục bộ khu vực Thiên Đạo, trước mặt Đế Tôn sẽ trở nên giống như một con kiến, nhỏ bé như hạt bụi.

Tại đây là sân nhà, nhưng cũng sẽ là nơi táng thân!

Ầm ầm ầm!

Một kiếm vung ra, khí uy đạo hỏa lực toàn khai, Đế Tôn lại triển khai Tu Di Đạo, kiếm mang trong cùng một thời khắc bành trướng gấp trăm lần. "Ta thực sự muốn kiến thức xem, quân bài tẩy thực sự mà ngươi tự hào nhất có hình dạng thế nào." Đế Tôn dứt khoát nói ra mục đích căn bản của đòn đánh này, không phải để xóa sổ đối phương, mà chỉ để xem thử, với tư cách là Thiên Đạo, đứng trên năm hồn khác thì có điểm gì đặc biệt, đó có lẽ cũng là thứ duy nhất có thể khơi gợi hứng thú của Đế Tôn.

Đối mặt với đòn kiếm khí bùng phát vô cùng cuồng bạo, Thiên Đạo hiểu rõ, chỉ dựa vào sức mạnh của mình thì cũng không thể kháng cự được uy lực của một kiếm này, nhất định phải dùng đến

quân bài tẩy của mình, phóng ra chiêu cộng hưởng thần thông kia, nếu không, không nghi ngờ gì cũng sẽ nhận lấy kết cục như cự hồn Tu Tu La Đạo thứ hai. "Thần thông Linh Hồn Trọng Tổ!" Ầm ầm ầm!

Trong chớp mắt, hình dáng cự hồn Thiên Đạo hoàn toàn tan rã, thay vào đó là một khối vòng xoáy nguyên lực màu nâu đậm vô cùng âm u!

Trong vòng xoáy rối rắm thậm chí có chút dơ bẩn và vặn vẹo đó, xen lẫn bản nguyên hồn lực của chính Thiên Đạo, có cả một phần sáu cổ ma hồn nguyên bị nghiền nát, cộng thêm những mảnh vỡ hoang hồn bị phá vỡ vô cùng vô tận bên trong Lục Đạo Luân Hồi.

Tất cả những khí tức linh hồn vốn không cùng nguồn gốc đó được trộn lẫn vào nhau, trọng tổ thành một hình thái linh hồn hoàn toàn mới!

Đó chính là thần thông mà Thiên Đạo tự hào nhất, một loại phương pháp tái tạo linh hồn giống như niết bàn trọng sinh!

Đế Tôn có chút bất lực nhìn về phía hình dáng hồn thể vô cùng hung tợn sau khi tập hợp lại trước mặt: "Có thể nói cho ta biết, thần thông này được mô phỏng từ vị thần nào không?

Thật khiến người ta muốn nôn mửa." Thực tế, loại thủ đoạn trọng tổ linh hồn này là một thủ pháp đi ngược lại với giới hạn đạo đức của tam giới.

Bởi vì linh hồn đại diện cho biểu tượng độc nhất vô nhị bản chất nhất của một con người, trộn lẫn bao nhiêu linh hồn bị phá vỡ vào với nhau như vậy thì cái thực thể sinh mệnh đó rốt cuộc đại diện cho ai?

Ngay cả khi tồn tại như một cá thể độc lập hoàn toàn mới thì nó cũng không có những đặc trưng chuyên biệt thuộc về riêng mình, tuyệt đối không thể được tam giới bao dung. "Ha ha ha!

Đế Tôn, sau khi ta trọng tổ linh hồn, cổ ma hồn lực đã hoàn toàn được kích phát, hiện tại chiến đấu lực của ta đã không kém gì ngươi chút nào, ta phải xem thử ngươi lấy cái vốn liếng gì để có thể tứ vô kỵ đạn trước mặt ta!" Ầm!

Cự hồn trọng tổ khóa chặt khí tức của Đế Tôn, phát ra một tiếng gào thét linh hồn đáng sợ, âm thanh mạnh đến mức khiến người ta phải trợn mắt hốc mồm, không thể tin nổi.

Mạnh mẽ như Đế Tôn, sau khi cảm nhận được uy lực của cường độ cổ ma hồn cấp năm thực sự, cũng không nhịn được mà giật mình một cái. "Quả thực, từ cấp năm trở đi, sự khác biệt giữa các cấp độ cường độ cổ ma hồn lực sẽ càng ngày càng trở nên rõ rệt, khoảng cách cường độ cổ ma hồn cấp năm so với cấp bốn không đơn giản như cấp hai so với cấp một đâu!

Nhưng mà... tuy rằng ngươi sở hữu thần thông trọng tổ linh hồn, nhưng cũng đồng thời phạm phải một sai lầm còn chí mạng hơn, đó chính là đã khiến ta khôi phục lại trạng thái đỉnh phong." Khảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn điểm nhẹ vào giữa mày, một cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện, đồ đằng thập vĩ cùng với bối cảnh quy tắc tinh không mênh mông lại xuất hiện, đôi cánh thần ma phía sau nâng cơ thể Đế Tôn bay lên không trung, trong lòng bàn tay, hai luồng bản nguyên thần ma vô cùng tinh thuần kia cũng một lần nữa sử dụng chiêu cũ. "Hừ, chiêu này thực sự dùng bao nhiêu lần cũng không chán, nhưng lần này e rằng ngươi phải thất vọng rồi." Trong con ngươi của hồn thể trọng tổ đột nhiên bắn ra một đạo huyết sắc hồn nhận, lại trực tiếp thông qua ánh mắt mà tung ra hồn nhận gây sát thương thực chất cho linh hồn!

Chương 773

"Cái gì!

Lại còn có thủ đoạn như vậy sao?" "Ha ha ha, Đế Tôn, tóm lại là ngươi đã quá coi thường ta rồi, hồn nhận cũng là bản năng tấn công mới thức tỉnh sau khi ta trọng tổ linh hồn, trực tiếp dùng tinh thần lực tinh thuần nhất để ngưng tụ ra quang nhận thực chất hóa mà phát động tấn công, không có phương thức tác chiến nào khiến ta cảm thấy thoải mái hơn là có được sự bổ sung hồn nguyên vô tận từ tất cả các hoang hồn như thế này đâu." Đúng vậy, thông qua hồn nhận để phóng ra thủ đoạn tấn công, đối với cự hồn trọng tổ có hai ưu thế.

Thứ nhất, là vốn liếng để đánh trận chiến kéo dài!

Sự bổ sung hoang hồn vô cùng vô tận khiến nó căn bản không cần lo lắng về chi phí tấn công, chỉ cần có thể dây dưa với Đế Tôn cho đến khi thiên hoang địa lão...

Bởi vì bên trong kính Lục Đạo Luân Hồi mỗi thời mỗi khắc đều có linh hồn bước vào con đường vãng sinh, có kẻ gia nhập thì có kẻ thất bại, đủ để khiến cự hồn không thua kém bất kỳ đối thủ nào về phương diện đánh lâu dài.

Thứ hai chính là phương thức giải phóng tức thì của thủ đoạn hồn nhận, có thể không gián đoạn gây ra sự can nhiễu linh hồn liên tục đối với Đế Tôn, đồng thời áp chế cơ hội để Phần Thiên Diễm của Đế Tôn kích hoạt các loại kỹ năng BUG. "Xem kìa, quả thực là một đối thủ thú vị...

Không, ta rút lại câu nói đó, ngươi có vùng vẫy thế nào đi nữa thì rốt cuộc cũng khó tránh khỏi sự trừng phạt của vận mệnh." "Kiến tấn công người một vạn lần thì rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi một

lần phản kích nghiền nát của người ta, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng cần ta dạy sao?" Đế Tôn nhìn vô số hồn nhận đang lao tới trước mặt, ngay cả tay cũng lười vung lên, chỉ hướng về hư không phát ra một tiếng quát khẽ, cuốn theo sóng âm, nhờ sự phối hợp hoàn mỹ giữa bản nguyên thần ma và Tu Di Đạo mà tự động khuếch tán thành một bức tường âm thanh vô cùng ngưng thực và không ngừng phóng đại, đi tới đâu là quét sạch toàn bộ hồn nhận ập đến tới đó. "Hãy chịu đựng sự nghiền nát từ thần đi, lũ kiến hôi." Cùng với bức tường âm thanh cổ xưa đổ sập xuống, Đế Tôn không hề dừng lại hành động, dứt khoát vung Hiên Viên Kiếm chém ngang không trung một nhát.

Một kiếm này gần như ngưng tụ sức mạnh mạnh nhất mà hiện tại Đế Tôn có thể vung ra, hắn lại chọn phương thức đơn giản thô bạo nhất và cũng cực đoan nhất trong vô số các thủ đoạn tấn công!

Dùng uy áp kiếm khí vô địch cường hãn chém ra một vết nứt trên pháp tắc cục bộ của khu vực Thiên Đạo Luân Hồi, dùng phương thức làm chấn động không gian để tống tiễn cự hồn Thiên Đạo!

Có thể nói, trong quá trình đối chiến với sáu đạo cự hồn của Minh Tôn, đòn đánh duy nhất mà Đế Tôn thực sự nghiêm túc và có thể thực sự hiển hiện thực lực chính là một kiếm lúc này! "Có thể chết dưới một kích của ta, ngươi là kẻ duy nhất trong sáu đạo hồn niệm có được vinh dự này, cũng đủ để ngươi tự hào rồi." Lời vừa dứt, Đế Tôn thậm chí không thèm nhìn thêm một cái nào vào trung tâm chiến trường nữa, vô cùng tự tin xách Hiên Viên Kiếm bước ra khỏi khu vực Thiên Đạo trước một bước. "Thôi đi...

Cuối cùng vẫn không địch lại." Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ vang trời xé lòng xé phổi nổ ra, toàn bộ loạn lưu vô tận của khu vực Thiên Đạo trong khoảnh khắc đó rơi vào trạng thái sụp đổ cực độ điên cuồng, tất cả các hoang hồn bị Thiên Đạo trộn lẫn

vào nhau đều hoàn toàn tan thành mây khói.

Cùng với khối hồn tạp nham hiển hiện ý chí bất khuất nhưng vô cùng nực cười đó bị phá vỡ, ý thức độc lập của cự hồn Thiên Đạo của Minh Tôn cũng theo đó mà tiêu tán.

Kể từ đó, lục đạo cự hồn toàn bộ đã vẫn lạc dưới tay Đế Tôn, ai có thể ngờ rằng một chiến tích hoàn mỹ đến kinh ngạc như vậy lại được Đế Tôn hoàn thành bên trong kính Lục Đạo Luân Hồi!

Khi nhóm người Thi Khôi đang canh giữ ở cửa vào Lục Đạo Luân Hồi nhìn thấy Đế Tôn ung dung quay trở lại, trong ánh mắt của mọi người đều lộ ra hào quang của sự chấn kinh và vui mừng khôn xiết.

Chấn kinh vì hắn có thể giành được một chiến thắng hoàn hảo đến khó tin trong môi trường như vậy!

Vui mừng vì mấy vị Diêm La trong Thập Điện Diêm La đã dốc hết toàn bộ vốn liếng để đặt cược, nay đã tiến gần thêm một bước nữa tới thắng lợi cuối cùng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trận chiến tiếp theo mới là cuộc đối đầu chung cực quyết định vận mệnh của tất cả mọi người.

Dù cho lúc này Đế Tôn đã thu thập được tám đạo bản nguyên cổ ma hồn cấp bốn hoàn chỉnh, chỉ thiếu duy nhất một đạo của Minh Tôn để đạt đến cảnh giới hoàn mỹ của Phần Thiên Diễm cấp bốn, nhưng cửa ải cuối cùng này mới thực sự là cuộc quyết chiến sinh tử. "Đại ca, có hai tin tức, một tin tốt và một tin xấu, huynh muốn nghe cái nào trước?" Ngộ Không xán lại gần, vẻ mặt đầy sự nghiêm túc nhìn Đế Tôn. "Tin tốt là đã tìm thấy vị trí của Minh Tôn.

Tin xấu là vị trí đó không có lợi cho chúng ta.

Nếu đệ không đoán sai thì hắn hẳn là đang ở nơi sâu nhất dưới chân chúng ta – U Minh Chi Uyên, nơi từng là mười tám tầng địa

ngục dùng để trấn áp những thứ chí ác của trời đất." Vẻ mặt của Đế Tôn càng ung dung bao nhiêu thì biểu cảm của những người trước mặt lại phong phú bấy nhiêu...

Tóm lại, mọi người đều bắt đầu nhìn tên gia hỏa khó tin này với bộ mặt như nhìn quái vật. "Được rồi, vốn dĩ tôi còn lo lắng không biết các hạ có thể chiến thắng Minh Tôn hay không, giờ xem ra sự lo lắng của tôi có hơi thừa rồi." Thi Khôi lập tức trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Thực Cốt Cơ còn theo bản năng ném cho Đế Tôn một cái nháy mắt đưa tình.

Tuy hiểu rõ tuyệt đối sẽ không được một nhân vật như Đế Tôn lọt vào mắt xanh, nhưng dưới sự thôi thúc của bản năng muốn gần gũi với cường giả, nàng vẫn thực hiện hành động đó. "Cứ việc đi làm việc của các ngươi đi.

Ta nói rồi, trật tự Minh giới tuyệt đối không thể vì sức mạnh cổ ma xâm nhập mà trở nên hỗn loạn.

Chương 774

Nếu trước khi ta quay về, các phương diện vận hành của Minh giới không khôi phục lại trạng thái ban đầu thì ta sẽ xem xét việc tẩy bài lại toàn bộ Minh giới." Khẩu khí của Đế Tôn bình thản như vậy, nhưng những lời nói đó lại chứa đựng sức mạnh kinh thiên động địa, chỉ với vài lời ngắn ngủi đã khiến năm vị Diêm La đại danh đỉnh đỉnh của Minh giới và các sứ giả Hắc Bạch ở bên cạnh phải kinh tâm động phách...

Không cần mọi người dẫn đường, Đế Tôn đã dễ dàng tìm thấy lối vào U Minh Chi Uyên, thực tế là nó nằm ở rìa của các cửa ải tương ứng với kính Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu không phải là người của Minh giới thì e rằng vĩnh viễn cũng không thể tìm thấy vị trí đó, hèn gì trước đó Đế Tôn thần du tam giới mà không thể tìm thấy nguyên nhân ba vị Diêm La thượng vị kia ở đâu.

Nhưng không hiểu sao, sau khi Đế Tôn khải hoàn trở về từ kính Lục Đạo Luân Hồi thì lại dễ dàng bắt được vị trí dẫn đến U Minh Chi Uyên, thật khiến người ta xưng kỳ.

Vút...

Không nói lời nào thừa thãi, Đế Tôn đại lão lập tức bước lên lối vào truyền tống của vực sâu, thậm chí không có lấy một hành động dừng lại dư thừa nào.

Thi Khôi và Hãn Huyết nhìn nhau một cái, năm vị Diêm La đều hít một hơi khí lạnh.

Hãn Huyết: "Tôi... có nên nhắc nhở đại lão chuyện ba vị Diêm La đều bị Minh Tôn xử lý rồi không?" Thi Khôi: "Không kịp nữa rồi, lão

tử cũng quên béng mất!" Thực Cốt Cơ: "Thật là một đám vô dụng!

Phen này phiền phức rồi!

Minh Tôn sở hữu bản năng phệ hồn mạnh nhất, quan trọng hơn là trên người hắn còn ẩn giấu một thần cách chuyển thế không ai biết được, những tin tức mà Đế Thính gửi về chúng ta vẫn chưa kịp nói gì với Đế Tôn cả!" Ngộ Không hét lên một tiếng, gãi gãi tay, đang định xông vào U Minh Chi Uyên theo thì bị Tứ Bất Tượng giữ lại. "Thạch hầu sinh ra từ trời, không chịu sự trói buộc của tuyệt trận dưới U Minh Chi Uyên, nếu ngươi xông vào thì sẽ lập tức bị Minh Tôn phát hiện rồi trực tiếp ra tay tiêu diệt, vong hồn của ngươi cũng sẽ trở thành ác linh bị Minh Tôn điều khiển đấy." Ngộ Không: "Hả!

Thế là chúng ta cứ ngồi đây chờ chết sao?

Đại ca vừa mới chiến đấu xong với sáu đạo cự hồn, ngay cả cơ hội nghỉ ngơi cũng không có, lại bảo huynh ấy vào đó nộp mạng à?" "Yên tâm đi, đại ca sẽ không có chuyện gì đâu." Mọi người bàn tán xôn xao không ngớt, nhưng duy chỉ có tiếng nói thanh u linh động của Hỏa Vũ thản nhiên truyền ra, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Đồng Hoàng: "Nàng nói xem?" Hỏa Vũ lại nở một nụ cười nhạt yên nhiên: "Bởi vì là Đế Tôn, nên toàn bộ tam giới này không có bất kỳ sức mạnh nào có thể giết chết huynh ấy!

Ngay cả Phật Tổ cũng không được!

Nếu không thì năm đó khi Cửu Trọng Thiên bị phá, Phật Tổ đã ra tay ngăn cản rồi." Mọi người: "..." Thực Cốt Cơ lộ vẻ bất lực: "Ai, Minh Tôn tuy rằng thủ đoạn tàn nhẫn nhưng đối với ta cũng có ơn tri ngộ, đáng tiếc lần này đụng phải Đế Tôn, dự kiến là tám phần là phải tiêu đời rồi..." Thế là, mọi người bỗng chốc thay đổi bộ dạng, ngược lại bắt đầu đồng tình với Minh Tôn như một nhóm kẻ yếu thế rồi.

Đúng vậy, đụng phải đối thủ như Đế Tôn thì Minh Tôn có ba đầu sáu tay đi nữa cũng định sẵn chỉ có một kết cục, đó chính là diệt vong! "Ngại quá, để các hạ phải đợi lâu rồi." Xoạt!

Chỉ thấy ở tận cùng của vực sâu mười tám tầng vô tận, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, một luồng lưu quang rực rỡ đột nhiên giáng xuống, xuất hiện một cách dứt khoát không chút dây dưa chậm trễ.

Đáng sợ hơn là tiếng chào hỏi của Đế Tôn còn chưa dứt thì người đã đứng vững vàng trước mặt Minh Tôn rồi. "...

Ha ha, quả nhiên là một đối thủ đầy bất ngờ." Minh Tôn rõ ràng đã bị chấn kinh bởi thân pháp và tốc độ đáng sợ như vậy, để giữ thể diện, hắn vội vàng cười gượng hai tiếng, giả bộ ra vẻ bình tĩnh tự tại. "Ngươi nhất định đang nghĩ xem tại sao ta có thể đột phá kết giới U Minh được bố trí ở cửa vào U Minh Chi Uyên mà lại không chịu chút ảnh hưởng nào, ta đoán không sai chứ?" Đế Tôn mỉm cười nhạt nhìn vào khối đen tối trước mặt, tuy rằng nhìn không rõ hình dáng cụ thể của Minh Tôn nhưng đôi bên đã sớm khóa chặt vị trí khí tức của nhau, đôi con ngươi sâu thẳm vô cùng trong bóng tối kia chợt co rụt lại. "Quả nhiên không phải là một nhân vật đơn giản, Đế Tôn, xem ra trận chiến này, bất kỳ ai trong hai ta muốn giành thắng lợi cuối cùng thì đều phải dốc toàn lực mới được!" Đế Tôn không cho là đúng, nhếch môi: "Cái đó thì chưa chắc.

Ta tuy rằng không biết gì về thủ đoạn của ngươi, còn ngươi hiểu rõ về ta hơn nhiều, nhưng như thế thì đã sao?

Giờ ta đang đứng trước mặt ngươi, khoảng cách chỉ trong gang tấc, ngươi có thể ngăn cản được ta sao?" Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, Đế Tôn vung kiếm theo gió, đôi bên cách nhau trăm bước, thần khí Hiên Viên Kiếm thuận thế bay ra, giống như một con du long tỏa

ra hào quang kim sắc, mang theo sự sắc bén muốn xé nát tất cả mà ép về phía Minh Tôn.

Trong vòng trăm bước, Hiên Viên Kiếm xuất ra, tất yếu phải thấy máu!

Phập!

Tiếng rồng ngâm vang vọng, kiếm mang trong nháy mắt đã chém nát khối đen tối trước mặt, cũng chính là vị trí khí tức bị khóa chặt của Minh Tôn.

Đế Tôn rõ ràng cảm nhận được một luồng phản hồi của máu thịt bắn tung tóe lập tức xuất hiện, nhưng định thần nhìn kỹ thì kẻ bị một kiếm phong hầu không phải là bản thể Minh Tôn, mà là một trong ba vị Diêm La thượng vị đã bị hút cạn linh hồn trước đó. "Gã đáng thương, lại bị thôn phệ hồn nguyên một cách vô ích, trở thành quân bài để bảo vệ mạng sống.

Theo sự hiểu biết của ta thì ngay cả toàn bộ Minh giới cũng chỉ là vật chứa của ngươi, những cô hồn lục đạo đang vãng sinh kia e rằng đều bị coi là thức ăn phải không?" "Ha ha ha ha..." Minh Tôn vẫn giữ vẻ mặt ra vẻ ghê gớm, nhưng tiếng cười lại càng thêm phần âm u.

Chương 775

"Ta chưa từng nghi ngờ thực lực của ngươi, nhưng muốn giành chiến thắng thì chỉ dựa vào sức mạnh là không đủ đâu.

Có những lúc, giỏi lợi dụng trí tuệ và sự hỗ trợ của các vật trung gian khác xung quanh để đạt được mục đích thì ngược lại sẽ có hiệu quả kỳ lạ!" Ầm!

Lúc này, cái xác Diêm La vừa bị Đế Tôn chém nát kia đột nhiên nổ tung, bản nguyên minh linh bị vỡ vụn thành bột mịn đã hóa thành một dải thực vật bán hoạt thể màu tím đen, nhanh chóng bám leo lên hai chân của Đế Tôn. "Giờ thì trò chơi chính thức bắt đầu.

Trước tiên hãy để ngươi cảm nhận xem oán niệm được nuôi dưỡng từ sức mạnh linh hồn của chính ngươi mạnh đến mức nào!" Từ trong hư không đen tối đột nhiên thò ra một bàn tay màu tím đen, chỉ nhẹ một cái về hướng Đế Tôn, xung quanh những dải thực vật màu tím đen, vô số oán hồn nhanh chóng tập kết, mỗi đạo hồn niệm mục nát đó đều có lịch sử hơn mười vạn năm trở lên. "Những thứ này đều từng là những kẻ chí ác của nhân gian bị phong ấn ở tận cùng vực sâu luyện ngục mười tám tầng, không chỉ hung tàn mà thực lực còn cường đại, dù dựa vào sức mạnh tuyệt trận vô thượng của Minh giới cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt được chúng, vì thế chúng mới bị lưu lại đây.

Giờ đây, dùng để chiêu đãi quý khách xem ra càng thích hợp hơn đấy." "Xì xì xì..." Nơi được gọi là nguồn gốc của vạn ác cũng chẳng hề sai, cái xác Diêm La thối rữa hóa thành nhục thân kia ngược lại đã trở thành vật ký sinh cho những ác linh đó.

Nhờ vào máu thịt thối rữa, những nguồn gốc vạn ác này bắt đầu

sinh sôi điên cuồng, hồn thể bành trướng gấp vô số lần trong thời gian ngắn! "Ha ha ha!

Đế Tôn, vị khách quý của Minh giới, hãy tận hưởng bữa tiệc vong hồn này đi!" Ầm ầm...

Một điệu luật cổ xưa đặc thù với hình thái hồn âm vô cùng quỷ quyệt đánh vào U Minh Chi Uyên, tất cả các vong hồn chí ác nhanh chóng thức tỉnh, hoàn toàn coi Đế Tôn là một bữa ăn ngon mà Minh Tôn ban tặng. "Tiểu tử, ở chỗ ta đã lâu không có thành viên mới gia nhập rồi, mau để ta nếm thử máu thịt của ngươi xem sao!" Dẫn đầu là mấy ác hồn khổng lồ cao tới vài mét ập tới, tỏa ra mùi hôi thối mục nát nồng nặc, đủ để khiến linh hồn của một người bình thường phải sụp đổ.

Nhưng Đế Tôn đại lão từ đầu đến cuối đều ở trong vòng tròn hào quang thủ hộ của thần khí Hiên Viên Kiếm, không hề bị những thứ ô uế xung quanh chạm tới nửa phân. "Hỏa Thần!" Đế Tôn giậm chân một cái, đồ đằng Hỏa Thần phía sau nhanh chóng trỗi dậy, các nguyên tố hệ hỏa mạnh mẽ ngưng tụ lại, được Đế Tôn đẩy ngang một cái, hỏa nguyên vô biên thiêu đốt tứ phía, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến những ác linh trước mặt bị thiêu cháy đến mức đau đớn không thôi. "Không!!...

Sức mạnh Hỏa Thần?

Mau chạy đi!" Trong lòng lũ ác linh lúc này như có vạn con lạc đà chạy qua, đối tượng chúng nhắm tới không phải Đế Tôn, mà là cái lão vương bát đản Minh Tôn kia! "Đồ chó đẻ, dám bảo chúng ta chia phần, tên nhóc này cư nhiên có thể điều khiển được sức mạnh Hỏa Thần!

Minh Tôn, cứ đợi đấy cho lão tử!" Lũ ác linh nhanh chóng giải tán như chim muông, Minh Tôn cũng chẳng khá hơn là bao, sắc mặt khó

coi đến cực điểm. "Không, lại có bản lĩnh như vậy, là bản tôn sơ suất rồi..." Ngọn lửa trong lòng bàn tay Đế Tôn lặng lẽ biến mất, nhưng khí tức bá giả trên người không hề có ý giảm bớt. "Ta muốn thấy bản lĩnh thực sự của ngươi.

Nếu ngươi cứ dùng những sức mạnh ngoại lai lấy lệ như thế này để đối phó với ta thì ta có thể sẽ bất cứ lúc nào, giống như khi ngược sát lục đạo cự hồn, dùng phương thức sỉ nhục nhất để tiêu diệt ngươi đấy!" Đế Tôn rõ ràng có chút không vui rồi, lôi ra bao nhiêu lệ quỷ u hồn để nộp mạng như vậy đối với hắn mà nói căn bản không có ý nghĩa gì, đối phương không dốc hết toàn lực ngay từ đầu như Thiên Đạo thì theo cách nhìn của Đế Tôn chính là không đủ tôn trọng hắn. "Được!

Quả nhiên là xứng đáng có một trận quyết đấu đỉnh cao với ta, vậy thì hãy nhận lấy món quà của ta đây!" Keng!

Đột nhiên, toàn bộ lối vào và lối ra dẫn đến lãnh địa của U Minh Chi Uyên đều bị phong tỏa hoàn toàn!

Ngay cả pháp trận mai phục vốn được Minh Tôn tốn không ít tâm huyết ngưng tụ ở trên đỉnh đầu cũng đều nhanh chóng đi tới chỗ tịch diệt dưới sự chỉ dẫn của một đạo hồn niệm của Minh Tôn! "Ngươi định làm gì?" Minh Tôn cười lớn: "Chẳng phải là để thỏa mãn tâm nguyện của ngươi sao?

Đã muốn một trận quyết đấu đỉnh cao với ta thì Minh Tôn ta cũng dám chơi tới cùng!" Đế Tôn đùng đùng nổi giận!

Đối phương làm như vậy thực sự tương đương với việc đóng cửa toàn bộ Minh giới với tam giới, khiến mọi tác dụng của Minh giới hoàn toàn mất hiệu lực, bước vào trạng thái phong tỏa toàn diện!

Vong hồn của Nhân Gian Đạo vất vưởng bên ngoài, những hồn phách trong Lục Đạo Luân Hồi không còn đường để đi!

Hóa ra cái gọi là "dám chơi tới cùng" của Minh Tôn chính là khiến chi phí tác chiến của trận quyết đấu đỉnh cao này tăng lên gấp vô số lần! "Đế Tôn, ngươi có mạnh đến đâu đi nữa cũng không chơi lại ta đâu, bởi vì ngươi không có tâm địa độc ác như ta!" "Ồ?

Nếu đã vậy thì hôm nay không ngại để ngươi kiến thức một ta thực sự.

Chương 776

Ngươi chắc chưa nghe qua câu nói 'Lôi đình thủ đoạn, Bồ Tát tâm tràng' đâu nhỉ.

Không ác không có nghĩa là ta không thể ác, chỉ là chưa có lý do để phát ác thôi.

Hôm nay đã thấy rồi, ta nghĩ đã đến lúc mình thực sự nên ác một lần." Thực tế, Minh Tôn cũng chỉ bắt đầu phất lên sau kỷ nguyên thần ma, năm đó khi Đế Tôn dẫn theo Ngộ Không phá nát Cửu Trọng Thiên thì Minh Tôn chắc vẫn còn đang ở xó xỉnh nào đó, đương nhiên chưa từng thấy dáng vẻ thực sự phát ác của Đế Tôn.

Một người đến cả Thiên Đạo cũng không áp chế nổi thì liệu có sợ một tên không ra người không ra quỷ trước mặt này không?

Đương nhiên, ít nhất là cho tới lúc này, Minh Tôn vẫn có niềm tin vào thực lực của mình. "Được, từ giờ trở đi, ta cho ngươi ba cơ hội ra tay, tốt nhất là hãy dùng toàn lực để tấn công ta, sau ba hiệp ngươi sẽ mất đi tất cả khả năng kháng cự, trở thành bộ dạng thảm hại nhất mà ngươi có thể tưởng tượng được." Đế Tôn không thèm ngẩng đầu nhìn gã này lấy một cái, cúi đầu xuống nhẹ nhàng lau chùi và vuốt ve kiếm Hiên Viên.

Lúc này, hắn giống như một người thợ rèn trân trọng người bạn đồng hành của mình, từng lần một vuốt ve kiếm mang sắc bén của Hiên Viên Kiếm.

Cần biết rằng sự sắc bén của thần khí vô cùng lợi hại, nhưng mỗi khi khí tức của Đế Tôn rơi lên trên đó thì món đồ này, vốn giống như cửu thiên thương long khi phẫn nộ, lại trở nên phục tùng vô cùng như thú cưng của chủ nhân. "Hãy nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa ngươi sẽ

cùng ta để lại những dấu vết vĩnh viễn không bị xóa nhòa cho toàn bộ Minh giới này." Giọng nói của Đế Tôn rất nhẹ, lời nói dường như không phải để cho ai nghe mà giống như đang lẩm bẩm một mình.

Thế nhưng không ai biết rằng, thường thì dáng vẻ này mới là đáng sợ nhất, bởi vì khi đã nghiêm túc thì ngay cả tâm trí để chế giễu đối thủ cũng không còn nữa.

Minh Tôn cũng không phải kẻ ngốc, với mức độ hiểu biết hiện tại về Đế Tôn, hắn hiểu rõ một khi Đế Tôn phát nộ thì rốt cuộc đại diện cho thực lực như thế nào.

Vì thế Minh Tôn cũng không khách sáo với hắn, ngược lại còn cười lạnh một tiếng đầy ngạo mạn. "Đã có niềm tin vào thực lực như vậy thì ta không ngại nhân cơ hội này dạy dỗ ngươi một phen." Quả nhiên, Minh Tôn là một tên tiểu nhân vô sỉ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Minh Tôn đột nhiên chắp hai lòng bàn tay lại, từ lòng bàn tay nhanh chóng thấm ra một vết nứt màu xanh lục u ám và lạnh lẽo.

Luồng u quang đó giống như có thể cách tuyệt toàn bộ hư không, phía trên đỉnh đầu Minh Tôn nhanh chóng khai mở một đại động màu đen sâu thẳm vô cùng, ánh xanh bên ngoài, sắc đen ngưng tụ ở giữa.

Không ai biết đó là loại thủ đoạn gì, chỉ biết khi những hình vẽ quỷ dị mà ngay cả Đế Tôn cũng chưa từng nghe qua bắt đầu hiện lên từ điểm đen trung tâm đó, toàn bộ U Minh Chi Uyên phảng phất như rơi vào vùng đất băng giá bị lớp băng vĩnh cửu bao phủ, nhiệt độ hạ thấp đến cực điểm. "Chắc ngươi không rõ, thực ra về bản chất ta không phải là người trong tam giới này.

Khi kỷ nguyên thần ma giáng lâm, chính xác là khi Cửu Trọng Thiên bị phá nát năm đó, ta đã vô tình bị trục xuất vào trong tam giới.

Do cơ duyên xảo hợp, ta vô tình có được cổ ma hồn cấp bốn phụ thể, vốn dĩ người đáng lẽ được phụ thể chính là Minh Vương đời trước.".

Một nhận thức như vậy đã khiến Đế Tôn không nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn lại gã trước mặt. "Hóa ra là như vậy, hèn gì ngươi không phải là Minh Vương mà mọi người vẫn biết, chỉ là một kẻ giả mạo.

Nếu ta đoán không sai thì sức mạnh của Minh Vương thực sự cũng đã bị thôn phệ vào trong cơ thể ngươi rồi, trong trạng thái thực thể hoàn chỉnh đó mới là biểu hiện thực lực thực sự của ngươi!" Minh Tôn cười lớn vô cùng kiêu ngạo: “Thông minh, khí tức mà đám người bên ngoài cảm nhận được quả thật thuộc về Minh Vương đời trước, sau khi ta tiếp quản, ta chỉ đổi xưng hô từ Minh Vương thành Minh Tôn, còn lại mọi thứ đều không có gì thay đổi.

Những thế lực từng một lòng trung thành với Minh Vương đời trước cũng đã bị ta thanh lý sạch sẽ, chỉ còn lại Thập Điện Diêm La bây giờ, trong xương cốt vẫn trung thành với Tam Giới, nhưng cũng chẳng sao cả, trong mắt ta bọn chúng chỉ là một đám sâu kiến, kẻ duy nhất biết rõ ngọn ngành thật sự của ta e rằng cũng chỉ còn một người.” Đế Tôn không nhịn được mà bật cười lạnh: “Nhận thức như vậy quả thực khiến ta hơi kinh ngạc, sự xuất hiện của ngươi làm ta ý thức được một điều, những cổ ma phụ thể cao cấp hơn sau này có lẽ cũng có một bộ phận đến từ khu vực bên ngoài Tam Giới.” Nụ cười của Minh Tôn càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

“Ngươi đoán không sai, ta cũng có thể nói cho ngươi biết một cách có trách nhiệm, trong lứa sức mạnh cùng ta tiến vào Tam Giới năm đó, có không dưới mười người, mà ta chỉ là một vai vế gần như chót bảng trong số đó.” Đế Tôn thản nhiên nhún vai: “Vậy được, để ta lĩnh giáo bộ dạng thật sự của ngươi đi.” Cuối cùng, vòng sáng màu lục

bao bọc lấy hạt nhân năng lượng màu đen bên trong lại một lần nữa xảy ra biến hóa, luồng sáng u tối màu đen nhanh chóng ngưng tụ thành một đồ văn hình hoa sen màu trắng bạc, trong đóa hoa sen ấy, một luồng sinh mệnh khí tức vô cùng mạnh mẽ đột nhiên bùng nổ.

Ngay sau đó, đóa hoa sen dường như mở rộng thành một thứ giống như cánh cổng dịch chuyển không gian, một loại hình thái sinh mệnh màu trắng sữa vô cùng lạnh lẽo tà ác nhanh chóng ngưng tụ giữa U Minh Chi Uyên.

Loại sinh mệnh thể đặc thù màu trắng sữa này không nhìn ra được lai lịch, chỉ là không có ngũ quan như trong tưởng tượng, mà giống một loại trùng mềm khổng lồ hình tròn thuần túy, bò lan ra khắp các phương hướng của U Minh Chi Uyên.

Trong quá trình bò lan, sinh mệnh thể màu trắng sữa không ngừng phân hóa ra vô số hạt nhỏ li ti, giống như trong chốc lát đã lấp đầy cả không gian bằng hàng trăm triệu con trùng mềm, điên cuồng thôn phệ tất cả năng lượng sinh mệnh xung quanh. — Nếu ngay cả sự thôn phệ này mà ngươi cũng có thể chống đỡ được, vậy thì bản tôn thật sự phải bội phục ngươi một lần.

Khi những con trùng mềm này không ngừng đến gần, trong lòng Đế Tôn dâng lên một cảm giác nguy cơ chưa từng có.

Không chút do dự thêm, Đế Tôn đã đồng ý với đối phương là sẽ nhường ba chiêu, dù trời có sập xuống, hắn cũng tuyệt đối không nuốt lời.

Chỉ thấy hắn đột ngột cắm Hiên Viên Kiếm xuống đất, rồi chắp hai tay sau lưng, như một người khổng lồ đội trời đạp đất, ngạo nghễ đứng trước hàng trăm triệu con trùng mềm màu trắng sữa.

"Ồ?

Cách làm của ngươi thật sự khiến ta kinh ngạc đấy, lẽ nào ngươi tự đại đến mức có thể xem thường năng lượng ngoại vực của ta sao?" Đế Tôn chưa bao giờ là một kẻ tự cao tự đại, chuyện gì không nắm chắc, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình có thể làm được.

Chương 777

“Đối với sức mạnh chưa biết, ta tự nhiên không có sự nắm chắc hoàn toàn, nhưng ta đã hứa, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, nếu ngươi thật sự có thực lực mạnh đến vậy, hoàn toàn có thể miểu sát ta trong vòng ba chiêu, Đế Tôn ta sẽ không động đậy dù chỉ một phân.” “Ha ha ha ha, ngươi đúng là loại người chết vì sĩ diện mà, đã khách khí với ta như vậy, nếu ta không cho ngươi nếm chút khổ sở, thì thật là không biết điều rồi!” Minh Tôn tiếp tục ra tay một cách trơ trẽn, nhưng lúc này y không còn bất kỳ ý niệm sợ hãi nào đối với đối thủ, bởi vì sau khi triệu hồi ra sức mạnh thật sự thuộc về mình, y có một nghìn phần trăm chắc chắn có thể gây ra cho Đế Tôn vết thương vĩnh viễn không thể chữa lành trong vòng ba chiêu!

“Ngân Hồn Chi Thống!” Đột nhiên, chỉ thấy Minh Tôn giơ tay phải lên, lòng bàn tay hướng thẳng vào vòng sáng màu xanh lục trên đỉnh đầu, dường như đang dùng một phương thức đặc biệt để rót một luồng sức mạnh linh hồn vào cánh cổng kia.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, minh văn hình hoa sen màu trắng nhanh chóng biến thành màu đỏ như máu, sau đó tỏa ra những sinh mệnh thể đặc thù đã hoàn toàn tiến hóa từ màu trắng sữa thành màu đỏ máu, và nhanh chóng dung hợp với hàng trăm triệu con trùng mềm màu trắng!

“Tiến hóa cấp hai, Vong Hồn Thôn Phệ Giả!” Trong nháy mắt, vô số điểm sáng màu đỏ nhanh chóng hoàn thành việc dung hợp với những con trùng mềm màu trắng đã bao phủ toàn bộ U Minh Chi Uyên, mỗi một thể kết hợp giữa đỏ và trắng đều trong khoảnh khắc trưởng thành thành một con quái vật miệng rộng cao khoảng một mét, phát ra những tiếng gào thét thê lương đến buồn nôn. .....

“Khởi động thôn phệ!” Khi mệnh lệnh của Minh Tôn được ban ra, vô số Vong Hồn Thôn Phệ Giả trong không gian lập tức hành động, nhắm thẳng vào nhục thân của Đế Tôn mà điên cuồng tấn công, giống như những con sói đói đã bị bỏ đói quá lâu, bất chấp tất cả lao về phía Đế Tôn.

Lúc này, Đế Tôn vẫn đứng yên bất động.

Khi luồng linh hồn Vong Hồn Thôn Phệ Giả đầu tiên xông vào vị trí gần trong phạm vi mười mét, bên ngoài cơ thể Đế Tôn tự động bùng lên một lớp quang mang bảo hộ màu vàng sẫm.

Luồng sáng đó chính là sức mạnh phòng hộ cực hạn do Bất Hủ Chân Thân tự động phát ra.

Dựa theo cường độ nhục thân của bản thân Đế Tôn, luồng sáng này bình thường có thể chống lại một đòn chí mạng của ma hồn cấp năm, sức tấn công như vậy hẳn là giới hạn chịu đựng của lớp cực quang phòng hộ tinh thần này.

Thế nhưng Minh Tôn là cường giả chung cực của cổ ma cấp bốn, tổng hợp sức chiến đấu hẳn là cao hơn phần lớn phụ thể trong đám ma hồn cấp năm, hơn nữa bản chất của gã này có lẽ đã ẩn giấu khoảng một nửa thực lực, đỉnh phong hẳn là đã đạt đến cảnh giới cường giả chí tôn của ma hồn cấp năm.

Nói cách khác, sức mạnh mà Đế Tôn đang đối mặt lúc này, đã vượt qua Thần Ma Phần Thiên Diễm một đẳng cấp.

Dù vậy, Đế Tôn vẫn bình tĩnh nhắm hờ hai mắt, không có chút biểu hiện sợ hãi hay hoảng loạn nào, chỉ riêng điểm này, Đế Tôn đã đứng trên chúng sinh Tam Giới.

“Tâm tính thật mạnh mẽ, bản tâm lâm nguy không loạn như vậy quả thực khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, đáng tiếc

ngươi đã biết bí mật của ta, cho dù bây giờ ngươi thần phục ta, ta cũng không thể giữ ngươi lại bên cạnh để ta sử dụng.

Dù sao, ngươi cũng là một thiên kiêu hoa lệ của một thời đại trong Tam Giới, cứ thế ngã xuống trong tay ta, cũng có chút đáng tiếc.....” Đế Tôn quả thực không nhịn được mà bật cười: “E rằng ngươi đang sống trong mộng đấy, đồ rác rưởi.” Hai chữ này dường như đã đâm sâu vào lòng Minh Tôn, chỉ thấy y đột nhiên bóp nát vòng sáng thần bí màu xanh lục trong lòng bàn tay, ngay khoảnh khắc hành động này được thực hiện, cường độ linh hồn của Minh Tôn rõ ràng đã suy yếu đi khoảng một phần ba.

Rõ ràng, Minh Tôn đã tung ra tuyệt chiêu áo nghĩa sớm hơn dự định, đó là áo nghĩa mạnh nhất được giải phóng bằng cái giá hiến tế linh hồn!

Trong nháy mắt, hàng trăm triệu Vong Hồn Thôn Phệ Giả trong toàn bộ U Minh Chi Uyên điên cuồng khóa chặt vào một điểm trên nhục thân của Đế Tôn, mỗi một Vong Hồn Thôn Phệ Giả biến dị sau khi xác nhận mục tiêu tấn công, đồng thời sẽ phân tán thành bản nguyên lực thôn phệ hoàn chỉnh nhất, tập trung tấn công vào vị trí trung tâm lồng ngực của Đế Tôn.

Chỉ trong một khoảnh khắc giao nhau, lớp quang mang bảo hộ màu vàng sẫm bên ngoài cơ thể Đế Tôn liền vỡ tan thành hư vô.....

Cuối cùng, lớp quang mang đó cũng chỉ giúp Đế Tôn chặn được khoảng một phần mười bản nguyên chi lực của Vong Hồn Thôn Phệ Giả.

Số Vong Hồn Thôn Phệ Giả còn lại vô tận như đại dương, hóa thành một thanh kiếm trảm diệt hết thảy linh hồn, tỏa ra ánh sáng kinh hoàng xen lẫn đỏ trắng, trong nháy mắt đâm vào cơ thể Đế Tôn.....

“Ha ha ha, từng cuồng vọng biết bao, nay lại kết thúc bằng một

kết cục thảm đạm, cũng là tội đáng phải chịu.” Cả người Đế Tôn đột nhiên trở nên ngây dại, con ngươi của hắn cũng vào khoảnh khắc này đột nhiên mất đi màu sắc.

“Chuyện gì vậy?

Khí tức của lão đại đột nhiên biến mất?” Lúc này, Ngộ Không và Hỏa Vũ vốn đang tràn đầy tự tin canh giữ ở lối ra Lục Đạo Luân Hồi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Ở một nơi xa xôi không thể biết, Tế Công đang ung dung phe phẩy chiếc quạt hương bồ trong tay, cũng đột nhiên ngừng động tác.

“Ồ, tên nhóc đó xem ra gặp chút phiền phức rồi.” Lời của Tế Công, tự nhiên cũng truyền đầy đủ vào tai Thanh Hổ.

“Lão đầu, nói rõ ra xem rốt cuộc là chuyện gì, lão đại của ta không phải thật sự gặp nguy hiểm chứ, nếu đúng như vậy, ta phải lập tức quay về!” Tế Công dừng lại nửa phút, sau đó vẻ lo lắng trên mặt lặng lẽ biến mất.

“Chẳng trách tên nhóc đó có thể trở thành nhân vật khai thiên lập địa, thật không thể tưởng tượng nổi, xem ra không bao lâu nữa, cả Tam Giới sẽ vì hắn mà thay đổi triệt để, nghênh đón một kỷ nguyên mới không thể đảo ngược!” Tế Công đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, chiếc quạt hương bồ trong tay càng phe phẩy không ngừng.

“Hừ, ta tuy chỉ là người phụ trợ của hắn, nhưng Ngự Đạo tâm cảnh lại do ta truyền thụ, ta cũng coi như là nửa người thầy của tên nhóc đó, chẳng bao lâu nữa có thể triệt để về hưu hưởng phúc rồi.” Nhìn bộ dạng phát điên của lão đầu Tế Công, Thanh Hổ bị cưỡi dưới thân cũng bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng nhìn vẻ mặt của lão, Thanh Hổ cũng hiểu ra, lão đại hắn là không có nguy hiểm đến tính mạng, vừa rồi chỉ là một phen kinh hãi mà thôi.

Cùng lúc đó, ở tận cùng U Minh Chi Uyên, những vằn sáng xen kẽ đỏ trắng đã hoàn toàn biến mất vào trung tâm cơ thể bị xuyên thủng của Đế Tôn, đôi mắt trống rỗng đã mất đi màu sắc, cũng trong khoảnh khắc tiếp theo huyễn hóa ra màu sắc xen kẽ đỏ trắng.

“Ha ha ha ha!

Đế Tôn, uổng cho ngươi một đời xưng tôn, cuối cùng cũng phải ngã xuống trong tay ta, ta không chỉ muốn cướp đoạt tất cả của ngươi, mà còn muốn biến ngươi thành ác ma đáng sợ nhất trong Tam Giới, thay ta gánh vác tội nghiệt này vĩnh sinh vĩnh thế!” “Nói đủ chưa, ta đã nhường ngươi không biết bao nhiêu chiêu rồi phải không?” Ngay khi Minh Tôn tưởng rằng mình đã đắc thủ, khi sinh mệnh của Đế Tôn đã ngã xuống trong tay mình, giọng điệu bình tĩnh đến nghẹt thở của Đế Tôn đột nhiên lại một lần nữa vang lên.....

Thứ thật sự khiến người ta tuyệt vọng, lại chính là luồng quang mang màu vàng thuần túy vô tận tỏa ra từ bên ngoài cơ thể Đế Tôn!

Luồng khí tức này người khác có thể sẽ cảm thấy vô cùng xa lạ, nhưng đối với Minh Tôn đến từ ngoại vực trước mặt thì lại không thể quen thuộc hơn!

Chương 778

Khi nhìn thấy luồng quang mang như vậy tỏa ra từ trên người Đế Tôn, y sợ đến mức hồn vía sắp bay ra ngoài, cả người gần như hóa đá tại chỗ.

Vạn thiên thế giới, pháp tắc chí tôn nguyên thủy nhất, sức mạnh vô thượng sáng tạo vạn vật, Hỗn Độn!!

"Ngươi có sức mạnh của Hỗn Độn, ngươi, rốt cuộc là ai?" "Không phải vừa mới nói rồi sao?

Hỗn Độn sinh vạn vật, ngươi, cũng nên gọi ta một tiếng tổ tông mới phải!" Khi cảnh tượng này xuất hiện trước mặt Minh Tôn, y ý thức được rằng tất cả đã kết thúc sớm hơn dự kiến, trước mặt pháp tắc Hỗn Độn, mọi sức mạnh phản kháng đều chỉ là một trò cười, đó mới thật sự là nguồn sức mạnh nguyên thủy nhất của vũ trụ hồng hoang.

Lúc này, toàn bộ sức mạnh xen kẽ đỏ trắng vừa được đánh vào cơ thể Đế Tôn, chỉ trong chốc lát, đã ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng xen kẽ đỏ trắng, tụ lại trong lòng bàn tay của Đế Tôn.

"Lấy làm tiếc phải báo cho ngươi biết, toàn bộ bản nguyên sức mạnh mà ngươi vừa đánh vào, đều đã bị pháp tắc Hỗn Độn thức tỉnh trong cơ thể ta hoàn toàn đồng hóa.

Luồng sức mạnh này không những không gây ra cho ta một chút tổn thương căn bản nào, ngược lại còn tăng thêm cho ta một loại năng lực hoàn toàn mới, đó là thần thông đồng hóa tất cả bản nguyên hình thái sinh mệnh không thuộc Tam Giới." "Cái gì?" Minh Tôn hoàn toàn ngây người, vạn vạn lần không ngờ rằng mình không những không làm tổn thương Đế Tôn, mà ngược lại còn cung cấp cho hắn một trợ

lực mạnh mẽ hơn nữa, loại năng lực thôn phệ bản nguyên ngoại vực kinh khủng này, cũng sẽ giúp ích rất lớn cho sự tăng trưởng thực lực sau này của Đế Tôn.

"Gậy ông đập lưng ông, nỗi đau này ta có thể hiểu được, đáng tiếc là ngươi không còn cơ hội quay đầu nữa, từ bây giờ ta sẽ bắt đầu chế tài thật sự đối với ngươi." Khóe miệng Đế Tôn nhếch lên một nụ cười lạnh, một vẻ tàn nhẫn thật sự chưa bao giờ xuất hiện.

Khi hắn một lần nữa cầm lấy Hiên Viên Kiếm trong tay, bước những bước chân mạnh mẽ, một luồng sát khí lạnh lẽo chưa từng có từ trên người Đế Tôn lan tỏa ra.

Cùng lúc đó, Minh Tôn phát hiện tất cả sức mạnh mà mình có thể điều động xung quanh, hoàn toàn bị đóng băng lại!

Chỉ trong một khoảnh khắc thoáng qua, Đế Tôn đã đến trước mặt Minh Tôn, Hiên Viên Kiếm trong tay nhẹ nhàng vung lên, một cánh tay trái của Minh Tôn bị chém đứt, tiếng kêu gào đau đớn khiến Minh Tôn rơi vào điên cuồng và tuyệt vọng, sức mạnh mà y tự hào nhất đã bị pháp tắc Hỗn Độn hoàn toàn phong ấn, lúc này y chẳng khác nào một phế vật mặc người chém giết, nếm trải nỗi đau mà y đã từng vô số lần gây ra cho người khác.

"Ngươi nói ta là một kẻ làm xằng làm bậy trong Tam Giới, đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, vi phạm pháp tắc của thế giới này, tự nhiên phải chịu trừng phạt, ngươi còn nói ta là một kẻ không hề tàn nhẫn phải không?

Vậy thì theo cách ngươi hình dung, trạng thái hiện tại của ta là gì đây?" Đế Tôn rõ ràng là đang trích dẫn lại lời của Minh Tôn, nhưng hành động của hắn đối với Minh Tôn lại khiến y có cảm giác muốn phát điên, nếu cho y một cơ hội lựa chọn lại, y nhất định sẽ không nói những lời như vậy với Đế Tôn.....

Cho đến lúc này, y cũng cuối cùng hiểu ra, người đàn ông trước mặt rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, đó là trình độ vượt xa chúng sinh trong Tam Giới có thể sánh vai, ngay cả Tây Thiên Như Lai cao cao tại thượng, cũng khó trách sẽ không có chút tính khí nào trước mặt Đế Tôn.

Ầm ầm!!

Lần này, Đế Tôn lựa chọn dùng nắm đấm đánh thẳng vào ngực Minh Tôn, giống như tư thế không thể một đời của y vừa rồi, dùng bản nguyên vô tận xen kẽ đỏ trắng tấn công vào ngực hắn.

Gậy ông đập lưng ông!

Chỉ khác là, cơ thể của Đế Tôn có thể không hề hấn gì, nhưng Minh Tôn sau khi bị một quyền ngưng tụ lực Hỗn Độn đánh trúng, cả người gần như hóa đá.....

"Không, Đế Tôn các hạ vĩ đại, xin hãy tha thứ cho tội lỗi của tôi, là tôi có mắt không tròng, đã mạo phạm ngài, xin hãy cho tôi một kết cục thống khoái!" Nhưng trò chơi phán xét mà Đế Tôn giáng xuống chỉ mới bắt đầu.....

ừng luồng kiếm phong sắc bén vung ra, bắt đầu điên cuồng tùy ý tung hoành trên bề mặt nhục thân của Minh Tôn, cắt từng tấc da thịt trên người y xuống, Minh Tôn điên cuồng gào thét thảm thiết, nào biết rằng những vong hồn năm xưa ngã xuống trong tay y còn đau khổ hơn y gấp nhiều lần, giống như những vong hồn đang bị dày vò vô số lần trong U Minh Luyện Ngục hiện nay.

Như đột nhiên nghĩ ra điều gì, Đế Tôn phát ra một tiếng gầm trầm, những kẻ chí ác của Tam Giới ẩn nấp xung quanh U Minh Chi Uyên, trước đó vẫn luôn lén lút quan sát trận quyết đấu đỉnh cao giữa hai người, lúc này tự nhiên cũng rõ ràng Đế Tôn là một tồn tại như thế nào, tự nhiên không dám có ý nghĩ ngỗ nghịch, lần lượt ngoan ngoãn

lộ diện.

"Các hạ có gì phân phó?" Vương hồn chí ác đứng đầu cung kính hỏi Đế Tôn.

"Đơn giản, giao cho các ngươi một nhiệm vụ, phát huy trí tưởng tượng của các ngươi, cứ thỏa thích dày vò tên này đi, đem những nỗi đau mà các ngươi phải chịu đựng bấy lâu nay trả lại gấp bội, ta chỉ có một yêu cầu, không có mệnh lệnh của ta, không được để hắn triệt để ngã xuống." "Ha ha ha, Đế Tôn các hạ vĩ đại, cảm tạ ngài đã ban cho chúng tôi quyền lợi như vậy, từ hôm nay trở đi chúng tôi là nô bộc của ngài, chỉ nghe lệnh một mình ngài!" Những vong hồn này không có bản lĩnh gì khác, nhưng nếu nói về việc trừng phạt một tội đồ, thì chúng lại có vô số cách, những cách này, Minh Tôn đã từng dùng trên người chúng.

Đế Tôn cũng không thèm nhìn Minh Tôn thêm một lần nào nữa, đột nhiên vung tay, dựa vào sức mạnh vô cùng cường đại cách không thôn phệ huyết ma chi lực trong cơ thể Minh Tôn, sau đó liền giao lại chiến trường cho những kẻ chí ác xung quanh tùy ý phát huy.

Tiếng gào thét thảm thiết của Minh Tôn vang vọng xuyên qua U Minh Chi Uyên, truyền trở lại cổng vào Lục Đạo Luân Hồi, tự nhiên cũng bị đám người Thập Điện Diêm La nghe thấy.

"Trời ơi, các ngươi nghe thấy không?

Đó không phải là tiếng gào thét đau đớn của Minh Tôn sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hãn Huyết và những người khác vừa mới có chút tuyệt vọng, một mực cho rằng Đế Tôn có khả năng đã ngã xuống trong tay Minh Tôn, nhưng khi tiếng gào thét thảm thiết lại một lần nữa truyền ra, mọi người đều không nhịn được mà bật cười ha hả.

“Ha ha, hú hồn một phen, thật dọa chết ta rồi, ta biết lão đại tuyệt đối không thể yếu ớt như vậy, chỉ là một tên sở hữu ma hồn cổ cấp bốn, làm sao có thể uy hiếp được lão đại chứ?” Con khỉ tự nhiên cũng nghĩ như vậy, chỉ là nó không hề biết rằng, Minh Tôn thật sự còn mạnh hơn phụ thể ma hồn cổ cấp bốn rất nhiều, thậm chí đạt đến trình độ thực lực ma hồn cổ cấp năm.

Thật bất đắc dĩ, khi Đế Tôn lật ra lá bài tẩy cuối cùng, lại khiến tất cả sức mạnh giữa trời đất đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Đế Tôn từ bây giờ có thể một đường vô địch.....

Bởi vì Hỗn Độn chi lực tuy mạnh mẽ, nhưng Đế Tôn đã tiến vào khu vực pháp tắc của Tam Giới, Hỗn Độn chi lực bị phong ấn trong cơ thể cũng không còn nhiều, hơn nữa Hỗn Độn chi nguyên cũng không có cách nào bổ sung, trận chiến này nhục thân phòng hộ của Đế Tôn bị phá vỡ, cũng khiến cho một phần pháp tắc Hỗn Độn lực thật sự cấu thành bản nguyên sinh mệnh của hắn bị tiết lộ ra ngoài.

Tuy rằng đã mang lại cho hắn sức mạnh cấp chúa tể không gì sánh bằng, nhưng một phần Hỗn Độn lực tiêu hao cũng là không thể đảo ngược, nói trắng ra là bản nguyên Hỗn Độn lực của Đế Tôn, chỉ có thể phát huy tác dụng khi sinh mệnh bị uy hiếp, bình thường căn bản không thể lãng phí vô hạn độ.

Chương 779

Quan trọng hơn.

Cùng với việc Đế Tôn dung hợp với lực thôn phệ ngoại vực, Bất Hủ Chi Thân lại một lần nữa được tu phục, pháp tắc Hỗn Độn cũng ngừng việc giải phóng khí tức theo bản năng, một lần nữa ẩn giấu trở lại trong bản nguyên sinh mệnh, quy về tĩnh lặng.

Sau khi có được bản nguyên ma hồn cổ cấp bốn cuối cùng, Đế Tôn cũng bắt đầu toàn lực đột phá cảnh giới cấp năm của Thần Ma Phần Thiên Diễm!

Và trong quá trình này, hắn cũng đang thử dung hợp Ngự Đạo tâm cảnh, tạo ra áo nghĩa chung cực cấp bốn của Phần Thiên Diễm mạnh mẽ nhất!

Không nghi ngờ gì, với tư cách là áo nghĩa chung cực cấp bốn của Phần Thiên Diễm, cũng là chiêu sát thủ mạnh nhất hiện tại của Đế Tôn sau khi pháp tắc Hỗn Độn lực lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ, thế tất phải phát huy Tu Di Đạo đến cực hạn.

Lúc này, Đế Tôn đang suy tư về việc sáng tạo năng lực ở phương diện này, chìm vào trạng thái nhập định nửa tỉnh nửa mê, trong đầu hắn, Thần Ma Phần Thiên Diễm đã ngủ yên từ lâu lại một lần nữa tiến vào giai đoạn cuồng bạo, Thần lực bên trái và bản nguyên Cổ Ma bên phải, hai đồ đằng điên cuồng xoay tròn ở hai bên thế giới linh hồn của Đế Tôn, bắt đầu điều động toàn bộ bản nguyên sức mạnh trong cơ thể hắn.

Chỉ khi có đủ bản nguyên sức mạnh cường đại làm chỗ dựa, Đế Tôn mới có đủ vốn liếng để ngưng tụ tạo ra áo nghĩa chung cực cấp bốn, lúc này, sức mạnh Tu Di Đạo trong đầu Đế Tôn được giải phóng

với bội số vô hạn.

Bản thân Tu Di Đạo có thể được coi là một loại năng lực tồn tại độc đáo đứng trên cả Tam Giới, đặc điểm cơ bản lớn nhất là không cần chịu sự trói buộc của tất cả vạn đạo pháp tắc tồn tại trong Tam Giới, chính vì dựa trên một đặc điểm độc nhất vô nhị như vậy, Đế Tôn cũng đang cân nhắc xem có nên bồi dưỡng loại sức mạnh này thành một năng lực đặc thù độc lập với Phần Thiên Diễm hay không, phát triển nó thành một lá bài tẩy ẩn giấu lớn khác!

Lúc này, linh hồn và nhục thân của Đế Tôn đều đang ở trong trạng thái cực kỳ thả lỏng, mặc cho bản năng tìm kiếm phương hướng đột phá.

Toàn bộ sức mạnh mà Đế Tôn có được trong thời gian gần đây, đều tự mình trở thành người lắng nghe của bản năng, vây quanh bản nguyên Thần Ma Phần Thiên Diễm, trong đó có một luồng bản nguyên năng lượng xen kẽ đỏ trắng, là thành quả tập hợp của lực thôn phệ ngoại vực, xoay tròn đối diện với luồng sức mạnh này, chính là một phần bản chất pháp tắc Luân Hồi mà Đế Tôn thu hoạch được.

"Nếu như, ta lấy Hỗn Độn lực, một phần pháp tắc Luân Hồi, cộng thêm bản nguyên lực thôn phệ ngoại vực kia làm cốt lõi, khai phá Tu Di Đạo thành một loại không gian trong cơ thể độc lập với Tam Giới, không biết phương pháp như vậy có thể thực hiện được hay không!" Đế Tôn cũng không rõ, làm thế nào mà một loại bản năng mách bảo lại sinh ra một ý tưởng như vậy.....

Thực tế, Đế Tôn cũng cảm thấy các thủ đoạn truyền thừa, thần thông và bản năng mà mình hiện có có chút quá nhiều, bắt đầu phát triển theo hướng hoa hòe mà không thực tế, tạp nham mà không tinh túy!

Nếu có thể nhân cơ hội này dung hợp toàn bộ sức mạnh đã có

được thành một thể thống nhất hoàn toàn mới, tạo ra một con đường thuộc về riêng mình, có lẽ nên là một lựa chọn tốt hơn!

Ý tưởng này nảy sinh, thực ra không phải là không có cơ sở.

Trong trận chiến vừa rồi, Đế Tôn đã nhận ra rằng mặc dù mình có nhiều thủ đoạn, nhưng trước mặt những cường giả đỉnh phong cùng cấp thực sự có thể so sánh, thi triển liên tiếp vô số thủ đoạn cũng không đủ để gây ra tổn thương đủ mạnh cho đối phương, nếu không phải trong trận chiến có Hỗn Độn lực xuất hiện, có lẽ hắn đã ở thế hạ phong trước mặt Minh Tôn, tình huống như vậy, Đế Tôn tuyệt đối không cho phép xảy ra lần thứ hai trên người mình!

Có thể nói, chính vì trên con đường chinh phạt ngày càng đi xa, gặp được càng nhiều cường giả, đã khiến bản thân Đế Tôn nảy sinh một tia cảm giác nguy cơ, ý niệm này cuối cùng đã thúc đẩy Đế Tôn định sẵn phải khai phá ra một con đường vương giả thuộc về riêng mình.

Thần Ma Phần Thiên Diễm tuy mạnh mẽ, nhưng luồng sức mạnh này rốt cuộc đã dung nhập vào linh hồn bản nguyên của hắn, một khi gặp phải đối thủ mà ngay cả luồng sức mạnh này cũng không thể chinh phục, vậy thì hắn có thể nói là ngoài Hỗn Độn lực ra, không còn bất kỳ chỗ dựa nào khác.

Nói trắng ra, chỉ có thể dựa vào việc tiêu hao bản nguyên sinh mệnh để thoát khỏi tình thế.

Vì vậy, xuất phát từ những cân nhắc này, Đế Tôn cuối cùng đã quyết định, sẽ lấy Tu Di Đạo làm cốt lõi, pháp tắc Hỗn Độn lực và pháp tắc Luân Hồi, cũng như bản nguyên lực thôn phệ ngoại vực kia làm phụ trợ, để tạo ra một thế giới nội thể hoàn toàn mới.

Trong tiểu thế giới này, tất cả sức mạnh bên ngoài tích lũy được, đều sẽ được dùng để giúp tiểu thế giới trưởng thành, tương đương

với việc tách Thần Ma Phần Thiên Diễm ra khỏi bản nguyên đầu ra dùng cho chiến đấu của bản thân.

Điều này có lợi cho việc Đế Tôn bồi dưỡng một hệ thống tấn công chuyên thuộc mạnh mẽ hơn, giải phóng sức chiến đấu của hắn đến mức tối đa!

Sau khi kiên định ý niệm này, Đế Tôn không còn do dự nữa, lập tức bắt đầu hành động.

Cùng lúc đó, chín đạo hỏa diễm của bản nguyên ma hồn cổ cấp bốn đồng thời dung hợp làm một, hình thành chín đạo đồ đằng lửa đan xen vào nhau, cùng lúc đó, ngưng tụ ở trung tâm, chính là hình thái hoàn chỉnh của Ngự Đạo tâm cảnh và Tu Di Đạo!

Mặt khác, pháp tắc Hỗn Độn từ bản nguyên sinh mệnh, dưới sự dẫn dắt của Đế Tôn, lại một lần nữa phun trào ra và dung hợp làm một thể với một phần pháp tắc Luân Hồi cũng như bản nguyên lực thôn phệ, cùng nhau tấn công vào bản nguyên Tu Di Đạo quan trọng nhất.

Trong quá trình này, sinh mệnh lực bàng bạc của Đế Tôn cũng bắt đầu điên cuồng ngưng tụ, hướng về một điểm của Tu Di Đạo, dùng để tạo ra một thế giới nội thể thật sự không gì sánh bằng!

Thế giới nội tại này không bị bất kỳ pháp tắc Tam Giới nào trói buộc, được Đế Tôn đặt tên là Tu Di Giới!!

Đây là thế giới chủ quyền đầu tiên mà Đế Tôn hoàn toàn nắm trong tay sau khi tiến vào trật tự Tam Giới!

Đế Tôn chính là chúa tể tuyệt đối không thể lay chuyển của Tu Di Giới!

Vốn dĩ dựa vào giai đoạn trưởng thành hiện tại của Đế Tôn, tuyệt đối không thể chỉ bằng sức một mình mà tạo ra một tiểu thế giới hoàn

chỉnh, nhưng nhờ sự trợ giúp của pháp tắc Hỗn Độn trong cơ thể, nguồn sức mạnh thai nghén vạn vật này có thể bù đắp tất cả các điều kiện mà Đế Tôn không có, nói trắng ra là từ quá trình chế tạo thủ công, chuyển sang trạng thái tự động thai nghén!

Tuy rằng Tu Di Giới hoàn chỉnh cần một khoảng thời gian nhất định để hình thành, nhưng toàn bộ hệ thống vận hành hoàn chỉnh đã được thực hiện trong cơ thể Đế Tôn, việc duy nhất cần làm tiếp theo là chờ đợi.....

Do sự ra đời của Tu Di Giới, tương đương với việc Đế Tôn đã chuyển toàn bộ bản nguyên sinh mệnh của mình vào một không gian mới độc lập với pháp tắc Tam Giới, vì vậy bây giờ bất kỳ sinh mệnh thể nào trong Tam Giới đều không thể cảm ứng được biến động khí tức của Đế Tôn, chỉ cần hắn không muốn, sẽ không có ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn, thậm chí cả hình dáng cơ thể của hắn cũng có thể ẩn giấu trong hư không, tự nhiên lại thêm cho Đế Tôn một thủ đoạn ẩn náu thân pháp.

Sau khi Tu Di Giới hoàn mỹ thành hình, e rằng ngay cả những cường giả đỉnh cấp nhất Tam Giới như Như Lai cũng không thể bắt được biến động sinh mệnh lực của Đế Tôn.

Đương nhiên, việc tạo ra thế giới này cũng chỉ là bước đầu tiên, sự tiến hóa và trưởng thành của Tu Di Giới trong tương lai đều cần Đế Tôn nỗ lực từng chút một để thực hiện, giống như một người cha, Tu Di Giới, tiểu thế giới nội thể này, tương đương với một sinh mệnh mới được thai nghén ra, muốn không ngừng trưởng thành và mạnh mẽ hơn, cần người làm cha này không ngừng nỗ lực mới được.....

Chương 780

Có lẽ việc bước ra một bước quan trọng đã khiến Đế Tôn vô cùng phấn chấn, lần nhập định này cũng không biết đã qua bao nhiêu canh giờ.....

Khi hắn một lần nữa mở mắt, phát hiện mấy vị đại lão chí ác của nhân gian trong U Minh Chi Uyên, đều đang nằm ngổn ngang mệt mỏi xung quanh, vẻ mặt tuyệt vọng thở hổn hển.

"Mấy vị, sao vậy?" Đế Tôn vẻ mặt hòa nhã cười nhạt nói, nào ngờ vừa dứt lời, mấy đại ma đầu từng tung hoành Tam Giới, lại như bị điện giật mà bật dậy, cung kính quỳ trước mặt Đế Tôn.

"Xin, xin các hạ phân phó!" Đế Tôn bất đắc dĩ cười khổ: "Đến nỗi phải sợ ta như vậy sao, ta lại không phải kẻ địch của các ngươi....." Mấy đại ma đầu đều vẻ mặt kinh hãi: "Sức mạnh của chủ nhân chấn động Tam Giới, uy phong tám cõi, trên trời dưới đất khó có đối thủ, ngài có mệnh lệnh, chúng tôi sao dám chậm trễ, chỉ là..... ngài vừa nhập định đã bảy ngày bảy đêm, mấy anh em chúng tôi thật sự, đánh không nổi nữa....." Đế Tôn ngẩn người, một mặt kinh ngạc vì thời gian nhập định lần này, mặt khác cũng nhớ lại chuyện trước khi nhập định, hình như có giao phó, dạy dỗ tên Minh Tôn kia, lại quên mất chuyện này.

"Minh Tôn đâu rồi?" "Chủ nhân mời đi lối này!" Mấy đại ma đầu tiền hô hậu ủng dẫn Đế Tôn đến cửa U Minh Ngục trong U Minh Chi Uyên, nơi này chính là tiền thân của mười tám tầng địa ngục thật sự, từng là nơi đáng sợ nhất Tam Giới, các loại thủ đoạn tra tấn tàn khốc của Minh Giới đều tập trung ở đây.

Khi nhìn thấy Minh Tôn đã bị dày vò đến không ra hình người, Đế

Tôn quả thực bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

"Lão đệ à, tội gì phải thế?

Cứ yên ổn ở ngoại vực của ngươi không tốt sao, cứ phải đến Tam Giới của ta làm xằng làm bậy, bây giờ rơi vào kết cục này, cũng thật khó cho ngươi." "Đế Tôn, lão tử có làm quỷ cũng không tha cho ngươi!" Giọng của Minh Tôn quả thực có chút kỳ quái, nào biết lúc này đã bị biến thành thái giám, không còn khí thế lẫm liệt uy chấn tám phương như trước, quả thật đã rơi vào kết cục cầu sinh không được, cầu tử không xong.

"Chủ nhân, tên này xử trí thế nào?" Đế Tôn hừ lạnh một tiếng: "Đương nhiên là cho hồn bay phách tán rồi.

Nhưng hãy chuẩn bị một chút, làm gương cho cả Minh Giới, để tất cả mọi người đều biết, Minh Vương thật sự đã ngã xuống trong tay tội đồ, chỉ có như vậy, Minh Giới mới có thể thật sự khôi phục trật tự như xưa, những tay chân của Minh Giới bị hắn dựng lên, tự nhiên cũng sẽ tan rã." "Tuân lệnh!" Đế Tôn sau khi phân phó xong, bóng người hóa thành một luồng lưu quang biến mất tại chỗ, không còn thấy tung tích, ngay cả khí tức cũng tan biến sạch sẽ, lại một lần nữa khiến mấy đại ác nhân bên cạnh kinh hãi.

"Trời ạ..... thực lực của chủ nhân quả nhiên lại có tiến bộ, với nội tình như vậy, tương lai e rằng thật sự sẽ trở thành chí tôn của Tam Giới, quá đáng sợ rồi!!" Mấy đại ác nhân lại một lần nữa bái phục từ tận đáy lòng, sau đó liền bắt đầu hành động theo sự phân phó của Đế Tôn.

Chẳng mấy chốc, tiếng gào thét như heo bị chọc tiết đã bao trùm cả U Minh Chi Uyên.

Lúc bấy giờ, ở cổng vào Lục Đạo Luân Hồi, mấy con khỉ cũng đều xiêu vẹo hiện ra nguyên hình.

Suốt bảy ngày mòn mỏi chờ đợi, khiến mấy tên này mệt mỏi đến cực điểm.

"Lão đại không phải là đi chơi bời ở đâu rồi chứ?

Biến mất bảy ngày, ngay cả bóng người cũng không thấy, thật không coi đám anh em quan tâm này ra gì!

Uổng cho ta là em trai kết nghĩa, đi chơi mà không dẫn theo ta." Ngộ Không rảnh rỗi quá mức nên bắt tréo chân bắt đầu cà khịa Đế Tôn, nào biết trong bóng tối có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm, con khỉ ngốc lại không hề hay biết.....

Quả nhiên, mấy vị Diêm La bên cạnh nghe không nổi nữa, vội vàng mở miệng nhắc nhở con khỉ.

"Ngươi nói nhỏ thôi, lão đại có thể đánh Minh Tôn đến gào khóc, thực lực e rằng còn kinh khủng hơn mức chúng ta nhận biết, không chừng tên đó cố ý trốn ở đâu đó, lén xem biểu hiện của chúng ta." Thi Khôi cũng không hề ngốc, một phen tưởng tượng viển vông, lại không ngờ một lời thành sấm!

"Ai nha không đâu, ta hiểu đại ca ta, làm gì có tâm tư đó, dù sao hắn cũng không nghe thấy, hì hì.

Không giấu gì mấy ca, đại ca ta người không có khuyết điểm, nhưng ta vẫn luôn nghi ngờ, hắn là một tên trai tân." "Phụt....." Hãn Huyết bên cạnh một ngụm rượu chưa kịp nuốt xuống đã bị dọa cho phun ra, Hỏa Vũ ở bên kia đang ngồi đả tọa tu luyện cũng có chút nghe không nổi, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng đến tận mang tai, suýt nữa thì tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng gào thét thê lương đột nhiên vang lên, nghe còn đau lòng hơn cả tiếng gào thét của Minh Tôn dưới địa ngục trước đó.

Mọi người định thần nhìn về phía con khỉ, mới thấy Đế Tôn đại lão không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong không gian, đang véo tai Ngộ Không nhấc bổng cả người lên khỏi mặt đất.

"Ai ui..... ca, em sai rồi, mau thả Lão Tôn xuống đi, ca!" Đế Tôn hừ cười: "Con khỉ lột da, không phải ngươi bản lĩnh lắm sao, dám ở sau lưng cà khịa ca ca à?" Suốt năm phút tra tấn, Ngộ Không với đôi mắt trĩu xuống, vẻ mặt thận hư nằm bẹp trên đất, mới thoát khỏi sự trừng phạt của Đế Tôn.

Những người khác cũng hưng phấn lại gần, thấy Đế Tôn không những không có chút dấu hiệu bị thương nào, khí tức ngược lại còn mạnh hơn trước vài phần, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đơn giản kể lại tình hình trận chiến cho mọi người, nhưng Đế Tôn tự mình giấu đi những chuyện liên quan đến Hỗn Độn lực.

"Ha ha, tốt quá rồi!

Các hạ, lần này ngài đã lập đại công cho Tam Giới, không chỉ giúp Minh Giới khôi phục trật tự như xưa, mà còn thay chúng tôi trừ đi một mối họa ngầm chí mạng!

Không ngờ Minh Vương lại ngã xuống trong tay tên đó....." Ngộ Không cũng vẻ mặt lấy lòng cười hì hì nói: "Ca ca, bây giờ Minh Giới quần long vô chủ, ngài lại là đại anh hùng hàng đầu dẹp yên nguy cơ Minh Giới, không lẽ ngài cũng định nắm lại trật tự Minh Giới à?" Sắc mặt Đế Tôn nghiêm túc hơn vài phần: "Chuyện này quan hệ trọng đại, ta định, mời Phật tổ Tây Thiên Như Lai ra mặt xử lý, ai sẽ kế nhiệm vị trí Minh Vương, tự do trời định.

Nhưng mấy vị Thập Điện Diêm La và sứ giả Hắc Bạch Vô Thường, hẳn là sẽ không có biến động." Hãn Huyết và mấy người cuối cùng cũng thở dài một hơi, một tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Chương 781

Ầm ầm ầm!

Lúc này, trong hư không vang lên một tiếng động trầm đục, mọi người định thần nhìn lại, hướng có thần quang lóe lên đột nhiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, người này không ai khác, chính là Tế Công!

"Đế Tôn đạo hữu, chúc mừng chúc mừng, ta thay mặt Phật tổ Như Lai đến chúc mừng đạo hữu, Phật tổ có chỉ, mệnh định quyền lợi của Minh Vương tân nhiệm, giao cho ngài." Lời của Tế Công vừa nói ra, mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, cục diện như vậy cũng không có gì đáng trách, kiếp nạn này của Minh Giới đều do Đế Tôn ra tay dẹp yên, được giao cho quyền lợi như vậy, cũng là danh chính ngôn thuận.

Hơn nữa bây giờ là Kỷ nguyên Thần Ma, Tam Giới vô chủ, giao quyền lợi này cho Đế Tôn, tự nhiên cũng là thuyết phục nhất.

"Ách.....

Phật tổ thật biết chọn người à, ca, ý của Phật tổ không phải là bảo huynh làm chủ Minh Giới chứ?" Ngộ Không đảo mắt láo liên hỏi lại, nghe qua cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng Đế Tôn mỉm cười giải thích một phen, lập tức dập tắt ý nghĩ này của mọi người.

"Ngươi quên rồi sao, ta còn phải gánh vác trọng trách trấn áp tám mươi mốt cổ ma, dẹp yên ma kiếp Tam Giới, nếu ta làm chủ Minh Giới, ai đi trừ ma?" Mấy người Thập Điện Diêm La nhìn nhau, bên kia hai huynh muội Hắc Bạch Vô Thường tâm trạng cũng có chút phức tạp.

Minh Vương chết rồi, Minh Tôn tên khốn vạn năm kia chắc cũng toi đời rồi.

Ngoài hai người đã khuất, nhìn khắp Minh Giới, không tìm ra được một cường giả đỉnh cấp nào có thực lực đối kháng cấp ma cổ cấp bốn, sau khi Đế Tôn rời đi, e rằng ngay cả một người có thể bảo vệ Minh Giới cũng không có.

Ánh mắt Đế Tôn sáng rực, đột nhiên liếc nhìn Tế Công một cái: "Tiền bối, nếu bảo ngài làm người quyết sách, ngài có kiến nghị gì không?

Hay là, Phật tổ có ám chỉ gì khác?

Nếu ta thật sự bảo một con mèo con chó nào đó làm chủ Minh Giới, cũng không ai nói gì sao?" Tế Công cười lớn sảng khoái, quạt hương bồ trong tay vẫn phe phẩy không ngừng.

"Ý của Phật tổ ta không hiểu rõ, ta chỉ biết, bây giờ là Kỷ nguyên Thần Ma, ngài lại là người duy nhất có thể hóa giải kiếp nạn này của Tam Giới, chỉ cần ngài ra quyết định, bất kể có thật sự thích hợp hay không, mọi người đều sẽ cảm thấy thích hợp." "Lời này không sai!" Hãn Huyết, Thi Khôi và những người khác lần lượt đứng ra ủng hộ Tế Công, Đế Tôn thấy tình thế như vậy, cũng không còn khách sáo nữa.....

"Nếu đã như vậy, vậy thì từ bây giờ, Minh Vương tân nhiệm, sẽ do Hỏa Vũ đảm nhiệm." "Cái gì??" Mọi người có mặt đều hoàn toàn ngây người, kinh ngạc đứng tại chỗ như ăn phải chuột chết, một lúc lâu cũng không nói được nửa lời.

"Sao, có gì không ổn à?" Ý của Đế Tôn, ai dám nói không?

Nhưng từ biểu cảm của mọi người có thể thấy được suy nghĩ thật sự của mỗi người.

Không chỉ những người khác, ngay cả Hỏa Vũ cũng cảm thấy vô cùng lúng túng, mẹ kiếp đây nghe không phải là một quyết định đáng tin cậy.

"Lão, lão đại, tôi không phản đối, nhưng cô nương Hỏa Vũ rốt cuộc cũng là một nữ nhân, Minh Giới từ khi có văn minh truyền thừa đến nay, e rằng chưa từng có một vị Minh Vương nào do nữ nhân đảm nhiệm phải không?" Đế Tôn khẽ cười: "Kỷ nguyên Thần Ma, vốn là thời đại tranh đấu khai thiên địa, loạn cổ kim, tự nhiên cũng phải đi theo một quỹ đạo khác.

Hỏa Vũ là người bạn đồng hành mà ta tin tưởng nhất, do nàng làm Minh Vương, sau này bất kể lúc nào ở đâu, phàm là có kẻ dám khiêu khích quyền uy của Minh Giới, ta sẽ lập tức giáng lâm Minh Giới chi viện.

Hơn nữa, có các ngươi tận tâm phụ tá, ta có gì phải lo lắng sao?

Hay là, các ngươi đang phủ định ta." Tế Công lại vẻ mặt tự tại, tỏ ra không hề hoảng hốt, có lẽ Đế Tôn có bảo một con chó lên kế vị, Tế Công cũng sẽ không nói nửa lời không.

Năm vị Diêm La không nói thêm nữa, đã ý của Đế Tôn đã quyết, mọi người lập tức lần lượt bày tỏ thái độ, thề chết trung thành với tân vương, thống trị toàn bộ Minh Giới!

"Lão đại, tôi....." Cuối cùng chỉ còn lại công tác tư tưởng của một mình Hỏa Vũ, nhưng Đế Tôn lại tỏ ra không hề áp lực.

"Nha đầu, tiếp theo ta sẽ đối mặt với ma cổ cấp năm, thực lực sẽ có một bước nhảy vọt so với trước đây, ngươi đi theo bên cạnh ta cũng không thể phát huy tác dụng gì lớn, thay vì để ngươi bôn ba cùng ta, chi bằng tìm một nơi thỏa đáng để an thân lập mệnh, Minh Giới bây giờ là địa bàn của ta, ngươi cứ yên ổn làm Minh Vương của mình đi." Rốt cuộc, bản thân Hỏa Vũ là một hỏa yêu, nếu không kế thừa ma

hồn cổ trở thành phụ thể giả, thì làm sao có cơ duyên gặp được Đế Tôn?

Càng không thể ngờ, một kẻ xuất thân Yêu tộc, cuối cùng lại dưới sự nâng đỡ của một tay Đế Tôn mà trở thành chúa tể Minh Giới, lãnh tụ của một trong Tam Giới!

Quỹ đạo vận mệnh như vậy, e rằng ngay cả Hỏa Vũ cũng không dám tin.

Nhưng Đế Tôn là một kẻ giỏi tạo ra kỳ tích..... chỉ cần hắn muốn làm, không có gì Đế Tôn không làm được.

Ba ngày sau, Minh Vương Hỏa Vũ chính thức đăng vị, Hắc Bạch Song Sứ của Minh Giới, Thập Điện Diêm La, cộng thêm mười tám lộ Minh Quỷ Thần Tướng đều có mặt đông đủ, hướng về tân vương triều bái.

Cùng ngày hôm đó, Minh Giới cuối cùng cũng khôi phục trật tự như xưa, cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi lại một lần nữa khôi phục vận hành thông suốt, mầm họa ma hồn cổ cấp bốn làm loạn Minh Giới đã bị Đế Tôn triệt để diệt trừ.

Lúc biệt ly, Hỏa Vũ đã là Minh Vương dẫn theo Thập Điện Diêm La và Hắc Bạch Vô Thường, bao gồm cả tên Đế Thính kia đều xuất hiện, cung tiễn Đế Tôn đại lão rời khỏi giới.

“Ha ha, Nhân Gian Đạo và Minh Giới cách nhau một cái chớp mắt, làm gì mà sầu cảm thế?

Chương 782

Tương lai sẽ có lúc trùng phùng.

Nhớ lời của ta, tận tâm phụ tá Hỏa Vũ, nếu để ta biết ai dám bắt nạt nàng, hậu quả tự gánh." Đế Tôn vung tay, đã hóa thành một luồng khói quang, dẫn theo Ngộ Không biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Hắn thì tiêu sái rồi, chỉ để lại đám người Minh Giới một trận cảm khái.

"Xem ra, lời của Tế Công quả thật không sai, thời đại này, cuối cùng sẽ do Đế Tôn đại lão làm chủ, không chỉ là kỷ nguyên mới của Minh Giới, mà cả Tam Giới, e rằng đều sẽ vì Đế Tôn lão đại mà xảy ra biến chuyển kinh thiên động địa!" .....

Rời khỏi Minh Giới, Đế Tôn và Ngộ Không lại trở về rìa sa mạc, nhìn lại sa mạc từng lưu lại dấu chân, Ngộ Không vốn vô tâm vô phế cũng không nhịn được mà cảm khái.

"Ca ca, huynh thật nỡ à, để nha đầu Hỏa Vũ lại Minh Giới!" Đế Tôn khẽ cười: "Ngộ Không, ngươi có biết, dụng ý thật sự của ta khi làm vậy không?" "Hả, lời của ca ca có chút làm khó Lão Tôn rồi, rõ ràng biết ta không có chủ ý mà." "Hỏa Vũ là yêu thân, đi theo ta, dù tu luyện thêm ngàn năm vạn năm, cũng vĩnh viễn không thể độ ra thần duyên.

Nhưng bây giờ kế thừa vị trí Minh Vương, mọi chuyện đã khác.

Tương lai bất kể Tam Giới xảy ra biến hóa lớn đến đâu, nàng cũng sẽ không bị bất kỳ ngoại lực nào uy hiếp.

Bởi vì từ hôm nay trở đi, sau lưng nàng, là Minh Giới hùng mạnh!

Ngay cả khi Tam Giới có một ngày lại khôi phục kỷ nguyên do

Thiên Đình chủ đạo, nha đầu Hỏa Vũ cũng nhất định có thể có được vị trí thuộc về mình." Ngộ Không nghe Đế Tôn nói một phen, mới biết ca ca quả thật dụng tâm lương khổ, vì những người bạn đồng hành bên cạnh, thật sự có thể suy nghĩ xa xôi như vậy.

"Thôi vậy, như huynh nói, đường dài vạn dặm, giang hồ tái kiến ắt có ngày, ly biệt, không phải là để lần sau gặp lại tốt hơn sao!" Đế Tôn ngẩn người: "Hà, con khỉ lột da, từ lúc nào trở nên có tình cảm như vậy, thỉnh thoảng lại buông một câu vàng ngọc!" "Hì hì, không phải gần mực thì đen sao, ca ca có nội tình như vậy, Lão Tôn cũng phải trưởng thành chứ!" Hai anh em vừa cười vừa nói bước đi, dần dần biến mất ở cuối chân trời hoàng hôn bên rìa sa mạc, bước lên một hành trình xa xôi hơn.....

Nói thật, con khỉ tuy đối với Đế Tôn trung thành tuyệt đối, thật sự coi Đế Tôn như anh trai người thân, nhưng về mặt EQ thì thật sự không cùng đẳng cấp với Đế Tôn.

Khi Hỏa Vũ còn ở đây, trên đường có thể cùng Đế Tôn trò chuyện.

Bây giờ Đế Tôn dẫn theo một con khỉ bôn ba nam bắc, quả thực có chút cô đơn...

Hai anh em đi ròng rã nửa tháng, vượt núi băng biển, xuyên qua biển người, cũng có vài phần ý cảnh của việc đi trong cõi trần ai.

Nhưng điều khiến Đế Tôn có chút bối rối là, trên đường đi đã đi mấy ngàn dặm, lại không thấy một bóng ma cổ nào!

Thậm chí ngay cả yêu quái cũng cực kỳ hiếm thấy.

Cho đến một ngày, hai người tiến vào gần Bách Tiên Lĩnh dưới chân Tiên Nữ Phong, mới lại ngửi thấy mùi người.

Lúc này, Đế Tôn và Ngộ Không hóa thành bộ dạng người phàm tiến vào con đường nhỏ trong rừng, đối diện đi tới mấy cô gái hái trà,

đều là những cô nương trẻ tuổi mộc mạc thanh tú, vừa cười vừa nói nghênh đón.

"Ngộ Không, đi phía trước dò đường đi." Đế Tôn ra hiệu cho Ngộ Không, con khỉ lập tức hiểu ý, nhìn chằm chằm mấy nha đầu, mắt sáng rực.

"Hì hì, tuân lệnh!" "Mấy vị tỷ tỷ, xin hỏi phía trước là địa giới nào vậy?

Rừng núi gần đây lớn như vậy, ngay cả yêu ma quỷ quái cũng không có sao?" Con khỉ cũng thật thà, lời này có thể nói bừa trước mặt người phàm sao?

Nhưng mấy cô nương tính tình hoạt bát, coi như con khỉ đang trêu chọc, cũng bật cười trêu lại.

"Tiểu ca nói chuyện thật thú vị, xuống khỏi núi, phía trước chính là Nữ Nhi Quốc, có Nữ Đế tọa trấn, trong phạm vi ngàn dặm các loại yêu ma ai dám làm càn?

Hướng về vạn vạn dân chúng Nữ Nhi Quốc, ai không khen ngợi Nữ Nhi Quốc thái bình?

Đến đây rồi, chính là đến tịnh thổ nhân gian, ngài cứ yên tâm mà sống đi!" Mấy tiểu thư vừa cười vừa nói tự mình tiến vào khu rừng rộng lớn, gần như lướt qua vai Đế Tôn đại lão.

Nhưng Đế Tôn đã dùng Tu Di Giới để che giấu khí tức, ba người bình thường căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn, nhân cơ hội này, Đế Tôn quan sát kỹ ba cô nương ở cự ly gần, trên người quả thật không có một chút yêu khí nào.

Phải biết rằng, với kinh nghiệm trước đây của đội Đế Tôn, những khu vực núi rừng quy mô lớn như thế này, căn bản không thể trong sạch như vậy, không có cường giả cấp ma cổ, thì những tiểu yêu tụ

tập trên núi cũng là chuyện thường tình.

Nhưng nơi này lại trong sạch đến mức gần như bất thường, ngược lại đã thu hút sự chú ý đặc biệt của Đế Tôn.

"Ca ca, mấy cô nương kia quả thật là người trong sạch, gần đây không có yêu khí, cũng là do ảnh hưởng của Nữ Nhi Quốc kia!" Đế Tôn hừ cười một tiếng: "Nước trong quá thì không có cá, nhưng ta lại không tin, trên đời thật sự có một nơi không vướng bụi trần.

Có lẽ, những gì chúng ta thấy chỉ là giả tượng che đậy sự thật, đáp án có lẽ ẩn giấu trong Nữ Nhi Quốc bên ngoài khu rừng." Ngộ Không đối với một phen đạo lý của Đế Tôn cũng nghe hiểu lơ mơ, cũng vô thức gật đầu.

"Vậy ca ca, chúng ta không ngại vào Nữ Nhi Quốc đó xem một phen cho rõ!" "Đi thôi!" .....

Hoàn toàn khác với những bức tường thành cao lớn nguy nga tráng lệ trong tưởng tượng, lối vào của Nữ Nhi Quốc lại là một thung lũng sâu thẳm yên tĩnh, hai bên nở đầy hoa đào, vừa đặt chân vào trong, liền cho người ta một cảm giác siêu thoát khỏi thế tục, tâm hồn thư thái, vẻ đẹp thanh khiết.

Chương 783

"Oa!

Ca ca, nơi này quả thực là một thế ngoại đào nguyên!

Không ngờ Nữ Nhi Quốc lại khác biệt với tưởng tượng của ta đến vậy!" Đế Tôn cũng khá bất ngờ, quả thật, hoàn cảnh như vậy và tưởng tượng của hắn hoàn toàn khác biệt.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, những người đi lại trong thung lũng đều là những người bình thường ăn mặc rất mộc mạc, nhưng mỗi người dường như đều nở nụ cười ấm áp, áp lực cuộc sống vốn nên xuất hiện trên người thế tục, lại không thấy một chút nào trên những người bình thường này.

Tiến vào bên trong thung lũng, trên con phố rộng rãi, lại có một cảm giác khác biệt!

Con phố dài miên man hàng chục dặm, trong thành quỳnh lâu ngọc vũ cực kỳ phồn hoa, xây dựng như một Trường An thịnh thế.

Chỉ có điều khiến Đế Tôn và con khỉ không ngờ là, những người sinh sống trong một thành bang cực kỳ xa hoa này, lại đều là một đám nông dân bá tánh bình thường, không thấy quan lại quyền quý, tướng quân vương hầu, thậm chí cả cường giả có tu vi pháp thuật, cũng không có một chút yêu ma chi khí.

"Trời ơi..... nhân gian từ lúc nào có được tịnh thổ cực lạc như thế này?

Thật không hổ là thế ngoại đào nguyên!!" Ngộ Không không nhịn được mà dụi mắt liên tục, loại trừ khả năng đã rơi vào huyễn cảnh.

Nhưng sau một hồi loay hoay cuối cùng cũng đi đến kết luận, tất

cả những gì tồn tại trước mắt đều là thật.

"Ca, ta không hoa mắt, đều là thật cả, đây là Nữ Nhi Quốc sao??" Trong lòng Đế Tôn cũng kinh ngạc, chỉ là không biểu hiện ra trên mặt mà thôi.

Cảm nhận khí tức trong không khí xung quanh, thuần túy tốt đẹp, chân thật không hư ảo.

Nhưng càng như vậy, trong lòng Đế Tôn ngược lại càng không yên tâm.

"Xem ra, hai anh em chúng ta, thật sự phải hòa nhập vào hoàn cảnh này để tìm hiểu cho rõ." Tùy tiện tìm một quán trọ, tiểu nhị vẻ mặt hớn hở chạy tới mời chào.

"Hai vị gia, có gì phân phó cứ việc nói, bảo đảm các ngài hài lòng!" Con khỉ kia thì không cần phải nói nhiều, tướng ăn tranh giành hung hăng có lẽ ngay cả họ mình cũng không nhớ nổi.

Đế Tôn đương nhiên không đến nỗi vô phẩm như vậy, hắn rõ ràng mục đích của mình.

"Tiểu nhị, hai chúng ta là người ngoài, có mấy điểm thắc mắc về Nữ Nhi Quốc." Đế Tôn vừa mở miệng, chưa kịp nói hết lời, tiểu nhị đã cười hì hì đến trước mặt Đế Tôn.

"Hai vị không biết đó thôi, Nữ Nhi Quốc là thế ngoại đào nguyên trong phạm vi ngàn dặm, những bá tánh nghèo khổ, những nông dân cần cù lao động, những người già yếu trẻ mồ côi không ai nuôi dưỡng, đều có thể ở đây có được cuộc sống ổn định, nhưng nếu là quan lại quyền quý, tướng quân vương hầu, hoặc yêu ma quỷ quái pháp lực cao cường, sẽ được Cực Lạc Nhai thu nhận, tiến vào nội thành Nữ Nhi Quốc." "Ồ?

Nội thành?

Có ý gì?" Đế Tôn lập tức hứng thú, nào biết những gì liên quan đến nội thành mới chính là manh mối mà hắn thật sự cần.

"Đơn giản thôi, ngoại thành là tịnh thổ, là khu vực nghĩa trang được thiết lập dành cho những người bình thường trong thiên hạ, không cần bất kỳ báo đáp nào để cung cấp sự giúp đỡ và che chở cho dân chúng nghèo khổ.

Nội thành là cực lạc, thì hoàn toàn ngược lại, chỉ có những đại lão của xã hội thượng lưu tôn quý mới có tư cách tiến vào, một khi được sứ giả Cực Lạc chọn trúng tiến vào nội thành, sau khi trả một cái giá nhất định, liền có thể vĩnh hưởng cực lạc." Đế Tôn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, thong thả nhìn tiểu nhị một cái: "Vậy phải làm thế nào mới có thể được sứ giả Cực Lạc công nhận, có được tư cách tiến vào nội thành?" Tiểu nhị cung kính nói: "Mỗi tháng vào tối mùng năm, Thiên Vũ Lâu trong thành sẽ tổ chức Cực Lạc Chân Tuyển, lúc đó sẽ có sứ giả Cực Lạc đích thân đăng lâu, gặp mặt các lộ quyền quý tụ tập, chỉ cần có thể ở các phương diện tài phú, trí tuệ, võ lực có bất kỳ một lĩnh vực nào nổi bật, được sứ giả Cực Lạc công nhận, liền có thể vào thành." "Nguyên lai là vậy, có chút thú vị..... dám hỏi tiểu nhị ca, đêm nay là đêm nào?" "Quan nhân, ngài nếu muốn tham gia Cực Lạc Chân Tuyển, ngày kia chính là mùng năm!

Hai ngày này có thể đi dạo quanh ngoại thành, dù sao Nữ Nhi Quốc cũng có chu vi ngàn dặm, trong thành có nhiều nơi đáng du ngoạn." Đế Tôn hài lòng gật đầu, định thưởng chút bạc, lại thấy trong túi rỗng tuếch không lấy ra được bao nhiêu.

Trước đây, Đế Tôn đại lão không có khái niệm về tiền bạc, dù sao với đẳng cấp thực lực của Đế Tôn căn bản không cần tiền để giải quyết vấn đề, bây giờ vào thành mới ý thức được, có những lúc, một đồng tiền cũng có thể làm khó anh hùng hảo hán.

“Có một vấn đề muốn thỉnh giáo tiểu ca, trong thành có sòng bạc không?” “Có có, ở phía tây thành đi về phía bắc hai mươi dặm, là cả một con phố sòng bạc, hai ngày này quan nhân rảnh rỗi không có việc gì có thể đến đó thử vận may, cầu một cái may mắn, dù sao mấy ngàn dặm các lộ quyền quý đều tụ tập, vận khí tốt, ở đó có thể kiếm được chút cháo.” Con khỉ ở một bên nghe rất kỹ, hiểu rõ lão đại nhà mình định đi kiếm chút bạc để khởi động.

Các phương pháp kiếm tiền nhanh chóng khác không thực tế, nhưng chơi một ván, Đế Tôn lại là tay nghề, khắp thiên hạ ai có thể chơi qua được Đế Tôn sở hữu Thập Vĩ Đồ Đằng?

Trong thoáng chốc, dường như có một đàn cừu béo bắt đầu lượn lờ trước mặt hai anh em.

Thấy trời còn sớm, sau khi dùng bữa xong, Đế Tôn thanh toán, lại phát hiện trong túi chỉ còn lại ba đồng tiền.

Chút tiền này làm vốn cờ bạc quả thực có chút không ra gì.

Có lẽ thấy được sự khó xử của Đế Tôn, tiểu nhị cũng thông minh, trực tiếp lấy ra một tờ ngân phiếu nhét vào tay Đế Tôn.

“Quan nhân, tôi thấy tướng mạo ngài, có tư chất của rồng phượng, đại trượng phu đường đường bảy thước nam nhi sao có thể vì tiền mà khốn đốn!

Chương 784

Năm mươi lượng này coi như tiểu nhân đầu tư cho ngài, lần này nếu vận khí tốt, tiểu nhân cũng được thơm lây theo quan nhân, nếu vận khí không tốt cũng thôi, dù sao tiểu nhân cũng không lấy ra được nhiều hơn, chút tiền này cũng không ảnh hưởng gì." Không thể không nói, Đế Tôn định thần nhìn một cái tiểu ca trước mặt, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Vỗ vỗ vai tiểu nhị, Đế Tôn không nói nhiều, xoay người rời khỏi quán trọ.

Con khỉ đi theo sau không quên thuận tay lấy hai cái bánh bao, nhưng lại cười hì hì với tiểu nhị: "Tiểu tử, ngươi đúng là tổ tiên tám đời tích đức rồi, có thể bán cho ca ca ta một ân tình, không bao lâu nữa, ngươi có thể làm chưởng quỹ đấy." Tiểu nhị quả thực ngẩn người, cũng không nghĩ nhiều, ở ngoại thành Nữ Nhi Quốc việc giúp đỡ lẫn nhau là chuyện quá thường tình, làm vậy chỉ là không muốn để Đế Tôn quá lúng túng, lại không ngờ một ân tình này, lại là đưa than trong ngày tuyết lạnh.....

Sòng bạc lớn nhất tên là Cổn Cổn Tài (Tiền vô như nước) vừa đón tiếp một vị khách đặc biệt chính là Đế Tôn.

Đây là một sòng bạc danh tiếng lừng lẫy nhất trong các con phố ở ngoại thành, thậm chí còn có lời đồn rằng phía sau nó là một vị đại lão đỉnh cấp ở nội thành đứng ra tổ chức.

Khai trương bao nhiêu năm qua chưa ai dám đến gây sự, trật tự và quy củ được bảo chứng tuyệt đối, đó cũng là nguyên nhân căn bản khiến danh tiếng của nơi này vang xa.

"Được rồi, giúp ta đổi năm mươi lượng bạc lấy thẻ bài." Người

trung niên phụ trách quầy bạc liếc nhìn Đế Tôn và hầu tử một cái, cảm thấy hai người này trông như mấy tên thư sinh nghèo kiết xác.

Người ta đến đây toàn đổi hàng ngàn hàng vạn lượng, mà kẻ này chỉ đổi có năm mươi lượng, thật sự hắn không thèm để vào mắt.

Hắn đâu biết rằng chẳng bao lâu nữa, chính hắn sẽ sợ đến mức suýt quỳ xuống tự tát vào mặt mình.

"Mở, bắt đầu chọn điểm!" Đài chủ ở trung ương bị vài chục người vây quanh, ai nấy đều có vẻ là đại lão thượng lưu.

Khi điểm số trong hộp gỗ được định đoạt, trong đầu Đế Tôn vang lên một thanh âm, chính là Thập Vĩ Hồn Âm!

"Chủ nhân, có cần vận tác không?" Đế Tôn cười khẽ, dùng hồn âm đáp lại: "Sáu sáu sáu!" "Đắc lệnh!" Một động tác vô cùng tiêu sái đưa ra, Đế Tôn không chút do dự đem toàn bộ năm mươi lượng ném vào vị trí mười tám điểm.

Đinh đinh đinh!

Mở nắp, mười tám điểm thông sát!

Chỉ một ván, Đế Tôn đã kiếm được năm ngàn lượng!

"Trời ạ!

Điểm số khó như vậy mà cũng trúng, thật đáng sợ!" "Tiểu tử này dẫm phải cứt chó rồi sao?

Thật là liều lĩnh!" Các loại tiếng nghị luận tập trung lên người Đế Tôn.

Sau khi có được năm ngàn lượng, Đế Tôn chia cho Ngộ Không một nửa, nói là để hai mặt cùng khai hoa, quét sạch kỳ đài.

Mục tiêu duy nhất của hai anh em là trong một đêm trở thành người giàu có nhất phố sòng bạc này.

Một tràng thần thoại trong giới bài bạc đã được Đế Tôn diễn ra đầy kinh thiên động địa.

Chỉ trong một đêm, Đế Tôn quét sạch cả sòng bạc, đánh cho các lộ đại tài chủ phiến giáp bất lưu, không còn một xu dính túi.

Sáng sớm hôm sau khi rời đi, ngân phiếu phải dùng bao tải và xe ngựa để kéo về.

Lúc quay lại khách sạn, nhìn thấy đống ngân phiếu chất đầy xe ngựa trước cửa, tiểu nhị ca hoàn toàn ngây người.

"Quan, quan nhân... ngài..." Đế Tôn mặt không đổi sắc, nhưng hầu tử bên cạnh lại vô cùng thần khí: "Hắc hắc, tiểu tử, ta đã nói gì hôm qua nhỉ?

Có thể khiến ca ca ta nợ một nhân tình là tổ tiên ngươi tích đức rồi!

Ở đây có sáu xe ngựa ngân phiếu, đại khái vài thiên vạn lượng bạc, chia cho ngươi một xe để báo đáp ân tình năm mươi lượng hôm qua." Tiểu nhị vì quá kích động mà suýt chút nữa ngất xỉu, may mà Đế Tôn kịp thời đánh ra một đạo nguyên quang, giúp tiểu nhị ổn định lại khí huyết đang sôi trào.

"Không cần kích động thế đâu tiểu tử, hãy nhớ kỹ, ở đời làm người tốt cuối cùng sẽ có báo đáp.

Ta không hy vọng đống tiền này khiến ngươi quên mất bản tâm, hy vọng ngươi dùng nó giúp đỡ nhiều người hơn, tạo thêm nhiều phúc trạch." Tiểu nhị cảm động nước mắt giàn giụa, liên tục quỳ lạy Đế Tôn và gọi là thần tiên.

Đợi Đế Tôn phất tay thu lại năm xe ngân phiếu còn lại, hắn và hầu tử đã hóa thành một đạo lưu quang biến mất khỏi cửa khách sạn.

"Trời ạ, vị quan nhân đó thật sự là thần tiên!

Hy vọng lần này ngài có thể nhận được sự ưu ái của sứ giả Cực Lạc, thuận lợi tiến vào nội thành, hưởng thụ nhân gian cực lạc!" Trong mắt những người bình thường ở ngoại thành, nội thành đại diện cho những điều tốt đẹp nhất thế gian, là giấc mộng cả đời không thể với tới.

Chương 785

Nhưng họ không biết rằng, đằng sau sự phồn hoa tột đỉnh đó lại ẩn chứa những bí mật không ai hay biết.

Đế Tôn và Ngộ Không tiến vào nội thành không phải để hưởng thụ cái gọi là cuộc sống cực lạc, mà là để vạch trần bộ mặt thật sự ẩn giấu dưới sự tốt đẹp giả tạo đó.

Khu vực trung tâm ngoại thành Nữ Nhi Quốc, Thiên Vũ Lâu.

Đó là một tòa lâu cao mười tầng, là địa tiêu hạt nhân của Nữ Nhi Quốc.

Dù ở bất cứ hướng nào tại ngoại thành cũng có thể nhìn thấy nó vô cùng rõ ràng, đây cũng là biểu tượng và tượng trưng cho toàn bộ ngoại thành Nữ Nhi Quốc.

Tòa lâu này không hề kim bích huy hoàng hay trang trí đậm màu như người ta tưởng, điều khiến nó khó quên chính là toàn bộ đường nét của tòa lâu trông giống như một con phượng hoàng tinh mỹ, giống như một con thải phượng đang vỗ cánh muốn bay.

Truyền thuyết kể rằng đêm tòa lâu vừa xây xong, Phượng Hoàng - vương của các loài chim, đã dẫn đầu các loài linh điểu đỉnh cấp trong thiên hạ đến đây cư ngụ, nên mới có tên là Thiên Vũ Lâu.

Ngay cả bình thường, trên đỉnh lâu cũng thường xuyên thấy các loại linh điểu quý hiếm lượn lờ, vô cùng mỹ diệu.

Khi hoàng hôn buông xuống, dư huy của mặt trời lặn chiếu vào đường nét Thiên Vũ Lâu, phản chiếu ra một đồ đằng thải phượng phi vũ, tuyệt luân vô cùng, khiến các lộ hào hùng hiển quý khi vào thành đều phải thán phục.

“A ha ha, ca ca nhìn kìa, Thiên Vũ Lâu kìa!” Ngộ Không vẻ mặt hưng phấn, dường như cũng đầy mong đợi đối với tòa lâu tinh tế hoa quý trước mặt.

Hôm nay chính là ngày tuyển chọn Cực Lạc chính thức.

Còn khoảng hai canh giờ nữa mới đến lúc sứ giả Cực Lạc của nội thành giáng lâm, bắt đầu đại hội tuyển chọn.

Các lộ đại lão đỉnh cấp đều đang nóng lòng chờ đợi trong viện lạc rộng rãi của Thiên Vũ Các.

Có thể nói, những người vào được đình viện này đều là các đại lão đỉnh cấp của nhân gian giới, cũng là những kẻ đang khao khát nội thành Cực Lạc.

Với thực lực cảnh giới hiện tại của Đế Tôn, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấu những dục niệm chất chứa từ lâu trong lòng đám người này.

Họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng để hưởng thụ cực lạc, gương mặt ai nấy đều hiện lên vẻ quyết tâm phải thắng trong cuộc tuyển chọn này.

“Ái chà!

Không phải Thất vương gia của triều đình sao?

Đến cả điện hạ ngài cũng tới rồi!” Đế Tôn và hầu tử đang đứng ở vị trí rìa của viện lạc, vừa vặn lúc này ở hướng cửa có một đám người tiền hô hậu ủng hộ tống một công tử trẻ tuổi mặc cẩm y hoa phục đi tới.

Đó chính là Thất hoàng tử điện hạ của hoàng triều nhân gian hiện nay.

Đến cả vương hầu đỉnh cấp cũng tham gia tuyển chọn, có thể thấy sức ảnh hưởng của Nữ Nhi Quốc đáng sợ đến nhường nào.

“Ca ca, lần này chúng ta có chắc thắng không nhỉ?

Ngay cả hạng nhân vật này cũng tới góp vui, sức cạnh tranh mạnh quá!” Đế Tôn cười: “Mạnh đến đâu cuối cùng cũng chỉ là phàm nhân.

Hơn nữa những người đó không cần lo lắng, vì gần đây số lượng quý tộc đỉnh cấp báo danh quá nhiều nên danh ngạch tháng này tăng lên rất lớn.

Dù không đứng nhất thì cơ hội có được danh ngạch vào nội thành cũng dễ thôi.” Nghe Đế Tôn nói vậy, Ngộ Không cũng không còn lo lắng nữa.

Văn không được thì võ, đánh không được thì lấy tuyệt chiêu ngực đập đá lớn ra, dù sao Ngộ Không cũng là đá biến thành, chẳng sợ chết, đó mới là bản lĩnh giữ nhà.

Cùng với sự hiện diện của hoàng tử điện hạ, bầu không khí dường như trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Tuyệt đại đa số mọi người đều xúm lại nịnh bợ, nhưng họ đâu biết rằng khi đã vào viện tử này, bất kể là vương hầu tướng tướng hay danh lưu thương gia, tất cả đều đứng trên một vạch xuất phát và là đối thủ cạnh tranh công bằng.

Những lời phụng thừa hư giả kia cuối cùng cũng chỉ là mây khói.

Thời gian hai canh giờ nói ngắn không ngắn, dài cũng chẳng dài.

Đặc biệt khi vài vị mỹ nữ phụ trách của Thiên Vũ Lâu xuất hiện chào đón những người tham gia, mấy vị thị nữ thanh xuân tịnh lệ đó đã thu hút ánh nhìn của đại đa số mọi người, dường như khiến thời gian trôi nhanh hơn vài phần. "Boong!!" Cuối cùng, kèm theo tiếng chiêng đồng vang lên vào giờ Thân, tất cả người tham gia đều phong tỏa tiến lên phía trước.

Chủ nhân Thiên Vũ Lâu - Tuyết Tầm Phong cô nương, dưới sự hộ

tống của đám đông, chậm rãi lộ diện.

Chương 786

Người phụ nữ tên Tuyết Tầm Phong này không hề đơn giản, tương truyền nàng là một kỳ nữ cầm kỳ thi họa đều tinh thông, từng là hoa khôi nổi danh một thời ở nhân gian.

Sau đó nàng được một sứ giả nội thành Nữ Nhi Quốc chiêu mộ, về Nữ Nhi Quốc được Nữ Đế trọng dụng, nên được lệnh chưởng quản Thiên Vũ Lâu, trở thành danh lưu vạn người kính ngưỡng.

Nhìn vào dáng vẻ thướt tha của mình, Tuyết Tầm Phong khẽ mỉm cười, đột nhiên tung ra một trận cánh hoa màu trắng hồng trên đầu mọi người trong viện.

Cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống như hàng ngàn vũ điệu hoa lá, che phủ mọi ngóc ngách của viện lạc.

"Chư vị, danh ngạch có hạn, trong hoa vũ này chỉ có một phần cánh hoa có khắc số thứ tự tương ứng.

Xin mời những quý khách lấy được số thứ tự lần lượt xếp hàng vào lâu, những ai không có số xin hãy tự mình rời đi." Tuyết Tầm Phong vừa dứt lời, nàng liền cùng vài vị thị nữ đi theo âm thầm xoay người trở lại trong lâu.

Cửa lâu "két" một tiếng đóng lại.

Phía ngoài lâu, hàng chục nữ võ giả lập tức hiện thân, ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm trọng như thần giữ cửa.

Đế Tôn cười khẽ: "Quả nhiên, nội thành Nữ Nhi Quốc sợ là không dễ vào như người ta tưởng.

Ngộ Không, đến lúc hiển lộ bản lĩnh rồi." Loại nhiệm vụ này tự nhiên không cần Đế Tôn đích thân ra tay, ngược lại hắn giao cơ hội lộ

diện này cho Ngộ Không bên cạnh.

Hỏa Nhãn Kim Tinh quét qua một đạo u quang, giữa ngàn cánh hoa trên không trung, những cánh hoa có mang con số đều lóe lên kim quang lấp lánh.

"A ha ha, ca ca, tổng cộng chỉ có năm mươi số mà có tới cả ngàn người ứng tuyển, tỷ lệ sơ tuyển thấp vậy sao?" Đế Tôn cười hừ một tiếng: "Chiêu trò kích thích nhu cầu thôi.

Nếu không làm vậy, thế nhân sao biết được cơ hội này trân quý nhường nào?

Chúng ta không cần quá tham lam, tùy tiện lấy hai con số cát lợi là được." "Hắc hắc, đắc lệnh!" Ngộ Không tung người nhảy vọt lên không trung, tóm lấy hai con số, lần lượt là số mười một và số mười bảy.

Gần như ngay lúc Ngộ Không vừa đáp đất, hàng trăm bóng người trong đại viện cũng đồng thời nhảy lên, trong đó không thiếu những cường giả có nội hàm tu luyện khá tốt.

"A ha ha, ta lấy được rồi, ta lấy được rồi!" Trong đó có một tên thư sinh ngốc nghếch vì quá vui mừng khi chộp được cánh hoa có số vừa rơi xuống, nhưng rồi niềm vui chưa tày gang, hắn đã bị hai gã tráng hán không có số nhìn chằm chằm, lao tới đấm một cú trời giáng khiến hắn ngã gục và đoạt lấy con số trong tay.

"Cái gì vậy, không lẽ máu me thế này sao?" Ngộ Không cũng ngây người.

Chỉ trong chớp mắt, cả đại viện đã biến thành một chiến trường đẫm máu.

Trước dục vọng, vết nứt của nhân tính sẽ bị phóng đại vô hạn.

Mỗi người không có số thứ tự lúc này đều bộc phát thú tính khiến

người ta nghẹt thở, bất chấp tất cả tấn công những mục tiêu bị coi là con mồi trong mắt họ.

"Thấy rồi chứ?

Mục đích xuất hiện của những nữ võ giả ngoài cửa đó có lẽ cũng là để bảo vệ cho 'Tiết mục đặc sắc' diễn ra tại Thiên Đấu Hội hàng tháng của Thiên Vũ Lâu này đấy." Đế Tôn cười khẽ nói.

Ban đầu hắn và Ngộ Không đứng ở góc khuất không tham dự vào cuộc tranh chấp.

Nhưng trớ trêu thay, cách đó không xa có hai tên đại đạo cũng không lấy được số, chúng nhanh chóng khóa chặt mục tiêu vào hai người trông như thư sinh gầy yếu là Đế Tôn và Ngộ Không.

"Hai đứa kia, nếu không muốn chết thì giao số ra!" Đế Tôn và Ngộ Không mặt mày thản nhiên nhìn nhau, cả hai đều lộ ra vẻ mặt đang cố nhịn cười.

"Muốn lấy số thì đi chỗ khác mà cướp.

Thật đấy, vì tốt cho các ngươi, đừng có đánh chủ ý lên hai anh em ta, nếu không sẽ bị thương đấy." Ngộ Không gãi gãi tay, mặt cười hì hì nói chuyện với hai tên đại đạo.

Dù đã biến thành hình người nhưng những động tác theo bản năng vẫn không bỏ được, đứng đó mà cứ nhấp nhổm không yên như khỉ.

"Tìm chết!" Hai gã to xác kia sao biết được hai vị trước mặt này không phải người thường mà là những hỗn thế ma vương có thể chọc thủng cả trời xanh.

Chúng rút yêu đao ra, mặt lạnh lùng lao tới.

"Hắc hắc..." Ngộ Không xoay cổ tay, lắc lắc cổ, cơ hội tự tìm đến cửa để hắn thể hiện sự tồn tại thế này, đương nhiên hắn sẽ không bỏ

lỡ.

Bành!

Một cú đấm trực diện tung ra, gã đại đạo thứ hai bay xa hàng chục mét, trực tiếp từ trong viện bay vào đúng vị trí của các nữ võ sĩ đang trấn giữ Thiên Vũ Lâu.

Chương 787

Vút!

Một đạo ngân sắc đao mang lóe lên, nữ võ sĩ ở hướng đó lập tức rút đao, trực tiếp chém gã đại đạo thành hai nửa.

Máu tươi bắn tung tóe nhưng không hề có một giọt nào rơi vào trong các lầu của Thiên Vũ Lâu.

Đao hạ người lìa, người phụ nữ đó không hề có một chút dao động cảm xúc nào.

Toàn bộ quá trình thực sự đã làm chấn động không ít đạt quan hiển quý trong viện, cũng khiến không ít người nhìn lại cánh hoa không có số trong tay rồi ảm đạm rời khỏi hiện trường.

"Trời ơi, ra tay tàn nhẫn quá!

Trực tiếp chém luôn sao?" "Người ta đâu có đặt ra quy tắc gì về việc đó.

Bất kể chúng ta tranh đoạt giết chóc ra sao, họ chỉ quan tâm đến kết quả thôi." "Được rồi, nội thành quả nhiên không phải hạng người như chúng ta có thể chạm vào, mau rút thôi..." Quả nhiên, sau một đợt sóng gió, một lượng lớn những kẻ đến cho đủ quân số đã bị đào thải.

Rất nhiều người tự nguyện rút lui, trong chớp mắt hiện trường chỉ còn lại khoảng hơn trăm người đang ra tay cạnh tranh.

"Ngộ Không, đừng hạ thủ quá nặng." Đế Tôn truyền đi một đạo hồn niệm.

Ngộ Không lập tức thu lực, một quyền đánh ngất tên đại đạo cầm đầu, không còn bộc phát cự lực như vừa rồi để lấy mạng người nữa.

Sau một phen loạn chiến, dường như chỉ còn rất ít người thoát ra được.

Đáng chú ý là bên cạnh Thất vương gia có một thư sinh và một thích khách, cả hai tùy tùng đều thành công lọt vào vòng trong, đồng thời số cao thủ dưới trướng hắn cũng có đến bảy tám người.

Đế Tôn thu hết mọi thứ vào tầm mắt, nhưng sắc mặt hắn đã lạnh đi vài phần.

Không nghi ngờ gì nữa, việc dùng phương thức này để tuyển chọn cho thấy dưới danh tiếng lừng lẫy của Nữ Nhi Quốc cũng ẩn chứa sự lạnh lẽo và ô uế vô tận.

Điều này càng khiến Đế Tôn kiên định ý muốn vạch trần lớp mặt nạ thực sự đằng sau cái quốc độ cực lạc giả tạo này! "Boong!" Tiếng chiêng đồng dần tan, người đứng đầu các nữ võ sĩ ra lệnh: Năm mươi người lấy được số thứ tự lần lượt xếp hàng, tiến vào tầng thứ nhất của Thiên Vũ Lâu.

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra, những người vượt qua vòng sơ tuyển xếp hàng trật tự vào lâu, không còn khí thế giết chóc tàn khốc như trước, ai nấy đều tỏ ra ôn văn nho nhã, hiền lành.

Tầng một của Thiên Vũ Lâu tràn ngập hơi thở sách vở, hương mực thoang thoảng bay xa.

Ở giữa đại sảnh rộng rãi, mười mấy nữ võ giả đang bảo vệ một nữ tử cao ráo mặc trường quần màu đen mực, nàng đang múa bút trên bàn.

“Trân Nhi, giảng quy củ cho khách nhân đi.” “Vâng, Mặc Vũ đại nhân.” Ít ai biết Mặc Vũ chính là một trong mười sứ giả Cực Lạc của nội thành phái tới.

Đế Tôn quét ánh mắt qua, dường như nhìn thấu linh hồn của

người phụ nữ này.

Hắn không cảm nhận được hơi thở của cổ ma hồn trên người nàng, nhưng lại thăm dò được tu vi nội hàm của nàng, thực lực có thể sánh ngang với cường giả nhị giai cổ ma phụ thể, tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp ở nhân gian!

Phải biết rằng, chỉ riêng một sứ giả Cực Lạc ở tầng một Thiên Vũ Lâu đã có nội hàm như vậy, quả thực không đơn giản!

"Ca ca, huynh cũng nhận ra rồi sao?

Cô nương này không đơn giản đâu!" Ngộ Không âm thầm truyền một đạo hồn âm vào não bộ Đế Tôn.

Đến cả hầu tử cũng nhìn ra được, nước sâu bên trong nội thành Nữ Nhi Quốc phía sau Thiên Vũ Lâu quả là đáng gờm.

Ngay sau đó, nữ võ sĩ bên cạnh Mặc Vũ quét mắt nhìn đám đông rồi lên tiếng: "Quy tắc tuyển chọn bên trong Thiên Vũ Lâu gồm mười tầng, có mười quan.

Mỗi quan sẽ khảo hạch dựa theo biểu hiện của từng người, đại nhân sứ giả khảo quan sẽ đưa ra điểm số từ không đến mười.

Sau khi khảo thí kết thúc, tất cả tuyển thủ thống nhất tiến vào vòng tiếp theo.

Cho đến khi khảo hạch mười tầng hoàn tất, mười người có điểm số cao nhất sẽ giành được tư cách tiến vào nội thành.

Cần lưu ý là, ở mỗi tầng, những người nhận điểm không sẽ phải chịu hình phạt chuyên thuộc từ sứ giả Cực Lạc của tầng đó." Nữ võ giả nói xong, đưa mắt ra hiệu cho phó thủ bên cạnh, năm mươi cuộn trục lập tức được gửi tới trước mặt mỗi vị đại lão đang ngồi.

"Sinh tử khế ước?

Chương 788

Ta nói này, không đến mức đó chứ?

Chẳng lẽ sẽ có nguy hiểm tính mạng?" Một vài gã cự gia giàu có trong giới thương nghiệp bắt đầu hoảng hốt khi thấy sự xuất hiện đột ngột của sinh tử trạng.

"Lựa chọn là của các vị, không ai cưỡng ép cả.

Mười tầng tuyển bạt sẽ có các phần vũ đấu, và nội dung trừng phạt cho điểm không cũng không có bất kỳ hạn chế nào.

Nói cách khác, chỉ cần sứ giả Cực Lạc dùng việc giết chóc làm hình phạt thì cũng có thể tùy ý xử trí.

Mọi người phải cân nhắc cho kỹ xem mình có thể chịu đựng được mọi kết quả hay không, nếu không chấp nhận thì bây giờ có thể rời đi." Nữ võ giả vừa dứt lời, hiện trường lập tức im phăng phắc.

Nhưng sự im lặng đó cũng chỉ kéo dài trong chốc lát, mọi người đều đồng loạt ký tên vào, không một ai chọn rời đi.

Nguyên nhân đơn giản là vì tấm vé vào cửa này không dễ mà có được.

Năm mươi người vào được phòng này đều không phải hạng hư danh, họ đều đã trải qua một đợt tẩy lễ phong ba bão táp để giành chiến thắng, ai cũng có bản lĩnh của riêng mình.

Trong mắt họ, có quan tạp họ không giỏi thì nhất định sẽ có lĩnh vực họ sở trường.

Mười quan tỷ thí, tổng cộng vẫn có thể lấy được thành tích tốt.

Hơn nữa, những gì mình không biết chắc gì người khác đã biết,

thuật nghiệp hữu chuyên công, ai cũng có sở trường và sở đoản, một khi đã có tư cách nhập môn, nếu không chiến đấu đến cùng thì ai cam lòng đầu hàng?

Khoảnh khắc đặt bút xuống, hành trình trong Thiên Vũ Lâu đã không còn đường lui.

Khi Mặc Vũ ngẩng đầu lên, mọi người đều nhìn thấy một gương mặt vô cùng xấu xí, ai nấy đều không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Thân hình của người phụ nữ này vô cùng xuất sắc, tài khí và tu vi cũng đều thuộc hàng thượng thừa, nhưng không ai ngờ được người luôn cúi đầu tác họa lại có một gương mặt khó coi đến vậy.

"Lạc lạc, nhìn thấy gương mặt này của ta khiến các ngươi kinh ngạc sao?" Mặc Vũ cười nói rôm rả quét mắt nhìn mọi người, động tác khinh khỉnh đặt bút lông xuống.

Đôi mắt nàng quét qua từng người hiện trường, dường như đã quá quen với phản ứng như vậy của mọi người.

Trong đám đông, duy chỉ có Đế Tôn là vẫn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mặt không rời mắt, ánh mắt hắn thanh triệt, không một chút chán ghét hay bài xích, nhanh chóng thu hút sự chú ý của Mặc Vũ.

"Nếu đã rõ quy tắc rồi thì bắt đầu vòng khảo hạch đầu tiên đi.

Các ngươi có hai canh giờ để vẽ một bức họa, ta sẽ chấm điểm.

Còn về nội dung bức họa, hãy vẽ ta đi." Mặc Vũ mỉm cười nói.

Dù diện mạo xấu xí nhưng người phụ nữ này lại hay cười, thân hình đỉnh cấp, khí chất siêu nhiên, lại có tạo nghệ nghệ thuật hiếm thấy như vậy.

Nếu không nhìn mặt thì tuyệt đối là một mỹ nhân hoàn mỹ, đặc biệt là đôi mắt kia, như chứa cả biển sao trời sáng rực động lòng người.

Nào ngờ, tuyệt đại đa số trong năm mươi người dự tuyển trong phòng đều cảm thấy dung mạo của người phụ nữ này thật khó lọt mắt, nhìn lâu thực sự có cảm giác muốn nôn mửa.

Nhưng vì đối phương là sứ giả Cực Lạc, không ai dám đắc tội, tuy bài xích chủ đề này nhưng tất cả đều cố nhịn không để nôn ra, ai nấy đều vận dụng trí não suy tính nội dung tác họa.

Đề tài này tuy có chút làm khó người khác, nhưng cũng cho đám người dự tuyển một cơ hội để nịnh bợ.

Có người chú trọng phác họa thân hình Mặc Vũ, chọn những bộ phận ưu tú trên người nàng làm chủ thể để sáng tác; có người khôn lỏi vẽ lại dáng vẻ lúc Mặc Vũ đang cúi đầu sáng tác để né tránh việc miêu tả dung mạo.

Trong đó có một tên thư sinh ở hàng trước có vẻ có công phu hội họa xuất chúng, hắn trực tiếp vẽ ra một Mặc Vũ đẹp như thiên tiên.

Chỉ có điều người trong họa tuy hoàn mỹ nhưng lại có khoảng cách nhất định với Mặc Vũ thực tế, vốn mang tâm tư nịnh bợ nên cuối cùng lại thành ra vụng chèo khéo chống.

Đương nhiên cũng có vài gã thô kệch, ngay từ đầu đã không hy vọng đạt điểm ở giai đoạn này nên đành đánh liều, đem toàn bộ những chi tiết xấu xí trên mặt Mặc Vũ hạ bút không thương tiếc.

Cộng thêm công phu của mấy gã đó quá kém, sau khi gia công thêm thì người phụ nữ trong tranh thực sự không thể nhìn nổi.

Tổng quát lại, mỗi người một vẻ, dùng những cách hiểu và góc độ khác nhau để đáp đề.

Ngộ Không đầy linh tính, cắn đầu bút nhìn chằm chằm Mặc Vũ hồi lâu, não bộ xoay chuyển rồi bắt đầu vung bút múa phượng rồng bay, không ai ngờ lại để lại một tác phẩm khiến người ta kinh ngạc.

Chương 789

Đế Tôn từ đầu đến cuối là người được Mặc Vũ chú ý nhất.

Tuy hắn không có công phu hội họa nhưng lại có thực lực đỉnh cấp mà những người hiện trường khó lòng theo kịp, tinh thần lực cũng mạnh mẽ đáng sợ.

Do đó trong quá trình tác họa, Đế Tôn đã đưa vào tác dụng của tinh thần lực vô cùng cường đại, cũng hạ một bút kinh thiên. "BOONG!!" "Hết giờ!

Mời các học viên theo thứ tự số của mình lên phía trước trình bày tác phẩm, và sẽ do Mặc Vũ đại nhân đích thân chấm điểm." Tùy tùng bên cạnh vừa dứt lời, tất cả người dự tuyển đồng thời dừng bút, duy chỉ có một người ăn mặc như thư sinh ở hàng sau dường như còn thiếu rất nhiều nội dung chưa vẽ xong nên đang lén lút tiếp tục.

"Ngươi không nghe rõ lời ta nói sao?

Rất tiếc, ngươi đã mất tư cách dự tuyển, mời rời khỏi đây." Tùy tùng đột nhiên vung tay, bút mực trước mặt tên thư sinh đồng thời hóa thành một đạo khói xám biến mất.

Không còn bút giấy, đương nhiên cũng không có tư cách nhận điểm, tên thư sinh đứng ngây ra tại chỗ.

"Không...

Tại sao lại xé họa của ta!

Ta sẽ liều mạng với ngươi!!" Tên mọt sách dường như suy sụp cảm xúc, có thể thấy tâm lý kẻ này cũng bình thường, đột nhiên bị chế tài liền bắt đầu phát điên làm loạn.

Tiếc là chưa kịp làm gì, nữ võ sĩ tùy tùng đã tung ra một chưởng

không trọng lực, tên thư sinh trực tiếp bị đánh hộc máu bay ngược ra ngoài rồi ngất đi, nhanh chóng bị các võ sĩ đứng quanh phòng lôi ra ngoài cửa.

"Ta nhắc lại một lần cuối, ở trong Thiên Vũ Lâu, tuân thủ quy tắc là yêu cầu cơ bản nhất.

Bất kể ở ngoài phàm thế các ngươi đóng vai trò gì, khi vào phòng này phải tuân thủ quy tắc Thiên Vũ Lâu, kẻ nào dám vượt rào thì hình phạt vừa rồi là nhẹ nhất đấy." Đám người bên dưới đều hít vào một ngụm khí lạnh, không ai dám làm loạn thêm chút nào.

Ngay sau đó, người dự tuyển số một lên đài trình bày bức họa.

Tên này khá khôn ngoan, vẽ Mặc Vũ đang nghiêng nửa mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn hảo né tránh nhược điểm của Mặc Vũ và miêu tả được ưu thế về thân hình, tổng thể nhìn vào không có khuyết điểm chí mạng.

Mặc Vũ mỉm cười gật đầu, ngón tay khẽ điểm, đưa ra thành tích sáu điểm.

Phải nói thành tích này cũng tầm thường, nhìn biểu cảm của số một thì có vẻ cũng hơi thất vọng so với tưởng tượng.

Những người phía sau cũng đều có đặc điểm riêng, nhìn chung nịnh bợ là chính, không ai dám để lộ khiếm khuyết về nhan trị của Mặc Vũ.

Nhanh chóng, bức họa của Thất vương gia được trình hiện.

Không thể không nói, tên này không hổ danh xuất thân hoàng tộc, công phu hội họa vô cùng đáng nể.

Hắn vẽ Mặc Vũ đang soi gương, hình ảnh trong gương hoàn mỹ vô khuyết, gương mặt không một tì vết, họa vô cùng linh động, khiến Mặc Vũ cũng cảm thấy vui vẻ.

“Tám điểm!

Điểm cao nhất hiện tại, chúc mừng.” Nữ võ sĩ tùy tùng bên cạnh cũng dẫn đầu vỗ tay, cho Thất vương gia một phản hồi hài lòng.

“Không hổ là vương gia, công phu quả thực không phải người thường có thể so được!” Nhanh chóng, đại lão Đế Tôn cầm bức họa tiến lên.

Chỉ khi bức họa được trải ra toàn bộ nội dung, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây dại.

Phía trên đó trống rỗng không có gì cả, một mảng trắng tinh.

“Cái gì vậy, tiểu tử này chủ động bỏ cuộc rồi sao?

Đỉnh thật đấy!” “Một kẻ liều lĩnh, một nét bút cũng không vẽ?

Phen này thảm rồi, sứ giả Cực Lạc đâu có dễ bị lừa như vậy, cho hắn không điểm để chịu phạt đi!” Đủ loại âm thanh phản hồi từ bên dưới truyền lên.

Nhưng khi Đế Tôn giao bức họa vào tay Mặc Vũ, đồng tử người phụ nữ lúc đầu hơi sững lại, sau đó càng trở nên sáng rực, trong mắt dường như sinh ra sương mù mờ ảo, ánh mắt cũng trở nên mông lung hơn vài phần.

Nguyên lai là Đế Tôn đã rót tinh thần lực vào trong bức họa, nếu không có cảnh giới tinh thần đủ mạnh thì căn bản không thể nhìn thấu nội dung thực sự.

Những gì Đế Tôn vẽ là tinh thần và biển cả, cùng với những đường nét gương mặt tinh tế của Mặc Vũ và đôi mắt đầy tình cảm đó.

Chương 790

Dưới bối cảnh như vậy, nàng trở nên hoàn mỹ chưa từng có.

Hiển nhiên Đế Tôn đã nhìn thấy sự tồn tại chân thực đầy kinh diễm đằng sau những khiếm khuyết của người phụ nữ này, và chính điểm này đã chạm sâu vào nội tâm Mặc Vũ.

Cùng với sự giải phóng hoàn hảo của tinh thần lực, trong nội dung bức họa ẩn giấu giữa tờ giấy trắng, đôi mắt kia sống động như thật, truyền tới Mặc Vũ một đạo hồn niệm: "Nếu ta không đoán sai, khiếm khuyết dung mạo của giai nhân là do tu luyện độc hệ công pháp gây ra, hãy làm theo phương pháp ta đưa cho, chắc chắn có thể trừ tận gốc những tì vết trên mặt." Đôi mắt Mặc Vũ dừng lại trên bức họa suốt hơn một phút.

Khi tỉnh táo lại, nàng nhìn Đế Tôn mỉm cười, rồi phóng khoáng đánh một dấu mười điểm tinh tế vào góc tờ giấy trắng.

"!!" "Trời ạ, ta không nằm mơ chứ?

Một tờ giấy trắng mà lại được mười điểm sao?" "Mẹ kiếp, không lẽ có nội tình gì sao?" Đủ loại âm thanh xôn xao liên tục truyền ra, gần như muốn nổ tung.

Đi kèm theo đó là một đạo khí tức lạnh lẽo của nữ võ giả bên cạnh khuếch tán ra, cả căn phòng lập tức im phăng phắc.

"Mặc Vũ đại nhân cho bao nhiêu điểm là bấy nhiêu điểm, ai không phục có thể đứng ra." Nữ thị tòng của võ giả liếc mắt một cái, ai dám không nghe theo, tất cả đều ngoan ngoãn im lặng.

Từ đầu đến cuối, trong phòng không một ai biết được vì sao Đế Tôn lại có được mười điểm đó.

Sau khi trình bày xong, Mặc Vũ còn giao bức họa vừa hoàn thành của mình vào tay Đế Tôn.

"Bức họa này vốn dùng để thưởng cho người thắng cuộc trong cuộc thi hôm nay.

Bức họa của ngươi ta rất thích, vinh dự này cũng nên thuộc về ngươi.

Hy vọng ngươi có thể đi đến cuối cùng, nếu được như vậy, tại nội thành Cực Lạc, chúng ta sẽ có ngày gặp lại." Đế Tôn thản nhiên mỉm cười, nhận lấy bức họa: "Đa tạ Mặc Vũ cô nương." Ung dung quay lại chỗ ngồi, Đế Tôn dễ dàng thu hút mọi ánh nhìn tại hiện trường.

Lần này thậm chí ngay cả nữ thị tòng bên cạnh cũng có chút không hiểu tình hình, kẻ hiểu rõ Mặc Vũ đại nhân nhất cũng không rõ Đế Tôn đã dùng cách gì để chinh phục được nàng.

Phía sau, đủ loại họa tác kỳ quặc liên tục xuất hiện, nhưng không còn tác phẩm nào vượt quá tám điểm.

Ngược lại, những kẻ vẽ xấu xí kỳ quặc đã nhận điểm không và hoàn toàn biến thành trò cười, không biết sẽ bị trừng phạt thế nào, Mặc Vũ cũng không nói rõ ngay lập tức.

Cho đến khi tác phẩm của Ngộ Không được trưng bày, hiện trường lại một lần nữa nổ tung, chỉ là lần này mọi người thực sự bị chọc cười một cách thích thú.

Bởi vì nội dung trong bức họa của Ngộ Không là hình ảnh một cái đầu khỉ cái mọc trên thân hình hoàn mỹ của Mặc Vũ.

Bản thân Mặc Vũ nhìn thấy bức họa cũng không nhịn được mà phì cười, nàng đầy hứng thú nhìn về phía Ngộ Không.

"Xin hỏi, tại sao lại vẽ ta thành hình dạng một con khỉ cái thế này,

chẳng lẽ ta trông giống khỉ sao?" Ngộ Không hắc hắc cười: "Bởi vì trong lòng ta, khỉ cái chính là sự tồn tại đẹp nhất trên thế giới này!" Nói đoạn, Ngộ Không trực tiếp biến ra một phần bản thể, tứ chi lông lá cùng với gương mặt Lôi Công hơi biến đổi một chút hoàn toàn hiển lộ ra.

"Oa!

Gã này quả nhiên là một con khỉ tinh!

Hóa ra là một con khỉ, hèn chi lại vẽ ra hình con khỉ!" "Chẳng lẽ Thiên Vũ Lâu lại để đám yêu ma quỷ quái này cạnh tranh với chúng ta sao?" Đối mặt với những chất vấn bên dưới, nữ võ sĩ tùy tùng lên tiếng: "Nữ Nhi Quốc chưa bao giờ bài xích sự gia nhập của yêu ma, chỉ cần là tài năng thì chúng ta đều hoan nghênh tiếp nhận." Đám người bên dưới lập tức câm nín, Ngộ Không cũng được Mặc Vũ cho điểm cao là tám điểm.

Nhìn thấy cảnh này, Thất vương gia bên dưới sắc mặt lạnh lùng đến cực điểm.

Đường đường là Thất hoàng tử mà lại nhận được điểm số ngang bằng với một con khỉ trong một quan, đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất.

Nhưng không có cách nào, đã vào Thiên Vũ Lâu thì ai dám làm loạn?

Mặc Vũ cho Ngộ Không tám điểm, mọi người cũng tuyệt đối không dám phản đối.

Ít ai biết rằng, Ngộ Không có được thành tích tốt như vậy cũng không thể thiếu sự liên quan của đại lão Đế Tôn.

Bất luận thế nào, sau khi kết thúc vòng một, kết quả rất mỹ mãn, hai anh em Đế Tôn gần như chiếm thế thượng phong.

Bản thân Đế Tôn còn là tuyển thủ duy nhất đạt điểm tuyệt đối, lại còn được Mặc Vũ tặng cho danh tác.

Ít ai biết rằng, trong bức họa Mặc Vũ tặng Đế Tôn có ẩn chứa những manh mối giải mã liên quan đến các thử thách quan trọng về sau.

Hoàn thành bỉ thí tầng thứ nhất, đội ngũ sứ giả Cực Lạc của Mặc Vũ tiên hành rời đi.

Tùy tùng của sứ giả dẫn lên tầng hai ứng tiếng xuất hiện, dẫn mọi người tiến vào vòng thi đấu tiếp theo ở tầng thứ hai.

Chương 791

Cũng chính lúc này, Đế Tôn và những người khác mới nhận ra Thiên Vũ Lâu quả nhiên ẩn chứa huyền cơ vô tận, không đơn giản chỉ là một tòa lâu.

Bên trong mỗi tầng đều là một không gian ảo cảnh tồn tại độc lập, mỗi tầng đại diện cho một huyễn giới không gian vô cùng khai khoát độc lập, quả thực là biệt hữu động thiên.

Nội dung khảo hạch ở tầng hai tên là Quỷ Thần Khấp (Quỷ thần khóc), do sứ giả Cực Lạc tương ứng phóng ra các loại lệ quỷ u hồn thông linh mạnh mẽ từ Minh giới để gây nhiễu loạn những người thi đấu.

Ai kiên trì được thời gian lâu nhất sẽ giành chiến thắng, toàn bộ cuộc thi kéo dài mười canh giờ, cứ mỗi canh giờ chống đỡ được sẽ được cộng thêm một điểm, những người nhận điểm không sẽ không bị trừng phạt.

Sở dĩ quan này không đặt ra nội dung trừng phạt là vì nếu tinh thần lực của người tham gia quá yếu thì có khả năng trực tiếp bị giày vò đến chết.

Bởi vì phương pháp triệu hoán thông linh sẽ gọi ra vong hồn có cường độ ngẫu nhiên, thường thì bản thể linh hồn mục tiêu càng mạnh thì sẽ thu hút vong hồn càng mạnh, sinh tử họa phúc đều phải nghe theo thiên mệnh.

Nhanh chóng, kèm theo vài đạo u quang màu mực giáng xuống, sứ giả Cực Lạc tầng thứ hai xuất hiện.

Đó là một người phụ nữ che mặt mặc trang phục thích khách màu tím đen bao phủ toàn thân, tên là Minh Cơ, cũng là một trong những sứ

giả Cực Lạc có danh vọng ở Nữ Nhi Quốc.

"Không nói nhiều, nội dung khảo hạch chắc đã rõ rồi, hiện tại từng người lên phía trước nhận vong hồn thông linh." Lại bắt đầu từ tuyển thủ số một, liên tiếp mười mấy người lần lượt được vong hồn thông linh gia trì.

Cường độ vong hồn nhận được có thể nói là mạnh yếu không đều, nhưng tối đa cũng không vượt quá cấp bậc cổ ma hồn nhị giai, căn bản không có nguy hiểm, nhưng nỗi thống khổ và giày vò nhận được thì không thể coi thường.

Cho đến khi Đế Tôn đứng trước mặt Minh Cơ, khoảnh khắc phương pháp thông linh gia trì lên người, Minh Cơ theo bản năng cau mày lại.

"Hồn lực của gã này... còn mạnh hơn cả ta!" Trong lòng tràn đầy sự chấn động, nhưng Minh Cơ không hề hỏi bất cứ điều gì liên quan đến thân phận của Đế Tôn.

Trước khi xác nhận có được tư cách vào nội thành, sứ giả Cực Lạc cũng không có quyền hỏi về thân phận của những người bên ngoài.

Thông linh suốt mười mấy phút đồng hồ mà vẫn không có vong hồn Minh giới nào tương xứng với cường độ linh hồn của Đế Tôn xuất hiện, ngay cả Minh Cơ cũng mệt đến mức vã mồ hôi hột, sắc mặt nghiêm trọng đến cực điểm.

"Đại nhân, ngài..." "Câm miệng, làm tốt việc của ngươi đi!" Minh Cơ lạnh lùng hừ một tiếng trách mắng tùy tùng, rồi tiếp tục thi pháp.

Mãi cho đến nửa canh giờ sau, một đạo u minh chi quang vô cùng rực rỡ từ trên đỉnh đầu Đế Tôn giáng xuống.

Chỉ khi Đế Tôn và hầu tử đứng cách đó không xa nhìn thấy thực

thể minh hồn được thông linh ra, hai anh em lập tức sững sờ, mỗi một người tại hiện trường cũng đều phát ra tiếng hô hoán vô cùng kinh hoàng.

"...

Hắc Bạch Vô Thường!!" Phải biết rằng những người tham gia tuyển chọn ở đây, dù có giỏi đến đâu cũng chỉ là phàm nhân, trước mặt những hạng ngưu quỷ xà thần này thì hoàn toàn không đủ tư cách để nhìn.

Tên của Hắc Bạch Vô Thường lại càng là những đại lão cấp cấm kỵ đáng sợ nhất của Minh giới trong truyền thuyết nhân gian.

Khi cặp huynh muội này xuất hiện, hiện trường gần như hoàn toàn sôi sục, tất cả người tham gia đều ngây người, không thể tin nổi nhìn vào cảnh tượng này.

"Truyền lệnh xuống, lập tức phong bế tầm nhìn!" Minh Cơ cũng không ngờ sự việc lại phát triển thành thế này.

Để khống chế cục diện, không để tất cả người tham gia sợ hãi đến mức suy sụp, thậm chí làm loạn trật tự cuộc thi và gây ra thêm nhiều phiền toái không đáng có, Minh Cơ lập tức hạ lệnh.

Vài nữ võ sĩ xung quanh nhanh chóng ra tay, cách tuyệt khu vực của Đế Tôn với toàn bộ không gian tầng hai.

Như vậy, xung quanh Đế Tôn lập tức rơi vào một vùng bóng tối, trừ ánh sáng của Hắc Bạch Vô Thường hội tụ trên đỉnh đầu ra thì không còn tầm nhìn của bất kỳ ai khác rơi vào trong đó, duy chỉ có đôi mắt của Minh Cơ ẩn giấu trong bóng tối đang lặng lẽ quan sát tất cả.

"Tham kiến các hạ!" Khi xung quanh chìm vào bóng tối, hai huynh muội Hắc Bạch Vô Thường lập tức quỳ một gối xuống đất, quỳ bái Đế Tôn theo lễ tiết như khi kiến Minh Vương Hỏa Vũ.

“!!

Ngươi... rốt cuộc là ai?” Minh Cơ hoàn toàn bị dọa cho ngây người.

Nào ngờ những cảm xúc xao động đó sớm đã bị Đế Tôn thu vào tầm mắt, và hắn cũng chính là cố ý để nàng nhìn thấy cảnh này.

“Ra đi sứ giả các hạ, nếu đã thấy rồi thì ta cũng không cần phải che giấu nữa.” Lời của Đế Tôn phân minh hướng về phía bóng tối kia.

Minh Cơ dù sao cũng là chủ nhà, chưa chắc đã sợ hãi, chỉ đành với vẻ mặt hoảng hốt bước ra từ trong bóng tối.

Chương 792

“Không ngờ các hạ lại là người trong Minh giới.” Minh Cơ vừa lên tiếng đã có sự hiểu lầm nhất định về thân phận của Đế Tôn.

Sự nhận thức sai lầm này trái lại khiến Đế Tôn dễ chấp nhận, vì dù sao hắn cũng không muốn tiết lộ hết lai lịch cho Minh Cơ.

“Ngươi chỉ cần hiểu một điều, ở đây ngươi là khảo quan, ta là người dự tuyển, chỉ thế thôi.

Ta tuy từ Minh giới tới, có thân phận Thập Điện Diêm La, nhưng không cần phải kể chuyện này cho bất kỳ ai biết.

Ta cũng giống như những người khác, mang cùng một mục đích tiến vào Nữ Nhi Quốc để tôn hưởng cực lạc, vì vậy ngươi nên hiểu mình cần phải làm gì.” Hắc Bạch Vô Thường thông minh bấy nhiêu, khi nghe thấy Đế Tôn dùng thân phận Thập Điện Diêm La để ngụy trang, hai huynh muội liền hiểu ý của hắn, không nói thêm lấy nửa lời, chỉ dùng tư thái uy nghiêm vốn có mà nhìn chằm chằm Minh Cơ.

“Nghe rõ chưa?

Chỉ lệnh của Diêm La đại nhân, ta tuy không có quyền can thiệp vào chuyện Nữ Nhi Quốc, nhưng với tư cách là người tu luyện thông linh chi thuật của Minh giới, nếu trái lệnh Diêm La đại nhân, tự tiện tiết lộ thân phận của ngài cho người khác thì Hắc Bạch Vô Thường chắc chắn sẽ đích thân tới lấy mạng ngươi.” “Tiểu nhân đã rõ!” Minh Cơ có thể không coi Đế Tôn ra gì, nhưng tuyệt đối không dám làm trái ý Hắc Bạch Vô Thường.

Giờ đây biết được thân phận Thập Điện Diêm La của Đế Tôn, trong lòng nàng tuy trăm mối tơ vò nhưng tuyệt đối không dám làm trái mệnh lệnh của những người này để tự tiện tiết lộ thân phận của

Đế Tôn, vì làm vậy chẳng có lợi lộc gì cho nàng cả.

Sau một hồi uy hiếp, Minh Cơ quay lại rút khỏi không gian bóng tối, tiếp tục thi triển thông linh thuật cho những người phía sau.

Không còn ai khác gặp phải tình huống giống như Đế Tôn, những vong hồn được triệu hoán ra chỉ ở mức bình thường, chỉ có vài cao thủ của Thất vương gia và Ngộ Không là có vong hồn tương đối mạnh hơn một chút.

Thời gian từng chút trôi qua, cuộc thi cũng như đãi cát tìm vàng, mỗi canh giờ trôi qua lại vang lên một tiếng chuông, đồng thời cũng đào thải một nhóm người không chịu nổi đau đớn.

Cho đến canh giờ thứ bảy, tại hiện trường những người còn ở trạng thái nhập định kháng hồn không quá năm người: Thất vương gia cùng một hộ vệ cường giả, một hắc y mông diện nhân bên trái, Đế Tôn và Ngộ Không, chỉ có bấy nhiêu thôi.

Sau canh giờ thứ tám, hắc y mông diện nhân từ bỏ đề kháng, tích được tám điểm.

Thêm một canh giờ nữa, hai người Thất vương gia tuyên bố dừng lại, chỉ cách việc thông quan cuối cùng một bước chân.

Thực tế, dựa vào thực lực của hai người Thất vương gia thì có thể kiên trì đến cuối cùng, nhưng làm vậy chắc chắn sẽ tiêu tốn rất nhiều tinh thần lực của họ, và kết cục cũng chỉ là thêm được một điểm tích lũy mà thôi, có chút lợi bất cập hại.

Quan trọng hơn là hai người họ đinh ninh rằng Đế Tôn - kẻ đã triệu hoán ra Hắc Bạch Vô Thường - thành tích chắc sẽ không tốt lắm, chỉ cần họ ổn định áp chế được Đế Tôn thì việc chiếm thế thượng phong là không vấn đề gì.

Nào ngờ khi cả hai đang hồi phục sau khi tích được chín điểm, họ

lại bị chấn động bởi những làn khói màu tím đang từ từ bốc lên từ đoạn tầng không gian bóng tối nơi Đế Tôn đang đứng.

"Trời ạ, tiểu tử này rốt cuộc là lai lịch gì, người bình thường sao có thể kiên trì lâu như vậy?

Vương gia, ta thấy cần phải trọng điểm nhắm vào kẻ này rồi." Tùy tùng bên cạnh mặt lạnh lùng nói, nhưng thấy Thất vương gia cũng chỉ cười nhạt lắc đầu: "Không cần thiết, bộc lộ tài năng quá sớm không phải chuyện tốt.

Bây giờ cuộc thi mới ở vòng hai, những lúc thế này làm người thứ hai thoải mái hơn làm người thứ nhất nhiều." Chỉ qua vài câu nói ngắn ngủi, tâm thuật và sự thâm trầm của Thất vương gia đã được hiển lộ rõ nét, hắn tuyệt đối là một kẻ lòng dạ sâu hiểm và thủ đoạn tàn độc.

Cuối cùng, khi tiếng chuông thông quan tầng thứ mười vang lên, đường nét không gian cách tuyệt màu đen hoàn toàn biến mất, Đế Tôn xuất hiện trở lại trước mặt mọi người.

"Chúc mừng tuyển thủ số mười một đã hoàn mỹ thông quan, tích được mười điểm!" Minh Cơ nhìn Đế Tôn với ánh mắt đầy thâm ý, cũng không nói thêm gì, chỉ dẫn đầu vỗ tay bày tỏ sự công nhận và tôn trọng đối với thực lực của Đế Tôn.

"Trời, gã này thật là mạnh mẽ, triệu hoán ra Hắc Bạch Vô Thường mà vẫn có thể kiên trì suốt mười canh giờ, quá đáng sợ!" "Chậc, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, gã này vượt qua hai quan liên tiếp đều đứng đầu, ta thấy người này chắc chắn là đại lão, sau này đừng có đắc tội, hãy cố gắng giữ quan hệ tốt với hắn!" Nếu ở quan thứ nhất Đế Tôn nhận điểm tuyệt đối chỉ với một tờ giấy trắng khiến mọi người có chút lời ra tiếng vào, thì ở quan thứ hai này, trong tình huống triệu hoán ra đại lão Minh giới Hắc Bạch Vô Thường mà vẫn

kiên trì được mười canh giờ, hàm kim lượng của đợt thao tác này tuyệt đối không phải những gì trước đó có thể so bì được.

Tất cả mấy chục tuyển thủ đều thay đổi hẳn ấn tượng về Đế Tôn, đối với sự tồn tại của hắn quả thực vừa kinh vừa sợ.

Sau khi bình định điểm tích lũy xong, đội ngũ của Minh Cơ cũng nhanh chóng biến mất.

Chỉ là trước khi đi, Minh Cơ nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, cuối cùng trong lòng thở dài bất lực.

Theo lý thì sự xuất hiện của một đại lão cấp bậc Diêm La thế này nhất định phải bẩm báo cho Nữ Đế, nhưng ngại vì sự nhắc nhở của Hắc Bạch Vô Thường nên Minh Cơ không làm vậy ngay lập tức.

Trong sự do dự, nàng muốn trước tiên phải phán đoán xem liệu Đế Tôn thực sự muốn hưởng thụ cực lạc hay là tới tìm phiền phức cho Nữ Nhi Quốc.

Nếu có thể xác định kẻ này không có ý mạo phạm Nữ Nhi Quốc thì thuận theo tâm ý che giấu thân phận cho hắn cũng không phải là không thể.

Nhanh chóng, mọi người bước vào khảo hạch quan thứ ba.

Khi nhìn thấy hạng mục khảo hạch của quan này, đại đa số mọi người đều thở phào nhẹ nhõm và ai nấy đều lộ vẻ nóng lòng muốn thử sức.

Một nữ sứ giả ăn mặc dát vàng dát bạc vô cùng hoa quý xuất hiện, cũng là vị sứ giả Cực Lạc trông gần gũi nhất mà mọi người từng thấy.

Nàng trông giống như một vị quý phụ ung dung, cả người trang điểm lộng lẫy như muốn cho mọi người thấy ba chữ: Không thiếu tiền.

Chương 793

"U chà, các ông chủ của tháng này nhìn qua đều là những kẻ giàu nứt đố đổ vách cả.

Thôi được, ta cũng không vòng vo làm gì, khảo hạch quan này rất dễ, mỗi người hãy tặng cho tỷ tỷ ta đây hai món bảo bối, chỉ cần kỳ trân dị bảo đó khiến ta kinh ngạc thì đều có thể nhận điểm cao, cuộc thi này chính là so bì tài lực.

Nhưng có lời nhắc nhở thân tình, những đồ vật kim ngân thô tục hay quá xa hoa kiểu đó đừng có mang ra, chắc mọi người cũng thấy rồi, tỷ tỷ đây không thiếu tiền, mấy thứ phấn son tầm thường thấy quá nhiều rồi, nếu không có gì mới mẻ khiến ta cảm thấy thú vị thì tỷ tỷ có thể sẽ cho không điểm đấy nhé!

Mỗi người có mười hai canh giờ để chuẩn bị, trong thời gian đó lối đi chuyên dụng dẫn ra ngoài Thiên Vũ Lâu cũng sẽ được mở, thời gian có hạn, các đệ đệ cố gắng lên nhé!" Mụ đàn bà này hóa ra cũng không phải hạng người thích làm khó người khác, không thấy tiền thì không mở mắt chắc chắn là không phải, vì chỉ có những kẻ tham luyến vật ngoài thân ở thế tục mới có được sự thỏa mãn lớn nhất trong nội thành Cực Lạc.

Có thể nói người phụ nữ này chính là người đại diện hoàn hảo cho hai chữ tài và dục.

Sau khi lối đi chuyên dụng mở ra, tuyệt đại đa số mọi người đều lần lượt rút đi, chỉ còn lại Đế Tôn và Ngộ Không vẫn chưa có hành động gì.

"Ca ca, tính sao giờ?

Chúng ta mang nhiều tiền thế này để tiêu vào đâu đây?" Đế Tôn

cười khẽ: “Đơn giản, ta cho đệ một ý tưởng, cứ làm theo thế chắc chắn có thể nhận điểm cao.” Nói đoạn, Đế Tôn truyền cho Ngộ Không một đạo hồn niệm, Ngộ Không lập tức sáng mắt ra, thầm giơ ngón tay cái với Đế Tôn rồi tung người biến mất ở tầng lầu thứ ba.

Trong chớp mắt, cả không gian tầng ba chỉ còn lại Đế Tôn cùng vị sứ giả dát vàng dát bạc kia và đám nữ võ sĩ xung quanh đang không kìm được mà quan sát hắn.

“Này tiểu ca, sao không động tĩnh gì thế?

Lẽ nào định bỏ cuộc sao?

Nếu không có tiền thì cũng có thể bỏ tâm tư ra làm mấy trò mới lạ chứ, bỏ cuộc thế này chẳng phải đáng tiếc lắm sao?” Đế Tôn cười khẽ: “Ta đã sớm có tính toán trong lòng, không cần phải chuẩn bị gì cả, chỉ đợi đêm nay màn đêm buông xuống tự khắc sẽ có bất ngờ xuất hiện.” Nữ sứ giả trước mặt thực sự bị chấn động bởi dáng vẻ đầy tự tin đó của Đế Tôn, nhưng vẫn tỏ ra khinh khỉnh: “Hừ, tiểu tử cũng tự đại quá nhỉ.

Lão nương đã thấy qua tất cả những gì kinh diễm nhất thế gian, đừng chỉ làm màu, bộ tưởng trên đời này có vật phàm nào làm lay động được ta sao?

Tốt nhất là phải đưa ra được cái gì danh giá một chút, nếu không có khi ngươi là kẻ duy nhất nhận điểm không đấy.” Đế Tôn cười lớn: “Nói nhiều vô ích, cứ đợi mà xem.” Thời gian một ngày trôi qua nhanh chóng.

Sau khi những người dự tuyển rời khỏi tầng ba Thiên Vũ Lâu, họ gần như đều vận dụng tối đa vật lực của mình, kẻ vung tiền mua kỳ trân thiên hạ, người tìm kiếm những nguyên liệu quý giá nhất thế gian để chế biến mỹ thực, tóm lại tuyệt đối là mỗi người một vẻ.

Duy chỉ có Ngộ Không làm đại tài chủ, hắn chẳng thèm ra khỏi biên giới Nữ Nhi Quốc mà chỉ ở ngoại thành bắt đầu điên cuồng vung tiền làm đại gia.

Cho đến khi sắc trời dần tối lại, các học viên lần lượt quay lại không gian tầng ba, ai nấy đều để bảo bối của mình trong những vật chứa tinh tế để đợi sứ giả kiểm duyệt. "BOONG!" Tiếng chiêng đồng vang lên lần nữa.

“Hết giờ!

Mời người dự tuyển theo số thứ tự lên hiến bảo!” Các loại kỳ trân thiên hạ phân phân xuất hiện, trên trời bay dưới đất chạy, chỉ có điều không nghĩ ra chứ không có gì là không thấy!

Các lộ đại lão đều dốc hết sức mình, bảo bối trong mỗi cái hộp đều giá trị liên thành, có thể nói là vô cùng danh quý.

Mụ sứ giả đúng như lời đã nói, không hề làm khó những người dự tuyển, cơ bản ai chuẩn bị tâm huyết đều được cho điểm tương ứng, hầu như không ai dưới bốn điểm, rất nhân tính.

Trong đó, đôi Thương Hải Long Văn Châu của Thất vương gia là hiếm thấy nhất, ngay cả người phụ nữ đó cũng chưa từng được chơi qua, nên trực tiếp cho chín điểm đứng đầu hiện trường.

Cuối cùng đến lượt Ngộ Không trình diễn thành quả.

Chỉ thấy Ngộ Không phất tay một cái, đánh ra một đạo hồn niệm, bao trùm lên hư không phía trên tầng ba.

Hàng chục vạn dân chúng ở ngoại thành đồng thanh hô vang tên vị nữ sứ giả để gửi lời chúc phúc.

Nguyên lai hôm nay vừa vặn là sinh nhật nữ sứ giả, Đế Tôn sớm đã nhìn thấu chi tiết này nên đã hiến kế này cho Ngộ Không.

Bất luận lễ vật kinh diễm thế nào thì việc làm vừa lòng nữ sứ giả mới là con đường tắt sáng suốt nhất.

Đế Tôn cao minh ở chỗ có thể nhìn thấu nhân tâm, biết người phụ nữ này cần gì, đánh đúng vào sở thích thì tự nhiên sẽ thành công.

Quả nhiên, tuy lễ vật không có cách nào cho điểm theo kiểu thông thường nhưng nữ sứ giả đã khoát tay hào phóng cho Ngộ Không tám điểm, giúp hắn trở thành người có điểm cao nhất chỉ sau Thất vương gia.

Cuối cùng đến lượt Đế Tôn ra tay, nữ sứ giả phân minh lộ ra vẻ mặt muốn xem kịch hay.

"Tiểu ca này dường như đã nhàn rỗi cả ngày rồi.

Mọi người đều bận rộn, chỉ có ngươi là thảnh thơi nhất, ta cũng muốn xem rốt cuộc ngươi có thể mang ra thứ gì khiến ta mở mang tầm mắt.

Chương 794

Đừng quên lời ta nói lúc trước, tốt nhất đừng làm ta thất vọng." Đế Tôn khẽ nhếch mép, đột nhiên tung người lên không trung, phất tay một cái, hóa ra hắn lại hái sao đoạt trăng từ đỉnh cửu trọng thiên!

Mười tám vì tinh tú vây quanh vầng trăng sáng, cứ thế dưới nghịch thiên chi pháp của Đế Tôn mà thu gọn vào trong lòng!

Trong chớp mắt, cả bầu trời sao trên tầng ba lập tức trở nên tối đen như mực, còn Đế Tôn lại trở thành một vệt sáng duy nhất của thế giới.

"Đêm nay có trăng sao trong tay, có thể coi là vừa ý nàng chưa?" Ngón tay khẽ xoay, Đế Tôn lại đem trăng sao đã thu nhỏ trong lòng bàn tay kết thành một chiếc vòng cổ tinh mỹ, đích thân đeo lên cổ ngọc của nữ sứ giả trước mặt.

"Hôm nay là sinh nhật của nàng, ta muốn nàng trở thành người phụ nữ rạng rỡ nhất đêm nay." Trong chớp mắt, mắt người phụ nữ ấy ngấn lệ.

Ở thế giới cực lạc này, đằng sau sự hoan lạc hưởng thụ tột cùng chính là nỗi cô đơn vô tận.

Thế nhân chìm đắm trong đó, nhưng những kẻ dệt nên thế giới này lại phải chịu đựng sự thống khổ vô cùng.

Những gì Đế Tôn tặng không chỉ là một đêm rực rỡ không gì sánh bằng, mà còn là một phần quan tâm hỏi han đáng giá ngàn vàng, vạn vàng khó cầu.

Người phụ nữ khẽ lau khóe mắt phía sau vệt sáng, không nói lời nào, chỉ khẽ dặn dò tùy tùng bên tai một câu rồi biến mất khỏi tầng ba

trước một bước.

Khi trăng sao lại quay về bầu trời, thế giới trong mộng bị thực tế thay thế, tất cả người dự tuyển trong tầng ba dần tỉnh táo lại, nữ thị tòng nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, mỉm cười tuyên đọc thành tích: "Chúc mừng tuyển thủ Đế Tôn đã trở thành người duy nhất đạt điểm tuyệt đối ở tầng ba, giải khóa phần thưởng cao nhất chuyên thuộc của quan này, nhận thêm ba mươi điểm thưởng, trực tiếp tiến vào khảo hạch tầng thứ bảy của Thiên Vũ Lâu!" "!!" "Cái gì vậy...

Có cần phải kích động người ta thế không?

Tiểu tử này không lẽ là người thân của Nữ vương bệ hạ Nữ Nhi Quốc sao?" "Tuyệt đối là đi cửa sau!

Quan nào cũng điểm tuyệt đối, giả quá rồi!" "Đế Tôn này thật khiến người ta đau đầu, giống như có ai đó đưa đề trước cho hắn vậy, lúc nào cũng nắm thóp được khẩu vị của khảo quan, thật khó chịu." Các học viên khác vì sự chênh lệch tâm lý quá lớn nên giờ đều có chút nghi ngờ nhân sinh.

Cùng là người, tại sao cái gã tên Đế Tôn này lại có thể đạt điểm tuyệt đối và nhảy cấp cơ chứ!!

Không đợi mọi người hoàn toàn thoát khỏi cú sốc về điểm số, Đế Tôn đã hóa thành một đạo tiên quang biến mất khỏi tầm mắt mọi người, trực tiếp tiến vào thử luyện tầng thứ bảy của Thiên Vũ Lâu, tiết kiệm được phần lớn thời gian, đơn giản không khác gì được tuyển thẳng vào nội thành.

Ngộ Không thầm vui mừng, dù sao trừ Đế Tôn ra thì hiện tại tổng thành tích của hắn đang vững vàng trong top ba, kẻ duy nhất có thể gây đe dọa chỉ có gã vương gia kia, còn những người khác Ngộ Không căn bản không để vào mắt.

“Được rồi, mời các tuyển thủ tự lĩnh thành tích để tiến vào vòng tiếp theo.” Thị vệ bên cạnh vừa dứt lời, cánh cửa dẫn lên tầng tiếp theo cuối cùng cũng mở ra.

Nhưng lúc này, đại lão Đế Tôn đã bước qua cánh cửa tầng thứ bảy, bỏ xa những người khác ở phía sau.

Phải biết rằng việc nhảy cấp của Đế Tôn không đơn giản chỉ là tiết kiệm thời gian, những quan tạp bị bỏ qua đó đều được mặc định cho điểm tuyệt đối, thật sự là một cái BUG quá lớn.

Nhưng biết sao được, ai bảo mấy vị sứ giả Cực Lạc của Thiên Vũ Lâu lại vừa mắt hắn cơ chứ.

Quan tạp tầng thứ bảy trước mắt so với các quan trước đúng là một trời một vực.

Không ai ngờ được, quan thứ bảy của Thiên Vũ Lâu lại là một gian lao phòng!

Đại lão Đế Tôn đang khoác trên mình trang phục ngục tốt, đối mặt với hành lang dài tối tăm, cảm giác lạnh lẽo và ẩm thấp ập đến.

Theo bản năng tiến về phía trước, đi qua hết gian lao này đến gian lao khác, Đế Tôn kinh ngạc phát hiện bên trong các cửa lao đều trống rỗng, không hề có bóng người!

Đột nhiên, một mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi thu hút sự chú ý đặc biệt của Đế Tôn, hắn nhanh chóng tiến về hướng đó.

“Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đáo hải bất phục hồi...” Ân hanh??

Đế Tôn dù sao cũng là thân hỗn độn, từng xuyên hành qua nhiều thế giới nên cũng khá quen thuộc với những thi từ ca phú lưu truyền ở nhân gian.

Vừa nghe giọng điệu, hắn liền đoạn định bài thơ người này đang ngâm chính là câu từ của một bậc đại lão thái thượng đứng đầu văn đàn nhân gian.

"Quân bất kiến cao đường minh kính..." Không kìm lòng được mà ngâm ra nửa câu sau, Đế Tôn cuối cùng cũng đứng trước cửa một gian lao phòng, nhìn thấy một tên tù đồ đang ngồi bệt trong đó, y phục lam lũ và ôm một vò rượu lớn.

Nhìn dáng vẻ lão giả tóc xám râu trắng này, chắc hẳn là tù đồ duy nhất trong các gian lao phòng phụ cận đây.

"Các hạ một mình trong lao phòng uống rượu làm thơ, trái lại cũng rất khoái hoạt." Lão giả nhìn Đế Tôn một cái, không khỏi lộ ra một nụ cười: "Hóa ra Nữ vương phái một vị cao nhân tới làm khách, lại còn đối được thơ của ta, tiểu hỏa tử không đơn giản đâu!" Đế Tôn cười khẽ: "Chẳng lẽ các hạ chính là sứ giả Cực Lạc quan thứ bảy, Thái Bạch tiên sinh?" Lão đầu tử trực tiếp buông vò rượu trong tay xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm về phía Đế Tôn.

"Kẻ nào, đến cả Quốc vương Nữ Nhi Quốc cũng không biết thân phận của ta, lại bị tiểu tử ngươi nhìn thấu!" Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai: "Thái Bạch tiên sinh đấu tửu thiên thiên, trong thi từ đều có chí lớn thôn thổ sơn hà, thế nhân không ai không kính ngưỡng, chẳng qua không ngờ đến cả các hạ cũng rơi vào cảnh địa thế này, thật khiến người ta kinh nghi." "Ai...

đều tại ta tham miệng, nghe danh trong Nữ Nhi Quốc trân tàng cực phẩm giai nhưỡng thế gian, chỉ cần có thể tiến vào nội thành là có thể hưởng dụng vô tận, ta liền đi, nhưng ai ngờ dưới cái gọi là cực lạc lại chỉ là một trường đọa lạc sống mơ mơ màng màng mà thôi.

Chương 795

Kháng tranh vô quả, liền bị phong ấn trong tù lồng này." Đế Tôn nhược hữu sở tư: "Hóa ra là vậy...

Các hạ đã trải qua quá trình kháng tranh thất bại thế nào mới bị tù túng trong lao ngục này?" Thái Bạch khinh thán một tiếng nói: "Một khi tiến vào cực lạc nội thành, trả ra một cái giá nhất định liền có thể hưởng thụ trải nghiệm cực lạc vĩnh hằng.

Nếu thích âm nhạc có thể đàn tấu những dây cầm hoàn mỹ nhất thế gian, nếu thích rượu ngon sẽ có vô cùng vô tận nhân gian giai nhưỡng, nếu thích múa văn lộng mặc càng có cực phẩm mặc bảo thế gian để vung bút, tóm lại đúng là cực lạc hưởng thụ." Ánh mắt Đế Tôn khẽ động: "Mỹ hảo như thế, các hạ vì sao lại nói đằng sau nó là hủ bại và đọa lạc?" Thái Bạch cười lạnh: "Đừng quên ta vừa nói, sở dĩ có được sự hưởng thụ tột cùng đó là có điều kiện.

Cái giá phải trả chính là sẽ bị phía Nữ Nhi Quốc xem như một loại tài nguyên bị tước đoạt quyền sở hữu vĩnh cửu.

Nói cách khác, dùng phương thức cực lạc để cầm tù linh hồn, ép lấy giá trị có thể sử dụng vĩnh cửu trên thân người.

Thứ ta bị tước đoạt chính là tinh thần lực." Đế Tôn nghe vậy thực sự kinh hãi trong lòng: "Tinh thần lực?

Chẳng lẽ..." "Không sai, mỗi một bài thi từ ta sáng tạo ra đều có thể dùng làm một loại công pháp để phàm nhân bước lên con đường tu hành, chuyên môn vì chúng sinh mà mở ra một con đường tu luyện." Mỗi một câu thơ đều là sản vật ngưng tụ tinh thần lực của ta, người chân chính đọc hiểu được tương đương với việc linh hồn phàm tục đã khai mở linh căn, có được tư cách tu luyện.

Có lẽ ngươi đã phát hiện, những nữ thị vệ nhìn như phổ thông trong Nữ Nhi Quốc đều là cao thủ tu luyện nhất đẳng, nào ngờ tu vi nội hàm đó chính là sức mạnh bị tước đoạt từ những cường giả trong cực lạc nội thành!" Nghe xong lời của Thái Bạch tiên sinh, Đế Tôn cuối cùng đã hiểu rõ quy tắc thực sự của cực lạc nội thành, chính là mượn sức mạnh của người nhập thành để thống trị ngự trị chúng sinh, duy trì một quốc độ hủ bại hoàn mỹ xây dựng trên chế độ cực lạc.

Đế Tôn vận chuyển Cổ Ma Hồn nguyên, trong lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ ra một đạo Tứ giai Cổ Ma Hồn bản nguyên vô cùng thuần túy trình lên trước mặt Thái Bạch tiên sinh, gã này tức thì mắt sáng rực lên.

"Cứu tinh!

Trong cơ thể ngươi lại có Cực Lạc chi nguyên!" "Ồ?

Thứ này gọi là Cực Lạc chi nguyên?

Chẳng lẽ có lai lịch đặc biệt?" Thái Bạch trầm ngâm hồi lâu nói: "Cực Lạc chi nguyên chính là sức mạnh cường đại mà Nữ Đế bệ hạ sở hữu, nghe nói do thần ban cho.

Loại sức mạnh đó gần như có áp chế lực chúa tể tất cả, bất kỳ ai tiến vào nội thành muốn phản kháng sự thống trị của Nữ Nhi Quốc cuối cùng đều luân lạc thành con rối trong ác mộng của Cực Lạc chi nguyên.

Ta nếu không phải tội nghiệt không nặng, Nữ Đế bệ hạ có ý khoan thứ, e rằng năm đó cũng sớm chết dưới sức mạnh Cực Lạc chi nguyên rồi." Nghe xong lời này, Đế Tôn gần như có thể đoạn định, nhất mạch Nữ Nhi Quốc này chính là nơi ẩn náu của Đệ ngũ giai Cửu đạo Cổ Ma Hồn!

“Tiên sinh, đệ thất quan này không có độ khó thông quan và tiêu chuẩn khảo hạch sao?” Đế Tôn quả đoạn kiến phùng sáp châm, nhưng điều lúng túng là sắc mặt Thái Bạch đột nhiên lạnh lùng, ném ra một bộ chỉ bút: “Hắc hắc, không đơn giản như vậy đâu tiểu tử, khảo hạch của ngươi mới chỉ vừa bắt đầu thôi.” “Ý gì đây?” Đế Tôn trong bộ dạng ngục tốt mặt đầy mộng bức, đứng ngoài cửa phòng giam nhìn tuyên chỉ và bút mặc trước mặt.

“Ta ngâm một bài thơ, ngươi dựa theo bài thơ của ta mà làm một bài văn chương, nếu có thể làm ta cảm động, ta sẽ cho điểm để qua quan.

Đừng trách ta không nhắc nhở, ta chỉ có hai loại phân số, hoặc là mười điểm, hoặc là không điểm.

Nếu bị không điểm, lao phòng sẽ giáng xuống một lần quy tắc thẩm phán, ta và ngươi sẽ đổ xúc xắc so điểm số, kẻ điểm lớn hơn sẽ thoát ngục, nếu điểm số nhỏ hơn ta thì xin lỗi, phải ngồi tù thay ta.” Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai, đúng là ở Nữ Nhi Quốc này cũng thịnh hành trò chơi quy tắc này.

“Được thôi, ai bảo ta hiểu chuyện cơ chứ.” Thái Bạch khẽ cười gật đầu, phóng khoáng ngửa đầu dốc cạn một vò rượu trắng, cuối cùng ngâm ra một bài thiên cổ danh thiên.

Đế Tôn có cảm hứng, nhớ lại những trải nghiệm qua các vị diện, liền đề bút vung hào, hiên ngang viết ra một bài khí khái thiên cổ vạn ngôn phú, một hơi mà thành.

Mỗi một chữ một câu bên trong uẩn tàng tinh thần lực khiến cả Thái Bạch cũng đại vi kinh thán.

“Mẹ kiếp, tiểu tử ngươi giản trực là Văn Khúc Tinh hạ phàm a!

Cư nhiên còn có văn tài hơn cả ta?

Danh thiên cổ kim có thể lọt vào mắt ta thật sự không nhiều, tiểu tử sơ xuất mao lư như ngươi mà có nội hàm bực này, thật không thể tư nghị!" Cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm đầy sắc lẹm của đại lão Thái Bạch, Đế Tôn khẽ cười một tiếng hạ bút, đưa giai tác lên.

"Xong rồi, mời Thái Bạch tiên sinh xem qua." Điều khiến người ta không ngờ tới là Thái Bạch xem bài vạn ngôn thư đó suốt ba ngày ba đêm, xem đến mức lão gia hỏa đầu váng mắt hoa, mồ hôi đầm đìa, phảng phất như bị rút mất nửa cái mạng.

Khi khôi phục thanh tỉnh, Thái Bạch như già đi mười mấy tuổi, trong ánh mắt lại thêm một phần thâm thúy sau khi thương tang trầm tích.

"Tiểu tử, dựa vào nội hàm của ta vẫn không thể hoàn toàn lĩnh ngộ bài vạn ngôn phú này, thật là một gã khiến người ta kinh diễm, không nói gì thêm, ta cho ngươi mười điểm." Thái Bạch một ngón tay đâm vào trong thư quyển, đem mỗi một chữ trong vạn ngôn của Đế Tôn hóa tác tinh thần lực thuần túy nhất hấp thu vào trong não hải.

"Cây bút này tặng cho ngươi, không uổng công hai ta quen biết một trận.

Sau này tiến vào nội thành, nếu có lúc bị khốn vào tuyệt cảnh, chỉ cần dùng nó viết tên ta, ta sẽ lập tức xuất hiện trợ trận cho ngươi." Đế Tôn nhìn sâu vào tiểu lão đầu trước mặt một cái, không nói gì thêm nhưng đã đem phần cảm động này giấu sâu vào đáy lòng.

"Đa tạ tiên sinh quỹ tặng, sẽ có lúc chúng ta gặp lại." Trong thoáng chốc, cánh cửa trên con đường của Đế Tôn lại một lần nữa tỏa ra quang mang thôi xán.

Hắn nắm chặt cây bút lông nặng tựa thiên quân, ôm quyền cung thủ với Thái Bạch, từ đó đạp bước vào môn hộ thông qua tầng thứ tám của Thiên Vũ Lâu.

Trên đường đi, trong não hải Đế Tôn đều là hồi ức về trải nghiệm với Thái Bạch tiên sinh, thậm chí có lúc bắt đầu suy đoán gã này có phải là một trong những hóa thân của cửu đại Thượng Cổ Thần hay không.

Chương 796

Nhưng suy tính hồi lâu vẫn không thể đối chiếu thân phận của Thái Bạch tiên sinh với vị Thượng Cổ Thần nào.

Quan trọng hơn là gã này mang hơi thở phàm tục nhân gian, tuy là nhân trung long phụng nhưng lại không có thần cách.

Đang trầm tư, bất giác trước mắt Đế Tôn lại hiện ra một đạo vi quang, tầm nhìn mới lại giáng lâm.

Một vùng không gian thế giới tràn đầy hơi thở sinh mệnh, màu sắc ban lan.

Tinh thần lực của Đế Tôn cường đại cỡ nào vậy mà cũng không thể trong vài khoảnh khắc bắt trọn được tận cùng phạm vi của không gian này.

Ngay sát na đạp chân vào đó, bản năng của Đế Tôn liền liên thông không gian Tu Di Giới, thử dẫn động sinh mệnh nguyên khí bàng bạc xung quanh nạp vào trong đó, giúp tiểu thế giới độc lập trong cơ thể nhanh chóng trưởng thành, thoát ly thời kỳ sơ khai.

Phải biết rằng hiện nay Tu Di Giới chỉ có hình thái chứ chưa hoàn toàn đi vào quỹ đạo, càng đừng nói đến việc độc lập dựng dục sinh mệnh thể, ngay cả việc nạp sinh mệnh lực của Đế Tôn vào trong đó cũng không thể thực hiện được.

Nhưng nếu thôn phệ được sinh mệnh chi nguyên nồng đậm vô cùng trong không gian này, biết đâu thật sự có thể mang lại một sự biến hóa mới.

Lặng lẽ không tiếng động, Đế Tôn chậm rãi mở mắt, khôi phục thanh tỉnh từ trạng thái đả tọa tu luyện, lại phát hiện không biết từ lúc

nào bên cạnh đã xuất hiện một chú hươu nhỏ, toàn thân linh khí bức người, đôi mắt to tròn đang nhìn chằm chằm hắn.

Có lẽ vì đã dung hợp hơi thở sinh mệnh trong không gian này, tương đương với việc đem sinh mệnh lực của bản thân hòa làm một thể với bản nguyên không gian, nên Đế Tôn sinh ra một cảm giác gần gũi bản năng với hươu nhỏ.

"Tiểu gia hỏa, có thể nói cho ta biết ai là kẻ chúa tể trong không gian này không?" Hươu nhỏ phân minh nghe hiểu lời của Đế Tôn, đột nhiên sải bước chạy cực nhanh về phía thâm xứ tùng lâm.

Đế Tôn thấy vậy liền bám sát theo sau, chẳng mấy chốc đã được dẫn đến trước một hồ sen tươi tốt nồng đậm.

Thấy cảnh này, Đế Tôn thực sự bị kinh ngạc đến ngây người!

Trong trì đường trước mặt nở đầy hàng trăm hàng ngàn đóa kim sắc liên hoa, ngay cả hạt sen được dựng dục bên trên cũng lấp lánh ánh vàng!

"Thiên nột, cái này không phải là Hỗn Độn Kim Liên - khởi nguyên sinh mệnh trong truyền thuyết sao?

Nơi quái quỷ này lại có thể dựng dục ra thần tài nghịch thiên như vậy?" Đế Tôn cẩn thận cỡ nào, không bao giờ tin trên đời có chuyện tốt bánh bao từ trên trời rơi xuống.

Suy tính nửa ngày, sau khi loại bỏ mọi nguy hiểm có thể tồn tại xung quanh, cuối cùng hắn đại thủ nhất huy, một hơi đem toàn bộ kim liên tử trong hồ thu hết vào trong Tu Di tiểu thế giới.

"Thái hảo liễu!

Có một nhóm thiên địa thần tài này trợ giúp, mọi khiếm khuyết tiên thiên trong Tu Di Giới của ta đều sẽ được bù đắp hoàn chỉnh, càng có được bản năng độc lập dựng dục lứa sinh mệnh thể đầu tiên,

như vậy đối với việc tu luyện Tứ giai Cổ Ma Hồn đến cảnh giới đại viên mãn của ta lại tiến thêm một bước then chốt!" Hoạt động tâm lý này của Đế Tôn tự nhiên sẽ không có ai biết được.

Ngay sau khi vừa đắc thủ, linh lộc đang phát ra ngũ sắc thái quang bên cạnh bỗng nhiên thuế biến thành hình thái nhân tộc, biến thành một nữ tiên tử mỹ diễm tuyệt luân, như từ trong thi ca họa quyển bước ra, tinh tế hoàn mỹ vô khuyết.

Quan trọng hơn là trên thân nữ nhân này có một loại khí chất khó tả, thực sự khiến người ta nhìn một cái liền nảy sinh rung động vạn năm.

Tâm tính Đế Tôn trầm ổn cỡ nào vậy mà vào khắc này cũng không khỏi lần đầu tiên nảy sinh cảm giác rung động.

"Chúc mừng ca ca trở thành người hữu duyên với trì kim liên tử này.

Nào ngờ những hạt sen vàng đó đều là vật sống, mỗi một hạt sen đều có thể dựng dục ra một sinh mệnh bất hủ, ngài cũng có thể lựa chọn luyện hóa để tăng cường sinh mệnh lực của bản thân." Tiên tử giải thích cho Đế Tôn, không khỏi khiến hắn thêm một lần nữa chấn kinh, càng cảm thấy khảo nghiệm tầng thứ tám chắc chắn không đơn giản!

Kẹo bọc đường vừa dâng lên thường có nghĩa là bên trong ẩn chứa cạm bẫy chí mạng thực sự khiến người ta tuyệt vọng!

"Ngươi là ai?" Đế Tôn thu liễm hết thảy tình tự trước đó, trở lại bình tĩnh, mặt đầy ngưng trọng nhìn về phía giai nhân tuyệt đại bên cạnh.

Sau khi kim liên tử tiến vào cơ thể Đế Tôn, loại sinh mệnh khí tức bàng bạc được bổ sung đó khiến hắn đại cật nhất kinh.

“Sức mạnh sinh mệnh uẩn tàng trong những hạt sen vàng này thật kinh người, nơi này rốt cuộc có lai lịch gì, thật không thể tư nghị!” Hào vô nghi vấn, Đế Tôn cũng là tồn tại cấp đại lão kiến đa thức quảng, nhưng tự hỏi thật sự chưa từng thấy nơi nào có thể dựng dục ra kim liên tử chất lượng cao như vậy, càng nảy sinh hoài nghi với nữ tử thần bí hoàn mỹ tuyệt luân bên cạnh.

“Thật lòng mà nói, ta không tin ngươi chỉ là một danh sứ giả cực lạc phổ thông, hãy cho ta biết thân phận chân thực của ngươi, nếu không ta có khả năng sẽ mặc nhận ngươi là kẻ địch của mình.” Không phải đại lão Đế Tôn không biết liên hương tích ngọc, chỉ là đối mặt với nữ tử thần bí này, hắn luôn cảm thấy trên người đối phương mang theo bí mật lớn hơn, mà những bí mật đó lại có thể đe dọa đến những hoàn tiết chí mạng của hắn.

“Các hạ không cần đa tâm, ta là sứ giả cực lạc của khảo nghiệm Thiên Vũ Lâu tầng thứ tám, đồng thời cũng có một thân phận khác chính là Tả hộ pháp bên cạnh Nữ Đế bệ hạ Nữ Nhi Quốc, ta gọi là Tình Nhi.” Đế Tôn cười lạnh lùng, sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, lại thong dong mở miệng phản vấn một câu: “Chẳng lẽ Nữ Đế đại nhân Nữ Nhi Quốc lại phái đích thân Tả hộ pháp đến đây chỉ để ban cho ta một tràng ân trạch to lớn như vậy sao?” Tình Nhi vi vi nhất tiếu: “Đương nhiên không chỉ có thế, các hạ đã thôn phệ kim liên tử, có nghĩa là ngài đã nợ Nữ Đế bệ hạ một cái nhân tình.

Còn về việc Nữ Đế khi nào cần đòi cái nhân tình này từ ngài thì hiện tại chưa rõ, khi cần các hạ xuất lực, Nữ Đế nhất định sẽ mở miệng.” Sắc mặt Đế Tôn không khỏi trở nên lãnh mạc thêm vài phần.

Việc kim liên tử giúp ích cho hắn là điều hiển nhiên, nhưng nhìn từ lúc này, tuy hắn chưa rõ động cơ của đối phương là gì nhưng ít nhất có thể phán đoán đối phương không có ác ý, chỉ là đòi một cái nhân tình thì cũng chẳng có gì sai trái.

“Bản tọa chưa bao giờ nợ bất kỳ ai, nếu kim liên tử là Nữ Đế quỹ tặng, vậy chỉ cần ta thành công thông quan tiến vào nội thành, sau này tất định sẽ trả lại nhân tình cho Nữ Đế.” Tình Nhi lộ ra nụ cười hòa hủ như xuân phong, gật đầu với Đế Tôn đại lão: “Nếu đã như thế, sứ mệnh của ta đã hoàn thành, mời các hạ tốc tốc tiến vào khảo hạch tầng thứ tám đi.” Tình Nhi vừa dứt lời liền khẽ vẫy tay với Đế Tôn, một đạo hơi thở ấn ký ghi mười điểm khóa định lên người hắn.

Chương 797

Từ đó, Đế Tôn đã đạt được con số 80 điểm mãn phân kinh người qua tám quan khảo hạch.

Thành tích này nhìn khắp Nữ Nhi Quốc suốt vô số năm qua, trong hàng ngàn vạn người tham tuyển cũng không tìm ra được người thứ hai.

Đế Tôn không hỏi thêm gì, hắn hiểu rõ nếu đối phương đã có sự an bài như vậy thì chắc chắn có nguyên nhân, hiển nhiên hiện tại chưa phải lúc truy bản tố nguyên, việc cần làm nhất lúc này là nhanh chóng hoàn thành toàn bộ mười quan trắc bình khảo hạch của Thiên Vũ Lâu để lấy được bảng thành tích cuối cùng.

Quang mang lóe lên, trước mặt Đế Tôn xuất hiện một đạo quang môn thông đến giám ngục lâu tầng thứ chín.

Cùng lúc đó mọi cảnh tượng huyền ảo xung quanh cùng với bóng dáng hoàn mỹ của Tình Nhi đều biến mất, toàn bộ quá trình giống như một giấc mộng đột ngột giáng lâm rồi lại tan biến, vừa mê ly vừa chân thực.

Đế Tôn thực sự không ngờ tầng thứ tám lại là một quan phúc lợi, chẳng cần làm gì mà đã có được một phần cơ duyên lớn từ kim liên tử, đồng thời còn nhận không được mười điểm.

Tuy nhiên tầng thứ chín e rằng không hề nhẹ nhàng như bất kỳ quan nào trước đó.

Khi Đế Tôn đại lão đạp bước vào tầng thứ chín, liền nhận thức được hơi thở uẩn tàng trong không gian này thâm lãnh thấu xương!

Nơi này giống như một chiến trường luyện ngục đẫm máu.

Nếu cảnh tượng tường hòa của toàn bộ Nữ Nhi Quốc đại diện cho thiên đường, thì chiến trường xuất hiện tại tầng thứ chín Thiên Vũ Lâu lúc này chính là địa ngục thực sự!

Điều làm Đế Tôn hơi kinh ngạc là hắn phát hiện không gian chiến trường này không phải là ảo cảnh, mà là một chiến trường thực chất hóa tồn tại thực sự.

Có lẽ chiến trường này chính là mặt ác độc và bẩn thỉu tiềm tàng bên dưới sự phồn hoa cực lạc của Nữ Nhi Quốc!

"Sứ giả cực lạc tầng thứ chín đâu?

Mau hiện thân!" Tiếng Đế Tôn như hồng chung, đột nhiên hét lớn vào hư không.

Một lão giả mặc trường sam râu tóc bạc phơ bỗng hiện ra, trong tay nắm chặt một thanh trường kiếm đỏ tươi toàn thân.

Lão giả nhìn qua tuy có vài phần tiên phong đạo cốt nhưng hơi thở sát lục như Tu La tỏa ra trên người lão ngay cả đại lão kiến đa thức quảng như Đế Tôn cũng phải kinh hãi.

"Sát khí thật đáng sợ, gã này chẳng lẽ là kẻ tạo ra mọi tội nghiệt sát lục trên chiến trường luyện ngục này?" Đế Tôn nảy sinh suy nghĩ đó một cách bản năng.

Nếu đúng là vậy thì tên đao phủ đã tàn sát bao nhiêu người này có tội trạng đủ để chết vạn lần!

Đế Tôn không ngại đóng vai một kẻ trừng trị tội đồ, cho dù là sứ giả cực lạc thì hắn cũng tuyệt đối không cho phép loại người này làm họa nhân gian đạo.

"Một tên thí sinh xuất sắc nhất từ trước đến nay, chỉ dùng thời gian ngắn như vậy đã thông qua tám tầng khảo nghiệm trước đó, quả thực khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác." Ánh mắt Đế Tôn trở nên

băng lãnh chưa từng có: "Bớt nói nhảm đi, ta bây giờ chỉ muốn biết đống thi thể trên chiến trường này có phải là kiệt tác của ngươi không?" Lão giả tóc trắng cười lạnh lùng: "Đúng là như vậy, ta thậm chí có thể nói cho ngươi biết, nơi này là một trong số ít những giao giới điểm giữa nội thành và ngoại thành, cũng chính là hạ tràng cuối cùng của tất cả những kẻ có dị tâm, mưu đồ bất chính sau khi tiến vào Nữ Nhi Quốc." Lão gia hỏa nói những lời đó một cách đương nhiên, phảng phật như việc tàn sát hàng trăm hàng ngàn cường giả trên chiến trường luyện ngục này đối với lão chỉ tùy tiện như giẫm chết vài con kiến.

"Tốt, ta thích sự thẳng thắn của ngươi, nhưng điều đó cũng có nghĩa là ngươi sẽ trở thành cái xác cuối cùng ở đây!" Đế Tôn không tiếp tục lãng phí lời nói với lão, theo hắn thấy, tiếp tục giao lưu với một tên đao phủ khao khát sát lục chính là một sự sỉ nhục.

Trong sát na, Hiên Viên Kiếm thần khí trong tay Đế Tôn lại một lần nữa gào thét, dưới chân mạnh mẽ chấn động, Đế Tôn huyễn hóa ra mười mấy đạo quang ảnh, đồng thời lao về phía lão giả tóc trắng từ mọi hướng.

Sở dĩ vừa lên đã nghiêm túc như vậy là vì Đế Tôn cảm nhận được thực lực cường đại của lão giả này với tư cách là sứ giả cực lạc, hào vô nghi vấn lão có thể trấn áp vô số vong hồn trên chiến trường luyện ngục này, đủ thấy nội hàm tiềm tàng của lão khủng bố cỡ nào.

Oanh long long!

Chỉ trong chớp mắt, một đạo kiếm mang Hiên Viên Kiếm vô cùng lăng lệ do Đế Tôn đánh ra đã chém về phía bản thể lão giả.

Nhưng lão giả tóc trắng chỉ khẽ rung thanh trường kiếm huyết sắc trong tay, cũng đánh ra một đạo kiếm phong còn lăng lệ hơn, chặn đứng thanh kiếm sát lục bá đạo vô cùng của Đế Tôn ngay giữa không

trung!

“Tốt, thực lực vượt ra ngoài dự liệu ban đầu của ta đối với ngươi, thành công khơi gợi dục vọng nghiền nát của ta rồi!” “Nhưng vì ngươi cũng là một trong những học viên tham gia khảo hạch để tiến vào nội tầng, lẽ nào không nghe một chút nội dung khảo hạch cụ thể của tầng thứ chín sao?” Đế Tôn đang định vung kiếm, nghe những lời này của lão giả tóc trắng thì không nhịn được mà động tâm tư, sức mạnh trên tay cũng bị cưỡng chế thu lại vào khắc đó.

“Ồ, suýt chút nữa quên mất, vậy xem thử quan này lưu lại nội dung khảo hạch gì cho học viên.” Lão giả tóc trắng khẽ cười: “Đơn giản thôi, ở đây có hàng ngàn vạn vong hồn của những kẻ phản bội Nữ Nhi Quốc đã ngã xuống dưới kiếm của ta, chỉ cần ngươi có thể thức tỉnh một linh hồn thể nào đó trong số vô số vong hồn đó và chinh phục nó, khiến nó trở thành hồn phó của ngươi, thì coi như thông quan.” Đế Tôn khẽ nhíu mày.

Đối với từ “hồn phó” này hắn còn có chút xa lạ!

Lão giả tóc trắng trước mặt hiển nhiên nhìn ra sự nghi hoặc của Đế Tôn, lộ ra một nụ cười quỷ dị chậm rãi mở miệng nói: “Cái gọi là hồn phó chính là một tấm thông hành chứng quan trọng để tiến vào nội thành.

Phải biết rằng nếu ngay cả một phó nhân cũng không có, ngươi sẽ không được coi là có thân phận quý tộc nội thành.

Tiến vào nội thành cũng sẽ bị tất cả những quý tộc nội thành đang hưởng thụ quyền hạn cực lạc bài xích.

Nếu sở hữu một linh hồn phó tòng cường đại, nghiễm nhiên cũng là một chuyện vô cùng có thể diện.

Chương 798

Đồng thời, linh hồn nô phó bị thức tỉnh và chinh phục đó cũng sẽ ở một mức độ nào đó giành lại được tự do linh hồn, việc ngươi đưa chúng đi cũng tương đương với sự cứu rỗi." Đế Tôn nghe xong những lời này, không khỏi nảy sinh hứng thú với loại quy tắc có phần kỳ ba này.

"Vậy nếu ta có thể thức tỉnh toàn bộ vong hồn đang trầm thụy ở đây, chẳng lẽ chiến trường luyện ngục sẽ vì ta mà bị hủy bỏ?" Lão giả tóc trắng cười lớn: "Nếu thật sự có năng lực đó thì ngươi tùy tiện làm gì cũng được, ngay cả ta đây nếu thật sự có khả năng bị chinh phục thì cũng sẽ luân lạc thành hồn phó của ngươi.

Quy tắc ở đây do Nữ Đế bệ hạ định ra, không ai có thể làm trái, ngay cả ta." Đế Tôn nghe xong lời này không nhịn được mà ngửa đầu cười lớn: "Tốt, ta thích quy tắc như thế này.

Đã như vậy thì hai chữ luyện ngục chiến trường từ hôm nay trở đi hãy vĩnh viễn biến mất đi." Đế Tôn vừa dứt lời, toàn thân bùng cháy màu hỏa hồng vô cùng thôi xán, đó chính là trạng thái được gia trì sức mạnh Hỏa Thần, Đế Tôn phóng xuất trạng thái áo nghĩa mạnh nhất của Nhị giai Cổ Ma Hồn.

Cùng lúc đó, đồ đằng Hỏa Thần độc nhất vô nhị sau lưng Đế Tôn cũng bùng cháy vào khắc này!

"Hỏa diễm chi lực thật cường hãn, lại sở hữu năng lực thao túng hỏa nguyên tố!" Lão giả tóc trắng rõ ràng thêm vài phần kỵ đạn.

Dù sao trong chiến trường luyện ngục này, linh hồn bản nguyên mang thuộc tính âm mới là thuộc tính cốt lõi của không gian.

Nơi âm sát chi khí ngưng tụ nhất bài xích sự tồn tại của loại khí

tức hỏa diễm cường đại này, đó cũng chính là nguyên nhân căn bản Đế Tôn phóng xuất sức mạnh Hỏa Thần!

Bởi vì từ khi đạp chân vào không gian tầng thứ chín này, hắn đã quyết tâm phải phá hủy hoàn toàn cái gọi là chiến trường luyện ngục này!

"Nếu Nữ Nhi Quốc theo đuổi cực lạc chân chính, vậy thì loại lãnh địa này vốn không nên tồn tại, ta chỉ là giúp đỡ trảm diệt một đạo ràng buộc đầy sự vi hòa mà thôi." Đế Tôn đưa ra một lý do quan miện đường hoàng, cùng lúc đó sau lưng đột nhiên ngưng tụ ra một đạo đồ đằng hỏa long vô cùng thôi xán.

Trong lúc tỏa sáng tứ ý, hỏa long dài thượt nhanh chóng quét qua toàn bộ chiến trường, những nơi đi qua đều đánh thức hơi thở vong hồn đang trầm thụy trong mọi ngóc ngách chiến trường bắt đầu phục tô!

Trước đó, nhờ có hơi thở của lão giả tóc trắng làm trấn áp, hàng ngàn vạn vong hồn trong chiến trường luyện ngục đều ở trạng thái cưỡng chế trầm thụy.

Đồng hành cùng với sức mạnh hỏa diễm cường hoành vô cùng giáng lâm, tất cả vong hồn trầm thụy đều trở nên táo động, lục tục bắt đầu phá vỡ sự phong tỏa hơi thở của lão giả tóc trắng, từng linh hồn thể bắt đầu ngưng tụ trên không trung chiến trường luyện ngục.

Về phần Đế Tôn, hào vô nghi vấn hắn đã trở thành nhân vật thân cận nhất với những linh hồn thể sau khi phục tô này.

Bắt đầu có các loại linh hồn thể phục tô với cường độ khác nhau thử tiến lại gần bản thể Đế Tôn để giành được sự quan tâm của hắn.

Thấy tình hình chiến trường luyện ngục bắt đầu mất khống chế, lão giả tóc trắng bản năng nhíu chặt mày, đồng thời nắm chặt thanh

trường kiếm huyết sắc trong tay.

"Tiểu tử, điều bất ngờ ngươi mang lại cho ta quả thực hơi lớn rồi đấy, xem ra ta buộc phải ra tay bóp chết cái họa hoạn này, nếu không cục diện sẽ đi theo hướng ta không thể khống chế dẫn đến băng hội!" Đế Tôn cười lạnh, nhìn lão giả tóc trắng trước mặt một cái: "Giờ mới giác ngộ thì không kịp nữa rồi, khi ta tiến vào không gian này, ngươi đã mất đi tư cách chúa tể tất cả, luân lạc thành lũ kiến hôi dưới chân ta." Khắc tiếp theo, chỉ thấy Đế Tôn phóng xuất áo nghĩa đồ đằng Tam giai Cổ Ma Hồn, tiểu gia hỏa mười đuôi cùng với tinh không đồ án ngưng tụ quy tắc vô tận trên đỉnh đầu vừa xuất hiện, đôi bàn tay Đế Tôn ngưng tụ ra thần ma bản nguyên thuần túy nhất, một đạo cự đại kiếm mang thông thiên triệt địa chém xuống giữa không trung, một chiêu này hào vô nghi vấn đã ngưng tụ hiệu quả oanh sát đơn thể cường đại nhất của Đế Tôn!

Oanh long long!

Một đạo trảm kích vô cùng khủng bố giáng xuống, lão giả tóc trắng có nằm mơ cũng không ngờ tên gia hỏa tham gia diện thí trước mặt này lại mạnh mẽ đến mức có thể nghiền áp sứ giả cực lạc.

"Ngươi là ai?

Người phổ thông sao có thể có nội hàm kinh người như vậy, chẳng lẽ cũng là tế tác tiềm nhập Nữ Nhi Quốc sao?" Nụ cười trên mặt Đế Tôn càng đậm thêm vài phần, từng bước một áp sát lão giả tóc trắng.

"Thân phận của ta không quan trọng, quan trọng là chỉ cần có ta ở đây, tất cả sự hủ bại ẩn giấu dưới sự cực lạc đều sẽ bị khu tán triệt để!

Nếu Nữ Nhi Quốc thực sự là một mảnh nhân gian nhạc thổ, ta sẽ thủ hộ nó vĩnh viễn tồn tại, nếu nó chỉ là một tràng náo kịch hoa lệ, ta

sẽ đích thân chung kết tất cả mọi thứ ở đây!" Trong lời nói của Đế Tôn phóng xuất ra khí trường vô cùng bá đạo cường hãn, phảng phất như hắn mới là chúa tể duy nhất trong cực lạc quốc độ Nữ Nhi Quốc!

Lão giả tóc trắng trước mặt sớm đã đánh mất lực đề kháng dưới sự áp chế hơi thở của Đế Tôn.

Lão giả vốn đã bị trọng thương bởi uy lực của nhát kiếm bá tuyệt thiên địa vừa rồi, không còn bất kỳ năng lực phản kháng nào, chỉ có thể trố mắt nhìn Đế Tôn chậm rãi giơ Hiên Viên thần kiếm trước mặt lên.

"Đi chuộc tội đi!" Một kiếm chém ra, toàn bộ nhục thân của lão giả tóc trắng bị tồi hủy thành hư vô.

Cùng với sự ngã xuống của lão gia hỏa này, trắc thí cực lạc tầng thứ chín cũng kết thúc.

Đế Tôn đã làm trái quy tắc, chém giết sứ giả cực lạc nên bị chấm 0 điểm, nhưng không phải chịu bất kỳ chế tài nào.

Điều đáng nói là với việc thức tỉnh hàng ngàn vạn vong hồn ở đây, hắn cũng trở thành người duy nhất trong lịch sử Nữ Nhi Quốc sở hữu nhiều hồn phác nhập vi đến vậy!

"Báo cáo Nữ Đế, bên chiến trường luyện ngục sinh biến cố, trắc thí Thiên Vũ Lâu tầng thứ chín kết thúc sớm rồi.

Bạch Phát Kiếm Tôn đã bị tên tuyển thủ gọi là Đế Tôn chém giết, toàn bộ vong hồn trầm thụy trong chiến trường luyện ngục đều đã tỉnh lại, hiện tại chúng ta nên làm gì?

Có lập tức áp dụng biện pháp đối với tên đó không?" Trên đại điện trang nghiêm, bóng dáng thần bí ẩn trong bóng tối của vương tọa phát ra một đạo tiếng cười lãnh đạm.

"Cần gì phải khẩn trương?

Chương 799

Giá trị cá nhân của Đế Tôn còn lớn hơn những người khác nhiều.

Cho dù toàn bộ thí sinh khác đều bị đào thải, chỉ cần một mình Đế Tôn có thể tiến vào nội thành, ta cũng sẽ có được thu hoạch to lớn, không ai được phép ngăn cản, cứ mặc hắn giày vò đi." Một nơi quan trọng như chiến trường luyện ngục xảy ra biến cố như vậy, đến cả Kiếm Tôn đại lão thủ hộ chiến trường cũng bị trảm, trong toàn bộ Nữ Nhi Quốc tuyệt đối sẽ dẫn tới sóng to gió lớn, phía Nữ Đế tuyệt không nên thiện bãi cam hưu, đáng lẽ phải lập tức áp dụng biện pháp mới đúng.

Nhưng lần này, vì kẻ gây chuyện tên là Đế Tôn, đến cả Nữ Đế dường như cũng không nhịn được mà nảy sinh tâm tư, mở đặc lệ cho Đế Tôn.

"A Nhĩ Gia, việc ta bảo ngươi thu thập tư liệu về nam nhân đó làm đến đâu rồi." "Khởi bẩm Nữ Đế, tên Đế Tôn này vô cùng thần bí, thông tin về quá khứ của hắn rất ít ỏi, chỉ biết là một nhân vật kinh thiên động địa, đến cả các lộ thần tiên trên Cửu Trọng Thiên cũng đối với hắn thập phần kính sợ.

Ngoài ra, trước đó hắn gần như toàn chức truy sát cổ ma phụ thể, và dường như có bản lĩnh dung hợp sức mạnh Cổ Ma Hồn." "Ồ?

Xác định có năng lực như vậy sao?" Trên vương tọa hắc ám, bóng dáng Nữ Đế hiện lên vẻ yêu dị thần bí khác thường.

Sau khi có được nhận thức này, Nữ Đế dường như lập tức nảy sinh hứng thú nồng hậu hơn đối với Đế Tôn.

"Thiên chân vạn xác, một người bạn kết nghĩa của hắn, thông tin được trích xuất từ ký ức của người đó, tất nhiên là khả khảo." Nữ

chiến binh tên A Nhĩ Gia này chính là Hữu hộ pháp bên cạnh Nữ Đế ngoài Tình Nhi ra, thực lực càng thâm bất khả trắc, cũng là tồn tại được Nữ Đế ngưỡng trượng nhất.

Lúc này trong tinh thần ấn ký rót vào cho Nữ Đế, bóng dáng nhân vật chính chính là tên Công Minh đó...

A Nhĩ Gia đã dùng thời gian ngắn nhất tiềm nhập bên cạnh Công Minh, moi móc một bộ phận ký ức liên quan đến Đế Tôn.

Đương nhiên mọi thứ đều được A Nhĩ Gia âm thầm hoàn thành, bản thân Công Minh còn không biết mình đã tiết lộ một bộ phận quá khứ của Đế Tôn ra ngoài.

Khóe miệng Nữ Đế hơi nhếch lên: "Đi bảo sứ giả cực lạc tầng thứ mười thay đổi quy tắc bình trắc, đem danh ngạch nhập vi nội thành lần này từ mười người đổi thành ba người, quan cuối cùng tăng thêm hình thức loạn đấu.

Ta không tin hắn chỉ có một mình, trong những người khác chắc chắn có phụ tá của Đế Tôn." "Minh bạch!" Thân hình A Nhĩ Gia thoáng cái đã mất hút, tiến về Thiên Vũ Lâu.

Cùng lúc đó, đại lão Đế Tôn đang đắm chìm trong thịnh huống hàng ngàn vong hồn phục tô tại chiến trường luyện ngục.

"Cảm ơn cường giả chân chính có lòng từ bi, sức mạnh của ngài đã giúp chúng tôi thoát khỏi tù lồng, có được sự hồi sinh linh hồn.

Từ hôm nay, chúng tôi sẽ trở thành hồn phó của ngài, lấy ý chí của ngài làm chuẩn!" Đế Tôn khẽ cười vẫy vẫy tay: "Ý chí của ta rất rõ ràng, muốn lột trần tấm màn che thực sự của Nữ Nhi Quốc.

Nếu lấy thiện niệm làm gốc thì giữ lại, nếu lấy ác niệm làm gốc thì diệt đi, chỉ đơn giản vậy thôi." Hồn lực ba động mạnh mẽ lập tức trở nên táo động, dường như những vong hồn cũng đều hiểu rõ họ đã

đợi được vị cứu thế chủ thực sự.

"Nữ Nhi Quốc là một quần thể đặc thù, những kẻ thống trị ở đây hành thiện niệm, xây dựng quốc độ này, cho chúng sinh khổ cực một cơ hội theo đuổi cuộc sống an nhàn.

Nhưng con đường lấy được năng lượng và phương thức bảo vệ quyền lực thống trị lại đầy tà ác.

Chúng ta đều là những kẻ phản kháng dưới sự thống trị đó, cuối cùng đều rơi vào kết cục như thế này." Đế Tôn cười lạnh: "Lấy hành thiện làm bản, nhưng dùng phương thức như thế này để cưỡng ép lấy được sức mạnh cũng là cách làm trái thiên đạo, ta nhất định sẽ không để nó tiếp tục phóng túng như vậy nữa." Những lời này của Đế Tôn hoàn toàn không có ý định mua chuộc, chỉ là nói rõ trước suy nghĩ trong lòng, nhưng bấy nhiêu cũng đủ để khiến những vong hồn trước mặt tâm duyệt thành phục.

"Xin hãy thu lưu chúng tôi, chủ nhân!" Nhất thời, hàng ngàn cường đại vong hồn trong chiến trường luyện ngục đồng thời phát ra thỉnh nguyện hướng về Đế Tôn, họ đều nhận thức được chàng trai trẻ trước mặt sở hữu thực lực mạnh mẽ vô dữ luân bỉ, dù sao có thể chém giết Kiếm Tôn chiến trường cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

Đế Tôn vung đại thủ, từ lòng bàn tay triệu hoán ra một đạo năng lượng thể màu xanh bích vô cùng thông thấu.

Chính xác mà nói, năng lượng thể đó là một viên cầu, trên đó giao thoa những đạo quang mang màu lam trắng các loại, lần lượt đại diện cho núi non sông ngòi, mây mù sông biển của thế giới đó...

Cầu thể ánh sáng đó chính là một đạo huyễn thể tiếp dẫn hóa ra từ Tu Di Giới, hoặc là kênh truyền tống chuyên dụng tiến vào Tu Di Giới.

Dù sao Tu Di Giới hiện nay có thể coi là sinh mệnh thứ hai của Đế Tôn, phần lớn tinh hoa sinh mệnh đều phong ấn trong không gian Tu Di Giới, nếu không làm ra một người đại diện cầu ánh sáng như vậy thì không thể cứ hở một chút là phóng thích không gian Tu Di chứa đựng bản nguyên sinh mệnh ra, có cầu ánh sáng thì tiện lợi hơn nhiều.

Hàng ngàn cường giả vong hồn trên chiến trường, sau khi cảm nhận hơi thở ba động thâm thúy rộng lớn của cầu ánh sáng trước mặt, đều không chút do dự, ngay lập tức chui vào trong đó.

Đế Tôn đã khai tịch ra một khu vực phong bế riêng biệt trong không gian Tu Di Giới cho những vong hồn này, vừa không làm lộ bí mật Tu Di Giới, vừa tạo ra môi trường sinh tồn tối ưu cho họ.

Sau khi hoàn thành tất cả, Đế Tôn bắt đầu tìm kiếm cửa truyền tống dẫn đến tầng thứ mười.

Tìm kiếm nửa ngày không có kết quả, Đế Tôn đột nhiên nhớ đến vị trí mà Kiếm Tôn lão giả bị chém giết đã ngã xuống.

Quả nhiên, tại khu vực tương ứng với hơi thở tàn lưu của lão giả, một tấm ngọc chế yêu bài nhanh chóng đập vào mắt.

Đế Tôn vẫy tay nắm lấy tấm yêu bài, bản nguyên khí tức bàng bạc nhanh chóng tràn vào trong đó, phảng phất như thắp sáng một ngọn đèn, hoàn thành giải tỏa phong ấn trong yêu bài.

Chi gắt!

Một đạo quang môn trong hư không đột nhiên giáng lâm, khí tức thâm lãnh tỏa ra từ bên trong khiến Đế Tôn cũng phải kinh hãi.

Chương 800

"Sát khí còn khủng bố hơn cả chiến trường luyện ngục, chẳng lẽ đạo quan tạp thứ mười cũng giống như nơi này?" Chỉ một ý niệm như vậy thoáng qua, Đế Tôn nhanh chóng bước vào trong đó.

Khi khôi phục lại thanh tỉnh, hắn phát hiện mấy chục thí sinh tham gia vốn bị bỏ xa ở phía sau đều đã xuất hiện ở cách đó không xa.

Bản thân không gian là một khu rừng nguyên sinh cổ xưa huyền bí!

"Do tuyển thủ số mười một là Đế Tôn đã sớm thông quan chín đạo quan tạp trước đó để tiến vào giai đoạn cuối cùng của tầng thứ mười, cơ chế khảo hạch của Thiên Vũ Lâu cưỡng chế gián đoạn.

Tất cả tuyển thủ đồng thời tiến vào giai đoạn khảo hạch cuối cùng của tầng thứ mười, chủ đề của quan này là sinh tồn trong rừng rậm!" Một đạo âm thanh không ngừng vang vọng trong hư không, cũng làm cho mỗi người đều thấu hiểu quy tắc nơi này.

Sắc mặt Thất Vương gia lãnh mạc đến cực điểm, liếc nhìn xung quanh một cái rồi nói: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, quan này mới thực sự là nơi khảo nghiệm!" Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu mọi người nhanh chóng ngưng tụ ra hàng chục đạo quang hoàn thôi xán, lục tục bao phủ lên người mỗi tuyển thủ.

"Từ bây giờ, thực lực vốn có của mỗi người đều đã bị pháp tắc không gian đặc thù hoàn thành phong ấn.

Điểm số đạt được trước đó chính là thể hiện giá trị sinh mệnh ban đầu của quan này.

Thông qua việc đối kháng với các loại ma nạn trong mật lâm để

duy trì giá trị sinh mệnh, kiên trì đến cuối cùng.

Ngoài ra, vừa nhận được chỉ lệnh của Nữ Đế, lần tuyển bạt này chỉ có ba người đạt hạng đầu trong quan này mới có tư cách tiến vào nội thành." "!!" Chỉ lệnh vừa xuất hiện, chúng nhân có mặt tức thì đều có cảm giác như bị tính kế.

Cực khổ suốt cả đường khảo sát đến quan cuối cùng, câu nói bên trên đã triệt để phá diệt hy vọng tiến vào nội thành của tất cả mọi người.

"Đồ vương bát đản, đã nói là thu thập mười người, Nữ Nhi Quốc các ngươi nói lời không giữ lấy tín, lừa gạt thế nhân sao?" Người mở miệng chính là gã Man tộc Đại Kinh hiện đang xếp hạng thứ năm, hắn vốn là một thân vương của bộ tộc Man tộc vùng biên giới, cũng là một đại lão vị cao quyền trọng nắm giữ trọng binh một phương, lúc này liền bạo nộ không thôi.

"Không cần kích động như vậy, dù sao nơi này không ai cầu các ngươi tham gia, trước đó cũng đã tự tay ký hiệp nghị khảo hạch, bất kể sống chết họa phúc đều phải tự gánh chịu.

Nữ Đế hiện tại hạ lệnh bắt mọi người đi chết thì cũng chẳng có cơ hội phản kháng đâu!" Tiếng nói trống rỗng vẫn không ngừng vang vọng giữa không trung.

Tất cả những người tham gia đều bạo nộ đến cực điểm, nhưng đúng như lời nói đó, vào địa bàn của người ta, Nữ Đế là tồn tại như thần chúa tể tất cả ở đây, lệnh bà đã hạ thì người tham gia có phản kháng cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Phục tùng là lựa chọn duy nhất.

"Được rồi, ta sắp nói xong rồi, ba phút sau sẽ bị phân phối ngẫu nhiên đến bất kỳ một điểm xuất phát nào trong rừng rậm.

Hãy tìm kiếm ba tấm Kim Ngọc Lệnh rải rác trong rừng rậm, người nắm giữ lệnh bài mới có tư cách tiến vào nội thành.

Tấm lệnh bài đó chính là chìa khóa mở ra kết giới truyền tống vào nội thành, bất kể thành tích trước đó thế nào, chỉ cần nắm giữ chìa khóa là có tư cách tiến thành." Mọi người nhìn nhau đầy e dè, cái gọi là tình nghĩa cùng hoạn nạn suốt cả con đường trước đó trong nháy mắt tan thành mây khói, tất cả mọi người đều nắm chặt nắm đấm với ý niệm duy nhất là kiên trì đến cuối cùng!

"Hãy nhớ kỹ, mỗi một khu vực trong mật lâm đều tồn tại sự biến hóa của sức mạnh tự nhiên chân thực, đó cũng là một trong những khảo nghiệm.

Phương thức lánh nạn duy nhất là không ngừng tiến lại gần trung tâm rừng rậm.

Ngoài ra phải khắc ghi một điểm, có những tai nạn chỉ trừ đi một lượng giá trị sinh mệnh nhất định, nhưng có những tai nạn sẽ hủy hoại linh hồn của các ngươi!" "Ý của ngươi là trong rừng rậm tồn tại mối nguy hiểm có thể đe dọa đến tính mạng của chúng ta sao?" "Đó là đương nhiên, có thể tránh được hay không là xem mệnh số của mỗi người.

Đúng rồi, nếu có thể đoạt được quang hoàn sinh mệnh của đồng bạn đã ngã xuống, các ngươi có thể mở rộng giới hạn giá trị sinh mệnh của bản thân, tăng thêm cơ hội sống sót.

Và tất cả những tài nguyên ngoại vi tồn tại trong rừng rậm đều có thể được dùng để bảo hộ.

Được rồi, chuẩn bị khảo hạch đi!" Tiếng nói trong hư không dần dần trở lại tĩnh lặng.

Tất cả những tuyển thủ tham gia tuy tâm tình đều vô cùng phức

tạp nhưng thực sự không có mấy người dám nói thêm gì, chỉ có thể tự mình chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

"Lão đại, ngài xem?

Ta luôn cảm thấy quan cuối cùng đột nhiên thay đổi quy tắc có vẻ như đang nhắm vào chúng ta!" Đế Tôn khẽ cười: "Quản không được nhiều như vậy nữa, lát nữa sau khi khai chiến nếu có kẻ tấn công thì cứ việc phản kích, phải bảo chứng chúng ta đồng thời tiến vào nội thành, nếu không tình hình sẽ trở nên phiền phức." Ngộ Không gật đầu: "Yên tâm, ta sẽ hội họp với ngài ở đoạn cuối." "Đúng rồi, nếu trong quá trình vượt quan phát hiện có sức mạnh dòm ngó, đừng quên sử dụng chướng nhãn pháp thích đáng." Ý của Đế Tôn thì Ngộ Không tự nhiên hiểu, có những lời không cần nói quá thấu triệt, con khỉ đó cũng tâm tri đỗ minh.

Cho dù hai anh em Đế Tôn thực lực thông thiên nhưng đây suy cho cùng vẫn là địa bàn của Nữ Nhi Quốc người ta, bên trong ẩn chứa âm mưu và thủ đoạn ngầm gì thì không ai biết rõ, đạo lý cẩn tắc vô ưu là điều dễ hiểu.

Cùng với việc vòng trắc thí cuối cùng toàn diện bắt đầu, tất cả mọi người dưới sự truyền tống ngẫu nhiên của quang hoàn trên đầu đã được phân phối đến các khu vực khác nhau trong rừng rậm.

Cùng lúc đó tại vương tọa giấu trong bóng tối trước hoàng cung nội thành, một đạo hình ảnh huyễn cảnh nhanh chóng ngưng tụ, trong màn sáng chính là góc nhìn thứ nhất của đại lão Đế Tôn đang tham gia cuộc thi.

"Bệ hạ, ta có một chuyện không rõ." Tiếng nói êm tai của Tình Nhi truyền ra, cẩn thận hỏi Nữ Đế.

"Hỏi đi, vì sao ta lại đặc biệt xem trọng tên Đế Tôn này phải không?

Chương 801

Ngươi không biết đâu, bí mật trên người hắn có lẽ lớn hơn nhiều so với ta tưởng tượng.

Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của hắn, hoặc đơn thuần mượn sức mạnh của hắn, Nữ Nhi Quốc sẽ biến thành một lý tưởng quốc vĩnh hằng theo đúng nghĩa thực sự!" Tình Nhi đại kinh: "Ý của bệ hạ là trên người tên Đế Tôn đó sở hữu sức mạnh có thể duy trì sự vĩnh hằng sao?

Không thể nào chứ?

Nếu thật sự như vậy thì dựa vào nội hàm của chúng ta, có thể chiến thắng hắn hay không mới là vấn đề a!" Nữ Đế ngón tay ngọc khẽ chạm nhẹ, cười nói: "Ta đã dám cho hắn vào tự nhiên sẽ có biện pháp hạn chế sức mạnh của hắn.

Càng huống hồ đừng quên, kim liên tử là do ta tận mắt thấy hắn nuốt xuống.

Chỉ cần dựa vào một quân bài tẩy này, ta liền không cần phải lo lắng thêm nữa." Tình Nhi gật gật đầu: "Bệ hạ thánh minh!" Nữ Đế khẽ thán một tiếng: "Nhưng nguyện ý tưởng của ta có thể trở thành hiện thực, bất đắc dĩ lắm ta tuyệt đối không muốn đối đầu với hắn.

Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của hắn, tâm nguyện bao nhiêu năm qua của ta thực sự có thể thực hiện được rồi." Lúc đó, Đế Tôn bị truyền tống ngẫu nhiên vào bãi cát cạnh một dòng sông.

Cảnh sắc nơi này vô cùng mê nhân, hình thành một sự đối lập rõ rệt với chiến trường luyện ngục trước đó.

Đế Tôn dường như rất hài lòng với điểm xuất phát này, cũng

không vội vã tiến lên mà lại nhảy tùm xuống dòng sông, mặc cho dòng nước chảy xiết gột rửa cơ thể mình.

"Oa!

Cảm giác không tệ!" Mẹ kiếp, ước chừng lúc này người có tâm trạng thoải mái như Đế Tôn, còn tâm trí đi tắm táp thế này chắc chắn là độc nhất vô nhị.

Nhìn đường nét nhục thân kiện thạc của Đế Tôn cùng với tư thái nhàn nhã đó, Nữ Đế cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, ngón tay khẽ chạm vào trung tâm màn sáng trước mặt, một đạo sức mạnh lôi đình vô cùng cường đại giáng xuống không trung.

"Thấy ngươi thong dong như vậy, để ta tăng thêm chút độ khó cho trò chơi nhé." Đế Tôn hoàn toàn không ngờ đến việc tắm rửa thôi mà cũng bị lôi đánh, không hề có sự phòng bị nào, thực thụ bị một đạo lôi quang oanh kích ngay đỉnh đầu.

Phải biết rằng mọi sức mạnh trong rừng rậm này đều do pháp tắc không gian làm chủ đạo, nó đến nhanh đi cũng nhanh, Đế Tôn chỉ cảm thấy cơ thể chấn động tê dại, sau đó muốn tìm kiếm căn nguyên sức mạnh thì đã không thấy đâu nữa.

Chỉ khi ngửa đầu nhìn thấy giá trị sinh mệnh 80 điểm vốn có đột nhiên biến thành 70 điểm, sắc mặt hắn mới đen lại vài phần.

"Mẹ kiếp, dám âm thầm chơi ta?

Được thôi, nếu đã muốn chơi vui vẻ, ta thành toàn cho các ngươi!" Đế Tôn đột nhiên quay lại bờ sông, sau lưng đồ đằng Nữ Oa cường đại xuất hiện, thủy nguyên tố phẫn phật vào khắc này được ban cho sinh mệnh, dưới sự khống chế của Đế Tôn nhanh chóng tràn lan!

Một đạo hỏa long dài thượt đằng không, hướng về phía thâm xứ tùng lâm xung quanh mà nhấn chìm xuống!

“Bệ hạ... tên đó đột nhiên phát cuồng, chẳng lẽ muốn làm loạn quy tắc sàn đấu sao?” Tình Nhi nhìn cảnh tượng phát sinh trong màn sáng, không nhịn được mà sắc mặt căng thẳng, thực sự lo lắng Đế Tôn lại làm loạn.

Dù sao ở tầng trước chiến trường luyện ngục, hắn vì một cơn thịnh nộ đã trực tiếp trảm Kiếm Tôn, làm cho các lộ đại lão trong nội thành Nữ Nhi Quốc kinh ngạc không thôi, sớm đã nảy sinh vài phần kỵ đạn khó hiểu đối với Đế Tôn, lúc này thật sợ hắn lại làm ra chuyện gì vượt quá sức tưởng tượng.

“Yên tâm, hắn là kẻ thông minh, tự nhiên hiểu rõ chừng mực.

Làm ra động tĩnh lớn như vậy đối với hắn căn bản không có hại gì.” Nữ Đế vẫn ung dung, thực tế phán đoán của bà không hề sai.

Nhìn bên ngoài có vẻ như Đế Tôn bá đạo như vậy, gần như đang tứ ý phá hoại môi trường sàn đấu xung quanh, nhưng thực tế hắn cũng thông qua phương pháp đó để khiến những kẻ vẫn luôn âm thầm ẩn nấp (phục địa ma) chờ đợi vòng chung kết bị rối loạn hoàn toàn nhịp độ.

“Kiến quỷ!

Ở đâu ra mà lắm sóng nước thế này?

Mau chóng di chuyển thôi!” Trong thâm xứ tùng lâm, hai tuyển thủ xếp hạng tương đối thấp đang đứng hình.

Họ đã mất hơn hai tiếng đồng hồ mới bố trí xong một nơi ẩn thân tạm thời, vậy mà bị đợt sóng nước đột ngột của Đế Tôn trực tiếp cuốn trôi, chỉ lo chạy thục mạng cũng không kịp...

Trong chốc lát, toàn bộ vị trí gần hồ nước ở hướng Tây của chiến trường, hàng chục thí sinh đang tản mát khắp nơi hoàn toàn vỡ trận, bắt đầu điên cuồng nhảy nhót di động.

“Ha ha!

Lũ tiểu nhân điểm thấp các ngươi lại mong chờ làm kẻ ẩn nấp tay không bắt sói để nghịch tập sao?

Nực cười!” Đế Tôn cố ý phóng ra một đạo hồn âm cuồng lãng, quét qua khu vực chiến trường đang bị sóng nước bao phủ xung quanh, tiến thêm một bước gây áp lực cho những tuyển thủ cuối bảng đó, quả nhiên cũng thu được hiệu quả không tệ!

Những đợt sóng nước cuồng mãnh dần rút đi, Đế Tôn phi hành giữa không trung nhanh chóng kiểm soát tầm nhìn từ hướng Tây sang hướng Đông, thu thập những chiến lợi phẩm bị đại lãng đào sa lọc ra.

Chương 802

Nhanh chóng có ba đạo quang hoàn của những kẻ bị sóng nước nhấn chìm, giá trị sinh mệnh về không và bị đào thải đập vào mắt.

Đế Tôn nhặt lấy những quang hoàn đó, chúng bị quang hoàn vốn có của hắn thôn phệ, giới hạn giá trị sinh mệnh tăng lên tới 150 điểm.

Nhưng đây chỉ là giới hạn trên, giá trị sinh mệnh thực tế hiện tại của Đế Tôn chỉ có 80 điểm, hắn cần hái những quả bổ cấp phân bố ngẫu nhiên khắp rừng rậm mới có thể nâng cao giá trị sinh mệnh hiện tại.

Để nâng cao hiệu suất tiến công ở mức tối đa, Đế Tôn trực tiếp hào vô bảo lưu phóng xuất ra khí tức thần ma bản nguyên vô cùng cường đại, giống như một con cuồng thú thức tỉnh, nhanh chóng men theo con đường duy nhất hướng về khu vực trung tâm của chiến trường rừng rậm mà áp sát...

“Không ổn, ta cảm nhận được một đạo khí tức vô cùng cường đại đang tới gần...” “Chẳng lẽ là tên phong tử Đế Tôn hạng nhất đó sao?

Nếu thật sự gặp phải hắn thì anh em ta xúi quẩy to rồi!” “Cầu nguyện đừng là như vậy.” Tại một góc mật lâm phía Tây, hai tuyển thủ kết bạn đồng hành có thứ hạng ở mức trung bình đang nhắm nghiền mắt với vẻ mặt thành khẩn, liên tục vái lạy trước ngực và thầm cầu nguyện.

“Được rồi, đừng có ở đây giả thần giả quỷ nữa, thả lỏng đi, bản tọa sẽ không để các ngươi cảm thấy thống khổ đâu.” “Cái gì!

Lại phát hiện ra chúng ta nhanh như vậy sao??” Hai người vừa mở mắt ra, trong lòng liền lạnh toát, có một loại cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt.

Nhìn Đế Tôn áp sát thân mình như quỷ mị, khẽ lướt qua vị trí cổ của hai người, giá trị sinh mệnh trên đỉnh đầu họ trong nháy mắt về không.

Cùng với việc nhục thân của hai người dần biến mất, chỉ còn lại hai đạo quang hoàn rơi vào lòng bàn tay Đế Tôn.

Ở giữa quang hoàn lấp lánh hai quả kỳ dị tỏa sáng, chính là quả khôi phục sinh mệnh mà hai người họ tìm thấy trong mật lâm, lúc này cũng đều luân lạc thành chiến lợi phẩm của Đế Tôn.

"Tốt, cư nhiên có thu hoạch ngoài ý muốn!" Đế Tôn không chút do dự nuốt lấy quang hoàn và quả thực, phát hiện giá trị sinh mệnh nhanh chóng đầy lên, và giới hạn trên cũng vì thôn phệ quang hoàn của hai người vừa rồi mà tăng lên 180 điểm!

Sau khi hoàn thành một loạt động tác đó, Đế Tôn tiếp tục tiến lên.

Một khu vực núi lửa, sau một loạt chấn động, miệng núi lửa phun ra những dòng nham thạch nóng rực theo kiểu phun trào, hoàn toàn phong tỏa con đường Đế Tôn muốn tiếp tục tiến về phía Đông.

"Ồ?

Trò hèn hạ thế này cũng dám để lộ trước mặt Đế Tôn ta sao?

Vô vị." Dưới chân Đế Tôn mạnh mẽ chấn động, thần ma song dực nhanh chóng ngưng tụ nâng cơ thể hắn lên không trung, nhanh chóng lách qua miệng núi lửa nóng rực, dễ dàng vượt qua sự ngăn trở.

"Không ngờ gã này lại có thể tự ngưng tụ năng lượng dực để bay lượn, quả nhiên không đơn giản!" Tình Nhi thêm một lần nữa bị chấn kinh, nhưng Nữ Đế vẫn vững như Thái Sơn.

"Không cần vội, còn nhiều điều khiến ngươi kinh hỉ đấy, hiện tại tất cả người tham gia chỉ mới bị đào thải một phần năm, càng về sau áp lực của hắn sẽ càng lớn.

Thay vì dồn hết sự chú ý lên Đế Tôn, chi bằng hãy tìm ra tên đồng bạn kia của hắn!" "Minh bạch!" Tình Nhi khẽ gật đầu, màn sáng trước mặt tự động bắt đầu chuyển đổi.

Cùng lúc đó, Ngộ Không cuối cùng cũng phát lực.

Sau khi nhắm trúng một mục tiêu tại khu vực tùng lâm hướng Nam, nó phát ra một đợt tập kích bất ngờ không hề báo trước, thành công tiêu diệt đối phương, lấy được quang hoàn năng lượng, nâng giới hạn sinh mệnh của mình lên 140 điểm.

Ở một phía khác, Thất Vương gia tại chiến trường hướng Đông cũng bắt đầu càn quét các lộ đối thủ.

Thủ đoạn của gã tàn nhẫn hơn Đế Tôn và Ngộ Không nhiều, có những người thậm chí trực tiếp bị hạ lệnh triệt để mạt sát, hồn niệm tiêu tán, linh hồn thể ở thế giới thực cũng sẽ bị trọng thương ở mức độ nhất định, dẫn đến kết cục điên khùng hoặc ngớ ngẩn...

Thoáng cái trận thi đấu đã kéo dài tám tiếng đồng hồ.

Tuyệt đại đa số những học viên có thứ hạng thấp trong chiến trường đều lục tục bị những kẻ mạnh nhất trong lãnh địa của họ trấn áp và quét sạch.

Chiến trường hướng Đông có Thất Vương gia, hướng Tây có Đế Tôn, hướng Nam có con khỉ đó, còn hướng Bắc thì có ba đơn vị tác chiến thực lực cường đại, trong lúc đối đầu lẫn nhau cũng không ngừng tiến lại gần khu vực trung tâm chiến trường.

Theo quan điểm của Đế Tôn, tuy quy tắc là như vậy nhưng cũng không nhất thiết phải vội vàng tiến vào giữa.

Nguyên nhân đơn giản là theo cách hiểu của Đế Tôn, cái gọi là khu vực an toàn đó còn nguy hiểm hơn nhiều so với hình thức khảo nghiệm đặc thù mà Nữ Đế giáng xuống!

Tất cả mọi người đồng thời tụ lại, sát lục chỉ có thể thảm liệt hơn, cạnh tranh cũng chỉ dẫn tới sự suy tàn.

So với sách lược đó, Đế Tôn thiên về việc tìm kiếm những truyền thừa pháp khí có thể bảo vệ bản thân, cũng như thu thập nhiều chiến lợi phẩm hơn để chuẩn bị cho vòng chung kết cuối cùng.

Oanh long long!

Trên chín tầng trời, một đạo kinh lôi vang dội bên tai đột nhiên nổ phát.

Chương 803

Ngộ Không sau khi dùng một gậy quật ngã một con mồi, liền cầm lấy chiến lợi phẩm hướng về vị trí của Đế Tôn mà tìm tới.

Bốn kẻ mạnh nhất từ bốn phương chiến trường cuối cùng đã hội tụ tại khu vực trung tâm rừng rậm, chuẩn bị triển khai hồi đối quyết cuối cùng.

Quy mô 50 tuyển thủ ban đầu lúc này chỉ còn lại tám người.

Ngoài Đế Tôn, Ngộ Không cùng với Thất Vương gia và ba tên sát thủ tùy tùng của gã, bốn người còn lại đều đến từ chiến trường phương Bắc.

Bốn người này ít nhiều có ý định chung tay sát cánh đối phó kẻ địch chung, âm thầm bện thành một sợi dây để đẩy bốn người phía Đế Tôn ra khỏi cuộc chơi trước.

Lúc này vì đã vào giai đoạn quyết đấu, giá trị huyết lượng trên quang hoàn cũng như trang bị chiến lợi phẩm thu hoạch được của tám người đều vô cùng hoàn chỉnh, mang tư thế của một trận quyết đấu đỉnh cao.

"Hống hống, xem ra mọi người đều chuẩn bị khá đầy đủ nhỉ.

Ta biết rồi, đánh thôi, loạn đấu mà?

Từng người một sẽ bị loại khỏi cuộc chơi chứ?" Gã to xác vác lang nha bổng đến từ phương Bắc mở miệng hỏi.

Tên thư sinh mặc áo trắng bên cạnh khẽ cười: "Không vội, ta có cách có thể giúp mọi người giải quyết sự phiền phức này." Nói đoạn, thiếu niên áo trắng khẽ vẫy tay, lấy ra một viên xúc xắc, chính là một trong những chiến lợi phẩm trong rừng rậm.

“Kích hoạt môi giới quy tắc, mỗi người chúng ta gieo một lần điểm số, kẻ nào gieo được một điểm sẽ trở thành công địch của những người còn lại.

Nếu hai người cùng ra một điểm thì hai người đó sẽ phải đối quyết trước một trận, thấy thế nào?” “Hắc hắc, phương pháp không tệ, ta thích, nghe theo mệnh trời đi!” Trong hai người còn lại của chiến trường phương Bắc, một nữ tử che mặt lạnh lùng hừ một tiếng không nói gì nhiều nhưng cũng không phản bác, mặc nhận đồng ý.

Còn lão đầu râu trắng thì cười híp mắt vuốt râu.

“Cách chơi cũng hay đấy, nhưng sợ có kẻ không tuân thủ quy tắc!

Đừng quên trong tám người ở đây, quan hệ giữa các bên cũng có tốt có xấu, vạn nhất bốn người đối diện chia làm hai nhóm bao vây thì quy tắc cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Thất Vương gia nghe xong lập tức biểu thái: “Nếu viên xúc xắc thực sự công bằng, bản vương bảo chứng sẽ tuân theo quy tắc.

Ta và hạ nhân của mình nếu đồng thời gieo ra một điểm, ta cũng sẽ tiến hành một trận đối quyết công bằng, tuyệt đối không phá hoại quy tắc trò chơi.” “Hừ!

Ta cũng vậy!” Ngộ Không cũng lên tiếng hưởng ứng một tiếng, thay Đế Tôn mở lời.

“Được, vậy bắt đầu từ ta!” Thư sinh thu lại quạt giấy, viên xúc xắc lóe lên quang mang trong chốc lát rồi bắt đầu xoay tròn, cuối cùng gieo ra ba điểm.

Tiếp đó, những người khác lục tục gieo một lần theo quy tắc, điểm số của mỗi người đều khác nhau, duy chỉ không có ai ra một điểm.

Cuối cùng viên xúc xắc rơi vào tay Đế Tôn.

Một đạo lưu quang lướt qua mắt tên thư sinh, lặng lẽ ẩn vào trong viên xúc xắc.

Đế Tôn vốn là cao thủ đỉnh tiêm về trò chơi quy tắc này, tiểu gia hỏa mười đuôi sau khi phát hiện điều bất thường đã ngay lập tức truyền một đạo hồn niệm cho Đế Tôn.

"Lão đại, có cần thay đổi điểm số không?

Tên thư sinh đó đã mặc định quy tắc một điểm, bất kể ngài gieo bao nhiêu lần thì cũng chỉ ra một điểm thôi." Đế Tôn khẽ cười: "Không sao, một đánh sáu, Đế Tôn ta có gì phải sợ?" Đã hiểu rõ ý đồ của đối phương, Đế Tôn không lãng phí thời gian thêm nữa, mạnh mẽ vung tay chấn nát viên xúc xắc trên đỉnh đầu thành phấn vụn.

"Ngươi làm cái gì?

Muốn phá hoại quy tắc trò chơi sao?" Tên to xác vác lang nha bổng lạnh giọng quát hỏi.

Đế Tôn cười nhạt: "Đạo của quy tắc kỵ nhất là mất đi sự công bằng, nếu không thì chẳng còn thú vui gì để nói nữa.

Vị thư sinh này đã bày rõ ý đồ nhắm vào ta, vậy viên xúc xắc huyền phù trên đỉnh đầu này còn có ý nghĩa gì?

Chi bằng nghiền nát nó cho thống khoái." Phanh!

Lời của Đế Tôn vừa dứt, tráng hán cầm Lang Nha Bổng là kẻ đầu tiên nổi giận.

Trong con ngươi hắn thiêu đốt một đôi xích hỏa, lao thẳng lên.

Oanh long long!

Đầu bổng khủng khiếp từ trên không nện xuống, thanh Lang Nha Bổng này chẳng biết đã thôn phệ máu của bao nhiêu người, chỉ mới đợt vung đầu tiên đã bộc phát khí tức huyết tinh khiến người ta chấn

động.

Chương 804

Đế Tôn cười lạnh một tiếng, Hiên Viên Kiếm ứng tiếng vào tay.

Trong lúc nghiêng người né tránh phong mang của Lang Nha Bổng, Đế Tôn vung tay phóng ra Hiên Viên kiếm mang.

Luồng kiếm nhận quang khủng bố vô cùng thuận thế bộc phát, đánh văng đại khối đầu ra xa mấy chục mét.

Quang hoàn trên đầu hắn nhanh chóng trở nên ảm đạm, tám mươi điểm huyết lượng trong nháy mắt tổn hao quá nửa.

"Mẹ kiếp, tên này cũng quá mạnh rồi chứ?

Kiếm nhận rời khỏi lòng bàn tay mà còn có thể bộc phát uy lực như thế?

Hộ thể cương khí của đại khối đầu bị đánh tan trong nháy mắt!" Nữ tử che mặt và lão giả thư sinh bên cạnh đều bị dọa ngây người, nhất thời chỉ có thể trơ mắt nhìn tráng hán Lang Nha Bổng chịu khổ, không dám tiến lên.

Đế Tôn không tiếp tục truy kích, ánh mắt lãnh ngạo nhìn tráng hán đang bò trên đất.

"Thủ cấp này tặng các ngươi làm quà gặp mặt, ai muốn thì lên mà lấy." Lời vừa dứt, mấy kẻ bên cạnh lập tức như chó dại lao vào cấu xé.

Dù sao quang hoàn trên đầu tráng hán Lang Nha Bổng là chiến lợi phẩm không thể bỏ qua, ba người thư sinh vốn cùng chiến tuyến cuối cùng cũng không nhịn được sự dụ hoặc của lợi ích, đồng loạt xông lên nghiền nát tráng hán kia.

"Ba cái...

Phụt!" "Huynh đệ, xin lỗi nhé, ai biết được tên kia mạnh như vậy.

Sức mạnh ngươi đóng góp, ba người tụi ta sẽ kế thừa, như vậy cơ hội thắng của tụi ta sẽ lớn hơn một chút, nếu không tất cả đều không thể tấn cấp, chỉ có thể bị loại thôi." Tên thư sinh luôn dùng vẻ mặt hòa nhã đối đãi với người khác, không ngờ lại là kẻ ra tay tàn nhẫn nhất, 'rắc' một tiếng trực tiếp vặn gãy cổ tráng hán.

Thất Vương gia thu hết thảy vào mắt, thừa dịp ba người ở chiến trường phía Bắc đang chia chác chiến lợi phẩm, hắn lặng lẽ ra hiệu cho tên sát thủ đỉnh tiêm bên cạnh.

Thích khách như quỷ mị lóe lên, một đạo ngân mang từ đoản đao bên hông lóe sáng, trong nháy mắt mạt sát cả ba người nhóm thư sinh.

Động tác lăng lệ đến mức Ngộ Không cũng phải kinh ngạc.

"Mẹ kiếp...

Một chiêu mà đồng thời giết sạch ba người?

Tên này có lai lịch!" Ngộ Không nhịn không được gãi tay thốt lên.

"Có thể đi theo Thất Vương gia thì nhất định không phải hạng phàm phu tục tử.

Giờ chỉ còn bốn người, mà chỉ còn ba danh ngạch...

Ngươi nên biết phải làm gì rồi chứ, Ngộ Không." "Hắc hắc, ca ca cứ yên tâm, đệ sẽ lột mặt nạ của tiểu tử kia ra xem hắn là thần thánh phương nào." Ngộ Không vừa nói, Kim Cô Bổng liền vào tay, 'vụt' một tiếng lao vút lên cao.

Sau khi khóa chặt khí tức của thích khách che mặt, cây gậy trong tay không ngừng phình to, nện thẳng xuống nhục thân của hắn.

Oanh long long!

Tiếng nổ kinh thiên động địa bộc phát, lực đạo của Kim Cô Bổng

lớn chừng nào, nện nặng nề lên thanh trường kiếm mà tên thích khách đang giơ lên đỡ.

Nhưng thanh kiếm kia lại không hề sứt mẻ!

Chỉ qua một đợt giao thủ, Đế Tôn đã có thể phán đoán rõ ràng rằng thân phận của tên này tuyệt đối không đơn giản, thanh kiếm trong tay cũng không phải phàm phẩm.

Phải biết rằng, dù thân phận Thất Vương gia có tôn quý đến đâu cũng không thể mời được chư thiên thần minh hạ giới làm vệ sĩ, vì thế thân phận của thích khách thần bí này chỉ có hai khả năng.

Hoặc là tán nhân tu sĩ tu hành có thành tựu trong nhân gian.

Nhưng những người đi con đường này đều có tâm trí kiên định nhường nào, không đời nào dễ dàng bị phàm nhân sai khiến, nghe lời răm rắp, càng không chủ động vào chốn hưởng lạc trong nội thành Nữ Nhi quốc này.

Ngoài ra, chỉ còn một khả năng khác...

Kẻ này có cùng mục đích với hai người Đế Tôn!

Ban đầu, Đế Tôn cũng không quá để ý đến võ giả che mặt này, dù sao Thất Vương gia hiển hách, bên cạnh có vài người tài phụ tá cũng là bình thường.

Chương 805

Nhưng hiện tại, khi Đế Tôn tận mắt thấy hắn ra tay, lập tức khẳng định thân phận của kẻ này chắc chắn không đơn giản như vẻ ngoài.

"U!

Phiền phức rồi đây, bốn người chọn ba, trong chúng ta tất sẽ có một người bị đào thải mới vào được vòng quyết thắng!" Ngộ Không gãi gãi tay, vẻ mặt có chút phấn khích.

Vì hắn hiểu rõ, những vòng vượt ải trước đó chỉ là trò tiêu khiển nhỏ, còn bây giờ mới thực sự là cục diện sinh tử một mất một còn.

Bốn người bọn họ, dù là phối cặp đấu lẻ thì nhất định cũng sẽ là cục diện yên diệt kinh thiên động địa, khu rừng chiến trường nhỏ bé này chưa chắc đã đủ để bọn họ thỏa sức tung hoành sức mạnh.

Nhưng ngay lúc này, xung quanh trung tâm khu đất nơi bốn người đang đứng, đột nhiên từ hư không hạ xuống một đạo pháp tắc lôi diễm thuộc tính lôi liên miên bất tuyệt.

Lấy vị trí bốn người làm tâm, vòng tròn lan rộng ra ba trăm mét, phác họa ra một biên giới hình tròn hoàn chỉnh, bên ngoài đều bị lôi diễm vô tận tẩy rửa.

Nhìn vào thuộc tính quang hoàn trên người mỗi người, Đế Tôn có 270 điểm sinh mệnh, Thất Vương gia 360 điểm, Ngộ Không và thích khách che mặt đều là 190 điểm.

Xét về tính công bằng, khả năng Ngộ Không và thích khách che mặt quyết đấu cao thấp là lớn nhất.

Tuy nhiên, cụ thể phải tranh đấu thế nào thì mọi người vẫn chưa

đạt được sự thống nhất.

"Được rồi, vòng cuối cùng, trong bốn người chúng ta, ai cũng không muốn trở thành kẻ cuối cùng bị loại.

Nếu đã vậy thì cứ nghe theo mệnh trời, dựa vào bản lĩnh của mỗi người đi.

Theo ta thấy, hay là bốn người chúng ta gieo xúc xắc để phân định thứ tự, mỗi người luân phiên ra tay theo trình tự, chỉ số sinh mệnh của ai cạn kiệt trước thì trận đấu lập tức kết thúc." Lần này, Thất Vương gia lại chủ động nhảy ra chủ trì đại cục.

Đế Tôn nhạy bén nhường nào, liếc mắt một cái đã thấy tên này không có ý tốt, chắc chắn lại có kế hoạch gì đó đang chờ đợi hai người hắn và Ngộ Không.

"Ta không có ý kiến." Đế Tôn là người đầu tiên hưởng ứng Thất Vương gia, hai đại lão nhìn nhau, đều nở nụ cười đầy thâm ý.

"Ngươi thì sao?" Ngộ Không quay đầu nhìn về phía thích khách che mặt, kẻ đó cũng chỉ khẽ gật đầu, không nói lấy một lời.

"Vậy thì không cần do dự nữa, để công bằng, bốn người chúng ta cùng gieo, điểm số ai cao thì ra tay trước!" Ngộ Không rút ba sợi lông sau gáy thổi nhẹ một cái, ba viên xúc xắc phục chế hiện ra trong lòng bàn tay, cùng với viên xúc xắc mà tên thư sinh dùng lúc trước, đồng loạt xoay tròn trên đầu bốn người.

"A ha ha ha, sáu điểm, ta được sáu điểm, ta được ra tay trước rồi!" Ngộ Không kích động nhảy nhót trông càng giống một con khỉ, kết quả là người ra tay đầu tiên dường như ai cũng có thể chấp nhận được.

Tiếp theo, Thất Vương gia gieo được năm điểm, ra tay thứ hai.

Đế Tôn chỉ có một điểm nên ra tay cuối cùng, thích khách che mặt

thứ ba.

“Có thể bắt đầu rồi.” Đế Tôn ra hiệu cho Ngộ Không.

Chỉ thấy đầu khỉ hắc hắc cười một tiếng, Kim Cô Bổng trong tay không ngừng phình to, xung quanh cánh tay hắn bỗng chốc huyễn hóa ra hàng trăm hàng ngàn ảo ảnh khỉ con.

Phải biết rằng, mỗi một đường nét của bầy khỉ này đều sở hữu một nửa năng lực thực chiến của bản thể Ngộ Không, khí thế uy áp tỏa ra không thể xem thường.

Nhưng cách thức ra tay lần này của Ngộ Không lại khiến ba người còn lại, bao gồm cả Đế Tôn, phải đại kinh thất sắc.

Con khỉ này không hề lỗ mãng như mọi khi, mà dùng một mệnh lệnh thống nhất để thao túng tất cả các ảo ảnh khỉ được triệu hồi.

“Thái Sơn Áp Đỉnh!!” Hàng ngàn ảo ảnh khỉ đồng thời xông lên trời, ngưng tụ giữa không trung thành hình thái một bàn tay khổng lồ che lấp cả bầu trời!

Đế Tôn nhìn thấy liền mỉm cười, thầm nghĩ đầu khỉ quả nhiên có tiến bộ.

Lý do đơn giản là tên này đã vận dụng trí tưởng tượng của mình, mô phỏng lại uy lực Ngũ Chỉ Sơn mà Phật Tổ năm xưa giáng xuống, biến hóa thành Kim Cô Huyễn Thể Đại Trận cho riêng mình!

Tất cả hư ảnh Ngộ Không đồng thời giơ cao Như Ý Kim Cô Bổng, ngưng tụ ra đường nét chưởng văn khổng lồ giữa không trung, ép xuống khu vực duy nhất trên chiến trường chưa bị thiên lôi pháp tắc bao phủ.

Lúc này trên bầu trời có bao nhiêu huyễn thể Ngộ Không, thì có bấy nhiêu uy lực phục chế của thần khí Kim Cô Bổng bộc phát!

Sức mạnh của hàng ngàn cây Kim Cô Bổng điệp gia lại với nhau tuyệt đối không đơn giản như bị cùng một cây gậy đánh một ngàn lần, mà là hiệu quả của một ngàn cây Kim Cô Bổng đồng thời bộc phát trong phạm vi đó!

"Hú hú, Ngộ Không tiểu tử, thực sự có tiến bộ rồi!!" Đế Tôn nhịn không được lần thứ hai cảm thán, vì hắn cảm nhận rõ rệt cường độ sức mạnh trong đợt ra tay đầu tiên của Ngộ Không đủ để chấn hãm toàn trường.

Oanh long long!

Chương 806

Tiếng nổ oanh tán ra không lời báo trước, gần như thôn phệ hoàn toàn khu vực chiến trường.

Mạnh như đại lão Đế Tôn cũng buộc phải nâng trạng thái lên mức cao nhất mới có thể miễn cưỡng chống lại đợt công kích cấp độ yên diệt này.

"Mẹ kiếp, con khỉ thối kia lại có thủ đoạn này, suýt nữa thì làm bộ xương già của ta tan nát!" Thất Vương gia và thích khách che mặt đồng thời phát động bí thuật phòng ngự đỉnh cao, nhưng hiệu quả thu được cũng rất nhỏ nhoi.

Mỗi một chi tiết nhỏ trên bàn tay khổng lồ kia đều là một điểm bộc phát do hư hóa Kim Cô Bổng đánh ra, vì thế chỉ cần nằm trong phạm vi bàn tay bao phủ, căn bản không có khả năng đầu cơ trục lợi để né tránh tiến công.

Trong sát na, khi toàn bộ sức mạnh tích tụ bộc phát ra, chiến trường rừng rậm ở vòng chung kết trong nháy mắt bị san thành bình địa, cỏ cây đất đá trong phạm vi đó khoảnh khắc sau đều bị đánh thành tro bụi...

Sau khi bụi trần lắng xuống, Đế Tôn vẫn đứng nguyên tại chỗ, hoàn hảo vô tổn, thậm chí trên người không vương lấy một hạt bụi.

Phía bên kia đám sương mù dày đặc, Đế Tôn theo bản năng nhíu mày, vì ngay khoảnh khắc đợt tấn công kết thúc, hắn đã có dự cảm rằng phía bên kia, Thất Vương gia đã ra tay.

"Chim hết thì cất cung, thỏ chết thì mổ chó!" Tám chữ chậm rãi thốt ra, sau khi bụi trần tản đi, Đế Tôn và Ngộ Không đồng thời nhìn thấy ở vị trí cách đó trăm mét, binh khí trong tay Thất Vương gia đã

xuyên thủng lồng ngực thích khách che mặt một cách dứt khoát.

“Ngươi thật sự xuống tay được sao?

Người ta tận trung với ngươi, giúp ngươi quét dọn bao nhiêu phiền phức, vậy mà ngay cả danh ngạch cũng không cho người ta?” Thất Vương gia cười hờ hững, quay đầu nhìn về phía Ngộ Không và Đế Tôn: “Đây là bản lĩnh cơ bản nhất mà ta học được trong hoàng gia, khi một người không còn giá trị, họ sẽ trở thành công cụ của kẻ khác.

Huống chi hắn là nô tài của bản vương, ý nghĩa sống duy nhất là phát huy giá trị mà ta cần thấy, chỉ vậy thôi.” “Chúc mừng ba vị đã thành công đoạt được ba hạng đầu trong bài kiểm tra tầng thứ mười của Thiên Vũ Lâu.

Tuy nhiên, do có người trong các ngươi vi phạm quy tắc, Đại Thần Quan của nội thành lâm thời quyết định gia thí một trận.” “Hả?

Vi phạm quy tắc?

Không thể nào!

Quy tắc chẳng phải như trước đó sao?” Thất Vương gia nhất thời không giữ được bình tĩnh, nếu không phải đang ở địa bàn Thiên Vũ Lâu, e là hắn đã lập tức trở mặt.

Ban đầu có bốn người, hắn cùng thủ hạ đối đầu nhị đối nhị với Đế Tôn và Ngộ Không.

Bây giờ vừa loại bỏ hộ vệ bên cạnh để giữ lấy danh ngạch tấn cấp, thì cái quái gì lại lâm thời thay đổi quy tắc, cục diện này vô cùng bất lợi cho hắn.

“Chẳng lẽ ngươi muốn kháng lệnh của Đại Thần Quan?

Huống hồ kẻ vi phạm quy tắc đó không phải ngươi sao?” Tiếng nói thao túng cục diện từ trên tầng mây đột nhiên trở nên lạnh lẽo

thêm vài phần, khiến cả ba người Đế Tôn lại một lần nữa ngơ ngác.

“Ta?

Ta chẳng lẽ làm sai điều gì?” “Hừ, vốn dĩ ta không định nói, nhưng hiện tại nếu ngươi đã không phục, ta sẽ nói rõ chân tướng cho ngươi nghe.

Vị thủ hạ bị ngươi giết chết chính là Cực Lạc Sứ Giả của tầng thứ mười Thiên Vũ Lâu chúng ta.” Câu nói này vừa thốt ra, Đế Tôn và Ngộ Không đều không nhịn được nhìn nhau, lộ ra biểu tình khó tin.

“Không thể nào!

Hắn là người ở bên cạnh ta từ nhỏ, sao có thể đột nhiên trở thành Cực Lạc Sứ Giả?” Tiếng nói u u của kẻ chủ tể chiến trường từ trên không trung lại truyền đến: “Tầng thứ mười vốn không thiết lập vị trí Cực Lạc Sứ Giả, nhưng thủ hạ của ngươi trong chiến trường nhân duyên tế hội đã có được Vận Mệnh Chi Tử Bí Thược – đạo cụ hiếm có duy nhất.

Theo quy tắc, hắn có quyền nhận được một lần thỉnh cầu Nữ vương của Nữ Nhi quốc thay đổi vận mệnh.

Nguyện vọng hắn cầu xin chính là trở thành Cực Lạc Sứ Giả của tầng thứ mười, sau khi bài kiểm tra này kết thúc thành công, hắn sẽ danh chính ngôn thuận có được tư cách tiến vào nội thành.

Đáng tiếc, chưa đợi ta tuyên bố kết quả cuối cùng, ngươi đã không do dự mạt sát hắn...” Thất Vương gia lúc này hối hận không thôi, nhưng hắn cũng hiểu rõ chuyện đã xảy ra thì không còn cách nào cứu vãn, hiện tại việc cần làm nhất là nhanh chóng lấy lại quyền kiểm soát cục diện.

“Được!

Quyết định là do bản vương đưa ra, bản vương nhận thua!

Vậy hãy xem nội dung gia thí là gì?" Tiếng nói u u chậm rãi giáng lâm: "Đơn giản thôi, ba phút sau Đại Thần Quan sẽ mang theo bảy bảy bốn mươi chín đạo huyễn thân giáng lâm trước mặt các ngươi.

Mỗi người có ba cơ hội tìm ra chân thân của Đại Thần Quan, người đoán đúng sẽ trực tiếp tấn cấp, kẻ đoán sai sẽ vạn kiếp bất phục!" Thất Vương gia nghe vậy lộ ra một nụ cười sâm lãnh dữ tợn: "Trò chơi này, ta thích!" Đế Tôn và Ngộ Không đều không bày tỏ thái độ.

Chỉ trong chốc lát, một đạo quang môn rực rỡ phía trên đầu ba người chậm rãi mở ra, quả nhiên có đủ bốn mươi chín đạo thải quang từ hư không giáng xuống.

Sau khi chậm rãi hạ xuống đất, cả chiến trường đều tăng thêm một mùi hương nồng nàn.

Chương 807

Những đạo thải quang đó ngay khoảnh khắc chạm đất đều tự động huyễn hóa thành hình dạng kén màu, bình tĩnh nằm trước mặt ba người.

"Hả!

Đệ còn chưa thấy mặt Đại Thần Quan bao giờ, làm sao biết cái nào là thật?

Ca ca, cái này chẳng phải là đánh cược vận may sao!" Đế Tôn lại nở một nụ cười khinh miệt: "Ải này nhìn thì có vẻ đầy tính ngẫu nhiên, nhưng thực chất là đang khảo nghiệm xem chúng ta có thể trả cái giá lớn đến mức nào mà thôi." Giữa ba người bị lực lượng pháp tắc ngăn cách, không ai có thể nhìn thấy hay nghe thấy hành động và kết quả lựa chọn của hai người còn lại.

Tuy nhiên, Đế Tôn có thể dựa vào không gian Tu Di để né tránh sự khóa chặt của khí tức pháp tắc ở một mức độ nhất định, âm thầm chỉ cho Ngộ Không một chiêu.

Nhanh chóng, chỉ thấy đầu ngón tay Đế Tôn búng nhẹ, một luồng sinh mệnh bản nguyên vô cùng thuần túy hóa thành đường nét đóa liên hoa khẽ tán ra, giữa không trung không ngừng phình to, đồng thời bao trùm lấy bảy bảy bốn mươi chín cái kén màu.

Những vệt máu loang lổ rơi lên bề mặt những cái kén đó, nhanh chóng thấm sâu vào bên trong.

Huyễn kén khó lòng chống lại huyết mạch chi lực vô cùng mạnh mẽ của Đế Tôn, chỉ trong thoáng chốc đã bị luyện hóa thành hư vô.

Nhưng tương ứng với đó, khí huyết chi lực của Đế Tôn bị linh

chủng trong huyễn kén thôn phệ, giống như những linh hoa tiên chủng được tẩm bổ bởi loại ngọc dịch quỳnh tương mạnh nhất thế gian, có được sự dưỡng dục sinh mệnh mạnh mẽ.

"À, ta biết mục đích thực sự là gì rồi." Đế Tôn nhìn thấu hết thảy, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh tự tại, căn bản không thèm tính toán.

Tất cả linh chủng dần tan biến, chỉ còn lại duy nhất một cái kén màu, đó chính là chân thân của Đại Thần Quan.

Điều khiến Đế Tôn không ngờ tới là Đại Thần Quan trong truyền thuyết chính là Tình Nhi – tả hộ pháp bên cạnh Nữ Đế.

"Chúc mừng các hạ đã thành công vượt qua giai đoạn gia thí, có được tư cách tiến vào nội thành.

Hiện tại ta phải dựa trên cường độ thuộc tính hồn phó của ngài để xác định đẳng cấp đặc quyền quý tộc.

Ở nội thành, đẳng cấp đặc quyền trực tiếp liên quan đến địa vị của ngài." Đế Tôn thản nhiên nhún vai, khẽ nhắm đôi mắt tinh thần như tinh tú lại, hàng ngàn hồn phó phía sau lưng lập tức xao động.

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Tình Nhi cũng phải đại kinh thất sắc!

Quả thực không sai, Đế Tôn không những thừa kế được những vong hồn tội đồ ở chiến trường luyện ngục mà còn thực sự thu phục chúng để bản thân sử dụng.

Loại người này nếu không thể để nội thành sử dụng thì chắc chắn sẽ trở thành mối họa chí mạng.

"Các hạ đúng là thiên túng chi tài, người có thể thu thập được nhiều hồn phó như vậy là độc nhất vô nhị ở nội thành.

Không biết ngài có nguyện ý gia nhập hàng ngũ sứ giả Nữ Nhi quốc, trực tiếp phụ trách trước Nữ Đế, trở thành nội thị của Nữ Đế

không?" Đế Tôn sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thầm hô một tiếng 'hoàn hảo'.

Người của Nữ Đế sao?

Đó là đại boss chí cao vô thượng của Nữ Nhi quốc, có thể trực tiếp tiếp xúc thì việc điều tra mọi bí mật của Nữ Nhi quốc đương nhiên là thuận tiện nhất.

"Cầu còn không được." Tình Nhi cũng lộ ra nụ cười hài lòng: "Vậy thì tốt, xin mời đi theo ta." Trong chớp mắt, chỉ thấy Tình Nhi khẽ vẫy tay, trước mặt hai người Đế Tôn hiện ra một tấm gương ánh sáng màu ngân bạch từ hư không.

Trong đó phản chiếu rõ ràng hình bóng của Đế Tôn và Tình Nhi, chỉ trong nháy mắt, hai người đã trực tiếp tiến vào vương điện của Nữ Nhi quốc.

Bên trong cung điện rộng lớn chỉ có chiếc vương tọa cao cao tại thượng, cùng với bản tôn Nữ Đế đang ẩn mình trong vùng bóng tối.

Từ lúc bước vào đại điện, ánh mắt Đế Tôn vẫn luôn dừng lại trên người Nữ Đế, hắn luôn muốn nhìn rõ chân dung nàng nhưng lại thủy chung không thể làm được.

Điều khiến Đế Tôn ngạc nhiên hơn là hắn không thể cảm nhận được bất kỳ tia khí tức dao động nào trên người Nữ Đế, nhưng người này lại rõ ràng đang tồn tại ở đó.

Tình huống như vậy chỉ có hai cách giải thích hợp lý.

Một là thực lực Nữ Đế vượt xa Đế Tôn, và được gia trì ít nhất một cấp độ cổ ma hồn lực, đạt đến cường độ cổ ma hồn lục giai trở lên, vượt ra ngoài giới hạn kiểm tra hiện tại của Đế Tôn.

Một giải thích khác là trong cơ thể Nữ Đế cũng sở hữu một tiểu thế giới không gian tồn tại độc lập giống như Tu Di Giới, có thể dung

nạp sinh mệnh bản nguyên của mình, dùng cách thức đó để che giấu sự truy quét khí tức.

Tóm lại, thần tích vốn chỉ có Đế Tôn mới có thể làm được nay lại xuất hiện trên người Nữ Đế này, xem ra không phải chuyện tốt.

"Xem ra người phụ nữ này mới thực sự là kình địch không thể xem thường!" Phải thừa nhận khí trường của Nữ Đế cao cao tại thượng vô cùng mạnh mẽ, mỗi một bước chân nàng tiến về phía vương tọa đều mang lại một loại uy áp không tên, khiến người ta theo bản năng muốn quỳ lạy mô bái chiếc vương tọa băng giá ấy.

Nếu không phải Đế Tôn có thân phận đặc thù, có Hỗn Độn gia trì, chư thiên vạn đạo không gì sánh bằng mới có thể miễn dịch được uy áp này, thì đổi lại là người khác, khi chưa được Nữ Đế cho phép, tuyệt đối không thể đi hết quãng đường trăm bước.

Chương 808

Trong suốt quá trình đó, bước chân Đế Tôn vững chãi nhường nào, từ đầu đến cuối đều giữ vẻ thong dong bình thản, không hề thấy một chút gắng gượng hay bị áp bách nào, ngay cả Tình Nhi luôn đi theo phía sau cũng thầm kinh ngạc trong lòng.

"Tên này có lai lịch không nhỏ, được Nữ Đế coi trọng như thế, có thể chém giết Kiếm Tôn ở chiến trường luyện ngục, dựa vào sức mình trấn áp hàng ngàn vong hồn chiến trường, lại có thể độc chiếm vị trí đầu bảng trong bài kiểm tra Thiên Vũ Lâu, quả nhiên không phải nhân vật đơn giản!" Cho đến khi đứng dưới chín bậc thang cao nhất của vương tọa, Tình Nhi mới dừng bước.

Nàng nhìn vào đường nét duy mỹ trong bóng tối kia một cái, sau khi cảm nhận được tinh thần lực của Nữ Đế truyền tới liền thức thời dừng mọi hành động, để mặc Đế Tôn tiếp tục bước tới.

Hắn muốn đi thẳng tới trước mặt vương tọa, tận mắt vén bức màn bóng tối, nhìn thẳng vào khuôn mặt ở giữa vương tọa kia.

Phải biết rằng chín bậc thang cuối cùng này, mỗi một bậc đều sở hữu uy áp chấn thế khó có thể tưởng tượng, tương đương với uy lực của một đạo thiên địa pháp tắc hoàn chỉnh.

Vậy mà Đế Tôn cứ thế mỗi bước một dấu chân, trầm ổn bình tĩnh tiến tới, từ đầu đến cuối không hề có chút đình trệ hay dừng lại.

"Nữ Đế...

Người có thể một tay gây dựng nên một quốc độ bàng đại và hoàn mỹ như Nữ Nhi quốc sao có thể là hạng phàm phu tục tử?

Ta thật sự tò mò khuôn mặt ẩn giấu trong bóng tối kia trông như

thế nào." "Lạc lạc lạc, nếu đã tò mò như vậy thì hãy lên đây mà nhìn cho kỹ." Nữ Đế cười khẽ một tiếng không hề ngăn cản, cho đến khi Đế Tôn bước lên bậc thứ mười, cứ thế đứng trước vương tọa đang bao phủ trong bóng tối, lúc này mới nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết, ung dung cực điểm trước mắt.

"...Tây Vương Mẫu!" Vị nữ chủ nhân của Cửu Trọng Thiên mà tám phương nữ tiên đều ngưỡng vọng sùng kính trên đỉnh Dao Trì năm nào, nay lại trở thành Nữ Đế của Nữ Nhi quốc!!

Tuy dung mạo y hệt năm xưa, nhưng Đế Tôn cảm nhận rõ ràng Tây Vương Mẫu đã không còn là người của năm đó.

Hoặc là chuyển thế đầu thai, hoặc là xuống phàm bị tước đi tiên thân để tu luyện lại một đời, hoặc là trên người đã bị cổ ma hồn cải tạo.

"Ngươi không phải là người đầu tiên thốt ra ba chữ đó với ta, đáng tiếc là trước kia mỗi người nói với ta như vậy đều đã trở thành hồn phó của ta rồi." Đế Tôn lộ ra một nụ cười: "Không sai, ta cần đính chính lại, ngươi quả thực không giống với Tây Vương Mẫu năm xưa nữa, nhưng dung mạo thì chẳng thay đổi chút nào.

Kiếp trước thống trị Cửu Trọng Thiên, kiếp này lại xuống nhân gian đạo vẫn cứ muốn bá chiếm vương tọa, à, thật là thú vị." Nữ Đế dường như tràn đầy hứng thú với Đế Tôn, mặc dù khí trường của nam nhân trước mặt quá mạnh nhưng nàng không hề có ý định ra tay.

"Hừ, làm nội thị của ta?

Nếu thực lòng ngươi muốn vậy, ta sẽ cho ngươi một cơ hội." Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai: "Nói thật, ta mới đến Nữ Nhi quốc, chẳng lẽ ngươi không nên tận tình làm chủ nhà, đưa ta đi dạo quanh tìm hiểu một chút, rồi sau đó hãy bàn chuyện tiếp sao?" Nữ Đế lại cười khẽ, đột nhiên ngọc thủ khẽ vẫy, trực tiếp đưa Đế Tôn rời khỏi vương

điện băng giá.

Chỉ trong một khoảnh khắc tâm trí trống rỗng, khi khôi phục lại sự tỉnh táo, tầm nhìn trước mặt Đế Tôn đã dần rõ ràng.

Một rừng hoa đào rực rỡ trải dài hàng chục dặm đập vào mắt!!

"Oa!

Nữ vương thật biết hưởng thụ, hoa đào khắp núi thật là đẹp, rất hợp với khí chất của nàng." Tây Vương Mẫu ung dung cười nói: "Nơi này bình thường chỉ có một mình ta được tới, ngay cả hai hộ pháp như Tình Nhi cũng không có tư cách đặt chân vào, đây là ngoại lệ duy nhất của cả Nữ Nhi quốc.

Đi dạo cùng ta đi." Đế Tôn cũng không từ chối, cứ thế cùng Tây Vương Mẫu tản bộ trong rừng đào.

Phải thừa nhận rằng Đế Tôn bao năm qua không ngừng bôn ba qua các đại vị diện, tuy nếm trải thế sự thăng trầm nhưng cực kỳ ít gần gũi nữ sắc, chưa từng dễ dàng thử qua lễ Chu Công, ngay cả tình cảm nam nữ cũng rất ít chạm đến, một lòng đều dành cho việc tăng cường thực lực.

Nghĩ kỹ lại, đây là lần đầu tiên đại lão Đế Tôn cùng một nữ tử làm chuyện thanh nhàn như thế này.

Hai người tản bộ trong vườn đào, ngồi trong đình viện ngắm hoa thưởng nguyệt, nâng chén vui vẻ, cũng thật khoái hoạt.

Không biết tự lúc nào đã lưu lại nơi đây đủ ba ngày.

Ba ngày thanh nhàn khiến Đế Tôn gần như quên hết mọi chuyện bên ngoài, thực sự như muốn đắm mình trong phong hoa tuyết nguyệt.

"Chẳng hay Đế Tôn các hạ có nguyện đời đời kiếp kiếp làm bạn bên cạnh ta không?" Cuối cùng vào đêm muộn ngày thứ ba, Tây

Vương Mẫu đã đưa ra đề nghị với Đế Tôn.

Đế Tôn hiểu rõ, nếu đồng ý, Tây Vương Mẫu nhất định sẽ không thất hứa, ban cho hắn một đời ôn tình, vốn chỉ dành riêng cho chốn cực lạc độc nhất vô nhị này!

Giống như những quý tộc nội thành kia đều có tuyệt sắc nữ tử bầu bạn, nhưng người nam nhân có thể đứng cạnh Tây Vương Mẫu, phóng mắt khắp tam giới rực rỡ này cũng chỉ có một mình Đế Tôn có tư cách và khí khái đó.

"Nếu ta đoán không lầm, sơ tâm khi nàng sáng lập ra Nữ Nhi quốc cũng là để chờ đợi một người phù hợp chứ gì." Đế Tôn đáp lại Tây Vương Mẫu như vậy.

Đối phương cười mỉm hạ chén rượu trong tay xuống, nhìn chằm chằm vào khoảng không xa xăm với ánh mắt mòn mỏi.

"Không sai, hưởng thụ vinh hoa cực lạc một đời như vậy chẳng phải đáng giá hơn việc bôn ba vất vả giữa thế gian tục lụy sao?

Chẳng lẽ ngươi không muốn sở hữu trải nghiệm nhân sinh như thế này à?" Đế Tôn đột nhiên rời khỏi bên cạnh Tây Vương Mẫu, chậm rãi đứng dậy đi tới trước cửa đình viện, u u nhìn ngắm rừng đào đang rụng rơi tứ phía...

Chương 809

“Đêm hoan lạc ngắn ngủi, nỗi sầu bi vạn niên, nhân sinh tại thế chẳng phải là đang không ngừng độ kiếp sao?

Nếu tất cả mọi người đều chìm đắm trong cực lạc, thế gian này sẽ thật sự không còn khổ nạn và bi thương, ly biệt và thống khổ sao?

Hưởng lạc cực hạn cuối cùng cũng phải trả giá bằng sự trống rỗng vĩnh hằng.

Sơ tâm của nàng là tốt, nhưng đáng tiếc cuối cùng đã đi sai đường, đưa ra một lựa chọn sai lầm.” Lời của Đế Tôn vừa dứt, hắn đột nhiên quay ngoắt lại nhìn chằm chằm vào tuyệt đại giai nhân Tây Vương Mẫu trước mặt.

Khi bốn mắt nhìn nhau, tinh thần lực mạnh mẽ vô cùng mà Đế Tôn giải phóng ra cuối cùng đã đâm thấu đôi mắt Tây Vương Mẫu trong một sát na, cũng khiến cho linh hồn khí tức mà nàng bấy lâu nay chưa từng để lộ ra ngoài bị mất đi lớp che đậy, cuối cùng cũng giải phóng ra.

Không ngoài dự liệu của Đế Tôn, khí tức cổ ma hồn lực trên người Tây Vương Mẫu tỏa ra chấn động hách nhiên là ngũ giai đỉnh phong!

“Thì ra là thủ lĩnh chí cường của ngũ giai cổ ma hồn, tám đạo ma hồn còn lại nếu ta đoán không lầm cũng đang được che chở bên trong Nữ Nhi quốc.” Tây Vương Mẫu bị vạch trần thân phận chân thật dường như không hề có vẻ thẹn quá hóa giận hay điên cuồng như tưởng tượng, trái lại vẫn điềm tĩnh ưu nhã, chỉ là Đế Tôn thấy rõ trong sâu thẳm ánh mắt nàng một thoáng ưu thương khó giấu.

“Ta đã sớm đoán được sẽ có kết cục như vậy.

Ngươi chú định sẽ không thay đổi lựa chọn của mình.” Tây Vương Mẫu nói những lời tự đáy lòng, với thủ đoạn của nàng sao có thể không nhìn ra lai lịch và mục đích của Đế Tôn.

Chỉ là trong lòng nàng vẫn luôn ôm giữ một ảo mộng rằng Đế Tôn cũng sẽ đắm chìm trong sự hưởng lạc cực hạn đầy phú quý này, sẽ không thay đổi mọi thứ nơi đây, mà sống theo ý chí mà nàng đã trải sẵn.

Đáng tiếc, nàng rốt cuộc đã đánh giá thấp cường độ tâm tính của Đế Tôn, hắn tuyệt đối sẽ không bị những ràng buộc trần tục này làm dao động.

“Hy vọng nàng chỉ đang thử thách ta chứ chưa thực sự động chân tình, nếu không ta sẽ thấy áy náy lắm.” Lời của Đế Tôn nghe giống như một câu tự lừa mình dối người để an ủi bản thân hơn, vì hắn nhìn thấy rõ mồn một khoảnh khắc Tây Vương Mẫu quay mặt đi, ánh mắt nàng tràn đầy bi thương.

“Biết không?

Phóng mắt khắp tam giới, ta nhận thấy ngươi là nam nhân duy nhất có tư cách đứng cạnh bên ta, cùng ta hưởng thụ xuân thu vĩnh hằng.

Ta đã hy vọng biết bao ngươi có thể thuận theo ý ta, đáng tiếc ta không thay đổi được suy nghĩ của ngươi.” Đế Tôn nhìn sâu vào bóng lưng Tây Vương Mẫu một cái, rồi rời khỏi đình lâu, đi về phía lối vào rừng đào.

“Trước khi đi, ta nợ nàng hai nhân tình.

Đến ngày chúng ta binh nhung tương kiến, ta sẽ hứa cho nàng ba cơ hội sống sót.

Cuộc bác dịch giữa chúng ta hãy bắt đầu từ khoảnh khắc ta bước

ra khỏi rừng đào này đi." Cứ như vậy, Đế Tôn và Tây Vương Mẫu đường ai nấy đi, mỗi người dần đi xa, cả hai đều đánh mất cơ hội duy nhất có thể tiếp cận đối phương vô hạn.

"Đây là cái giá ta phải trả khi sáng lập Nữ Nhi quốc sao?

Thượng thiên chú định ta phải cô độc một đời, vậy thì giữ lại Nữ Nhi quốc này còn có ích gì?" Tây Vương Mẫu một mình đối diện với bầu trời cảm thán hồi lâu.

Cuối cùng sau khi hoàn toàn mất đi khí tức của Đế Tôn, nàng khôi phục lại tư thái lãnh ngạo ung dung của bậc bề trên như thường lệ.

Giữa lông mày lóe lên một đạo quang mang, tấm gương hư không thấu triệt kia lại một lần nữa lấp lánh.

"Tình Nhi, hãy sắp xếp theo kế hoạch ban đầu đi.

Nếu Đế Tôn đã không biết điều như vậy thì ta cũng muốn hắn phải vĩnh viễn ở lại trong Nữ Nhi quốc!" Tình Nhi lộ ra nụ cười khẽ: "Chúc mừng bệ hạ cuối cùng đã buông bỏ được tâm kết, có thể triệt để truy cầu hoành đồ bá nghiệp của ngài!" Tây Vương Mẫu không còn vẻ nữ nhi thường tình nữa, ánh mắt càng lúc càng trở nên lăng lệ: "Tâm ta đã trống rỗng, để có thể tiến thêm một bước, ai dám có ý đồ với Nữ Nhi quốc, ta đều sẽ khiến kẻ đó tan xương nát thịt!

Đi sắp xếp đi, ngươi biết phải làm gì rồi đó." "Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ!" Sau khi rời khỏi rừng đào, bối cảnh trước mặt Đế Tôn lại trở về hình dáng nội thành Nữ Nhi quốc.

So với những lối đi dài hàng chục dặm ở ngoại thành, nội thành trông không quá bắt mắt nhưng thiên địa nguyên khí tràn ngập nơi đây lại mạnh hơn ngoại thành gấp trăm lần.

Không nói gì khác, tu luyện ở nơi này tuyệt đối là một thượng giai chi sở để tăng tiến hiệu quả gấp trăm lần!

Nói một cách chính xác, nội thành Nữ Nhi quốc được tạo ra mỹ lệ như tiên cung.

Điều đáng nói là phía trên bầu trời của tòa thành bang rộng lớn trong nội thành đều có vô số quỳnh lâu ngọc vũ vàng son lộng lẫy lơ lửng trên tầng mây, kết nối thành một dải thành phố trên không vô cùng trang nghiêm thần thánh!

"A a, hèn chi vô số người trên thế gian chen lấn vỡ đầu để được vào đây.

Ngoài chuyện là chốn cực lạc ra, người bình thường sống ở đây cũng có thể sống như một vị thần, ai mà chẳng cầu còn không được!" Đế Tôn bước chân vào trong, không ngừng quan sát xung quanh, hắn là người duy nhất có thể giữ được sự tỉnh táo ở nơi này.

Trên những con phố rộng thênh thang, bất cứ lúc nào cũng có thể thấy những nam tử quý tộc khoác áo hoa quý phái cùng những đóa hoa rực rỡ dạo chơi trên phố.

Trên mặt mọi người đều tràn ngập nụ cười, đó là vẻ mặt đặc trưng của cuộc sống cực lạc.

Chương 810

Nhưng đúng như Đế Tôn dự liệu, trên người những kẻ này căn bản không có lấy một chút nội hàm tu luyện nào.

Chỉ cần Đế Tôn vung một cái tát ra, hàng chục người trên phố có thể tan thành mây khói trong nháy mắt!

Không còn nghi ngờ gì nữa, những kẻ này đều đã dùng phần giá trị nhất trong bản năng sinh mệnh của mình để trao đổi lấy cuộc sống cực lạc thực sự.

"Xem ra trong số những người bình thường này tuyệt đối không thể có cổ ma hồn phụ thể tồn tại.

Ngược lại, những kẻ chấp pháp của Nữ Nhi quốc âm thầm duy trì trật tự nội thành cực lạc nhất định là nhóm người nắm giữ sức mạnh, phải ra tay từ chỗ bọn chúng mới được!" Nghĩ vậy, Đế Tôn lộ ra một nụ cười, muốn thu hút sự chú ý của những kẻ chấp pháp Nữ Nhi quốc để dẫn xà xuất động, nhất định phải làm rùm beng một phen mới xong.

Tùy tiện bước vào một tửu lâu sang trọng, Đế Tôn không nói hai lời, tung một chưởng đánh tới, lập tức chấn nát bảng hiệu của lâu cung, triệt để làm rối loạn trật tự nơi đây.

"U!

Vị gia này, không biết người nào trong điếm của ta đắc tội với ngài mà lại lên đây đập bảng hiệu của ta thế hả?" Mụ tú bà mập mạp cố nén cơn giận đang phát tác, cầm khăn tay tiến lại gần, cười như không cười nhìn chằm chằm Đế Tôn.

Những cô nương và khách khứa ở tầng một sợ hãi vội vàng trốn

vào góc tối len lén quan sát.

“Không ai đắc tội ta cả, chỉ là ta thấy tâm tình không vui, tùy tiện vào một cửa tiệm, kẻ đen đủi nào đụng phải thì chịu thôi.” “Hừ, các hạ nếu đã cố tình đối đầu với ta thì đừng trách.

Người đâu, bắt lấy cái tên không biết trời cao đất dày này cho ta!

Đã bao lâu rồi kinh đô cực lạc chưa xuất hiện kẻ cuồng đồ phóng túng như thế này!” “Rõ!” Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, mười mấy nữ võ sĩ từ khắp nơi trong lâu nhảy ra.

Nhìn khí tức dao động trên người bọn họ, dường như mỗi kẻ đều không yếu hơn những hộ đạo thị vệ ở Thiên Vũ Lâu.

“Thì ra là thế...

Mọi chuyện đều không khác gì lời Thái Bạch tiên sinh nói, Nữ Đế dùng cách này để rút cạn nội hàm trên người tất cả các hội viên trong thế giới cực lạc nhằm duy trì trật tự nơi đây.

Tự nhiên cũng chẳng có ai dám làm loạn, có lòng cũng chẳng có năng lực, chỉ có thể đi theo nhịp điệu, vĩnh viễn đắm chìm trong cực lạc.” Đế Tôn thầm tính toán trong lòng, tùy tay đánh ra một luồng sức mạnh vô cùng cường hoành, lập tức mạt sát vài tên võ sĩ tay sai ngay tại chỗ.

Nhưng hắn không giết sạch lũ tay sai Nữ Nhi quốc này, mà lạnh lùng nhìn mụ tú bà mập mạp.

“Ta cho ngươi một cơ hội, gọi thêm người tới đi.

Không chỉ một tiệm này đâu, nửa canh giờ sau ta sẽ đi dọc con phố này, đập phá từng tiệm một, cho đến khi lật tung cả kinh đô cực lạc này lên mới thôi.

Tốt nhất là nên tin ta có thực lực đó, nếu nghĩ dựa vào chút tâm tư

và thủ đoạn nhỏ mọn mà ngăn cản được ta thì cứ việc thử xem.” Khí thế của Đế Tôn cuồng bạo nhường nào, khiến tất cả những người có mặt đều sợ ngây người, kể cả những nữ võ sĩ kia cũng không ai dám lên tiếng.

“Thảm rồi, thảm rồi, lần này thật sự đụng phải kẻ cứng cựa rồi, mau rút thôi!!” Trong nháy mắt, tòa tiệm lớn bị quét sạch bóng người.

Người mà Đế Tôn chờ đợi dường như vẫn chưa xuất hiện.

Cho đến khi một tiểu khất cái xin ăn từ phía sau khẽ kéo vạt áo của Đế Tôn...

“Tiểu đệ đệ, tìm ta có chuyện gì sao?” Ánh mắt tiểu khất cái đặc biệt sáng sủa, theo hướng nhìn của Đế Tôn chỉ về phía góc rẽ cuối con phố.

“Có người bảo đệ nhắn với đại ca ca một câu: Muốn gặp người thì tới Quyết Đấu Doanh!” “Quyết Đấu Doanh?

Nơi đó là nơi nào?” Đế Tôn lộ vẻ nghi hoặc, nhưng tiểu hỏa tử này rõ ràng có thể cho Đế Tôn một đáp án thỏa đáng.

“Đó là nơi quyết đấu dành riêng cho nội thành cực lạc.

Nếu nảy sinh mâu thuẫn không thể hòa giải với người khác thì có thể xin gia nhập Quyết Đấu Doanh.

Ở đó có mười mấy loại thủ đoạn dùng để tài quyết, có thể giúp hai bên mâu thuẫn hóa giải hiềm khích.

Nữ Nhi quốc không có nha môn, gần như bất kỳ mâu thuẫn lớn nhỏ nào cũng đều có thể xử lý thông qua Quyết Đấu Doanh.” Đế Tôn lập tức nổi hứng thú: “Nghe có vẻ không tệ, rất hợp với kẻ thích gây chuyện như ta.

Phiền tiểu huynh đệ dẫn đường cho ta một chút.” Đế Tôn nhìn tiểu

hỏa tử phong trần lấm lem, tùy tay rút ra vài tờ tiền đưa cho cậu bé.

"Nói thật, ta có chút không hiểu, nơi này đã là nội thành cực lạc của Nữ Nhi quốc, tại sao lại có những khất cái ăn không đủ no mặc không đủ ấm như các ngươi nhỉ?" Cậu bé cười hi hi: "Đệ cũng không biết nữa, đệ sinh ra ở nơi này, ông nội đệ cũng là khất cái, mọi người đều gọi ông là Lão Khiếu Hoa, gọi đệ là Tiểu Khiếu Hoa." Đế Tôn cũng không nghĩ ngợi nhiều, liếc mắt một cái là nhìn thấu trên người đứa trẻ này không có lấy nửa phần khí tức dao động.

Dưới sự dẫn đường của cậu bé, quẹo trái quẹo phải hồi lâu giữa thành phố rộng lớn, cuối cùng cũng tìm được con hẻm u linh dẫn tới Quyết Đấu Doanh.

Chương 811

Con phố này có đặc điểm rất riêng, phong cách tổng thể hơi cổ xưa, khác hẳn với các khu vực thành phố khác.

Khắp nơi đều là kiểu kiến trúc phục cổ cũ nát, bên đường lão khất cái cùng một lão mù đang uống rượu, tựa vào một chiếc bàn gỗ mục nát.

Trong túp lều tranh có một gã béo đang nằm, dùng chiếc quạt bồ quạt lấy quạt để cái bụng phệ.

"Ông nội, đệ dẫn đại ca ca tới Quyết Đấu Doanh đây, có người tìm huynh ấy!" Lão đầu nhi đang cầm bầu rượu chính là ông nội của tiểu khất cái – Lão Khiếu Hoa.

Đế Tôn vừa đi vừa nhìn, đối mắt với lão giả một cái, đối phương mỉm cười khẽ giơ bầu rượu lên chào hỏi, mang lại cảm giác hiền hòa thân cận.

Chưa đầy hai phút, dưới sự dẫn đường của tiểu khất cái, Đế Tôn đã tới Quyết Đấu Doanh.

Lúc này bên trong Quyết Đấu Doanh, một gã trông giống như giáo đầu đội đấu lạp đang khoanh tay trước ngực với thanh võ sĩ trường đao, đứng quay lưng lạnh lùng giữa đấu trường nghênh đón Đế Tôn.

"Nè, chính là người đó, đại ca ca phải cẩn thận nhé, Thẩm giáo đầu lợi hại lắm đó!" Đế Tôn cưng chiều xoa đầu Tiểu Khiếu Hoa, sau đó một bước nhảy lên rơi xuống giữa võ đài.

Ngay khoảnh khắc đó, Tiểu Khiếu Hoa mới nhận ra vị đại lão trước mặt này hóa ra lại cường hãn đến vậy!

"Giáo đầu Quyết Đấu Doanh?

Hãy nói cho ta biết quy củ của ngươi đi, ta hiện đang muốn tìm người đánh nhau, đặc biệt là loại cường giả đỉnh tiêm có danh tiếng lẫy lừng ở Nữ Nhi quốc này." Giáo đầu cười lạnh một tiếng chậm rãi quay người, khoảnh khắc đôi lông mày đối diện với Đế Tôn liền cảm nhận được sát khí vô cùng sâm lãnh trong đôi mắt kia.

"Hừ, chắc hẳn là một đối thủ không tệ." Đế Tôn bất đắc dĩ lắc đầu: "Những lời đó đối với ta chẳng còn chút thuyết phục nào nữa, nghe quá nhiều rồi, dù có tán mỹ tinh tế đến đâu cũng chỉ thấy vô vị mà thôi." Giáo đầu chậm rãi rút đao, đúng lúc này trời bỗng đổ mưa lâm thâm.

Nước mưa rơi lách tách trên lưỡi đao, ngay lập tức bị chấn vỡ thành bốn năm mảnh.

Ánh đao hung hãn nhắm thẳng vào mắt Đế Tôn, nhưng đại lão không hề bị ảnh hưởng, vẫn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt dưới vành đấu lạp.

"Nhất định phải lấy ra mặt mạnh nhất của ngươi, nếu không trận chiến này đối với ta chỉ là một sự sỉ nhục." Choang!!

Lưỡi đao trong tay giáo đầu lóe lên phát ra tiếng kêu ong ong khẽ, đôi chân sải bước lớn lao tới.

Lưỡi đao vạch một đường trên mặt đất tạo thành một vết chém sâu, bắn tung tóe vô số hoa mưa.

Trong lòng bàn tay Đế Tôn nhanh chóng ngưng tụ ra hai luồng hỏa diễm rực cháy, sau lưng Hỏa Thần đồ đằng lóe lên, nhị giai cổ ma hồn áo nghĩa Hỏa Thần Phụ Thể được giải phóng.

Trong chớp mắt, Đế Tôn biến thành một người lửa giữa làn mưa, tự nhiên ngăn cách hết nước mưa xung quanh.

Oanh long!

Sải bước xông lên, Đế Tôn phản thủ tung một quyền hỏa kình bùng nổ, nện nặng nề lên lưỡi đao của kẻ trước mặt.

Khí kình cuồng mãnh nổ vang trong nháy mắt, làm chấn động mười mấy hồi trống chiến bên ngoài Quyết Đấu Doanh, tiếng vang không dứt.

"Tiếng gì thế?

Lại có người khai đài sao?

Thật không dễ dàng nha!

Có người dám khiêu chiến giáo đầu!" Lão mù ngửa đầu uống một ngụm rượu, quay sang nói với Lão Khiếu Hoa bên cạnh.

"Từ khi giáo đầu phụng mệnh đích thân trấn giữ Quyết Đấu Doanh hơn bảy tháng nay, căn bản không ai trong nội thành là đối thủ của hắn, kể cả phán quan chấp pháp nội thành.

Giờ đây tiểu tử tên Đế Tôn này đột nhiên xuất hiện, e là kẻ đến không thiện đâu!" Gã béo chủ tiệm trong phòng cười hắc hắc: "Thật sự tưởng rằng có giáo đầu ở đó thì Quyết Đấu Doanh vô địch sao?

Nếu ta đoán không lầm, mục đích của tiểu tử đó vào nội thành không đơn giản đâu, tuyệt đối không phải chỉ để hưởng lạc như những kẻ khác.

Nếu không một người mới vào nội thành như hắn có bao nhiêu chỗ tốt không đi, sao lại chọn Quyết Đấu Doanh đầu tiên?" Lời nói của gã béo chủ tiệm dường như làm thức tỉnh lão mù, cũng khiến lão đầu nhi vừa cười vừa liên tục gật đầu.

"Thú vị đấy, xem ra chốn cực lạc của Nữ Nhi quốc này cũng sắp biến thiên rồi." Oanh long long!!

Lại một tiếng nổ bành trướng vang lên, hai người trong chớp mắt

đã đại chiến hơn ba trăm hiệp mà không hề thấy mệt mỏi.

Đương nhiên, sở dĩ xuất hiện cục diện này là bởi ý chí chiến đấu cao ngạo của cả hai đều bị kích thích hoàn toàn, rơi vào trạng thái chiến đấu hưng phấn, càng đánh càng hăng.

Chương 812

Chỉ khổ cho những thứ bố trí bên ngoài Quyết Đấu Doanh, đều bị khí tức vô cùng mạnh mẽ của hai người chấn cho tan nát thành một đống hỗn độn.

“Cáp cáp cáp, thống khoái, thật thống khoái!

Thẩm Đao Quân ta đã bao nhiêu năm không được chiến đấu thống khoái như vậy.

Đối với ta, chiến đấu chính là cực lạc!

Tiểu tử, ngươi là đối thủ duy nhất ta gặp được trong những năm gần đây.” Đế Tôn lại thản nhiên lắc đầu: “Có vẻ như ngươi hiểu lầm rồi.

Mấy trăm hiệp vừa qua ta thuần túy chỉ là khởi động thôi, thuận theo nhịp điệu của ngươi chơi đùa một chút.

Ngươi không nghĩ là ta đã dốc toàn lực rồi chứ?” Sắc mặt giáo đầu đột nhiên lạnh lẽo, không chỉ vì Đế Tôn đã tát vào mặt hắn, mà còn bởi vì nội hàm của Đế Tôn hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu.

“Không phải đang cố tình huyền hư với ta đấy chứ?

Qua mấy trăm hiệp giao thủ, ta đã sớm nắm rõ lai lịch của ngươi, mỗi lần ra tay bộc phát lực đạo và quỹ tích khí tức ta đều nắm rõ như lòng bàn tay...

Ngươi không thể thắng nổi ta đâu!” “Cáp cáp cáp!

Thật tự tin nha, vậy hãy nhìn cho kỹ đây!” Đế Tôn giơ cao tay phải lên trời, Hiên Viên Kiếm thần khí hóa thành một đạo kim sắc lệ quang từ hư không hạ xuống.

Ngay khoảnh khắc vào tay, chỉ riêng kiếm khí uy áp bộc phát từ thần khí đã làm thanh trường kiếm trong tay giáo đầu run rẩy kêu oanh oanh.

Trong đôi mắt giáo đầu hiện lên vẻ kinh hãi, nhưng hắn hiểu rõ lúc này tuyệt đối không thể có nửa điểm sợ hãi, nếu để khí trường bị nghiền ép thì tuyệt đối không thể chiến thắng đối thủ được nữa.

"Bá Đao Thập Bát Thức!" Giáo đầu gào lên một tiếng thịnh nộ, thanh trường nhận trong tay giơ cao, khoảnh khắc chém xuống từ hư không, phong mang của lưỡi đao khổng lồ không gì cản nổi, ánh đao đó cao tới hàng chục trượng!

Thế nhưng dù vậy, Đế Tôn chỉ đáp lại bằng một nụ cười khinh miệt.

"Nếu đây là toàn bộ thực lực của ngươi thì thật đáng tiếc, ngươi sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào để chiến thắng ta nữa." Lần này Đế Tôn không hề có ý định né tránh, nghênh đón đao mang khổng lồ đang chém xuống là một đạo kiếm khí vô cùng mạnh mẽ.

Long uy của Hiên Viên Kiếm chấn động, ngay lập tức ngưng tụ hơi nước dưới chân thành hình thái một long hồn to lớn, lao thẳng về phía đao phong cao hàng chục trượng kia.

Oanh long long!

Trong sát na, một tiếng nổ kịch liệt vô song vang lên giữa không trung, tiếng chấn động truyền đi khắp phương viên trăm dặm.

"Thiên ạ...

Hai tên đó thật sự đánh thật rồi, lại có thể gây ra tiếng động lớn như thế!" Lão mù tuy không nhìn thấy nhưng theo bản năng hạ bầu rượu trong tay xuống, nghiêng tai về hướng Quyết Đấu Doanh.

"Xem ra nếu lần này giáo đầu không giấu bài tẩy thì e là khó mà

bước ra khỏi Quyết Đấu Doanh rồi." "Cáp cáp cáp..." Lão mù và Lão Khiếu Hoa đang bàn tán thì gã béo chủ tiệm cười lớn bước ra khỏi cửa phòng.

"Đừng quên năm xưa giáo đầu được Nữ Đế đích thân phong làm Thái Bảo Thần Tướng như thế nào!

Tám trăm ma binh có thể thôn tính nửa giang sơn đó, cứ chờ mà xem!" Lúc này trên chiến trường, tiếng huyên náo dần tản đi, khóe miệng giáo đầu rỉ máu nhưng đã bị hắn khẽ lau sạch.

Phía Đế Tôn vẫn chưa thấy có chút biến động nào, vẫn thản nhiên nở một nụ cười, dường như từ đầu đến cuối chỉ coi đối thủ trước mặt này là một kẻ bồi luyện mà thôi.

"Ngươi nếu chỉ có bấy nhiêu bản sự thì sẽ không thể khơi gợi được hứng thú của ta thêm nữa.

Ta sẽ kết thúc trò chơi này bất cứ lúc nào và tước đoạt sinh mệnh của ngươi." Giáo đầu lần này không nói nhiều, chỉ đưa thanh bảo đao trước mặt dùng đầu ngón tay khẽ lau, phía sau lưng hắn vô số linh hồn lần lượt giáng lâm!

Mỗi một linh thể đều có hình dáng của một binh sĩ cổ xưa!

Lạnh lùng, nghiêm túc, sát khí bức người!

Ngoại trừ những khác biệt nhỏ về diện mạo, y phục và khí chất của những binh sĩ này, bao gồm cả binh khí trong tay, đều y hệt nhau.

Trong nháy mắt, bọn chúng đã bao vây Đế Tôn giữa Quyết Đấu Doanh rộng lớn.

"Tám trăm hồn binh có thể thôn tính núi sông, thử xem sao?" Trên mặt giáo đầu cuối cùng cũng hiện lên một tia đắc ý.

Hồn binh thực chất có cùng một khái niệm với hồn phó, nhưng

hồn binh được bồi dưỡng vô cùng nghiêm ngặt và có thuộc tính gia trì đồng đội mà hồn phó không có, hiệu quả tác chiến tổng thể rõ rệt hơn nhiều.

Chương 813

"Hả, đánh không lại là lôi bao nhiêu tay sai ra thế này thì thắng được ta sao?" Đế Tôn vẻ mặt khinh thường phẩy tay một cái, chỉ một động tác vô cùng tùy ý phát ra, mười mấy ma binh xung quanh đều bị chấn cho bay ngược ra ngoài.

"Không chịu nổi một nhát." Đế Tôn định tiếp tục tiến lên thì phát hiện những hồn phó vừa bị chấn bay lại đều phục nguyên trong thời gian cực ngắn, và chiến lực rõ ràng mạnh mẽ hơn trước không ít!

"Ồ?" Giáo đầu cười lạnh: "Bây giờ mới phản ứng lại thì e là không kịp rồi.

Tám trăm hồn binh thể hoàn chỉnh của ta, binh trận đã thành, tuần hoàn qua lại, sinh sinh bất diệt.

Dù chiến lực của ngươi có mạnh đến đâu thì thứ ngươi phải đối mặt là sự vây hãm của hồn binh vô cùng vô tận!" "Giết cho ta!" Tám trăm chiến sĩ sát khí bừng bừng, gần như trong khoảnh khắc đã biến Quyết Đấu Doanh thành một luyện ngục chiến trường thực sự.

Đế Tôn không còn lựa chọn nào khác, hắn hiểu rõ chỉ có tìm ra cách giải quyết những hồn binh này mới có thể phá vỡ cục diện bế tắc hiện tại.

"À, chẳng lẽ chỉ ngươi mới biết gọi người sao?

Ta lại không biết à?" Đế Tôn chạm nhẹ vào giữa lông mày, hàng ngàn linh thể hồn phó từ chiến trường luyện ngục không ngừng giáng lâm.

Mỗi một đạo hồn phó đều từng là những đại nhân vật lẫy lừng một thời.

Khi giáo đầu nhìn thấy từng đại nhân vật lừng lẫy đã từng ngã xuống giáng lâm, cả người hắn hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

"Không thể nào!

Những nhân vật cái thế đó đều đã sớm ngã xuống ở chiến trường luyện ngục rồi mà, làm sao có thể..." Đế Tôn cười khẩy: "Ta lại muốn xem xem tám trăm hồn binh của ngươi so với ba ngàn hồn phó của ta, bên nào mạnh hơn!" Hồn lực như đại dương mênh mông trút xuống, đội hình tám trăm hồn binh nghiêm chỉnh ban đầu đã hoàn toàn bị sóng triều hồn lực vô cùng mạnh mẽ đánh tan.

"Không... không thể như thế này được!" Bài tẩy cuối cùng của giáo đầu cũng đã lộ ra, nhưng hắn có nằm mơ cũng không ngờ tới kết cục lại như thế này.

Tám trăm ma binh dù có biết đánh đến mấy cũng tuyệt đối không thể chống đỡ nổi đội hình hồn phó hào hoa như của Đế Tôn, đối đầu trực diện gần như không khác gì tự sát.

"Cáp cáp cáp, giáo đầu, ngươi có thể bước xuống thần đàn được rồi.

Từ hôm nay Quyết Đấu Doanh là địa bàn của Đế Tôn ta!

Kẻ nào không phục cứ việc chiến!" Rắc!

Thấy tám trăm hồn binh đều đã bị thôn phệ hoàn toàn, ba ngàn hồn phó gần như xé nát cương khí phòng ngự của kẻ trước mặt.

Giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc, đôi mắt giáo đầu trong nháy mắt biến thành màu xanh băng, một đóa tiên hoa xanh băng từ trên tầng mây hư không giáng xuống đầu hắn, tỏa ra khí tức khủng bố khiến ngay cả Đế Tôn cũng phải kinh ngạc!

"Đó là... ngũ giai cổ ma hồn bản nguyên!" Đế Tôn nằm mơ cũng không ngờ tới cái cổ ma hồn phụ thể ngũ giai đầu tiên mà hắn bắt gặp

lại nằm trên một đóa tiên hoa!

"Tại sao lại như thế?

Chưa từng thấy trong tam giới có loại thực vật nào có thể chứa đựng sức mạnh bất hủ của cổ ma hồn bản nguyên, lại còn là sức mạnh ma hồn ngũ giai!" Đế Tôn rơi vào trầm tư, căn bản không vội vàng ra tay ngăn cản quá trình này.

So với việc trực tiếp giao thủ với sự phụ thể của luồng sức mạnh đó, Đế Tôn muốn tìm hiểu nguyên nhân hình thành tất cả chuyện này hơn.

Trong thâm tâm, Đế Tôn dường như nhận ra trong Nữ Nhi quốc hẳn là có một hệ thống năng lượng độc lập vô cùng đặc thù.

Bất kể là việc điều động năng lượng, dự trữ năng lượng hay sử dụng năng lượng đều khác biệt hoàn toàn với hệ thống cố hữu trước đây của tam giới.

"Thôi được rồi, nếu đã xuất hiện thì ta lại càng thêm hứng thú, để ta xem cho rõ bên trong rốt cuộc ẩn giấu danh đường gì!" Tiên hoa men theo đỉnh đầu giáo đầu không ngừng rót vào cổ ma hồn ngũ giai mạnh mẽ, đây cũng là lần đầu tiên Đế Tôn tận mắt chứng kiến dáng vẻ ma hồn phụ thể.

Chỉ thấy toàn thân giáo đầu như vừa trải qua một đợt tắm rửa sức mạnh thuần túy, chỉ trong một phút ngắn ngủi đã hoàn thành một đợt thoát thai hoán cốt thực sự!

"Cáp cáp cáp, cuối cùng ta đã nhận được sự chiếu cố của Nữ Đế, có được truyền thừa tiên hoa chi lực thuần túy nhất.

Tiểu tử, hãy xem ngươi đấu với ta thế nào!" Từ phản ứng của giáo đầu, Đế Tôn nhanh chóng đưa ra kết luận.

Sức mạnh bản nguyên của cổ ma hồn ngũ giai bên trong tiên hoa

kia không phải của riêng giáo đầu, mà là thông qua một loại thủ đoạn đặc thù nào đó được dự trữ bên trong tiên hoa, coi như một loại ân thưởng hoặc một loại vinh diệu ban cho những kẻ cần luồng sức mạnh đó.

Đồng thời Đế Tôn gần như cũng có thể khẳng định, giáo đầu này hẳn là đóng vai trò kẻ chấp pháp trong Nữ Nhi quốc, và Đế Tôn có lý do để tin rằng những sự tồn tại có định vị tương tự tuyệt đối không chỉ có một người.

Chương 814

Sau khi được cổ ma hồn ngũ giai phụ thể, hắn khác hoàn toàn với những cường giả phụ thể mà Đế Tôn từng tiếp xúc trước đây.

Nói chính xác hơn là luồng sức mạnh đó không thể hoàn toàn hòa nhập vào huyết mạch của mục tiêu phụ thể để trở thành một phần bản chất của sinh mệnh, mà giống như một loại quan hệ thuê mướn hơn.

Sở dĩ Đế Tôn nảy sinh ra ý niệm nghe có vẻ kỳ quái như vậy là bởi hắn nhìn thấy sự biến hóa năng lượng sinh ra từ thanh trường đao trong tay giáo đầu.

Từ chuôi đao theo hướng ngược lại mọc ra một đạo năng lượng thể màu xanh băng y hệt.

Quang nhận được ngưng tụ từ sức mạnh bản nguyên của cổ ma hồn thuần túy nhất đã biến thanh đoản đao thành hình dạng đao hai lưỡi, được giáo đầu cầm ở giữa để thao túng.

Khi hình thái của thanh đao thay đổi, khí chất trên người hắn cũng thay đổi một trời một vực.

Sát khí sâm lãnh men theo từng lỗ chân lông trên người tản ra, hóa thành khí trường sát lục lăng lệ nhất nhanh chóng bao trùm lấy phía Đế Tôn.

Cùng với đó, ở mỗi khu vực mà khí trường sát lục này bao phủ, tất cả những hồn binh bị Đế Tôn yên diệt đều phục sinh, và sở hữu dục vọng chinh phục cuồng bạo hơn trước nhiều.

“Có gì muốn trối trăng không?

Quyết Đấu Doanh chính là nơi chôn thây của ngươi!” Sau khi

được gia trì cổ ma hồn lực, ngay cả khí trường của giáo đầu cũng thay đổi ở một mức độ nhất định, giống như một kẻ nghèo khổ đột nhiên phát tài nhờ một khoản tiền kếch xù rồi mặc sức tuyên tiết dục vọng trống rỗng, khiến hắn dần dần đánh mất phẩm chất vốn có.

Lúc này giáo đầu đã bị luồng sức mạnh mạnh mẽ đó xâm chiếm ở một mức độ nào đó, phong cốt và ý chí đặc trưng của một võ giả ban đầu đang bị những sát niệm tham lam nhanh chóng hủ hóa.

"A a a, cứ tưởng rằng nhận được ân tứ và chiếu cố, ai ngờ đâu ngươi cũng giống như chúng sinh nội thành đang đắm chìm trong cực lạc mà thôi.

Một kẻ không thể thoát khỏi và khống chế dục vọng thì cái gọi là kẻ chấp pháp chỉ là một trò đùa.

Trong tòa thành thị này, không ai có thể thoát khỏi sự khống chế của kẻ bày ra cục diện này, ngoại trừ Đế Tôn ta." Giáo đầu lộ ra nụ cười sâm lãnh dữ tợn: "Đừng có tự coi mình quá mạnh, một kẻ sắp biến thành kiến hôi thì ai cho ngươi sự tự tin đó hả?" Oanh long long!

Một đao hai lưỡi lưu quang phun trào, hóa thành hai đạo lệ mang màu xanh băng đan xen ngang dọc, lao xuống vị trí của Đế Tôn.

Cùng lúc đó tám trăm hồn binh đồng loạt xông lên, tiếng gào thét hồn hống lăng lệ tỏa ra từ mỗi tên cũng gây ra tác dụng quấy nhiễu tinh thần mãnh liệt đối với Đế Tôn ở một mức độ nhất định.

"Tiểu tử, hiện giờ cảm thấy thế nào?

Cảm giác bị ta truy đuổi đánh đập không dễ chịu chút nào phải không?" Đế Tôn cười khẽ: "Hãy chinh phục được ta rồi hãy nói.

Nếu không làm được thì hãy từ bỏ cái bản nguyên ma hồn ngũ giai vốn chẳng thuộc về ngươi đi.

Chỉ cần tâm sinh tham niệm, nhất định sẽ trở thành tù đồ cực lạc,

vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại được nữa!" Giáo đầu dường như rơi vào một trạng thái mâu thuẫn đấu tranh nội tâm đặc thù, nhưng các động tác cơ thể vẫn tiếp tục.

Cùng với tám trăm hồn binh toàn bộ xông tới, giáo đầu cũng giơ cao đôi lưỡi đao lên quá đầu, xoay tròn điên cuồng như cánh quạt trực thăng.

Mỗi một vòng xoay đều giải phóng khí tức ma hồn nồng đậm theo hình thức khuếch tán ra xung quanh, tăng cường thực lực cho từng cá thể hồn binh.

"Chỉ có sức mạnh vô thượng mới là điều kiện cốt lõi để nắm giữ vận mệnh.

Nếu ngay cả vận mệnh cũng không có tư cách nắm giữ thì tất cả thiên phú và thực lực có mạnh đến đâu cũng có ích gì?" Giữa những lời nói dường như có lẫn vài phần cay đắng, nhưng giáo đầu rõ ràng đã không còn lựa chọn nào khác.

Đời này hắn chú định sinh là người Nữ Nhi quốc, chết là ma Nữ Nhi quốc, muốn mở ra một nhân sinh mới đã là điều tuyệt đối không thể.

Nếu như thực sự có một tia hy vọng thì giáo đầu lại đặt tia hy vọng đó lên người Đế Tôn trước mặt.

Oành!

Song nhận đao trảo trong tay Giáo đầu hung hãn bổ xuống, lưỡi đao nhắm thẳng vào đỉnh đầu Đế Tôn.

Chỉ một lần này, Đế Tôn lại không hề né tránh hay dùng bất kỳ động tác phòng ngự nào, cứ thế để mặc sức mạnh oanh tạc hướng về phía diện môn.

Xoạt!

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, quang nhận gần như trong chớp mắt đã sát mặt, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Thế nhưng với thực lực của Đế Tôn, việc né tránh chẳng hề khó khăn, nhưng hắn lại không làm vậy, chỉ nở một nụ cười đầy tự tin, gương mặt bình tĩnh đối diện với tên Giáo đầu đang đằng đằng sát khí kia.

Tranh!

Chương 815

Một tiếng ông minh chói tai vang lên, kèm theo đó là những giọt mưa đêm tí tách rơi xuống, bên ngoài cơ thể Đế Tôn một đạo vô thanh cương khí bỗng nhiên ngưng tụ.

Thần Ma Song Dực lúc này cũng hiện ra, nâng cơ thể hắn lơ lửng trên không trung.

"Muốn bức ta vào tuyệt cảnh?

Ngươi không có tư cách." Hàng nghìn hồn phó một lần nữa thức tỉnh, phát ra tiếng gào thét hung lệ hơn hẳn lúc trước.

"Ngươi tưởng rằng, chỉ có mình ngươi mới có tư cách tắm mình trong sức mạnh Cổ Ma Hồn sao?" Đôi cánh thần ma sau lưng hoàn toàn triển khai, các loại đồ đằng thần ma cường đại không ngừng biến hóa luân phiên xuất hiện, mỗi lần đều mang lại cho Đế Tôn sự tăng phúc sức mạnh khó tin, khiến tên Giáo đầu vốn có tầm nhìn hạn hẹp triệt để ngây người.

"Không, không thể nào!

Chẳng lẽ ngươi cũng là một trong các Thái Bảo Ám Nhận do Nữ Đế bổ nhiệm?" Đế Tôn hơi khựng lại một lát, nhưng nhanh chóng nhận ra cái gọi là Thái Bảo Ám Nhận chính là những kẻ chấp hành mệnh lệnh của Nữ Đế, là những đỉnh tiêm cao thủ duy trì trật tự nội thành, có tư cách tùy thời triệu hoán Cổ Ma Hồn Nguyên chi lực của Tiên Hoa để chiến đấu.

"Ở Nữ Nhi Quốc, những đỉnh tiêm cường giả ngã xuống trong Quyết Đấu Doanh không có năm trăm thì cũng có ba trăm, khi nhìn vào đội quân hồn phó, tâm trạng của ta cũng rất phức tạp.

Thế nhưng ta thật sự không ngờ, loại cường giả như ngươi lại có được sức mạnh Cổ Ma Hồn gia trì!" Có thể thấy, gã đang xoay xở với vấn đề này, nhưng Đế Tôn hiển nhiên không còn kiên nhẫn để nghe thêm lời vô ích.

Hắn nhẹ nhàng vung tay, hai chưởng hợp thập, Thần Ma Khiếu Thiên Trảm với đạo quang mang lăng lệ cao hàng chục trượng từ không trung bổ xuống.

Ầm rầm rầm!

Chỉ trong một hiệp, tất cả vốn liếng mà Giáo đầu tự hào hoàn toàn sụp đổ, ngay cả song nhận trường đao mang theo binh nhận cũng bị Đế Tôn đánh gãy thành hai đoạn.

Tại vết gãy, gã vẫn còn nắm chặt lấy phần cán đao nhỏ nhoi trong tay!

Cách đó gần trăm mét, Đế Tôn không hề chuẩn bị trước, chỉ là tùy ý ra tay cũng đủ để xóa sổ thanh trường đao đó.

Có thể thấy, nếu Đế Tôn vừa rồi nhấc tay cao thêm một chút, có lẽ không chỉ đao biến mất mà cả cái đầu của Giáo đầu cũng bay màu rồi.

Sở dĩ đòn vừa rồi Đế Tôn không giết chết Giáo đầu là vì trong bản năng của hắn có thêm một phần suy nghĩ sâu xa hơn.

Cổ Ma Hồn bản nguyên nếu đã có thể chuyển hóa bằng cách mượn dùng, thì chứng minh vật chủ của Cổ Ma Hồn có thể di dời và thay đổi, bản thân Giáo đầu và thứ phụ thể trên người gã có thể được xem là hai cá thể độc lập.

Như vậy, giữa Giáo đầu và Cổ Ma Hồn ngũ giai không tồn tại mối quan hệ ràng buộc vĩnh viễn, gã cũng không nhất thiết phải gánh chịu vận rủi vô duyên vô cớ này.

Trong mắt Đế Tôn, Cổ Ma Hồn lực bản nguyên dưới hình thức

này cũng có thể bị nhiếp thủ.

"Từ bây giờ, ta sẽ cho ngươi một cuộc tẩy lễ chiến tranh thực sự.

Nếu ngươi có thể thức tỉnh ý chí trước kia, cố gắng thoát khỏi sự phụ thuộc vào sức mạnh này, ta sẽ giúp ngươi giải thoát." Đế Tôn vừa nói, Hiên Viên Kiếm thần khí trong tay một lần nữa hóa hình, hạo hãn không khí hoành quán xung quanh các phương hướng.

Tám trăm hồn binh chiến sĩ đều bị một kiếm quét sạch sẽ.

"Giết cho ta!" Giáo đầu tiến vào giai đoạn bạo tẩu tối hậu, đồng tử vốn màu xanh lam thẫm chuyển sang màu đỏ rực.

Về lý thuyết, ở trạng thái này Giáo đầu gần như hoàn toàn mất đi ý chí bản thể.

Thanh đoạn nhận trong tay gã bắt đầu xuất hiện tình trạng hồi lưu, theo cánh tay Giáo đầu tuôn ra những vòng sáng màu huyết sắc lạnh lẽo, đối kháng với bản năng cơ thể ban đầu.

"Ngay lúc này!" Đế Tôn mạnh mẽ phóng về một phía hư không, đồng thời thu hồi Băng Hỏa Song Dực giữa không trung, để mặc cơ thể như một con vượn linh hoạt vẽ nên một đường cung mượt mà, xoay người vài vòng đáp xuống phía sau Giáo đầu.

Hiên viên kiếm mang thuận thế đâm ra, chuẩn xác trúng vào vị trí vai của Giáo đầu.

Cùng lúc đó, Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể Đế Tôn hoàn toàn thiêu đốt, bản nguyên cuồng bạo điên cuồng vận chuyển, giống như một nồi nước sôi, kích hoạt triệt để Băng Hỏa song nguyên đang áp chế trong Phần Thiên Diễm!

Lúc này nhìn vào Đế Tôn, hắn như biến thành một đứa con cưng của thượng thương được bao phủ bởi băng và lửa, tắm mình trong vinh quang vô thượng, những bản nguyên thần ma mạnh mẽ nhất đều

đang phục vụ cho một mình hắn!

"Thôn phệ!" Hai chữ đơn giản thoát ra khỏi miệng như lời thẩm phán cuối cùng của Thần Vương chín tầng trời.

Giáo đầu vốn không quen thuộc với sức mạnh này, độ khế hợp không cao, cánh tay cầm đoạn nhận bắt đầu co giật kịch liệt.

Khí tức Hiên Viên Kiếm không ngừng bành trướng, nhân cơ hội này thực hiện sự áp chế tuyệt đối đối với Giáo đầu.

"Nếm thử Chu Võng phong ấn của ta đi!" Đế Tôn mạnh mẽ giơ tay, vô số sợi tơ nhện từ lòng bàn tay phun ra.

Chương 816

Những sợi tơ đó đã trải qua sự tôi luyện của Phần Thiên Diễm, lại thêm Cổ Ma Hồn Nguyên tứ giai trui rèn, đạt đến mức vô cùng kiên nhẫn.

Cộng thêm tốc độ cực nhanh và sự xuất hiện bất ngờ, Sư gia lúc này tinh thần lực đang xao động gần như mất khống chế, căn bản không kịp phản ứng gì thêm, cả người đã bị tơ nhện kiên cố trói chặt tại chỗ...

"Thằng khốn, có giỏi thì thả ta ra!

Dùng ám tiễn hại người thì có bản sự gì?" Đế Tôn cười: "Ngươi gọi thủ đoạn giam cầm này là ám tiễn hại người sao?

Thực tế, ta chỉ muốn kết thúc sớm trò chơi vô nghĩa với ngươi mà thôi." Lòng bàn tay khẽ nhấc, Đế Tôn thi triển Tu Di Đạo hướng về vị trí Hiên Viên Kiếm đang cắm trên vai Sư gia.

Sức mạnh huyết mạch thuần túy pha lẫn một bộ phận Cổ Ma Hồn bản nguyên ngũ giai, như một luồng hỏa quang màu huyết sắc bay về phía lòng bàn tay Đế Tôn.

Cảm nhận được Cổ Ma Hồn bản nguyên ngũ giai đang nhanh chóng thoát ly cơ thể, Sư gia có chút hoảng hốt, dục vọng tham lam sức mạnh trong lòng một lần nữa bùng cháy, sự không cam lòng đó trở nên cuồng bạo hơn mấy phần.

Nhưng lần này Đế Tôn không cho Sư gia thêm cơ hội nào nữa, một hơi hấp thụ hoàn toàn Cổ Ma Hồn nguyên trong cơ thể gã.

Ngay sau lưng Đế Tôn, một đạo đồ đằng Tiên Hoa mới tinh dung nhập vào lãnh địa màu đỏ của Thần Ma Phần Thiên Diễm, tuyên cáo

đạo bản nguyên truyền thừa Cổ Ma Hồn ngũ giai đầu tiên đã hoàn mỹ nhập thể.

"Hô...

Thật sự không dễ dàng gì, lăn lộn ở Nữ Nhi Quốc bấy lâu nay, cuối cùng cũng thấy được chút thành quả." Đế Tôn dùng giọng điệu trêu chọc nói một câu, đối với kết quả này hắn khá hài lòng, ít nhất sự chờ đợi đã được đền đáp, không uổng công vô ích.

"Này Giáo đầu, ngươi nên làm gì thì đi làm đi, ta cho ngươi một đêm, giờ này ngày mai ta sẽ tiếp quản địa bàn." Đế Tôn vác Hiên Viên Kiếm, đội mưa tầm tã, đầu cũng không ngoảnh lại mà hiên ngang rời đi, bỏ lại Sư gia đang ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn đóa Tiên Hoa kia héo tàn, rụng rơi...

Con đường dường như trở nên dài vô tận, con phố vốn đã thê lương, dưới cơn mưa đục ngầu của đêm dài, tầm nhìn cũng bị hạ xuống mức cực thấp.

Đi mãi, Đế Tôn đã trở lại quán trọ đó, nơi có lẽ là địa điểm nghỉ chân duy nhất trên cả con phố này.

"Uầy!

Thằng nhóc kia, thế mà vẫn còn sống trở về à!" Tên mù đang lắc lư những vỏ chai rượu không, liếm từ đáy bình lên đến nắp bình, nhưng tai lại rất thính, Đế Tôn vừa mới bước đến cửa quán là hắn đã lập tức phán đoán ra khí tức của Đế Tôn.

Phải biết rằng, ở cả cái Nữ Nhi Quốc này, người có thể làm được điều đó e rằng chẳng có mấy ai.

Chỉ dựa vào một câu lẩm bẩm đó, Đế Tôn có lý do để dừng lại ở nơi này.

"Hắc hắc, tiểu tử, vào ngồi đi, bên ngoài mưa to gió lớn, chạy lung

tung làm gì!" Đế Tôn cũng có ý đó, khóe miệng khẽ nhếch bước vào quán trọ.

Tên béo chưởng quỹ trên quầy tươi cười chào đón, phục vụ vô cùng chu đáo.

Lúc này, Đế Tôn đang ngồi quay lưng về phía bàn của tên mù, tự mình uống cạn hai bát rượu lớn, cảm giác thật sảng khoái.

"Tiểu tử, vừa rồi đã giao đấu với Giáo đầu của Quyết Đấu Doanh rồi phải không?" Đế Tôn khẽ gật đầu: "Không sai.

Chẳng lẽ hai vị cũng là đồng bọn sao?" "Ồ?

Nói vậy là có ý gì?" Đế Tôn hừ một tiếng: "Không dễ dàng gì trên con phố dài chỉ có một quán điếm, vài người các ngươi nếu không có quan hệ với Giáo đầu đó, ta tuyệt đối không tin." Tên mù cười hừ một tiếng, cuối cùng cũng đặt hồ rượu trong tay xuống, dùng ngón tay búng nhẹ vào đó vài cái.

"Không tệ, thông minh, đoán đúng rồi đấy.

Ta thì không tính là có quan hệ tốt với gã, nhưng ngươi đã thắng gã, tất nhiên cũng phải trở thành kẻ thù của ta rồi.

Cả cái Nữ Nhi Quốc này đều là địa bàn của Nữ Đế, mệnh lệnh của ngài ấy có thể uy phục bất kỳ ai, anh em ta tuy không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, nhưng cũng không thể không tuân lệnh!" Đế Tôn không những không có chút biểu cảm lo lắng nào, ngược lại còn tỏ vẻ phấn khích: "Thật sao?

Vậy là hai vị cũng có thể ngự trị sức mạnh Cổ Ma Hồn ngũ giai rồi?" Tên béo chưởng quỹ bất đắc dĩ bĩu môi lắc đầu: "Tiểu huynh đệ, ngươi nghĩ nhiều rồi.

Cổ Ma Hồn lực nào có dễ dàng ngự trị như vậy, còn phải xem duyên phận nữa!

Giáo đầu tu vi vốn thâm hậu, lại có khát vọng chiến thắng vượt mức bình thường, chấp niệm đó mới tạo nên duyên phận với Cửu Khiếu Tiên Chu, còn anh em ta hiện tại không có phúc khí đó." Đối với cách nói của tên béo chưởng quỹ, Đế Tôn cũng đồng tình gật đầu: "Đúng vậy, Cổ Ma Hồn lực tuyệt đối không phải nhục thân bình thường có thể ngự trị và chứa đựng.

Vừa rồi nếu không phải tên Giáo đầu kia đem Cổ Ma Hồn lực bám vào thanh bảo đao, e rằng cả cơ thể gã đã nổ tung trong nháy mắt rồi!" Đế Tôn tuyệt đối không phải nói quá, bởi vì hắn nhớ rõ lúc đầu ngay cả Cổ Ma Hồn nhất nhị giai cấp thấp, kẻ có thể dùng sức mạnh huyết mạch chứa đựng sức mạnh đó đều là những đỉnh cấp ma thú mạnh mẽ nhất thế gian!

Huống chi loại sức mạnh bạo tặc khủng khiếp như vậy, làm sao phàm phu tục tử có thể gánh vác và điều khiển được?

"Ha ha, tiểu tử, lời ngươi nói có chút phiến diện rồi.

Chương 817

Tuy rằng thể chất phàm phu tục tử không bằng những ma thú mạnh mẽ kia, nhưng nhân tộc tự nhiên cũng có ưu thế của nhân tộc.

Cho dù là người bình thường cũng có phương pháp ngự trị sức mạnh cường đại, chính là vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ, ta cũng có siêu nhiên thiên phú của riêng mình.

Đó chính là sức sáng tạo!" Lão khất cái đột nhiên lộ ra nụ cười hiền hậu, chậm rãi đứng dậy.

Lúc này Đế Tôn kinh ngạc phát hiện, trên người gã bộc phát ra một luồng sát khí khủng khiếp mà không hề có điềm báo trước.

Luồng sát khí này không phải truyền ra từ biểu cảm hòa nhã của lão khất cái, mà là từ cây gậy quái dị bẩn thỉu trong tay gã.

"Chẳng lẽ các ngươi cũng giống như tên giáo thụ vừa rồi, đều được Nữ Đế tuyển chọn làm Thái Bảo Tướng Quân?" Suy nghĩ này của Đế Tôn vừa mới xuất hiện đã nhanh chóng được chứng thực, bởi vì hắn phát hiện lão khất cái đã âm thầm phóng thích tinh thần lực, nhanh chóng khóa chặt lấy linh hồn bản thể của Đế Tôn.

"Nơi này hình như không thích hợp để đánh nhau lắm..." Đế Tôn có chút bất đắc dĩ mỉm cười lắc đầu, cuối cùng cũng hiểu ra ba gã này đều không phải hạng thiện lương, có lẽ đã đợi ở đây từ lâu.

"Tâm rộng bao nhiêu thì chiến trường lớn bấy nhiêu.

Ta và ngươi không phải kẻ thù sinh tử, nhưng tín ngưỡng khác biệt, cuối cùng vẫn phải đứng ở thế đối đầu." Đế Tôn không hề bác bỏ đối phương, đúng như lời lão già vừa nói, tín ngưỡng khác biệt thì quan hệ địch đối là điều khó tránh khỏi.

“Tiểu tử, ta biết ngươi chọn Nữ Nhi Quốc không chỉ vì mục đích lật đổ sự thống trị của Nữ Đế thôi sao?” Đế Tôn thu lại biểu cảm đùa giỡn, nghiêm túc gật đầu: “Không sai, mục đích duy nhất của ta ở nơi này là vì Nữ Đế đã đi ngược lại thiên đạo pháp tắc, vọng tưởng dùng phương thức chúa tể tất cả để thiết lập trật tự của riêng mình, nàng ta không có tư cách đó.

Nhìn khắp tam giới hiện nay, cũng chỉ có truyền thừa của Phật Đạo Tây Thiên mới có được nội hàm và tư cách như vậy.

Những kẻ như Nữ Đế, treo danh hiệu bi thiên mẫn nhân nhưng lại dùng phương thức không được tam giới cho phép để tư tự tụ tập sức mạnh, thiết lập trật tự thì sẽ không được thiên địa dung nạp!

Huống chi, sức mạnh thần ma mà nàng ta mượn dùng, với thân phận của nàng ta, căn bản không có tư cách ngự trị và khống chế.” Nói cách khác, Nữ Đế ngay từ đầu đã đi sai đường, vai trò của Đế Tôn chính là người dẫn đường cho Nữ Đế, giúp nàng ta thoát khỏi lầm lạc để quay về chính đạo.

“Nói nhiều cũng vô ích, khai chiến đi.

Chỉ cần có thể chiến thắng ba người chúng ta, ngươi mới có tư cách đi tiếp, nếu không cả Nữ Nhi Quốc này sẽ là kẻ thù của ngươi.” Lời vừa dứt, lão khất cái là người đầu tiên ra mặt, cây gậy cũ kỹ trong tay mạnh mẽ đập xuống đất, bộc phát ra một luồng khí tức dao động vô cùng mạnh mẽ.

Đồng thời nương theo lực phản chấn đó, lão khất cái bay lên không trung, ngay lập tức rời khỏi quán rượu, ra tới con phố vắng vẻ.

Khi tiến vào trạng thái chiến đấu, diện mạo tinh thần của lão khất cái hoàn toàn khác hẳn lúc trước.

Nhìn lão lúc này làm gì giống một lão già ăn xin gần đất xa trời,

mà giống như một vị lão tướng quân cô độc được rèn giũa từ trong gió sương, đôi mắt và đường nét cơ thể đều toát ra một sự siêu nhiên sau khi đã trải qua bao thăng trầm thế sự.

Chỉ trong một hiệp, Đế Tôn đã có thể phán đoán rõ ràng thực lực tổng hợp của lão giả trước mặt vượt xa tên Giáo đầu lúc trước.

Ầm rầm rầm!

Cây gậy trong tay đột nhiên được lão giả giơ lên đỉnh đầu, một luồng khí tức vô cùng cường hoành bộc phát, phía trên đầu lão giả khuếch tán ra một đạo bích lam sắc quang mang.

Vòng sáng đó vừa phóng ra không lâu, cả bầu trời đêm dường như cũng vì thế mà đổi màu.

"...

Sức mạnh phù văn!" Đế Tôn không ngờ tới ở nơi này lại gặp được một phù văn sư cường đại!

Cái gọi là phù văn sư thực tế là một loại truyền thừa vô cùng cổ xưa trong tam giới, từng xuất hiện một thời vào thời đại thần ma thượng cổ, và vào thời thượng cổ có một vị đại thần đỉnh tiêm tu luyện phù văn tên là Phục Hy!

Loại sức mạnh này ban đầu là sự thể hiện hoàn hảo nhất cho sức sáng tạo của nhân loại, thuần túy dựa vào trí tuệ của những người bình thường nhất, dung nhập vào sự lĩnh ngộ và lý giải về thiên địa chi đạo để sáng tạo ra một loại truyền thừa đặc thù không cần tu luyện căn cơ vẫn có thể tiếp dẫn thiên địa chi lực!

Chỉ cần thông qua tinh thần lực và sự lĩnh ngộ về thiên địa chi đạo, khắc họa dưới hình thức phù chú là có thể đạt được sự cộng hưởng với vạn đạo pháp tắc của thiên địa.

Phù văn sư là một nghề nghiệp khá hiếm thấy, người tinh thông

một mạch truyền thừa này lại càng ít ỏi, đó là vì vào cuối thời đại thần ma, Ma tộc do kiêng kỵ loại sức mạnh truyền thừa này nên đã phát động một loạt cuộc chiến tranh hủy diệt nhắm vào phù văn sư, khiến số lượng người truyền thừa mạch này trở nên vô cùng hiếm hoi, từng bị coi là đã mai một trong dòng sông thời gian.

Nhưng theo việc Đế Tôn năm xưa chọc thủng chín tầng trời, sức mạnh của thời đại thần ma một lần nữa giáng lâm, mạch sức mạnh này cuối cùng đã được đánh thức.

Trên bầu trời, vòng sáng màu xanh bích nhanh chóng khuếch tán, sau đó dưới sự dẫn dắt của lão khất cái ngưng tụ thành một vòng tròn lớn có đường kính gần trăm mét.

Trên vòng tròn đó, chi chít các loại đồ án phức tạp lần lượt xuất hiện.

Những phù văn này trông vô cùng tối nghĩa khó hiểu, ngay cả một người có nội hàm cái thế như Đế Tôn trong thời gian ngắn cũng không thể nhìn thấu được những huyền bí ẩn chứa trong đó.

Khi vòng tròn bắt đầu xoay chuyển như một bánh răng, những phù văn chi chít đó dường như mỗi đạo tự phù đều có quỹ tích vận động riêng biệt.

Chương 818

Tất cả các quỹ tích sau khi vận chuyển dưới một mệnh lệnh thống nhất liền bộc phát ra sức mạnh kinh thiên động địa khó có thể tưởng tượng!

Kinh nghiệm chiến đấu của Đế Tôn phong phú đến nhường nào, đối mặt với loại sức mạnh cường đại chưa từng có này, hắn không hề hoảng loạn, áp dụng chiến lược chiến đấu lấy tĩnh chế động, cứ thế bình tĩnh quan sát quá trình diễn hóa của luồng sức mạnh này, hy vọng có thể từ đó đạt được một số cảm hứng đặc thù.

"Ha ha ha, tiểu tử, chắc đây là lần đầu tiên ngươi đối kháng với sức mạnh phù văn này phải không?

Hôm nay lão già ta sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt!" "Hổ Tự Phù - Biến!!" Gầm!!

Tiếng mãnh hổ gầm vang rừng núi đột nhiên xuất hiện, Đế Tôn nhìn chằm chằm vào trung tâm của phù văn khổng lồ trên đầu, nhanh chóng thấy một con mãnh hổ sống động như thật huyễn hóa ra trước mặt mình!

"Oa ha ha ha, lão ăn mày, ta cứ tưởng cái xương già của ngươi không còn dùng được nữa chứ, giờ xem ra uy phong không giảm năm xưa nha!" Tên béo chưởng quỹ và lão mù đều không ra tay ngay lập tức, đứng ở cửa quán rượu đầy hứng thú quan sát cả quá trình chiến đấu.

Lão khất cái cười hắc hắc, có vẻ rất đắc ý với màn thao tác vừa rồi.

"Thực lực mạnh yếu không liên quan đến tuổi tác lớn nhỏ.

Ta có thể khẳng định một điều, tiểu tử này sau này nhất định sẽ trở thành cường giả đỉnh tiêm của tam giới, nhưng đáng tiếc trước sức mạnh phù văn của ta, hắn nhất định phải chịu thiệt thòi thôi." Lão già không hề lên mặt kiêu ngạo mà chỉ nói ra một sự thật, bởi vì Đế Tôn từ đầu đến cuối vẫn chưa ra tay trấn áp luồng sức mạnh này, ai cũng không rõ rốt cuộc là hắn khiếp sợ hay thật sự không có cách nào ứng phó.

Nào biết Đế Tôn sở dĩ nửa ngày trời không có động tác gì là vì muốn quan sát rõ ràng hơn bí mật thực sự của phù văn chi đạo.

"Hóa ra là vậy...

Phù văn chi đạo và thiên địa chi tướng vốn là dùng bút của chúng sinh vẽ nên hình thái nguyên thủy nhất của thiên địa pháp tắc trong mắt người thường mà thôi.

Suy cho cùng, tầm nhìn của người thường và tầm nhìn của người tu luyện có sự khác biệt về bản chất.

Đúng như câu nói người trong cuộc u tối, người ngoài cuộc sáng suốt, đôi khi càng tiếp cận với nguồn năng lượng thuần túy nhất giữa thiên địa lại càng không thể nhìn thấu bản chất của năng lượng đó.

"Đa tạ tiền bối, nhưng đối với ta trận chiến này chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi." Đế Tôn nở một nụ cười, khẽ gật đầu với lão khất cái trước mặt, dùng phương thức này để bày tỏ sự kính trọng đối với lão.

Lão khất cái sững sờ, Đế Tôn trẻ tuổi trước mặt trong mắt lão có sự khác biệt bản chất so với những người trẻ tuổi khác, dường như không giống với dáng vẻ mà lứa tuổi này nên có.

Tiếp theo, ngay khoảnh khắc Đế Tôn bắt đầu ra tay, cục diện cả chiến trường đã thay đổi nghiêng trời lệch đất trong chớp mắt.

Xung quanh cơ thể Đế Tôn, hai loại bản nguyên thần ma thuần túy

hóa thành hai luồng hỏa diễm chi quang màu đỏ và xanh thuần khiết nhất, không ngừng xoay tròn quanh người hắn.

Cả người hắn như một vị cự nhân vĩnh hằng bất biến sừng sững giữa thiên địa.

"Ta không hiểu phù văn chi đạo, lại càng không vẽ được những phù văn tinh xảo tuyệt luân như vậy, nhưng ta lại hiểu đâu mới là sức mạnh bản chất nhất giữa thiên địa.

Dùng phương thức của ta để khôi phục hình thái năng lượng nguyên thủy nhất là có thể đối kháng với phù văn chi đạo của ngươi." Nhanh chóng, hai luồng xoáy năng lượng giao thoa giải phóng ra những dao động sức mạnh không ngừng bành trướng, từ đường kính vài mét lúc đầu đã khuếch tán đến mức gần trăm mét.

Nếu lúc này nhìn từ trên cao xuống, luồng xoáy năng lượng khổng lồ mà Đế Tôn diễn hóa ra hung dũng bành trướng hơn nhiều so với một đạo phù văn cỏn con.

Nếu trước kia phương thức chiến đấu của Đế Tôn giống như một vị thần cao cao tại thượng, thì lúc này hắn giống như một thành viên trong chúng sinh vạn vật, đem nội hàm tu luyện vô cùng tận hoàn toàn giải thích bằng tầm nhìn của người bình thường, lão khất cái trước mặt sao có thể chống đỡ nổi?

Cảm giác đó giống như một vị thần đã phong ấn những thủ đoạn thần thánh thiên biến vạn hóa, biến thành một người bình thường trong thành thị, cho dù chưa từng múa may những đao thương kiếm kích mà người phàm tục thạo nhất, chỉ cần dùng một chiếc lá, một hạt bụi vẫn có thể thắng được thiên quân vạn mã.

Đó chính là sự khác biệt về bản chất ở tầng thứ thực lực!

"Lão ăn mày, mau rút lui đi, thằng nhóc đó là loại yêu nghiệt gì

vậy?

Sao có thể sở hữu sức mạnh kinh khủng đến thế!" Tên mù tuy không nhìn thấy nhưng dựa vào cảm tri và nắm bắt khí tức đã cảm nhận rõ ràng tình trạng trong chiến trường lúc này.

"Thằng nhóc này không đơn giản đâu, sở hữu nội hàm mạnh mẽ như vậy mà lại có thể qua mặt Nữ Đế, giữ vững tư thái hoàn chỉnh để tiến vào nội thành!" "Xem ra lần này ta thật sự gặp phải xương cứng rồi, cái miệng già của ta không biết có gặm nổi hai cái không đây!" Tên béo chưởng quỹ bất đắc dĩ vỗ vỗ cái bụng lớn, cười thở dài lắc đầu.

Dù vậy, sự bình tĩnh xem cái chết nhẹ tựa lông hồng của hai người họ vẫn khiến người ta khâm phục.

"Chẳng còn cách nào khác, mấy anh em già chúng ta đã canh giữ con phố này vô số năm rồi, từng có biết bao nhiêu người thách thức quyền uy của Nữ Đế, cuối cùng đều kết thúc bằng thất bại.

Thằng nhóc này có thể đột phá được cửa ải của mấy lão già chúng ta hay không, e rằng cũng khó mà đi đến cuối cùng." Tên mù đưa ra đánh giá như vậy, nhưng ánh mắt của tên béo chưởng quỹ vẫn luôn dõi theo hình bóng ung dung tự tại của Đế Tôn, dường như muốn xem nếu thật sự xuất hiện một biến số thì có lẽ chính là kỳ tích do chàng trai trẻ trước mặt này tạo ra.

"Chuyện chưa xảy ra không phải là điều ta có thể dự liệu, trách nhiệm duy nhất của ta là giữ vững con phố này.

Ba anh em ta dù sống hay chết, trên con đường hoàng tuyền cũng sẽ không cô đơn." Thấy phù văn chi đạo mà lão khất cái tự hào nhất bị bản nguyên thần ma thuần túy nhất của Đế Tôn đánh tan hoàn toàn, tên mù và tên béo chưởng quỹ đồng thời ra tay, từ phía sau đỡ lấy cơ thể đang điên cuồng lùi lại của lão khất cái.

Chương 819

"Hắc hắc, lão già, sức mạnh phù văn kiêu ngạo nhất của ngươi bị người ta đánh thành ra thế này rồi, giờ còn gì để nói không?" Lão khất cái dường như vẫn chưa thể tỉnh táo lại sau tình huống trước mắt, vẫn có chút không thể hiểu nổi Đế Tôn đã làm điều đó như thế nào.

Nếu là trước kia, Đế Tôn có thông minh đến mấy cũng tuyệt đối không thể nhìn thấu bí mật của phù văn chi đạo trong thời gian ngắn như vậy.

Nhưng trải qua những kinh nghiệm trên chiến trường sa mạc cũng như được Tế Công chỉ điểm, bản thân Đế Tôn đã đạt tới một tầng thứ hoàn toàn mới trong việc lĩnh ngộ và lý giải thiên địa chi đạo cũng như quy tắc vạn vật, sự ra đời của Tu Di Giới là minh chứng tốt nhất.

Nói cách khác, cảnh giới tinh thần của Đế Tôn hiện nay so với trước kia đã có sự thăng tiến vượt bậc, vươn tới cấp độ của một nhà sáng tạo.

Suy cho cùng, bất kỳ ai có thể kiến tạo nên một tiểu thế giới độc lập dưới trật tự của tam giới đều không phải là kẻ mà người thường có thể suy đoán.

Một cường giả đỉnh tiêm cấp độ sáng tạo như vậy làm sao có thể bị những bí mật do phù văn tạo ra che mắt?

Chỉ thấy Đế Tôn khẽ nhấc tay, bản nguyên thần ma đã trở về hình thái nguyên thủy nhất hóa thành hai con cự long lao về phía ba người lão khất cái.

"Thạch Tự Phù, khai!!" Lại một đạo phù văn khổng lồ nữa được giải phóng trước mặt ba người lão khất cái, dùng thủ đoạn này để ngăn chặn sức mạnh của song long, nhưng đáng tiếc hiệu quả thu

được lại vô cùng ít ỏi.

Ầm rầm rầm!

Hai đạo năng lượng cự long còn chưa oanh tạc tới trước mặt Đế Tôn, chỉ riêng áp lực khí tức tỏa ra đã khiến Thạch Tự Phù trước mặt sinh ra những vết nứt, cuối cùng hoàn toàn tan vỡ!

"Thôi xong, căn bản không cùng một cấp độ...

Lão khất cái, hắn không phải là đối thủ mà hạng người ở tầng thứ của chúng ta có thể đối kháng, mau kết trận đi!" Hiển nhiên, mấy lão già này không phải thuần túy là quân lính rời rạc, ba người ngưng tụ lại nhất định có thể đánh ra chiêu trò gì đó.

Chỉ thấy ba người lập tức tản ra, đứng thành một hình dạng giống như hình tam giác, đồng thời giải phóng khí tức của riêng mình, một trận pháp đồ án hình tam giác màu hoàng kim nhanh chóng hiện ra dưới chân ba người.

"Tiểu hỏa tử, kẻ có thể bức ta sử dụng tới Hoàng Kim Tam Giác Pháp Trận, ngươi là người duy nhất trong mấy nghìn năm qua đấy!" Tên mù cười ha ha: "Tên béo nói không sai, kể từ khi anh em ta tụ họp tại con phố này đã được mấy nghìn năm rồi, kẻ chiến thắng được Giáo đầu không có một trăm thì cũng có bảy tám mươi, nhưng cuối cùng đều không thoát được cửa ải của ta.

Không biết sự hiện diện của ngươi có thể tạo nên một kỳ tích hay không." Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch, một lần nữa lộ ra vẻ bá khí kiêu ngạo: "Vậy thì mời ba vị tiền bối, ta sẽ mỏi mắt mong chờ!" Trận pháp này vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không đơn giản như cái nhìn thoáng qua.

Hoặc có lẽ, Đế Tôn trước đó đã đánh giá thấp những lá bài tẩy mà ba lão già này chôn giấu.

Thông thường, những loại trận pháp cần dựa vào vị trí đứng như thế này chỉ có thể tăng cường một thuộc tính đơn nhất nào đó hoặc độ cảm tri về lực nguyên tố, chứ không mang lại bước nhảy vọt về chất cho chiến lực tổng thể.

Nhưng pháp trận hình tam giác màu kim sắc mà ba lão già này giải phóng lại ẩn chứa những điều huyền diệu và uyên thâm trong đó.

Khả năng quan sát và phán đoán của Đế Tôn mạnh mẽ đến nhường nào, ngay lập tức hắn đã cảm nhận được cùng với sự xuất hiện của pháp trận hình tam giác, khí tức của ba lão già đã xảy ra những thay đổi hoàn toàn khác biệt, đó dường như là sự dung hợp của một loại sức mạnh vô cùng đặc thù.

Chưa đầy một phút, khí tức, sức sống cũng như hình thái năng lượng trên người ba vị lão giả đều đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, ánh sáng màu kim sắc từ đồ án hình tam giác hoàng kim tỏa ra cũng không ngừng trở nên đậm đặc và sâu sắc hơn.

“Ha ha ha, tiểu tử, đừng để trận pháp của anh em ta làm cho kinh ngạc quá.

Không cần phải ngạc nhiên như vậy, pháp trận của ta có nguồn gốc từ Côn Luân thượng cổ, căn bản không phải người thường có thể hiểu được, ngươi nhất thời không nhìn ra chiêu trò cũng là điều ta có thể hiểu được.” Lão khất cái cười ha ha đầy tự mãn, nhưng khi ba lão già nghe Đế Tôn giảng giải một cách rành mạch về chiêu trò của Hoàng Kim Pháp Trận, sắc mặt cả ba đều sa sầm xuống.

“Không thể nào, Tam Phân Quy Nguyên Trận này anh em ta cũng đã mấy trăm năm không thi triển rồi, thằng nhóc này tuyệt đối không thể nhìn lén từ nơi khác được, chẳng lẽ hắn chỉ dùng thời gian một phút đã nhìn ra bí mật pháp trận của ta sao??” Tên mù không nhịn được mà lẩm bẩm.

Tuy rằng ba anh em không dám tin vào sự thật này, nhưng họ cũng hiểu rằng thiên phú của Đế Tôn trước mặt tuyệt đối không phải là thứ có thể đem ra so sánh, thật sự đã đạt đến mức khủng khiếp.

"Mặc kệ hắn, hôm nay nhất định phải giữ hắn lại đây, nếu không để mặc thằng nhóc này hoành hành ngang ngược ở Nữ Nhi Quốc, e rằng thật sự không có mấy ai có thể ngăn cản nổi." Tên béo chưởng quỹ nghiến chặt răng hạ quyết tâm, sau đó là người đầu tiên nhắm mắt ngưng thần, rõ ràng đang ngâm xướng một loại công pháp đặc thù nào đó.

Cùng lúc ấy, tên mù đứng bên cạnh ở góc trái phía sau pháp trận hình tam giác cũng đồng thời hành động.

Chỉ thấy tại vị trí tim của tên mù đột nhiên tỏa ra một đạo kim quang thuần túy, sau đó cả người hắn bỗng nhiên gầm lên một tiếng giận dữ hướng về phía bầu trời.

Xung quanh hắn phóng ra hàng chục đạo ảo ảnh, mỗi đạo ảo ảnh đều có hình thái cơ thể hoàn toàn khác nhau, giống như một bộ quyền pháp hoàn chỉnh được chia thành vô số động tác chi thể, mỗi một động tác là một tư thế cố định do một đạo ảo ảnh duy trì.

"Đấu pháp thật quỷ dị!" Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch, không kìm được lời khen ngợi.

Không nghi ngờ gì nữa, ba lão già này nếu chỉ xét về khí tức thì chắc chắn cũng sở hữu một số bài tẩy tuyệt mật đáng khen ngợi.

Tuy nhiên, liệu những thủ đoạn đó có phát huy được tác dụng trước mặt Đế Tôn hay không lại là một vấn đề khác.

Nhanh chóng, hiệu quả tăng phúc của Tam Phân Quy Nguyên Trận đã được thể hiện một cách triệt để.

Mỗi đạo ảo ảnh mà tên mù phóng ra, nhờ có sự gia trì của Tam

Phân Quy Nguyên Trận, các thuộc tính bản thân đã tăng lên gấp ba lần.

Chương 820

“Thằng nhóc, xem chiêu!

Hãy cảm nhận sự lợi hại của bộ Túy Quyền của ta đây!” Đế Tôn đầy hứng thú mỉm cười, tầm quan sát của hắn dường như trong khoảnh khắc đó đột nhiên trở nên vô cùng rộng mở.

Nào biết chính trong bộ lý luận mà Tế Công truyền thụ cho hắn đã ban tặng một khả năng học tập vô cùng tận.

Ánh kim quang tỏa ra từ đồng tử bắt đầu lấp lánh, Đế Tôn lặng lẽ tiến vào trạng thái mô phỏng học tập, không hề có bất kỳ thủ đoạn phòng ngự nào gia trì thêm, chỉ dựa vào một thanh Hiên Viên Kiếm chắn ngang trước người.

Ầm rầm rầm!

Một bộ chiêu thức Túy Quyền hoàn mỹ được tung ra điên cuồng, quyền pháp của lão mù thật sự linh hoạt và xảo quyệt, không có bất kỳ động tác nào trùng lặp, và dường như mỗi đạo ảo ảnh tấn công đều có thể nhắm chuẩn xác vào một sơ hở chí mạng trên người Đế Tôn.

Tuy rằng khả năng bắt lấy sơ hở này đã được phóng đại vô hạn do Đế Tôn lúc này không có bất kỳ động tác phản kháng nào, nhưng Đế Tôn hiểu rất rõ rằng, nếu không tìm ra sơ hở chí mạng của bộ công pháp Túy Quyền này, nếu không tiến vào trạng thái học tập để tương tác thì đối thủ cũng chẳng thể chiếm được chút lợi lộc nào.

Bốp bốp bốp!

Từng luồng quyền kình từ các ảo ảnh không ngừng đánh vào vị trí của Đế Tôn, may mắn có Hiên Viên Kiếm hộ trì phía trước, nếu

không cả bộ chiêu số Túy Quyền toàn bộ bộc phát lên người một mình Đế Tôn chắc chắn sẽ gây ra trọng thương khó lường.

Cách đánh tưởng như chịu chết này lại mang đến cho Đế Tôn cơ hội học tập phong phú.

Với khả năng mô phỏng học tập siêu nhiên, từng chiêu số chân thực do mỗi ảo ảnh thi triển ngược lại đã trở thành người thầy dạy quyền thuật tốt nhất cho Đế Tôn.

Chỉ mới xem qua một lần, Đế Tôn đã mô phỏng được bảy tám phần tinh túy của bộ Túy Quyền, không ngừng tái hiện lại trong não hải.

"Mù ơi, cái chân già của lão ta e là không dùng được nữa rồi, cả một bộ Túy Quyền năm xưa có thể tung hoành thiên hạ mà nay ngay cả thần khí hộ thể của một tên tiểu bối cũng không phá giải nổi!" Lão khất cái không nhịn được mà mỉa mai một câu.

Tên mù dường như cũng nhận ra vấn đề này, nếu chỉ dựa vào phương thức đánh càn này thì đối kháng với người khác chắc chắn là thừa thãi, suy cho cùng có sự gia trì gấp ba của Tam Phân Quy Nguyên Trận, không cần thêm sức mạnh phụ trợ cũng có thể đánh ra chiến đấu lực không tầm thường.

Nhưng dường như hắn đã bỏ qua một vấn đề quan trọng nhất, đó là kẻ đang đứng trước mặt lúc này không phải ai khác, mà chính là Đế Tôn, kẻ năm xưa ngay cả chín tầng trời cũng dám chọc thủng, một tồn tại vô địch tam giới!

Nếu không tung ra bộ Túy Quyền ở hình thái hoàn chỉnh thực sự, e rằng căn bản không có tác dụng gì.

"Tiểu tử, nội hàm của ngươi thật đáng kinh ngạc, xem ra ta phải đánh ra bộ quyền pháp mạnh nhất của mình rồi!" "Túy Quyền - Bạo

Tẩu Thiên Cương 36 thức!" Lão mù gầm lên một tiếng giận dữ, toàn thân trong phút chốc biến thành tư thái được bao phủ bởi hỏa quang màu vàng óng.

Khoảnh khắc này không còn là một lão mù nghèo khổ lôi thôi coi rượu như mạng nữa, mà là một vị chiến thần vô địch toàn thân đỏ rực lửa hỏa hồng!

Cùng lúc đó, ba mươi sáu đạo ảo ảnh đồng thời giáng lâm, vị trí đứng cũng vô cùng tinh xảo, dường như đã phong tỏa hoàn toàn tất cả các lộ trình di chuyển của Đế Tôn, giống như một trận pháp phong ấn hoàn mỹ gần như không một kẽ hở!

"Ha ha ha lão sâu rượu, hôm nay hãy cho ta thấy hình thái tối cực của Túy Quyền đi, có sự gia trì của liệt tửu của ta, đừng nói là thằng nhóc này, cho dù là một vị chân thần giáng thế e rằng cũng khó thoát khỏi cuộc tấn công hoàn chỉnh của ba mươi sáu thức này!!" Thuộc tính rượu của gã sâu rượu này vô cùng đặc thù, Đế Tôn liếc mắt đã nhận ra tên béo chưởng quỹ đóng vai trò hỗ trợ trong ba người bọn họ.

Có sự gia trì của liệt tửu, chiến đấu lực của lão mù bên cạnh một lần nữa tăng lên hơn 50%, khí tức quanh thân càng thêm cuồng bạo, ngay cả tóc cũng đều dựng ngược lên, đồng loạt bùng cháy lớp quang diễm đỏ rực như lửa hỏa hồng!!

Lần này, ngay cả Đế Tôn vốn luôn điềm tĩnh trước mọi biến cố cũng không nhịn được mà khẽ nhíu mày.

"Ba vị tiền bối quả nhiên đều không phải hạng xoàng, nhưng bộ Túy Quyền ở hình thái hoàn mỹ nhất này không phải phàm phu tục tử có thể chống đỡ được, những vị thần minh trên chín tầng trời kia muốn ăn trọn ba mươi sáu chiêu này cũng sẽ gặp không ít khó khăn!" Đế Tôn tuy mạnh mẽ nhưng chưa bao giờ là người lỗ mãng, dựa vào

thực lực cộng thêm bài tẩy cuối cùng là Hỗn Độn Chung, việc ăn trọn cả bộ chiêu thức Túy Quyền cực hạn cũng chẳng thể làm gì được hắn, lại càng không thể tổn thương đến bản nguyên của hắn.

Nhưng nếu Đế Tôn đã có nội hàm có thể hóa giải hoàn mỹ một chiêu này, tại sao lại phải gồng mình chịu đựng trọn bộ chiêu thức cho khổ sở chứ?

"Tiền bối, ta phải thừa nhận Túy Quyền quả thực lợi hại, đáng tiếc là dù công pháp thủ đoạn có lợi hại đến đâu, nếu không đánh trúng người thì cũng chỉ là uổng công mà thôi!" Giọng nói của Đế Tôn truyền ra không khỏi khiến lão mù đang tràn đầy tự tin trước mặt phải chấn động!

"Ngươi đã hoàn toàn bị ta bao vây rồi, làm sao có thể thoát được?

Tiểu tử đừng có viển vông, xem chiêu!" Lời lão mù vừa dứt, ảo ảnh chiêu thức mở đầu của Túy Quyền đã lao về phía Đế Tôn.

Lần này, Đế Tôn không tiếp tục dùng Hiên Viên Kiếm để chống đỡ nữa, hắn dứt khoát đổi sang một chiến lược khác, hiên ngang chỉ tay vào giữa mày, không gian Tu Di Giới đã ngủ say bấy lâu trong cơ thể cuối cùng đã được đánh thức lần đầu tiên!

"Đã đến lúc kiểm tra thành quả bồi dục tiểu thế giới gần đây rồi!" Một giọng nói vang lên trong tâm trí Đế Tôn, trong chớp mắt, vào khoảnh khắc cuối cùng khi đạo ảo ảnh đầu tiên ập đến trước mặt, cả người lẫn khí tức của Đế Tôn đều biến mất không dấu vết một cách không ngờ tới.

"Hả?

Có thể sao?!" Lão mù hoàn toàn ngây người, ngay cả lão khất cái và tên béo chưởng quỹ đứng sau cũng hoàn toàn không thể tin vào cảnh tượng trước mắt là sự thật.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, đánh chết ba người họ cũng tuyệt đối không tin nổi trên đời này lại có chiêu thức công pháp quỷ dị như vậy, có thể hoàn toàn che giấu nhục thân và khí tức, cả quá trình được thực hiện tức thời trong một khoảnh khắc!

Do chiêu đầu tiên của ba mươi sáu thức Túy Quyền đánh vào không trung, ba mươi lăm chiêu sau đó không nghi ngờ gì nữa đều sẽ theo mục tiêu tấn công của chiêu đầu tiên mà toàn bộ trở thành những cuộc tấn công vô hiệu...

Chương 821

“Ha ha ha, cảm ơn tiền bối Mù đã cho ta xem một màn pháo hoa rực rỡ như vậy.

Phải công nhận rằng bộ ba mươi sáu thức Túy Quyền này là bộ quyền pháp tinh diệu nhất mà ta từng thấy trong tam giới, cũng coi như là người thầy một ngày của ta.” “Ý ngươi là sao?” Ba lão già vội vàng ngẩng đầu lên mới phát hiện Đế Tôn không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở vị trí hư không phía trên đầu ba người, đang mỉm cười nhìn xuống họ.

“Đơn giản thôi, vừa rồi ta đã học được toàn bộ hình thái hoàn chỉnh của Túy Quyền.

Lúc đầu ta mới chỉ hiểu được bảy tám phần, khi ba mươi sáu thức hoàn chỉnh được thi triển hết, những chi tiết quan trọng gây cản trở tư duy của ta cuối cùng cũng đã được thông suốt.” Lão mù nghe xong suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, hắn không dám tin rằng bộ quyền pháp cái thế hoàn mỹ không chút khuyết điểm mà hắn đã dày công nghiên cứu nghìn năm nay lại bị thằng nhóc này học mất chỉ trong một phút!

“Không thể nào, lão mù, đừng nghe thằng nhóc đó nói hươu nói vượn.

Bộ quyền pháp này cần phải có cả hình và thần, học tập hình ý bên ngoài thì dễ, nhưng để lĩnh ngộ được tinh túy của quyền pháp cũng như các đặc điểm biến hóa sau đó thì vạn vạn lần không thể nào!” Tên béo chưởng quỹ tuyệt đối không muốn tin vào những lời đó, đồng thời lo lắng tên mù sẽ vì thế mà bạo tẩu nên vội vàng mở lời trấn an đồng đội.

Tuy nhiên, hành động tiếp theo của Đế Tôn đã vỗ thẳng vào mặt tên béo chưởng quỹ.

Vụt vụt vụt!!

Trong nháy mắt, giữa hư không xuất hiện tới một trăm linh tám đạo ảo ảnh của Đế Tôn, mỗi đạo ảo ảnh cũng giống như ảo ảnh Túy Quyền của lão mù vừa rồi, thể hiện những tư thế quyền pháp hoàn toàn khác nhau...

Lão khất cái và tên béo chưởng quỹ hoàn toàn thẫn thờ, còn về phần lão mù, đây là lần đầu tiên tên béo chưởng quỹ và lão khất cái cảm thấy hâm mộ việc lão không có mắt, bởi vì nếu chứng kiến cảnh tượng trước mặt, ước chừng lão sẽ bị tức chết mất.

"Tiền bối, đây là bản mở rộng một trăm linh tám thức Túy Quyền của ta, xin được chỉ giáo nhiều hơn!" Ầm ầm ầm!

Mỗi đạo ảo ảnh vô cùng tinh tế mang theo những chiêu số quyền pháp tương ứng lao xuống khu vực tam giác hoàng kim phía dưới như quân lâm thiên hạ!!

Mỗi chiêu bạo phát ra thế công lăng lệ đều khiến ba lão già khổ không thấu nổi.

Điều khiến ba lão già vô cùng bất đắc dĩ là do tác dụng gia trì của Tam Phân Quy Nguyên Trận, sinh mệnh lực và khí tức của ba người đều liên kết với nhau, điều này cũng khiến những chiêu thức mà Đế Tôn phục chế lúc này đạt được hiệu quả đánh trúng 100%.

Hơn nữa mỗi người gánh chịu tấn công đều tương đương với việc ba người cùng gánh chịu tấn công, hoàn toàn bị Đế Tôn dùng phương thức gậy ông đập lưng ông áp chế đến mức mình đầy thương tích.

Chỉ sau khi bảy bảy bốn mươi chín quyền lạc xuống, ba lão già đã

hoàn toàn bị đánh phục!

Ánh sáng của Hoàng Kim Tam Giác Trận trong phút chốc tan rã, ba người mỗi người tự bay đi hướng khác, lúc này mới né tránh được vô số chiêu số ảo ảnh tiếp theo.

"Mẹ ơi, nếu không kịp thời triệt hồi Tam Phân Quy Nguyên Trận, e là ba anh em già chúng ta thật sự sẽ bị loạn quyền của thằng nhóc đó đánh chết mất!!" Lão khất cái thở hổn hển, không kìm được lời cảm thán.

Tên béo chưởng quỹ bên cạnh càng bị đánh đến mức mũi xanh mặt sưng, còn lão mù trông lại càng thê lương hơn, bởi vì không chỉ nhục thân phải chịu mười mấy quyền mà quan trọng hơn là vết thương trong lòng càng không thể bù đắp được trong thời gian ngắn.

"Ba vị tiền bối, ta vốn không có ý định làm địch với các vị, nhưng Nữ Nhi Quốc thực sự không nên tiếp tục tồn tại nữa.

Ba vị hãy rời khỏi đây đi, ta phải đi tìm kiếm Cổ Ma Hồn Nguyên khác đây..." Thấy thắng bại đã phân, đánh tiếp cũng chẳng còn ý nghĩa gì, Đế Tôn muốn rời đi.

"Đợi đã!

Tiểu tử, thắng bại giữa chúng ta vẫn chưa ngã ngũ đâu!" Ba lão già phía sau dường như có chút không phục, cứ gào thét không thôi.

Đế Tôn bất đắc dĩ cười khổ: "Nếu thật sự còn đánh tiếp, e là nửa đời sau của cả ba vị đều không thể tự lo liệu được cuộc sống đâu." Tên béo chưởng quỹ nghiến răng, giơ ngón tay giữa về phía Đế Tôn: "Thằng nhóc!

Ngươi không phải muốn tìm Cổ Ma Hồn bản nguyên sao?

Vậy thì không cần phải đi đâu khác, hãy mở to mắt nhìn cho kỹ đây, ngươi thật sự nghĩ rằng ông chú chưởng quỹ ta chỉ là một người

hỗ trợ thôi sao!" Ầm rầm rầm!

Đột nhiên, kèm theo một tiếng rung chuyển dữ dội bộc phát, trước mặt tên béo chưởng quỹ bỗng nhiên xuất hiện một thùng rượu khổng lồ.

Tất nhiên chất lỏng chứa trong thùng gỗ đó không phải là rượu, mà là một loại chất lỏng màu đỏ tươi!

Cảnh tượng đó khiến đồng tử Đế Tôn bản năng co rụt lại.

"Tiền bối không ngờ lại có thứ này.

Nếu ta không đoán sai, tiền bối chắc hẳn là một trong mười ba dũng sĩ đồ long năm xưa!

Thứ đựng trong thùng rượu chắc chắn là Chân Long Chi Huyết thuần túy nhất!" Tên béo chưởng quỹ lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: "Đều là chuyện cũ cả rồi, không nhắc lại cũng được.

Người ta thường nói hảo hán không nhắc lại chuyện năm xưa, giờ tuy ta đã già, thế giới này cũng để cho lớp trẻ các ngươi chúa tể, nhưng bất kỳ ai cũng không được phép hoành hành ở Nữ Nhi Quốc.

Chương 822

Nếu đã nhất quyết muốn lật đổ tất cả ở nơi này, vậy thì cuối cùng ta vẫn phải trở thành kẻ thù!" Những dũng sĩ đồ long năm xưa danh động tam giới, đó là những anh hùng biết bao!

Theo truyền thuyết, mười ba người đó đều xuất thân là phàm phu tục tử nhưng lại có thể hoàn thành tráng cử tiêu diệt chân long.

Đáng tiếc là những nhân vật anh hùng như vậy giờ đây lại dạt tới vùng đất cực lạc như Nữ Nhi Quốc này và chọn cách trầm luân!

Đế Tôn không kìm được lời mỉa mai tên béo chưởng quỹ, trong giọng điệu còn mang theo một sự tiếc nuối.

"Tiểu tử, đừng có bày ra cái bộ mặt lải nhải đó với ta.

Dũng sĩ đồ long cố nhiên là một loại vinh quang của ta, nhưng chọn Nữ Nhi Quốc, ta chưa bao giờ hối hận.

Người ngoài căn bản không thể hiểu được ý nghĩa thực sự của sự tồn tại của Nữ Nhi Quốc.

Ta phải thừa nhận rằng phương thức thống trị nơi này của Nữ Đế có thể không phù hợp với trật tự tam giới, nhưng tuyệt đối không thể trở thành lý do tiên quyết để hủy diệt nơi đây." Đế Tôn cũng lười đôi co thêm với chưởng quỹ, chỉ bất đắc dĩ mỉm cười lắc đầu.

"Cũng được, đúng là đạo bất đồng bất tương vi mưu, phương thức duy nhất để giải quyết mâu thuẫn giữa chúng ta chính là chiến đấu!

Nếu đã như vậy, hãy để ta lĩnh giáo phong thái thực sự của dũng sĩ đồ long năm xưa đi!!" Lời Đế Tôn vừa dứt, quanh thân hắn tỏa ra ánh kim quang, dường như định thi triển lại bộ Túy Quyền vừa mới học

được.

Phải biết rằng một bộ Túy Quyền hoàn chỉnh mang lại sự thăng tiến vô cùng rõ rệt cho khả năng công sát đơn thể.

Thấy tên béo chưởng quỹ trước mặt vẫn chọn cách đấu một đối một với Đế Tôn, bộ Túy Quyền tự nhiên sẽ có đất dụng võ.

Thấy thủ thế của Đế Tôn, tên béo chưởng quỹ lập tức hiểu ra ý đồ của hắn, nụ cười trên mặt càng thêm đậm đà.

"Bản sự vừa học vừa hành này thật khiến người ta hâm mộ, nhưng đáng tiếc là trước mặt ta, cho dù ngươi có đánh ra cả bộ Túy Quyền hoàn chỉnh cũng căn bản không làm ta bị thương nổi đâu!" Khắc tiếp theo, tên béo chưởng quỹ đột nhiên thọc cả hai tay vào thùng rượu khổng lồ trước mặt, bắt đầu tắm mình trong Chân Long Chi Huyết bên trong!

Phối hợp với một loại công pháp cương khí vô cùng quỷ dị đặc hữu của mình, gã có thể dựa vào sự dao động cương khí của bản thân để thôn phệ một phần Chân Long Chi Huyết vào trong da thịt!

Trong thời gian cực ngắn, một bộ áo giáp đặc thù bao phủ toàn thân đã được ngưng tụ ra.

Bộ áo giáp tỏa ánh huyết hồng rực rỡ, thiêu đốt một loại khí tức hung lệ đáng sợ và khủng khiếp.

"Trời ạ, truyền thuyết Ma Long Chiến Giáp!

Tên béo này giấu bài tẩy kỹ thật, đúng là thâm tàng bất lộ mà, ngay cả hai anh em ta cũng bị gã che mắt!" Lão khất cái hoàn toàn bị chấn kinh.

Áo giáp được diễn sinh từ huyết mạch Chân Long trong truyền thuyết không cần nói cũng biết uy lực đáng sợ đến nhường nào.

Ngay cả sức mạnh thần thánh thực sự e rằng cũng khó mà chiếm được lợi lộc gì trước bộ áo giáp này...

Tên béo chưởng quỹ cười hắc hắc đầy đắc ý: "Ta thật sự không cố ý giấu hai vị đâu, chỉ là bộ công pháp này quá cường hoành và có tác dụng phụ nhất định.

Nếu ngự trị nó trong thời gian dài sẽ tổn hao sinh mệnh bản nguyên của ta ở một mức độ nào đó, vì vậy nếu không phải bất đắc dĩ ta tuyệt đối sẽ không chọn ngự trị đạo Ma Long Chiến Giáp này!" Tên béo chưởng quỹ cũng là một người thành thực, trước mặt Đế Tôn gã cũng không giấu giếm tâm tư nhỏ nhặt nào, trực tiếp nói ra hết những cái lợi và hại của bộ công pháp này.

Không cần gã nói Đế Tôn cũng có thể đoán ra đại khái, suy cho cùng cả ba người họ đều là nhục thể phàm thai, việc dung hợp sức mạnh Chân Long vào nhục thân phàm tục chắc chắn sẽ có tác dụng phụ.

Cũng may cả ba lão già này đều có căn cơ công pháp nhất định, nếu không có công pháp hộ thể, chỉ cần một phần nhỏ Chân Long Chi Huyết cũng đủ để luyện hóa họ thành một đống xương khô.

"Tiền bối quả là người có tính tình trực sảng, nhưng ta cũng cảm nhận được lúc này các vị đang vô cùng tự tin." Tên béo chưởng quỹ cười hắc hắc: "Ta biết tiểu tử ngươi mạnh mẽ, nhưng huyết mạch của Chân Long thượng cổ không hề thua kém sức mạnh cấp thần thực sự đâu, lát nữa ngươi sẽ được kiến thức sức mạnh thực sự mà bộ áo giáp này ban tặng cho ta.

Tiểu tử, ngươi cũng là một hậu bối tài năng, nếu bây giờ chọn rời khỏi Nữ Nhi Quốc, ta có thể để ngươi rời đi." Đế Tôn bất đắc dĩ mỉm cười: "Hảo ý của tiền bối ta xin nhận, nhưng nếu thật sự nghĩ rằng chỉ dựa vào một luồng ngoại lực mà có thể chiến thắng được ta thì

các vị đã nghĩ quá nhiều rồi.” Giây tiếp theo, Đế Tôn cũng không còn giữ kẽ gì nữa, sau lưng hắn liên tiếp hiện ra mười mấy đạo đồ đằng Cổ Ma Hồn gia trì, ngay cả một phần sức mạnh Minh Giới cũng đồng thời rót vào cơ thể.

Phải biết rằng Đế Tôn rất ít khi sử dụng loại tăng phúc thuộc tính bằng cách trực tiếp gắn Cổ Ma Hồn lực lên nhục thân này, bởi vì việc trực tiếp mượn dùng sức mạnh đồ đằng mang theo của Cổ Ma Hồn không giúp ích gì cho sự trưởng thành của Đế Tôn, nó chỉ giống như thêm vào một loạt các trạng thái tăng phúc.

Về mặt chủ quan, Đế Tôn khá bài trừ phương thức tăng tiến chiến lược này, hắn sùng bái sự tăng trưởng thực lực mang tính vĩnh cửu hơn.

Tuy nhiên tình hình hiện tại đặc thù, nếu tên béo chưởng quỹ trước mặt đã chọn cách mượn dùng Chân Long Chi Huyết để tăng cường chiến lực tức thời thì Đế Tôn cũng không cần phải khách khí nữa.

Gầm!!

Ngay giây tiếp theo, khí tức cơ thể của tên béo chưởng quỹ hoàn toàn bộc phát, điều khiến mọi người kinh ngạc vô cùng là cùng lúc với luồng khí tức đó được phóng ra, sau lưng gã ẩn hiện một đạo Chân Long Chi Hồn thực sự.

“Trời ạ, ngay cả thượng cổ Chân Long Hồn cũng dung nhập vào trong bộ khôi giáp đó sao, sức mạnh này của tên béo thật không tầm thường chút nào!” Huyết sắc long hồn khổng lồ dài tới hàng chục mét, xoay quanh trên đỉnh đầu tên béo chưởng quỹ, khiến gã trông như tìm lại được khí thế đồ long năm xưa.

Chương 823

Sự kiêu ngạo vô song vốn thuộc về kẻ đồ long được thể hiện một cách triệt để.

"Hãy cho ngươi thấy sức mạnh đồ long thực sự!" Công pháp của tên béo chưởng quỹ một lần nữa bùng nổ, một đạo hỏa diễm đỏ rực bùng cháy tại vị trí hai nắm đấm.

Hiển nhiên, cương khí công pháp và đồ long áo giáp phối hợp với nhau đã tạo ra hiệu quả chiến đấu tăng thêm lực tấn công.

Tiếp chiêu!

Tên béo chưởng quỹ giận dữ, dưới chân mạnh mẽ phát lực, cả người bay thẳng lên trời.

Cơ thể nặng hơn hai trăm cân cộng thêm bộ đồ long áo giáp bao phủ thì cân nặng ít nhất cũng phải ba bốn trăm cân rồi, vậy mà trong khoảnh khắc bay lên không trung, lão khất cái và lão mù đều kinh ngạc không thốt nên lời.

"Khốn thật, hóa ra yếu tố then chốt quyết định một người có thể bay được hay không căn bản không nằm ở cân nặng!" "Đúng vậy, đây chắc chắn là tên béo linh hoạt nhất mà ta từng thấy!". ...

Giây tiếp theo, tên béo chưởng quỹ hóa thành một đạo ánh sáng đỏ rực, lao xuống từ giữa không trung, chẳng khác nào một quả thiên thạch lửa đỏ phiên bản ngoại cỡ, cứ thế oanh tạc trước mặt Đế Tôn.

Đế Tôn cũng bất đắc dĩ hít một hơi khí lạnh: "Ta thề, đây tuyệt đối là quả thiên thạch bằng thịt người có thể tích lớn nhất mà ta từng thấy." Vì đối phương tràn đầy sự cường hoành, trong hiệp đấu đầu tiên Đế Tôn cũng chưa hiểu rõ lắm về sức mạnh này nên hắn dứt

khoát chọn cách lùi lại hơn mười mét, không trực tiếp va chạm trực diện với tên béo chưởng quỹ ngay từ đầu.

Ầm rầm rầm!

Tiếng nổ dữ dội vang lên ngay tức khắc, vị trí mà Đế Tôn vừa đứng đã bị đánh lõm xuống thành một cái hố lớn sâu hơn mười mét.

"Lực bộc phát thật khủng khiếp!" Ngay cả người mạnh như Đế Tôn cũng không kìm được lời cảm thán!

Luồng sức mạnh mang đầy tính xung kích vừa rồi, nếu đổi lại là bất kỳ đối thủ nào mà Đế Tôn từng gặp trước đây khi đối mặt với luồng sức mạnh này đều sẽ bị trọng thương sâu sắc.

"Xem ra ta phải tập trung tinh thần mười phần mới được!" Đế Tôn vừa dứt lời, một trăm linh tám đạo ảo ảnh Túy Quyền hoàn mỹ một lần nữa xuất hiện.

Thực tế, Đế Tôn hiểu rõ rằng một bộ Túy Quyền đánh lên người tên béo chưởng quỹ lúc này vốn đã được tăng bội thuộc tính công thủ toàn diện sẽ không thu được tác dụng quá rõ rệt.

Tuy nhiên, việc lựa chọn phương thức tấn công này có thể giúp Đế Tôn trong khi đảm bảo bản thân không mảy may thương tổn vẫn có thể thăm dò hết mức có thể những thuộc tính cực hạn thực sự của đối phương, từ đó tạo nền tảng vững chắc cho việc đề ra phương pháp chiến đấu tiếp theo.

Vô số ảo ảnh đồng thời bộc phát, tập trung lên bề mặt nhục thân hoàn chỉnh của tên béo chưởng quỹ, tung ra tới sáu mươi tư chiêu Túy Quyền!

Lúc đầu, hơn sáu mươi chiêu quyền toàn bộ đều đánh lên người tên béo chưởng quỹ, gã quả nhiên không hề hấn gì, trên mặt còn mang theo một nụ cười giễu cợt, dáng vẻ đó dường như muốn chứng minh

cho mọi người thấy rằng cường độ tấn công cấp độ này chỉ giống như gãi ngứa mà thôi.

Nhưng sau khi gánh chịu chiêu Túy Quyền thứ sáu mươi tư, cuối cùng gã cũng cảm nhận được khả năng phòng ngự hiện tại của mình không thể chống đỡ hết một trăm linh tám chiêu Túy Quyền hoàn chỉnh.

Gã dứt khoát bay lên không, cưỡng ép lợi dụng sức mạnh chân long hồn của bản thân để cắt đứt sự phong tỏa khí tức của các ảo ảnh Túy Quyền tiếp theo, thành công thoát khỏi sự tấn công của hơn bốn mươi đạo ảo ảnh cuối cùng. "Mục đích... lão mù à, ta khẳng định chắc chắn 100% rằng tiểu tử này sẽ phát dương quang đại Túy Quyền.

Với trạng thái chiến đấu đỉnh phong hiện tại của ta, cũng chỉ có thể gồng mình chống đỡ hơn sáu mươi chiêu.

Nếu thực sự đánh đủ một trăm lẻ tám chiêu, ta cảm thấy bộ Ma Long áo giáp này sẽ bị tiểu tử kia từng quyền một đấm nát vụn!" Chưởng quỹ Bàn nói.

Lão mù cười như không cười, hừ một tiếng: "Bây giờ đã biết Túy Quyền của ta lợi hại chưa?" Chưởng quỹ Bàn xác thực lộ vẻ mặt không thèm để tâm: "Có liên quan gì đến ngươi sao?

Ngươi có đánh ra nổi một trăm lẻ tám thức Túy Quyền không?" Lão mù bị lão ăn mày bên cạnh mỉa mai một câu, tức thì cứng họng không nói được lời nào.

Đích xác, với trạng thái hiện tại, lão mù căn bản không có năng lực khai phá ra hậu tục hoàn chỉnh của một trăm lẻ tám chiêu Túy Quyền, xét cho cùng thiên phú của lão cũng xa xa không thể so sánh với Đế Tôn được.

Ầm ầm ầm!

Khi chiêu cuối cùng trong Túy Quyền của Đế Tôn phá toái hư không, Chưởng quỹ Bàn đã chuẩn bị từ sớm, không chút do dự xông lên, muốn nhân lúc Đế Tôn vừa thi triển xong một bộ công pháp, rơi vào khoảng trống chân không ngắn ngủi mà hành động. "Hắc hắc, bây giờ hẳn là lúc ngươi suy yếu nhất, ta sẽ khiến ngươi phải nếm trải một lần tuyệt vọng thực sự!" Ngọn lửa nguyên bản đã tắt ngóm trên đôi quyền của lão lần nữa bùng cháy, lúc này mọi người đều phát hiện, chân long hồn trên đỉnh đầu Chưởng quỹ Bàn cũng lặng lẽ dung nhập vào đôi quyền của lão. "Không ổn, đợt tấn công này chắc chắn sẽ bộc phát sức mạnh công kích mạnh nhất, xem ra thắng bại cuối cùng của trận chiến này phải hé lộ sớm rồi!" "Kết thúc rồi, Thạch Phá Thiên Kinh!!" Tốc độ xung kích của Chưởng quỹ Bàn càng lúc càng nhanh, hai đạo long hồn giữa đôi tay cũng ngày càng ngưng thực, sức mạnh giải phóng ra thậm chí đã vượt qua cực hạn của cấp bậc này.

Cùng lúc đó, Đế Tôn cũng phát hiện đôi cánh tay kia bắt đầu chuyển từ màu hỏa hồng sang sắc huyết tinh khiết!

Chương 824

"Tiền bối, thực sự quyết định phải trả cái giá thảm trọng như thế sao?

Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, nếu không một khi hiệp này không thể chiến thắng ta, đôi cánh tay kia của ngươi sẽ triệt để phế bỏ!" Đế Tôn nhìn rõ mồn một, quá trình biến đổi màu huyết hồng kia chính là hiệu quả phản phệ của chân long chi huyết đang thôn phệ thân xác thịt của Chưởng quỹ Bàn.

Bởi vì sức mạnh mà Chưởng quỹ Bàn gánh vác lúc này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của nhục thân, càng không phải là thứ mà công pháp cương khí có thể hoàn toàn triệt tiêu. "Ta, bảo vệ vinh diệu của Nữ Đế Nữ Nhi Quốc là sứ mệnh duy nhất của đời ta, bất cứ ai muốn phá hoại trật tự Nữ Nhi Quốc đều là tử địch của ta!" Đế Tôn cũng không còn do dự nữa, chỉ bất lực thở dài một hơi, cuối cùng trong khoảnh khắc đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng ngay giây tiếp theo, quanh thân hắn hiển hiện ra một màn khiến lão ăn mày kinh hãi không thốt nên lời!

Chỉ thấy Đế Tôn nhắm mắt ngưng thần, trên đỉnh đầu trong thời gian cực ngắn huyễn hóa ra một đạo phù văn quang trận khổng lồ vô cùng vô tận! "Hắn cũng sở hữu truyền thừa phù văn sư sao?

Chẳng lẽ là Thạch Tự Phù của ta?" "Không, hắn là bản tăng cường của Thạch Tự Phù!!

Bất Động Như Sơn!!" Giây tiếp theo, trên đỉnh đầu Đế Tôn, một ngọn núi khổng lồ cao tới trăm trượng không chút điềm báo giáng xuống, bao trọn lấy hắn vào trung tâm sơn thể.

Ngọn đại sơn này gần như bao phủ hoàn toàn cả con phố.

Trên đỉnh ngọn núi nguy nga cẩm tú, quang mang của phù văn pháp trận hình tròn khổng lồ tỏa sáng rực rỡ, một đạo phù văn này so với Thạch Tự Phù mà lão ăn mày phác họa trước đó còn lớn hơn gấp mười lần! "Thiên tài, thực sự là tuyệt thế thiên tài vạn năm khó gặp!

Không chỉ học được Túy Quyền của lão mù, ngay cả phù văn chi đạo của ta cũng học được, lại còn thanh xuất ư lam, sáng tạo ra Sơn Tự Phù mà ngay cả ta cũng không biết..." Khoảnh khắc này, dù là lão ăn mày hay lão mù, bao gồm cả Chưởng quỹ Bàn đang phát động cú xung kích tuyệt mệnh, tất cả đều có sự thay đổi nhận thức trời đất sụp đổ đối với Đế Tôn, thậm chí bắt đầu hoài nghi, tiểu tử trước mặt căn bản không phải là một con người bình thường, mà thực sự là thần linh giáng thế! "Tiểu tử, ngươi tưởng dời ra một ngọn núi lớn là có thể ngăn cản được ta sao?

Không ai có thể ngăn cản ta lúc này!" Ầm ầm ầm!!

Chưởng quỹ Bàn giống như một cỗ chiến xa không thể cản phá, giơ đôi tay long hồn ngạnh sinh xông vào giữa dãy núi.

Nơi lão đi qua, sơn thạch vỡ vụn, lão dùng xác thịt của mình khai phá ra một con đường dưới chân ngọn núi khổng lồ, sinh sinh mở ra một lối đi thông tới khu vực lõi của ngọn núi!

Những mảnh vụn sơn thạch văng tung tóe khắp nơi, Đế Tôn vẫn đứng vững vàng ở vị trí trung tâm ngọn núi, bình tĩnh chờ đợi Chưởng quỹ Bàn đến gần. "Tốt, mục đích của ta đã đạt được.

Tuy ngọn núi này không thể hoàn toàn ngăn cản đối phương, nhưng lại giúp ta hóa giải được ba phần sức mạnh của lão.

Vậy thì tiếp theo chính là thời khắc định đoạt thắng bại cuối cùng!" Hiển nhiên, Đế Tôn trong khoảnh khắc nhắm mắt đã định ra sách lược chiến đấu rõ ràng.

Giây tiếp theo, hắn lần nữa triệu hoán ra thần khí Hiên Viên Kiếm.

Cũng thật lạ, Hiên Viên Kiếm ngay khi cảm nhận được dao động khí tức của chân long hồn đã bắt đầu không tự chủ được mà kêu ong ong.

Đó không phải là sợ hãi, mà giống như sự hưng phấn khi gặp được đối thủ xứng tầm! "Hiên Viên, lần này ta sẽ cho ngươi tắm gội huyết mạch chân long hồn thực sự, cùng ta gầm thét đi!" Đế Tôn dùng ngón tay nhẹ nhàng rạch qua lưỡi kiếm Hiên Viên, thoa một tia huyết mạch lên bề mặt lưỡi kiếm, giống như một lần khai phong tỉnh giấc đầy mới mẻ.

Cuối cùng, sau khi tắm gội trong lực lượng huyết mạch cường đại của Đế Tôn, quang mang của Hiên Viên Kiếm tỏa ra rực rỡ chưa từng có!

Ánh sáng kim sắc đó xuyên thấu cả ngọn núi, khóa chặt lấy khí tức của Chưởng quỹ Bàn đang không ngừng tiến lại gần. "Không xong!

Lão Béo mau dừng lại, nguy hiểm!!" "Ngươi thực sự nghĩ rằng có được Đồ Long áo giáp cùng sức mạnh long hồn là có thể muốn làm gì thì làm sao?

Nói thật cho ngươi biết, trước mặt ta, cả Tam giới này không một ai dám cuồng vọng tấn công ta như vậy!" Lời của Đế Tôn nghe qua có vài phần cuồng ngạo, nhưng sự thật chính là như vậy.

Năm đó khi hắn dẫn theo Hầu tử đại náo Cửu Trọng Thiên, vạn tiên trên Cửu Trọng Thiên không một ai dám ra tay với Đế Tôn, khí thế đó hào hùng đến mức nào?

Nếu Chưởng quỹ Bàn trước mặt sớm biết thân phận và lai lịch của Đế Tôn, biết hết những gì hắn đã làm trên Cửu Trọng Thiên năm

xưa, có lẽ lão sẽ không dễ dàng để lộ thân phận Đồ Long dũng sĩ như vậy.

Bởi vì thân phận đó đặt trước mặt Đế Tôn quả thực nhỏ bé như hạt bụi, chẳng có chút thể diện nào.

Chương 825

Chưởng quỹ Bàn có lẽ đã quá lâu không gặp cao thủ đỉnh cấp thực sự, mặt khác lúc này lão cũng đã mất đi quyền kiểm soát 100% đối với sức mạnh long hồn trên người, không phải muốn dừng lại là có thể lập tức dừng lại được.

Đúng như câu cung đã dương thì không thể thu tên, lúc này Chưởng quỹ Bàn căn bản không còn lựa chọn nào khác, lối thoát duy nhất là đem sức mạnh mạnh nhất đã ngưng tụ được giáng thẳng lên người nam tử trẻ tuổi đối thủ kia.

Ngay khoảnh khắc đôi tay vô kiên bất tồi cuối cùng cũng đấm nát phần lõi của ngọn núi lớn trước mặt, Chưởng quỹ Bàn lần nữa khóa chặt bóng dáng Đế Tôn.

Đáng tiếc đồng thời lúc đó, Đế Tôn đã giơ cao thần khí Hiên Viên Kiếm nhuốm một vệt tiên huyết, ánh kim sắc huy hoàng vô tận gần như thắp sáng cả bầu trời đêm. "Trời ạ, khí tức như vậy e rằng có thể trảm tiên thí thần rồi!!" Lão ăn mày kinh hãi đến tột độ, trong đồng tử cũng lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Một lão già vốn dĩ mệnh đã như đèn treo trước gió lại dường như dưới uy lực của một kiếm này nhìn thấy được dáng vẻ ý khí phong phát năm xưa của mình.

Ầm ầm ầm!

Đế Tôn chém xuống một kiếm, chém tan màn đêm vạn cổ trên chín tầng trời, khiến mỗi một góc phố đều được bao phủ bởi quang hoa kim sắc rực rỡ vô cùng.

Thậm chí phần lớn khu vực nội thành Nữ Nhi Quốc cũng bị làn sóng ánh sáng kim sắc đó phủ kín.

Chưởng quỹ Bàn hoàn toàn ngây người, không chỉ vì kinh hãi trước uy lực của một kiếm cái thế mà Đế Tôn tung ra, mà còn bởi vì lão trong khoảnh khắc đó đã khôi phục lại cảm tri và sự kiểm soát đối với sức mạnh cơ thể.

Nếu như trong trạng thái không ai bì nổi vừa rồi lão bị rơi vào ảo mộng tinh thần mê muội, thì hiện tại Chưởng quỹ Bàn giống như vừa thoát khỏi một cơn ác mộng và trở về với thực tại.

Chưởng quỹ Bàn ngây dại nhìn Đế Tôn trước mặt hồi lâu, sau đó chậm rãi cúi đầu, nhìn bộ Đồ Long chiến giáp vốn dĩ rực rỡ huyết quang trên người xuất hiện từng đạo vết nứt màu kim hồng, cuối cùng theo một tiếng nổ lớn, hoàn toàn phá toái trong hư không.

Long hồn cũng trong khoảnh khắc đó phát ra một tiếng bi hống thê lương, biến mất cùng với bộ Đồ Long chiến giáp.

Nếu không phải vào thời khắc cuối cùng Đế Tôn cưỡng chế thu tay, triệt tiêu hơn bốn thành sức mạnh của một kiếm kia, thì lúc này Chưởng quỹ Bàn đã tồn tại dưới một hình thái sinh mệnh khác rồi. "Sức mạnh lại khủng bố đến mức này sao!" "Tiểu tử, đa tạ ngươi vừa rồi đã thủ hạ lưu tình, nếu không lão phu e rằng..." Đế Tôn lộ ra một nụ cười mỉm, Hiên Viên Kiếm trong tay chậm rãi hạ xuống rồi biến mất, hắn bình tĩnh sải bước tiến về phía Chưởng quỹ Bàn. "Đừng nói nữa, hãy khống chế khí tức của mình cho tốt, ta sẽ giúp ngươi khôi phục kinh mạch ở đôi tay." Vốn dĩ Chưởng quỹ Bàn tuy đã khôi phục bình tĩnh, nhưng chân long chi huyết bị phản phệ vào đôi tay kia bắt đầu điên cuồng thôn phệ xương cốt huyết nhục.

Cứ đà này, không quá ba phút, hai cánh tay của Chưởng quỹ Bàn sẽ hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, lão ăn mày và lão mù cũng vội vàng tiến lại gần bên cạnh Chưởng quỹ Bàn, sau khi thấy hành động của Đế Tôn, họ cũng

đều thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu tử, sao rồi?

Cánh tay có giữ được không?" Đế Tôn không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, nhưng lại dốc hết sức vào hành động.

Quả nhiên sau một phen thao tác, chân long chi huyết phản phệ vào trong da thịt đã bị cưỡng ép áp chế, dung nhập thành một phần lực lượng huyết mạch trong cơ thể Chưởng quỹ Bàn.

Như vậy, Đế Tôn không những giữ được tính mạng và sự hoàn chỉnh của thân thể cho Chưởng quỹ Bàn, mà còn giúp lão dùng thân xác phàm thai hấp thụ thành công sức mạnh của chân long chi huyết, hoàn thành việc nâng cao đại phúc độ cường độ huyết mạch của bản thân! "Chúc mừng tiền bối, hiện tại ngươi mới thực sự xứng đáng với danh hiệu Đồ Long dũng sĩ, bởi vì trong cơ thể ngươi đã có một phần long huyết!" Chưởng quỹ Bàn sau khi khôi phục tỉnh táo, thần tình lại tỏ ra vô cùng phức tạp.

Dù sao trước đó lão luôn coi Đế Tôn là cường địch không đội trời chung, kết quả cuối cùng không những không thể chiến thắng Đế Tôn, thua đến thảm bại trước mặt hắn, ngược lại còn phải nhờ Đế Tôn giúp đỡ mới giữ được mạng già, điều này thực sự khiến lão vô cùng xấu hổ. "Tiểu huynh đệ, ta thực sự không biết nói gì hơn!

Lấy đức báo oán, nghĩa bạc vân thiên, quả thực khiến lão phu vô cùng hổ thẹn!" Đế Tôn mỉm cười lắc đầu: "Căn bản không phải lỗi của các ngươi, chỉ là Nữ Nhi Quốc này vốn dĩ không nên tồn tại trên thế giới này, đối thủ thực sự của ta chỉ có Nữ Đế mà thôi." Lão ăn mày bất lực lắc đầu vẫy tay: "Dựa vào ba cái lão già chúng ta, cả đời này cũng không thể chiến thắng nổi ngươi.

Hãy rời đi thôi, nếu thực sự muốn tìm Nữ Đế, thì có một nơi dù thế nào cũng không thể tránh khỏi." Lão ăn mày vừa nói, rõ ràng là đang chỉ dẫn cho Đế Tôn, sau đó thấy lão lấy từ trong bát ăn xin ra

một đồng hồn tệ đặc thù.

Nó hơi khác với đồng hồn tệ thông thường, đồng hồn tệ này bao phủ một đạo dao động tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ. "Hãy mang theo đồng hồn tệ này, men theo con đường này hành trình về phía tây ba mươi dặm, ngươi sẽ thấy một lão ngư ông.

Hãy tìm cách để có được sự công nhận của lão, lão sẽ chèo thuyền đưa ngươi vào giữa hồ.

Chỉ có vượt qua khảo nghiệm ở đó mới có tư cách lần nữa tiến vào cung điện Nữ Đế." "Tất nhiên, nơi đó tuy phong cảnh cực đẹp, nhưng cũng là nơi nguy hiểm nhất trong nội tầng Nữ Nhi Quốc.

Ngươi phải hiểu rõ điều đó, nếu không chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ vĩnh viễn bị bỏ lại nơi đó..." Đế Tôn cười gật đầu: "Vậy đa tạ các vị!

Phải công nhận phù văn đạo của tiền bối thực sự rất hữu dụng, nhưng hiện tại ta cũng chỉ mới bước qua ngưỡng cửa, sau này có thể đạt tới trình độ nào thì chưa thể biết được." Nhắc đến chuyện này, lão ăn mày lại thở dài, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ an ủi.

Chương 826

"Không giấu gì ngươi, tiểu hỏa tử, mạch phù văn sư của ta gần như đã tuyệt chủng rồi.

Nay ngươi vô tình kế thừa được một mạch truyền thừa, đối với cả giới phù văn sư cũng là một chuyện hạnh phúc.

Mong ngươi thực sự có thể phát dương quang đại sức mạnh của mạch này!

Hãy nhớ lấy một câu của ta: Phù văn chi đạo cũng là một hình thức khác của chư thiên vạn đạo, giữa sức mạnh và sức mạnh luôn có điểm cộng minh, chỉ cần đi sâu tìm tòi nghiên cứu theo hướng đó, ngươi sẽ có khả năng khai sáng ra con đường phù văn của riêng mình!" Không thể không nói, những lời này của lão ăn mày thực sự đã giúp ích và chỉ dẫn cực lớn cho Đế Tôn trong việc lĩnh ngộ phù văn đạo, càng củng cố nền tảng vững chắc cho sự phát triển về phương diện này sau này, phát huy tác dụng không thua kém gì phần lượng chỉ điểm Tu Di đạo của Tế Công!

Sau khi rời khỏi con phố cổ, Đế Tôn không khỏi bắt đầu suy nghĩ một vấn đề: thực lực của tên Giáo đầu trước đó rõ ràng có khoảng cách nhất định so với ba lão già Chưởng quỹ Bàn, nhưng tên đó lại có tư cách được ngũ giai cổ ma hồn lực phụ thể.

Ba vị lão giả này cũng là những người ủng hộ Nữ Đế trong nội thành Nữ Nhi Quốc, lại là những cao thủ bậc nhất, nhưng lại không được ngũ giai cổ ma hồn lực đoái hoài, điểm này khiến Đế Tôn không thông suốt. "Xem ra, việc phân phối tư cách ngũ giai cổ ma hồn lực trong Nữ Nhi Quốc này hẳn là có quy tắc khác, không phải dựa trên cường độ thực lực của người thủ hộ." Đế Tôn thầm tính toán trong

lòng, bất giác đã đi được vài chục dặm tới vị trí ven hồ.

Quả nhiên như lời lão giả đã nhắc nhở, bên bờ hồ thực sự có một lão ngư ông đội nón lá, khoác áo tơi đang ngồi đó.

Chỉ có điều lưỡi câu trong tay lão hoàn toàn khác biệt với lưỡi câu thông thường!

Lưỡi câu của lão lại thẳng tắp!

Thái Công câu cá, kẻ nguyện ý thì cắn câu!!

Khóe miệng Đế Tôn hơi nhếch lên, không khỏi nảy sinh thêm vài phần hứng thú với lão giả đang buông cần này. "Nếu ta không đoán lầm thì tiền bối chắc hẳn đã đợi ở đây từ lâu rồi!" Lão giả không nói gì, chỉ đột nhiên vung cần câu một cái, nhắm thẳng về phía Đế Tôn ở phía sau mà quất tới. "A, đúng là một người sảng khoái, một câu thừa thãi cũng không nói mà trực tiếp ra tay, cơ mà ta thích như vậy." Đế Tôn cũng không do dự, thuận thế bay lên không trung, lập tức sử dụng thân pháp cực hạn né tránh một roi này.

Nhìn lại vị trí vừa đứng, đã bị quất thành một cái hố lớn sâu vài mét, đủ thấy thực lực của lão giả khủng bố đến nhường nào. "Đã biết rõ là cục diện tất tử, vì sao còn muốn cưỡng ép xông vào?

Đúng là đầu sắt thật đấy, ngay cả nội thành Nữ Nhi Quốc cũng dám phóng tứ!" Đế Tôn lạnh lùng cười một tiếng: "Tử phi ngư, an tri ngư chi lạc?" Ngay sau đó, Đế Tôn phù không đạp sóng, vài lần nhún người đã ra tới giữa mặt hồ.

Thần lực của đồ đằng Nữ Oa sau lưng nhanh chóng thức tỉnh, chuẩn bị sẵn sàng cho chiêu thức tối thượng của cổ ma hồn giai thứ nhất.

Nguyên tố thủy hùng mạnh giống như tìm lại được chủ nhân đã lâu không gặp, cuộn trào mãnh liệt theo hình bóng của Đế Tôn.

Cảnh tượng này rơi vào mắt lão ngư ông thực sự khiến lão giật mình! "Xem ra, dự đoán của Thiên Mệnh sư không sai, Nữ Nhi Quốc thực sự sắp phải trải qua một kiếp nạn, và kiếp nạn đó chính là ngươi!" Đế Tôn không nói nhiều, hai tay lập tức kết ấn, những đợt sóng dưới chân đột nhiên ngưng tụ thành hình dạng một con cự long, oanh thẳng về phía vị trí lão ngư ông đang ngồi câu bên bờ.

Ngay từ lần chạm trán đầu tiên, lão ngư ông đã không còn giữ sức nữa, trước mặt lão nhanh chóng sử dụng chiếc roi liên tục vung vẩy ngưng tụ thành một cơn lốc xoáy cuồng bạo xen lẫn phong thuộc tính.

Vừa có thể ngăn chặn đòn tấn công thủy long khủng bố trước mặt, đồng thời cũng có thể lợi dụng sự gia trì của phong thuộc tính để phản bật lại sức mạnh đó cho Đế Tôn! "Phương pháp tác chiến của ngươi khá đơn giản, nhưng hẳn là đã đánh giá quá thấp thực lực của ta rồi." "Không một ai có thể phản xạ lại sức mạnh của ta!" Trong lời nói của Đế Tôn xen lẫn sự tự tin vô cùng mạnh mẽ, tỏa ra một khí trường quân lâm thiên hạ, mang lại cảm giác áp bách vô thanh, khiến ngay cả lão già câu cá thần bí này cũng khó lòng chống đỡ.

Ầm ầm ầm!

Bình chướng phong thuộc tính trước mặt lão giả cuối cùng cũng bị thủy long gia trì thần lực Nữ Oa của Đế Tôn đánh cho tan nát.

Lão giả bay lên không trung, chỉ thấy chiếc roi vàng trong tay nhanh chóng biến đổi hình thái, thu nhỏ ngưng tụ thành một hình dạng vô cùng quỷ dị... "Thượng cổ thần khí Đả Thần Tiên!" Đế Tôn hơi sững sờ, ngay khoảnh khắc nhìn thấy thần khí đó, hắn cuối cùng đã nhận ra thân phận thực sự của lão giả trước mặt. "Tiểu tử khá có nhãn lực, đây quả thực là thần khí của Khương Tử Nha năm xưa, nay được ta sử dụng, cũng là do Nữ Đế ban tặng, tiểu tử hãy đợi đó mà nhận lấy sự trừng trị đi!" Lão giả không lập tức phát động tấn công,

mà dùng bàn tay còn lại ngưng tụ ra một luồng bản nguyên cổ ma hồn lực vô cùng thuần khiết.

Đạo ngũ giai cổ ma hồn phụ thể thứ hai cuối cùng đã xuất hiện!

Trong lòng Đế Tôn thầm cảm thấy may mắn, tuy rằng lão gia hỏa trước mặt trông có vẻ cường đại, nhưng chỉ có đối thủ ở cấp bậc này mới khiến Đế Tôn cảm thấy hưng phấn trong chiến đấu. "Hãy đem sức mạnh mạnh nhất của ngươi ra đây đi, để ta xem Đả Thần Tiên trong tay ngươi rốt cuộc có thể phát huy được mấy phần uy lực." Ngay khoảnh khắc đó, Đế Tôn cũng một lần nữa triệu hoán Hiên Viên Kiếm ra, đồng thời học theo động tác của lão giả câu cá, đem bản nguyên cổ ma hồn giai thứ nhất vừa đạt được phụ lên bề mặt thân kiếm Hiên Viên.

Do sự tồn tại vô song của Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể, sau khi Đế Tôn hoàn thành việc dung hợp cổ ma hồn với thân kiếm, quang mang tỏa ra không phải là một màu đơn nhất mà là sự tồn tại dưới dạng những tia sáng hình ngọn lửa.

Chương 827

Cụ thể những tia sáng này có thể mang lại giá trị uy lực như thế nào cho Hiên Viên Kiếm, hiện tại Đế Tôn cũng chưa rõ, tất cả đều cần phải sau khi cuộc đối kháng này kết thúc mới có lời giải đáp. "Tiểu tử, nếu ngươi có thể đỡ được ba roi của ta, ta sẽ mặc cho ngươi xử trí." Đế Tôn tỏ vẻ hài lòng với vụ cá cược như vậy, khẽ gật đầu đồng ý. "Nếu ta thực sự không gánh nổi, nguyện tự trói hai tay tùy ý ngươi định đoạt." Ngay giây tiếp theo, cả hai đồng thời bắt đầu ngưng tụ khí tức bản nguyên, mỗi người đều tỏa ra những đợt sóng xung kích khủng bố khiến cả hư không rung chuyển.

Mặt hồ vốn dĩ bình tĩnh cũng vì khí tức của cả hai không ngừng bành trướng mà trở nên hỗn loạn.

Cỏ cây xung quanh đều lay động dữ dội, chim chóc muông thú trong rừng sâu cũng bất an mà gào thét.

Sơn vũ dục phong mãn lâu!

Chiến trường mặt hồ này sắp đón nhận luồng sát khí chấn động khủng bố nhất!

Roi thứ nhất!!

Ầm ầm ầm!

Lão giả trước mặt giành tiên cơ ra tay trước, một roi quất xuống giữa không trung, sinh sinh chém ra một rãnh sâu hàng chục trượng trên mặt hồ.

Nước hồ bị chém sang hai bên thậm chí không thể khép lại vào giữa.

Khí tức khủng bố tỏa ra từ chính chiếc roi thực sự khiến Đế Tôn

cảm nhận được áp lực chưa từng có! "Đây là sự khủng bố của thượng cổ thần ma chi đạo sao?

Thượng cổ thần khí kết hợp với bản nguyên cổ ma hồn, sức mạnh sinh ra thậm chí có điểm báo xé rách quy tắc không gian ở một mức độ nhất định, gần như không nằm trong phạm vi hệ thống năng lượng nguyên thủy của kỷ nguyên Tam giới, quả thực không thể tin nổi!" Trong uy lực của một roi này, Đế Tôn lờ mờ cảm nhận được hiệu quả cấm cố không gian mãnh liệt! "Lại tự mang theo pháp tắc cấm cố không gian!

Tuy rằng sức mạnh pháp tắc này không hoàn chỉnh, vô cùng yếu ớt, nhưng cũng tạo ra áp lực cực lớn cho ta!" Đế Tôn lần nữa chấn kinh trong lòng, Hiên Viên Kiếm trong tay không chút do dự thuận thế chém xuống.

Tuy nhiên, phong mang kiếm khí của hắn lại hào vô dự triệu mà lướt qua luồng sức mạnh do Đả Thần Tiên đánh ra, bị cưỡng ép thay đổi quỹ đạo do chịu ảnh hưởng từ một roi kia. "Tiểu tử, dùng sức mạnh của ngươi để triệt tiêu một roi này của ta là chuyện không thể nào!" Lão già câu cá rõ ràng đã sớm dự đoán được tâm tư đấu pháp của Đế Tôn, giấu đi một hiệu quả đặc biệt, lại gây ra mối đe dọa cực lớn cho Đế Tôn. "A, không sợ chết, ta đây vẫn chưa sống đủ đâu." Đế Tôn không ngờ lão già câu cá này lại có thủ đoạn như vậy.

Nhưng hắn hiểu rõ, sở dĩ lão giả có thể bộc phát năng lực thực chiến kinh người như vậy, phần lớn là do cầm trong tay thượng cổ thần khí Đả Thần Tiên.

Đế Tôn đã sớm phát hiện, đa số những cường giả hắn gặp sau khi vào Nữ Nhi Quốc, những người có cổ ma hồn phụ thể, gần như đều vô cùng ỷ lại vào sức mạnh bên ngoài.

Họ không giỏi trong việc dung hợp ma hồn chi lực với bản nguyên

cơ thể, nhưng lại vô cùng tinh thông việc ngự trị và khống chế năng lượng, phương thức gia trì biến hóa đa dạng nhưng đều có thể đánh ra những hiệu quả bất ngờ.

Hiện tại mà nói, uy lực roi thứ nhất của Đả Thần Tiên vô cùng mạnh mẽ, hướng thẳng tới bản thể Đế Tôn cùng với sức mạnh pháp tắc cấm cố ở mức độ nhất định, đủ để khiến hắn đau đầu.

Nhất thời cũng không nghĩ ra được thủ đoạn né tránh nào tốt hơn, Đế Tôn theo bản năng chắn ngang thần khí Hiên Viên Kiếm trước người để ngăn cản luồng tiên lực cường đại này.

Đáng tiếc, hiệu quả thu được vô cùng nhỏ bé, thần khí Hiên Viên Kiếm chỉ trong một lần chạm trán đã bị luồng sức mạnh kia trực tiếp hất văng đi. "Khá lắm, thượng cổ thần khí tự mang thuộc tính gia trì sao?

Có thể phớt lờ hiệu quả phòng ngự của Hiên Viên Kiếm!" May mà thân pháp của Đế Tôn cực nhanh, trong lòng bàn tay nhanh chóng phun ra hai đạo tơ nhện, kéo hắn lao về phía hai cây cổ thụ chọc trời bên cạnh, mới giúp hắn thoát khỏi sức mạnh hủy diệt của roi thứ nhất trong gang tấc. "Roi thứ nhất của ta chuyên đánh các lộ tiên thần, Hiên Viên Kiếm tuy cũng là thần khí, nhưng trước mặt Đả Thần Tiên của ta cũng không có đất dụng võ.

Nếu tiểu tử ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thì ta khuyên ngươi mau chóng từ bỏ đi, nếu không kết quả trận chiến sẽ kết thúc ngay khi sự phản kháng ngoan cố của ngươi chấm dứt!" Đế Tôn lạnh lùng liếc đối phương một cái: "Hửm?

Đã hứa là đánh ba roi, mới có roi thứ nhất mà ngươi đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi sao?

Tâm tính phù táo như vậy, e là không xứng với thân phận người buông cần đâu." Lời này rõ ràng là một sự sỉ nhục đối với lão giả

trước mặt.

Đối phương lập tức nổi giận, phát ra một tiếng hừ lạnh băng, đồng thời lần thứ hai giơ cao thần khí Đả Thần Tiên trong tay. "Có bản lĩnh thì cứ việc sử ra, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là khoảng cách thực sự!" Uy lực của roi thứ hai cũng kinh người không kém.

Chương 828

Tuy ở tầng diện dao động khí tức không có sự thay đổi quá lớn, nhưng Đế Tôn cảm nhận rõ rệt hiệu quả thuộc tính ẩn chứa trong roi này dường như lại có một thiết định hoàn toàn khác biệt so với đòn tấn công vừa rồi. "Thần khí thật quái lạ, có thể tùy ý thay đổi thiết định thuộc tính theo nhu cầu.

Thần khí tự mang hệ thống như vậy quả thực hiếm thấy.

Nếu ta có thể chinh phục được lão giả này, thu hoạch một món thần khí cũng không uổng chuyến đi này." Sau khi nảy ra ý định đó, dục vọng chiến đấu của Đế Tôn dường như mạnh mẽ hơn hẳn trước đây.

Cùng lúc đó, sau lưng hắn liên tiếp mười mấy đạo đồ đằng bản nguyên cổ ma hồn thay đổi nhanh chóng, không ngừng gia trì các loại lực phòng ngự cường hoành của thượng cổ cự thú lên người hắn.

Hống!!

Tiếng thú tộc nộ hống khủng bố không ngừng bùng phát, nhanh chóng bao trùm không trung cả mặt hồ, cũng ép không khí chiến trường cục bộ xuống mức cực điểm.

Người ngoài nghe thấy e rằng sẽ coi nơi đây thành địa ngục thực sự với mãnh thú hoành hành.

Nhưng cảnh tượng này đối với lão già câu cá dường như không mang lại hiệu quả răn đe rõ rệt nào, ngược lại còn khiến nụ cười trên mặt lão thêm phần đậm nét. "Xem ra, ngươi thực sự chẳng hiểu gì về thần khí Đả Thần Tiên của ta cả.

Thôi được, hôm nay ta sẽ dạy bảo ngươi hẳn hoi!" Ầm ầm ầm!

Lão giả khí định thần nhàn chậm rãi quất xuống roi thứ hai.

Luồng dao động sức mạnh kinh khủng men theo mặt hồ lần nữa bùng phát, khóa chặt vị trí khí tức của Đế Tôn mà oanh tới.

Nhiên Đế Tôn cũng chẳng buồn tiếp tục né tránh, nhờ vào sự gia trì cường đại vô cùng của cổ ma chi lực bản thân, hắn chọn cách gồng mình chống đỡ uy lực của roi thứ hai!

Trong nháy mắt, bản nguyên sức mạnh mà hai bên tung ra va chạm vào nhau, bùng phát luồng lực lượng kinh hồn trên bề mặt hồ.

Những đợt sóng năng lượng cuộn trào xung quanh thậm chí hất tung nước hồ lên cao trăm trượng!

Nhưng Đế Tôn lại vô cùng chấn kinh nhận ra, sức mạnh mà đạo thần tiên kia phát huy ra đã nhanh chóng thôn phệ đi hiệu quả gia trì cổ ma chi lực trên người hắn trong thời gian cực ngắn. "Làm sao có thể? Chiếc roi này rốt cuộc có gì quái lạ?" Ha ha ha...

Lão giả cười lớn một cách ngang ngược, dường như rất hưởng thụ vẻ mặt mịt mờ của Đế Tôn trước mắt.

Đế Tôn từng thượng thiên nhập địa, vô sở bất năng năm nào cũng có lúc hoang mang như vậy. "Không cần phải vội, đợi ta đánh xong roi cuối cùng, triệt để chinh phục ngươi, ta sẽ nói hết bí mật của thần khí cho ngươi biết." Cuối cùng, lão giả hai tay cùng nắm chặt, giơ cao thần khí Đả Thần Tiên lên quá đầu.

Sau khi khóa chặt khí tức Đế Tôn, lão gần như dốc toàn bộ vốn liếng trong cơ thể dung nhập vào sức mạnh của một roi này.

Đối mặt với khí thế cuồng bạo như vậy, Đế Tôn không chút do dự bắt đầu ngưng tụ áo nghĩa cổ ma hồn giai thứ ba.

Đồ đằng quy tắc mênh mông như tinh không trên đỉnh đầu, dưới

sự chỉ dẫn của tiểu gia hỏa Thập Vĩ, nhanh chóng trải rộng ra.

Quy tắc!

Đây là một lá bài tẩy khác của Đế Tôn đã lâu không sử dụng, cuối cùng cũng xuất hiện! "Giáng lâm đi, quy tắc thứ tư, Thần Thánh Chi Quang!" Thập Vĩ lắc đầu một cái, kích hoạt hoàn hảo quy tắc hộ thể Thần Thánh Chi Quang mà Đế Tôn mới ngưng tụ.

Công năng của đạo quy tắc này rất đơn giản, chỉ có một thuộc tính duy nhất, đó là phòng ngự tuyệt đối!

Nó có thể miễn dịch tất cả các đòn tấn công sức mạnh nguyên tố thuộc tính, kéo dài tới mười phút đồng hồ!

Phải biết rằng, với thực lực của Đế Tôn, duy trì trạng thái vô địch trong mười phút sẽ là một cục diện như thế nào?

Bất kỳ đối thủ cùng cấp bậc nào, dưới sự che chở của Thần Thánh Chi Quang của Đế Tôn, e rằng đều phải đối mặt với cảnh tượng bị đánh tơi bời không thương tiếc.

Nhưng lần này, Đế Tôn lại vạn vạn không ngờ tới, hắn bị cùng một đối thủ liên tục áp chế suốt ba hiệp chưa từng có!

Chương 829

Ngay khi đợt tấn công thứ ba của Đả Thần Tiên giáng xuống, lớp Thần Thánh Chi Quang bên ngoài cơ thể Đế Tôn bỗng nhiên tan vỡ! "Không, rốt cuộc là chuyện gì?

Đến cả quy tắc của ta cũng không có tác dụng sao?" Nhìn dáng vẻ mang nhiên vô thố của Đế Tôn trước mặt, lão già câu cá cuối cùng cũng đạt được sự mãn nguyện cực lớn trong lòng. "Không sai, cái gã thượng thiên nhập địa vô sở bất năng này, cuối cùng lại bại dưới tay ta.

Nhưng ta cũng nói cho ngươi biết một chuyện, nếu ngay cả cửa của ta ngươi cũng không qua nổi, thì căn bản không có tư cách đối mặt với Nữ Đế!" Ầm ầm ầm!

Chỉ nghe thấy một luồng âm thanh mạnh mẽ khôn cùng lập tức bùng nổ, Đế Tôn lần này lại chọn dùng sức mạnh nhục thân để gánh chịu đợt tấn công mạnh nhất của roi thứ ba Đả Thần Tiên.

Ngay lần chạm trán đầu tiên, cả người Đế Tôn trực tiếp bị hất văng xa hàng trăm mét, bị oanh sâu vào trong vách núi phía sau.

Bụi bặm mù mịt, hào quang tắt ngóm, không nghi ngờ gì đây là lần Đế Tôn tỏ ra thảm hại nhất trong tất cả các cuộc đối kháng kể từ sau khi đại náo Cửu Trọng Thiên. "Ta thực sự không thể hiểu nổi, ngươi làm thế nào vậy?

Trong Đả Thần Tiên rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?" Đế Tôn trở lại trung tâm chiến trường, nhìn bộ dạng phong trần hôi hổi như vậy, nhưng ánh mắt hắn vẫn vô cùng ngưng thực, khí chất trên người tuyệt đối không phải lớp bụi bặm tầm thường có thể che lấp được.

Lão già trước mặt quả thực cũng vô cùng chấn kinh, thực sự

không ngờ, sau khi ăn trọn một roi mạnh nhất, nam tử trẻ tuổi này lại không hề bị thương, chỉ có vẻ ngoài trông hơi thảm hại đôi chút mà thôi. "Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao, Đả Thần Tiên của ta, một đánh chư thiên tiên thần, hai đánh tam giới quần ma, ba đánh hết thảy pháp tắc trên thế gian này.

Chỉ cần không phải là pháp tắc nguyên thủy mạnh nhất thiên địa, hoặc là những pháp tắc cường lực vượt quá cấp bậc thực lực bản thân quá nhiều, thì đều có thể bị áp chế.

Đây cũng chính là nguyên nhân căn bản mà Nữ Đế ban cho ta Đả Thần Tiên để đối phó với ngươi.

Những gì ngươi dựa dẫm chẳng qua là bản nguyên thần ma đặc thù nhất trong cơ thể, bao gồm cả năng lực sáng tạo quy tắc kia nữa.

Đả Thần Tiên hoàn toàn có thể áp chế toàn bộ ưu thế của ngươi, vì vậy dù thực lực bản thân ta xa xa không thể so sánh với ngươi, nhưng nhờ có sức mạnh của Đả Thần Tiên, ta vẫn có thể thực hiện sự áp chế hoàn mỹ đối với ngươi." "Hóa ra là vậy!" Đế Tôn bừng tỉnh đại ngộ, nhưng khác hẳn với biểu cảm tuyệt vọng mà lão già câu cá mong đợi, Đế Tôn không những không có chút hoảng loạn nào, ngược lại còn lộ ra một vẻ mặt phấn khích. "Thần khí như vậy, quả thực là sự kết hợp hoàn mỹ với sức mạnh của ta.

Xem ra tiền bối không phải là hổ cản đường ta, mà ngược lại sẽ trở thành tán tài đồng tử của ta rồi." Lão già nghe thấy lời này lập tức nổi trận lôi đình: "Đừng có ngây thơ nghĩ rằng mình còn khả năng lật ngược thế cờ.

Ngươi nghĩ kẻ nắm Đả Thần Tiên trong tay như ta sẽ cho ngươi bất kỳ cơ hội nào sao?" Đế Tôn lại khẽ cười một tiếng: "Nếu thực lực của ngươi thực sự đủ mạnh, vậy tại sao ta ăn trọn roi thứ ba mạnh nhất mà vẫn có thể bình an vô sự?

Nói thật cho ngươi biết, sở dĩ ta để bản thân trông thảm hại như vậy, tỏ ra là không có thực lực chống đỡ, chính là để dụ ngươi nói ra bí mật thực sự của món thần khí này, cảm tạ ngươi đã thành toàn." Lão giả lúc này mới hiểu mình đã trúng kế, tiểu tử trước mắt này xa xa không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Không chỉ thực lực cường đại, mà thành phủ và tâm tư cũng vượt xa thời đại này. "Đừng vội mừng sớm, thực lực của ta tuy còn thiếu sót, nhưng nếu ta dung nhập ngũ giai cổ ma hồn lực vào Đả Thần Tiên, ngươi nghĩ mình có thể là đối thủ của ta không?

Ngay cả bất hủ chi thân thực sự trước mặt Đả Thần Tiên cũng sẽ trở nên vô nghĩa thôi!" Ngay sau đó, lão già câu cá giơ cao Đả Thần Tiên trong tay, thứ vốn mang màu kim hoàng rực rỡ nay dưới sự chỉ dẫn của một đạo tiên hoa, nhanh chóng được quán chú vào luồng ma hồn chi lực huy hoàng.

Đạo ngũ giai cổ ma hồn thứ hai cuối cùng đã thể hiện ra dáng vẻ hoàn mỹ nhất của nó.

Cũng giống như tên Giáo đầu trước đó, đạo bản nguyên cổ ma hồn này không hề liên kết với huyết mạch bản thể của lão già câu cá mà hoàn toàn được tiếp dẫn vào trong Đả Thần Tiên.

Nhìn thượng cổ thần khí trong tay lão gia hỏa ngày càng rực rỡ, nụ cười trên mặt Đế Tôn càng thêm đậm, trong đồng tử thậm chí còn hiện lên một tia khao khát hiếm thấy. "Không hổ là thượng cổ thần khí thực sự, nếu tên Giáo đầu trước đó cũng có một món thần binh đỉnh cấp tương xứng với cấp bậc này, thì sức chiến đấu của hắn cũng sẽ không chỉ có bấy nhiêu." Lão giả hừ lạnh một tiếng, không nói thêm lời nào, nắm chặt thần khí lao tới, trực chỉ diện môn Đế Tôn mà quất.

Hiển nhiên khi có ma hồn lực gia trì, đấu pháp của lão giả trở nên

hung hãn hơn trước nhiều, không còn cần phải bó tay bó chân nữa.

Nào hay, chính dáng vẻ đột ngột trở nên hung hãn tiến công này đã mang lại cho Đế Tôn nhiều cơ hội xuất thủ hơn. "Hiên Viên Kiếm không thể sử dụng, bản nguyên thần ma Phần Thiên Diễm vốn tự hào nhất giờ chẳng khác gì mớ sắt vụn, ngay cả quy tắc cũng bị phớt lờ hoàn toàn.

Ta xem lần này ngươi còn có bản lĩnh gì để đem ra đây!" "Ha ha, cuối cùng cũng tìm lại được sự tự tin rồi sao, lão già!

Đã như vậy thì ta sẽ khiến ngươi phải tâm phục khẩu phục!" Đế Tôn khoát nhiên bay lên không, đôi mắt nhắm chặt, bắt đầu giải phóng khí tức Tu Di Giới đã trầm lắng bấy lâu trong cơ thể.

Phải biết rằng, kể từ khi hệ thống tiểu thế giới thành hình, Đế Tôn chưa bao giờ thực sự sử dụng năng lực này theo đúng nghĩa của nó, mà phần nhiều là đang ươm mầm, cẩn thận chăm sóc cho nó trưởng thành.

Chương 830

Theo việc trước đó Đế Tôn thôn phệ không ít kim liên tử quả thực, mang lại sự tăng phúc cực lớn cho sự trưởng thành của tiểu thế giới, giờ đây khi Đế Tôn lần nữa thử kết nối với khí tức Tu Di Giới, cả người hắn hoàn toàn kinh ngạc.

Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, Đế Tôn phát hiện trong Tu Di Giới đã sinh ra hàng vạn vạn sức sống.

Giống như năm xưa Nữ Oa tạo người, Đế Tôn cũng đang dùng sức sống của mình phối hợp với pháp tắc thế giới Tu Di để không ngừng ươm mầm nên những sinh mệnh nguyên thủy.

Hàng vạn đạo khí tức sinh mệnh dưới sự tiếp dẫn của Đế Tôn hiện ra, hóa thành từng đạo linh hồn kim sắc, những điểm sáng huyền phù bao phủ lấy hình bóng Đế Tôn.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Đế Tôn, một đạo phù văn to lớn vô cùng lấy thương thiên làm bối cảnh chậm rãi ngưng tụ.

Lấy trời làm màn, lấy chúng sinh làm bút, khắc họa nên một chữ NHÂN viết hoa!!

Trong truyền thuyết, đây là thần cấp phù văn chỉ xuất hiện một lần duy nhất vào thời thượng cổ: Nhân Tự Thánh Quang Phù, cuối cùng dưới thủ bút của Đế Tôn đã tái hiện nơi nhân gian.

Khoảnh khắc này, lão ăn mày ở sâu trong con phố cổ đã lệ nhòa mắt, chậm rãi quỳ xuống đất, thành kính đảnh lễ bái lạy về phía Nhân Tự Kim Quang Phù ở phía chân trời kia.

Đã bao lâu rồi, giấc mộng cuối cùng của biết bao phù văn sư rốt cuộc đã trở thành hiện thực trên người tiểu tử này.

Xem ra vinh dự lớn nhất đời ta chính là vô tình trở thành nửa người thầy của hắn, đáng giá, thật sự quá đáng giá rồi...

Lão mù ở bên cạnh cũng không kìm lòng được nữa, hớt hải chạy ra, vỗ vỗ vai lão ăn mày: "Nếu trời đã định như vậy thì ta cũng là nửa sư phụ của tiểu tử đó, hai anh em già chúng ta mỗi người nhận một nửa, thấy sao?" Lão ăn mày lườm lão một cái sắc lẹm, nhưng lại cười khổ lắc đầu, rồi đỡ người anh em già bên cạnh dậy. "Tốt, tốt lắm!" Ầm ầm ầm!!

Nơi chân trời xa xôi, chính là phía chiến trường của Đế Tôn và lão già câu cá, kim quang thần phù khổng lồ quân lâm thiên hạ, không chệch một tấc giáng thẳng xuống người lão già câu cá, đồng thời hất văng chiếc Đả Thần Tiên vốn đã ngưng tụ toàn bộ sức mạnh đi.

Mất đi chỗ dựa duy nhất là thần khí Đả Thần Tiên, lão giả lấy đâu ra năng lực và vốn liếng để kháng cự lại thực lực của Đế Tôn?

Chỉ trong một lần chạm trán đã bị sức mạnh phù văn khổng lồ kia suýt chút nữa nghiền nát thành hư vô. "Ta đã phế bỏ toàn bộ tu vi của ngươi, từ nay về sau ngươi có thể an tâm làm một ngư phu câu cá.

Tất nhiên, trước đó ngươi phải đưa ta vào trung tâm hồ, ước định giữa chúng ta ta tin rằng ngươi chắc chắn sẽ không nuốt lời." Đế Tôn nói.

Lão giả hoàn toàn bị Đế Tôn đánh bại, thực tế khi nhìn thấy đạo thánh quang phù văn rực rỡ xuất hiện trên không trung, lão đã hiểu mình không thể là người chiến thắng trong trận chiến này.

Sau khi nhận được cái gật đầu tâm phục khẩu phục của lão giả, Đế Tôn nhẹ phẩy tay, thu thần khí Đả Thần Tiên bị chấn văng vào trong túi.

Cùng lúc đó, Đế Tôn cũng lập tức bắt đầu thôn phệ đạo bản

nguyên ngũ giai cổ ma hồn thứ hai bên trong thần khí.

Ngay khoảnh khắc chiến trường bên này kết thúc, Nữ Đế đã nhận được toàn bộ thông tin về trận chiến.

Hai đại hộ pháp bên cạnh đều với vẻ mặt lo lắng nhìn chăm chú vào Nữ Đế. "Bệ hạ, chúng ta có cần phải áp dụng những hành động nghiêm khắc hơn để ngăn chặn gã đó không?" Nữ Đế chậm rãi ngẩng đầu, đặt ánh mắt lên khuôn mặt của Tình Nhi. "Tiểu tử này quả thực đủ mạnh đại, thiên phú, sức sáng tạo cùng thực lực vô song của hắn đều vượt xa dự liệu của ta.

Đã đến lúc để vũ khí bí mật của ta xuất hiện rồi." Cảm nhận được cảm giác ấm áp quen thuộc tràn vào tứ chi bách hài, cuối cùng được Thần Ma Phần Thiên Diễm hoàn thành việc luyện hóa thôn phệ, sức mạnh cơ thể tăng lên lần nữa khiến Đế Tôn khôi phục trạng thái chiến đấu đỉnh phong.

Khí chất của cả người hắn cũng đang thay đổi một cách âm thầm, ngày càng trở nên thâm thúy và cao quý.

Hắn ngạo lập giữa hư không, dù không cử động gì cũng tự thành một đạo phong cảnh.

Lão già câu cá vốn đã bị đánh cho hết sạch tính nóng nảy, không hề tỏ ra chán nản quá lâu, nhanh chóng khôi phục lại từ sự thất vọng, đồng thời cũng bắt đầu thật tâm khâm phục thực lực cường đại và khí phách siêu nhiên của Đế Tôn. "Các hạ quả thực là long phượng trong loài người, thua trong tay ngài cũng không oan uổng." Đế Tôn khẽ cười phẩy tay, chỉ trong một thoáng chớp mắt, lão già câu cá đã cùng Đế Tôn cả hai đều đáp xuống chiếc thuyền nhỏ đơn độc kia.

Mặt hồ không gió nhưng lại tự sinh ra những gợn sóng, tụ lại thành những đợt sóng nhẹ đẩy đưa chiếc thuyền đưa hai người Đế Tôn tiến về hướng tâm hồ.

Lão giả vừa trải qua một trận chiến bị chinh phục, người đã gần như phế bỏ.

Tuy các chức năng cơ thể vẫn được bảo toàn tốt nhưng trước đây dù sao cũng là một phương cường giả, lúc này lại không thể thi triển nửa điểm tu vi, đang ở trong trạng thái thích nghi.

Nào ngờ chiếc thuyền nhỏ tiến lên phía trước căn bản không cần nhờ vào sức mạnh của lão, chỉ dựa vào ý niệm của Đế Tôn cùng với thần lực Nữ Oa của cổ ma hồn giai thứ nhất cùng tác động, tự hành tiến về khu vực trung tâm.

Chương 831

Sự tồn tại duy nhất của lão già câu cá chính là thừa nhận thân phận người gia nhập hợp lệ cho chiếc thuyền nhỏ này.

Ngay từ khi tới khu vực mặt hồ, Đế Tôn đã sớm nhận ra những bí mật xung quanh hồ.

Có không biết bao nhiêu cấm chế đặc thù được thiết lập ẩn trong bóng tối, thực sự nếu người ngoài xông vào thì ước chừng không quá vài hiệp sẽ bị vô số thủ đoạn ngầm bắn thành cái rây...

Quả nhiên, chiếc thuyền nhỏ trông có vẻ yếu ớt trước gió bão lại giống như một tấm kim bài miễn tử trong khu vực này.

Những gợn sóng trên mặt nước dập dềnh lan tỏa, vô số những thiết bị nhỏ li ti như lỗ kim lặng lẽ nổi trên mặt nước nhanh chóng thoái lui. "Tiền bối, nơi này rốt cuộc ẩn chứa thứ quan trọng gì, chẳng lẽ cung điện Nữ Đế được xây dựng dưới nước sao?

Tại sao canh phòng lại nghiêm ngặt đến vậy!" Lão già câu cá với khuôn mặt hơi tái nhợt khẽ cười một tiếng: "Với bản sự của ngài, nếu xông bừa vào đây thì e rằng cũng phải tan xương nát thịt rồi.

Cả Nữ Nhi Quốc này ngoại trừ Nữ Đế, có lẽ không có người thứ hai có thể ra vào nơi này một cách nguyên vẹn.

Ở một mức độ nào đó, đây chính là cấm địa đệ nhất của Nữ Nhi Quốc, khó xông vào hơn cung điện Nữ Đế nhiều." Nghe lời lão giả nói, Đế Tôn đã có sự đánh giá trong lòng, chỉ là không nói ra dự đoán của mình mà thôi.

Thử hỏi ở một nơi như Nữ Nhi Quốc này, tất cả tài nguyên và dự trữ sức mạnh đều được quản lý tập trung, vậy thì nơi được gọi là

cấm địa đệ nhất tám phần chính là kho tàng dự trữ năng lượng của nội thành Nữ Nhi Quốc.

Cuối cùng, chiếc thuyền nhỏ tự dừng lại, lão già câu cá khẽ thở dài, nhưng trên mặt lại nở nụ cười nhẹ nhõm như vừa trút bỏ được gánh nặng, khẽ vỗ tay vào mạn thuyền.

Chí chát!!

Những thiết bị ngầm ẩn dưới mặt nước tâm hồ nhanh chóng xuất hiện, được lắp đặt vô cùng tinh xảo và hoàn chỉnh.

Một cánh cổng truyền tống được xây dựng trên cơ sở lực lượng pháp tắc hiện ra.

Cánh cổng này được trang trí vô cùng độc đáo, chính giữa khắc ba chữ lớn bằng minh văn thượng cổ. "Mê Hoa Cung!!" Khi tinh thần lực của Đế Tôn khóa chặt vào ba chữ lớn đó, ánh sáng kim sắc từ ba đạo minh văn chủ động giáng xuống, ôm trọn lấy bản thể Đế Tôn, gia trì thêm vài đạo bản nguyên kim quang lên người hắn, giống như một sự bảo hộ và công nhận. "Được rồi, tiểu tử, sứ mệnh của ta đã hoàn thành.

Bao nhiêu năm qua ta luôn ngồi câu cá ở đây chính là để đợi một thiên tuyển chi nhân xuất hiện.

Không nghi ngờ gì nữa, người ta chờ đợi chính là ngài.

Tuy lão già ta tu vi đều bị phế bỏ, nhưng đúng như lời ngài nói trước đó, giờ ta mới có thể thực sự an tâm mà câu cá." Lão đầu tử vung cần câu dẫn lối cho Đế Tôn tiến vào lối vào Mê Hoa Cung.

Chân khẽ đạp một cái, sóng nước giữa hồ lần nữa tỏa ra xung quanh, cũng nhường lối cho cánh cổng dẫn vào nội vực ở chính giữa kia.

Đế Tôn không chút chần chừ, cuối cùng nhìn thoáng qua chiếc

thuyền nhỏ đang xa dần, rồi với tư thế vô cùng kiên định và bình tĩnh, sải bước tiến vào cánh cổng Mê Hoa Cung.

Chỉ nghe cái tên đầy chất thơ và họa này thôi đã khiến Đế Tôn không còn nửa điểm sát ý.

Chỉ là hắn không ngờ rằng, tất cả những bài trí trong không gian độc lập của Mê Hoa Cung lại khiến lòng người say đắm đến vậy.

Một vườn hoa trải dài vô tận, đủ loại hoa thơm cỏ lạ đang khoe sắc thắm.

Ánh sáng của vầng trăng sáng trên chín tầng trời trở thành điểm xuyết hoàn hảo nhất cho hàng vạn loài hoa rực rỡ kia.

Đế Tôn giống như một người ngoài cuộc tình cờ lạc vào vườn hoa, tuy đi giữa muôn hoa nhưng không để phiến lá nào chạm vào thân.

Sự cảnh giác trong ánh mắt hắn luôn được duy trì ở tư thế quan sát mọi lúc mọi nơi.

Hương hoa nồng nàn khiến người ta say đắm, ánh trăng giữa không trung duy mỹ vô cùng, nhưng Đế Tôn rốt cuộc cũng không thể thấu hiểu được tất cả những gì được bài trí tỉ mỉ ở đây. "Nữ Đế, ta biết đây là thủ bút của người.

Một vườn hoa lớn như vậy, tổng không đến mức ngay cả một người làm vườn cũng không có chứ?" Không biết từ lúc nào, Đế Tôn đã đi được nửa quãng đường, tới chính giữa thế giới hoa cỏ mênh mông kia. "Quả nhiên không hổ là người được Bệ hạ coi trọng, một mình đi giữa biển hoa mà không bị mê lạc tâm trí, tâm chí của ngài quả thực vô cùng kiên định." Vừa nói dứt lời, hai thiếu nữ tuyệt mỹ phục sức như hoa tiên tử đạp trên ánh trăng, huyền phù giữa không trung biển hoa, kẻ trái người phải đối trì với Đế Tôn. "Bày trò gì thì

cứ đem ra đây, Đế Tôn ta sẽ tiếp nhận.

Chương 832

Nhưng thái độ của ta sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào, có thủ đoạn gì thì cứ việc sử ra." Hai hoa tiên tử cười khanh khách, đột nhiên khẽ giơ tay về phía nhau, hai đạo cánh hoa phía dưới theo gió cuốn tới, bao bọc lấy cả hai cô gái.

Trong chớp mắt, hai đạo quang mang màu hồng phấn rực rỡ bộc phát từ trên thân thể hai nàng, khí tức mạnh đến mức ngay cả đại lão như Đế Tôn cũng không nhịn được mà nheo mắt. "Tinh thần lực thật cường hoành!

Xem ra biển hoa này chính là một pháp trận hệ tinh thần khổng lồ!" Lời của Đế Tôn khiến hai hoa tiên tử cười nhạt: "Ngài đoán không sai, đây chính là pháp trận hệ tinh thần đệ nhất của Nữ Nhi Quốc: Mê Hoa Thần Trận!

Ở đây, ta và muội muội khống chế quyền chủ tể vận mệnh của chúng sinh.

Chỉ cần lời cầu nguyện của thần kết thúc, tất cả các sinh mệnh thể bên ngoài trong pháp trận đều sẽ hóa thành một đóa hoa, mãi mãi bị giữ lại nơi này." Trong lòng bàn tay hai nàng, những vệt sáng lấp lánh mang theo trận quang đặc thù màu hồng phấn không ngừng cháy rực, cuối cùng ngưng tụ thành một đạo phong ấn tuyệt trận thực hình, khóa chặt vị trí khí tức của Đế Tôn.

Cùng lúc đó, Đế Tôn chỉ cảm thấy dưới chân vô cùng nặng nề, muốn lùi bước cũng khó lòng thực hiện được!

Ngược lại, trận quang trên đỉnh đầu càng lúc càng trở nên chói mắt! "Hãy lắng nghe lời thề ước của Hoa Thần, cầu nguyện cho sự vĩnh hằng của hoa nở hoa tàn đi!" Hai tiểu tiên nữ trong phút chốc

biến thành những tín đồ thành kính nhất, quỳ một gối về phía hư không, đôi bàn tay không ngừng đan chéo thay đổi quỹ đạo, hiển nhiên là đang điều khiển một loại công pháp vô cùng đặc thù.

Cuối cùng, một lượng lớn những cánh hoa rơi xung quanh bay lên không trung, từ những mảnh vụn rời rạc biến thành một làn sóng hoa nối liền nhau!

Hàng vạn cánh hoa ngưng tụ lại một chỗ, cảnh tượng đó tráng lệ và tuyệt mỹ đến dường nào?

Nó giống như một giấc mộng hoàn hảo, hướng thẳng vào sâu trong linh hồn của Đế Tôn phía dưới.

Một cách lặng lẽ, Đế Tôn rơi vào trạng thái mơ màng nửa tỉnh nửa mê.

Ở tận cùng giấc mộng đó, Đế Tôn nghe thấy tiếng nói của một nữ tử vô cùng thanh thoát, cảnh vật trong mơ cũng dần trở nên rõ nét.

Cô gái đó giống như một nữ thần hoa cỏ đạp trên hương thơm, sở hữu dung nhan tuyệt mỹ nhất thế gian, khí chất thanh thoát nhất và hương thơm khiến người ta say đắm nhất. "Chàng có thích thế giới này không?

Nếu chàng thích, thiếp sẽ mãi mãi ở bên chàng, ngắm nhìn mỗi mùa xuân thu hoa nở hoa tàn!

Đây chính là cực lạc của riêng chàng!" Hoa đẹp nhất, đêm đẹp nhất, người đẹp nhất...

Mọi thứ đều mỹ hảo đến cực hạn, dù tâm chí có mạnh mẽ như Đế Tôn cũng không khỏi ngẩn ngơ đôi chút.

Thậm chí hắn còn cảm nhận rõ rệt, trong giấc mộng này, thời gian dường như bắt đầu trôi chậm lại, giống như thực sự có được sự cực lạc vĩnh hằng!

Phải thừa nhận rằng, sự mỹ hảo của thế giới giấc mộng này đến cả Đế Tôn cũng có vài phần không giữ nổi mình. "Không...

Đây không phải là thế giới mà ta khao khát.

Thứ ta muốn chính là phá tan hết thảy hư vọng này!" Cuối cùng, khi Đế Tôn đưa ra câu trả lời dứt khoát như vậy, biểu cảm trên mặt Hoa Thần nữ thần trong nháy mắt trở nên lạnh lùng đi vài phần. "A, xem ra là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt rồi!

Đã như vậy thì bản tôn sẽ để ngươi trường miên vĩnh viễn ở đây!

Dù sao ngoại trừ ta ra, không một ai có thể tìm thấy lối ra khỏi đây cả.

Đế Tôn dù có mạnh đến đâu, sau khi nhập mộng thì rốt cuộc cũng không còn là người ngoài cuộc nữa." "Ồ?

Thật vậy sao?" Đế Tôn rõ ràng có để lại hậu thủ, hắn khẽ cười rồi búng tay một cái, một cây bút thiên thu mang theo mùi mực nồng đậm hiện ra. "Vân y thường hoa dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng..." Lúc này, bóng dáng Thái Bạch chậm rãi xuất hiện.

Một người ngoài cuộc bước đi khoan thai, nơi ông đi qua sắc mực nồng đậm bay lên mang theo thần thái làm kinh động chúng sinh, ngay cả hồn phách Hoa Thần trước mặt cũng phải rơi vào chấn động. "Tiểu thư xinh đẹp à, nếu có hứng thú thì chỗ ta có thơ có rượu, hay là chúng ta cùng nhau vui vẻ chút đi?" Thái Bạch cầm bầu rượu cười ha hả, sải bước lớn tiến tới bên cạnh Đế Tôn. "Tiểu huynh đệ, những gì đã hứa ta đã làm xong.

Chương 833

Giấc mộng biển hoa này là do hai tiểu đồng hoa kia dùng cổ ma hồn lực dệt thành, người trong cuộc không thể thoát ra được.

Ta đã để lại một lỗ hổng, sau khi thoát ra ngươi chỉ cần giết một trong hai người là có thể thoát khỏi Vạn Hoa Cốc, tiến vào sâu trong Mê Hoa Cung.

Những việc sau đó phải dựa vào ngươi rồi." Đế Tôn chắp tay bái tạ Thái Bạch: "Thái Bạch lão ca, hậu hội hữu kỳ!" Mạnh mẽ mở choàng mắt, ánh mắt Đế Tôn mang theo vài phần bá đạo khóa chặt lấy hai cô bé kia. "Làm sao có thể!

Ngươi lại có thể thoát khỏi giấc mộng biển hoa do ta dệt ra, chuyện này là không thể nào!" Đế Tôn nhìn rõ bản nguyên rực rỡ đang ngưng tụ trong lòng bàn tay của hai nha đầu, liền không chút do dự, lập tức ra tay mạnh mẽ với chúng.

Ầm ầm ầm!

Luồng dao động sức mạnh kinh hồn lập tức bùng nổ.

Dưới cơn thịnh nộ, Đế Tôn đã thể hiện ra khí thế của một vị quân vương, khí tức sát lục bá đạo vô song, liệu hai hoa tiên tử múa may hoa lá kia có thể chống đỡ nổi không?

Cả hai đều sợ đến mức hồn xiêu phách lạc. "Tỷ tỷ mau chạy đi!

Thủ vững cung môn Mê Hoa Cung mới là quan trọng nhất, muội sẽ ở lại ngăn cản!" Cô bé bên phải, cũng chính là muội muội trong hai đại tiên tử có vẻ có đại cục quan khá tốt, đã quả đoạn đưa ra sách lược bỏ xe bảo vệ tướng.

Quả nhiên hoa tiên tử tỷ tỷ đã lập tức biến mất không để lại dấu

vết.

Tuy có muôn vàn không nỡ, nhưng trách nhiệm đối với Mê Hoa Cung cùng mệnh lệnh của Nữ Đế đang hiện hữu, không một ai dám làm trái.

Ầm đoàng!

Hoa Tiên tử muội muội gần như không có bất kỳ khả năng nào để ngăn cản sức mạnh khủng khiếp của Đế Tôn.

Đế Tôn càng trực tiếp hơn, hắn rút ra thần khí Đả Thần Tiên, khóa chặt khí tức của Hoa Tiên tử muội muội rồi vung một côn quét tới.

Bản thân Hoa Tiên tử vốn chỉ có ngoại hình óng ánh như sóng nước, làm sao chịu nổi lực đánh cuồng bạo như thế của Đả Thần Tiên, ngay lập tức bị Đế Tôn trảm diệt thành hư vô.

Nếu là trước kia, Đế Tôn có lẽ sẽ động lòng trắc ẩn mà tha mạng, nhưng nơi này là Mê Hoa Cung, địa phương nguy hiểm nhất trong nội cảnh Nữ Nhi Quốc, Đế Tôn tuyệt đối không cho phép bản thân có nửa điểm lơ là.

Đối với kẻ địch nhân từ, không nghi ngờ gì là tự đẩy mình vào hố lửa.

Quan trọng hơn là, tiến vào nội cảnh đã lâu mà Đế Tôn vẫn chưa gặp được Ngộ Không.

Theo tính cách của con khỉ đó, đáng lẽ phải tìm hắn ngay lập tức, nhưng đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, Đế Tôn bắt đầu lo lắng theo bản năng.

Mọi bụi trần đã lắng xuống, Hoa Tiên tử muội muội bị Đế Tôn cưỡng thếạt sát, nguy cơ tiềm ẩn cũng triệt để bị thanh trừ.

Tuy nhiên Đế Tôn hiểu rõ, Vạn Hoa Chi Hải phía sau mới là con

hổ cản đường lớn nhất.

Lối vào Mê Hoa Cung được bố trí vô cùng kỳ quái, khác hẳn với những cung điện uy nghiêm tráng lệ thông thường, bên trong lại là một hắc động nát không thể nát hơn.

Miệng động bò đầy nhện độc và tơ nhện, trông đặc biệt sâm lạnh.

"Thiên ạ... lẽ nào đây là lối vào Mê Hoa Cung?

Có thể lắm!

Tại sao cùng một lãnh địa mà đãi ngộ giữa hai nơi lại khác biệt một trời một vực như thế?" Trong lúc Đế Tôn cảm thấy hoang mang, bên trong và ngoài miệng động nhanh chóng hiện ra mấy con độc xà hoang dã, nhìn qua có vẻ đã sắp tu luyện thành tinh, chúng không chút do dự lao về phía Đế Tôn.

"Hừ, thật là một lũ tiểu gia hỏa không biết tự lượng sức mình.

Bản đại gia hôm nay không có tâm trạng giết chóc, cút mau!" Đế Tôn giậm mạnh chân, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, một đạo lốc xoáy màu đen cực kỳ mạnh mẽ bộc phát.

Hắn không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào, chỉ trong nháy mắt đã dùng nội hàm khủng bố kinh người của mình giam cầm hoàn toàn mười mấy đạo độc xà trước mặt!

"Làm sao có thể làm được như vậy?" Đế Tôn nhìn mấy con độc xà trước mặt lên tiếng: "Đơn giản thôi, trước khi gặp các ngươi, ta đã từng đối đầu với độc trung chi vương chân chính.

Chương 834

Tất cả sức mạnh thuộc tính kịch độc cũng khó lòng làm ta tổn thương dù chỉ một phân, đó là sự chênh lệch căn bản về thực lực!" Đế Tôn vừa nói, tơ nhện trong tay thuận thế bay ra, chỉ trong chớp mắt, khi đối phương còn chưa kịp nhận ra, hắn đã trói chặt đầu bọn chúng!

Luồng sáng yêu dị phát ra từ đôi đồng tử xanh biếc một lần nữa bị sức mạnh của Đế Tôn áp chế hoàn hảo.

"Hiện tại có hai lựa chọn.

Một là sống tiếp và nói cho ta biết bí mật của động huyệt này.

Ta đang rất hứng thú, vì sao nơi dẫn vào Mê Hoa Cung lại rách nát thế này, khác hẳn với thế giới hoa hải bên ngoài?

Lựa chọn thứ hai... chính là thản nhiên đối mặt với diệt vong!" Mấy con quái vật cười hắc hắc, nhìn nhau rồi nói: "Các hạ không biết đó thôi, nơi này chính là lối vào Mê Hoa Cung, không sai đâu!

Tiểu tử, khuyên ngươi một câu, Mê Hoa Cung không phải là nơi ai cũng có thể vào.

Ta không nghi ngờ thực lực của ngươi khi đi được đến đây, nhưng nếu tiến thêm một bước nữa, ngươi sẽ bước vào vực thẳm không lối thoát." Phải nói là, mấy tên tiểu lâu la này thật sự rất biết khoác loác.

Rõ ràng chỉ là hạng tép tôm tép tép nhưng lại làm như nắm rõ cả thế giới, dám ở trước mặt Đế Tôn nói lời cuồng vọng.

Với thân phận của Đế Tôn, đương nhiên hắn sẽ không chấp nhặt với những kẻ tiểu nhân không lên nổi mặt bàn này.

Hắn thậm chí không thèm nhìn lấy một cái, Hiên Viên Kiếm trong tay vung lên, kiếm khí phong mang khủng khiếp bộc phát, tạo ra những sóng kiếm lan tỏa, khiến tất cả lũ tẩu tốt trong lãnh địa này tan thành mây khói trong nháy mắt.

Sự ồn ào bên tai cũng theo đó mà khôi phục vẻ yên tĩnh.

"Hừ, chỉ là một lũ ruồi nhặng chỉ biết kêu loạn." Đế Tôn bá khí vô song, mỗi bước chân đi ra, khí tức phát tán đều khiến mọi sinh mệnh trong vòng trăm mét phải cúi đầu bái phục.

Có lẽ vì đòn tấn công vừa rồi quá cuồng bạo, khiến tất cả độc vật trong sơn động rách nát phía sau không dám tiến lên gây sự nữa.

Dù là độc vật, nhưng suy cho cùng vẫn là sinh mệnh có máu thịt, ai lại muốn chịu chết một cách vô nghĩa.

Chẳng mấy chốc, Đế Tôn đã đi đến vị trí trung tâm của động huyệt.

So với khu vực hẹp và tối tăm ở lối vào, không gian ở giữa sơn động rõ ràng rộng rãi hơn nhiều, trong không khí thậm chí còn thoang thoảng mùi hoa nồng nàn.

Quan trọng hơn, Đế Tôn tại đây đã bắt được khí tức của Hoa Tiên tử tỷ tỷ vừa bỏ chạy lúc nãy.

"Ta xem lần này ngươi định trốn đi đâu!" Đã khóa định được phương hướng, để ngăn cản thiếu nữ Hoa Tiên bỏ chạy lần nữa, Đế Tôn ném Hiên Viên Kiếm ra sau lưng, dùng kiếm khí phong mang mạnh mẽ phong tỏa hoàn toàn cửa động.

Với thực lực của hắn, không cần dựa vào Hiên viên Kiếm cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc bộc phát chiến lực vô cùng mạnh mẽ.

"Trốn tránh mãi cũng vô ích, ra đây đi." Giọng nói của Đế Tôn vang vọng, mang theo vài phần nộ ý, rõ ràng là đang uy hiếp đối

phương.

Quả nhiên, thiếu nữ Hoa Tiên không tiếp tục lẩn trốn nữa, một đạo hào quang óng ánh phát ra, Đế Tôn mới phát hiện giữa sơn động âm u vốn có một trì hoa huyết sắc khổng lồ.

Trước mặt là một cây thạch kiều bay lơ lửng tinh xảo, thiếu nữ Hoa Tiên đứng độc nhất trên cầu, từ trên cao nhìn xuống Đế Tôn.

Ở hai bên bờ thủy ngạn dưới cầu, hàng nghìn hàng vạn đóa Bỉ Ngạn Mạn Đà La màu huyết hồng đập vào mắt.

Địa Ngục Hoa Vương Mạn Đà La!

"Không ngờ ta lại gặp loại hoa này trong nội cảnh Nữ Nhi Quốc, thật khiến người ta kinh ngạc!" Đế Tôn làm sao không kinh cho được!

Là đệ tử của Minh Giới chi chủ hiện giờ, Đế Tôn hiểu rõ lịch sử của loài hoa này hơn ai hết.

Trước đây khi đại chiến với tên Minh Tôn giả mạo ở địa ngục vực thẳm, loài Mạn Đà La này gần như thấy ở khắp nơi.

Nhưng Đế Tôn phải thừa nhận rằng, Mạn Đà La nở rộ ở đây hoàn hảo hơn nhiều so với hoa bỉ ngạn ở địa ngục.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó, Đế Tôn đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng đậm trong trì hoa, khiến hắn lờ mờ hiểu ra lý do vì sao những đóa hoa này lại nở rực rỡ đến thế.

Nguyên nhân không cần nói cũng biết, thứ nuôi dưỡng chúng chính là sức mạnh huyết mạch của chúng sinh trong nội thành Nữ Nhi Quốc!

"Nếu ta không đoán sai, phía sau cây cầu này chính là lối vào chân chính của Mê Hoa Cung." Thiếu nữ Hoa Tiên tử khẽ cười: "Không hổ là Đế Tôn, quả nhiên thông minh.

Chương 835

Chỉ là hôm nay ngươi đã chọn vào đây thì không ai có thể giúp ngươi rời đi được.

Món nợ máu của muội muội ta, ta cũng sẽ dùng mạng của ngươi để trả!" Đế Tôn bất đắc dĩ bĩu môi: "Người muốn lấy mạng của ta không chỉ có một vài người, nhưng ta vẫn sống đến tận ngày hôm nay.

Đã có ý nghĩ như vậy, ta không thể không nhắc nhở ngươi rằng việc đó vô cùng nguy hiểm." "Bớt nói nhảm đi, xem chiêu!" Thiếu nữ hai tay kết ấn, sức mạnh truyền thừa của hoa không ngừng phóng ra, xung quanh nàng ta là những cánh hoa thất sắc bao quanh, hẳn là một pháp bảo đỉnh cấp.

"Mê Tâm Hoa, Khải Mông!" Nghe thiếu nữ Hoa Tiên tử quát khẽ, những cánh hoa thất sắc nhanh chóng phình to trong thời gian cực ngắn, từ kích cỡ móng tay ban đầu chuyển mắt đã to như đầu người, lao vùn vụt về phía Đế Tôn.

Theo sau sự xuất hiện của pháp bảo, xung quanh pháp bảo cũng nhanh chóng ngưng tụ vô số cánh hoa ảo ảnh, mỗi một cánh hoa đều được ngưng tụ từ bản nguyên chi lực tinh khiết nhất, đều mang sức mạnh hủy diệt xuyên sơn liệt thạch.

Đế Tôn vẫn giữ vẻ khinh khỉnh, cười nhạt một tiếng: "Ta đã bảo rồi, hai chị em ngươi hợp thể, dựa vào bản nguyên Cổ Ma Hồn còn chẳng làm gì được ta, hiện tại chỉ còn lại một mình ngươi, chẳng lẽ còn mong chờ có thể tạo ra kỳ tích sao?" Thiếu nữ Hoa Tiên dù thực lực không đủ, nhưng lúc này chấp niệm muốn chinh phục Đế Tôn trong lòng quả thực mạnh liệt hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Hôm nay dù ta có bỏ mạng ở đây, cũng nhất định phải kéo ngươi

theo chôn cùng!" Vô số cánh hoa bay vọt lên không trung, hóa thành một con trường long bằng hoa, gào thét lao tới, sau khi khóa định khí tức của Đế Tôn liền giáng một sức mạnh khủng bố khó tin vào mặt hắn.

Đế Tôn bắt chéo hai tay trước thân mình, lập tức phóng ra quy tắc thần thánh chi quang mạnh mẽ bảo vệ bản thể.

Dục vọng chiến đấu của thiếu nữ mãnh liệt đến mức nào, nhìn thấy sức mạnh của mình căn bản không đủ để làm tổn hại đến sinh mệnh bản nguyên của Đế Tôn, nàng ta càng nghiến răng không ngừng tích lũy thêm lực lượng.

Nhưng dù có làm thế nào, sự chênh lệch thực lực giữa hai bên vẫn vô cùng rõ rệt, có nỗ lực đến mấy cũng không thể thay đổi được sự thật.

"Ha ha, tiểu cô nương, bây giờ đã nhận thức được sự chênh lệch chưa?

Hay là để ta cho ngươi trải nghiệm một lần tuyệt vọng chân chính nhé!" Đế Tôn ngay sau đó đột nhiên triệu hồi thần khí Đả Thần Tiên vừa mới đạt được, nhân lúc thiếu nữ vừa thi triển xong công pháp mạnh mẽ đang rơi vào khoảng trống, hắn dùng sức quất mạnh Đả Thần Tiên.

"Cái gì!" Thiếu nữ Hoa Tiên tử đại kinh thất sắc, nhưng thực tế là nàng không có đủ sức mạnh để ngay lập tức phát động các thủ đoạn hộ pháp đủ mạnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn thượng cổ thần khí đập lên bản thể.

Thuộc tính của thần khí này quả thực quỷ dị, chỉ có điều không thể ra tay với vân vân chúng sinh nhân tộc, nhưng thiếu nữ này lại không nằm trong phạm vi nhân tộc, vì nàng vốn là yêu ma thuộc tộc hoa yêu diễn biến thành.

Trước đó Đế Tôn cũng chỉ mang thái độ suy đoán, nhưng khi nhìn thấy Đả Thần Tiên xuyên thủng bả vai thiếu nữ một cách chuẩn xác, hắn đã hoàn toàn khẳng định suy đoán của mình.

"Quả nhiên là một tiểu yêu tinh, để xem ngươi còn thủ đoạn gì để kháng cự ta!" Sức mạnh thượng cổ thần khí của Đả Thần Tiên không phải dạng vừa, quan trọng hơn là thần khí này ở trong tay Đế Tôn còn hiển lộ uy lực đáng kinh ngạc hơn, vốn dĩ nó đã khế hợp hoàn hảo với nội hàm tu luyện của bản thân hắn, lực sát thương bộc phát thậm chí còn vượt qua cả Hiên Viên Kiếm.

Ầm đoàng đoàng!

Sức mạnh thần khí được thể hiện hoàn mỹ, đánh văng thiếu nữ ra xa trăm mét, khí tức sinh mệnh đang nhanh chóng trôi đi...

"Kỳ lạ, đạo bản nguyên Cổ Ma Hồn kia rõ ràng ở trên người nàng ta, vì sao mãi mà không hiện ra?

Vừa rồi nàng ta hoàn toàn không có cơ hội chống đỡ sức mạnh của ta, nhưng vẫn có thể thôi động lực lượng Cổ Ma Hồn để hộ thể, nhưng nàng ta lại không làm vậy, rốt cuộc là vì điều gì?" Nghi vấn của Đế Tôn nhanh chóng có lời giải đáp, bởi vì thiếu nữ dù trọng thương sắp chết nhưng trên mặt vẫn treo một nụ cười âm hiểm, hiển nhiên nàng đã chuẩn bị nhiều hơn trong quá trình đối phó với Đế Tôn.

"Ngươi tưởng ta thực sự yếu đuối như vậy sao?

Ta phải cảm ơn sự tác thành của ngươi, nếu không phải sức mạnh của ngươi bộc phát cường hãn như thế, ta thật sự không có cơ hội đạt được hình thái phụ thể hoàn mỹ mà ta luôn khao khát!" Thiếu nữ nói xong, cơ thể bắt đầu thay đổi nhanh chóng trong thời gian cực ngắn, nhục thân thuộc về nhân tộc thoái hóa, thay vào đó là bản thể hoa yêu nhanh chóng hiện ra ở phần dưới cơ thể.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là đây mới chỉ là bắt đầu!

Khi Đế Tôn tiến thêm một bước ra tay để thực hiện đợt áp chế mới, hàng vạn đóa Bỉ Ngạn Mạn Đà La ở hai bên cầu đồng thời phóng ra khí tức huyết tinh vô cùng cường hãn, nhanh chóng dung nhập vào vị trí trung tâm cầu lương, trên bản thể tàn khuyết của thiếu nữ.

"Kỳ lạ, linh hồn bản thể của cô gái này không phải là Mạn Đà La, vì sao lại có thể thu hút khí tức bản nguyên của Bỉ Ngạn Hoa Vương?" Dường như nhìn ra sự kinh ngạc trên mặt Đế Tôn, nụ cười của thiếu nữ càng nồng đậm hơn vài phần.

"Kinh ngạc lắm phải không!

Nói thật cho ngươi biết, mỗi loài hoa đều có đặc tính hoàn toàn khác nhau, vì vậy trong lãnh địa của hoa yêu dị tộc, mỗi cá thể đều là không thể sao chép.

Đi kèm với sự giáng lâm của ta là thiên phú bẩm sinh, đó là khả năng khế hợp cực mạnh với các loại hoa hủy.

Đó là lý do quan trọng vì sao ta và muội muội được Nữ Đế chọn làm người hộ vệ cho Mê Hoa Cung!" Đến lúc này Đế Tôn mới bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

"Hóa ra là như vậy, yêu tinh, ngươi định hấp thụ khí huyết sinh mệnh mạnh mẽ trong Bỉ Ngạn Mạn Đà La để khôi phục sao?" "Không, nói chính xác thì ngươi mới chỉ đoán đúng một nửa.

Làm như vậy dù có thể khiến ta có được bất tử chi thân, nhưng để chinh phục ngươi thì chút sức mạnh đó còn xa mới đủ." Ngay sau đó, chỉ thấy hoa yêu gần như phát điên, đột nhiên dang rộng hai cánh tay, thậm chí chấp nhận hy sinh lực lượng linh hồn làm cái giá để triệu hoán Bỉ Ngạn Hoa Vương đang trầm thụy ở sâu trong trì hoa vô tận!

Đóa Mạn Đà La huyết sắc to lớn vô cùng kia vốn đang ở trạng thái

ngủ say, sau khi nuốt chửng sức mạnh bản nguyên do hoa yêu phóng ra, nó đã chủ động ảnh hưởng đến bản thể tàn phế của hoa yêu và nhanh chóng dung hợp với nàng ta trong thời gian ngắn.

"Ta hiểu rồi, ngươi thông qua phương thức dung hợp với Mạn Đà La Hoa Vương để giải phóng toàn bộ sức mạnh Cổ Ma Hồn ngũ giai trong cơ thể ở tư thế hoàn mỹ nhất, đồng thời kết nối với sức mạnh bản nguyên ẩn giấu của tất cả Bỉ Ngạn Mạn Đà La ở đây!

Chương 836

Làm như vậy tương đương với việc 'hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu', mượn danh nghĩa Bỉ Ngạn Hoa Vương để thống trị và điều khiển tất cả hoa bỉ ngạn ở đây, biến sức mạnh của hàng vạn đóa Mạn Đà La thành của mình!" "Ha ha ha...

Ngươi nói cứ như thể hiểu rõ ta lắm vậy, không sai đâu!

Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, mỗi một đóa Mạn Đà La ở đây đều gánh vác lực lượng huyết mạch, đó chính là sinh mệnh lực của những người đang tận hưởng cực lạc trong nội thành Nữ Nhi Quốc.

Hiện tại ta và sinh mệnh lực của bọn họ đã liên kết làm một, nếu ngươi giết ta hoặc làm ta bị thương, Mạn Đà La Hoa Vương sẽ dùng sinh mệnh lực của những người đó để tu phục và bổ sung cho ta.

Nếu ngươi thấy làm như vậy là đúng, thì cứ việc tùy ý chà đạp cơ thể ta đi." Vẻ mặt của Đế Tôn có phần khó coi.

Hắn chưa bao giờ sợ hãi cường giả chân chính, trái lại còn khát khao được so tài cao thấp với những đối thủ đỉnh cấp có thực lực tương đương, nhưng hắn ghét nhất là gặp phải loại gia hỏa dùng thủ đoạn hèn hạ này.

Đế Tôn đến Nữ Nhi Quốc mục đích duy nhất là phá giải hệ thống thống trị của Nữ Đế, giải phóng bản tính vốn có cho những người đã sa đọa vào cực lạc đạo.

Nhưng hiện tại Mạn Đà La Hoa Vương đã kết hợp hoàn hảo với bản thể hoa yêu, cộng thêm tác dụng xúc tác của bản nguyên lực Cổ Ma Hồn ngũ giai, hoa yêu gần như đã đứng ở thế bất bại.

"Sao nào, không phải rất mạnh sao?

Đế Tôn các hạ, hiện tại ta cầu xin ngươi giết chết ta, cho ta một sự thống khoái đi!

Nếu có thể dùng mạng của ta để phá vỡ đạo tâm của ngươi, thì cũng đáng giá lắm chứ." Nụ cười của hoa yêu ngày càng trở nên yêu kiều, nàng ta biết rõ đó là điểm yếu duy nhất của Đế Tôn, chỉ cần lấy tính mạng dân chúng trong Nữ Nhi Quốc ra uy hiếp thì Đế Tôn chắc chắn sẽ bó tay chịu trói.

"Hoa nở hoa tàn tự có lúc...

Khi đưa ra quyết định như vậy, ta đã có kế hoạch thẩm phán của riêng mình." Đế Tôn đột ngột ngẩng đầu, trên mặt lại hiện lên nụ cười quen thuộc, chính nụ cười này lại khiến hoa yêu trước mặt cảm thấy thấp thỏm không yên.

"Đừng có ở đó mà giả thần giả quỷ, ta có Mạn Đà La Hoa Vương hộ thể, ngươi làm gì được ta?

Chẳng lẽ ngươi thật sự thà hy sinh vạn chúng sinh linh trong nội thành Nữ Nhi Quốc để đổi lấy mạng của một mình ta sao?" "Đương nhiên là không, ngươi không có tư cách đó!

Còn về việc ta làm như thế nào, hãy trừng to hai mắt mà nhìn cho kỹ đây." Trên mặt Đế Tôn lại hiện ra sự tự tin vô cùng mạnh mẽ, đó là phong thái của một bậc vương giả nắm giữ tất cả!

Ngay sau đó, tinh quang rực rỡ từ trong Tu Di Giới một lần nữa phóng ra từ bên trong cơ thể Đế Tôn!

Tại khu vực nơi quả Kim Liên Tử nở rộ làm môi giới, một đạo tinh thần mộng cảnh vô cùng thuần túy đã được Đế Tôn ngưng tụ ra.

Trong đoạn mộng cảnh đó, loại pháp tắc chi lực duy nhất đang phát huy tác dụng chính là một bộ phận của Luân Hồi Pháp Tắc mà Đế Tôn đã đạt được tại khu vực Lục Đạo Luân Hồi ở Minh Giới!

Hoa nở hoa tàn tự có lúc, vạn vật đều có số luân hồi!

Không chỉ có hoa, mọi thứ trên thế gian đều đang tuân theo những quy tắc thời gian đặc định, năm có bốn mùa, ngày có sáng tối, hoa nở rồi hoa tàn cũng không ngoại lệ.

Đế Tôn rốt cuộc cũng hiểu ra, vì không thể bóc tách sự khế hợp mạnh mẽ giữa hoa yêu và Mạn Đà La Chi Vương, cũng không thể thi triển sức mạnh lôi đình lên hoa yêu trong trạng thái này, nên cách duy nhất để thoát khỏi cục diện chính là để Mạn Đà La Hoa Vương rơi vào trầm thụy!

Để thực hiện được điều này, Luân Hồi Pháp Tắc trong mộng cảnh vừa hay có thể thay đổi trạng thái bản thể của Mạn Đà La Hoa Vương, khiến nó từ tư thế nở rộ rực rỡ đi dần đến héo tàn.

"Không!

Tại sao lại như vậy!!" Trong mộng cảnh hoa yêu hoàn toàn ngây dại, nàng ta không thể hiểu nổi tất cả những chuyện này đều là bút pháp của Đế Tôn.

Chỉ đến khi tỉnh lại một lần nữa, nàng mới phát hiện cơ thể mình đã bị thượng cổ thần khí Đả Thần Tiên xuyên thủng lần nữa.

Đáng tiếc là lần này không còn bất kỳ sinh mệnh lực nào có thể mượn sức mạnh để khôi phục nữa.

Trơ mắt nhìn Mạn Đà La Hoa Vương mà mình hằng dựa dẫm héo tàn dần, hoa yêu rốt cuộc hiểu ra sứ mệnh của mình đã đi đến hồi kết.

"Quả nhiên!

Hoa nở hoa tàn, tự có lúc!

Cho dù ta có tu luyện đến cảnh giới này vẫn không thể thoát khỏi quy tắc đó!" Hoa yêu mang theo sự không cam lòng và hối hận mà

hoàn toàn mất đi khí tức sinh mệnh, đóa Mạn Đà La Hoa Vương kia chậm rãi bay vào lòng bàn tay của Đế Tôn.

"Trong đóa hoa này chứa đựng bản nguyên Cổ Ma Hồn ngũ giai, định sẵn là phải bị ta thôn phệ, nhưng nếu ta ra tay như vậy, một khi nó thực sự héo tàn hoàn toàn thì tất cả các tử chu Mạn Đà La ở đây đều sẽ mất đi tác dụng lưu trữ sinh mệnh lực, cũng có nghĩa là tất cả chúng sinh đang chìm đắm trong cực lạc ở Nữ Nhi Quốc đều sẽ nhanh chóng tử vong!" Đế Tôn thán phục một tiếng, cuối cùng vẫn không nỡ trực tiếp ra tay với Mạn Đà La Hoa Vương, cũng bởi vì có sự lo ngại đó nên hắn lấy từ trong Tu Di Giới ra một hạt Kim Liên Tử, đem bản nguyên khí tức sinh mệnh thuần túy nhất dung nhập vào đóa Mạn Đà La Hoa Vương đang héo tàn kia.

Quả nhiên, sinh mệnh lực mạnh mẽ nhanh chóng phục hồi, Mạn Đà La Hoa Vương hiện lại sinh cơ, cũng khiến tất cả các tử chu Mạn Đà La xung quanh nhanh chóng khôi phục dáng vẻ nở rộ.

Chương 837

Không ai biết rằng cùng lúc đó, tất cả chúng sinh cực lạc trong nội thành Nữ Nhi Quốc đều nhờ vào hành động của Đế Tôn mà khôi phục lại khả năng hành động bình thường.

Cùng với sự ngã xuống của hoa yêu, đóa Bỉ Ngạn Hoa Vương chậm rãi rơi vào lòng bàn tay Đế Tôn.

Cảm nhận khí tức huyết mạch không gì sánh kịp của đóa Địa Ngục Hoa Vương này, Đế Tôn cảm thấy sức mạnh đã mất đi lại quay trở về trong tứ chi bách hài của mình, gần như trong chớp mắt đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Cũng chính vì trải nghiệm lần này, Đế Tôn lờ mờ cảm thấy việc Nữ Đế chọn những loại tiên hoa đỉnh cấp này để chứa đựng lực lượng Cổ Ma Hồn chắc chắn có nguyên nhân bí ẩn nào đó.

Trước mắt thấy phương pháp này rõ ràng là khả thi.

Ban đầu Đế Tôn luôn cho rằng cơ sở duy nhất để chứa đựng lực lượng Cổ Ma Hồn là một nhục thân sinh mệnh thể đủ mạnh.

Nhưng qua chuyến đi Nữ Nhi Quốc này, suy nghĩ đó của hắn đã hoàn toàn bị đập tan.

Sự thật chứng minh, thứ có thể chứa đựng bản nguyên Cổ Ma Hồn tuyệt đối không chỉ đơn thuần là sinh mệnh thể.

Bước lên cầu Bỉ Ngạn, Đế Tôn cảm nhận rõ ràng trong không gian linh hồn của mình bỗng xuất hiện một luồng khí tức dao động vô cùng đặc biệt.

Luồng khí tức đó vừa quen thuộc lại vừa như lưu luyến giữa vạn đóa hoa, khiến người ta mê đắm không muốn rời.

“Chẳng lẽ cầu Bỉ Ngạn có gì cổ quái?” Đế Tôn thầm nhủ trong lòng nhưng cũng không do dự thêm mà tiếp tục sải bước về phía trước.

Quả nhiên là không sai, đi không xa lắm, trước mặt nơi cuối sơn động bỗng xuất hiện một đạo thạch môn màu hồng phấn.

Sở dĩ cánh cửa trước mặt hiện ra màu sắc như vậy là vì bề mặt cửa được phủ một lớp hương hoa nồng đậm, trông giống như một pháp trận được ngưng tụ từ sức mạnh của hoa để ngăn cản con đường duy nhất dẫn đến mật thất sơn động.

“Nếu ta đoán không lầm thì phía sau cánh cửa này chính là nơi cấm địa thực sự của Mê Hoa Cung!” Sau khi nảy ra suy nghĩ đó, Đế Tôn không thể chờ đợi thêm mà tung ra một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ vào cánh cửa, hy vọng dựa vào tu vi vô địch để đập nát cánh cửa đá.

Nhưng rất nhanh, ý định của Đế Tôn đã thất bại, vì hắn phát hiện cánh cửa đá trước mặt dường như cũng giống như hoa yêu đã nuốt chửng Bỉ Ngạn Hoa Vương lúc nãy, nó đem sức mạnh đó tán ra các khu vực khác.

“Hóa ra là thế, ta hiểu rồi, Mê Hoa Cung chính là trung khu năng lượng của toàn bộ nội thành Nữ Nhi Quốc!

Nữ Đế thông qua nơi này để kết nối tất cả hệ thống năng lượng, nắm giữ toàn bộ Nữ Nhi Quốc, mọi nguồn sức mạnh bên trong đều đến từ sinh mệnh lực của những chúng sinh đang chìm đắm trong thế giới cực lạc!

Mấy đạo bản nguyên Cổ Ma Hồn kia được Nữ Đế trực tiếp nắm giữ và thống nhất quản lý để dùng làm quân bài cuối cùng bảo vệ địa vị thống trị của mình.

Người bình thường căn bản không thể dùng sức một người để cùng lúc nắm giữ nhiều bản nguyên Cổ Ma Hồn như vậy, nhưng Nữ Đế lại dùng hệ thống vạn hoa độc nhất vô nhị của Mê Hoa Cung, mượn phương thức dùng tiên hoa đỉnh cấp chứa đựng hồn lực bản nguyên để thỏa mãn ham muốn gần như không thể thực hiện được này!" "Nếu phán đoán của ta không sai thì Boss cuối của bản nguyên Cổ Ma Hồn ngũ giai chắc chắn là bản thân Nữ Đế, và kẻ ta sắp phải đối mặt chính là một Nữ Đế mạnh nhất đang nắm giữ sinh mệnh lực của tất cả tiên hoa đỉnh cấp!" Nói đến đây, ngay cả một người mạnh như Đế Tôn cũng không khỏi nảy sinh một tia lo lắng theo bản năng.

Đối thủ như vậy cố nhiên là mạnh mẽ, nhưng điều thực sự khiến Đế Tôn cảm thấy có chút kiêng dè là việc Nữ Đế sẽ lợi dụng hệ thống năng lượng độc đáo của Mê Hoa Cung để lấy sinh mệnh của chúng sinh Nữ Nhi Quốc ra làm con tin.

"Xem ra phải tìm cách phá hoại hệ thống năng lượng của Mê Hoa Cung, cắt đứt đường lui của Nữ Đế thì mới tăng thêm khả năng giành chiến thắng." Sau khi quyết định như vậy, Đế Tôn dứt khoát tiến lại gần cánh cửa ánh sáng màu hồng trước mặt.

Lần này Đế Tôn không dùng cách thô bạo để phá hoại cánh cửa nữa, mà đem đóa Bỉ Ngạn Hoa Vương trong tay cắm vào bề mặt cánh cửa.

Quả nhiên chỉ trong tích tắc, khí tức của Bỉ Ngạn Hoa Vương đã dung làm một với cánh cửa trước mặt, cánh cửa ánh sáng dường như được ban cho sinh mệnh trong phút chốc, tự động mở ra, không còn ngăn cản bước chân tiến về phía trước của Đế Tôn nữa.

Ngay khi cánh cửa ánh sáng biến mất, một cảnh tượng đập vào mắt khiến Đế Tôn kinh ngạc không lời nào tả xiết.

"Thiên ạ...

đây mới thực sự là Mê Hoa Cung sao?" Đế Tôn có chút không dám tin vào những gì mình đang thấy, nhưng những dao động năng lượng rõ ràng vẫn không ngừng nhắc nhở hắn rằng tất cả ở đây đều là thật.

Không gian mật thất trước mắt giống như một ngôi lăng mộ chứa đầy các loại kỳ hoa dị thảo thượng cổ, ở giữa là một chiếc quan tài bằng thủy tinh đang tỏa ra hào quang lộng lẫy cùng mùi hương thanh khiết say đắm lòng người.

Thứ thực sự thu hút sự chú ý của Đế Tôn là thiếu nữ tuyệt sắc đang nằm trong quan tài.

"Nữ Đế!!" Đế Tôn nóng lòng tiến lại gần băng quan để nhìn rõ khuôn mặt của thiếu nữ bên trong, nhưng sau khi câu trả lời được hé lộ, cả người Đế Tôn dường như càng thêm mông lung.

Chuyện này là thế nào?

Tại sao thiếu nữ này lại có diện mạo y hệt Nữ Đế?

Nhưng ta cảm nhận rõ ràng khí tức của cô gái bên trong này hoàn toàn khác hẳn với vị Nữ Đế dã tâm bừng bừng đang nắm giữ toàn bộ Nữ Nhi Quốc kia!

Đế Tôn cứ thế ngây người nhìn thiếu nữ trong quan tài một hồi lâu, mãi vẫn không tìm ra được lời giải cho thắc mắc của mình.

Chương 838

"Gia hỏa này thật là thú vị, chẳng lẽ bị nhan sắc thịnh thế của Nữ Đế ta làm cho say đắm rồi sao?" Giọng nói vang lên đột ngột khiến Đế Tôn không thể ngay lập tức bắt được vị trí cụ thể.

Mãi đến khi hai luồng khí tức phía sau lưng gần như xuất hiện từ hư không hiện ra phía sau hắn.

Một trái một phải là một nam một nữ, điều đáng nói là hai người này như đang mặc đồ đôi, không chỉ trang phục trên người rất giống nhau mà ngay cả khí tức phát ra cũng y hệt.

Quan trọng hơn là trên người hai người này đều ngưng tụ một mùi hương hoa thuần tự nhiên.

Đế Tôn chậm rãi quay người, bình tĩnh nhìn hai vị khách không mời mà đến này.

"Không biết hai vị có gì chỉ giáo?" Cách nói chuyện này của Đế Tôn quả thực khiến đôi nam nữ cường giả phải nhìn nhau trân trối.

"Gia hỏa này thật có bản lĩnh!

Đơn thương độc mã đến đây mà còn trưng ra bộ mặt chủ nhân nghênh tiếp khách nhân, có biết hai ta đã hộ vệ cấm địa Mê Hoa Cung này mấy nghìn năm rồi không!" "Việc đó có liên quan gì đến ta sao?" Đế Tôn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, đưa ra đòn phản kích mạnh mẽ nhất, trong lời nói ẩn chứa mũi nhọn khiến đôi nam nữ kia á khẩu không trả lời được.

"Thôi được, nếu ngươi cảm thấy mọi thứ không liên quan gì đến ngươi, thì ta nghĩ ngươi cũng không cần phải có liên quan gì đến thế giới này nữa." Phải thừa nhận rằng đây là lời đáp trả mang tính 'trang

bức' nhất mà Đế Tôn được nghe trong mấy năm nay.

"Ha ha ha!

Hy vọng thực lực của hai ngươi có thể khớp được với lời lẽ hùng hồn vừa rồi." Ngay khi dứt lời, trọn bộ một trăm linh tám thức Túy Quyền của Đế Tôn oanh nhiên bộc phát, vô số ảo ảnh đồng thời khóa chặt vào nam tử trong đôi nam nữ kia.

Ầm đoàng đoàng!!

Lực bộc phát vô cùng mạnh mẽ điên cuồng chồng chất lên nhau, nhưng nam tử đó dường như không vội vã chuyển đổi vị trí, sắc mặt bình tĩnh đón nhận toàn bộ các chiêu thức của Túy Quyền, mặc cho sức mạnh công sát không hề nhỏ chút nào đánh hết lên người mình.

Đế Tôn cũng hiếu kỳ nhíu mày: "Dựa vào thực lực của ngươi, đáng lẽ có thể né được Túy Quyền của ta, tại sao lại không làm vậy?" Nam tử mỉm cười: "Ta chỉ không muốn người mình yêu phải chịu bất kỳ tổn thương nào dù là nhỏ nhất." Vừa dứt lời, nữ tử bên cạnh liền nhìn người mình yêu bằng ánh mắt trìu mến, nở một nụ cười mãn nguyện.

Đế Tôn lúc đó sững sờ: "Mẹ kiếp, hóa ra hai người ở đây đợi ta là để khoe ân ái sao?

Thật đáng tiếc, bản tôn chưa bao giờ ăn 'cẩu lương' của kẻ khác." Ầm đoàng!!

Ngay sau đó, Đế Tôn rõ ràng đã nghiêm túc hơn vài phần, bày ra dáng vẻ sẵn sàng đánh bại đám 'ân ái cẩu' này.

Tay trái cầm Đả Thần Tiên, tay phải cầm Hiên Viên Kiếm!

Cấu hình thần khí đỉnh cấp, thêm vào đó là Thần Ma Song Dực sau lưng đồng thời giáng lâm!

Những dao động lực lượng kinh hồn, khi mà công kích lực còn chưa phát ra hết đã khiến hai kẻ vừa mới nhàn nhã khoe ân ái kia hoàn toàn kinh hãi!

"Đế Tôn này rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Lại có nội hàm khủng bố đến vậy, hèn gì lại được Nữ Đế coi trọng như thế, quả thật không phải nhân vật đơn giản!" Nam tử kia buông lời khen ngợi, nhưng cũng không quên tự đề cao bản thân.

"Thực lực của Đế Tôn quá mạnh, chúng ta nên toàn lực ứng phó thì hơn." Ngay sau đó, đôi nam nữ đồng thời bay vọt lên không trung, thi triển một loại công pháp quỷ dị mà Đế Tôn chưa từng thấy bao giờ.

Vô số linh hồn hoa xung quanh nhanh chóng ngưng tụ, tạo thành một vòng hào quang hộ vệ kín kẽ bao trùm lấy cả hai.

Ngay sau đó, vòng hào quang hoa này lại ngưng tụ ra hình dáng của một vầng trăng khuyết trong hư không, đôi nam nữ ngồi trên vầng trăng đó, dùng ánh mắt như thần linh nhìn xuống phía dưới.

"Hoa Chi Bi Mẫn - Sinh Mệnh Tán Ca!!" Một câu chú ngữ đồng thời phát ra từ miệng hai người, Đế Tôn bỗng nhiên thấy tứ chi của mình đồng thời bị những dây leo hoa không biết từ đâu chui ra quấn chặt lấy.

"Ồ?

Loại công pháp này ta mới thấy lần đầu đấy, thú vị!" Đế Tôn không chút do dự phóng ra Hỏa Thần Đồ Đằng, ngọn lửa mạnh mẽ nhanh chóng bao trùm lấy tay chân hắn, chỉ trong nháy mắt đã thiêu rụi toàn bộ dây leo thành tro bụi.

Hai người lại nhìn nhau một lần nữa, không nghi ngờ gì là họ lại bị chấn kinh bởi thực lực cường đại của Đế Tôn.

“Ngọn lửa thật mạnh!” “Hoa Chi Ai Thương - Ly Ca!” Nữ tử kia lại thi triển một chiêu khác, tất cả khí tức của hoa vừa rụng xuống trên người Đế Tôn đều dưới sự dẫn dắt của công pháp quỷ dị của ả ta mà một lần nữa hoán phát ra linh hồn của hoa.

Không sai, những linh hồn hoa được phục sinh này không chỉ là những sinh mệnh thể hoa vừa bị Đế Tôn xóa sổ tại khu vực này, mà ngay cả tất cả những sinh mệnh thể hoa mà Đế Tôn từng tiếp xúc cũng đều được phục hồi cùng lúc!

Trong chớp mắt, Đế Tôn đã bị hàng vạn đạo hoa hồn bao vây hoàn toàn!

“Kinh ngạc lắm phải không?

Chương 839

Chỉ cần là sinh mệnh hoa từng chết trong tay ngươi, tất cả đều sẽ nghe lệnh ta và Tương nhi cảm hóa!" "Ngươi không biết đó thôi, linh hồn của hoa trước khi chết đều sẽ đem khí tức sinh mệnh tàn dư dưới dạng phấn hoa bám trên người kẻ đã kết liễu mình.

Đó là một bản năng bay theo gió, chỉ cần phấn hoa còn đó, rốt cuộc sẽ có lúc được hồi sinh." Thông thường, sau khi chết, lực lượng sinh mệnh còn sót lại trong nhục thân tàn tạ sẽ đủ để nuôi dưỡng những phấn hoa do linh hồn hoa để lại, giúp chúng mượn phần sinh mệnh dư thừa đó để hồi sinh.

"Hoa Chi Ngữ của ta - Ly Ca, vừa hay có thể rút ngắn đáng kể chu kỳ hồi sinh đó." Đế Tôn bừng tỉnh gật đầu: "Hóa ra là thế, cảm ơn đã nói cho ta biết những bí mật này.

Như vậy, những linh hồn hoa được phục sinh này đều muốn tìm ta báo thù sao?" Nam tử thong dong mỉm cười: "Có thể hiểu là như vậy." "Được thôi, đã như vậy thì đừng trách ta ra tay vô tình." Những linh hồn hoa sau khi chết được hồi sinh, dưới sự gia trì của trạng thái cường hóa từ Ly Ca, dường như đã biến thành vô số oán niệm báo thù với bản nguyên là linh hồn của hoa.

Chúng không còn vẻ rực rỡ và thơm ngát khi còn sống nữa, mà giống như một lũ quỷ dữ mất đi bản tâm, điên cuồng lao vào tấn công cơ thể Đế Tôn!

Vô cùng vô tận, sinh sôi không ngừng!

Đúng như hai người kia vừa nói, linh hồn hoa sau khi chết ngưng tụ thành phấn hoa chờ đợi lần sinh mệnh mới.

Mỗi lần gặp mặt dưới tay Đế Tôn, chúng đều sẽ ở dạng phấn hoa,

nhờ vào năng lượng do Ly Ca ban cho mà một lần nữa hồi sinh!

Cũng có nghĩa là, bất kể Đế Tôn dùng sức mạnh gì để tiêu diệt, thì chẳng bao lâu sau, tất cả những linh hồn hoa đó đều có thể có được lần sinh mệnh tiếp theo để tiếp tục bản năng tấn công bản thể Đế Tôn.

Rất nhanh, Đế Tôn đã nhìn ra mấu chốt, nếu không thể ngăn cản việc thi triển Ly Ca thì những linh hồn hoa này sẽ đánh mãi không hết.

"Quy tắc - Tịch Diệt!!" Đế Tôn gầm nhẹ một tiếng, Thập Vĩ cùng Tinh Không Đồ Đằng đồng thời giáng lâm, vô số sức mạnh lôi đình hiện ra từ hư không, bao quanh Đế Tôn trong vòng mười mét, ngưng tụ thành một bức tường lôi quang hộ vệ kín không kẽ hở.

Tất cả linh hồn hoa chạm vào bức tường đều như rơi vào trạng thái tê liệt, không những mất đi khả năng hồi sinh mà ngay cả khả năng hành động cũng bị rơi vào cảnh ngộ bị phong ấn.

Trong thoáng chốc, Đế Tôn như biến thành cơn ác mộng chôn vùi vạn hoa, đôi đồng tử bùng cháy sắc vàng kim khủng khiếp, đi tới đâu là tất cả linh hồn hoa ở đó đều rơi vào trạng thái mất sạch khả năng chiến đấu.

"Chuyện gì thế này?

Gia hỏa này có thể tự sáng tạo quy tắc sao?" Cặp tiên lữ trên vầng trăng huyền ảo kia hoàn toàn ngây người, nằm mơ cũng không ngờ Đế Tôn lại giấu giếm thủ đoạn như vậy.

Không ai biết rằng, đây chỉ là một trong số nhiều nội hàm trong tay Đế Tôn, thậm chí còn chưa được tính là quân bài tẩy.

"Còn chiêu gì thì cứ tung ra hết đi, cơ hội ra tay không còn nhiều đâu." Đế Tôn từng bước một tiến về phía vầng trăng huyền ảo kia, áp lực nặng nề tỏa ra từ người hắn cũng khiến đôi phu thê cảm thấy kinh

hãi.

"Vạn Hoa Lăng Vũ - Cửu Ca!!" Đôi nam nữ đồng thời điểm tay vào giữa lông mày!

Vầng trăng khuyết phía sau lưng tỏa ra ánh sáng cực hạn!

Cùng lúc đó, Đế Tôn cảm nhận rõ ràng toàn bộ chiến trường hư không, mọi thứ đều như bị đình trệ trong một sát na.

Tất cả linh hồn hoa bị mất khả năng hành động đều hoàn toàn phục hồi, tiếp đó là chín đạo hiệu quả gia trì đồng thời giáng xuống mỗi một đạo hoa văn, khiến hàng vạn linh hồn hoa biến thành một đội quân có lực sát thương cực mạnh!

Cửu Ca chính là cảnh giới cực hạn trong Hoa Chi Đạo của đôi nam nữ này, cũng là bí thuật hợp thể mạnh nhất của hai người.

Đế Tôn nhìn thấy rõ ràng mỗi một linh hồn hoa được gia trì chín loại hình thái đều có chiến lực tương đương với thực lực của Cổ Ma tứ giai.

Đế Tôn dù có mạnh đến đâu cũng không thể dùng sức một người để đồng thời đối kháng với một vạn Cổ Ma tứ giai, điều đó căn bản không thực tế.

Điều này cũng thể hiện từ một phía rằng kỹ năng hợp thể của hai người vô cùng mạnh mẽ.

"Ban đầu ta còn hiếu kỳ vì sao Nữ Đế lại phái hai tên 'ân ái cẩu' canh giữ Mê Hoa Cung, giờ thì thấy cũng có nguyên nhân cả." Nhận được lời đánh giá như vậy, Đế Tôn cũng nhìn hai người này bằng con mắt khác.

"Đa tạ các hạ đã khen ngợi, hai ta hoàn toàn xứng đáng." Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch: "Chính là nói 'chuông phải do người buộc chuông tháo', hay là ta cũng thử xem, nếu đem lực lượng Cổ Ma Hồn

rót vào trong tiên hoa thì sẽ tạo ra hiệu quả như thế nào.” Sở dĩ đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ lạ này là bởi vì trong quá trình tác chiến vừa rồi, Đế Tôn dường như đã nhận được sự chỉ dẫn từ một đạo hoài niệm đặc biệt trong não hải theo bản năng.

Ngay cả đến lúc này Đế Tôn cũng không rõ luồng hồn niệm thấp thoáng đó rốt cuộc là của ai, nhưng theo bản năng hắn muốn tin vào sự chỉ dẫn của người đó.

Cuối cùng, đóa Bỉ Ngạn Hoa Vương trong lòng bàn tay Đế Tôn điên cuồng nuốt chửng một đạo bản nguyên Cổ Ma Hồn ngũ giai của hắn, tư thế héo tàn ban đầu nhanh chóng chuyển sang nở rộ rực rỡ!

Màu đỏ huyết hồng toàn thân cũng tỏa ra hào quang chưa từng có!

Cũng trong khoảnh khắc đó, luồng hồn niệm thần bí vừa hiện lên trong não Đế Tôn được phóng đại vô hạn, trong thế giới linh hồn của Đế Tôn hiện ra một hình thái linh hồn hoàn chỉnh, chính là khuôn mặt y hệt thiếu nữ tuyệt mỹ trong băng quan.

“Nữ Đế...

Không, là cô gái trong băng quan!” Đế Tôn nhanh chóng đưa ra phán đoán như vậy, cô gái nhìn có vẻ mỉm cười bình tĩnh, không còn một chút đau đớn nào.

Chương 840

Hai người gần ngay trước mắt, linh hồn xảy ra sự va chạm kịch liệt chưa từng có, dường như hai đạo linh hồn đã lấp đầy toàn bộ thế giới linh hồn của Đế Tôn lúc này, cả thế giới, mọi màu sắc và âm thanh xung quanh đều trở nên mờ nhạt.

"Ngươi đến cứu ta sao?" "Bình tĩnh đã, hãy trả lời ta một câu hỏi, tại sao một đạo khí tức linh hồn của cô lại xuất hiện trong bản thể của Hoa Vương?" Thiếu nữ bất đắc dĩ thở dài: "Chắc ngươi cũng phát hiện ra rồi, Nữ Đế của Nữ Nhi Quốc, người đàn nữ nắm giữ tất cả và cao cao tại thượng đó, là chị em sinh đôi của ta.

Ta và chị ta là thân thể song sinh do thượng cổ Hoa Thần chuyển thế.

Khi Cửu Trọng Thiên bị phá vỡ, kỷ nguyên Thần Ma lại một lần nữa giáng lâm, bản thể của hai chúng ta bị bản nguyên Cổ Ma Hồn phụ thân.

Khi đó ta vì đang ở trong trạng thái tu luyện nên không bị bản nguyên Cổ Ma Hồn xâm chiếm, vì vậy trong cơ thể vẫn giữ được thần lực của thượng cổ Hoa Thần.

Còn chị ta thì bị luồng ma hồn đó làm vấy bẩn, đi dần vào con đường sa đọa...

Sở dĩ ta bị giam cầm ở đây đều là do bút pháp của chị ta, chị ta lợi dụng tất cả bố trí trong Mê Hoa Cung để kết nối thần lực trong cơ thể ta với vạn hoa ở đây, cấu thành nên hệ thống sức mạnh mà chị ta mong muốn để duy trì sự thống trị ở Nữ Nhi Quốc.

Để ngăn cản ta tỉnh lại phá hỏng kế hoạch, chị ta đã cưỡng ép rút Thiên - Địa - Nhân tam hồn ra khỏi nhục thân, lần lượt phong ấn vào

ba loại tiên hoa đỉnh cấp của thần giới.

Đóa Bỉ Ngạn Hoa Vương trong tay ngươi chính là một trong số đó, hiện tại đạo hồn thể này của ta chính là hình thái Nhân hồn trong tam hồn của ta." Sau khi nghe thiếu nữ kể rõ mọi chuyện, Đế Tôn cuối cùng cũng hiểu ra, cô gái này chính là vị thần tương ứng với bản nguyên Cổ Ma Hồn ngũ giai mà hắn luôn tìm kiếm!

Chỉ là Đế Tôn nằm mơ cũng không ngờ cô gái này lại có mối quan hệ thiên tơ vạn sợi với Nữ Đế như vậy, thậm chí đến cả sức mạnh mà hai người đang sử dụng hiện nay cũng quấn quýt không rời, e rằng những chuyện về sau sẽ càng thêm rắc rối.

"Được rồi, vậy hãy nói cho ta biết, hai đạo hồn thể Thiên và Địa của cô hiện đang bị phong ấn ở đâu?

Ta có lẽ có cách tìm thấy hai đóa tiên hoa đó để giải phóng nốt hai đạo hồn thể còn lại, như vậy cô có thể phục sinh rồi!" Thiếu nữ bất đắc dĩ lắc đầu: "Từ bỏ đi, ở Nữ Nhi Quốc này ngươi khó lòng chiến thắng được chị ta đâu, ngay cả hai vị sứ giả trước mặt đây cũng cực kỳ khó đối phó, đừng vì ta mà đánh mất mạng sống." Đế Tôn không kìm được mà cười lên: "Tiểu cô nương này cũng thật thú vị, không hổ là thượng cổ Hoa Thần chuyển thế, có thể lắng nghe được tiếng lòng của người khác, thật là hiểu lòng người.

Bất luận là thần thể hay không, ta cũng không thể bỏ mặc cô như vậy được.

Còn về hai người trước mặt này, thực lực cũng thường thôi, Đế Tôn ta căn bản không để vào mắt, chỉ là loại kỹ năng hợp thể đặc thù này có chút khiến người ta đau đầu." Ngay khi Đế Tôn dứt lời, đạo hồn thể thiếu nữ trong não lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Muốn phá vỡ trạng thái hợp thể của hai người bọn họ, có thể thử khai phá hệ thống chiến đấu thứ ba." "Hệ thống chiến đấu thứ ba?

Đó là khái niệm gì?" "Đơn giản thôi, hãy thực hiện một sự thay đổi táo bạo trong phương thức chiến đấu của ngươi.

Dựa trên sự đồng cảm về ký ức của ta, ta đại khái đã hiểu được phương thức tác chiến của ngươi, hay là hãy thử đem đồng lực một lần nữa khai phá ra, hạt Kim Liên Tử mà ngươi từng nuốt chửng trước đây có lẽ có thể giúp ích rất lớn cho ngươi!" Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Đế Tôn chỉ đình trệ trong chốc lát, áp lực khổng lồ từ hai đại hộ vệ của cổ tự đã ập đến trước mặt.

Nhưng trong một khoảnh khắc, Đế Tôn đột ngột mở to đôi mắt đang nhắm chặt, trong đồng tử bỗng hiện ra hai đạo luân khuếch Bỉ Ngạn Hoa Vương vô cùng thuần túy.

Ánh sáng đỏ rực như hai thanh lợi kiếm muốn xuyên thấu thiên địa, ngay lập tức cắt đứt vầng trăng khuyết phía sau lưng hai đại hộ vệ trong hư không, cưỡng chế tách rời trạng thái hợp thể của hai người, công pháp Cửu Ca cũng vì thế mà bị gián đoạn.

"Cái gì!

Sao có thể làm được??" Đối mặt với đợt bộc phát đột ngột này của Đế Tôn, hai đại hộ vệ của hoa hoàn toàn ngây người.

"Ngươi rốt cuộc đã làm như thế nào?" Đế Tôn cười lạnh: "Năm đó khi ta mới cùng Ngộ Không xuất đạo, ta đã khai phá ra đồng lực tại Thiên giới, chỉ là sau này trải qua quá nhiều chuyện nên ta đã chôn giấu nội hàm này đi.

Giờ đây ta kích hoạt hoa hồn của Bỉ Ngạn Hoa Vương, đem một luồng hồn lực mạnh mẽ kết hợp hoàn hảo với đồng lực của mình.

Hai ngươi đều là thân thể hoa yêu, đương nhiên sẽ bị đồng lực của ta áp chế." Nhìn thấy công pháp Cửu Ca mà mình tự hào nhất bị Đế Tôn hóa giải dễ dàng như vậy, hai đại hộ vệ đều rơi vào trạng thái

bối rối và bất an, vì họ không biết nên dùng thủ đoạn gì để kháng cự lại Đế Tôn nữa.

"Hiện tại đầu hàng còn kịp, ta sẽ không làm khó các ngươi, hãy trả lời ta một câu hỏi: Ngoài Bỉ Ngạn Hoa Vương ra, trong nội cảnh Nữ Nhi Quốc còn có những loại tiên hoa đỉnh cấp nào, và chúng được giấu ở vị trí nào?" Đối phương dường như lập tức nhận ra động cơ của Đế Tôn, nhưng cũng chỉ nở một nụ cười lạnh lùng: "Đừng mong phục sinh được người đàn bà trong băng quan đó.

Cô ta và Nữ Đế chỉ có một người được sống trên đời này, ngươi nghĩ Nữ Đế sẽ cho ngươi cơ hội phục sinh cô ta sao?" Đế Tôn cười lạnh một tiếng: "Đó không phải là việc các ngươi cần bận tâm.

Nhưng nhìn thái độ của các ngươi, chắc là ta cũng khó mà trông mong gì được rồi.

Đã như vậy, ta sẽ thu lấy giá trị cuối cùng của hai người các ngươi." Ngay sau đó, Đế Tôn hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, hai đại hộ vệ trước mặt đã trở thành hai con gà yếu ớt trong lòng bàn tay Đế Tôn, ngoài việc cố gắng giãy giụa ra thì chẳng có tác dụng gì.

Những tiếng rên rỉ đau đớn không ngừng phát ra từ miệng hai người, nhưng lần này Đế Tôn căn bản không có chút lòng thương hại nào.

Hắn biết rõ hai người này thuần túy là tay sai của Nữ Đế và không có bất kỳ tác dụng giúp ích nào cho mình, vậy thì chỉ có thể trực tiếp xóa sổ.

Rắc!

Lòng bàn tay Đế Tôn đột nhiên bộc phát một luồng sức mạnh mạnh mẽ, trực tiếp bóp gãy cổ hai người, đồng thời đem một đạo bản

nguyên Cổ Ma Hồn ngũ giai trong cơ thể họ thôn phệ vào trong Thần Ma Phần Thiên Diễm.

Đến đây, Đế Tôn đã thu thập hoàn hảo năm đạo bản nguyên lực Cổ Ma Hồn ngũ giai.

Việc tiếp theo cần làm là thực hiện lời hứa với thiếu nữ trong băng quan, tìm lại cả hai linh hồn Thiên và Địa cho nàng.

Chương 841

“Nói cho ta biết, làm sao ta mới có thể đưa cô ra khỏi băng quan?

Nếu bây giờ ta rời đi một mình, ta lo rằng sau khi Nữ Đế biết chuyện xảy ra ở đây sẽ gây bất lợi cho cơ thể cô.

Cách bảo hiểm nhất chính là mang cô theo.” Thiếu nữ mỉm cười rạng rỡ: “Cảm ơn ý tốt của ngươi, nhưng hiện tại thần lực trong cơ thể ta đã bị rút cạn gần hết, cơ thể vô cùng suy yếu, mang ta theo cũng không có ích gì, ngược lại còn có thể trở thành gánh nặng của ngươi.” Lúc này Đế Tôn thể hiện một mặt vô cùng bá khí: “Nếu đến cả một cô nương nhỏ bé như cô mà ta cũng không bảo vệ được, thì Đế Tôn ta dựa vào đâu mà đòi thay đổi Tam Giới nữa!

Nếu đã lo lắng về phương diện đó, ta sẽ tạo ra một không gian nội bộ không gì sánh kịp để làm nơi bảo hộ cho cô.” Đế Tôn vung tay, ba hạt Kim Liên Tử đồng thời ngưng tụ trước mặt, dưới sự dẫn dắt của sức mạnh Bỉ Ngạn Hoa Vương, hắn đem bản nguyên Nhân hồn trong não mình dung nhập vào trong đó.

Lúc này Nhân hồn của thiếu nữ trông giống như một người đẹp đang ngủ vừa mới tỉnh dậy, vẻ kiều nhu còn khiến người ta muốn che chở hơn bất kỳ loài hoa nào.

Kim Liên Tử vốn là thần vật dưỡng linh mạnh mẽ nhất thế gian, có thể kết hợp hoàn hảo với vạn linh chi nguyên.

Có sự bảo hộ này, trừ khi Đế Tôn ngã xuống, bằng không không ai có thể làm tổn thương Nhân hồn của thiếu nữ dù chỉ một phân.

Sau khi Kim Liên Tử kết hợp với Nhân hồn, nó quay trở lại trong hồn hải của Đế Tôn.

Tiếp đó, Đế Tôn bắt tay vào mở chiếc băng quan trước mặt.

Chiếc quan tài này là trung khu bản nguyên của toàn bộ sức mạnh trong Mê Hoa Cung, xung quanh nó có đến mười mấy đạo phong ấn ẩn giấu, về lý thuyết căn bản không thể hoàn toàn loại bỏ trong một sớm một chiều.

Nhưng lần này, Mê Hoa Cung đã gặp phải Đế Tôn, kẻ luôn tạo ra kỳ tích...

Lòng bàn tay khẽ chạm vào bề mặt băng quan, sức mạnh của trận pháp phong ấn không ngừng phản chấn, mạnh như Đế Tôn cũng cảm nhận sâu sắc sự dày dạn của luồng sức mạnh này.

"Đại ca, nếu huynh nhất tâm muốn phá quan lấy nhục thân của muội, cứ dùng thủ đoạn cường hoành để hủy trận là được." Tiếng của Nhân hồn thiếu nữ lại truyền ra từ trong hồn hải.

"Ồ?

Làm như vậy không ảnh hưởng đến sinh mệnh lực của những kẻ hưởng lạc trong nội thành sao?" "Sẽ không đâu, chị ta giữ lại nhục thân của muội chỉ là để không bị ảnh hưởng, còn về sức mạnh nắm giữ sự sống chết của những người đó, từ lâu đã mượn tiên hoa làm môi giới để nắm giữ trong tay rồi.

Hiện tại huynh đã đánh thức được hoa hồn của Bỉ Ngạn Hoa Vương, cho dù nhục thân của muội bị hủy cũng sẽ không ảnh hưởng đến bọn họ." Có lời khẳng định của thiếu nữ, Đế Tôn lập tức cảm thấy yên tâm.

"Được rồi, vậy ta không còn gì phải lo lắng nữa." Ngay sau đó, Đế Tôn dốc toàn lực, bản nguyên Thần Ma Phần Thiên Diễm hoàn toàn giải phóng, hàng chục đạo đồ đằng liên tiếp hiện ra sau lưng.

Mỗi khi có thêm một đạo đồ đằng, sức mạnh Thần Ma tỏa ra từ

Phần Thiên Diễm lại tăng thêm một phần!

Đến khi toàn bộ sức mạnh bản nguyên hoàn toàn tỏa ra bên ngoài, cả Mê Hoa Cung đều rung chuyển dưới tác động của luồng sức mạnh đó.

"Bệ hạ!

Mê Hoa Cung xảy ra chuyện rồi...

Thần đã mất đi dao động khí tức của hai đại hộ vệ, ba đại hoa yêu đều đã ngã xuống.

Có vẻ như...

Đế Tôn đã chạm đến phong ấn của băng quan rồi!" Lời bẩm báo của Tình nhi cuối cùng cũng khiến Nữ Đế trên ngai vàng phải động dung.

"Cái gì?

Mới bao lâu đâu!

Ta biết rõ thực lực của ba đại hoa yêu, tuyệt đối không nên dễ dàng bị tên Đế Tôn đó chinh phục như vậy chứ..." "Bệ hạ... hiện tại nói những điều này đã không còn ý nghĩa nữa.

Nhìn tư thế đó, Đế Tôn đã quyết tâm muốn lật đổ Nữ Nhi Quốc rồi.

Chúng ta nên sớm có chuẩn bị, hiện tại trong tay hắn chắc là đã nắm giữ hơn phân nửa bản nguyên Cổ Ma Hồn rồi, cứ thế này thì e là..." Nữ Đế lạnh lùng hừ một tiếng rồi chậm rãi đứng dậy, dáng người thon dài cuối cùng cũng bước ra khỏi vùng bóng tối âm u.

"Tình nhi, đã đến lúc phải phát huy tác dụng rồi.

Nếu hắn thực sự phá được băng quan, mang nhục thân của con nhãi đó đi, thì hãy để hắn vĩnh viễn chìm vào giấc ngủ đi!" Tình nhi

mỉm cười rạng rỡ: “Bệ hạ yên tâm, thần biết phải làm gì.” Ầm đoàng!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sơn động Mê Hoa Cung lâm vào cảnh sụp đổ, mọi sự vật xung quanh đều tan vỡ trong thời gian cực ngắn.

Chương 842

Đế Tôn cuối cùng cũng đập tan mười mấy đạo phong ấn băng quan, lấy được nhục thân của thiếu nữ và thu vào trong tiểu thế giới của Tu Di Giới.

"Xuất phát!" Đế Tôn có chút phấn khích, thuận thế bay vọt lên không trung, lao ra khỏi đống đổ nát vô tận trong sơn động, bay nhanh theo con đường lúc đến.

Khác hẳn với lúc trước, Đế Tôn hiện đã mở khóa được đồng lực của hoa hồn, nhờ có sức mạnh của Bỉ Ngạn Hoa Vương gia trì, màu mắt của hắn thậm chí còn có thêm một tia hồng quang nhạt, càng làm tôn lên khí thế bễ nghễ thiên hạ.

Lúc này khi đứng trên không trung nhìn xuống, những cấm chế ẩn giấu mạnh mẽ trên mặt hồ lúc trước giờ đây như nhìn thấy tổ tông, tự động lui tránh xa ba thước.

"Hố hố!

Những bố trí ẩn chứa sát cơ này tại sao nhìn thấy ta là đều né tránh hết vậy?

Chẳng lẽ có liên quan đến đồng lực?" "Không sai.

Đại ca hiện tại đã có được sự gia trì hồn lực của Bỉ Ngạn Hoa Vương, trừ phi là linh chủng thượng cổ hoặc tiên hoa đỉnh cấp, bằng không vạn hoa khi cảm nhận được ánh mắt của huynh đều sẽ phủ phục bái lạy.

Khi đối chiến với hoa yêu cũng có thể ảnh hưởng đến tâm thần của đối phương ở một mức độ nhất định.

Về bản chất mà nói, trong không gian linh hồn của đại ca đã có

một phần sức mạnh của hoa." Đế Tôn rất hài lòng với thu hoạch lần này.

Từ sau khi Cửu Trọng Thiên tan vỡ, Đế Tôn chưa từng sử dụng lại đồng lực, không ngờ lại nhờ cơ duyên xảo hợp mà có thể mở lại nó ở Nữ Nhi Quốc.

Cần phải biết rằng dùng đồng lực để xuất ra tinh thần lực là vô cùng thuận tiện, hiện tại lực bộc phát trên chiến trường của Đế Tôn chắc chắn đã tăng lên một tầng thứ so với trước đây.

"Lão đại, lão đại!!" Trong lúc mơ hồ, giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Đế Tôn quay đầu nhìn lại thì thấy hình bóng Ngộ Không đang nhanh chóng bay tới gần.

"Ngộ Không!

Ngươi từ đâu ra vậy?" Ngộ Không có vẻ đặc biệt phấn khích: "Hắc hắc, lão đại, trên đường đi thật đúng là thiên nan vạn hiểm, cửu tử nhất sinh a.

Không nói nhiều nữa, phía sau đệ có không ít tạp chủng, giúp đệ thanh lý đi, Bản Đại Thánh thực sự đánh không nổi nữa rồi!" Đế Tôn nhướng mày, nhìn sâu vào Ngộ Không một cái nhưng cũng không nói gì nhiều, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía xa.

Quả nhiên có bảy tên cường giả hoa yêu lần lượt xuất hiện, rõ ràng đều đang bám sát theo hướng Ngộ Không bỏ chạy.

Trên người những kẻ này đều không có bản nguyên Cổ Ma Hồn.

"Hừ, chỉ là mấy con hoa yêu mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta sao?" Đế Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nhưng không vội ra tay, chỉ bình tĩnh quét mắt nhìn qua bảy tên đó.

“Lão đại, mau xóa sổ bọn chúng đi chứ!

Còn đợi gì nữa?

Những kẻ này đều là tay sai tội đại ác cực của Nữ Đế đó!” “Không vội, chỉ cần có ta ở đây, chúng sẽ không dám tiến lên dù chỉ một bước, bằng không chắc chắn sẽ là cục diện tro bay yên diệt.” Trong lời nói của Đế Tôn tràn đầy sự tự tin mạnh mẽ.

Vừa dứt lời, trong đám đối phương liền có một kẻ tỏ vẻ không phục, chủ động tiến lên một bước.

“Ta lại muốn xem xem ngươi làm gì được ta!” Ầm đoàng!!

Chỉ một tiếng nổ lớn vang lên, kẻ đó chết ngay tại chỗ...

Đúng vậy, thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị chiến đấu gì cả, hắn đã bị Đế Tôn dùng đồng lực thuần túy đánh nổ bản nguyên linh hồn.

“Khá lắm lão đại, từ khi nào huynh đã luyện được đồng lực kinh người như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ!” Ngộ Không lên tiếng nịnh nọt một câu.

Đế Tôn không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, chỉ cười cười rồi đưa mắt nhìn Ngộ Không, con khỉ lập tức bay lên không trung.

“Chúng ta mau đi cứu tiểu tử kia thôi.

Không sai, chính là gã kiếm khách cùng thăng cấp với chúng ta đó, gã cũng bị bắt vào trong thung lũng thần bí kia rồi.” Đế Tôn không đưa ra thêm bình luận nào, mặc cho Ngộ Không dẫn dắt tiết tấu phía trước, hắn chỉ lẳng lặng gật đầu.

Hai người nhanh chóng bay lên không, đi theo con đường Ngộ Không chỉ dẫn.

Chẳng mấy chốc đã đến một thung lũng thâm sâu có tiếng chim hót hoa thơm.

Chương 843

Nơi này nhìn thật sự giống như thế ngoại đào nguyên, là nơi có phong cảnh khiến người ta thoải mái nhất trong số các khu vực nội thành Nữ Nhi Quốc mà Đế Tôn từng thấy.

Vừa bước vào thung lũng, một mùi hương thanh khiết xộc thẳng vào mũi, Đế Tôn cảm thấy mùi hương này vô cùng dị thường.

Chính là nói hoa đẹp nhất thường có gai độc nhất, mùi hoa thơm ngát đến mức khiến người ta mê say thế này cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Đế Tôn âm thầm đề cao cảnh giác, không hề hời hợt và tùy ý như Ngộ Không bên cạnh.

"Ở phía trước!" Hai người đi lòng vòng quanh co hồi lâu, cuối cùng cũng đến được khu vực u tĩnh nhất trong thung lũng.

Rất nhanh, phía cuối tầm mắt của Đế Tôn hiện ra một chiếc lồng sắt khổng lồ.

Trong chiếc lồng đó, kẻ bị giam giữ lúc này đã có nửa thân người hoàn toàn hóa thành bạch cốt, người cũng thoi thóp sắp chết.

Có thể thấy sinh mệnh bản nguyên của gã đã bị rút cạn gần hết nên mới dẫn đến thảm cảnh như vậy.

Đế Tôn nhìn qua, đây chẳng phải chính là gã kiếm khách đã cùng Ngộ Không và hắn xông vào vòng chung kết sao??

"Thật là quá quắt, rốt cuộc là kẻ nào đã đánh gã ra nông nỗi này?

Nếu ta không nhớ nhầm thì gã kiếm khách này cũng là cao thủ đỉnh cấp nhất nhì, không có lý nào lại rơi vào kết cục như thế này.

Hai người rốt cuộc đã trải qua chuyện gì vậy?" Đế Tôn nhịn không được lên tiếng hỏi Ngộ Không về những chuyện đã xảy ra sau khi tiến vào nội thành.

Ngộ Không chỉ biết bất đắc dĩ thở dài, nói rằng bị một thiếu nữ xinh đẹp dụ dỗ vào thung lũng này, nhưng không ngờ bên trong lại có một chiếc lồng sắt khổng lồ, cả hai đều đã trúng kế của thiếu nữ đó.

Khi Đế Tôn hỏi Ngộ Không về dung mạo của thiếu nữ kia, Ngộ Không liền đánh ra một luồng hồn niệm thuần túy.

Đế Tôn nhìn kỹ, gương mặt trong hồn niệm chính là Tình Nhi, người trước đó đã dẫn đường cho hắn hái được kim liên tử.

"Tiểu cô nương này trước đây có quen biết với ta, ta thật sự không ngờ dưới vẻ ngoài ôn nhu dễ mến kia lại ẩn giấu một trái tim độc ác đến thế, hành hạ một người sống đến mức này!" "Thời gian không còn nhiều, mau thả hắn ra!" Dứt lời, thần khí Đả Thần Tiên lại xuất hiện trong lòng bàn tay Đế Tôn.

Hắn khóa chặt chiếc lồng giam khổng lồ trước mặt, quất một roi giữa không trung, sức mạnh kinh hoàng bộc phát trong chớp mắt!

Thế nhưng, thần lực tuôn ra từ thượng cổ thần khí lại như đá chìm đáy biển trước chiếc lồng giam khổng lồ, không hề có bất kỳ tiếng nổ vang dội nào đáp lại.

Xung quanh lồng giam dường như ẩn giấu một kết giới năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, lập tức hóa giải sức mạnh của Đả Thần Tiên!

Đế Tôn nhanh chóng đưa ra kết luận, tay phải hư không triệu hồi bản mệnh thần khí Hiên Viên Kiếm.

Thần khí trong lòng bàn tay Đế Tôn bùng nổ ánh sáng rực rỡ chưa từng có.

Một kiếm chém ra, tạo nên luồng dao động kinh khủng khiến Ngộ Không bên cạnh cũng phải kinh ngạc.

Chỉ riêng uy lực từ một luồng kiếm khí sắc bén đã làm Ngộ Không phải run rẩy không ngừng.

"Lão đại, thực lực của huynh lại tinh tiến hơn so với lúc chúng ta rời đi rồi!" Ngộ Không hoàn toàn không có ý định xen vào, ngược lại còn đứng một bên vỗ tay không ngớt, làm một khán giả cũng không yên tĩnh nổi.

Ầm ầm!

Một đòn không thành, Đế Tôn bắt đầu dùng thực lực, bản nguyên Thần Ma cường đại vô cùng bắt đầu được huy động.

Không ai chú ý, Ngộ Không bên cạnh cũng rục rịch, trong lòng bàn tay ngưng tụ một tia năng lượng mạnh mẽ, dường như muốn giúp Đế Tôn cùng phá phong ấn, nhưng cuối cùng lại không ra tay.

Ầm!

Phong ấn bảo vệ dù mạnh mẽ đến đâu, trước sức mạnh cực hạn tuyệt đối cũng trở nên không chịu nổi một đòn.

Bởi vì trong Tam Giới, cực hạn sức mạnh của bất kỳ công pháp nào cũng đều nhỏ hơn hoặc bằng sức chịu đựng đỉnh cao của pháp tắc.

Nói cách khác, một kết giới dù mạnh mẽ đến đâu cũng khó lòng chống lại được xung kích sức mạnh nghiền ép vượt qua giới hạn chịu đựng.

Chỉ cần đủ mạnh, sẽ không có sự tồn tại nào có thể cản được bước chân của Đế Tôn.

Toàn bộ kết giới phòng ngự đều bị sức mạnh bá đạo của Đế Tôn

xé nát hoàn toàn.

Chương 844

Lồng giam bằng sắt thép nhanh chóng mất đi mọi sự che chở năng lượng bên ngoài, dưới uy lực một kiếm của Đế Tôn bị chém thành tro bụi.

"Ngươi cảm thấy thế nào rồi?" Đế Tôn đến bên cạnh kiếm khách, cố gắng đánh thức hắn đang trong cơn mê ngủ.

Nửa ngày không có bất kỳ phản ứng nào, Đế Tôn đành bất lực, lập tức đặt tay lên đỉnh đầu kiếm khách, dùng tu vi thâm hậu của bản thân để nuôi dưỡng kinh mạch, đánh thức sinh mệnh lực còn sót lại chẳng bao nhiêu.

"Đế Tôn các hạ...

đừng phí sức nữa, ta...

đã dầu cạn đèn tắt rồi.

Cẩn thận con khỉ kia, nó..." "?" Ầm ầm ầm!

Cùng lúc đó, Đế Tôn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường hãn vô song đánh vào sau lưng mình, tựa như nhục thân bị một đòn chấn động mạnh mẽ xuyên thủng.

Ít nhất, tư thế mà Đế Tôn thể hiện ra đã cho mọi người cảm giác như vậy.

"Hê hê, lão đại, không ngờ phải không?

Ngộ Không mà huynh tin tưởng nhất, lại nhân lúc huynh phân tâm mà tung ra một đòn chí mạng." Đế Tôn nghiến chặt răng, khí tức cường hãn lập tức đánh bay Ngộ Không đang đắc ý ở sau lưng, đồng thời xoay người, vẻ mặt lạnh như băng xen lẫn vài phần giễu cợt.

“Ngươi thật sự cho rằng, một chưởng đơn giản có thể đẩy ta vào chỗ chết sao?

E là ngươi chưa đủ tư cách.” Ngộ Không cười như không cười nhìn Đế Tôn: “Ta đúng là không đủ tư cách, nhưng Cửu U Minh Hoàng Cổ ta đánh vào cơ thể huynh thì không đơn giản đâu.” “!...” Đế Tôn đột nhiên ôm lấy tim, kỹ năng diễn xuất khoa trương lại được thể hiện.....

“Ha ha ha!

Bây giờ biết sợ rồi sao?

Nhưng đáng tiếc, đã muộn rồi.

Đế Tôn, mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ ta là ai!” Ánh sáng lóe lên, hình dáng Ngộ Không trước mặt nhanh chóng thay đổi, trong nháy mắt đã biến thành Tình Nhi.

Phải nói rằng, sự chuyển đổi từ con khỉ lông lá Ngộ Không thành một tuyệt thế giai nhân, quả thực tạo ra một cú sốc thị giác mạnh mẽ.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Phía sau Tình Nhi, Ngộ Không thật sự theo sát xuất hiện, hai luồng ánh sáng đỏ rực trong con ngươi trông đặc biệt đáng sợ.

“Ngươi đã làm gì Ngộ Không!” Tình Nhi mỉm cười yêu kiều: “Hắn cũng giống như huynh, trúng phải U Minh Cổ của ta.

Nhưng trong cơ thể hắn là Tử Cổ, còn ta dùng để chiêu đãi Đế Tôn lại là Mẫu Cổ Vương.

Dù sao thì thực lực của huynh quá mạnh, cơ hội lén lút khó có được, ta không thể mạo hiểm.” Đế Tôn nghiến chặt răng, ánh mắt tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

“Ngươi đang đùa với lửa!” “Ha ha ha, Đế Tôn không hổ là Đế

Tôn, chết đến nơi rồi mà vẫn còn khí thế như vậy.

Không vội, trước hết để tên đệ đệ ngốc của huynh khởi động một chút.

Đợi đến khi cổ trùng lan khắp toàn thân huynh, ta xem huynh còn cứng miệng được không!" Tình Nhi không còn hình tượng đoan trang, ôn nhu dễ mến như trước, hoàn toàn biến thành một cô nàng phúc hắc, búng tay một cái về phía sau.

Ngộ Không sau lưng nhận được mệnh lệnh liền lập tức không màng tất cả xông về phía Đế Tôn, vung Kim Cô Bổng quét tới tấp.

Ầm ầm!

"Mẹ kiếp, Ngộ Không, ngươi thật sự ngay cả ca ca cũng không nhận ra sao?

Sao lúc đánh với lão tử lại cứng rắn hơn bình thường nhiều thế?" Đế Tôn cạn lời, một mặt lo lắng sẽ làm Ngộ Không bị thương, mặt khác lại không biết làm thế nào để trấn áp con khỉ này, khiến hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Tin ta đi, con khỉ dù mạnh đến đâu cũng có giới hạn, đánh bại huynh chắc không thành vấn đề.

Hãy tận hưởng đi, có lẽ đây sẽ là cơ hội cuối cùng để huynh được chiến đấu một trận sảng khoái." Tình Nhi mỉm cười yêu kiều, từ kẽ tay không ngừng phóng ra bản nguyên khí tức màu đỏ máu ra xung quanh.

Vô số đóa hoa quỷ dị màu đỏ sẫm không ngừng mọc lên, nhanh chóng lan ra các bụi hoa cỏ rộng lớn xung quanh.

Chương 845

Ầm ầm!!

Lại một gậy nữa nện xuống từ không trung, lực vạn quân ập xuống đỉnh đầu.

Đế Tôn nghiến răng giơ tay tung một chưởng lên trời.

Ngộ Không khó lòng chống đỡ, cả người bay ngược ra ngoài.

"Yên lặng một lát đi!" Giọng nói lạnh băng của Đế Tôn vang lên, Đả Thần Tiên trong tay thuận thế bay ra, ghim thẳng vào vai Ngộ Không, đóng cả người hắn vào vách đá sau lưng, nửa ngày không thể cử động tự do.

Nhân cơ hội có thể hành động tự do trong chốc lát, Đế Tôn quả quyết khóa chặt khí tức của Tình Nhi rồi ra tay.

"A, Đế Tôn đại ca, Tình Nhi xinh đẹp như vậy, huynh cũng nỡ lòng ra tay với ta sao?

Tỉnh lại đi!" Tiểu yêu nữ nhẹ nhàng phất tay, đồ đằng U Minh Cổ hiện ra sau lưng.

Một luồng khí tức màu đen tím nhanh chóng tỏa ra từ cơ thể Đế Tôn.

Thuộc tính suy yếu mạnh mẽ nhanh chóng phát huy tác dụng, ngũ giác và tốc độ thân pháp của Đế Tôn giảm mạnh, đòn tấn công kinh hoàng ban đầu cũng bị Tình Nhi dễ dàng hóa giải.

"Tuyệt Tâm Cổ, sinh!" Giọng nói lạnh lùng của Tình Nhi vang lên.

Đế Tôn kinh ngạc phát hiện, một luồng khí tức vô cùng lạnh lẽo nhanh chóng xâm nhập vào thế giới linh hồn của hắn.

Nó giống như một loại tịch mịch lạnh lẽo có thể dập tắt mọi dục vọng, đang nhanh chóng nuốt chửng hồn nguyên của Đế Tôn.

Nhưng rất nhanh, nhân hồn của thiếu nữ đang ngủ say trong Tu Di Giới đã phóng ra một luồng hồn quang màu vàng rực rỡ, bảo vệ hoàn toàn thế giới hồn hải của Đế Tôn.

Sức mạnh của Tuyệt Tâm Cổ hoàn toàn bị ngăn chặn, không thể tiến sâu vào hồn hải thêm một phân nào.

"Đại ca, dùng khí tức của Bỉ Ngạn Hoa Vương để áp chế!" Đế Tôn nghe lời nhắc nhở của thiếu nữ, một lần nữa triệu hồi Bỉ Ngạn Hoa Vương.

Đồ đằng màu máu rực rỡ nhanh chóng lan rộng, khí tức tiên hoa vô cùng mạnh mẽ nhanh chóng bao phủ mọi ngóc ngách của không gian chiến trường xung quanh, ngay cả những đóa hoa màu máu mà Tình Nhi đã gieo trồng từ trước cũng nhanh chóng tàn lụi trong thời gian ngắn.....

"Sao có thể như vậy!

Ngươi thật sự đã buộc định với hoa hồn của Bỉ Ngạn Hoa Vương!

Hơn nữa, nhân hồn của nữ nhân kia cũng được thả ra rồi sao?" Đế Tôn cười lạnh nhìn đối phương: "Bớt lời thừa đi, ta muốn xem con cổ ngươi gieo trong cơ thể ta, có mạnh mẽ đến mức nào!" Nào ngờ, Đế Tôn từ lâu đã, ngay trước khoảnh khắc con cổ kia chui vào cơ thể, đã hoàn toàn giam cầm nó trong pháp tắc bảo vệ của Tu Di Giới.

Ngay cả luồng hồn niệm lạnh lẽo vừa rồi xuất hiện, cũng là kết quả do Đế Tôn cố tình thả ra.

Chỉ cần hắn muốn, con cổ không những không thể phát huy tác dụng gì, mà ngược lại sự sống chết của nó còn do Đế Tôn nắm giữ.

Sở dĩ Đế Tôn làm vậy là để tiếp tục để Tình Nhi mặc sức điều khiển con cổ, xem xem bên trong nó rốt cuộc ẩn giấu mánh khóe kỳ lạ gì.

"U Minh Cổ Đạo, Sâm Lãnh Ma Ngục!" Giây tiếp theo, Tình Nhi gầm lên một tiếng, hai tay liên tục điên cuồng kết ấn, bản nguyên chi lực của Cổ Ma Hồn bậc năm nhanh chóng hiện ra trên người!

"Thì ra là vậy, sức mạnh của Ma Hồn bậc năm kết hợp với cổ thuật có thể đột phá gông cùm của pháp tắc Tam Giới, dẫn động sức mạnh của U Minh địa ngục!" Đế Tôn kinh ngạc trước thủ đoạn của Tình Nhi, nhưng đây không phải lần đầu, hắn vẫn không ngăn cản Tình Nhi trước.

Thực ra Đế Tôn liên tục cho đối phương cơ hội, có một lý do, đó là thông qua việc đối đầu với những người này, thu thập càng nhiều kinh nghiệm chiến đấu phong phú càng tốt, để tích lũy và chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng với Nữ Đế.

Rất nhanh, sau lưng Đế Tôn cũng xuất hiện hình ảnh đồ đằng U Minh Cổ Vương khổng lồ.

Cùng với ấn ký đó là chín cái kén tằm khổng lồ màu đen tím!

"Cảnh tượng này, dường như đã từng quen biết....." Không sai, lúc ở Thiên Vũ Lâu thí luyện, thủ đoạn thông linh với Minh Hồn của Minh Giới ở một tầng trong đó, giống hệt với cổ thuật mà Tình Nhi đang thi triển lúc này!

Nhưng Đế Tôn đương nhiên hiểu rõ, cổ thuật của Tình Nhi mạnh hơn rất nhiều so với Minh Hồn mà gã kia thông linh ra.

Rắc!

Tiếng nứt vỡ đầu tiên truyền ra từ bề mặt một trong những chiếc kén khổng lồ.

Ngay sau đó, ngày càng nhiều tiếng nứt vỡ liên tục vang lên, nụ cười trên mặt Tình Nhi cũng trở nên đậm đặc đến cực điểm.

Chương 846

“Ta muốn cho ngươi hiểu, thế nào là tuyệt vọng thực sự!

Ngươi sẽ bị chín đại U Minh mạnh nhất Minh Giới phụ thể, bị hành hạ đến thân tàn ma dại rồi cuối cùng chết đi!

Ta cũng sẽ nhân lúc hoàn thành nhiệm vụ của Nữ Đế, tận hưởng niềm vui trong trò chơi này.” Đế Tôn hừ lạnh: “Ta hiểu sở thích của ngươi rồi, yên tâm, ta sẽ cho ngươi được toại nguyện.” Ầm!!

Chín tiếng nổ lớn không ngừng vang lên, hình dáng hoàn chỉnh lần lượt hiện ra.

Khi Đế Tôn nhìn thấy chín người đó, trên mặt hắn lộ ra nụ cười mãn nguyện.

“Minh Giới Cửu Đại Diêm La tham kiến Đế Tôn!” Màn kịch tương tự lại một lần nữa diễn ra, nhưng sự chấn động mà nó mang lại cho Tình Nhi lại hoàn toàn khác.

“Cái gì!

Các Diêm La của Minh Giới, tại sao lại phải nghe theo mệnh lệnh của gã này?

Không thể nào!” Đối mặt với câu hỏi của Tình Nhi lúc này, yêu nữ trong số Cửu Đại Diêm La nhẹ nhàng cười nói: “Tiểu cô nương, ngươi dùng khế ước Ma Cổ triệu hồi chúng ta ra, sứ mệnh đó chúng ta tự nhiên phải tuân theo.

Nhưng bảo chúng ta đối địch với Đế Tôn, Cửu Đại Diêm La chúng ta vạn vạn lần không thể làm được, bởi vì chủ nhân của Minh Giới hiện tại chính là đệ tử năm xưa của Đế Tôn các hạ.

Bảo chúng ta phản lại Đế Tôn, chính là khi sư diệt tổ!” Tình Nhi

hoàn toàn chết lặng.

Cửu Đại Diêm La chí cường của Minh Giới vốn nên nghe lệnh nàng, trong khoảnh khắc lại lâm trận phản chiến, mẹ kiếp, đổi lại là bất kỳ ai khác, e rằng cũng không thể chấp nhận được sự thật này.

“May mắn thay, ta vẫn còn con khỉ chết tiệt này để điều khiển.

Ngộ Không, đến lúc hộ chủ rồi, thay chủ nhân trừ khử đám khốn kiếp này đi!” Tình Nhi chuẩn bị bôi dầu dưới chân, bắt đầu rút lui.

Nhưng nàng thực sự không ngờ, cùng lúc đó, Ngộ Không vừa rồi còn đang liều mạng bán sống bán chết, lại từ từ đứng dậy từ trong khe đá, rút Đả Thần Tiên trên vai ra, mỉm cười nhìn Tình Nhi.

“Hê hê, lão đại, kỹ năng diễn xuất của đệ thế nào?” Tình Nhi trợn to đôi mắt đẹp, không thể tin được nhìn mọi thứ: “Các ngươi...

đều đang gài bẫy ta!” “Hê hê, không dùng một chiêu úng trung tróc miết, làm sao có thể bắt được con...

à không không, đóa hoa tiên nhỏ này chứ!” Ngộ Không vung tay, ném Đả Thần Tiên lại cho Đế Tôn, nghênh ngang trở về bên cạnh lão đại nhà mình.

“Không thể nào!

Trúng U Minh Cổ của ta mà lại không có chuyện gì?

Chẳng lẽ trước đó ngươi đều là giả vờ?” Ngộ Không cười lạnh, một đôi đồng tử dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh tự do chuyển đổi các loại màu sắc, trực tiếp khiến Tình Nhi trước mặt ngây người.

“Tiểu cô nương còn quá non nớt.

So về mưu kế, trên đời này không ai có thể qua mặt đại ca Đế Tôn của ta.

Ngươi biến thành bộ dạng của Lão Tôn ta càng lộ ra trăm sơ hở.

Vừa mở miệng, ta đã chắc chắn ngươi nhất định sẽ lộ tẩy trước mặt lão đại.

Không dẫn ngươi đến nơi này, làm sao ta có thể dễ dàng hội hợp với lão đại như vậy?

Ngươi nghĩ ta không biết sao, mỗi một đóa hoa trong nội thành đều là tai mắt của ngươi!" Đế Tôn hài lòng với sự đối phó thông minh của Ngộ Không, giơ ngón tay cái lên từ xa.

"Được lắm hầu tử, tiến bộ khá rõ rệt đấy!" "Hê hê, đều là lão đại dạy dỗ tốt.

Anh em chúng ta đã hội quân thành công, tiếp theo có đánh nhau không?" Đế Tôn nghe vậy, lại đưa mắt nhìn về phía Tình Nhi.

"Hôm nay, không giao ra tung tích của đóa tiên hoa phong ấn Thiên Địa Song Hồn của thiếu nữ trong quan tài băng, thì đừng hòng sống sót rời đi." Tình Nhi nghe lời Đế Tôn, nội tâm vốn đang vô cùng hoảng loạn lại nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Quả nhiên là vậy, Nữ Đế quả thực liệu sự như thần, đã sớm chuyển đóa tiên hoa Thiên Địa Song Hồn đến trước thánh giá, chính là để đề phòng ngươi giở trò này.

Rất tiếc phải báo cho ngươi biết, hai đóa tiên hoa còn lại đều nằm trong tay bệ hạ.

Nếu muốn hồi sinh cô gái trong quan tài băng, thì tự đi mà gặp Nữ Đế đi!" Dứt lời, Tình Nhi không chọn cách ngồi chờ chết, hai tay nhanh chóng kết ấn, bản thể được bao bọc bởi một luồng ánh sáng màu đen tím, nhanh chóng phân hóa thành vô số Tử Cổ!

Chương 847

Đó là một quá trình không thể đảo ngược, mỗi một con Tử Cổ đều ẩn chứa bản nguyên sinh mệnh lực độc nhất của Tình Nhi.

Nàng đang dùng thủ đoạn ngọc đá cùng tan, điên cuồng báo thù mọi mục tiêu trên chiến trường.

"Không ổn!

Lão đại, tiểu cô nương này điên rồi sao?

Muốn đồng quy vu tận với chúng ta à?" Mấy vị Diêm La bên cạnh cũng hít một hơi khí lạnh, không ai ngờ cô gái này lại dùng cách cực đoan như vậy để đáp trả mọi người trên chiến trường.

"Đế Tôn!

Hôm nay ta lấy tính mạng và huyết mạch của bản thân để báo thù các ngươi, dù mệnh đọa Diêm La, ta cũng phải kéo các ngươi đi chôn cùng!

Bất cứ kẻ nào muốn hủy diệt Nữ Nhi Quốc, đều phải trả giá thảm khốc nhất!" Trong quá trình Tử Cổ phân hóa từ bản thể, sinh mệnh lực của Tình Nhi cũng bị phân giải hoàn toàn, ngay cả bản nguyên Cổ Ma Hồn bậc năm trong cơ thể nàng cũng bị phân giải vào trong những con Tử Cổ này.

"Trời ạ... nhiều cổ trùng như vậy, lão đại, đệ phải đối phó thế nào đây?" "Dùng lửa?" Mấy vị Diêm La lần lượt lên tiếng đề nghị.

Đối với sinh vật xâm nhập trên diện rộng như vậy, sức mạnh thuộc tính lửa thường có thể đạt được hiệu quả đối phó hoàn hảo nhất.

"Vô dụng.

Hỏa diễm của ta là sức mạnh Hỏa Thần thuần túy nhất, nhưng những con cổ này lại mang thuộc tính U Minh, muốn luyện hóa chúng, ít nhất cũng cần hơn mười canh giờ mới có hiệu quả.

Nhưng lúc này, những con Tử Cổ này đang trên diện rộng rơi vào trạng thái cuồng bạo, thủ đoạn thông thường căn bản không thể có tác dụng áp chế tốt hơn." Mạnh như Đế Tôn, lúc này dường như cũng rơi vào bối rối.

Hắn luôn là trụ cột duy nhất của cả đội, ngay cả hắn cũng không có cách đối phó, đủ thấy cục diện trước mắt khó khăn đến mức nào.

"Ha ha ha!

Đế Tôn, không cần phí sức vô ích nữa, bản cô nương đã hiến tế nhục thân cho sức mạnh Tử Cổ, há các ngươi có thể chống đỡ được sao?

Đi chết đi!

Ta muốn tất cả các ngươi, đều bị cổ trùng của ta nuốt chửng sạch sẽ từng chút một!" Đó là âm thanh cuối cùng Tình Nhi để lại cho thế giới này.

Cùng với việc bản nguyên linh hồn của nàng cuối cùng cũng tan biến, hoàn toàn hòa nhập vào lô Tử Cổ cuối cùng do nhục thân huyết mạch hóa thành, tất cả Tử Cổ tự ngưng tụ giữa không trung, vây thành một U Minh Tử Ngọ Trận vô cùng đáng sợ!

Tất cả Tử Cổ đều được sắp xếp theo một loại kỳ môn chi pháp đặc thù, phát huy uy lực của cổ trận đến mức tối đa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu không tìm được cách đối phó, mỗi người trong đội của Đế Tôn đều sẽ gặp xui xẻo.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một luồng ánh sáng vô cùng rực rỡ từ trên trời giáng xuống.

Sự xuất hiện của người này, khí tức mạnh mẽ đến mức khiến cả Cửu Đại Diêm La đều phải quỳ một gối xuống nghênh đón.

"Tham kiến Minh Tôn!!" Cuối cùng, quầng sáng màu tím đó dần tan đi, người đó lộ ra chân dung.

Chính là tiểu tùy tùng năm xưa của Đế Tôn, Hỏa Vũ, bản thể là Dục Hỏa Phượng Hoàng, nay đã trở thành chí tôn của Minh Giới thế hệ mới!

"U Minh Hoang Hỏa Trận!" Hỏa Vũ khẽ quát một tiếng, lửa tím ngập trời trút xuống.

Mỗi một luồng hỏa diễm đều mang theo hiệu quả thiêu đốt cực kỳ mạnh mẽ.

Ngọn lửa này mang theo nguồn gốc mục rữa của Minh Giới, lại có thể khắc chế hoàn hảo sinh mệnh lực của những U Minh Cổ đang ẩn chứa Cổ Ma Hồn!

Thấy cảnh này, Đế Tôn và Ngộ Không đều theo bản năng nhìn nhau, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc và vui mừng.

"Thật không ngờ, nha đầu Hỏa Vũ nay đã trưởng thành đến mức này.

Lão đại, xem ra năm đó huynh để nàng ở lại Minh Giới làm chúa tể một phương, thật sự đã chọn cho nàng một tiền đồ tốt nhất!" Đế Tôn không tỏ ý kiến mà gật đầu: "Ta cũng không ngờ, nàng có thể phát triển đến mức này đều là thành quả của sự nỗ lực, ta chẳng qua chỉ cho nàng một bậc thang mà thôi.

Xem ra, nàng đã tu thành công pháp truyền thừa chí cường của Minh Giới, dung hợp hoàn hảo Phượng Hoàng Chi Hỏa của bản thân với sức mạnh Minh Giới, mới có thể tạo ra hiệu quả như vậy." "Á a!!" Hồn niệm còn sót lại của Tình Nhi trong vô số Tử Cổ phát ra

tiếng gào thét không cam lòng.

Chương 848

Làm sao nàng có thể ngờ được, nàng đã tính toán muôn vàn, thậm chí không tiếc cả tính mạng, cuối cùng lại chỉ đổi lấy một kết cục như vậy, ngay cả một người cũng không đổi được mạng, coi như toi công toi mạng.

Lửa tím vô biên nhanh chóng thiêu rụi tất cả Tử Cổ bên trong, bản nguyên Cổ Ma Hồn bậc năm ngưng tụ ra, dưới sự ra tay mạnh mẽ của Đế Tôn nhanh chóng bị nuốt vào cơ thể, dung hợp hoàn hảo với Thần Ma Phần Thiên Diễm của bản thân.

Bản nguyên Cổ Ma Hồn bậc năm thứ sáu vào cơ thể, tuyên bố Đế Tôn lại tiến một bước lớn trên con đường đến trận chiến cuối cùng ở Nữ Nhi Quốc.

"Trời ạ... cũng quá đáng sợ rồi phải không?

Nha đầu Hỏa Vũ, à không, Minh Tôn đại nhân, xa cách ba ngày, quả nhiên phải nhìn bằng con mắt khác!" Sau khi đắc thủ, Hỏa Vũ vẫn cung kính hành lễ trước mặt Đế Tôn.

Chỉ là giữa cử chỉ của nha đầu này, đã không còn sự non nớt và e thẹn của ngày xưa, mà toát ra khí độ ung dung của một bậc thượng vị giả.

"Hỏa Vũ ra mắt lão đại." "Nha đầu, nay ngươi đã là lãnh tụ một phương rồi, không cần phải khách khí với ta như vậy.

Lần này nếu không phải ngươi ra tay kịp thời, ta giải quyết đám Tử Cổ này thật sự phiền phức." Hỏa Vũ khẽ cười: "Nếu là cổ trùng khác, lão đại chỉ cần mượn sức mạnh Hỏa Thần là có thể xua tan.

U Minh Cổ thực sự là dị loại, gốc rễ của tai họa ở Minh Giới, nếu

không cũng không thể triệu hồi các vị Diêm La.

Dòng dõi U Minh Cổ từng có khế ước bảo vệ với Minh Giới, nay nữ nhân kia đã chết, khế ước tự nhiên cũng không còn tồn tại." Đế Tôn chợt hiểu ra gật đầu: "Thì ra là vậy.

Nhưng mà, có thể thu phục cổ linh như vậy để sử dụng, thủ đoạn của Nữ Đế thật đáng kinh ngạc.

Chỉ tiếc là, cổ linh tuy đã chết, nhưng lại không tìm được đóa tiên hoa mà nó bảo vệ." Ngộ Không tỏ vẻ khó hiểu: "Lão đại, mụ đàn bà vừa rồi không phải đã nói, đóa tiên hoa phong ấn Thiên Địa Song Hồn đã bị Nữ Đế thu về dưới trướng rồi sao!" Đế Tôn cười lạnh: "Ngươi cảm thấy lời của nàng ta có đáng tin không?

Nếu thật sự như vậy, ta làm sao có thể có được nhân hồn trong Bỉ Ngạn Hoa Vương?" "Đúng là như vậy." Hỏa Vũ liền lên tiếng đáp lời: "Tiên hoa đỉnh cấp đều có linh trí của riêng mình, ý thức lãnh địa lại càng mạnh mẽ.

Trừ phi hoàn thành thức tỉnh thông linh với nhân hồn tương ứng, nếu không hai đóa tiên hoa tuyệt đối không thể chủ động đến gần nhau.

Lời của cổ linh đó không đáng tin.

Theo quan sát của ta, địa thế sơn cốc này rất quỷ dị, mà cổ linh kia đã chọn nơi này để tu luyện U Minh chi pháp, đóa tiên hoa liên quan đến Địa Hồn, rất có thể đang được phong tồn ở một vị trí nào đó trong sơn cốc." Lời nhắc nhở của Hỏa Vũ lập tức khiến Đế Tôn có phương hướng, Ngộ Không bên cạnh cũng gãi đầu gãi tai: "Hình như cũng có lý!" "Nơi có tiên hoa, ắt có dị tượng hiện ra, còn có thể nhìn thấy hay không, phải xem duyên phận.

Chúng ta không tiện ở đây lâu.

Lão đại, Ngộ Không, hẹn gặp lại.” Hỏa Vũ bây giờ dù sao thân phận cũng đã khác, quan trọng hơn, Minh Giới bỗng xuất hiện nhiều cường giả đỉnh cao như vậy ở nhân gian đạo, vốn là việc làm trái quy tắc.

Nếu không nhờ vào sức mạnh khế ước của cổ linh Tình Nhi, Hỏa Vũ muốn giúp đỡ cũng khó.

Nay khế ước đã biến mất, càng không thể ở lại lâu.

“Chư vị bảo trọng!” Đế Tôn hiếm khi chắp tay với mọi người.

Với thân phận địa vị của hắn, vốn không cần phải làm vậy, bởi Hỏa Vũ và các Diêm La trước mặt Đế Tôn đều là tiểu bối, một câu nói của Đế Tôn, ngay cả vị trí Minh Tôn ai làm cũng có thể quyết định.

Nhưng lần này dù sao người ta cũng chủ động đến giúp đỡ, về lễ số cũng phải cho qua.

Sau khi các cường giả Minh Giới lần lượt rời đi, Đế Tôn và Ngộ Không nhìn nhau, mãi vẫn chưa có quyết định.

“Được rồi, chúng ta chia nhau hành động, lật tung cả sơn cốc này lên, thế nào cũng sẽ có thu hoạch.” Sau khi Đế Tôn hạ lệnh, Ngộ Không lập tức phân hóa ra mười mấy hình dáng khỉ con đi tìm kiếm khắp nơi.

Bản thân Đế Tôn lại không vội hành động, thậm chí còn triệu hồi hoa hồn của Bỉ Ngạn Hoa Vương trong cơ thể ra.

“Ngươi có ý tưởng gì không?

Giúp ta tìm vị trí cụ thể của đóa tiên hoa trong sơn cốc này.” Hồn niệm của Bỉ Ngạn Hoa Vương có chút mơ hồ, nhưng ít nhiều cũng có thể giúp đỡ Đế Tôn.

Chỉ thấy bản thể hoa hồn tỏa ra một chiếc lá đỏ, dẫn đường cho

Đế Tôn đi về phía trước, loanh quanh trong thung lũng sâu một hồi lâu, cuối cùng dừng lại trước một tấm bia đá.

Trên bia đá không có bất kỳ chữ viết nào, nhưng có thể thấy xung quanh đều được chăm sóc rất tốt.

Chiếc lá hoa dẫn đường cho Đế Tôn, cũng đúng lúc này nhẹ nhàng rơi xuống, khẽ đáp trước bia đá, rồi nhanh chóng tan đi ánh sáng.

Đứng ở nơi này, Đế Tôn dường như có thể nghe thấy một nhịp điệu đặc biệt, giống như tiếng tim đập được chôn vùi bên dưới, chân thực mà mơ hồ, nhưng lại giống như một lưỡi dao mềm mại không thể chống cự đâm vào tâm hải của hắn.....

Chương 849

“Địa mạch hồn sinh, vô tĩnh vô hưu, chính là Địa Hồn!” Trong lòng thầm nhủ một câu, Đế Tôn lập tức đánh thức nhân hồn của thiếu nữ đang bị phong ấn trong kim liên tử, để nàng cảm nhận.

Nhân hồn nhanh chóng phát hiện ra bên dưới bia đá, chính là vị trí phong ấn Địa Hồn.

“Không sai đâu, đại ca, nó ở bên dưới!

Nhưng...” “Nhưng sao?” Nhân hồn thiếu nữ nhẹ nhàng nói: “Ta vừa mới cảm nhận được khí tức của Phệ Tâm Hủ Cốt bên dưới bia đá.

Nếu ta đoán không lầm, Địa Hồn đã bị đóa tiên hoa Phệ Tâm Hủ Cốt nuốt chửng, đã ở trong trạng thái hồn hoa dung hợp.

Nếu cưỡng ép tách nó ra khỏi lòng đất, Địa Hồn của ta và đóa tiên hoa kia sẽ cùng lúc vẫn diệt.

Nhưng nếu cách không giao tiếp với nó, cố gắng đánh thức hoa hồn, túc chủ sẽ phải chịu đựng nỗi đau của Phệ Tâm Hủ Cốt, thậm chí bản nguyên linh hồn cũng sẽ bị trọng thương.

Sở dĩ như vậy là vì liên quan đến duyên do ra đời của đóa tiên hoa này.” Nghe nhân hồn giải thích một hồi, Đế Tôn mới chợt hiểu ra.

Thì ra, đóa tiên hoa Phệ Tâm Hủ Cốt này được nuôi dưỡng từ nước mắt của thần và người.

Từ cổ chí kim, truyền thuyết về mối tình tuyệt luyến giữa người và thần ở Tam Giới không ít, nhưng có được kết cục hoàn mỹ thì gần như hiếm có.

Mỗi khi có một đôi tình nhân vì thiên quy mà bị chia cắt, nước mắt

khuynh thành mà họ để lại sau khi ngưng tụ, chính là nguồn gốc ra đời của hạt giống hoa Phệ Tâm Hủ Cốt.

Vì vậy, loại tiên hoa này rất hiếm thấy trong toàn bộ Tam Giới, mỗi một đóa đều ẩn chứa một đoạn tình yêu tuyệt luyến khuynh thành, đều là chứng nhân cho một câu chuyện tình bi thảm.

Chính vì thế, loại hoa này một khi rời khỏi gốc sẽ nhanh chóng khô héo, phải dùng nỗi đau khắc cốt ghi tâm của túc chủ qua từng thế hệ để nuôi dưỡng, mới có thể khiến hoa rời gốc tiếp tục tồn tại.

Chỉ khi gặp được người có thể giúp nó thoát khỏi nỗi đau này, mới có thể hóa giải được độc của loài hoa này.

"Thôi được.

Bất kể phải trả giá thế nào, Địa Hồn của muội đều không thể có bất kỳ tổn thương nào.

Ta phải làm việc này, không cần nói nhiều nữa." Dứt lời, Đế Tôn đặt một tay lên bia đá trước mặt, không hề phóng ra bất kỳ bản nguyên sức mạnh kinh hoàng nào, mà dùng tâm ngữ để thử giao tiếp với bia đá.

Sau khi nói rõ ý định, bia đá tự động lõm xuống.

Cuối cùng, trong khe đất nứt ra, đóa hoa Phệ Tâm Hủ Cốt tuyệt đẹp từ từ xuất hiện.

Thân hoa cao hơn một mét, một gốc hai cành, giống như hai người yêu nhau đang ôm chặt lấy nhau.

Đế Tôn theo chỉ dẫn của nhân hồn, chích ngón tay, nhỏ một giọt máu của mình lên lá hoa.

Cùng lúc giọt máu trượt xuống, nhân hồn cũng xuất hiện, và làm động tác giống hệt Đế Tôn.

"..." "Đừng nói chuyện, hãy để ta bước vào nội tâm của huynh, chỉ có như vậy, hoa độc mới có thể giảm xuống mức thấp nhất!

Nếu huynh thật sự là người vô tình, hoa độc sẽ khiến huynh đau đến không muốn sống, cho đến khoảnh khắc linh hồn vỡ nát..." Đế Tôn cuối cùng cũng hiểu ra, người càng tình sâu nghĩa nặng, càng có thể nhận được sự đồng cảm của hoa.

Nghĩ đến đây, hắn không còn bất kỳ sự bài xích nào nữa, dùng ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn vào nhân hồn thiếu nữ cũng đang nhìn mình.

Chỉ một cái nhìn, mà dường như đã là ngàn vạn năm.....

Mọi thứ cứ thế lặng lẽ sinh diệt, diệt rồi lại sinh.

Mãi cho đến khi đóa tiên hoa nở rộ, cuối cùng cũng bị tình niệm trong lòng Đế Tôn và nhân hồn thiếu nữ cảm hóa, tự động rời khỏi gốc, chui vào cơ thể Đế Tôn, đồng thời cũng mở ra cho hắn hồn đồng lực thứ hai!

Khác với đồng lực thần thông mà Bỉ Ngạn Hoa Vương mang lại cho Đế Tôn, thần thông của Phệ Tâm Hủ Cốt, Đế Tôn phát hiện mình không thể sử dụng.

"Đại ca, huynh phải nhớ kỹ, thần thông của Phệ Tâm Hủ Cốt, chỉ có thể kích hoạt khi mất đi một phần tình cảm quý giá nhất, hoặc khi tiếp nhận được sự đồng cảm tình cảm mạnh mẽ nhất!

Còn về việc nó có thể bộc phát ra sức mạnh như thế nào, ta cũng không biết được, cần huynh tự mình tìm tòi." Đế Tôn bất đắc dĩ cười cười, nhưng cũng chỉ có thể mặc nhận kết quả này.

"Ta hiểu rồi.

Hiện tại tam hồn đã có hai, chỉ còn lại đóa tiên hoa Thiên Hồn cuối cùng chưa tìm được, tiếp tục cố gắng thôi!" Hoa linh vốn khác với

hồn của con người, lại vì thiếu nữ là Thượng Cổ Hoa Thần chuyển thế, thần hồn thể mới có thể phân thành ba phần thiên, địa, nhân.

Chương 850

Nếu không, người bình thường bị Nữ Đế hành hạ như đối với thiếu nữ, linh hồn dù mạnh mẽ đến đâu, e rằng cũng sớm đã tan vỡ.

Không lâu sau, Ngộ Không nhận được chỉ dẫn hồn niệm của Đế Tôn nhanh chóng quay lại đội.

Lần này tuy không tìm thấy đóa tiên hoa phong hồn chôn dưới bia đá, nhưng lại mang về một người.

"Hê hê, lão đại, có thu hoạch này!" Chỉ thấy hầu tử vung tay một cái, kết giới phong ấn tan đi, một thiếu nữ mặc đồ thanh tú xuất hiện trước mắt.

"Có khí tức của Tình Nhi, chẳng lẽ... là nha hoàn thân cận của Tình Nhi?" "Dân nữ ra mắt đại nhân, cầu đại nhân khoan thứ!" "Ngẩng mặt lên nói chuyện." Đế Tôn không giận mà uy, khí tràng mạnh mẽ tuyệt đối không phải thiếu nữ trước mặt có thể chống đỡ, chỉ có thể răm rắp nghe theo lệnh Đế Tôn.

"Chủ nhân của ngươi đã tan thành tro bụi, nhưng không có nghĩa là ta sẽ trút giận lên ngươi.

Nói cho ta biết vị trí cụ thể của vương điện Nữ Đế, ta sẽ tha cho ngươi không chết." Nghe vậy, trên mặt thiếu nữ lộ ra vẻ do dự.

Nàng biết rõ, trong phạm vi Nữ Nhi Quốc, tất cả chúng sinh đều do Nữ Đế nắm giữ, tiết lộ bí mật, e rằng cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

"Ta có thể đọc được tiếng lòng của ngươi, không cần lo lắng.

Có ta ở đây, mọi thứ Nữ Đế tạo ra cuối cùng đều sẽ đi đến chỗ diệt vong, tự nhiên cũng bao gồm cả ngươi.

Chỉ cần ta không cho ngươi chết, không ai có thể cướp đi sinh mệnh của ngươi.” Dứt lời, Đế Tôn nhẹ nhàng phất tay về phía trước, một luồng ánh sáng màu vàng sẫm nhanh chóng bao phủ thiếu nữ, thu một phần bản nguyên linh hồn của nàng vào trong Tu Di Giới.

“Bây giờ, ta trịnh trọng mời linh hồn của ngươi chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi sự hư vọng của Nữ Nhi Quốc sụp đổ, ánh sáng của Tam Giới tái hiện, ngươi tự nhiên sẽ có được bến đỗ vận mệnh thuộc về mình.

Đương nhiên, trước đó, ngươi sẽ tiến vào Tu Di Giới của ta, giống như một giấc mộng nhẹ nhàng.

Nếu ngươi mê luyến Tu Di Giới, ta sẽ ban cho ngươi quyền được cư trú vĩnh viễn ở đó.

Ở nơi đó, không ai có thể làm hại ngươi.” Nữ tỳ dường như cảm nhận được sự tráng lệ và bao la của Tu Di Giới của Đế Tôn, ngay cả ánh mắt vốn bi thảm trống rỗng cũng trở nên thuần khiết và trong suốt hơn nhiều.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đế Tôn đã dùng thực lực để xóa tan mọi lo ngại của thiếu nữ.

Từ việc nhìn thấu nội tâm đối phương, đến việc dùng dao động sinh mệnh mạnh mẽ và bối cảnh thế giới rực rỡ của Tu Di Giới để chấn động đối phương, tất cả mọi thứ đều thể hiện nội tình cường hãn của Đế Tôn, một người có thể sánh ngang với vạn đạo Tam Giới.

“Các hạ, ta nguyện nói cho ngài biết tất cả bí mật mà ta biết, bởi vì ta biết, trên đời này, e rằng chỉ có ngài mới có thực lực đối kháng với Nữ Đế, và cũng chỉ có ngài mới có thể mang lại hy vọng cho ta.” Đế Tôn khẽ cười hài lòng gật đầu: “Ngươi chỉ cần nhắm mắt lại, linh

hồn tiến vào Tu Di Giới, ta tự nhiên sẽ lấy được nội dung ký ức của ngươi, tìm được manh mối mà ta hứng thú." Chỉ trong chốc lát, Đế Tôn đã biết được tất cả những gì mình muốn.

Thì ra, khu rừng rậm thần bí mà Tình Nhi ban đầu dẫn hắn vào, nơi hái được vô số kim liên tử, chính là lối vào vương điện của Nữ Đế!

Nhìn khắp nội thành Nữ Nhi Quốc, e rằng cũng chỉ có nơi đó mới có khí tức thần linh thuần túy nồng đậm như vậy, có thể để Nữ Đế ẩn thân.

Nhưng Đế Tôn không ngờ, lối vào khu rừng dẫn đến vương điện đó, lại hoàn toàn sao chép Cửu Thập Cửu Đạo Thiên Giai của Nam Thiên Môn!.....

Lúc này, đứng dưới thiên giai, Đế Tôn và Ngộ Không hai gương mặt, hai biểu cảm hoàn toàn khác nhau.

Đế Tôn tỏ ra bình tĩnh, trong mắt lại có thêm một tia cảm khái.

Thoáng chốc đã nhiều năm, kể từ lần trước đại náo thiên cung, trèo lên Cửu Trọng Thiên, đã không biết bao nhiêu xuân thu trôi qua.

Gặp lại Cửu Thập Cửu Thiên Giai, thực sự khiến người ta có một cảm giác như đã qua một đời.

Dù là bất hủ, nhưng khi đối mặt với những dấu vết tang thương của thế sự và năm tháng tuyên cổ, cũng sẽ sinh ra chút bâng khuâng.

"Hắc!

Ca ca, không lẽ huynh lại nhớ bàn đào trên Cửu Trọng Thiên rồi chứ?" Đế Tôn: "...

Mẹ kiếp, chỉ biết ăn!

Con khỉ này đúng là tâm lớn thật.

Nhưng ngươi không nói ta cũng không nhớ, năm đó Cửu Trọng Thiên bị phá, không biết vườn bàn đào đó đi đâu rồi.

Chương 851

Sau khi xong việc ở đây, huynh đệ chúng ta đi điều tra một phen có được không?" "Hắc!

Một lời đã định!" Nào ngờ, Đế Tôn thấy con khỉ không có tinh thần, sợ nó leo Cửu Thập Cửu Đạo Thiên Giai quá sức, nên sớm đưa ra một lời hẹn, dùng một chiêu vọng mai chỉ khát, con khỉ lập tức như được tiêm máu gà, chiến ý mười phần.

"Đi!" Đế Tôn đi đầu tiên bay vọt lên, chỉ một bước nhảy từ chân núi đã lên đến bậc hai mươi tám!

Phải biết rằng, Cửu Thập Cửu Đạo Thiên Giai xa không đơn giản như tưởng tượng.

Nhìn bề ngoài không khác gì một cầu thang cao mấy trăm mét, nhưng nào biết mỗi một bậc, chính là vượt qua khí vận của một trọng thiên!

Mỗi một đạo thiên giai, đều là hình chiếu tạo hóa trong một trọng thiên, người không có tu vi thâm hậu công tham tạo hóa không thể đi lên.

Đó cũng là lý do phàm phu tục tử cả đời cũng không thể đặt chân lên thiên giai, không có đủ tu vi và thiên phú, dù cả đời cũng không thể nhìn thấy được một góc của thiên giai.

Đáng xấu hổ là, Đế Tôn một bước đã lên bậc hai mươi tám, một bước vượt qua độ cao mà ức vạn chúng sinh khó lòng ngước nhìn, thật sự quá kinh ngạc.....

Nhìn lại Ngộ Không phía sau, một bước bay ra chín bậc, đã là cực hạn mà con khỉ có thể đạt được lúc này.

Không so với Đế Tôn, người có thực lực bình thường, một bước vượt qua ba, năm bậc, đã là cường giả đỉnh cao của nhân gian đạo.

Mạnh như Nữ Đế, tồn tại đỉnh phong của Ma Hồn bậc năm, nhiều nhất cũng khoảng mười lăm bậc.

Truyền thuyết kể rằng, tiên đồ Cửu Thập Cửu Đạo Thiên Giai của Nam Thiên Môn năm đó, lúc Ngọc Đế mới vào Nam Thiên, một bước vượt ra hai mươi mốt bậc, đã là thần tích chấn động Tam Giới, đến nay cũng chưa nghe có ai có thể vượt qua thành tích hai mươi lăm bậc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ với bước đầu tiên, Đế Tôn đã dẫn đầu toàn bộ Tam Giới một bậc.....

"Ngộ Không, ngươi phải cố gắng lên.

Chín bậc cuối cùng được gọi là Thần Ma Kiếp, mỗi một bước đều như trải qua một kiếp nạn dưới thần phạt của Cửu Thiên.

Lần này ta đến để phá sân của Nữ Đế, lỡ như mất mặt, ngay cả cửa lớn nhà người ta cũng không vào được, thì thật là đáng xấu hổ!" Ngộ Không: "..." "Lão ca, đợi đệ với!" Đế Tôn không chút khách khí, thân pháp linh động lại bước thêm mấy bước, người đã bay đến vị trí bậc sáu mươi mấy, nhanh chóng bỏ xa con khỉ, cũng khiến Ngộ Không sốt ruột theo.

"Hắc!

Xem Kim Cang Bất Diệt Thân của ta!" Ngộ Không gầm lên một tiếng, cương khí đỏ rực toàn thân hoàn toàn bộc phát, phô diễn thành quả tu hành trong thời gian gần đây, chân nhanh chóng liên tục điểm nhẹ, thoáng chốc đã vượt lên độ cao mấy chục bậc.

Rất nhanh, hai huynh đệ lần lượt đến bậc chín mươi của thiên giai, nhưng Ngộ Không đã kiệt sức không thể làm gì hơn, chín đạo Thần Ma Kiếp còn lại, chỉ có thể để Đế Tôn một mình gánh chịu.

“Đế Tôn, quả nhiên ngươi không làm ta thất vọng, cuối cùng cũng đã đứng ở phía đối lập với ta.” Trong thoáng chốc, một giọng nói tuyệt diệu từ trên đỉnh trời giáng xuống.

Hai huynh đệ nhìn kỹ, một hồn niệm của Nữ Đế huyễn hóa ra, váy dài bay phất phới, tiên tư tuyệt mỹ, nhưng lại định sẵn phải có một trận kiếp nạn khó giải với hai người này.....

“Ngươi đến đúng lúc lắm, bản tọa vượt qua chín đạo Thần Ma Đài, cần có ngươi làm chứng.” Đế Tôn khí định thần nhàn nói ra những lời này, cùng Nữ Đế đối mặt nhau.

Ánh mắt của hai người dường như va chạm tạo ra một trận pháo hoa rực rỡ, giống như hai người đứng trên đỉnh thế giới hoàn thành một lần va chạm linh hồn ngắn ngủi.

Dù chỉ là một gợn sóng thoáng qua, cũng kinh động những cơn gió lạnh thổi qua bên cạnh, không khí dường như cũng lạnh đến cực điểm trong khoảnh khắc này.

“Một người ngay cả Cửu Trọng Thiên cũng phá nát, lại để ý đến chín đạo Thần Ma Giai cỏn con này sao?” Đế Tôn cười lạnh: “Ngươi tưởng ta không biết sao?

Năm đó trước khi ta đánh nát Cửu Trọng Thiên, kỷ nguyên Thần Ma còn chưa mở ra, chín đạo Thần Ma Giai so với chín mươi bậc phía trước chứa đầy tạo hóa của trời đất, cường độ căn bản không đáng nhắc tới.

Vì vậy năm đó trên Nam Thiên Môn, ta từ bậc chín mươi một bước nhảy lên, bỏ qua chín đạo Thần Ma Đài.

Nhưng bây giờ, chính là lúc kỷ nguyên Thần Ma thịnh vượng nhất, chín đạo thiên giai cuối cùng, ẩn chứa hình chiếu tạo hóa của Thần Ma thượng cổ ngoài Cửu Trọng Thiên, cường độ sao có thể so

với trước đây.

Nếu ta đoán không lầm, mỗi một bước tiếp theo, đều có khả năng gặp phải đả kích của nghịch thiên chi kiếp.

Nữ Đế, ngươi thật dụng tâm lương khổ a!" "Ha ha ha....." Nữ Đế cười lớn sảng khoái, giữa cử chỉ, lại thật sự có mấy phần khí chất của quân vương.

"Không sai, bị ngươi nhìn thấu rồi.

Cửu Thập Cửu Đạo Thiên Giai, đúng là một món quà lớn ta dùng để cản ngươi.

Không cần phải hỏi ta lấy nó từ đâu, năm đó Cửu Trọng Thiên vỡ nát, thiên đình sụp đổ, thiên giai tự nhiên cũng lưu lạc khắp nơi trong nhân gian giới.

Chương 852

Ta biết rõ những nơi đó hơn ai hết, chỉ cần là thứ ta muốn, không có gì là không có được." Đế Tôn khẽ cười: "Ta tin.

Nhưng, ngươi có chắc, chín đạo Thần Ma Đài cỏn con, có thể cản được ta không?" Nụ cười trên mặt Nữ Đế dần biến mất, thay vào đó là một vẻ lạnh lùng sắc bén nội liễm: "Có thể hay không, thử là biết.

Không giết được ngươi, xem ngươi chật vật không chịu nổi bò trước mặt ta, coi như là một trò vui." Nữ Đế nhẹ nhàng phất tay, sau lưng hư không huyễn hóa ra một đóa tiên hoa, trở thành ghế ngồi của nàng.

Nàng cứ thế ngồi trên đỉnh cao nhất của chín đạo Thần Ma Đài, dùng ánh mắt nhìn xuống nhìn chằm chằm Đế Tôn và Ngộ Không.

"Ta... không thích bộ dạng kiêu ngạo của ngươi." Ầm ầm ầm!

Giọng nói của Đế Tôn vừa dứt, chỉ một bước đạp ra, trong khoảnh khắc, tựa như vạn đạo thần ma tạo hóa nhanh chóng được ban cho sinh mệnh, theo bậc thang đầu tiên điên cuồng tấn công hình dáng của Đế Tôn.

Các loại màu sắc khác nhau từ hai bên điên cuồng ùa về phía Đế Tôn.

Hắn cũng không thể như trước đó, nhẹ nhàng bước đi như trên đất bằng.

Hai chân phải đứng vững, phải dùng tu vi nội tình của bản thân để chinh phục tất cả tạo hóa trên bậc thang này, mới có thể thông quan.

Ngộ Không ở sau lưng hoàn toàn chết lặng.....

Không được tận mắt chứng kiến chín đạo Thần Ma Đài, dù trong

mơ cũng không thể tưởng tượng được, áp lực mà Đế Tôn lúc này phải đối mặt khủng bố đến mức nào.

Nếu dùng ngôn ngữ của Ngộ Không để hình dung, đó là hai chữ.

Trâu bò!!

Không do dự thêm nữa, các loại ánh sáng bên ngoài cơ thể dần dần mờ đi.

Không đợi những tạo hóa này hoàn toàn biến mất, Đế Tôn đã bước ra bước thứ hai.

Một bước bước ra, chính là để lại dấu ấn chinh phục của một phương thiên địa, đại biểu cho một trọng thiên dưới sự thống trị của Thần Ma, đều phải cúi đầu trước đạo của Đế Tôn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ở nơi này, mỗi khi leo lên một bậc thang, chính là tương đương với việc hoàn thành một lần quân lâm Tam Giới, gia miện cái thế!

Nữ Đế cũng không chắc, Đế Tôn có thể đi đến bậc nào, có lẽ sẽ nhanh chóng vẫn lạc.....

Ngay cả nàng cũng không chắc sức mạnh này đáng sợ đến mức nào, chỉ dùng chín đạo Thần Ma Đài để khuyên lui Đế Tôn.

Với sự quan sát của Nữ Đế về Đế Tôn trong thời gian ngắn, nàng đoán đại lão này không thể nào vì thế mà bị khuyên lui, nhất định sẽ thử một phen.

Nhưng nàng thực sự không ngờ, người đàn ông trước mặt này, không những bước ra từng bước một, mà từ đầu đến cuối đều có thể giữ được sự bình tĩnh và ung dung như vậy, ngay cả một sợi tóc cũng chưa từng rối loạn!

Nào ngờ, sở dĩ Đế Tôn không hề chật vật, mà hóa giải mọi áp lực

do va chạm tạo hóa thành vô hình, đều là công lao của Tu Di Giới.

Bây giờ, Tu Di Giới mới đại biểu cho toàn bộ bản nguyên sinh mệnh và tất cả tạo hóa nhân quả của Đế Tôn.

Hắn đang dùng toàn bộ sinh mệnh lực của mình để tạo ra và nuôi dưỡng thế giới nhỏ độc lập trong cơ thể này.

Vì vậy, sau khi tạo hóa Thần Ma xâm nhập vào cơ thể, Đế Tôn dứt khoát dẫn luồng sức mạnh đó vào trong cơ thể, dùng tiềm năng khổng lồ của không gian Tu Di để nuốt chửng những tạo hóa này.

Làm như vậy, vừa giảm thiểu tiếng ồn của toàn bộ quá trình đối kháng, bảo toàn hình tượng hoàn mỹ bên ngoài, vừa có thể phát huy toàn bộ nội tình của mình một cách lâm ly tận trí.

Dù sao thì những truyền thừa trên người Đế Tôn thực sự quá nhiều, không thể nào mỗi lần xông qua một bậc thang lại dùng hết tất cả công pháp một lần.....

Ở cấp độ này, dù chỉ trong một cái búng tay, cũng đã có thể biến một phương tiểu thế giới thành tro bụi.

Thậm chí có lẽ một ngày nào đó, Đế Tôn có thể dung hợp hoàn toàn tất cả sức mạnh của mình vào trong Tu Di Giới, tạo ra một thế giới thứ tư ngoài Tam Giới có thể sánh ngang với nó!

Nếu thật sự có thể đạt được thành tựu như vậy, Đế Tôn sẽ đứng trên chư thiên, trở thành tồn tại tối cao sánh ngang với hỗn độn.....

Két!

Thần Ma Đài bậc thứ năm bị chinh phục, trên Cửu Thiên một tiếng sấm sét nổ vang giữa không trung.

Chương 853

Bầu trời Nữ Nhi Quốc đã mây đen dày đặc, một phương lãnh địa bị Nữ Đế nắm giữ chặt chẽ, lại cũng cảm nhận được uy áp to lớn từ trên trời cao.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hành động này của Đế Tôn đã kinh động chư thiên vạn đạo.

Chỉ là điểm kích phát cộng hưởng này, theo sự thay đổi vị trí của thiên giai đã rơi xuống nhân gian mà thôi.

Nhưng sự cộng hưởng sức mạnh thực sự, lại có thể ảnh hưởng đến mọi thứ xung quanh.

"Mẹ kiếp, lão ca, huynh cũng quá ác rồi phải không?

Ngay cả chư thiên vạn đạo cũng bị sức mạnh của huynh kinh động.

Bây giờ là kỷ nguyên Thần Ma, nếu cứ tiếp tục đi xuống như vậy, e rằng trật tự giữa trời đất, sẽ theo sự bùng nổ sức mạnh của huynh mà thay đổi trước thời hạn!

Lão đại, huynh phải thận trọng, bây giờ cách tạo ra Thần Ma Phần Thiên Diễm hoàn mỹ, còn một chặng đường dài phải đi!" Ngộ Không ở phía sau hét lên khản cả cổ, thực sự khiến Đế Tôn như tỉnh mộng!

Vừa rồi hắn đúng là đã chìm đắm trong khoái cảm chinh phục chư thiên tạo hóa.

May mà Ngộ Không kịp thời nhắc nhở, hoặc giả là trong cõi u minh tự có chỉ dẫn, Thần Ma Phần Thiên Diễm của Đế Tôn hiện tại trưởng thành đến cấp độ thứ năm, lúc này hắn cũng vừa hay dừng lại ở tầng thứ năm.

Nhìn Thần Ma Đài đã nứt nẻ dưới chân, Đế Tôn cuối cùng thở dài một hơi, thu lại toàn bộ ánh sáng bên ngoài cơ thể, ngừng hành động tiếp tục chinh phục tạo hóa.

"Ngươi nói đúng.....

Nếu ta thật sự ở đây nghịch thiên hành sự, e rằng trật tự Tam Giới lại sẽ vì ta mà thay đổi trước thời hạn, Nữ Nhi Quốc cũng sẽ trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi....." Đế Tôn dừng lại mọi động tác, bình tĩnh nhìn Nữ Đế.

Lúc này, đối phương sớm đã không còn khí độ ung dung như trước, hoàn toàn bị sức mạnh bộc phát từ những dấu chân của Đế Tôn dọa cho ngây người.

"...

Ngươi, rốt cuộc là quái vật gì!

Một người có thể nắm giữ vận mệnh Tam Giới trong lòng bàn tay, một người có thực lực mạnh mẽ như vậy, sao lại xuất hiện trước mặt ta!!" "Ta chỉ để ngươi hiểu rằng, dù chư thiên thần ma Tam Giới tụ tập, cũng không ai có thể cản được quyết định của ta." Đế Tôn từ từ thu chân lại, không bước thêm nửa bước về phía trước.

Chính vì hành động này xuất hiện, bề mặt chín đạo Thần Ma Đài nhanh chóng hiện ra vô số vết nứt, cuối cùng trong một tiếng nổ lớn mà ầm ầm sụp đổ.....

Không còn sự cản trở của Thần Ma Đài và chín mươi đạo thiên giai bên dưới, Đế Tôn và Ngộ Không vững vàng đáp xuống trước mặt Nữ Đế.

Góc nhìn vốn chỉ có thể ngước lên nhìn nữ nhân này, chớp mắt một cái, đã đến lượt Đế Tôn và Ngộ Không nhìn xuống nàng.

"Ta phải thừa nhận, ngươi thực sự mạnh đến mức thái quá.

Nhưng Nữ Nhi Quốc là toàn bộ tâm huyết của ta.

Bất kể là ai, muốn hủy diệt nơi này, ta đều sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà huyết chiến đến cùng." Nữ Đế vẫn giữ tư thế bắt chéo chân ung dung ngồi trên vương tọa tiên hoa trước mặt, chỉ là bây giờ nhìn Đế Tôn, ánh mắt rõ ràng đã phức tạp hơn trước rất nhiều, cũng đã coi trọng hơn rất nhiều.....

Cường giả, sẽ không bao giờ dùng ánh mắt nghiêm trọng để đối mặt với một nhân vật nhỏ bé bị coi thường.

Nữ Đế không cần bất kỳ lời nói thừa thãi nào để hình dung Đế Tôn trong mắt mình, chỉ cần một hành động nhỏ tinh tế nhất, cũng có thể thể hiện sự kính sợ của nàng đối với người đàn ông này.

"Được rồi, ngươi từ đâu đến thì về đó đi.

Ta và ngươi đều biết rõ, nơi này căn bản không phải là chiến trường cuối cùng của ta.

Trước khi tìm thấy thiên hồn của muội muội, ta tuyệt đối sẽ không động thủ với ngươi." Đế Tôn chắp tay sau lưng, ra vẻ cao ngạo lạnh lùng, phảng phất như đang ra lệnh cho Nữ Đế cao cao tại thượng.

"Ngươi có biết không, từ trước đến nay chưa có ai dám dùng giọng điệu và thái độ như vậy để nói chuyện với ta.

Ngươi là người đầu tiên." "Vậy thì tốt nhất.

Sớm thích ứng với cảm giác này không phải là chuyện xấu đối với ngươi.

Ngươi luôn có một ảo tưởng, Nữ Nhi Quốc là do một tay ngươi gây dựng, vậy thì mọi thứ ở đây đều phải do ngươi định đoạt.

Nào biết cách làm như vậy mới là đáng cười nhất." Đế Tôn đột nhiên chỉ tay lên trời, dao động sức mạnh cường đại bùng nổ trong

khoảnh khắc.

Chương 854

Trên bầu trời, mấy đạo sấm sét màu xanh sẫm liên tiếp nổ vang, giống như một trận thiên kiếp, cứ thế không hề báo trước mà đánh xuống toàn bộ lãnh thổ Nữ Nhi Quốc.

“Ngươi làm gì vậy?

Khiêu khích uy nghiêm của ta sao?” Nữ Đế lập tức nổi giận, trong mắt sát khí hiện rõ, siết chặt hai nắm đấm.

“A, chỉ cho phép ngươi dùng thiên giai Thần Ma Đài để khảo nghiệm ta, không cho phép ta đáp lễ sao?

Nữ Nhi Quốc không thể tiếp tục bình tĩnh như vậy được nữa, mấy chục đạo sấm sét này, coi như là một lời cảnh cáo cho những linh hồn đáng thương đang chìm đắm trong cực lạc kia đi.” Dứt lời, Đế Tôn cứ thế dẫn theo con khỉ, nghênh ngang đi vòng qua vương tọa tiên hoa của Nữ Đế trước mặt, đi về phía sâu hơn trong khu rừng phía sau.

“Nhớ kỹ lời của ta, lúc tam hồn của muội muội quy thể, thần hồn thức tỉnh, chính là lúc trận chiến cuối cùng của ta.

Nữ Nhi Quốc, sớm muộn gì ta cũng sẽ lật đổ nơi này của ngươi.” Bóng lưng của Nữ Đế và Đế Tôn cứ thế lướt qua nhau, rồi cũng dần đi xa.....

“Nhất thiết phải như vậy sao?

Ta không hiểu, ta làm vậy, rốt cuộc là sai ở đâu!

Để người già có nơi nương tựa, trẻ nhỏ được nuôi dưỡng, chúng sinh cực lạc, tránh xa khổ nạn, không phải chính là điều mà chúng sinh theo đuổi sao?” Đế Tôn đột nhiên dừng bước, cười khổ lắc đầu: “Nếu

chỉ như vậy, vậy thì, cứ coi ta là một nhân vật phản diện đi.

Hãy nhớ kỹ, trên thế giới này, có những sự tồn tại định sẵn phải bị xóa bỏ, không nhất định đều là sai.

Dưới trật tự của Tam Giới, chư thiên vạn đạo không cho phép Nữ Nhi Quốc tồn tại, đó chính là sai!". .....

Đế Tôn và Ngộ Không cứ thế rời đi, nhanh chóng biến mất ở cuối khu rừng rậm, chỉ còn lại một mình Nữ Đế ngẩn ngơ.

"A, hay cho một sự tồn tại mà chư thiên vạn đạo không dung thứ.

Ta lại cứ muốn nghịch thiên hành sự, tranh đấu với trời, dù cho tan xương nát thịt, cũng không hối tiếc!

Đế Tôn, ngươi cứ chờ đấy!!" .....

Khu rừng rậm này Đế Tôn không hề xa lạ, chính là nơi mà Tình Nhi trước đó đã dẫn hắn đến hái kim liên tử.

Dù cho đến tận bây giờ, Đế Tôn cũng không hiểu, tại sao năm đó Nữ Đế lại muốn Tình Nhi dẫn hắn đi, để có được nhiều kim liên tử vô cùng quý giá như vậy.

Nếu thật sự chỉ để lôi kéo và an ủi, căn bản không cần phải tốn cái giá lớn như vậy.

Phải biết rằng, kim liên tử còn quý hơn cả Bồ Đề Huyết Lệ Nước Mắt của thần thú Kỳ Lân, một hạt đã có công hiệu nghịch thiên sinh tử nhân nhục bạch cốt, tinh hoa sinh mệnh mạnh mẽ ngưng tụ trong đó.

Tổn thất nhiều hạt như vậy, tuyệt đối không phải là phong cách của Nữ Đế.

"Lão đại, vừa rồi huynh cũng quá thần rồi phải không?

Một mình liên tiếp đạp lên năm đạo Thần Ma Đài, quả thực là đệ

nhất nhân từ cổ chí kim không ai sánh bằng!" Ngộ Không thật sự sùng bái Đế Tôn từ tận đáy lòng.

Chỉ với thao tác vừa rồi, Đế Tôn đã dùng phong tư cái thế áp đảo chư thiên để chinh phục chư thiên thần ma vạn đạo, càng dọa cho trái tim nhỏ bé mộng mị của Ngộ Không sợ hãi.

"Không có gì.

Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể ta, dung hợp bản nguyên Cổ Ma Hồn bậc năm, đạp lên Thần Ma Đài tầng thứ năm cũng chỉ là thao tác bình thường mà thôi.

Nếu không có ngươi nhắc nhở ta, để ta tiếp tục không màng hậu quả mà tiến lên, e rằng với trình độ hiện tại của ta, nhiều nhất cũng chỉ có thể vượt qua tầng thứ bảy mà thôi.

Hai tầng cuối cùng, nếu Thần Ma Phần Thiên Diễm không đạt đến viên mãn, tuyệt đối không thể bình an đối phó." Ngộ Không như có điều suy nghĩ gật đầu.

"Ặc, tầng thứ bảy đã...

Lão ca, từ ngữ hình dung mà huynh dùng, không chừng sẽ làm tức chết bao nhiêu kẻ tự cho mình là thiên tài kiêu tử của trời đấy." Đế Tôn không tỏ ý kiến mà khẽ cười.

Ánh mắt của người khác như thế nào hắn chưa bao giờ cần để ý, chỉ cần đi con đường của mình, hoàn thành những việc nên làm, nắm chắc hướng đi của vận mệnh Tam Giới trong tương lai.

Còn đối với những kẻ không có kim cương toan mà một mực muốn ôm việc sứ khí, những kẻ tự cho mình là phi phàm đó, Đế Tôn lười để ý.

Chương 855

“Đợi đã.” Đi được một đoạn, Đế Tôn dường như đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, vội vàng đưa tay ra ngăn cản động tác của Ngộ Không bên cạnh, cẩn thận quan sát xung quanh khu rừng rậm gần đó, ngũ giác linh thức cũng hoạt động đến cực hạn.

“Sao vậy lão đại?

Nơi này xem ra, hình như không có gì đặc biệt cả!” Đế Tôn làm động tác suỵt: “Ngươi biết cái quái gì, xem ta đây!” Nói rồi, Đế Tôn run lòng bàn tay, Bỉ Ngạn Hoa Vương hiện ra, suýt nữa dọa cho con khỉ ngồi phịch xuống đất.

“Mẹ kiếp, huynh kiếm đâu ra đóa hoa vương to như vậy hả, đại ca!

“Dọa chết Lão Tôn ta rồi, quả thực giống hệt như một người sống vậy!” Ngộ Không làm sao có được kinh nghiệm như Đế Tôn, đối với những pháp thuật như hoa hồn buộc định nhân hồn hoàn toàn không biết gì, càng không hiểu Đế Tôn rốt cuộc làm thế nào để khống chế phấn hoa do Bỉ Ngạn Hoa Vương phóng ra.

Bột phấn màu hồng nhạt bay theo gió, phóng ra khí tức hỏa nhiệt bá liệt của hoa vương.

Tất cả các loài hoa hủy thuộc tính tiên hoa có hồn niệm xung quanh, đều sẽ ngay lập tức nhận được sự cộng hưởng linh hồn vô cùng mạnh mẽ.

Đế Tôn dựa vào phương thức này, trong vô tận bụi hoa cỏ sâu trong rừng rậm, để thăm dò tung tích của đóa tiên hoa phong ấn thiên hồn của thiếu nữ.

Vo ve vo.....

Đột nhiên, một trận tiếng côn trùng kêu nhẹ nhàng vang lên bên tai hai người Đế Tôn.

Nhìn kỹ, lại là một đàn lớn những sinh vật hình dạng con ong vô cùng đặc biệt, điên cuồng ập về phía này.

"Mẹ kiếp, tình huống gì đây, không phải là ai đó chọc vào tổ ong vò vẽ rồi chứ??" "...

Tam Văn Thất Thải Phượng Hoàng!

Mau lên, giữ nó lại, không tiếc bất cứ giá nào, dù cho thu nó làm hiến tế thú của huynh!

Nhưng nhất định không được làm hại tính mạng nó!" Trong đầu, giọng nói tuyệt diệu quen thuộc đột nhiên xuất hiện, chính là hồn âm của thiếu nữ trong quan tài băng.

Sau khi Địa Hồn cùng nhập thể, Đế Tôn rõ ràng cảm nhận được, cường độ hồn lực của nha đầu này đã mạnh hơn rất nhiều so với lúc chỉ có hình thái nhân hồn, ngay cả hồn âm cũng trở nên rõ ràng và hồn hậu hơn.

"Ít nhất cũng phải cho ta một lý do chứ?

Chỉ là một con ong đầu đàn, ta không nhìn ra nó có gì bất thường cả.

Phải biết rằng, sủng vật bên cạnh ta, một đứa trở thành đệ tử quan môn của Tế Công, đứa kia nay là chủ nhân của Minh Giới.

Bây giờ ngươi muốn ta dùng danh ngạch quý giá này để dành cho gã này, chắc chắn không phải đang đùa chứ?" Thiếu nữ bật cười: "Xin lỗi, đường đường là Đế Tôn mà không có tầm nhìn sao?

Lần này sao lại không nhìn ra Tam Văn Thất Thải Phượng Hoàng?

Phải biết rằng, gã này mấy chục vạn năm, tổng cộng mới có thể sinh sản được ba đời, mỗi đời không quá mười con.

Nguyên nhân số lượng hiếm hoi như vậy, là vì sinh mệnh lực của Phượng Hoàng tương đối yếu ớt, chỉ ăn phấn hoa của dựng linh tiên hoa." Đế Tôn lập tức nhướng mày: "Cái gì?

Ý của muội là, thứ này khá kén ăn?

Vậy không chết đói mới là lạ!" Thiếu nữ thở dài một hơi: "Nó ăn phấn hoa, tự nhiên cũng biết cách truy tìm vị trí của tiên hoa, và thông qua phương pháp đặc thù, có thể tích trữ và ở một mức độ nhất định thu hoạch được phấn hoa của tiên hoa.

Thử nghĩ xem, nếu nó ở trong Tu Di Giới của huynh, do tiểu gia hỏa này chuyên nghiệp gieo hạt mấy chục năm, sẽ là một cảnh tượng như thế nào!" Đế Tôn bị thiếu nữ nói trúng tim đen, nghe lời này lập tức không nhịn được mà rùng mình một cái.

"Ta hình như hiểu ý của muội rồi.....

Nếu có một người làm vườn cực phẩm, giả sử qua một thời gian, trong Tu Di Giới của ta sẽ nở đầy tiên hoa đỉnh cấp, trở thành một vườn hoa thịnh thế mà toàn bộ Tam Giới không thể sánh bằng!" Thiếu nữ mỉm cười yêu kiều: "Không chỉ như vậy, có Phượng Hoàng giúp đỡ, sau này phàm là những tồn tại thuộc loại hoa yêu, cũng đều có thể bị huynh sử dụng, xem huynh có duyên phận đó không.

Nhớ kỹ lời của ta, nó kiệt ngạo bất tuân, sinh mệnh lực tương đối yếu ớt, vạn lần phải đề phòng nó tự làm hại mình, nhất định phải dùng thành tâm để lay động nó, mới có cơ hội thu phục." Nói xong một hồi, thiếu nữ không còn bất kỳ tiếng động nào nữa, hoàn toàn giao cục diện lại cho Đế Tôn xử lý.

Đế Tôn nhướng mày, phóng ra một đạo hồn âm cho Ngộ Không

bên cạnh.

Ngộ Không cũng rất lanh lợi, từ trên đầu rút ra một sợi lông thổi bên miệng, vô số hàng trăm con khỉ nhanh chóng hiện ra, vây kín khu vực rừng rậm trong vòng trăm mét ba lớp trong ba lớp ngoài.

Ong chúa to bằng nắm đấm trước mắt đang vỗ cánh bay lên, ngay lập tức cảm nhận được có điều không ổn, vội vàng muốn thoát khỏi sự trói buộc xung quanh, lại thấy Đế Tôn khẽ cười, không hoảng không vội mà vẫy tay với con ong chúa trên đầu.

"Đừng phí sức nữa, xuống đây nói chuyện." Phong Hoàng là linh thể trời sinh quý hiếm vô cùng, so với hoa yêu thông thường thì quý giá hơn nhiều.

Chương 856

Sau khi hạ cánh, nó lập tức hóa thành hình dạng một hài đồng, trên thân khoác đủ loại màu sắc, duy nhất đôi mắt to chớp chớp trông vô cùng linh động.

"Kẻ nào, mai phục bản hoàng có mục đích gì?

Chẳng lẽ cũng muốn tranh đoạt tiên hoa với ta?

Ta cảnh cáo ngươi, chỉ cần ta muốn, ta có thể khiến bất kỳ hoa hồn tiên hoa nào trở nên vô cảm, tốt nhất đừng bắt nạt ta!" Phong Hoàng là chủng tộc còn hiếm hơn cả thần thú, thường mười mấy năm mới xuất hiện kiếm ăn một lần, bình thường ít khi giao thiệp với bên ngoài, chỉ sinh sống tại những vùng bảo địa đầy hoa tiên nở rộ, nên tâm trí và tình thương chẳng khác gì một đứa trẻ.

"Ta không lòng vòng với ngươi nữa.

Ngươi chẳng phải rất thích phấn hoa tiên sao?

Làm khế ước thú cho ta, ta có thể đáp ứng một nguyện vọng của ngươi." Dứt lời, Đế Tôn khẽ phất tay, lại lấy ra Bỉ Ngạn Hoa Vương để dỗ dành đứa trẻ này.

"Hừ, thật sự tưởng ta là trẻ con mà tùy tiện lừa gạt sao?

Hoa Vương quả thực vạn năm khó tìm, nhưng chỉ vì một đóa hoa mà bắt ta từ bỏ tự do, ngươi nghĩ giao dịch này có thể làm ta động lòng sao?

Có bản lĩnh thì giết chết bản hoàng đi, bằng không đừng có nằm mơ." Giọng điệu của Phong Hoàng vô cùng tuyệt nhiên, nhưng tiếc rằng, phản ứng của Đế Tôn chỉ có sự uy nghiêm bá đạo không thể kháng cự: "Ta chỉ đang thông báo, chứ không phải đang thương lượng

với ngươi.” “Đừng!” Phong Hoàng lập tức biến thân, bản thể đột nhiên phình to gấp mấy lần!

Chẳng ai biết rằng, bản lĩnh lớn nhất của nó là nhờ vào các loại phấn hoa tiên trong cơ thể để tăng phúc sức mạnh và khả năng chiến đấu đặc thù.

Phấn hoa cường hóa, tăng gấp ba thuộc tính công thủ cơ bản.

Phấn hoa mẫn tiệp, đại phúc độ tăng cường thân pháp, tốc độ và thị dã chiến đấu.

Tất nhiên, còn có phấn hoa cuồng bạo trứ danh!

Nó có thể khiến chiến lực của Phong Hoàng tăng vọt theo thời gian chiến đấu.

Sau khi tăng phúc, bản thể Phong Hoàng bùng cháy màu huyết hồng nghẹt thở.

Dù bình thường chiến lực của nó chỉ là hạng xoàng, nhưng ở trạng thái này thì không ai dám xem thường.

Thế nhưng đối với Đế Tôn, dù là hạng xoàng hay là thần linh, kết quả chỉ có một chữ: Bại!

Từ lòng bàn tay hắn nhanh chóng phun ra tơ nhện cường lực dung hợp Phần Thiên Diễm, tức khắc cấm cố bản thể đang bạo tẩu của Phong Hoàng, hạn chế khả năng hành động.

Ngay sau đó, Đế Tôn thi triển phù văn, trên không trung một vòng tròn minh văn nhanh chóng ngưng tụ, từng lớp phong ấn liên tục đè lên bản thể Phong Hoàng, tạo ra sự áp chế cực lớn.

“Đáng chết!

Mau thả ta ra, dù có băm ta thành vạn đoạn, ta cũng tuyệt đối không thần phục ngươi!” Đế Tôn cười nhạt: “Ta quả thực đang ép

buộc.

Nhưng ta luôn cho rằng, trên đời này không ai chủ động đối đầu với lợi ích cả.

Hợp tác với ta, ngươi không chỉ có quyền khống chế lãnh địa tiên hoa lớn nhất thế giới, mà còn nhận được vinh diệu và ân tứ vô song." Đế Tôn vừa dứt lời, một hạt Kim Liên Tử vàng óng hiện ra trong lòng bàn tay.

Quả nhiên, Phong Hoàng vốn đang giãy giụa điên cuồng, vừa thấy Kim Liên Tử liền như mèo thấy cá, lập tức ngoan ngoãn hẳn đi.

"Trời ạ, Kim Liên Tử này đời này gặp được một hạt đã là tạo hóa đỉnh tiêm rồi, vậy mà lại nằm trong tay ngươi!" Đế Tôn cười khẽ: "Ngươi không biết đâu, thứ này ta có hàng trăm hạt.

Chỉ cần ngươi nguyện thần phục ta, sau này không cần đi hái phấn hoa bên ngoài nữa, ta muốn ngươi giúp ta trồng ra một vườn tiên hoa còn lớn hơn cả Ngự Hồ Viên!" Đế Tôn vừa nói vừa phóng thích khí tức bản nguyên của Tu Di Giới, lập tức thu hút sự chú ý của nó.

"...

Ngươi muốn ta sống trong tiểu thế giới đó?

Để trồng tiên hoa?" "Đúng vậy.

Dù ngươi có đồng ý hay không, ta cũng không cưỡng cầu, hạt Kim Liên Tử này coi như quà gặp mặt, ta tạ lỗi vì hành động mạo phạm vừa rồi." Đế Tôn khẽ búng tay, hạt Kim Liên Tử vàng óng nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Phong Hoàng.

Trong thế giới của Phong Hoàng, không có mâu thuẫn nào mà một hạt Kim Liên Tử không thể hóa giải, nếu có, thì là hai hạt.

Khí tức sinh mệnh mạnh mẽ nhanh chóng lan tỏa khắp tứ chi bách

hài, khuôn mặt Phong Hoàng hiện lên vẻ thỏa mãn chưa từng có.

Chương 857

"Không nói nhiều nữa, yêu cầu của ngươi ta đồng ý, nhưng ta có một điều kiện, sau khi trồng xong tiên hoa ở nơi đó, ta muốn thêm một hạt Kim Liên Tử làm thù lao." Đế Tôn cười: "Kim Liên Tử không vấn đề gì, nhưng phải đợi lứa tiên hoa đầu tiên trong vườn của ta nảy mầm, đảm bảo thành hình hoàn mỹ, ta mới có thể thực hiện lời hứa." "Thành giao!" Trên người Phong Hoàng ẩn hiện ánh sáng ám kim, tuy không quá rõ ràng nhưng vòng sáng đó đủ chứng minh huyết mạch nó phi phàm!

Thần vật cấp bậc như Kim Liên Tử chỉ khi để tộc Phong Hoàng có huyết mạch đặc thù phục dụng mới phát huy được giá trị chuyên thuộc vô song.

Đế Tôn phóng ra vòng sáng tiếp dẫn của Tu Di Giới, thu Phong Hoàng vào trong.

Chỉ một lát sau, trong đầu hắn đã vang lên tiếng kinh hô phấn khích của Phong Hoàng: "Trời ạ, đây là nơi ta sẽ làm việc sao?

Thật không thể tin được!

Ta nằm mơ cũng không ngờ trên đời lại có bảo địa phong thủy thế này, có ta ở đây, ta bảo đảm trong vòng trăm năm, mỗi tấc đất trong không gian này đều sẽ nở rộ những linh chủng tiên hoa đỉnh cấp nhất Tam giới!" Đế Tôn mỉm cười, có lời này của Phong Hoàng, hắn hoàn toàn yên tâm.

"Vậy ta chờ tin tốt của ngươi.

Nhưng trước đó, ngươi phải giúp ta một việc, trong rừng hoa này có khí tức tiên hoa cấp Hoa Vương không, ngươi có manh mối gì không?" Phong Hoàng không biết dùng pháp thuật gì, huyễn hóa ra

một đạo hư ảnh trước mặt Đế Tôn: "Giờ ta không rảnh, bảo đạo hồn niệm này dẫn đường đi.

Nhưng ta cũng chỉ tìm được đại khái thôi, trong rừng có một đóa Tuyệt Tiên Tử Đàm, có hái được không phải xem tạo hóa của ngươi." Tuyệt Tiên Tử Đàm được mệnh danh là cực phẩm tiên hoa đệ nhất tuyệt sắc của Thiên giới, từng là đóa hoa được Tây Vương Mẫu yêu quý nhất.

Nghe nói, nó sở hữu tư dung khuynh thành vô song trong vạn hoa thế gian, mỗi đóa Tử Đàm khi nở rộ đều hoàn mỹ không tì vết, hễ có một chút khiếm khuyết, tiên hoa sẽ tự đoạn tiên căn, để linh chủng sinh trưởng lại từ đầu cho đến khi đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất mới thôi.

Mỗi khi Tuyệt Tiên Tử Đàm nở rộ, tử khí đông lai, vạn đạo tề minh, người có thể nhìn thấy cảnh tượng đó đều là thiên tuyển chi tử vạn người có một, sẽ nhận được lời chúc phúc tường thụy vô tận.

Điều đáng tiếc duy nhất là Tuyệt Tiên Tử Đàm mỗi ba mươi ba năm mới nở một lần, thời gian nở chỉ vỏn vẹn ba phút, vì thế không phải ai cũng có thể thấy, thậm chí trong Tam giới hàng vạn năm mới xuất hiện một người thiên tuyển.

Nghe nói năm xưa Tây Vương Mẫu vì kiếp nạn cuối cùng của nhân gian đạo nên đã tìm Tử Đàm đang nở để hoàn thành chứng đạo phi tiên.

Có thể thấy, chỉ người có khí vận như Vương Mẫu mới được chứng kiến Tuyệt Tiên Tử Đàm nở một lần, Đế Tôn có được cơ duyên này hay không quả thực là chuyện không thể nói trước.

"Ca ca, huynh chắc chắn thiên hồn của thiếu nữ kia được phong ấn trong Tuyệt Tiên Tử Đàm Hoa Vương sao?" Ngoảnh đi ngoảnh lại, hai anh em đã tìm nửa ngày trời mà không thấy chút manh mối nào,

Ngộ Không có chút sốt ruột hỏi.

“Bất kể có hay không, cũng phải kiểm tra từng cái mới biết được.

Dưới mí mắt của Nữ Đế, ta không thể mượn ngoại lực, chỉ có thể dựa vào cơ duyên và khả năng phán đoán để tìm kiếm.” “Vậy huynh không lo thiên hồn tiên hoa bị Nữ Đế phong ấn trước sao?” Đế Tôn lãnh đạm cười: “Nàng ta nếu thật sự có bản lĩnh đó thì không cần để cơ thể muội muội song sinh trong băng quan đâu.

Thiên hồn lấy việc ngưng dựng tiên nguyên làm gốc, là hồn nguyên thể hiện thần lực rõ nhất, cũng là trọng điểm trong tam hồn, không có gì bất ngờ thì đóa Hoa Vương cuối cùng mới là khó tìm nhất, cũng khó chế ngự nhất.” Uỳnh đoàng!

Đang lúc Đế Tôn nói chuyện, trước mặt hai người đột ngột xuất hiện một hố khổng lồ, cả mặt đất sụt lún xuống tận vực sâu.

“Ơ?

Cái quỷ gì thế này?

Ca ca, vừa rồi đệ không hề cảm nhận được dao động sức mạnh nào, mặt đất đột nhiên sụt xuống, cơ chế kích hoạt chắc chắn ở sâu dưới lòng đất.” Đế Tôn nhìn Ngộ Không một cái: “Đệ ở trên này canh chừng, ta xuống dưới xem trước, nếu không có lời của ta, nhất định không được cử động, ta không quen thuộc bên trong, có thể sẽ bị lạc.” Ngộ Không nghiêm túc gật đầu, triệu hoán Kim Cô Bổng cắm mạnh xuống đất: “Lão đại yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!” Dưới lòng đất, Đế Tôn kinh ngạc phát hiện nơi này ẩn chứa một đường hầm, hắn bản năng phóng xuất tinh thần lực để dò xét nông sâu, nhưng phát hiện tinh thần lực của mình như đá chìm đáy bể, không có phản hồi.

Không nghi ngờ gì, sự quái dị nơi đây khiến Đế Tôn đặc biệt chú

ý, nhưng lúc này để tìm Tuyệt Tiên Tử Đàm, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Càng tiến sâu vào hầm, hương hoa nồng nàn càng phả vào mặt, đi tới cuối hầm, một không gian địa cung rộng lớn hiện ra trước mắt.

Trên thạch đài ở giữa, một đóa hoa màu tử kim đang tỏa sáng rực rỡ, xung quanh lấp lánh những điểm sáng tử kim huyến lạn, trông vô cùng đáng yêu.

"Chẳng lẽ là Tuyệt Tiên Tử Đàm?" Đế Tôn vui mừng, thử tiến lại gần thạch đài, nhưng dưới chân đột nhiên mọc lên vô số dây leo, nhanh chóng quấn chặt lấy đôi chân hắn, hạn chế hành động.

"Hừ, quả nhiên không đơn giản như vậy." "Lạc lạc lạc, Đế Tôn tiểu ca ca, nô tỳ phụng mệnh Nữ Đế chờ ở đây đã lâu rồi." Giọng nói rõ ràng phát ra từ thạch đài kia, trong chớp mắt, đóa tiên hoa trên đài nhanh chóng hóa thành hình người, là một nữ tử quyến rũ mặc trường bào tử kim, vẻ mặt lẳng lơ tiến về phía Đế Tôn.

"Ngươi không phải Tuyệt Tiên Tử Đàm!" "Chính xác mà nói, ta là hoa yêu sinh ra từ Tuyệt Tiên Tử Đàm, cũng là con cái của nó.

Mỗi một đời không thể tiến vào thời kỳ trưởng thành đều là sản vật cơ hình, loại yêu linh thể như ta tồn tại trên đời ý nghĩa duy nhất chính là bạn sinh thủ hộ!

Chỉ khi chờ đến lúc bản thể trưởng thành nở rộ, tắm mình trong thiên địa dị tượng, mới là cơ hội duy nhất để hoa yêu chúng ta được trọng sinh lần thứ hai." Đế Tôn bấy giờ mới vỡ lẽ.

"Thì ra là thế...

Vậy là, thôn phệ hấp thu sinh mệnh lực của ta cũng có thể giúp ích cho ngươi sao?" Hoa yêu cười càng thêm nồng đậm: "Trên người Đế Tôn ca ca có tất cả khí tức Hoa Vương, lại có huyết mạch Kim Liên

Tử, tự nhiên là bổ phẩm hoàn mỹ nhất mà hoa yêu chúng ta khao khát.

Nữ Đế có chỉ, nếu có thể đoạt được huyết mạch của ngươi, ngài sẽ đích thân ban cho ta cơ hội niết bàn!" Đế Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, không nói thêm lời thừa thãi nào, trên người một luồng hỏa thần chi quang đỏ rực nhanh chóng hiện ra, đốt cháy đám dây leo trên người thành tro bụi trong thời gian ngắn, khôi phục lại khả năng hành động.

Chương 858

"Ồ?

Ngọn lửa này còn mạnh hơn cả Cửu Ly Chân Hỏa, quả nhiên không hổ danh là nhân vật cái thế đã phá vỡ Cửu Trọng Thiên, mở ra kỷ nguyên Thần Ma!" Nữ yêu chân thành nịnh nọt Đế Tôn một câu, nhưng sự đánh giá như vậy dường như không đủ để làm Đế Tôn thay đổi thái độ.

"Không cần phí lời, ta không muốn kết bạn với ngươi, cách duy nhất để ngươi giữ mạng là nói cho ta biết vị trí thực sự của Tuyệt Tiên Tử Đàm." Nữ yêu không thèm để ý, nũng nịu một tiếng: "Ta biết, ngươi nhất tâm muốn tìm chân thân của Lão Tổ.

Thú thật là đừng tốn công nữa.

Vì Lão Tổ hoàn toàn khác biệt với tiên hoa thông thường, không chỉ là ngươi vĩnh viễn không tìm thấy vị trí, mà dù có tìm được, cũng không có duyên thấy được kỳ cảnh Tử Đàm nở rộ trong chu kỳ ba mươi ba năm, bởi vì...

Tử Đàm vừa mới nở cách đây ba tháng rồi." Sắc mặt Đế Tôn khựng lại, sau đó nhìn sâu vào mắt hoa yêu, lời đối phương nói tuyệt đối không giống đang nói dối, nếu muốn bịa chuyện thì hoàn toàn có thể lấy lý do khác.

"Làm sao chứng minh lời ngươi nói là thật?" Nữ yêu đột nhiên chỉ tay một cái, ánh sáng tử kim dày đặc lấp lánh hiện ra, phản chiếu cảnh tượng Tử Đàm nở rộ.

Trong hình ảnh, đó là một cây hoa tử kim khổng lồ, cao tới mười mấy mét, chẳng khác gì hình dáng của một cây cổ thụ chọc trời, căn bản không đơn giản như một đóa tiên hoa.

"...

Đây là Tuyệt Tiên Tử Đàm?" "Không sai.

Sao nào, kinh ngạc lắm phải không?

Tuyệt Tiên Tử Đàm phong ấn sức mạnh chân tiên từ kỷ nguyên trước, một mạch Tử Vi Đại Đế năm đó khi vẫn lạc đã phong ấn mệnh tinh của mình vào trong hạt giống Tử Đàm yêu quý nhất, chính vì thế mới có năng lực phong ấn thiên hồn của Nữ Oa kia, bản thân huyết mạch của hoa sở hữu thuộc tính tiên nguyên cường đại, sinh trưởng vô cùng phồn thịnh, hoa thông thường không thể sánh bằng." Đế Tôn gật đầu liên tục: "Quả là một đóa vạn hoa chi vương, diễm quan quần phương, danh bất hư truyền!" Trong thoáng chốc, khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười mãn nguyện, đồng thời hai mắt đột nhiên bùng lên tinh quang, hai đồ đằng Bỉ Ngạn Hoa Vương hiện lên trong con ngươi, quang mang đồng lực thực chất hóa ngay lập tức khóa chặt tử đàm hoa yêu trước mặt, khiến ả không thể cử động phân hào, chỉ có thể vẫy vùng trong vòng sáng đồng lực mạnh mẽ.

"Ngươi định làm gì!" Đế Tôn cười như không cười nhìn đối phương: "Ta luôn giữ lại thủ đoạn đồng lực không phóng ra, chính là để lừa ngươi nói ra sự thật.

Ngươi tự cho rằng ta vĩnh viễn không có cơ hội tìm thấy Tuyệt Tiên Tử Đàm, nhưng bây giờ, một khi ta đã khống chế hồn hải của ngươi, không có gì là ta không làm được.

Để trao đổi, không lâu nữa, ta sẽ để ngươi tắm mình trong ánh sáng niết bàn." Dứt lời, Đế Tôn phong thái ung dung phất tay, không thèm để ý hoa yêu định làm gì, trực tiếp đánh hồn nguyên của ả về hình thái nguyên thủy, nhanh chóng xâm nhập vào ký ức, chẳng mấy chốc đã tìm thấy vị trí bản thể của Tuyệt Tiên Tử Đàm.

Thì ra, nó nằm ở sâu trong nội thành Nữ Nhi Quốc, tại một nơi gọi

là Lạc Anh Than, vốn là nơi tắm rửa cấm kỵ của Nữ Đế, cũng là bảo địa có tiên nguyên nồng đậm nhất toàn nội thành.

Tuyệt Tiên Tử Đàm được trồng ngay giữa một hòn đảo nhỏ trong hồ.

"Sỏa hầu, đi thôi!" Đế Tôn búng tay một cái về phía sau, Ngộ Không vốn đang chống gậy ngủ gật ở miệng hang giật nảy mình, vội vàng hóa thành một đạo khói bay đến bên cạnh Đế Tôn, hai anh em cùng bay về hướng Lạc Anh Than.

Đến nơi, Đế Tôn và Ngộ Không đều bị cảnh đẹp trước mắt thu hút, hoàn toàn ngẩn ngơ.

"Trời ạ, nơi này đẹp quá đi mất!

Chỉ tiếc sương mù che phủ, không nhìn rõ dưới mặt nước." "Ca ca, đợi gì nữa, anh em ta vất vả cả đường dài rồi, giờ là lúc hưởng thụ một chút!

Tắm một cái đã!" Lần này, Đế Tôn không từ chối đề nghị của Ngộ Không.

"Hừ, đừng trách ta không nhắc nhở, đây là dục tràng riêng của Nữ Đế, tắm rửa đơn giản thôi, đừng có đắc ý quá mà quên mình, ngộ nhỡ xung quanh ẩn giấu cấm chế thì hậu quả khôn lường." Ngộ Không nào nghe lọt mấy lời đó, sớm đã bị hương thơm của nước trì tiên linh phía dưới làm cho thần hồn điên đảo, trực tiếp nhảy ùm xuống.

Đế Tôn thì văn minh hơn nhiều, hắn đáp xuống vùng nước ở giữa, đồng thời tỏa tinh thần lực ra xung quanh, mong sớm tìm thấy vị trí cụ thể của Tuyệt Tiên Tử Đàm.

"Hô... vất vả bao lâu nay, từ khi rời khỏi chỗ Công Minh đến giờ, chưa bao giờ được thư giãn thế này, mụ Nữ Đế kia thật biết hưởng thụ." Nhắm mắt lại, tận hưởng hương thơm trong không gian, Đế

Tôn đột nhiên nhận ra một luồng khí tức đặc thù lướt qua.

Khi hắn mở bừng mắt ra, trước mặt đã xuất hiện một cái đầu nhỏ linh động, thiếu nữ cách Đế Tôn chỉ trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, tâm tính trầm ổn như Đế Tôn mà lúc này cũng bản năng thốt lên kinh ngạc.

"...

Ngươi?" "Hắc hắc, đại ca, mới ở trong Tu Di Giới của huynh một chút mà đã không nhận ra muội rồi sao?" Nhìn kỹ lại, cái đầu nhỏ đang cười hì hì đó chẳng phải ai khác, chính là thiếu nữ trong băng quan!

"Phù... ta cứ ngỡ là mụ điên Nữ Đế kia, hèn chi, với sự cao ngạo của nàng ta, tuyệt đối không đời nào chịu gặp ta ở nơi này.

Nói đi cũng phải nói lại, khoảnh khắc ngươi vừa xuất hiện, bản năng đầu tiên của ta là tưởng nhầm thành Nữ Đế, suýt chút nữa đã ra tay với ngươi rồi.

Nhưng khí tức của ngươi và mụ đàn bà kia có chút khác biệt, không khó để phân biệt." Đôi mắt linh động của thiếu nữ, chiếc răng khểnh nhỏ cười lên trông vô cùng rạng rỡ, đột nhiên nàng phóng ra một luồng khí tức, dẫn dắt Đế Tôn bơi nhanh về một hướng trong hồ.

Chương 859

"Đi theo muội!" Đế Tôn không phản kháng, để mặc cô bé dẫn đi, chẳng mấy chốc đã đến một khu vực đầy cánh hoa tím trôi bồng bềnh, nhìn kỹ lại, chính là hòn đảo nhỏ giữa hồ nơi Tuyệt Tiên Tử Đàm đang nở rộ!

"Chẳng lẽ, muội cảm ứng được khí tức thiên hồn nên mới chủ động đưa ta tới đây?" Thiếu nữ gật đầu liên tục: "Chỉ tiếc là Tuyệt Tiên Tử Đàm mới nở được một tháng, để đến kỳ nở tiếp theo nhanh nhất cũng phải mấy chục năm nữa, hoa không nở, hồn không tỉnh, muội tự nhiên cũng không có cách nào phục sinh hoàn toàn." Đế Tôn cười khẽ: "Yên tâm, Đế Tôn ta đã bảo nở, nó bắt buộc phải nở!" Lời nói vẫn bá khí như xưa, chỉ thấy Đế Tôn vỗ nhẹ mặt nước, cả người nhảy vọt lên không trung, sau vài bước chân đã vững vàng đáp xuống hòn đảo nhỏ.

"Thực ra, muốn hoa nở lại cũng không phải là không thể, nếu ta dốc toàn lực diễn hóa quy luật thời không, thay đổi quy tắc thời gian cục bộ của hòn đảo này, cưỡng ép đẩy lùi mấy chục năm sau về hiện tại, cũng không phải là không làm được." Chính là thời gian có thể thay đổi tất cả.

Một người nếu đủ mạnh để thay đổi quy tắc thời gian và không gian, thì thực lực của người đó đã không thể dùng lý thường mà suy xét được nữa.

Không nghi ngờ gì, Đế Tôn đứng trên đảo lúc này chính là sự tồn tại có thể chúa tể vận mệnh của tiên hoa.

"Chắc chắn thật sự muốn lợi dụng sức mạnh pháp tắc vô thượng để cưỡng chế gian trật tự sao?

Nếu thật sự làm vậy, có khả năng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Đại ca, thiên mệnh bất khả vi!" Trong đầu, Đế Tôn nghe thấy tiếng nhắc nhở của Địa Nhân song hồn, nhưng giọng nói đó vô cùng mờ nhạt, đứt quãng, thậm chí không thể kết nối thành một câu hoàn chỉnh, chỉ có thể lờ mờ đoán được nguồn gốc và ý nghĩa đại khái.

Nhưng một khi Đế Tôn đã quyết định, trong Tam giới e rằng không ai có thể thay đổi được.

"Ta ý đã quyết, không cần nói nhiều.

Tuyệt Tiên Tử Đàm, ta nhất định phải khiến ngươi vì ta mà nở rộ thêm một lần nữa." Đế Tôn vô cùng bá khí nói với đạo hồn thể thiếu nữ bên cạnh, đối phương lộ ra một nụ cười mỉm yên nhiên, khoảnh khắc hai người bốn mắt nhìn nhau, trông giống như một đôi nam nữ si tình đang cùng mong chờ một màn pháo hoa thịnh thế.

Đế Tôn chậm chậm nhắm mắt, trong lòng bàn tay hai luồng pháp tắc chi lực thuần túy nhất nhanh chóng ngưng tụ, xung quanh cơ thể hắn, những tia kim quang đủ màu liên tục bùng phát, tôn lên dáng vẻ như trích tiên từ Cửu Thiên hạ phàm, thụy thải thiên điều, hào quang vạn trượng, một phong thái cường hoành độc nhất vô nhị được pháp tắc già thiên lựa chọn.

Cảnh tượng đó lọt vào mắt hồn thể thiếu nữ bên cạnh, khiến nàng cũng có phần ngẩn ngơ.

"Mau, mau ngăn lại!" Thấp thoáng, đạo hồn âm đứt quãng từng xuất hiện trong đầu Đế Tôn lại lặng lẽ vang lên bên tai hồn thể thiếu nữ trước mặt.

"A, cảm giác thế nào?

Người đàn ông này sắp sửa vì giúp ngươi đoạt lại thiên hồn mà

phải chôn thây dưới cơn thịnh nộ của chư thiên vạn đạo!

Một người đàn ông ưu tú như vậy, thật đáng tiếc...” Giọng nói rõ ràng phát ra từ chính hình bóng thiếu nữ trước mặt.

Tiếc rằng Đế Tôn đã hoàn toàn tiến vào trạng thái ngự đạo, không có cơ hội tận mắt chứng kiến, hình bóng thiếu nữ trước mặt chính là linh hồn bản nguyên của Nữ Đế!

Còn đạo hồn âm đứt quãng kia mới là hồn niệm của thiếu nữ trong băng quan đang ngủ say trong Tu Di Giới!

Nữ Đế mạo danh thiếu nữ băng quan, vốn có ngoại hình giống hệt muội muội song sinh, xuất hiện trong hồ để dẫn dụ Đế Tôn vào trung tâm đảo, mục đích là mượn thủ đoạn bài tẩy cuối cùng, dùng uy thế thần ma vô tận của Tam giới để diệt sát Đế Tôn tại đây!

Sau khi đích thân tiếp xúc với Đế Tôn và chứng kiến hành động đạp nát Thần Ma Đài, Nữ Đế hoàn toàn nhận ra không thể đối đầu với một kẻ yêu nghiệt như vậy, Đế Tôn phá hủy luật lệ của Nữ Nhi Quốc cũng không ai có thể thay đổi, cả hai con đường đều không thông, Nữ Đế chỉ có thể mạo hiểm, lợi dụng cô muội muội song sinh để lừa Đế Tôn vào tử cục.

“Đừng mà, cầu xin tỷ tỷ, dù có hủy diệt linh hồn của muội, cũng cầu tỷ đừng làm hại huynh ấy, huynh ấy vô tội!” Nụ cười của Nữ Đế càng thêm băng lãnh: “Muội muội tốt của ta, đây là mệnh của ngươi.

Ta không chỉ muốn có toàn bộ thần lực của ngươi, mà còn muốn ngươi tận mắt thấy người đàn ông nhất tâm giúp ngươi phục sinh bị hủy diệt!

Đây chính là vận mệnh ngươi phải gánh vác từ khi sinh ra, là cái giá phải trả!” Đạo hồn niệm đứt quãng kia dường như bắt đầu nức nở, nhưng không có cách nào khác.

Thiên hồn ngưng tụ thần nguyên bị khiếm khuyết khiến hồn lực của thiếu nữ băng quan trước mặt Nữ Đế không đáng nhắc tới, bị áp chế gắt gao, đó cũng là lý do Nữ Đế có thể dối trời lừa đất, lừa gạt Đế Tôn.

Nữ Đế sở hữu sự căm ghét với muội muội như vậy là vì ban đầu nàng ta vốn có cơ hội kế thừa toàn bộ sức mạnh thần nguyên, trở thành Thượng Cổ Hoa Thần thực sự, nhưng tiếc thay lại đầu thai nhầm vào cơ thể song sinh tịnh đế, phần tinh hoa nhất của thần nguyên đều bị thiếu nữ băng quan kế thừa hết, để lại cho Nữ Đế phần sức mạnh yếu ớt cực ít.

Nào hay biết, lúc hai nữ tử mới sinh linh trí, nếu thiếu nữ băng quan có tâm thì hoàn toàn có thể dựa vào thần hồn mạnh mẽ để tiêu diệt Nữ Đế, nhưng nàng đã không làm vậy, cuối cùng vì mềm lòng mà bị Nữ Đế đoạt hồn thành công, bị phong ấn trong băng quan.

Đáng tiếc, Nữ Đế không những không biết ơn mà còn luôn muốn chiếm đoạt nhiều hơn, hận không thể đem mọi thống khổ thế gian trút lên đầu cô muội muội song sinh này.

Rắc rắc!

Kinh lôi Cửu Thiên nổ vang, vô số đạo quang thiên địa liên tục giáng xuống, Đế Tôn cũng bắt đầu chịu đựng sự tẩy lễ của quy luật vạn đạo thiên địa, lấy nhục thân làm vật dẫn, cưỡng ép dẫn động quy luật thời không, thay đổi quỹ đạo thời gian trên hòn đảo Tuyệt Tiên Tử Đàm.

Phải biết rằng, pháp tắc thời không là một trong những quy luật nguyên thủy mạnh mẽ nhất thế gian, năm đó Đế Tôn ở không gian Lục Đạo Luân Hồi cũng chỉ lấy được một phần nhỏ mảnh vỡ pháp tắc, nay lại muốn cưỡng ép diễn hóa, quả là hành động nghịch thiên.

Thao tác này, e rằng Như Lai ở Tây Thiên cũng chưa chắc thực

hiện được, trong Tam giới, có lẽ chỉ có Đế Tôn mới dám thử.

Tất nhiên, Đế Tôn không phải kẻ lỗ mãng, hắn hiểu rõ thực lực của mình, dám quyết định như vậy đều vì có nắm chắc thành công.

Chương 860

Chẳng mấy chốc, sau khi cưỡng chế nghịch chuyển thời không được mở ra, xung quanh hòn đảo tự động ngưng tụ một vòng sáng hỗn độn, bao phủ tất cả mọi thứ bên trong.

Vòng sáng đó chính là vùng biên giới nơi thời gian bị cưỡng chế nghịch chuyển, xảy ra hỗn loạn với thế giới hiện thực.

Về lý luận, lúc này không gian bên trong đảo không còn tồn tại cùng vĩ độ với hồ nước trong nội cảnh Nữ Nhi Quốc nữa, Đế Tôn lợi dụng sức mạnh pháp tắc thời không để khiến một khu vực nhỏ quay ngược lại thời gian của ba mươi ba năm trước.

Mỗi phân mỗi giây nghịch chuyển đều được hoàn thành dưới áp lực cực lớn mà Đế Tôn đang gánh chịu, thứ hắn đang tắm mình chính là uy áp kinh khủng của quy luật chư thiên vạn đạo, luồng sáng dần trở nên to lớn kia dường như có thể nghiền nát vạn vật thế gian bất cứ lúc nào.

"Không..." Trong Tu Di Giới, hồn âm yếu ớt của Địa Nhân song hồn bắt đầu run rẩy, thiếu nữ băng quan đau đớn thấu tim, tuy không thể cảm nhận chân thực áp lực và thống khổ mà Đế Tôn đang chịu đựng, nhưng ở trong Tu Di Giới lại có thể thấy rõ toàn bộ không gian đang khẽ chấn động theo sự áp bách của sức mạnh vô tận kia.

Mạnh như Đế Tôn, vị chí cường giả chiến thiên đấu địa không ai địch nổi đó, cũng khó lòng chống lại sự phẫn nộ của tất cả pháp tắc trong Tam giới!

Người đàn ông này, vì một lời hứa mà nghịch thiên hành đạo!

Theo thời gian trôi qua, sức mạnh Đế Tôn phải gánh chịu càng lúc càng mạnh, từng lớp thủ đoạn phòng hộ liên tục sụp đổ, lúc này quỹ

đạo thời gian của hòn đảo Tuyệt Tiên Tử Đàm đã lùi về ba tháng trước, nhưng nhịp độ này vẫn chưa đủ, phải tiếp tục kiên trì!

Nếu dừng lại ở bất kỳ thời điểm nào trước khi đạt tới điểm thời gian cuối cùng, Đế Tôn sẽ không còn cơ hội thi pháp lần thứ hai, tất cả những mảnh vỡ pháp tắc thời không kia cũng sẽ theo đó mà biến mất.

"Mẹ nó, ca ca lại bắt đầu nghịch thiên rồi sao?" Ngộ Không lúc này mới lần theo dấu vết tìm tới, thử xuyên qua lớp vòng sáng hư không trong suốt bên ngoài đảo, nhưng chưa kịp chạm vào trung tâm vòng sáng đã suýt bị quy luật vạn đạo hư không kinh khủng xé nát.

"Trời ạ!

Đến cả quỹ đạo thời gian cũng thay đổi được?

Ca ca, làm vậy có đáng không?

Có thật sự đoạt lại được thiên hồn cho thiếu nữ kia không?" Ngộ Không ở bên ngoài lo lắng cuống cuồng, thì phát hiện sau lưng không biết tự lúc nào đã xuất hiện vô số luồng khí tức mạnh mẽ.

Quay đầu nhìn lại mới thấy, hóa ra là đám cực lạc sứ giả từng tới Thiên Vũ Lâu và đám tay sai của Nữ Đế đều đã hiện thân.

"Hừ!

Đám các người cũng muốn đánh nhau với lão Tôn sao?" "Không, Tôn trưởng lão hiểu lầm rồi, chúng ta đều vì mộ danh mà đến!

Sức mạnh này là do Đế Tôn nghịch chuyển chư thiên sinh ra dao động, cuộc đối đầu cuối cùng với Nữ Đế đã vượt ra khỏi khả năng can thiệp của chúng ta, chúng ta đến đây chỉ vì muốn chiêm ngưỡng sức mạnh của cường giả đỉnh tiêm mà thôi." Nghe những lời đó, Ngộ Không mới thầm thở phào nhẹ nhõm, bởi vì nếu đám người này thật sự xông lên, chỉ dựa vào mình mà không có Đế Tôn che chở, tuyệt đối

sẽ thảm hại vì bị hội đồng.

Rắc rắc!

Khi mọi người tụ họp bên hồ, trên chín tầng mây, một tiếng lôi minh điện thiểm lại xuất hiện, thấp thoáng có một con kim long đạp vân hiện ra, quấn quanh cột sáng thiên kiếp kim quang do sức mạnh pháp tắc hội tụ thành, lao xuống khóa chặt khí tức của Đế Tôn để chuẩn bị trừng phạt.

"Kẻ ngỗ nghịch chư thiên đã chọc giận thiên đạo long uy, vạn đạo giáng xuống Nghịch Long Chi Kiếp, xem kìa...

Đế Tôn một đời thiên kiêu, e rằng sắp trở thành lịch sử rồi." Đám cường giả lúc này không còn phân biệt lập trường, trong mắt chỉ còn lại sự tiếc nuối vô hạn và sự tôn sùng đối với cường giả thực thụ!

Từ xưa đến nay, thiên chi kiêu tử nhiều không đếm xuể, nhưng có mấy ai dám vì một chấp niệm của bản thân mà ngỗ nghịch chư thiên vạn đạo?

Không nghi ngờ gì, phong mang và uy danh của Đế Tôn, dù trận chiến hôm nay có ngã xuống thì cũng định sẵn sẽ vang dội Tam giới, trở thành vĩnh hằng.

Cùng lúc đó, Minh Giới chi chủ Hỏa Vũ cùng Thập Đại Diêm La đồng thời mở Thiên Mục từ Minh Giới nhìn về phía vị trí Nghịch Long Kiếp giáng xuống nhân gian, vô cùng căng thẳng nhìn Đế Tôn.

Tế Công ở Thiên Giới, thậm chí là Phật Thổ Tây Thiên, các lộ tiên ma trong Tam giới từ khắp bốn phương tám hướng đều đổ dồn ánh mắt về đây.

Một con rồng, hủy diệt một đoạn truyền kỳ hay tạo nên một đoạn vĩnh hằng, đều chỉ trong một khoảnh khắc.

Thấy quỹ đạo thời gian sắp sửa thay đổi hoàn thành, nhưng

Nghịch Long Kiếp đã giáng xuống, Đế Tôn không còn nhiều cơ hội để trì hoãn, hắn hiểu rằng muốn Tuyệt Tiên Tử Đàm nở rộ trở lại, hoàn thành thần tích thiên hồn quy thể cho thiếu nữ, bất kể phải trả giá lớn thế nào cũng nhất định phải ngăn chặn con rồng kiếp kia.

"Ha ha ha!

Đến đây đi, để ta xem trong Tam giới mênh mông này, liệu có sức mạnh nào có thể ngăn cản Đế Tôn ta!" Tiếng cười cuồng bạo vang lên bao phủ toàn bộ Nữ Nhi Quốc, truyền vào tai của mỗi người đang dõi theo từ các không gian khác.

Khoảnh khắc này, Thần Ma Phần Thiên Diễm của Đế Tôn thể hiện trạng thái đỉnh phong, mỗi một đạo thần ma chi hỏa đã bị chinh phục đồng thời giáng lâm, bốn người sở hữu thần nguyên là Nữ Oa, Chúc Dung, Công Minh và Tế Công mỗi người đánh ra một đạo hồn thể, vượt qua chiến trường hư không phía trên, cùng lúc thúc động thần lực cho Đế Tôn.

Cảnh tượng hùng vĩ tiền sở vị kiến!

"A Di Đà Phật...

Chương 861

Xem ra Quan Âm đại sĩ lo lắng dư thừa rồi." "Phật Tổ, tạo hóa của Đế Tôn còn lớn hơn nhiều so với dự đoán ban đầu của chúng ta, sức mạnh và thần nguyên hắn có thể ngự trị đều đã vượt ngoài tầm kiểm soát của ta, ta lo rằng..." Như Lai bảo tướng trang nghiêm lộ ra một nụ cười bao dung bác ái: "Lo rằng Đế Tôn sẽ dùng sức mạnh Phần Thiên Diễm làm loạn trật tự Tam giới, biến thành một cái thế Ma Hoàng không ai cản nổi sao?

Sẽ không đâu." "Ồ?

Phật Tổ thực sự có lòng tin như vậy sao?

Phải biết rằng, với giai đoạn trưởng thành hiện tại của Đế Tôn, sức mạnh của hắn gần như ngang ngửa với sức mạnh ta có thể vận động, nếu thật sự luyện thành Cửu Cửu Quy Nhất Thần Ma Phần Thiên Diễm đại thành, thì ngay cả Thượng Cổ Chí Cao Thần cũng không làm gì được, đến lúc đó không ai có thể ngăn cản." Phật Tổ ung dung lên tiếng: "Thần Ma Phần Thiên Diễm vốn do người mở ra, Thần Ma chi kiếp do hắn bắt đầu thì cũng sẽ do hắn kết thúc, quỹ đạo phát triển của Tam giới là ý chí của chúng sinh, sức mạnh của một cá nhân dù mạnh đến đâu cũng không thể đối kháng với ý chí chúng sinh, nếu Đế Tôn thật sự nảy sinh ý định nghịch loạn, tức là muốn đối kháng với chúng sinh, ngươi nghĩ hắn sẽ làm vậy sao?

Nếu hắn thực sự không có lòng bi mẫn, chỉ nhất tâm đi theo con đường Chí Tôn Ma Đạo, thì e rằng chúng sinh cực lạc trong Nữ Nhi Quốc đã bị đồ sát sạch sẽ từ lâu rồi." Trí tuệ của Phật Tổ nhanh chóng được chúng Phật Tây Thiên nhất trí công nhận, tiếng Phật âm tụng niệm cũng nhanh chóng ngưng tụ từ Tây Thiên giáng xuống, cùng hòa

nhập vào hồn lực của bốn đại thần nguyên, trở thành một luồng trợ lực cường hoành cho Đế Tôn.

"Trời ạ!

Đến cả Phật môn Tây Thiên cũng đứng cùng chiến tuyến với Đế Tôn, xem ra mưu đồ lần này của Nữ Đế bệ hạ thật sự xôi hỏng bỏng không rồi." Cuối cùng, Long Kiếp tan nát, Đế Tôn nhất nộ chấn Cửu Thiên, tiếng gầm lâm li hóa thành một luồng sóng thần lực không thể cản phá, trong nháy mắt thôn phệ luồng sáng Nghịch Long Kiếp từ trời cao giáng xuống, phá hủy mọi sức mạnh chế tài của chư thiên vạn đạo.

Khi cột sáng biến mất, Tuyệt Tiên Tử Đàm nở rộ như lúc đầu!

Ánh hà quang tử kim rực rỡ phản chiếu màu sắc cả bầu trời, khiến tất cả những người quan sát được thấy màn mưa hoa đẹp nhất thế gian, đóa Tử Đàm khổng lồ nở rộ, mỗi cánh hoa đều duy mỹ tinh tế, như nở ra vô số linh hồn đẹp nhất thế gian, khẽ khàng vẫy chào nơi sâu thẳm linh hồn của mỗi người xem.

Hoa nở rộ, thiên hồn quy vị, trong vô số cánh hoa tử kim, cánh hoa đẹp nhất nhanh chóng huyễn hóa ra thiên hồn thần nguyên của thiếu nữ băng quan, dao động thần lực mạnh mẽ nhanh chóng bao phủ xung quanh, cũng khiến đạo hồn thể mà Nữ Đế huyễn hóa ra bị trọng thương.

"Đại ca, cảm ơn huynh đã làm tất cả vì muội!

Muội vốn là Thượng Cổ Hoa Thần chuyển thế, nguyện dùng duyên nợ bách thế để làm người thủ hộ của huynh, tùy tùng bạn sinh bất hủ cùng linh hồn huynh!" Thiên hồn thiếu nữ vừa nói vừa dùng thần lực mạnh mẽ triệu hồi Địa Nhân song hồn, tam hồn hợp nhất, nhục thân thiếu nữ bay ra khỏi Tu Di Giới, thực sự dung hợp làm một với hồn thể hoàn chỉnh.

Tam hồn quy vị, thất phách được tái sinh trong bảy cánh hoa hoàn mỹ nhất của Tử Đàm.

Mọi người đều thấy, khi thiếu nữ băng quan thức tỉnh, cũng có nghĩa là sinh mệnh của Nữ Đế đã đi đến hồi kết.

Lần này, muội muội song hoa tịnh đế trải qua kiếp nạn, cuối cùng cũng thấy ánh mặt trời, đợi được Đế Tôn nghịch loạn thời không, đợi được sinh mệnh lực nở rộ một lần nữa.

Khi hồn lực của Nữ Đế hoàn toàn tịch diệt, vòng sáng Hoa Thần hoàn chỉnh cuối cùng cũng giáng xuống, thiếu nữ cũng đem đạo thần nguyên thứ năm trong cơ thể dung nhập vào người Đế Tôn.

Thì ra, thiếu nữ chính là người ban tặng đạo thần nguyên cuối cùng còn thiếu cho cổ ma hồn ngũ giai của Đế Tôn, nhưng cô bé này còn quyết liệt hơn bốn sứ giả thần nguyên trước đó, trực tiếp đem sinh mệnh lực của mình hòa làm một với Đế Tôn, chỉ giữ lại thần hồn và vòng sáng Hoa Thần để đời đời kiếp kiếp thủ hộ hắn.

Ta hứa với chàng đàm hoa nhất hiện, nhưng nguyện báo đáp bằng việc đời đời kiếp kiếp bạn sinh tương thủ.

Trận chiến này, cuối cùng Đế Tôn đã cười đến cuối cùng.

"Ơ!

Nhìn kìa, cơ thể Đế Tôn hình như gặp vấn đề gì đó, sức mạnh bản nguyên trong người đang vô cùng xao động!" Phía ngoài, không ít người quan sát nhanh chóng phát hiện ra vấn đề, khi Đế Tôn đồng thời nạp cả hai linh hồn của thiếu nữ băng quan và Nữ Đế vào cơ thể, dường như giữa cả hai nảy sinh sự bài xích vô cùng kịch liệt, không thể hoàn mỹ dung hợp cùng Đế Tôn.

Trớ trêu thay, vốn dĩ thiếu nữ băng quan muốn nghiền nát hồn nguyên của Nữ Đế để thành toàn cho Đế Tôn, nhưng nhanh chóng

phát hiện ra điều này không thể thực hiện hoàn mỹ, bởi vì Nữ Đế đã khống chế nguồn sức mạnh dự trữ vô tận của Nữ Nhi Quốc trong thời gian dài, trong cơ thể sớm đã nảy sinh Minh Căn do cổ ma hồn nguyên lột xác ngưng tụ thành!

Cái gọi là Minh Căn, chính là nhiều loại lực lượng cổ ma hồn không cùng nguồn gốc cùng ký sinh trong một thể, qua thời gian dài tích tụ tạo nên môi trường đặc thù cho ma hồn sinh sôi.

Nói đơn giản, người có Minh Căn có thể gánh vác nhiều và mạnh hơn các cổ ma hồn nguyên so với cường giả cùng cấp, đồng thời nảy sinh tác dụng bài xích với thần nguyên cùng giai.

Giống như túc mệnh của Nữ Đế và muội muội song sinh, dù có Đế Tôn can thiệp, ràng buộc vận mệnh của hai người vẫn chưa thể hoàn toàn giải trừ.

"Lại thế này...

Chẳng lẽ vì trong quá trình thôn phệ cổ ma hồn ngũ giai, hai luồng sức mạnh cực hạn của thần nguyên và ma hồn phụ thể là quan hệ song sinh tịnh đế, nên mới sinh ra bài xích, khiến quá trình tiến hóa Thần Ma Phần Thiên Diễm ngũ giai của ta gặp trở ngại?" Đế Tôn thực sự không ngờ trong quá trình dung hợp Phần Thiên Diễm ngũ giai lại gặp phải tình huống hóc búa như thế này.

"Hừ, ta không tin là không có cách nào trị được hai luồng sức mạnh này!" Đế Tôn vốn là một kẻ cứng đầu, chưa bao giờ tin có chuyện gì không thể hoàn thành, tay trái chưởng thần nguyên, tay phải khống ma nguyên, sau lưng đồ đằng xích viêm khổng lồ của Phần Thiên Diễm lại một lần nữa giáng lâm.

"Nửa thân là thần, nửa thân là ma...

Trời ạ, không chỉ trong Tam giới bao la này mà cũng có ngày sinh

ra một nhân vật nghịch thiên như vậy, sự tồn tại của Đế Tôn này thực sự đã vượt ra ngoài ranh giới quy luật của Tam giới, trở thành một sự tồn tại vô thượng không ai có thể chế ngự được rồi sao?" Quá nhiều người nảy sinh ý nghĩ đó, đặc biệt là khi đồ đằng Phần Thiên Diễm sau lưng Đế Tôn huyễn hóa ra, suy nghĩ này càng trở nên mãnh liệt hơn.

Uỳnh đoàng!

Cùng với những lần Đế Tôn cưỡng chế dung hợp song nguyên Phần Thiên Diễm, mỗi khi bản nguyên thần ma va chạm phát ra sức mạnh, đều lấy hòn đảo Tuyệt Tiên Tử Đàm làm lõi, điên cuồng tỏa ra mặt hồ xung quanh, mỗi đợt năng lượng cuồng bạo tràn ra đều dấy lên những đợt sóng kinh thế không thể cản phá.

Trong chớp mắt, Đế Tôn đã thử dung hợp song bản nguyên mười mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn không thành công.

Chương 862

"Hống hống, tiểu huynh đệ, e rằng gặp chút rắc rối rồi!" Lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên từ phía sau, bóng người đó rẽ đám cực lạc sứ giả ra, cưỡi trên một hồ lô rượu khổng lồ bay vào tầm mắt mọi người.

"Ơ!

Đó chẳng phải là gã sâu rượu Thái Bạch bị nhốt trong thiên lao nội thành sao?

Sao lão thoát ra được!" Đám sứ giả đồng loạt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng lại phát hiện dù ai trong số họ có ra tay cũng không thể giữ chân Thái Bạch dù chỉ một chút, lão giống như một đóa thanh liên gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, xem đám người như không có.

"Thái Bạch tiền bối!" Thái Bạch cười ha hả, cầm hồ lô rượu bên hông nốc một hơi thật mạnh, nhưng không nuốt vào bụng mà phun thẳng về phía Đế Tôn trước mặt, làm rượu bắn tung tóe lên người hắn.

Không đợi Đế Tôn hỏi, vị trí hư không đang tỏa hương rượu nhanh chóng huyễn hóa ra một màn quang mạc tinh thần, phác họa rõ nét hình thái hồn thể của hai bản nguyên thần ma đang bài xích lẫn nhau trong cơ thể Đế Tôn.

"Nhìn cho kỹ đi, hai chị em này là tiên hoa song sinh tịnh đế, mỗi người là vật ký thác của song bản nguyên thần ma, nếu cưỡng hành dung hợp chúng vào Phần Thiên Diễm, chắc chắn sẽ dẫn đến kết cục cả hai cùng hủy diệt, đừng có thử mù quáng như vừa rồi nữa, nếu không sức mạnh và đạo quả tích lũy bấy lâu nay của ngươi đều sẽ tan thành mây khói." Tuy Đế Tôn không rõ Thái Bạch làm sao đưa ra

được những phán đoán đó, nhưng đối phương đã xuất hiện vào thời điểm mấu chốt để chỉ điểm mê tân, hắn có đủ lý do để chọn tin tưởng.

"Vậy tiền bối, ta nên làm thế nào?" Thái Bạch cười hắc hắc: "Khó thì không khó, ngươi chẳng phải đã luyện ra hoa hồn đồng lực rồi sao?

Vậy thì dễ hơn nhiều, mắt trái phong tiên, mắt phải trấn ma, tu luyện ra Chí Tôn Thần Ma Đồng, dùng nền tảng đồng lực vô thượng để phong tồn hai bản nguyên thần ma ngũ giai, như vậy sự trưởng thành của Phần Thiên Diễm sẽ không bị bất kỳ sự can thiệp nào.

Tất nhiên, còn việc làm sao để hoàn mỹ dung hợp bản nguyên trong đồng lực với Phần Thiên Diễm của ngươi thì phải xem tạo hóa sau này rồi, phương pháp của ta chỉ có thể giúp ngươi giải quyết chuyện cấp bách trước mắt mà thôi." Đế Tôn nghiêm trọng gật đầu: "Dù sao đi nữa, phương pháp của ngài là phù hợp nhất với ta lúc này, đa tạ tiền bối chỉ điểm." Dứt lời, Đế Tôn không chút do dự, bắt đầu điều động đồng lực, từng đạo hoa hồn tiên hoa bắt đầu hiện lên trong con ngươi, sau đó phản chiếu vào hư không đêm tối, trở thành thành phần quan trọng trong quá trình tiến hóa đồng lực của Đế Tôn.

Mỗi đạo hoa hồn tiên hoa sau khi xuất hiện lại bắt đầu tan vỡ, hóa thành tinh hoa hoa hồn thuần túy nhất, cuối cùng quy về hai con ngươi của Đế Tôn, coi như là sự tẩm bổ mạnh nhất cho đôi mắt.

Hoa thông vạn vật chi linh!

Tinh hoa hoa hồn của các loại tiên hoa đỉnh cấp nhất hoàn thành dung hợp với con ngươi của Đế Tôn, đồng nghĩa với việc đôi mắt hắn có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ trên đời, bất kỳ ảo thuật nào cũng không thể gây ảnh hưởng đến Đế Tôn, đồng thời có thể trực tiếp giải phóng tinh thần lực mạnh mẽ từ đồng lực, thậm chí có thể dùng trực

tiếp trong chiến đấu, thiên phú này sớm đã không phải người thường có thể ngước nhìn.

Càng khoa trương hơn, đồng lực của Đế Tôn có thể tăng phúc cho các loại thần thông và bản năng đặc thù của riêng hoa hồn tiên hoa, nhưng những thứ đó phải đợi Đế Tôn tự mình lĩnh ngộ, nếu không thể đốn ngộ được bí quyết thì không thể trực tiếp thi triển.

Tất nhiên, ý nghĩa quan trọng nhất của việc làm này là để phong ấn hai đạo hoa hồn chí cường cuối cùng!

Nữ Đế và thiếu nữ băng quan, một đạo màu đỏ, một đạo màu xanh, ngưng tụ trong hư không mãi không tan biến.

Đế Tôn sớm đã đoán trước sẽ như vậy, dứt khoát không tiếp tục ép buộc nữa, đem hồn thể tinh tế trong suốt thu nạp hoàn mỹ vào đôi mắt.

“Vô cực song sinh, thần ma cộng tế!

Đây mới thực sự là món quà từ thượng đế!

Tiểu tử, đáp án của bài toán khó này ta không thể giải cho ngươi được, trên đời này có lẽ cũng chỉ có ngươi mới có thể vén bức màn bí ẩn cuối cùng.

Khi ngươi có thể khiến hai linh hồn kia bỏ qua hiềm khích cũ, tái kết làm một, thì Phần Thiên Diễm của ngươi có thể tiến hóa hoàn mỹ rồi.” Đế Tôn như suy nghĩ điều gì đó rồi gật đầu: “Ta tìm thấy hướng đi rồi.

Thái Bạch tiền bối, ân tình lần này Đế Tôn khắc ghi.” “Ha ha ha...

Vạn lần đừng có cảm ơn ta, nếu không có ngươi, ta cũng không thể dễ dàng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, nếu ngươi không áp chế được Nữ Đế thì ta e là phải tiếp tục chịu khổ trong thiên lao đó rồi...” Chí Tôn Thần Ma Đồng!

Loại đồng lực vô thượng trong Tam giới chỉ thuộc về một mình Đế Tôn, một mắt phong thần, một mắt trấn ma, càng có thể nhìn thấu hư vọng thế gian, ngự trị tiên hồn của vạn hoa.

Từ đây, hành trình chinh phục cổ ma hồn ngũ giai của Đế Tôn tạm thời khép lại.

Sở hữu được tất cả thu hoạch, Đế Tôn cũng không uổng công chuyến đi này.

Còn Ngộ Không, tên khỉ đột kia tuy thực lực không có tiến bộ quá rõ rệt nhưng nhìn chung cũng đã trưởng thành hơn một chút.

Quan trọng hơn, nhờ vào quan hệ với Đế Tôn, Ngộ Không được chỉ định làm Phó thành chủ danh dự trọn đời của Nữ Nhi Quốc, khiến tên khỉ ngốc sướng rơn, cũng coi như thỏa mãn.

Kết thúc những tranh chấp tại đây, Đế Tôn còn một nhiệm vụ quan trọng hơn, đó là quyết định con đường tương lai cho Nữ Nhi Quốc.

Một tòa thành nghiêng nước nghiêng thành từng ảnh hưởng đến toàn bộ nhân gian đạo này, sinh hay diệt đều nằm trong một ý niệm của Đế Tôn.

"Ơ?

Ca ca, huynh không định xóa sổ nơi này sao?

Hình như hơi khác với ý định ban đầu của huynh nhỉ!" Ngộ Không nghe quyết định của Đế Tôn thì giật mình kinh ngạc.

Chương 863

“Chớ có nôn nóng.

Ngộ Không, đệ có biết tướng cực lạc trong nội thành Nữ Nhi Quốc do đâu mà sinh ra không?” “Nữ Đế sao?” Ngộ Không gãi gãi tay lông hỏi ngược lại.

“Nàng ta chỉ là một người thực hiện mà thôi, tướng cực lạc xuất hiện ở mức độ nào đó cũng đại diện cho nguyện vọng của chúng sinh nhân gian đạo.

Ban đầu, ý định xây dựng Nữ Nhi Quốc của Nữ Đế cũng đáng được đề cao, chỉ có điều trong quá trình đó, nàng ta đã lồng ghép dục vọng và tư niệm của mình vào, từ một người dẫn đường trở thành một kẻ độc tài cuồng bạo, vì thế mới dẫn đến kết cục như ngày hôm nay.” Ngộ Không nửa hiểu nửa không, gãi đầu gật gật.

“Vậy theo ý của ca ca...” Đế Tôn cười nhạt: “Đơn giản thôi, ngoại thành sinh, nội thành diệt.

Từ nay về sau Nữ Nhi Quốc không còn cực lạc, nhưng sẽ mãi là vùng đất lạc thổ cho chúng sinh lầm than của nhân gian đạo.” Chỉ trong một ý niệm, Đế Tôn đã dễ dàng triệu hoán toàn bộ các giám khảo cực lạc sứ giả của Thiên Vũ Lâu năm xưa tới trước mặt.

Đế Tôn sở dĩ có năng lực này là vì đám cực lạc sứ giả trước mặt đa phần đều do hoa hồn tiên hoa hóa thành, đôi mắt của Đế Tôn chính là chí tôn trong loài hoa, chỉ xét riêng thân phận này, Đế Tôn đã có đủ tư cách để hiệu lệnh quần hùng.

“Các hạ có điều gì sai bảo?” Đế Tôn chậm rãi đứng dậy, liếc nhìn đám giám khảo một lượt, sau đó dừng ánh mắt nơi nữ lang che mặt kia, chính là nữ tử mặc đồ đen đã chấm điểm tuyệt đối cho hắn ở

vòng đầu tiên.

Dáng người tuyệt mỹ, tài khí phong lưu, sở hữu đôi mắt rạng rỡ như tinh thần, nhưng lại vì vết sẹo trên mặt mà để lại tâm kết.

Lần này, khi đối diện thêm một lần nữa, khiếm khuyết trên mặt nữ lang đã hoàn toàn biến mất, cả tấm mạng che trên mặt cũng nhẹ nhàng bay theo gió.

"Từ hôm nay, ngươi tên là Mặc Yên Như Trần, kế nhiệm vị trí Tân Quốc vương của Nữ Nhi Quốc, thống ngự các sứ giả hoa hồn, cùng nhau cai trị Nữ Nhi Quốc." "Cái... cái gì?

Tôi..." Cô gái thụ sủng nhược kinh, cả người hoàn toàn sững sờ, thực sự không ngờ Đế Tôn – chàng thí sinh trẻ tuổi để lại ấn tượng sâu đậm năm xưa, cuối cùng lại trở thành vị cứu tinh thay đổi cả cuộc đời mình.

"Trong Cực Lạc Chi Thành, ngươi là người phụ nữ đầu tiên mỉm cười với ta, ta thích dáng vẻ ngươi ngước nhìn tinh không, đây là phần thưởng ngươi xứng đáng nhận được.

Một người phụ nữ trong mắt có cả tinh không tuyệt đối sẽ không phụ lòng tòa thành này, giao nó cho ngươi, ta yên tâm." Đế Tôn vừa nói xong liền tùy tay phất nhẹ, để lại thần khí Đả Thần Tiên cho Mặc Yên Như Trần.

"Đây vốn là thần khí thủ hộ của Nữ Nhi Quốc, nay vật quy nguyên chủ, cầm thần khí này, các lộ yêu ma trong cảnh nội Nữ Nhi Quốc không kẻ nào dám làm càn, thấy thần khí này như thấy bản tôn ta, kẻ nào dám kháng lệnh là đối địch với ta." Lời của Đế Tôn vừa thốt ra, tất cả sứ giả hoa hồn trước mắt đồng loạt quỳ một gối, cúi đầu xưng thần trước nữ tử đang cầm tiên.

"Bái kiến Nữ Vương bệ hạ!" Như Trần sớm đã không biết nói gì

hơn, điều duy nhất nàng có thể làm là dùng ánh mắt rạng rỡ nhìn Đế Tôn và nghiêm trọng gật đầu.

"Đế Tôn các hạ yên tâm, dùng cả đời này, Như Trần sẽ thủ hộ Nữ Nhi Quốc, hoàn thành sự thác phó của ngài." Đế Tôn gật đầu liên tục: "Ta tin ngươi sẽ không làm ta thất vọng.

Đúng rồi, Thái Bạch tiền bối chắc cũng sắp rời đi rồi, còn quán rượu trong ngõ nhỏ nội thành kia, mong Nữ Vương đại nhân chiếu cố nhiều hơn, bản tôn đi đây, hẹn gặp lại sau." Dứt lời, Đế Tôn đã hóa thành một luồng sáng, biến mất trước mặt mọi người trong thành Nữ Nhi Quốc, theo sau hắn chỉ có duy nhất Ngộ Không.

Ngoảnh đi ngoảnh lại đã nửa tháng trôi qua, Đế Tôn và Ngộ Không đã hoàn toàn bỏ lại Nữ Nhi Quốc sau lưng, suốt quãng đường cũng không biết đã tiến xa bao nhiêu, chỉ có điều nhịp độ hành tiến của hai người lúc này rõ ràng chậm lại rất nhiều.

Đối với Đế Tôn, nếu không thể hoàn mỹ thôn phệ song nguyên thần ma trong Chí Tôn Thần Ma Đồng với Phần Thiên Diễm ngũ giai để tiến hóa thành hình thái Phần Thiên Diễm ngũ giai thực thụ, trong lòng hắn luôn thấy không yên tâm, càng không dám mạo hiểm tiếp tục thôn phệ hồn nguyên lục giai.

Chính vì thế, trên suốt quãng đường Đế Tôn tỏ ra khá thong dong, điều này lại khiến tên khỉ đột kia sốt ruột không chịu nổi.

"Lão đại của con ơi, chúng ta đã lượn lờ quanh đây một vòng lớn rồi, đừng nói là ma hồn phụ thể, đến cả một đối thủ ra hồn để luyện tay cũng không tìm thấy, thật vô vị quá đi." Con khỉ nói không sai, Đế Tôn đương nhiên hiểu tính nó.

Con khỉ này tuy chỉ là con khỉ nhưng phương diện tình cảm thì khát khao phong phú hơn người nhiều, nó luôn hy vọng có thêm vài người bạn, giống như lúc Hỏa Vũ và Thanh Hổ còn ở đây, dẫu sao

cũng náo nhiệt hơn.

Nhưng nhìn tình cảnh hiện tại, mẹ kiếp, càng đi tiếp càng thấy chán, đối thủ càng lúc càng mạnh, Ngộ Không gặp ai cơ bản cũng chỉ ở trạng thái bị ăn đòn, chẳng có ai gánh vác vai trò trợ thủ cùng nó, quả thực khiến nó bất lực.

"Đừng hoảng.

Ca ca hứa với đệ, sau khi phụ thể lục giai xuất hiện, nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của đệ, hoặc là thu thêm cho đệ vài tên sư đệ, hoặc là tìm cho đệ một cô chị dâu, đệ thấy sao?" "Hắc hắc, cảm ơn ca ca!" "Hử?

Thu sư đệ hay tìm chị dâu?

Mẹ kiếp, cái này thì liên quan gì đến lão Tôn ta chứ?

Này, anh hai lừa em à!!" Tiếp tục băng qua núi non và đại dương, Đế Tôn và Ngộ Không đến gần một thung lũng tiên âm lượn lờ.

Kỳ lạ ở chỗ, linh khí trên núi nồng đậm như vậy mà đến một ngọn cỏ đóa hoa cũng không thấy, điều này khiến một kẻ có địa vị Hoa Vương như Đế Tôn cảm thấy bất lực, đến cả cơ hội để khoe sự tồn tại của mình cho vạn hoa bái lạy cũng không có.

"Ca ca, đệ thấy ngọn núi này có gì đó không bình thường, linh khí dồi dào như vậy mà không có mấy món bảo vật cái thế thì đệ chẳng tin đâu." Đế Tôn cũng tán đồng gật đầu: "Không giấu gì Ngộ Không, ta cũng thấy vậy, đệ đi lên phía trước thăm dò đường đi, biết đâu lại có bất ngờ đấy!" Nhìn Đế Tôn một cái thật sâu, Ngộ Không tổng cảm thấy lão ca chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó nên mới cố ý bảo mình đi thăm dò để gạt mình ra, vì thế nó quyết định đa nghi một chút, khoanh tay trước ngực: "Hắc hắc, đệ không đi đâu, cơ hội tốt như vậy ca ca cứ hưởng thụ đi!" Đế Tôn cười khẽ: "Được thôi, ca ca đã cho

cơ hội rồi, đừng có hối hận đấy!" Ngộ Không làm vẻ mặt sắt đá, cứ thế để mặc Đế Tôn lướt qua bên cạnh mình, chưa đầy nửa phút sau, Đế Tôn đã cầm một cây tiên hoa quay trở lại.

"Hắc hắc, ngại quá, vừa vặn hái được một đóa Tuyết Linh Chi vạn năm, chúc mừng chúc mừng nhé Ngộ Không!" Con khỉ: "..." "Giờ thì biết hối hận rồi chứ?

Chương 864

Không tin lời ca ca nên bị thiệt, ấm ức không?" Ngộ Không nghe những lời mỉa mai của Đế Tôn thì suýt chút nữa bật khóc, Đế Tôn thấy vậy cũng không nỡ, ý vị thâm trường vỗ vỗ vai Ngộ Không.

"Đừng nản lòng, phía trước có một vùng bảo địa linh khí, lần này ca ca để đệ đi trước, được chưa?" Ngộ Không cười hắc hắc, đột nhiên ngẩng đầu thè lưỡi với Đế Tôn, hóa ra nãy giờ chỉ là sấm to mà không có mưa.

"Lão Tôn đi đây!" Đằng không, sau vài cú nhảy vọt, Ngộ Không đã đến vị trí Đế Tôn chỉ định.

Bản tính con khỉ vốn thuần phác thật thà, lại có bài học vừa rồi nên đáp xuống đất cái là không nói hai lời, bắt đầu đào bới điên cuồng như phát phong, kết quả đào nửa ngày trời, bảo vật chẳng thấy đâu, lại đào ra được một tấm bia mộ...

"Cái gì đây, gặp ma rồi sao?" Đế Tôn thong thả đáp xuống đất, thấy Ngộ Không hớt ha hớt hải đào ra thứ này, không nhịn được mà bật cười vài tiếng.

"Xem ra mệnh đệ khổ thật đấy Ngộ Không, nhưng không sao, để ca ca xem xem kẻ nào lại xây lăng mộ trên vùng đất phong thủy bảo địa này." Đế Tôn phất nhẹ tay, đạo văn cát bụi cuốn động, nhanh chóng thổi sạch mọi thứ che phủ xung quanh bia mộ.

Đúng như Đế Tôn dự đoán, trên bia mộ không hề có một chữ nào, nhưng khi đồng lực mạnh mẽ khóa chặt lên bề mặt bia mộ, hai luồng hồn lực dao động vô cùng rõ rệt liền xuất hiện.

Hóa ra là một câu chuyện tình yêu thê lương, hai luồng hồn quang ôm chặt lấy nhau, năm xưa một đôi tình nhân vì tuẫn tình nên đã cùng

nhảy xuống mộ phần phía dưới.

Đế Tôn dường như có chút xúc động, tận sâu trong lòng nảy sinh cảm khái vô ngần, nhưng điều hắn không ngờ tới là, trong vô thức, hai luồng sức mạnh trong con ngươi trái phải đồng thời xao động, mắt trái phong thần, mắt phải trấn ma, hồn thể vốn đã chia lìa của chị em Nữ Đế dường như dưới sự dẫn dắt của tình cảm này, bắt đầu bản năng xích lại gần nhau.

"Chẳng lẽ... khế cơ để Phần Thiên Diễm ngũ giai đại thành đã xuất hiện?" Ngay khi Đế Tôn đang rơi vào tâm cảnh đặc thù xao động mà mê muội thì tấm bia mộ trước mặt một lần nữa nứt ra từ chính giữa, chia làm hai nửa.

Tiếp sau đó, một luồng hồn lực dao động cực lớn bùng phát, hai con linh vũ điệp quấn quýt lấy nhau cuồng nhiệt lao lên, khoảnh khắc này cùng ôm lấy Đế Tôn, cuối cùng biến mất trong không gian linh hồn của hắn.

Cũng từ khoảnh khắc này, Đế Tôn như nhận được một sự chỉ dẫn đặc biệt nào đó, hắn bỗng nhiên nhắm nghiền hai mắt, bắt đầu điều động toàn bộ năng lượng của Thần Ma Phần Thiên Diễm.

Hai đạo hồn nguyên của chị em Nữ Đế tự động tách ra, ngay giữa lông mày của Đế Tôn, phá thiên hoang hợp làm một, dung hợp thành một đóa tiên phẩm Hoa Vương hoàn mỹ thực sự: Đồng Tâm Tịnh Đế Liên!

Đây cũng là hình hài chuyển thế nguyên thủy nhất của Thượng Cổ Hoa Thần, lại dung hợp thêm tinh hoa thần nguyên ngũ giai thực sự của Hoa Thần.

Từ đây, Đế Tôn cuối cùng đã phá vỡ tầng xiềng xích cuối cùng, đạt được mọi điều kiện để tiến hóa lên trạng thái đỉnh phong của Thần Ma Phần Thiên Diễm ngũ giai.

Phần Thiên Diễm mạnh mẽ từng đợt tỏa ra những luồng sức mạnh kinh khủng, khiến mọi sinh mệnh xung quanh thung lũng đều không tự chủ được mà quỳ xuống đất, hướng về phía Đế Tôn đang tọa thiền mà đỉnh lễ mô bái.

Giữa rừng núi, hàng vạn đóa hoa cũng tỏ vẻ e thẹn thu mình lại, không còn một đóa nào dám khoe sắc trước hào quang của Đế Tôn.

Cuối cùng, khi đồ đằng Đồng Tâm Tịnh Đế Liên hoàn mỹ hiển hiện sau lưng Đế Tôn, ánh sáng thần nguyên rực rỡ tôn lên dáng vẻ thần thánh vô cùng, Phần Thiên Diễm ngũ giai hoàn mỹ cuối cùng đã tiến hóa thành công, mọi thứ dường như lại quay trở về quỹ đạo ban đầu. "Phù... cuối cùng cũng thành công rồi, Phần Thiên Diễm hoàn mỹ tiến hóa lên ngũ giai, chỉ còn thiếu ngũ giai Cổ Ma Hồn đỉnh phong áo nghĩa do Hoa Thần ban tặng!

Để ta xem, làm sao để lợi dụng đồ đằng Đồng Tâm Tịnh Đế Liên, sáng tạo ra thủ đoạn áo nghĩa mạnh nhất tương xứng với nó đây!" Đế Tôn không vội vàng mở mắt kết thúc quá trình minh tưởng, mà đang suy nghĩ về một vấn đề khác.

Chuyến đi Nữ Nhi Quốc lần này vô cùng gian nan, tuy trên đường đi hữu kinh vô hiểm, nhưng quá trình lại khá khúc chiết.

Giờ đây đã rời khỏi nơi đó, hành trình cũng mở ra một khởi đầu mới, còn về việc có nên tiếp tục khai phá đồng lực hay không, Đế Tôn vẫn còn đang do dự. "Đồng tâm tịnh đế, nhất hồn song sinh...

Có rồi!!" Đế Tôn linh cơ động một cái, trong lòng vui mừng khôn xiết với linh cảm vừa chợt lóe lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một sát chiêu áo nghĩa vĩ đại khác của Đế Tôn đã hoàn mỹ thành hình!

Chẳng ai hay biết, một lần minh tưởng này đã kéo dài ròng rã một

ngày một đêm.

Đế Tôn cứ ngồi xếp bằng tại chỗ, bỏ mặc Ngộ Không ngốc nghếch chờ đợi dưới phiến đá lớn bên cạnh.

Con khỉ buồn chán vô cùng, lại không thể tự ý rời khỏi ca ca Đế Tôn, chỉ có thể hái vài quả dại xung quanh để ăn lót dạ. "Hách!

Ca ca của ta ơi, huynh rốt cuộc còn phải tốn bao nhiêu thời gian nữa đây, lão Tôn ta sắp phát điên rồi.

Chỗ này cảnh sắc tuy đẹp nhưng lại là nơi chim không thèm ị, căn bản chẳng có chút hơi người, càng đừng nói đến bảo vật, thật làm người ta đau đầu mà..." Ngộ Không lại bắt đầu ngồi bệt dưới đất lẩm bẩm, nhưng lần này rõ ràng đã phát huy ra hiệu quả mạnh mẽ đặc trưng của cái miệng quạ đen.

Chương 865

Rắc rắc!

Một tiếng vang giòn giã truyền đến, tảng đá dưới thân Đế Tôn nứt toác ra, quả thực làm Ngộ Không giật nảy mình, con khỉ kinh hãi nhảy dựng lên. "Tình hình thế nào rồi?" Đế Tôn từ từ mở mắt, vẻ mặt đầy mãn nguyện, khí tức quanh thân lại cường hoành hơn vài phần.

Thần Ma Phần Thiên Diễm đã thành công tiến giai ngũ giai, trực tiếp khiến chiến lực của Đế Tôn thăng lên một đẳng cấp mới.

Không hề khoa trương khi nói rằng, thực lực hiện tại của Đế Tôn nếu quay lại đối kháng với Nữ Đế, thì chẳng khác nào nghiền nát một con kiến.

Phải biết rằng, sau ngũ giai Phần Thiên Diễm là một bước ngoặt thực sự, chiến lực của bốn giai trước cộng lại cũng xa xa không bằng một phần mười của ngũ giai Phần Thiên Diễm!

Nếu dùng hệ thống đo lường của Thiên Đình kỷ nguyên trước, thực lực của Đế Tôn hiện tại tương đương với mười Đại La Kim Tiên, còn Nữ Đế thì ngay cả nửa cái cũng không bằng. "Đại công cáo thành, cũng không cần tiếp tục ở lại đây nữa." Ngộ Không chớp chớp mắt: "Không thể nào?

Ca ca, bên trong không giấu bảo bối sao?

Nếu không có thu hoạch gì, lão Tôn ta sẽ không rời đi đâu!" Đế Tôn bất lực thở dài, hoàn toàn giống như dỗ dành trẻ con mà an ủi Ngộ Không.

Đồng quang đảo qua, trong nháy mắt đã chuẩn xác khóa chặt vị trí linh bảo ẩn giấu sâu trong lãnh địa tiên khí bức người này.

Hắn đưa ra một định vị thâm độ vô cùng chuẩn xác cho Ngộ Không, cuối cùng cũng để con khỉ đào được vài cây thảo dược trân phẩm ngàn năm, lúc này mới làm dịu đi lòng hư vinh của nó. "Ca ca, hiện tại ngũ giai Phần Thiên Diễm đã đại thành, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?" Đế Tôn khẽ cười: "Có lẽ, hai con Hồn Vũ Điệp kia sẽ chỉ dẫn cho ta." Tâm niệm vừa động, đôi Hồn Vũ Điệp vốn luôn khăng khít không rời hiện ra từ hư không, bay lượn trước mặt Đế Tôn và Ngộ Không. "Nhìn hướng này, không phải là định đi sâu vào thâm sơn Miêu Cương đấy chứ!!" "Sớm nghe nói Miêu Cương Tây Vực cổ pháp thịnh hành, có y bát của cự thần Hồng Hoang là Thần Nông truyền lại, chắc hẳn cũng là khu vực có khả năng tồn tại cao giai Cổ Ma phụ thể.

Chuyến đi này chắc chắn sẽ có một phen động tĩnh lớn đây." Đế Tôn hiện tại đã đại thành ngũ giai Phần Thiên Diễm, trong lòng không còn chút lo ngại nào, ngược lại tràn đầy mong đợi đối với chuyến đi này.

Cả hai lại bay mất hơn nửa tháng trời mới tiến vào sâu trong rừng núi đại ngàn Miêu Cương.

Sinh sống ở nơi này cơ bản đều là người tộc Miêu chính gốc, mặc kỳ trang dị phục, đến cả giọng nói cũng có âm điệu kỳ lạ, các loại bí truyền diệu pháp cũng vô cùng thần dị. "Lão đại, Thần Nông thị là đại thần đỉnh tiêm thời kỳ cuối Hồng Hoang trong kỷ nguyên Thần Ma, y bát của ngài truyền lại chẳng phải sẽ mạnh đến cực điểm sao?

Vậy chúng ta cứ trực tiếp tìm đến thế lực bộ tộc mạnh nhất Miêu Cương là được chứ gì?" Góc độ suy nghĩ vấn đề của Ngộ Không thật sự rất trực bạch... "Những nơi cư ngụ của dị tộc như thế này thường bài xích người ngoài can thiệp vào, huống chi chúng ta là người có tu vi cường đại, nếu mạo muội bộc lộ thân phận, không chừng sẽ bị cả tộc bài xích, lúc đó sẽ làm mọi chuyện thêm phiền phức.

Quan trọng hơn, hiện tại ta vẫn chưa thấy tình trạng lục giai Cổ Ma Hồn phụ thể, đối với mọi thứ ở nơi này chúng ta đều chưa biết gì cả, hành động phô trương chỉ có chúng ta chịu thiệt mà thôi." Ngộ Không như có suy tư liên tục gật đầu: "Ca ca đúng là ca ca, phân tích vấn đề thật thấu đáo, lão Tôn bội phục!" Đế Tôn: "..." Trò chuyện với con khỉ ngốc này giống như đang đối thoại với một học sinh tiểu học vậy, nói cái gì nó cũng thấy đúng, lúc nào cũng nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái đó.

Chẳng ai biết rằng, so với việc này, Đế Tôn càng hy vọng Ngộ Không có thể mở mang tầm mắt, đầu óc tỉnh táo hơn một chút, như vậy khi ở bên cạnh hắn mới có tác dụng trợ giúp, tốt hơn trạng thái hiện tại nhiều.

Sau khi hạ cánh ổn định, Đế Tôn và Ngộ Không quyết định bắt đầu từ một thôn lạc không mấy nổi bật ở ngoại vi Miêu Cương, từ từ thâm nhập tìm hiểu các bộ tộc trong khu vực thần bí và mạnh mẽ này.

Miêu Cương mênh mông cũng là nơi sinh tồn của các mạch tộc quần thế lực lớn nhỏ khác nhau.

Không nghi ngờ gì, hậu duệ mạch Thần Nông chắc chắn là thế lực mạnh nhất Miêu Cương.

Hiện tại, Đế Tôn và Ngộ Không đang ở một thôn lạc trông có vẻ không thuộc về bất kỳ truyền thừa danh tiếng nào, tổng thể các phương diện đều tương đối lạc hậu, tu sĩ có thực lực cường đại cũng ít ỏi vô cùng, các cơ sở vật chất bên trong thôn trấn đều tỏ ra đặc biệt rách nát.

Thậm chí không cần so với Nữ Nhi Quốc, chỉ so với các thành trấn bên phía Vân Khâu thôi cũng đã kém xa rất nhiều.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn đột nhiên bùng nổ, theo sau là một tràng tiếng hò reo truyền đến.

Đế Tôn và Ngộ Không định thần nhìn lại, phía trước có một sạp xiếc đang biểu diễn. "Đi xem xem." Hai anh em cũng đi theo xem náo nhiệt.

Hiện tại Ngộ Không vào thành tự nhiên phải biến thành hình dáng người bình thường, do đó diện mạo của hai người Đế Tôn cũng không dễ dàng thu hút sự chú ý. "Ngực nát đại thạch!

Chương 866

Ta X, cư nhiên lại là tảng đá lớn như vậy sao?" Ngộ Không không nhịn được nuốt nước bọt.

Đại Kinh tuy rằng cơ bắp kiện tráng, nhưng trên người căn bản không có lấy một tia dao động nguyên khí, hiển nhiên chỉ là một người bình thường, căn bản không phải người tu luyện.

Khối cự thạch đè trước ngực y có bán kính hơn một mét, là một khối cầu đặc khổng lồ, người bình thường bị đè dưới đó e rằng cũng thành thịt nát rồi.

Vậy mà Đại Kinh chẳng những không sao, ngược lại còn muốn thách thức đập nát cự thạch trước ngực.

Đế Tôn khoanh tay thong dong đứng phía sau đám đông, trực tiếp giải phóng hai đạo đồng lực khóa chặt đối phương.

Rất nhanh, hắn phát hiện trong não hải của y có một đạo huỳnh quang lấp lánh, chỉ có kích cỡ bằng con trùng, nhưng cái thứ nhỏ bé này lại không ngừng truyền tống năng lượng vào thế giới linh hồn.

Theo nguồn năng lượng đó du tẩu toàn thân, thiên phú và tiềm lực của Đại Kinh cũng được hoàn toàn giải phóng.

Một tiếng nộ hống bùng phát, giữa cự thạch xuất hiện một vết nứt, Đại Kinh đứng dậy giữa tiếng hoan hô, không hề hấn gì, đón nhận sự tán thưởng và tôn sùng của chúng nhân. "Hóa ra là thế.

Nếu ta đoán không lầm, sở dĩ y được ban cho sức mạnh như vậy là có liên quan đến sinh mệnh thể năng lượng đang ký sinh trong não hải kia.

Thứ nhỏ bé đó chắc hẳn là Cổ!

Nếu đúng là như vậy, thì hiểu biết trước đây của ta về Cổ có vẻ hơi phiến diện rồi.

Cổ có lẽ không chỉ có một công năng sát nhân duy nhất..." "Tiểu ca, có thể nhường cho ta thử một chút được không?" Đế Tôn mỉm cười tiến về phía Đại Kinh.

Tuy thân hình của hắn cũng cao khoảng một mét tám, nhưng so với gã hộ pháp cao gần hai mét trước mặt, Đế Tôn trông có vẻ gầy yếu hơn một vòng. "Hả?

Tiểu tử, ngươi có làm được không đấy?

Ta không phải đùa giỡn đâu!" Đế Tôn mỉm cười: "Thực không giấu gì huynh, ta định bái sư, huynh hoàn toàn có thể coi ta như một học đồ.

Nếu ta may mắn thành công, chứng minh ta có thiên phú, xin các hạ hãy làm đạo sư của ta." Đại Kinh hừ hừ một tiếng, nhìn sân khấu rồi lại nhìn Đế Tôn, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. "Ta sẽ đổi cho ngươi một khối thạch thể nhỏ hơn, nếu có thể hoàn thành việc vỡ đá mà không bị thương, ta sẽ làm đạo sư dẫn ngươi nhập môn.

Đương nhiên, ta nói trước, nếu xảy ra chuyện gì trên sân khấu, ta tuyệt đối sẽ không chịu trách nhiệm." Đế Tôn khẽ cười không nói nhảm nữa, đi thẳng lên sân khấu. "Bộp." Nhân viên hỗ trợ lập tức khiêng một khối thạch thể nặng trăm cân đặt lên ngực Đế Tôn.

Phải biết rằng, người bình thường căn bản không thể chịu đựng nổi cự lực như thế, nhưng Đế Tôn lúc này lại bất lực thở dài một tiếng. "Huynh đệ, ta có thể đưa ra một yêu cầu không?" "Ha ha ha, sợ rồi sao?" Đại Kinh nhìn Đế Tôn đang nằm trên sân khấu, cười như không cười chế giễu. "Ý của ta là, có thể...

đặt thêm mấy tảng đá nữa được không?

Thứ nhỏ bé này nhẹ quá." "!!" Những người đứng xem quanh đó đồng loạt thốt lên kinh ngạc, đồng thời sự ồn ào này cũng thu hút ngày càng nhiều người đến xem hơn. "Tiểu tử này chán sống rồi sao?

Lẽ nào không biết, ngực nát đại thạch, chỉ có khoảnh khắc thiết chùy rơi xuống mới là lúc sức mạnh khủng khiếp nhất sao?

Hiện tại cảm giác không tốn sức, không có nghĩa là có thể gánh được cú bạo kích trong tích tắc đó đâu!" "Tiểu huynh đệ, phải suy nghĩ cho kỹ, vạn lần không được quá tự phụ nha, đây không phải chuyện đùa đâu!" Một bộ phận người đứng cạnh cũng lo lắng cho an nguy của Đế Tôn, có người lại lo sự việc làm quá lên sẽ khó thu xếp, nên đều lên tiếng nhắc nhở.

Tuy nhiên, một khi Đế Tôn đã quyết định, không ai có thể thay đổi được.

Đại Kinh do dự một lát, lại thêm cho Đế Tôn một khối nhỏ, cái kiểu làm ăn này rõ ràng không đủ để Đế Tôn thấy đã cái nệm. "Ai, thôi đi, Ngộ Không, giúp một tay." "Đã rõ ca ca!" Ngộ Không đích thân ra tay, trực tiếp chất thêm mười khối cự thạch nữa, đồng loạt đè lên trước ngực Đế Tôn. "Ừm, thế này mới đủ vị." Đế Tôn hài lòng gật gật đầu, ra hiệu cho Ngộ Không, rồi yêu cầu Đại Kinh, người đang có con Cổ giấu trong não hải, đích thân cầm thiết chùy.

Chương 867

"Lão ca, không cần lo lắng, cứ dùng lực đạo lớn nhất mà đập, ta chịu được." Đại Kinh bắt đầu run rẩy, dù sao đây cũng là sân khấu của y, không thể để hai gã từ đâu tới làm mất mặt được.

Nếu Đế Tôn đã muốn tìm chết, y cũng sẵn sàng giúp thu xác. "Được, tiểu tử ngươi cũng khá có gan đấy, mọi người đều nhìn thấy rồi nhé, nếu một búa này hạ xuống mà đập chết y tại đây, thì không liên quan gì đến ta." Đám người xung quanh cũng bắt đầu hùa theo, chờ xem màn biểu diễn ngực nát đại thạch đầy nghịch thiên của Đế Tôn.

Đại Kinh không còn cố kỵ gì nữa, mỉm cười nhìn Đế Tôn đang nằm trước mặt mình một cái. "Huynh đệ, nếu ngươi đã muốn chết, vậy thì xin lỗi nha." Ầm!!

Đại Kinh vung hai tay, điên cuồng giáng xuống một búa.

Một búa này gần như chứa đựng toàn bộ khí lực của Đại Kinh, lực bạo phát trong nháy mắt oanh xuống, không lệch một phân đập trúng bề mặt cự thạch.

Khí lực oanh ra liên tục từ tầng cự thạch ngoài cùng lũy kế dần lên, khi truyền đến ngực Đế Tôn, sức mạnh đã mạnh hơn trước gấp ba lần, đạt đến mức gần mấy ngàn cân.

Đừng nói là người phàm xác thịt, ngay cả thân thể mãnh thú bình thường cũng tuyệt đối không chịu nổi cú oanh kích đại lực như vậy.

Tuy nhiên, chút lực đạo này đối với Đế Tôn chỉ như gãi ngứa mà thôi. "Đại ca, dùng thêm chút lực đi, chút lực đạo này nhẹ quá, ngay cả đá cũng không đập nát được, huynh không sợ mọi người chê cười sao!" Đại Kinh không hề quên cá cược giữa mình và Đế Tôn, quan

trọng hơn, những khán giả xung quanh đều đang nhìn chằm chằm.

Nếu thực sự để Đế Tôn xuống đài mà không hề hấn gì, thì bát cơm của y sẽ triệt để bị đập nát. "Hừ, hôm nay bất luận thế nào, ta cũng phải phế ngươi tại đây!" Trong sát na, chỉ thấy trong đồng tử của Đại Kinh lóe lên một tia huyết hồng.

Đồng lực của Đế Tôn thấu thị không gian linh hồn của y, hãi hùng phát hiện ra con Cổ trong não hải của Đại Kinh bắt đầu hiện lên những vòng sáng đỏ rực lấp lánh không ngừng.

Năng lượng cuồn cuộn không dứt từ trong con Cổ chảy ra, tràn vào huyết mạch của Đại Kinh, cung cấp cho y một sự tăng phúc sức mạnh cường đại. "Hóa ra là vậy...

Bí mật của Cổ sao?

Nguồn năng lượng tiết ra từ cơ thể con Cổ dung hợp với huyết mạch, kích thích một loại thuộc tính nhục thân nào đó của vật chủ, tăng cường thuộc tính đó theo một hướng định sẵn, thú vị thật!

Con Cổ màu đỏ trong não hải của Đại Kinh chắc hẳn là loại Cổ chuyên gia trì thuộc tính sức mạnh!" Sau khi Đế Tôn đưa ra phán đoán, lực đạo khổng lồ trên ngực không ngừng ép xuống, từng khối, từng khối cự thạch bắt đầu băng vỡ.

Hiệu quả tăng phúc sức mạnh cường đại trực tiếp được thể hiện qua những mảnh thạch thể bắn tung tóe kia. "Trời ạ... tên kia không phải tiêu đời rồi chứ?

Bất động luôn rồi?" "Bao nhiêu cự thạch đè lên người như vậy là đủ để sụp đổ rồi, xương cốt có cứng đến mấy e rằng cũng không chịu nổi áp lực như thế, lại còn thêm lực đạo của Đại Kinh nữa, thật đáng tiếc..." Đám người vây quanh bắt đầu thành tâm cầu nguyện cho Đế Tôn.

Kèm theo tiếng nổ lớn cuối cùng bùng phát, khối cự thạch cuối cùng trên ngực Đế Tôn cũng ầm ầm vỡ vụn.

Khi đám đông còn đang im phăng phắc, ngơ ngác nhìn vào giữa thì tên kia lại đột ngột ngồi dậy, quả thực làm những người xung quanh giật nảy cả mình! "Tình hình gì thế này?

Xác, xác chết vùng dậy sao?" Đế Tôn dừng lại một chút như vừa mới tỉnh ngủ, nhẹ nhàng đứng dậy phủi phủi vụn đá trên người, hoạt động gân cốt, rồi mới mỉm cười nhìn Đại Kinh đang trợn mắt há mồm trước mặt: "Đa tạ huynh đệ nhé, cơ mà có vẻ như làm huynh thất vọng rồi, ta... không dễ bị đánh bại như huynh tưởng đâu." Hắn hài lòng vỗ vỗ vai đối phương, ghé sát tai nói nhỏ: "Đừng quên lời hẹn ước giữa chúng ta nhé.

Nên biết rằng, thứ ta quan tâm không phải là con người huynh, mà là con Cổ trong não hải huynh.

Đã thua rồi, ta hy vọng huynh có thể tuân thủ hẹn ước, thực hiện lời cam kết của mình." Đại Kinh ngơ ngác, thực sự bắt đầu hoảng sợ.

Ai ngờ được, con Cổ này phải tốn bao nhiêu công sức mới có được, sao có thể dễ dàng giao cho Đế Tôn như vậy?

Còn về vụ cá cược lúc nãy, y chỉ định lợi dụng Đế Tôn để câu kéo chút danh tiếng mà thôi, nào ngờ lại đụng phải tấm sắt cứng như Đế Tôn, mang lại rắc rối lớn cho mình.

Nhưng Đại Kinh rõ ràng không xứng đáng được đồng tình.

Chương 868

Nếu không phải mang tâm tư ức hiếp Đế Tôn, thậm chí trực tiếp muốn đập chết hắn, thì làm sao lại rơi vào tay Đế Tôn khống chế?

Suy cho cùng, Đế Tôn chỉ lợi dụng sự tham lam của y mà thôi... "Các hạ là ai?

Ta không cảm nhận được khí tức của Cổ trên người ngài, nhưng ngài lại có thể dùng nhục thân gánh được trọng lượng mấy ngàn cân, làm sao ngài làm được thế?" Đế Tôn cũng không che giấu, hướng về phía khối cự thạch trong sân bên cạnh giơ tay oanh ra một chưởng, trong nháy mắt đã đánh nát khối cự thạch đó thành từng mảnh vụn. "Ta là người tu luyện, tò mò về cổ pháp nên mới mang tiểu huynh đệ của ta đến Miêu Cương để thám hiểm bí mật bên trong.

Hy vọng huynh có thể thành toàn, coi như lời cảm ơn, ta sẽ trả một khoản thù lao, huynh có thể đưa ra yêu cầu, ta đều có thể đáp ứng." Đế Tôn đi thẳng vào vấn đề, Đại Kinh nhìn sâu vào hai người một cái, trong lòng cũng có chút bất an. "Được rồi, đêm nay giờ Tý, tại rừng đào cách trấn mười dặm đợi ta, ta sẽ thực hiện lời hứa." Đế Tôn vỗ vỗ vai đối phương hài lòng gật đầu: "Hẹn gặp lại." Bước ra khỏi sân viện, Ngộ Không đảo mắt lẩm bẩm. "Ca ca, sao lại để y đi?

Sao không trực tiếp đoạt lấy Cổ?

Bắt y thực hiện lời hứa ngay tại chỗ?

Làm như vậy chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao?" Đế Tôn cười nhạt: "Đệ xem, tên kia vì lý do gì mà trì hoãn như vậy?" "Còn phải nói, đương nhiên là không nỡ giao Cổ ra rồi!" "Thông minh.

Thay vì ép buộc như thế, chi bằng cho y một cơ hội để thở.

Ta muốn xem xem, sau lưng Đại Kinh có ai không.

Ở Miêu Cương, Cổ cũng tuyệt đối không phải người tầm thường có thể khống chế.

Ta đoán cái nghề mãi nghệ của y chỉ là thân phận phàm tục thôi, đằng sau chắc chắn có truyền thừa cổ pháp môn mạch.

Không có gì bất ngờ thì đêm nay ta sẽ gặp được một số người thú vị đây." Ngộ Không lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra ca ca thả dây dài câu cá lớn!

Quả nhiên, bản sự mưu sâu kế xa này, Ngộ Không ta cả đời chắc cũng khó học được một phần mười." Đêm xuống, Đế Tôn và Ngộ Không đến đúng khu vực đã định.

Không ngoài dự đoán, hai người không gặp Đại Kinh ngay từ đầu. "Ca ca, tên béo kia không phải là lâm thời sợ hãi mà bỏ trốn trong đêm rồi chứ?" Đế Tôn lắc đầu: "Ta sớm đã hạ thủ đoạn trên người y rồi, nếu khoảng cách với ta vượt quá trăm dặm, quy tắc của ta sẽ phát ra cảm ứng, và ngay lập tức huyễn hóa ra Linh Vũ Điệp định vị, giúp ta khóa chặt vị trí cụ thể của y." Vạn sự câu bị, dường như chỉ còn thiếu gió đông nữa thôi.

Không lâu sau, Đại Kinh từ trong mật lâm từ từ bước ra, toàn bộ tinh thần diện mạo cũng như khí thế đã hoàn toàn thay đổi.

Ban ngày thì khúm núm sợ hãi, tối đến lại bắt đầu ra oai. "Hai người các ngươi thật to gan, có bản lĩnh đấy!

Vốn dĩ ta định tha cho, nhưng nếu hai người đã không biết điều như vậy, thì đừng trách ta không khách khí..." Đại Kinh khẽ vẫy tay, phía sau y xông ra mười mấy tên tu luyện giả hình thù dị hợm.

Đồng lực của Đế Tôn quét qua, mười mấy người đó trong cơ thể đều lấp lánh những vòng sáng Cổ với màu sắc khác nhau, bám vào các

vị trí khác nhau trên cơ thể họ.

Nhưng Đế Tôn nhanh chóng phát hiện ra, cách thức giải phóng và điều khiển sức mạnh của Cổ ở những người này đều giống nhau. "Nếu phán đoán của ta không lầm, các ngươi chắc hẳn thuộc về cùng một thế lực truyền thừa cổ pháp, là quan hệ sư huynh đệ rồi.

Ta chỉ muốn mượn Cổ dùng một chút, thậm chí là bái nhập môn hạ, vậy mà các ngươi lại dùng cách này để tiếp đãi hai chúng ta sao?

Béo à, ngươi quá đáng rồi đấy." Tên tráng hán trước mặt cười lớn: "Bằng vào các ngươi cũng xứng nghiên cứu cổ pháp sao?

Các ngươi không phải người Miêu Cương, căn bản không có tư cách kế thừa sức mạnh cổ pháp, chịu chết đi!" Đại Kinh vừa hạ lệnh, mười mấy người phía sau đồng thời xuất kích.

Mỗi một người đều giải phóng ra những vòng sáng cổ nguyên rực rỡ, thực hiện tăng phúc cường độ cao cho các thuộc tính chuyên môn của riêng họ.

Chỉ trong một lần đối mặt, hiệu quả tăng phúc đã lập tức thể hiện rõ trên người bọn họ.

Ngộ Không lạnh lùng hừ một tiếng, là người đầu tiên xông lên phía trước.

Kim Cô Bổng trong tay tỏa ra kim quang tứ ngược, vung lên một cái, một đạo phong mang ngang dọc lập tức bùng nổ, không lệch một phân oanh thẳng lên người tên tráng hán trước mặt.

Chương 869

Ai ngờ trên thân người đó cũng lóe lên kim quang tương tự, một đạo quang tráo kim sắc xuyên thấu bảo hộ lấy thân thể, hoàn mỹ chống đỡ được cú bạo kích của Ngộ Không. "Hừ!

Hiệu quả phòng ngự khá mạnh đấy!" Ngộ Không kinh ngạc, may mà thân pháp linh động, kịp thời tránh được đòn phản kích phòng thủ của đối phương, nhưng khí thế đại khai đại hợp trước đó cũng bị thuộc tính phòng ngự cường đại của đối phương áp chế xuống.

Đế Tôn không vội ra tay, hắn nhìn sâu vào đội hình xuất chiến của đối phương một cái, rất nhanh đã phán đoán ra lộ số của những người này. "Đây là một đội ngũ phối hợp vô cùng nghiêm chỉnh và có trật tự.

Mỗi người trong đó đều có sự phân công hoàn toàn khác nhau.

Tên tráng hán vừa xông lên trước nhất kia, giải phóng ra kim quang cổ nguyên chính là để tăng phúc mạnh mẽ về phương diện phòng ngự, đóng vai trò là cột trụ sức mạnh và lá chắn thịt của đội ngũ.

Phía sau là hai cường giả cổ nguyên gia trì vòng sáng màu tím, đóng vai trò hỗ trợ tấn công từ hai cánh, tất cả đều là hiệu quả tăng phúc cổ nguyên về thân pháp tốc độ, ra chiêu lăng lệ, thân pháp linh động.

Phía sau nữa là hai người sở hữu vòng sáng màu lam, đóng vai trò hỗ trợ, đồng thời đảm nhiệm việc bổ cấp cổ nguyên cho các thành viên tiên phong..." Đội hình mười mấy người trông vô cùng nghiêm chỉnh, một khi xuất kích, động tác tổng thể càng nhanh mạnh như sấm sét.

Nếu lần này không phải đụng phải Đế Tôn, mà là người khác, thì e

rằng thực sự sẽ gặp tai ương rồi. "Hắc, đối thủ của các ngươi là ta, tốt nhất hãy tập trung toàn bộ sức mạnh khóa chặt một mình ta thôi, nếu không thì thực sự không còn chút cơ hội nào đâu." Lời vừa dứt, dưới chân Đế Tôn mạnh mẽ chấn động, trên đỉnh đầu nhanh chóng hiện ra một đạo phù văn đồ đằng khổng lồ.

Những trận văn màu tím đen không ngừng xoay tròn, giáng xuống lực lượng phong ấn vô cùng cường hoành. "Phù văn sư!

Lại là một phù văn sư!

Lẽ nào... là gián điệp của phương nam?" Tên cầm đầu theo bản năng rùng mình một cái, ánh mắt càng thêm vài phần lăng lệ và ngoan độc. "Béo à, lần này lập công rồi.

Nếu thực sự là người phương nam phái tới, ta không cần phải nương tay làm gì nữa, tất cả mọi người dốc toàn lực!

Giết sạch bọn chúng!" "Tuân lệnh!" Theo mệnh lệnh của tên cầm đầu, tất cả tu sĩ vốn đang tập trung tấn công Ngộ Không đều đồng loạt chuyển đổi mục tiêu, chuyển sang tấn công Đế Tôn.

Mười mấy đạo vòng sáng cổ nguyên đồng thời lấp lánh, bộc phát ra hiệu quả áp chế chưa từng có, cảnh tượng hào nhoáng đó ngay cả Ngộ Không cũng bị làm cho kinh ngạc một phen. "Trời ạ, lực lượng cổ nguyên bộc phát ra, hiệu quả cũng kinh người như vậy sao!" Mười mấy đạo vòng sáng dung hợp làm một, đối kháng với phù văn đồ đằng khổng lồ trên đỉnh đầu.

Tuy nhiên, đáp lại họ chỉ là một nụ cười lạnh lùng của Đế Tôn. "Túy Quyền, một trăm linh tám thức loạn vũ!" Bá bá bá...

Không biết bao nhiêu ảo ảnh không ngừng đan xen dọc ngang, nhanh chóng khóa chặt mỗi một thân ảnh trên chiến trường.

Túy Quyền một trăm linh tám thức phân tán tấn công, trung bình

mỗi người đều phải hứng chịu mười mấy cú đấm.

Những kẻ đó không kịp phòng bị, căn bản không ngờ Đế Tôn lại đột nhiên thi triển thủ đoạn tấn công như vậy mà từ bỏ việc tiếp tục dẫn động phù văn đồ đằng.

Ách a!

Mười mấy cường giả ngự cổ chỉ trong một lần đối mặt đã bị Đế Tôn trấn áp ổn thỏa, mỗi người đều chịu các mức độ thương hại khác nhau. "Tên này dám chơi chiêu dương đông kích tây với chúng ta!" Đế Tôn lạnh lùng cười: "Ai nói phù văn đồ đằng của ta một khi xuất hiện thì nhất định phải là thứ giải phóng đầu tiên?

Với cái đầu gỗ như các ngươi, cả đời này cũng không thể thấu hiểu được chân lý tu đạo!" Tiếp sau đó, Đế Tôn giáng xuống Thạch Tự Phù, đồ đằng trên đỉnh đầu phát ra tiếng kêu răng rắc, sau đó cuồng phong xoay tròn, vô số cự thạch từ trên trời rơi xuống, hoàn toàn phong tỏa vị trí của mười mấy người kia. "Hiên Viên Kiếm, xuất!" Ngay sau đó, Đế Tôn chỉ tay một cái, thần khí Hiên Viên Kiếm giống như được ban cho sinh mệnh, điên cuồng du tẩu giữa thạch trận, thỏa sức quần thảo với mười mấy cường giả.

Thần khí không ngừng bay lượn trái phải, mười mấy người kia mệt nhoài chống đỡ, mỗi người đều không ngừng ra tay đánh chặn, tiêu hao vô ích phần lớn năng lượng tăng phúc từ lực lượng cổ nguyên, nhanh chóng tiêu hao phần lớn thể năng. "Đáng chết!

Chương 870

Tên này rõ ràng đang tiêu hao sức bền của chúng ta mà.

Đội trưởng, mau nghĩ cách phá vỡ cục diện đi!" Tên đội trưởng nghiến răng nghiến lợi lạnh hừ một tiếng: "Kết Thập Cổ Trận, Béo, nhập trận!

Vị trí hỗ trợ lui ra yểm trợ!" Lời vừa dứt, hai cường giả hỗ trợ mang vòng sáng cổ nguyên màu lam đồng thời lùi lại, chọn lấy tên béo kia gia nhập trận pháp, ngừng việc giao thủ với Ngộ Không, cùng trở thành một thành viên trong đội hình nòng cốt mười người. "Người ngoài kia, chẳng phải ngươi khát vọng lĩnh giáo cổ thuật thực sự sao?

Hôm nay ta sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt!" Trong sát na, mười con Cổ đồng thời thoát ly khỏi cơ thể mười người, hội tụ lại phía trên đỉnh đầu, xoay tròn ngưng tụ thành một khối cầu năng lượng nguyên lực thất thải vô cùng rực rỡ, phát ra những tiếng ong ong đặc thù khiến linh hồn phải rung động.

Ngay sau đó, phạm vi bao phủ năng lượng của khối cầu quang ảnh không ngừng tăng lên, nhanh chóng ập về phía vị trí của Đế Tôn. "Hừ, đến rất đúng lúc, đã thích ta như vậy thì để ta tặng cho các ngươi một cái ôm chân thành nhé." Nụ cười của Đế Tôn càng thêm cuồng phóng, chẳng những không có ý định né tránh, ngược lại còn sải bước lớn chủ động nghênh đón trung tâm của trận pháp mười người. "Chuyện gì vậy?

Tên này chẳng lẽ muốn tự sát sao?" Mười cường giả đồng loạt lộ vẻ kinh ngạc, căn bản không hiểu nổi Đế Tôn định làm gì.

Cuối cùng, Đế Tôn vọt lên, bay về phía vị trí hạt nhân năng lượng do mười con Cổ ngưng tụ giữa pháp trận.

Ầm ầm ầm!

Tên đội trưởng không chút do dự dẫn nổ Cổ Trận, sức mạnh cuồng bạo trong nháy mắt thôn phệ hình bóng của Đế Tôn, gần như chỉ trong tích tắc đã dùng năng lượng khổng lồ biến toàn bộ con người Đế Tôn thành hư vô. "Không!

Ca ca!" Ngộ Không đại kinh thất sắc, đứng ngoài quan sát cảnh tượng đó mà hoàn toàn bạo tẩu, định xông vào để đại khai sát giới, nhưng lại phát hiện ra một bàn tay ấm áp đang đặt lên vai mình.

Quay đầu nhìn lại, cư nhiên là Đế Tôn! "??" "Trong mắt đệ, ca ca ta dễ bị đánh bại như vậy sao?" Ngộ Không ngơ ngác... "Vừa rồi rõ ràng..." Đế Tôn cười nhạt: "Những gì đệ thấy đều là thật, nhưng đó không phải bản thể của ta bị nổ tung, đó là chướng nhãn pháp, cũng là ngũ giai Phần Thiên Diễm áo nghĩa của ta: Mộng Hồn Song Sinh!" "Oa nga!

Nghe vẻ lợi hại quá nha.

Ca ca, chiêu này tuy không phải thủ đoạn tấn công trực tiếp, nhưng vào lúc mấu chốt không những có thể kim thiền thoát xác, mà còn có thể đùa giỡn đối phương, quả thực không tồi!" Đế Tôn không cho là đúng mà bĩu môi: "Nghe đệ nói kìa, đệ chưa lĩnh ngộ được tinh túy của chiêu này rồi.

Sự bùng nổ tinh thần lực thuần túy thường có thể tạo ra sát thương phạm vi lớn, gây ra thương hại kép cho cả nhục thể và linh hồn!

Quan trọng hơn, chiêu Mộng Hồn Song Sinh này của ta lấy Hoa Hồn làm hồn lực bản nguyên chống đỡ, có thể mang theo các đặc hiệu tự thân của tiên hoa tương ứng, những hiệu quả như Ma Tý (tê liệt) đều có thể được kích hoạt." Nghe Đế Tôn giải thích một phen, Ngộ Không mới cuối cùng hiểu ra mình đã nông cạn rồi.

Nếu tính cả những điều kiện kèm theo đó vào, thì chiêu Mộng Vũ Điệp Song Sinh này quả thực có đủ tư cách để gọi là ngũ giai Phần Thiên Diễm áo nghĩa.

Quả nhiên, trên chiến trường lúc này, mấy tên trúng chiêu kia hoàn toàn mờ mịt, từng tên một nằm dưới đất đau đớn lăn lộn.

Hiệu quả thiêu đốt kèm theo khiến da thịt chúng nhanh chóng tan chảy, trên mặt đầy những vết sẹo loang lổ.

Còn về hiệu quả tăng phúc từ cổ nguyên trong cơ thể chúng, tự nhiên cũng trở nên vô nghĩa. "Đồ rùa đen rút đầu, cút ra đây cho lão tử, lão tử nhất định phải băm vằn ngươi ra!" Tên béo ngực nát đại thạch lúc này mới bò dậy gào thét.

Lúc nãy khi Đế Tôn đại sát tứ phương, y chắc chắn đã trốn sau một cái cây lớn, tuyệt đối không dám ló đầu ra. "Ngươi đang gọi ta sao?" Đột ngột quay đầu lại, Đế Tôn đang mỉm cười nhìn thẳng vào mắt tên béo, lập tức khiến y dựng tóc gáy, căng thẳng đến mức không thể tự chủ được. "Ngươi... cư nhiên vẫn còn ở đây!" "Hách!

Ca ca ta mà đi mất thì sao thấy được vẻ mặt chó sủa sau lưng của ngươi chứ!

Hiện tại ca ca về rồi, muốn chửi thì cứ thống khoái mà chửi đi, ta bảo đảm sẽ không đánh đâu." Ngộ Không chặn đứng lối thoát còn lại sau lưng tên béo.

Nhìn tên béo lên trời không lộ xuống đất không môn, không còn chỗ nào để đi nữa.

Chương 871

"Đừng mà, hai vị đại ca, có gì thì từ từ nói.

Chẳng phải là muốn Cổ sao?

Con Cổ này của ta là Hợp Thân Cổ, lại còn bám trong não của ta, muốn lấy ra là cực kỳ khó khăn.

Hay là thế này, ta sẽ dẫn các ngài đi gặp môn nhân của ta, bảo họ tặng cho ngài một con, cũng là để thực hiện lời hứa của ta, ngài thấy thế nào?" Đế Tôn mỉm cười gật gật đầu: "Cứ việc bày trò đi, dù sao hôm nay nếu không thể thực hiện lời hứa, hai chúng ta tuyệt đối sẽ không thả ngươi đi đâu." Tên béo hít một hơi lạnh, nhưng dường như trông không còn hoảng loạn như trước nữa.

Y rút ra một mũi hưởng tiễn bắn lên trời xanh, chưa đầy nửa canh giờ sau, một đám lớn ngựa phi dồn dập đang kéo về phía này.

Nhìn kỹ lại, một nhóm gồm hơn ba mươi nam tử cao lớn mặc cẩm y cưỡi ngựa, chính giữa là một thiếu nữ tinh tế đang cưỡi một con thần thú Bạch Trạch tỏa ra ngân quang.

Cô gái trông rất kiều diễm đáng yêu, giống như một cô nương bước ra từ trong truyện cổ tích vậy, toàn thân mặc đồ trắng, trên vai có một con mèo trắng nhỏ đậu, ánh mắt đặc biệt tinh anh. "Đại tiểu thư, cô đến rồi!

Hai tên này đánh thương mười mấy huynh đệ của ta, một mực muốn đoạt Cổ!" Cô nương kia nhướng mày, phi thân xuống đất, đầy hứng thú đánh giá hai người Đế Tôn và Ngộ Không trước mặt. "Có thực lực đánh bại bao nhiêu huynh đệ mạch Vạn Cổ Đường của ta, hai vị cũng không phải hạng phàm tục, không biết vì sao lại ra tay thương người?" Ngộ Không nghe vậy liền kể lại đầu đuôi sự việc

một lần.

Thiếu nữ trước mắt đột nhiên lạnh lùng nhìn về phía Đại Kinh bên cạnh, trong đồng tử lóe lên hàn mang.

Đại Kinh khó lòng chống đỡ được uy áp cường hoành này, ngay lập tức quỳ xuống trước mặt thiếu nữ, dập đầu liên tục cầu xin tha thứ. "Vạn Cổ Đường ta lấy tín nghĩa lập thân ở Miêu Cương, ngươi làm như vậy là hủy hoại danh tiếng của môn phái ta.

Loại người như ngươi cũng xứng làm thủ hạ của ta sao?" Chát!!

Thiếu nữ vung một chưởng mạnh mẽ, Đại Kinh giống như một quả cầu thịt lớn lăn lộn mười mấy vòng, bị đánh bay ra xa mấy chục mét ngay tại chỗ, bị đánh ngất xỉu ngay tức khắc. "Người đâu, thu lại Cổ cho ta, xóa bỏ ấn ký, tống ra khỏi Vạn Cổ Môn!" "Tuân lệnh, đại tiểu thư!" Mấy tên hộ vệ bên cạnh lập tức hành động.

Sau đó, đại tiểu thư khẽ vỗ tay, một tên tùy tùng mang đến hai hộp gấm tinh tế. "Đồ đệ của Vạn Cổ Môn ta thua Cổ cho hai vị, Cổ đã được chuẩn bị sẵn đây rồi." Ngộ Không cười lớn: "Tiểu cô nương này cũng thú vị đấy, thưởng phạt phân minh, ta thích, vậy thì đa tạ nhé!" Nói xong, Ngộ Không vừa định tiến lên lấy Cổ thì bị tiểu nha đầu kia ngăn lại. "Cổ thì ta đã chuẩn bị sẵn rồi, nhưng không thể cứ thế mà đưa được.

Mười mấy huynh đệ nằm dưới đất bị đánh trọng thương, món nợ này ta cũng nên tính cho rõ chứ?" Thiếu nữ dứt lời, không đợi Đế Tôn phản ứng, đã mạnh mẽ dậm chân phi thân ra ngoài, tốc độ thân pháp nhanh đến mức ngay cả Đế Tôn cũng phải sáng mắt lên.

Nhìn thấy thiếu nữ rút ra một chiếc trường tiên màu xanh ngọc bích từ thắt lưng, cách Đế Tôn mấy chục mét đã quất tới.

Đế Tôn cười nhạt một tiếng, chân cũng không thèm cử động, chỉ

đưa một tay ra trực tiếp bắt lấy trường tiên.

Hai luồng sức mạnh oanh kích tại một chỗ, cây cỏ trong vòng mấy chục mét xung quanh đều bay tứ tán, sự chấn động của luồng sức mạnh cường hoành làm kinh hãi tất cả những người xung quanh. "Tên này thực lực thật mạnh!

Dám dùng tay không bắt lấy Thúy Lưu Thần Tiên của đại tiểu thư!" Tên tùy tùng bịt mặt đang cầm hộp Cổ ngạc nhiên cảm thán, nhưng điều khó tin hơn còn ở phía sau.

Đế Tôn nắm chặt lấy phần đầu nhọn đầy phong mang của trường tiên, bản nguyên Thần Ma trong cơ thể ngay lập tức bùng nổ.

Thiếu nữ lập tức cảm thấy một luồng uy áp khổng lồ giống như có ai đó đẩy từ phía sau một cái, ngay lập tức mất khống chế, cả người khó lòng kháng cự mà lao vào vòng tay của Đế Tôn.

Đương nhiên, Đế Tôn không có hứng thú gì với kiểu tiểu la lỵ này.

Sau khi cơ thể kiều diễm kia bay đến vị trí cách trước mặt nửa mét, một đạo khí tường cường đại trực tiếp giam cầm tiểu nha đầu trên không trung, hắn bình thản nhìn đối phương. "Tiểu cô nương, thực lực của ta không phải đám thủ hạ của ngươi có thể kháng cự đâu.

Ta cũng không muốn đối địch với ngươi, ta và đệ đệ ta đều là người ngoài, chỉ là cảm thấy hứng thú với sức mạnh liên quan đến Cổ thôi.

Thay vì đánh nhau một mất một còn, chi bằng chúng ta hợp tác đi.

Ta làm đả thủ cho ngươi, ngươi trả cho ta thù lao mà ta hứng thú, chẳng phải tốt hơn sao?" Thiếu nữ khẽ cười: "Tại sao ta phải hợp tác với ngươi?" Đế Tôn cười: "Đến mạng còn bị ta nắm trong tay, nếu ta không phải là đối tác, lỡ như ta tâm tình không tốt mà xóa sổ ngươi

cùng lũ tôm tép này thì chẳng phải là xui xẻo sao?" Thiếu nữ tức tối lườm một cái, phẫn nộ gào lên: "A Miêu, tỷ tỷ bị bắt nạt rồi, mau dạy cho tên tự phụ này một bài học cho ta!" Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng mèo kêu chói tai truyền đến, sau lưng Đế Tôn ngay lập tức xuất hiện một luồng uy áp khổng lồ.

Chương 872

Mạnh mẽ quay đầu lại, một con mèo khổng lồ cao tới mười mấy mét hiện ra, đôi đồng tử màu xanh thẳm trong đêm tinh tú trông đặc biệt lăng lệ, tiền trảo khổng lồ mang theo ba đạo phong mang thuận thế oanh về phía sau lưng Đế Tôn.

Lúc đó, phản ứng bản năng của Đế Tôn là ôm lấy thiếu nữ lao nhanh về phía trước.

Hai bên đường gió rít gào, con mèo lớn đó không hề có ý định từ bỏ, dọc đường như một gã khổng lồ quét sạch tất cả, những đá núi cây cỏ chắn trước mặt đều bị oanh thành phấn vụn. "Ái chà, tưởng thân hình to lớn là có thể làm mưa làm gió sao?" Đế Tôn gầm nhẹ một tiếng, Thần Ma Song Dực sau lưng huyễn hóa ra, đưa cơ thể hắn bay vút lên hư không.

Tay trái nắm lấy cổ áo tiểu nha đầu, tay phải huyễn hóa ra thần khí Hiên Viên Kiếm, chém xuống phía dưới liên tục mấy kiếm, trực tiếp vây khốn con mèo khổng lồ tại chỗ mà không làm tổn thương đến nó.

Dù sao Đế Tôn đến đây cũng không phải để giết người, muốn thâm nhập vào môi trường của người ta thì tiên lễ hậu binh mới là tiết tấu chủ đạo. "Tiểu cô nương, ta đã nhiều lần cho ngươi cơ hội rồi, kiên nhẫn của ta có hạn thôi.

Miêu Cương rộng lớn như vậy, ta tuyệt đối không phải chỉ có mỗi nhà ngươi là thế lực có Cổ.

Nếu còn không thỏa hiệp với ta, ta chỉ cần buông tay một cái là ngươi sẽ rơi thành thịt nát đấy.

Suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời ta: Hợp tác, hay phản kháng, đây là cơ hội cuối cùng." Thiếu nữ bất lực thở dài một tiếng, quả đoạn nhận

thua: "Giỏi lắm, được rồi chứ gì?" "Haha, thế có phải hơn không." Đế Tôn đưa tiểu cô nương hạ cánh ổn định, một đám thị vệ xung quanh ngay lập tức rút vũ khí vây quanh hắn. "Được rồi được rồi, các ngươi có đánh cũng chẳng lại nổi một bàn tay của người ta đâu, tất cả biến về cho bản tiểu thư." Đám thị vệ lặng thinh, cúi đầu lần lượt lui ra.

Tên thị vệ bịt mặt rõ ràng là người thông minh, chủ động bưng khay đến trước mặt Đế Tôn và Ngộ Không. "Các hạ, quà tặng của đại tiểu thư, xin hãy nhận lấy." Đế Tôn hài lòng cười cười, vung tay một cái liền ném hai cái hộp vào tay Ngộ Không. "Ta đói rồi.

Đại tiểu thư, không phải nên sắp xếp cho hai anh em ta một bữa đại tiệc sao?" Đế Tôn không hề có ý định buông tha cho con bé, bắt đầu được đằng chân lân đằng đầu, đúng như đại tiểu thư nói, đã giỏi lại còn... mặt dày!

Vạn phần bất lực, đại tiểu thư chỉ có thể chọn cách thỏa hiệp, sai mấy chục tên tùy tùng dẫn đường đến một quán ăn khá có tiếng trong thành trấn gần Miêu Cương.

Suốt quãng đường, Đế Tôn trực tiếp cưỡi lên mình Bạch Trạch, thiếu nữ và con mèo nhỏ trên vai ngồi phía trước Đế Tôn, cùng cưỡi một con linh thú. "Tên này rốt cuộc là ai nhỉ?

Xương cốt cứng như đá vậy, tiên pháp của ta cũng có tiếng đấy chứ, tu sĩ thực lực bình thường đều không chịu nổi một roi của ta, vậy mà hắn có thể dùng tay không bắt được!" Đế Tôn khẽ cười: "Chỉ là hai tán tu mà thôi, không đáng nhắc tới.

Ngược lại về Cổ, ta khá hứng thú, dường như có phân chia chủng loại hả?" Thiếu nữ nghe vậy lại bắt đầu tự mãn, ưỡn ngực cười nói: "Đó là đương nhiên!

Hỏi về Cổ là đúng người rồi đấy.

Vạn Cổ Đường của ta, trong cả vùng phía nam Miêu Cương đều lọt vào top mười thế lực cổ đạo.

Thực chất Cổ nói trắng ra cũng là một loại thiên sản linh vật, là sinh mệnh thể độc đáo được linh khí thiên địa thai nghén ngàn năm vạn năm mới xuất hiện.

Vì là vật phẩm của trời, cho nên không có huyết thống nhất định, phẩm chất của Cổ cũng mang tính ngẫu nhiên rất cao, liên quan đến môi trường địa lý xung quanh cũng như nhiều yếu tố bên ngoài khác.

Đại trí có thể chia thành năm đẳng cấp dựa trên phẩm chất: Phàm Cổ, Tiên Linh Cổ, Địa Linh Cổ, Thiên Linh Cổ, và mạnh nhất là Hỗn Nguyên Cổ!

Phàm Cổ đúng như tên gọi, là loại Cổ thường gặp nhất, có mặt ở khắp nơi trong Tam giới.

Tiên Linh Cổ đa số là Cổ trăm năm, được linh khí thiên địa thai nghén trăm năm mới ra đời.

Địa Linh Cổ thì cần ngàn năm.

Thiên Linh Cổ là cực phẩm trong Miêu Cương, phải vạn năm mới có thể thai nghén ra.

Còn về Hỗn Nguyên Cổ trong truyền thuyết, theo ta được biết, cả vùng Miêu Cương rộng lớn này tổng cộng cũng chỉ có năm con mà thôi.

Gia tộc ta không có, ta cũng chưa từng thấy hình dáng Hỗn Nguyên Cổ như thế nào." Đế Tôn như có suy tư gật gật đầu: "Hóa ra là vậy.

Xem ra Cổ đạo nhất mạch thực sự là một môn học vấn tinh thâm nha!" "Đó là đương nhiên!

Chương 873

Ngoài phẩm chất bản thân, Cổ còn được phân thành ba loại lớn dựa trên công dụng: Loại triệu hoán, loại hợp thân và loại khế ước.

Cái gọi là loại triệu hoán, đóng vai trò là thú cưng chiến đấu và thú cưỡi, đa số là các Phàm Cổ có thể hình to lớn và một số rất ít Tiên Linh Cổ.

Loại hợp thân thì kết hợp với nhục thể của bản thân, chia sẻ sức mạnh huyết mạch của Cổ, có thể thăng tiến năng lực cho một hoặc nhiều thuộc tính của chính mình, loại này được gọi là Hợp Thân Cổ.

Trong số Tiên Linh Cổ và Địa Linh Cổ, đại đa số đều là Hợp Thân Cổ.

Phải biết rằng, phẩm chất Cổ càng tốt thì sau khi hợp thân sẽ nhận được sự tăng phúc thuộc tính và năng lực càng cao, nhưng một khi đã hợp thân thì cũng càng khó tách rời, vì một khi hợp thân thành công, huyết mạch hai bên sẽ có quan hệ ràng buộc, nếu một bên từ bỏ sẽ gây ra thương tổn khó có thể đảo ngược cho cả hai.

Còn về Khế Ước Cổ, thông thường chỉ có Thiên Linh Cổ và Hỗn Nguyên Cổ trong truyền thuyết mới có thể thực hiện.

Cái gọi là khế ước chính là quan hệ đối tác hỗ trợ bình đẳng, không phải là quan hệ phụ thuộc và thần phục theo nghĩa tuyệt đối.

Chỉ có Cổ có phẩm chất và linh trí cao mới có điều kiện ký kết với vật chủ mà nó công nhận.

Không giấu gì ngài, giữa ta và Tiểu Mị là quan hệ khế ước đó!" Đế Tôn nhìn con mèo lông trắng muốt kia, đối phương đang làm vẻ mặt giận dữ với Đế Tôn rồi thè lưỡi ra, trông rất lém lỉnh và đáng

yêu.

Có ai ngờ Tiểu Mị trông có vẻ vô hại thực tế lại là một con Vạn Niên Thiên Linh Cổ, cũng là con Cổ vạn năm duy nhất của cả Vạn Cổ Đường, được Đường chủ tặng cho cô con gái rượu làm bạn hộ thân. "Đúng rồi, quên chưa nói tên của ta cho ngài biết, ta tên là Tử Linh, ngài có thể gọi ta là Linh Nhi tiểu thư, hoặc là Linh Nhi cũng được." Tử Linh tuy có chút tính khí đại tiểu thư, nhưng bản tính thuần khiết, khi tiếp xúc mang lại cho người ta một cảm giác gần gũi khó tả. "Nga hống hống, mở mang kiến thức rồi!

Tử Linh nhỉ, người bạn này Đế Tôn ta không kết giao uổng công rồi.

Từ giờ trở đi, trong vòng một tuần, ta sẽ là bảo tiêu kiêm đả thủ của ngươi, có sai bảo gì cứ việc mở miệng, coi như ta trả học phí vậy." "A ha!

Không ngờ tên này cũng khá đấy chứ?

Cư nhiên cũng sảng khoái ân oán giống như bản tiểu thư vậy.

Trước đó còn là đối thủ, giờ đã có thể vì ta mà dốc sức rồi?

Thú vị đấy!

Hiếm khi có cao thủ như vậy tình nguyện đi theo bên cạnh ta, nếu đã như thế, một tuần này ta không thể để ngài nhàn rỗi được, ta phải đi làm một vố lớn mới được!" Đế Tôn không nhịn được giật giật khóe miệng: "Mẹ kiếp, lão tử đột nhiên thấy hơi hối hận rồi..." "Báo!!

Đại tiểu thư, bên phía tổng bộ có hành động bất thường, ba đại đội nhân mã đi làm nhiệm vụ đã quá ba ngày mà đến nay vẫn bặt vô âm tín, đã vượt quá thời gian tiếp ứng rồi!" Hai người Đế Tôn và Tử Linh đang dùng món ngon, tên tiểu cân ban bên cạnh vội vã ghé tai nói nhỏ vài câu.

Tuy là lời thì thầm nhưng làm sao thoát khỏi thính lực của Đế Tôn được.

Không cần nói cũng biết, bữa cơm này chắc chắn không ăn xong được rồi... "Được rồi, Ngộ Không, lấy tiền của người ta thì phải giúp người ta trừ tai họa, đừng ăn nữa, đến lúc làm việc rồi." Hai người lập tức đứng dậy, điều này cũng hóa giải sự lúng túng của Tử Linh.

Nha đầu vui mừng khôn xiết, không quên làm một động tác chắp tay đầy vẻ giang hồ với Đế Tôn: "Vậy thì đa tạ hai vị!

Sự việc khẩn cấp, chúng ta lên đường thôi!" Để tiết kiệm thời gian, Đế Tôn không nói hai lời trực tiếp khai mở Thần Ma Dực, đưa Tử Linh một mạch bay vọt lên không trung, lao thẳng đến khu vực rừng Thanh Mộc cách đó một trăm tám mươi dặm về phía tây trấn.

Vừa mới bước vào khu vực này, một luồng ma chi khí nồng nặc phả vào mặt, Đế Tôn lập tức nhận ra có điều không ổn.

Ở nơi như Miêu Cương này, các loại mãnh thú rừng núi có thuộc tính mạnh mẽ, thậm chí không thiếu những yêu quái ngàn năm xuất hiện là chuyện thường tình, nhưng luồng ma khí thuần túy này lại là lần đầu tiên xuất hiện.

Thấp thoáng đâu đó sâu trong mật lâm dường như có một tiếng gầm gừ trầm đục của cự thú không ngừng vang lên.

Tử Linh vừa vặn chỉ dẫn hướng đi cho Đế Tôn.

Không lâu sau, phía dưới hiện ra vô số thi thể võ giả nằm rải rác khắp nơi.

Tử Linh kinh hãi vội vàng đáp xuống, sửng sốt nhìn cảnh tượng thảm liệt này. "Đều...

đều chết hết rồi!

Chương 874

Cả ba đại đội, gần trăm cổ thuật sư, đều chết hết rồi!" Có thể thấy, Vạn Cổ Đường cũng không thể chịu đựng nổi tổn thất về nhân lực như vậy, tiểu cô nương thực sự đã bị choáng váng.

Quan trọng hơn, chuyến hành động này là do cô chủ động đề xuất với phụ thân.

Ban đầu các trưởng lão trong môn phái đều nhất trí phản đối, đều nói chuyến này e rằng sẽ có biến số, nhưng cô lại nhất quyết không nghe, muốn thể hiện mình một chút, giờ thì hay rồi, gây ra họa lớn. "Thảm rồi... các trưởng lão mà trách tội xuống, ta biết ăn nói thế nào đây?

Quan trọng hơn, vì một mình ta mà làm hại bao nhiêu huynh đệ chết thảm, ta làm đại tiểu thư kiểu gì thế này!" Đế Tôn mặt không cảm xúc lạnh lùng lên tiếng: "Ngươi là người trưởng thành rồi, phải có trách nhiệm với hành vi của mình.

Hiện tại nói những lời này chẳng có tác dụng gì cả, chuyện đã xảy ra rồi thì nên nghĩ cách làm sao để bù đắp.

Nhìn vết thương của những người này, không còn nghi ngờ gì nữa, là do các cường giả loại yêu ma cỡ lớn gây ra.

Chỉ cần ta tìm được và trảm tên đó, đó là cách tốt nhất để cứu vãn lỗi lầm." Tử Linh nghe vậy như bừng tỉnh đại ngộ, nhưng ngay sau đó lại rơi vào vẻ rầu rĩ: "Nói thì dễ lắm, yêu quái khổng lồ có thể giết chết bao nhiêu huynh đệ của ta như vậy, sao ta có thể đối phó được?

Rừng Thanh Mộc là vùng bảo địa có thể xuất hiện Vạn Niên Thiên Linh Cổ, nơi đây rồng rắn hỗn tạp, diện tích cực rộng, nước sâu lắm.

Bình thường nếu phụ thân không đích thân dẫn đội thì Vạn Cổ Đường chúng ta căn bản không ai dám tự ý tiến vào.

Lần này rắc rối lớn rồi!" Thật đúng lúc, nha đầu vừa dứt lời, xung quanh mật lâm có một đám lớn bóng đen nhanh chóng áp sát. "Cẩn thận!" Đế Tôn bản năng ngửi thấy nguy hiểm, kéo tiểu nha đầu lại bên mình.

Cùng lúc đó, con mèo nhỏ trên vai Tử Linh cũng nhảy xuống, thân hình nhanh chóng phình to gấp mấy lần, sẵn sàng chiến đấu.

Những bóng đen lần lượt hiện thân vây quanh hai người và một mèo, mỗi tên đều tỏa ra dao động khí tức vô cùng sâm lãnh. "Báo Văn Hắc Tông Sư!

Là đại yêu mấy ngàn năm, thảo nào chết nhiều người như vậy, e là trong rừng thực sự có biến động lớn rồi!" Đế Tôn bình thản lẩm bẩm một câu, khiến đám thủ lĩnh yêu tộc đối diện lạnh lùng lên tiếng: "Thiếu niên, đã biết tộc ta lợi hại, tại sao không đầu hàng?" Đế Tôn cười nhạt: "Đầu hàng?

Đứng chờ bị ăn thịt sao?

Xin lỗi nhé, xương ta cứng lắm, sợ các ngươi nhai không nổi.

Huống hồ bản tôn giá lâm rừng Thanh Mộc, mấy con cá thối tôm nát các ngươi ra đón tiếp, e là hơi quá đáng rồi đấy." Tên sư yêu cầm đầu gầm lên một tiếng giận dữ: "Ăn sạch chúng cho ta!" Sưu!

Mười mấy đạo bóng đen đồng thời lao tới, tấn công từ bốn phương tám hướng.

Đế Tôn vẫn ung dung như cũ, chỉ khẽ giơ tay lên, phù văn đồ đằng đồ sộ trên đỉnh đầu nhanh chóng hiện hóa.

Trận văn điên cuồng xoay tròn thúc động, vô số cự thạch từ hư không hiện ra, đè chặt nửa thân dưới của mười mấy bóng đen đó,

giam cầm chúng tại chỗ.

Tử Linh thấy vậy trừng lớn đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn Đế Tôn, hiển nhiên cảnh tượng này cô chưa từng thấy qua dù là trong mơ. "Ngươi... cư nhiên là một phù văn sư!" Đế Tôn cười đáp: "Chút tài mọn mà thôi, ta cũng chỉ hiểu sơ sơ chút vỏ ngoài." Lúc này nhất định không được khoe khoang, kẻo làm người ta thấy khó thở.

Khiêm tốn một chút sẽ làm hình ảnh trong mắt đối phương càng thêm vĩ đại.

Trở bàn tay thành trận, phẩy tay một cái liền làm loạn thạch kinh không, tứ phương chấn động.

Chỉ trong một cái búng tay, mười mấy tên đại yêu đỉnh cấp đều kêu la oai oái không thôi.

Cái trận thế này quả thực không phải người bình thường có thể khống chế nổi.

Tên sư yêu cầm đầu là kẻ duy nhất còn sống sót, vì lúc nãy chỉ có mình nó là không cử động.

Chứng kiến thủ đoạn của Đế Tôn lúc này, thần sắc của nó càng thêm kinh hãi. "Các hạ cư nhiên có tu vi như thế, sao lại đi cùng đám cổ thuật sư Miêu Cương này?" Đế Tôn cười lạnh: "Ngươi cũng xứng chất vấn lựa chọn của ta sao?

Chương 875

Ta biết rõ, chỉ dựa vào mấy tên tiểu tử này căn bản không thể đe dọa được cả trăm phù văn sư.

Nếu không muốn những tộc nhân này của ngươi mất mạng, hãy dẫn ta đi gặp kẻ mạnh nhất rừng Thanh Mộc, hoặc là nơi phát sinh biến động trong rừng.

Đây là cơ hội sống duy nhất của ngươi." Đế Tôn nói một cách nhẹ nhàng bình thản, nhưng lọt vào tai tên sư yêu trước mặt lại giống như sấm sét, xen lẫn sự băng lãnh và tuyệt nhiên không thể nghi ngờ.

Sư yêu hơi trì nghi một khắc, Đế Tôn liền búng tay một cái.

Tất cả những khối đá đang đè trên người đám sư yêu kia đồng loạt hạ xuống ba tấc, đâm sâu vào xương cốt của chúng khiến máu nóng tuôn trào.

Nếu còn tiếp tục giãy giụa, e là không lâu nữa, đám sư yêu này phần lớn đều sẽ bỏ mạng tại đây. "Dẫn đi thì không vấn đề gì, nhưng ngài không được làm hại tộc nhân của ta!" Đế Tôn lạnh hừ một tiếng, dưới chân khẽ chấn động, tất cả trận thạch đồng thời tán đi.

Những tên sư yêu bị thương mất đi chiến lực đều ngã gục như sung rụng xuống trước mặt tên sư yêu đầu lĩnh.

Cảnh tượng tùy ý đó lại một lần nữa làm Tử Linh đứng hình...

Tiếp sau đó, suốt quãng đường đi, Đế Tôn và Tử Linh có thêm vật cưỡi lâm thời mới là tên sư yêu thủ lĩnh.

Chỉ có Tử Linh là suốt cả quãng đường đều tỏ vẻ run rẩy sợ hãi.

Trong lòng cô tràn đầy sự hiếu kỳ và nghi vấn đối với Đế Tôn, nhưng vì không khí đặc biệt lúc này nên căn bản không dám mở miệng

hỏi han, chỉ có thể ngoan ngoãn làm một cô gái nhỏ được che chở, bám sát theo tiết tấu của Đế Tôn mà đi.

Rất nhanh, đám sư tử đã dừng lại trước cửa một sơn động được xếp bằng những khối đá lớn.

Đế Tôn ban đầu không nhận thấy điều gì, ngược lại con mèo nhỏ trên vai Tử Linh đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai. "Nga?

Bên trong... có Cổ!!" Thiên Linh Cổ là loại sinh mệnh cổ vạn năm, không chỉ linh trí cực cao, mà việc bắt giữ khí tức cũng vô cùng mẫn cảm.

Chỉ có khi cảm tri được khí tức của sinh linh cùng cấp mới phát ra tiếng kêu cộng hưởng chói tai như vậy. "Các hạ, chủ nhân rừng Thanh Mộc ở trong sơn động.

Tất cả sinh linh trong rừng, nếu không có mệnh lệnh của sơn chủ thì vạn lần không thể bước vào trong dù chỉ một bước.

Nếu hai vị nhất quyết vào động, thứ cho ta không thể đi cùng." Tử Linh định tranh luận với nó vài câu, nhưng Đế Tôn trực tiếp phớt lờ, sải bước lớn đi sâu vào cuối sơn động, thực sự là dáng vẻ chẳng kiêng kỵ điều gì. "Tối quá... ngài không sợ chút nào sao?" Đế Tôn giơ tay một cái, hỏa thần chi quang bùng cháy lên một vòng sáng rực rỡ tụ trên đỉnh đầu hai người, trong nháy mắt thắp sáng cả sơn động tối tăm. "Oa a!

Chẳng lẽ ngài là nam thần bảo tàng trong truyền thuyết sao!

Hình như cái gì ngài cũng làm được ấy!" Đế Tôn bất lực lắc đầu.

Đối với tâm tư của mấy cô gái nhỏ này, Đế Tôn thực sự có chút vô cảm, nhưng điều đó tuyệt đối không ngăn cản được ánh hào quang tỏa ra từ một vị đại lão. "Cẩn thận một chút, trong động có ma khí." Đi đến đâu, hai bên sơn động đều thấy những bộ xương trắng hếu rải

rác khắp nơi.

Càng đi sâu vào trong, số lượng xương trắng càng nhiều, khí tức cũng càng thêm u lãnh.

Mãi cho đến khi hai người bước vào cuối huyệt động, phía trên đó sừng sững một đạo vương tọa khô lâu bám đầy mạng nhện và bụi bặm.

Khí tức u hồn sâm lãnh chính là tỏa ra từ trên vương tọa đó. "Ta, ta thấy lạnh quá..." Tử Linh ôm vai rùng mình tại chỗ.

Đế Tôn trực tiếp giải phóng một đạo quy tắc quang hoàn quanh thân.

Chương 876

Bên trong ấm áp như mùa xuân, chẳng những xua tan mọi cảm giác lạnh lẽo, mà đứng bên trong đó, cô cảm thấy như có Đế Tôn luôn túc trực bảo vệ bên cạnh, mọi cảm xúc sợ hãi cũng nhanh chóng tan biến.

Quy tắc mà Đế Tôn giải phóng chính là Vạn Pháp Bất Xâm Trận, mặc cho bên trong có ẩn giấu yêu ma quỷ quái gì đi nữa cũng tuyệt đối khó lòng xâm nhập vào quy tắc dù chỉ một phân. "Đã là chủ nhân rừng núi thì thấy khách đến mà không biết ra nghênh tiếp sao?

Cứ phải để bản tôn phế bỏ đạo trường này mới yên tâm à?" Sưu!

Lời Đế Tôn vừa dứt, trên vương tọa huyễn hóa ra thân hình một lão phụ ung dung.

Lão phu nhân với khuôn mặt hòa ái từ tiếu tiến lên đón tiếp. "U, miếu nhỏ của ta không ngờ lại đón tiếp được một tôn đại thần, thú vị thật." "Ngươi nhận ra ta sao?" Đế Tôn mở miệng hỏi ngược lại.

Xét theo thực lực không cùng đẳng cấp giữa các Cổ Ma Hồn, lẽ ra sẽ không có sự giao thiệp mật thiết.

Lão phu nhân trước mắt tuy không phô trương khí tức ma nguyên, nhưng không nghi ngờ gì, chính là nguồn ma khí mà Đế Tôn đã bắt giữ trước đó.

Hơn nữa thực lực của bà ta xa xa còn mạnh hơn những Cổ Ma Hồn phụ thể mà Đế Tôn từng gặp trước đây.

Điều này chỉ cần nhìn vào bộ pháp bước đi là có thể dễ dàng nhận ra. "Đại danh của Đế Tôn như sấm bên tai, đó là nhân vật vang dội khắp chín tầng trời mười phương đất, từ trên chín tầng trời xuống tận

u minh, những kẻ lăn lộn lâu trong Tam giới ai mà không biết Đế Tôn chứ!

Người đàn ông năm đó đến chín tầng trời còn có thể đâm thủng, vậy mà giờ lại ở đây đóng vai hộ hoa sứ giả rồi." Nghe những lời này, Tử Linh đứng trong vòng quy tắc chắc chắn là người chấn kinh nhất.

Cô kinh hãi đến mức không nhịn được mà bịt miệng lại, sao cô dám tin rằng gã bảo tiêu lâm thời đứng bên cạnh mình cư nhiên lại là một vị chí tôn đại lão danh động Tam giới.

Mẹ kiếp, cái này còn hiếm hơn cả việc gặp được một con Hỗn Nguyên Cổ nữa! "Trời ạ, Tiểu Mị... chúng ta không phải là trúng số độc đắc rồi chứ!

Tên này cư nhiên lợi hại như vậy, đến cả yêu quái cũng phải sợ hãi cơ à!" Tiểu Mị: "Meo..." Đế Tôn không chút do dự nữa, sải bước tiến lại gần vị trí của lão phụ kia.

Cái nhìn băng lãnh trong ánh mắt hắn khiến tâm thần người ta phải run rẩy! "Cho ngươi một cơ hội lựa chọn.

Chủ động từ bỏ ma hồn để được miễn một cái chết, hoặc là để ta đích thân ra tay trấn áp, hình thần câu diệt.

Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời ta." Lão phu nhân nhướng mày cười duyên nói: "Ta lại thấy, giữa chúng ta hoàn toàn có thể có lựa chọn thứ ba." "Nga?

Nói nghe xem." "Đơn giản thôi, các ngươi đến đây không phải là để tìm Cổ sao?

Những người của Vạn Cổ Đường bên ngoài kia cũng chết dưới tay của Cổ.

Điểm này ta tin với động sát lực của Đế Tôn, không cần ta nói ngài cũng biết rõ rồi.

Vết thương chí mạng trên tử thi của bọn họ đều ở cùng một vị trí, nhìn qua là thấy thủ đoạn chấn nát ngũ tạng của mãnh thú cỡ lớn, nội kình cương mãnh như thế nào, căn bản không phải là thủ pháp của loại luyện hồn ma thể như chúng ta." Đế Tôn vuốt cằm gật đầu tán thành: "Cũng không sai.

Vậy ý ngươi là con Cổ đó không có ở đây?

Không có lý nào!

Ngươi đã là đại ma bị Cổ Ma Hồn phụ thể, nếu chinh phục được cao giai Thiên Linh Cổ thì đối với tu vi của ngươi chắc hẳn sẽ có ích lợi lớn, tại sao lại không ra tay?" "Lạc lạc lạc...

Ai nói với các hạ đó là Thiên Linh Cổ?" "Lời này có ý gì?" Đế Tôn và Tử Linh nhìn nhau, đặc biệt là nha đầu kia, theo bản năng bắt đầu thấy kích động.

Tiểu Mị phát ra tiếng kêu cộng hưởng, chứng minh khí tức cổ nguyên xuất hiện ở gần đây chắc chắn là trên cấp Thiên Linh Cổ.

Nếu không phải Thiên Linh Cổ thì có khả năng là Hỗn Nguyên Cổ trong truyền thuyết vạn năm mới có một con!

“Không sai, chính là Hỗn Nguyên Cổ!

Chương 877

Trăm ngàn năm mới sinh ra một lần, theo ta được biết, nó không phải sinh ra từ Thanh Mộc Lâm mà là từ một địa danh vô danh sâu trong Miêu Cương, bị một con thú cổ cấp thấp coi như con mồi tha ra khỏi thâm vực.

Khi truy đuổi nhất định phải hết sức cẩn thận!

Con Huyền Băng Tằm trăm ngàn năm tuổi kia cực kỳ hiếm gặp, vạn nhất không cẩn thận làm nó chết thì đúng là tổn thất không gì bù đắp nổi." Tử Linh vô cùng kích động, dậm chân liên hồi: "Còn chờ gì nữa?

Đại ca, chúng ta mau đuổi theo đi!

Hỗn Nguyên Cổ mười vạn năm mới xuất hiện một lần, nếu thật sự bắt được, hai chúng ta phát tài to rồi!!" Đế Tôn bất lực lắc đầu, nắm lấy Tử Linh hóa thành một đạo lưu quang, hai người một mèo trong nháy mắt biến mất khỏi động huyệt.

"A Miêu, tiếp theo phải trông cậy vào ngươi rồi, nếu có thể giúp ta tìm được Huyền Băng Tằm kia, tỷ tỷ về nhà sẽ làm món cá chép vàng sấy khô mà ngươi thích nhất!" "Miêu!!" Con mèo đúng là một kẻ hám ăn, vừa nghe thấy có cá chép sấy, bản thể lập tức phình to gấp mười lần, hướng về phía tận cùng rừng rậm hít một hơi thật sâu, lập tức khóa chặt phương hướng mục tiêu, thân hình dẻo dai phóng vọt đi.

"Đuổi theo!" Tử Linh ra lệnh một tiếng, gọi Đế Tôn lão đại khai triển Thần Ma Dực theo sát phía sau.

Bọn họ băng qua gần nửa khu rừng, cuối cùng cũng khóa định được vị trí cụ thể.

Đế Tôn nhìn lại, chỉ thấy trước mắt là một rừng trúc xanh mướt um tùm!

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, Đế Tôn kinh ngạc phát hiện, mục tiêu mà tiểu miêu khóa định lại là một con Thực Thiết Thú (Gấu Trúc) dáng vẻ ngây ngô đáng yêu!

Vành mắt đen, đôi tai đen to lớn, khuôn mặt tròn trịa trắng béo, mẹ kiếp, trông chẳng khác gì một quả cầu lông.

Tiểu Thực Thiết Thú này nhìn qua chỉ mới là trạng thái thiếu niên chứ chưa trưởng thành.

Nhìn dấu chân và vết móng vuốt, Đế Tôn nhanh chóng xác định, những tộc nhân dưới trướng Tử Linh bị tát chết trước đó đều là bút pháp của gã ngốc này.

"Nếu con mèo kia đáng tin, ta có thể khẳng định, Huyền Băng Tằm đang ở trên người gã ngốc kia, và vẫn còn sống." Tử Linh chớp đôi mắt to: "Ngài chắc chứ?

Vạn nhất bị nó ăn mất thì sao!" Đế Tôn cười lạnh: "Huyền Băng Tằm mười vạn năm, nếu thật sự bị một đối thủ cấp bậc này nuốt chửng, nó sẽ lập tức biến thành một bức tượng băng." Tử Linh: "..." "Sự bất nghi trì, hành động!" "Đợi đã!" Đế Tôn đang định cường thế ra tay thì bị Tử Linh vung tay nhỏ ngăn cản, vẻ mặt lo lắng.

"Tiên bối đừng vội động thủ, để đề phòng vạn nhất, ta phải đo lường cường độ cổ hồn của tên kia trước đã!" Đế Tôn suýt nữa quên mất, nha đầu này dù sao cũng là người của Vạn Cổ Đường, tuy thực lực chiến đấu gần như bằng không, nhưng phương diện nghiên cứu cổ thuật thì tiểu cô nương này là chuyên gia, còn Đế Tôn lại là kẻ ngoại đạo.

Chỉ thấy nha đầu kia nghiêm túc bắt đầu niệm chú kết ấn, loay

hoay nửa ngày mới đánh ra một đạo linh hồn vũ điệp vô cùng trong suốt.

Cái thứ nhỏ bé này trông có vẻ yếu ớt, nhưng mạnh như Đế Tôn cũng không thể bắt tróc được dao động khí tức của nó.

Nó giống như một cái bóng trong suốt, ngoại trừ Đế Tôn và Tử Linh, không ai có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

"Đi đi, tiểu hỏa tử!" Tử Linh nhẹ nhàng vẫy tay, linh vũ điệp bay lên không trung, nhanh chóng lao về phía tiểu Thực Thiết Thú trong rừng trúc.

Do thuộc tính đặc thù của cái thứ nhỏ bé này, tiểu Thực Thiết Thú căn bản không phát hiện ra, vẫn tiếp tục ngồi gặm trúc một cách ngây ngô.

Nhanh chóng, trên đỉnh đầu nó hiện ra một vòng hào quang màu xanh biếc, linh vũ điệp cũng theo đó biến mất.

"Hô hô, nguyên lai chỉ là một con phàm cổ ngốc nghếch mà thôi, nhục thân chiến đấu lực mạnh hơn một chút, thuộc tính chắc cũng tương đương với cuồng bạo thổ lang thông thường.

Giờ thì không cần lo nữa rồi, có thể tùy ý ra tay dạy dỗ nó, nhưng nhớ kỹ, đừng làm thương tổn Huyền Băng Tằm nhé, đó là Hỗn Nguyên Cổ, chuyện quan trọng nhắc lại ba lần!!" Đế Tôn bất lực làm động tác lau mồ hôi.

Ngộ Không đứng bên cạnh, sau khi xác định gã ngốc kia không có gì nguy hiểm, đã mất kiên nhẫn lao vọt ra ngoài.

"Hắc hắc, đồ hám ăn, ăn của lão Tôn một cước!" Tốc độ của Ngộ Không nhanh cỡ nào?

Trong đồng tử của hắn, cái lưng béo tròn của tên hám ăn kia không ngừng phóng đại.

Nhưng một màn khiến mọi người không ngờ tới đã xảy ra, Ngộ Không còn chưa kịp chạm vào thân thể Thực Thiết Thú, đối phương đã trực tiếp dùng một cây trúc đâm ngược về phía sau.

Ống trúc sinh sinh đẩy văng cả người Ngộ Không ra xa hơn trăm mét, sức mạnh to lớn trong nháy mắt làm vỡ vụn mười mấy cây trúc xung quanh.

Lực bộc phát này thực sự khiến Đế Tôn kinh ngạc.

"Sức mạnh thật tốt!

Thực Thiết Thú này không tầm thường chút nào, nhìn qua không giống thuộc tính phàm cổ, tên béo này có chút thú vị đấy." Đế Tôn cười như không cười nhìn cảnh này, quả thực cũng muốn để Ngộ Không - kẻ mắt cao hơn đầu - chịu khổ một chút cho vui.

Ngộ Không mất mặt trước đại ca và thiếu nữ xinh đẹp, tự nhiên cảm thấy khó chịu, vội vàng tìm bậc thang leo xuống: "Tên béo, cư nhiên dám dùng trúc làm vũ khí đánh lén ta, ăn của lão Tôn một gậy!" Trong nháy mắt, Kim Cô Bổng huyễn hóa ra, nhanh chóng phình to gấp mười lần, được Ngộ Không vung lên trời, nện mạnh xuống lưng tiểu Thực Thiết Thú ở không xa.

Chương 878

Phải biết rằng, nếu là Đế Tôn, bảo hắn dùng đại lực nện gã ngốc này chắc hắn không nỡ ra tay, nhưng Ngộ Không thì hoàn toàn khác.

Hắn tuyệt đối không cho phép trong giới động vật có kẻ nào mạnh mẽ hơn mình.

Oanh long long!

Một gậy nện xuống, lực đạo chừng vạn quân, nhắm thẳng vào đỉnh đầu tiểu Thực Thiết Thú.

Lần này, đối phương căn bản không thèm ngồi chờ chết nữa, nó mạnh mẽ lộn người sang một bên, mượn phản lực của hai cây trúc bên cạnh bật dậy khỏi mặt đất như một chiếc lò xo, hóa thành một viên pháo đài nhục thể bắn thẳng vào mặt Ngộ Không.

Lần này, Đế Tôn cư nhiên từ trong ánh mắt của đối phương ngửi thấy một tia sát cơ lạnh lẽo.

Không chút do dự, Đế Tôn cường thế ra tay, người đã hóa thành một đạo hắc ảnh chắn ngang trước mặt Ngộ Không, một bàn tay vỗ lên cái đầu đang lao tới cực nhanh của Thực Thiết Thú.

Quả nhiên, Đế Tôn ra tay là khác hẳn, chỉ một đòn đã khiến tiểu Thực Thiết Thú bay ngược ra ngoài.

“Tên béo kia, ngươi phải hiểu một đạo lý, đã lăn lộn giang hồ thì sớm muộn gì cũng phải trả giá.

Con khỉ này là đệ đệ của ta, không phải để ngươi bắt nạt.” Ngộ Không: “...” Nghe qua không giống như đang ra mặt giúp mình, mà giống một câu châm chọc hơn.

Nhưng mặc kệ, Đế Tôn đã thân chinh xuất mã, Ngộ Không không

cần tiếp tục bị ăn đòn nữa, vội vàng lon ton chạy đến bên cạnh đại ca để tìm cảm giác tồn tại.

"Đại ca, tên ngốc này đúng là thiếu đòn, mau đánh cho nó một trận rồi đoạt lấy Huyền Băng Tằm đi!" Nhưng lúc này, Đế Tôn lại không hề vội vã, hắn khí định thần nhàn chắp tay sau lưng, chẳng những không tiếp tục truy sát Thực Thiết Thú mà còn thong dong trở về bên cạnh Tử Linh.

"Này này, không phải nói làm vệ sĩ cho ta sao?

Sao không truy tiếp?

Ta còn chưa lấy được Huyền Băng Tằm mà!" Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tử Linh, Đế Tôn bật cười: "Đừng vội, nhắm mắt lại đếm mười tiếng, Huyền Băng Tằm sẽ xuất hiện trước mặt nàng." Tử Linh bán tín bán nghi, cuối cùng chọn cách thỏa hiệp, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

"Hừ hừ, tốt nhất là đừng gạt ta, nếu không bản tiểu thư nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng đấy!" Khi nàng mở mắt ra lần nữa, trước mặt quả nhiên đã xuất hiện một đóa tiên hoa Ngọc Linh Lung vô cùng mỹ lệ và tỏa hương thơm ngát!

Trên bề mặt đóa tiên hoa, một con Huyền Băng Tằm trắng muốt như tuyết đang chậm rãi bò trường, giống như đang biểu đạt tình cảm, không quên thè lưỡi với Tử Linh.

Tuy ngũ quan cực nhỏ nhưng vẫn góc cạnh rõ ràng, ngũ tạng câu toàn!

"Thiên địa ơi, đại ca, con băng tằm này nhỏ như vậy, thậm chí không bằng một ngón tay người, cư nhiên đã sinh ra linh trí, chẳng lẽ đây chính là điểm mạnh của Hỗn Nguyên Cổ sao?" Lúc này, Tử Linh kích động không kìm nén được, bản năng định đưa tay ra vuốt ve

Huyền Băng Tằm.

Đế Tôn bên cạnh đột nhiên cảm nhận được một luồng sát cơ lạnh lẽo, chân dậm mạnh xuống đất, sinh sinh đánh tan hàng chục đạo băng lăng đang ẩn nấp hoàn mỹ, hóa giải một cuộc khủng hoảng bất ngờ.

"Kẻ nào núp trong bóng tối, cút ra đây!" Đế Tôn nộ hách một tiếng, âm thanh vang dội đến kinh người.

Mấy chục đạo hắc ảnh linh động cũng không tiếp tục ẩn nấp nữa, ngay lập tức hiện thân, bao vây ba người Đế Tôn vào giữa.

"Không ngờ ở nơi này lại xuất hiện một con Hỗn Nguyên Cổ.

Nguyên bản ta đang canh giữ một con Thiên Linh Cổ, cư nhiên lại có thêm tạo hóa này, thật là trời giúp ta mà!" Kẻ cầm đầu là một tên độc nhãn long ăn mặc hoa lệ, chắp tay sau lưng với vẻ mặt cực kỳ làm màu, cả người toát ra khí tức kiêu ngạo đến nực cười.

"Hừ!

Từ đâu chui ra vậy?

Nhìn cái mặt là thấy muốn ăn đòn rồi." Độc nhãn long lạnh lùng liếc nhìn Ngộ Không: "Ngươi nói cái gì?

Thử lại xem?" Độc nhãn long chỉ định đáp trả một câu ra vẻ, nhưng không ngờ đụng phải tên tính tình thẳng đuột như Ngộ Không.

Coi đó là lời khiêu khích, Ngộ Không lập tức hóa thành đạo lưu quang lao tới, khiến tên độc nhãn long kia không kịp phản ứng đã bị ăn một trận đòn nhừ tử, mặt mũi sưng vù như đầu heo.

"Ui da!

Hầu ca, Hầu đại gia, đừng đánh nữa, ta nhận sai không được sao!

Ta chỉ là một kẻ chạy việc cho Huyền Ngọc Thiên Môn, phụ trách canh gác mà thôi, ngài vạn lần đừng ghi thù lên đầu ta, tiểu nhân thực

sự chịu không thấu!" Tên nhãi bị đánh đến mức mặt mũi biến dạng, khó khăn lắm mới đứng dậy nổi, không dám đắc ý với Ngộ Không nữa.

Nhưng Đế Tôn đứng quan sát từ đầu đã nhận ra, tên nhãi này căn bản không phải cường giả, mấy chục đạo băng lăng vừa rồi cũng không phải do hắn phát ra.

Chương 879

“Nếu đã không đủ tư cách, vậy gọi kẻ đứng sau ra đây đi.” Đế Tôn vừa dứt lời, một luồng sát cơ mạnh mẽ và lạnh lẽo hơn nhiều đã âm thầm tiếp cận.

Trên đỉnh đầu, một đạo đồ đằng Thái Cực lặng lẽ xuất hiện, ẩn chứa hiệu quả trấn áp linh hồn vô cùng mạnh mẽ, khóa chặt khí tức của Đế Tôn.

Đáng tiếc, cái gọi là đồ đằng chi lực mạnh mẽ kia chỉ bị Đế Tôn giơ tay chỉ một cái đã bị đâm thủng, căn bản không có cơ hội phát huy sức mạnh.

“Quả nhiên không hổ là Đế Tôn, nhân vật danh động thiên hạ!

Các hạ có thể nể mặt Huyền Ngọc Thiên Môn một lần không?

Coi như nợ một món ân tình, Thiên Môn chúng ta tất sẽ ghi nhớ trong lòng.” Lần này là mấy người ăn mặc chỉnh tề, tiên tư phiêu dật, khoác trên mình trường bào trắng, ra dáng những tu luyện giả tiên phong đạo cốt.

“Hỏng bét, là người của Huyền Ngọc Thiên Môn!

Lão đại, phải cẩn thận đấy, mạch này tinh thông các loại thượng cổ kỳ trận, là một trong những thế lực trận pháp sư đỉnh cấp nhất, cực kỳ khó đối phó!” Đế Tôn lại cười lạnh một tiếng: “Khó đối phó?

Được thôi, ta sẽ ở ngay trước mặt các ngươi giúp nàng thôn phệ Huyền Băng Cổ.” Tử Linh nói không sai, tâng bốc một câu khiến Đế Tôn có chút không lọt tai.

Bởi vì có Đế Tôn ở đây, bất kỳ người nào hay thế lực nào cũng không thể ra oai hơn hắn.

Nghe Tử Linh tâng bốc người khác, Đế Tôn nhất định phải cho nàng thấy rõ một bài học.

"Mấy tiểu tử các ngươi nghe cho kỹ, bản tọa hiện tại muốn giúp Tử Linh đại tiểu thư thôn phệ Hỗn Nguyên Cổ, cho nên, đừng tốn công vô ích.

Nếu trong quá trình đó có kẻ nào dám tự ý hành động, bản tọa giết không tha!" Dứt lời, Đế Tôn một tay đưa lên không trung, nâng đóa tiên hoa Ngọc Linh Lung trong lòng bàn tay.

Huyền Băng Tằm bám trên đó dưới sự dẫn dắt của khí tức Đế Tôn, bắt đầu giao tiếp với Tử Linh, xây dựng nhịp cầu dung hợp khí tức giữa hai bên.

"Ngăn lại!" Vị bạch y công tử cầm đầu lạnh lùng ra lệnh, không chút lưu tình thi triển Địa Thứ Trận Pháp sở trường nhất để tấn công ba người Đế Tôn.

Trớ trêu thay, chút sức mạnh trận pháp cỏn con đó sao có thể kháng cự được phù văn chi lực thành thục của Đế Tôn?

Chỉ trong nháy mắt, tất cả các khu vực đang hình thành trận pháp xung quanh đều dưới sự áp chế tinh thần vô cùng mạnh mẽ của Đế Tôn mà vỡ vụn thành hư vô.

Thay vào đó, trên đỉnh đầu Đế Tôn, một phương phù văn đạo lực đang từ từ diễn hóa ra các loại hộ thân cương khí đủ màu sắc, bao bọc hoàn toàn ba người bên trong.

"Nếu ngay cả một đạo phù văn bình chướng của ta mà cũng không phá nổi thì cút đi cho sớm, lão tử không rảnh tốn thời gian với các ngươi." Bạch y công tử thấy Huyền Ngọc Thiên Môn bị sỉ nhục, tự nhiên không nuốt trôi cơn giận này, trong lúc thịnh nộ đã cưỡng thế ra tay, đánh ra một đạo Phúc Vân Trận vô cùng kinh người!

Sát na gian, vị trí dưới chân Đế Tôn và hư không trên đỉnh đầu cư nhiên sản sinh hiệu quả giao thoa thần kỳ, khiến cả người Đế Tôn bị đảo lộn!

"Ồ?

Tiểu tử, cũng có chút bản lĩnh đấy, không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy!" Đế Tôn mỉm cười chậm rãi bước ra khỏi khu vực pháp trận.

Mỗi bước chân đạp ra, khí tức tỏa ra cư nhiên còn thơm hơn cả tiên hoa!

Chỉ với vài dấu chân, xung quanh ba người Đế Tôn đã ngưng tụ ra những đóa hoa hồn vô cùng thuần túy.

Ba đạo đỉnh cấp tiên hoa hồn lực xuất hiện, đủ để thu hút toàn bộ khí tức hoa cỏ xung quanh, tạo nên cảnh tượng vạn hoa triều thánh, quân lâm thiên hạ!

Nhất niệm hoa khai, quân uy của Đế Tôn hiển hiện trọn vẹn!

Tử Linh càng không thể tin nổi, trong phút chốc ngẩn ngơ, mọi thứ xung quanh đều vì một ý niệm của Đế Tôn mà thay đổi màu sắc.

"Trời ạ!

Ngài thực sự là thần tiên sao?" Tử Linh kinh hô thành tiếng.

Sự chấn kinh mà Đế Tôn mang lại thậm chí khiến nàng tạm thời quên mất Hỗn Nguyên Cổ quan trọng thế nào, nàng cảm thấy ý nghĩa của Đế Tôn còn lớn hơn một con cổ nhiều.

"Thần tiên hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì, nàng chỉ cần hiểu rằng, ta làm vệ sĩ cho nàng, thì trong ba giới rộng lớn này, không một kẻ nào có thể làm tổn thương nàng." Lời của Đế Tôn chính là lời tuyên bố đầy uy quyền nhất, đồng thời cũng là sự sỉ nhục mạnh mẽ nhất đối với những tên trận pháp sư trước mặt.

Quả nhiên, phong mang của Đế Tôn vừa xuất hiện, toàn bộ người tại hiện trường đều ngây dại.

Các bạch y trận pháp sư liên tục ra tay muốn gỡ gạc danh dự, nhưng đáng tiếc là trận lực phóng ra chưa kịp tới gần ba người Đế Tôn đã bị khí tức vạn hoa vô tận thôn phệ sạch sẽ.

Chương 880

Trong lúc đó, Đế Tôn cứ thế công khai giúp Huyền Băng Tằm nhập vào cơ thể Tử Linh.

“Không!!

Đó là Hỗn Nguyên Cổ hiếm gặp, nếu để con nhỏ đó đoạt mất, thế lực của Vạn Cổ Đường nhất định sẽ đột phá mạnh mẽ, ảnh hưởng của cả mạch cổ tộc cũng sẽ mở rộng thêm một bước.

Không tiếc bất cứ giá nào cũng phải ngăn lại!” “Thiếu chủ, chẳng lẽ ngài định...” Bạch y thủ lĩnh nghiến răng nghiến lợi: “Đúng vậy, thi triển Thất Kiếp Tuyệt Thiên Đại Trận, diệt sát luôn cả Huyền Băng Tằm, cũng nhất định không được để bọn chúng có được!” Không nghi ngờ gì nữa, tên thủ lĩnh này định chơi bài “không ăn được thì đạp đổ”.

Nhưng hắn không biết rằng khi quyết định như vậy, hắn đã mất đi tư cách để được sống sót trước mặt Đế Tôn.

“Ha ha, tiểu tử, lời ngươi nói ta đều nghe thấy hết đấy.

Nếu dám động thủ, ta sẽ trảm ngươi giữa rừng hoa này.

Nếu dám làm tổn thương một đóa hoa của ta, ta sẽ diệt sạch Huyền Ngọc Thiên Môn!” Lời của Đế Tôn từng chữ lạnh thấu xương, tỏa ra cuồng ngôn khiến cả Tử Linh và Ngộ Không đều phải chấn động tâm thần.

Nhưng tại hiện trường, ngoại trừ tên thủ lĩnh bạch y đang điên cuồng kia, không một ai dám lên tiếng nghi ngờ.

“Hừ, ở Miêu Cương này chưa từng có kẻ nào dám đe dọa Lân Dương Thiên ta.

Nếu cứ để các ngươi đi như vậy, ta làm sao có chỗ đứng?

Chịu chết đi!" Đột nhiên, tên gọi là Lân Dương Thiên kia dậm chân bay lên không trung, bảy người dưới chân đồng thời truyền vào cơ thể hắn sức mạnh bản nguyên cuồng bạo.

Đây là tập hợp lực lượng của bảy người để tạo bàn đạp cho một người.

Bản thân hắn thì mô phỏng ra một loại trận văn vô cùng quỷ dị giữa hư không, cây bút trong tay cũng vẻ ngoài cực kỳ tinh tế.

Một lát sau, trong hư không liên tục xuất hiện những đường vân ngang dọc đen trắng đan xen.

Dưới sự dẫn dắt của một loại sức mạnh bản nguyên đặc thù, chúng hóa thành một lồng giam trận quang khổng lồ, khóa chặt khí tức Đế Tôn rồi lao xuống đỉnh đầu hắn.

"Ta muốn xem xem, đám hoa của ngươi quan trọng, hay cái mạng của ngươi quan trọng!" "Gân cốt cũng không nhỏ đấy.

Nhưng đáng tiếc, vì một người mà cả một môn mạch lớn ở Miêu Cương sẽ phải đi đến diệt vong." Khóe miệng Đế Tôn hơi nhếch lên, một chỉ hào quang trong nháy mắt bộc phát.

Luồng sát lục khí diễm vô cùng mạnh mẽ hình thành sự tương phản rõ rệt với những đóa bách hoa đang rực rỡ xinh đẹp xung quanh.

Hốt hoảng giữa đó, đóa Bỉ Ngạn Hoa Vương màu đỏ rực như máu lại một lần nữa huyễn hóa ra, dùng tư thái cao ngạo nhìn chằm chằm vào kẻ thách thức trước mặt.

Thiếu chủ Huyền Ngọc Thiên Môn ánh mắt đờ đẫn, ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người hoàn toàn bị dọa sợ đến phát ngốc.

Hắn chưa bao giờ thấy đóa tiên hoa nào yêu dị như vậy, cũng chưa bao giờ trải qua cảm giác ôm ấp lạnh thấu xương như thế này.

“Tiểu tử, nếu ngay cả dũng khí đối thị cũng không có, e rằng ngươi còn không đủ tư cách để xuống địa ngục.” Giọng nói lạnh lùng của Đế Tôn theo Bỉ Ngạn Hoa Vương thấm sâu vào đại não của thiếu chủ Huyền Ngọc Thiên Môn như một cơn ác mộng khiến hắn không thể thoát ra.

Phòng tuyến nội tâm của hắn nhất thời rơi vào bờ vực sụp đổ.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai!!” Tiếng gào thét từ tận linh hồn phát ra một cách khản đặc, nhưng Bỉ Ngạn Hoa Hồn chỉ đáp lại bằng một câu duy nhất: “Người dẫn dắt ngươi đọa vào Hoàng Tuyền!” “Không!!” Một tiếng gầm lớn vang lên, đôi mắt thiếu chủ đỏ ngầu, hắn ôm đầu vô cùng thống khổ.

Ngay sau đó, cả người hắn không còn dáng vẻ tuấn dật cao ngạo trước kia nữa mà biến thành một kẻ điên, rút trường kiếm bên hông ra chém giết loạn xạ đám sư huynh đệ đồng tộc xung quanh.

“Thiếu chủ!

Ngài... ngài làm sao vậy?” Phập!!

Một thanh niên trận pháp cao thủ vừa định tiến lại kiểm tra tình hình đã bị thiếu chủ của mình đâm xuyên ngực.

“Kẻ dám mạo phạm uy nghiêm của rừng hoa, Hoàng Tuyền chính là nơi quy túc duy nhất!” Bỉ Ngạn Hoa Hồn thịnh nộ, dưới sự chỉ dẫn của khí tức bản thân, vô số dây leo xanh mướt xung quanh nhanh chóng vươn ra, chỉ trong nháy mắt đã trói chặt tay chân của đám cao thủ Huyền Ngọc Thiên Môn, hoàn toàn phong tỏa khả năng hành động của bọn chúng.

Cùng lúc đó, Đế Tôn vẫn thong dong chải chuốt kinh mạch cho Tử Linh, giúp nàng dung hợp sức mạnh Huyền Băng Tằm tốt hơn.

Chương 881

Còn về đạo đồ đẳng pháp trận mà tên thiếu chủ kia đánh ra, do bản thân hắn đã hoàn toàn phát cuồng nên nó cũng dừng lại.

"Sài sư huynh, phải làm sao bây giờ?

Tên kia thực lực quá mạnh, có thể điều khiển cả đám hoa này, thật không hiểu nổi hắn dùng thủ đoạn gì.

Chúng ta trước mặt hắn căn bản không có chút khả năng kháng cự nào!" Tên thiếu niên áo lam được gọi là Sài sư huynh chính là kẻ có bối phận cao nhất trong số mười mấy đệ tử Huyền Ngọc Thiên Môn còn lại, cũng chỉ có hắn mới đủ sức miễn cưỡng chủ trì đại cục.

"Cảm làm gì nữa?

Quỳ xuống cầu xin tha thứ đi, giữ mạng là quan trọng nhất!" Chúng đệ tử: "..." "Gia gia, gia gia!!" Sài sư huynh đột nhiên đổi giọng, trực tiếp ném thanh bội kiếm trên tay, quỳ thụp xuống đất hướng về phía Đế Tôn mà gọi gia gia.

Màn kịch hài hước này khiến Ngộ Không đứng bên cạnh cười ha hả.

"Đại ca, hắn đang gọi gia gia kìa!" Đế Tôn vẻ mặt khinh thường, chẳng thèm liếc mắt nhìn tên phế vật kia lấy một cái: "Ta không có đứa cháu phế vật như vậy, chắc hắn đang gọi ngươi đấy, Ngộ Không." Ngộ Không: "...

Được rồi, vậy ta miễn cưỡng thu nhận đứa cháu này vậy.

Đại ca, giao hắn cho đệ xử trí nhé." Đế Tôn: "Ngươi vui là được." Được Đế Tôn cho phép, Ngộ Không tự nhiên có lý do để phát huy tự do.

Hắn cười hì hì tiến vào đám người, trước tiên vỗ vỗ lên mặt tên thiếu chủ đang phát điên gào thét.

Đáng thương cho hắn giờ đây bị dây leo trói chặt, căn bản không thể cử động, chỉ đành để Ngộ Không tùy ý sỉ nhục.

"Này, đại ca ta đã hảo tâm nhắc nhở rồi, bảo ngươi đừng có mà kêu ngạo, thế mà không nghe.

Giờ thì hay rồi, biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, vui chưa?" Nhìn dáng vẻ của tên thiếu chủ, chứng thất tâm phong này e là khó mà khôi phục, vì một phần linh hồn bản nguyên của hắn đã bị hủy.

Dù sao thì hồn lực của Bỉ Ngạn Hoa Vương quá mạnh, căn bản không phải hạng rác rưởi nào cũng kháng cự nổi.

Chỉ trách hắn tự lượng sức mình, cứ muốn nhòm ngó Hỗn Nguyên Cổ không thuộc về mình, chọc giận uy nghiêm của Đế Tôn.

"Tên khỉ láo xược, mau thả ta ra, nếu không Huyền Ngọc Thiên Môn và cả liên minh trận pháp sẽ không tha cho các ngươi đâu!" "A ha ha ha!

Sắp chết đến nơi rồi mà miệng vẫn còn cứng?

Cũng được, Tôn gia gia ta cũng lười dạy dỗ ngươi.

Chẳng phải tất cả đều dựa vào sức mạnh Huyền Băng Tằm sao?

Đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi nếm thử uy lực của nó!" Đế Tôn nghe vậy mỉm cười hài lòng: "Ngộ Không, đề nghị này không tệ.

Nếu ta không đoán sai, những thuộc hạ của Vạn Cổ Đường trước đó chắc cũng là do người của Huyền Ngọc Thiên Môn giở trò, lợi dụng con Thực Thiết Thú kia để giết sạch các đối thủ cạnh tranh nhằm ngư ông đắc lợi!

Món nợ máu này cũng nên để Tử Linh tự tay báo thù!" Bá!!

Không lâu sau, Tử Linh đã thôn phệ hoàn tất Huyền Băng Tằm liền đột ngột mở mắt.

Trong đôi mắt vốn rực rỡ như tinh thần cư nhiên xuất hiện thêm một tia vầng sáng màu xanh nhạt, khiến khí chất cả người nàng trở nên thanh tân thoát tục.

Nhưng cũng chính vì dung hợp sức mạnh băng thuộc tính, nàng cũng có thêm một phần khí chất cao quý, lạnh lùng như băng sương.

"Những lời vừa rồi ta đều nghe rõ mồn một.

Ta thực sự không ngờ, liên minh trận pháp và cổ tộc chúng ta vốn nước sông không phạm nước giếng, vậy mà giờ đây lại dám nhòm ngó phúc trạch của cổ tộc ta, đúng là tội đáng muôn chết!" Oanh long!

Chỉ thấy Tử Linh vừa dứt lời đã bay lên không trung, bước hụt giữa hư không, một cước mang theo trọng lực giẫm mạnh lên huyệt thiên linh của tên thiếu chủ Huyền Ngọc Thiên Môn đang phát điên.

Chỉ trong một cái chớp mắt, sức mạnh huyền băng đã sinh sinh đóng băng đầu của tên thiếu chủ thành một khối băng màu xanh sẫm, từng mảnh vụn vỡ ra.

Cái khuôn mặt tuấn dật của hắn hoàn toàn sụp đổ, thiếu chủ của mạch Thiên Môn chính thức bỏ mạng dưới chân Tử Linh đại tiểu thư.

Chứng kiến cảnh tượng này, kẻ chấn kinh nhất chính là mười mấy môn đồ Huyền Ngọc Thiên Môn còn lại đang chờ Tử Linh phán xét.

"Tử Linh đại tiểu thư, Sài Phu Đạo ta nguyện nghe theo đại tiểu thư sai bảo, cầu xin đại tiểu thư tha mạng!

Chương 882

Chuyện này đều là ý đồ của một mình thiếu chủ, không liên quan gì đến ta cả!" Sài Phu Đạo hoàn toàn vứt bỏ liêm sỉ, quỳ rạp xuống đất liên tục dập đầu trước Tử Linh cầu xin tha thứ.

Tử Linh lạnh lùng nhìn Sài Phu Đạo hèn mọn, tung một cước vào ngực hắn, đá văng hắn ra xa mấy chục mét nhưng không lấy mạng.

"Sài Phu Đạo, tên khốn khiếp nhà ngươi, hèn nhát như một con chó vẫy đuôi cầu xin kẻ thù, ngươi có xứng với tổ tiên Huyền Ngọc Thiên Môn không?" Tên to mồm nhất đã thu hút sự chú ý của Tử Linh: "Ồ?

Xem ra ngươi có vẻ có cốt khí đấy, vậy hãy nếm thử mùi vị lạnh thấu xương là như thế nào!" Một ngón tay đưa ra, từ đầu ngón tay Tử Linh một đạo tằm hồn sống động như thật theo đó tràn vào mi tâm của hắn, cái lạnh thấu xương lập tức bùng nổ!

"Ta muốn xem xem, xương cốt của ngươi cứng đến mức nào!" Lúc đầu, Đế Tôn cũng không bận tâm đến tình hình xung quanh, coi như cho nha đầu Tử Linh một cơ hội báo thù.

Dù sao thì đám kẻ không biết sống chết này đã cố ý mạo phạm, phản kích lại cũng chẳng có gì sai.

Nhưng khi thấy Huyền Băng Cổ sau khi vào mi tâm của tên nhãi kia, chỉ trong chớp mắt đã đóng băng hoàn toàn sức mạnh huyết mạch trong cơ thể hắn, quả thực Đế Tôn cũng có chút kinh ngạc!

"Không hổ là Hỗn Nguyên Cổ trăm ngàn năm mới có một con, sức mạnh huyền băng thuần túy như vậy thật hiếm thấy trên đời.

E rằng thực lực hiện giờ của nha đầu Tử Linh, nếu nhìn khắp

Miêu Cương, ngoại trừ những vị tông sư trưởng lão của các đại môn phái đỉnh tiêm, chắc cũng chẳng còn mấy đối thủ nữa." Đế Tôn thấy vậy liên tục gật đầu.

Sau khi nha đầu liên tiếp trừng phạt mười mấy môn đồ Huyền Ngọc Thiên Môn, Đế Tôn và Ngộ Không đi tới trước mặt nàng.

"Bây giờ cảm thấy thế nào?

Có triệu chứng gì khó chịu không?

Dù sao ta cũng không am hiểu về cổ thuật." Tử Linh không nói gì, mỉm cười rạng rỡ với Đế Tôn, sau đó bất ngờ đặt nhẹ một ngón tay lên mi tâm của hắn, đem toàn bộ nhận thức về cổ thuật trong trí nhớ truyền vào não hải của Đế Tôn dưới dạng hồn niệm.

"Nè, đây chính là tinh yếu của cổ pháp mà mạch cổ tộc chúng ta dày công nghiên cứu tu hành qua bao năm tháng.

Nếu ngài có hứng thú thì có thể tự mình tham ngộ, coi như là lời cảm ơn của ta dành cho ngài trong hành trình này.

Tất nhiên, chút lễ vật mọn này so với Hỗn Nguyên Cổ mà ngài tặng ta thì chẳng đáng nhắc tới.

Sau này bất luận lúc nào hay ở đâu, chỉ cần Đế Tôn có lệnh, cả trên dưới Vạn Cổ Đường nhất định sẽ tận tâm tận lực." Đế Tôn cười xua tay: "Không cần khách sáo như vậy, ta đối với sức mạnh của Cổ chỉ giữ thái độ kính sợ chứ không có ý định nghiên cứu sâu hay khát khao chế ngự nó.

Ta tới Miêu Cương là để tìm kiếm kẻ bị cổ ma hồn phụ thân, một đại ma đầu thực sự!" Tử Linh nghe vậy không nhịn được cau mày: "Đại ma?

Thứ đó..." "Thôi, nếu chưa tiếp xúc thì không cần biết quá nhiều làm gì cho nguy hiểm.

Tóm lại, nhiệm vụ vệ sĩ mà hai ta hứa với nàng đã hoàn thành viên mãn, chúng ta chia tay tại đây, hậu hội hữu kỳ!" Ánh mắt Tử Linh thoáng khựng lại, cái nhìn dành cho Đế Tôn tràn đầy vẻ không nỡ, nhưng nàng cũng hiểu thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Nếu không có Đế Tôn và Ngộ Không, cả đời nàng cũng đừng hòng chạm tay vào Hỗn Nguyên Cổ.

Vận mệnh của nàng đã nhờ có Đế Tôn mà thay đổi, nàng không dám xa cầu quá nhiều.

"Hậu hội hữu kỳ, bảo trọng!" Tử Linh đứng nhìn Đế Tôn và Ngộ Không đi xa dần, trong lòng trào dâng một nỗi chua xót khó tả.

Nàng biết, cả đời này e là nàng sẽ không bao giờ quên được người đàn ông tên Đế Tôn ấy...

Tạm biệt Tử Linh, Đế Tôn vẫn chưa vội rời khỏi Thanh Mộc Lâm mà đi về phía sơn động sâu trong rừng trúc.

"Đại ca... chúng ta quay lại tìm mụ già đó làm gì?

Bà ta không giấu cổ, cũng không lừa chúng ta, chắc không phải người xấu đâu, tìm bà ta chi vậy?" Đế Tôn cười hừ một tiếng: "Đúng là bà ta không lừa ta, nhưng chiêu dương đông kích tây để chuyển di mục tiêu lại được dùng rất đúng lúc, khiến ta suýt nữa bỏ qua tung tích của một món ma khí quan trọng nhất!" Được Đế Tôn nhắc nhở, Ngộ Không cuối cùng cũng vỡ lẽ!

"Đúng rồi, đại ca, hên là huynh nhắc đệ, không thì đệ quên bẵng mất.

Lúc đầu khi đệ mới vào rừng trúc, trong sơn động quả thực có dao động ma khí, vậy mà giờ lại biến mất hoàn toàn!!" "Không sai.

Nếu phán đoán của ta chính xác, mụ già đó chính là đạo lục giai cổ ma hồn phụ thân đầu tiên, chỉ là nhờ một loại thủ đoạn đặc biệt che

giấu đi khí tức cổ ma hồn trên người, rồi lấy cổ vật làm lý do để đánh lạc hướng chú ý của ta." Khi bước chân vào sơn động một lần nữa, Đế Tôn và Ngộ Không ngạc nhiên thấy mụ già kia cư nhiên chưa rời đi, vẫn ngồi thong dong trên chiếc ngai vàng mục nát của mình.

"Không ngờ các hạ chí hướng cao xa, ngay cả Hỗn Nguyên Cổ cũng không màng tới, lại hào phóng ban tặng cho con bé kia.

Bản lĩnh và khí độ như vậy, lão hủ bội phục." Đế Tôn nhìn đối phương chằm chằm: "Những lời đó hình như cũng chính là những gì ta muốn nói với ngươi.

Chương 883

Sớm đã biết tình hình của Huyền Băng Tằm mà trước sau vẫn không động thủ, khiến ta khó hiểu.

Suy đi tính lại, e rằng chỉ có một lời giải thích duy nhất: Ngươi đang mưu tính một bàn cờ lớn hơn!" "Ha ha ha!

Đế Tôn các hạ thần thông cái thế, trí mưu cũng tương đương xuất sắc.

Ngươi nói không sai, sở dĩ ta không ra tay với Huyền Băng Tằm là vì không muốn trở thành mục tiêu bị nhắm tới đầu tiên.

Còn về lý do ta không rời đi, là vì sơn động này là địa bàn của ta.

Bước vào địa giới của ta, kẻ mạnh đến đâu cũng sẽ bị suy yếu đi vài phần thực lực." "Ồ?

Vậy ta muốn xem xem, ngươi dựa vào cái gì!" Mụ già lạnh hừ một tiếng, khẽ dùng gậy chống gõ xuống mặt đất, một đạo Tứ Tượng Cực Trận vô cùng quỷ dị đột ngột xuất hiện.

Pháp trận này quỷ dị và phức tạp, cường độ của nó căn bản không phải loại hậu sinh của Huyền Ngọc Thiên Môn kia có thể sánh bằng.

"Đây chính là Tứ Tượng Tuyệt Trận, một trong năm đại cấm kỵ cổ trận của Miêu Cương.

Trận này từng giam giữ được Thương Long, không biết thực lực của các hạ hôm nay so với thượng cổ Thương Long kia thì ai mạnh ai yếu đây!" Ngộ Không gầm thét giận dữ, mấy lần thử phá giải phong ấn pháp trận nhưng đều không có kết quả gì.

"Xem ra thân phận của ngươi còn phức tạp hơn ta tưởng!" Đế Tôn không chút do dự, Hiên Viên Kiếm trong tay rung lên, kiếm khí

mạnh mẽ gào thét lao ra, nện thẳng xuống phía trước.

Oanh long long!

Tứ Tượng Cực Trận không vì thế mà tan vỡ, nhưng sơn động lại bị kiếm khí của Đế Tôn chấn động đến mức rung chuyển không ngừng.

Quan trọng hơn, dư uy của làn sóng kiếm nhanh chóng tán ra xung quanh, ngay lập tức bị tiểu Thực Thiết Thú ngây ngô kia ngửi thấy.

Không ai ngờ tới, cái con nhỏ bé kia dường như cực kỳ mẫn cảm với khí tức của Hiên Viên Kiếm.

Trong nháy mắt, nó lập tức phát ra một tiếng gầm phẫn nộ thấu tận trời xanh, bản thể nhanh chóng phình to gấp mấy lần.

Đôi mắt đỏ rực, cái miệng máu hung tợn tỏa ra khí tức cuồng bạo không gì sánh bằng!

Nếu nhìn vào dáng vẻ lúc này, không ai có thể liên hệ nó với tiểu Thực Thiết Thú ngây ngô lúc nãy.

Mẹ kiếp, đây rõ ràng là một con thượng cổ cự thú uy phong không thể cản phá!

Nó giậm chân làm rung chuyển cả mặt đất, nhanh chóng lao về phía sơn động.

Cùng lúc đó, uy quang của Tứ Tượng Cực Trận đang hoành hành, nhưng chỉ có Đế Tôn bị khóa bên trong là vẫn bình chân như vại, sắc mặt bình lặng như nước chảy.

Bất hủ chi thân vạn pháp khó xâm, hắn đang suy tính kế sách phá trận.

"Khá khen cho Đế Tôn!

Dám dùng tư thái đó đối diện với Tứ Tượng Cực Trận, là đang coi

thường lão hủ sao?" Không đợi Đế Tôn lên tiếng, Ngộ Không đã cười lớn: "Mụ già kia, không lẽ bà thực sự nghĩ mình là nhân vật gì ghê gớm sao?

Đại ca ta đến Ngọc Đế chín tầng trời còn chẳng coi ra gì, cái thứ quái quỷ nhà bà cũng xứng để đại ca ta coi là đối thủ sao?" Những lời này đã hoàn toàn kích nộ mụ già thần bí.

Đúng là người sống vì mặt mũi, cây sống vì vỏ, dùng lời lẽ sỉ nhục như vậy đủ để kích hoạt dục vọng thi triển uy quyền của bà ta.

"Ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là sức mạnh thực sự!" "Thực ra ta có thể hiểu được tâm thái của ngươi.

Ở nơi này quá lâu, luôn tự cho mình là chí tôn của rừng rậm, tự nhiên sẽ nảy sinh một loại cảm giác ưu việt.

Nhưng một khi đối mặt với kẻ địch mạnh đến mức không tưởng, cảm giác ưu việt đó sẽ tan thành mây khói, sự hụt hẫng trong lòng sẽ khiến ngươi mất đi lý trí." Đế Tôn cười như không cười nói, khóe miệng luôn nở nụ cười khinh bỉ.

Hắn không hề bộc phát sức mạnh kinh thiên động địa nào, mà chỉ thong thả bước đi từng bước.

Mỗi bước chân đạp lên bề mặt Tứ Tượng Cực Trận đều mang đến cho mụ già trước mặt một cú sốc linh hồn cực lớn.

"Uy áp linh hồn thật mạnh mẽ, người này thực sự quá mạnh.

Trước kia luôn nghe đồn thổi giữa những cường giả bị cổ ma hồn phụ thân về hắn, giờ mới thấy tên này còn đáng sợ hơn ta tưởng." Mụ già cũng là kẻ tự lừa mình dối người.

Chương 884

Thậm chí trước khi Đế Tôn xuất hiện, bà ta còn ấp ủ ý định ám sát Đế Tôn để kế thừa toàn bộ sức mạnh của hắn.

Chỉ đến lúc này khi thực sự đối mặt với Đế Tôn, bà ta mới hiểu rằng kháng cự lại kẻ cấp bậc này thì việc giữ được mạng sống cũng là một ước mơ xa vời.

Oanh long long!!

Khi bước chân cuối cùng của Đế Tôn giẫm lên rìa của Tứ Tượng Cực Trận, đạo kim quang pháp trận vốn vô cùng mạnh mẽ phía sau cư nhiên bị giẫm nát một cách kỳ lạ.

Mụ già hoàn toàn kinh ngạc, đôi mắt tràn đầy vẻ khó tin và chấn động, nhìn chằm chằm vào Đế Tôn trước mắt.

"Các hạ, ta có thể hỏi một chuyện không?

Tại sao các ngươi lại muốn tận diệt toàn bộ những người bị cổ ma hồn phụ thân chúng ta?" Đế Tôn cười lạnh một tiếng, chậm rãi giơ tay phải lên, phóng ra bản nguyên của Thần Ma Phần Thiên Diễm ở hình thái hoàn chỉnh cấp năm.

"Người thông minh nhìn qua chắc sẽ hiểu ý đồ của ta.

Ta cần dùng sức mạnh bản nguyên của cổ ma hồn để tôi luyện và nâng cấp Phần Thiên Diễm của mình.

Hơn nữa, bản thân ta chính là người khơi mào cho kỷ nguyên thần ma này một lần nữa giáng lâm.

Chính vì năm xưa ta đâm thủng chín tầng trời nên mới dẫn đến việc một số người bị thượng cổ ma hồn phụ thân.

Bây giờ ta thu hồi lại những ma hồn chi lực này cũng là để cứu độ, nếu không sớm muộn gì linh hồn của ngươi cũng sẽ bị sức mạnh cổ ma hồn luyện hóa hoàn toàn, biến thành một con ác quỷ mất hết lý trí." Lời Đế Tôn nói là sự thật.

Nếu không có hắn, tất cả những kẻ bị cổ ma hồn phụ thân sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào cảnh sụp đổ hoàn toàn, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn là loạn lạc tam giới.

Bất luận thế nào, đống hỗn độn này sớm muộn cũng phải có người dọn dẹp, do Đế Tôn thân chinh xuất mã cũng là một cách để hắn tự cứu chuộc tâm lý cho lựa chọn năm đó.

"Được rồi, nếu đã vậy thì ta nói thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì, vậy hãy để ta được chiến một trận sảng khoái đi." Mụ già tuy miệng nói vậy, nhưng Đế Tôn không thể chắc chắn tâm địa của bà ta thế nào.

Ít nhất trong ánh mắt của đối phương, hắn không thấy được sự nhẹ nhõm thực sự, ai mà biết bà ta đang bày bố cục gì.

Nhưng ở vị trí của Đế Tôn, hắn căn bản không cần đề phòng quá nhiều.

Thực lực tuyệt đối bày ra trước mắt, mọi thủ đoạn gian xảo hay đầu cơ trục lợi đều chẳng có ý nghĩa gì.

Hiên Viên Kiếm giơ cao, Đế Tôn một lần nữa khôi phục phong thái vương giả quân lâm thiên hạ.

Ánh mắt nhìn về phía mụ già cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

"Ta biết bản thể của ngươi chắc là Bạch Cốt Ma Hồn, hãy tung ra bản thể của mình đi, mới đủ tư cách để chết dưới kiếm của ta." Trong giọng nói của Đế Tôn tràn đầy uy lực uy hiếp tinh thần cực mạnh.

Ngay cả Ngộ Không đứng cạnh cũng cảm thấy tâm thần xao động,

huống chi là Bạch Cốt Ma Hồn trước mặt.

Đối phương cũng không chút do dự, đột nhiên bộc phát ra khí tức lục giai cổ ma hồn vô cùng mạnh mẽ trong cơ thể.

Chỉ trong chớp mắt, lớp ngụy trang của mụ già biến mất hoàn toàn, những khúc xương trắng lạnh lẽo lộ ra, mỗi một mẩu xương đều ẩn chứa kiếm lực sắc bén khác nhau.

"Oa ha ha, đại ca nhìn kìa, mỗi cái xương trên người tên này chắc đều có công dụng khác nhau đấy." "A ha, tiểu hầu tử, ngươi đoán đúng rồi.

Không giấu gì các ngươi, toàn bộ công pháp tích lũy và thành quả tu luyện của ta đều ẩn giấu trong những phong nhận xương trắng này, sắp cho các ngươi biết sự lợi hại của ta rồi." Ngay sau đó, Bạch Cốt Ma Hồn đột ngột giậm chân, hai khúc xương đùi khổng lồ bắn vọt ra, đồng thời khóa chặt khí tức của cả Đế Tôn và Ngộ Không.

Hai khúc xương đùi này huyễn hóa ra phong nhận, hoàn thành quá trình tiến hóa giữa không trung, biến thành hai con chiến lang xương khổng lồ lao về phía hai người.

"Oa!

Cách đánh này thật mới mẻ nha, lão Tôn chưa bao giờ thấy thủ đoạn kiểu này, thú vị đấy." Oanh long long!

Hai con chiến lang tỏa ánh sáng trắng lạnh lẽo há cái miệng đầy máu, liên tục cắn xé bản thể Ngộ Không và Đế Tôn.

Cùng lúc đó, Đế Tôn chỉ nở nụ cười lạnh khinh bỉ, vươn nắm đấm về phía trước, lập tức biến thành Kim Cương Thể bất diệt lấp lánh ánh vàng.

"Không cắn thêm vài cái sao?

Để ta xem răng của ngươi tốt hơn, hay xương của ta cứng hơn.” Chiến lang xương trắng không có ý thức chủ quan, hoàn toàn di chuyển theo ý niệm của Bạch Cốt Ma Hồn, tiếp tục tuân lệnh cắn xé không ngừng.

Chương 885

Thật trớ trêu, ngay khoảnh khắc chiến lang xương trắng vừa chạm vào nắm đấm của Đế Tôn, toàn bộ xương đầu của nó đều vỡ vụn, thân hình khổng lồ ngay cả một cước của Đế Tôn cũng không chịu nổi, trực tiếp bị đá thành một đống xương vụn tan tành.

"Chết tiệt!

Tên này không có nhược điểm sao?

Ta không tin." Bạch Cốt Ma Hồn thấy một chiêu không thành liền lập tức phóng ra công pháp tiếp theo.

Vô số xương trắng lạnh lẽo hóa thành một trận mưa kiếm xương không thể cản phá giữa hư không, trút xuống vị trí của hai người Đế Tôn.

"A ha ha, nếu chỉ có chút thủ đoạn này thì ta khuyên ngươi nên đầu hàng đi, tốn thời gian như vậy căn bản không có nghĩa lý gì." Đế Tôn thậm chí không thèm ngẩng đầu nhìn đống kiếm xương lạnh lẽo kia, chỉ đưa hai ngón tay chỉ thẳng lên không trung.

Trong nháy mắt, một trận quang phù văn khổng lồ ngưng tụ, một vòng bảo hộ màu tím đỏ bao trùm lấy Đế Tôn và Ngộ Không.

Hai người thậm chí không thèm cử động, cứ đứng yên tại chỗ chịu đựng trận mưa kiếm xương.

Kết quả thật trớ trêu, mưa kiếm nổ oanh tạc dữ dội nhưng không làm tổn thương Đế Tôn và Ngộ Không dù chỉ một sợi tóc.

"Đừng tốn thời gian nữa, đối thủ kiểu này căn bản không làm ta hứng thú nổi.

Ngộ Không, trận này giao cho ngươi đấy." Đế Tôn lạnh lùng lên

tiếng, Ngộ Không bên cạnh sẵn sàng hiệu lực, đáp lại một tiếng rồi bay vọt lên, vung Kim Cô Bổng nện thẳng xuống đỉnh đầu Bạch Cốt Ma Hồn.

Nhưng trong tích tắc, mụ già kia không hề có động tác né tránh nào, trong ánh mắt đột nhiên lóe lên một tia sắc sảo lạnh lùng.

"A ha, con khỉ ngốc, trúng kế rồi." Ban đầu, Ngộ Không chưa nhận ra ẩn ý trong lời nói của mụ đàn bà này, nhưng ngay sau đó, một tiếng gầm rú khủng khiếp làm rung chuyển cả núi rừng đột ngột bộc phát.

Chỉ trong chớp mắt, con tiểu Thực Thiết Thú vừa gặp lúc nãy lại xuất hiện, đôi mắt đỏ rực, thân hình khổng lồ, khí tức đằng đằng sát khí.

Mỗi một thay đổi trên người nó đều đập mạnh vào mắt Đế Tôn và Ngộ Không.

"Sao lại thế này?

Ngộ Không, cẩn thận, mục tiêu của nó là ngươi đấy." Đế Tôn vội vàng lên tiếng nhắc nhở, nhưng vẫn không kịp.

Con tiểu Thực Thiết Thú sau khi biến dị, huyết mạch gần như cuồng bạo, thân pháp và tốc độ mạnh hơn trước rất nhiều.

Chỉ trong vài bước nó đã vọt ra sau lưng Ngộ Không, cánh tay trái thô tráng vung xuống, đánh văng thân hình nhỏ nhắn của Ngộ Không ra xa cả trăm mét.

Nếu không nhờ Ngộ Không có Bất Hủ Kim Thân, e rằng một cái tát này đã lấy đi nửa cái mạng của hắn rồi.

"Ha ha ha, con khỉ ngốc, chỉ có chút trí thông minh đó thôi sao?

Nếu không có Đế Tôn che chở, e rằng ngươi đã bị bà già này chơi

chết từ lâu rồi.” Bạch Cốt Ma Hồn cười nhạo đầy khinh bỉ, không thèm liếc nhìn Ngộ Không đang bị thương thêm lần nào, dồn toàn bộ sự chú ý vào Đế Tôn.

“Lại đây bảo bối, đây là phần thưởng cho ngươi.” Bạch Cốt Ma Hồn vừa dứt lời liền tự gỡ một khúc xương cánh tay trái của mình, đút vào cái miệng to lớn của Thực Thiết Thú.

Những khúc xương trắng này vốn chứa đựng năng lượng tinh hoa bản nguyên của cổ ma hồn, khi gỡ ra có thể dùng như một kiện pháp khí đỉnh cấp.

Lúc này, ma hồn hiển nhiên đang dùng khúc xương tay này để khống chế con Thực Thiết Thú khổng lồ.

“Đế Tôn, có lẽ ngươi chưa biết, năng lực mạnh nhất của ta không thể hiện trực quan qua chiến đấu lực, mà là thông qua cách nuôi dưỡng này để khống chế tất cả các chiến đấu cổ thể thân cận với ta.

Có tên khổng lồ này ở đây, thực lực ngươi có mạnh đến đâu cũng đừng hòng làm tổn thương ta dù chỉ một chút.” Đế Tôn nghe vậy quả thực không nhịn được cười: “Chắc chứ?” “Cứ thử xem.” Nụ cười trên mặt Đế Tôn tắt lịm, hắn đột ngột dang rộng Thần Ma Song Dực bay lên không trung.

Trong lòng bàn tay mỗi bên nắm một đạo Thần Ma bản nguyên, đem hai nguồn sức mạnh chí cường dung làm một thể.

Trong sát na, trên chiến trường hư không ngưng tụ ra một lưỡi kiếm vô hình thuần túy bằng sức mạnh.

Khóa chặt Bạch Cốt Ma Hồn, hắn vung kiếm chém xuống.

Oanh long long!!

Lực lượng chấn động kinh khủng trong nháy mắt bùng nổ, nơi lưỡi kiếm đi qua, mọi sự sống trong rừng rậm đều biến mất hoàn

toàn.

Đáng nói là ngay khoảnh khắc lưỡi kiếm sắp chém vào Thực Thiết Thú, Đế Tôn lập tức phóng ra một đạo quy tắc, khóa chặt hoàn toàn khả năng hành động của nó.

Chương 886

Phối hợp với nhịp độ tiến công của lưỡi kiếm, hắn né tránh hoàn hảo bản thể Thực Thiết Thú, giáng một đòn nặng nề xuống đỉnh đầu Bạch Cốt Ma Hồn.

"Làm sao có thể?" Bạch Cốt Ma Hồn vạn lần không ngờ Đế Tôn lại có thủ đoạn hạn chế khả năng hành động của đối phương như vậy.

Bà ta thậm chí chưa kịp chuẩn bị phòng ngự đã bị lưỡi kiếm vô cùng mạnh mẽ kia đánh trọng thương bản nguyên.

Phụt!!

Một ngụm máu tươi phun ra, Bạch Cốt Ma Hồn không còn vẻ kiêu ngạo như trước, cả người mềm nhũn ngã quỵ xuống đất.

Đế Tôn từng bước chậm rãi tiến lại gần.

Tuy con Thực Thiết Thú vẫn gầm thét điên cuồng, nhưng trong thời gian ngắn nó không thể thoát khỏi quy tắc mà Đế Tôn phóng ra.

"Tiểu tử, đừng cố vùng vẫy nữa, mụ già này không phải là chủ nhân thực sự của ngươi đâu." Đế Tôn vừa nói vừa phẩy tay một cái, cưỡng ép lấy khúc xương trắng trong miệng Thực Thiết Thú ra.

Nhìn kỹ khúc xương đang chứa đựng một phần bản nguyên cổ ma hồn kia, Đế Tôn không chút do dự thôn phệ sạch sẽ sức mạnh bản nguyên bên trong.

"Ta cho ngươi thêm một cơ hội, phục tùng ta, ta sẽ giữ lại mạng cho ngươi." Bạch Cốt Ma Hồn oán hận nhìn Đế Tôn chằm chằm: "Mơ đi!

Miêu Cương không phải là nơi ngươi có thể tùy tiện tung hoành.

Không bao lâu nữa, cả Miêu Cương sẽ vì ngươi mà nổ ra một cuộc chiến tranh lật đổ kinh thiên động địa." "Ý ngươi là gì?" Đế Tôn bản năng nhận ra Bạch Cốt Ma Hồn rõ ràng là đang có ẩn ý.

"A ha, nói thật cho ngươi biết, những người ở Vạn Cổ Đường đều là do ta giở trò, chẳng liên quan gì đến mấy tên tu sĩ trẻ tuổi của Huyền Ngọc Thiên Môn kia cả.

Lúc ngươi và con nhỏ Tử Linh kia diệt sát đám tộc nhân Huyền Ngọc Thiên Môn, ta đã đặc ý để lại một con tin, bắt hắn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình hai người ra tay, rồi giúp hắn thoát khỏi Thanh Mộc Lâm.

Giờ này chắc hắn đã về tới Huyền Ngọc Thiên Môn rồi." Sắc mặt Đế Tôn lập tức trở nên vô cùng âm lãnh.

Với trạng thái hiện tại của Bạch Cốt Ma Hồn, bà ta căn bản không cần thiết phải lừa gạt hắn, hiển nhiên bàn cờ này tám phần là thật.

Nếu các trưởng lão trong tộc Huyền Ngọc Thiên Môn tin lời kẻ đó, đại chiến giữa hai tộc tất yếu sẽ bùng nổ.

"Làm vậy thì có ý nghĩa gì đối với ngươi chứ?" Nụ cười âm hiểm của Bạch Cốt Ma Hồn lại hiện ra.

"Ngươi hẳn đã thấy phương thức tu luyện đặc biệt của ta, mỗi một khúc xương trên người ta đều có thể phong tồn linh hồn bản nguyên.

Trước khi chờ đợi toàn bộ bố cục hoàn thành, ta đã đem xương cốt của mình tặng cho năm kẻ bị cổ ma hồn phụ thân khác đang ẩn mình trong Miêu Cương.

Chỉ cần tranh chấp giữa hai đại trận doanh ở Miêu Cương bùng nổ, tất cả những con Cổ quý giá nhất sẽ trở thành vật trong túi của những kẻ đó.

Với tư cách là người bày mưu cho cuộc chiến này, ta đương nhiên cũng được chia một phần.

Chỉ cần đoạt được hai mảnh Thiên Linh Cổ trở lên, ta có thể khôi phục thực lực đỉnh phong.

Những kẻ bị cổ ma hồn phụ thân khác sau khi có được những con Cổ đó để nâng cấp, thực lực cũng sẽ thăng tiến thêm một bước.

Đến lúc đó ngươi sẽ hiểu mình phải đối mặt với những đối thủ như thế nào." Bạch Cốt Ma Hồn cười điên cuồng, lúc này trông bà ta như một kẻ chiến thắng.

Nhưng rốt cuộc bà ta đã đánh giá quá thấp thực lực của Đế Tôn.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ để lại một đạo linh hồn bản nguyên của ngươi, để ngươi tận mắt chứng kiến toàn bộ kế hoạch sụp đổ như thế nào, như vậy chẳng phải thú vị hơn sao." Đế Tôn nói xong, lòng bàn tay khẽ rung lên, Thần Ma bản nguyên mạnh mẽ phóng ra lực thôn phệ không thể kháng cự, sinh sinh hút cạn sạch lục giai cổ ma hồn bản nguyên trong cơ thể Bạch Cốt Ma Hồn.

"Đế Tôn, tốt nhất là ngươi hãy ngăn chặn cuộc chiến đó đi, một khi ta phục sinh được, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào để ngươi sống không bằng chết." "Ha ha, nói thật ta cũng mong chờ ngày ngươi thực hiện lời hứa đó đấy, nhưng đáng tiếc ngươi căn bản không có năng lực đó đâu, cứ tiếp tục sống trong giấc mộng xa vời của mình đi." Rắc rắc!!

Một tiếng động giòn giã vang lên, sau khi Đế Tôn thôn phệ hết cổ ma hồn bản nguyên, toàn bộ xương cốt của Bạch Cốt Ma Hồn đều hóa thành một làn khói bụi biến mất, chỉ còn lại duy nhất một cái đầu lâu giữ lại một đạo hồn niệm của bà ta, để làm kẻ chứng kiến cho những hành động sau này của Đế Tôn.

Đế Tôn một tay xách cái đầu lâu bên hông, gương mặt vẫn nở nụ cười nhạt, chuyển ánh mắt sang con Thực Thiết Thú vẫn đang trong trạng thái cuồng bạo bên cạnh.

“Tiểu hỏa tử, ngại quá, chỗ dựa của ngươi giờ chỉ còn lại mỗi cái đầu lâu này thôi, không biết ngươi có muốn tiếp tục chiến đấu với ta không?

Nếu ngươi có thể bình tĩnh lại, ta không ngại cho ngươi một lựa chọn khác.” Lời của Đế Tôn vẫn bá khí ngút trời, không nghi ngờ gì lựa chọn còn lại chắc chắn chỉ có cái chết.

Thực Thiết Thú tuy đang cuồng bạo, điều đó chỉ chứng tỏ nó đang có chiến ý cao ngút, nhưng không có nghĩa là trí thông minh của nó bị ảnh hưởng.

Chương 887

Nó đương nhiên phân biệt được Đế Tôn trước mặt không phải là loại thực lực mà nó có thể chống lại.

Quả nhiên, khí thế hung hăng của tiểu Thực Thiết Thú dưới sự khống chế chủ quan đã nhanh chóng thu hẹp lại.

Đế Tôn hài lòng với hành động đó, hắn thản nhiên xách cái đầu lâu, thử tiến lại gần phía Thực Thiết Thú.

Nhưng Đế Tôn không ngờ, chỉ một hành động vô ý giơ Hiên Viên Kiếm lên lại khiến Thực Thiết Thú vừa mới dịu đi lập tức cuồng bạo trở lại.

Hống!!

Luồng sát lục khí tức khủng khiếp lần thứ hai phóng ra từ thân hình đồ sộ của Thực Thiết Thú.

Lần này, vẻ mặt của nó trông còn đáng sợ hơn cả lúc trước, nó bất chấp tất cả lao thẳng về phía Đế Tôn.

Thực lòng mà nói, Đế Tôn đương nhiên không sợ con Thực Thiết Thú cuồng bạo này, việc chinh phục đối phương đối với hắn cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Điều duy nhất khiến hắn thắc mắc là tại sao sau khi Bạch Cốt Ma Hồn ngã xuống mà cảm xúc của nó vẫn không thể kiểm soát được như vậy?

Ban đầu Đế Tôn quy kết nguyên nhân mất kiểm soát của Thực Thiết Thú là do Bạch Cốt Ma Hồn, nhưng giờ xem ra hình như không phải do mụ già kia.

“Đại ca, thử vứt Hiên Viên Kiếm ra xa xem, đệ cảm thấy khí thế

cuồng bạo của tên này có liên quan đến thanh binh khí đó đấy!" Ngộ Không vừa bị con quái vật này tát bay ra ngoài, tuy không bị trọng thương nhưng trong thời gian ngắn không thể khôi phục chiến lực ngay được.

Chính trạng thái tạm thời không thể tham chiến này giúp Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quan sát được toàn bộ quá trình khí tức của Thực Thiết Thú biến đổi từ bình tĩnh sang cuồng bạo.

"Nếu đệ không nhìn lầm, lúc nãy khi huynh chưa đưa Hiên Viên Kiếm ra, Thực Thiết Thú căn bản không có ý định tấn công huynh.

Chỉ khi nhân kiếm hợp nhất trong tích tắc, khí thế bạo táo mới lập tức không thể kìm nén mà phát ra." Lời của Ngộ Không truyền chính xác vào não hải Đế Tôn, mang lại cho hắn một sự gợi mở lớn.

Chỉ trong một ý niệm, Đế Tôn vung tay ném Hiên Viên Kiếm ra thật xa.

Quả nhiên, con quái vật khổng lồ không chút do dự, lao thẳng về phía thanh thần khí của Đế Tôn, dốc hết sức bình sinh điên cuồng tấn công bản thể Hiên Viên Kiếm.

"Quả nhiên, đúng như Ngộ Không đoán, nguyên lai nguyên nhân khiến tiểu hỏa tử này đột ngột cuồng bạo không phải do ta mà là do Hiên Viên Kiếm!

Nhưng như vậy thì vấn đề có vẻ phức tạp hơn rồi, vì Hiên Viên Kiếm luôn đi theo bên cạnh ta kể từ khi ta tới thế giới này, căn bản không có cơ hội tiếp xúc riêng với Thực Thiết Thú, vậy tại sao nó lại luôn thu hút sự chú ý của đối phương như vậy?" Nhất thời, Đế Tôn cũng chưa tìm ra câu trả lời cho hành động của Thực Thiết Thú, dứt khoát không nghĩ ngợi nữa.

Hắn vẫy tay vào không trung, Hiên Viên Kiếm biến mất.

Ngay sau đó, Đế Tôn lại phóng ra quy tắc lãnh địa, phong tỏa hoàn toàn thân hình đồ sộ đang giận dữ của Thực Thiết Thú.

Chỉ trong chớp mắt, dưới sự dẫn dắt chủ động của Đế Tôn, khí tức cuồng bạo của Thực Thiết Thú lại trở về bình tĩnh.

"Tiểu hỏa tử, tuy ngươi chỉ là một phàm cổ thông thường nhất, nhưng Đế Tôn ta tin vào duyên phận.

Đã hội ngộ ở đây, ta có ý muốn đưa ngươi theo bên cạnh, cùng ta và Ngộ Không đi tiếp, ngươi có hứng thú đi theo ta không?" Thực Thiết Thú ban đầu không định thỏa hiệp dễ dàng như vậy, nhưng sau khi liên tục thử vùng vẫy nửa ngày mà không cách nào thoát khỏi lãnh địa trước mặt, cuối cùng nó cũng bất lực thở dài, gật gật cái đầu to lớn ngây ngô của mình.

Nào có ai biết, sở dĩ Đế Tôn không trực tiếp dùng thuật khống cổ mà Tử Linh truyền thụ để cưỡng ép chinh phục con quái vật này là vì lúc nãy hắn đã âm thầm thử qua, nhưng phát hiện không biết là do vận dụng sai hay lý do gì mà thủ đoạn khống cổ đó đối với con quái vật khổng lồ này lại không có bất kỳ tác dụng nào.

Bất đắc dĩ, Đế Tôn đành phải dùng cách giam lỏng này để ép nó đưa ra lựa chọn.

Điều đáng mừng là Thực Thiết Thú không tiếp tục đối đầu cứng nhắc với Đế Tôn mà quyết đoán chọn cách thỏa hiệp.

Tuy nhiên, trong lòng Đế Tôn cũng hiểu rõ, hiện tại gã đại khối đầu này cùng lắm cũng chỉ là quan hệ hợp tác nửa đường, thậm chí còn không thể so sánh với một loại trạng thái khế ước nào đó.

Nếu không phải vì thực lực cường đại của hắn tạo ra áp lực khổng lồ, đối phương căn bản không thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Nhưng điều đó đối với Đế Tôn căn bản không quan trọng, chỉ cần

đối phương nguyện ý đi theo bên người, dù là bị cưỡng chế hay tâm cam tình nguyện thì cũng không sao cả.

Thu hồi quy tắc lĩnh địa, Đế Tôn yêu chìu xoa đầu Thực Thiết Thú, sau đó đột nhiên xách gáy nó lên.

Một màn này nhìn vô cùng hài hước, khiến Ngộ Không ở cách đó không xa cũng phải cười ha hả.

"Ca ca, đừng nói với đệ rằng huynh thu nhận gã đại khối đầu này dưới trướng chỉ vì nó trông đáng yêu nhé?" Đế Tôn tỏ vẻ huyền bí liếc nhìn Ngộ Không một cái: "Có đôi khi, diện mạo thực sự là một thứ mỹ diệu.

Trong điều kiện thực lực cho phép, nếu đột nhiên vô cùng ưng ý một tồn tại nào đó, dục vọng chiếm hữu sẽ bùng nổ vô hạn.

Chương 888

Ta đối với gã đại khối đầu này chính là xuất phát từ loại dục vọng chiếm hữu đó." Ngộ Không bất đắc dĩ nhún vai, biểu hiện đó giống như muốn nói: hễ thực lực mạnh thì nói gì cũng đúng.

Thế là, tổ hợp kỳ ba gồm một người, một khỉ và một gấu lại một lần nữa lên đường tiến vào sâu trong Miêu Cương.

Rời khỏi Thanh Mộc Lâm, mục tiêu tiếp theo của Đế Tôn vô cùng minh xác, đó chính là một trong ba thế lực mạnh nhất của liên minh trận pháp Miêu Cương mang tên Huyền Ngọc Thiên Môn.

Nhưng trước tiên, hắn phải hóa giải âm mưu do Bạch Cốt Ma Hồn bố hạ.

Nhờ hoàn toàn chưởng khống hồn niệm trong đầu cốt của Bạch Cốt Ma Hồn, Đế Tôn có thể dựa vào tu vi tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ để cưỡng hành trích xuất một phần ký ức, từ đó nhanh chóng định vị được vị trí cụ thể của Huyền Ngọc Thiên Môn.

Đang lúc ba người Đế Tôn cấp tốc lên đường, khi đi ngang qua chân dãy núi Tuyết Lĩnh, họ vô tình bắt gặp một cuộc loạn chiến giữa hai thế lực Miêu Cương.

Nhìn kỹ lại, Ngộ Không lập tức phát hiện có điểm bất thường.

"Lão đại, kỳ xí và ký hiệu trên vòng tay tử linh bên kia giống hệt nhau, chẳng lẽ là người của Vạn Cổ Đường?" Khả năng động sát của Đế Tôn kinh người đến mức nào, hắn lập tức thuận theo tầm mắt của Ngộ Không quét qua, quả nhiên cũng phát hiện một chi tiết chí quan trọng.

Quan sát kỹ tình hình chiến trường, Đế Tôn nhanh chóng phán

đoán ra rằng người của Vạn Cổ Đường hẳn là đã bị một thế lực khác giỏi điều khiển trận pháp mai phục từ trước.

Chiến huống của hai bên vô cùng thảm liệt.

Phía Vạn Cổ Đường liên tục phóng ra các loại chiến cổ chiến đấu, tấn công mạnh mẽ về phía đối phương, nhưng hiệu quả thu được lại vô cùng nhỏ bé.

Nguyên nhân chính là ở phía thế lực trận pháp đối diện, trên vai kẻ cầm đầu có một con hùng ưng đỏ rực như đang bốc cháy.

Con hùng ưng này không phải cổ linh, mà giống như một loại trận hồn được huyễn hóa ra để phối hợp với sức mạnh pháp trận, chuyên môn khắc chế chiến lực của chiến cổ trên diện rộng.

Chính vì sự hiện diện của con hỏa hồng hùng ưng này, thực lực của các loại chiến cổ phía Vạn Cổ Đường bị giảm sút nghiêm trọng, dần dần bị các pháp trận lớn nhỏ kìm hãm.

"Lão đại, xem chừng nếu chúng ta không ra tay, không bao lâu nữa thế lực Vạn Cổ Đường này sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn mất!

Cổ linh mà họ tự hào nhất bị giảm mạnh chiến lực, căn bản không có khả năng thắng." Đế Tôn vẻ mặt bình thản gật đầu, dường như không vội ra tay.

Theo hiệp ước hòa bình và chế hành lẫn nhau giữa hai đại liên minh trong Miêu Cương, nếu không có sự cho phép của cấp cao hơn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng động thủ với thế lực dưới trướng liên minh khác.

Tại sao đột nhiên lại có một cuộc mai phục ở đây?

Đế Tôn đang suy nghĩ vấn đề này, vốn định đợi hai bên đánh đến kiệt sức rồi mới ra tay chủ trì đại cục, nhưng hiện tại xem ra, khí diễm sát lục của phía trận pháp vô cùng cường thịnh.

Nếu cứ tiếp tục thế này, tin rằng không lâu nữa, phía Vạn Cổ Đường sẽ bị giết sạch sành sanh.

"Tiểu gia hỏa, đói bụng không?

Nhìn con trận linh đỏ rực kia xem, liệu có thể lấp đầy bụng ngươi không?" Đế Tôn xoa xoa đầu Thực Thiết Thú.

Hiện tại Đế Tôn đặt tên cho nó là Hàm Hàm, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Đáng nói là, Hàm Hàm không chỉ có chiến lực cuồng bạo kinh người, mà đẳng cấp trí tuệ dường như cũng cao hơn nhiều so với chiến cổ thông thường.

Nếu không phải đích thân Tử Linh, một cổ thuật sư chuyên nghiệp giám định, Đế Tôn căn bản không tin Hàm Hàm chỉ có huyết mạch của một phàm cổ bình thường.

Thấy Hàm Hàm hưng phấn gật đầu, Đế Tôn không chút do dự, bay vọt lên không trung, với tư thái quân lâm bước vào chiến trường cục bộ này.

Khí thế cường đại nhanh chóng bao trùm mọi ngóc ngách chiến trường, khiến hai đại thế lực lập tức ngừng tay, đồng loạt hướng tầm mắt về phía Đế Tôn.

"Thứ gì đây?

Cũng dám nhúng tay vào cuộc tranh đoạt giữa hai đại thế lực?" Kẻ đầu tiên lên tiếng chính là gã đang đậu con hỏa hùng ưng trên vai.

Đế Tôn căn bản không có ý định trả lời, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Trong lòng bàn tay hắn lập tức phun ra mấy đạo tơ nhện vô cùng kiên nhẫn, quấn chặt lấy toàn bộ cơ thể gã đó.

Với việc Phần Thiên Diễm ngũ giai đã tiến hóa hoàn mỹ, tơ nhện mà Đế Tôn phóng ra có độ bền bỉ tăng vọt so với trước đây.

Quan trọng hơn, hiện tại Đế Tôn có thể thông qua tơ nhện để thi triển công pháp cấm cố cường đại.

Chương 889

Một khi bị tơ nhện quấn lấy, cho dù mục tiêu có thực lực mạnh đến đâu cũng không thể thi triển bất kỳ thủ đoạn kháng cự nào.

Hơn nữa, chiêu này của Đế Tôn thực chất kế thừa bản năng sức mạnh ma tộc từ khi bị Cổ Ma Hồn phụ thể, chứ không phải một thuật phong ấn chuyên biệt thông qua công pháp, do đó không có thời gian trì hoãn, hoàn toàn là tức thời.

Đối mặt với kẻ địch lần đầu giao thủ, nó dễ dàng tạo ra hiệu quả bất ngờ.

Kẻ đang vác con hỏa hùng ưng trên vai vốn có thực lực bản thân đủ để đứng vào hàng đỉnh tiêm cao thủ tại Miêu Cương, nhưng chính vì không có bất kỳ sự phòng bị nào nên đã bị Đế Tôn áp chế hoàn toàn.

"Thủ đoạn quỷ dị!

Mau thả Đường chủ của ta ra, nếu không mạch trận pháp chúng ta nhất định sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt!" Một tên thanh niên không nhìn rõ thế cục bên cạnh gào thét, muốn thể hiện sự tồn tại của mình, nhưng cái giá phải trả chính là một câu nói đó đã khiến Đế Tôn thay đổi ý định.

"Vốn dĩ ta không định giết Đường chủ các ngươi nhanh như vậy, nhưng nghe xong mấy lời này, tâm tình ta bỗng trở nên không vui.

Vì vậy, ta trịnh trọng thông báo, Đường chủ của các ngươi sắp trở thành thức ăn trong miệng thú cưng của ta." Dứt lời, Đế Tôn kéo mạnh tơ nhện trong tay, ném thẳng Đường chủ của thế lực trận pháp xuống trước mặt Hàm Hàm.

"Đến giờ ăn trưa rồi, Hàm Hàm." Thực Thiết Thú điên cuồng đấm

vào ngực mình.

Dưới sự chứng kiến của đám đông đang trợn mắt hốc mồm từ hai đại thế lực, nó há miệng lớn nuốt chửng vị Đường chủ vào bụng.

"Trời ạ, gã này rốt cuộc là ai?

Sao có thể dễ dàng giết chết cường giả mạnh nhất đối phương như vậy!" "Còn con quái vật to lớn tai đen thân trắng bên cạnh hắn nữa, cũng thật khủng bố.

Ta chưa từng thấy thế giới này có loại thượng cổ hung thú nào quỷ dị như vậy!" Thấy đám người bên dưới kinh sợ, tâm tình Đế Tôn dường như tốt hơn một chút.

Sau khi bình phục tâm trạng, hắn bắt đầu làm chính sự.

"Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn trả lời ta hai câu hỏi.

Thứ nhất, Miêu Cương có quy định rõ ràng rằng hai đại liên minh phải chung sống hòa bình, tuyệt không được khơi mào chiến tranh, tại sao các ngươi lại chọn phục kích người của Vạn Cổ Đường tại biên giới chiến trường này?" Lời này của Đế Tôn phân minh là dành cho phía thế lực trận pháp ở bên phải.

"Các hạ bớt giận, Bách Trận Các chúng ta chính là phụng mệnh liên minh mới đưa ra quyết định tạm thời phục kích Vạn Cổ Đường tại đây.

Ta có Huyền Cơ lệnh bài, xin các hạ xem qua." Một người phụ nữ trung niên với tư thái trưởng lão của Bách Trận Các cung kính giải thích với Đế Tôn, đồng thời ném ra một tấm lệnh bài.

Đế Tôn quả đoạn trích xuất ký ức từ đầu cốt của Bạch Cốt Ma Hồn để đối chứng, xác nhận tính chân thực của tấm lệnh bài.

"Xem ra điều ta không hy vọng thấy cuối cùng cũng đã xảy ra.

Con rối do Bạch Cốt Ma Hồn thao túng đã hoàn thành sứ mệnh, thành công châm ngòi chiến tranh giữa hai đại trận doanh." Đế Tôn bất đắc dĩ cảm thán.

Vốn dĩ hắn muốn dùng thủ đoạn đơn giản nhất để ngăn chặn cuộc phân tranh này, nhưng hiện tại xem ra là không thể.

Ân oán giữa hai đại liên minh Miêu Cương đã tích tụ từ lâu, một khi chiến tranh bùng nổ thì không dễ dừng lại, huống chi trong các đại thế lực còn có những ma hồn phụ thể đang ẩn nấp để đục nước béo cò.

Vì vậy, chỉ dựa vào lời nói của một mình Đế Tôn thì làm sao có thể dễ dàng khuyên nhủ hai đại thế lực bãi thủ ngôn hòa.

"Ha ha ha, Đế Tôn không phải luôn tự phụ sao?

Ta thật sự muốn xem, ngươi dựa vào cái gì để ngăn chặn cuộc phân tranh này?" "Ồ?

Ngươi có vẻ rất kích động nhỉ...

Vậy thì ta sẽ cho ngươi thấy rõ, ta ngăn chặn chiến tranh như thế nào." Dứt lời, Đế Tôn đột nhiên điểm vào giữa mày, tinh thần lực cường đại tuôn trào như sóng cả đại dương.

Khi mở mắt ra lần nữa, trong con ngươi lóe lên ánh kim quang rực rỡ chưa từng có.

Vô số linh hồn tiên hoa đủ màu sắc điên cuồng tăng trưởng, gần như trong nháy mắt đã phủ kín toàn bộ chiến trường, bao vây tất cả mọi người bên dưới.

Trong tầm mắt, khắp nơi đều là linh hồn tiên hoa lấp lánh đủ loại màu sắc!

Rực rỡ, cao quý, thánh khiết...

Mọi từ ngữ hoa mỹ nhất cũng không đủ để hình dung cảnh tượng trước mắt.

Chương 890

Cảm giác bị tiên hoa bao vây thật khó diễn tả bằng lời, dùng bốn chữ "như mộng như ảo" cũng không hề quá đáng.

“Nghe đây, mỗi một đạo hoa hồn ở đây khi tan biến trong sự rực rỡ đều sẽ giải phóng sức mạnh đủ để lật đổ cả chiến trường này.

Nếu không tin, hãy nhìn cho kỹ.” Đế Tôn chỉ tay vào hư không, dẫn nổ một đạo Song Sinh Tịnh Đế Liên hồn.

Dư uy khuếch tán ra đã hoàn toàn dọa sợ mọi người thuộc hai đại trận doanh tại hiện trường.

“Sức mạnh này...

đơn giản là không thể dùng ngôn ngữ để hình dung!” “Gã này rốt cuộc là ai?

Sao lại có thực lực mạnh như vậy, loại thủ đoạn mượn hoa chiến đấu này thật sự là chưa từng thấy bao giờ!” Nhìn đám người trợn mắt há mồm bên dưới, Ngộ Không cũng không nhịn được mà ha hả cười nhạo: “Lũ ếch ngồi đáy giếng, đừng có ở đó mà suy đoán lung tung.

Nói thật cho các ngươi biết, năm đó khi ca ca ta ngạo thị đỉnh cao chín tầng trời, ông nội của đám nhãi nhép các ngươi còn chưa ra đời đâu.

Ta không phải muốn tiêu diệt các ngươi, chỉ là cuộc phân tranh giữa hai đại trận doanh này là do kẻ có ý đồ xấu xí giật dây mới dẫn đến cục diện ngày hôm nay.

Hiện tại dừng tay vẫn còn kịp.” Lời của Ngộ Không không nghi ngờ gì chính là điều Đế Tôn muốn nói.

Người của hai đại trận doanh không dám tiếp tục đánh nữa vì quá

kiêng dè thực lực của Đế Tôn.

Quan trọng hơn, phần lớn họ đều hiểu rằng, dù vừa rồi Đế Tôn nhất chiến uy chấn bát phương nhưng thực lực giải phóng ra cũng chỉ là một phần nhỏ.

Nếu thực sự nổi giận, họ thậm chí còn không biết mình chết như thế nào.

Để không trở thành một oan hồn uổng mạng, các cường giả của hai đại trận doanh cuối cùng đã chọn thỏa hiệp.

"Thôi được, đã là một sự hiểu lầm, chúng ta tự nhiên sẽ quay về Thiên Môn cầu chứng.

Nhưng hãy nhớ kỹ cho ta, nếu để ta biết đám người các ngươi cấu kết với nhau, sau này ta nhất định sẽ quy mô trở lại, san bằng Vạn Cổ Đường!" Người của thế lực trận pháp không khỏi tự tìm cho mình một bậc thang để đi xuống.

Họ cũng không ngu, vừa rồi Đế Tôn ra tay, người tinh mắt đều thấy được hắn nhắm vào phía trận pháp.

Nếu mạo muội ra tay, kết cục tuyệt đối là thân tử đạo tiêu.

"Thôi, cứ như vậy đi, cho bọn họ đi!" Thủ lĩnh Vạn Cổ Đường khẽ thở dài, nhưng Đế Tôn đã sớm nhận ra gã này trúng thương không nhẹ.

Sau khi đám người kia rời đi, Đế Tôn lập tức hạ xuống trước mặt thủ lĩnh Vạn Cổ Đường.

"Thế nào rồi?" Thủ lĩnh không màng thương thế, vẻ mặt cảm kích cúi người bão quyền với Đế Tôn: "Nếu không có các hạ ra tay cứu giúp, chúng ta hôm nay nguy rồi...

Lần này ta vận chuyển một lô chiến cổ cổ huyết, không mang theo

nhiều chiến cổ phẩm chất cao, vì vậy chiến đấu lực vô cùng hữu hạn, suýt chút nữa đã gây ra đại họa diệt môn." Đế Tôn tiếu khinh: "Các hạ không cần tự trách, tuy rằng chết không ít huynh đệ, nhưng cũng không thể trách ngươi.

Nguyên nhân đều là do bên Huyền Ngọc Thiên Môn xảy ra sai sót.

Việc cấp bách hiện tại là phải nhanh chóng ngăn chặn cuộc phân tranh này, tránh để họa hoạn tiếp tục lan rộng." Lão giả nghiêm trọng gật đầu: "Chưa thỉnh giáo tôn hiệu của các hạ!" "Ta là Đế Tôn, đây là huynh đệ ta Tôn Ngộ Không, còn đây là Hàm Hàm." Đế Tôn đảo khách khí, không quên giới thiệu Hàm Hàm đang gặm trúc.

Chỉ là khoảnh khắc lão giả trước mặt nhìn thấy Hàm Hàm, ánh mắt lập tức trở nên bất thường.

"Nó..." Đế Tôn không nghĩ nhiều, chỉ tưởng lão giả bị Hàm Hàm dọa sợ nên lập tức lên tiếng giải thích: "Nó chỉ là một phàm thể chiến cổ, tuy huyết mạch không trân quý nhưng ta coi nó là cộng sự, điểm này là đủ rồi." Lão giả nghiêm trọng gật đầu: "Các hạ có tấm lòng khoan dung như vậy, lão hủ bội phục!" "Ha ha ha, không cần khách khí.

Ta và Tử Linh của Vạn Cổ Đường có chút giao tình, không biết nha đầu đó đã về Đường chưa?" Lão giả đại kinh: "Đại tiểu thư?

Ngài là bạn của Đại tiểu thư?

Nhưng...

đến nay vẫn chưa có tin tức gì của nàng cả!" Sắc mặt Đế Tôn bản năng đanh lại, có chút hối hận vì đã để nàng rời khỏi Thanh Mộc Lâm một mình.

"Hóa ra là vậy, tình hình xem ra tồi tệ hơn ta tưởng.

Xem ra ta cần phải trực tiếp đến Huyền Ngọc Thiên Môn một

chuyến!

Chư vị, hẹn gặp lại!" Đế Tôn không giải thích gì thêm, đưa Ngộ Không và Hàm Hàm lập tức độn không, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chương 891

"Thúc phụ, người đó tu vi cao thâm mạc trắc như vậy, liệu có quan hệ gì với Đại tiểu thư không?

Nha đầu đó căn bản không có bệ đỡ mà!

Theo cấp bậc này, những cường giả đỉnh tiêm như vậy nên trực tiếp giao thiệp với thủ lĩnh của hai đại liên minh và những lão già hóa thạch của mạch Thần Nông mới phải chứ!" Một thanh niên tùy tùng của Vạn Cổ Đường không nhịn được lên tiếng.

"Hiện tại mấy chuyện đó không còn ý nghĩa nữa.

Người đó căn bản không phải hạng người ta có thể suy đoán.

May mà không phải địch nhân, nếu không cả mạch cổ thuật chúng ta thực sự có nguy cơ bị lật đổ!

Ngươi có thấy con quái vật cộng sự của hắn không?

Con Thực Thiết Thú đó là thượng cổ dị chủng, truyền thuyết là tọa kỵ của Ma Tôn Xi Vưu thời thượng cổ.

May mà nó không có huyết mạch vương cấp, nếu không thì tổ hợp này cộng thêm con khỉ bên cạnh, chỉ ba kẻ đó thôi chắc chắn có thể khiến cả Miêu Cương gà bay chó chạy!" Lúc này, Đế Tôn không rảnh nghe đám người đó bình phẩm sau lưng, hiện tại hắn toàn tâm toàn ý chạy đến Huyền Ngọc Thiên Môn, muốn làm rõ ngọn ngành mọi chuyện rồi mới tính tiếp.

Với tốc độ hiện tại của ba người, phối hợp với Phần Thiên Diễm cùng các thần thông vô cùng mạnh mẽ của Đế Tôn, chưa đầy hai giờ sau, họ đã thành công tới đích.

Chỉ là điều ba người không ngờ tới chính là, ngưỡng cửa của

Huyền Ngọc Thiên Môn lại cao hơn nhiều so với tưởng tượng.

Vừa mới hạ xuống chân núi cổng chính Thiên Môn, một đạo kim quang đại trận vô cùng rực rỡ đã không phân biệt đúng sai ụp xuống đầu ba người Đế Tôn.

"Ồ?

Đây là đạo đãi khách sao?" Tiếng của Đế Tôn vừa vang lên, những trận văn vô cùng phức tạp của kim quang đại trận đồng loạt được thắp sáng.

Sau đó, hơn ba mươi đạo thân ảnh lần lượt từ xung quanh lao ra, từng kẻ đều mang bộ mặt dữ tợn, kiếm bạt nỗ trương.

"Cuối cùng cũng đợi được các ngươi, lũ gián điệp của mạch cổ thuật!

Người đâu, xông lên cho ta, giết sạch!" Đế Tôn lãnh tiếu: "Quả nhiên, lũ phế vật này đều bị tẩy não cả rồi.

Ngộ Không, dùng gậy của đệ, giúp lũ phế vật này tỉnh táo lại đi." "Hắc, đắc lệnh ca ca!" Ngộ Không đã sớm không đợi nổi muốn hoạt động gân cốt.

Suốt quãng đường đi, Đế Tôn với tư thế hoành tảo đã thiên hạ vô địch, khiến Ngộ Không dường như không có đất dụng võ.

Oanh long long!

Kim Cô Bổng trong tay không ngừng phình to, một gậy giáng xuống đã đánh bay hơn mười đệ tử Huyền Ngọc Thiên Môn.

"Ách, ca ca, lũ này cũng quá không chịu đòn đi?

Đơn giản là như đồ mã vậy, đệ mới vung một gậy đã quét sạch một phần ba, thật căn bản không đã thèm!" Đế Tôn cũng bất đắc dĩ nhún vai: "Nếu ta đoán không lầm, đây mới chỉ là bắt đầu, là một

phần của trận pháp bố trí sau đó.

Lũ phế vật dễ dàng bị nghiền nát này hẳn là một loại tế linh chuyên dụng để kích hoạt trận pháp." Lời của Đế Tôn vừa dứt, một giọng nói già nua trầm hùng như tiếng chuông đồng đột nhiên truyền đến.

Một người đứng giữa hư không, mang lại cảm giác áp đảo nặng nề như núi thái sơn, nhìn qua là biết tuyệt đối không phải kẻ tầm thường.

Người này chính là Tam đương gia của Huyền Ngọc Thiên Môn – Huyền Hàn Tử, cũng là một trong những trận pháp sư đỉnh tiêm.

Lão còn có một thân phận quan trọng hơn, đó chính là truyền nhân đích truyền của Huyền Phong trưởng lão – một trong tám vị Đường chủ của mạch Thần Nông.

Có thể nói lão đã đắc được một số tinh hoa cốt lõi của truyền thừa trận pháp đỉnh tiêm, thực lực cường đại không thể coi thường.

"Kẻ nào là Đế Tôn?

Cũng chỉ thế thôi sao." Đế Tôn phì cười: "Tiểu lão đệ, sư phụ ngươi không dạy ngươi làm người phải khiêm tốn à?

Đừng nói là ngươi, ngay cả sư tôn ngươi ở trước mặt ta cũng không có tư cách ra vẻ đâu.

Ta thấy ngươi thiếu sự giáo dục đấy!" Dứt lời, Đế Tôn khinh thường đích thân ra tay, hắn xoa xoa đầu Hàm Hàm đáng yêu bên cạnh: "Hàm Hàm, đi, giúp ta dạy dỗ lão già không biết trời cao đất dày này, đánh cho đến khi sư tôn lão cũng nhận không ra mới thôi." "Hống!!" Hàm Hàm hiện tại rất nghe lời Đế Tôn, chính là cái gọi là thú nhân vĩnh không làm nô, trừ khi được bao ăn bao ở!

Hiện tại Hàm Hàm bên cạnh Đế Tôn cơm no áo ấm lại có tiền đồ,

đương nhiên nghe lời.

Chương 892

Chỉ cần Đế Tôn ra lệnh một tiếng, bảo đánh ai nó cũng không hề do dự.

Oanh long long!

Một tiếng gầm phẫn nộ đột nhiên bùng nổ, Hàm Hàm không chút dự báo đột biến sang trạng thái chiến đấu, gầm thét lao về phía Huyền Hàn Tử.

Trong lúc đó có mấy tên môn nhân muốn xông lên ngăn cản, thấy Đế Tôn không đích thân ra tay nên định ngược đãi vật nuôi này một chút.

Kết quả là tất cả những kẻ có ý đồ xấu đều tiêu đời.

Hàm Hàm cuồng bạo đến mức nào, nơi nó đi qua, những cái tát khổng lồ vung ra với phong mang căn bản không phải thứ nhục thể phàm thai có thể kháng cự.

Chỉ trong một hiệp, nó đã dọn dẹp sạch sẽ hơn hai mươi đệ tử còn lại của Huyền Ngọc Thiên Môn.

"A ha ha ha, ca ca, Hàm Hàm bình thường đúng là không ăn không nhé, lúc làm việc quả nhiên cũng là một tay cừ khôi!" Ngộ Không không nhịn được giơ ngón tay cái về phía Hàm Hàm, phát tự nội tâm khen ngợi một câu.

Không ngờ Đế Tôn lại tỏ vẻ kiêu ngạo, cười vỗ vai Ngộ Không: "Không cần phải ngưỡng mộ, sau này có cơ hội, ca ca sẽ tìm cho đệ một con chiến cổ sủng vật ra hồn.

Ta tin rằng ngày đó không còn xa đâu." Thấy tư thái quét ngang của Hàm Hàm, Huyền Hàn Tử triệt để nổi giận.

Khí tức của lão vô cùng cuồng bạo, chỉ trong nháy mắt đã ra tay, hàng trăm đạo kim sắc minh văn đồng loạt bùng nổ, đánh ra đủ loại trận pháp quang mang lớn nhỏ từ bốn phương tám hướng, khóa chặt thân thể đồ sộ của Hàm Hàm.

Khoảnh khắc Huyền Hàn Tử ra tay, Hàm Hàm đồng thời phát ra một tiếng nộ hống, dùng năng lực tấn công nhục thân cường đại chấn nát mười mấy đạo huyền quang trận văn ngay tại chỗ.

Chỉ khi đối mặt với ba mươi đạo trận văn phía sau, nó mới hơi tỏ ra vất vả, hành động cũng trở nên chậm lại.

Đế Tôn lo lắng Hàm Hàm bị thương, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng với Huyền Hàn Tử rồi mạnh mẽ ra tay.

Phía trên đỉnh đầu, một đạo đồ đằng phù trận khổng lồ nhanh chóng giáng xuống.

"Sức mạnh của Phù đạo!

Thằng nhóc này không ngờ lại có nội hàm thâm bất khả trắc như vậy!

Cường độ và độ hiếm của Phù đạo này vượt xa mạch trận pháp của Miêu Cương.

Trừ khi dùng đến đạo thống truyền thừa cấm kỵ đích hệ của mạch Thần Nông, nếu không chỉ dựa vào một mình ta tuyệt đối khó lòng đối phó với sức mạnh Phù đạo cường độ này." Huyền Hàn Tử tuy có chút cô ngạo nhưng rốt cuộc không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Với tư cách là Tam đương gia của Huyền Ngọc Thiên Môn, lão có thể phán đoán chính xác loại sức mạnh có thể dễ dàng nghiền ép mình, loại sức mạnh ở cấp bậc này là không thể kháng cự.

Hiển nhiên, thủ đoạn mà Đế Tôn vừa tung ra chính là sự thể hiện cực hạn của một loại sức mạnh không có cách nào đối diện.

Oanh long long!

Trên bầu trời, uy áp của Thiên tự phù mạnh mẽ đến mức nào, mỗi khi hạ xuống một độ cao nhất định, nó lại tạo ra áp lực khổng lồ lên mọi sinh thể trong khu vực bị khí tức bao trùm.

Một số tu sĩ cấp thấp của Huyền Ngọc Thiên Môn khi bị khí tức này bao phủ đều không tự chủ được mà quỳ rạp xuống đất.

Những kẻ còn lại đa số đều nghiến răng chống cự, xem chừng cũng không trụ được bao lâu.

"Huyền Hàn Tử, đừng có cản đường ta, để ta đi gặp Chưởng môn các ngươi, ta có chuyện muốn nói với lão.

Nếu cứ tiếp tục ngoan cố kháng cự, ta sẽ không khách khí nữa đâu." Huyền Hàn Tử là kẻ xương cứng, từ trước đến nay chỉ ưa mềm không ưa cứng, Đế Tôn càng nói vậy lão càng hăng.

"Hừ!

Đám yêu nghiệt mưu đồ bất chính như các ngươi nên ngã xuống tại đây!" Đế Tôn lập tức nổi giận, nụ cười nửa miệng trên mặt biến thành lạnh lùng như băng sương.

"Được rồi, ta thành toàn cho ngươi." Khoảnh khắc tiếp theo, Túy Quyền một trăm lẻ tám thức hoàn toàn bùng nổ.

Vô số quang ảnh kim sắc nhanh chóng khóa chặt khí tức bản thể của Huyền Hàn Tử.

Vốn dĩ lão đang miễn cưỡng chống đỡ Thiên tự phù trên đầu, giờ lại phải đối mặt với một thủ đoạn áo nghĩa đỉnh tiêm khác của Đế Tôn, hơn nữa đây là một bộ quyền pháp gần như vô giải về mặt tấn công đơn thể, lão khó lòng chống đỡ nổi.

Oanh long long!

Chương 893

Từng đạo quyền kình oanh tạc trên người, tiêu hao sạch sẽ mọi nội hàm của Huyền Hàn Tử.

Cho đến khi quyền thứ sáu mươi tư giáng xuống vững chãi, Huyền Hàn Tử tại chỗ hộc máu bay ngược ra ngoài, linh căn trực tiếp bị Đế Tôn chấn nát, cả đời này coi như thành phế nhân, không bao giờ có thể thi triển sức mạnh trận pháp được nữa.

"Đế Tôn... ngươi khi người quá đáng!" Huyền Hàn Tử lặng lẽ bóp nát một đạo kim sắc minh văn.

Không ai rõ đạo minh văn đó rốt cuộc có tác dụng gì, chỉ thấy Hàm Hàm đột nhiên bạo nộ đấm mạnh vào ngực.

Khi hàng loạt cấm chế dưới chân núi đều bị Đế Tôn nghiền nát hoàn toàn, lúc này họ mới có thể nghênh ngang bước vào sơn môn của Huyền Ngọc Thiên Môn.

"Ta muốn xem xem, lần này còn ai dám ra cản trở bản tọa!" "Thật là gan to bằng trời!

Ta là đệ tử đích hệ của mạch Thần Nông, ngay cả trưởng lão Thiên Môn cũng không dám động thủ với ta." Xem ra Huyền Hàn Tử đã bị Đế Tôn đánh cho ngốc luôn rồi.

Từ trước đến nay, thân phận đệ tử truyền thừa đích hệ của mạch Thần Nông luôn mang lại cho lão cảm giác ưu việt tuyệt đối ở bất kỳ thế lực nào trong Miêu Cương, thậm chí ngay trong môn mạch của mình, lão cũng luôn giữ bộ mặt cao cao tại thượng.

Nhưng lần này, khi Đế Tôn bắt đầu chà đạp lão như một kẻ si ngốc, Huyền Hàn Tử mới rốt cuộc hiểu ra một điều: trước thực lực

tuyệt đối, mọi danh hiệu thân phận đều thực sự vô nghĩa.

Đế Tôn từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, hoàn toàn coi gã tự phụ là đệ tử truyền thừa đích hệ, trưởng lão rác rưởi này như một con chó dại trông cửa, đã thấy sủa bậy thì đánh không tha.

"Cái danh mạch Thần Nông quả thực rất kêu, nhưng hiện tại ta chưa rảnh để đi hội ngộ với cái mạch truyền thừa đó.

Đương nhiên, nếu ngươi có tầm ảnh hưởng thì có thể gọi mấy lão già trong sư môn ra đây, ta có chuyện muốn nói với họ.

Tiện thể ta cũng muốn xem xem rốt cuộc là đám lão già đức cao vọng trọng nào lại có thể dạy dỗ ra loại phế vật mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì như ngươi." Lời của Đế Tôn vừa dứt, Huyền Hàn Tử tức hỏa công tâm, lại phun ra một ngụm máu lớn.

"Hàm Hàm, đói không?

Nếu có hứng thú thì giao tên phế vật trước mặt này cho ngươi xử lý." Nhưng điều gây khó xử là, khi Đế Tôn nhìn về phía Hàm Hàm, con Thực Thiết Thú này lại sáp lại gần cơ thể Huyền Hàn Tử, ngửi ngửi thật kỹ rồi làm ra một bộ mặt chê bai kỳ quái.

"Úc ha ha ha, con Hàm Hàm này thật sự làm ta cười chết mất, tên này không hợp khẩu vị của ngươi sao?" Hàm Hàm phân minh hiểu ý Đế Tôn, nó nghiêm túc ngồi bệt xuống đất gật gật đầu, sau đó lại bắt đầu gặm trúc.

Tại vị trí cổng Huyền Ngọc Thiên Môn không dừng lại bao lâu, một nhóm lớn trưởng lão đoàn của Thiên Môn đã thân lâm chiến trường.

"Sư đệ, hiện tại thế nào rồi?" Trong đó có một vị trưởng lão mặc trường bào trắng, lập tức tiến đến bên cạnh Huyền Hàn Tử, xem xét

kỹ lưỡng thương thế.

"Trạng thái hiện tại thế nào?" Vị Đại trưởng lão Thiên Môn với khí chất siêu phàm ở giữa trầm giọng hỏi.

"Khởi bẩm Đại sư huynh, bản nguyên của Tiểu sư đệ đã bị trọng sang, nếu không kịp thời cứu trị, e rằng sẽ phế mất." Nghe cuộc đối thoại của mấy vị trưởng lão Thiên Môn trước mặt, Đế Tôn vội làm bộ mặt lo lắng: "Xin lỗi nhé, hình như ta vừa ra tay hơi nặng tay một chút, nhưng ta thật không ngờ vị trưởng lão đích hệ của mạch Thần Long truyền thừa lại không chịu đòn đến thế." "Kẻ kia rốt cuộc là ai?

Dám động thủ với người của Huyền Ngọc Thiên Môn chúng ta?" Đế Tôn lãnh tiếu, khí thế tỏa ra còn mạnh hơn cả Đại trưởng lão trước mặt rất nhiều.

"Câu đó lẽ ra ta nên hỏi mới đúng.

Một lũ đầu gỗ, tùy tiện nghe lời sàm ngôn của một đệ tử dưới trướng mà mạo muội động thủ với mạch cổ thuật.

Ta nghĩ chuyện này không chỉ đơn thuần vì bốc đồng đâu nhỉ?

Mạch cổ thuật thực lực ngày càng mạnh, danh tiếng ẩn ẩn muốn lấn át mạch trận pháp, cho nên các ngươi mới nhân cơ hội này tuyên chiến!" Đại trưởng lão không nghi ngờ gì đã bị Đế Tôn đâm trúng tử huyệt, nghe xong những lời này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

"Người đâu, bắt lấy tên gian tế của mạch cổ thuật ăn nói bừa bãi này cho ta." Đế Tôn và Ngộ Không liếc nhìn nhau, cả hai đều không nhịn được cười lớn: "Oa ha ha, lão già, sao lại mất bình tĩnh nhanh vậy?

Chớ có nóng giận, loại mệnh lệnh bất chấp này sẽ chôn vùi tính mạng của bao nhiêu đệ tử dưới trướng đấy!" Ngộ Không không nhịn được muốn tiếp tục đại triển thần uy, nhưng lần này Đế Tôn âm thầm

truyền đạt một ý niệm vào thế giới linh hồn của nó: “Có thể không sát sinh thì cố gắng đừng đoạt mạng, chỉ cần phế đi năng lực chiến đấu là được.

Dù sao lần này ta cũng không muốn đẩy mâu thuẫn lên cao thêm nữa, giải quyết mâu thuẫn mới là việc ta cần làm.” “Yên tâm đi ca ca, đệ biết chừng mực mà.” Lời của Đế Tôn vừa dứt, hắn lại thản nhiên xoa đầu Hàm Hàm, vẫn giữ vẻ mặt vân đạm phong khinh, mặc cho Ngộ Không xông vào đám đông đối phương quét ngang tứ phía.

Khả năng kiểm soát của Đế Tôn kinh người đến mức nào, dù không đích thân động thủ nhưng mọi cử động ở mọi vị trí trên chiến trường đều nằm trong sự giám sát của hồn niệm.

Nếu tình hình thực sự có biến, hắn sẽ ra tay kiểm soát ngay lập tức, tuyệt đối không có bất kỳ rủi ro nào.

“Ăn lão Tôn một gậy!” Ngộ Không lần này hoàn toàn buông lỏng tay chân, sau một hồi loạn chiến, dựa vào sức một mình liên tiếp đánh bại ba vị trưởng lão của đối phương.

Chỉ còn lại vị Đại trưởng lão trước mặt là trì trì chưa ra tay, hiển nhiên lão đang tập trung quan sát để tìm sơ hở của Ngộ Không.

Chương 894

"Tinh Quang Định Thân Trận!" Cuối cùng, vị Đại trưởng lão đứng xem nãy giờ cũng mạnh mẽ xuất kích.

Chỉ với một chỉ thần quang đánh ra, trên người Ngộ Không lập tức bị một đạo hào quang hộ thủ màu vàng sẫm cấm cố hoàn toàn.

"Ồ?

Đây chính là Định Thân Trận mạnh nhất của mạch trận pháp sao?

Có chút thú vị." Thấy Ngộ Không bị cưỡng ép dừng các động tác tấn công, Đế Tôn cuối cùng cũng ung dung bước vào giữa trường.

Nơi hắn đi qua, dưới chân bách hoa đua nở, đủ loại linh hồn tiên hoa lại huyễn hóa ra, hương thơm thấm đẫm lòng người lan tỏa đến mọi ngóc ngách chiến trường.

Điều thực sự đáng sợ là, trong phạm vi bị hương hoa nồng nàn bao vây, ngay cả một phần pháp tắc trong chiến trường cũng bị âm thầm sửa viết!

Trong lúc hoảng hốt, phía trên đỉnh đầu của đám trưởng lão Huyền Ngọc Thiên Môn, một đạo ấn ký minh văn đặc thù vô đoan giáng xuống.

Các trưởng lão kinh hãi phát hiện, những thủ đoạn của mạch trận pháp mà họ tự hào nhất vào khoảnh khắc này đã bị Đế Tôn phong tỏa hoàn toàn.

"Loại định thân pháp này đã lỗi thời rồi.

Không biết hiện tại một chiêu phong ấn pháp của ta liệu có lọt được vào mắt xanh của chư vị không nhỉ?" Đế Tôn vô cùng kiêu ngạo bước đến bên cạnh Đại trưởng lão, không chút khách khí vỗ vỗ mấy

cái lên mặt lão già để hả giận cho Ngộ Không.

"Biết tại sao ta đánh ngươi không?

Huynh đệ của Đế Tôn ta là người ngươi không được động vào." Đại trưởng lão nộ hỏa công tâm, suýt chút nữa hộc máu già ra, nhưng vì giữ lại tôn nghiêm cuối cùng nên lão cố nén không để máu phun ra ngoài.

"Kẻ kia khi người quá đáng, ta thề không đội trời chung với ngươi." Đế Tôn ha ha cười lớn: "Đang uy hiếp ta sao?

Vậy được rồi, ta sẽ dùng ngươi làm viên gạch gõ cửa để ta đặt chân lên đỉnh Huyền Ngọc Thiên Môn." Dứt lời, một tay Đế Tôn túm lấy vị Đại trưởng lão đạo mạo ngạn nhiên kia, ném mạnh lên đỉnh cao vòm trời của Huyền Ngọc Thiên Môn.

Oanh long long!!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang dội, Đại trưởng lão hoàn toàn tan thành mây khói, chỉ còn lại pháp bảo luân chuyển mà lão nắm giữ trong tay rơi xuống một cách yếu ớt trước cổng đại điện Huyền Ngọc Thiên Môn.

"Lãnh đạo của mạch Huyền Ngọc Thiên Môn nghe đây, mạch cổ thuật tuyệt đối không có ý định khơi mào chiến tranh toàn diện giữa hai đại liên minh.

Các ngươi đã bị Bạch Cốt Ma Hồn ở Thanh Mộc Lâm lừa gạt rồi.

Mau chóng hạ lệnh đình chỉ chiến tranh tiêu diệt Vạn Cổ Đường, nếu không, Đế Tôn ta hôm nay sẽ san bằng cả Huyền Ngọc Thiên Môn này." Giọng nói của Đế Tôn như một cái thế ma thần giáng thế, liên tục vang vọng trên đỉnh Huyền Ngọc Thiên Môn.

Chẳng bao lâu sau, ba lão già tiên phong đạo cốt của mạch Huyền Ngọc Thiên Môn đồng thời thăng thiên, lập tức hóa thành ba đạo hào

quang rực rỡ đáp xuống trước mặt Đế Tôn.

“Tiểu tử, có biết Huyền Ngọc Thiên Môn chúng ta là một nhánh đích hệ của mạch Thần Nông không?

Hôm nay dám đến cửa gây hấn như vậy, ngươi chắc chắn đã phạm phải tội chết.” Đế Tôn lãnh mạc tiếu: “Ngươi là Chưởng môn Huyền Ngọc Thiên Môn phải không?

Ta hiểu rồi, chuyện này căn bản là một âm mưu, nhưng chẳng phải tự nhiên mà ruồi lại đậu trên quả trứng có vết nứt.

Huyền Ngọc Thiên Môn sở dĩ bị người ta lợi dụng, tự nhiên cũng vì lòng tham.

Nếu ta đoán không lầm, e rằng các ngươi đã sớm nhắm vào những món đồ của đám người Vạn Cổ Đường kia rồi.” “Ha ha ha, đúng là không sai, Vạn Cổ Đường dạo này thu hoạch khá phong phú, đặc biệt là vị Đại tiểu thư kia nghe nói vừa có được một viên Hỗn Nguyên Cổ.

Ta đã truyền tin tức này cho các thế lực khác của mạch trận pháp, tính đến lúc này chắc hẳn nàng đã bị vây công tới chết rồi.” Nghe những lời này từ miệng tên Chưởng môn, trong ánh mắt Đế Tôn bắt đầu ngưng tụ ra những tia sáng sát lục đỏ rực như máu.

Khí tức sát lục ẩn chứa trong hoa hồn Bỉ Ngạn Hoa Vương lần đầu tiên được Đế Tôn giải phóng một cách triệt để.

“Dám dùng giọng điệu trực tiếp như vậy nói chuyện với ta, chắc hẳn ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Đã như vậy, ta cũng không cần khách khí với ngươi nữa.

Kẻ nào dám động đến bạn của Đế Tôn ta, muôn chết cũng không hết tội.” “Hàm Hàm, đến giờ tiêu hóa thức ăn rồi.” “Hống!!” Chỉ thấy gã đại khối đầu bắt đầu điên cuồng đấm ngực, khí tức sát lục chấn thiên động địa nhanh chóng giải phóng!

Cùng lúc đó, Đế Tôn bước chân vào hư không, đôi cánh Thần Ma phía sau lưng lại hiện ra, trong lòng bàn tay hai nguồn bản nguyên Thần và Ma nhanh chóng dung hợp làm một.

Phối hợp với khí tức sát lục độc nhất vô nhị của Bỉ Ngạn Hoa Vương, Đế Tôn lúc này hoàn toàn hóa thân thành địa ngục ma thần, đến để thẩm phán vận mệnh của Huyền Ngọc Thiên Môn.

Chương 895

“Kết thúc rồi!

Một mạch truyền thừa này!

Từ nay về sau Miêu Cương không còn Huyền Ngọc Thiên Môn nữa!” Oanh long long!!

Trong chớp mắt, một đạo lực lượng hủy thiên diệt địa từ lòng bàn tay Đế Tôn giáng xuống.

Một thanh Thần Ma Quang Nhận khổng lồ chém xuống không trung, chỉ trong một hiệp đã chia đôi ngọn núi Huyền Ngọc Thiên Môn uy nghiêm thành hai nửa!!

“Trời ạ, ca ca, thực lực hình như lại mạnh hơn trước không ít rồi.

Nếu đệ không nhìn lầm, trên ngọn núi kia có gia trì cổ trận thời thượng cổ, vậy mà ngay cả một đòn của huynh cũng không chịu nổi!” Đâu ai biết được, sở dĩ một kích của Đế Tôn phát ra chiến lực kinh hồn bạt vía như vậy là nhờ sự gia trì từ hương hoa vô cùng vô tận xung quanh.

“Không còn gì nữa, hiện tại ta không cần phải lưu thủ nữa, mạch Huyền Ngọc Thiên Môn không có ý nghĩa để tiếp tục tồn tại.” Đang lúc Đế Tôn chuẩn bị cho những hành động sát phạt tiếp theo, từ giữa thân núi Huyền Ngọc Thiên Môn đã vỡ nát, một lão già tóc dài với ánh kim quang tỏa sáng quanh thân từ từ bước ra.

Trực giác mách bảo Đế Tôn rằng lão già này hẳn là có quan hệ mật thiết với thái độ của những kẻ lãnh đạo Huyền Ngọc Thiên Môn vừa rồi.

“Mạch cổ thuật tội ác tày trời, đã đến lúc phải thanh trừng một lần

trên toàn cõi Miêu Cương rồi." Gần như ngay khi người này nói ra những lời đó, Đế Tôn cuối cùng đã hiểu ra rằng Huyền Ngọc Thiên Môn chỉ là một con rối được những đại lão đỉnh tiêm đứng sau Miêu Cương đẩy ra mặt mà thôi.

Nếu không thì chỉ dựa vào mấy tên rác rưởi của Huyền Ngọc Thiên Môn, lấy đâu ra thực lực và dũng khí mà dám khiêu khích Đế Tôn như vậy.

"A ha, trước tiên nói cho ta biết, lão già ngươi liệu có quan hệ gì với thế lực mạch Thần Nông không?" "Ta là Bát trưởng lão Vân Vô Tướng của mạch Thần Nông, hôm nay đến đây mục đích chỉ có một: tiêu diệt ngươi." Ánh mắt Đế Tôn lập tức trở nên lạnh lẽo thêm mấy phần.

"Nghe giọng điệu này, ta gần như có thể hiểu ra rồi.

Hóa ra toàn bộ chuyện này đều do mạch Thần Nông đứng sau giật dây, chống lưng cho thế lực trận pháp.

Nhưng ta vẫn chưa hiểu, tại sao các ngươi lại đột nhiên ra tay quy mô lớn với mạch cổ thuật như vậy!" Vân Vô Tướng khẽ nhếch môi, nở một nụ cười: "Ngươi không cần phải hiểu chuyện gì cả, chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng để rời khỏi thế giới này là được.

Bởi vì khi ngươi quyết định nhúng tay vào chuyện này, kết cục của ngươi đã được định đoạt." Đế Tôn mất hết kiên nhẫn, không định tiếp tục lãng phí lời lẽ với gã này nữa.

Đối phó với loại kẻ trơ tráo không biết tiến thoái này, chỉ có dùng thực lực chinh phục mới khiến lão nhớ đời được.

"Được, nếu nhất chiến giữa chúng ta là không thể tránh khỏi, vậy thì hãy trả lời ta câu hỏi cuối cùng: Nha đầu Tử Linh hiện tại có phải bị người của mạch Thần Nông bắt đi rồi không?" Vân Vô Tướng khẽ

lắc đầu: “Nha đầu đó thể chất vô cùng đặc thù, phàm là nhân tộc thì về lý luận đều khó mà làm tổn thương nàng dù chỉ một phân hào.” “Ý ngươi là sao?” Đế Tôn ẩn ẩn cảm thấy trên người Tử Linh hẳn là còn ẩn giấu bí mật lớn hơn nữa.

“Thực ra nói cho ngươi biết cũng không sao.

Trong phạm vi của cổ thuật, Hỗn Nguyên Cổ không phải là giới hạn.

Có một loại còn mạnh hơn cả Hỗn Nguyên Cổ, tên là Tam Sinh Cổ.

Nói trắng ra, loại cổ này đều do Thần Ma thượng cổ chân chính chuyển thế hóa thân thành, mọi nội hàm căn bản không phải thứ mà Hỗn Nguyên Cổ có thể so sánh được.” “Ban đầu ta cũng căn bản không biết nàng có thân phận như vậy, chính vì đã tiêm Huyền Băng Tằm vào cơ thể nàng, con bé đó không những không mất mạng mà thực lực còn tăng mạnh, lúc đó mới khiến ta biết được thân phận Tam Sinh Cổ của nàng.” Đối với loại nhận thức này, Đế Tôn thực sự là chưa từng nghe qua.

“Vậy là Tử Linh nha đầu đó hẳn cũng là chuyển thế chi thân của một vị đại thần đỉnh cấp thời thượng cổ!” Vân Vô Tướng nghiêm trọng gật đầu: “Chính là đạo lý này.

Nhưng ngươi cũng đừng quá lạc quan, bởi vì Tam Sinh Cổ trước khi đạt đến thời kỳ trưởng thành sẽ yếu ớt hơn bất kỳ loại cổ nào khác.

Trừ khi là loại Tam Sinh Cổ thuộc tính chiến đấu, nếu không thì rất dễ đi đến diệt vong trong thời kỳ mới sinh.

Trong thời gian đó, nguyên khí của Tam Sinh Cổ sẽ tỏa ra một mức độ nhất định, trở thành món bổ phẩm mà mọi cổ sư trên toàn thế

giới đều mơ ước.

Kẻ nào có thể nuốt chửng được Tam Sinh Cổ đang ở thời kỳ ấu nhi chưa trưởng thành thì kẻ đó có thể trở thành hoàng giả chân chính trong giới cổ thuật!" Đến lúc này, Đế Tôn mới hoàn toàn hiểu rõ những huyền bí trong giới cổ thuật.

"Bất kể thế nào, ta cũng phải cảm ơn ngươi đã giúp ta có thêm những nhận thức này.

Nó cũng giúp ta sau này khi ra tay với ngươi sẽ không còn bất kỳ lòng trắc ẩn nào nữa.

Bởi vì kể từ hôm nay, tám vị trưởng lão của mạch Thần Nông sẽ chỉ còn lại bảy người." Đế Tôn và tên thanh niên tự xưng là người của mạch Thần Nông vừa lao vào nhau, trong khoảnh khắc, dường như toàn bộ chiến trường trung tâm của Huyền Ngọc Thiên Môn, mọi người đều trở nên lu mờ.

Đế Tôn và gã trung niên của mạch Thần Nông đã thâu tóm mọi ánh hào quang giữa trời đất.

Ẩn hiện quanh cơ thể gã trung niên ngưng tụ ra một đạo quang văn kim sắc, một đạo quang văn đặc thù phức tạp chưa từng thấy, trong đó lưu chuyển một loại dao động năng lượng đặc thù vô song, mang lại cho Đế Tôn cảm giác trực quan nhất chính là khí tức sinh mệnh ẩn chứa bên trong minh văn vô cùng nồng đậm.

"Hảo một cái Địa Trạch Thương Sinh, Thần Nông Bất Tử.

Chương 896

Ta muốn xem xem, truyền nhân của mạch Thần Nông liệu có thực sự bất tử bất diệt hay không?" Đế Tôn hoàn toàn giải phóng khí tức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ của bản thân, lần này không hề lưu thủ hay áp chế, thực sự quyết đấu đỉnh cao với kẻ tự phụ là truyền nhân cao cao tại thượng của mạch Thần Nông.

Oanh long long!!

Trong nháy mắt, Đế Tôn bước những bước lớn giẫm lên đầu gã trung niên.

Áp lực nặng như núi nhanh chóng quán nhập vào cơ thể gã.

Một đòn nhìn có vẻ cổ phác, Đế Tôn thậm chí không dùng đến bất kỳ chiêu thức áo nghĩa nào của Phần Thiên Diễm, nhưng chỉ có người thực sự gánh chịu mới biết cú đá của Đế Tôn khủng bố đến mức nào.

Chỉ trong chớp mắt, mặt đất dưới chân gã trung niên hoàn toàn vỡ vụn, trong vòng trăm mét, mọi sinh thể lập tức hóa thành tro bụi, duy chỉ có gã là hào phát vô tổn.

Đạo minh văn kim sắc trên bề mặt cơ thể đang không ngừng tuôn ra khí tức sinh mệnh khổng lồ.

Thực tế không phải đòn vừa rồi của Đế Tôn thiếu lực, mà vì cùng lúc cơ thể gã trung niên bị phá vỡ, một nguồn sinh mệnh lực khổng lồ như biển cả đã hoàn thành việc tu bổ cho nhục thân bị sụp đổ.

"Trời ạ, đây chính là sức mạnh truyền thừa của mạch Thần Nông sao?

Ta chưa từng thấy khả năng tu phục ở mức độ này, hảo một cái Thần Nông bất tử!" Đứng phía sau quan chiến, Ngộ Không hoàn toàn

ngẩn người.

Hóa ra cái gọi là Thần Nông bất tử không phải chỉ việc cơ thể cứng rắn đến mức nào, mà là sức mạnh sụp đổ có thể được khôi phục như cũ ngay lập tức nhờ hiệu quả tu phục mạnh mẽ!

Đế Tôn giáng một đòn nhưng không thu được cục diện áp chế như mong muốn.

Tuy đã thấy được khả năng tu phục cường đại của mạch Thần Nông nhưng kẻ này rốt cuộc vẫn là đối thủ, tổng quy vẫn phải áp chế hoàn toàn, tiết tấu nhất định không được dừng lại.

Oanh long long!!

Những đòn tiếp theo liên tục mười mấy chiêu nện vào gã trung niên, nhưng đối phương luôn không có bất kỳ hành động phản kích thực chất nào, chỉ dựa vào một đạo kim quang minh văn, dùng thủ đoạn tu phục mạnh mẽ nhất để đối đầu trực diện với cơn cuồng phong vũ bão.

"Vô dụng thôi, sức mạnh tự tu phục của mạch Thần Nông là vô song, chỉ cần ta không chủ động triệt tiêu đạo minh văn này thì dù sức mạnh có lớn đến đâu cũng không thể giết được ta." Trong nụ cười của gã trung niên tràn đầy sự tự tin và kiêu ngạo, đồng thời cũng xen lẫn chút khinh thường đối với Đế Tôn.

"Ta phải thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng như ta đã nói, ở vùng đất Miêu Cương này, ngươi không có tư cách chấp chưởng càn khôn." "Ồ?

Đã cuồng vọng như vậy thì ta cần phải dạy cho ngươi thêm một bài học nữa rồi." Đế Tôn dường như hoàn toàn bị cái thái độ kiêu ngạo của kẻ trước mặt làm cho nổi giận lôi đình.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số linh hồn tiên hoa xung quanh hoàn

toàn phục sinh, lần lượt quấn quanh thân thể gã trung niên.

Cùng lúc đó, nguồn sức mạnh bản nguyên giữa hai lòng bàn tay của Đế Tôn lại một lần nữa dung hợp làm một.

"Chém cho ta!!" Đế Tôn phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, chỉ trong chớp mắt, sức mạnh vô cùng cuồng bạo đã bùng nổ hoàn toàn giữa chiến trường.

Bản thân Đế Tôn không ngại đối đầu cứng, chỉ cần đối phương tính khí nóng nảy thì hắn sẽ chọn cách đối đầu trực diện nhất, dùng năng lượng tấn công áp đảo để hủy diệt sự kiêu ngạo của đối phương.

Nhưng lần này, điều khiến Đế Tôn vạn lần không ngờ tới là khi sức mạnh cuồng bạo bùng nổ, nó đã kích phát đồ đằng Thần Nông phía sau lưng gã trung niên.

"Địa Trạch Thương Sinh, Thần Nông Bất Tử!" Hư ảnh đồ đằng Thần Nông khổng lồ đột nhiên xòe bàn tay hữu, hướng về phía vị trí của Đế Tôn mà chộp lấy.

Trong nháy mắt, Đế Tôn cảm nhận được một áp lực khổng lồ mà hắn chưa từng gặp phải trong suốt thời gian dài qua, giống như sức mạnh của một vị đại thần đỉnh cấp thời thượng cổ chân chính đang thức tỉnh.

Cũng chính nhờ trải nghiệm trong chớp mắt đó đã khiến Đế Tôn hiểu ra rằng nhân vật cấp bậc trưởng lão của mạch Thần Nông quả thực có tư cách để kiêu ngạo.

"Ta phải thừa nhận sức mạnh của mạch Thần Nông có điểm đáng khen ngợi, nhưng đối thủ của ngươi là Đế Tôn ta.

Trong tam giới này, không ai có đủ thực lực để áp chế được ta đâu." Khoảnh khắc tiếp theo, đồ đằng Tu Di Giới phía sau Đế Tôn

huyễn hóa ra.

Đó là một vùng hỗn độn hoàn toàn không nhìn rõ đường nét, nhưng khí tức khủng bố tỏa ra từ đồ đằng đó lại khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường hoàn toàn ngây dại.

Bát trưởng lão của mạch Thần Nông – người vốn luôn giữ vẻ vân đạm phong khinh – cuối cùng vào lúc này cũng bản năng run rẩy.

"Đây...

đây là loại sức mạnh gì?" Đế Tôn cười lớn: "Ta, sức mạnh của ta tạo ra một thế giới mới.

Sức mạnh của mạch Thần Nông dù có mạnh đến đâu thì trước mặt sự hỗn độn này cũng chỉ là hư ảo mà thôi.

Chương 897

Ta thật sự muốn xem xem đạo minh văn kim sắc này ở trong Tu Di Giới của ta liệu có còn phát huy được tác dụng không?" Trong nháy mắt, một nguồn lực thôn phệ vô cùng mạnh mẽ khóa chặt lên bản thể của trưởng lão Thần Nông trước mặt.

Khoảnh khắc tiếp theo, vị trưởng lão phát hiện mình hoàn toàn bị cách tuyệt với khí tức không gian xung quanh, giống như bị một loại năng lượng không gian dị biệt khóa chặt cấm cố, thậm chí không có khả năng vùng vẫy.

Cho đến khi ngũ quan hoàn toàn biến mất, khi khôi phục lại linh giác một lần nữa, thế giới xung quanh đã hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Lúc này Bát trưởng lão mới phát hiện ra Đế Tôn trước mắt có thâm cơ và thực lực sâu bất khả trắc đến nhường nào.

"Thật khó tin, trên đời này lại có một người mà thực lực vượt xa giới hạn nhận tri cơ bản của ta về thế giới này.

Phàm phu tục tử làm sao có thể dựa vào sức mạnh bản thân mà tạo ra được một thể nội thế giới?

Nhục thể phàm thai căn bản không thể chứa đựng được cường độ sức mạnh pháp tắc, chẳng lẽ ngươi không phải người của thế giới này?" Nói thật, Đế Tôn trên đường đi đã gặp bao nhiêu cao thủ đỉnh tiêm, mỗi người khi bị khuất phục dưới tay hắn đều chọn cách cúi đầu trước vận mệnh, duy chỉ có gã trung niên bị giam cầm trong Tu Di Giới này là dũng cảm đưa ra một kiểu suy nghĩ mới mẻ không tưởng như vậy.

"Thế giới này và thế giới khác đều có một mối liên hệ tiềm tàng

nào đó, cũng giống như mọi thứ đều quy về hỗn độn và sinh ra từ hỗn độn.

Đối chiếu từ các góc nhìn khác nhau thì kết luận thu được tự nhiên cũng khác nhau.

Giống như ta đối với Tu Di Giới, ta chính là chúa tể duy nhất, cũng chính là kẻ chưởng quản dị thế giới mà ngươi vừa nói!

Nhưng đối với tam giới mà nói, ta cũng chỉ là một phần tử trong đó mà thôi.

Việc ngươi cần làm hiện tại không phải là thảo luận quy tắc thế giới với ta.

Trước khi bị tịch diệt, hãy khai ra tất cả những gì ngươi biết!

Tại sao mạch Thần Nông lại đích thân chủ đạo một âm mưu nhắm vào Vạn Cổ Đường như vậy?" "Chẳng lẽ cũng là để mưu cầu Tam Sinh Cổ?

Tuy rằng gã này mang một khuôn mặt trông rất đáng ghét, nhưng ta lại không hề nhận thấy một chút sát khí nào trên người lão trong suốt quá trình giao thủ vừa rồi.

Công pháp của mạch Thần Nông quả thực mạnh mẽ nhưng lại thiên về thuộc tính phòng ngự, chứng tỏ lão không phải kẻ đại gian đại ác.

Đây cũng chính là điểm mà ta không hiểu." Hiển nhiên, theo phán đoán của Đế Tôn, vị trưởng lão của mạch Thần Nông này trông không giống kẻ phản diện, bên trong dường như còn ẩn chứa nhiều nội tình chưa ai biết.

"Hiện tại ngươi đã trở thành tù nhân của ta.

Nếu ngươi nguyện ý hợp tác với ta, đem toàn bộ nội dung mà

ngươi biết kể cho ta nghe, ta nguyện ý bỏ qua hiềm khích trước đó, cùng ngươi giảng hòa." Lần này, gã trung niên không tiếp tục đối đầu cứng nhắc với Đế Tôn nữa, bởi vì cũng giống như Đế Tôn, qua sự phán đoán của mình, gã cũng loại trừ khả năng Đế Tôn là kẻ mang dã tâm xấu xa.

"Sự thật là ngươi đoán không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Cuộc phân tranh giữa mạch trận pháp và mạch cổ thuật quả thực là do mạch Thần Nông chúng ta châm ngòi, nhưng ta không phải vì tư lợi cá nhân.

Bởi vì trong Thần Miếu xuất hiện dị tượng Huỳnh Hoặc giáng lâm, Đại trưởng lão của mạch Thần Nông chúng ta đã thôi diễn thiên quái và trắc ra được Miêu Cương sắp có một kiếp nạn Thần Ma giáng lâm.

Cũng chính trong thời gian đó, tin tức về sự xuất hiện của Tam Sinh Cổ được truyền về Thần Miếu, và nó đã tự nhiên minh chứng cho kết quả thôi diễn của Đại trưởng lão.

Sự tồn tại của Tam Sinh Cổ tự nhiên cũng trở thành mấu chốt mà mạch Thần Nông chúng ta muốn điều tra rõ ràng.

Ngươi cũng biết, Tam Sinh Cổ chắc chắn sẽ xuất hiện trên địa bàn của mạch cổ thuật, mà mâu thuẫn giữa hai đại liên minh cũng ngày càng leo thang.

Bao nhiêu năm qua, lập trường của mạch Thần Nông luôn ủng hộ mạch trận pháp, do đó việc xin quyền vào địa bàn của mạch cổ thuật để truy tra Tam Sinh Cổ là điều gần như không thể thực hiện được." Giọng nói lạnh lùng của Đế Tôn cắt ngang lời lão: "Cho nên các ngươi đã lên kế hoạch cho cuộc phân tranh này, muốn dùng cách gây loạn thiên hạ để cực đoan chiếm lấy cơ hội tiến vào lãnh địa của

mạch cổ thuật sao?

Hừ, thật là hoang đường!

Cái gọi là người thủ hộ Miêu Cương của mạch Thần Nông mà lại hành xử như vậy sao?

Các ngươi có biết khi các ngươi quyết định dùng cách cực đoan này, mạch cổ thuật sẽ có bao nhiêu người vô tội phải hy sinh không!" Bát trưởng lão cũng bất đắc dĩ thở dài.

Sự việc phát triển đến cục diện này tuyệt đối không phải do một cá nhân nào có thể kiểm soát.

Khi Đại trưởng lão đưa ra quyết định đó ban đầu cũng không ngờ được cục diện lại hoàn toàn mất kiểm soát trong thời gian ngắn như vậy.

Đế Tôn lãnh tiếu: "Đó là vì các ngươi đã bỏ qua điểm quan trọng nhất: Cổ Ma Hồn giáng lâm từ Thần Ma thượng cổ.

Có một phần bản nguyên ma hồn đã giáng xuống và phụ thể tại vùng đất Miêu Cương này.

Chương 898

Khi các ngươi quyết định dùng cách đó để giải quyết vấn đề thì đã vô tình trúng kế của những kẻ bị Cổ Ma Hồn phụ thể đó, tạo điều kiện cho chúng thừa cơ quấy phá, phong cuồng cướp bóc." Nghe Đế Tôn nói vậy, Bát trưởng lão cũng đã hiểu ra.

Nhưng lão bất đắc dĩ vì bối phận quá thấp, tuy cũng được liệt vào hàng trưởng lão nhưng chỉ dựa vào một mình lão thì căn bản không thể giải quyết được vấn đề gì.

Đế Tôn vừa động hồn niệm, lập tức thả Bát trưởng lão ra khỏi không gian Tu Di Giới.

"Vậy theo ngươi thấy, hiện tại ta nên làm gì?" Bát trưởng lão thu lại thái độ trước đó, cung kính hỏi ý kiến Đế Tôn.

Đế Tôn thận trọng suy nghĩ một lát rồi đột nhiên lên tiếng: "Ngươi có thấy mọi chi tiết thúc đẩy sự việc này đều diễn ra quá đỗi trùng hợp không?

Từ việc Tam Sinh Cổ xuất hiện cho đến cái gọi là dị tượng Huỳnh Hoặc giáng lâm của mạch Thần Nông, mọi thứ dường như đều được ai đó sắp xếp vô cùng tinh vi." "Ý của ngươi là...?" Trong lòng Bát trưởng lão lại có thêm sự giác ngộ.

"Đúng vậy, hiện tại ta nghiêm trọng nghi ngờ trong số các vị trưởng lão cấp cao của mạch Thần Nông, hẳn là có người đã trở thành vật chứa của Cổ Ma Hồn rồi.

Hắn đang ở bên trong gây hấn, nội ứng ngoại hợp với những kẻ bị Cổ Ma Hồn phụ thể khác ở bên ngoài, mượn ảnh hưởng của mạch Thần Nông để phát động cuộc chiến tranh này!" Nghe Đế Tôn nói vậy, sắc mặt Bát trưởng lão lập tức trở nên vô cùng nghiêm trọng.

“Nếu đã như vậy, sự việc không thể trì hoãn thêm, ta phải lập tức quay về Thần Miếu!” Đế Tôn cười lắc đầu: “Gã này, không thường xuyên bị đánh nên đầu óc bị đánh cho ngốc luôn rồi à?

Hiện tại nếu ngươi một thân một mình quay về Thần Miếu mà mạo muội vạch trần âm mưu này, ngươi nghĩ có bao nhiêu người sẽ tin lời nói phiến diện của một vị trưởng lão xếp hạng cuối cùng?

Cuối cùng chẳng những không giải quyết được mâu thuẫn mà còn bứt dây động rừng, tự rước họa vào thân.

Đáng sợ hơn, nếu giả thuyết của ta là chính xác, kẻ bị Cổ Ma Hồn phụ thể kia chính là vị Đại trưởng lão đức cao vọng trọng nhất của mạch Thần Nông, thì ngươi có nghĩ đến hậu quả không?” Bát trưởng lão bị những lời của Đế Tôn hoàn toàn thuyết phục, cuối cùng cũng hiểu ra tại sao thanh niên trước mặt này có thể áp chế hoàn toàn mình và tạo ra được một tiểu thế giới độc nhất vô nhị như vậy.

“Nếu đã tin tưởng ta, hiện tại tốt nhất nên bắt đầu từ Tam Sinh Cổ và nha đầu Tử Linh kia, cứu nàng về trước, ta mới có thể chiếm thế chủ động trong việc kiểm soát cục diện.

Sau đó, ta sẽ dựa vào sức mạnh và tầm ảnh hưởng của mình để tập kết thêm nhiều thế lực Miêu Cương nhất có thể, từng bước truy lùng toàn bộ mục tiêu bị cổ ma hồn phụ thể, cuối cùng kết hợp sức mạnh của tất cả mọi người, cùng nhau bao vây áp súc vòng vây đến Thần Miếu, nhổ tận gốc cái ung nhọt ẩn giấu sâu nhất kia.

Chỉ có như vậy mới có thể tuần tự tiến tới, triệt để giúp cả Miêu Cương thoát khỏi cơn nguy cơ này.” Bát trưởng lão nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, đối với gã thanh niên trước mặt này, ông bội phục đến mức ngũ thể đầu địa.

“Thật không ngờ, tiểu tử ngươi đúng là một vị lãnh tụ thiên bẩm, đã có phương pháp như vậy thì ta sẽ đi theo ngươi, giải quyết trận

hoạn nạn này!" Cùng lúc đó, Ngộ Không và Hàm Hàm đều đã hoàn thành trận chiến của riêng mình, trở về bên cạnh Đế Tôn.

Vốn dĩ một con khỉ, một con gấu này đang định lao vào đánh Bát trưởng lão trước mặt, nhưng đã bị Đế Tôn kịp thời ngăn lại.

"Đừng vội, quân mình, quân mình cả!!" Bát trưởng lão: "....." "Hai đứa nghe đây, từ bây giờ, nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta là tìm kiếm Tam Sinh Cổ, trong thời gian đó cố gắng tránh xảy ra bất kỳ xung đột nào với thế lực của hai phe." Lời của Đế Tôn đối với Ngộ Không và Hàm Hàm mà nói, uy nghiêm chẳng khác nào thánh chỉ, hai đứa tự nhiên sẽ không có chút phản kháng nào.

"Lão đại, vậy mấy lão già của Huyền Ngọc Thiên Môn kia tính sao?" Ngộ Không vừa dứt lời, Đế Tôn và Bát trưởng lão bên cạnh đều nhìn về phía mấy lão già trên Thiên Môn kia.

"Mấy người này đa phần tâm thuật bất chính, tam quan có vấn đề, đều mang tâm tư thừa nước đục thả câu để quấy nhiễu tình hình, cứ diệt sạch một thể đi." Hành động này của Đế Tôn cũng là vì đại cục, mặt khác, Thiên Môn đã bị Đế Tôn chém khai, căn cơ đạo thống của một mạch này đều bị hủy trong tay Đế Tôn, nếu còn để mặc mấy kẻ cầm quyền này sống sót, e rằng sau này sẽ nảy sinh thêm nhiều biến cố.

"Có đôi khi, ta cũng giống như Thần Nông nhất mạch, ở vào cảnh ngộ thân bất do kỷ.

Mấy lão già kia nếu có trách thì chỉ có thể trách bản thân không biết thời thế.

Nếu không phải trong lòng nảy sinh tham niệm, lặng lẽ lẻn vào Thanh Mộc Lâm để rồi bị Bạch Cốt Ma Hồn lợi dụng, ta cũng tuyệt đối không dễ dàng hạ thủ tiêu diệt như vậy." Ngay khi Đế Tôn vừa định hạ lệnh, dưới Thiên Môn, vị chưởng môn Huyền Ngọc Thiên

Môn mặc tử bào kia đột nhiên ra tay với hai vị trưởng lão bên cạnh!

"Chuyện gì thế này??" Ngộ Không vừa định xông lên giao thủ với vị chưởng môn Thiên Môn đột nhiên hắc hóa kia, nhưng đã bị Đế Tôn ngăn lại.

"Chớ có nóng nảy.

Dám lộ ra chân diện mục trước mặt hai chúng ta, lão già này chắc chắn đã có chuẩn bị từ trước!" Đế Tôn suy tính chu toàn, quả nhiên đúng như hắn dự đoán, hai đại trưởng lão bên cạnh chưởng môn đồng thời bị gã xuyên thủng hậu tâm, điên cuồng thôn phệ huyết mạch bản nguyên trong cơ thể.

Cùng lúc đó, trên đầu chưởng môn Thiên Môn bỗng nhiên mọc ra hai chiếc sừng, ánh mắt và làn da trong nháy mắt triệt để biến thành màu huyết hồng ma hóa, sát khí đen đặc quanh thân vô cùng nồng đậm, khí tức cường đại hơn hẳn lúc trước.

"Ha ha ha!

Không ngờ ta khổ tâm mưu tính, cuối cùng lại bị một tên khốn kiếp như ngươi phá hỏng toàn bộ, đã như vậy, hôm nay ta sẽ khiến ngươi phải táng mạng tại Huyền Ngọc Thiên Môn này!" Khí tức lục giai cổ ma hồn hoàn toàn phát ra, hai chiếc sừng trên đầu chính là tượng trưng cho việc chưởng môn Thiên Môn đã kích hoạt ma hóa cổ nguyên trong cơ thể.

"Thì ra là thế, mục tiêu bị cổ ma hồn phụ thể thứ hai lại chính là vị chưởng môn này, đúng là được tới mà không tốn chút công sức nào, cũng đỡ cho ta mất thời gian đi tìm." Đế Tôn không giận mà còn cười, bởi vì Huyền Ngọc Thiên Môn trong mắt hắn sớm muộn cũng bị lật đổ, quan trọng hơn là việc đối phương đột nhiên ma hóa đã chứng minh thêm một loạt phán đoán trước đó của Đế Tôn về chuyến đi Thanh Mộc Lâm, tên này chắc chắn đã nội ứng ngoại hợp với Bạch

Cốt Ma Hồn.

"Tất cả những gì ngươi đã làm với Bạch Cốt, ta sẽ bắt ngươi phải trả giá gấp mười lần!" Chưởng môn Thiên Môn thịnh nộ ngút trời, ma diễm cuồn cuộn không ngừng bốc lên, gã mạnh mẽ xé xác huyết nhục của hai vị trưởng lão trong lòng bàn tay, bay vọt lên không trung, lao xuống áp chế bản thể Đế Tôn.

"Ma Hoàng Chi Diễm!" Ngọn lửa đặc thù màu hồng đen liên tục phát ra, hóa thành từng đạo hỏa xà màu đen, không ngừng oanh kích vào hộ thể cương khí của Đế Tôn.

"Xem ra, ma hóa cổ trong cơ thể gã chắc hẳn là Tội Nghiệp Ngưu Mãng, một loại Thiên Linh Cổ vô cùng hiếm gặp.

Chương 899

Tên này tu luyện cả trận pháp lẫn cổ thuật, lại thêm bản nguyên chi lực mạnh mẽ của cổ ma hồn, khiến cổ trong cơ thể bị ép ma hóa, tăng phúc thêm sức chiến đấu, hiện tại gã chắc hẳn không yếu hơn Thánh Nhân bao nhiêu đâu." Bát trưởng lão lên tiếng nhắc nhở Đế Tôn, nhưng xem ra Đế Tôn căn bản không để tâm đến tư thái của đối phương.

"Phải hiểu rằng, đánh giá một người mạnh hay không tuyệt đối không thể chỉ dựa vào biểu diện bên ngoài.

Trước khi hạ đao chinh phục đối phương, bất kỳ số liệu nào cũng chỉ dùng để tham khảo và phán đoán, không đại diện cho kết quả cuối cùng." Đế Tôn nói xong liền búng tay một cái, nụ cười trên mặt càng thêm đậm.

Khoảnh khắc tiếp theo, chưởng môn Thiên Môn đằng đằng sát khí lao xuống, lợi dụng ma diễm chi khí vô cùng mạnh mẽ tấn công bản thể Đế Tôn.

Thế nhưng, ngay khi sức mạnh của gã thực sự va chạm vào cơ thể Đế Tôn, một cảm giác trống rỗng truyền lại trong não hải của chưởng môn Thiên Môn.

"Không ổn, trúng kế rồi!" Chưởng môn đại kinh thất sắc, liên tục thu lực định rút lui nhưng đã không còn cơ hội, chỉ có thể ngạnh kháng một đợt sức mạnh bùng nổ đột ngột trước mắt.

Ầm ầm!!

Mộng Hồn Song Sinh ngũ giai áo nghĩa, là thần kỹ phòng ngự phản kích vô thượng của Đế Tôn!

Không chỉ có thể giúp hắn kim thiền thoát xác mà không tổn hao sợi lông nào, còn có thể tạo ra hiệu quả phản công cực mạnh lên đối phương.

Quan trọng hơn, Mộng Hồn Song Sinh tương thích với tất cả thuộc tính của hoa hồn, khi một đạo hồn bùng nổ, nó sẽ giải phóng một phần chức năng của hoa hồn đính kèm trong đó.

Hiện tại, Đế Tôn đã gieo vào trong cơ thể chưởng môn một loại hiệu quả gây tê từ phấn hoa.

Vị chưởng môn vốn đang oai phong lẫm liệt, lúc này bị Đế Tôn đánh cho bụi bặm đầy mặt, xấu hổ đến mức không thể lập tức rút thân rời đi, bị Đế Tôn ấn chặt tại chỗ.

"Hừ, không phải ghê gớm lắm sao?

Muốn báo thù cho Bạch Cốt Ma Hồn à?

Vậy thì đánh ta đi!" Đế Tôn đứng trước mặt chưởng môn Thiên Môn, mặt đầy vẻ lạnh lùng, đấm ra một quyền.

Chưởng môn Thiên Môn ăn trọn một quyền vào mặt, bất lực vì không có cơ hội phản kháng, tác dụng gây tê kịch liệt khiến gã ngay cả cánh tay cũng không nhấc lên nổi.

"Hừ, chút bản lĩnh này mà cũng đòi lên mặt với ca ca Đế Tôn của ta?

Đúng là không biết lượng sức mình!" Ngộ Không cũng đứng bên cạnh chế giễu, Hàm Hàm thì không phản ứng gì, tiếp tục cúi đầu ăn trúc.

Còn Bát trưởng lão thì thực sự bị chấn kinh bởi đợt phản chế đột ngột vừa rồi.

Lúc đầu, Bát trưởng lão vẫn nghĩ Đế Tôn bị đối phương áp chế

mạnh mẽ như vậy, đa phần sẽ bị trọng thương, chí ít cũng không thể tiếp tục duy trì sức chiến đấu đỉnh phong.

Nhưng giờ nhìn lại, tình huống hoàn toàn trái ngược với phán đoán của ông, căn bản là Đế Tôn cố ý làm vậy.

Dùng phương pháp đơn giản nhất để giành lấy ưu thế lớn nhất nhằm chinh phục đối thủ, không chỉ cần thực lực mà còn đòi hỏi trí tuệ chiến đấu cực cao.

Chỉ từ phương diện này mà đánh giá, thực lực tổng hợp của Đế Tôn đã vượt xa chưởng môn Thiên Môn ma hóa trước mặt.

"Đế Tôn, khinh người quá đáng, hôm nay ta nhất định phải cho ngươi hiểu thế nào mới là sự lợi hại thực sự của ma hóa cổ nguyên!" Ầm ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, chưởng môn Thiên Môn bùng phát lần thứ hai, ngay lập tức phá giải tác dụng gây tê trên cơ thể, hoàn toàn dựa vào ma hỏa chi nguyên của bản thân để cưỡng ép trừ bỏ tất cả các trạng thái tiêu cực đang gánh chịu.

"Ồ?

Lại vùng vẫy à, mời tiếp tục biểu diễn." Đế Tôn căn bản không vội bồi thêm sát thương, nếu đối phương muốn lăn lộn tiếp, hắn sẽ chiều lòng!

Không lâu sau, chưởng môn Thiên Môn vì cưỡng ép rót bản nguyên cổ ma hồn vào cổ thể trong người mà dường như đã triệt để mất đi lý trí.

Gã không màng đến giới hạn năng lượng mà cổ nguyên có thể chịu đựng, không ngừng dùng ma nguyên tẩy rửa cổ trong cơ thể, cuối cùng khiến sức mạnh của cổ đi tới mức cuồng bạo mất kiểm soát!

Cổ thể khổng lồ nhanh chóng bành trướng, trực tiếp làm nổ tung

nhục thân của gã!

Huyết nhục vương vãi nhanh chóng bị cổ nguyên thôn phệ, cổ thể màu huyết hồng bành trướng lên khoảng mười mấy mét, biến thành một hình thù đáng sợ không ra người không ra cổ, thò chiếc lưỡi dài khát máu về phía đám người Đế Tôn, mùi hôi thối nồng nặc tràn ngập không gian chiến trường.

"Ta phải báo thù cho Bạch Cốt, không ai có thể ngăn cản được ta!" Huyết cổ ma hóa khổng lồ cuối cùng cũng ra tay, Đế Tôn đánh ra một chưởng, sức mạnh phản chấn cực lớn khiến bản thể hắn và cự cổ tách ra một khoảng cách, sau đó hàng loạt chiêu thức tấn công mạnh mẽ liên tục được tung ra.

Chương 900

Huyết cổ dù có mạnh đến đâu cũng chỉ thể hiện ở cường độ thuộc tính bản thể, nếu so về năng lực thực chiến thì làm sao sánh được với Đế Tôn?

Chưa đầy mười hiệp, ma cổ đã bị Đế Tôn áp chế đến mức thương tích đầy mình.

"Có bản nguyên lục giai cổ ma hồn mà lại không biết cách ngự cổ tốt nhất, đúng là phí của trời!" Đế Tôn dứt lời, đột nhiên giơ tay lên hư không, bản nguyên Thần Ma mạnh mẽ nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một đạo quang nhận chém xuống từ giữa không trung.

Ầm ầm!!

Chỉ sau một đòn, ma cổ lập tức nổ tung thành hư vô.

"Hừ, sao không chịu đánh gì cả vậy?

Ca ca, huynh có thấy mấy tên bị lục giai cổ ma hồn phụ thể này hình như đều yếu như sên không, so với những cường giả ở Nữ Nhi Quốc thì đúng là không cùng đẳng cấp." Ngộ Không xỉa răng, vẻ mặt khinh thường trêu chọc.

Đế Tôn tuy không nói gì nhưng trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Do ma cổ đã bị rót bản nguyên cổ ma hồn vào nên Đế Tôn không bảo Hàm Hàm thôn phệ huyết mạch chi lực nữa, mà đích thân hắn sẽ hoàn thành việc này.

Hắn đưa một tay lên không trung, đồ đằng Phần Thiên Diễm mạnh mẽ từ từ xuất hiện, sau khi khóa chặt bản thể ma cổ liền bắt đầu điên cuồng thôn phệ.

Đồ đằng Phần Thiên Diễm vốn đang ảm đạm, sau khi được bản

nguyên cổ ma hồn trong huyết mạch chi lực nuôi dưỡng đã nhanh chóng tỏa sáng trở lại.

Thực tế, Đế Tôn đã để lại một tâm tư, không trực tiếp giải phóng sức mạnh của Tu Di Giới để thôn phệ huyết mạch bản nguyên có lẫn cổ nguyên.

Bởi vì trước đây khi Đế Tôn kế thừa sức mạnh cổ ma hồn đều trích xuất từ sinh mệnh thể thuần túy, đây là lần đầu tiên hắn lấy ma hồn bản nguyên từ cổ, để tránh nảy sinh biến cố, hắn đã thêm một công đoạn lọc bỏ.

Quả nhiên, khi quá trình thôn phệ huyết mạch tiến triển sâu hơn, linh hồn của chưởng môn Thiên Môn lại một lần nữa hiện ra giữa hư không.

“Ha ha ha!

Đế Tôn, rốt cuộc ngươi cũng sơ hở rồi!

Ta đã rót lực lượng cổ ma hồn vào huyết mạch của cổ, một phần ma hồn chi lực sẽ bị thôn phệ vĩnh viễn.

Sau khi ma cổ cuồng hóa sẽ sinh ra kịch độc hủ thực cực mạnh, thôn phệ sức mạnh này sẽ khiến huyết mạch của ngươi bị ô nhiễm không thể cứu vãn, cứ chờ mà nếm trải nỗi đau vô tận đi!

Nỗi đau mà ngươi đã gây ra cho Bạch Cốt Ma Hồn, ta sẽ bắt ngươi phải cảm nhận gấp mười, gấp trăm lần, ha ha ha.....” Chưởng môn Thiên Môn đã hoàn toàn phát điên, gã cố ý để lộ sơ hở để Đế Tôn đánh bại, thậm chí không tiếc tự bạo nhục thân làm cục diện này để dẫn Đế Tôn sập bẫy, rõ ràng mục đích của gã đã đạt được.

Nhưng làm sao gã biết được phương pháp như vậy căn bản không thể gây ra tổn thương không thể cứu vãn cho Đế Tôn.

“A hắc, nếu ngươi nghĩ như vậy thì e rằng thực sự phải thất vọng

rồi.” Lúc này, Bát trưởng lão nãy giờ im hơi lặng tiếng đã mạnh mẽ ra tay, đánh một đạo kim quang minh văn vào cơ thể Đế Tôn.

Ấn ký Thần Nông không ngừng cung cấp sinh mệnh khí tức khủng khiếp cho Đế Tôn, chẳng bao lâu sau đã thanh trừ sạch sẽ các hiệu quả tiêu cực do huyết mạch ma cổ mang lại.

Còn về phần đồ đằng Phần Thiên Diễm, những bộ phận bị bản nguyên độc huyết đồng hóa cũng đã được phục hồi dưới sự kiểm soát mạnh mẽ của Đế Tôn.

“Không, không thể nào!

Sao ngươi có thể không hề hấn gì!” Chưởng môn Thiên Môn có nằm mơ cũng không ngờ tới cơ mưu tính toán hết mực cuối cùng lại nhận lấy kết quả này, đúng là xôi hỏng bỏng không, cục diện này gã vạn lần không thể chấp nhận được.

“Hừ, nếu ngay cả loại phế vật như ngươi mà ta cũng không đối phó được thì Đế Tôn ta làm sao có thể đi tới ngày hôm nay?

Thật nực cười!

Tầm nhìn hạn hẹp đã quyết định giới hạn của ngươi, và đương nhiên cũng quyết định kết cục ngày hôm nay, chết đi!” Trong lòng bàn tay, hỏa diễm chi lực do Thần Ma song nguyên ngưng tụ đã hoàn toàn giam cầm bản nguyên linh hồn của chưởng môn Thiên Môn, ngay trước mặt Bát trưởng lão và Ngộ Không, hắn luyện hóa hoàn toàn linh hồn của gã.

Đến đây, mục tiêu lục giai cổ ma hồn thứ hai đã triệt để tử trận, Bạch Cốt Ma Hồn chứng kiến toàn bộ quá trình càng thêm đau khổ tột cùng.

“Thế nào?

Ngươi muốn báo thù cho gã, ta có thể hiểu, thậm chí có một chút

cảm động.

Tiếc là những việc hai người các ngươi làm đã phải trả giá bằng mạng sống của hàng trăm hàng ngàn người, nhận lấy kết cục này cũng chỉ là tự làm tự chịu!

Chương 901

Cứ yên tâm, sau khi ta trấn áp hoàn toàn loạn cục ở Miêu Cương, ta sẽ cho ngươi đi đoàn tụ với tên chưởng môn phế vật kia." Đế Tôn nói xong, một lần nữa cưỡng chế khiến Bạch Cốt Ma Hồn rơi vào trạng thái trầm mặc.

Kẻ dám tính kế lên đầu hắn, cho đến nay vẫn chưa có ai có được kết cục tốt đẹp.

"Vừa rồi đa tạ Bát trưởng lão.

Phải nói rằng, đạo kim quang minh văn kia quả thực rất mạnh mẽ, sinh mệnh lực dồi dào có thể dễ dàng phục hồi bản nguyên bị thương, sức mạnh của Thần Nông nhất mạch quả không hổ danh là truyền thừa chí cao đỉnh phong của cả Miêu Cương!" Bát trưởng lão cười nhẹ lắc đầu: "Thần Nông Ấn là do tổ tiên của ta được Thần Nông đại thần thượng cổ để lại cho, tổng cộng có bốn phần, thứ ta có chỉ là phần thứ nhất, cũng là toàn bộ nội dung mà ta với tư cách là Bát trưởng lão có quyền điều khiển.

Ba phần Thần Nông Ấn còn lại, ba vị đại trưởng lão cấp cao nắm giữ quyền sử dụng phần thứ hai, phần thứ ba bị phong ấn trong Thần Miếu, là nền tảng trấn nhiếp cả hai đại liên minh của Miêu Cương.

Còn về phần thứ tư..... kể từ khi Thần Nông thị phá không rời đi thời thượng cổ, nó cũng đã thất lạc theo lão nhân gia rồi." Ngộ Không kinh ngạc nhìn Bát trưởng lão: "Chỉ sở hữu ba phần đầu mà đã lợi hại như vậy sao?

Nếu có được phần thứ tư, chẳng phải sẽ thực sự bất tử bất diệt?" Bát trưởng lão nghiêm trọng gật đầu: "Phần thứ nhất là bổ sung sinh mệnh lực, phần thứ hai là truyền thừa sức mạnh của nhục thân bất

hủ, phần thứ ba giúp linh hồn vĩnh sinh bất hủ giữa thiên địa.

Tương truyền phần thứ tư thậm chí có thể sửa đổi quy tắc sinh mệnh, nhưng đó đều chỉ là truyền thuyết, sau khi thời đại Thần Ma thượng cổ kết thúc, không ai hiểu đó là loại sức mạnh như thế nào." Đế Tôn bừng tỉnh gật đầu: "Bất kể thế nào, việc ông truyền thụ phần thứ nhất của Thần Nông Ấn cho ta, món quà này Đế Tôn ta sẽ ghi nhớ trong lòng.

Chuyến này liên quan đến kiếp nạn truyền thừa của Thần Nông nhất mạch, ta cũng nhất định sẽ dốc hết toàn lực." Bát trưởng lão nghe vậy, lòng thầm nhẹ nhõm.

"Ta tin tưởng thực lực và nhân phẩm của các hạ, tự nhiên sẽ toàn lực hỗ trợ.

Chỉ là đạo bản nguyên cổ ma hồn kia vẫn còn vết nhơ, e là....." Đế Tôn cười nhẹ: "Chuyện đó dễ thôi, sở dĩ chưa thể xóa sạch hoàn toàn là vì trong cơ thể ta không có sức mạnh của Cổ.

Chờ ta tìm thấy Tử Linh cứu nàng về, mượn sức mạnh của Hỗn Nguyên Cổ Huyền Băng Tằm của nàng, chắc chắn có thể triệt để hóa giải vết nhơ trong cổ huyết, tinh lọc lại cổ ma hồn nguyên." Nói đoạn, ba người Đế Tôn mang theo Thực Thiết Thú Hàm Hàm lập tức rời khỏi chiến trường Thiên Môn, nhanh chóng tiến sát về khu vực mà nha đầu kia có thể xuất hiện, đồng thời triển khai tìm kiếm kiểu quét sạch bề mặt.

Không lâu sau, Đế Tôn cảm thấy trong thế giới linh hồn truyền đến một trận rung động, chính là chấn động khí tức từ con mèo nhỏ của Tử Linh đã chạm vào hồn niệm của Đế Tôn.

Trước khi chia tay, hai người đã ước định, một khi gặp nguy hiểm hãy mượn con mèo đó để phát tín hiệu cầu cứu.

Đế Tôn bỗng nhiên nhíu mày, ấn vào vị trí giữa lông mày, lập tức thi triển Hồn Hề Thần Du pháp vô cùng mạnh mẽ, thay thế cho quá trình bay đi kiểm tra.

Trong tích tắc, tinh thần lực của hắn phóng ra vạn dặm, trực tiếp định vị được vị trí của nha đầu Tử Linh.

"Tìm thấy rồi, đi theo ta!!" Vị trí Tử Linh bị vây khốn nằm ở phía Tây Bắc Miêu Cương, một nơi gọi là Tam Kích Ma Quật.

Nơi này nổi danh nhờ địa thế đặc thù, ba lối vào giao nhau tại một điểm, nhìn từ trên cao xuống giống như một văn lộ hình chữ "Nhân" khổng lồ.

Nhóm ba người Đế Tôn cùng Thực Thiết Thú Hàm Hàm cấp tốc hành không, chẳng mấy chốc đã tiến vào vùng núi phụ cận.

Cứ ngỡ địa giới thâm sơn trong lòng Miêu Cương sẽ khó tìm, nhưng từ đằng xa, ba người đã bị đám độc chướng ngút trời thu hút.

"Hỏng rồi!

Chắc chắn nha đầu kia đã bị các vật kịch độc bao vây, độc chướng nồng đậm thế này thực là hiếm thấy!" Bát trưởng lão dù sao cũng là người truyền thừa của Thần Nông nhất mạch, quen thuộc với các thủ đoạn thường thấy ở Miêu Cương, lập tức nhận ra chỉ số nguy hiểm của chiến trường phía dưới, e rằng cao hơn so với tưởng tượng mấy cấp bậc.

Đế Tôn lo lắng cho Tử Linh, trực tiếp dẫn đầu, tung ra đôi cánh Thần Ma lao xuống, là người đầu tiên xông vào màn sương mù độc chướng.

"Đế Tôn đại ca!" Đôi mắt tinh anh của Tử Linh lóe sáng, lập tức gọi tên Đế Tôn.

Bóng hình rực rỡ như sao băng kia hạ thế, ngay khoảnh khắc hai

chân chạm đất, một luồng khí thế cường hãn tỏa ra quét sạch bát phương, cưỡng ép thanh lọc hoàn toàn khu vực trong vòng trăm mét quanh Tử Linh.

Tuy nhiên, sau khi đáp xuống đất, Đế Tôn mới nhận thức được cục diện trước mắt khủng khiếp đến mức nào.

Vây quanh bốn phía rừng núi là hàng ngàn hàng vạn vật kịch độc, và một phần đáng kể trong đó là do Chiến Cổ biến hóa thành, độc tính vô cùng!

"Ồ, vị cứu tinh của cô em đến nhanh thật đấy, đúng là khiến ta có chút ngạc nhiên." Giữa đám độc vật bốn phía, một vị công tử phong nhã mặc trường sam trắng, tay cầm quạt giấy lên tiếng với giọng âm dương quái khí.

Nhìn diện mạo gã rất tuấn tú, duy chỉ có sắc mặt trắng bệch, mang lại cảm giác u ám âm khí nặng nề.

Trận pháp độc quỷ dị dưới chân chính là kiệt tác của gã.

"Kẻ nào?

Chương 902

Không ngờ trong Miêu Cương lại có người tinh thông thủ đoạn độc ác bẩn thỉu như vậy, thật là nham hiểm tột cùng!" Lời của Đế Tôn dường như gợi lên sự bất mãn của đối phương, gã thanh niên có dáng vẻ thư sinh cười lạnh lùng: "Thế nào là nham hiểm, thế nào là quang minh?

Trên đại địa Miêu Cương này, thực lực mới là chân lý.

Ta tuy luyện độc thuật nhưng có thể tung hoành khắp vạn dặm man hoang, có gì không được?

Danh hiệu Đế Tôn của ngươi tuy vang dội, nhưng một khi đã lọt vào Bách Độc Càn Khôn Trận của Tà Vương ta, cũng sẽ phải chết không toàn thây!" Đế Tôn cười lạnh: "Chút tiểu bối mà cũng dám tự xưng Tà Vương?

Vậy để ta thử xem, Bách Độc Trận của ngươi so với Bách Hoa Chi Trận của ta, cái nào mạnh cái nào yếu!" Vừa dứt lời, Đế Tôn nhẹ nhàng điểm vào giữa lông mày, một luồng tiên quang rực rỡ lóe lên, kim quang trong đồng tử quét ngang bốn phía, vô số hoa hồn tiên hoa nhanh chóng thức tỉnh, từng đóa từng đóa nở rộ xung quanh chân hắn, từ từ lan rộng ra bên ngoài.

"Cái gì!!.....

Lại có thể thao túng nhiều thượng cổ tiên hoa đến thế!" Tà Vương thực sự có chút hoảng hốt.

Một cao thủ chơi độc tự nhiên cũng hiểu biết rất sâu về hoa, ngặt nỗi huyết mạch thiên sinh mang thuộc tính âm nên không thể thân cận với tiên hoa.

Để dấn thân vào con đường tu luyện đường tắt, gã buộc phải tiếp cận với những vật kịch độc cực âm cực hàn, chịu đủ mọi khổ nạn và dày vò, nhưng cũng nhờ đó mà sở hữu sức chiến đấu mạnh mẽ.

Giờ đây, thấy Đế Tôn sở hữu thần thông ngự bách hoa, những cảm xúc tiêu cực như căm ghét và đố kỵ sâu thẳm trong lòng Tà Vương lại bùng phát mạnh mẽ, ánh sáng màu xanh lục thâm trầm từ độc trận dưới chân gã cũng càng thêm cường hãn.

"Ngươi nghĩ dựa vào sức mạnh tiên hoa mà có thể áp chế được Bách Độc Tà Vương Trận của ta sao?

Nực cười!" Ầm ầm!

Vô số dị quang của tiên hoa sau khi giáng xuống không lâu đã bắt đầu xao động kịch liệt, tình huống này ngay cả Đế Tôn cũng chưa từng trải qua.

Toàn bộ khí tức hoa hồn bắt đầu hỗn loạn, các hiệu quả thần thông đều không thể triển khai hoàn hảo dưới sự kiểm soát của Đế Tôn.

"Chuyện gì thế này?" Đột nhiên, một trận tức ngực nghẹn khí khiến Đế Tôn lập tức phản ứng, chính là lượng độc huyết ma cổ thôn phệ trước đó chưa được Thần Nông Ấn hoàn toàn tịnh hóa, lúc này nảy sinh cộng minh mạnh mẽ với độc trận của Tà Vương, khiến việc giải phóng sức mạnh công pháp của Đế Tôn gặp phải trở ngại lớn.

"Thì ra là thế, ta hiểu rồi, Bách Độc Đại Trận này cũng thông qua việc khống chế sự vận hành của huyết mạch độc cổ, là một kiểu trận pháp ngự cổ.

Trận và Cổ hợp nhất, lại lợi dụng hiệu quả áp chế phạm vi thuộc tính độc để kết trận, quả nhiên tinh diệu!" Tà Vương ha ha đại cười: "Đừng lấy làm lạ tại sao ta có thể nắm bắt chuẩn xác điểm yếu của

ngươi như vậy.

Bởi vì con Huyết Ma Chiến Cổ trong người chưởng môn Thiên Môn kia chính là do ta tặng cho gã!

Khi gã chết dưới tay ngươi, huyết cổ ma hóa đồng thời Mẫu Cổ trong người ta cũng có thể cảm ứng được, vì thế từ trước đó, ta đã liệu định được dư độc chưa thanh lọc hết trong người ngươi!" Tử Linh nghe vậy, mặt đầy vẻ lo lắng: "Đế Tôn đại ca, huynh sao rồi?

Chẳng lẽ vì cứu muội mà huynh phải trả giá lớn như vậy sao, muội có thể làm gì giúp huynh không?" "Hắc hắc, Tử Linh nha đầu, thật không đùa đâu, hiện tại người có thể giúp ca ca ta thanh trừ độc nguyên huyết cổ trong người chỉ có muội thôi!" Ba bóng người Ngộ Không, Bát trưởng lão đáp xuống không trung, lần lượt xuất hiện bên cạnh hai người Đế Tôn, sau đó nói cho Tử Linh biết tác dụng giải bách độc của Huyền Băng Tằm.

Nha đầu nghe xong không nói hai lời, trực tiếp rót cổ thể Huyền Băng Tằm vào người Đế Tôn.

Bản nguyên Hỗn Nguyên Cổ Huyền Băng mạnh mẽ nhanh chóng luân chuyển khắp toàn thân Đế Tôn, chỉ trong thoáng chốc đã thanh trừ hoàn hảo cổ độc, giúp Đế Tôn có được kỹ năng dung hợp lực lượng băng phong của Huyền Băng Tằm.

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng bùng nổ khí tức vô cùng cuồng bạo, trong vòng ba thước quanh người Đế Tôn trở nên lạnh thấu xương, mỗi bước đi trên mặt đất đều phủ lên từng lớp băng lăng.

Một lớp băng giáp hộ vệ màu xanh nhạt bao phủ bên ngoài cơ thể, giúp hắn đi lại giữa bách độc một cách nhàn nhã, không hề bị xâm phạm.

“Thiên ạ, ca ca đã thôn phệ hoàn mỹ sức mạnh của Huyền Băng Tằm, loại băng hàn chi lực này chắc chắn có thể khắc chế hoàn hảo mọi thủ đoạn của nguyên tố độc, xem cái tên mặt trắng thận hư kia kìa, chắc chắn sắp bị ca ca dạy cho một bài học ra trò rồi!” Ánh mắt Đế Tôn lạnh lẽo đến cực điểm, liên tục dẫm nát các loại độc vật, trực tiếp giẫm nát đại trận của tên Tà Vương có sắc mặt trắng bệch kia thành từng mảnh vụn.

“Có thủ đoạn gì thì cứ dùng hết ra đi, dù sao cơ hội ra tay cũng không còn nhiều nữa đâu.” Lời của Đế Tôn suýt chút nữa khiến Tà Vương khiếp vía, gã nhìn ánh mắt hắn mà dường như cũng run rẩy theo.

“Đừng, ta sai rồi, đại ca, ngài tha cho ta đi!” Tà Vương bắt đầu xuống nước, nhưng phía sau lưng, lòng bàn tay gã dường như đang âm thầm bóp một vật đặc biệt.

“Cầu xin tha thứ?

Muộn rồi!” Ầm!

Đế Tôn tung ra một quyền trước mặt, sức mạnh mang theo khí tức băng sương ngay lập tức phong tỏa một cái chân của Tà Vương, trực tiếp đóng băng xương chân gã xuống mặt đất, không thể di chuyển nửa phân.

“Thiên ạ, đây là sức mạnh mà Hỗn Nguyên Cổ ban cho lão đại sao?

Chương 903

Thật không thể tin nổi!" Bát trưởng lão nghe lời Ngộ Không cũng liên tục gật đầu: "Hỗn Nguyên Cổ thế gian hiếm thấy, huống hồ là loại Nguyên Cổ thuộc tính băng cực kỳ thuần túy này lại càng khó tìm, giờ đây Đế Tôn như hổ mọc thêm cánh rồi." Rắc rắc!

Khí tức băng phong mạnh mẽ dưới sự kiểm soát của Đế Tôn tiếp tục lan rộng, đã phong tỏa hoàn toàn khu vực trăm mét quanh Tà Vương từ trước, khiến gã không còn đường trốn, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ chết.

"Đã cấu kết với tên chưởng môn Thiên Môn kia thì trong cơ thể chắc chắn cũng có bản nguyên cổ ma hồn, mục tiêu lục giai cổ ma hồn thứ ba chính là ngươi." Tà Vương không phủ nhận, nhưng ngay khoảnh khắc trước khi Đế Tôn chuẩn bị ra tay, gã bỗng nhiên bùng phát một luồng sát khí tà ác vô cùng.

Đồng tử gã trong nháy mắt biến thành hai đạo đỏ rực, sau lưng mọc ra một cái đuôi bọ cạp khổng lồ mang theo gai độc.

Ngay sau đó, hai cánh tay và các bộ phận cơ thể của Tà Vương liên tục mọc ra lớp vỏ tông hồng, ngoại trừ cái đầu, cả cơ thể gã đã biến thành một con bọ cạp khổng lồ, chiến lực tăng vọt mấy bậc so với trước đây, đã đủ tầm so với chiến lực đỉnh cấp của lục giai ma hồn.

Ầm!

Cái đuôi khổng lồ quét ngang không trung, tạo ra những luồng phong lãng cuồng bạo nhổ tận gốc mấy cây cổ thụ chọc trời xung quanh.

Luồng gió mạnh khiến nhóm Ngộ Không ở xa đều bản năng mở ra

một đạo bình chướng hộ vệ, duy chỉ có Đế Tôn ở ngay sát bên là không có hành động gì, cả người vẫn đứng vững vàng trước mặt gã, bất di bất dịch.

"Chết đi cho ta!" Gai đuôi dày đặc quất mạnh xuống, nhưng Đế Tôn chỉ khinh miệt hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên, đón lấy luồng khí tức cuồng bạo kia rồi chộp lấy, trực tiếp phản chế đòn tấn công mãnh liệt của đối phương!

Băng sương chi lực không ngừng truyền từ lòng bàn tay Đế Tôn vào cái đuôi bọ cạp khổng lồ, khiến lớp vỏ màu nâu bọ cạp từng chút một rơi vào trạng thái băng phong!

"Băng sương chi lực thật mạnh, ngay cả bản nguyên cổ ma hồn của ta cũng không thể chống lại!" Đế Tôn cười: "Bản nguyên cổ ma hồn của ngươi tuy đã gia trì thêm rất nhiều cường độ cho loại phương pháp tiến hóa này, nhưng đáng tiếc, dù có mạnh đến đâu thì làm sao có thể kháng cự được Thần Ma Phần Thiên Diễm của ta?

Nếu đối chọi về bản nguyên chi lực, Đế Tôn ta không sợ bất kỳ ai trong tam giới, cái loại Tà Vương như ngươi chẳng qua cũng chỉ là một con sâu trước mặt ta mà thôi." Rắc rắc!

Sức mạnh khủng khiếp tức thì bùng phát, Đế Tôn cưỡng ép làm vỡ vụn hoàn toàn cái gai đuôi đang bị băng phong.

Cự hạt mất đi gai đuôi thì cũng giống như tê giác mất sừng, lợn rừng mất nanh, chiến lực đỉnh phong đã giảm sút trầm trọng.

"Ách a!" Nỗi đau kịch liệt phát ra từ miệng tên kia, nhưng gã không có cách nào ngăn cản được những thủ đoạn trừng phạt của Đế Tôn giáng xuống.

"Dám dựa vào sức mạnh cổ ma hồn để gây sóng gió ở Miêu Cương, chỉ có kết cục là cái chết!" "Ha ha ha....." Tà Vương đột

nhiên lộ ra một nụ cười lạnh lẽo tàn nhẫn vô cùng, gã dứt khoát từ bỏ việc kháng cự chiêu tuyệt sát sắp giáng xuống của Đế Tôn, ngược lại bình tĩnh nhìn hắn.

"Giết đi.

Mau giết ta đi, rồi sau đó hãy tận mắt chứng nhìn nha đầu mà ngươi quan tâm kia chết đi, cảm giác đó chắc hẳn là không tồi chứ?" "Ý ngươi là sao?" Tà Vương cười lạnh: "Ta tuy không phải đối thủ của ngươi, nhưng ta lại biết bí mật trên người nha đầu kia.

Tam Sinh Cổ, là do thượng cổ Thần Ma hóa cổ chuyển thế, trong cơ thể phong ấn sức mạnh Thần Ma vô cùng mạnh mẽ cùng với ký ức trước khi chuyển thế!

Nhưng ngươi lại không biết rằng, Tam Sinh Cổ xuất thế cần phải độ kiếp!

Còn ta, vừa hay lại tinh thông một loại thủ đoạn có thể giải tỏa Tam Sinh Kiếp Ấn.

Trước đó, để ngăn chặn dị biến xảy ra, ta đã sớm giải phóng chú ấn dẫn động Tam Sinh Kiếp vào trong Tà Vương Trận, chỉ cần ta chết, Tam Sinh Kiếp Ấn chắc chắn sẽ khai mở sớm, khi chưa tiến vào thời kỳ thành thục, ha ha ha ha....." Tà Vương cười lạnh thấu xương, dường như lúc này gã mới là người chinh phục được Đế Tôn, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

"Không phải ghê gớm lắm sao?

Đế Tôn, dù ngươi có thể chiến thiên đấu địa thì đã sao?

Đối với phụ nữ mà không có tình cảm thì Tam Sinh Cổ không thể vào thời kỳ thành thục, kiếp nạn thực sự của Miêu Cương cũng sẽ không thể ngăn cản được!" Nghe xong lời này, Đế Tôn bỗng nhiên rùng mình một cái, hắn đã nghe ra được rất nhiều thông tin quan trọng.

“Ý ngươi là gì?

Nói cho ta biết, trong quá trình các lục giai cổ ma hồn phụ thể này, các ngươi đã ấp ủ một âm mưu như thế nào!” Nụ cười của Tà Vương càng thêm kiêu ngạo: “Quỳ xuống, dập đầu nhận lỗi với ta, ta sẽ cân nhắc nói cho ngươi biết.” Ngay khoảnh khắc Tà Vương vừa dứt lời, không đợi Đế Tôn ra tay, nha đầu Tử Linh bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, một kiếm đâm xuyên qua đầu lâu của Tà Vương.

Kẻ vốn đang đắc ý uy hiếp Đế Tôn kia bỗng chốc nhận cơm hộp ngay lập tức.

Đầu xuôi đuôi lọt, khổ công mưu tính bấy lâu, cuối cùng gã cũng không thể đợi được đến ngày kiếp nạn Miêu Cương giáng xuống.

“Ma Tôn vạn tuế.....” Ầm!

Nhục thân đồ sộ ngã gục, huyết mạch từ bản thể cự hạt của Tà Vương tuôn ra xối xả, đều bị Đế Tôn thôn phệ vào cơ thể.

Giờ đây đã có sức mạnh huyết mạch của Hỗn Nguyên Cổ Huyền Băng Tằm hỗ trợ tẩy lễ, bất kỳ bản nguyên cổ ma hồn nào trong cổ huyết cũng đều được huyết mạch của Đế Tôn lọc bỏ hoàn hảo, tinh luyện thành cổ ma hồn nguyên thuần túy nhất, cùng lúc dung nhập vào Phần Thiên Diễm.

Chương 904

Từ đây, Tà Vương tử trận, Đế Tôn thành công thu phục đạo bản nguyên lục giai cổ ma hồn thứ ba, lại tiến gần thêm một bước đến lục giai đại thành.

"Ta nói này, nha đầu này đúng là ra tay ác thật đấy, vì ca ca của ta mà đến mạng cũng chẳng cần sao?

Giết gã rồi, e là cô sẽ gặp nguy hiểm đấy!" Nhóm Ngộ Không vây lại, mặt đầy chấn kinh nhìn Tử Linh.

"Mạng của muội là do Đế Tôn đại ca cứu về, muội tuyệt đối không để mình trở thành gánh nặng của huynh ấy!

Còn cái gì mà Tam Sinh Cổ muội không hiểu, cũng không quan tâm, dù giờ có bắt muội chết, muội cũng cam lòng!" Tử Linh chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Đế Tôn.

Dù chỉ mới trải qua một đoạn thời gian bên nhau, nhưng mọi thứ về người đàn ông này sớm đã khắc sâu trong lòng nàng, không thể nào xua đi được.

Rắc rắc!

Ngay khoảnh khắc hai người nhìn nhau, gương mặt tuấn tú của Tử Linh đột nhiên xuất hiện một đạo vân lộ rạn nứt.

"Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ Tam Sinh Kiếp thực sự sắp giáng xuống rồi sao?

Bát trưởng lão!" Đế Tôn vừa ra lệnh, Bát trưởng lão lập tức rót phù văn Thần Nông Ấn vào người nha đầu kia, sinh mệnh khí tức dồi dào nhanh chóng luân chuyển khắp toàn thân Tử Linh, nhưng có vẻ vẫn không thể ngăn chặn được những đạo vân lộ rạn nứt kia tiếp tục

hiện ra.

“Vô dụng thôi.....

Kiếp!

Mỗi một Tam Sinh Cổ, một khi chạm vào đạo cấm chế đó sẽ tiến vào giai đoạn độ kiếp.

Thông thường, chỉ khi Tam Sinh Cổ vào thời kỳ thành thục thì đạo cấm chế đó mới tự động bị phá bỏ, nhưng thủ đoạn hiện tại của Tà Vương đã khiến kiếp số của nha đầu này đến sớm.

Một khi không thể chiến thắng kiếp số định mệnh này, e rằng sẽ có khả năng hồn phi phách tán.” Biểu cảm của Đế Tôn nghiêm túc đến cực điểm: “Chẳng lẽ không có cách nào ngăn chặn Tam Sinh Kiếp sao?” “Ngăn chặn là không thể nào đâu.

Nghịch sinh chi pháp do thượng cổ Thần Ma sáng tạo ra cũng chính là ý nguyện của bản tôn Thần Ma kiếp trước của nha đầu này, một khi đã khởi động thì không có khả năng xoay chuyển.

Nhưng loại dị biến cơ thể bị xơ cứng đặc thù này thì ta chưa từng nghe qua, có lẽ chỉ có các vị thượng vị trưởng lão của Thần Nông nhất mạch chúng ta mới có khả năng biết được nguyên do trong đó.” Bát trưởng lão dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Hiện tại xem ra, chỉ có cách đưa nàng đi gặp Tam sư huynh của ta.

Ở đó sở hữu chú văn Thần Nông Ấn phần thứ hai, nếu huynh ấy chịu ra tay tương trợ, truyền ra phần thứ hai của Thần Nông Ấn, lấy được năng lượng che chở nhục thân vô cùng mạnh mẽ, họa may mới có khả năng đối kháng với kiếp biến.” “Đã như vậy, sự việc không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát thôi!” Đế Tôn vội vàng lên tiếng hối thúc.

Hắn có thể cảm nhận được từng trận hàn khí từ bản thể Tử Linh

phía sau lưng tỏa ra càng thêm lạnh thấu xương, nếu còn trì hoãn thêm nữa, Đế Tôn lo lắng sẽ nảy sinh những hung hiểm mà ngay cả hắn cũng không thể khống chế được.

"Chờ đã!

Các hạ không biết đó thôi, Tam sư huynh của ta tính tình cổ quái, ngày thường cực kỳ khó tìm được tung tích của huynh ấy.

Để ta thổi một khúc tiêu, nếu nhận được hồi âm của huynh ấy thì phương pháp này tự nhiên khả thi." Đế Tôn bản năng cau mày, thầm nghĩ nếu không phải là sư huynh của lão Bát thì ta đã sớm đằng vân liệp không mà tìm giết tới nơi rồi.

Ngặt nỗi lúc này đang cần nhờ vả người ta nên cũng không thể nóng vội.

Để cố gắng hạn chế ảnh hưởng của Tam Sinh Kiếp đối với Tử Linh, Đế Tôn liên tục gia trì bách hoa chi hồn thuần túy nhất của bản thể vào huyết mạch của nha đầu, ít nhiều cũng có tác dụng nhất định.

Dù sao tiên hoa cũng là đứng đầu bách linh trong tam giới, có khả năng ngưng tụ linh khí thiên địa tốt nhất.

Những sinh mệnh thể nghịch thiên như Tam Sinh Cổ thường có thể nảy sinh cộng minh với những linh vật như vậy, có tiên hoa dị hồn che chở, ít ra Đế Tôn cũng có thể yên tâm phần nào.

Một khúc tiêu âm miên man truyền ra, có thể thấy được công phu diễn tấu của Bát trưởng lão.

Đế Tôn tuy không quá hiểu về âm luật nhưng cũng có thể nghe ra được vài phần cảnh ý miên man trong tiếng tiêu.

Ngộ Không bên cạnh ôm Kim Cô Bổng cứ liên tục ngủ gật, những âm thanh này đối với Ngộ Không mà nói chẳng khác nào tạp âm.

Duy chỉ có Hàm Hàm đang ngồi tựa vào tảng đá ở ngoài cùng là đang hạnh phúc gặm trúc, dường như mọi chuyện xảy ra xung quanh đều không liên quan gì đến nó.

“Có cảm ứng rồi!

Chương 905

Đại Hoang phía Tây tám mươi dặm, Tam trưởng lão hiện đang ở đó, có thể xuất phát được rồi!" Bát trưởng lão phấn khởi truyền tin, Đế Tôn không chút do dự, ngay lập tức bay lên không trung, cõng Tử Linh hỏa tốc bay về phía mục tiêu.

Khi đáp xuống đất, trước mắt là một vùng hoang mạc bao phủ, nhưng đây không phải là sa mạc mà chỉ là một vùng rừng núi hoang vu cực hạn, không biết sâu dưới lớp cát bụi kia đã chôn vùi những gì.

Tam trưởng lão ăn mặc như một khổ hành tăng, đang bình tĩnh ngồi tĩnh tọa ngay chính giữa vùng rừng núi bị cát vàng bao phủ.

Trong vòng vài trăm mét xung quanh không hề có một chút dao động sinh mệnh khí tức nào, ngay cả bản thân Tam trưởng lão cũng giống như một pho tượng, toàn thân bị cát vàng bao phủ, mặt hướng về phía Tây Cực, bảo tướng trang nghiêm, trông như một tín đồ thành kính.

"Đế Tôn các hạ đã giá lâm thì mời hiện thân trò chuyện." Giọng nói của Tam trưởng lão xa xăm trầm ổn, chỉ nghe giọng thôi đã biết nội tu của gã thâm hậu đến mức nào, mạnh như Đế Tôn khi đối mặt với khí tức của tên này cũng không khỏi rùng mình kinh ngạc.

"Tam trưởng lão tuệ nhãn tinh thông, ta cũng có lời nói thẳng, chuyến này tới đây là muốn nhờ giúp đỡ y trị cho một người." "Là tiểu cô nương sau lưng các hạ sao?

Tam Sinh Cổ, trải qua Tam Sinh chi kiếp, bị người ta dẫn động kiếp biến sớm, nỗi khổ tự nhiên phải nếm trải một chút.

Mỗi một Tam Sinh Cổ do thượng cổ Thần Ma hóa thành đều có lựa chọn của riêng mình, sinh tử đều là duyên, người ngoài không tiện

can thiệp.” Lời của Tam trưởng lão nói cũng có lý, sống hay chết chung quy đều là mệnh số của Tử Linh.

Nhưng Đế Tôn chuyến này là muốn cầu một sự nghịch thiên cải mệnh, muốn nắm giữ vận mệnh sinh tử của Tử Linh trong tay mình.

“Phần thứ hai của Thần Nông Ấn có công hiệu dịch cân thối cốt, phối hợp với sinh mệnh lực dồi dào của phần thứ nhất chắc chắn sẽ mang lại tăng ích cực lớn cho Tử Linh.

Nếu không, với nền tảng hiện tại, muốn dùng thời kỳ ấu sinh để đối phó với Tam Sinh Kiếp đến sớm, không chết thì e rằng cũng nguyên khí đại thương.” Đế Tôn lên tiếng khuyên nhủ lần nữa, trong lòng cũng hiểu rõ những truyền thừa vô thượng như Thần Nông Ấn, một người ngoài muốn cầu lấy chắc chắn sẽ có độ khó nhất định.

Đúng lúc đó, Bát trưởng lão bay xuống, đích thân thay Đế Tôn xin giùm cho Tử Linh.

“Tam sư huynh, chuyến này đại kiếp Miêu Cương sắp tới, tranh chấp giữa thế lực của hai đại liên minh ngày càng gay gắt, một khi cục diện mất kiểm soát, hậu quả sẽ khôn lường!

Đế Tôn các hạ là người duy nhất có năng lực ngăn cản trận kiếp nạn này, bởi vì ngoài huynh ấy ra không ai có thể chế ngự được sức mạnh của những kẻ bị cổ ma hồn phụ thể.

Vạn nhất những kẻ còn lại liên kết làm loạn, dù là Thần Nông nhất mạch chúng ta e rằng cũng không lực kháng cự, huynh.....” “Đủ rồi.” Giọng nói của Tam trưởng lão đột nhiên trở nên vô cùng u lãnh, khi gã từ từ quay người lại, diện mạo của gã thực sự cũng làm đám người Đế Tôn giật mình.

“Xí, Bát huynh đệ, mặt của sư huynh huynh.....” Ngộ Không ghé sát tai lão Bát thì thầm hỏi thăm, muốn thỏa mãn trí tò mò, nhưng bị

lão Bát lườm một cái khiến lông khỉ dựng đứng, đành phải ngậm miệng đứng sang một bên một cách quy củ.

Nửa bên trái khuôn mặt của Tam trưởng lão cực kỳ tuấn tú, chỉ có nửa bên phải trông như bị người ta lột da róc xương, hiện ra một lỗ hổng dữ tợn.

Ngày thường có phong sa vô tận che chắn, gã lại khổ tu một mình nên không sao, chỉ khi giao thiệp với người khác, sát khí bạo ngược trên người Tam trưởng lão sẽ vô thức trở nên mạnh mẽ hơn, đặc biệt là khi phát hiện đối phương để ý đến nửa khuôn mặt tàn khuyết của mình, ngọn lửa dục niệm trong lòng gã sẽ không tự chủ được mà bùng cháy.

"Thần Nông nhất mạch có huấn thị, nội môn trưởng lão không được tiết lộ bí mật truyền đời của bản môn ra ngoài, nếu không sẽ bị phế bỏ tu vi, trục xuất khỏi sư môn!

Hôm nay, ta với tư cách là sư huynh sẽ phải thanh lý môn hộ." Ầm ầm!

Ngay khi giơ tay lên, Tam trưởng lão cách không oanh ra một đạo kim quang chưởng văn vô cùng mạnh mẽ.

Trong quá trình truyền đi trong hư không, cự chưởng không ngừng bành trướng nhưng sức mạnh không hề bị giảm sút nửa phân.

"Xí,, sao mạnh vậy?" Ngộ Không mặt đờ ra mất nửa ngày mới hoàn hồn, áp lực này ngay cả Đế Tôn cũng phải liên tục kinh thán.

Còn Bát trưởng lão, người bị đạo cự chưởng văn kia khóa chặt làm mục tiêu hàng đầu, trong ánh mắt càng tràn ngập vẻ kinh hãi và tuyệt vọng.

Bởi vì trong mắt ông, Tam sư huynh vốn tính tình đạm bạc thuần hậu, là người có lòng bao dung cứu thế nhất, không thể không tha thứ

cho cái lỗi gọi là phản bội sư môn, dù sao cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn Tử Linh đang bị xơ cứng sau lưng Đế Tôn.

Nhưng cảnh tượng mà Bát trưởng lão không thể tin nổi nhất cuối cùng đã xảy ra.

Đối mặt với áp lực như núi thái sơn đè xuống này, Bát trưởng lão tự vấn bản thân căn bản không đủ sức chống đỡ.

"Lão Bát, cái loại sư môn thế này rời đi cũng chẳng sao!

Để ta xem lão già này cần phải dạy bảo lại cách làm người như thế nào!" Đế Tôn nổi giận, giao Tử Linh cho Bát trưởng lão và Ngộ Không, một bước bước lên hư không.

Phù văn chữ "Thiên" rực rỡ trước mặt nhanh chóng ngưng tụ, vô số thiên nhân chi tướng không ngừng hiện ra, lần lượt xông tới trước kim quang cự chưởng để kháng cự.

Thiên Tự Phù là phù trận mạnh nhất mà phù đạo của Đế Tôn có thể ngưng tụ lúc này, có khả năng tự mình diễn hóa thiên địa đạo quả ở một mức độ nhất định.

Tinh thần lực của người tạo phù càng mạnh thì thiên địa đạo quả diễn hóa ra càng nhiều, sức chiến đấu sinh ra tự nhiên cũng càng mạnh mẽ.

Chương 906

Chỉ dựa vào thủ đoạn này dường như vẫn không đủ để xóa sạch kim quang cự chưởng trước mặt.

"Lão già kia, hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi hiểu thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!" Đế Tôn đạp không, hai chưởng hợp lại, chỉ trong tích tắc, giữa kẽ hở lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ ra quang nhận Thần Ma vô cùng mạnh mẽ.

Đạo trường nhận mang dài hàng chục mét tỏa ra, nhắm thẳng vào đạo kim quang chưởng văn khổng lồ trước mặt mà chém xuống.

Ầm ầm!!

Đạo cự chưởng vốn kiên cố không thể phá vỡ cuối cùng cũng sụp đổ dưới đòn Thần Ma Hao Thiên Trảm mạnh mẽ của Đế Tôn, hóa thành những điểm sáng màu vàng vỡ vụn, rơi lả tả xuống khắp nơi trên chiến trường.

"Quả thực rất mạnh.

Thần Ma Phần Thiên Diễm có thể tiến hóa đến mức độ này thực sự khiến ta cảm thấy kinh ngạc.

Ta chỉ không ngờ rằng ngươi sẽ vì một con Tam Sinh Cổ mà đối đầu với ta, nhưng không biết rằng làm như vậy cũng đã phá hỏng một phần kế hoạch ban đầu của ta rồi đấy." Tam trưởng lão từ từ đứng dậy, dùng khuôn mặt dữ tợn của mình đối diện với Đế Tôn.

"Ý ngươi là sao?

Chẳng lẽ....." Tam trưởng lão nở một nụ cười âm lãnh: "Không sai, đúng như những gì ngươi suy đoán, ta chính là kẻ bị lục giai cổ ma hồn thứ tư phụ thể, hoan nghênh ngươi tới nấm mồ của chính

mình.

Đế Tôn, ngươi sẽ mãi mãi chôn thây tại đây.” Đế Tôn không hiểu đối phương lấy đâu ra sự tự tin đó, trên mặt bản năng lộ ra vài phần khinh khỉnh.

“Chẳng lẽ chỉ dựa vào đạo kim quang chưởng lực vừa rồi sao?

E là còn kém xa đấy.

Thủ đoạn của Đế Tôn ta tuyệt đối không phải loại mà ngươi có thể tưởng tượng được đâu.” “Ha ha ha.....

Ngươi quá cao ngạo rồi, Đế Tôn.

Ở Miêu Cương lâu như vậy, ngươi nên hiểu rõ một điều, tất cả những kẻ bị cổ ma hồn phụ thể trong phạm vi Miêu Cương đều có khả năng chia sẻ thông tin với nhau.

Vốn dĩ ta là vật chứa năng lượng của lục giai cổ ma hồn, khí tức giữa các cao giai cổ ma hồn sẽ có cảm ứng vô cùng mạnh mẽ, vì thế ngay trước khi ngươi tới đây, chúng ta đã thường xuyên tiếp xúc với nhau, toàn bộ kế hoạch đều do ý nguyện chung của chúng ta định ra.” Đế Tôn dường như không quá bận tâm đến những lời này: “Chuyện cổ ma hồn ta tự có cách xử lý.

Bây giờ, ta vẫn giữ tư cách là một người ngoài cung kính hỏi một câu với thân phận Tam trưởng lão của Thần Nông nhất mạch, Thần Nông Ấn phần thứ hai, ngươi chủ động giao ra hay để ta tự tay lấy?” Những lời nói này đã hoàn toàn thể hiện phong thái bá khí của Đế Tôn, nhưng Tam trưởng lão dường như không hề nể mặt.

“Đế Tôn, thực ra trong lòng ngươi hiểu rõ, ta hao tổn được, nhưng ngươi lại là bên không thể hao tổn.

Nha đầu kia cứ mỗi một canh giờ trôi qua thì mức độ rạn nứt của cơ thể sẽ tăng thêm một phần.

Còn ta thì sao?

Ta sẽ đánh mà không cần ra tay, mắng mà không cần mở miệng, dựa vào sức mạnh mà Thần Nông Ấn ban cho, ta có thể thi gan với ngươi cho đến khi nàng ta hoàn toàn không cứu được nữa mới thôi, khi đó ngươi làm gì được ta nào?" Nhìn bộ mặt của Tam trưởng lão lúc này, Đế Tôn thực sự đã không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

Hiên viên kiếm trong tay vung lên không trung, phong mang cái thế cuối cùng cũng tái hiện dưới ánh sáng mặt trời.

Hống!!

Hàm Hàm sau khi thấy thanh kiếm đó, khí tức lại một lần nữa trở nên vô cùng cuồng táo, may mà Đế Tôn đã chuẩn bị trước, trực tiếp giải phóng một đạo quy tắc nhốt Hàm Hàm lại trong phạm vi đó.

Thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay khiến chiến lực của Đế Tôn tăng trưởng gấp bội.

Cái vẻ sắc lạnh thấu xương từ trong cốt tủy đó cũng sẽ khiến vị Tam trưởng lão vừa rồi còn kiêu ngạo hết mức phải rùng mình kinh hãi!

Bởi vì trên bản thể thanh kiếm đó, gã ngửi thấy một luồng khí tức dao động khủng khiếp khiến linh hồn muốn sụp đổ.

"Thanh kiếm đó rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Liệu có liên quan gì đến con quái vật chỉ biết ăn trúc kia không?" Đế Tôn chẳng buồn để ý đến Tam trưởng lão lấy một cái, hai ngón tay khẽ vuốt qua lưỡi kiếm Hiên Viên Kiếm sắc lẹm, để một đạo huyết ngân mờ nhạt vương trên ánh kiếm rực rỡ.

Tranh!!

Ngay lập tức, ánh vàng rực rỡ phát ra từ thần khí Hiên Viên Kiếm

diệu nhãn biết bao, khí độ vương giả cái thế vô song trong khoảnh khắc nhân kiếm hợp nhất đã được Đế Tôn thể hiện một cách hoàn hảo không chút tì vết.

Chương 907

Điều đáng tiếc duy nhất là trước đây Đế Tôn từng định thu Thực Thiết Thú Hàm Hàm làm tọa kỵ, nhưng không biết tại sao hễ cứ thấy Hiên Viên Kiếm là tên này lại phẫn nộ gào thét, đành phải tạm thời gác lại ý định đó.

"Xem kiếm!" Đế Tôn chém ra một kiếm, phong mang từ Hiên Viên Kiếm phát ra tuyệt đối không còn là khí mang do Thần Ma Phần Thiên Diễm mô phỏng giữa hai lòng bàn tay nữa, mà là những đạo quang nhận sát lục không thể sao chép phát ra từ lưỡi kiếm thần khí thực sự!

"Biến mất đi, tên khổ hành tăng đã bị ma thôn phệ lương tri kia!" Ầm ầm!!

Đạo kiếm mang khổng lồ một lần nữa chém xuống, lần này ngay cả Tam trưởng lão cũng không dám coi thường.

Gã trang nghiêm chắp hai tay trước người, nhắm nghiền đôi mắt, miệng lẩm bẩm các loại chú pháp, từng đạo quang hoàn hộ vệ màu vàng liên tục gia trì bên ngoài cơ thể.

Cùng lúc đó, sinh mệnh khí tức dồi dào của đạo Thần Nông Ấn thứ nhất cũng không ngừng tỏa ra.

Một điểm đáng nói là nhờ có hiệu quả tăng phúc của Thần Nông Ấn phần thứ hai, khi Tam trưởng lão giải phóng ấn văn phần thứ nhất, mức độ dồi dào của sinh mệnh khí tức dường như mạnh mẽ hơn hẳn so với Bát trưởng lão!

"Thì ra là thế, hiệu quả của một mạch Thần Nông Ấn thực sự đáng kinh ngạc!

Tu luyện chồng chất lên nhau càng thêm cường hãn, thảo nào lại

được coi trọng như vậy, không phải thượng vị trưởng lão thì không được tu luyện." Sức mạnh của đạo kiếm mang mà Đế Tôn chém ra vô cùng sung túc, liên tục làm vỡ vụn hàng chục đạo hộ thể cương khí bên ngoài cơ thể Tam trưởng lão, đồng thời cũng mang lại áp lực không nhỏ cho bản thể của gã.

"Hừ, một kiếm không đủ sao?

Vậy thì thêm một kiếm nữa!

Ta phải xem xem con rùa rụt cổ như ngươi rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu!" Ong!!

Một đạo uy minh kiếm đạo khủng khiếp khác lại một lần nữa giáng xuống từ trên đầu, nương theo đợt bùng phát của đạo kiếm khí trước đó, tạo ra lực tàn phá khủng khiếp đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Cũng may là Tam trưởng lão, chứ đổi lại là người khác, phải gánh chịu hai đạo kiếm mang sức mạnh đỉnh cấp của Đế Tôn thì hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Ầm!!

Ngay khi ngạnh kháng đạo kiếm mang thứ hai, chiếc áo cà sa cũ kỹ trên người khổ hành tăng Tam trưởng lão nổ tung thành từng mảnh, kéo theo cả người gã bị đóng chặt hai chân xuống lòng đất.

Hai tay gã đan chéo vào nhau, bùng cháy ánh sáng vàng để cố gắng chống đỡ cú oanh kích từ lưỡi kiếm khổng lồ của Đế Tôn.

"Đế Tôn các hạ, nếu có thể đắc thủ, xin hãy hạ thủ lưu tình!" Bát trưởng lão có chút không đành lòng đứng nhìn.

Ông lớn bằng chừng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên thấy vị Tam sư huynh túc trí đa mưu và hiền hòa của mình lại chịu thiệt thòi lớn như vậy dưới tay một người ngoài tộc.

“Hừ, cái loại phản đồ như ngươi không cần phải giả nhân giả nghĩa nữa.

Ngươi nghĩ chỉ dựa vào một người một kiếm mà có thể uy hiếp được ta sao?

Hãy để các ngươi thấy thế nào mới là nền tảng thực sự của Thần Nông nhất mạch!” Tam trưởng lão dậm chân một cái, trên mặt đất lập tức sinh ra sáu đạo quang hoàn hình tròn vô cùng quỷ dị, vây quanh chân gã nhanh chóng luân chuyển đan xen, tạo ra không biết bao nhiêu loại biến hóa quỷ dị.

Mỗi một lần biến hóa, hiệu quả gia trì sức mạnh cho Tam trưởng lão trong trận pháp dường như đều hoàn toàn khác biệt.

“Thần Nông Lục Đạo, Địa Trạch Thiên Ân!

Trong trận pháp này, ta chính là bất hủ bất diệt, thực sự vô địch!” Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ người tên kia, Đế Tôn không khỏi dùng ánh mắt bình đẳng để nhìn nhận đối thủ của mình.

“Ha ha ha, nhìn đi, trước đây ta đúng là đã xem nhẹ ngươi rồi, hiện tại ngươi đã miễn cưỡng có tư cách làm đối thủ của ta.” “Hừ, chết đến nơi còn cứng miệng.

Ta đã lập vào thế bất bại, vậy thì cứ mặc sức sỉ nhục cái loại sâu kiến như ngươi một trận, để ngươi hiểu thế nào là thiên ngoại hữu thiên!” Tam trưởng lão chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nhìn xuống chiến trường phía dưới.

Bản thể gã đột nhiên lóe lên rồi biến mất, khi hiện ra lần nữa, sau lưng gã đã ngưng tụ ra một đạo chưởng văn khổng lồ, phảng phất như bàn tay phán xét vận mệnh có thể che lấp cả bầu trời, từ trên đỉnh mây oanh thẳng xuống Đế Tôn phía dưới.

“Thiên ạ, chưởng lực này..... lại kinh người đến thế!

Nhìn xem, Tam sư huynh bao nhiêu năm qua luôn ẩn giấu nền tảng thực sự, không hề lộ ra.

Với chiến lực đáng sợ này, e rằng huynh ấy có thể sánh ngang với Đại sư huynh rồi!" Lão Bát hoàn toàn hết cách, đối mặt với Tam sư huynh có nền tảng kinh người như vậy, điều duy nhất ông có thể làm là bảo vệ tốt nha đầu Tử Linh cho Đế Tôn, ngoài ra căn bản không giúp được gì.

Chương 908

Còn về Thực Thiết Thú Hàm Hàm và Ngộ Không, một gấu một khỉ cứ như hai con vật linh thiêng tồn tại hai bên, không có mệnh lệnh của Đế Tôn thì chúng cũng không dám khinh suất hành động, tránh làm hỏng việc.

Thực tế, đối với cuộc đối đầu giữa các cao thủ đỉnh tiêm, số lượng sớm đã không còn là chìa khóa then chốt để giành chiến thắng nữa, việc so bì về thực lực cứng mới thường là tiêu chuẩn cốt lõi quyết định kết cục.

Bàn tay khổng lồ từ hư không đập xuống, Đế Tôn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, đôi cánh Thần Ma sau lưng lại một lần nữa ngưng tụ, đưa bản thể hắn bay thẳng lên trời cao, vừa vặn tránh được đợt tấn công khủng khiếp áp lực như núi thái sơn đè xuống đầu tiên.

Ầm ầm!!

Cát bụi che trời lấp đất cuồng nhiệt bốc lên, trong nháy mắt che khuất tầm nhìn của tất cả mọi người ở giữa chiến trường.

Dù chỉ có một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng Đế Tôn vẫn có thể lợi dụng nó một cách hoàn hảo.

"Sơn Tự Phù, khai!" Đế Tôn nhanh chóng kết ấn giữa không trung, phù văn Sơn Tự Phù rực rỡ khổng lồ nhanh chóng ngưng tụ giữa hư không.

Giữa trận văn, từng mảng đá núi lớn vô số kể rơi xuống, không ngừng oanh tạc về phía vị trí của bản thể Tam trưởng lão.

"Hỏa Thần, hiện!" Áo nghĩa chung cực của nhị giai cổ ma hồn - Hỏa Thần Phụ Thể, ban cho Đế Tôn bản năng kiểm soát ngọn lửa vô

cùng mạnh mẽ.

Từng mảng liệt diễm che trời giáng xuống, gần như chỉ trong khoảnh khắc đã thiêu rụi toàn bộ khu vực chiến trường thành một biển lửa vô tận.

“Trời đất ơi.....

Thực lực của ca ca nếu xét trên toàn Miêu Cương thì không đứng nhất cũng phải đứng thứ ba!

Ta cảm thấy huynh ấy dường như có vô vàn công pháp dùng mãi không hết vậy, thật không thể tin nổi!” Ngộ Không cười hắc hắc nhìn Bát trưởng lão: “Này, cái mà ông thấy mới chỉ là một phần nhỏ thực lực của ca ca ta thôi.

Những gì thực sự không ai biết của ca ca ta đều nằm trong Tiểu Thế Giới hết.” Bát trưởng lão vừa nghe đến ba chữ Tiểu Thế Giới, liền không khỏi rùng mình một cái.

Với tư cách là người từng trải nghiệm chuyến du lịch một ngày trong Tu Di Giới, Bát trưởng lão tuyên bố sẽ không bao giờ quay lại nơi đó nữa.

Phải biết rằng đó là không gian nội bộ của Đế Tôn, một nơi hoàn toàn do hắn làm chủ mọi việc sinh sát.

Không hề khoa trương khi nói rằng, chỉ cần Đế Tôn muốn, một khi đã nhốt mục tiêu vào trong Tu Di Giới thì dù là người mạnh nhất tam giới cũng tuyệt đối không có khả năng thoát ra.

Đương nhiên, việc dùng các quy tắc không gian chưa thực sự thành thục của nội không gian để trấn áp mục tiêu thì cần một khoảng thời gian dẫn dắt dài mới có khả năng thực hiện được.

Đối với hạng người như Bát trưởng lão thì Đế Tôn trực tiếp ra tay cưỡng hành trấn áp, gã cũng không có thực lực để thoát ra.

Nhưng đối với nhân vật có thực lực ngang ngửa với Đế Tôn như Tam trưởng lão ma hóa lúc này, nếu cưỡng ép trấn áp gã vào Tu Di Giới thì không bao lâu gã cũng có thể tự mình thoát ra được.

Vì vậy, trong trận chiến này, ai muốn giành được chiến thắng cuối cùng thì phải dùng thực lực cứng của bản thân để quyết định.

"Kim Cương Hộ Thể!" Tam trưởng lão nộ hống một tiếng, vô số tảng đá khổng lồ đè trên người gã vỡ vụn, ngọn lửa Hỏa Thần đang cháy rừng rực cũng không thể luyện hóa hoàn toàn lớp kim quang hộ vệ bên ngoài cơ thể gã trong thời gian ngắn.

"Quả không hổ danh là đạo Thần Nông Ấn thứ hai, loại ánh sáng vàng này giúp tăng cường cường độ phòng ngự cho nhục thân và cải tạo huyết mạch một cách đáng kinh ngạc.

Nếu Tử Linh có thể đạt được sức mạnh này thì ngay cả ở thời kỳ ấu niên cũng chắc chắn có thể gánh vác được Tam Sinh Kiếp.

Hiện tại thời gian dành cho mình không còn nhiều nữa, phải tốc chiến tốc thắng thôi!" Nhìn qua nhục thân đã bị xơ cứng mất một nửa của Tử Linh dưới chiến trường, dục vọng chinh phục trong ánh mắt Đế Tôn lập tức bùng cháy.

Đồng tử màu vàng rực rỡ làm sao, ngay cả khi đối mặt với một kẻ dai như cao dán chó và có khả năng chịu đòn tốt như thế này, Đế Tôn cũng đã có mưu tính của mình.

"Tam trưởng lão, tuy ngươi là một kẻ bất nhân bất nghĩa, vốn không xứng làm đối thủ của Đế Tôn ta, nhưng ta phải thừa nhận rằng thực lực của ngươi rất mạnh.

Để tỏ lòng tôn trọng cao nhất dành cho nhau, chúng ta hãy kết thúc chuyện này thật nhanh, đừng tiếp tục trì hoãn thêm nữa, một đòn định thắng thua đi!" Tam trưởng lão dường như cũng bị các thủ đoạn công

phòng mạnh mẽ của Đế Tôn làm cho nóng máu, không còn thái độ chơi bời thong dong như trước nữa, biểu cảm cũng trở nên nghiêm túc đến cực điểm.

“Nếu ngươi đã có ý định như vậy thì ta sẽ tiếp nhận.

Một đòn định thắng thua!

Cần nhắc nhở ngươi rằng, với chiến lực mà ngươi đang thể hiện, căn bản không có khả năng chinh phục ta chỉ trong một đòn đâu, thậm chí ngay cả cương khí hộ thể của ta ngươi cũng không phá nổi!” Đế Tôn không thèm tốn lời thêm với gã, chỉ khẽ nhếch mép, ánh mắt tràn đầy sự tự tin vô hạn.

“Có thắng được hay không, cứ mỏi mắt chờ mong đi.” Ầm ầm ầm!

Chương 909

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tam trưởng lão rốt cuộc bộc phát ra một mặt mạnh nhất, nửa bên khuôn mặt dữ tợn kia không ngừng phóng đại, huyễn hóa ra một đạo đồ đằng ma hồn thực chất hóa.

Hiển nhiên, tên này đã phân tách sức mạnh của hai đạo Thần Nông Ấn cùng với bản nguyên cổ ma hồn lục giai, hình thành nên hai đơn vị tác chiến mạnh mẽ độc lập.

Như vậy, dù Đế Tôn có lượng ra át chủ bài, e rằng cũng khó lòng trấn áp được Tam trưởng lão trong vòng một hiệp.

Một khi không thể hoàn thành cục diện 'một đòn tiễn đi', với khả năng tự phục hồi cực mạnh, Tam trưởng lão có thể trong thời gian ngắn nhất khôi phục chiến lực đỉnh phong.

Tuần hoàn như vậy, cái gọi là đứng ở thế bất bại của Tam trưởng lão quả thực không phải là nói quá!

Nhưng nhìn Đế Tôn lúc này, với khí thế quân lâm bát phương vẫn không hề sợ hãi, ngược lại còn tỏ vẻ thành trúc tại hung.

“Bớt nói nhảm đi, lên!” Một bên, song hồn của Tam trưởng lão quân lâm chiến trường, thiêu đốt ra chưởng văn sát lục cường hoành nhất.

Ở một bên khác, Đế Tôn vì muốn chăm sóc tốt cho Hàm Hàm đang đứng bảo vệ vinh dự, đã không tiếp tục sử dụng thần khí Hiên Viên Kiếm, mà vào lúc này, hắn thi triển ra truyền thừa Túy Quyền có được từ Nữ Nhi quốc!

Vút vút vút...

Từng đạo hồn quang màu vàng lần lượt hiển hóa, chớp mắt đã bao

phủ toàn bộ khu vực chiến trường cát vàng tung mù mịt.

Tổng cộng một trăm linh tám đạo hồn ảnh Túy Quyền định hình tại mỗi vị trí trống trên chiến trường.

"Ha ha ha!

Ba cái thủ đoạn trẻ con này mà cũng dám lấy ra sao?

Đế Tôn, chẳng lẽ ngươi đã cùng đường bí lối rồi sao?" Tam trưởng lão hoàn toàn coi thường những món đòn hoa mỹ đó, song hồn của y tự nhận là vô địch, sải bước nghiền nát những hồn thể trên chiến trường như một cỗ máy khổng lồ không gì cản nổi!

"Đế Tôn, ta sẽ một đòn nghiền nát toàn bộ hy vọng của ngươi, khiến ngươi trơ mắt nhìn Tam Sinh Cổ hóa thành điêu khắc!" Ầm!

Vào lúc này, Tam trưởng lão như một đạo con quay màu vàng bốc lên từ mặt đất, trong nháy mắt đã cách mặt đất nghìn mét, đồng thời khóa chặt khí tức bản thể của Đế Tôn.

Một kích kim cương chi khu từ trên cao nghìn mét oanh kích xuống, sức mạnh bùng phát ra sẽ nghiền nát mọi hình thái sinh mệnh trong sát na.

Một đòn này, dường như không có bất kỳ khả năng né tránh nào.

Tuy nhiên, Đế Tôn lúc này lại rơi vào một cảnh giới tinh thần cực độ hư không.

Tất cả những đóa tiên hoa lần lượt xuất hiện trong thế giới tinh thần, được Đế Tôn dùng lực khống chế linh hồn mạnh mẽ như thần minh phân phối vào mi tâm của mỗi đạo huyễn thể Túy Quyền đang định hình trên chiến trường.

Đây là lần đầu tiên Đế Tôn thử nghiệm phụ trợ áo nghĩa Mộng Hồn Song Sinh vào trong huyễn thể Túy Quyền.

“Mộng Hồn Song Sinh diễn hóa cực hạn... gọi là Bách Hoa Tề Phóng đi!” Khảnh khắc tiếp theo, con quay hình người bằng kim quang khổng lồ trên bầu trời rốt cuộc giáng xuống, Đế Tôn dường như đã từ bỏ kháng cự, đạo luân hồi khí tức từ đầu đến cuối không hề thay đổi kia đã bị Tam trưởng lão khóa chết hoàn toàn.

“Ha ha ha, Đế Tôn, vĩnh biệt!” Tam trưởng lão sảng khoái đến cực điểm, bắt đầu tưởng tượng trong đầu cảnh tượng Đế Tôn bị nghiền nát.

Cho đến khoảnh khắc cuối cùng, thân thể không gì phá nổi kia trọng trọng oanh kích vào trung tâm chiến trường, bao phủ hoàn toàn một trăm linh tám đạo huyễn thể Túy Quyền, căn bản không cho Đế Tôn lấy một tia cơ hội đào thoát.

Ầm...

ầm ầm ầm!

Liên tiếp hai đợt sức mạnh bùng phát lần lượt diễn ra.

Chỉ là tiếng nổ thứ nhất do Tam trưởng lão phóng ra so với lực sụp đổ mang tính hủy diệt như trời đất nứt ra lần thứ hai thì quả thực là một trời một vực!

Tiếng nổ thứ hai kia chính là món quà của Đế Tôn dành cho Tam trưởng lão.

Khi tất cả sự huyên náo dần bình lặng, Tam trưởng lão chỉ còn lại duy nhất một cái đầu lâu bị nổ tung, đang giật giật trên mặt đất.

Hiển nhiên, ý thức linh hồn của y chưa bị diệt vong, nhưng nửa khuôn mặt trống rỗng kia đã hoàn toàn đi vào tịch diệt.

Chương 910

“Không thể nào...

Bất hủ chi thân của ta cư nhiên bị đánh nát!

Tuyệt đối không thể nào!” Thế giới quan của Tam trưởng lão trực tiếp sụp đổ, khi cái đầu lâu còn sót lại nhìn thấy Đế Tôn hoàn hảo không chút tổn hại bước tới, con ngươi suýt chút nữa sợ hãi rơi ra ngoài.

“Rốt cuộc ngươi đã làm thế nào?” Đế Tôn ngồi xổm xuống, bình tĩnh nhìn kẻ tự phụ trước mặt.

“Nếu ngươi có thể chủ động truyền lại bộ Thần Nông Ấn thứ hai cho ta, ta nhất định sẽ giải đáp cái kết này.” Tam trưởng lão cười lớn, hiển nhiên là không có ý định đó.

“Vậy e rằng phải làm ngươi thất vọng rồi.

Ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, muốn Thần Nông Ấn sao?

Để kiếp sau đi!” “Không không không, ngươi nghĩ nhiều rồi.

Vừa rồi đạo huyễn thể thứ một trăm linh tám không bị ta dẫn nổ, mà vào khoảnh khắc sức mạnh của ngươi bùng phát, ta đã dùng tinh thần lực cưỡng ép rót nó vào trong thế giới linh hồn đang chấn động sụp đổ của ngươi.

Trong đạo huyễn thể đó bao phủ một đóa tiên hoa mang tên Vong Hồn Thảo!

Tác dụng của nó là khiến người ta từ bỏ mọi sự kháng cự của linh hồn.” Trong mắt Tam trưởng lão lập tức hiện lên vẻ hoảng loạn, bởi vì từ biểu tình tự tin khống chế tất cả của Đế Tôn lúc này, y nhận ra đối phương căn bản không phải đang hù dọa mình.

Quả nhiên, vào khoảnh khắc định tự bạo linh hồn, Tam trưởng lão hãi hùng phát hiện ý thức của mình trở nên vô cùng bạc nhược, cảm giác buồn ngủ chưa từng có nhanh chóng bao phủ toàn bộ ký ức.

Tiếp theo, một màn vui vẻ diễn ra.

Đạo Thần Nông Ấn thứ hai hoàn chỉnh được Đế Tôn tiếp nhận vào thế giới linh hồn, theo đó là bản nguyên cổ ma hồn lục giai thứ tư cũng từ trong đầu lâu của Tam trưởng lão bị nuốt chửng vào trong cơ thể Đế Tôn.

Sở dĩ có thể nuốt chửng hoàn mỹ là vì ngay từ đầu khi nhìn thấy nửa khuôn mặt kia, Đế Tôn đã hiểu Tam trưởng lão đã dùng nửa khuôn mặt khô lâu dữ tợn đó làm vật chứa hoàn mỹ cho bản nguyên cổ ma hồn lục giai.

Đáng tiếc, tính kế nhiều năm, cuối cùng lại lật thuyền trong tay Đế Tôn.

Sau khi đạt được thứ mình cần, Đế Tôn không chút do dự một cước nghiền nát đầu lâu tàn dư của Tam trưởng lão, sau đó lập tức đi tới trước mặt Tam Sinh Cổ Tử Linh, đánh đạo Thần Nông Ấn thứ hai hoàn chỉnh vào trong cơ thể nha đầu này.

Sức mạnh sinh mệnh mãnh liệt phối hợp với sức mạnh cải tạo huyết mạch không ngừng khiến làn da tái nhợt của nha đầu nhanh chóng khôi phục sinh cơ.

“Đế Tôn đại ca, đừng đi...” Áp lực thân thể do Tam Sinh Kiếp mang lại càng lúc càng rõ rệt, Tử Linh táo động cũng vô cùng mãnh liệt, dường như một cuộc kiếp biến có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

“Các hạ, nha đầu e là sắp phải lịch kiếp!

Để ta hộ pháp cho!” “Không cần, ngươi và Ngộ Không ở bên

ngoài canh giữ, ta hộ pháp cho nàng là đủ rồi.

Phải hứa với ta, bất kể kẻ nào, chỉ cần dám có ý đồ xấu thì giết không tha!

Người của Thần Nông nhất mạch cũng phải như vậy!" Bát trưởng lão nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, cuối cùng trịnh trọng gật đầu.

"Hiện tại, khắp Miêu Cương này, ta chỉ tin một mình Đế Tôn!" Nghe vậy, Đế Tôn cười lớn gật đầu: "Được, câu nói này của Bát trưởng lão, người bạn này ta nhận." Ầm ầm ầm!

Liên tiếp ba đạo quy tắc lãnh địa vô cùng mạnh mẽ đồng thời giáng xuống, Đế Tôn và Tử Linh khoanh chân ngồi đối diện, lòng bàn tay áp chặt vào nhau.

Từng đạo hồn phách thượng cổ tiên hoa được Đế Tôn phụ trợ xung quanh cơ thể nha đầu, tất cả đều đang chuẩn bị cho việc vượt Tam Sinh Kiếp.

"Đại ca, muội cuối cùng cũng đợi được rồi." Tử Linh vào lúc này đã khôi phục tỉnh táo, khi nhìn thấy Đế Tôn ở trước mặt, nội tâm dâng lên một cảm xúc an nhiên chưa từng có.

"Ta ở đây, nàng yên tâm đi, thiên kiếp của cửu thiên cũng đừng hòng làm tổn thương nàng nửa phân trước mặt ta.

Cứ việc điều động tất cả sức mạnh trong cơ thể để đối kháng với uy lực của thiên kiếp, nhất định có thể vượt qua cửa ải này!

Một khi thành công, nàng sẽ là người mạnh nhất Miêu Cương, đến lúc đó muốn làm gì cũng có thể thực hiện!" Tử Linh lộ ra một nụ cười mỉm động lòng người: "Điều duy nhất muội muốn làm là đi cùng huynh phiêu bạt thiên nhai!" "Ta đồng ý!" Đế Tôn tuy không phải động chân tình, nhưng trước mắt tiểu nha đầu đang ở ranh giới sinh tử, làm sao có thể do dự nửa phần?

Khoảnh khắc nghe được đáp án hằng mong ước, Tử Linh rốt cuộc buông bỏ mọi ràng buộc tình cảm, toàn thần quán chú để mặc sức mạnh cổ xưa chạy khắp toàn thân.

Trong sát na, một đạo lam quang vô cùng rực rỡ xuyên suốt kinh mạch, cuối cùng theo mi tâm xông lên trời, lao thẳng vào đỉnh mây cực hạn, tại nơi cuối cùng của vạn tầng mây mù sinh ra sự cộng minh mạnh mẽ với thương khung hạo đãng.

Chương 911

“Tam Sinh chi kiếp, bắt đầu rồi!!” Ánh mắt Đế Tôn thêm một tia kinh hỉ và kỳ đãi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc có thể tự mình tham dự và trải nghiệm một cuộc Tam Sinh Kiếp đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng là một tạo hóa nghịch thiên khả ngộ bất khả cầu.

Nguyên nhân là vì thiên đạo cụ tượng do Tam Sinh Kiếp diễn hóa ra không bị hạn chế bởi quy luật thời không, tất cả những lạc ấn xuất hiện trong đó đều là sự thể hiện sức mạnh thực sự tồn tại ở Tam giới thời thượng cổ, thậm chí là viễn cổ vô số vạn năm trước, tuyệt đối là một bữa tiệc tu đạo không thể sao chép.

Rắc!

Đạo kinh lôi đầu tiên như cách thế vang dội giữa không trung, đồ đằng huyễn thế màu kim hoàng nhanh chóng ngưng tụ.

Trong quá trình lấp lánh sóng sáng, Đế Tôn và Bát trưởng lão hãi hùng phát hiện kim quang kia không phải thứ gì khác, mà là một đạo đồ đằng rồng sống động như thật!

“Không thể nào...

Khởi đầu kiếp nạn lại dùng Long đồ làm dẫn, đây là Đế tượng nha!

Chỉ có những bậc vương giả tôn quý mang trên mình đại vận của chúng sinh Tam giới mới có kiếp tượng như vậy!

Đế Tôn các hạ, chuyện này quá bất thường rồi!

Tử Linh dù sao cũng là nữ tử mà!” Bát trưởng lão trợn mắt kinh hô, nhìn về phía Đế Tôn.

Thật xấu hổ là Đế Tôn không giỏi về Tam Sinh Kiếp và những nội dung cổ pháp này, phần lớn dựa vào nội hàm cổ pháp mà Tử Linh truyền đạt trước đó, miễn cưỡng mới đặt được nửa bước chân vào đạo môn, nên ngay cả vấn đề mà Bát trưởng lão không giải quyết được thì hắn cũng mờ mịt.

Đồ đằng rồng rực rỡ xoay quanh giao thoa, không ngừng chuyển động quanh đạo thiên quang phát ra từ mi tâm Tử Linh, nơi nó đi qua giải phóng ra sát cơ lẫm liệt cùng uy áp bàng bạc đặc hữu của Long hồn, khiến ngay cả kẻ mạnh như Đế Tôn cũng phải thầm kinh thán trong lòng.

Huống chi là một nha đầu chưa trưởng thành đang lịch kiếp bên cạnh.

Hống!

Tiếng rồng ngâm chấn động thiên vũ, cuối cùng ép xuống, oanh kích mạnh mẽ vào vị trí huyệt Thiên Linh trên đỉnh đầu Tử Linh.

Lực chấn động khủng bố không ngừng bùng nổ và chấn đãng trong cơ thể nàng, cuồng phong quét qua kỳ kinh bát mạch của Tử Linh.

Đương nhiên, áp lực mà sức mạnh Long hồn tạo ra đối với linh hồn trên các phương diện cũng vô cùng to lớn.

Tử Linh lúc này giống như một dây cung đang bị kéo căng vô hạn, chỉ cần không đứt thì sẽ càng lúc càng mạnh, nhưng một khi sụp đổ vượt quá giới hạn chịu đựng, thì tuyệt thế bảo cung này cũng hoàn toàn báo phế.

Giữa việc trở nên mạnh mẽ hơn và sụp đổ chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng.

“Nha đầu, chống trụ lấy, bất kể chuyện gì xảy ra cũng nhất định

phải kiên trì, ta luôn ở bên cạnh nàng!" Lời nói của Đế Tôn truyền thẳng vào tai nha đầu không sai một chữ, Tử Linh tuy đang trong trạng thái trầm thụy tuyệt đối, không dám có một tia phân tâm linh hồn nào, nhưng vẫn như nghe được tiếng nói của Đế Tôn mà nghiêm túc khẽ gật đầu.

Sức mạnh đồ đẳng Long kiếp cuối cùng cũng bị nha đầu hoàn toàn phân giải luyện hóa trong quá trình đau đớn tột cùng, tất cả áp lực cũng dần chuyển hóa thành nguồn bổ cấp nâng cao thực lực, khiến khí tức dao động tỏa ra quanh thân Tử Linh trở nên cường hoành hơn vài phần.

Ngay sau đó, đạo kiếp quang thứ hai thuận thế giáng xuống, một đồ đẳng thần thú có sức mạnh tương đương với đạo Long đồ đầu tiên, toàn thân lấp lánh phượng hoàng hỏa hồng lại lần nữa xuất hiện.

"Trời ạ... một Long một Phượng!

Đại ca, lai lịch của Tam Sinh Cổ này lớn đến mức nào?

Khiến thiên đạo căm ghét đến mức này sao?" Ngộ Không nhịn không được lên tiếng cảm thán, nhưng cũng là sự cảm thán đầy kính sợ.

Ngộ Không tự hỏi nếu là mình đối đầu với Tam Sinh Cổ, e rằng cũng tuyệt đối không thể có khí phách hơn tiểu cô nương trước mắt, càng không thể thu hút được đội hình thiên kiếp như thế này.

Sức mạnh kinh khủng liên tục lan tỏa vào hư không, áp lực càng mạnh thì sức mạnh phản kháng bộc phát từ cơ thể Tam Sinh Cổ Tử Linh tự nhiên cũng càng mạnh.

Như vậy, uy lực của kiếp biến càng lớn, sóng gió nổi lên trong chiến trường tự nhiên cũng càng mãnh liệt.

Vào thời khắc quan trọng khi những đạo thiên kiếp khủng bố liên

tiếp giáng xuống, từ xa, một nhóm khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện, thu hút sự chú ý của Bát trưởng lão và Ngộ Không.

"Không xong rồi!

Chương 912

Các hạ, một số cường giả cấp trưởng lão của Liên minh Trận pháp đã đến, người đông thế mạnh, khí thế hung hãn!" Đế Tôn căn bản chẳng buồn quan tâm đến những kẻ rác rưởi đó, trực tiếp đánh ra một đạo hồn niệm cho Ngộ Không và Hàm Hàm, ý bảo họ chuẩn bị chiến đấu, sẵn sàng phản kích bất cứ lúc nào.

"Quả nhiên, tên Đế Tôn này lại đang giở trò, may mà lần này bị ta bắt quả tang!

Tam trưởng lão, các mạch trong Liên minh Trận pháp của chúng ta đã có hơn mười thế lực tới rồi, không cần do dự nữa, xông lên thôi!

Trước tiên xé xác tên Đế Tôn kia, sau đó chia nhau huyết mạch Tam Sinh Cổ, thấy sao?" Một tên đạo bào râu dê vẻ mặt âm trầm lên tiếng đề nghị, những kẻ thuộc các mạch bên cạnh đồng thanh hô tốt, cùng lúc độn không, khóa chặt vị trí Tam Sinh Kiếp giáng xuống.

Mặc cho Đế Tôn đã thiết lập liên tiếp ba đạo quy tắc, cộng thêm các loại kết giới hộ vệ để phòng hộ, nhưng đám trưởng lão Liên minh Trận pháp này cũng không phải hạng vừa, kẻ nào kẻ nấy đều là những nhân vật có nội hàm thâm hậu, thông thiên triệt địa.

Quan trọng hơn, đối phó với những lão già tinh thông trận pháp này, nếu đánh thực chiến thì chúng chỉ là hạng chờ bị ăn đòn, nhưng trong trận địa chiến, khi có đủ thời gian chuẩn bị thi triển trận pháp, uy lực của mỗi kẻ trong đám đó đều là những nhân vật kinh người lấy một địch trăm, căn bản không phải ai cũng có thể đuổi đi được.

"Ra tay!" Ầm ầm ầm!

Đủ loại ánh sáng trận lực không ngừng lấp lóe, gầm rú xung quanh các quy tắc mà Đế Tôn giải phóng.

Một đợt hỏa lực thâu xuất cường hoành như vậy liên tiếp bùng nổ, nhưng vẫn không thể làm chấn toái bất kỳ đạo quy tắc nào của Đế Tôn.

"Mẹ kiếp!

Tên Đế Tôn này cư nhiên có nội hàm thâm sâu như vậy, may mà lần này chúng ta đông người, nếu không muốn nhắm vào tiểu tử này quả thực không phải chuyện dễ dàng." Tên đạo bào râu dê cười lạnh lùng: "Không sao, chúng ta đông người, mỗi người tự thi triển sức mạnh của mình thì tương đương với việc từng người một đối kháng với Đế Tôn, tự nhiên không phải là đối thủ.

Nhưng nếu tất cả chúng ta dồn sức lại, cùng nhau dẫn động một sát phạt tuyệt trận đủ mạnh, uy lực đó sẽ là khôn lường." Lời của râu dê rõ ràng đã nhắc nhở mọi người, tất cả lập tức thử ngưng tụ hồn lực lại, thay đổi chiến thuật tản mạn trước đó, bắt đầu hợp lực chuẩn bị chiến đấu.

"Ngay bây giờ!

Không được để hồn lực ngưng tụ hoàn thành, nếu không hậu quả khôn lường!" Bát trưởng lão ra lệnh một tiếng, là người đầu tiên đạp không xông ra nghênh chiến đám trận pháp sư trước mặt.

Phía sau, Ngộ Không nhổ ra vài sợi lông khỉ, huyễn hóa ra không ít khỉ con đi theo tác chiến.

Còn về phía ngoài cùng là Hàm Hàm, ở trạng thái bình tĩnh, nó có thể chấp hành mệnh lệnh của Đế Tôn một trăm phần trăm, cư nhiên trực tiếp dùng cây cột còn lại trong tay làm vũ khí, bám sát Ngộ Không xông lên.

"Ha ha ha, Đế Tôn, xem ra ngươi thật sự cùng đường bí lối rồi, phân thân không kịp nên mới lôi mấy con vật trong vườn bách thú ra

nộp mạng, cũng thú vị đấy.” Tên râu dê chiếm giữ vị trí trung tâm, một mặt ngưng tụ bản nguyên hồn lực của đám người xung quanh trên diện rộng, một mặt mở miệng trào phúng Đế Tôn.

“Hừ, trời tạnh mưa ngừng rồi, ngươi lại cảm thấy mình được rồi sao?” “Không phải ta cảm thấy, mà là ta... cũng thấy thế!” Ánh mắt tên râu dê bốc lên sát ý, chỉ trong sát na, một sát lục quang trận màu tím đen khổng lồ dưới sự chủ đạo của y, dung hợp với hồn lực của hàng chục trưởng lão đỉnh cấp mạch trận pháp nhanh chóng hiện ra.

Không hổ là đỉnh tiêm sát trận được ngưng tụ từ hồn lực của nhiều cao thủ như vậy!

Vô cùng vô tận quỷ mị màu đen không ngừng ngưng tụ trong chiến trường, sau đó khóa chặt khí tức của mấy người Đế Tôn, điên cuồng lao tới.

“Ha ha ha, hiện tại hồn lực đã đủ, ưu thế chiến thuật biển người của Quỷ Mị Tuyệt Trận có thể phát huy đến mức tối đa.

Một trăm không đủ thì năm trăm, năm trăm không đủ thì một ngàn, cho đến khi đè bẹp các ngươi mới thôi!

Ta phải xem thử ai có thể cản được ta!” Quỷ Mị Tuyệt Trận chính là đỉnh tiêm sát trận của mạch Lệ Quỷ Đường nơi tên đạo bào râu dê tọa trấn.

Đặc điểm lớn nhất của trận pháp này có hai điểm: Thứ nhất, không có giới hạn thi pháp, chỉ cần hồn lực đủ mạnh là có thể mô phỏng ra vô cùng vô tận cá thể chiến đấu quỷ mị, và cấp độ chiến lực của mỗi cá thể sẽ được quyết định bởi phương pháp bố trí các cấp độ trận văn khác nhau.

Hiện tại vì nguồn bổ cấp hồn nguyên vô cùng sung túc, râu dê quả đoạn chọn khắc họa trận văn ở cường độ cấp cao nhất, như vậy áp

lực mang đến cho đám người Đế Tôn lập tức tăng vọt.

Đặc điểm thứ hai của trận pháp này chính là tính chất độc lập đặc thù của nó.

Trận pháp này không giống các trận khác cần người thi pháp phải tuyệt đối khống chế và duy trì mới có thể vận hành bình thường, U Minh Tuyệt Trận một khi đã giải phóng, trừ phi những cá thể quỷ mị được ngưng tụ ra bị giết sạch, nếu không đối thủ dù có hạ sát người thi pháp trước cũng tuyệt đối không thể chấm dứt nhịp độ vận hành của trận này.

Ba người Ngộ Không nhanh chóng phát hiện ra hai đặc điểm này, họ bị càng lúc càng nhiều quỷ mị tấn công và bao vây, cuối cùng vì số lượng quỷ mị quá đông, thậm chí ba người họ có thể bị hoàn toàn ngó lơ.

Chỉ cần mười mấy con quỷ mị lao lên nhằm vào một người để nộp mạng cũng có thể hoàn toàn giữ chân nhịp độ phòng ngự của ba người, những cá thể quỷ mị còn lại có thể trực tiếp băng qua như đi trên đất bằng, lao thẳng tới vị trí trận văn phía sau để phát động tấn công cường hoành.

Cảm nhận được cục diện phòng thủ phía sau gần như mất khống chế, Đế Tôn khẽ cau mày nhưng không hề hoảng loạn, hai con ngươi lấp lánh ánh kim quang mãnh liệt quét ngang ra phía sau.

Trong sát na, khắp nơi đều là hồn hoa vô cùng vô tận nhanh chóng sinh sôi, ngăn chặn khí thế của tất cả quỷ mị như một cơn lốc quét ngang.

Chương 913

"Ha ha ha!

Quân sư, tuyệt trận của Quỷ Mị Đường quả thực xứng danh thánh thuật sát phạt đệ nhất Miêu Cương!

Quỷ mị cuồn cuộn xông lên như vậy, ai mà đỡ nổi chứ?" Lão đạo râu dê cười một cách bỉ ổi: "Đừng vội, đây mới chỉ là món khai vị thôi, nếu Đế Tôn ngay cả giai đoạn đầu của Quỷ Mị Tuyệt Trận cũng không thể chống đỡ, thì ta chỉ có thể nói hắn quá coi thường người khác rồi..." Vô số hồn hoa lần lượt bị Đế Tôn cưỡng ép dẫn nổ, mỗi tiếng nổ vang lên đều có thể tạo ra một cuộc thảm sát trên diện rộng đối với những bóng đen quỷ mị vô tận xung quanh.

Cùng lúc đó, quá trình độ kiếp của Tam Sinh Cổ Tử Linh bên cạnh cũng đã tiến triển được một nửa.

Tiếng lôi minh gào thét tung hoành khắp trời, những tiếng nổ vang rền không dứt bên tai, cũng khiến toàn bộ chiến trường trông giống như một luyện ngục dữ tợn trong đêm tối.

Không ai có thể ngờ rằng kiếp tượng của nha đầu này lại khủng bố đến vậy, thậm chí còn xuất hiện không ít đồ đằng cự thú Hồng Hoang đỉnh cấp từng hoành hành bát phương thời thượng cổ.

Thật khó tưởng tượng ba đời của nha đầu này đã trải qua những gì mà phong phú đến thế, và thân phận thực sự của bản thể nàng sẽ là ai!

Nữ tử, lại có Đế tượng, chỉ với hai điều kiện hạn định này đã có thể thu hẹp phạm vi thần ma thượng cổ lại rất nhỏ.

Nhưng bất kể thu hẹp thế nào, Đế Tôn đều hiểu rõ một điều, thân

phận bản thể của nha đầu này thời thượng cổ nhất định cực kỳ không đơn giản!

Nếu là một vị đại thần thượng cổ, thì không còn nghi ngờ gì nữa, đó sẽ là thần nguyên hoàn mỹ cho cổ ma hồn lục giai của Đế Tôn phụ thể.

Nếu là một đại lão cấp Ma Hoàng thượng cổ đỉnh cấp, thì chắc chắn là BOSS cuối cùng của cổ ma hồn lục giai trên chiến trường Miêu Cương!

Nhưng bất kể là thân phận gì, Đế Tôn cũng tuyệt đối không để bất kỳ ai quấy rầy nàng vượt qua kiếp nạn, kẻ nào dám nảy sinh ý đồ vào lúc này, Đế Tôn nhất định sẽ xóa sổ kẻ đó.

"Nhìn hình dáng đồ đằng, tám phần mười nên là đại ma thượng cổ Tam Sinh Cổ, bởi vì trong đồ đằng lấy thú làm chủ thể.

Nhưng nếu đúng là như vậy, thì cũng nhất định là một đại ma hám thế đỉnh cấp nhất!" Bát trưởng lão lẩm bẩm tự nhủ, lúc này nhìn biểu tình của y không khó để thấy y sợ hãi kết cục như vậy giáng xuống đến nhường nào.

Không vì gì khác, chỉ riêng cửa ải trong lòng Đế Tôn thôi đã khiến Bát trưởng lão phải đổ mồ hôi hột thay.

Tốn bao công sức để bảo hộ một con ma, định sẵn là sẽ đi tới phía đối lập, điều đó e rằng quá tàn khốc.

Rắc rắc rắc!!

Cuối cùng, đạo hám thế kinh lôi cuối cùng rốt cuộc đã nổ vang, nơi tận cùng của cửu thiên, mây ma dày đặc đen kịt không ngừng ngưng tụ, đạo kiếp tượng cuối cùng 'cửu cửu quy nhất' rốt cuộc cũng giáng lâm.

Chỉ trong sát na khi nhìn thấy cảnh tượng đó, tất cả mọi người

trên chiến trường đều bản năng dừng mọi động tác.

Bởi vì thứ họ nhìn thấy chính là đồ đằng của hai đại chí tôn cường giả thượng cổ là Ma Đế Xi Vưu cùng với Hiên Viên Hoàng Đế cùng lúc hiện ra rực rỡ!

"Trời ạ... con bé này rốt cuộc là ai!

Cư nhiên có thể mời được cả Nhân Hoàng và Ma Tôn thượng cổ ra, Tam Sinh Cổ này quả thực quá đáng sợ rồi!!" Đế Tôn đứng hộ vệ bên cạnh Tử Linh cũng ngẩn người, cảnh tượng chấn động như thế này, ước chừng ngay cả những người sở hữu Đế tượng cấp bậc như Ngọc Đế cũng tuyệt đối không thể có phô trương như vậy.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc, điều đáng sợ hơn còn ở phía sau!

Tại nơi sâu nhất trên đỉnh mây, bỗng nhiên ngưng tụ ra một đạo truyền thế cổ kinh toàn thân màu kim lam!

Những tia sáng vàng phát ra từ bộ kinh văn đó theo đồ đằng rót thẳng xuống, hòa quyện hoàn mỹ vào không gian linh hồn của nha đầu, dung nhập làm một.

Cuối cùng!

Hai đạo đồ đằng nghịch thiên Nhân Hoàng và Ma Tôn đồng thời bộc phát, sức mạnh kiếp diệt khủng bố cuối cùng cũng giáng xuống, nhưng Tử Linh cư nhiên dựa vào những minh văn màu vàng nhảy ra từ kinh văn kia, ngưng tụ thành một đạo trận quang vô cùng tinh xảo, ngăn cản hoàn mỹ hai đại chí tôn đồ đằng thượng cổ.

"Kiên trì trụ lấy, đợt cuối cùng rồi!" Đế Tôn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình ở bên cạnh, siết chặt nắm đấm, không ngừng cổ vũ trong lòng.

Trên chiến trường, các lộ cường giả cũng không rời mắt nhìn

chằm chằm lên thương khung, muốn xem thử thứ được thai nghén ra từ Tam Sinh Cổ là thần hay là ma!

Ầm ầm ầm!

Những dao động sức mạnh kinh khủng rốt cuộc vang lên, tất cả sự huyên náo nhanh chóng rơi vào tịch diệt, Tam Sinh Kiếp cuối cùng cũng bình lặng lại, những mảnh vụn vỏ thạch hóa trên người Tử Linh lần lượt tan biến, một cái kén bạc khổng lồ toàn thân vô cùng tinh xảo hiện ra trước mặt mọi người.

Chương 914

“Thành công rồi!

Đế Tôn các hạ, thành công rồi!!” “Không chỉ là Tam Sinh Cổ thật sự độ kiếp thành công, mà hiện tại chúng ta phải làm sao đây?” Phía đối diện chiến trường, đám đại năng trận pháp không khỏi bàn tán xôn xao, trước trận thế như vậy, tất cả mọi người đều bị hù dọa ở những mức độ khác nhau.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu con Tam Sinh Cổ này thật sự hoàn mỹ lột xác thành hình, là thần hay ma thì không dám khẳng định.

Nếu đánh cược đúng thì tốt, nhưng nếu là một thần thai nhất định sẽ trợ giúp Đế Tôn, đến lúc đó đám trưởng lão này căn bản không thể là đối thủ của phe Đế Tôn được.

“Thú vị đấy, xem ra ta phải sớm chuẩn bị mới được.

Truyền lệnh của ta, tất cả mọi người dốc sức tấn công cái kén bạc kia!” Sự thay đổi đột ngột của tên đạo bào râu dê cũng khiến đám trưởng lão chính pháp xung quanh thầm bàn tán, nhưng họ đều hiểu rõ lúc này không còn lựa chọn nào khác, bất kể quyết định đưa ra là đúng hay sai, tất cả mọi người đều nên tập trung sức mạnh vào một điểm.

“Thôi vậy, nghe theo mệnh trời đi, tấn công!!” Tên râu dê tiếp tục thao túng chủ trận, những kẻ khác lần lượt tách khỏi nguồn năng lượng của chủ trận, sử dụng các thủ đoạn của riêng mình tấn công cái kén bạc từ các hướng khác nhau.

Nhất thời, vô số ác linh trên chiến trường không ngừng gào thét điên cuồng, tấn công dữ dội vào quy tắc kết giới mà Đế Tôn giải phóng, các đại trưởng lão trận pháp khác bắt đầu thống nhất mục tiêu tấn công, toàn bộ chiến trường rơi vào trạng thái giằng co gay gắt.

Đế Tôn âm thầm thở phào một cái, nha đầu rốt cuộc đã vượt qua Tam Sinh Kiếp thành công, tiếp theo phải dựa vào việc dốc toàn lực thâu xuất để duy trì giai đoạn cuối cùng là phá kén thành bướm.

"Hiên Viên Kiếm!!" Đế Tôn gầm lên một tiếng, phóng thần kiếm ra không trung, mang theo kiếm mang sát thương vô cùng tận lao xuống!

Cùng lúc đó, Thực Thiết Thú vốn bị Đế Tôn phong tỏa trong quy tắc lãnh địa hoàn toàn bộc phát, đôi mắt trở nên tinh hồng, bản thể tỏa ra khí tức khát máu mạnh mẽ, gào thét chấn thiên động địa, xé nát quy tắc lãnh địa ngay tại chỗ, lao thẳng về hướng Hiên Viên Kiếm đang di chuyển.

Khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười hài lòng, rõ ràng hắn đã dùng thần khí Hiên Viên Kiếm làm mồi nhử Thực Thiết Thú, lợi dụng cơn giận cuồng bạo của Thực Thiết Thú đối với thanh kiếm này để chuyển dời sức chiến đấu điên cuồng không thể cản nổi sang chiến trường đối diện.

Chỉ trong vài nhịp thở, thân hình khổng lồ của Thực Thiết Thú đã hoàn toàn sát nhập vào trận doanh của đối phương, càng lúc càng nhiều trưởng lão hệ trận pháp bị nắm đấm cuồng mãnh của Thực Thiết Thú đánh bay lên trời, mỗi lần ra tay đều là những thủ đoạn cuồng bạo xé nát tất cả diễn ra liên tiếp.

Hống!!

Một tiếng gào thét phẫn nộ mang theo luồng âm thanh không thể cản nổi, oanh ra một đạo xoáy khí dữ tợn sâu hàng chục mét!

"Trời ạ, tên to xác này là thứ gì vậy?

Tại sao ta cảm thấy như một cái thế ma thần đang lao về phía mình vậy!" Không ít trưởng lão hệ trận pháp xung quanh hoàn toàn bị

đánh cho sợ hãi, họ chưa từng thấy con cự thú nào bùng nổ điên cuồng và hung mãnh đến thế.

"Nghe đồn Thực Thiết Thú là tọa kỵ của Ma Tôn thời thượng cổ, đã vô số năm không lộ diện, những ghi chép về dòng máu của mạch này vô cùng ít ỏi, ta căn bản không biết phải đối phó thế nào!" Ánh mắt tên đầu mục râu dê lập tức trở nên lạnh lẽo thêm vài phần: "Nếu ta không đoán sai, con Thực Thiết Thú này chắc là đang truy kích thanh kiếm kia, Đế Tôn đã lợi dụng cơn giận của Thực Thiết Thú đối với thanh kiếm đó để chuyển lửa giận của nó sang chúng ta, chỉ cần ta có cách hạn chế phạm vi bay của thanh kiếm đó là có thể ngăn cản được tên to xác này!" Quả nhiên, đối phương lập tức đưa ra phản ứng, đủ loại trận pháp phong ấn khóa chặt thần khí Hiên Viên Kiếm, nhanh chóng hạn chế tốc độ bay của nó.

Đế Tôn hừ lạnh một tiếng: "Ngươi có Trương Lương kế, ta có tường thê, để xem ngươi kháng cự ta thế nào!" Thần Ma Phần Thiên Diễm mạnh mẽ hiện ra một đạo đồ đằng hỏa diễm trên đỉnh đầu Đế Tôn, bao phủ hoàn toàn khu vực của hai người Đế Tôn, mặc cho các lộ ma hồn có phát động tấn công điên cuồng đến mức nào cũng không thể phá vỡ phạm vi thủ hộ của hai người.

"Trời ạ, đây mới là sự thể hiện sức mạnh mạnh nhất của Thần Ma Phần Thiên Diễm của Đế Tôn các hạ sao!!" Bát trưởng lão hoàn toàn chấn kinh trước cảnh tượng trước mắt, y biết thực lực của Đế Tôn rất mạnh, nhưng khi át chủ bài thực sự được đưa ra, y mới hiểu rõ rốt cuộc khoảng cách giữa những người thừa kế Miêu Cương nhất mạch và Đế Tôn là lớn đến nhường nào.

"Đám các ngươi đừng có ở đây mà cùng binh độc vũ nữa, đến từ đâu thì biến về đó đi, trật tự của Miêu Cương sắp được viết lại rồi!" Tên đạo bào râu dê lạnh lùng nhìn chằm chằm Đế Tôn: "Ta đã nắm rõ phương thức chiến đấu của ngươi như lòng bàn tay, ngươi giỏi nhất

là mượn việc dẫn nổ hồn hoa để sát thương đối thủ trên diện rộng, nhưng cần phải làm rõ một điểm, tất cả trưởng lão các thế lực có thể tiến vào chiến trường này đều không phải hạng tham sống sợ chết, thủ đoạn mà ngươi có thể điều khiển, ta cũng có thể điều khiển được!

Thử nghĩ xem, nếu trên chiến trường có hàng trăm hàng ngàn ác linh bao vây cái kén khổng lồ mà ngươi dốc lòng thủ hộ, rồi thông qua thủ đoạn đặc thù của ta dẫn nổ chúng, hậu quả sẽ thế nào?" Nụ cười trên mặt râu dê càng lúc càng âm hiểm, hai lòng bàn tay nhanh chóng kết quyết, một phiên bản biến dị của trận pháp quỷ dị nhanh chóng được kích hoạt, tất cả ác linh được triệu hồi từ pháp trận trung tâm đều trở nên cuồng bạo ngay sau đó!

Vô cùng vô tận ma diễm thiêu đốt rạt rào trên người những ác linh đó, những tiếng gào thét tà ác khiến người ta da đầu tê dại tràn ngập khắp mọi ngõ ngách của chiến trường!

Sắc mặt Đế Tôn khó coi thêm vài phần.

Nếu ở đây chỉ có mình hắn, hắn tự nhiên sẽ đại khai đại hợp giết một trận tơi bời, tất cả mọi người đều sẽ phải bỏ mạng tại đây, nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là bảo vệ cái kén khổng lồ do Tử Linh hóa thành ở phía sau, nếu để luồng sức mạnh bùng nổ đó hoàn toàn phát tác, dù mạnh như Đế Tôn cũng khó lòng đảm bảo cái kén không bị phá hủy.

"Đế Tôn, ta muốn ngươi nhìn cho thật rõ, rốt cuộc là sức mạnh nào đã hủy diệt tất cả của ngươi!" Râu dê đột nhiên lộ ra biểu tình vô cùng dữ tợn, trên mặt y bắt đầu hiện ra đủ loại ma văn quỷ dị vô cùng phức tạp.

Hóa ra, tên râu dê thần bí thống lĩnh trận doanh trận pháp này chính là người sở hữu bản nguyên cổ ma hồn lục giai thứ năm phụ thể!

Sức mạnh ma hồn mạnh mẽ hoàn toàn thức tỉnh, thiêu đốt triệt để

mọi ác linh đang rực lửa trên chiến trường, mảnh tịnh thổ phía sau lúc này cũng hoàn toàn biến thành một chiến trường luyện ngục.

"Đạo trưởng..." Cảnh tượng này xuất hiện cũng hoàn toàn chấn nhiếp tất cả trưởng lão mạch trận pháp xung quanh, sở dĩ họ chọn liên thủ ra tay đều vì muốn giành lấy lợi ích lớn hơn cho môn mạch trận pháp của mình, chứ tuyệt đối không có ý định giúp ác làm càn, hỗ trợ cổ ma hồn gây loạn Miêu Cương.

Nhưng lúc này dù muốn vùng vẫy phản kháng cũng không còn cơ hội nữa rồi.

"Xin lỗi, nhắc nhở các vị, trận chiến này ta nhất định phải thắng, công lao của các vị ta sẽ mãi khắc ghi." Trong lúc hoảng hốt, sau lưng tên râu dê đột nhiên giáng xuống một đạo ma chỉ khổng lồ, bàn tay chộp lấy tất cả các trưởng lão trận pháp xung quanh vào lòng bàn tay, sức mạnh thôn phệ mạnh mẽ bắt đầu điên cuồng hấp thụ linh hồn bản nguyên của mỗi trưởng lão đang bị tù cấm, trong nháy mắt đã hút khô linh hồn hoàn toàn.

"Tru thiên tà ma, cửu u ác linh, hãy theo bước chân ta mà gào thét đi!" Ầm ầm ầm!!

Chương 915

Trong sát na, sức mạnh linh hồn khủng bố hoàn toàn tuôn trào, mỗi đạo ác linh đang thiêu đốt trên chiến trường đều như được ban cho sức mạnh tà ác vô thượng, thân thể điên cuồng phình to, trong thời gian ngắn đã trưởng thành thành một quân đoàn ác mộng không thể cản nổi.

Mỗi đạo ác mộng ác linh có thể hình đều vượt quá mười mét, sải những bước chân khổng lồ nghiền nát về phía vị trí của Đế Tôn.

"Ta phải xem thử lần này ngươi lấy sức mạnh gì đối kháng với ta!" Đế Tôn hiểu rằng, tên râu dê này có thủ đoạn thôn phệ hồn lực của người khác, sau khi kết hợp với hồn lực chung của những người đó rồi mới giải phóng bản nguyên cổ ma hồn, tương đương với việc phóng đại vô hạn nền tảng sức mạnh của mấy chục người, sức chiến đấu tổng hợp mà nó hiển thị ra rõ ràng đã đạt đến đỉnh phong cực hạn mà một cổ ma hồn lục giai phụ thể nên có.

"Hiên Viên Kiếm!!" Một lần nữa nắm chặt thần khí trong tay, Đế Tôn bay lên không trung, chém một kiếm tuyệt sát về phía con ác mộng ác linh gần nhất.

Lực bộc phát của Đế Tôn kinh người đến mức nào, việc chém diệt một con ác linh trong một đòn không thành vấn đề.

Nhưng mấu chốt là diệt được một con lại có thêm nhiều con khác ập tới, cứ đánh như vậy căn bản không có khả năng bảo vệ cái kén phía sau.

"Thảm rồi thảm rồi, với những người tu hệ giải linh, những con ác mộng ác linh này nếu phát động tấn công đơn lẻ thì Đế Tôn các hạ sẽ đối phó dễ dàng, nhưng dưới sự thao túng của trận pháp của râu dê

để hoàn thành chỉ lệnh thống nhất, Đế Tôn hai đấm khó địch bốn tay, căn bản không có khả năng chống đỡ, trừ phi có cách hóa giải hiệu quả trận pháp, nếu không sẽ là một tử cục!" "Đế Tôn, đừng giãy giụa nữa, ta biết tuy công pháp thủ đoạn của ngươi tầng tầng lớp lớp nhưng lại không tinh thông trận pháp, không thể hóa giải trận nhãn của ta, tự nhiên cũng không có năng lực đối kháng với ta, thúc thủ chịu trói đi!!" Râu dê đắc ý đến cực điểm, không ngờ trước mắt mọi dấu hiệu đều cho thấy Đế Tôn thực sự không còn nhiều cách đối phó.

Vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, khi nhìn thấy con ác mộng ác linh khổng lồ mà râu dê giải phóng sắp đạp nát đạo quy tắc kết giới cuối cùng mà mình bố trí, cái kén khổng lồ được Đế Tôn bảo vệ bấy lâu phía sau cuối cùng cũng tỏa ra luồng kinh thế chi quang vô cùng rực rỡ!!

"Ca ca, chúng ta bình thủy tương phùng, nhưng lúc muội lịch kiếp huynh lại sẵn lòng xả thân bảo vệ, xem ra muội đã tìm đúng chủ tử định mệnh rồi!!" Cái kén bạc khổng lồ không hề nứt ra ngay lập tức, nhưng truyền âm linh hồn từ bên trong đó lại vô cùng chính xác truyền vào não hải của Đế Tôn.

Một cách lặng lẽ, hai đạo kim quang vô cùng thuần khiết tràn vào sâu trong linh hồn Đế Tôn, chính là những phù văn màu vàng từng xuất hiện khi Tam Sinh Kiếp giáng xuống!

"Đây là bí pháp vô thượng để phá giải trận này, coi như muội báo đáp ơn nghĩa bảo hộ của ca ca." Giọng nói của Tử Linh dường như có chút thay đổi, rũ bỏ vài phần non nớt của thiếu nữ, thêm một tia ung dung và trưởng thành, giống như thiên âm của nữ thần từ trên cửu thiên vọng xuống, vang vọng tâm hồn người ta.

Sau khi nhận được sự chỉ dẫn của nàng, Đế Tôn lập tức bắt đầu hấp thu những minh văn màu vàng đó trong đầu, hóa ra đó là hai đạo bí

pháp truyền thừa kỳ trân thời thượng cổ!

"Tốt quá, quả nhiên là một trận mưa rào đúng lúc!" Đế Tôn thầm nghĩ như vậy, trong con ngươi một lần nữa tỏa ra hai đạo kim quang rực rỡ, tinh thần lực mạnh mẽ phun trào như suối vọt, nhanh chóng khắc họa ra một đạo đồ đằng trận pháp màu vàng vô cùng rực rỡ trong phạm vi trăm mét dưới chân!

Trong sát na, kỳ trận thượng cổ Thiên Nhất Độn Giáp Trận đã bị chôn vùi bao năm hoàn mỹ thành hình!

Khoảnh khắc trận pháp được kích hoạt, cả thiên địa dường như đều bị khí tức phục tô của trận pháp dẫn dắt mà sinh ra cộng minh!

Chư thiên vạn đạo, vạn tia thụy thái đồng loạt giáng xuống, xoay quanh pháp trận màu vàng.

Đủ loại dấu hiệu tường thụy liên tục hiện ra, mỗi đạo đồ đằng xuất hiện đều hóa thành thiên địa chi lực thuần túy nhất, bao phủ khu vực đồ đằng của chiến trường, dẫn động ra những biến hóa quỷ dị chưa từng có!

Ầm ầm ầm!!

Thần trận phục tô, từ sâu trong địa mạch trào dâng vô cùng tận thượng cổ trận linh, bắt đầu điên cuồng phản kích lại đám ác mộng ma hồn kia!

Sự gia trì của các loại nguyên tố thiên địa bắt đầu nhanh chóng phân giải khí tức nguyên thủy của đám ác mộng ma diễm, cũng khiến đại trận cốt lõi mà râu dê giải phóng đi tới sụp đổ.

"Không thể nào!

Đây là trận pháp quỷ dị gì, ta chưa bao giờ thấy qua!" "Một trong mười đại thần trận thượng cổ — Thiên Nhất Độn Giáp Trận!!" Đế Tôn kiêu ngạo hô lên cái tên đó, đồng thời cũng bước thêm một bước

xác nhận thân phận bản thể năm đó của Tử Linh.

"Cửu Thiên Huyền Nữ..." Bát trưởng lão ngây người nhìn chiến trường, lẩm bẩm thốt ra cái tên đó.

"Ai?

Cửu Thiên Huyền Nữ?

Chẳng lẽ là vị nữ đế trong nhân gian sánh ngang với thượng cổ Tam Hoàng sao?" Ngoài nàng ra thì còn có thể là ai được nữa?

Bát trưởng lão chấn động nhìn Ngộ Không mà giao lưu.

"Thiên Nhất Độn Giáp Trận vốn là kiệt tác của Cửu Thiên Huyền Nữ, từng không chỉ một lần giúp nhân tộc đại lục hoàn thành những cuộc biến cách cấp sử thi.

Đặc điểm lớn nhất của trận pháp này là có thể sinh ra sự cộng minh mãnh liệt với các vị thần linh của chư thiên vạn đạo, dẫn dắt viện trợ từ tám phương, những trận linh được thai nghén ra bẩm sinh đã có bản năng áp chế ma khí, quả thực là khắc chế hoàn mỹ đối phương.

Mọi nỗ lực của Đế Tôn lão đại cuối cùng đã không uổng phí, đợi đến khi thần nguyên của Tam Sinh Cổ thể Cửu Thiên Huyền Nữ thức tỉnh, tiến độ tiến hóa cổ ma hồn lục giai cũng có thể nâng cao đáng kể!" Bát trưởng lão thực sự phát từ nội tâm mà mừng cho Đế Tôn, y hiểu rõ người có thể kết thúc loạn lạc Miêu Cương chỉ có Đế Tôn, lần trưởng thành này đã bù đắp hoàn hảo khoảng trống của Đế Tôn về mặt nhận thức hệ thống chiến đấu Miêu Cương, từ nay về sau dù gặp phải đối thủ mạnh thế nào, Đế Tôn cũng sẽ có thực lực áp chế, không còn phải lo lắng bị bất kỳ thủ đoạn nào nhắm vào nữa.

Ầm ầm ầm!

Lực chấn động khủng bố bùng nổ điên cuồng!

Chương 916

Vô số trận linh trên chiến trường nhanh chóng nuốt chửng hoàn toàn tất cả ác mộng ma hồn, cho đến khoảnh khắc cuối cùng, tuyệt trận bản mệnh của râu dê rốt cuộc vỡ tan, cả người y như phát điên mà gào thét...

"Không thể nào, đã chuẩn bị nhiều như vậy cư nhiên cuối cùng lại công cốc, ta không phục!" Đế Tôn lộ ra một nụ cười lạnh, hóa thành một đạo lưu quang đáp xuống vững vàng trước mặt râu dê, đặt một bàn tay lên đỉnh đầu y, để mặc bản nguyên Phần Thiên Diễm bắt đầu thôn phệ sức mạnh ma hồn trong cơ thể y.

Đến đây, Đế Tôn đã thu hoạch hoàn mỹ đạo bản nguyên cổ ma hồn lục giai thứ năm, có được truyền thừa trận pháp của Cửu Thiên Huyền Nữ, thực lực tiếp tục thăng tiến mạnh mẽ.

Nhìn thấy sức sống của tên râu dê làm ác đa đoan trước mặt nhanh chóng biến mất, chiến sự ở bên chiến trường này tuyên bố kết thúc hoàn mỹ.

Rắc!!

Cùng lúc đó, cái kén khổng lồ phát quang phía sau cũng truyền đến tin tốt, những vết nứt nhanh chóng hiện ra, có nghĩa là Cửu Thiên Huyền Nữ trùng sinh sau khi hoàn thành độ kiếp rốt cuộc sắp ra đời rồi!!

"Đời này muội viên mãn vì Tam Sinh Kiếp, huynh chính là chấp niệm duy nhất muội muốn thủ hộ." Giọng nói như vậy đột nhiên truyền ra từ hư không, làm kinh động cả Bát trưởng lão và Ngộ Không, ngay cả Thực Thiết Thú Hàm Hàm vốn luôn có cảm xúc dao động cực kỳ bất ổn cũng yên tĩnh ngồi xuống quan sát phía đó.

Vô số màu sắc như ánh hà quang bộc phát ra từ những vết nứt.

Tam Sinh Kiếp diệt, phá kén hóa tiên!

Khi gặp lại, thiếu nữ linh động kia đã biến mất, thay vào đó là hình ảnh một vị nữ thần hoàn mỹ không chút tì vết như tiên tử cửu thiên giáng trần.

"Hóa thân tái thế của Cửu Thiên Huyền Nữ!

Các hạ quả thực là hồng phúc tề thiên nha!" Bát trưởng lão xúc động đến mức sắp khóc.

Với tư cách là người thừa kế nội môn của Thần Nông nhất mạch, Bát trưởng lão có hiểu biết về các lộ thần ma thời thượng cổ.

Cửu Thiên Huyền Nữ, ngoại trừ đại thần Nữ Oa ra, là nữ tử duy nhất có thể đạt đến cấp Nhân Hoàng, có thể thấy vị thế của một con Tam Sinh Cổ quan trọng đến mức nào.

Vạn trượng hà quang chính là thần nguyên của Huyền Nữ giáng lâm, bắt đầu điên cuồng gột rửa bản nguyên Thần Ma Phần Thiên Diễm, đồng thời thực hiện một cuộc thanh lý và chỉnh hợp triệt để tất cả các loại năng lượng hỗn tạp trong cơ thể Đế Tôn.

Đế Tôn lúc này khi giải phóng thần nguyên Cửu Thiên Huyền Nữ, trên người sẽ tự động hiện ra một đạo hào quang thất sắc.

Cụ thể thần nguyên của mạch này có thể khai phá ra kỹ năng áo nghĩa Phần Thiên Diễm như thế nào, hiện tại vẫn chưa thể phán đoán.

Dù sao thì bốn đạo bản nguyên cổ ma hồn cuối cùng vẫn chưa tập hợp đủ, việc này vạn lần không thể nóng vội.

"Ca ca, bản thể của muội sẽ tiến vào trong Tu Di giới của huynh, đồng hành cùng huynh trưởng thành, linh hồn của muội sẽ vĩnh viễn ở bên huynh, chỉ cần huynh cần, muội sẽ lập tức huyễn hóa ra cùng

huynh kề vai chiến đấu, trường tương tư thủ, đó mới là điều Linh Nhi thực sự mong cầu." Phải nói rằng, đại lão Đế Tôn đã bị những lời gan ruột của nha đầu này làm cho cảm động.

Thực ra Đế Tôn hiểu rõ, đối phương hiện tại là hóa thân Cửu Thiên Huyền Nữ, không còn là Tử Linh thuần túy kia nữa, nhưng hai người vốn là một thể cộng sinh, tuy sau khi lịch kiếp sức sống của hai người đã dung hợp làm một, nhưng tất cả ký ức và lạc ấn thuộc về Tử Linh đều khắc sâu trong não hải của Huyền Nữ, chưa từng biến mất.

Và cũng chính vào lúc này, Huyền Nữ mới đem những lời mà Tử Linh trước đây không dám nói ra, dũng cảm nói cho hắn biết.

"Yên tâm, có ta ở đây, ta cũng sẽ thủ hộ nàng suốt đời suốt kiếp, không ai có thể làm tổn thương nàng dù chỉ nửa phân nữa." Rắc!!

Nơi chân trời cửu thiên, một tiếng lôi minh khủng bố nổ vang, trong hư không cư nhiên hiện lên một đạo chú ấn kim quang đặc thù không rõ nguyên do!

"Không xong rồi...

đó là một loại phong ấn chú thuật không truyền ra ngoài khác của Thần Nông nhất mạch chúng ta ngoại trừ Thần Nông Ấn ra, thông thường chỉ khi gặp nguy hiểm cực độ mới được giải phóng, xem ra phía Thần Miếu đã xảy ra chuyện rồi!" Bát trưởng lão vẻ mặt lo lắng nói, cũng khiến Đế Tôn khôi phục lại trạng thái từ sự cảm động và ôn tình.

"Xem ra là mâu thuẫn giữa hai trận doanh liên minh ở Miêu Cương đã đi đến mức kích hóa ở Thần Miếu, đó cũng là cục diện mà ta trước đây không muốn thấy nhất, hiện tại cũng đành phải thản nhiên đối mặt vậy." Ngộ Không gãi gãi đầu: "Ca ca, chúng ta lập tức xuất phát thôi, đi muộn một chút nữa là khó mà ngăn cản được âm

mưu này rồi!

Nhất định là mấy tên cổ ma hồn phụ thể còn lại đang đứng sau thêm dầu vào lửa, nếu không cục diện nhất định sẽ không mất khống chế nhanh như vậy!" Đế Tôn trịnh trọng gật đầu, ban đầu định triệu hoán Thần Ma Chi Dực để cưỡng ép kéo Bát trưởng lão và Ngộ Không bay đi, nhưng lại phát hiện hồn phách của Huyền Nữ lặng lẽ hiện ra.

"Ca ca, từ nay về sau dựa vào năng lực của muội là có thể trực tiếp có được tư thế phi hành không giới hạn, ánh hà quang khắp trời đều sẽ được huynh sử dụng!" Huyền nữ đẹp không tì vết, đôi tay búp măng khẽ vẫy, quả thực gọi đến một đạo hà quang, bao bọc hoàn mỹ ba người Đế Tôn hướng về phía mây trời, tốc độ phi hành căn bản không phải là thứ mà đôi cánh Thần Ma do Đế Tôn hao phí bản nguyên giải phóng có thể so sánh được.

"A ha ha ha, ca ca, giờ đây có Huyền Nữ đại thần giúp đỡ, thực lực tổng hợp của huynh càng thêm như hổ mọc thêm cánh nha!" Ngộ Không cũng phát từ nội tâm mà mừng cho Đế Tôn.

Qua quan sát của Đế Tôn, trong quá trình điều khiển đạo thải hà này, thần nguyên thuộc về Huyền Nữ có thể chu du trong huyết mạch của hắn, điều mà trước đây không một đạo thần nguyên nào có thể làm được, và cũng không thể trực tiếp huyễn hóa ra linh hồn bản nguyên để cùng kề vai chiến đấu.

Nói cho cùng, Huyền Nữ đang dùng bản chất của Tam Sinh Cổ để thực hiện việc dung hợp thực lực triệt để hơn với Đế Tôn, tương đương với việc phó thác toàn bộ sinh mệnh một đời cho Đế Tôn.

Ân tình và món quà như vậy tuyệt đối không phải vài lời có thể diễn tả hết được.

Chương 917

Đế Tôn cũng sẽ dùng toàn bộ sức mình để báo đáp và thủ hộ Huyền Nữ vĩnh sinh vĩnh thế.

Năng lực phi hành siêu tốc đã rút ngắn lộ trình vốn mất ba canh giờ để đến Thần Miếu xuống còn một khắc đồng hồ, tốc độ phi hành tăng vọt gấp năm lần, ngay cả Bát trưởng lão và Ngộ Không cũng chưa từng thấy qua.

Sau khi mọi người đến chiến trường, họ nhanh chóng phát hiện nơi này thực sự đã loạn thành một đoàn.

Nhân lực đầu nhập của hai bên trận doanh lên tới hàng vạn người, chỉ trong chốc lát đã tổn thất hơn một phần mười!

Từng nhóm lớn những người thừa kế đỉnh cấp của Miêu Cương cứ thế ngã xuống một cách vô nghĩa, rồi lại có thể đổi lại được gì chứ?

Chẳng qua chỉ là vật hy sinh cho cuộc âm mưu này mà thôi.

"Tất cả dừng tay cho ta!!" Đế Tôn đứng ngạo nghễ giữa không trung, một tiếng gầm uy chấn cả Miêu Cương!

Tiếng gầm vang dội đó bao phủ hoàn toàn mọi ngõ ngách trong khu vực Thần Miếu.

Tiếng nói này thuần hậu ngưng thực, nội hàm kinh người chứa đựng trong đó khiến ngay cả sáu vị trưởng lão trong Thần Miếu cũng phải kinh hãi sâu sắc.

"Kẻ nào dám can thiệp vào chuyện nội bộ của hai trận doanh liên minh Miêu Cương chúng ta!" Một giọng nói cổ phác nhưng đầy sức xuyên thấu truyền ra từ bên trong kiến trúc Thần Miếu dát vàng.

“Ta là Đế Tôn, đặc biệt tới để ngăn chặn âm mưu này!

Sở dĩ hai trận doanh loạn thành một đoàn tàn sát lẫn nhau đều là do trúng kế của những kẻ bị cổ ma hồn phụ thể!

Tất cả mọi người mau dừng tay, nếu không, bản tôn nhất định trảm không tha!” Đế Tôn một khi đã dám cường thế quân lâm, muốn dựa vào sức một mình để ngăn chặn cuộc phân tranh này thì phải đưa ra thực lực cường hoành khiến người ta nể phục, nếu không chỉ dựa vào một cái miệng thì ai thèm để ý đến một kẻ ngoại lai như hắn.

“Dừng lại cho ta!” Trong sát na, Đế Tôn mãnh liệt điểm vào mi tâm, trên tầng mây, hai đạo cự long kim quang sống động như thật nhanh chóng ngưng tụ.

Cùng lúc đó, đi cùng với những long văn đó giáng xuống là vô số phi quang kiếm ngân vô tận, cùng quân lâm xuống trung tâm chiến trường!

Nơi mỗi đạo kiếm ngân đi qua, phàm là những cao thủ tu sĩ của hai đại liên minh Miêu Cương bị khí tức thu hút, đều sẽ bị định hình toàn bộ động tác ngay khoảnh khắc kiếm ngân nhập thể.

Quy mô của cả hai trận doanh trên chiến trường vượt quá hai vạn người, chỉ trong một chiêu ra tay của Đế Tôn đã tạo ra hiệu quả chấn thiên động địa không thể tin nổi!

“Không biết hiện tại ta đã có tư cách can thiệp vào chuyện này chưa nhỉ?” Hàng vạn tu sĩ có mặt ở hiện trường, tuy cơ thể không cử động được nhưng linh hồn lại không bị ảnh hưởng.

Lúc này trong lòng họ ngoài chấn kinh thì vẫn là chấn kinh.

“Phải có tu vi đáng sợ đến mức nào mới làm được đến trình độ này?

Là thần linh cửu thiên sao?” “Không, thần sẽ không tham gia vào

chuyện của phàm nhân, đây không phải thần, mà là vị nhân trung chí cường giả đứng trên tất cả mọi người.”...

“Đạo hữu tu vi tinh thâm, nếu mâu thuẫn giữa hai đại liên minh có khả năng điều giải, vậy mời vào miếu đường bàn bạc.

Lão Bát, với tư cách là tội đồ của bản môn, ngươi nên biết phải làm thế nào.” Bát trưởng lão nghe lời đại trưởng lão truyền ra từ Thần Miếu, sự kính sợ đối với Thần Miếu trong lòng khiến y cung kính hành lễ về phía đó.

“Các hạ, mời cùng ta vào miếu.” Đế Tôn mỉm cười không nói gì, chỉ gật đầu.

Thực ra ngay từ đầu, Đế Tôn chưa bao giờ coi Bát trưởng lão là quân cờ.

Hai bộ truyền thừa Thần Nông Ấn đã khiến Đế Tôn tin tưởng y trăm phần trăm.

Huống chi trên đường đi, tâm cảnh rộng lớn mà Bát trưởng lão thể hiện cũng tuyệt đối không phải hạng phàm phu tục tử có thể sánh bằng.

Người như vậy nếu không thể thu làm cộng sự, che chở suốt đời, thì Đế Tôn lấy mặt mũi nào đi lại trên đầu sóng ngọn gió của kỷ nguyên thần ma này nữa.

Hai người cứ thế chậm rãi đáp xuống đất, dưới sự chiêm ngưỡng linh hồn của vạn quân hai bên trận doanh, chậm rãi bước vào cánh cửa Thần Miếu đại diện cho đỉnh cao văn minh Miêu Cương.

Cánh cửa vàng cao ngất ngưỡng khắc một bức tượng khổng lồ vô cùng tôn sùng.

“Chắc là Bất Tử Thần Nông đi?

Một trong những đại diện đại thần thực sự thời thượng cổ, chủ nhân vĩnh hằng của đại địa!" Khi Đế Tôn nói ra những lời này, cũng chỉ mang theo một tia tôn kính nên có, chứ không hề có ý ngưỡng vọng.

Chương 918

Bởi vì bản thân Đế Tôn đã là một sự tồn tại vượt qua cực hạn của Tam giới.

Ngay cả một bức tượng khổng lồ cũng không có tư cách nhìn xuống Đế Tôn.

"Mở!" Đế Tôn hô lên một tiếng, cánh cửa vàng khổng lồ trước mặt chậm rãi mở ra hai bên.

Cùng lúc đó, một đạo cự trận kim quang vô cùng thông thấu huyễn hóa ra trước mặt hai người từ hư không!

"Các hạ nhìn xem, hành trình kề vai chiến đấu của ta sắp kết thúc ở đây rồi." Sắc mặt Bát trưởng lão bình tĩnh thản nhiên nói, y nhìn vào pháp trận với ánh mắt thư thái, dường như đã thấy trước kết cục sẽ diễn ra.

"Ồ?

Để ta đoán xem, là phương thức chế tài đặc hữu của Thần Nông nhất mạch phải không?

Ta cùng ngươi giết Tam trưởng lão, cho nên ngươi phải bước qua pháp trận tẩy lễ mới có thể gột sạch tội nghiệt của mình?" Bát trưởng lão trịnh trọng gật đầu: "Đúng là đạo lý này." Đế Tôn cười lớn: "Nhưng chúng ta liên thủ chém giết là những kẻ tội đồ gây loạn Miêu Cương, là những vật ký sinh của cổ ma hồn lục giai, thì có gì sai chứ?

Ta phải xem thử rốt cuộc là sức mạnh gì có thể làm tổn thương ngươi trước mặt ta." Đế Tôn nói một cách bình tĩnh, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác bá đạo không thể kháng cự.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn tiên phong một bước đạp về phía trận

pháp.

"Các hạ, không thể!" Ngay khoảnh khắc Đế Tôn bước vào đó, vô số kim quang trận pháp điên cuồng ngưng tụ về phía bản thể hắn, trong quá trình đó, những minh văn Thần Nông Ấn tiềm ẩn bên trong cơ thể Đế Tôn cũng đồng thời táo động điên cuồng.

"Hóa ra là vậy.

Thần Nông Đại Ấn, thuận thì vĩnh sinh, nghịch thì băng diệt!" Gần như trong sát na, Đế Tôn đã nhìn thấu quy luật vận hành đặc thù của pháp trận này, không còn lo lắng gì nữa, chỉ nhếch môi cười nhẹ, trận quang dưới chân bắt đầu vỡ vụn như mất khống chế!

"Trời ạ!

Làm sao có thể!

Đế Tôn các hạ mới chỉ thông hiểu hai bộ Thần Nông Ấn đầu tiên, lại càng không rõ quỹ tích chú văn nghịch chuyển của ấn ký, sao có thể hóa giải trận này được!" Đâu biết rằng, thứ giúp Đế Tôn hoàn thành kỳ tích này chính là hiệu quả của Thiên Nhất Độn Giáp Đại Trận tiềm ẩn trong thần nguyên lục giai của Cửu Thiên Huyền Nữ!

Ngay vừa rồi, trong não hải của Đế Tôn đã truyền ra một giọng nói như thế này.

"Ca ca chỉ cần diễn hóa chí lý của Thiên Nhất Độn Giáp Trận vào trong trận này, nguy cục tự nhiên sẽ được hóa giải." Thế là Đế Tôn làm theo chỉ dẫn của Huyền Nữ, dễ dàng làm sụp đổ trận văn của trận này.

"Linh Nhi, sao nàng biết trận này phải dùng phương thức như vậy để phá giải?" Huyền Nữ khẽ cười: "Ca ca không biết đó thôi, năm xưa khi Thần Nông sáng tạo ra Thần Nông Ấn cũng đã nhờ vào Thiên Nhất Độn Giáp Chi Thuật của muội để dùng làm phong ấn và cấm cố

tinh túy của Thần Nông Ấn, như vậy tinh hoa truyền đời của Thần Nông nhất mạch mới có thể vĩnh hằng bảo tồn." Cũng chính vì vậy, Đế Tôn có nữ thần đỉnh cấp thủ hộ, tự nhiên có thể hoàn toàn ngó lơ những trò vặt vãnh này.

"Không, các hạ trẻ tuổi như vậy đã có tài năng kinh thiên động địa, thật khiến người ta bội phục!" Giọng nói của Đại trưởng lão lại vang lên một lần nữa.

Lần này, Đế Tôn không còn khách khí như lúc ở bên ngoài nữa.

"Lão đông tây, trước mặt một bộ sau lưng một bộ.

Trước mặt người Miêu Cương, ngươi không dám phóng thích trận này, vừa vào cửa đã vội vàng xử lý lão bát, định cho ta một đòn phủ đầu sao?" Đại trưởng lão ha ha cười lớn: "Các hạ e là đã hiểu lầm Thần Nông nhất mạch chúng ta.

Chỉ là tam sư đệ của ta có lỗi, rơi vào kết cục thảm hại dưới tay hai người cũng là lẽ thường." Đế Tôn không nói nhảm, trực tiếp đánh một đạo hồn niệm vào sâu trong thần miếu.

"Cổ ma hồn phụ thể, mặc kệ trốn đến nơi nào, đều là kẻ thù không chết không thôi của Đế Tôn ta.

Có câu này vốn ta không nên nói, nhưng khi thấy thái độ của ngươi với lão bát, ta thậm chí bắt đầu hoài nghi, trong số các trưởng lão Thần Nông, còn tồn tại một phong ấn cổ ma hồn khác." Nếu hỏi vì sao Đế Tôn lại như vậy, bản thân hắn cũng không rõ nguyên nhân, có lẽ là một loại trực giác.

Trực giác của Đế Tôn đáng sợ ở chỗ gần như chưa bao giờ sai.

Oanh long long!

Cùng với một đạo kim quang pháp trận đặc thù giáng xuống, vị Đại trưởng lão vốn luôn kín tiếng của Thần Nông nhất mạch cuối

cùng cũng hiện thân.

Đại trưởng lão, người lãnh đạo hiện tại của Thần Nông nhất mạch, ngồi trên thủ vị, khoác kim bào.

Những người khác cũng mặc trang phục tương tự, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người Đế Tôn.

"Cổ ma hồn đã tồn tại từ rất nhiều năm trước, nhưng luôn không gây ra đe dọa thực sự cho Miêu Cương nhất mạch.

Chương 919

Bị phụ thể thì chỉ cần thanh trừ bản nguyên ma hồn là được, vì sao phải động sát cơ?

Hôm nay, các hạ phải cho ta một lời giải thích hợp lý." Đế Tôn cười lạnh: "Đang uy hiếp ta sao?

Nếu ta không cho thì sao?" "Ha ha ha ha...

Vào thì dễ, không biết khi ra có thể tùy ý như vậy không." Trong nháy mắt, sáu đại trưởng lão đồng thời phóng thích ra kim quang vô cùng rực rỡ.

Từ điểm này, Đế Tôn không khó phán đoán ra suy đoán của mình chính xác gần như trăm phần trăm.

"Ta không tin Thần Nông nhất mạch nơi lão bát xuất thân đều là lũ tiểu nhân không có phẩm cách.

Cổ ma hồn phụ thể vào ai thì mau hiện thân đi, đừng để ta phải đích thân ra tay!" Đế Tôn nổi giận, sát khí hoàn toàn bộc phát, đại chiến cận kề!

"Không vội.

Đáp án ngươi muốn vốn nằm ngay trước mặt, có tìm được hay không phải xem bản sự của ngươi rồi." Đại trưởng lão thong thả mở lời.

Cùng lúc đó, sáu đại trưởng lão trong thần miếu đồng thời bay lên không trung, chia ra sáu hướng bao vây Đế Tôn vào giữa.

"Uy danh Đế Tôn chấn động thiên hạ, sáu người chúng ta căn bản không phải đối thủ.

Hôm nay đã là cục diện sinh tử, đừng trách Thần Nông nhất mạch ta lấy đông hiếp ít.

Thần Nông Vô Tướng Cực Trận!!" "Các hạ vạn vạn lần không được nghênh chiến, mau rút lui!" Bát trưởng lão vừa định nói gì đó đã bị Đại trưởng lão hư không nhấc tay, một đạo sát phạt chi khí mạnh mẽ đánh bay xa hàng chục mét, ngã trọng thương xuống đất.

"Muốn chơi chút gì đó thú vị, bản tọa sẽ chơi cùng.

Nhưng nếu còn dám động đến lão bát, ta không ngại xóa sổ tất cả các ngươi." Lời đe dọa của Đế Tôn đầy uy lực.

Ngay từ khoảnh khắc đó, sáu vị trưởng lão còn lại của Thần Nông nhất mạch đồng thời nín thở tập trung, bắt đầu dốc toàn lực chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Luồng khí tức hào hùng bộc phát từ trong cơ thể sáu người, hoàn toàn cách ly trận pháp bên trong với thế giới bên ngoài.

Người ngoài không vào được, người trong không ra được.

Chờ đợi Đế Tôn chính là nghịch thiên trận pháp không ai địch nổi của Thần Nông và cả Miêu Cương!

"Ca ca, trận pháp do Thần Nông quan sát đạo trời đất mà sáng tạo ra có hàng ngàn biến hóa, bất kỳ mục tiêu nào bị nhốt trong đó đều không có khả năng thoát thân." Trong đầu, giọng nói của Huyền Nữ u u vang lên.

"Ồ?

Nói ta nghe xem trận pháp này có gì bất phàm." Huyền Nữ khẽ thở dài: "Trận này là trận pháp do Thần Nông phát minh trong trận chiến chư thần năm xưa, tham ngộ quy luật thời lệnh xuân hạ thu đông của bát hoang thiên địa, tích hợp các tinh yếu về thời gian, không gian, sát lục, phòng ngự, tốc độ và cả y lý thành một, tạo ra một vi sát trận gần

như không có sơ hở." Đế Tôn nở một nụ cười khinh miệt: "Nghe có vẻ ghê gớm đấy.

Sáu lão già này mỗi người nắm giữ một loại năng lực tương ứng sao?

Sáu người hợp lực triển khai trận này, nếu phối hợp hoàn mỹ thì quả thực sẽ có lực sát thương khó mà tưởng tượng nổi." Huyền Nữ gật đầu đáp: "Đúng là như thế.

Muốn phá giải trận này không phải không có khả năng, chỉ là hiện tại điều kiện chưa chín muồi.

Tốt nhất là có hai người cùng phá trận mới đạt được hiệu quả hoàn mỹ." Đế Tôn cười khẽ: "Không sao, trận mạnh đến đâu cũng nhất định có điểm yếu.

Nàng chỉ cần hỗ trợ ta phán đoán, còn lại cứ để ta vận hành là đủ." Dứt lời, Đế Tôn triệu hoán thần khí Hiên Viên Kiếm, dùng hồn lực của mình chi phối thần khí này, giống như có thêm một đồng đội sát cánh chiến đấu, tăng mạnh lực công kích của bản thân.

"Thần Nông Vô Tướng, vạn pháp vô kiệt!

Xuân!!" Đại trưởng lão hô vang, sáu vị trưởng lão đồng loạt ra tay, những công sát chi đạo cường đại điên cuồng trút xuống trung tâm trận pháp nơi Đế Tôn đang đứng.

Mỗi một khoảnh khắc, Đế Tôn đều phải hứng chịu hai đạo công kích khí mang từ sáu người phát ra cùng lúc.

Tần suất ra tay của họ gần như nhất trí hoàn toàn, đáng sợ như sáu đạo hồn thể của một người cùng tấn công vậy.

Cũng may Đế Tôn có lực phòng ngự vô cùng cường đại chống đỡ, đổi lại là người khác, ước chừng đợt tấn công đầu tiên đã không chịu nổi.

Chương 920

"Hừ, ta phải xem xem thủ đoạn tự hào nhất của Thần Nông nhất mạch có thể làm gì ta!" Chân Đế Tôn dậm mạnh, các loại đồ đằng Phần Thiên Diễm nhanh chóng gia trì, đẩy thuộc tính công thủ lên cực hạn.

Nhưng Đế Tôn dường như không vội vàng phản kích.

Oanh!

Những luồng sát lục khí mạnh mẽ không ngừng oanh kích lên người Đế Tôn, nhưng ngay cả hộ thể cương khí cũng không phá vỡ nổi.

"Chỉ có chút lực đạo này sao?

Cũng xứng với cái tên vang dội như thế à?" Đại trưởng lão không thèm để ý, lạnh lùng cười: "Đừng vội, lát nữa ngươi sẽ hiểu thế nào mới là sức mạnh thực sự!" Quả nhiên, nhịp độ tấn công này lặp lại chín lần là một tiểu chu thiên.

Sau khi hoàn thành một đợt tẩy lễ tấn công sẽ tiến vào chu thiên tiếp theo.

Khi vòng tấn công thứ hai bắt đầu, Đế Tôn nhanh chóng nhận ra mình đã đánh giá thấp uy lực của trận pháp.

Mức độ sức mạnh bộc phát ở chu thiên mới vượt xa dự đoán ban đầu của Đế Tôn.

Bởi vì mỗi khi một chu thiên của trận pháp này vận hành xong, toàn bộ sức mạnh phóng ra đều không hề bị rò rỉ ra ngoài, mà thông qua áo nghĩa truyền thừa Thần Nông Ấn, chúng lại quay ngược vào cơ thể của một trưởng lão ngẫu nhiên để tích trữ!

Khi đợt tấn công chu thiên mới bắt đầu, lượng sức mạnh khổng lồ tích trữ đó sẽ được lấy ra, cộng dồn vào đợt tấn công mới.

Cứ như vậy, bản nguyên sức mạnh bộc phát của mỗi vị trưởng lão sẽ không ngừng tăng theo cấp số nhân theo thời gian.

“A ha ha, năm đó sáu người chúng ta đã dùng trận này chém giết ba vị thượng cổ đại thần.

Người trụ được lâu nhất cũng chỉ đến đầu chu thiên thứ ba.

Thần Nông Vô Tướng Cực Trận của ta tối đa có thể diễn hóa đến tầng thứ bảy mới đạt đến cực hạn chịu đựng của cơ thể.

Nếu ngươi định câu giờ bằng phòng ngự cứng để phá trận thì ta khuyên ngươi nên bỏ cuộc đi.” Đế Tôn cười lớn: “Đó là vì trước đây các ngươi chưa bao giờ gặp bản tọa.

Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết, từ 'cực hạn' đối với ta căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.” Oanh!

Bản nguyên hỏa diễm của Phần Thiên Diễm không ngừng ngưng tụ, toàn thân Đế Tôn được bao bọc bởi các loại sức mạnh thủ hộ, sẵn sàng đối đầu trực diện với Thần Nông Vô Tướng tuyệt trận.

“Chu thiên thứ hai, Đông Tịch!!” Đại trưởng lão ra lệnh, sức mạnh càng cường đại hơn của Vô Tướng Cực Trận lập tức giáng xuống.

Trên đỉnh đầu sáu người đều ngưng tụ ra một đạo năng lượng kiếm mang màu sắc khác nhau, đồng thời chém xuống Đế Tôn.

Oanh long long!

Sau đợt này, Đế Tôn rõ ràng cảm nhận được áp lực vô tiền khoáng hậu từ pháp trận!

Nhưng đối thủ là Đế Tôn, người nam nhân xuyên không định nghĩa lại quy tắc của tam giới.

Làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại?

“Sức mạnh không tệ!

Nhưng muốn thắng ta thì vẫn còn non lắm!” Đế Tôn vừa nói vừa thiết lập kết giới quy tắc thủ hộ, trực tiếp ngăn chặn hình thức tấn công lặp lại vô hạn của đơn thể.

Nói cách khác, sự tồn tại của đạo quy tắc kết giới này khiến Đế Tôn miễn nhiễm với bất kỳ đòn tấn công nào sau đòn đầu tiên của mỗi đại chu thiên.

Việc này tương đương với dùng một đạo quy tắc để làm yếu đi hơn một nửa hiệu quả công sát của trận pháp!

“Thiên địa ơi...

Không hổ là Đế Tôn các hạ, có thể thiết lập quy tắc ngay trong Thần Nông Vô Tướng Cực Trận, thực lực thực sự là công tham tạo hóa, quán tuyệt cổ kim!” “Chu thiên thứ bảy, khai!!” Lúc này, toàn bộ kiến trúc trong vòng bán kính hàng trăm mét quanh thần miếu đều hoàn toàn sụp đổ.

Từng phiến đá trên mặt đất đều vỡ vụn!

Để kiên trì đến chu thiên thứ bảy, bản nguyên sức mạnh trong cơ thể năm vị trưởng lão khác đã hoàn toàn cạn kiệt, tất cả đều dựa vào sức mạnh từ Thần Nông Ấn ký của Đại trưởng lão để duy trì.

Chương 921

Đế Tôn ở giữa trận pháp không nghi ngờ gì cũng đã kiệt sức.

Từng đóa tiên hoa hoa hồn vây quanh cơ thể hắn để duy trì lượng sức mạnh cần thiết.

Thần khí Hiên Viên Kiếm phát ra từng đợt kiếm minh cuồng mãnh, cũng đã đạt đến cực hạn dưới áp lực của trận pháp.

Lúc này, sức mạnh ngưng tụ trong trận pháp đủ để dễ dàng nuốt chửng tất cả các cao thủ đỉnh cấp của hai phe Miêu Cương bên ngoài.

Nó giống như một quả bóng bay căng phồng đến cực hạn, sắp sửa nổ tung.

"Ha ha ha!

Vô Tướng Cực Trận xưng là trận pháp mạnh nhất của Thần Nông nhất mạch hóa ra cũng chỉ có thế!

Ngay cả một mình Đế Tôn ta cũng không áp chế nổi, mà còn tự tin như vậy, không thấy xấu hổ sao?" Đại trưởng lão hoàn toàn bị lời chế giễu của Đế Tôn làm cho nổi giận, ánh mắt băng lãnh nhìn hắn.

"Ta không thể thông qua trận này để giết ngươi, thì hôm nay ngươi cũng tuyệt đối không thể sống sót rời khỏi thần miếu." Đột nhiên, khi chu thiên thứ bảy mới vận hành được một nửa, ngoại trừ Đại trưởng lão, năm vị trưởng lão khác đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Năm người vốn dĩ hồng hào khỏe mạnh giờ đây da dẻ nhăn nheo, ánh sáng trong mắt nhanh chóng tiêu tán.

Có thể thấy, nếu cứ tiếp tục tiêu hao thì chưa cần đến chu thiên thứ tám, năm người này sẽ hoàn toàn sụp đổ.

“Đại sư huynh, mau... mau dừng lại đi, tên Đế Tôn này đơn giản là một quái vật, chỉ dựa vào áp lực trận pháp không thể gây ra sát thương chí mạng cho hắn được, mấy người chúng ta sắp không trụ nổi nữa rồi!” Lúc này, Đế Tôn vốn im hơi lặng tiếng nãy giờ cuối cùng cũng nở một nụ cười thỏa mãn.

“Thật không giấu gì các ngươi, sở dĩ ta mãi không ra tay phản kích là vì muốn làm rõ tinh diệu của pháp trận này nằm ở đâu.

Bây giờ, ta đã thấu hiểu toàn bộ tinh yếu của Thần Nông Vô Tướng Cực Trận, không cần thiết phải chơi tiếp với các ngươi nữa.” Dứt lời, Đế Tôn chỉ tay về phía Hiên Viên Kiếm, thân kiếm phát ra tiếng ong ong chói tai.

Tiếng kiếm minh hào hùng hiển hiện toàn bộ thuộc tính của thần khí, sức mạnh tinh thần đi kèm gây ra ảnh hưởng chí mạng đến năm vị trưởng lão kia!

Phụt!!

Cuối cùng, năm người đồng thời phun máu tươi bay ngược ra ngoài.

Đế Tôn mạnh mẽ ra tay, một lần nữa nắm chặt thần kiếm trong tay, chém thẳng xuống Đại trưởng lão trước mặt!

Oanh long long!

Một kiếm tung ra, tứ phương kinh hãi, thần quỷ phục tùng!

Kiếm này của Đế Tôn ẩn chứa một phần binh sát chi đạo nằm trong Thần Nông Vô Tướng Cực Trận, nâng uy lực kiếm khí từ cơ sở ban đầu lên một cảnh giới hoàn toàn mới.

“Không thể nào, không chỉ chịu được áp lực tích lũy cực hạn của Thần Nông Vô Tướng Cực Trận hoàn chỉnh, mà còn có thể tham ngộ từ trong đó, quả thực là kẻ nghịch thiên chưa từng thấy!” Đại trưởng

lão dường như cũng bị thao tác này của Đế Tôn làm cho hoàn toàn khiếp sợ.

"Dừng tay!...

Ngươi không muốn biết đáp án sao?" Thấy phong mang kiếm của Đế Tôn sắp đâm xuyên cổ mình, Đại trưởng lão nảy ra ý hay, vội vàng hét lên ngăn cản động tác của Đế Tôn.

"Không cần nữa.

Như ngươi đã nói, đáp án chẳng phải nằm ngay trước mắt sao?

Tuy rằng trong sáu người ngươi mạnh nhất, Thần Nông Vô Tướng Tuyệt Trận cuối cùng không thể vận hành hoàn mỹ chu thiên thứ bảy, nhưng sức mạnh lại không hề mất khống chế sụp đổ như ta tưởng!" Đại trưởng lão hỏi ngược lại: "Vậy thì sao?" Đế Tôn lạnh lùng nói: "Điều đó đủ để chứng minh, Thần Nông Vô Tướng Cực Trận từ chu thiên thứ ba trở đi đã bị kẻ nào đó bí mật thay đổi hình thức vận hành, từ kiểu tuần hoàn biến thành kiểu trung khu khống chế!

Ngươi chính là trung khu duy nhất khống chế phần sức mạnh đó!

Ngươi căn bản không hề bị thương, chẳng qua là đang diễn kịch mà thôi." Oanh!

Đế Tôn cắm Hiên Viên Kiếm xuống đất, cười như không cười nhìn Đại trưởng lão, vạch trần kế hoạch của lão.

"Ha ha ha...

Chương 922

Đến cả chuyện này cũng nhìn ra, quả nhiên có bản lĩnh!

Lão bát thật sự đã ôm được một cái đùi lớn rồi!" Đại trưởng lão thấy sự việc bại lộ cũng không thèm biện minh nữa, lập tức thối lui ra xa hàng chục mét, đồng thời lợi dụng tính đặc thù của công pháp Thần Nông Đại Ấn, nuốt chửng năm vị trưởng lão kia trước mặt.

"Năm phế vật, thật quá vô dụng, căn bản không xứng làm truyền nhân của Thần Nông nhất mạch ta, đi chết đi!" Oanh!

Lão ta giống như một con ác quỷ phát cuồng, đánh mạnh vào đỉnh đầu năm người, chưởng lực mạnh mẽ hút sạch tinh hoa sinh mệnh của họ vào trong cơ thể.

Trong suốt quá trình đó, Bát trưởng lão có lòng nhưng không có sức, ông ta cũng bị thương, ngay cả kết giới cũng không xuyên thấu vào được.

Về phần Đế Tôn, trước đó một mình đối kháng với toàn bộ Vô Tướng Cực Trận cũng tiêu hao không ít, lúc này chính là thời cơ khôi phục tốt nhất.

"Đừng làm gì cả, tiếp tục vận hành huyết mạch chi lực, nội tại của ta sẽ giúp ngươi khôi phục đỉnh phong trong thời gian ngắn nhất, còn lại cứ giao cho ta." Hồn của Huyền Nữ lại lên tiếng.

Dưới sự dẫn dắt chủ động của nàng, hoa chi hồn của Đế Tôn bắt đầu lan tỏa khắp mọi ngóc ngách của chiến trường thần miếu.

"Tam sinh cổ, cư nhiên đản sinh ra Huyền Nữ đồ đằng, thật không thể tin nổi!

Sớm biết nha đầu Vạn Cổ Đường kia có phàm thể như thế, ta có

trả giá lớn thế nào cũng nhất định phải chiếm được!" "Hừ, ngươi tưởng ta không biết thân phận của ngươi sao?" Huyền Nữ đột nhiên nói một câu khiến cả Bát trưởng lão và Đế Tôn đều giật mình.

Hắn có thể là ai?

Chẳng phải là Đại trưởng lão của Thần Nông nhất mạch sao?

Lẽ nào còn thân phận khác?

"Sở hữu ba đạo truyền thừa Thần Nông Ấn hoàn chỉnh, thay đổi khí tức, dối trời lừa đất gạt được tất cả mọi người, nhưng vĩnh viễn không lừa được ta.

Năm đó ngươi cũng không có năng lực này!" Trực giác mách bảo Đế Tôn, vị Đại trưởng lão trước mắt này dường như phức tạp hơn hắn tưởng!

"Ha ha!

Huyền Nữ, đã bao nhiêu vạn năm, lại một vòng luân hồi vô tận nữa...

Ta không ngờ kiếp này gặp lại nàng lại trong hoàn cảnh như thế này." Huyền Nữ lạnh lùng cười: "Lấy sát lục chứng đạo, vạn thế vạn đại đều muốn làm tôn, nhưng thì đã sao?

Hôm nay, Đế Tôn ca ca chính là người có thể chấm dứt thời đại của ngươi!

Xi Vưu, đừng trốn tránh nữa, nộp mạng đi!

Thanh Hiên Viên Kiếm trong tay Đế Tôn ca ca chính là minh chứng tốt nhất!" "Cái gì?

Đại sư huynh của Thần Nông nhất mạch là Xi Vưu!" Khi nhận thức này xuất hiện, Đế Tôn cũng không khỏi kinh hãi.

Xi Vưu là ai?

Ma tôn thời thượng cổ, xưng là lĩnh tụ của quần ma cũng không quá lời.

Năm xưa thời thượng cổ, Xi Vưu đại chiến Hiên Viên Hoàng Đế, một trận chiến đã quyết định cục diện hàng triệu năm sau này.

Một vị ma tôn tuyệt đỉnh như vậy cũng có hóa thân ở đời này sao?

Bát trưởng lão càng không thể tin nổi, cả người hoàn toàn đờ đẫn tại chỗ.

"Nếu ta đoán không nhầm, người này chắc hẳn cũng dùng phương thức Tam Sinh Cổ để mang theo một phần sức mạnh của thượng cổ Xi Vưu Ma Tôn qua một kỷ nguyên." Đế Tôn đưa ra phán đoán và nhanh chóng nhận được câu trả lời khẳng định từ Cửu Thiên Huyền Nữ.

"Đúng vậy, gã này cũng dùng Tam Sinh Cổ, nhưng Tam Sinh Cổ có hai loại khu biệt là Thần thai và Ma thai.

Thần thai trải qua Tam Sinh Kiếp, còn Ma thai phải trải qua Cửu Lê Chi Kiếp!" Không nghi ngờ gì nữa, đây lại là một kiến thức hoàn toàn mới đối với bọn người Đế Tôn.

"Cửu Lê Chi Kiếp giải thích thế nào?" "Đúng như tên gọi, phải trải qua thử thách gian nan của chín kiếp chín đời mới có thể cuối cùng huyễn hóa thành chuyển sinh thể hoàn chỉnh của Ma Tôn, sở hữu toàn bộ sức mạnh của thượng cổ Ma Tôn Xi Vưu năm đó." Sắc mặt Đế Tôn trở nên nghiêm trọng hơn vài phần.

"Theo nàng phán đoán, gã hiện tại đang ở giai đoạn nào?" Ánh mắt Cửu Thiên Huyền Nữ phóng ra luồng sáng ảo diệu, khóa chặt lên nhục thể của Đại sư huynh trước mặt.

Chương 923

“Vừa vặn là đời thứ tám!

Bây giờ không cần khổ não, khoảng cách đến khi ma công đại thành chỉ còn kém một đời nữa, nhưng lại vừa vặn gặp phải ta.” Đại sư huynh của Thần Nông nhất mạch sắc mặt vẫn như thường.

“Cửu Thiên Huyền Nữ, nàng tưởng dựa vào nàng và tiểu tử này mà có thể ngăn cản bản tôn độ kiếp sao?” “Hơn nữa cho dù ta có ngã xuống trong tay các ngươi, ma tâm của bản tôn vẫn có thể thành công tiến vào luân hồi đời thứ chín.

Đến lúc đó, ta xem các ngươi làm sao kháng cự được ta!” Không đợi Cửu Thiên Huyền Nữ lên tiếng, Đế Tôn đã cười lạnh: “Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, hôm nay đã rơi vào tay ta thì tuyệt đối không có khả năng sống sót!

Nếu không có gì ngoài ý muốn, ngươi chắc hẳn là đại boss cuối cùng của sáu đạo cổ ma hồn!” “Ha ha ha!

Thì đã sao?

Chỉ dựa vào các ngươi không thể ngăn cản ta!

Bây giờ ta sẽ cho các ngươi tận mắt chứng kiến Cửu Lê Chi Kiếp đáng sợ đến nhường nào!” Oanh long long!

Trong nháy mắt, ma hồn Tam Sinh Cổ của Xi Vưu hoàn toàn bộc phát, chỉ trong khoảnh khắc cực ngắn đã nuốt chửng hoàn toàn lớp nhục thân phàm tục, lộ ra hình thái linh hồn đầy hung tợn với ma diễm ngút trời!

Cùng lúc đó, nơi tận cùng của vòm trời tương ứng với thần miếu, vô số mây đen ma quái nhanh chóng tập kết về hướng này, màu sắc

bầu trời dường như tối sầm lại đến cực điểm chỉ trong nháy mắt.

Cả vùng Miêu Cương rộng lớn tràn ngập tiếng quỷ khóc sói gào, cảnh tượng thực sự giống như trận chiến thần ma thời thượng cổ năm xưa lại giáng xuống một lần nữa.

Bên ngoài thần miếu, hàng vạn tu sĩ của hai phe cánh cũng trở nên cuồng loạn sau khi nghe thấy tiếng quỷ khóc ma giáng thế.

"Không xong rồi, Cửu Lê Chi Kiếp sắp sửa giáng xuống, tất cả mọi người lập tức rời khỏi đây!

Một khi bị kiếp quang bao phủ, hậu quả không thể lường được!" Giọng nói của Cửu Thiên Huyền Nữ từ trong thần miếu lan tỏa ra xung quanh, cố gắng truyền đạt đến nhiều người nhất có thể.

Cùng lúc đó, Đế Tôn và Huyền Nữ nhìn nhau một cái, hai người không cần một lời nào cũng có thể đạt được sự đồng thuận cao độ về tâm linh.

Khắc sau, Đế Tôn bay lên không trung, muốn dùng sức mình để chống đỡ những luồng Cửu Lê kiếp quang đang không ngừng dội xuống từ đỉnh vòm trời!

Loại ma diễm đáng sợ đi kèm với Cửu Lê tà khí này, một khi rơi lên nhục thân tu sĩ phàm trần sẽ lập tức xâm thực linh hồn kẻ bị phụ thể, biến họ thành con rối linh hồn của kẻ độ kiếp.

Điều Đế Tôn muốn làm lúc này là dùng sức mạnh của mình cố gắng che chắn một khoảng trời cho những người bên dưới.

Khi ma kiếp diệt thế đáng sợ giáng xuống, bầu trời hiện lên ánh mây màu tím đen, sấm chớp rền vang, dường như muốn tàn sát hoàn toàn cả đại địa.

Không nói đến thứ khác, chỉ riêng những luồng ma diễm khủng bố đang rít gào tung hoành trên đỉnh mây cũng không phải là thứ mà đám

người Miêu Cương kia có thể chống đỡ nổi.

"Xem đây, hôm nay ta sẽ một kiếm chém trời để giúp Miêu Cương tránh khỏi kiếp nạn này!" Trong đầu Đế Tôn nảy ra ý nghĩ đó, đồng thời bắt đầu ngưng tụ sức mạnh của mình.

Hiên Viên Kiếm trong tay dường như cũng đánh hơi thấy mùi vị của trận chiến sử thi năm xưa trong kiếp nạn này, phát ra tiếng gầm chấn thế chưa từng có.

"Trời ạ, thời thượng cổ năm đó Nhân Đế Hiên Viên e rằng cũng không có được phong thái như Đế Tôn các hạ bây giờ!

Một người một kiếm tranh phong với thiên đạo, thật là anh tư cái thế!" Bát trưởng lão sau khi nhìn thấy phong thái của Đế Tôn trên không trung thì hoàn toàn bị chinh phục, thậm chí nảy ra ý định vĩnh sinh vĩnh thế đi theo dưới trướng Đế Tôn.

Oanh long long!

Khi những luồng thanh âm bộc phát từ đỉnh vòm trời mỗi lúc một mạnh mẽ, ánh sáng trên Hiên Viên Kiếm trong tay Đế Tôn cũng nhấp nháy đến cực hạn.

Cuối cùng, sau lưng đồ đằng Thần Ma Phần Thiên Diễm ngưng tụ, sức mạnh chí cường vô tiền khoáng hậu cũng tụ lại trên Hiên Viên Kiếm, bộc phát ra một đạo hào quang vạn trượng màu xanh biếc như muốn khai thiên tích địa!

"Cửu Lê Chi Kiếp thì đã sao?

Có Đế Tôn ta ở đây, Ma quân Xi Vưu ngươi cũng không có tư cách làm càn!!" Đế Tôn dứt lời, tiếng vang chấn động cả bầu trời, cuối cùng chém ra một kiếm hào quang hủy thiên diệt địa!

Rắc rắc!!

Vạn trượng kinh lôi ầm ầm nổ tung, một đạo kiếm mang đánh tan hoàn toàn lớp sương mù đen vô tận nơi tận cùng thiên không, những yên vân ma chướng vô tận do Cửu Lê Chi Kiếp phát ra cũng tan biến trong nháy mắt.

"Đế Tôn!

Chương 924

Dám cản ta độ kiếp, ta phải xé xác ngươi!!" Một tiếng gầm giận dữ bộc phát từ miệng của Xi Vưu Tam Sinh Cổ.

Chỉ thấy đạo ma hồn cái thế đó phá vỡ sự phong tỏa của thần miếu, lợi dụng sức mạnh ma quỷ vô cùng cường đại để chấn nát hoàn toàn hình dáng của thần miếu.

Ngay khi ma hồn xuất hiện, tất cả tu sĩ của hai phe trên chiến trường đều chạy tán loạn.

"Trời ơi, mau chạy đi, ma uy cái thế giáng xuống thế này, e là Miêu Cương không còn ngày bình yên nữa!" Không nghi ngờ gì, mọi người đều bị dáng vẻ đáng sợ kia làm cho kinh hồn bạt vía, chiến trường rộng lớn chẳng bao lâu sau chỉ còn lại Đế Tôn và ma hồn cùng vài người khác.

Điều khiến Đế Tôn hơi cảm thấy an ủi là trong số những người còn lại, có vài người khí tức cực kỳ bất thường, nhìn kỹ lại thì ra chính là những kẻ bị cổ ma hồn phụ thể.

"Ha ha ha, như vậy cũng tốt, bốn đạo cổ ma hồn lục giai còn lại đều tụ tập đủ rồi, lát nữa bản tọa có thể tiết kiệm không ít sức lực." Tâm thái của Đế Tôn đúng là không ai bằng.

Gặp phải tình cảnh này, kẻ khác chắc đã sớm sợ mất mật, nhưng Đế Tôn vẫn thản nhiên như thường, có thể cười nói vui vẻ trước mặt những đại ma đầu đỉnh tiêm này.

"Tiểu tử, ta phải thừa nhận thực lực của ngươi thực sự mạnh mẽ, nhưng không ai có thể ngăn cản kế hoạch Cửu Lê ma biến của ta, bất kỳ ai trong tam giới cũng không có tư cách đó." Đế Tôn tán thành gật đầu: "Có lẽ lời ngươi nói đúng, nhưng tiếc là ta không nằm trong tam

giới.” Ngay sau đó, Đế Tôn mạnh mẽ ra tay, chiến thuật rõ ràng, tiên công về phía những đạo cổ ma hồn phụ thể bên cạnh.

Có Cửu Thiên Huyền Nữ hỗ trợ, kỹ chiến lực của Đế Tôn phát huy đến cực hạn, mỗi lần ra tay đều bùng nổ uy năng khủng bố kinh thiên động địa.

Hắn khóa chặt một đạo cổ ma hồn phụ thể đầu tiên, không ngần ngại thi triển Túy Quyền 108 thức.

Một bộ quyền pháp chưa hoàn chỉnh mới đánh đến thức thứ 39, đạo cổ ma hồn bị khóa chặt kia đã bị đánh nát ngũ tạng lục phủ, kinh mạch toàn thân đứt đoạn, không còn tác dụng gì trên chiến trường nữa.

“A ha ha, lão bát mau nhìn, đại ca của chúng ta sắp phát uy rồi!” Ngộ Không phấn khích hò reo cổ vũ.

Kể từ khi theo Đế Tôn, con khỉ này dường như ngày càng lười biếng, nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ thì gã gần như không bao giờ tự mình ra tay.

“Tôn sư phó, ngài không định lên giúp Đế Tôn các hạ một tay sao?

Một mình ngài ấy phải đối mặt với nhiều cường giả đỉnh cấp như vậy?” Ngộ Không lại bình tĩnh lắc đầu.

“Đối kháng ở cấp độ này, nếu ta ra tay giúp ca ca thì đó là một sự sỉ nhục đối với huynh ấy.

Với thực lực của ca ca ta, ngay cả Phật Tổ Tây Thiên cũng chẳng làm gì được, huống hồ chi là một hóa thân Xi Vưu khu khu này?” Có thể thấy Ngộ Không hoàn toàn tự tin vào thực lực của Đế Tôn, và đây cũng trở thành cái cớ hoàn hảo để lười biếng.

Oanh long long!

Lại một đạo quyền kình mãnh liệt bộc phát, một tên cổ ma hồn bị Túy Quyền của Đế Tôn đánh cho mờ mịt đã sớm kết thúc sứ mệnh.

Bản nguyên cổ ma hồn lục giai mạnh mẽ thậm chí còn chưa kịp phát huy tác dụng đã trở thành vật trong túi của Đế Tôn.

Chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó, hai tên cổ ma hồn còn lại hoàn toàn ngẩn người.

Vốn dĩ hai tên này định giúp Xi Vưu ma hồn chia sẻ bớt áp lực, nhưng giờ nhìn lại, cường giả cấp độ này ra tay cũng vô nghĩa.

"Hai phế vật, đừng có đứng ngây ra đó nữa, lập tức kết trận giúp ta nhốt gã lại!" Mệnh lệnh của Xi Vưu ma hồn được đưa ra, hai đại cổ ma hồn phụ thể cũng không dám chậm trễ, nhưng có cho thêm mười lá gan chúng cũng vạn vạn lần không dám tiếp cận Đế Tôn, chỉ đành đứng từ xa tại một khu vực chiến trường nhất định để dệt nên ma hồn pháp trận.

Không lâu sau, pháp trận do ma hồn tạo ra bắt đầu phát huy tác dụng, ngày càng nhiều khí diễm ma quái cuồng bạo dồn về vị trí chiến đấu của Đế Tôn.

"Ca ca, cẩn thận những ma hồn kia!

Chúng đều được tạo ra phỏng theo tư thái chiến đấu của huynh.

Một phần sức mạnh và mỗi thủ đoạn huynh thi triển trên chiến trường đều sẽ bị Xi Vưu ma hồn này khắc ghi trong ký ức, sau đó thông qua pháp trận để phục chế hoàn mỹ." Đế Tôn lại cười lạnh: "Nếu ngay cả thủ đoạn trẻ con này cũng không chống đỡ được thì làm sao ta dám đứng đây một mình địch ba?" Lời nói hào hùng biết bao, Đế Tôn dậm mạnh chân, phù văn chữ Thiên khủng bố trên đỉnh đầu nhanh chóng ngưng tụ.

Lần này, khi thi triển Thiên tự phù, bản thân trận pháp ngưng tụ

bản nguyên sức mạnh hoàn toàn khác biệt so với trước đó, bên trong ẩn chứa một phần thần lực tinh hoa của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Quả nhiên, sau khi vô số đạo thiên đạo phù văn giáng xuống, khí tức sinh mệnh nồng đậm nhanh chóng nuốt chửng những tàn tích ma hồn còn sót lại trên chiến trường.

"Cái gì?

Rốt cuộc ngươi đã làm thế nào?" Hai đại cổ ma hồn phụ thể hoàn toàn sững sờ, bản năng muốn chạy trốn khỏi khu vực này nhưng phát hiện Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn đã quân lâm thiên hạ!

Phụt!!

Chương 925

Phong mang kiếm răng cưa mạnh mẽ bùng nổ, từ phía sau cắt nát cơ thể của một đạo phụ thể, bản nguyên cổ ma hồn lục giai nồng đậm nhanh chóng tràn vào cơ thể Đế Tôn.

Cùng với quá trình chiến đấu liên tục, Phần Thiên Diễm của Đế Tôn cũng không ngừng tiến hóa.

Thực tế, kể từ khi Đế Tôn dung hợp toàn bộ sinh lực của mình vào Tu Di Giới, Phần Thiên Diễm tương đương với động cơ duy trì sức mạnh cơ thể cho hắn, một mặt duy trì tiêu hao chiến đấu kinh người, mặt khác có thể không ngừng bổ sung.

Thấy Đế Tôn lúc này không chút kiêng dè, thỏa sức sát phạt, Xi Vưu ma hồn trước mắt hoàn toàn nổi giận đến cực điểm.

"Đế Tôn!

Ngươi thật sự không hề đặt ta vào mắt sao!" Đế Tôn đáp lại vẫn là vẻ lãnh ngạo: "Nói đúng rồi đấy, trong mắt ta ngươi và bất kỳ kẻ nào khác cũng không có gì khác biệt, đừng tưởng có chút quan hệ với Xi Vưu mà ta sẽ đánh giá cao ngươi thêm một chút." Dứt lời, Đế Tôn như để phô diễn uy nghiêm của mình, ngay trước mặt ma hồn, hắn một lần nữa thúc động thần khí Hiên Viên Kiếm, khóa chặt đạo cổ mộ hồn phụ thể khác bên cạnh.

"Không, đừng, đừng giết ta, ta đầu hàng!" Gã này đã sớm bị dọa sợ khiếp vía, đơn đả độc đấu thì làm sao có thể kháng cự trước mặt Đế Tôn?

Chỉ một chút sơ hở là cái chết chờ đợi.

Thấy phong mang Hiên Viên Kiếm không giới hạn áp sát, kẻ bị

phụ thể trong lúc cực kỳ sợ hãi đã bộc phát cuồng bạo, cưỡng ép dùng sức mạnh cổ ma hồn để chống đỡ đợt tấn công đầu tiên của kiếm mang.

Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức rót một đạo hồn niệm vào Hiên Viên Kiếm.

Chỉ trong nháy mắt, Hiên Viên Kiếm lại bộc phát một luồng kiếm hồn khí tức cường hoành, xóa sổ đối phương ngay lập tức.

Nhưng Đế Tôn rốt cuộc không ngờ rằng, đạo cổ ma hồn phụ thể thứ tám vốn luôn không xuất hiện, lại mạnh mẽ ra tay vào đúng lúc này!

Hống!!

Mọi người đều tập trung ánh mắt vào nơi phát ra tiếng gầm đó, bao gồm cả Ngộ Không và Bát trưởng lão, ánh mắt ai nấy đều hiện lên vẻ chấn kinh!

“Làm sao có thể?

Đạo ma hồn phụ thể thứ tám lại là gã Hàm Hàm kia!!” Đến lúc này Đế Tôn mới hiểu tại sao mỗi lần Hàm Hàm cảm nhận được khí tức của Hiên Viên Kiếm đều rơi vào trạng thái cuồng bạo khó kiểm soát.

Bởi vì nó chính là chuyển sinh thể của tọa kỵ Ma quân Xi Vưu thời thượng cổ!

“Ha ha ha ha, Đế Tôn, không biết bất ngờ này có làm ngươi chấn kinh không?

Vốn dĩ ta định chờ đến lúc quyết đấu đỉnh cao mới để tiểu gia hỏa này tập kích ngươi, giờ xem ra không cần thiết nữa rồi.” “Thực Thiết Thú, xé xác kẻ thù Đế Tôn này cho ta!” Hống!!

Hai con ngươi của Hàm Hàm hoàn toàn chuyển sang màu huyết hồng, dường như đã biến thành trạng thái chiến đấu cuồng bạo triệt để, có thể nói là lục thân bất nhận.

Nhưng Đế Tôn nhìn nó lúc này, trong lòng chỉ có sự đau xót và không nỡ.

"Tiểu gia hỏa, ta mặc kệ ngươi là ai, ta tuyệt đối sẽ không ra tay với ngươi, càng không cho phép bất cứ ai làm hại ngươi." Đế Tôn nói xong, dậm chân một cái, Lãnh Địa kết giới lại được phóng ra, phong ấn Hàm Hàm vào bên trong.

"Huyền Nữ, Hàm Hàm giao cho nàng trông chừng, gã tự phụ kia mới là đối thủ cuối cùng của ta!" Ngay cả trời cũng dám đánh!

Tam giới rộng lớn, có ai khiến Đế Tôn phải sợ hãi sao?

Vẫn là một người một kiếm, Đế Tôn sau khi xử lý xong chuyện của Hàm Hàm liền trực tiếp khóa chặt khí tức của Đại trưởng lão từ cách xa hàng trăm mét.

"Hãy thể hiện mặt mạnh nhất của ngươi ra cho ta xem, để ta xem sức mạnh tích lũy qua tám đời chuyển sinh của Xi Vưu có xứng với danh hiệu Ma quân một thời hay không." Oanh!

Như một món quà gặp mặt, Đế Tôn vung tay chém ra một kiếm.

Không hề khoa trương khi miêu tả, một đạo kiếm mang khổng lồ dài tới bốn mươi mét chém xuống từ không trung, không lệch một ly trúng ngay đỉnh đầu Đại sư huynh.

Sức mạnh bộc phát trong nháy mắt nghiền nát mọi thứ đá đất trong vòng mười mét dưới chân lão thành tro bụi.

"Kiếm khí thật mạnh!

Không hổ là nhân vật có thể một kiếm khai thiên.

Đế Tôn, ta kính trọng ngươi, ngươi có tư cách làm đối thủ của ta." Đế Tôn cười: "Tiếc là, để làm đối thủ của ta thì ngươi lại không có tư cách, nực cười không?" Khắc sau, Đế Tôn hoàn toàn biến mất tăm hơi, khi xuất hiện trở lại, những luồng kim sắc khí mang dày đặc đã bao vây hoàn toàn Đại sư huynh.

Chương 926

"Túy Quyền 108 thức, cho ngươi trải nghiệm một bộ hoàn chỉnh nhất!" Phải biết rằng, kể từ khi Đế Tôn sáng tạo ra 108 thức hoàn chỉnh, hắn chưa từng đánh ra trọn bộ động tác hoàn mỹ trên người bất kỳ ai, Đại sư huynh mang ma hồn Xi Vưu này chắc chắn là mục tiêu thử nghiệm tốt nhất.

Oanh!

Oanh!!

Quyền này nối tiếp quyền kia, mỗi một chiêu số đều để lại kim quang huyễn thể, không ngừng oanh kích lên ma hồn khổng lồ trước mặt, mang đến những cú sốc linh hồn chí mạng cho đối phương.

Nhưng điều kỳ lạ là, Xi Vưu ma hồn căn bản không có bất kỳ động tác hay ham muốn kháng cự nào, cứ thế bình thản hứng chịu quyền phong của Đế Tôn.

"Cứ đánh mạnh vào đi, hãy phát tiết hết cơn giận trong lòng ngươi lên thân thể ta." Đế Tôn không nghĩ ngợi nhiều, bình tĩnh chờ đợi toàn bộ 108 thức hoàn chỉnh được tung ra.

Sự bộc phát của ba đạo quyền phong cuối cùng thực sự thể hiện được sự kinh thiên động địa!

Trực tiếp san bằng vị trí chiến trường nơi ma hồn đang đứng, mọi tiếng ồn ào xung quanh dần tan biến, Ngộ Không và Bát trưởng lão đứng bên cạnh không khỏi hít một hơi lạnh.

"Thiên địa ơi...

Quyền pháp thật mạnh, ăn trọn một bộ này e rằng thượng cổ cự thần cũng không trụ nổi!

Gã to xác đó chắc phải chết đến mười lần rồi nhỉ?" Ngộ Không cực kỳ tin tưởng vào thực lực của đại ca mình, tự hỏi nếu là gã ở trên chiến trường hứng chịu loại công pháp này, dù là linh thai thiên sản cũng nhất định phải tan xương nát thịt.

Nhưng khi tầm nhìn của mọi người khôi phục lại, Ngộ Không và Bát trưởng lão suýt chút nữa lọt cả tròng mắt ra ngoài.

Ma hồn Xi Vưu vốn đang hừng hực khí thế giờ đây biến thành một đứa trẻ chừng bốn năm tuổi, nắm chặt nắm đấm nhỏ nhắn, trông vô cùng đáng yêu.

Đế Tôn thực sự cũng hơi sững sờ, không nhịn được mà nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ một cái.

"Chuyện gì thế này?

Lẽ nào đây là phản ứng đặc thù của Cửu Lê Chi Kiếp?

Tên này dường như phản lão hoàn đồng rồi!" Huyền Nữ lắc đầu, như sực nhớ ra điều gì, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng nghiêm trọng.

"Nếu ta không nhìn lầm, đây hẳn là một loại hộ pháp bí thuật của Xi Vưu, mang tên Cửu Chuyển Hồi Thiên Thuật!

Đơn giản mà nói, nó nén và ngưng tụ bản nguyên sinh mệnh lực trong cơ thể để hắn có được một lần trưởng thành mới, Cửu Chuyển Thánh Pháp, được thúc động bởi ma nguyên trong cơ thể.

Nghĩa là, ở hình thái hài đồng này, hắn có thể tiếp cận sự vĩnh sinh bất hủ nhưng lại không có bất kỳ pháp lực nào.

Một khi công pháp thúc động ma nguyên được giải phóng, cơ thể thiếu niên sẽ lớn nhanh như thổi, mỗi lần trưởng thành đều có thể đạt được sức mạnh ma nguyên khó mà tưởng tượng nổi, phối hợp với bản nguyên cổ ma hồn trong người, ma lực sẽ tăng theo cấp số nhân, đạt được thực lực đỉnh phong gấp nhiều lần bản thể!" Đế Tôn nghe

vậy, sắc mặt hơi nghiêm trọng.

“Ta dường như hiểu rồi.

Vậy theo nàng nói, bây giờ ở hình thái này ta không có cách nào trấn áp hắn sao?” Huyền Nữ gật đầu: “Đợi đến khi hắn bắt đầu bộc phát bản nguyên cổ ma hồn, kết thúc giai đoạn hồi thiên, đó mới là giai đoạn yếu ớt nhất, nhất định phải dùng thời gian ngắn nhất để đánh tan phòng ngự!” “Đã biết.” Sau khi nắm được phương pháp trấn áp Đại sư huynh, Đế Tôn toàn thần quán chú chằm chằm vào mọi cử động của tiểu gia hỏa trước mặt, không cho đối phương bất kỳ cơ hội lơi lỏng nào.

“Ha ha ha!

Đế Tôn, với thực lực hiện tại của ngươi, căn bản không thể chiến thắng ta đâu!” Oanh!!

Trong nháy mắt, hắc khí toàn thân thiếu niên bùng nổ, tạo ra một trận phong bạo thôn phệ màu đen trong phạm vi hàng trăm mét, điên cuồng hấp thu mọi bản nguyên sinh mệnh rải rác ở gần đó.

“Trời ơi, lực thôn phệ này cũng quá kinh người rồi!” Bát trưởng lão và Ngộ Không hoàn toàn ngẩn ngơ.

Bởi vì quan sát chiến trường từ góc độ này, họ càng thấy rõ sự đáng sợ trong thủ đoạn thôn phệ của Đại trưởng lão.

Ma nguyên đen kịt vô tận đang nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh dưới hình thức một cơn bão xoáy.

Một lượng lớn hài cốt của tu sĩ Miêu Cương còn kẹt lại trên chiến trường, những bản nguyên sinh mệnh còn sót lại trong đó đều bị vòng xoáy màu đen nuốt chửng không còn một mống.

“Chính là lúc này!” Đế Tôn điểm tay vào giữa lông mày, bách hoa chi hồn đồng thời ngưng tụ, hóa thành vô số luồng hồn quang sáng

rực rỡ trên bầu trời, từ các hướng lao về phía phong bạo ma nguyên màu đen trước mặt.

"Để ta xem, cái trò giả thần giả quỷ của ngươi có đỡ nổi thanh kiếm của ta không!" Đế Tôn bay lên không trung, bản nguyên thần ma song cổ nhanh chóng ngưng tụ trên lưỡi kiếm Hiên Viên.

Chương 927

Một kiếm khai thiên lại giáng xuống lần nữa.

Oanh long long!

Quả nhiên, vòng xoáy đen khổng lồ bị Đế Tôn chém làm hai nửa.

Nhưng khe hở đó đang khôi phục và ngưng tụ với tốc độ cực nhanh.

Tuy nhiên chỉ trong chớp mắt khe hở đó hé mở cũng đủ để Đế Tôn xuyên thấu vào bên trong.

Trong nháy mắt bóng dáng chuyển động, Đế Tôn đã vào đến lõi của vòng xoáy, đối diện với ma hồn Xi Vưu đang trốn sau đó.

"Ha ha, cả lãnh địa ma nguyên của ta mà cũng dám xông vào!

Tốt lắm, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tuyệt vọng!" Xi Vưu ma hồn nhanh chóng gia tăng tốc độ bành trướng, sức mạnh ma nguyên vô cùng vô tận xung quanh điên cuồng tập kết về bản thể.

Nhục thân hồn thể cũng nhanh chóng bành trướng trong quá trình hấp thu ma lực bên ngoài!

Đế Tôn cầm kiếm bay lên, lại chém thêm một kiếm vào bản thể Đại sư huynh, nhưng lần này Đại sư huynh đã tung ra tuyệt kỹ trấn phái của Thần Nông nhất mạch!

"Thần Nông Ấn tầng thứ ba: Vạn Pháp Giai Không!" Oanh long long!

Đạo quang màu vàng rực rỡ hiện lên một bóng dáng Thần Nông, tuy chỉ là bản thu nhỏ, nhưng đạo Thần Nông Ấn thứ ba này mang lại hiệu quả thủ hộ mạnh mẽ hơn hai tầng trước rất nhiều.

Một kiếm của Đế Tôn chém xuống với sức mạnh kinh người, nhưng rốt cuộc cũng chỉ để lại một vết kiếm trên bề mặt đạo ấn ký thứ ba mà thôi.

"Quả nhiên có chút thủ đoạn, như vậy mới thú vị!" Cảnh tượng trước mắt không khỏi có vài phần mỉa mai.

Một truyền thừa giả hàng đầu của Thần Nông nhất mạch, Đại trưởng lão của thần miếu nắm giữ vận mệnh Miêu Cương, cư nhiên lại là chuyển sinh của ma hồn Xi Vưu!

Dùng sức mạnh thần để bảo vệ ma hồn, chẳng phải là nỗi bi ai lớn nhất trong loạn tượng Miêu Cương hiện nay sao?

"Ngươi biết không, ta ghét nhất là cái vẻ tự phụ của ngươi, ta phải cho ngươi hiểu rằng, khi ta quân lâm chín kiếp, vận mệnh của chúng sinh dưới kỷ nguyên thần ma đều sẽ do ta nắm giữ, ta sẽ khiến chiến hỏa một lần nữa quét sạch tam giới!" Đế Tôn cười lạnh: "Nếu dám thì cứ thử xem!" Keng!!

Trong nháy mắt, đồng tử của Đế Tôn bùng cháy hai luồng kim quang, Hiên Viên Kiếm vắt ngang trước người, phát ra những tiếng long ngâm chấn động đất trời.

"Bấy lâu nay, kiếm hồn của thanh kiếm này luôn bị ta phong ấn chặt chẽ trong thân kiếm.

Mãi đến khi gặp ngươi, nó mới bắt đầu rục rịch, ta thật sự muốn xem xem năm đó khi Hiên Viên Đế dùng nó chém chết bản thể của ngươi là uy thế như thế nào!" Bá!!

Đế Tôn rạch tay một cái, vết máu nồng đậm hòa quyện cùng thần khí Hiên Viên chuẩn bị khai nhận.

Văn rồng rực rỡ hoàn toàn được thắp sáng, phản chiếu lên Xi Vưu ma hồn đang nằm trong quầng sáng bảo vệ của Thần Nông Ấn, khiến

biểu cảm của lão càng trở nên thảng thốt và hung tợn!

Hống!!

Cuối cùng, đạo long hồn đó bộc phát trên không trung, tạo ra một luồng uy áp kinh thế vô song, đâm sầm vào ba phần Thần Nông Ấn trước mặt!

Rắc rắc!

Nhanh thôi, ba đạo Thần Nông Ấn vốn xưng là phòng ngự mạnh nhất thế gian bất chấp mọi sức mạnh, đã sinh ra một vết rạn nứt dữ tợn dưới sự xâu xé của kiếm hồn Hiên Viên Kiếm.

"Phá cho ta!!" Oanh!!

Phòng ngự mạnh đến đâu cũng không chịu nổi cấp độ kiếm kích tấn công này, con kim long đó cuối cùng đã nuốt chửng hoàn toàn cực quang thủ hộ của Thần Nông Ấn, lưỡi kiếm xuyên thấu mọi lớp bảo hộ, đâm trúng ngực Xi Vưu ma hồn không lệch một ly.

"Ách a!!" Tiếng gào thét và giãy giụa đau đớn phát ra từ ma hồn thể.

Đế Tôn cũng nhân cơ hội này mượn thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay điên cuồng thôn phệ bản nguyên cổ ma hồn trong cơ thể đối phương.

Cùng với sự thất thoát của ma nguyên vốn dĩ cuồn cuộn, tốc độ trưởng thành của ma hồn thể đã giảm đi đáng kể.

"Đế Tôn, ta phải giết ngươi!!" "Ma hồn lục đạo!" Bản thể lập tức biến mất trước mặt Đế Tôn.

Chương 928

Ma hồn bị Hiên Viên Kiếm trọng thương đã chia làm sáu, thực hiện thần tích kim thiền thoát xác, thoát khỏi thế tử cục dưới kiếm của Đế Tôn.

Đế Tôn một chút cũng không hoảng hốt, hắn vốn chẳng trông chờ vào việc có thể dựa vào uy lực của một đòn để xóa sổ ma hồn chuyển sinh đời thứ tám của Xi Vưu.

Để chinh phục một boss đỉnh phong cổ ma hồn lục giai thì rốt cuộc cũng phải vượt qua một số khó khăn.

Oanh!!

Sau khi sáu đạo ma hồn phân hóa ra ngoài, xung quanh thần miếu Miêu Cương xuất hiện sáu ma tướng khổng lồ cao hàng chục mét!

Mỗi ma tướng đều không có đầu, nhưng thân hình và sức mạnh lại mạnh đến mức khiến người ta ngạt thở.

Đùng!!

Đùng!!

Những dấu chân khổng lồ để lại trên mặt đất còn to hơn cả dấu chân cự long thượng cổ.

Con người bình thường đứng trước mặt chúng thực sự không khác gì loài kiến.

"Mẹ kiếp, mau trốn xa một chút!" Ngộ Không không chút do dự xách Bát trưởng lão đang nằm bẹp dưới đất lên, lập tức độn thổ thoát khỏi phạm vi tấn công của sáu đại cự ma.

Huyền Nữ phía bên kia không có bất kỳ động thái nào.

Với thực lực của nàng, dù bị sáu tên to xác kia cùng lúc nhắm vào cũng đủ sức phản kích tự vệ.

Huống hồ nàng còn phải bảo vệ Thực Thiết Thú Hàm Hàm cho Đế Tôn, càng không thể tự ý hành động.

"Lũ kiến hôi kia, dám chọc giận Ma Tôn thì chỉ có kết cục cái chết chờ đợi các ngươi mà thôi!" Huyền Nữ bắt ấn, vô số ánh sáng thất thải liên tục tỏa ra từ người nàng, vây quanh cơ thể sáu đại cự ma, phần nào kiềm chế tốc độ trưởng thành của chúng.

Phải biết rằng, Xi Vưu ma hồn phân hóa vào cơ thể sáu đại cự ma vẫn có thể duy trì nhu cầu trưởng thành của Cửu Chuyển Quy Thiên Pháp.

Một khi thực lực bành trướng đến cực hạn, đạt đến đỉnh phong trước khi ngã xuống, bộc phát đòn tấn công cuối cùng của một đời thì không chỉ đạt được sức mạnh đỉnh phong của bản tôn Xi Vưu hủy diệt tất cả, mà còn có thể tiến vào đời thứ chín trước thời hạn, đặt nền móng cho việc thai nghén ra bản tôn Ma quân Xi Vưu thực sự sau này.

Theo cục diện hiện tại, việc Ma quân Xi Vưu tái thế dường như đã thành định cục...

Không, một khi Đế Tôn đã đến Miêu Cương và tham gia vào cuộc kháng tranh này, thì kết cục sẽ vĩnh viễn không được viết theo ý nguyện của kẻ khác!

"Hừ, đúng là rùa rụt cổ, Đại trưởng lão, ngươi tưởng dùng phương thức này là có thể trốn tránh sự trừng phạt của ta sao?" Đế Tôn bay lên không, bắt đầu khóa chặt từng mục tiêu lên sáu đại cự ma.

Giờ đây Hiên Viên Kiếm đã khai phong hoàn mỹ, sức mạnh bộc

phát ra sớm đã không còn như trước, chém một con cự ma chỉ là chuyện nhỏ.

Oanh!!

Kiếm hạ xuống, thân xác khổng lồ cao hàng chục mét cũng phải bị chém làm đôi.

Sau vài động tác liên tiếp, sáu phân thân cự ma đều bị Đế Tôn tiêu diệt, những ma hồn đó cũng đều tái hợp lại thành hình thái tro bụi.

Chỉ có điều lần này, ma hồn Xi Vưu tái hợp lại mạnh hơn rất nhiều so với lúc bị Đế Tôn một kiếm xuyên ngực trước đó!

"Ha ha ha!

Ta đã tiệm cận tư thái đỉnh phong đời thứ tám, Đế Tôn, ngươi có Hiên Viên Kiếm và tất cả mọi thứ cũng không thể chiến thắng ta đâu, nộp mạng đi!" Hống!!

Ma hồn bộc phát một tiếng gầm kinh thiên, cùng lúc đó, Hàm Hàm với đôi mắt đỏ ngầu cũng mạnh mẽ phá vỡ phong ấn quy tắc, bay lên không trung quay lại trước mặt ma hồn.

Trong thoáng chốc, tám phần chiến lực của Ma quân Xi Vưu thượng cổ kết giới hoàn mỹ, chờ đợi Đế Tôn chính là đợt quyết đấu cuối cùng hủy thiên diệt địa.

"Hỏng rồi...

Ca ca, thực lực của gã này đã vượt xa cực hạn sức mạnh của boss đỉnh phong cổ ma hồn lục giai, bây giờ là tác chiến vượt cấp rồi, ma hồn Xi Vưu đời thứ tám có thực lực ngang ngửa với kẻ bị cổ ma hồn bát giai phụ thể, căn bản không phải là thứ mà cấp độ hiện tại của chúng ta có thể chiến thắng!" Cửu Thiên Huyền Nữ bình tĩnh phân tích hình thế mạnh yếu giữa hai bên.

“Ý của nàng là...” “Hy sinh Miêu Cương, bảo tồn chiến lực!

Chương 929

Để hắn tiến vào đời thứ chín.

Tuy rằng hiện tại có hy sinh nhưng đại cục rốt cuộc vẫn tạm thời được giữ vững." Đế Tôn dứt khoát lắc đầu: "Trong từ điển của Đế Tôn ta bao giờ có chữ lùi bước?

Càng mạnh, ta càng phải cho hắn biết ai mới là vương thực sự trong tam giới!" Khắc sau, Đế Tôn đốt cháy hai đạo Thần Nông Ấn trong cơ thể, bay lên không, một kiếm hỏi trời!

Trên đỉnh đầu, lớp phù văn chữ Thiên bắt đầu sụp đổ, nhưng trận văn hào hùng đó lại không vì thế mà đi vào tịch diệt.

Nhìn từ góc nhìn bên dưới, vị trí Đế Tôn đang đứng lúc này vừa vặn ở ngay phía trên phế tích thần miếu đã đổ nát!

Có một khoảnh khắc, Bát trưởng lão nhìn Đế Tôn đang hiên ngang đứng trên bầu trời, kiếm đãng bát phương, phảng phật như nhìn thấy Thần Nông bất hủ trong truyền thuyết!

Ánh hào quang đó, cảnh giới đó, tấm lòng đó, khí độ đó...

Giữa trời đất, dưới tam giới, không thể nào tìm được người thứ hai có tư cách kế thừa đại đạo Thần Nông hơn hắn nữa!!

"Trong truyền thuyết, Thần Nông Đại Ấn có phần thứ tư, nhưng hàng vạn năm qua chưa bao giờ xuất hiện.

Có một cách nói là hồn của Thần Nông vẫn chưa tìm được người kế thừa thực sự có thể kế thừa thiên mệnh, vì thế trì trì không chịu xuất hiện, lẽ nào...

Kỳ tích thực sự sẽ giáng xuống người Đế Tôn sao!!" Vòng cuối cùng của trận quyết đấu đỉnh cao cuối cùng cũng bắt đầu.

Đế Tôn một người một kiếm, ngạo lập hư không, khuôn mặt không vui không buồn, tắm mình trong luồng ánh sáng vàng vô tận dưới vòm trời.

Phảng phất như lúc này hắn chính là vị thần tối cao chúa tể tất cả trên thế gian, mọi năng lượng giữa trời đất đều đang không tự chủ được mà cuộn về phía cơ thể hắn.

Cảnh tượng mà Bát trưởng lão mong đợi cuối cùng cũng giáng xuống.

Những minh văn của đạo Thần Nông Ấn thứ tư chưa từng xuất hiện, đang hiện ra từ đống tàn tích thần miếu đổ nát dưới chân Đế Tôn.

"Trời ơi, Tôn sư phó, mau nhìn kìa!" Hỏa nhãn kim tinh của Ngộ Không quét qua đống phế tích dưới chân Đế Tôn.

"Hắc hắc hắc, nhìn xem, truyền thừa bí mật vô thượng mà các trưởng lão thần miếu tìm kiếm hàng vạn năm không thấy, cư nhiên lại bị ca ca ta phát hiện ra, chẳng lẽ đây không phải là sự an bài của vận mệnh sao?" Bát trưởng lão kích động nắm chặt hai tay, ông thấy rõ ràng từng dãy minh văn vàng óng đang điên cuồng tuôn trào, tất cả đều được thai nghén trong phế tích thần miếu.

Ai có thể ngờ rằng, đạo Thần Nông Ấn thứ tư vốn được cho là không tồn tại lại chính là bản thân thần miếu.

Nếu không phải có kiếp nạn này giáng xuống Miêu Cương, e rằng bí mật này sẽ mãi mãi được chôn giấu, không thể được thế nhân biết đến.

Giờ đây Đế Tôn dựa vào thực lực và cảnh giới của mình, cùng với khí phách vô song mượn đại thế thiên địa, cuối cùng đã đánh thức đạo Thần Long Ấn thứ tư đã ngủ say vô số năm.

Ánh mắt Cửu Thiên Huyền Nữ cũng tỏa ra niềm kích động, trong lòng không ngừng thầm gọi, thực sự không nhìn nhầm người.

"Ta biết Đế Tôn ca ca sẽ không bao giờ để ta thất vọng mà." Theo thời gian, ánh sáng trên Hiên Viên Kiếm trong tay Đế Tôn cũng dần tiến tới cực hạn của sự rạng rỡ, long chi kiếm hồn ngủ say trong thần khí cuối cùng đã có thể tỏa sáng rực rỡ một cách lâm ly tận trí.

Khi đạo Thần Nông Ấn thứ tư bao phủ hoàn mỹ lên bản thể Đế Tôn, dường như ba đạo truyền thừa Thần Nông Ấn trước đó trên người hắn đều đã có sự biến đổi về chất.

Nơi tận cùng của lớp mây đen vô tận, trên đỉnh vòm trời một khuôn mặt vàng óng vô cùng rõ nét từ từ hiện ra.

"Ma quân Xi Vưu, e rằng ngươi không ngờ tới, năm xưa ngươi hóa thành Tam Sinh Ma Cổ, mang theo âm mưu phục thù đến hậu thế, chúng ta cũng để lại hậu chiêu tương ứng.

Đã có lúc ta thậm chí nghĩ rằng kế hoạch của chư thần thượng cổ sẽ thất bại, nhưng không ngờ vận mệnh tự có an bài.

Giờ đây Đế Tôn mạnh mẽ trỗi dậy, trong tam giới không còn bất kỳ sức mạnh nào có thể chiến thắng hắn, Ma quân không ai bì nổi như ngươi cũng không thể nghịch thiên cải mệnh!" "Thần Nông, lão bất tử kia, có giỏi thì xuống đây đại chiến một trận với bản quân!" Khuôn mặt vàng óng của Thần Nông ha ha cười lớn: "Ta sớm đã không còn tư cách đó, nhưng Đế Tôn thì có thực lực đó, hắn cũng là thiên tài tuyệt thế duy nhất kế thừa hoàn chỉnh truyền thừa Thần Nông.

Năm xưa khi đưa ra quyết định đó, ta đã biết ngày này rồi sẽ đến." Xi Vưu ma hồn lại cười lạnh không thèm để ý: "Có được trọn bộ Thần Nông Ấn thì đã sao?

Ngay cả Đế Tôn cũng không làm gì được, năm xưa chư thần

thượng cổ đồng lòng hiệp lực giúp đỡ Hiên Viên cũng không thể chém giết ta triệt để, ngươi nghĩ tiểu tử này làm được sao?" Thần Nông lạnh lùng cười: "Đôi khi, chinh phục một đối thủ không nhất thiết phải giết chết hắn triệt để.

Ma diễm ngươi thôn phệ trong cơ thể không ở trên người ngươi thì cũng sẽ có một Xi Vưu tiếp theo xuất hiện, việc giết chết ngươi về bản chất không mang lại nhiều ý nghĩa, nhưng ta tin Đế Tôn có thực lực để tìm ra cách hoàn mỹ nhất để xử lý ngươi." Thần Nông dứt lời, trên bầu trời vân thiên, khuôn mặt vàng khổng lồ dần tan biến, hóa thành một làn sóng vàng từ đỉnh mây lao xuống, đổ hết vào cơ thể Đế Tôn.

Hệ thống truyền thừa Thần Nông Ấn hoàn chỉnh dung nhập vào cơ thể Đế Tôn, rèn giũa nhục thân của hắn thành thể chất mạnh nhất thế gian, trở thành sự tồn tại bất hủ duy nhất của tam giới dưới kỷ nguyên thần ma!

Lúc này, Đế Tôn cảm thấy tứ chi bách hài của mình tràn đầy sức mạnh vô cùng vô tận, bốn đạo truyền thừa Thần Nông Ấn hoàn chỉnh đã ban tặng cho hắn năng lượng cơ thể vô song.

Chương 930

Lúc này, dù hắn từ bỏ sử dụng thần khí Hiên Viên Kiếm thì vẫn có thể tay không đối quyết với bất kỳ cường giả đỉnh phong nào trong tam giới mà không hề rơi vào thế hạ phong. "Thì ra là vậy, Thần Nông Ấn dựa trên hình thức minh văn để truyền tải sức mạnh cho ta, bởi thế nó không hề xung đột với Thần Nguyên mà Tam Sinh Cổ của Cửu Thiên Huyền Nữ ban tặng!

Loại sức mạnh này giống như sự ban tặng công pháp kiểu phù văn chi đạo hay Túy Quyền hơn, chứ không phải truyền thụ Thần Nguyên trực tiếp.

Do đó, loại sức mạnh này tuy không tham gia vào quá trình tiến hóa của Phần Thiên Diễm nhưng có thể sử dụng bất cứ lúc nào mà không cần động đến bản nguyên của Hư Nghĩ Giới." Hình thức này mang lại ý nghĩa lớn nhất cho Đế Tôn trong việc thăng tiến chiến lực trực tiếp, hiệu quả tăng cường thực lực có thể thể hiện hoàn toàn trong thực chiến. "Xi Vưu ma hồn, trận chiến đã tiến triển đến mức này, ngươi vẫn chưa từ bỏ sao?

Ngươi không có cơ hội chiến thắng ta đâu." Đế Tôn không hề cố ý trào phúng, mà muốn Xi Vưu ma hồn chủ động từ bỏ việc chuyển sinh chín đời.

Bởi vì với thực lực hiện tại của Đế Tôn, dù ma hồn của Xi Vưu có chuyển thế đến đời thứ chín, thành công lột xác thành Xi Vưu chuyển thân thể hoàn chỉnh, cũng không có khả năng giết chết được hắn. "Ha ha ha, tiểu tử ngươi bắt đầu tự đắc quá sớm rồi đấy?

Ta thừa nhận có được Thần Nông Ấn hoàn chỉnh ta không giết được ngươi, nhưng ngươi cũng không có cách nào triệt để xóa bỏ ta.

Cả hai đều không giết được đối phương, hà tất phải tiếp tục lãng phí thời gian?

Hay là chúng ta làm một cuộc giao dịch thì sao?

Ta sẽ truyền thừa toàn bộ bản nguyên cổ ma hồn trong cơ thể cho ngươi, đổi lại ngươi phải từ bỏ việc ra tay với ta, để ta thuận lợi hoàn thành chuyển sinh đời thứ chín!

Nếu ngươi đồng ý, ta thậm chí có thể cân nhắc ở đời sau sẽ cùng ngươi bình phân Tam giới!

Khi chúng ta liên thủ, trong Tam giới sẽ không còn bất kỳ thế lực nào là đối thủ nữa." Đế Tôn không nhịn được hừ lạnh một tiếng: "Ta phải thừa nhận, điều kiện hợp tác ngươi đưa ra rất hấp dẫn, nhưng Đế Tôn ta chưa bao giờ có ý định chia sẻ với kẻ khác, đặc biệt là hợp tác với kẻ thù của mình!

Hôm nay, giữa ta và ngươi chỉ có một người đạt được mục đích." Nghe lời quyết đoán của Đế Tôn, Xi Vưu ma hồn không còn giữ sức nữa, bắt đầu thiêu đốt vô tận bản nguyên ma khí trong cơ thể, ngưng tụ một kích cuối cùng trước khi tiêu vong. "Vậy để ta xem, Diệt Thế Ma Nhận của ta mạnh hơn, hay Thần Nông bất tử của ngươi lợi hại hơn!

Oanh long long!" Xi Vưu ma hồn bành trướng sức mạnh hủy diệt đến cực hạn, trước mặt huyễn hóa ra một đạo ma nhận quang mang dài trăm trượng thông thiên triệt địa!

Phải biết rằng, năm xưa Xi Vưu dựa vào đòn mạnh nhất này đã một tay xóa sổ mười mấy vị thượng cổ đại thần dưới trướng Hiên Viên Đế!

Không biết lần này Đế Tôn các hạ có thể thực sự tạo ra kỳ tích hay không! "Không, lão Bát, thế giới này chưa bao giờ có kỳ tích.

Niềm tin bất hủ cộng với thực lực vô song, bất kỳ thành tựu nào đạt được đều chính là kỳ tích." Bát trưởng lão hoàn toàn ngây người, ông ta vừa nãy chỉ lẩm bẩm nhỏ trong miệng, vậy mà lại truyền đến tai Đế Tôn cách đó hàng trăm mét.

Khả năng cảm nhận ngũ quan như vậy dường như đã vượt qua giới hạn nhận thức của lão Bát.

Thực tế, sở dĩ trên người Đế Tôn xuất hiện thần tích như vậy là bởi vì lúc này hắn, theo một ý nghĩa nào đó, đã lột xác thành một sinh mệnh thể hoàn toàn khác biệt.

Nội dung thực sự của Thần Nông Ấn thứ tư không phải là sự ban tặng một thuộc tính sức mạnh đơn thuần, mà là một loại tín ngưỡng bất hủ đối với sinh mệnh và sự ban tặng quy luật truyền thừa!

Nói đơn giản, Đế Tôn lúc này không phải đang chiến đấu, hắn đang dùng linh hồn của mình lặng lẽ thay đổi quy luật sinh mệnh của toàn bộ chiến trường Miêu Cương. "Dĩ ngã chi linh, ân trạch đại địa, Thần Nông bất hủ!" Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn lấy thân hóa đạo, đường nét nhục thân hóa thành vô tận kim quang, từng chút một biến mất.

Những luồng sáng đó tỏa ra rực rỡ, giáng xuống mọi ngóc ngách của chiến trường, khiến những thi thể chưa hoàn toàn tiêu biến lại bừng lên sinh cơ mạnh mẽ, đồng thời ban tặng sức sống vĩnh sinh bất diệt cho mỗi người đang được ánh tinh quang bao phủ.

Đại bộ phận năng lượng kim quang đều lao về phía bản thể Xi Vưu ma hồn ở phía bên kia chiến trường. "Trời ạ!

Ca ca đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ huynh ấy dùng phương thức hy sinh để ban tặng sự bất hủ cho Xi Vưu ma hồn sao?" Bát trưởng lão kinh hãi, hoàn toàn không

để ý đến ánh tinh quang rực rỡ cũng đang gột rửa cơ thể mình, cứ thế ngây người nhìn chằm chằm vào trung tâm chiến trường.

Cùng lúc đó, Cửu Thiên Huyền Nữ và Ngộ Không cũng hoàn toàn sững sờ, nhìn chằm chằm vào từng biến hóa trên người Xi Vưu ma hồn.

Chương 931

"Ta hiểu rồi!

Ca ca dùng phương thức lấy thân hóa đạo để ban tặng vĩnh sinh cho Xi Vưu ma hồn, cũng tương đương với việc nghịch chuyển Cửu Chuyển Quy Thiên pháp của Xi Vưu, cưỡng ép thay đổi quy luật sinh mệnh đặc thù trên người hắn, khiến hắn mãi mãi dừng lại ở điểm bắt đầu.

Như vậy, tuy hắn có được vĩnh sinh nhưng cũng mãi mãi không thể gia tăng năng lượng!" Bát trưởng lão không khỏi thán phục trước nét bút thần sầu của Đế Tôn. "Cảnh giới cao xa như vậy, phương pháp không tưởng như vậy, e rằng chỉ có tồn tại như Đế Tôn các hạ mới làm được thôi!" Ngộ Không nghe xong liền không nhịn được cười lớn, thực lòng mừng cho ca ca mình.

Cái gọi là "siêu thoát ngoài Tam giới, không nằm trong Ngũ hành" vốn chỉ là tâm nguyện tốt đẹp của thế nhân muốn thoát khỏi sự trói buộc của thiên địa, nhưng ai ngờ được Đế Tôn đã thực hiện một cách hoàn mỹ trên chính bản thân mình.

Quả nhiên, bóng dáng ma khí khổng lồ của Xi Vưu ma hồn bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, Cửu Chuyển Quy Thiên pháp diễn hóa trên người hắn nhanh chóng vận chuyển ngược lại, cứ thế dưới sự chứng kiến của mọi người, cuối cùng trở lại hình dáng một đứa trẻ ba bốn tuổi.

Đồng thời, dưới ảnh hưởng của vạn trượng kim quang, sự hung bạo đỏ ngầu trong mắt Hàm Hàm (Thực Thiết Thú) cũng nhanh chóng biến mất, nó lại bắt đầu ngồi bệt xuống đất gặm số tre mà Đế Tôn đã chuẩn bị trước đó.

Dường như mọi chuyện xảy ra trên chiến trường đều không còn liên quan gì đến nó nữa.

Khi mọi ồn ào hoàn toàn lắng xuống, Đế Tôn một lần nữa lấy đạo hóa kim thân, bảo thể tỏa ra ánh tinh quang rực rỡ vô cùng huy hoàng.

Lúc này hắn trông thực sự giống như một vị thần hoàn mỹ đứng trên đỉnh cao Tam giới, cao quý điển nhã, trang nghiêm túc mục, dường như mọi từ ngữ ca tụng trên thế gian này dùng cho hắn đều không đủ. "Chúc mừng ca ca trở thành người duy nhất thực sự bất hủ trong Tam giới!

Không, tuy ở trong Tam giới nhưng đã siêu thoát lên trên Tam giới, vạn pháp thế gian đối với huynh đều như hư vô." Cửu Thiên Huyền Nữ trở về thế giới linh hồn của Đế Tôn, nhưng nàng phát hiện lúc này sâu trong tâm trí Đế Tôn bình lặng đến cực điểm, đó thực sự là một sự siêu nhiên khó tả chỉ có được sau khi lột xác tái sinh.

Sự ồn ào tan biến, sinh mệnh mới nhanh chóng nảy nở trên mảnh đất đầy vết thương này.

Những tu sĩ có được sự tái sinh sau khi ngã xuống cũng giống như vừa trải qua một giấc mộng lớn, sau khi phục sinh, dục niệm trong lòng hoàn toàn bị quét sạch.

Những người này không nghi ngờ gì nữa sẽ trở thành nền móng cho sự phát triển tương lai của Miêu Cương.

Mọi người đều theo bản năng nhận được sự triệu hoán linh hồn của Đế Tôn, tự chủ quây quần trước mặt hắn, quỳ một chân bái lạy với ánh mắt thành kính nhất dành cho một đức tin. "Địa trạch vạn vật, Thần Nông bất hủ, cảm tạ thần ân ban xuống mảnh đất Miêu Cương!" Đế Tôn nhẹ nhàng phẩy tay, ra hiệu cho mọi người đứng dậy. "Từ hôm nay trở đi, Miêu Cương không còn thời đại hai đại liên minh nữa, các thể chế cũ đều bãi bỏ, do sáu vị trưởng lão của mạch

Thần Nông thống lĩnh sáu bộ lạc lớn nhất quyết định tương lai của chúng sinh Miêu Cương.

Đồng thời, sau khi ta rời đi, đứa trẻ này sẽ trở thành tín ngưỡng mới của Miêu Cương, các ngươi phải tôn xưng là Thánh Đồng Tử.

Con vật đang ăn tre bên cạnh kia là Thánh thú Miêu Cương, chuyên trách bảo vệ an toàn cho Thánh Đồng Tử." Các vị trưởng lão nhìn Hàm Hàm một cái, đều không nhịn được rùng mình, nhưng vì là mệnh lệnh của Đế Tôn nên không ai dám kháng mệnh.

Không nghi ngờ gì nữa, trận chiến diễn ra đến lúc này đã thực sự kết thúc.

Đế Tôn cuối cùng đã thực hiện lời hứa năm xưa với lão Bát, mang lại diện mạo hoàn toàn mới cho toàn bộ Miêu Cương và mạch Thần Nông.

Nhìn ngôi thần miếu mới sắp hoàn thành, Đế Tôn và Bát trưởng lão hai người đứng chắp tay trên đỉnh núi, bình thản nhìn về hướng thần miếu. "Sau khi ta đi, Miêu Cương sẽ giao toàn quyền cho ông thống lĩnh, đối với trưởng lão sáu mạch, ông cũng có quyền tùy ý phế truất thay thế, vận mệnh Miêu Cương đều nằm trong tay ông.

Đừng từ chối, dù sao ông cũng là người bạn duy nhất ta kết giao trong chuyến hành trình Miêu Cương này, cũng là người Miêu Cương duy nhất ta tin tưởng." Bát trưởng lão không có ý định từ chối: "Lão phu chỉ quan tâm là ngài chắc chắn không đưa Hàm Hàm đi cùng sao?

Ta thấy nó chỉ thích ăn tre của một mình ngài thôi." Đế Tôn mỉm cười lắc đầu: "Ta hiểu tình cảm của nó dành cho ta, nhưng ta cũng biết Xi Vưu mới là người bạn vĩnh cửu của nó, ta không thể luôn ở bên cạnh nó được." Bát trưởng lão thở dài một tiếng nói: "Sự bất hủ thực sự của Miêu Cương là do ngài ban tặng, bất kể đối với lão phu hay chúng sinh nơi này, ngài mới là tín ngưỡng vĩnh hằng." "Ngài sắp

đi xa, lão phu không nói nhiều, lên đường bảo trọng!" Từ biệt chiến trường Miêu Cương, Đế Tôn dẫn theo Ngộ Không một lần nữa bước lên hành trình mới.

Chín đạo cổ ma hồn lục giai hoàn mỹ nhập thể, một lần nữa khiến Thần Ma Phần Thiên Diễm tiến vào giai đoạn bão hòa mới.

Đợi chờ Đế Tôn giải mã chính là lần tiến hóa hoàn mỹ tiếp theo của Phần Thiên Diễm, cũng như mở khóa đỉnh cao áo nghĩa của cổ ma hồn lục giai.

Bởi vì được gợi cảm hứng từ Cửu Chuyển Hồi Thiên pháp của Xi Vưu ma hồn trước đó, Đế Tôn luôn cảm thấy có thể thử khai phá một loại thủ đoạn nghịch thiên tương tự, nhằm phát huy công năng bất hủ chi thân của bốn đạo Thần Nông Ấn hoàn chỉnh đã đạt được. "Ồ?

Ý của huynh ta đại khái đã hiểu.

Chỉ là muốn thực hiện trạng thái cân bằng cực hạn này để ngự trị đồng thời cả hai loại sức mạnh, độ khó là vô cùng lớn, và cần có tinh thần lực đủ mạnh mẽ để chống đỡ, huynh thực sự chắc chắn chứ?" Cửu Thiên Huyền Nữ thảo luận vấn đề này với Đế Tôn, nào ngờ Đế Tôn cũng chính vì có lo ngại về phương diện này nên mới trì hoãn chưa tiến hành thử nghiệm dung hợp.

Chương 932

"Cá nhân ta chưa bao giờ bỏ cuộc giữa chừng, nếu đã có kế hoạch về phương diện này, ta nhất định sẽ tìm cách giải quyết mọi khó khăn, hiện tại về mặt tinh thần lực vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ, đợi thêm chút nữa đi." Huyền Nữ tán đồng với cách nói của Đế Tôn, sau đó cùng biến mất vào Tu Di Giới chìm vào giấc ngủ sâu.

Vút!

Ngay sau khi Huyền Nữ vừa chìm vào giấc ngủ không lâu, trên vòm trời xuất hiện một bóng dáng bảo tướng trang nghiêm đang cưỡi mây đạp gió.

Cả Đế Tôn và Ngộ Không đều rất quen thuộc với người này. "Quan Âm Bồ Tát!" "Đế Tôn các hạ, Ngộ Không, vẫn khỏe chứ!" Quan Âm gặp Đế Tôn, giờ đây cũng phải cung kính cúi chào.

Nguyên nhân đơn giản là trong Phật môn Tây Thổ, địa vị của Đế Tôn có thể ngang hàng với Phật Tổ Như Lai, ngay cả Như Lai thấy Đế Tôn cũng phải khách khí, huống chi là Quan Âm. "Bồ Tát vô sự bất đăng tam bảo điện, có việc gì cứ thẳng thắn nói ra đi." Quan Âm cũng không khách sáo với Đế Tôn, chuyến này xuống hạ giới vốn là có việc muốn nhờ vả. "Phật môn đã làm mất ba bản cổ kinh cấm kỵ, đều là những văn bản cấm kỵ lưu lại từ thời thượng cổ, ngoài ra còn mất một chiếc Vạn Cổ Tịnh Hồn Đăng và vài con tọa kỵ.

Theo phán đoán của Phật Tổ, kẻ gây ra việc này tám phần là bị bản nguyên cổ ma hồn từ thất giai trở lên nhập thể, nhất thời không có cách nào, đành phải thỉnh cầu Đế Tôn các hạ giúp đỡ." Đế Tôn cười phẩy tay: "Không cần khách khí như vậy, việc liên quan đến cổ ma hồn vốn là việc trong phận sự của bản tọa, diệt trừ chúng là điều

không cần bàn cãi, chỉ là không biết mấy kẻ bị nhập thể đó đang ở phương trời nào, bảo ta đi tìm tung tích của chúng kiểu gì đây?" "Ba ngày trước tại Tây Ngưu Hạ Châu có hung quang của Đào Ngột giáng xuống, Phật Tổ phán đoán chắc hẳn đã chịu ảnh hưởng từ khí tức ma hồn, có lẽ bên đó sẽ có manh mối, chuyến này xin bái thác Đế Tôn các hạ rồi." Đế Tôn nhẹ gật đầu: "Yên tâm, việc trong phận sự, bản tọa tự nhiên sẽ diệt trừ những kẻ bị nhập thể đó, có điều ta sẽ không trở về cùng ngươi đâu, nếu Như Lai đã mở lời với ta, đi làm nhiệm vụ này chắc chắn phải có lợi lộc gì đó chứ." Quan Âm mỉm cười gật đầu, niệm một câu Phật hiệu: "Phật Tổ có dặn, tất cả bảo vật thất lạc thu hồi được, nếu có cái nào lọt vào mắt các hạ, cứ việc giữ lại dùng." Có câu nói này của Quan Âm, trong lòng Đế Tôn thấy thoải mái hẳn, dùng hay không không quan trọng, nhưng chứng minh người ta Tây Thổ Phật môn có tâm ý như vậy là đủ rồi.

Tiễn bước Quan Âm Bồ Tát, Đế Tôn và Ngộ Không lập tức cưỡi mây đi về hướng Tây Ngưu Hạ Châu. "Đệ cũng khá lâu rồi không đến đây!

Ngộ Không, cảm thấy thế nào?" Ngộ Không không nhịn được rùng mình: "Chẳng cảm giác gì cả.

Anh em mình dọc đường đi đi dừng dừng, gặp yêu quái nhiều, kết giao không ít bạn bè, tự nhiên cũng trấn áp không ít yêu ma, nhưng rốt cuộc, hai lão ca chúng ta sau khi Thanh Hổ đi rồi, lão Tôn thực sự thấy buồn tẻ.

Ca ca, hay là lão Tôn về Hoa Quả Sơn vậy..." Đế Tôn cũng bất lực thở dài: "Không cách nào khác, đó chính là tu hành!

Tu không chỉ là thực lực, mà chủ yếu nhất là tâm tính!

Khi nào thất tình lục dục có thể thu liễm lại hòm hòm thì công thành, trong lòng tự nhiên cũng không thấy phiền muộn nữa." Đế Tôn

dùng đạo lý để khuyên nhủ, thành công trấn an được tâm trạng xao động của Ngộ Không.

Hai anh em tiến vào Tây Ngưu Hạ Châu dạo chơi vài ngày, cho đến một đêm, một tiếng gào thét vang dội xé toạc không trung. "Xuất hiện rồi!

Tiếng của Đào Ngột!" Mắt Đế Tôn sáng lên, lập tức cùng Ngộ Không hóa thành hai đạo lưu quang tiến vào khu vực rừng sâu của Tây Ngưu Hạ Châu. "Hống!" Tên này dường như phản ứng hơi chậm chạp, cảm nhận được khí tức của hai người Đế Tôn mới chậm rãi quay người, động tác tỏ ra đặc biệt nặng nề. "Thân hổ mặt người, lông chó răng lợn!

Quả nhiên là Đào Ngột!

Ca ca, xem thử trên người nó có bị khí tức cổ ma hồn nhập vào không?" Ngộ Không đặt câu hỏi, Đế Tôn lập tức khai mở Kim Quang Thánh Đồng quét qua một lượt, nhưng kết quả lại khiến hắn có chút thất vọng. "Trên người tên này quả thực có khí tức cổ ma hồn, nhưng không phải bị ma hồn nhập thể.

Nếu ta đoán không lầm, hẳn là một kẻ thất giai nhập thể nào đó đã tiếp xúc với nó vài ngày trước." Đế Tôn suy tính một lát rồi chậm rãi tiến lên, nhìn Đào Ngột với ánh mắt tràn đầy vẻ ôn hòa. "Này Đào Ngột đại huynh đệ, có thể cho ta biết vài ngày trước ngươi đã tiếp xúc với ai không?

Nếu có thể phối hợp với công việc của hai anh em ta, ta sẽ không ra tay trấn áp ngươi đâu." Đào Ngột cười nhạo: "Khu khu sâu kiến mà cũng xứng nói chuyện với ta như vậy sao?" Đế Tôn ngẩn ra: "Ngươi chắc chắn kẻ sâu kiến trong miệng ngươi là ta?" Cách nói này thực sự làm Đế Tôn kinh ngạc, dường như đã lâu rồi không có ai dùng hai chữ sâu kiến để hình dung hắn.

Ngay cả tồn tại mạnh nhất Tam giới như Như Lai cũng không có tư cách đó, một con hung thú mà cũng dám trương cuồng như vậy sao? "Ta biết ta đánh không lại ngươi, nhưng người đứng sau ta thì ngươi chọc không nổi đâu." Đào Ngột vẻ mặt tự tin cười lạnh, chỉ một biểu cảm đó thôi đã đủ khơi dậy hứng thú trong lòng Đế Tôn. "Thôi được, nếu đã nói vậy rồi, hôm nay nếu ta không lôi được kẻ đứng sau ngươi ra, hai chữ Đế Tôn của ta sẽ viết ngược!" Lời vừa dứt, Đế Tôn không chút do dự tung chân, lực bộc phát mạnh mẽ trong nháy mắt đẩy tốc độ thân pháp của hắn lên một tầm cao mới.

Đồng thời, thân pháp của Đế Tôn như quỷ mị trong đêm tối, tự ý xuyên hành giữa những tán rừng, chỉ trong nháy mắt đã huyễn hóa ra một trăm linh tám đạo đường nét Túy Quyền.

Đào Ngột vốn dĩ đầu óc hơi chậm chạp, làm sao chống đỡ nổi tận một trăm linh tám đạo Túy Quyền chi hồn, đã bị đánh cho biến thành hình dạng đầu heo.

Chương 933

"Đừng đánh nữa, lão đại, ngài giỏi rồi, đừng đánh tôi nữa, tôi đem những gì tôi biết nói hết ra không được sao!" Đào Ngột ngay lập tức thần phục Đế Tôn để cầu không bị đánh tiếp.

Một đạo hồn niệm vô cùng thuần túy được truyền vào não hải Đế Tôn, những ấn tượng và dấu vết khắc trên đó cũng hiện rõ trong ký ức của hắn.

Thì ra, ba ngày trước tên này chính vì ngửi thấy ma khí mạnh mẽ nên mới thức tỉnh sớm.

Kẻ mang theo ma khí đó là một nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ, mặc một bộ tố quần cầm kiếm! "Lại có chuyện như vậy... cư nhiên lại là một nữ nhân!

Phật môn Tây Thổ mà lại xuất hiện nữ tử sao?

Không phải tự mâu thuẫn à!" Phật môn Tây Thổ tuyệt đối không thể xuất hiện nữ tử, điểm này Đế Tôn có thể khẳng định.

Nhưng theo tình huống ghi lại trong hồn niệm của Đào Ngột, khí tức cổ ma hồn trên người nữ tử đó vô cùng mạnh mẽ, trên người nhất định mang theo bí mật hoặc truyền thừa hệ thống, việc cấp bách hiện nay là tìm ra nữ tử thần bí đó mới có thể tiếp tục truy tra. "Hai vị đây là muốn tìm bản cô nương sao?" Đúng lúc Đế Tôn đang băn khoăn không biết nên đi đâu để truy tra nữ tử thì phía sau đột nhiên xuất hiện một giọng nói.

Mạnh mẽ quay người, nữ tử giơ tay tung ra một đạo kim quang, thủ đoạn cực mạnh, không hề yếu hơn bất kỳ một kẻ thất giai cổ ma hồn nhập thể nào.

Ánh mắt Đế Tôn chợt sắc lạnh hơn mấy phần, dưới chân một đạo kim sắc cương khí tuôn trào, Thần Nông Ấn tầng hai hộ thể, đây tuyệt đối là một trong những hộ pháp chân công đỉnh cấp nhất Tam giới. "Tiểu cô nương, ghê gớm đấy!

Đầu tiên là mồi chài Đào Ngột, lại còn dám xưng là đại ca đứng sau thượng cổ hung thú, ngươi rốt cuộc là ai?" Bạch y nữ tử cười khẽ: "Đường đường Đế Tôn, ta cứ tưởng có cảnh giới cao xa khác biệt thế nào, hôm nay thấy rồi cũng chỉ thế thôi, cũng là kẻ phàm tục chú trọng tôn ti mà thôi." Đế Tôn cười lớn: "Bản tọa chưa bao giờ để ý người bên cạnh đánh giá ta thế nào, cảm thấy ta giống người thường thì ta là người thường, cảm thấy ta giống vị thần cao cao tại thượng thì ta là thần." Nữ tử hừ lạnh: "Ta cảm thấy, hình như ngươi sắp phải thần phục trước mặt ta rồi." Nói đoạn, trong lòng bàn tay nữ tử một lần nữa bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ, lập tức băng về phía bên cạnh Đế Tôn.

Lần này, Đế Tôn không còn do dự nữa, một tay nâng lên hư không, một trận quang phù văn vô cùng mạnh mẽ nhanh chóng ngưng tụ. "Sơn tự phù phong!" Quang mang trong lòng bàn tay xoay chuyển, Sơn tự phù nhanh chóng xuất hiện, vô số tảng đá khổng lồ từ không trung giáng xuống, căn bản không để lại cho nữ tử thêm cơ hội thở dốc hay chạy trốn, sinh sinh phong tỏa nàng ở chính giữa Sơn tự phù, khiến nàng dù có vạn thiên thủ đoạn cũng vô lực thi triển. "Đừng tưởng ta không nhìn ra, trên người ngươi hẳn là giấu một loại mật bảo mạnh mẽ nào đó có thể che giấu mọi khí tức trên người, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu bí mật đó.

Cho nên, tốt nhất là chủ động ngoan ngoãn giao bảo bối ra đây, ta sẽ không làm khó ngươi." Lời Đế Tôn vừa dứt, khí tức của nữ nhân dường như biến mất không dấu vết.

Đế Tôn nhướng mày, trong nháy mắt đánh tan tảng đá khổng lồ

trước mặt, mới phát hiện bên trong cư nhiên trống không. "Đế Tôn các hạ thực lực thông thiên, tiểu nữ tử không phải đối thủ, không chọc nổi thì ta trốn!

Nếu ngài muốn tìm ma hồn nhập thể, cứ việc đến Sư Đà Lĩnh một chuyến, nơi đó có lẽ sẽ có thu hoạch." Sư Đà Lĩnh...

địa phương này Đế Tôn vốn không hề xa lạ, trước đó cũng đã đến hai lần nhưng đều không có phát hiện đặc biệt gì.

Giờ đây quay lại chốn cũ, lại có vẻ hơi thần bí. "Ca ca, cô gái đó rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Đệ có chút không nắm chắc được!" Đế Tôn cười khẽ: "Dù sao hẳn là không đối địch, ta căn bản chưa làm gì nàng ta cả, cứ yên tâm đi, không bao lâu nữa ta nhất định sẽ gặp lại nàng ta." Đào Ngột là hung thú, nếu đã tỉnh lại thì không thể cứ để nó tự tác tự oai ở bên ngoài như vậy, Đế Tôn tạm thời thu nó làm tọa kỵ, dù sao cũng phải đến Sư Đà Lĩnh, sau khi tìm được mấy cái ma hồn thất giai thì mới thả nó đi.

Là bại tướng dưới tay Đế Tôn, Đào Ngột tự nhiên hiểu rõ thực lực và nội hàm của Đế Tôn đáng sợ đến mức nào, có cho thêm lá gan nó cũng tuyệt đối không dám có chút chậm trễ hay kháng mệnh, chỉ đành ngoan ngoãn quỳ phục trước mặt Đế Tôn mặc cho hắn cưỡi.

Có cổ thú Đào Ngột hộ tống, tốc độ tiến lên của Đế Tôn và Ngộ Không một lần nữa được nâng lên một bậc, từ Tây Ngưu Hạ Châu đến Sư Đà Lĩnh tổng cộng cũng chỉ mất hơn hai canh giờ.

Dưới chân sơn môn, thấp thoáng có thể thấy một số yêu ma kỳ quái đang tuần tra canh gác. "Đại vương sai ta đi tuần núi..." Mấy tên tiểu yêu vác đồng la khua chiêng gõ trống hét vang đường núi, Đế Tôn chỉ trao cho Ngộ Không một ánh mắt, Ngộ Không liền vọt lên, một côn quét ngang, tiểu sơn yêu đến cơ hội kêu khóc cũng không có, cứ

thế bỏ mạng hiện nguyên hình là loài sói rừng. "Hắc hắc, cuối cùng cũng đến lượt Tôn gia gia đại triển quyền cước, các con, ăn của Tôn gia gia một gậy!" Ngộ Không dường như đã kìm nén ham muốn chiến đấu quá lâu, trong phút chốc toàn bộ phát tiết ra, giáng một côn thật nặng xuống sơn môn.

Oanh long long!

Kim Cô Bổng nặng hơn một vạn cân, sau khi bành trướng lên mấy lần, một côn giáng xuống khiến sơn môn hang động Sư Đà Lĩnh trực tiếp bị đánh nát vụn, còn khoa trương hơn là vùng núi đá xung quanh liên tục có đủ loại đá tảng khổng lồ rơi xuống.

Chương 934

Oanh long long!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên tiếp.

Một côn đã kinh động đến đám yêu ma trong núi. "Gux gan!

Bản tọa phải xem xem kẻ nào gan lớn như vậy, dám xông vào sơn môn Sư Đà Lĩnh của ta!" Kẻ lên tiếng có lông vàng mỏ ưng, chính là một con Kim Sí Đại Bàng hóa thân, toàn thân lấp lánh ánh hoàng kim, bên cạnh hắn đủ loại yêu ma quỷ quái không thiếu thứ gì.

Phải thừa nhận, thế lực của Tam yêu Sư Đà Lĩnh rất lớn, trên đường Tây hành là thế lực yêu ma đỉnh tiêm nhất, yêu ma trong vòng tám trăm dặm xung quanh đều phải thần phục dưới trướng ba anh em chúng. "Hắc hắc, Tôn gia gia đây mà ngươi không nhận ra sao?" Đại Bàng cười lạnh, không thèm nhìn Ngộ Không thêm một cái, chỉ phẩy tay về phía sau. "Hãy để con khỉ nhỏ này biết ở cái địa giới Sư Đà Lĩnh này, đi hỏi thăm xem ai mới là chủ nhà!" Các lộ tiểu yêu ùa lên.

Thực lực Ngộ Không tự nhiên không thể xem thường, đối phó với đám tạp nham này không thành vấn đề.

Nhưng điều khó xử là Kim Sí Đại Bàng tuyệt không phải hạng vừa, hắn vỗ cánh một cái, nguyên tố phong thuộc tính mạnh mẽ nhanh chóng tập kết về trung tâm chiến trường, hạn chế rất lớn việc phát huy chiến lực của Ngộ Không.

Bên tai tiếng hò hét của các lộ yêu ma vô cùng đau đầu, Ngộ Không không nhịn được "hách hách".

Đế Tôn lạnh mắt đứng ngoài quan sát nửa ngày, thấy Ngộ Không không cách nào phát huy thực lực thực sự, bèn nhẹ nhàng vẫy tay.

Chỉ trong nháy mắt, trong chiến trường bỗng huyễn hóa ra vô số đóa thượng cổ tiên hoa.

Những hoa hồn này tùy tiện một đạo đều sở hữu thực lực mạnh mẽ không thể xem thường, thậm chí còn kiêm cả một số thiên phú mạnh mẽ khó tin.

Chỉ trong sát na, tiếng nổ liên miên vang khắp nơi, tất cả hoa hồn dưới sự thúc động của thiên phú Tiên Hồn song sinh của Đế Tôn đồng thời dẫn nổ, vô số hiệu ứng hoa hồn cộng với lực bộc phát vốn có của chúng chồng lên nhau, mang đến cho đám yêu ma Sư Đà Lĩnh một thảm họa cấp luyện ngục thực sự! "Tên khốn kiếp, cư nhiên xóa sổ nhiều anh em yêu quái của ta như vậy, muốn chết!" Kim Sí Đại Bàng nổi giận, phẩy tay một cái, một thanh Phương Thiên Họa Kích ứng thanh vào tay, lao thẳng về phía Đế Tôn.

Oanh long long!

Quang mang binh khí khổng lồ chém xuống không trung, nhắm thẳng đỉnh đầu Đế Tôn mà bổ.

Chỉ với một luồng khí tức bộc phát, Đế Tôn đã phán đoán ra nội hàm của Kim Sí Đại Bàng thâm hậu cỡ nào, quan trọng hơn là tên này chính là kẻ bị đạo cổ ma hồn thất giai thứ nhất nhập thể! "Nếu cảm thấy có bản lĩnh thì nhào vô." Đế Tôn ngoắc ngoắc ngón tay với Kim Sí Đại Bàng đang khí thế kiêu ngạo.

Cái điệu bộ đó không giống như đang khiêu chiến, mà giống như đang trêu đùa một con vẹt nhà mình vậy...

Kim Sí Đại Bàng thân phận tôn quý, đã bao giờ chịu nhục nhã như vậy, lập tức bay lên không trung, lực bộc phát lần này mạnh hơn trước gấp mấy lần!

Oanh long long!

Đế Tôn vẫn không hề động lòng, cứ thế bình thản đứng tại chỗ, gánh chịu một kích một cách cứng nhắc, đạo Thần Nông Ấn thứ hai kiên cố dường như không thể bị lay chuyển ở trạng thái này. "Tiểu tử, cơ thể làm bằng gì mà kháng đòn vậy!" Kim Sí Đại Bàng cũng đã từng thấy qua vô số cao thủ thần ma các lộ, nhưng chưa từng thấy nhân tộc nào kháng đòn như Đế Tôn. "Có những thứ không phải tồn tại ở tầm cao như ngươi có thể hiểu được, không cần hỏi nhiều, hoặc là đánh, hoặc là thần phục!" "Ta cho ngươi thêm ba lần cơ hội ra tay nữa, nếu không thể làm lay động ta một mảy may, ta sẽ không ngần ngại vặt bỏ hai cái cánh của ngươi, lời ta chỉ nói một lần, nên làm thế nào tự mình cân nhắc đi." Đế Tôn không cần phải nể mặt Kim Sí Đại Bàng nữa, bởi vì ngoài Ngộ Không ra, những kẻ khác đều đã bị Đế Tôn xóa sổ, giữ thể diện cũng chẳng ai xem.

Kim Sí Đại Bàng nội tâm bị đả kích, siết chặt cự kích trong tay, ánh mắt bùng nổ sát ý vô cùng nồng đậm. "Đi đi, dùng hết toàn lực của ngươi, chỉ có như vậy ta mới có thể nhìn ra ba bản cổ kinh cấm kỵ kia đang nằm trong tay ai." Đế Tôn thầm nghĩ, thì ra hắn căn bản không vội trấn áp đối phương, mà thực sự muốn biết tung tích của ba bản cổ kinh cấm kỵ kia.

Sở dĩ Đế Tôn coi trọng ba bản cổ kinh đó như vậy là vì chúng có thể khiến Như Lai ra mặt mời gọi, chỉ một cử động đó thôi đã đủ để phán đoán sự coi trọng của Phật môn Tây Thổ đối với ba bản kinh cấm này, Đế Tôn cũng muốn biết nội dung cụ thể của ba bản văn cấm đó là gì.

Đồng quang kim sắc được giải phóng một cách triệt để, quả thực khiến khí chất bản thể của Kim Sí Đại Bàng mạnh thêm mấy phần.

Không chỉ vậy, hình thể bản thể của Kim Sí Đại Bàng bành trướng lên mấy lần, đôi cánh xòe ra trong nháy mắt như hai đạo bóng đen che trời lấp đất, bao phủ mọi hào quang trên mây trời. "Tiểu tử,

bản tọa cho ngươi biết thế nào là kiêu ngạo, xem chiêu!!" Chiến kích khổng lồ oanh xuống không trung, phong mang mạnh mẽ cỡ nào, đây là sức mạnh cực hạn mà Kim Sí Đại Bàng có thể bộc phát ở trạng thái này.

Chương 935

Đế Tôn vẻ mặt khinh khỉnh hơi ngẩng đầu, đưa tay trái ra, cư nhiên sinh sinh nắm lấy phong mang của Phương Thiên Họa Kích trong lòng bàn tay, thần khí vì thế cũng không thể đâm tới thêm một phân nào. "À, có chút bản lĩnh mà cũng xứng làm sơn đại vương ở đây sao?

Nói ta nghe, có gì mà hống hách!" Rắc!

Giây tiếp theo, Đế Tôn không chút lưu tình bẻ gãy phong mang trong tay, Phương Thiên Họa Kích tuy không phải thần khí nhưng cũng là vũ khí cực phẩm đỉnh cấp, vậy mà bị bẻ gãy tại chỗ.

Có thể nói, Kim Sí Đại Bàng từ khi ra đời đến nay chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, thủ đoạn của Đế Tôn khiến hắn cảm thấy mặt mũi không còn gì. "Tiểu tử, khinh người quá đáng, hôm nay nếu ta không lấy ra chút phong mang thì e rằng ngươi thực sự coi ta là kẻ nhu nhược!" Đế Tôn cười lớn: "Ta nói rồi, trước mặt ta, ngươi căn bản không có tư bản để kiêu ngạo, cái gì cũng không!" Oanh long long!

Kim Sí Đại Bàng cuối cùng bắt đầu giải phóng bản nguyên cổ ma hồn thất giai trong cơ thể.

Khí tức ma nguyên vô cùng mạnh mẽ quét sạch bát phương, đồng thời cũng thu hút cả Nhị đương gia Sư Đà Lĩnh là Cự Tượng đi ra. "Tam đệ, ngươi đang làm gì vậy?

Gặp phải đối thủ thế nào mà ép được cả bản nguyên cổ ma hồn của ngươi ra!" Nhìn thấy một màn trong chiến trường, Đế Tôn trao cho Ngộ Không bên cạnh một ánh mắt. "Tiên đi thử dò xét tên béo kia xem hắn có bao nhiêu cân lượng, nếu không có giá trị thì trực tiếp xóa

sổ đi, tránh lãng phí thời gian của ta." "Hách!

Tuân lệnh ca ca!" Ngộ Không hễ có chiến đấu là trở nên đặc biệt hưng phấn, đáp ứng một tiếng rồi thuận thế bay lên, trực tiếp giáng một trận gậy vào đầu vào mặt con Cự Tượng đó.

Lúc này, ở phía Kim Sí Đại Bàng, ánh mắt Đế Tôn cũng trở nên lạnh lùng hơn mấy phần. "Bây giờ ta có cổ ma hồn nhập thể, có thể thi triển Ma Chi Lĩnh Địa gia trì, ngươi có mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể chiến thắng ta!" Quả nhiên, sau khi Kim Sí Đại Bàng thôn phệ hoàn chỉnh ma hồn thất giai, độ bóng của lông vũ và màu sắc của đầu đều có sự thay đổi long trời lở đất, bản thể to lớn hơn mấy lần, năng lượng cả hai đầu công phòng một lần nữa đột phá, quan trọng hơn là trong tay có thêm một thanh trường thương năng lượng được tạo ra từ ma diễm thuần túy nhất, cường hoành hơn Phương Thiên Họa Kích trước đó quá nhiều. "Tiểu tử, lập tức sẽ cho ngươi trải nghiệm một sự tuyệt vọng thực sự!" Kim Sí Đại Bàng nói xong, thân pháp đột nhiên như quỷ mị không thể cản phá lao đến trước mặt Đế Tôn.

Trên mặt đất sinh sinh kéo ra mấy đạo tàn ảnh, ma quang ngưng tụ từ năng lượng thể trong tay đâm mạnh vào ngực Đế Tôn. "Nực cười!" Đế Tôn một lần nữa đưa tay ra, hãi hùng phát hiện năng lượng thể ma quang này dường như hoàn toàn là hai khái niệm so với Phương Thiên Họa Kích trước đó, dường như được ban cho một loại năng lực xuyên thấu đặc biệt! "Hừ, tưởng rằng ánh sáng hộ thủ của ngươi cường nhận vô cùng, có thể phòng trụ được mọi thủ đoạn tiến công trên thế gian sao?

Ngây thơ!" Thì ra, đây là một loại công năng đi kèm của cổ ma hồn từ thất giai trở lên, có thể miễn dịch theo tỷ lệ phần trăm nhất định mọi hệ thống phòng ngự ngoại phụ của đối thủ, tự mang hiệu quả xuyên thấu ma nguyên.

Nếu không phải thân pháp Đế Tôn đủ mạnh, căn bản không tránh được cú đâm xuyên chí mạng. "Tiểu tử, đúng là mạnh lên rồi, nhưng vẫn không thể ngăn cản được nhịp điệu chế tài của ta đâu." Đế Tôn đơn chưởng hướng lên không trung, trận quang phù văn khổng lồ giáng xuống, khóa chặt trên đỉnh đầu Kim Sí Đại Bàng, vị trí hư không nơi hắn đứng, mọi lực thôn phệ dẫn đạo trọng lực nhanh chóng thay đổi trạng thái, tăng thêm hiệu quả phụ trọng khó tin cho cơ thể Kim Sí Đại Bàng. "Ta không cho ngươi bay thì ngươi phải nằm rạp xuống đất cho ta!

Hiểu chưa?" Oanh long long!

Lực đạo của Đế Tôn tiến thêm một bước, sinh sinh đẩy trận lực phù văn trên đỉnh đầu đến cực hạn.

Kim Sí Đại Bàng không chịu nổi sức nặng, nhục thân trực tiếp ngã rầm xuống đất, không thể cử động thêm mảy may... "Ta thấy cái cánh của ngươi không cần thiết phải treo trên người nữa đâu, đúng không?" Đế Tôn lạnh lùng bước tới trước mặt Kim Sí Đại Bàng, thần khí Hiên Viên Kiếm một lần nữa huyễn hóa ra, vung phong mang về phía sau lưng hắn, một chiếc cánh của Kim Sí Đại Bàng cứ thế bị cắt đứt. "Ách a!" Trọng lực trường siêu mạnh đè chặt Kim Sí Đại Bàng xuống mặt đất, căn bản vô lực thoát ra, chỉ đành nằm đó chờ người ta xẻ thịt. "Tam đệ!!" Kim Sí Đại Bàng bị lấy đi một chiếc cánh, tiếng thét gào đau đớn kịch liệt nhanh chóng lọt vào tai lão nhị Sư Đà Lĩnh là Cự Tượng. "Tam đệ!

Gux gan, dám làm thương tam đệ của ta, nộp mạng đi!!" Cự Tượng tuyệt chẳng phải hạng vừa, trong cơn thịnh nộ một chân đá bay Kim Cô Bổng của Ngộ Không, toàn thân nhục thân tăng cường gấp mấy lần, hóa thành một tòa thịt nhỏ, lao thẳng về phía đỉnh đầu Đế Tôn mà ép xuống. "Ca ca cẩn thận!

Tên này thiên phú rất quỷ dị, cơ thể càng kháng đòn thì công kích lực càng mạnh!" Ngộ Không vừa đưa ra lời nhắc nhở thì đã nghe thấy tiếng Cự Tượng phía trên đầu như Thái Sơn áp đỉnh lao xuống.

Chương 936

Bóng đen trên đầu không ngừng mở rộng, trọng lực kinh người như vậy, dù mạnh như Đế Tôn cũng không khỏi hít một hơi lạnh. "Có chút ý tứ." Oanh long long!

Sau khi Cự Tượng hạ đất, mặt đất sinh sinh bị nổ ra một cái hố lớn sâu mười mấy mét, chấn động đến mức núi chuyển đất rung.

Đáng tiếc là tuy sức mạnh đủ cường hoành nhưng tốc độ thân pháp căn bản không cùng một đẳng cấp với Đế Tôn, thủ đoạn nặng nề như vậy nếu phát động tiến công trực tiếp thì căn bản không có khả năng đánh trúng mục tiêu.

Quả nhiên, hư không huyễn thể của Đế Tôn một lần nữa xuất hiện, tung ra một hồi Túy Quyền liên kích vào Cự Tượng, đánh cho cái đầu to xác đó kêu ong ong. "Ha ha ha, ngươi tưởng loại đẳng cấp phòng ngự này của ta có thể bị ngươi đột phá sao?

Thật không giấu gì ngươi, trên người ta có một món Phật môn trọng bảo có thể khiến thuộc tính thú thể của ta tăng cường gấp mười, năng lực cả hai đầu công phòng chồng lên nhau hỗ trợ cho nhau, có thể thăng tiến gấp trăm lần.

Trong tình huống đó, ta gần như có thể miễn dịch với mọi thủ đoạn phòng ngự trên thế gian, đầu ra của ngươi có mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không phải đối thủ của ta." Trên mặt Đế Tôn nở một nụ cười lạnh: "Ồ?

Nếu đã nói vậy rồi, ta tất nhiên phải cho ngươi thấy thế nào mới là sát phạt chi đạo thực sự!" Lời vừa dứt, Thần Ma Dực sau lưng Đế Tôn nhanh chóng ngưng tụ, trong lòng bàn tay hai luồng bản nguyên thần ma của Phần Thiên Diễm thuần túy nhất nhanh chóng ngưng tụ,

hội tụ làm một, phối hợp với thần khí Hiên Viên Kiếm trước mặt chém ra một kích mạnh nhất.

Oanh long long!

Một đạo kiếm mang với lực bộc phát mạnh nhất mà Đế Tôn hiện tại có thể bộc phát, có thể đánh tan giới hạn phòng ngự của Cự Tượng hay không, hãy xem lần ra tay này.

Đáng tiếc là đòn chí mạng bá tuyệt thiên hạ của Đế Tôn vẫn không đạt được hiệu quả như ý.

Giới hạn phòng ngự của Cự Tượng đơn giản là đã đạt đến mức không tưởng. "Ha ha ha!

Cảm thấy thế nào?

Đế Tôn nhỏ bé kia, trước mặt ba anh em ta, ngươi căn bản không đáng nhắc tới!

Ta sở hữu lực phòng ngự mạnh nhất, đại ca của ta càng đoạt thiên địa tạo hóa, là một tồn tại không thể đo lường, còn về tam đệ của ta, tuy thực lực so với hai anh em ta có phần yếu kém nhưng thân phận bối cảnh của nó cũng tuyệt đối không thể coi thường!" Cự Tượng thành công thể hiện được bản thân, di chuyển thân hình khổng lồ tiến về hướng Kim Sí Đại Bàng.

Cùng lúc đó, Đế Tôn dường như cũng đã xác định được đỉnh cao áo nghĩa của cổ ma hồn lục giai rốt cuộc nên thực hiện đột phá ở phương diện nào. "Hiện tại, lực bộc phát tiến công đơn lẻ của ta chưa đủ để đạt đến cảnh giới nghịch thiên chấn cổ thước kim!

Nếu ta có thể tu luyện hoàn thành Cửu Chuyển Hồi Thiên pháp của Xi Vưu ma quân, phối hợp với thần tích bất hủ của bốn đạo Thần Nông Ấn, thì có thể trích xuất tiềm năng công kích lực của ta ở mức tối đa!" Đế Tôn chưa bao giờ là người thích nói suông trên giấy, một

khi đã có kế hoạch gì nhất định sẽ đi thực hiện.

Lúc này có ý tưởng đó, Đế Tôn lập tức triệu hoán Cửu Thiên Huyền Nữ, bảo nàng quán thâu hoàn chỉnh áo nghĩa công pháp Cửu Chuyển Luân Hồi đạo.

Về lý thuyết mà nói, Cửu Chuyển Hồi Thiên pháp đạo nếu nhục thân bình thường tu luyện, chỉ cần sơ sẩy một chút là mất khả năng kiểm soát, gây ra tổn thương vĩnh cửu không thể nghịch chuyển, thậm chí vì thế mà mất mạng.

Nhưng đối với Đế Tôn mà nói, có truyền thừa Thần Nông Ấn hoàn chỉnh ở đó, cái tệ đoan này tự nhiên cũng không còn tồn tại nữa. "Lực phòng ngự mà ngươi tự hào nhất phải không?

Được thôi, ta sẽ coi ngươi là hòn đá thử vàng tốt nhất của ta, tận mắt chứng kiến ta tu luyện ra Cửu Chuyển Hồi Thiên pháp như thế nào." Dưới chân Đế Tôn mạnh mẽ chấn động, bản thể Thần Ma Phần Thiên Diễm nhanh chóng hiển hóa, bao trùm lấy toàn bộ Đế Tôn.

Lúc này Thần Ma Phần Thiên Diễm đã đạt cảnh giới đại thành tiến hóa lục giai, cường độ Phần Thiên Diễm lục giai tương đương với việc nắm giữ được hơn một nửa sức mạnh thần ma giáng xuống từ kỷ nguyên thần ma.

Tỷ trọng đó quả thực rất đáng sợ!

Kèm theo những dãy ký tự minh văn quỷ dị truyền ra từ miệng Cửu Thiên Huyền Nữ, sau khi không ngừng dung hợp hoàn mỹ với sức mạnh nhục thân Đế Tôn, Cửu Chuyển Hồi Thiên pháp cuối cùng trong một khắc này đã thuận lợi khai mở.

Đồ đằng Phần Thiên Diễm lóe lên, trong một sát na, mây đen vô tận nơi cuối trời không ngừng ngưng tụ, Đế Tôn một cơn thịnh nộ liền khiến thương khung run rẩy, đại địa thần phục, cục diện vô cùng

khủng khiếp! "Cửu Chuyển Hồi Thiên, khai mở!" Bên ngoài nhục thân Đế Tôn bắt đầu được một đạo kim quang đặc biệt không ngừng gia trì, đó thực chất là do quy luật thời gian được tăng cường vô số lần đang phát huy tác dụng!

Tốt hơn nữa là trong phạm vi gia tốc vận chuyển thời gian nơi Đế Tôn đứng, lực lượng bất hủ của Thần Nông Ấn đã định hình hoàn mỹ tiến trình lão hóa cơ thể của Đế Tôn, khiến hắn ngừng lão hóa trong không gian gia tốc lão hóa!

Vốn là hai loại năng lượng đối lập cực hạn, nay trên người Đế Tôn lại duy trì được trạng thái cân bằng tương đối.

Chương 937

Nhưng đồng thời, lực lượng ma hồn tự thân của Phần Thiên Diễm lại đang vận hành tuân theo quy luật pháp tắc thời không sau khi gia tốc!

Ma diễm tám phương khủng bố vô cùng đồng thời ngưng tụ về phía bản thể Đế Tôn.

Kim Sí Đại Bàng đang quỳ rạp dưới đất, tại vết nứt chiếc cánh bị gãy bắt đầu điên cuồng tiết ra bản nguyên chi lực của cổ ma hồn thất giai.

Phía Cự Tượng thì còn tốt, dù sao lực phòng ngự của hắn đã đạt đến mức quán tuyệt Tam giới, trong trạng thái bản thể còn nguyên vẹn trong thời gian ngắn, gần như có thể ngạnh cương được lực thôn phệ của Cửu Chuyển chi lực của Đế Tôn. "Hừ, đừng hòng hấp thụ được bản nguyên ma hồn trong cơ thể ta, ngươi không đủ tư cách đâu!" "Ồ?

Vậy sao?

Vậy ta sẽ phá tan lực phòng ngự của ngươi xem ta có đủ tư cách hay không!" Đế Tôn lần này không còn chút do dự nào, khi pháp tắc thời không gia tốc thôn phệ thúc đẩy đến cực hạn, sức mạnh gia trì mà Phần Thiên Diễm mang lại cho Đế Tôn cũng bành trướng đến cực hạn.

Lúc này Đế Tôn dùng thần khí Hiên Viên Kiếm mang theo kiếm mang Hiên Viên trong trạng thái Cửu Chuyển Hồi Thiên pháp, đem hai loại sức mạnh công sát đỉnh cấp mạnh nhất dung làm một thể, tạo ra đòn bộc phát công kích đơn thể mạnh nhất xuất hiện trong tất cả các loại sức mạnh thuộc kỷ nguyên thần ma Tam giới hiện nay! "Ta phải cho ngươi hiểu thế nào mới là sức mạnh vô song!" Một kiếm của Đế

Tôn, ngay cả Xi Vưu ma hồn đỉnh phong tám đời luân hồi cũng không làm gì được, thử hỏi giữa thiên địa này còn ai có thể ngự trị được loại sức mạnh cổ xưa này!

Một kiếm tung ra, thiên hôn địa ám, vạn vật im lìm!

Rắc!

Nhất kiếm phách thiên trước đây của Đế Tôn có sức mạnh của hồn Hiên Viên Kiếm gia trì dường như cũng không có uy lực lớn như một kiếm lần này, trong tình huống Đế Tôn không giải phóng kiếm hồn, nếu thực sự phát ra đòn mạnh nhất bất chấp tất cả, Đế Tôn thậm chí cảm thấy mình có thể chém đôi cả Tam giới này!

Tất nhiên, đó chỉ là cảm giác, thực sự muốn theo đuổi cảnh giới đó e rằng phải đợi đến khi Phần Thiên Diễm chín thành viên mãn mới thực sự có thể đánh ra cực hạn sức mạnh hủy diệt tất cả như vậy. "Chết tiệt!

Nhị ca, lần này e rằng chúng ta gặp phải đối thủ thực sự rồi, tên này mạnh vượt xa trí tưởng tượng của đệ.

Đệ thậm chí có một loại dự cảm, một kiếm này chém xuống, dù nhị ca có phòng ngự chí cường Tam giới thì e rằng cũng khó lòng chống đỡ!

Nhị ca, chúng ta sớm tính đường khác đi." Kim Sí Đại Bàng hiển nhiên đã bị Đế Tôn đánh cho khiếp sợ, khi một kiếm còn chưa ngưng tụ xong, Kim Sí Đại Bàng đã dự cảm được hậu quả nghiêm trọng, chỉ là lời nhắc nhở truyền vào tai Cự Tượng lại bị nhị đương gia Sư Đà Lĩnh coi như một sự nhục nhã. "Phòng ngự của ta được mệnh danh là mạnh nhất Tam giới, ngay cả đại ca cũng không thể công phá, ta không tin tên này có khả năng đột phá được phòng ngự của ta, hôm nay ta phải xem xem tiểu tử này có mấy cân mấy lượng mà dám ngông cuồng dưới chân Sư Đà Lĩnh của ta như vậy." Đế Tôn từ đầu

đến cuối vẻ mặt vẫn bình tĩnh đến cực điểm, đang không ngừng suy tính quy trình thao tác cụ thể của Cửu Chuyển Hồi Thiên pháp, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Đế Tôn thi triển thủ đoạn nghịch thiên của Xi Vưu ma quân.

Đủ loại sức mạnh ma tộc khủng bố điên cuồng tuôn vào trong cơ thể Đế Tôn, khoảnh khắc này hắn vừa giống như một vị thần tắm mình trong kim quang, vừa giống như một vị ma đế bị bao phủ bởi ma diễm ngút trời.

Dường như trong Tam giới này không còn bất kỳ sức mạnh nào có thể ngăn cản được dục vọng hủy diệt tất cả.

Cuối cùng, kèm theo hai luồng sức mạnh cực hạn, đồng thời gia trì trên bề mặt thần khí Hiên Viên Kiếm, hai bên lưỡi kiếm cũng được bao phủ bởi hai màu đen vàng cùng lúc. "Trời ạ!

Ca ca dường như lại một lần nữa đột phá điểm giới hạn sức mạnh cực hạn, tiến vào một lĩnh vực hoàn toàn mới, quá đáng sợ rồi, đệ cảm nhận được một tia run rẩy ngay trên bề mặt thần khí Hiên Viên Kiếm." Ngộ Không tuy miệng không nói nhưng dù sao cũng là một con khỉ trọng sĩ diện, nhưng trong thâm tâm của nó, lúc này tình cảm dành cho Đế Tôn không còn đơn thuần là sùng bái và ngưỡng mộ nữa, mà đã biến thành sự sợ hãi!

Thậm chí nó còn lo lắng nếu có một ngày người ca ca thân yêu nhất này biến thành một hỗn thế ma vương muốn hủy thiên diệt địa, e rằng Tam giới thực sự sẽ đón nhận một cơn ác mộng thực sự! "Loại sức mạnh này, năm xưa đệ ở dưới tay Như Lai Phật Tổ Tây Thiên cũng chưa từng cảm nhận được, ca ca ơi, huynh thực sự mạnh đến mức khiến đệ cũng thấy sợ hãi rồi!" Cuối cùng, Đế Tôn không đẩy sức mạnh của mình lên đến mức cực hạn nhất, mà ở một điểm nút vừa vặn, một lần nữa giải phóng bốn đạo Thần Nông Ấn, khiến hắn

dừng lại ở trạng thái thời kỳ trung niên.

Phải biết rằng, trận chiến ở Miêu Cương đó, Xi Vưu ma quân cuối cùng đã để nhục thân của mình dừng lại ở khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, cũng là lúc thi triển Cửu Chuyển Hồi Thiên pháp đã đẩy công pháp nghịch thiên này lên đến cực hạn.

Đế Tôn lúc này rõ ràng có sự bảo lưu, đại khái tiết kiệm được gần ba thành sức mạnh cực hạn.

Tuy nhiên dù là vậy, uy áp mà bản thể thần khí Hiên Viên Kiếm giải phóng ra cũng đủ khiến mọi người phải run rẩy! "Hừ, con voi lớn kia, ta phải xem xem lát nữa ngươi có dám tỏ ra không sợ hãi trước mặt ta nữa không." Đế Tôn có một sở thích, đó là chuyên trị những kẻ không phục!

Nhị đương gia Sư Đà Lĩnh trước mặt chính là cái phông nền bi thảm nhất.

Oanh long long!

Đế Tôn một kiếm chém xuống không trung, chỉ trong một sát na, toàn bộ vị trí mà đạo kiếm mang lướt qua trong hư không đều rơi vào trạng thái tĩnh lặng tuyệt đối.

Chương 938

Khi màn này xuất hiện, nơi cuối khu rừng rậm xa xa, đạo thân ảnh bạch y tuyệt mỹ kia cũng thu hết cảnh tượng vào mắt. "Không ổn, thực lực của tên này đã đạt đến mức độ khủng bố như vậy, may mà mình không đối địch với hắn ở chỗ Đào Ngột, phủ tắc đích thoại hậu quả bất kham thiết!

Một kiếm thôi mà có thể áp chế được cả pháp tắc thời không, quá khó tin!" Nữ tử sau khi thấy uy lực của một kiếm này cũng bản năng nhíu mày đầy sợ hãi.

Không nghi ngờ gì nữa, mỗi người chứng kiến cảnh tượng chiến trường đều hoàn toàn bị hù dọa đến ngây người, tự nhiên cũng bao gồm cả tên Kim Sí Đại Bàng kia.

Cự Tượng có muốn hối hận dường như cũng không kịp nữa, hắn biết mình đã hoàn toàn chọc giận Đế Tôn, căn bản không có khả năng để đối phương thu hồi một kiếm này. "Tốt tốt tốt, hãy để bão tố đến mạnh mẽ hơn chút nữa đi!" Bất Diệt Kim Cương Thần!

Nhị đương gia lời vừa dứt, bản thể Cự Tượng một lần nữa mở rộng thêm hai lần, trong vòng bán kính mấy trăm mét, bất kể ở góc độ nào nhìn về phía này đều có thể thấy rõ ràng đường nét của con voi khổng lồ. "À, ngươi tưởng biến thành đủ lớn thì có thể khiến ngươi đủ cứng sao?

Sai lầm rồi!" Lời Đế Tôn nói từng chữ từng câu đều tràn đầy vẻ trào phúng đối với nhị đương gia Sư Đà Lĩnh, nào ngờ nhị đương gia tuy đủ kháng đòn nhưng đáng tiếc sức mạnh mà hắn phải đối mặt là sức mạnh vượt qua cực hạn Tam giới, cũng chú định trở thành cơn ác mộng kinh khủng nhất mà ba đương gia Sư Đà Lĩnh từng gặp trong

đời!

Oanh long long!!

Một kiếm dường như có thể nhân diệt tất cả cuối cùng cũng hạ xuống đất.

Toàn bộ mặt đất bị một đạo kiếm mang sinh sinh chém ra một rãnh sâu mười mấy mét.

Còn về nhị đương gia Cự Tượng bị một kiếm trực tiếp khóa chặt, tinh quang bảo thể trong một sát na trở nên tan nát vụn vầy, năng lực phòng ngự vốn dĩ tự hào nhất trở nên không chịu nổi một kích trước một kiếm của Đế Tôn.

Thực tế, ngay trước khoảnh khắc một kiếm hủy diệt giáng xuống, Đế Tôn đã một lần nữa thu súc uy lực của một kiếm này hơn hai thành, nếu không tên này giờ đây ước chừng đã tro phi yên diệt từ lâu rồi.

Đế Tôn trong tư thế nửa ma nửa thần, nắm lấy thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay, từng bước từng bước đi tới trước mặt nhị đương gia.

Tất nhiên, dọc đường cũng lướt qua tên tam đương gia Kim Sí Đại Bàng, chỉ có điều Đế Tôn liên khán đô một khán nhất nhãn, coi như một con chó dại bên lề đường mà bước qua. "Con voi lớn kia, không phải cảm thấy cứng rắn lắm sao?

Bây giờ ta nghe tiếng lòng của ngươi.

Cho ta một câu trả lời, điều này sẽ trực tiếp quyết định kết cục cuối cùng, thần phục hay tiếp tục chống đối ta, nghĩ kỹ rồi hãy trả lời." Cơ thể Cự Tượng rõ ràng đang run rẩy, điệu bộ bốn chân quỳ rạp dưới đất dường như cũng chứng minh bản năng của nó đang khuất phục trước sức mạnh vô song của Đế Tôn, nhưng tên này có một điểm: miệng cứng! "A a a, muốn ta thần phục ngươi, không đời

nào, chắc ngươi chưa biết chủ nhân của ta rốt cuộc là thần thánh phương nào đâu, pháp lực của ngươi dù có mạnh đến đâu thì nơi này cũng là địa bàn của Tam giới, trong Tam giới phải tôn sùng Phật đạo Tây Thiên làm đầu!" Đế Tôn nghe xong không khỏi ngẩn người ra một chút, để lộ một nụ cười mỉm. "Xem ra sự chỉ điểm của con bé kia dành cho ta không phải lời hư ngôn, ngươi chính là một trong mấy con tọa kỵ trốn ra từ Phật môn Tây Thiên đúng không!" "Hừ, biết sợ rồi chứ?

Biết sợ thì mau cút về chỗ cũ đi, đừng ép ta phải đưa hậu đài ra, tiểu tử ngươi ngay cả cơ hội thần phục cũng không có đâu!" Đế Tôn cười như không cười gật gật đầu: "Giọng điệu của ngươi đúng là cứng thật, nếu đối thủ của ngươi không phải là ta thì e rằng thực sự sẽ bị mấy lời này dọa cho sợ đấy." Sắc mặt Đế Tôn đột nhiên đanh lại, thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay một lần nữa được giơ cao. "Kiếm hạ lưu nhân!!" Mắt thấy nhị đương gia Cự Tượng sắp bỏ mạng dưới kiếm của Đế Tôn, một giọng nói có phần không linh trang nghiêm từ nơi cuối trời mây vọng tới.

Vẻ mặt Đế Tôn đạm mạc hơi ngẩng lên nhìn về hướng đó, người đến là Văn Thù Bồ Tát dưới trướng Như Lai Tây Thiên. "Đế Tôn các hạ, kiếm hạ lưu nhân!" Văn Thù Bồ Tát tươi cười đầy nịnh nọt, vội vàng tiến đến trước mặt Đế Tôn. "Các hạ tu vi cái thế, trong Tam giới e rằng không còn đối thủ, xin các hạ hãy nể mặt ta mà tha cho hắn đi!

Tọa kỵ của ta sơ ý trốn xuống hạ giới làm loạn, đều do ta quản giáo không nghiêm, ta nhất định sẽ về quản thúc nghiêm ngặt." Đế Tôn không vội biểu lộ thái độ, cũng ngay lúc đó, hắn nhìn thấy biểu hiện đắc ý trên khuôn mặt Cự Tượng, cũng như vẻ mặt khinh khỉnh thoát ra từ ánh mắt của nó.

Không sai, biểu cảm và ánh mắt đó đều là do nhị đương gia Sư Đà Lĩnh nhắm vào Đế Tôn, dường như đang nói "thấy chưa, chủ nhân ta

chỉ cần ra mặt thì thế gian này không ai có thể làm khó được ta". "Khoan đã!

Văn Thù Bồ Tát, ta kính ngươi là đệ tử của Như Lai Tây Thiên nên nể mặt mấy phần, nhưng con súc sinh này dường như chẳng có ý định nể mặt ta chút nào." Giọng nói của Đế Tôn lạnh lùng đến cực điểm, cũng khiến Văn Thù Bồ Tát đang định dắt Cự Tượng rời đi phải khựng người lại, một lần nữa quay người. "Các hạ có ý gì?

Ta nào có ý định mạo phạm ngài." Đế Tôn hừ lạnh một tiếng: "Nguyên bản ta định bỏ qua cho con súc sinh này, nhưng trong lòng nó dường như vẫn không phục, mạo phạm ta thì ngươi cũng nên hiểu rõ, trong Tam giới này chưa từng có ai dám dùng thái độ đó để nói chuyện với ta, ngay cả Như Lai Tây Thiên cũng không có tư cách đó!" Văn Thù Bồ Tát đương nhiên nghe ra Đế Tôn đang nổi giận, một lần nữa chấp tay trước Đế Tôn, thay mặt tọa kỵ cung kính bồi lễ xin lỗi Đế Tôn.

Chương 939

"Thật xin lỗi Đế Tôn các hạ, ta dắt con súc sinh này xin lỗi các hạ, hy vọng các hạ có thể nể mặt Tây Thiên..." Lời Văn Thù Bồ Tát chưa dứt thì Cự Tượng bên cạnh đã bị Đế Tôn chém thành hai nửa.

Khi màn này diễn ra, người chấn kinh nhất không phải là Văn Thù Bồ Tát, mà là tên Kim Sí Đại Bàng đang nằm bẹp dưới đất bên cạnh.

Thực tế, vừa nãy khi Văn Thù Bồ Tát xuất hiện, trong lòng Kim Sí Đại Bàng cũng dâng lên một nỗi mừng thầm, nghĩ giống hệt lão nhị Sư Đà Lĩnh, chỉ cần có hậu đài thì Đế Tôn tự nhiên phải thu liễm.

Chính là "không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật", đánh chó phải ngó mặt chủ!

Tam yêu Sư Đà Lĩnh tuy đều là những kẻ tội đại ác cực, nhưng đứng sau chúng chính là Phật môn Tây Thiên, đều nghĩ rằng có thể diện của Như Lai Phật Tổ ở đó thì Đế Tôn tuyệt đối không dám làm gì.

Tuy nhiên, rốt cuộc bọn chúng đã đánh giá thấp uy nghiêm của Đế Tôn. "Được rồi, ta lấy lại thể diện của mình rồi, Văn Thù Bồ Tát có thể dắt tọa kỵ rời đi." Đế Tôn nhẹ nhàng lau đi kiếm mang trên Hiên Viên Kiếm, cứ thế nghênh ngang quay người trở lại trước mặt Ngộ Không.

Màn xóa sổ nhị đương gia Sư Đà Lĩnh vừa rồi hiển nhiên cũng lọt vào mắt của nữ tử tuyệt mỹ mặc trường quần trắng muốt ở sâu trong không trung. "Trời ạ, tên này thực sự quá mạnh mẽ, cư nhiên ngay cả mặt mũi của Văn Thù Bồ Tát, ngay cả mặt mũi Phật môn Tây Thiên Như Lai cũng không nể!

Xem ra lựa chọn của mình không sai, một canh bạc lớn chắc chắn

mình thắng rồi!" Nữ tử tuyệt mỹ dường như đã thầm đưa ra quyết định, ngay khắc đó hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, ở chiến trường phía dưới, sắc mặt Văn Thù Bồ Tát khó coi đến cực điểm, nhưng hiểu rõ lúc này Đế Tôn không nghi ngờ gì chính là tồn tại đáng sợ nhất Tam giới, không ai có thể làm trái ý hắn.

Thực tế, việc để lại toàn thây cho nhị đương gia trước mắt đã là sự thu xếp nể mặt Như Lai Phật Tổ của Đế Tôn rồi.

Văn Thù Bồ Tát vội vàng một lần nữa bồi lễ xin lỗi các hạ, lần này thực sự mạo phạm các hạ rồi!

Đế Tôn để lộ một nụ cười nhẹ: "Không cần khách sáo với ta như vậy, lần này vốn là ta nhận lời ủy thác của Như Lai để thu dọn cái đống hỗn độn này, còn về những con tọa kỵ không biết điều, nếu không dám mạo phạm ta thì ta cũng không ra tay giết hại, đáng tiếc nó lại chạm vào giới hạn cuối cùng của ta, trong Tam giới không có bất kỳ ai có thể thách thức giới hạn của ta." Ngay sát na câu nói cuối cùng thốt ra, bản thể Kim Sí Đại Bàng bắt đầu run rẩy như co giật, cuối cùng nó cũng biết lần này không ai có thể cứu được mình, chỉ cần Đế Tôn không vui là có thể xóa sổ nó bất cứ lúc nào.

Văn Thù Bồ Tát không dám nói thêm lời nào nữa, mang theo thi thể tọa kỵ bay lên không trung, nhanh chóng biến mất trong hư không.

Nguyên bản ông ta cũng định tiện tay dắt luôn Kim Sí Đại Bàng đi, nhưng giờ thấy vậy thì hiểu nếu còn dông dài thêm nữa e rằng ngay cả mặt mũi của Như Lai thì Đế Tôn cũng không thèm nể nữa.

Theo sự rời đi của Văn Thù Bồ Tát, Đế Tôn một lần nữa khóa chặt sự chú ý lên người Kim Sí Đại Bàng đang nằm rạp dưới đất. "Ông bạn già, giờ tính sao?

Cho ta nghe thử xem." Đế Tôn vẻ mặt bình thản tiến tới trước mặt Kim Sí Đại Bàng, cười như không cười nhìn nó, không quên vỗ vỗ lên đầu nó.

Kim Sí Đại Bàng cả đời chưa từng chịu sự nhục nhã như vậy, nhưng nó hiểu rõ, nếu muốn sống sót thì tuyệt đối không được chọc vào người đàn ông trước mặt này. "Ta thực sự thua rồi, các hạ cường thế như vậy, lần này ta thực sự ngã ngựa rồi!

Muốn giết muốn mổ, toàn bằng một ý niệm của các hạ mà thôi." Kim Sí Đại Bàng ngoài miệng tuy chưa hẳn phục tùng, nhưng thái độ đã chứng minh tất cả, hắn không còn bất kỳ tư cách hay gan dạ nào để khiêu khích thể diện của Đế Tôn nữa. "Ha ha ha, ta hiểu rồi, xem như ngươi đã phó thác đúng người, cũng là một tiểu gia hỏa biết điều, không hề chọc ta tức giận hay gây thêm phiền phức.

Chỉ cần ngươi đem toàn bộ nội dung của cuốn cấm kỵ cổ kinh bị thất lạc của Tây Thổ Phật môn mà ngươi biết nói hết cho ta, ta có thể cho ngươi an nhiên rời đi.

Dù sao cũng là cậu ruột của Như Lai, ta sẽ không làm khó ngươi." Nghe Đế Tôn yêu cầu, nội tâm táo động của Kim Sí Đại Bàng mới hòa hoãn đôi chút, không còn do dự tẹo nào, đem toàn bộ nội dung cổ kinh mà hắn biết ra kể hết sạch. "Không giấu gì các hạ, ba huynh đệ ta khi đào tẩu đã trộm đi một bản cổ kinh văn, hiện tại bản cổ kinh đó đang nằm trong tay đại ca ta.

Nếu các hạ muốn truy tra, cứ việc tới cực phong của Thiên Vân Sơn, chắc chắn có thể tìm thấy đại ca ta.

Còn việc sau đó nó lạc mất ở đâu, huynh đệ ta thực sự không rõ." Ánh mắt Đế Tôn sắc lẹm, khi đối diện với đồng tử của Kim Sí Đại Bàng, khiến gã sợ hãi đến mức vội vàng cúi đầu.

Chính khoảnh khắc phản ứng đó, Đế Tôn biết hắn không nói dối.

"Ta tin lời ngươi, đến cả đại ca mà ngươi cũng bán đứng thì chẳng còn lý do gì để lừa ta nữa.

Xem ra chuyện này không đơn giản chỉ là một kế hoạch nhỏ.

Ta biết phải làm gì rồi." Thực sự mà nói, xử lý tên Kim Sí Đại Bàng này cũng hơi rắc rối.

Chương 940

Nếu hắn cũng giống như nhị ca hắn, được đằng chân lân đằng đầu, Đế Tôn hoàn toàn có thể một kiếm kết liễu cho xong chuyện.

Kể cả có là thân thích đi chăng nữa, Đế Tôn cũng chẳng cần nể mặt bất kỳ ai trong Tam giới.

Nhưng hiện tại đối phương đã chủ động phục tùng, giết thì không nỡ, mà thả thì sợ nảy sinh rắc rối.

Chỉ vì một tên này mà chạy một chuyến đến Linh Sơn thì cũng không cần thiết. "Này, đã có thái độ thành khẩn như vậy, ta cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội, dẫn ta đi Thiên Vân Sơn tìm đại ca ngươi, lấy lại bản kinh văn trên người hắn, rồi hai người cùng nhau về Linh Sơn mà phản tỉnh." Quả nhiên, vừa nghe Đế Tôn nói, hai mắt Kim Sí Đại Bàng trợn tròn: "Các... các hạ, ngài không biết đó thôi, đại ca ta đã bế quan hơn ba năm rồi, trước khi đi đặc biệt dặn dò hai huynh đệ chúng ta, dù trời có sập cũng không được đến quấy rầy, càng không được tiết lộ tung tích cho bất kỳ ai!" Đế Tôn cười lạnh: "Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì?

Chẳng lẽ sợ hắn chó cùng rứt dậu lấy ngươi ra trút giận?" "Không không không, hoàn toàn là vì pháp lực của cổ kinh đó quá cường hãn, tu vi như chúng ta mà mạo nhiên xông vào, hậu quả khôn lường." Không đợi Đế Tôn khai khẩu, Ngộ Không bên cạnh đã vung gậy xông lên, trợn mắt quát tháo Kim Sí Đại Bàng. "Hắc, tiểu tử nhà ngươi giả ngu đấy à?

Ca ca ta đang thương lượng với ngươi chắc?

Đây là mệnh lệnh, hiểu không?

Thiên Vân Cực Phong ngươi muốn đi cũng phải đi, không muốn đi

cũng phải đi, biến đi thôi!" Ngộ Không vừa nói vừa đá vào mông Kim Sí Đại Bàng một cái, thúc giục gã dẫn đường, cùng Đế Tôn bay thẳng về phía cực phong của Thiên Vân Sơn.

Với Thần Nguyên của Cửu Thiên Huyền Nữ gia trì, Đế Tôn giờ đã có năng lực phi hành thực thụ.

Kim Sí Đại Bàng vốn có đôi cánh tự nhiên, còn Ngộ Không thì trong Tam giới này chẳng có khoảng cách nào mà một cái Cân Đẩu Vân không giải quyết được.

Nếu có, thì thêm một cái nữa.

Ba canh giờ sau, nhóm Đế Tôn đã tiến vào phạm vi Thiên Vân Cực Phong.

Từ cách đó cả trăm dặm, họ đã thấy tận cuối chân mây là một vùng âm mai đen kịt không tan, ở trung ương mây mù ẩn giấu khí tức kiếm trận vô cùng lẫm liệt, dù đứng từ xa cũng cảm nhận được uy hiếp cường bàng khiến người ta kinh hồn bạt vía. "Ca ca, bên đó dường như... không giống lắm thì phải?" Đế Tôn không đáp lời, thực tế khi nhìn thấy sự dị thường đó, hắn đã bắt đầu giao lưu linh hồn với Cửu Thiên Huyền Nữ. "Nếu ta không lầm, đó chính là nơi tụ tập khí vận của thượng cổ nghịch thiên tuyệt trận - Vạn Tiên Trận!" "Có khả năng... trận pháp này vào thời Hồng Hoang có sức mạnh tuyệt đỉnh, nhưng sau vô số vạn năm chắc hẳn đã thất truyền, huống hồ khí vận Tam giới hiện nay không cho phép sức mạnh thượng cổ tồn tại!" Huyền Nữ lại đưa ra câu trả lời phủ định: "Có những truyền thừa quả thực như vậy.

Nhưng quy luật đó không tuyệt đối, trong Tam Sinh Cổ có một ngoại lệ, cũng tiếp xúc với loại sức mạnh này.

Còn về việc tại sao khí vận Vạn Tiên Trận lại xuất hiện, ta phán đoán phần lớn là liên quan đến cuốn cấm kỵ cổ kinh bị đánh cắp kia."

Đế Tôn đương nhiên hiểu rõ, nhưng loại tuyệt trận Hồng Hoang như Vạn Tiên Trận vốn không nên được bảo tồn thông qua kinh văn, trong đó tồn tại quá nhiều điểm nghi vấn.

Dựa trên nhận thức hiện tại, Đế Tôn biết không có cách nào giải đáp ngay, chỉ có thể tìm câu trả lời từ miệng của đại đương gia Sư Đà Lĩnh kia. "Không, đừng mà... khí tức này đáng sợ quá!

Các hạ, cầu xin ngài coi ta như một cái rắm mà thả đi, ta thực sự không dám vào đó đâu!

Cảm giác như có vô số lệ quỷ cô hồn đang ép chế thế giới linh hồn của ta vậy, khó chịu lắm!" Đế Tôn nhìn vẻ mặt muốn khóc của Kim Sí Đại Bàng, thất vọng lắc đầu. "Thôi đi, cái bộ dạng hèn nhát của ngươi thật làm mất mặt Như Lai, cút ngay cho ta!" "Đa tạ các hạ!" Kim Sí Đại Bàng như được đại xá, hóa thành một luồng lưu quang biến mất.

Đế Tôn cùng Ngộ Không quân lâm Thiên Vân Cực Phong, hào quang kim sắc mạnh mẽ bảo hộ hai người, ba đạo Thần Nông Ấn đồng thời xuất hiện, hoàn toàn phớt lờ uy áp của cổ kiếm trận.

Đáp xuống ngay trung tâm mây mù, Đế Tôn lập tức thấy trên phiến đá lớn trước cửa hang động, một tên Thanh Diện Sư Yêu đang ngồi tĩnh tọa, quanh thân lấp lánh vô số kim sắc minh văn.

Tuy là yêu thân nhưng bảo thể lại ngưng tụ ra khí tức trang nghiêm, chẳng kém gì chủ tử Bồ Tát của hắn.

Đế Tôn nghiêng đầu ra hiệu cho Ngộ Không.

Chương 941

Ngộ Không hiểu ý, Kim Cô Bổng lập tức phóng đại, vung một chiêu "Gõ sơn chấn hổ" nặng nề giáng xuống trước phiến đá.

Lực lượng man hoang bùng nổ khiến mặt đất Thiên Vân chủ phong rung chuyển không thôi, đá vụn đổ xuống vực thẳm, ngọn núi chao đảo dữ dội. "Ta tự hỏi là kẻ nào dám ngạo mạn làm loạn tại Thiên Vân Cực Phong của ta, hóa ra là Đế Tôn các hạ!" Thanh Diện Sư hoàn toàn không bận tâm đến hành động của Ngộ Không, mỉm cười khôi phục tư thái bình thường, lưu quang trên tảng đá lóe lên, bóng dáng hắn đã hiện ra trước mặt hai người. "Không biết Đế Tôn các hạ tới đây có gì chỉ giáo?" "Hừ, minh tri cố vấn.

Tại sao ngươi đào tẩu khỏi Linh Sơn, trong lòng không biết sao?

Kiếm khí bao quanh ngọn núi này là thế nào?

Phi yếu để ta vạch trần?

Cái gọi là Vạn Tiên Trận này cũng chỉ là hạng nhập môn mà thôi." Quả nhiên, Đế Tôn vừa dứt lời, Thanh Diện Sư lập tức sinh ra cảnh giác cao độ, ánh mắt nhìn Đế Tôn cũng trở nên lạnh lẽo cực điểm. "Không hổ danh là Đế Tôn các hạ, nhãn giới quả nhiên phi phàm.

Đã nhìn thấu trận pháp, xem ra việc đôi bên mỗi người lùi một bước là chuyện không thể, trận chiến hôm nay không thể tránh khỏi rồi." Đế Tôn mỉm cười gật đầu: "Nói hay lắm.

Ta đến đây là để thu dọn tàn cuộc, nhưng ta thực sự không ngờ gan của ngươi lại lớn như vậy, dám chạm vào đạo thống cấm kỵ thượng cổ.

May mà Vạn Tiên Đại Trận này chỉ là tàn khuyết một phần, nếu

không e là thiên đình cũng bị ngươi đâm cho thủng một lỗ." Dứt lời, Đế Tôn không nói thêm lời nào, Hiên Viên Kiếm lập tức nắm trong tay, nhanh chóng áp sát Thanh Diện Sư. "Tốc độ nhanh quá!" Sư tử yêu này vốn kiến đa thức quảng, không phải hạng người dễ loạn trận chân, nhưng khi giao thủ với Đế Tôn, hắn không nhịn được mà bị bá khí uy áp "xả ngã kỳ thùy" (ngoài ta ra thì không ai khác) chấn nhiếp. "Tốt nhất là tập trung tinh thần vào, nếu không chỉ cần sơ hở một chút, ngươi sẽ không còn cơ hội trở mình đâu." Giọng nói âm lãnh của Đế Tôn vang lên từ bốn phương tám hướng vây lấy lão sư tử, gây ảnh hưởng cực lớn đến thế giới tinh thần của hắn.

Đối phương định phản công mạnh mẽ để thoát khỏi thanh thế bức người của Đế Tôn, nào ngờ trong chớp mắt đã bị Đế Tôn chiếm lấy tiên cơ. "Cấm!" Đế Tôn gầm nhẹ một tiếng, trong lòng bàn tay hầu như phát ra Thạch Tự Phù tức thì, ánh sáng loạn thạch trận chuyển lưu tứ tán, vô số đống đá đổ ập xuống, trấn áp Thanh Diện Sư tại chỗ không thể nhúc nhích. "Hừ, Đế Tôn, dùng thủ đoạn này để trấn áp ta, e là ngươi quá coi thường ta rồi." Thanh Diện Sư gầm thét, đầu lâu đột ngột to ra gấp bội, há to cái mồm như chậu máu, sức mạnh thôn phệ cuồng mãnh tuôn trào, nuốt chửng toàn bộ phong ấn thạch trận vào bụng. "Nực cười!

Năm đó khi ta nuốt mười vạn thiên binh, ngươi còn chưa ra đời đâu!

Ha ha ha!" Thanh Diện Sư thành công phá cục, tìm lại được cảm giác tồn tại mạnh mẽ, không còn là con sư tử tọa kỵ run rẩy ở hạ giới nữa.

Ở Thiên Vân Cực Phong này, hắn nhất thời cảm thấy mình như một vị vương.

Đáng tiếc, ảo giác sai lầm đó cuối cùng đã hại hắn. "À, lại cảm

thấy mình được rồi sao?" Thân ảnh Đế Tôn đột ngột di chuyển, để lại vô số tàn ảnh giữa hư không.

Mỗi tàn ảnh đều cầm một đóa tiên hoa, trong khoảnh khắc đã bao vây lấy Thanh Diện Sư.

Oành!

Oành oành!

Những vụ nổ liên tiếp xảy ra với uy lực kinh người, hầu như san phẳng Thiên Vân Cực Phong.

Lão sư tử không kịp phòng bị, bị Phi Hoa Đại Trận đánh cho tối tăm mặt mày, ngay cả bờm trên cổ cũng bị cháy đen thảm hại. "Phụt ha ha ha!

Đang là một con sư tử xanh, giờ bị đánh thành sư tử nướng rồi, ca ca, thật là lợi hại nha!" Ngộ Không cười ngặt nghẽo chỉ vào lão sư tử mà chế nhạo, khiến gã tức giận điên cuồng, ngửa mặt lên trời gầm thét. "Xem ra nếu không cho các ngươi nếm chút mùi vị, các ngươi thực sự coi ta là kẻ dễ bắt nạt!" Đột nhiên, một luồng hắc khí nồng đậm từ bản thể sư yêu tỏa ra, chính là đệ tam đạo thất giai Cổ Ma Hồn nguyên bản hiện hình lẫm liệt!

Theo lý mà nói, thất giai Cổ Ma Hồn tuy mạnh nhưng cũng không đạt tới mức làm chấn động cả bầu trời như vậy!

Chương 942

Nhưng ma nguyên mà lão sư tử tỏa ra dường như ở chiến trường này đã được phóng đại sức mạnh lên gấp bội. "Ca ca cẩn thận, trận nhãn của Vạn Tiên Trận có hiệu quả đặc biệt, có thể khiến ma chi bản nguyên trở nên cực kỳ cuồng bạo, bất kỳ Ma tộc nào ở trong Vạn Tiên Đại Trận, sức mạnh đều có thể tăng trưởng gấp bội!" Đế Tôn chợt hiểu ra, lập tức bay lên không trung, phóng mắt nhìn quanh, nhanh chóng phát hiện xung quanh Thiên Vân chủ phong có bảy ngọn núi phụ, mỗi đỉnh núi đều ngưng tụ một luồng khí vận xám đen lúc ẩn lúc hiện. "Ta hiểu rồi.

Trận lực của Vạn Tiên tàn trận có thể ngưng tụ là nhờ quan hệ mật thiết với địa mạch đặc thù ở đây.

Thiên tướng 'Thất tinh củng nguyệt' được tám ngọn núi này thực hiện trong phạm vi Thiên Vân chủ phong, mượn cổ khí vận để bù đắp cho sự thiếu hụt của thiên thời, cưỡng ép nghịch thiên lập trận.

Thanh Diện Sư vì muốn có được sức mạnh đỉnh cấp này mà thực sự dám đánh đổi tất cả nha!" Đế Tôn đã nhìn thấu điểm này, tự nhiên biết cách làm thế nào để ức chế cổ lực lượng đó.

Với thực lực của hắn, cưỡng ép tấn công trận nhãn cũng không phải không thể, nhưng làm vậy sẽ gây ra chấn động cực lớn.

Sự phục hồi của sức mạnh cấm kỵ thượng cổ sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến dư luận toàn Tam giới.

Đó cũng chính là lý do Như Lai mời Đế Tôn ra mặt giải quyết, nhằm không gây ra động tĩnh quá lớn.

Giờ đã có phương pháp đơn giản hơn để áp chế Thanh Diện Sư, Đế Tôn tội gì không làm?

Bay lên không trung, Hiên Viên Kiếm trong tay phân ra làm bảy, mỗi đạo kiếm mang đều tỏa ra phong mang thực chất hóa không thua kém gì thần khí bản thể, và những kiếm mang đó đang không ngừng được cường hóa.

Bảy ngọn núi của Thiên Vân tuy không hùng vĩ bằng chủ phong, nhưng cũng là những ngọn núi thiên thành độc nhất vô nhị, hấp thu linh khí thiên địa hàng vạn năm, nếu không cũng chẳng ngưng tụ được loại khí vận này.

Nếu không phải đích thân Đế Tôn ra tay, trong Tam giới ngoại trừ Phật Tổ, e rằng không một ai có thể trong một đòn mà cùng lúc tiêu diệt được bảy ngọn núi!

Dù Như Lai có đến, muốn phá nát dãy núi này e cũng phải đánh từng ngọn một, còn kinh hãi như Đế Tôn thế này, e là độc nhất vô nhị trong Tam giới rồi.

Oành oành oành!

Đế Tôn chắp hai tay, nhắm chặt mắt trên không trung, bảy đạo kiếm mang đồng thời phát ra một tiếng rồng ngâm chấn thiên.

Chân Long chi khí độc hữu của kiếm hồn thần khí Hiên Viên Kiếm được phóng thích.

Trong nháy mắt, bảy đạo kiếm mang như bảy luồng cầu vồng xuyên thấu mặt trời, dưới sự khống chế của tinh thần lực Đế Tôn, lao thẳng về phía bảy ngọn núi.

Oành!

Những tiếng nổ phá hủy tất cả vang lên dồn dập.

Bảy đạo kiếm mang nổ tung cùng lúc, dưới một đòn này, bảy ngọn núi Thiên Vân ầm ầm sụp đổ!

Chấn động dữ dội khiến chủ phong lung lay sắp đổ, Thanh Diện Sư hoàn toàn sững sờ, làn khói đen bao quanh đỉnh đầu vốn dĩ đã dày đặc nay lại hiện ra vô số lỗ hổng rời rạc, không còn cách nào kết nối hoàn mỹ được nữa. "Khốn kiếp!

Tên này lại tu luyện được kiếm đạo khủng bố như vậy, thật khiến người ta chấn kinh!

Nhưng không sao, càng mạnh thì ta càng phải giết, vì ta không thể để bí mật này bị tiết lộ trước khi Vạn Tiên Đại Trận hoàn thành, ngay cả Như Lai cũng không rõ trong cuốn cấm kỵ cổ kinh mà ta có được ẩn chứa những tinh yếu của Vạn Tiên Trận." Thanh Diện Sư hiểu rõ đạo lý "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội".

Hiện tại chính là kỷ nguyên thần ma phục tô, quá nhiều cổ ma hồn phụ thể muốn tái hiện lại thời đại thần ma Hồng Hoang năm xưa, đều đang tìm cách phục hồi quy tắc thiên địa để đạt được sức mạnh lớn hơn.

Vạn Tiên Trận, một loại truyền thừa tiên pháp đỉnh cấp như vậy, chắc chắn là miếng mồi ngon khiến ai nấy đều thèm khát.

Nếu không giữ được bí mật này, Thanh Diện Sư biết dù có thắng được Đế Tôn, ngày sau cũng sẽ có thêm nhiều kẻ đến quấy nhiễu.

Cách tốt nhất là triệt để tiêu diệt Đế Tôn và Ngộ Không, giữ kín bí mật này vĩnh viễn mới là an toàn nhất.

Thanh Diện Sư tính toán rõ ràng trong lòng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nguy hiểm, ánh mắt lúc này tỏa ra ánh sáng đỏ rực như máu.

Cùng lúc đó, dưới chân Thiên Vân chủ phong, những luồng uy áp cuồng bạo bắt đầu ngưng tụ, giống như trong lòng dãy núi dưới chân Đế Tôn và Ngộ Không có một mãnh thú ngủ say từ lâu sắp thức giấc.

Sức mạnh đỉnh cấp trước khi bùng nổ luôn đánh thức những khí tức táo bạo đầy tuyệt vọng.

Chương 943

Rắc!

Một đạo thiên lôi giáng xuống giữa trời, đánh thẳng vào sườn núi dưới chân Đế Tôn và Ngộ Không, tạo ra một vết nứt khổng lồ.

Ngay sau đó, khí tức cuồng bạo bấy lâu nay như một con mãnh thú phá lồng, bắt đầu dùng cách riêng để uy hiếp cả càn khôn rộng lớn!

Một thanh đoạn nhận màu xanh thẫm, bao quanh bởi ma diễm vô tận, từ từ bay lên không trung, hiện ra trước mặt Thanh Diện Sư. "Đó... thượng cổ hung kiếm Lục Tiên Kiếm!" Cửu Thiên Huyền Nữ thất thanh kinh hãi, từ giọng nói của nàng có thể nghe ra sự chấn động lớn đến mức nào.

Đương nhiên, thanh kiếm này đã trải qua bao nhiêu thời đại, bao nhiêu cuộc chiến đỉnh cấp nên không còn nguyên vẹn, chỉ còn là hình thái đoạn nhận, nhưng chỉ với sức mạnh của riêng nó đã có thể diễn hóa ra trận văn cục bộ của Vạn Tiên Trận tàn khuyết, đưa thực lực của lão sư tử lên mức đỉnh cấp Tam giới. "Ha ha ha!

Đế Tôn, ngươi tưởng chỉ mình ngươi có thần khí sao?

Ta muốn xem thử, thanh Hiên Viên Kiếm của ngươi khi so với Lục Tiên tàn nhận của ta, ai sẽ thắng một bậc!" "Thật là không biết tự lượng sức mình, tưởng triệu hoán được một món thượng cổ thần khí là có thể áp chế được Đế Tôn ta sao?

Nực cười!" Đế Tôn khinh khỉnh nhìn Thanh Diện Sư, sau đó không chút kiêng dè bước tới vùng hư không nơi Vạn Tiên tàn trận đang ngự trị.

Thanh Diện Sư đương nhiên không tin, liên tục rót sức mạnh

huyết mạch cường đại vào trong Lục Tiên tàn nhận.

Chỉ một lát sau, huyết mạch của Thanh Diện Sư đã kích hoạt tàn trận, thanh Lục Tiên Kiếm lấp lánh ánh xanh chính là lõi sức mạnh của cả trận pháp.

Xung quanh kiếm mang đó, vô số u hồn hiện ra từ hư không, bắt đầu điên cuồng tấn công vị trí của Đế Tôn.

Cùng lúc đó, kèm theo sự giáng lâm của luồng sát khí hung bạo vô song, cả đỉnh Thiên Vân Cực Phong rơi vào trạng thái vạn vật diệt tuyệt, mọi sinh mệnh dưới sự bao phủ của cổ ma sát khí này nhanh chóng héo tàn.

Luồng hung sát lực cường đại này khiến cả Ngộ Không cũng khó lòng chống đỡ, hắn dứt khoát lộn một cái Cân Đẩu Vân rời khỏi chiến trường chính, đỉnh núi lúc này dường như chỉ còn lại một mình Đế Tôn.

Không lâu sau, cả ngọn núi hoàn toàn bị nuốt chửng bởi màu tím đen, biến thành một luyện ngục bởi cổ trận đồ hung sát lẫm liệt.

Tuy nhiên, Đế Tôn từ đầu đến cuối vẫn không ngừng bước, một mình nghịch thiên mà đi, dẫm lên ánh sáng bóng tối đang nuốt chửng sinh mệnh để mở ra một con đường riêng.

Sức mạnh tà ác vô tận điên cuồng lao vào bản thể Đế Tôn, nhưng chỉ nhận lấy kết cục như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tứ đạo Thần Long Ấn quanh thân Đế Tôn gia trì sinh mệnh lực bất hủ, khiến hắn có thể miễn nhiễm với mọi sự mục nát và bóng tối xung quanh. "Nói rồi, đừng phí hơi sức nữa, kỷ nguyên thượng cổ đã qua đi rồi.

Thần ma giáng lâm vốn do hành động phá thiên của ta năm xưa tạo thành, nhưng không phải để cho bọn ngươi có cơ hội phục hồi khí

vận vọng tưởng.

Đã vậy, ta sẽ đích thân xóa sổ ý niệm đó." Đế Tôn dứt lời liền bay lên, không thi triển phong mang của Hiên Viên Kiếm mà chỉ dựa vào nhục thân cường hãn vô cùng để tiếp cận trận nhãn Vạn Tiên tàn trận. "Khốn khiếp, sao nhục thân của hắn lại cứng như vậy, ngay cả Vạn Tiên tàn trận của ta cũng không thể ngăn cản!" Thanh Diện Sư vốn tự tin tràn đầy, nhưng khi thấy phong tư bá đạo của Đế Tôn lúc này, thâm tâm hắn bắt đầu hoảng loạn theo bản năng.

Lục Tiên tàn nhận bị cuốn trong ma lực vô tận cũng vì khí tức của Đế Tôn tiến lại gần mà phát ra những tiếng kêu ong ong trầm thấp. "Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho kỹ, ta sẽ ngay trước mặt ngươi đập tan cái vọng tưởng phi thực tế này!" Đế Tôn nói đoạn, vô cùng bá đạo vươn tay phải ra, bóp nát vòng tròn năng lượng bảo hộ xung quanh Lục Tiên tàn kiếm. "Trời ơi, hắn định làm gì vậy?" Lão sư tử hoàn toàn bị hành động của Đế Tôn dọa sợ, lập tức xông lên ngăn cản, nhưng lại phát hiện quanh thân Đế Tôn bùng cháy một luồng kim quang còn đáng sợ hơn cả sức mạnh của Vạn Tiên tàn trận.

Thực tế là Vạn Tiên chi trận từng danh động vạn cổ nay sức mạnh kém xa thời cổ đại là vì thời đại đã thay đổi, thiên địa pháp tắc và khí vận chư thiên đều đã khác xưa.

Hiện nay pháp tắc Tam giới không còn thích hợp với phương thức tu hành thời Hồng Hoang, những truyền thừa tàn lưu lại đương nhiên không thể phát huy uy lực như trước.

Thanh Diện Sư sai lầm ở chỗ u mê không tỉnh, không nhìn rõ hình thế, cứ tưởng có được tàn đồ Vạn Tiên Trận là có thể trở thành một đại ma đỉnh cấp phương trời, nào ngờ từ đầu đến cuối chỉ là sống trong giấc mộng của chính mình mà thôi.

Khi Đế Tôn một tay rút phắt thanh Lục Tiên tàn kiếm ra, chống lại

sức mạnh pháp tắc vô tận xung quanh Vạn Tiên tàn trận và nắm giữ nó trong tay, lão sư tử mới hiểu ra rằng muốn chiến thắng người trước mặt này thực sự là một trò đùa. "Không ngờ trong Tam giới lại xuất hiện một nhân vật như vậy, đến cả sức mạnh của Già Thiên pháp tắc cũng có thể phớt lờ, ta thua thực sự tâm phục khẩu phục." Đế Tôn cười lạnh, giơ cao thanh thượng cổ tàn kiếm trong tay, lãnh mạc khóa chặt khí tức của lão sư tử.

Chương 944

"Vì tư lợi cá nhân mà sinh vọng niệm, hủy hoại tạo hóa thiên địa của Vân Thiên Cực Phong, chỉ riêng tội này đã là tội không thể dung thứ.

Ngươi đào tẩu từ Phật môn Tây Thiên, bản tọa cũng có quyền xóa sổ ngươi." Dứt lời, Đế Tôn ném mạnh thanh Lục Tiên tàn kiếm trong tay ra, một luồng lưu quang trắng xám phát ra, toàn bộ sức mạnh của tàn kiếm đâm xuyên qua cơ thể lão sư tử.

Một giây trước còn đóng vai cường giả cao cao tại thượng, giây sau lão sư tử đã như một đống thịt chết đổ gục trên đất đá Thiên Vân Cực Phong.

Đế Tôn đáp xuống trước mặt lão sư tử bất động, đặt bàn tay lên đỉnh đầu hắn, hoàn toàn thôn phệ thất giai Cổ Ma Hồn bản nguyên trong cơ thể hắn, khiến cường độ Thần Ma Phần Thiên Diễm trong người hắn một lần nữa được thăng tiến. "Ngộ Không, xuống đây đi, không sao đâu." Nhìn vẻ mặt run rẩy của tiểu đệ phía sau, Đế Tôn cũng khổ sở lắc đầu.

Ngộ Không lộn một vòng xuống, định thể hiện một chút, dùng Kim Cô Bổng khều khều xác lão sư tử, nhưng một hành động vô ý đó suýt nữa gây ra đại họa.

Trên xác lão sư tử đột nhiên bùng lên một luồng hỏa diễm trong suốt, ngay sau đó một đồ đằng linh hồn thiềm thừ lửa khổng lồ cao hàng chục mét ngưng tụ, giáng một đòn tuyệt sát cực mạnh vào Ngộ Không.

Điều mà Ngộ Không và Đế Tôn đều không ngờ tới là thủ đoạn bùng nổ của con cóc lớn này còn đáng kinh ngạc hơn cả sức mạnh

của lão sư tử vừa rồi.

Ánh mắt Đế Tôn lạnh lẽo, vung tay ra một luồng Phần Thiên bản nguyên mạnh mẽ, dập tắt sức mạnh của thiềm thừ lửa.

Nhưng cũng chính vì lần ra tay này mà Đế Tôn không kịp trấn áp Lục Tiên thần kiếm, để nó cùng với xác thịt tàn tạ của lão sư tử bay vút lên không trung biến mất.

Với thực lực của Đế Tôn, vốn không thể để chúng biến mất như vậy, nhưng đúng lúc định ra tay ngăn cản thì giọng nói của Cửu Thiên Huyền Nữ vang lên trong não bộ. "Đợi đã!

Ca ca đừng đuổi theo thanh tàn kiếm đó nữa, so với giá trị của nó, manh mối để lại cho ta còn quan trọng hơn." Đế Tôn cau mày hỏi lại: "Lời này là ý gì?" "Đơn giản thôi, con thiềm thừ lửa khổng lồ vừa rồi chính là hộ thủ thú của Hỏa Linh Thánh Mẫu ở Khâu Minh Sơn.

Đồ đằng thiềm thừ đó là một món pháp khí đã sớm trói buộc trên người lão sư tử.

Dùng cách này để mang Lục Tiên và xác lão sư tử đi là muốn biến lão sư tử thành con rối để tế luyện thần kiếm rồi." Hỏa Linh Thánh Mẫu là ai, Đế Tôn quá rõ ràng.

Nàng chính là đệ tử của Đa Bảo Đại Thánh, thủ đồ của Thông Thiên Giáo Chủ thời Hồng Hoang.

Mưu đồ của nàng cũng giống hệt lão sư tử, không ngoài việc phục hồi khí vận Hồng Hoang năm xưa, mở lại vạn pháp. "Xem ra ta cần phải tới Khâu Minh Sơn một chuyến rồi." Đế Tôn vừa dứt lời, một luồng khí tức mạnh mẽ bất ngờ xuất hiện thu hút sự chú ý của hắn.

Mạnh dạn quay đầu lại, mỹ nữ tuyệt thế mặc đồ trắng tinh khôi kia lại xuất hiện lần nữa. "Thực lực Đế Tôn thông thiên, tiểu nữ tử bội phục." Nữ tử này đối với Đế Tôn khá khách khí, trên người không

hề có một chút địch ý nào. "Khí tức của nàng ta không hề xa lạ, chắc hẳn là người đã ở lại đó trước cả khi ta đào thải Đào Ngột." Nữ tử mỉm cười rạng rỡ: "Ta không đến để ngăn cản các hạ, mà là muốn đạt thành một giao dịch với ngài." Đế Tôn cười lạnh: "Ta không cần giao dịch với bất kỳ ai, cũng không xem thử ngươi có tư cách hay không." Nữ tử rõ ràng đã có chuẩn bị, không nói nhảm, khẽ vẫy tay, một luồng linh hồn lạc ấn hiện ra trước mặt Đế Tôn. "Đây là cảnh tượng của Khâu Minh Sơn hiện nay, Hỏa Linh Thánh Mẫu đó đã kết hạ Đa Bảo Thông Thiên Trận xung quanh ngọn núi, dùng Kỳ Môn Bát Quái Cửu Cung chi thuật để lập trận.

Thực lực các hạ thông thiên, trận này không chặn được ngài, nhưng nếu muốn phá giải, e rằng phải mất mười ngày nửa tháng mới xong." Đế Tôn thẩm định luồng linh hồn lạc ấn đó một hồi, Cửu Thiên Huyền Nữ trong não cũng đưa ra câu trả lời khẳng định. "Ta quan sát cách bố trận này, những gì nữ tử đó nói không sai chút nào, ngay cả khi hai ta liên thủ dốc toàn lực, cuối cùng cũng phải phá giải từng món thượng cổ pháp bảo một mới mở được đường lên núi." Biểu tình Đế Tôn hơi dịu lại, cười như không cười nhìn cô gái. "Vậy, giá trị của nàng thể hiện ở đâu?" Cô gái cười khẽ: "Ta có thể giúp Đế Tôn các hạ chế tạo một món pháp bảo phá giải Đa Bảo Thiên Trận đó, đúc nên một món trấn áp Đế khí tiền sở vị hữu.

Như vậy, các hạ vào Khâu Minh Sơn sẽ không còn bất kỳ trở ngại nào." Phải công nhận điều kiện cô gái đưa ra rất hấp dẫn.

Tuy Đế Tôn thực lực thông thiên, trong tay lại có sát phạt thần khí như Hiên Viên Kiếm, nhưng nếu nói về thủ đoạn trấn áp thượng cổ thần binh thì quả thực đó là điểm yếu của hắn.

Nếu không thanh Lục Tiên vừa rồi cũng chẳng để chạy thoát được. "Nói đi, muốn gì?" "Ta muốn rất đơn giản, bản cấm kỵ cổ kinh phong ấn trong lòng núi kia, ta muốn dùng cho một người.

Nếu các hạ đồng ý, chúng ta lập tức trở thành đồng minh." Đế Tôn không nói nhảm, vung tay lên, Hiên Viên Kiếm lại bay lên không, khóa chặt chủ phong Vân Thiên dưới chân, phá không chém xuống một kiếm.

Oành oành oành!

Năng lượng nổ tung như khai sơn liệt địa, dù Vân Thiên chủ phong có hùng vĩ đến đâu cũng không chịu nổi một kiếm uy phong của Đế Tôn.

Chương 945

Quả nhiên đúng như cô gái nói, bên trong Vân Thiên chủ phong có phong ấn bản cấm kỵ cổ kinh.

Vô số kim sắc minh văn bay lơ lửng trong hư không, đập vào mắt ba người.

Ngộ Không chắc chắn nhìn không hiểu, gãi gãi đầu đứng xem náo nhiệt.

Lần này Đế Tôn cũng giữ đúng hứa hẹn, không ngăn cản cô gái bên cạnh mô phỏng tiên văn.

Sau nửa khắc đồng hồ, toàn bộ kim sắc minh văn biến mất, nội dung đều đã in sâu vào não bộ của hai người. "Quả nhiên không ngoài dự tính của ta, trong kinh văn ẩn chứa một bí mật khác của Vạn Tiên Đồ.

Thời Hồng Hoang quả nhiên đã có Chí Tôn dự đoán được xu hướng khí vận Tam giới đời sau mà sớm để lại một nước cờ." Cô gái tự lẩm bẩm vài câu, sau đó nghiêm túc đứng trước mặt Đế Tôn. "Các hạ có thể gọi ta là Tử Yên, từ giờ trở đi ta sẽ luôn theo sát giúp đỡ các hạ đoạt lấy Đế khí, công phá Đa Bảo Thiên Trận." Đế Tôn khẽ gật đầu, cũng dỡ bỏ sự phòng bị với Tử Yên. "Có cách gì không?" "Thực ra theo ta thấy để ứng phó với Đa Bảo Thiên Trận, chỉ cần thuận theo thiên ý, tìm một vật đủ để trấn áp thiên địa khí vận, ngưng tụ Đế hồn, rồi lấy đó làm căn bản để đúc lại là được.

Nhìn khắp Tam giới hiện nay, trong những hộ thủ Đế khí của Thiên - Địa - Nhân tam hoàng, chỉ có Đại Việt Càn Khôn Đỉnh do Nhân Hoàng để lại năm xưa là còn tung tích có thể tìm." "Đỉnh vốn là tôn chủ của bách khí, có Đế hồn gia trì, các hạ có được Đế khí này

chắc chắn sẽ làm được nhiều việc mà tốn ít công sức, chế tạo ra Chí Tôn thần khí có thể trấn áp mọi pháp bảo trên thế gian." Đế Tôn tán đồng gật đầu: "Vậy có biết Đại Việt Càn Khôn Đỉnh hiện giờ ở đâu không?" "Côn Luân!" Chớp mắt đã qua năm ngày, nhóm Đế Tôn ba người đã tới chân núi Côn Luân.

Nơi đây là tổ địa long mạch của Tam giới, bất kể ở kỷ nguyên nào, nơi này đều chôn giấu vô vàn truyền thuyết.

Từ chân núi nhìn lên sự hùng vĩ tráng lệ của ngọn núi này, cảnh sắc tuyệt đẹp khiến người ta cảm thấy tâm khoáng thần di. "Ta nói Tử Yên cô nương, nàng am hiểu núi Côn Luân đến vậy sao?

Đến cả nơi ở của loại khí vật như Đại Việt Càn Khôn Đỉnh mà cũng phát hiện ra?" Tử Yên cười rạng rỡ với Ngộ Không: "Không giấu gì hai vị, năm xưa ta từng từ đây rời đi, đi Tây Ngưu Hạ Châu học tập pháp thuật, biệt tích cũng đã bao năm rồi." Trên đường đi, Đế Tôn cũng đã dần quen thuộc với cô nàng Tử Yên này.

Nàng ta băng thanh ngọc khiết, trên người luôn mang một tia khí tức thần bí khó đoán.

Đế Tôn cũng không có ý định thăm dò những chuyện cũ xảy ra trên người nàng, chỉ cần tìm được Càn Khôn Đỉnh, cô gái này có thân phận gì Đế Tôn cũng không quan tâm. "Trong núi Côn Luân có rất nhiều dị thú dị tộc, tuy thực lực hai vị thông thiên, nhưng nếu mạo nhiên gây ra động tĩnh quá lớn, ta cũng tuyệt đối không dễ thu dọn tàn cuộc đâu, đừng dễ dàng phát sinh xung đột với những tộc loại đó." Thực tế Tử Yên nói lời này là dành cho Đế Tôn nghe.

Trước đó không chỉ một lần thấy hắn thể hiện thực lực, thực sự sợ tên này khi nóng mắt lên lại tiện tay vung một kiếm chém nát một ngọn núi thì ai mà chịu nổi.

Đúng lúc ba người vừa tiến vào khu vực rừng núi, từ trong rừng

rậm phía sau, một con đại xà vạn năm trắng muốt đột nhiên xuất hiện, cũng là một loài yêu vật đã tu luyện vô số năm. "Thật to gan, đến cả cấm địa Côn Luân cũng dám xông vào!

Sống chán rồi phải không?" Đế Tôn vẫn nhớ lời Tử Yên dặn dò nên không lập tức ra tay tiêu diệt đối phương, mà hứng thú quay lại nhìn sâu một cái. "Cho ngươi một cơ hội, nghĩ kỹ rồi hãy nói, đừng có cố ý chọc giận ta." Đế Tôn vừa mở miệng, khí trường mạnh mẽ lập tức làm con đại xà vạn năm kinh hãi. "Khí tức thật cường hãn, chẳng lẽ là để tìm kiếm Cổ Ma phụ thể?" Đế Tôn vừa nghe bốn chữ 'Cổ Ma phụ thể', lập tức thi triển thân pháp cực hạn, như quỷ mị xuất hiện trước mặt đại xà, một tay xách con cự xà từ mặt đất lên giữa không trung. "Hình như ngươi biết thông tin về việc Cổ Ma Hồn phụ thể.

Ta rất hứng thú với chuyện này." "Khụ khụ, đại lão có gì từ từ nói, ta cũng chỉ vô tình nghe được chút tin tức thôi, có câu hỏi gì cứ hỏi, ta nhất định biết gì nói nấy, xin hãy nương tay!" Đế Tôn răn đe một chút đạt hiệu quả mong muốn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, thả đại xà xuống. "Không giấu gì các hạ, ba tháng trước vừa hay có một luồng ma hồn khí tức mạnh mẽ lẻn vào Côn Luân!" "Đem những gì ngươi biết nói ra hết đi." Đế Tôn dùng khẩu khí mệnh lệnh uy hiếp con đại xà.

Tuy không biết gã lén lút trốn trong rừng rậm nhằm mục đích gì, nhưng chỉ riêng luồng hung sát khí trên người cũng đủ để Đế Tôn kết tội chết rồi.

Tuy trong người không có ma hồn bản nguyên, nhưng một con tuyết lân cự mãng tu luyện tới vạn năm như thế này, chắc hẳn đã thôn phệ không biết bao nhiêu tinh hoa thiên địa, hủy hoại không biết bao nhiêu linh căn thiên sản.

Loại yêu tu ma sát này, trừ phi có tạo hóa nghịch thiên, nếu không

vĩnh viễn không thể đắc thành chính quả, nuốt bao nhiêu tinh hoa cũng là phí của trời.

Cũng chính vì vậy, trong Tam giới mới có chuyện tu hành giả hàng yêu trừ ma để hộ vệ chính đạo.

Bởi vì những loại yêu này chỉ có cách thôn phệ sinh linh, nuôi dưỡng oán niệm mới có thể tăng cường thực lực của bản thân, mà oán niệm thì thường qua việc thôn phệ sinh linh mới có thể ngưng tụ nhanh chóng.

Đơn giản là những đại yêu này sống trên đời chẳng có tác dụng tích cực gì.

Chương 946

"Các hạ đừng nổi giận, ta nhất định biết gì nói nấy!" Thân hình đại xà tỏa ra quang vụ, hóa thành một lão tẩu tộc người, đem chuyện xảy ra dưới chân núi Côn Luân ba tháng trước kể lại hết cho Đế Tôn nghe.

Nguyên lai, ba tháng trước, đại xà định vào ngoại cảnh Côn Luân tìm chút cơ duyên, nhân lúc sắp đột phá để bắt lấy chút tinh hoa thiên địa, không ngờ vô tình chạm trán một luồng ma sát khí vô cùng mạnh mẽ, ba người bí ẩn mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện.

Nghe ba người đó trò chuyện, hình như là định bắt một loại thượng cổ dị thú nào đó ở Côn Luân.

Đại xà vốn cũng định lén bám theo kiếm chút cơ duyên, nhưng vì ba người kia thực lực quá mạnh nên cuối cùng không dám động đậy.

Giờ đem chuyện này nói cho Đế Tôn, tự nhiên cũng có ý đồ, tốt nhất là được theo lên núi chia phần, thế thì thật tuyệt. "Ca ca, chuyện không nên chậm trễ, chúng ta mau lên đó thôi, lúc này bám theo biết đâu còn bắt quả tang được bọn chúng!" Ngộ Không nói.

Đế Tôn khẽ gật đầu, định dẫn Ngộ Không và Tử Yên rời đi, nhưng không quên nhìn con đại xà bên cạnh một cái. "...

Ngươi không có cách gì sao?" "Hì hì, Đế Tôn các hạ tu vi thông thiên, giờ Tam giới chắc chẳng có mấy người là đối thủ của ngài, căn bản không cần tới ta mà." "Hừ, trước mặt ta không cần phải diễn, mau dẫn đường đi." Đại xà lập tức phấn khích như đứa trẻ được quà, một cái lộn thân đã bay lên mây, dùng thân hình cự mãng thô đại chở cả ba người Đế Tôn trên lưng, mấy cái vặn mình đã biến mất khỏi chân núi.

Có Đế Tôn là cái chỗ dựa to đùng này, cự mãng hoàn toàn buông thả hoạt động, đi tới đâu cũng chẳng thèm kiêng dè, bất kể là địa bàn của bộ lạc cường đại nào bên dưới, cứ thế bay theo đường thẳng ngắn nhất, chỉ mất hơn hai canh giờ đã tới không trung một khu rừng rậm ở trung vực núi Côn Luân.

Quả nhiên là đại mãng xà không có lợi thì không dậy sớm, cho chút mật ngọt là có thể phát huy vượt mức bình thường, không những định vị chính xác vị trí cụ thể của ba tên cường giả áo choàng kia mà còn che giấu hoàn hảo khí tức của nhóm Đế Tôn.

Trong mắt ba tên cường giả thần bí, trước mặt chỉ là một con đại mãng xà không biết sống chết, không còn ai khác tại trường. "À, súc sinh, lúc ở chân núi không giết ngươi, giờ lại bò vào nộp mạng sao?

Ta biết ngươi sắp đột phá nên đang gấp rút tìm kiếm tài nguyên.

Trước đó ta bận khóa chặt vị trí thần thú nên lười để ý, nhưng ngươi cũng chẳng có chút tự lượng sức mình nào.

Đã không biết điều như vậy thì ta đành tiễn ngươi quy tây.

Nhị đệ, tam đệ, tối nay chúng ta có thịt rắn ăn rồi." Tên áo choàng tự tin rằng việc tiêu diệt con cự mãng vạn năm trước mặt là điều nằm trong lòng bàn tay. "Ngưu bức thì không cần dùng mồm thổi ra đâu, xà gia gia đây sở dĩ ở chân núi không thèm chấp là vì muốn lợi dụng ba tên phế vật ngu xuẩn các ngươi định vị vị trí thần thú mà thôi, thật tưởng lão gia không dám động tay sao?

Có gan thì tới thử xem." Đại xà nói với khẩu khí cực kỳ vang dội, ai không biết lại tưởng cả vùng Côn Luân rộng lớn này là của lão gia hỏa không bằng.

Nhóm ba người Đế Tôn đứng trên lưng rắn, được bao phủ bởi một luồng khí tức màu tím thẫm, ba tên áo choàng bên dưới hoàn toàn

không mảy may hay biết.

Thật tội nghiệp cho tên tiên phong này, không phải trong cả ba người ai cũng bị Cổ Ma Hồn phụ thể, thế mà gã lại xông lên nộp mạng trước.

Đại xà mỉm cười, đuôi rắn lập tức quất mạnh, chủ động lao tới bao vây lấy tên áo choàng. "Hừ, tìm chết!

Xem lão tử một kiếm chém đứt thân rắn nấu canh uống!" Tên áo choàng nổi giận đùng đùng, hoàn toàn phớt lờ việc nửa thân mình bị quấn chặt, giơ cao trường kiếm trong tay chém vào chỗ hiểm của rắn.

Nào ngờ nằm mơ cũng không thấy được, chỗ hiểm của rắn kia vạn vạn lần không được động vào, vì nhóm Đế Tôn đang nấp ở chính nơi đó.

Keng!

Chỉ mới chạm mặt, tên áo choàng đã cảm thấy thanh kiếm dốc toàn lực chém ra như đâm vào một khối thép kiên cố không thể phá vỡ, ngay sau đó mắt hoa lên.

Khi tầm nhìn khôi phục lại, mới phát hiện trước mắt bỗng nhiên xuất hiện ba bóng người, lưỡi kiếm của thanh trường kiếm đỉnh cấp lại bị hai ngón tay của nam tử tuấn lãng trước mặt kẹp chặt, không cách nào rút ra được một phân. "Phế vật.

Có chút thực lực này mà cũng dám tới Côn Luân làm màu?" Răng rắc!

Đế Tôn chỉ khẽ cử động ngón tay, tâm lý chịu đựng cực hạn của gã hoàn toàn sụp đổ khi chứng nhìn thanh bảo kiếm tùy thân theo mình hàng ngàn năm bị bẻ gãy ngay trước mắt. "Không!" Oành oành oành!

Chương 947

Hai tên áo choàng phía dưới lập tức nheo mắt, trên người bốc lên sát ý ngùn ngụt.

Vì họ nghe rõ tiếng thảm khiếu của đồng bọn, ngay sau đó là một tiếng nổ lớn, tên áo choàng tiên phong không biết trời cao đất dày bị ném đi như một túi rác, rơi xuống cánh rừng cách đó hàng trăm mét, tạo thành một hố sâu trên mặt đất.

Tên đại ca có thất giai Cổ Ma Hồn phụ thể lập tức di chuyển như dịch chuyển tức thời tới trước hố sâu, hãi hùng phát hiện huynh đệ kiếm đã gãy, người đã chết, lại còn bị một chưởng lực khổng lồ khó tin bóp gãy cổ, đầu và thân thể chỉ còn dính lại bởi một lớp da, tử trạng vô cùng kinh khủng, rõ ràng là chết trong uất hận khi chứng kiến một màn vượt xa tưởng tượng. "Lão tam!" Tên bên cạnh gầm lên một tiếng, định rút kiếm bay lên giết con cự mãng, nhưng vội vàng bị tên đại ca áo choàng ngăn lại. "Con súc sinh đó không thể có bản lĩnh như vậy, tuyệt đối có gì đó mờ ám, đừng khinh cử vọng động, để ta thử xem sao!" Không hổ là đại ca của nhóm, tên Cổ Ma Hồn phụ thể này kinh nghiệm phong phú, hành sự cũng rất cẩn trọng, từ khoảng cách xa đã ném ra một đạo đoản nhận đặc thù, đâm thẳng vào đồng tử của cự mãng giữa hư không. "Cẩn thận!" Tử Yên ra tay theo bản năng, phóng ra hai cây ngân châm chặn đứng đường bay của đoản nhận giữa hư không, cứu đại mãng xà một mạng. "Đa tạ!" "Đã có cao nhân giáng lâm, sao không mau hiện thân?

Kẻ giấu đầu hở đuôi không phải là cường giả!" Thông thường khi gặp phải đại lão đỉnh cấp mà không đánh lại, lại bị ép vào tình huống không thể đào tẩu, người ta thường dùng 'chủy độn' (dùng mồm) để thăm dò trước.

Điều đáng ngại là Đế Tôn chỉ đáp lại bằng một tiếng hừ lạnh vô tình. "Các ngươi không xứng thấy chân dung của ta.

Đã thích dùng áo choàng để che giấu, ta sẽ chơi cùng." Ngay sau đó, Hiên Viên Kiếm thần khí rít lên, thế như trường thiên du long bay lượn xung quanh, tỏa ra luồng khí tức kiếm hồn rồng ngâm mạnh mẽ, rồi lao thẳng tới vị trí của tên đại ca áo choàng bên dưới. "Đại ca cẩn thận!" Tên nhị ca nhìn ra ngay sức mạnh của Hiên Viên Kiếm quá kinh người, vội vàng xông lên cùng đồng bọn chống đỡ.

Hai bóng đen áo choàng đồng thời bộc phát khí tức chiến đấu mạnh mẽ, hợp nhất hai thanh đoản nhận lại tạo ra một kết giới hợp thể cục bộ.

Một quầng sáng pháp lực màu xanh sâm bảo vệ hai người, nhưng bị Hiên Viên Kiếm chém tan tành như một lưỡi dao sắc bén xuyên qua tờ giấy mỏng, hầu như không gặp chút cản trở nào, triệt để xé toạc mọi phòng tuyến của hai người. "Lũ kiến cỏ, cũng dám tranh sáng với mặt trăng mặt trời, thật không biết tự lượng sức mình!" Đại xà mỉm cười huyền phù giữa hư không, nhìn đại lão Đế Tôn giáng xuống sức mạnh vô thượng để trừng trị hai kẻ kia, không nhịn được mà cảm nhận được uy nghiêm và khoái cảm của một 'acc vip', thầm nghĩ ôm cái đùi lớn này quả thực cực kỳ thoải mái! "Dừng tay!" Hai anh em áo choàng thấy khó lòng kháng cự, đến cả đoản nhận hộ thân cũng bị chấn vỡ, rõ ràng không còn cách nào khác để chống lại, dứt khoát sụp đổ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. "Thực lực nghịch thiên của các hạ không phải huynh đệ ta có thể chống lại, nhưng không biết chúng ta có chỗ nào đắc tội với ngài mà ngài nhất định phải tuyệt sát như vậy?

Nếu các hạ cũng muốn tranh đoạt Bạch Trạch thần thú, chúng ta nhường lại cho các hạ, xin ngài cao giơ đánh khẽ!" "Hả?

Bạch Trạch!" Nghe vậy, Tử Yên đứng cạnh Đế Tôn giật mình

trước tiên. "Đại mãng xà, ngươi chẳng phải nói là có hung thú xuất hiện sao?

Sao giờ lại thành Bạch Trạch rồi?" Đại mãng ngượng ngùng cười bồi: "Không giấu gì ba vị đại lão, lúc trước lão xà ta cũng có chút tính toán riêng, nói là hung thú để dọa các người lui bước, ai ngờ các người đều là nhân vật thực lực tuyệt đỉnh, thật ngại quá.

Đúng là có dấu hiệu Bạch Trạch xuất hiện." Đế Tôn cũng chẳng quan tâm, dù sao hắn đến đây là vì Cổ Ma Hồn phụ thể. "Thần thú thì sao?

Đối với ta chẳng có tác dụng gì." "Không!

Đại Việt Càn Khôn Đỉnh đã ngủ say vô số năm, lại trải qua sự thay đổi kỷ nguyên Tam giới, khí vận luân chuyển đã khiến Đế khí bị phủ lên một lớp ấn ký đặc thù, đạo lý cũng giống như một thanh sắt bình thường để lâu sẽ gỉ sét vậy, chỉ có điều Đế khí bị mờ mịt bởi ấn ký cấp bậc pháp tắc mà thôi.

Muốn phục hồi thuộc tính của Đế khí, bắt buộc phải có bản nguyên thần thú để tẩy lễ, cũng có thể coi là một loại hiến tế.

Tất nhiên, quá trình tẩy trần này không làm tổn hại đến tính mạng thần thú, chỉ cần một bộ phận bản nguyên thần thú là có thể hoàn thành.

Vì vậy Bạch Trạch này, các hạ tuyệt đối không thể bỏ lỡ." Ngộ Không gãi gãi đầu tiếp lời: "Ý của Tử Yên muội tử là bảo ca ca ta thu phục Bạch Trạch thần thú sao?" Tử Yên nghiêm trọng gật đầu: "Bạch Trạch là linh chủng Hồng Hoang, có danh hiệu là Đế Linh, tương truyền thời thượng cổ hễ ai được Bạch Trạch thần thú ưu ái, tất có tư chất của Nhân Hoàng.

Đã vì Đế khí Càn Khôn Đỉnh mà đến, nếu không thấy Bạch Trạch

thì coi như chưa hoàn mỹ." Đế Tôn suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Chuyến đi săn Càn Khôn Đỉnh lần này là để đúc nên món Đế khí đầu tiên.

Từ cổ chí kim, thần khí và thần thú đối với một nhân vật cái thế mà nói đều có thiên số khí vận giao hợp, chỉ có những nhân vật thừa hưởng thiên hạ đại thế, thay đổi kỷ nguyên Tam giới như Đế Tôn mới có được những cơ hội này.

Để thành công đoạt lấy một món Đế khí, thiên thời địa lợi nhân hòa đều không thể thiếu.

Chương 948

Có lẽ, sự xuất hiện của Bạch Trạch chính là khế cơ hoàn mỹ để Đế Tôn ngưng tụ thiên thời. "Thôi được, thần thú giáng lâm chắc chắn kẻ dòm ngó không ít, đã đến rồi thì chúng ta đợi một chút xem sao." Nói rồi, Đế Tôn giáng lâm xuống chiến trường bên dưới, khoảnh khắc hai chân chạm đất, luồng khí tức kinh thiên động địa khiến vạn vật xung quanh im bặt, hai kẻ áo choàng lập tức quỳ mọp xuống đất. "Giờ mới biết sợ chết sao?" Đế Tôn chắp tay sau lưng, nhìn hai người như nhìn hai con kiến. "Hai huynh đệ ta không biết các hạ giá lâm, nếu không có cho ta mười cái gan cũng tuyệt không dám làm loạn." Đế Tôn hừ lạnh không nói nhảm, lại bước tới.

Tên nhị ca áo choàng thấy Đế Tôn đi về phía đại ca mình, bản năng quỳ lết lên chắn đường. "Các hạ, ngài..." Phành!

Đế Tôn chẳng thèm nhìn lấy một cái, trực tiếp tát một cái khiến gã bay xa hàng trăm mét rồi ngất lịm. "Thứ ta quan tâm chỉ có một." Thấy khóe miệng Đế Tôn nhếch lên, tên đại ca áo choàng cuối cùng cũng hiểu tại sao một cường giả như vậy lại nhắm vào mình. "Ngươi chính là tên Đế Tôn đó sao?

Không ngờ ta đã trốn đến Côn Luân mà vẫn không thoát được sự truy đuổi của ngươi!" Đế Tôn cười khẽ: "Ta chẳng có tâm trí đâu mà dồn tinh lực vào ngươi, gặp được thuần túy là tình cờ, đều là công lao của con rắn kia cả.

Sao nào, định báo thù à?

Tiếc là ngươi không có cơ hội đâu." Đế Tôn đặt một chưởng lên vai tên đại ca, đè chặt gã xuống.

Trong đồng tử đồng thời bùng lên hai luồng cực quang xanh đỏ,

ngay lập tức đâm xuyên cơ thể đối phương, rút ra thất giai Cổ Ma Hồn bản nguyên đang phong ấn trong đan điền gã. "Cái gì!!" Tên đại ca hoàn toàn đánh giá thấp thực lực cường hãn của Đế Tôn, không ngờ đối phương lại có thể dễ dàng đoạt lấy ma nguyên như vậy. "Lại có thể nhìn thấu sức mạnh phong ấn trong đan điền của ta?

Không thể nào!" Đế Tôn cười lạnh: "Chẳng qua cũng chỉ là một loại ma hồn phụ thể thông thường nhất mà thôi, thậm chí đến cả ba tên đại yêu ở Sư Đà Lĩnh còn không kháng cự nổi, ta thực sự không hiểu nổi tại sao hạng phế vật như ngươi lại có được sức mạnh thất giai ma hồn này!" "A a a..." Đột nhiên, thấy đạo thất giai Cổ Ma Hồn thứ tư của Đế Tôn sắp lấy được, tên đại ca áo choàng bỗng phát ra một tràng cười lạnh thấu xương. "Có lẽ trong mắt ngươi ta quả thực tầm thường, nhưng nếu thiên thời đứng về phía ta, Đế Tôn ngươi cũng chẳng có tư cách làm càn trước mặt ta đâu." Rắc!

Trên chín tầng trời một đạo kinh lôi vang dội, một luồng ánh sáng xanh thẫm giáng xuống giữa trời, đâm thẳng vào mi tâm của tên đại ca áo choàng, khu vực xung quanh hàng chục mét lập tức bị lôi quang hạo hãn quét sạch. "Chuyện gì vậy?

Rõ ràng là dị tượng Bạch Trạch thần thú xuất thế, nhưng khí vận của trời tại sao lại rơi vào người tên này?

Chẳng lẽ hắn chính là thần thú Bạch Trạch!" Đế Tôn bình tĩnh suy nghĩ một lát rồi bỗng nhiên tỉnh ngộ. "Hóa ra là vậy... ta thấy tiềm lực của tên áo choàng này thật bình thường, thiên tính lại thích làm bộ làm tịch thần bí chắc hẳn có nguyên do, hóa ra là vì hắn đã sớm dự đoán được vị trí xuất hiện của Bạch Trạch thần thú, mọi căn nguyên đều nằm trên nhục thân của ba tên này!" Đế Tôn phát hiện ra điểm mấu chốt, dứt lời liền phẩy tay lên không trung, hào quang kim sắc rực rỡ ngưng tụ, nhưng không tác động lên bản thể mình mà khóa chặt thân thể của ba tên áo choàng.

Trong chớp mắt, lớp áo choàng bên ngoài ba tên hoàn toàn bị kim quang của Đế Tôn nung chảy, hiện ra trước mặt Tử Yên và Ngộ Không là ba tên quái vật bán nhân bán thú! "Trời ạ, thật đúng là mở mang tầm mắt.

Ca ca, đệ chưa bao giờ thấy loại yêu quái có hình thái thế này, bán nhân bán yêu đã đành, nhưng đệ cứ thấy ba tên này dường như là từ một thể thống nhất phân hóa ra vậy?" Ngộ Không quan sát kỹ ba tên đại yêu một lượt, tên cầm đầu là đại ca, nửa thân trên là nhục thân người, nửa thân dưới lại hoàn chỉnh là hình dáng loài cáo, nổi bật nhất là cái đuôi trắng tinh xảo hơn cả Cửu Vĩ Thiên Hồ năm xưa.

Còn tên nhị ca đang nằm bất động như cá chết trên đất thì có vùng bụng khác hẳn người thường, trông rắn chắc mạnh mẽ như bụng hổ báo.

Còn về tên lão tam đã bị tiêu diệt, hình dáng dưới lớp áo choàng đen ra sao thì giờ không ai biết được nữa. "Ngộ Không, không biết đệ còn nhớ không, lúc trước khi ta tới Minh giới, từng thấy loại hình thái ma vật này ở sâu trong U Minh luyện ngục.

Nếu ta không đoán lầm, loại đại yêu này chính là 'ký linh thể'!

Đơn giản là yêu ma ký thác linh thức trước khi linh hồn thần thú phục hồi." Chủng loại thần thú như Bạch Trạch vốn tấn công không mạnh, sau khi linh hồn lìa thể rất dễ bị các đại yêu thực lực tấn công, một khi thành công có thể cưỡng ép trấn áp linh hồn thần thú, trói buộc nó vào cơ thể mình để từng chút một gặm nhấm bản nguyên linh hồn thần thú.

Ba tên đại yêu này chắc hẳn sau khi trấn áp được linh hồn thần thú đã vô tình thu hút Cổ Ma Hồn bản nguyên tới phụ thể.

Chương 949

Nhưng vì thực lực bản thân quá yếu ớt, không đủ để chứa đựng sức mạnh Cổ Ma Hồn nên mới dùng phương thức tam vị nhất thể này.

Thực tế là cả ba tên đại yêu này đều do một linh hồn chủ đạo.

Khi Đế Tôn vạch trần huyền cơ này, tên đại ca áo choàng lộ ra biểu tình vô cùng thâm hiểm. "Quả nhiên không hổ là Đế Tôn, chúa tể vĩ đại nhất của kỷ nguyên thần ma, xem ra hôm nay ta không còn đường thoát rồi.

Đã vậy thì đừng trách ta cá chết lưới rách." Tên áo choàng hết cách, đánh không lại Đế Tôn mà đầu hàng thì càng không thể, nên nảy ra ý định cùng đồng quy vu tận với linh hồn thần thú để Đế Tôn không có được gì. "Có vẻ ngươi không rõ, ta có một bản lĩnh là dùng linh hồn thần thú làm cái giá để thiêu rụi, thông qua thất giai Cổ Ma Hồn bản nguyên trong người và bản nguyên thần thú để triệt để tiêu biến, lúc đó ngươi sẽ xôi hỏng bỏng không, xem ngươi làm gì được ta!" Tên áo choàng cười cuồng loạn, hắn chẳng biết Đế Tôn chuyên trị những loại vô lại thế này. "Với hạng người như ngươi, ta có hàng trăm cách khiến ngươi sống không bằng chết, không tin cứ thử xem." Tên áo choàng tưởng Đế Tôn đang cố huyền bí, dọa dẫm mình, liền không chút do dự đâm vào mi tâm.

Trong nháy mắt, hai con mắt của hắn phát ra hai màu sắc hoàn toàn khác biệt, đồng tử trái tỏa ra ánh bạc thần thánh rực rỡ như ánh trăng đại kiếp, đồng tử phải đen ngòm như vực sâu ác ma, lạnh lẽo vô cùng!

Tiếng gầm thét đau đớn bộc phát trong cơ thể tên áo choàng, vô

tận hào quang trắng đen đan xen nuốt chửng nhục thân của hắn, rõ ràng là dấu hiệu linh hồn chi hỏa bắt đầu bùng cháy.

Nhưng Đế Tôn chỉ cười nhạt, ánh mắt đầy vẻ chế nhạo, bất ngờ hóa thành một luồng u quang bay lên, đôi cánh Thần Ma phía sau vỗ mạnh. "Đã muốn chết, ta sẽ cho ngươi toại nguyện." Đế Tôn dứt lời, giữa hai lòng bàn tay ngưng tụ luồng Thần Ma bản nguyên mạnh mẽ nhanh chóng kéo dài, hình thành một đạo kiếm mang ngưng thực, chém thẳng xuống đầu tên đại ca áo choàng.

Oành oành oành!

Trong chớp mắt, mặt đất xung quanh đều bị Đế Tôn chém nát vụn, vô số cổ thụ chọc trời tan tành, đạo kiếm mang chính đánh thẳng vào đỉnh đầu tên áo choàng.

Nhưng ngay khi cơ thể hắn sắp vỡ vụn và tiêu biến, bốn đạo Thần Nông Ấn hoàn chỉnh của Đế Tôn lại giáng xuống.

Ánh kim quang rực rỡ bao quanh cơ thể tên áo choàng, phục hồi lại hình dáng ban đầu cho cơ thể đang sụp đổ của hắn chỉ trong khoảnh khắc.

Tuy nhiên, nỗi đau đớn mà Đế Tôn giáng xuống cơ thể hắn lại không cách nào xóa bỏ, vì Thần Nông Ấn chỉ có thể tu phục thương thế cơ thể và bản nguyên, chứ không thể xóa đi đau đớn cho kẻ phải chịu trọng thương.

Việc này chẳng khác nào Đế Tôn vừa ban cho hắn sự bất tử, vừa bắt hắn phải chịu đựng những hình phạt thấu xương hết lần này đến lần khác.

Qua hàng chục lần tiêu diệt rồi lại hồi sinh, Đế Tôn đã tra tấn tên áo choàng đến mức gần như sụp đổ hoàn toàn. "Không phải là có bản lĩnh lắm sao?

Nói cho ta biết cảm giác hiện giờ thế nào?" Hắn đâu còn dám làm màu với Đế Tôn nữa, lúc này đau đớn thấu trời chỉ biết sụp xuống quỳ lạy Đế Tôn trên không trung như thần linh. "Các hạ tu vi cái thế, lúc trước ta mạo phạm, xin hãy tha cho ta một con đường sống, dù có giết chết ta triệt để ta cũng không oán thán, xin ngài đừng dùng cách này tra tấn ta nữa." "Hắc hắc, tiểu hỏa tử, ca ca ta dạy cho ngươi một đạo lý, làm người hay làm yêu cũng vậy, nhất định phải khiêm tốn, đừng có tưởng mình mạnh, thực ra trong mắt ca ca ta chẳng là cái gì cả." Ngộ Không lại nhảy ra làm cổ động viên cho Đế Tôn, nhưng phải thừa nhận là sau khi được Ngộ Không chỉ giáo, tên áo choàng này dường như đã khôn ngoan hơn hẳn, vội ngước mặt lên với vẻ thảm thiết nhất để nịnh nọt Đế Tôn. "Tôn Đại Thánh nói đúng, lần này ta thực sự bị các hạ chinh phục hoàn toàn rồi, ta nguyện chủ động dâng ra thất giai Cổ Ma Hồn bản nguyên trong cơ thể và giải phóng linh hồn thần thú." Đế Tôn cười lạnh, ánh mắt nhìn gã kia đầy vẻ khinh thường.

“Nếu sớm biết nghe lời thì đã không phải chịu đựng đau khổ như thế, hà tất chứ?” Vừa dứt lời, Đế Tôn khẽ phất tay, hào quang của Thần Nông Ấn bao quanh lão đại mặc áo choàng hoàn toàn tan biến, hào quang bất hủ trên thân thể hắn triệt để biến mất.

Nhanh chóng, bản nguyên Cổ Ma Hồn thất giai đạo thứ tư hoàn chỉnh nhập thể.

Khi không còn lực lượng ma hồn trấn áp, lão đại mặc áo choàng đang trọng thương không tài nào áp chế nổi linh hồn bản nguyên của thần thú Bạch Trạch nữa, hắn tâm phục khẩu phục quỳ rạp xuống đất, một đạo hào quang rực rỡ bộc phát hoàn toàn từ trên người.

Khoảnh khắc tiếp theo, nhóm ba người mặc áo choàng bị Đế Tôn đánh cho tan tác, ba đạo tàn hồn dung hợp làm một, hoàn toàn bị linh hồn thần thú Bạch Trạch vừa thức tỉnh thay thế.

Khí tức thần thú vô cùng cường đại nhanh chóng lan tỏa xung quanh, ba người Đế Tôn tận mắt chứng kiến mọi chuyện không khỏi cảm thấy chấn kinh.

"Quả nhiên không hổ là thần thú trong truyền thuyết, khí tức tụ hội vô tận tinh hoa thiên địa.

Đế Tôn các hạ, ta có một thử nghiệm táo bạo, nếu có thể thuần phục thần thú Bạch Trạch, khi thay thế Càn Khôn Đỉnh, phối hợp với huyết mạch Bạch Trạch cùng sức mạnh huyết dịch của mấy loại thần thú khác, biết đâu có thể khiến đế uy đã trầm thụy bấy lâu tăng thêm một bậc." Tử Yên lên tiếng gợi ý cho Đế Tôn, nhưng hắn dường như không mấy hứng thú với đề nghị này.

"Hoàn toàn không cần phiền phức như vậy, Côn Luân ta vốn không chọn sách lược đó.

Nếu tiêu tốn quá nhiều thời gian trong quá trình ngưng tụ đế khí thì đúng là lợi bất cập hại, những chuyện này không nên cưỡng cầu, phải dựa vào duyên phận." Đế Tôn vừa dứt lời, thần thú Bạch Trạch trước mặt đã dần dần thành hình.

Chỉ thấy nó bất ngờ ngẩng đầu cười vang giữa màn đêm thăm thẳm, sâu trong núi Côn Luân bách thú triều bái, đồng loạt phát ra tiếng gầm vang dội như đang nghênh đón vị vương của mình.

Chương 950

“Trời ạ!

Ca ca, đệ thấy thần thú Bạch Trạch này sinh ra là để dành cho huynh làm tọa kỵ rồi!

Huynh có thấy khí tức thú vương trên người nó quá nồng đậm không?

Trước đây chẳng phải có lời đồn, ai gặp được thần thú Bạch Trạch đều có tư chất đế vương, nay quả thực là chân long thiên tử trong mệnh lý rồi!” Không đợi Đế Tôn hành động, Hiên Viên Kiếm trên người hắn lần đầu tiên chủ động bay vọt lên trời, lượn vòng vài vòng hư không rồi lao về phía thần thú Bạch Trạch.

Bạch Trạch chủ động tiến lên, dùng bộ lông trắng muốt khẽ chạm vào Hiên Viên Kiếm, giữa cả hai dường như có sự hòa hợp kỳ lạ, cảnh tượng này khiến cả Đế Tôn cũng kinh ngạc.

“Chẳng lẽ hai bên từng giao thiệp với nhau?” Tử Yên bừng tỉnh đại ngộ: “Thanh kiếm này vốn là thần khí Hiên Viên, tương truyền năm đó khi Hiên Viên chiến thắng Ma quân Xi Vưu, từng có Bạch Trạch hiện thế, xem ra lời đồn là thật.” Đế Tôn đột nhiên tập trung tinh thần bay lên không trung, nghênh đón hai biểu tượng của đế vương.

Điều khiến mọi người không ngờ tới là thần thú Bạch Trạch không hề bài xích khí tức trên người hắn, trái lại còn chủ động liếm nhẹ vào lòng bàn tay hắn.

“A ha ha ha!

Xem ra phán đoán của đệ không sai chút nào, ca ca, thần thú Bạch

Trạch định sẵn là thuộc về huynh." Quả nhiên không đợi Đế Tôn ra tay, Bạch Trạch đã chủ động bay xuống dưới chân hắn, chở cả người hắn cùng Hiên Viên Kiếm vọt lên hư không.

Bạch Trạch dường như còn vui mừng hơn cả Đế Tôn, liên tục phát ra tiếng hống chấn động trời đất, hàng trăm linh chủng thượng cổ trong núi Côn Luân đều quỳ xuống triều bái.

Tử Yên từ đầu đến cuối đứng bên cạnh Ngộ Không quan sát cảnh này, càng cảm thấy quyết định ban đầu thật hoàn mỹ, ôm được đùi Đế Tôn coi như mục tiêu đã thực hiện được một nửa.

Một lát sau, Bạch Trạch đáp xuống đất, không chịu rời xa Đế Tôn nửa bước.

"Nhóc con, ngươi thực sự muốn đi theo ta sao?" Bạch Trạch nghiêm túc gật đầu, ngoại trừ việc không biết nói, mọi cử động khác đều cực kỳ linh tính.

Thực tế, loại thần thú đỉnh tiêm cấp bậc này khi vừa phục tô sẽ ở trạng thái ấu nhi, chỉ cần sau này thuận lợi tiến vào kỳ trưởng thành không những có thực lực đỉnh cấp vô cùng cường đại mà còn có thể huyễn hóa nhân hình.

"Được rồi, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là cộng sự của Đế Tôn ta, theo ta chinh chiến tam giới!" Nhóm người Đế Tôn chưa kịp rời khỏi rừng thì nhóm khách không mời mà đến đầu tiên có ý đồ với Bạch Trạch đã xuất hiện.

Tiếng bước chân rầm rập vang lên, ba người Đế Tôn định thần nhìn lại, hóa ra là một thế lực bản địa thuộc mạch núi Côn Luân, mang tên Liệt Sơn Tông!

Hàng trăm người xuất hiện, mỗi kẻ đều mặc trang phục giản đơn che thân, trên mặt vẽ các loại hoa văn đủ màu sắc, vũ khí trong tay

cũng cực kỳ nguyên thủy.

Giọng nói của Cửu Thiên Huyền Nữ vang lên trong não hải Đế Tôn: "Liệt Sơn Tông, vạn năm trước thần bí biến mất, tổ tiên là thượng thần Khoa Phụ, từng bị cho là đã tuyệt diệt, không ngờ lại trốn ở Côn Luân." "Năm đó thế lực của Khoa Phụ chẳng phải cũng giúp Ma quân Xi Vưu đối kháng Hiên Viên sao?

Xem ra những kẻ này nhắm vào thần thú Bạch Trạch cũng đã có dự mưu từ sớm." Trong lúc Đế Tôn còn đang suy nghĩ, một tiếng cười lớn vang vọng truyền đến, từ trên mây một gã khổng lồ cao gần ba mét, da màu đồng cổ nhanh chóng bay xuống.

Kẻ này chắc hẳn là hậu nhân huyết mạch của Khoa Phụ, cả ngoại hình lẫn khí tức đều rất gần gũi với Khoa Phụ năm xưa.

Cửu Thiên Huyền Nữ tiếp tục giới thiệu: "Đặc điểm lớn nhất của mạch Liệt Sơn Tông là nhục thân rất cường hãn, sức chiến đấu bền bỉ kinh người, thân thể đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Muốn chiến thắng y phải dựa vào thuật phong ấn đủ mạnh mới có khả năng thành công." Đế Tôn cười lạnh, tùy ý ném Hiên Viên Kiếm ra, khóa chặt hậu duệ Khoa Phụ, dường như không coi gã này ra gì.

Tranh!!

Uy lực của Hiên Viên Kiếm kinh người nhường nào, nhưng khi đạo kiếm mang vừa khóa chặt chính diện hậu duệ Khoa Phụ, xung quanh cơ thể gã đột nhiên bốc lên một luồng khí diễm đặc thù, như thể có thể nung chảy mọi sức mạnh bên ngoài.

"Đã bao nhiêu năm rồi, chưa có ai dám dùng sức mạnh bản sinh cứng đối cứng với ta." Hắn đầy tự tin, tay không đón đỡ thần khí Hiên Viên Kiếm, chỉ khi vừa chạm vào sức mạnh của kiếm, hắn mới bản năng nhíu mày.

Hắn không chút do dự hóa chưởng thành quyền, đánh văng Hiên Viên Kiếm trở lại.

Hiển nhiên trong lần giao thủ này cả hai bên đều kinh ngạc trước biểu hiện của đối phương.

“Tiểu tử ngươi là ai?

Lại sở hữu thần khí Hiên Viên Kiếm!

Hơn nữa ta có thể cảm nhận được, thanh kiếm này ở trong tay ngươi, uy hiếp còn đáng sợ hơn cả Hiên Viên năm đó, ngươi rốt cuộc là ai?” “Ngươi không có tư cách biết thân phận của ta, nếu tiên tổ Khoa Phụ ở đây, họa chăng ta còn nể mặt một chút.” “Ha ha ha ha, năm xưa Khoa Phụ tiên tổ uy lực kinh thiên, thế gian khó tìm đối thủ, sớm đã vô địch thiên hạ, vì quá tịch mịch mới đi đuổi mặt trời.

Nếu ngươi có cảnh giới đó, e rằng không cần nói lời vô ích với ta rồi.” Đế Tôn cười lạnh: “Ta cũng thấy hôm nay mình hơi nhiều lời, với loại phế vật như ngươi thì chẳng có gì để nói, chịu chết đi.” Đế Tôn thuận thế bay lên không trung, cùng lúc đó, thân pháp và tốc độ của hậu duệ Khoa Phụ cũng tăng lên đến cực hạn, không hề chậm hơn Đế Tôn bao nhiêu.

“Thân pháp thật kinh người!

Chương 951

Quả nhiên không hổ là hậu đại của thượng thần Khoa Phụ, sức mạnh này quả thực được kế thừa hoàn mỹ!" Bất luận thực lực thực sự của hậu duệ Khoa Phụ thế nào, riêng về phương diện thân pháp, y tuyệt đối là tồn tại đỉnh cấp trong tam giới hiện nay.

"Ha ha, ta biết Đế Tôn thực lực cường đại, nhưng nếu ngay cả bóng dáng ta ngươi cũng không chạm tới được thì làm sao thắng nổi ta?" Xoạt xoạt xoạt!

Vô số tàn ảnh nhục thân liên tục lưu lại tại chỗ, mỗi khi khí tức của Đế Tôn đánh vào tàn ảnh thì bản thể đã sớm di chuyển đi nơi khác.

"Đừng tưởng cứ chạy qua chạy lại như một con khỉ đột là ta không có cách.

Đã thích chơi trò mèo vờn chuột thì ta sẽ chơi cùng ngươi." Đế Tôn lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một đóa hoa hồn màu trắng rực rỡ.

Đóa hoa hồn này chính là thượng cổ tiên hoa Thiên Thu Độ, có thể tăng tốc độ thân pháp của tu sĩ lên mức tối đa.

Khi đóa hoa hồn bắt đầu phát huy tác dụng, phía trên đỉnh đầu Đế Tôn, tác dụng của phù văn chi đạo cũng đồng thời giáng xuống.

Phù chữ Phong tỏa ra hào quang xanh biếc khổng lồ bao trùm lấy Đế Tôn.

Ngay lập tức, tốc độ của Đế Tôn đã có thể sánh ngang với hậu duệ Khoa Phụ.

“Cái gì?

Mạch Khoa Phụ ta sở hữu tốc độ đỉnh tiêm tam giới, thế mà không cắt đuôi được gã này!” Hậu duệ Khoa Phụ hoàn toàn ngây người, gã không ngờ Đế Tôn vốn là một cường giả đỉnh cấp công thủ toàn diện không có điểm yếu, mà ngay cả tốc độ cũng không hề kém cạnh mình, nội hàm này thật khó mà tưởng tượng nổi.

“Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, hiện tại phương thức tốt nhất cho ngươi là đầu hàng, bằng không hôm nay dù tổ tiên Khoa Phụ có hiển linh cũng không cứu nổi ngươi.” “Ha ha ha, thật tưởng ta bị dọa mà lớn sao, có bao nhiêu bản lĩnh thì để ta tự mình thử xem!” Hậu duệ Khoa Phụ vừa dứt lời liền đột ngột thay đổi chiến thuật, không còn vị đào tẩu nữa mà chọn một góc độ hiểm hóc đâm ngược trở lại.

Trong chốc lát, hai nắm đấm khổng lồ đột nhiên to phình lên gấp đôi, khí tức khủng bố phát ra từ kình lực của nắm đấm khiến Ngộ Không và Tử Yên đang đứng xem cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

“Trời ạ!

Không chỉ có tốc độ cực hạn, mà còn có sức mạnh cực hạn!” Tử Yên kinh hãi, thậm chí bắt đầu lo lắng cho Đế Tôn.

Tuy nhiên cảnh tượng tiếp theo đã khiến hai người bạn đồng hành hoàn toàn yên tâm.

“Xem ra ngươi rất tự tin vào sức mạnh của mình!” Cuối cùng, Đế Tôn đột ngột quay người, không hề có ý định né tránh đạo quyền kình cuồng mãnh của đối phương, ngược lại cùng lúc tung nắm đấm ra, hai luồng quyền quang va chạm mạnh mẽ giữa hư không.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ khủng bố vang lên, sóng xung kích tức thì lan tỏa, mọi sinh mệnh trong phạm vi đó đều vỡ vụn thành hư vô.

Đất đá cỏ cây đổ sụp, hai kẻ sở hữu sức mạnh cực hạn là Khoa Phụ và Đế Tôn đồng thời lùi lại mấy chục bước.

Tuy nhiên dù đều bị sức mạnh hất văng, Đế Tôn vẫn không hề hấn gì, còn hậu duệ Khoa Phụ lại bị chấn động đến mức khí huyết sôi trào, phải đứng hồi lâu mới dần khôi phục.

"Ta có Thần Nông Ấn hộ thể, sức mạnh của ngươi dù lớn đến đâu cũng không thể phá vỡ giới hạn phòng ngự của ta, cuộc chiến này ngay từ đầu đã không có bất kỳ huyền niệm nào về kết cục, ngươi căn bản không đủ sức làm lung lay thực lực của ta." Nụ cười trên mặt Khoa Phụ càng trở nên âm hiểm.

"Thú thật, ta thích nhìn bộ dáng tự tin này của ngươi, ta đang nóng lòng muốn xem bộ dạng của ngươi khi bị ta giẫm dưới chân đây." Hậu duệ Khoa Phụ vừa dứt lời, cơ thể y lại một lần nữa phình to gấp mấy lần, dấu chân khổng lồ nghiền nát từ trên không xuống, y biến thành một gã khổng lồ như ngọn núi, mỗi bước di chuyển đều làm chấn động cả chiến trường.

Khổng lồ hóa cũng là năng lực đặc thù của tộc nhân mạch Khoa Phụ, không nghi ngờ gì nữa, đây là cách phát triển cơ thể đến mức cực hạn.

Sau khi liên tiếp né tránh vài lần giẫm đạp, hậu duệ Khoa Phụ thi triển ra sức mạnh công pháp độc môn của mình.

"Phong Toàn Kình!" Trong chớp mắt, hậu duệ Khoa Phụ đột nhiên giơ tay phải lên trời, bầu trời đang yên bình bỗng chốc gió cuốn mây tan, chớp giật sấm rền!

Một luồng mây khổng lồ nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay y.

"Trời ạ, loại sức mạnh gì mà có thể hô phong hoán vũ đến mức

này!" Ánh mắt Ngộ Không đầy vẻ chấn kinh, Tử Yên đứng bên cạnh cũng không khá hơn là bao.

"Tương truyền, thượng thần Khoa Phụ năm xưa sinh ra đã có năng lực ngự trị chư thiên vạn đạo, có thể giao tiếp với khí tức thảo mộc và sinh mệnh giữa thiên địa sơn xuyên, là một kỳ nhân có thể làm được nhiều việc mà người thường cho là không tưởng, nay xem ra lời đồn không sai chút nào." Cơn bão trong tay nhanh chóng tập kết, sau khi đợt tấn công thứ hai bị tuyên cáo vô hiệu, hậu duệ Khoa Phụ cuối cùng cũng ném luồng khí xoáy cuồng mãnh xuống bản thể Đế Tôn.

"Thực lực có mạnh đến đâu cũng không thể kháng cự chư thiên vạn đạo của tam giới, đối địch với ta cũng tương đương với đối địch với cả thế giới này!" Khi luồng khí xoáy phong toàn được hậu duệ Khoa Phụ nắm trong tay, nó không biểu hiện uy lực gì quá lớn, nhưng khi được đánh ra, nó thực sự biến thành một cơn cuồng phong càn quét vạn vật.

Đế Tôn không hề sợ hãi, nhưng hắn lo ngại cơn cuồng phong này cứ càn quét mãi không dứt thì mọi sinh mệnh trong rừng núi xung quanh sẽ vì thế mà héo tàn.

Chương 952

“Hóa ra phương thức đối kháng của ngươi là hủy hoại mọi sinh linh trong chiến trường này làm cái giá phải trả.

Bây giờ ta đã hiểu tại sao thượng thần Khoa Phụ năm xưa lại chọn giúp Ma quân Xi Vưu, mạch này vốn dĩ không có chút kính sợ nào với sinh mệnh.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy đại tự nhiên thực sự có sức mạnh thế nào.” Đế Tôn vừa dứt lời liền điểm lên giữa lông mày, tinh thần lực cường đại lập tức phát ra, ngày càng nhiều đóa tiên hoa thượng cổ xuất hiện tại mọi ngõ ngách của chiến trường.

Vô số hoa hồn đồng thời rực cháy, nhưng lần này Đế Tôn không kích hoạt đặc tính nổ tung của chúng mà ngưng tụ toàn bộ sức mạnh đặc thù đó lại, tạo thành một kết giới hộ vệ to lớn, bảo vệ hoàn toàn khu vực mà cơn cuồng phong đang tàn phá.

Khi cơn cuồng phong liên tục áp sát bản thể, Đế Tôn cuối cùng cũng tìm được một điểm cắt hoàn mỹ, hắn triệu hoán thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay rồi bay vọt lên.

Điều mà không ai ngờ tới là thần thú Bạch Trạch cũng vào lúc đó như nhận được cảm ứng và hiệu triệu, tự động bay đến dưới chân Đế Tôn.

Bạch Trạch phát ra một tiếng gầm kinh thiên, giọng hống lanh lảnh chấn động thương khung, nhóm Đế Tôn mới phát hiện ra khi có thần thú Bạch Trạch hộ thể, cơn cuồng phong bạo liệt xung quanh không thể gây ra chút ảnh hưởng nào đến hắn, ánh sáng trắng rực rỡ từ Bạch Trạch tỏa ra bảo vệ hắn hoàn toàn.

“Cái gì?

Con súc sinh đó lại chủ động kết hợp với Đế Tôn!" Hậu duệ Khoa Phụ rõ ràng phẫn nộ thêm vài phần, sau khi phát hiện khí xoáy cuồng phong mất đi tác dụng, thân thể to lớn lại một lần nữa hành động.

"Thái Sơn Áp Đỉnh!!" Tiếp theo, hậu duệ Khoa Phụ đột nhiên bộc phát một tiếng gầm giận dữ, cơ thể khổng lồ như một vị thần đứng giữa trời đất, vung đôi tay to như cột đình, bất ngờ nắm lấy một ngọn núi bên cạnh.

"Mẹ kiếp, gã này điên rồi, định làm gì vậy?" Ngộ Không và Tử Yên lại một lần nữa kinh ngạc, cả hai bản năng nhận ra gã này định nhấc bổng cả ngọn núi bên cạnh lên.

"Thái Sơn Áp Đỉnh... trời ạ!

Hắn định nhấc cả ngọn núi áp chế Đế Tôn sao??" Thực ra ngay khi đối phương hành động, Đế Tôn đã có ý thức đó, lập tức lên tiếng bảo Ngộ Không và Tử Yên bay lên không, rời khỏi chiến trường chính ngay lập tức.

Quả nhiên phán đoán của Đế Tôn không sai, chưa đầy một phút sau, hậu duệ Khoa Phụ gào thét khản cả giọng, sức mạnh bộc phát từ đôi tay dần leo lên đến cực hạn.

Ngọn núi khổng lồ bị nắm trong lòng bàn tay bắt đầu chấn động dữ dội, dần dần thoát khỏi mặt đất.

"Lần này ta xem Đế Tôn ngươi phản kháng thế nào!!" Áp lực khủng bố tức thì khóa chặt đỉnh đầu Đế Tôn, Đế Tôn cũng đưa ra bố trí tương ứng, trước tiên thu thần thú Bạch Trạch vào không gian nhẫn Tu Di, sau đó dẫn động đạo Thần Nông Ấn thứ ba, tăng cường năng lực phòng ngự mạnh nhất của bản thân lên cực hạn.

"Ta đứng ở đây không động, xem xem Thái Sơn Áp Đỉnh của ngươi làm gì được ta." Giọng nói của Đế Tôn đầy sức xuyên thấu, tự

nhiên cũng thể hiện sự bá đạo và tự tin vô cùng.

Loại sức mạnh này nếu hắn còn có thể không sợ hãi thì e rằng hậu duệ Khoa Phụ thực sự không còn cách nào để áp chế vị cường giả cái thế này.

Ầm ầm ầm!

Hậu duệ Khoa Phụ gần như ngưng tụ toàn bộ sức mạnh vào chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh, đè nặng cả ngọn núi xuống đỉnh đầu Đế Tôn.

Cảnh tượng này trông cực giống Ngũ Chỉ Sơn trấn áp Ngộ Không năm xưa, nhưng Ngộ Không hiểu rõ hơn ai hết, sức mạnh mà hậu duệ Khoa Phụ đánh ra lúc này mạnh hơn Ngũ Chỉ Sơn năm đó gấp trăm ngàn lần!

Ngộ Không biết rõ nếu người đối phó với hậu duệ Khoa Phụ lúc này không phải Đế Tôn thì e rằng dù có là mình với thân thể kim cương bất hoại cũng khó lòng chống đỡ nổi cường độ tấn công này.

Nhưng một cảnh tượng khiến mọi người chấn kinh nhanh chóng diễn ra, chưa duy trì nổi ba giây, cả ngọn núi đã ầm ầm sụp đổ.

"Không thể nào!

Thái Sơn Áp Đỉnh của ta có sở hữu trận lực phong ấn, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là một ngọn núi thông thường đè lên người, sao có thể khó lòng ngăn cản dù chỉ vài giây!" Hậu duệ Khoa Phụ thấy cảnh này thực sự có chút tuyệt vọng, y không biết phải dùng thủ đoạn gì để tiếp tục đối mặt với người đàn ông tên Đế Tôn này nữa.

"Thiếu chủ!

Nếu không được thì chúng ta rút lui trước đi, thần thú Bạch Trạch xem chừng đã nhận định Đế Tôn là chủ nhân, nếu chúng ta tiếp tục đánh với gã này căn bản chẳng chiếm được chút lợi lộc nào!" Không ít tộc nhân Khoa Phụ đứng sau lên tiếng gợi ý, nhưng hậu duệ Khoa

Phụ vốn tự phụ là long phượng trong tam giới, nếu tuyên bố rút lui như thế này chẳng khác nào khiến danh tiếng Khoa Phụ chịu nhục.

"Ta không tin!

Mạch Khoa Phụ là chiến sĩ mạnh nhất tam giới, không ai có thể chịu đựng được giới hạn cơ thể của ta, tại sao Đế Tôn ngươi lại làm được!" Đế Tôn nghe vậy liền cười lạnh nhìn gã khổng lồ: "Đến cả tổ tiên của ngươi là thượng thần Khoa Phụ đích thân tới đây cũng không có tư cách hống hách trước mặt ta, huống chi là một kẻ tiểu bối như ngươi!" Hậu duệ Khoa Phụ cuối cùng cũng chọn từ bỏ, thân thể khổng lồ trong chốc lát thu nhỏ lại, khôi phục tư thái người bình thường.

"Thôi được, ta phải thừa nhận Đế Tôn ngươi có chút bản lĩnh, nhưng tốt nhất đừng có làm loạn ở địa bàn Côn Luân này, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi đâu.

Ta đi đây!!" Hậu duệ Khoa Phụ đánh không lại nhưng vẫn cố tìm bậc thang để xuống, ngoài mặt vẫn muốn lấn lướt Đế Tôn một chút, nhưng sự thực là ngưỡng cửa của Đế Tôn cao hơn gã nhiều.

Chương 953

“Khoan đã.” Đế Tôn vừa dứt lời, đám người mạch Khoa Phụ đồng loạt quay đầu, hiển nhiên lần này không đơn giản là đơn đả độc đấu nữa, từng tộc nhân Khoa Phụ đều kiếm bạt nỗ trương.

“Vừa rồi khi ngươi biến lớn, ta nhận ra trên người ngươi có khí tức Cổ Ma, muốn đi cũng được, nhưng ta phải kiểm tra nhục thân của ngươi.” “Cái gì?

Ngươi dám khám người ta!” Cần biết rằng việc này đối với một cao thủ đỉnh cấp cùng bậc là một sự sỉ nhục cực lớn, gần như không khác gì bắt quỳ xuống đầu hàng.

Nhưng đứng ở góc độ của Đế Tôn, tha cho một mạng đã là ân tứ cực lớn, nể mặt thượng thần Khoa Phụ lắm mới làm vậy, còn nếu đối phương không phối hợp thì Đế Tôn sẽ không ngần ngại triển khai đồ sát trấn áp cả mạch này!

“Nghe đây, ta không phải đang thương lượng với ngươi, ta chỉ thông báo thôi.

Nếu ngươi phối hợp, khi ta xác nhận trong cơ thể ngươi không có bản nguyên Cổ Ma Hồn thì tự nhiên sẽ để ngươi đi, xung đột hôm nay ta có thể coi như chưa từng xảy ra.” “Nếu từ chối, hoặc thực sự bị Cổ Ma Hồn thất giai phụ thể, thì ta sẽ không thương lượng gì nữa, phản kháng chỉ có nghĩa là diệt vong.” “Ta cho ngươi biết, không ai có thể làm trái mệnh lệnh của ta!” Đế Tôn dứt lời, tay cầm Hiên Viên Kiếm, từng bước tiến về phía hậu duệ Khoa Phụ.

Khí tức của hắn ngày càng trở nên cường thịnh, từng tộc nhân Khoa Phụ đều bắt đầu run rẩy theo bản năng, chỉ duy nhất vị thiếu chủ lĩnh tụ huyết mạch trước mặt là còn gắng gượng được đôi chút.

“Đế Tôn, ta thấy ngươi thực sự khinh người quá đáng!” Quả nhiên, hậu duệ Khoa Phụ thấy không còn đường lui, đột nhiên siết chặt nắm đấm, màu mắt vốn trong trẻo lập tức biến thành một đôi huyết hồng.

Xung quanh cơ thể giải phóng ra khí tức ma hồn vô tận.

“Trời ạ, sao lại thế này, thiếu chủ bị làm sao vậy?” Thực tế, gã này không chỉ bị Cổ Ma Hồn thất giai phụ thể, mà danh tính này đến cả tộc nhân của gã cũng không hay biết.

“Ha ha ha, quả nhiên không hổ danh Đế Tôn, thợ săn quỷ được tam giới công nhận.

Ta biết gặp ngươi chắc chắn không có chuyện gì tốt, đã như vậy thì hôm nay giữa ta và ngươi chỉ có một người được sống sót rời khỏi đây.” Thú thực hậu duệ Khoa Phụ cũng có chút huyết tính, sau khi xác định không thể rút lui vẹn toàn, gã dứt khoát chọn dốc toàn lực, tử chiến một trận với Đế Tôn.

Bởi vì gã hiểu rõ, thân phận Cổ Ma Hồn phụ thể bị Đế Tôn phát hiện thì kết quả hoặc là vẫn lạc, hoặc là triệt để thần phục.

So với hai kết quả đều không thể chấp nhận đó, toàn lực chiến một trận là lựa chọn tốt nhất!

“Ta tán thưởng quyết định của ngươi, để phần thưởng cho ngươi, ta sẽ dùng sức mạnh mạnh nhất để trấn áp ngươi!” Đế Tôn không nói nhảm, giơ tay lên, phong mang của Hiên Viên Kiếm rực cháy đến cực điểm.

Tiếng long hồn gầm thét rực rỡ lại xuất hiện, lao thẳng về phía hậu duệ Khoa Phụ.

“Trời ạ...

đây có phải là người không?

Một kiếm chém ra uy lực gần như làm rung chuyển cả đại địa!" Phía sau hậu duệ Khoa Phụ, mấy chục tộc nhân hoàn toàn ngây người, tất cả đều bị phong tư cái thế vô địch của Đế Tôn làm cho khiếp sợ.

"Ta đã nói rồi, không đầu hàng thì không có bất kỳ cơ hội nào đâu." Hậu duệ Khoa Phụ hoàn toàn gồng mình chống đỡ đòn diệt thiên của Đế Tôn, nhưng gã không biết rằng, vẻ ngoài có vẻ như đã đỡ được một kiếm, nhưng thực tế, lực bộc phát cường độ đó đã sớm đánh tan nát kinh mạch và tạng phủ của gã.

Luồng sức mạnh diệt thế long hồn đó căn bản không phải một hậu nhân Khoa Phụ nhỏ bé có thể kháng cự.

"Bây giờ, thử xem ngươi còn có thể biến thân thành ma được không!" Hậu duệ Khoa Phụ đột nhiên nhận ra điều gì đó, gã siết chặt nắm đấm, nhưng đôi tay lại run rẩy dữ dội như bị co giật.

"Không, sao lại thế này, tay của ta!" Ngay sau đó, cảm giác chấn động cường liệt bắt đầu lan đến đôi chân và các bộ phận khác trên cơ thể.

Phịch!

Cuối cùng gã không thể tiếp tục duy trì sức mạnh đó nữa, quỳ rạp xuống đất.

"Thật lòng báo cho ngươi biết, một kiếm vừa rồi ta đã lồng ghép sức mạnh phù văn vào, ngươi không thể thực sự hoàn thành phòng ngự đâu!" Hậu duệ Khoa Phụ đầy vẻ không cam tâm, gã tự vấn nếu so bì sức mạnh nhục thân thì không sợ bất kỳ kẻ đồng lứa nào trong tam giới, nhưng lần này lại thất bại thảm hại dưới chân Đế Tôn.

"Thằng khốn... mạch Khoa Phụ ta tuyệt không thua kém bất kỳ ai, ta nhất định sẽ không thua!" Nghiến chặt răng, gã đột nhiên phát ra một tiếng gầm phẫn nộ đến khản cổ, con ngươi rực lên màu đỏ đen

đan xen lạnh lẽo.

Chỉ trong tích tắc, cơ thể gã bắt đầu biến hóa quỷ dị, một lần nữa khôi phục lại thể hình đỉnh phong trước đó.

Khác biệt là lần này cơ thể gã bị bao phủ bởi lớp ma chướng màu đen nồng đậm, đó chính là sự tăng phúc sức mạnh mà bản nguyên Cổ Ma Hồn thất giai mang lại.

"Trời ạ, thực sự quá đáng sợ...

Tư thái mạnh nhất của Cổ Ma Hồn thất giai?

Chương 954

Nếu là đệ, liệu có thể chống đỡ được sức mạnh cường hoành này không?" Ngộ Không hoàn toàn bị dọa cho ngây người, gã hiểu rõ nếu không phải Đế Tôn mà là kẻ khác, e rằng không đỡ nổi ba hiệp của đối phương.

Ma thể khổng lồ khủng bố không chỉ đơn giản là cường hóa một thuộc tính cực hạn, mà ma diễm ngút trời tỏa ra xung quanh cơ thể giống như một máy hút khổng lồ, điên cuồng thôn phệ vô số sinh mệnh xung quanh để ngưng tụ ra tinh hoa sinh mệnh thuần túy nhất, bù đắp cho nhu cầu sinh mệnh của hậu duệ Khoa Phụ.

"Ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!" Dấu chân khủng bố nghiền nát từ trên không, lần này Đế Tôn không chọn né tránh, lập tức giải phóng hoàn chỉnh bốn đạo Thần Nông Ấn hộ thể, khí tức sinh mệnh cường đại tuôn trào bảo vệ Đế Tôn hoàn hảo, đồng thời cũng cung cấp vốn liếng mạnh nhất để đối đầu trực diện với ma diễm ngút trời của hậu duệ Khoa Phụ.

"Quả nhiên không hổ là Thần Nông Ấn bản hoàn chỉnh, khí tức sinh mệnh như thế này, e rằng ta khó mà áp chế nổi!" Hậu duệ Khoa Phụ hiểu rõ ưu thế và khuyết điểm của mình, dù có bản nguyên ma hồn gia trì cũng chỉ giúp thuộc tính bản thể tăng thêm một bước, chứ muốn phá giải Thần Nông Ấn của Đế Tôn thì gần như không thể.

Ầm ầm ầm!

Hai bên trực tiếp đối đầu trực diện, dấu chân khổng lồ nghiến chặt lấy Đế Tôn, ngờ đâu kim quang trên người Đế Tôn vô cùng cường thịnh, lại có thần thú Bạch Trạch hộ vệ.

Sau khi bay vọt lên trời, Đế Tôn từ góc nhìn từ trên xuống nhắm

thẳng vào cái đầu khổng lồ của hậu duệ Khoa Phụ, liên tục tung ra những đóa hoa hồn thượng cổ tiên hoa rực rỡ.

"Kinh mạch ban đầu đã bị tổn thương, việc cơ thể phình to quá mức chỉ khiến nội thương tiêu hao thêm trầm trọng, cứ tiếp tục thế này ngươi sẽ bị bản nguyên Cổ Ma Hồn phản phệ, nghe ta đi, mau dừng lại!" Hoa trận do hoa hồn tiên hoa của Đế Tôn tạo thành cố gắng làm suy yếu sát khí bạo liệt trên người đối phương, nhưng không thể tạo ra tác dụng phong ấn trấn áp mạnh hơn.

Nhanh chóng, thần niệm tự chủ của hậu duệ Khoa Phụ ngày càng trở nên bạc nhược, thay vào đó là sức mạnh ma hồn đang dần mất kiểm soát, bắt đầu xâm chiếm không gian lớn hơn trong thế giới linh hồn.

"Thiếu chủ, mau dừng lại!

Linh hồn của ngài thực sự sắp tan vỡ rồi!" Tiếng gọi của tộc nhân phía sau vẫn không thể khiến gã khổng lồ này dừng lại, thực tế lúc này gã đang cận kề việc mất kiểm soát.

"Chủ nhân, làm theo phương pháp của ta, bố trí Càn Khôn Âm Dương Cực Trận, phối hợp với khí tức sinh mệnh dồi dào của Thần Nông Ấn, họa chăng có khả năng nghịch chuyển trạng thái cơ thể của y." Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên lên tiếng gợi ý, Đế Tôn không chút do dự, lập tức hành động theo chỉ dẫn.

Chỉ thấy xung quanh Đế Tôn bỗng nhiên giải phóng ra một luồng khí tức song thuộc tính băng hỏa vô cùng cường hoành, đó là do giải phóng đồng thời sức mạnh thần nguyên của Nữ Oa và Hỏa Thần Chúc Dung.

Ngay sau đó, Đế Tôn chân đạp ngũ hành, phác họa âm dương thiên địa, vô cùng vô tận sinh mệnh nguyên khí tràn vào, nhanh chóng kích hoạt trận pháp.

Sau khi mọi khâu chuẩn bị hoàn tất, Đế Tôn bay lên không trung, một đạo phù văn đạo trận vô cùng tinh xảo nhanh chóng ngưng tụ trên đỉnh đầu, hào quang rực rỡ vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

"Trời ạ, nhìn kìa, đạo phù văn đó trông giống chữ Thiên quá!" "Đáng sợ quá...

Thiếu chủ lại chọn đối thủ mạnh như vậy, cả tộc đỉnh cấp cường giả ở Côn Luân cộng lại chắc chỉ có vài người mới chống lại được Đế Tôn này thôi!" Ầm ầm ầm!

Dưới ánh hào quang che trời lấp đất, phù chữ Thiên ép thẳng hậu duệ Khoa Phụ đã ma hóa hoàn toàn vào trong Càn Khôn Âm Dương Trận.

"Hống!!" Hậu duệ Khoa Phụ tức khắc cảm nhận được sinh mệnh nguyên khí vô tận từ trận pháp dưới chân đang điên cuồng tấn công vào cơ thể y.

Cùng lúc đó, để cho chắc chắn, Đế Tôn liên tiếp giáng xuống ba đạo quy tắc kết giới.

"Tốt lắm!

Chủ nhân, hãy để y hấp thụ thêm một chút sinh mệnh nguyên khí, làm giảm ảnh hưởng của Cổ Ma Hồn đối với thế giới linh hồn.

Ta chỉ cần đợi một cơ hội đâm Hiên Viên Kiếm vào giữa lông mày y, dùng kiếm hồn và sức mạnh thần thú Bạch Trạch chắc chắn có thể tịnh hóa ma hồn, sau đó dùng bản nguyên Phần Thiên Diễm hút ma hồn ra là được." Phương pháp của Cửu Thiên Huyền Nữ rất chu mật, dứt khoát không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Một khi bản hồn của hậu duệ Khoa Phụ bị ma nguyên thôn phệ hoàn toàn thì y sẽ thực sự hóa ma, với sức tàn phá đó e rằng cả Côn Luân sẽ bị quậy phá đến trời lật đất mù.

Hống!!

“Thả ta ra!

Đế Tôn, có giỏi thì chiến đấu trực diện với ta!” Đế Tôn cười lạnh: “Chút ma đạo mọn, xem bản tôn thu phục ngươi thế nào!” Khoảnh khắc tiếp theo, thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay Đế Tôn bay vọt lên trời, uy thế long hồn lại một lần nữa giáng xuống!

Điểm khác biệt là lần này Đế Tôn trước khi ra tay đã khóa chặt nhược điểm chí mạng.

“Từ bỏ kháng cự đi!” Khoảnh khắc kiếm mang rực rỡ đâm vào giữa lông mày gã khổng lồ, hậu duệ Khoa Phụ phát ra tiếng gầm thống khổ đến tận cùng, khí tức ma nguyên cường hoành lại một lần nữa phình to, suýt chút nữa đã đánh nát mấy đạo kết giới xung quanh!

May mắn là thực lực của Đế Tôn thực sự cứng cỏi, hắn lợi dụng sự bổ sung sinh mệnh nguyên khí không ngừng từ bản thể nhanh chóng hàn gắn những vết nứt của kết giới, đồng thời tăng cường sức mạnh kiếm mang từ Hiên Viên Kiếm, cuối cùng trước khi kết giới vỡ vụn lần thứ hai đã ngăn chặn được sự sụp đổ hoàn toàn của cơ thể khổng lồ đó.

Ầm ầm ầm!

Lực bộc phát kinh người liên tục phát ra, khí tức sinh mệnh dư thừa do sức mạnh ma nguyên thôn phệ cũng bắt đầu bốc hơi theo sự thu nhỏ của cơ thể.

Chương 955

Đến khi hậu duệ Khoa Phụ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, Đế Tôn cũng thôn phệ sạch sẽ bản nguyên Cổ Ma Hồn thất giai dư thừa trong cơ thể y.

Sau khi đáp xuống đất vững chãi, Đế Tôn lại một lần nữa suy yếu đến cực điểm, nhưng hắn đã giữ được linh hồn cho hậu duệ Khoa Phụ, hắn bất đắc dĩ lắc đầu nhìn gã.

"Ngươi đó, cho một con đường sáng thì không chọn, cứ nhất quyết đòi cứng đối cứng với ta, đây là kết quả ngươi mong muốn sao?

Mặc dù bảo trụ được linh hồn bản nguyên nhưng sinh mệnh lực và tu vi trong cơ thể đã tiêu hao quá nửa, nếu không muốn tộc Khoa Phụ bị các bộ tộc khác trong Côn Luân dòm ngó thì dạo này ngoan ngoãn mà trốn đi." Đế Tôn vỗ vai y như thể đang an ủi, khổ nỗi hậu duệ Khoa Phụ suy yếu đến mức ngay cả việc đấm Đế Tôn một cái cũng không làm nổi, chỉ đành để mặc Đế Tôn đứng từ trên cao nhìn xuống thẩm thị mình...

"Mấy đứa các ngươi còn đợi gì nữa?

Mau đưa chủ tử đi đi!

Nhớ kỹ, sau này đừng có ý đồ với những tài nguyên mà mình không ngự trị nổi, bằng không nếu gặp phải đối thủ mạnh hơn thì chết lúc nào không biết đâu!" Lời nói của Đế Tôn như sấm sét đầy khí thế bức người khiến đám tộc nhân Khoa Phụ run rẩy, vội vàng gật đầu lia lịa.

"Hô... cuối cùng cũng kinh hãi nhưng không nguy hiểm!

Đế Tôn các hạ thực sự quá mạnh!

Đệ đoán trong tam giới hiện nay chắc chẳng có mấy người dám cứng đối cứng với huynh đâu!" Tử Yên lộ vẻ nịnh nọt vỗ vai Đế Tôn, định lân la làm quen nhưng bị ánh mắt uy hiếp của Đế Tôn dọa cho phải buông tay ngay lập tức, cung kính cúi đầu.

"Hừ, tiểu cô nương nên biết chừng mực, nói chuyện với bản tôn phải hiểu lễ số.

Không biết vị trí của Đại Việt Càn Khôn Đỉnh sao?

Có thể dẫn đường được rồi." Tử Yên bất đắc dĩ nhún vai: "Không giấu gì các hạ, ta chỉ biết thần khí đó ở trong Côn Luân chứ không rõ vị trí cụ thể, chuyện này chi bằng hỏi thần thú Bạch Trạch." Gợi ý này không tệ.

Đế Tôn quay sang nhìn Bạch Trạch, chưa kịp mở lời, con thần thú cực kỳ linh tính đã kêu lên hai tiếng lanh lảnh rồi dẫn Đế Tôn chạy thẳng về phía tận cùng phía bắc núi Côn Luân.

"Này này, đợi đệ với!".

Không hổ danh là thần thú, Bạch Trạch chỉ mất khoảng một tuần trà đã dẫn ba người Đế Tôn đến một khu vực thung lũng rất kín đáo.

Nhìn qua thì có vẻ là đường cùng, nhưng ngay sau đó Hỏa Nhãn Kim Tinh của Ngộ Không đã nhìn ra điều bất thường.

"Ơ!

Ca ca nhìn kìa, đằng kia dường như có một kết giới!" Cần biết rằng trong Côn Luân vốn dĩ đại diện cho sự thương tang của thời gian và các loại khả năng chưa từng nghe tới.

Việc gặp phải dị chủng thượng cổ hay các loại truyền thừa sức mạnh đặc thù trong núi này cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ là một đạo kết giới truyền tống trong núi thì chẳng có gì to tát.

“Lão huynh, ngươi dẫn ta tới đây là vì kết giới này sao?” Bạch Trạch tự tin gật đầu, đồng thời nhanh nhẹn dùng chân trước bên phải phác họa một đồ đằng hình vuông trên đất.

“Không sai, hình dáng của Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, thần khí đó chắc chắn nằm trong không gian phía sau kết giới!” Đế Tôn hài lòng gật đầu: “Không được chậm trễ, xuất phát ngay!” Tổ hợp mạnh mẽ gồm ba người một thú nhanh chóng chạm vào kết giới truyền tống trên đất, tiến vào không gian nội bộ Côn Luân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, điểm kết nối của kết giới truyền tống này chắc chắn là khu vực nội bộ núi Côn Luân.

Có lẽ di tộc của cổ hoàng triều trấn giữ Đại Việt Càn Khôn Đỉnh đã dùng bí pháp nghịch thiên khai tịch ra một khu vực bên trong Côn Luân để sinh sôi nảy nở.

Thế lực làm được điều này chắc chắn thuộc hàng đỉnh tiêm của Côn Luân.

Ánh sáng u tối lóe lên, bốn người Đế Tôn đáp xuống đất vững chãi, nhưng cảnh tượng xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Bầu trời sao bao la là thứ đầu tiên đập vào mắt!

Bầu trời đêm trong không gian kết giới đầy rẫy những vì sao rực rỡ, lấp lánh hoa lệ.

Không khí trong lành đến kinh ngạc, nguyên tố thiên địa nồng đậm tràn ngập mọi ngõ ngách.

Đương nhiên đi đôi với một thế giới rực rỡ như vậy là một hệ thống phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.

Chương 956

Chỉ trong chớp mắt, mười mấy gã đàn ông vạm vỡ không rõ mặt mũi từ đâu giáng xuống, mỗi kẻ đều cầm một cây chiến phủ, điều khiến Đế Tôn hơi ngạc nhiên là tần suất dao động khí tức trên người những kẻ này đều thống nhất một cách kỳ lạ!

"Ồ?....." "Cấm địa di mạch Đại Việt Cổ Hoàng Triều, kẻ nào dám xâm nhập, giết!" Chỉ một chữ giết vừa thốt ra, mười mấy tráng hán đồng thời khóa chặt khí tức của Đế Tôn, chiến phủ trong tay chém mạnh từ trên không xuống!

Ầm ầm ầm!

Khí tức khủng bố tức thì bộc phát, nhưng Đế Tôn có Thần Nông Kim Thân bất diệt hộ thể, hắn còn chẳng buồn giơ tay, chiến phủ của mười mấy tráng hán đã bị hất văng ra ngoài.

"Phòng ngự thật mạnh, ngươi là ai?" Đế Tôn cười lạnh: "Gọi chủ tử của các ngươi ra đây.

Hoặc là để ta đi vào.

Chỉ có hai lựa chọn thôi." Thủ lĩnh đám tráng hán không tin vào tà thuyết, một lần nữa ra tay với Đế Tôn, lần này chỉ có mình gã hành động.

Gã biến cơ thể thành một luồng cuồng phong, cuốn theo một trận cuồng lãng kinh thiên, chiến phủ trong tay tráng hán như mượn đại thế của trời, tỏa ra một luồng ngân mang tương ứng với một ngôi sao trên bầu trời, khóa chặt đỉnh đầu Đế Tôn chém mạnh xuống.

"Ồ?

Lại có chiến pháp như vậy!" Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn vang lên

tiếng rít, kiếm mang va chạm với chiến phủ giữa không trung, sóng xung kích tỏa ra xung quanh.

Tên đầu mục tráng hán dù bị đánh văng ra ngoài nhưng không hề bị thương.

Chỉ qua một lần ra tay Đế Tôn đã có thể dự đoán được nội hàm của mạch Đại Việt Cổ Hoàng Triều này căn bản không phải loại hệ thống truyền thừa như hậu duệ Khoa Phụ có thể so sánh được.

"Các hạ tu vi thật kinh người, không biết tôn tính đại danh là gì để ta vào thông báo một tiếng." Quả nhiên đòn vừa rồi của Đế Tôn đã trấn áp được đối phương, với tu vi như vị đại lão này, những chiến sĩ kia hiểu rõ nếu có muốn xông vào thì cũng chẳng ai cản nổi, thay vì không rõ lý do mà trở mặt thì chi bằng cứ xoa dịu cục diện rồi tính sau.

Khi tên đầu mục rời đi, những người còn lại tự hành dàn trận nhưng không có ý định ra tay, chỉ làm tròn bổn phận thôi.

Ba người Đế Tôn cũng không vội, Bạch Trạch lúc này biến thành kích cỡ một chú mèo cảnh, vẻ mặt đắc ý đậu trên vai Đế Tôn nhìn ngó xung quanh.

"Đế Tôn các hạ ghé thăm, chúng ta không kịp đón tiếp từ xa, mong thứ tội!" Từ trên mây, ba thân thể tỏa hào quang rực rỡ nhanh chóng giáng xuống.

Hai người là một đôi vợ chồng già tay cầm trượng, bên cạnh là một thanh niên cực kỳ tráng kiện ở trần, trên người khắc đồ văn hình rồng, tay cầm một chiếc khai sơn cự phủ, so với đám tráng hán cầm chiến phủ xung quanh thì gã này to khỏe hơn gấp bội!

"....." Địch ý trên người Đế Tôn giảm bớt đôi chút, vì ba người này không hề để lộ ra chút dao động khí tức nào, lại còn giữ tư thế

cực kỳ cung thuận với hắn.

"Vừa rồi thực sự đã mạo phạm các hạ, Đại Việt Cổ Hoàng Triều chúng ta canh giữ đế khí của cổ hạ năm xưa ở đây, đến nay đã không biết qua bao nhiêu năm rồi." Đế Tôn nhướn mày: "Vậy làm sao các người biết được thân phận của ta?

Nhìn bộ dạng này dường như đã dự liệu trước là ta sẽ xuất hiện vậy." "Đơn giản thôi, vì trong tộc chúng ta đang phụng thờ một luồng sức mạnh bản nguyên mà ngài hứng thú nhất, ba vị, mời vào trong." Lão bà khách khí chủ động tránh sang một bên, dùng lễ nghi đón khách quý để mời ba người Đế Tôn.

Khi ba người Đế Tôn bước đi, đám tráng hán cầm chiến phủ xung quanh đều gật đầu, thể hiện rõ khí chất văn minh của một thịnh bang lễ nghi.

Nhưng càng như vậy, Đế Tôn lại càng thấy nghi hoặc trong lòng.

Trái lại Ngộ Không và Tử Yên lại rất hưởng thụ, bản năng ngẩng cao đầu đi sát sau Đế Tôn.

Đi không bao xa, theo sự chỉ dẫn của đôi vợ chồng già, ba người Đế Tôn nhanh chóng tiến vào nơi phong ấn luồng sức mạnh kia.

Trong một đại sảnh cung điện, xung quanh sảnh được phong ấn bởi một trận văn thượng cổ vô cùng cường đại, vị trí trung tâm trận nhãn chính là bản nguyên Cổ Ma Hồn thất giai.

"Bản nguyên Cổ Ma Hồn thất giai đạo thứ sáu!" Đế Tôn thầm nhủ trong lòng.

Không đợi hắn lên tiếng, đôi vợ chồng già lại ôn tồn cười nói: "Các hạ, chính vì khí tức cổ xưa này dao động nên mới khiến lão phu nhận ra ngài đã tới, vì vậy mới phái người vào sâu trong Côn Luân thu thập một số tình báo." "Không tệ không tệ, thông minh đấy, ca ca ta là

người duy nhất trong tam giới có thể trấn áp ma hồn, Phần Thiên Diễm vô địch đương thế, có thể dung hợp sức mạnh thần ma, may mà các người biết điều, nếu không lại không tránh khỏi một cục diện bị mạt sát rồi." Ngộ Không khoác lác cũng chẳng nể nang gì, đặc biệt là khi tâng bốc Đế Tôn thì càng thể hiện sự sùng bái cá nhân cực đoan phát tự tận đáy lòng.

"Được rồi Ngộ Không.

Hai vị chủ động dâng nộp ma vật lần này cũng là một công đức, sau này nếu có cơ hội, việc của Đại Việt Cổ Hoàng Triều, bản tôn sẽ dốc lòng giúp đỡ." Đế Tôn hứa hẹn, trực tiếp bán cho mạch này một ân tình.

Nên biết thân phận và thực lực của Đế Tôn bây giờ thế nào?

Đến cả Như Lai ở Tây Thiên cũng phải coi là khách quý, có được một ân tình của hắn thì tuyệt đối là ân tứ thiên đại rồi!

Sở dĩ Đế Tôn làm vậy là vì dọc đường đi có quá nhiều kẻ mưu đồ chiếm đoạt sức mạnh Cổ Ma Hồn, mong muốn có thể thôn phệ và kiểm soát hoàn toàn nó, đương nhiên những kẻ đó không ngoại lệ đều kết thúc bằng thất bại.

Chương 957

Nhưng gặp được một nhóm chủ động dâng lên tận cửa như Đại Việt Cổ Hoàng Triều thì đây là lần đầu tiên Đế Tôn gặp phải!

"Hiếm khi có được giác ngộ như vậy, mỗi người trở thành Cổ Ma Hồn phụ thể đều vì tham lam mà cuối cùng hóa ma, những người như các vị quả thật hiếm có." Được Đế Tôn khen ngợi, đôi vợ chồng già rất đắc ý.

"Cho hỏi hai vị tiền bối, lực lượng bản nguyên Cổ Ma Hồn này trước đây phụ thuộc vào ai vậy?" Tử Yên chớp đôi mắt đẹp, hóm hỉnh nhìn gã thanh niên tráng kiện kia rồi lên tiếng hỏi.

"Tôn nhi A Hổ của ta bị lực lượng ma hồn thôn phệ, hai lão già này đã hợp lực ép lực lượng ma hồn ra, phong ấn ở đây và hạ lệnh toàn tộc không ai được phép lại gần cung điện này." Đế Tôn nhìn sâu vào gã thiếu niên tráng kiện kia, trong lòng tự có tính toán.

"Đế Tôn các hạ thủ đoạn thông thiên, hy vọng ngài sớm ngày chinh phục được sức mạnh cổ xưa này để bảo vệ an ninh cho Đại Việt Cổ Hoàng Triều chúng ta." Nghe vậy, Đế Tôn khẽ cười: "Điều đó là tất nhiên, ta sẽ ra tay ngay, hai vị cứ ở ngoài điện chờ là được." "Vậy làm phiền các hạ rồi!" Đôi vợ chồng già đưa gã thanh niên tráng kiện kia cùng lui ra ngoài sảnh, Đế Tôn trực tiếp tiến lên định ngưng tụ sức mạnh Phần Thiên Diễm để chuẩn bị thôn phệ, Tử Yên dường như muốn lên tiếng nhắc nhở nhưng lại lưỡng lự mãi...

"Đợi đã!" Khóe miệng Đế Tôn hơi nhếch lên, hắn quay đầu lại.

".....Cẩn thận một chút." Ngộ Không đứng một bên ngơ ngác, trố mắt nhìn Tử Yên, gã thấy ánh mắt con bé này nhìn Đế Tôn không bình thường chút nào, mặt lại còn đỏ lên một cách hiếm thấy, thậm chí

không dám nhìn thẳng vào mắt Đế Tôn.

"Thật là mập mờ....." "Ta nói Tử Yên này, ngươi không phải là nhìn trúng ca ca ta rồi chứ?" Ngộ Không trêu chọc một câu, vốn dĩ theo tính cách của Tử Yên sẽ mắng lại ngay, nhưng lần này sâu thẳm trong lòng nàng lại dao động mãnh liệt.

Ầm ầm!

Trong tích tắc, Đế Tôn mạnh mẽ ra tay, kình khí kịch liệt chấn động làm cho cả pháp trận trở nên cực kỳ xao động.

Quá trình thôn phệ một đạo lực lượng cổ ma hồn dường như trở nên thuận lợi lạ thường.

Chỉ khi ngọn ma diễm màu đen đó áp sát Đế Tôn một khắc trước, Tử Yên mạnh mẽ ra tay, tốc độ nhanh đến mức Ngộ Không đứng bên cạnh cũng không kịp phản ứng, nàng trực tiếp bất chấp tất cả lao vào trung tâm trận nhãn.

"Đừng!" Đế Tôn rõ ràng đã chuẩn bị từ trước, lòng hắn sáng như gương, chỉ khẽ quét tay ra sau một cái đã ngăn chặn được hành động của Tử Yên, đồng thời thôn phệ hoàn toàn luồng sức mạnh đó vào trong Phần Thiên Diễm.

"Ta hiểu nàng định làm gì, cứ tương kế tựu kế, binh tới tướng chặn." Đế Tôn trực tiếp truyền một đạo hồn âm vào não hải Tử Yên, lập tức trấn an được sự xao động của nàng.

Tử Yên càng trừng to đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn Đế Tôn, thầm nghĩ gã này không chỉ thực lực cường hoành mà tâm cảnh cũng trầm ổn đến mức đáng sợ.

Đây là đâu chứ?

Là đại bản doanh của Đại Việt Cổ Hoàng Triều đấy!

Biết rõ là cái bẫy mà vẫn chủ động nhảy vào, phải tự tin đến mức nào mới dám làm như vậy?

Nhưng Đế Tôn không chỉ làm, mà còn làm một cách thản nhiên và đường hoàng như vậy...

Công việc hoàn thành, ba người Đế Tôn lại một lần nữa thoát ly không gian pháp trận, nhưng khi bước ra khỏi cung điện, cảnh tượng trăng thanh gió mát, chim hót hoa thơm trước mắt đã hoàn toàn biến đổi!

Khí tức ma sát hung hãn cuồn cuộn nổi lên, trước mắt là những ánh đèn lồng đỏ rực như máu, khí tức lạnh lẽo âm u như ác mộng với tiếng quỷ khóc thần gào phả vào mặt!

Ngày càng nhiều gã khổng lồ cầm chiến phủ lăm lăm đuốc lửa vây quanh ba người Đế Tôn.

Sau khi để lộ bộ mặt thật, đôi vợ chồng già vốn dĩ hiền hòa kia cũng hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

"Đế Tôn các hạ, không biết cảm giác của luồng sức mạnh bản nguyên Cổ Ma Hồn hàng nhái cao cấp do ma nguyên hung sát trong cơ thể ngưng tụ ra thế nào nhỉ?" "Cái gì?

Bản nguyên Cổ Ma Hồn đó... là giả sao?" Ngộ Không ngây người ra một lát, bản năng thốt lên kinh hô hỏi vặn lại.

"Con khỉ ngốc kia, ta biết kẻ có thể dắt theo loại phế vật như ngươi đi quanh cũng chắc chắn chẳng tinh minh gì cho cam." "Ngươi đang đánh rắm đấy à?

Mụ già thối tha!" Ngộ Không rút Kim Cô Bổng từ trong tai ra, định lao vào xử mụ già đó.

"Ha ha, ngốc thì không thông minh được.

Chủ tử Đế Tôn của các ngươi đã nuốt phải ma sát trận nguyên mà mạch Đại Việt chúng ta đã nuôi dưỡng hàng vạn năm, nó không chỉ có thể khiến hắn mất đi thần thức, mà còn có thể khiến những bản nguyên ma hồn trong cơ thể hắn bộc phát cuồng loạn cùng lúc, chẳng bao lâu nữa Đế Tôn sẽ không còn là người trừ ma nữa, mà là con ma lớn nhất tam giới này, ha ha ha!" Tử Yên tức giận rút pháp khí ngang hông ra, cùng Ngộ Không liếc nhìn nhau gật đầu, cả hai đồng thời xông vào đám người đối phương đại khai sát giới.

Mỗi người đều bị mười mấy tráng hán cầm cự phủ vây đánh cùng lúc, tuy cả hai vẫn có thể ứng phó được nhưng trong thời gian ngắn khó lòng thoát thân.

Càng có nhiều người hơn, bao gồm cả mấy kẻ mạnh nhất cầm đầu, đều đồng loạt khóa chặt sự chú ý vào Đế Tôn.

Chương 958

"Thế nào?

Cảm giác ma sát chi khí ra sao?

Vạn năm qua, quanh núi Côn Luân có vô số lộ ma đạo xâm nhập, ma nguyên cuối cùng đều bị trận linh thôn phệ, một cụm lửa không thể dập tắt sẽ khiến Phần Thiên Diễm trong cơ thể ngươi bùng lên dữ dội, ta muốn xem kẻ trấn ma này làm sao bị sa ngã!" Quả nhiên lời của hai lão già không phải là nói suông.

Khí tức ma sát trên người Đế Tôn ngày càng nồng đậm, cánh tay và khuôn mặt hắn hiện lên vô số sát khí màu đen, xung quanh cơ thể hắn hoàn toàn bị luồng ma nguyên cường hoành đó thôn phệ, con ngươi cũng dần biến thành màu huyết hồng.

"Bắt đầu bị ma khí thôn phệ rồi, tấn công ngay!" Đôi vợ chồng già hạ lệnh, vô số cường giả cầm chiến phủ xung quanh đồng loạt xông lên, giáng xuống đỉnh đầu Đế Tôn uy thế diệt thế.

Ầm ầm ầm!

Hết cây cự phủ này đến cây cự phủ khác đồng thời vung lên, nhưng hắn vẫn thủy chung đứng yên bất động tại chỗ.

"Ha ha!

Đế Tôn, uổng cho ngươi vô địch thiên hạ, ta muốn xem hôm nay trên địa bàn Đại Việt Cổ Hoàng Triều chúng ta, ngươi lật mình bằng cách nào!" "Cuối cùng cũng đợi được cơ hội này rồi." Đế Tôn nội thị kinh mạch các bộ phận, sau khi cảm nhận được luồng ma khí nồng đậm này tung hoành đi lại, hắn lại không hề có chút cảm xúc kháng cự nào, để mặc cho luồng khí tức ma sát cường đại đó xâm nhập vào

từng phần cơ thể.

Ầm ầm ầm!

Những luồng khí diễm cuồng ma liên tục bộc phát trên người Đế Tôn, trong phạm vi trăm mét không có bất kỳ ai có thể tồn tại, vì lúc này hắn đang thôn phệ toàn bộ tinh thể ma sát tích lũy vạn năm của cả Côn Luân.

"Trời ạ, khí tức này... còn đáng sợ hơn cả ma hồn Xi Vưu trước đây gấp mấy lần!

Ca ca, không lẽ thực sự sẽ sa vào ma đạo chứ?" Ngộ Không có chút thấp thỏm, thực sự lo lắng Đế Tôn sẽ đi lầm đường lạc lối.

Nhưng bản thân Đế Tôn lại không hề hoảng loạn, trái lại khiến cả Ngộ Không và Tử Yên đều không hiểu nổi cục diện.

"Lão già, ra tay ngay đi!" Đôi vợ chồng già liếc nhìn nhau, đồng thời bộc phát trạng thái chiến đấu của mình.

Hóa ra sau khi hai lão già giải phóng sức mạnh bản nguyên cường đại, cả hai đều khôi phục lại dáng vẻ trẻ trung tuấn mỹ.

Lão ông mặc một bộ chiến giáp vàng óng, tay cầm một cây trường thương, vầng hào quang rực rỡ trên người bùng cháy ngút trời!

Lão bà bên cạnh hóa thân thành một nữ thần mặc kình trang màu tím, một nam một nữ hợp lực, dưới chân mỗi người đều ngưng tụ ra vòng tròn năng lượng cường đại khế hợp hoàn mỹ.

Hai kẻ này cộng lại có sức chiến đấu sánh ngang với một Cổ Ma Hồn phụ thể bát giai!

"Giết!!" Một tiếng gầm phẫn nộ, cả hai sát cánh bên nhau lao thẳng về phía ma khu của Đế Tôn.

Cũng chính lúc đó, cảm nhận được khí tức đang không ngừng áp

sát, Đế Tôn đột ngột mở bừng đôi mắt.

Cùng lúc đó, hào quang của bốn đạo Thần Nông Ấn hoàn chỉnh tỏa sáng rực rỡ.

"Trời ạ...

Ánh sáng đó!" Một luồng khí tức sinh mệnh màu vàng óng hùng vĩ trang nghiêm, một luồng hung quang ma sát màu xanh tím bá khí lăng lệ!

Hai luồng sức mạnh đối lập cực hạn giao hòa vào nhau, dưới sự kiểm soát của ý niệm chủ quan của Đế Tôn, bắt đầu cuồng phong càn quét chiến trường xung quanh.

"Bát Hoang Thần Ma Cấm!" Một tiếng gầm giận dữ, Đế Tôn cuối cùng đã hoàn thành việc sáng tạo ra áo nghĩa đỉnh cao của Cổ Ma Hồn lục giai!

Chiêu Bát Hoang Thần Ma Cấm này nghiễm nhiên dung hợp hoàn mỹ khí tức sinh mệnh vô cùng vô tận cùng ma diễm tử vong thôn phệ mọi thứ, tạo ra một lãnh địa thần ma, lại có thể cộng hưởng hoàn mỹ với bản nguyên Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể!

Một chiêu ngưng tụ cực hạn sinh tử có thể tạo ra hiệu quả áp chế cấm cố cực hạn đối với mọi sinh mệnh thể bị bao trùm trong phạm vi đó!

Mọi mục tiêu bị chiêu thức này phủ lên đều sẽ rơi vào trạng thái linh hồn trầm thụy, nhục thân cũng sẽ vì sự giằng co cực hạn giữa sinh và tử mà mất đi mọi hành động lực và khả năng phản kháng.

Một câu mô tả đơn giản nhất, đó tuyệt đối là hiệu quả phong ấn áp chế!

Chỉ cần là Cổ Ma Hồn phụ thể dưới cửu giai đều sẽ bị luồng sức mạnh cực hạn cường đại này chinh phục hoàn toàn.

Chương 959

Đương nhiên vì có sức mạnh Thần Nông Ấn trong đó nên chiêu này chủ yếu là phong ấn trấn áp chứ không nhấn mạnh vào lực công kích hay hủy diệt, dù sao lực sinh mệnh cực hạn trong đó cũng đang phát huy tác dụng, muốn trực tiếp mạt sát trên diện rộng là điều không thực tế.

Chỉ trong tích tắc, cơn bão thần ma hung cuồng nhanh chóng càn quét, những nơi nó đi qua mọi người đều bị luồng sức mạnh đó đóng đinh tại chỗ, tinh thần lực rơi vào trầm thụy.

Mục tiêu có thực lực càng mạnh thì chu kỳ trầm thụy tự nhiên cũng ngắn hơn.

Nhưng đối với một cường giả cấp bậc như Đế Tôn, chỉ cần đối thủ thất thần trong một khoảnh khắc là đủ để rơi vào trạng thái bị động không thể đảo ngược.

"Giết!!" Ngộ Không và Tử Yên thấy đám người kia đều không cử động được liền trực tiếp thi triển áo nghĩa mạnh nhất!

Cây Kim Cô Bổng khổng lồ nghiền nát từ trên không, Tử Yên cũng liên tiếp tung ra ba món pháp bảo dạng vân linh tỏa ra hàng chục đạo kim châm, điên cuồng xoay tròn thu hoạch mạng sống của đám chiến sĩ cự phủ mưu đồ bất chính.

Đế Tôn đương nhiên khóa chặt mục tiêu vào đôi vợ chồng già kia.

Hiên Viên Kiếm thuận thế bay ra, tiếng long ngâm cường hoành càn quét bát phương, kiếm uy đi tới đâu, đám tay chân của Đại Việt Cổ Hoàng Triều ngã rạp tới đó, bị Đế Tôn hoàn thành một đợt thu hoạch mạnh mẽ.

“Trời ạ...

Đế Tôn các hạ thực sự đã hoàn thành niết bàn trọng sinh!

Chẳng trách trước đó ngăn ta lại gần pháp trận, hóa ra không chỉ sớm phát hiện ra âm mưu của đám này mà còn tương kế tựu kế, biến luồng sức mạnh đó thành của mình!

Thực lực và mưu lược như thế này quả thật là thiên cổ vô nhị!” Ngộ Không không nhịn được liếc nhìn Tử Yên một cái: “Ta nói này, có phải ngươi thực sự nhìn trúng ca ca ta rồi không?

Dọc đường đi chẳng thấy khen ai, bây giờ khen ca ca ta như đúng rồi, thật là nịnh hót quá đi!” Tử Yên kiêu kỳ lườm Ngộ Không một cái, trên mặt hiện lên một nụ cười duyên dáng: “Đế Tôn các hạ thần uy cái thế, khen ngợi là chuyện đương nhiên, khi nào ngươi có được bản lĩnh như Đế Tôn các hạ thì ta cũng sẽ khen ngươi như vậy!” “Hừ!

Xem chiêu đây!” Ngộ Không như được tiêm máu gà, Kim Cô Bổng thực sự hoành tảo bát phương, tung hoành ngang dọc, nhất thời chẳng ai có thể chống đỡ nổi sức mạnh như vậy!

Cùng lúc đó, thần khí Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn khóa chặt chính xác vào giữa lông mày lão thái, khí diễm sát lục tức thì trở nên cuồng bạo.

“Lão đầu tử, không thể chần chừ nữa, liều mạng thôi!” Trong chốc lát, lão thái trong dáng vẻ phụ nữ mặc kình trang bay vọt lên trời, thanh kiếm đầu tiên lại tự đâm vào vai mình, dùng nỗi đau da thịt kịch liệt để ép bản thân thoát khỏi cảm giác bị cấm cố về mặt tinh thần do Bát Hoang Thần Ma Cấm mang lại.

Sau khi khôi phục sự tỉnh táo, kiếm mang màu tím trong tay lão thái giải phóng ra khí tức sát lục rực rỡ vô cùng, trên đỉnh mây, một

đạo kiếm mang màu tím khổng lồ xuyên qua mây mù giáng xuống, trực tiếp khóa chặt vị trí của Đế Tôn đánh thẳng xuống đỉnh đầu.

Kiếm mang màu tím khổng lồ như mang theo sự thẩm phán của thần linh, mỗi khi hạ xuống một tấc đều mang tới cho hư không xung quanh một áp lực to lớn vô ngần.

Đế Tôn lại chỉ thanh lãnh cười một tiếng, thanh Hiên Viên Kiếm đang tấn công bản thể lão thái còn chưa được triệu hồi về, hắn đã trực tiếp lấy ngón tay thay bút, vẽ ra giữa hư không những phù văn đồ đằng rực rỡ vô cùng.

Trong sát na, một trận pháp bích lam khổng lồ tụ lại trên đỉnh đầu, Đế Tôn dùng sức mạnh này kháng cự lại kiếm mang màu tím khổng lồ kia, hai luồng sức mạnh chí cường va chạm mạnh mẽ giữa hư không.

Ầm đùng đùng!

Sự rạn nứt và tân sinh diễn ra luân hồi cùng một lúc, sự tan vỡ và hủy diệt mang theo một vẻ đẹp khiến người ta nghẹt thở, toàn bộ chiến trường đều vì sự bộc phát của luồng sức mạnh vô cùng cường đại này mà chìm vào tĩnh lặng trong chốc lát.

"Trời ạ...

Thật đáng sợ!

Phù trận của ca ca và kiếm kỹ của mụ già kia va chạm, gần như hủy diệt cả chiến trường rồi!" Ngộ Không thầm kinh hãi cảm thán một câu, không hề biết Tử Yên bên cạnh cũng kinh ngạc tới mức há hốc mồm, nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

Áp lực ở các chiến trường lẻ cũng không ngừng giảm bớt, bởi mức độ đáng sợ của Đế Tôn đã vượt xa dự tính của đối thủ, không ít dũng sĩ cầm chiến phủ đỉnh cấp từ các chiến trường khác không

ngừng dồn về trung lộ để cùng vây sát Đế Tôn.

Có điều khi đám gia hỏa này có ý định đó, thất bại đã là định cục.

"Ha ha, thật là một lũ tiểu gia hỏa không tự lượng sức, ca ca của ta mà là đám phế vật các ngươi có thể đánh chủ ý sao?

Nực cười!" Kim Cô Bổng của Ngộ Không một lần nữa khuấy động phong vân, nhưng lúc này tại trung tâm chiến trường nơi Đế Tôn đang đứng, vẫn là tiêu điểm duy nhất.

Kiếm kỹ tuyệt sát của lão thái bị Đế Tôn hóa giải hoàn mỹ, về sau bà ta không còn thủ đoạn nào mang tính áp chế nữa, ngược lại thanh Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn cứ bám sát không rời, khiến lão thái nhanh chóng rơi vào thế bị động.

Theo sau những sơ hở xuất hiện, lão đầu tử khoác chiến giáp hoàng kim cũng trở nên nôn nóng, lập tức từ bỏ hình thức tấn công ban đầu để quay về trước mặt lão thái, cùng nhau ra tay ngăn cản phong mang của Hiên Viên Kiếm.

"Vạn Hoa Linh Lạc!" Đế Tôn giận dữ hét lên một tiếng, vô số hoa hồn từ hư không trút xuống, sau đó dưới sự dẫn dắt của tinh thần lực hùng hậu liền nhanh chóng phát nổ, từng đám tay sai của Đại Việt Cổ Hoàng Triều lần lượt ngã xuống.

Chương 960

"Lão bà tử...

Hiên Viên Kiếm quá mạnh, cứ thế này chúng ta khó mà thoát khỏi sự khóa định của nó, sự đã đến nước này, chỉ còn cách dựa vào sức mạnh kia thôi!" Lão giả mặc kim giáp đột nhiên lên tiếng, rõ ràng là có ẩn ý.

Trong mắt lão thái hiện lên vẻ do dự, nhưng rốt cuộc cũng đành chọn cách thuận tòng.

"Không còn cách nào khác, lấy chỗ dựa cuối cùng của ta ra, làm theo lời ông đi." Dứt lời, lão thái hóa thành một đạo lưu quang, đi trước một bước biến mất tại trung tâm chiến trường, lão giả mặc kim giáp cầm thương chỉ thiên, vô số hư ảnh thương vàng hiện ra từ hư không, bao vây chặt chẽ Đế Tôn từ tám phương mười hướng.

"Thí Thần!" Lão đầu tử vừa dứt lời, vô tận thương ảnh vàng rực điên cuồng nghiền ép xuống, lực sát thương còn mạnh hơn vài phần so với kiếm kỹ mạnh nhất mà lão thái vừa thi triển.

"Không cần phải lãng phí thời gian như vậy nữa, lão già kia, giao ra bản nguyên cổ ma hồn bậc bảy của Lục Đạo đi, đó là cơ hội duy nhất của các ngươi lúc này, nếu không, ta nhất định sẽ không để Đại Việt Cổ Hoàng Triều yên ổn đâu.

Cứ tin đi, ta có năng lực đó." Lời nói của Đế Tôn tràn đầy ý uy hiếp, và nó thực sự có tác dụng.

Lão đầu kia có phương thức chiến đấu rất rõ ràng, muốn cố ý cứng đối cứng với Đế Tôn để kéo dài thời gian, nhưng không hề có ý định liều mạng.

“Đừng tưởng ta không biết ngươi đang cố ý tranh thủ cơ hội cho mụ già kia, nếu ta đoán không lầm, pháp bảo thần khí dùng để đối ứng với Hiên Viên Kiếm chính là Đại Việt Càn Khôn Đỉnh phải không!” Trong mắt lão đầu tử lập tức xẹt qua một tia sắc lạnh.

“Xem ra phán đoán của ta không sai, ngươi nhắm tới đế khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh!

Đế Tôn, đừng nằm mơ nữa, nói thật cho ngươi biết, không ai có thể mang Càn Khôn Đỉnh đi trước mặt Đại Việt Cổ Hoàng Triều ta đâu!” Đế Tôn khẽ nhếch môi: “Lời hung hồn ai cũng nói được, nhưng có làm được hay không lại là chuyện khác.” Ngay khắc sau, Đế Tôn hóa thành một đạo lưu quang đột nhiên xuất hiện trước mặt lão giả, Túy Quyền một trăm linh tám thức khóa định bản thể đối phương, không nói hai lời, một loạt quyền quang hồn thể phủ kín hư không.

Lão đầu tử thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị một bộ Túy Quyền đánh nát hơn một trăm khúc xương trên người, cả người trực tiếp bị đánh phế.

Ầm đùng!

Lão ta ngã rầm xuống đất, chiến giáp hoàng kim hoàn toàn vỡ vụn, lão giả thoi thóp không còn chút ý chí chiến đấu nào.

Đế Tôn thuận thế đáp xuống bên cạnh, một chân đạp lên người lão: “Nói cho ta biết, mụ già kia đi đâu để khởi động đế khí rồi!” “Ha ha, giết ta đi, chỉ cần gạt bỏ được ta thì đừng mong mở ra được Đại Việt Càn Khôn Đỉnh!” Đế Tôn không nhịn được bĩu môi: “Đang uy hiếp ta sao?

Vậy ta thành toàn cho ngươi.” Rắc rắc!

Đế Tôn một chân nghiền nát nhục thân lão giả, cùng lúc đó, không ít binh sĩ của Đại Việt Cổ Hoàng Triều phân phân xông tới, tiếng hò

hét giết chóc vang dội cửu tiêu.

"Giết!" Lần này, Đế Tôn không hề nương tay với bất kỳ ai, hắn thực sự nổi giận rồi.

Sở dĩ Đế Tôn nổi giận là bởi vì đám người Đại Việt Cổ Hoàng Triều này đã nảy sinh tâm tư nham hiểm, lừa hắn nuốt lấy Ma Sát Chi Nguyên, nếu không phải thực lực của hắn đủ mạnh thì chỉ riêng việc nuốt phải ma nguyên đó đã đủ để khiến hệ thống tu luyện của hắn triệt để sụp đổ.

"Ghi nhớ cho kỹ, không phải ta muốn diệt tộc Đại Việt Cổ Mạch, mà là vì thiếu đi một người lãnh đạo đủ ưu tú, hai kẻ phế vật kia chỉ có thể dẫn các ngươi xuống vực sâu mà thôi!" Đế Tôn không nói nhảm thêm, Bát Hoang Càn Khôn Trận một lần nữa giáng xuống, tất cả những chiến sĩ muốn phản kháng sau khi mất đi trụ cột thậm chí còn mất luôn cả bản năng phản kháng, từng người nhanh chóng rơi vào trạng thái tinh thần u mê trầm luân...

"A ha ha, ca ca, thật lợi hại nha, cư nhiên dùng một trận pháp đồng thời trấn áp nhiều người như vậy!" Đế Tôn cười khẽ: "Ta mới sáng tạo ra bí quyết phong ấn quần thể, Bát Hoang Càn Khôn Trận, đương nhiên cũng được hoàn thành dưới sự phối hợp của Huyền Nữ.

Việc không nên chậm trễ, lão già kia đã vẫn lạc, ta lập tức tìm vị trí của mụ già kia để ngăn chặn âm mưu của bà ta." Đế Tôn vừa dứt lời, ở cuối chân trời xuất hiện một trận chấn động kịch liệt.

Áp lực đế vương vô cùng cường đại quét qua toàn bộ không gian chiến trường.

"Không ổn...

đó là khí tức của đế khí Càn Khôn Đỉnh!" Tử Yên biến sắc lên tiếng, mang theo chút ngữ khí hoảng loạn, nàng biết rõ đối với loại đế

khí cấp bậc như Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, một khi được khởi động trạng thái thức tỉnh đều sẽ bộc phát ra hiệu quả áp chế cực hạn vượt xa tưởng tượng.

Đế Tôn lúc này muốn đối ứng với áp lực từ loại đế khí này vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm.

“Đế Tôn!

Giết đi chí ái của ta, ta với ngươi thề không đội trời chung!

Hôm nay Đại Việt Cổ Hoàng Triều và ngươi, tất phải có một bên vẫn lạc mới thôi!” Đế Tôn cười lạnh: “Bằng vào ngươi mà đòi đại diện cho vận mệnh của cả Đại Việt Cổ Hoàng Triều sao?” “Đại Việt nhất mạch có lời truyền, kẻ mở ra Càn Khôn Đỉnh chính là vị lãnh tụ vô thượng của cổ hoàng triều!” “Ha ha ha...

Chỉ dựa vào bản nguyên cổ ma hồn bậc sáu của Lục Đạo để cưỡng ép thúc động đế khí mà cũng có mặt mũi đứng trước ta diệu võ dương oai sao?” Không đợi Đế Tôn lên tiếng, Tử Yên bên cạnh đã nhận ra manh mối trước tiên.

“Nàng biết sao?

Dùng sức mạnh cổ ma hồn để đạt được mục đích?” Đối mặt với linh hồn truyền âm của Đế Tôn, Tử Yên tinh nghịch cười: “Sơn nhân tự có diệu kế!” Đế Tôn: “...” Để nha đầu này úp mở một chút, nhưng lời này không nghi ngờ gì là vô cùng đáng tin, rất nhanh bà lão kia cũng mặc nhận phán đoán này.

Chương 961

"Thì đã sao?

Ta sẽ cho ngươi thấy đế khí được dung hợp với bản nguyên cổ ma hồn có thể hiển thị ra sức mạnh như thế nào!" Lão thái lúc này đứng giữa Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, toàn thân bị ma quang vô tận bao phủ, lơ lửng giữa không trung, thanh binh khí màu tím kia lơ lửng trên đỉnh đầu.

Điều khiến Tử Yên cảm thấy kỳ quái là thiếu niên lang luôn đi theo bên cạnh đôi phu thê già kia lại không thấy tăm hơi đâu...

"Ta phải xem xem ngươi lấy cái gì để huênh hoang!" Đế Tôn chỉ tay một cái, Hiên Viên Kiếm một lần nữa nương theo chỉ dẫn linh hồn mà bay lên, đâm thẳng về phía bản thể lão thái.

Nhưng lần này, uy áp long hồn phóng ra từ thần khí đã gặp phải sự ngăn cản từ một luồng uy nghiêm khí hồn cường đại không kém.

Luồng khí hồn đang hòa tan vào hư không đen tối kia chính là uy thế của đế khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh.

"Chủ nhân cẩn thận, đây là kết giới khí hồn độc hữu của đế khí, cũng là vốn liếng mạnh nhất để lão thái kia ngông cuồng, muốn giao thủ bước tiếp theo, nhất định phải phá được lớp bảo hộ hồn quang của đế khí trước!" Giọng nói của Cửu Thiên Huyền Nữ một lần nữa truyền vào thế giới linh hồn của Đế Tôn.

"Vậy phải làm thế nào mới được?" "Như vậy... chỉ có thể kết hợp hoàn mỹ giữa long hồn thần khí Hiên Viên Kiếm và bản nguyên sức mạnh thần thú Bạch Trạch, mới có thể kháng hành với Càn Khôn Đỉnh trên phương diện đế khí vận được." Đế Tôn trang nghiêm gật đầu, từ trong Tu Di Giới giải phóng thần thú Bạch Trạch ra.

Hiện tại Bạch Trạch ỷ lại vào Đế Tôn, phần lớn là vì tinh hoa linh khí ẩn chứa trong Tu Di Giới là thứ không gì sánh nổi trong đại môi trường Tam Giới.

Hơn nữa ở trong đó, Bạch Trạch có thể cảm nhận rõ ràng hơn nhịp đập sinh mệnh của chủ nhân Đế Tôn, giữ được trạng thái thân cận nhất.

Quả nhiên, Bạch Trạch lần này xuất hiện, khí tức thần thánh tỏa ra trên người mạnh mẽ hơn lần trước rất nhiều.

"Cùng ta rung chuyển đế hồn!" Đế Tôn ra lệnh một tiếng, Bạch Trạch phát ra một tiếng lệ khiếu thấu trời, tiếng rồng ngâm cái thế của thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay cũng bùng nổ cùng lúc.

"Trời ạ...

Thật hoàn mỹ!

Đúng là khí trường của Tam Giới chí tôn!" Tử Yên nhìn thấy phong tư cái thế không thể cản phá của Đế Tôn vào lúc này, một lần nữa bị chấn động sâu sắc.

"Thần Ma Khiếu Thiên Kích!" Đế Tôn hét lớn một tiếng, bản nguyên thần ma trong lòng bàn tay cùng thần khí Hiên Viên Kiếm khế hợp hoàn mỹ, đánh ra một kiếm chí cường như khai thiên lập địa!

Kiếm mang rực rỡ lóa mắt bùng nổ ánh sáng thắp sáng cả tinh không, càng làm cho sắc mặt lão thái tái nhợt tới cực điểm.

"Sức mạnh thật tốt!

Tiểu tử này quả không hổ danh là cường giả đỉnh cấp, chẳng lẽ ngay cả Đại Việt Càn Khôn Đỉnh ta triệu hoán ra cũng không ngăn cản nổi sức mạnh của hắn sao?" Ầm đùng đùng!

Ngay vào sát na tâm tư lão thái đình trệ, lực lượng diệt thế của Đế

Tôn đã giáng xuống, hai đạo quang mang va chạm kịch liệt vào nhau, tạo ra những âm thanh xé rách vô cùng cường hoành.

Cùng lúc đó, trong đồng tử của thần thú Bạch Trạch phóng ra hào quang thất sắc rực rỡ, chiếu lên bề mặt hồn quang đế khí, dường như mang theo một tác dụng trung hòa dung giải, khiến lực bài xích kháng cự của đế khí giảm mạnh!

Rắc rắc!

Nhanh chóng, đạo vết nứt đầu tiên đã hiện lên trên bề mặt lớp quang tráo màu vàng sẫm.

"Không... không thể nào!" Lão thái hoàn toàn ngẩn người, một màn mà bà ta lo lắng cuối cùng cũng diễn ra.

"Không gì là không thể, lợi dụng sức mạnh cổ ma hồn để dẫn động đế khí, vốn dĩ đã là nghịch thiên mà hành, hôm nay bản tôn sẽ giúp ngươi bát loạn phản chính!" Ầm đùng đùng!

Đế Tôn một lần nữa phẫn nộ vung một trảm như quân lâm thiên hạ, cuối cùng đã phá vỡ tầng bảo hộ trên bề mặt đế khí, thần khí Hiên Viên Kiếm trực chỉ giữa lông mày lão thái.

"Lần này ta xem ngươi chạy đi đâu!" Thấy một kiếm của Đế Tôn sắp kết liễu lão thái, một đạo quang ảnh từ phía sau nhanh chóng xông tới, một chiếc chiến phủ khổng lồ cách đó cả trăm mét đã phóng ra một luồng phong mang cấp độ hủy diệt khó lòng kháng cự.

"Ai dám động đến tổ mẫu của ta!" Ầm đùng đùng!

Phong nhận oanh kích mạnh mẽ lên đế khí, lướt qua vai Đế Tôn, nhưng luồng sức mạnh bộc phát ra cánh có thể mơ hồ sánh vai với sức mạnh của Đế Tôn.

"Không đúng!

Chương 962

Khí tức của người này... quái lạ!" Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức nhận ra điểm dị thường.

Cho dù đòn tấn công vừa rồi bộc phát ra cường độ sức mạnh cũng vượt xa cấp độ của phu thê lão thái kia.

"Ngươi là ai?" Đế Tôn bình tĩnh hỏi, từ phán đoán của Cửu Thiên Huyền Nữ, Đế Tôn rút ra một kết luận khẳng định, gã này căn bản không phải người của Đại Việt Cổ Hoàng Triều.

"Ta là ai...

Ta là ai!" Chàng thanh niên tráng kiện rơi vào trạng thái không ngừng tự vấn bản thân, nếu không phải chức năng cơ thể của hắn hoàn hảo và vượt xa người thường thì Đế Tôn thậm chí đã nghĩ gã này là một kẻ ngốc không có não, thiếu khả năng tư duy độc lập và ra quyết định.

"Hàm Tử, giết chết kẻ cầm kiếm đó cho ta!" Lão thái đứng trong cự đỉnh một lần nữa lên tiếng, ánh sáng màu tím trong đồng tử chứng minh rằng sau khi điều khiển sức mạnh cổ ma hồn bậc bảy, bà ta đã nắm quyền khống chế tráng hán này.

Cùng lúc đó, ánh mắt tráng hán cũng biến thành màu sắc giống hệt lão thái, bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của bà ta một cách máy móc.

Ầm!

Chiếc đầu búa khổng lồ liên tục tung ra những đạo nhận mang rực rỡ, lực bộc phát và khả năng tấn công liên tục hết lần này đến lần khác làm mới phán đoán cực hạn của Ngộ Không và Tử Yên.

"Trời ạ... không thể nào, một thiếu niên mà lực công kích lại mạnh

đến thế sao?

Thật khó tin!" Ngộ Không cũng gãi đầu: "Thật là xem nhẹ hắn rồi, nhưng ca có phát hiện ra bộ pháp tấn công của gã này dường như hoàn toàn không ăn nhập gì với Đại Việt Cổ Hoàng Triều không?" Thực tế, vấn đề mà Ngộ Không nhận ra được thì lại càng không thể thoát khỏi phán đoán của Đế Tôn và Huyền Nữ.

"Chủ nhân, tìm cơ hội tấn công phần đầu, đừng đối công liên tục với hắn!

Có lẽ bí mật của hắn nằm trong cái đầu quỷ dị kia!" Lúc này, thanh niên tráng kiện một lần nữa vung cự phủ cuồng bạo về phía đỉnh đầu Đế Tôn, lời nói của Cửu Thiên Huyền Nữ trong não hải lại một lần nữa giúp Đế Tôn tìm ra sách lược phá địch tối ưu.

"Bát Hoang Thần Ma Cấm!" Đế Tôn gầm nhẹ một tiếng, bí pháp mạnh nhất của cổ ma hồn bậc sáu mà hắn vừa rèn luyện được một lần nữa được phóng ra.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, một màn khiến đám người Đế Tôn khó lòng tin nổi lại diễn ra.

Bát Hoang Thần Ma Cấm lại không thể cấm cố hoàn mỹ hành động của thanh niên tráng kiện này.

Thực tế, sở dĩ xuất hiện nguyên nhân này là vì Bát Hoang Thần Ma Cấm tự mang hiệu quả gây tê liệt linh hồn, mà nó lại không có tác dụng với thanh niên tráng kiện trước mặt.

"Sao có thể?

Bí pháp của ca ca cư nhiên thất hiệu, tuyệt đối không có khả năng!" Ngộ Không đương nhiên rõ nhất thực lực và nội hàm của Đế Tôn đáng sợ đến mức nào.

Quen biết bao nhiêu năm, chưa từng thấy Đế Tôn có lần nào thất

thủ.

“Chủ nhân, giờ ta gần như có thể phán đoán hình thái linh hồn của gã này hoàn toàn khác biệt với người thường, nếu ta đoán không lầm, trong não hải hắn không hề có hình thái linh hồn hoàn chỉnh.

Hay nói cách khác, người này căn bản không có năng lực tư duy độc lập, mà giống như một con rối có nhục thân hoàn chỉnh, ngay cả ta cũng không rõ vì sao trong Tam Giới lại có sinh mệnh thể quỷ dị như vậy, nhưng ta tin chắc phán đoán của mình không hề có sai sót.” Đế Tôn trang nghiêm gật đầu: “Ta hiểu ý của nàng, thực tế ta cũng có suy nghĩ tương tự, Bát Hoang Thần Ma Cấm tuyệt đối không có khả năng thất thủ, giải thích duy nhất chính là tầng diện linh hồn của hắn không chịu ảnh hưởng từ công pháp chiêu thức của ta.” Sau khi làm rõ tình trạng của đối phương, Đế Tôn không cần phải do dự thêm nữa, trực tiếp bay lên không trung, một lần nữa ngưng tụ ra thủ đoạn công kích có tính sát thương mạnh nhất hiện tại - Thương Long Trảm!

Chỉ trong một niệm, Đế Tôn dùng tinh thần lực vô cùng cường đại liên thông với long hồn bên trong thần khí Hiên Viên Kiếm, chỉ nghe một tiếng rồng ngâm cái thế vang thấu đất trời bùng nổ, toàn bộ thế giới vào lúc này đều chìm đắm trong tiếng rồng ngâm vô biên vô tận.

Ngay sau đó, một đồ đằng rồng vàng khổng lồ bay lên không trung, nương theo một đạo kiếm mang của Đế Tôn cùng chém xuống, khóa chặt vị trí đỉnh đầu của thanh niên tráng kiện.

“Ta phải xem xem trong đầu ngươi chứa cái gì!” Ầm đùng đùng!

Uy lực của kiếm này được Đế Tôn bộc phát ra sức mạnh mạnh nhất, căn bản không phải thứ tráng hán kia có thể chống đỡ.

Trong phút chốc, thủ đoạn phòng ngự bằng cách chắn cự phủ trước mặt hoàn toàn thất hiệu, hắn bị kiếm diệt thế của Đế Tôn chém thẳng vào đầu.

Cuối cùng, đầu của thanh niên tráng kiện bắn ra ánh vàng vô tận rồi hoàn toàn vỡ vụn.

Sau khi chứng kiến màn này, Tử Yên và Ngộ Không đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chưa kịp lộ ra thần tình vui mừng, thân thể tráng hán lại tiếp tục hành động, tiếp tục cầm cự phủ bước những bước nặng nề hướng về phía Đế Tôn triển khai cuộc tấn công tiếp theo.

Chương 963

Lúc này hắn rõ ràng không còn đầu, những vệt máu trên cổ cũng tiêu tán sạch sẽ.

"Cái quái gì vậy, gã này rốt cuộc là quái vật gì?

Không có linh hồn mà vẫn có thể tự chủ di chuyển, sao có thể?" Tất cả mọi người đều hoàn toàn ngây người, Đế Tôn kiến đa thức quảng chinh chiến thiên địa cũng chưa từng thấy sinh mệnh thể nào quỷ dị như vậy.

"Ta hiểu danh tính của gã này rồi..." Khi mọi người đều cảm thấy hoang mang không biết làm sao, giọng nói của Cửu Thiên Huyền Nữ một lần nữa vang lên trong não hải Đế Tôn.

"Thượng cổ đại thần Hình Thiên!

Nhất định không sai được, phóng mắt nhìn khắp Tam Giới, kẻ mất đầu mà vẫn có thể hành động tự nhiên thì chỉ có một người mà thôi.

Ta chỉ thắc mắc vì sao Đại Việt Cổ Hoàng Triều lại có thể trấn áp và ngự trị nhục thân của Hình Thiên đại thần, chắc chắn bên trong có một mắt xích cực kỳ quan trọng mà ta chưa biết được." Sự nhắc nhở của Cửu Thiên Huyền Nữ khiến tư duy của Đế Tôn trở nên cực kỳ sáng sủa.

Nếu đã như vậy thì việc ta cần làm tiếp theo chính là thức tỉnh ý thức tự chủ của Hình Thiên, chỉ có như vậy mới có thể kết thúc trận chiến này.

Nhưng việc này nói thì dễ, thực hiện lại khó vô cùng, Đế Tôn nhất thời cũng không biết nên dùng phương thức gì để thức tỉnh Hình Thiên cự thần.

Trong lúc đang hoang mang, thần thú Bạch Trạch dưới thân đột nhiên bay lên không trung, trực tiếp đưa Đế Tôn đến vị trí của Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, lúc này mụ già đứng trong Càn Khôn Đỉnh cũng cảm nhận được một nguy cơ to lớn.

Đế Tôn hốt nhiên phát hiện tốc độ bay của thần thú Bạch Trạch không ngừng tăng lên, bản thể như quỷ mị lao xuống, cùng lúc đó, hào quang thất sắc rực rỡ trong đồng tử của nó càng trở nên ngưng thực.

"Hỏng rồi, Bạch Trạch chắc là muốn dùng sinh mệnh bản nguyên để va chạm với Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, dùng phương thức này để cắt đứt sự liên thông khí tức giữa mụ già kia và Càn Khôn Đỉnh!" Tử Yên liếc mắt đã nhận ra trạng thái không bình thường lúc này, khi Đế Tôn cũng phát hiện ra hành động của Bạch Trạch, không nói hai lời lập tức giải phóng bốn đạo Thần Nông Ấn hoàn chỉnh, đặt luồng ánh sáng vàng rực rỡ đó lên bản thể thần thú Bạch Trạch.

Ầm đùng đùng!

Huyết mạch bản nguyên của thần thú phun thẳng vào minh văn ngay chính giữa Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, sau khi nhiễm máu thần thú, toàn bộ thần khí bỗng dưng phóng ra một đạo ánh sáng vàng cực kỳ lộng lẫy, trong ánh sáng đó cuộn trào uy nghiêm đế vương vô cùng cường đại, gần như trong tích tắc đã hoàn toàn nuốt chửng mụ già ở giữa thần khí.

Loại đế uy này tuy không có sức mạnh thực chất hóa, nhưng áp lực tinh thần đối với bất kỳ ai tiếp xúc đều khó lòng tưởng tượng nổi!

Mụ già kia hoàn toàn không có lấy một chút đế vương chi tướng, căn bản không thể gánh vác được uy nghiêm đế vương bao la như vậy, nhục thân của bà ta bị luồng đế uy kia coi như sự tiết độc đối với đế khí.

Trong sát na, không đợi Đế Tôn tự mình ra tay, mụ già đã bị khí

tức của Đại Việt Càn Khôn Đỉnh hoàn toàn nuốt chửng.

Trong tiếng gào thét thảm thiết, khí tức của mụ già không ngừng yếu đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất, kéo theo cả nhục thân cũng bị luồng sức mạnh đó nghiền nát thành hư vô.

Quả nhiên, sau khi mụ già biến mất, nhục thân của Hình Thiên đại thần đã mất đầu kia cũng dừng hành động, chính mụ già đó đã thi triển thủ đoạn đặc biệt mới thao túng được nhục thể Hình Thiên đại thần.

Cùng với sự thức tỉnh của đế khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, mọi sự huyên náo cuối cùng cũng đi tới hồi kết.

"Cuối cùng cũng kết thúc rồi..." Ngộ Không thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó, tất cả đế uy của Đại Việt Càn Khôn Đỉnh đều ngưng tụ xung quanh cơ thể Đế Tôn, không ngừng giao thoa tương tác với Hiên Viên Kiếm trong tay cũng như thần thú Bạch Trạch.

"Hầu ca xem, Đế Tôn các hạ chắc là tự hành thu hút đế uy của thần khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh rồi, nếu thực sự có thể hoàn mỹ thôn phệ và khống chế luồng đế uy này thì tương đương với việc nhận được sự công nhận của đế khí!" "Chủ nhân, hiện tại là lúc nên phát huy tiềm năng, dùng hết sức mạnh để đạt được sự công nhận của luồng đế uy này và chinh phục nó, đó là cách duy nhất để có được đế khí của Đại Việt Cổ Hoàng Triều, không ai khác có thể giúp được." Đế Tôn khẽ gật đầu: "Ta hiểu ý nàng, cứ yên tâm đi, giao cho ta." Thực tế, để có được sự công nhận của một món đế khí, không nghi ngờ gì nữa là phải mạnh mẽ hơn cả uy nghiêm vốn có của món đế khí đó, những lời kiểu như lấy đức phục người đều không có ý nghĩa gì, chỉ có sức mạnh vô cùng cường đại mới có thể chinh phục đối thủ mạnh tương đương.

Ầm đùng đùng!

Ngay khắc sau, Đế Tôn trực tiếp giải phóng đồ đằng Tu Di Giới

trong cơ thể mà không hề bảo lưu, lợi dụng đồ đằng Tu Di Giới ẩn chứa vô vàn thần cơ ảo diệu để cưỡng ép thôn phệ uy nghiêm đế vương của Đại Việt Càn Khôn Đỉnh trước mặt.

"Đừng hòng làm loạn trước mặt bản tôn, bất luận trước đây từng phụng sự bao nhiêu vị đại đế vương, trước mặt ta cũng chỉ có tư cách cúi đầu xưng thần mà thôi.

Từ hôm nay, Đại Việt Càn Khôn Đỉnh sẽ trở thành môi giới chứa đựng của bản tôn, ta sẽ dựa vào việc thôn phệ các loại thiên địa pháp bảo trên thế gian để chế tạo ra một món chí tôn đế binh thực sự có thể thống trị Tam Giới, đó chính là việc duy nhất nên làm sau khi thức tỉnh." Nhìn dáng vẻ bá khí lộ ra của Đế Tôn lúc này, Tử Yên hoàn toàn bị phong mang và hào quang của hắn làm cho chấn động.

"Trời ạ...

Người ta thường thử va chạm với đế uy, hắn lại trực tiếp nghiền ép đối phương, có cần bá khí đến thế không?" Ngộ Không càng không nhịn được vỗ vỗ lồng ngực, giơ ngón tay cái về phía Đế Tôn giữa chiến trường.

"Thấy chưa Tử Yên, đó chính là thực lực của ca ca ta!

Đế uy thì đã sao?

Trước mặt huynh ấy, mọi thứ trong Tam Giới đều không có tư cách kiêu ngạo." Quả nhiên, quá trình này không kéo dài quá lâu, khí tức của các đời đế vương ngưng tụ trong Đại Việt Càn Khôn Đỉnh đã hoàn toàn thần phục Đế Tôn và trực tiếp bị thu nạp vào trong Tu Di Giới.

Như vậy, Đế Tôn không chỉ có được quyền sử dụng vĩnh viễn Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, trở thành chủ nhân mới thực sự, mà việc thôn phệ một đạo đế uy cũng khiến khí thế đế vương tỏa ra trên bản

thể Đế Tôn càng thêm mạnh mẽ.

Chương 964

Dựa vào luồng đế uy này, Đế Tôn có thể miễn đi không ít phiền phức cho hành trình chinh chiến sau này, ít nhất là những kẻ tiểu nhân không đủ cấp bậc sẽ không bao giờ dám làm loạn trước mặt Đế Tôn nữa.

"Giờ món Đại Việt Càn Khôn Đỉnh này đã thành công tới tay, nhưng ta lại không rõ làm sao để lợi dụng món đế khí này một cách hoàn mỹ!" Đế Tôn bưng món đế khí phiên bản thu nhỏ trong tay lẩm bẩm.

Đúng lúc đó, Tử Yên lập tức bước tới, đột nhiên vung tay lên, đánh một đạo phù văn màu vàng sẫm đặc biệt vào trong não hải Đế Tôn.

"Chỉ cần tu luyện theo phương thức ghi lại trong những minh văn này là có thể ngự trị hoàn mỹ đế khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh." Trong não Đế Tôn nhanh chóng lướt qua một lượt các phù văn, đó là một loại bí thuật thượng cổ tên là công pháp Càn Khôn Như Ý Lệnh!

Công pháp này ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng chưa từng nghe qua.

"Thứ này từ đâu mà có?" Đế Tôn có chút hồ nghi hỏi lại Tử Yên một câu, nhưng nha đầu này chỉ tinh nghịch thè lưỡi với Đế Tôn rồi làm một mặt quỷ.

"Ta đã nói rồi mà, giúp người vì muốn cứu một người bạn của ta, đạo phù văn bí thuật này là người bạn đó giao cho ta, chỉ cần nhớ kỹ là ta tuyệt đối không hại huynh, và hãy hoàn thành lời hứa với ta là đủ rồi." Đế Tôn không phủ nhận gật gật đầu.

"Được rồi, đã như vậy ta cũng không khách khí với nàng nữa."

Không lâu sau, khả năng học tập mạnh mẽ của Đế Tôn đã hiển hiện ra, dù sao hiện tại hắn đã hội tụ toàn bộ tinh hoa sinh mệnh vào trong Tu Di Giới, rồi thông qua cơ thể thai nghén ra cái tiểu thế giới này, phản hồi lại cho các loại thần thông cường đại.

Đế Tôn lúc này muốn trích xuất một loại năng lượng nào đó từ Tu Di Giới thì dễ như trở bàn tay, tùy tâm sở dục.

Sau khi khống chế và ngự trị hoàn mỹ công pháp Càn Khôn Như Ý Lệnh ghi trong phù văn, Đế Tôn có ý muốn thử nghiệm một phen, chỉ thấy hắn từ từ triệu hoán đế khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh ra, thực thi công pháp Càn Khôn Như Ý Lệnh, tất cả thiên tài địa bảo trong phạm vi xung quanh đều giống như nhận được sự triệu gọi của tín ngưỡng, điên cuồng ùa vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.

Không chỉ những pháp bảo đó có thể bị triệu hoán, mà tất cả thần vật mang theo tinh hoa bản nguyên linh khí trời đất cường đại đều có thể bị công pháp này khóa định.

Đáng chú ý là công pháp này cũng có thể dựa theo tinh thần lực của Đế Tôn để dẫn đạo định hướng, mạnh mẽ đến mức khó tin.

Sau này khi Đế Tôn đối kháng với người khác, chỉ cần đối thủ phóng ra loại pháp bảo cường đại nào, Đế Tôn chỉ cần liên thông tinh thần lực với món pháp bảo đó rồi mượn công pháp Càn Khôn Như Ý Lệnh để thôn phệ, đối phương trong lúc không đề phòng chắc chắn sẽ mất đi chỗ dựa mạnh mẽ.

Sau khi đại công cáo thành, nhóm ba người Đế Tôn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó ba người liền khóa chặt sự chú ý lên nhục thân của Hình Thiên đại thần.

Sau khi mất đi sự khống chế bằng thủ đoạn đặc biệt của mụ già kia, nhục thân của Hình Thiên đại thần không còn một chút cử động nào, không ai biết hiện tại đang ở trong trạng thái gì.

Đế Tôn khẽ điểm vào vị trí ngực của Hình Thiên đại thần, lại phát hiện trong nhục thân này sở hữu một luồng dao động sinh mệnh lực thập phân hoàn mỹ, khoảng cách giữa gã này và cường giả cấp thần bình thường chỉ thiếu duy nhất một cái đầu mà thôi.

"Các hạ, ta có một thử nghiệm táo bạo, nếu lắp cho thân thể Hình Thiên đại thần một cái đầu, rồi thông qua thủ đoạn đặc biệt để khống chế linh hồn tự thân trong cái đầu đó, vậy chẳng phải tương đương với việc có được một bảo tiêu cấp đại thần như Hình Thiên đại thần sao?" Cách nghĩ này quả thực có thể thử nghiệm, nhưng Đế Tôn lại chọn cách từ chối.

"Nếu ta làm vậy thì chẳng khác nào tiết độc uy nghiêm của Hình Thiên đại thần, ta thà chôn cất ông ta ở một nơi nào đó rồi mặc kệ, chứ tuyệt đối không dùng phương thức này để tiếp tục vắt kiệt giá trị của ông ta." Giọng Đế Tôn vừa dứt, động tác rất nhanh lẹ đào một cái hố dưới đất, định chôn cất thân thể Hình Thiên đại thần vào đó, nhưng bỗng nhiên nghe thấy trong thân thể không đầu bộc phát ra tiếng cười lớn vang động đất trời.

"Nghe Thần Nông nói hiện nay Tam Giới đón nhận một ngôi sao mới đang lên, cũng sẽ là tân chúa tể thống nhất toàn bộ Tam Giới, ban đầu ta không tin và đã đánh cược với gã Thần Nông đó, xem ra cuối cùng gã đã thắng, tiểu tử ngươi đã thông qua khảo nghiệm của ta." Ba người Đế Tôn nghe thấy giọng nói đột ngột này đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

"Không sai tiểu tử, ta chính là người cung cấp thần nguyên quan trọng nhất cho cổ ma hồn bậc bảy - Hình Thiên!" "Thượng cổ đại thần Hình Thiên, cư nhiên là đồ đằng thần nguyên của cổ ma hồn bậc bảy!

Xem ra sau khi Phồn Thiên Diễm bậc bảy thăng cấp, chắc chắn sẽ

mang lại sự đề thăng cực lớn cho chiến lực của ta!" Đế Tôn tỏ vẻ hài lòng, đồng thời không chút do dự thu Hình Thiên vào không gian Tu Di Giới để ông ta và Cửu Thiên Huyền Nữ có thể gặp lại nhau trong tiểu thế giới.

"Là ngươi sao?" Quả nhiên, Hình Thiên tuy không có đầu nhưng ngũ cảm căn bản không bị ảnh hưởng.

Theo lời ông kể, sở dĩ bị mụ già kia khống chế là bởi vì mụ đã phong ấn bản nguyên cổ ma hồn bậc bảy trong cơ thể ông vào Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, mượn đế uy để che đậy khí tức linh hồn, mới khiến ông phải tiếp nhận cái gọi là cái đầu do đế khí thai nghén ra kia, do đó mới bị chưởng khống.

Hiện tại cái đầu giả bên ngoài đã bị chém xuống, Hình Thiên tự nhiên cũng giải phóng linh hồn nguyên bản, ký ức trước kia cũng được giải tỏa hoàn toàn.

"Đã lâu không gặp, Hình Thiên... cũng đã mấy vạn năm rồi nhỉ." "Ha, chiến tranh chư thần năm đó, ta là một trong số ít những người may mắn sống sót, chỉ tiếc năm đó ta bị nhốt ở Bất Chu Sơn nên không thể đóng góp cho Tam Giới." Cửu Thiên Huyền Nữ lộ ra một nụ cười nhạt: "Không cần để bụng, hiện tại chẳng phải có cơ hội rồi sao?" Hình Thiên vừa nghe lời này liền sững sờ, nhìn theo ánh mắt của Cửu Thiên Huyền Nữ mới nhận ra Huyền Nữ đang ám chỉ chủ nhân của Tu Di Giới - Đế Tôn.

"...Túc chủ Đế Tôn này sao?

Tuy thực lực mạnh mẽ nhưng muốn có thể khai thiên lập địa như Bàn Cổ chí tôn năm xưa thì vẫn còn kém xa cấp độ đó phải không?" Huyền Nữ lại không cho là đúng, lắc đầu: "Ông thấy không gian hỗn độn lúc Bàn Cổ mới khai thiên so với nơi ta đang nương thân đây thì như thế nào?" Hình Thiên đại vi chấn kinh: "Ý của cô là nơi này do

Đế Tôn khai tịch ra?" "Không chỉ vậy, tiểu thế giới này có thể độc lập bên ngoài Tam Giới, tất cả các quy tắc sáng thế ở đây đều là bút tích của Đế Tôn." Nghe những nội dung đó từ Huyền Nữ, Hình Thiên càng thêm chấn kinh tột độ.

"Trời ạ...

Nếu tất cả thực sự như cô nói, vậy thì vị Đế Tôn này quả thực quá phi thường, tuyệt đối là một sự tồn tại mang tính thời đại.

Dù sao lúc Bàn Cổ sơ khai thiên địa, nhiều quy tắc thiên địa đều tự hành ấp ủ, nhưng các quy tắc của tiểu thế giới này lại hoàn bị như vậy, cánh đều xuất từ tay Đế Tôn, hàm kim lượng này không phải thứ Bàn Cổ năm xưa có thể so bì được!" Cửu Thiên Huyền Nữ cũng gật đầu đầy ý vị sâu xa: "Ta thấy kỷ nguyên Thần Ma phục tịch có lẽ căn bản không phải ngẫu nhiên, chỉ là sức mạnh thần ma bên ngoài Cửu Trọng Thiên đã mượn cớ việc năm đó Đế Tôn phá vỡ Cửu Trọng Thiên làm cái cớ để bùng nổ mà thôi.

Cuộc ma hồn giáng lâm này chỉ là một màn dạo đầu, đằng sau sự ngưng tụ của những sức mạnh thần ma đó còn có một âm mưu lớn hơn bắt đầu..." Không thể không nói, suy đoán này của Huyền Nữ nhanh chóng dẫn đến sự cộng minh tư duy cao độ của Hình Thiên trước mặt.

Chương 965

"Nếu tình hình thực sự nghiêm trọng như cô nói, vậy thì ta cũng nên sớm có tính toán!" Huyền Nữ lắc đầu: "Chỉ dựa vào ta thì có bao nhiêu năng lượng?

Nhưng tiểu thế giới trong cơ thể Đế Tôn, cái Tu Di Giới này, bao gồm cả Thần Ma Phồn Thiên Diễm đều có thể trở thành sự tồn tại nghịch thiên để thay đổi trật tự Tam Giới!

Thậm chí nếu trật tự Tam Giới thực sự sụp đổ hoàn toàn thì Đế Tôn dẫn lĩnh Tu Di Giới thậm chí có khả năng thay thế nó!" Hình Thiên không dám nghĩ tiếp nữa.

Nếu tất cả thực sự như dự ngôn của Huyền Nữ thì vị Đế Tôn này tương lai sẽ không chỉ đơn giản là danh hiệu mạnh nhất Tam Giới, mà là chí tôn chúa tể tối cao của thế giới mới!!

Đương nhiên, đây đều là nội dung cuộc đàm thoại bí mật giữa Huyền Nữ và Hình Thiên, không để cho Đế Tôn cảm tri được.

Nhưng thực tế, hai người đã ở trong Tu Di Giới thì hành động nào có thể qua mắt được Đế Tôn chứ?

Chỉ là hắn nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Đại Việt Càn Khôn Đỉnh đã tới tay, cổ ma hồn bậc bảy của Lục Đạo đã nhập thể, thần nguyên của Hình Thiên cũng chủ động đầu hàng.

Hành trình chinh phục ma hồn bậc bảy diễn ra thuận lợi hơn nhiều so với trước đây.

Nhưng Đế Tôn hiểu rõ giai đoạn khảo nghiệm thực sự mới vừa bắt đầu.

Bởi vì từ trận chiến tiếp theo, Đế Tôn sẽ trực tiếp đối đầu với cường giả cấp thần thượng cổ thực sự, thứ phải đối mặt cũng là sức mạnh khủng bố kế thừa từ thời kỳ phong thần thượng cổ, mức độ nguy hiểm không thể so sánh được.

"Tham kiến chủ nhân!" Khi Đế Tôn đang mân mê thần khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh trong tay, hàng ngàn binh sĩ chiến phủ của Đại Việt Cổ Hoàng Triều trong không gian độc lập này đều quỳ một gối xuống trước thần khí, đương nhiên cũng cung kính hành lễ với vị trí của Đế Tôn.

"Được rồi, ta biết các ngươi không phải đang bái lạy ta, mà bái lạy sự tồn tại đã khống chế được thần khí Càn Khôn Đỉnh.

Ta có thể làm chủ nhân của các ngươi nhưng ta không thể ở lại Côn Luân.

Từ hôm nay, mọi sự vụ của Đại Việt Cổ Hoàng Triều giao cho ngươi quản lý." Đế Tôn tùy tiện chọn một gã trông thuận mắt nhất trước mặt, chỉ vào vị trí của hắn.

"Ta, là ta sao?" Người anh em cầm chiến phủ đó lập tức sợ ngây người, run rẩy lấy ngón tay chỉ vào mình, khó lòng tin nổi quyết định này của Đế Tôn.

"Nếu không thì sao?

Chính là ngươi." "Đa tạ chủ nhân đã thưởng thức, nhưng thực lực của ta thấp kém, làm sao có thể thống trị toàn bộ nhất mạch Đại Việt Cổ Hoàng Triều?" Đế Tôn cười: "Ta nói được là được.

Năm đó nha đầu Hỏa Vũ kia cũng bị ta sắp xếp vào Minh Giới, giờ đã trở thành Minh Tôn chủ chưởng Minh Giới, lúc đầu cô ấy cũng có thái độ y như ngươi.

Nhưng giờ thì sao?

Đã khiến cả Minh Giới phải thần phục dưới chân.

Ta tin rằng cho ngươi thời gian ba năm, ngươi cũng có thể phục hồi lại thịnh thế năm xưa của Đại Việt Cổ Hoàng Triều." Giọng Đế Tôn vừa dứt, một đạo ánh sáng vàng rực rỡ từ đầu ngón tay lập tức giáng xuống, bao trùm lên thân thể của gã binh sĩ chiến phủ kia.

"Từ hôm nay, ngươi đã được ta ban cho năng lực vĩnh sinh bất hủ và trở thành lãnh tụ mới của Đại Việt Cổ Hoàng Triều.

Chờ lần sau ta trở lại Côn Luân, ta muốn thấy Đại Việt Cổ Hoàng Triều trở thành thế lực đệ nhất chủ chưởng Côn Luân!

Nếu không làm được, bản tôn sẽ tước đoạt tất cả thuộc về ngươi, đã nghe rõ chưa?" Giọng Đế Tôn vừa dứt, thiếu niên lập tức quỳ xuống đất, dùng tay phải đặt lên ngực cầu nguyện một cách thành kính.

"Ta tôn kính tín ngưỡng Đế Tôn các hạ!

Ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ của ngài, để Đại Việt Cổ Hoàng Triều trở thành thế lực đệ nhất mạch của Côn Luân, từ nay về sau sẽ nghe theo sai bảo của Đế Tôn chủ nhân!" "Ha ha ha!

Tốt, nhớ kỹ cho ta, từ hôm nay Đại Việt Cổ Hoàng Triều có bản tôn đứng sau, tại Côn Luân này bất kỳ phe nào muốn động thủ với các ngươi đều phải hỏi ý kiến của ta!

Bất kỳ ai dám xúc phạm uy nghiêm của ta, giết không tha!" Giọng Đế Tôn vừa dứt, đám chiến phủ bái lạy.

Hài lòng gật đầu, Đế Tôn dẫn theo Ngộ Không và Tử Yên bay lên không trung, cùng biến mất khỏi không gian nội bộ.

Ấn ký đế khí đã hoàn thành việc mở ra phong ấn và thực hiện nhận chủ duy nhất với Đế Tôn, chuyến đi Côn Luân của ba người tự nhiên cũng tuyên cáo kết thúc.

Vậy thì trạm tiếp theo không nghi ngờ gì nữa, chính là hướng thẳng tới đạo trường Khâu Minh Sơn của Hỏa Linh Thánh Mẫu!

Chương 966

Nếu tình báo của Tử Yên không sai thì bà nương kia chắc chắn đã bị cổ ma hồn bậc bảy của Lục Đạo thứ bảy phụ thể, chỉ cần trấn áp được thì Đế Tôn sẽ chỉ còn cách thông quan bậc bảy và hoàn thành việc thăng cấp viên mãn bậc sáu cho Thần Ma Phồn Thiên Diễm hai mục tiêu cuối cùng nữa thôi, tiến độ cũng sẽ nhờ đó mà đại tăng.

"Chúc mừng các hạ, chuyến đi Côn Luân lần này công đức viên mãn, không chỉ lấy được đế khí, thu phục được thần thú Bạch Trạch, tìm được thần nguyên của Hình Thiên đại thần, đúng là một mũi tên trúng ba đích!" Đế Tôn đối mặt với sự tán dương của Tử Yên thì không hề động lòng.

Thực tế, Đế Tôn hiện tại cảm thấy nha đầu này vô cùng đặc biệt.

Một mặt, hắn cảm ơn Tử Yên đã giúp đỡ trên suốt chặng đường, mấy lần nhờ cung cấp tình báo và manh mối giá trị nhất mới giúp chuyến đi Côn Luân lần này của Đế Tôn suôn sẻ như vậy.

Mặt khác, hắn lại có chút đề phòng đối với cô gái tuyệt mỹ thần bí này.

Nha đầu này không phải thần, không phải thể chuyển sinh, càng không phải yêu ma quỷ quái, nhưng thực lực lại mạnh, biết nhiều thứ, và quan trọng nhất là loại công pháp đỉnh cấp như Càn Khôn Như Ý Lệnh mà ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không biết nhưng nàng lại có sự truyền thừa minh văn hoàn chỉnh.

Dường như những năng lượng mà nha đầu này thể hiện ra hoàn toàn không tương xứng với thân phận nhỏ bé không rễ không nguồn hiện nay.

Chuyện này Đế Tôn vốn định nhắm một mắt mở một mắt, nhưng

càng trốn tránh một số vấn đề thì thường sự hoài nghi và đề phòng trong lòng sẽ càng ăn sâu bám rễ.

"Ta thấy nàng phen này có công lớn, chờ ta công hạ Khâu Minh Sơn trấn áp Hỏa Linh Thánh Mẫu xong sẽ lập tức đưa nàng đi cứu người, sau đó chúng ta từ biệt nhau tại đây đi..." Đột nhiên nghe Đế Tôn nói vậy, tâm thần Tử Yên theo bản năng khựng lại, ngẩn ngơ mất mười mấy giây mới lặng lẽ đáp một tiếng.

Suốt chặng đường tiếp theo, nha đầu này không nói câu nào, cứ lẳng lặng đi bên cạnh Ngộ Không, theo sát bước chân Đế Tôn hướng thẳng về Khâu Minh Sơn.

Hỏa Linh Thánh Mẫu của Khâu Minh Sơn, đó tuyệt đối là truyền thừa giả của đại tông thượng cổ chính tông.

Đồ tôn trực hệ của Thông Thiên Giáo Chủ năm xưa, thực lực cực mạnh, chỉ cần trưng ra danh hiệu đó thì trong Tam Giới này ai dám không nể mặt?

Nhưng lần này bất kể thân phận là hậu đại của ai, chỉ cần dám chứa chấp nuốt chửng bản nguyên cổ ma hồn thì nhất định là kẻ thù của Đế Tôn.

"Đa Bảo Kinh Thiên Tuyệt Trận...

Thiên bảo thiên huyệt, thật khó tin!" Nhóm ba người Đế Tôn vừa dừng chân ở bên ngoài chân núi Đa Bảo Thiên Trận, Ngộ Không đã không nhịn được cảm thán.

Phải thừa nhận rằng trước đây hắn chưa từng thấy nhiều thiên địa pháp bảo như vậy.

Nếu không có Đại Việt Càn Khôn Đỉnh thì với sự ngưng tụ của ngần ấy pháp bảo thành trận nhãn đạo huyệt, e rằng phải mất mười ngày nửa tháng mới đánh vào sơn môn được.

Nhưng hiện giờ có Đại Việt Càn Khôn Đỉnh và Càn Khôn Như Ý Lệnh, Đế Tôn rõ ràng đã có đủ tự tin hơn nhiều.

"Hừ, ta phải xem xem lần này dùng thứ gì để che đậy, không ai có thể ngăn cản ta chinh phục!" Đế Tôn tâm niệm vừa động, trước tiên triệu hoán thần khí Hiên Viên Kiếm ra, sau đó hào quang thần kiếm bừng sáng, không ngừng phóng nhanh về các hướng giữa hư không.

Quả nhiên, khoảnh khắc kiếm phong xuất hiện, các đạo huyệt hư không gần nhất xung quanh kiếm mang lập tức nảy sinh phản ứng, luồng trận lực mạnh mẽ thúc giục mười mấy kiện pháp bảo tương ứng với các đạo huyệt lân cận tấn công dữ dội Hiên Viên Kiếm.

Phải biết rằng tuy hiện nay quy tắc thiên địa khác biệt cực lớn so với thời thượng cổ, nhưng những thiên địa linh bảo truyền thừa từ thượng cổ này vẫn có những thần thông cường hoành như cũ.

Phải nói Hiên Viên Kiếm là thần vật cỡ nào, từ khi Đế Tôn vượt qua vị diện hư không tiến vào Tam Giới đến nay, nó luôn ở bên cạnh hắn, chưa từng bị bất kỳ pháp bảo nào áp chế về mặt phong mang.

Nhưng lần này, sau khi mười đạo pháp bảo liên tiếp đồng thời khóa chặt khí tức của Hiên Viên Kiếm, thần khí chống đỡ đã bắt đầu có vẻ đuối sức.

"Ha ha, quả nhiên mãnh hổ không địch lại đàn sói mà!

Hiên Viên Kiếm dù mạnh đến đâu nhưng khi thoát khỏi sự khống chế của bản thể và tự mình đối ứng với mười kiện pháp bảo đỉnh cấp thì cũng sẽ không chịu nổi đâu." Tử Yên lên tiếng nhắc nhở, Đế Tôn cũng không trông mong gì vào việc chỉ dựa vào kiếm khí bản thể của một thanh kiếm mà phá được trận, chẳng qua là thử xem thực hư thế nào mà thôi.

"Xem ra đúng như lời nàng nói trước đó, sự lợi hại của Đa Bảo

Trận không chỉ nằm ở số lượng pháp bảo mà nó dung nạp, những pháp bảo đó khi ở trong các đạo huyệt tương ứng đều có thể phát huy tác dụng và ảnh hưởng tăng lên gấp bội, do đó dùng loại pháp trận này làm thủ sơn thần trận tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu." Nếu như bình thường, đối với những nơi bất khả tri chứa đựng khí vận lớn từ hàng vạn năm trước như vậy, Đế Tôn sẽ không nguyện ý khinh suất làm phiền.

Nhưng đối phương lại dám ngự trị sức mạnh bản nguyên của cổ ma hồn, vậy thì Đế Tôn không thể nuông chiều được.

Sau khi cảm thấy khí tức của thần khí Hiên Viên Kiếm ở giữa tầm mắt ngày càng xao động, Đế Tôn cuối cùng cũng lấy ra đế binh Đại Việt Càn Khôn Đỉnh vừa thu hoạch được.

Quả nhiên, nguồn sáng vàng vốn chỉ bằng lòng bàn tay nhanh chóng bành trướng theo sự giải phóng của đường nét Càn Khôn Đỉnh, luồng đế uy mạnh mẽ ẩn chứa bên trong cũng đang tăng cường từng chút một.

Theo sự tuyên tiết hoàn mỹ của uy nghiêm đế vương, ngày càng nhiều linh bảo bay lơ lửng trong các đạo huyệt xung quanh đều bắt đầu run rẩy một cách bất giác.

"Hửm?

Khí tức này..." Cùng lúc đó, tại một khu vực không tên sâu trong núi, một đôi mỹ mâu màu đỏ rực đột nhiên mở ra, Hỏa Linh Thánh Mẫu cánh cũng phát giác ra luồng áp lực đế vương cường đại này đang phóng ra trong đạo trường của mình.

Chương 967

"A Thiềm, ra ngoài xem thử xem có phải kẻ đã diệt sạch ba tên ở Sư Đà Lĩnh kia tìm tới cửa rồi không." "Oa!" Một con cóc khổng lồ đỏ rực như lửa bay lên không trung, hướng về vị trí trận nhãn trên đỉnh núi nghênh đón.

"Ca ca xem, lại là con cóc lớn kìa!" Ngộ Không chỉ tay lên không trung, định vác Kim Cô Bổng xông lên ngay lập tức nhưng đã bị Đế Tôn ngăn lại.

"Không được làm loạn!

Đa Bảo Thiên Trận không được xem nhẹ, nếu mạo hiểm ra tay thì ngay cả Kim Cô Bổng cũng có thể bị nuốt vào trong đó!" Lời của Đế Tôn không phải là lời đồn đại dọa dẫm Ngộ Không, một khi bị mười mấy kiện pháp bảo trong đạo huyệt vây khốn thì Ngộ Không muốn rút Kim Cô Bổng ra cũng khó như lên trời.

"Hậu sinh to gan, ngay cả đạo trường của Thánh Mẫu cũng dám xông vào sao?" Trong đồng tử Đế Tôn lóe lên hai đạo kim quang, nhanh chóng xuyên thấu cơ thể con cóc lớn, phát hiện bên trong không hề có bản nguyên cổ ma hồn.

"Gọi chủ tử Kim Linh Thánh Mẫu của ngươi ra đây nói chuyện." Giọng Đế Tôn bình tĩnh, nhưng ngữ khí coi thường con cóc lớn đó cũng dễ dàng nhận ra được.

"Ngươi tưởng ngươi là cái thá gì?

Chủ nhân ta mà ngươi muốn gặp là gặp được sao?

Đúng là quá coi mình ra gì rồi!" Đế Tôn cười: "Về nói với bà ta, nếu không muốn bảo bối của cả ngọn núi này đều bị ta lấy sạch thì cứ

việc tiếp tục làm con rùa rụt đầu đi.” Nói đoạn, Đế Tôn không phí lời thêm một câu nào với con cóc lớn nữa, trực tiếp giải phóng thần khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh trong lòng bàn tay...

“Cái gì?” Con cóc khổng lồ đang bốc cháy ngọn lửa đỏ rực hoàn toàn ngây người, nằm mơ nó cũng không ngờ Đế Tôn trước mắt lại có bản lĩnh như vậy.

Chỉ thấy Đế Tôn bưng thần khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh trước mặt, sau đó lợi dụng công pháp Càn Khôn Như Ý Lệnh, điên cuồng thôn phệ từng kiện thiên địa linh bảo trong các đạo huyệt hư không xung quanh.

Trong chốc lát, toàn bộ pháp trận dưới tác dụng của Càn Khôn Như Ý Lệnh đã hoàn toàn sụp đổ, quy tắc trật tự vận hành khí tức của các pháp bảo vốn đang che chở lẫn nhau bị đại loạn, mỗi đạo huyệt phong ấn pháp bảo đều run rẩy không ngừng.

Thấy từng món linh bảo thượng cổ, tất cả vốn liếng của Hỏa Linh Thánh Mẫu đều bị Đế Tôn hút sạch vào thần khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh mà không có cách nào ngăn cản, con cóc lớn trước mắt rốt cuộc đã hoàn toàn hoảng loạn.

“Thật là quá quắt, dừng tay cho ta!” Con cóc lớn nổi giận, đột nhiên phun ra một ngụm lửa vô biên về phía trước!

Khí tức ngọn lửa mạnh mẽ như một con trường xà nuốt chửng mọi thứ, điên cuồng di chuyển, lao về vị trí của Đế Tôn.

Nhưng đạo hỏa xà đó chưa kịp áp sát Đế Tôn đã bị một chưởng giữa hư không đánh tan nát.

“Cóc nhỏ, sống bấy nhiêu năm mà trong lòng chẳng có chút tự lượng sức mình nào cả, dựa vào chút thực lực này mà cũng xứng làm loạn trước mặt bản tôn sao!” Đế Tôn không hề báo trước giải phóng

ra một luồng sát khí vô cùng lạnh lẽo, cũng không biết tại sao lại nhìn con cóc lớn này không thuận mắt đến vậy, căn bản không để lại thêm cơ hội nào cho đối phương, đột nhiên Hiên Viên Kiếm vào tay, thần thú Bạch Trạch dưới thân nâng đỡ cả người Đế Tôn, tốc độ thân pháp được nâng lên cực hạn, lập tức áp sát con cóc lớn.

"Trảm!" Đế Tôn vung một kiếm, phong mang lao thẳng tới đỉnh đầu con cóc lớn trước mặt.

"Kiếm khí thật mạnh!" Con cóc lớn vốn định dùng khả năng phòng ngự nhục thân cường đại để cứng đối cứng với một kiếm này, nhưng khi cảm nhận được uy áp giải phóng từ thần khí Hiên Viên Kiếm, nó đã quả đoạn từ bỏ ý định đó, đôi chân sau khổng lồ đột nhiên bộc phát ra một luồng cự lực, bắn cả cơ thể lên không trung.

"Chạy sao?

Phải xem xem ngươi có năng lực đó không đã!" Giữa những ngón tay của Đế Tôn, một đạo pháp trận khổng lồ vô cùng tinh xảo được vẽ ra, tựa như một chiếc mâm tròn xoay chuyển không ngừng trên mặt đất.

Nhanh chóng, chính giữa phù trận sinh ra một luồng lực thôn phệ to lớn, khóa chặt vào không gian phía trên tương ứng, sau khi bắt được dao động khí tức của con cóc lớn liền lập tức kéo cả cơ thể khổng lồ của nó đập mạnh xuống mặt đất.

"Ầm đùng!" Gã to xác giống như một quả bom thịt, không có chút đất phản kháng nào, lại bị kéo từ giữa hư không xuống, dính chặt lấy mặt đất, không thể động đậy thêm một phân.

"Ha ha ha, con cóc lớn này cao to như thế, vừa vặn bị phù chú trọng lực của ca ca ta khắc chế, muốn thoát ra thì không có khả năng nào đâu!

Cóc hôi, nhận mệnh đi!" Ngộ Không động tác rất lẹ làng, kéo theo Tử Yên bên cạnh, lập tức bắt đầu bận rộn.

Ban đầu, nha đầu Tử Yên không hiểu khỉ con muốn làm gì, đứng nhìn hắn loay hoay một hồi, cho đến khi thấy Ngộ Không nhanh chóng bắc xong nồi sắt và nhóm lửa, nàng mới lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

"Trời ạ, đừng nói với ta là huynh định cho cái gã to xác kia vào nồi nấu đấy nhé!" Ngộ Không cười quái dị: "Chứ sao?

Thịt béo tốt thế này, thật đáng tiếc cho mấy vạn năm đó, chắc là ăn thịt cóc lớn xong, tu vi của ta lại có thể tăng tiến vượt bậc!" Tử Yên không nhịn được nuốt nước miếng, tam quan dường như bị một loạt thao tác của Ngộ Không đảo lộn hoàn toàn, đâu biết rằng luận về khoản ăn uống, Ngộ Không còn kém Đế Tôn đang tung hoành sa trường trên hư không không chỉ một cấp bậc.

"Ha ha ha, thấy chưa con cóc hôi kia!

Ngộ Không đã chuẩn bị sẵn củi lửa và nồi sắt rồi, chắc ngươi cũng hiểu điểm đến tiếp theo của mình là ở đâu!" Con cóc lớn cười lạnh đầy vẻ khinh thường: "Để ta dạy cho gã ngông cuồng nhà ngươi một bài học trước, rồi sẽ đi xử lý con khỉ dại không biết trời cao đất dày kia, ta thấy cái nồi đó chuẩn bị làm mộ địa thượng hạng cho các ngươi thì đúng hơn!" Con cóc lớn đột nhiên bay lên không, sử dụng một phương thức vô cùng đặc biệt để thoát khỏi sự phong tỏa trói buộc dưới thân.

Cùng lúc đó, gia hỏa này đột nhiên xé mở hai vết nứt trên lưng, quái dị hoán phát ra hai đạo hư không song dực, từ xung quanh đôi cánh đang dang rộng đó liên tục phóng ra các loại hồng du dạng hạt, dưới sự chỉ dẫn khí tức của nó nhanh chóng tràn về phía Đế Tôn ở phía bên kia hư không.

“Tiên pháp - Ngũ Hành Linh Hỏa!” Đột nhiên, con cóc lớn há cái miệng rộng đỏ hỏm, điên cuồng phun ra ngọn lửa vô biên vô tận, châm cháy những hạt dạng dầu không đếm xuể kia trong tích tắc.

Chương 968

Trong sát na, Đế Tôn bị những giọt hồng du khóa chặt khí tức liền rơi vào giữa biển lửa vô tận, khói dầu đậm đặc bao trùm tất cả, nhanh chóng khiến cả Ngộ Không và Tử Yên ở phía dưới đều mất dấu Đế Tôn.

"Ha ha ha!

Đế Tôn không phải đều tự phụ bất phàm cao cao tại thượng sao?

Hôm nay ta sẽ luyện hóa luôn cả Phồn Thiên Diễm bản mệnh của ngươi, để chủ nhân ta làm chúa tể mới của sức mạnh thần ma trong Tam Giới!" Con cóc lớn cười cuồng ngạo không coi ai ra gì, bởi trong tầm mắt của nó, đường nét và khí tức của Đế Tôn đang nhanh chóng tan biến, bóng dáng của hắn từng chút một biến mất trong biển lửa vô tận.

"Cóc hôi, vốn dĩ ta đang suy nghĩ xem nên dùng gia vị gì để hầm đống thịt này, giờ thì hay rồi, có hồng du làm nước lèo, thật không lo thiếu thứ bỏ vào nồi." Đúng lúc đó, con cóc lớn đột nhiên cảm thấy sống lưng một trận lạnh lẽo, vừa quay người lại thì một dấu chân khổng lồ không hề báo trước đã dán chặt vào mặt nó, con cóc lớn bị luồng sức mạnh khủng bố khó lòng tưởng tượng nổi đạp mạnh xuống nồi dầu phía dưới.

"Đế Tôn!

Không thể nào!

Cư nhiên hào phát vô tổn?

Không ai có thể thoát khỏi sự trói buộc bằng hồng du của ta!

Bởi vì những dầu mỡ đó đều do bản nguyên sinh mệnh của ta

huyễn hóa ra!" Đế Tôn lại mang vẻ mặt cao lãnh nhìn xuống con cóc lớn phía dưới, lắc lắc ngón tay với nó.

"Cóc hôi, thứ ngươi không biết còn nhiều lắm, ta đã sớm nhắc nhở là bảo chủ nhân ngươi ra gặp ta, ngươi cứ thích thể hiện, vậy thì đừng trách ta xuống nồi không nương tình!" "Ngộ Không, giao cho đệ đó!" Giọng Đế Tôn vừa dứt, chữ Thiên phù nhanh chóng ngưng tụ, phù trận khổng lồ giữa hư không một lần nữa vận hành, tất cả hào quang đồng thời tập trung lên thân thể con cóc lớn ở giữa nồi sắt phía dưới, khiến nhục thân của nó không ngừng thu nhỏ lại, đồng thời bị cấm cố chặt chẽ trong nồi sắt, không thể loạn động thêm một phân.

Ngay sau đó, Đế Tôn triệu hoán đồ đằng Hỏa Thần trong cơ thể ra, ngọn lửa Cửu Lê tiên hỏa vô cùng cường đại nhanh chóng bùng cháy, chỉ trong vài phút đã bao vây hoàn toàn nồi sắt từ trong ra ngoài, con cóc lớn tới đây không còn bất kỳ cơ hội thoát thân nào nữa.

"Không, hai huynh đệ các người có sở thích kiểu này sao, xem ra tâm nguyện trong lòng không phải là khôi phục trật tự Tam Giới, mà là ăn hết mỹ thực Tam Giới thì có!" Đế Tôn lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: "Phải đó, đã lâu không ăn mỹ vị nhân gian, con cóc hôi này nếu tẩm ướp một phen thì thịt chắc là tươi ngon lắm!" Giọng Đế Tôn vừa dứt, vô số hoa hồn tiên mạt thượng cổ nhanh chóng hiện ra, cùng hòa vào trong chiếc nồi sắt đang cháy dữ dội phía dưới, bắt đầu lợi dụng hương thơm của những loài tiên hoa thượng cổ đó để cải thiện chất thịt tươi non.

Không bao lâu sau, ngay cả Tử Yên vốn mang vẻ mặt chê bai cũng cảm nhận được mùi thơm mỹ vị từ trong thịt của con cóc lớn, không nhịn được mà âm thầm nuốt nước miếng.

"Trời ạ, hai người đúng là biết hưởng thụ nha, có những loại kỳ hoa thượng cổ này làm gia vị thì thịt cóc lớn chắc là mỹ thực đỉnh cấp

độc nhất vô nhị trong Tam Giới!" Đế Tôn đắc ý cười cười: "Đó là đương nhiên, đám ngự trù của lão hoàng đế nhân gian tuyệt đối không thể làm ra được mỹ thực tươi ngon thế này đâu, nha đầu Tử Yên, hôm nay nàng có phúc rồi." Ngay khi giọng Đế Tôn vừa dứt, một đạo khí tức nữ tử vô cùng sâm lãnh đột nhiên xuất hiện, khí diễm sát lục khủng bố trong tích tắc bao trùm cả hư không, theo sự xuất hiện của người này, khí tức vốn đang xao động của Đa Bảo Thiên Trận cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, vô số loại thiên địa linh bảo đồng thời hội tụ bên cạnh nàng, xoay quanh giao thoa, không ngừng phát ra những tiếng ong ong như vật nuôi gặp được chủ nhân vậy.

"Đế Tôn, giết sủng vật của ta, dù ngươi có mười cái mạng cũng không đủ đền, ngoan ngoãn thụ tử đi!" Hỏa Linh Thánh Mẫu không nói nhảm nhiều, giữa lúc phất tay, đủ loại thiên địa linh bảo không ngừng đánh ra.

Đế Tôn không hề sợ hãi, tiếp tục thi triển thần khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, khiến những linh bảo xung quanh không thể làm gì được trước kiện Đế khí này.

"Quên báo cho ngươi, ta lấy ra Đại Việt Càn Khôn Đỉnh là để nhắm vào Đa Bảo Thiên Trận, nếu muốn dựa vào mấy pháp bảo này để áp chế ta, thì khuyên ngươi sớm dập tắt ý niệm đó đi, căn bản không có bất kỳ cơ hội nào đâu." Hỏa Linh Thánh Mẫu không chút e dè, đột nhiên đưa tay chỉ vào hư không, một đạo âm thanh thiền xướng viễn cổ khủng bố oanh nhiên bạo phát, nơi tận cùng vân đỉnh, một đạo cự chung khổng lồ lấp lánh ánh kim quang chậm rãi hiện ra.

"Trời ạ!

Thượng cổ thần khí Đông Hoàng Chung!

Không ngờ kiện thần khí này lại nắm trong tay Hỏa Linh Thánh Mẫu." Thanh âm của Cửu Thiên Huyền Nữ nhanh chóng hiện lên

trong não hải Đế Tôn.

Thông qua cuộc trò chuyện với Hình Thiên đại thần, Đế Tôn đã nắm rõ hết thảy đặc điểm của Đông Hoàng Chung.

Thần khí này không chỉ có lực phòng ngự kinh người, mà còn sở hữu hiệu quả phong ấn cực mạnh, một khi bị khóa định, nhục thân sẽ bị cấm cố hoàn toàn.

"Đế Tôn, không phải tự phụ Tam Giới vô địch sao?

Ta ngược lại muốn xem hôm nay ngươi có thể chống đỡ được sức mạnh của thượng cổ thần khí hay không!" Đông Hoàng Chung dưới sự thúc động của Hỏa Linh Thánh Mẫu không ngừng bành trướng, nhanh chóng khóa định khí tức bản thể của Đế Tôn.

Đúng lúc này, Hình Thiên đại thần đột nhiên thoát ly khỏi Tu Di Giới, hiện thân bên cạnh Đế Tôn.

"Chủ nhân, ách...

đột nhiên thay đổi cách xưng hô, ta thật sự có chút không quen nha." Đế Tôn cũng vẻ mặt ngơ ngác nhìn về phía Hình Thiên không đầu bên cạnh: "Ngươi ra rồi?" "Hắc hắc, tự nhiên là giúp ngài giải quyết chút phiền phức Đông Hoàng Chung này!

Nói về sự ràng buộc với Đông Hoàng Chung, ta có lẽ đã biết từ mười vạn năm trước rồi!

Cái thứ này cứ giao cho ta, ngài toàn lực đi trấn áp Hỏa Linh Thánh Mẫu đi.

Chỉ cần bắt được con mụ thối tha kia, toàn bộ thiên địa linh bảo ở đây đều là chiến lợi phẩm." Phải nói rằng, Hình Thiên thật sự biết cách khích lệ, vừa nghe vậy, dục vọng chiến đấu sục sôi của Đế Tôn lập tức bùng nổ, tay cầm Hiên Viên Kiếm cưỡi trên thần thú Bạch Trạch một lần nữa đằng không, trực diện lao về phía bản thể Hỏa

Linh Thánh Mẫu.

"Thần Ma Khiếu Thiên Trảm!" Đế Tôn nộ hống một tiếng, Hiên Viên Kiếm trong tay trảm ra một đạo kiếm mang khủng bố dài tới mấy trăm trượng, kiếm khí chân chính có thể xưng là diệt thế nhất kích trong nháy mắt bộc phát, khiến Hỏa Linh Thánh Mẫu không còn sức chống đỡ.

Chương 969

"Đông Hoàng Chung, hộ thể!" Hỏa Linh Thánh Mẫu nhanh chóng niết quyết, nhưng ngay khoảnh khắc trước khi Đông Hoàng Chung bay về phía bản thể, chiến phủ trong tay Hình Thiên đại thần đã sinh sinh đánh bay cự chung khổng lồ ra ngoài.

Như vậy, Hỏa Linh Thánh Mẫu không còn bất kỳ thủ đoạn hộ pháp cường đại nào có thể chống đỡ được một kiếm kia, nhục thân bị Đế Tôn chém vỡ vụn.

Theo đó, trong cơ thể nàng bộc phát ra nguồn cổ ma hồn bản nguyên thất giai không ngừng tuôn ra.

Bản nguyên nồng đậm phóng thích, một lần nữa ngưng tụ giữa hư không, huyễn hóa ra hình thái linh hồn thể của Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Ma diễm cuồng bạo khiến tư sắc yểu điệu vốn có của nàng thêm vài phần cuồng loạn, chỉnh thể linh hồn hoàn toàn hiện ra dáng vẻ thị huyết xám đen.

"Đế Tôn!

Giết sủng vật của ta, hủy nhục thân ta, nhất mạch Khâu Minh Sơn ta với ngươi không đội trời chung!" Đế Tôn hừ lạnh cười nhạt: "Cái loại hàng sắc này, dù sư tôn sư tổ của ngươi giáng lâm, Đế Tôn ta có gì phải sợ?" Dứt lời, Đế Tôn trực tiếp phóng Hiên Viên Kiếm trong tay ra, kiếm mang khủng bố khóa định khí tức ma hồn của đối phương trong chớp mắt.

Cùng lúc đó, Đế Tôn giống như dự đoán được phương vị hành động của đối phương, đi trước một bước chiếm lấy vị trí, lăng không tung ra một cước thật mạnh, dẫm thẳng lên thân thể ma hồn của Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Ma hồn Thánh Mẫu vô lực chống trả, oanh nhiên va đập vào bề mặt sơn thể Khâu Minh Sơn.

Không còn cách nào khác, khoảng cách thực lực cứng giữa hai bên quá rõ ràng, căn bản không thể dùng sức mạnh bên ngoài để bù đắp.

Sau khi đắc thủ, Đế Tôn không chút do dự, lập tức hiện thân trước mặt ma hồn, một bàn tay hung hãn áp lên đỉnh đầu đối phương.

Ngay sau đó, bản thể ma hồn nhanh chóng thu nhỏ rồi tan biến, bị Đế Tôn hoàn toàn thôn phệ vào trong Phần Thiên Diễm.

Như vậy, Đế Tôn rốt cuộc tuyên cáo thu hoạch được đạo cổ ma hồn bản nguyên thất giai thứ bảy, cách hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ bảy chỉ còn lại hai bước cuối cùng.

Sau khi thành công, hắn nhanh chóng tiến về phía linh hồn Hỏa Linh Thánh Mẫu đang tan biến, nhưng nàng đột nhiên lộ ra một nụ cười thảm khốc dữ tợn.

"Đế Tôn, ngươi tưởng đã gần tới thắng lợi rồi sao?

Sai lầm!

Có lẽ mục đích cuối cùng ngươi hằng theo đuổi chính là bắt đầu cho một bức màn âm mưu lớn hơn!

Lẽ nào ngươi chưa từng cân nhắc một vấn đề sao?

Với cường độ nhục thân của ngươi, liệu có thực sự chứa đựng được Phần Thiên Diễm khi tiến hóa đến trình độ đại viên mãn cuối cùng không?

Một khi bước đi của ngươi mất kiểm soát, khi đó ngươi sẽ là đại ma đầu lớn nhất Tam Giới!

Đó là túc mệnh mà ngươi vĩnh viễn không thể trốn tránh!

Giống như năm đó chọc thủng Cửu Trọng Thiên, mở ra kỷ nguyên

Thần Ma vậy, đừng hòng đóng vai cứu thế chủ nữa, ngươi mới là nguồn gốc tội ác gây loạn Tam Giới triệt đầu triệt đuôi!" Những âm thanh như vậy vốn dĩ không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến nội tâm Đế Tôn, nhưng không hiểu vì sao, khi nghe thấy lời cuối cùng trước khi tịch diệt của Hỏa Linh Thánh Mẫu, Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể hắn lại xao động vài phần không báo trước.

"A hắc, Đế Tôn ta từ trước đến nay không tin vào vận mệnh, ta chỉ tin vào thực lực của mình!

Ta đã dám thôn phệ cường hóa Phần Thiên Diễm, tự nhiên có đủ nắm chắc trấn áp nó, các lộ thần ma các ngươi đều phải thần phục dưới chân bản tôn!" Ùng ục...

Trong chiếc nồi lớn đang sôi sùng sục tỏa ra mùi thịt thơm nồng nàn mê người.

Ba người Đế Tôn và Ngộ Không lúc này đang ăn một cách thỏa mãn.

Kẻ thê thảm nhất chính là con đại cóc đã biến thành thịt trong nồi, ước chừng làm quỷ nó cũng sẽ khóc đến tỉnh lại.

Bởi trong các thượng cổ linh chủng, có lẽ đây là đứa chết không có tôn nghiêm nhất.

Đế Tôn không chỉ ăn ngon uống tốt, còn không quên chia phần cho các tiểu bạn hữu, thần thú Bạch Trạch là một trong số đó, nhưng cái bụng của tên này thật sự quá lớn, khiến ba người Ngộ Không cũng phải kinh hãi.

May mà con đại cóc kia kích thước đủ lớn, nếu không với sự xuất hiện của kẻ háu ăn Bạch Trạch, chưa biết chừng ba người Đế Tôn có thể ăn no hay không lại là một vấn đề.

Tất nhiên, Đế Tôn cũng không quên Cửu Thiên Huyền Nữ và Hình

Thiên, những người đã góp sức trong trận chiến.

Điều ngượng ngùng là Hình Thiên không có đầu, nên cũng không có chỗ mà ăn.

Chương 970

Vì lý do này mà bị Ngộ Không và Tử Yên một phen cười nhạo.

Tuy nhiên Hình Thiên dường như không có ý tức giận, lúc này toàn bộ tâm trí của hắn đều đặt trên kiện thượng cổ thần khí Đông Hoàng Chung bên cạnh.

Sau khi chém giết Hỏa Linh Thánh Mẫu thành công, trên toàn bộ Khâu Minh Sơn, hàng trăm hàng ngàn đạo pháp bảo đều trở thành chiến lợi phẩm của Đế Tôn, tự nhiên bao gồm cả kiện thượng cổ thần khí Đông Hoàng Chung này.

"Này Hình Thiên đại thần, kể cho ta nghe câu chuyện của ngươi được không?

Lúc trước không phải ngươi nói, ngươi và Đông Hoàng Chung mười vạn năm trước có sự ràng buộc sâu sắc sao, rốt cuộc là chuyện gì thế?" Tử Yên chớp mắt mở lời, thực tế đây cũng là nội dung mà Ngộ Không và Đế Tôn muốn nghe.

Hình Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Chuyện này kể ra thì dài, mười vạn năm trước, lần đầu ta thấy Đông Hoàng Chung, vốn muốn chiếm làm của riêng, nhưng trên thân nó sở hữu một đạo phong ấn thập phần cường đại, dù là ta ở thời kỳ đỉnh cao năm đó cũng vô năng vi lực, trong đạo phong ấn đó uẩn tàng một loại sức mạnh khó có thể tưởng tượng, có thể điên đảo cả Tam Giới!

Chỉ là khi đó ta còn trẻ, không suy nghĩ nhiều về vấn đề này, thấy không có cách nào chinh phục kiện thần khí này nên đã rời đi.

Nhưng lần này, khi ta tiếp xúc với Đông Hoàng Chung, ta phát hiện luồng sức mạnh khủng bố trong phong ấn năm xưa đã biến mất không còn tăm hơi." Nghe Hình Thiên nói vậy, Đế Tôn lập tức hứng

thú.

"Vậy theo tiền bối suy đoán, sức mạnh trong đạo phong ấn đó rốt cuộc đã đi đâu?" Hình Thiên cũng bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta cũng không rõ, nhưng điều duy nhất ta có thể xác định là luồng sức mạnh kia tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ biến mất, chỉ là nó ẩn giấu dưới một hình thức khác ở nơi không ai biết mà thôi." Ngộ Không trừng lớn đôi mắt: "Nói như vậy, một số vùng đất không rõ tiềm tàng trong Tam Giới vốn dĩ mang ý nghĩa có sự tồn tại hung hiểm lớn hơn!" "Tất nhiên rồi, thiên địa rộng lớn biết bao, Tam Giới mênh mông cũng tiềm tàng quá nhiều truyền thừa sức mạnh cường đại mà ta chưa phát hiện ra, cái gọi là lạc thú của tu hành chính là nằm ở đó, không ngừng khám phá, không ngừng chinh phục, không ngừng thăng tiến." Đế Tôn tán đồng gật gật đầu: "Các hạ nói không sai, nhưng rốt cuộc đây là một loại giải thích như thế nào?" "Hắc hắc, bản đại thần ta năm đó trước khi chứng đạo cũng đã phạm phải một vài sai lầm, các ngươi có tin không?" Không hiểu vì sao, Đế Tôn đột nhiên ngửi thấy một loại mùi vị đáng khinh trong khẩu khí của Hình Thiên, cũng chỉ biết bất đắc dĩ nhún vai, không còn dục vọng tiếp tục truy vấn nữa.

Một bữa cơm no say, phải thừa nhận rằng tinh hoa thiên địa linh khí uẩn tàng trong cơ thể con đại cóc kia vô cùng nồng đậm.

Sau một bữa no nê, thần thú Bạch Trạch, Ngộ Không cùng Tử Yên cả ba đều có sự gia tăng nền tảng đáng kể, duy chỉ có Đế Tôn đang tu luyện ở trạng thái gần như đỉnh phong là không có sự thăng tiến thực lực quá rõ ràng, dù vậy, có thể ăn no một bữa, Đế Tôn cũng đã cảm thấy khá mãn nguyện rồi.

Rất nhanh, Đế Tôn liền phóng thích thần khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh ra hình thái hoàn chỉnh, một hơi thu sạch toàn bộ thiên địa linh bảo trên Khâu Minh Sơn vào trong Càn Khôn Đỉnh, trở thành chiến lợi phẩm tư hữu.

Còn về ngọn núi tráng lệ này, Đế Tôn không định phá hoại nó.

"Lão đại, Đông Hoàng Chung xử trí thế nào, nếu ta muốn mang nó đi thì không phải là chuyện dễ dàng nha!" Ngộ Không cẩn thận quan sát Đông Hoàng Chung nửa ngày, đây không phải là một bảo bối có thể thu phóng tự nhiên, vốn dĩ nó rất to lớn, theo lời Hình Thiên, bản mệnh khí hồn của pháp bảo đã hoàn toàn biến mất cùng với sự mất tích vô cớ của phong ấn sức mạnh năm đó.

Cũng chính vì thế, không có khí hồn, Đông Hoàng Chung không có cách nào tự ý thay đổi hình thái.

Nhưng nếu cứ thế từ bỏ kiện thượng cổ thần khí này, mỗi người trong đoàn đội Đế Tôn đều cảm thấy không đành lòng.

"Ta kiến nghị, hãy bỏ bảo bối này vào Tu Di Giới, sau này nhất định sẽ có việc dùng đến!" Lời của Hình Thiên lập tức nhắc nhở Đế Tôn, hắn không chút do dự, trực tiếp vung tay lớn, thu Đông Hoàng Chung vào trong Tu Di Giới.

"Ha ha, đại công cáo thành, trận chiến này thành quả của ta có thể nói là vô cùng phong hậu, tương đương với việc kế thừa hết gia sản của Hỏa Linh Thánh Mẫu rồi, nhưng ca ca, đệ thấy huynh có vẻ không được vui cho lắm." Ngộ Không gãi đầu hỏi ngược lại Đế Tôn, chẳng biết thiên địa này có mấy ai được như Ngộ Không vô tâm vô tính như vậy.

"Ta chỉ đang suy nghĩ về những lời Hỏa Linh Thánh Mẫu nói trước khi tịch diệt, cùng với sự tịch diệt của nàng, ta cũng mất đi manh mối tiếp theo, hiện tại ta không tìm thấy hai đạo cổ ma hồn thất giai cuối cùng, ngay cả hai đạo kinh văn còn lại ở đâu cũng không rõ.

Tuy rằng một lộ đi tới đều thuận buồm xuôi gió, nhưng dường như mọi nhịp độ đều bị đứt đoạn tại Khâu Minh Sơn rồi, quả thực khiến người ta đau đầu." Tử Yên lại nhướng mày nảy ra một kế:

“Nếu đã như vậy, Đế Tôn các hạ, hay là trước tiên đi cùng ta đến Tây Ngưu Hạ Châu, giúp ta hoàn thành việc đó đi!” Đế Tôn suy tính một hồi cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành nghiêm nghị gật đầu.

“Dù sao sớm muộn gì cũng phải làm, vậy lập tức đưa ta đi gặp người cần cứu đi.” Gương mặt Tử Yên viết đầy sự kích động, dường như nàng đã mong đợi ngày này từ rất lâu.

Đế Tôn dứt khoát nhường thần thú Bạch Trạch cho nha đầu này, còn hắn và Ngộ Không thì bay theo sau, chỉ mất ba canh giờ đã từ Khâu Minh Sơn đến được khu vực Tây Ngưu Hạ Châu.

Điều khiến Đế Tôn không ngờ tới là, một thời gian ngắn trước đây Tây Ngưu Hạ Châu vừa mới trải qua một biến cố, vốn là một khung cảnh tường hòa, nhưng lần này khi nhóm ba người Đế Tôn giáng lâm lần nữa, khắp nơi trong khu vực đều tràn ngập sương mù ma khí vô cùng nồng đậm.

Ngay cả những người dân sinh sống ở đây, từng người một trông trạng thái tinh thần cũng đại biến.

“Sao lại thế này?

Yêu ma chi khí thật nặng nề, lẽ nào đạo cổ ma hồn thất giai cuối cùng đang ẩn giấu ở nơi này?” Ngộ Không hiển nhiên có chút xúc động, nhưng chỉ dựa vào cảm giác cũng không thể khẳng định được.

“Không vội, chỉ cần có manh mối, ta có thể tiếp tục tra cứu!” “Tử Yên, người bạn đó của ngươi hiện giờ ở đâu?

Tại sao lại bị tù cấm ở nơi này?” Đế Tôn mở lời hỏi thăm một phen.

“Không giấu gì các hạ, người bạn đó của ta thực chất là một vị tăng nhân, năm đó phụng mệnh truyền đạo ở Tây Ngưu Hạ Châu, nhưng bị một luồng sức mạnh đặc biệt phong ấn trong Cửu Tiết Sơn.

Trước khi chìm vào giấc ngủ từng dặn dò ta, nếu ngày nào đó trong Tây Ngưu Hạ Châu xuất hiện 'nhất tăng nhất đạo, nhất ma nhất thánh', thì đó chính là ngày phá phong thức tỉnh tại Cửu Tiết Sơn, ta chỉ cần đến Cửu Tiết Sơn trước lúc đó, giúp hóa giải phong ấn ngoại vi là được." "Nhất tăng nhất đạo, nhất ma nhất thánh!

Có chút ý tứ..." Đế Tôn nở nụ cười nửa miệng gật đầu, đồng thời lúc này cũng quét tầm mắt ra xung quanh để tìm kiếm nguồn gốc của những luồng ma khí này.

"Nếu ta đoán không lầm, cái gọi là 'nhất ma' chắc chính là kẻ chủ mưu gây ra những luồng ma khí này." Vừa dứt lời, Đế Tôn đột nhiên nghe thấy từ nơi xa cách đó mấy chục dặm xuất hiện một tràng ma âm vang dội.

Chương 971

Theo luồng âm thanh bức cận, thần thú Bạch Trạch cũng phát ra phản hồi cực kỳ nôn nóng.

"Tiểu gia hỏa, đưa ta đến vị trí nguồn âm thanh đó!" Đế Tôn vừa dứt lời, Bạch Trạch thuận thế đằng không, chở Đế Tôn lao nhanh về hướng nguồn thanh âm, Ngộ Không và Tử Yên vội vàng theo sau.

"Cứu mạng với, yêu quái!

Yêu quái đến rồi!" Dân chúng trong thành trấn tan tác chạy trốn, ma khí yêu quái màu đen vô tận không ngừng bành trướng, từng chút một chà đạp tàn phá mọi ngóc ngách của thành trấn.

Khi Đế Tôn được thần thú Bạch Trạch chở tới trước làn khói đen khổng lồ, yêu ma kia dường như cũng cảm tri được dao động khí tức cường đại phát ra từ thân thể Đế Tôn, vội vàng dừng bước, đối thị với hắn.

"Con người?

Ngay cả đường của ta mà cũng dám cản, không muốn sống nữa sao?" "Câu này ta hỏi mới đúng, ngươi rốt cuộc là ai?

Tây Ngưu Hạ Châu loại địa phương này không phải yêu ma quỷ quái nào cũng dám hoành hành, nhưng ngươi lại có thể ngưng tụ ra ma khí nặng nề như vậy, chắc hẳn cũng không phải phàm tục." "A hắc, nếu đã muốn biết câu trả lời, vậy ta sẽ tác thành cho ngươi, mạng của kẻ tò mò sẽ không thọ đâu!" Ma nguyên màu đen vừa dứt lời liền lập tức ra tay với Đế Tôn.

Những dao động lực lượng kinh khủng không ngừng bộc phát, những đám mây đen lớn nhanh chóng bao phủ lấy đỉnh đầu Đế Tôn.

Lần này, Đế Tôn cũng không cần phải nương tay, dù sao thường dân xung quanh đã chạy sạch, hắn có thể hoàn toàn buông lỏng tay chân.

Chỉ trong nháy mắt, Đế Tôn giơ cao Hiên Viên Kiếm, uy áp kiếm khí cuồn cuộn tung hoành, tiếng long ngâm cái thế không ngừng vang vọng, một kiếm lăng không trảm xuống, kiếm mang vàng rực sinh sinh khóa chặt lên bản thể khí diễm đen ngòm kia.

Đối phương rõ ràng bị một kiếm của Đế Tôn đánh cho bị thương không nhẹ, sau khi phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, tất cả khí tức đen kịt điên cuồng thôn phệ về một điểm trung tâm, sau đó luồng sáng đen kịt hiện ra đồ đằng Khổng Tước khổng lồ.

"Trời ạ, Minh Vương Thánh Tôn đã bị hắc hóa!" Cửu Thiên Huyền Nữ và Hình Thiên sau khi nhìn thấy bóng hình đó đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

"Minh Vương Thánh Tôn là quái quỷ gì?" Sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ nghiêm trọng nói: "Nếu xét về vai vế, tên này chắc hẳn là nguyên tổ Khổng Tước Đại Minh Vương, chỉ là không biết vì sao ngay cả biểu tượng thần thánh này cũng có thể bị hắc hóa, nói cách khác, rốt cuộc là tín niệm ma đạo như thế nào mới có thể khiến hắn sa đọa!" Thực lực của Đế Tôn đương nhiên sẽ không e sợ Minh Vương Thánh Tôn bị hắc hóa trước mặt, nhưng đúng như Cửu Thiên Huyền Nữ nói, lý do khiến hắn hắc hóa mới là nguyên nhân thực sự đáng để cả Tam Giới phải kiêng dè.

Dù thế nào đi nữa, lúc này việc Đế Tôn cần làm nhất là chinh phục tên này trước đã.

Oanh long long!!

Trong sát na, Đế Tôn một lần nữa thi triển phong ấn áo nghĩa mạnh nhất hiện nay: Bát Hoang Thần Ma Cấm, sinh sinh cấm cố Minh

Vương Thánh Tôn đã bị ma hóa tại chỗ.

Mất đi khả năng hành động, Minh Vương Thánh Tôn phẫn nộ gào thét, nhưng rất nhanh phát hiện ra đạo phong ấn trước mắt này căn bản không thể xé rách.

Cùng lúc đó, thần khí Hiên Viên Kiếm của Đế Tôn một lần nữa hướng về phía thương thiên, phù văn Thiên tự cường đại phối hợp với sức mạnh Hiên Viên Kiếm không ngừng trút xuống trung tâm trận pháp Bát Hoang Thần Ma Cấm nhắm vào cái gã to xác kia.

"Hống!!" Tiếng gào thét đau đớn không ngừng truyền ra, mắt thấy tên Minh Vương Thánh Tôn ma hóa này sắp không còn đường thoát, đúng lúc đó nơi tận cùng thiên không, một đạo kim quang đột nhiên xuất hiện.

Từ hướng Tây, Cửu Liên Thánh Tôn giáng lâm, đột nhiên một đạo chỉ quang đánh vào bề mặt Thiên tự phù của Đế Tôn, sinh sinh cắt đứt một đạo sức mạnh chí cường vốn đủ để tiêu diệt đối phương.

"Thật là vô lý, tên này ngay cả sức mạnh của bản tôn cũng dám ngăn trở!" Cửu Liên Thánh Tôn lại tỏ ra vô cùng cung kính với Đế Tôn, trước tiên chắp tay với Đế Tôn khẽ gật đầu, niệm một câu Phật hiệu, sau đó vẻ mặt thành kính nhìn Đế Tôn.

"Các hạ có điều không biết, thân phận Minh Vương Thánh Tôn vô cùng đặc biệt, không biết vì lý do gì đột nhiên ma hóa, nếu các hạ trực tiếp ra tay xóa sổ, e rằng cả khí vận Tam Giới đều sẽ bị thay đổi triệt để vì sự vẫn lạc của hắn.

Bởi vì hiện tại là giai đoạn kỷ nguyên Thần Ma mở ra lần nữa, quy luật Thiên Đạo vốn bình tĩnh của Tam Giới cũng bắt đầu xuất hiện xao động, bất kỳ yếu tố nào có thể thay đổi khí vận đều có khả năng gây ra ảnh hưởng vô cùng sâu sắc đến Tam Giới.

Do đó hiện tại, ta không thể chém chết hắn, chỉ có thể tạm thời phong ấn sức mạnh của hắn lại.” Đế Tôn suy nghĩ kỹ lời của Cửu Liên Thánh Tôn, cũng chỉ đành khẽ gật đầu, sau đó phóng thích Đại Việt Càn Khôn Đỉnh, trấn áp Minh Vương Thánh Tôn vốn đã không còn sức phản kháng vào trong thần khí.

“Nhất ma nhất thánh!

Nhất tăng nhất đạo...

Hiện tại xem ra chỉ có cái gọi là 'nhất đạo' là chưa xuất hiện thôi!” Ngộ không như suy tư điều gì xoa xoa cằm, nhắc nhở một tiếng, nhưng ngay khi vừa dứt lời, trong Đại Việt Càn Khôn Đỉnh đột nhiên xuất hiện một đạo minh văn vàng rực rỡ.

“Mau nhìn!

Minh văn đó chẳng phải là quyển thứ hai trong ba bộ kinh cổ bị thất lạc của Tây Thiên sao!” Đế Tôn không chút do dự ra tay, thu toàn bộ đạo minh văn vàng rực rỡ hoàn chỉnh vào trong thế giới linh hồn của mình, cũng đúng lúc đó hướng Cửu Tiết Sơn bộc phát ra kim quang vô cùng rực rỡ, Tử Yên lập tức xao động, bởi trong đạo kim quang đó, nàng cảm nhận được khí tức của người bạn kia.

“Ngay bây giờ!

Các hạ xin hãy lập tức ra tay, đi cùng ta cứu người bạn đó của ta ra!” Đế Tôn nghiêm nghị gật đầu, lập tức đằng không, bay nhanh về phía Cửu Tiết Sơn, nhưng càng đến gần Cửu Tiết Sơn, trong lòng Đế Tôn càng có một loại cảm xúc đặc biệt xao động.

Chương 972

Dường như tổng cảm thấy, chuyến đi này có chút không đúng lắm, kim quang khủng bố phóng ra từ Cửu Tiết Sơn càng giống như một tín hiệu nguy hiểm!

Cửu Kiếp Sơn là một khu vực núi non vô cùng đặc biệt trong Tam Giới.

Nơi đây cũng tích tụ tinh hoa thiên địa linh khí suốt mấy chục vạn năm ngưng tụ thành sơn phong, nhưng dù nhìn từ góc độ nào cũng thấy nó giống như một cái lồng giam khổng lồ lấy trời làm nắp lấy đất làm đáy.

Quan trọng hơn, Đế Tôn rất nhanh quan sát được, bốn phương tám hướng xung quanh Cửu Kiếp Sơn đều bao phủ bởi khí tức phong ấn trận pháp vô cùng cường đại.

"Trời ạ!

Ca ca, khí tức ở đây kỳ quái quá, rốt cuộc là loại tồn tại cường đại nào có thể bị trấn áp bởi trận pháp phong ấn cấp bậc thượng cổ cấm kỵ như thế này!" Lời của Ngộ Không nhanh chóng nhận được sự đồng cảm từ Đế Tôn.

Đại lão này cũng nghiêm mặt gật gật đầu: "Nói không sai, cường độ phong ấn trận pháp như thế này, e là dùng để phong ấn Siưu Ma Quân cũng đủ rồi." Cũng chính vì có suy nghĩ này, Đế Tôn mới càng thêm tò mò về lập trường của Tử Yên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, kẻ bị trấn áp trong Cửu Kiếp Sơn chính là người bạn mà Tử Yên nói tới, vậy Tử Yên rốt cuộc có thân phận gì?

Lại có thể tiếp xúc với tồn tại khủng bố bị phong ấn trong sơn thể này!

Hai người họ rốt cuộc có liên hệ như thế nào?

Tất cả những nghi vấn này dường như chỉ có thể đợi sau khi phong ấn được giải trừ mới có được đáp án.

Đế Tôn không ra tay ngăn cản, mặc cho Tử Yên đi trước một bước xông lên hư không, bắt đầu thử tiếp xúc với sức mạnh phong ấn cường đại xung quanh Cửu Kiếp Sơn.

Cùng lúc đó, hai đạo thần hồn của Hình Thiên và Cửu Thiên Huyền Nữ cũng lần lượt huyễn hóa ra, đứng bên cạnh Đế Tôn, cùng hắn ngước nhìn lên hư không quan sát cảnh tượng này.

Chỉ thấy đôi tay của Tử Yên liên tục chuyển động, các loại công pháp cường đại không ngừng xuất hiện trong tay nàng, tư thái thuần thục đó cũng minh chứng từ một phía cho nền tảng thâm hậu của nha đầu Tử Yên này, e là so với Ngộ Không cũng không hề kém cạnh.

"Nha đầu này nền tảng công pháp thật sắc sảo!

Chẳng lẽ xuất thân từ mạch tiên môn đạo thống nào đó sao?" Hình Thiên càng nhìn càng kinh hãi, không nhịn được mở lời hỏi Đế Tôn bên cạnh, nhưng đáp án Đế Tôn đưa ra cũng có chút bất đắc dĩ.

"Lời này thật sự nhắc nhở ta, từ khi nha đầu này xuất hiện bên cạnh ta cũng đã một thời gian rồi, vậy mà ta chưa từng cân nhắc đến vấn đề này." Oanh long long!

Chớp mắt một cái, khoảng nửa canh giờ trôi qua, Tử Yên liên tục đánh ra mười mấy đạo công pháp đỉnh cấp truyền thừa từ thượng cổ, ngưng tụ ra một luồng thần lực phá phong vô cùng cường đại, từ giữa không trung ngưng tụ ra một đạo quang ảnh thần kiếm khổng lồ hội tụ từ thất sắc quang mang, oanh nhiên chém xuống đỉnh Cửu Kiếp

Sơn.

Lực rung chấn kịch liệt khuếch tán ra xung quanh, nhưng rất nhanh, từ bốn hướng trên đỉnh Cửu Kiếp Sơn đồng thời hội tụ lại một đạo tiên quang, hợp thành một quầng sáng hình bán cầu rực rỡ, sức mạnh phong ấn cường đại đối đầu trực diện với đạo thất thải kiếm mang kia.

Hai bên giằng co hồi lâu, Tử Yên đã mướt mồ hôi hột, thân thể cũng bắt đầu run rẩy liên tục.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một kiếm này đã tiêu tốn phần lớn tiên lực, nếu cứ tiếp tục giằng co như thế này, tin rằng không lâu sau Tử Yên sẽ hoàn toàn kiệt sức.

Nhìn cục diện trước mắt, nếu nha đầu này giữa chừng từ bỏ, thì toàn bộ quá trình phá phong sẽ công cốc!

Thậm chí bản thể còn có khả năng bị luồng lực phản chấn cường đại kia làm cho trọng thương.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghiêng đầu nhìn Đế Tôn: "Chủ nhân, e là đến lúc anh hùng cứu mỹ nhân rồi, nha đầu đó sắp không kiên trì nổi nữa." Đế Tôn cười khổ lắc đầu, một bước đạp thiên, chỉ thấy một đạo lưu quang đáp xuống bên cạnh Tử Yên, nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay của mình lên vai nàng.

Tức khắc, Tử Yên cảm nhận được luồng tiên lực sắp cạn kiệt như con suối nhỏ nay được hòa mình vào đại dương mênh mông, cảm giác thư thái vô cùng.

Tiên lực vô cùng tận cuồn cuộn chảy khắp kinh mạch toàn thân, nhanh chóng bù đắp đủ số tiên lực đã suy kiệt.

Cùng lúc đó, Đế Tôn chậm rãi giơ bàn tay còn lại lên, thần khí Hiên Viên Kiếm lăng không chém xuống, phong mang kiếm khí cường

đại vô cùng vượt xa đạo kiếm mang của Tử Yên gấp nhiều lần.

Chỉ mới chạm mặt, Đế Tôn đã đánh vào bốn đạo quang mang phong ấn trên đỉnh Cửu Kiếp Sơn tạo thành những vết nứt vỡ.

Theo sự can thiệp liên tục của sức mạnh cường đại từ Đế Tôn, toàn bộ bốn phía Cửu Kiếp Sơn bắt đầu rung chuyển không ngừng, hiển nhiên ngay cả toàn bộ sức mạnh phong ấn của ngọn núi này cũng không chịu nổi uy lực phá hủy nghiền nát hết thảy của Đế Tôn.

"Ha ha, ta biết ngay mà, một khi ca ca tự mình ra tay, phong ấn dù mạnh đến đâu cũng sẽ không chịu nổi một kích." Hình Thiên không nhịn được giơ ngón tay cái về phía Ngộ Không: "Hầu tử lão đệ, bản sự cổ vũ của ngươi, Tam Giới dám xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất." "Hắc hắc!

Hình Thiên lão ca quá khen rồi!" Hầu tử suy cho cùng vẫn là kẻ thành thật, không hề nghe ra ý trêu chọc của Hình Thiên.

Dù sao ôm được cái đùi vững chắc như Đế Tôn, một đường đi tới Ngộ Không có ăn có uống, tài nguyên lấy không hết, lại không phải tốn sức làm việc nặng, e là công việc béo bở này trong Tam Giới cũng chỉ có Ngộ Không là độc nhất vô nhị.

Chương 973

Đang lúc mọi người tưởng rằng sắp thành công đến nơi, thì bốn đạo quang mang phong ấn trên màn chắn hộ vệ trung tâm đột nhiên tách rời ra, huyễn hóa giữa hư không thành bốn đồ đằng thượng cổ ác thú vô cùng hung tợn!!

"Trời ạ, ta thấy rồi, nó huyễn hóa ra bốn con ma thú đồ đằng!

Phải là loại phong ấn cường đại đến mức nào mới có thể chứa đựng được lực lượng kinh khủng như thế này, kẻ trong núi rốt cuộc là ai mà phải chịu luồng phong ấn khủng bố này!" Cửu Thiên Huyền Nữ đưa ra hai câu hỏi liên tiếp, hỏi đến mức Hình Thiên và Ngộ Không đều á khẩu không trả lời được.

Cùng lúc đó, thần thú Bạch Trạch vốn đang ở trạng thái quan sát bên cạnh mọi người, sau khi phát ra một tiếng lệnh liền đằng không tới bên cạnh Đế Tôn, một lần nữa hợp thể tác chiến với hắn.

"Hống hống, xem ra ta đã đánh giá thấp đạo lực lượng phong ấn này rồi, các ngươi lui ra trước, giao cho ta." Tử Yên cũng hiểu rằng, loại rung chuyển trước mắt không phải thứ nàng có thể chống lại, liền lập tức rút khỏi trung tâm chiến trường, giao lại mọi thứ ở đây cho Đế Tôn.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy đôi ngón tay Đế Tôn liên động, phóng thích ra hai đại thần khí Đại Việt Càn Khôn Đỉnh và Đông Hoàng Chung, đồng thời tay cầm bản mệnh thần khí Hiên Viên Kiếm, muốn lấy sức một người đồng thời tác chiến với bốn đại thượng cổ ác thú đồ đằng.

Bốn sắc thái Tím, Trắng, Kim, Xanh của ma thú đồ đằng lần lượt va chạm cùng ba kiện thần khí của Đế Tôn và bản thể của hắn.

Những luồng tiên quang cường đại vô cùng không ngừng phát ra những cú sốc rung chấn phá hủy hết thảy, sinh sinh tàn phá hoàn toàn mọi đất đá cỏ cây trong vòng trăm dặm xung quanh Cửu Kiếp Sơn!

Dưới sự trấn áp của loại sức mạnh cấp bậc này, Đế Tôn vẫn dựa vào Thần Nông Lệnh mà không hề hấn gì, giữ vững tư thế chiến đấu đỉnh cao.

"Thiên ạ, không ngờ ca ca giờ đây đã trưởng thành đến mức này, không cần nhờ đến sức mạnh của Phần Thiên Diễm mà có thể đồng thời đối kháng với bốn đại thượng cổ ma thú đồ đằng, thật sự quá không thể tin nổi!" Đôi khi, không phải Ngộ Không cố tình làm kẻ nịnh nọt, thực sự là năng lực của ca ca quá kinh người, mỗi lần Ngộ Không khen ngợi đều là sự sùng bái xuất phát từ tận đáy lòng.

"Mấy con súc sinh, chịu chết đi!!" Đế Tôn lăng không nộ hống, đột nhiên triệu hoán ba đạo thần khí đỉnh cấp tới trước mặt, ngay sau đó mười mấy đạo thượng cổ tiên ba lần lượt bao phủ xung quanh các kiện thần khí đỉnh cấp, lao về phía vị trí của bốn đại ma thú Tím, Trắng, Kim, Xanh.

Oanh long long!

Lại một đợt tấn công nghiền nát vô cùng mạnh mẽ!

Bốn đại thượng cổ ma thú đồ đằng đều bị sức mạnh tiên hoa cuồng bạo dẫn bạo làm cho chấn thương, hình thái đồ đằng của từng con bắt đầu nhanh chóng trở nên mờ nhạt.

"Bây giờ, có thể kết thúc trò chơi rồi!" Đế Tôn vừa dứt lời, rốt cuộc cũng bắt đầu dẫn động bản nguyên Phần Thiên Diễm trong cơ thể, luồng sức mạnh Thần Ma cuồn cuộn hội tụ vào trong quang nhận của Hiên Viên Kiếm, trong sát na, kiếm mang thần khí bành trướng gấp mười lần, treo lơ lửng trên đỉnh Cửu Kiếp Sơn.

“Ta ngược lại muốn xem, lần này mấy tên các ngươi có thể chống đỡ được diệt thế nhất kiếm của ta không!” Oanh long long!!

Kiếm mang cuối cùng cũng giáng mạnh xuống đỉnh Cửu Kiếp Sơn, nghiền nát toàn bộ sức mạnh phong ấn, còn khiến ngọn núi Cửu Kiếp Sơn hùng vĩ tuấn tú bị sinh sinh xẻ làm đôi, từ giữa chấn vỡ thành hai phần.

“Thiên ạ, Đế Tôn các hạ thực sự thần uy cái thế, nếu không có ngài ở đây, chỉ dựa vào sức mạnh của ta, e là mười người như ta cũng khó ngăn được sức mạnh phong ấn của bốn đại ma thú!” Tử Yên kích động đến cực điểm, lúc này trong mắt nàng, Đế Tôn hiện lên vô cùng vĩ ngạn cao lớn, giống như ân nhân đã ban cho nàng mạng sống lần thứ hai vậy.

Cuối cùng, mọi sự ồn ào đều nhanh chóng lắng xuống theo nhát kiếm diệt thế của Đế Tôn, phía dưới đám người xem như Cửu Thiên Huyền Nữ cũng đều khóa chặt tầm mắt vào trong ngọn núi bị xẻ đôi kia, muốn xem rõ kẻ bị phong ấn trong núi rốt cuộc là phương thần thánh nào.

Rất nhanh, hai bóng người đằng không hiện ra trước mặt mọi người, nhất tăng nhất ma, một đen một trắng!

Càng kinh ngạc hơn là hai gã này sở hữu khuôn mặt giống hệt nhau, đều là dáng vẻ của một trung niên nam tử với đôi lông mày sắc như dao khắc.

Chỉ là khí chất trên người vị tăng nhân kia vô cùng bình hòa, còn gã ma giả khoác trường bào đen kia thì trên người cuộn trào khí diễm sát lục vô cùng mãnh liệt, giống như một cái thế ma quân, ánh mắt sắc lẹm, khí độ lôi đình.

“Di!

Nhìn kìa, trên tay vị hòa thượng kia cầm một cuốn kinh văn vàng, hình như có chút cổ quái!" Hỏa nhãn kim tinh của Ngộ Không lần này lại phát huy tác dụng siêu nhiên, liếc mắt một cái liền nhận ra quyển kinh thư trên tay hòa thượng kia cư nhiên sở hữu khí tức vô cùng nồng đậm của Phật môn Tây Thiên.

"Khí tức cổ xưa này... trời ạ, chẳng lẽ đó là bản chân kinh thứ ba bị thất lạc của Phật môn Tây Thiên sao?" Vẻ mặt Hình Thiên đầy chấn hãi, ngay cả hắn cũng đã nhận ra nội dung này, làm sao có thể thoát khỏi tầm mắt bắt trọn của Đế Tôn?

Sau khi hoàn thành việc cứu rỗi cho hai người này, Đế Tôn thuận thế đáp xuống đất, vẻ mặt bình tĩnh đối thị với hai kẻ trước mặt.

"A Di Đà Phật, cảm tạ Đế Tôn các hạ đã ra tay tương cứu, ngũ bách niên kiếp số đến hôm nay tổng kết thúc rồi." Đế Tôn cũng lười hàn huyên với gã này, dùng lời lẽ lạnh lùng mở lời, trực tiếp dẫn câu chuyện vào quyển kinh văn trong lòng đối phương.

"Các hạ không cần nói nhiều, ta biết trong lòng ngươi nghĩ gì, suy đoán của ngươi không sai, quyển kinh văn trong tay ta chính là bộ thứ ba mà Phật Tổ thác phó đi tìm, cũng là bộ quan trọng nhất." Nghe vậy, đôi lông mày của Đế Tôn lập tức nhíu lại.

"Ngươi đã bị tù cấm ở nơi này năm trăm năm, vậy quyển kinh thư đó lấy ở đâu ra?" Vị đại tăng trước mắt vẫn giữ vẻ mặt bình hòa, một tay dựng trước ngực cung kính thi lễ với Đế Tôn.

"Tự nhiên cũng là từ năm trăm năm trước, nó đã đi theo ta thoát ly khỏi Linh Sơn thánh địa đó.

Đế Tôn các hạ không cần truy vấn tiền nhân hậu quả, hãy trả lời ta một câu hỏi trước, có lẽ tất cả mâu thuẫn đều sẽ được hóa giải." "Cám hỏi các hạ, thế gian này, cái gì là ma, cái gì là phi ma?" Đế Tôn không cần suy nghĩ liền trả lời: "Kẻ thân thiện nhân nghĩa là phi ma,

kẻ rời xa nhân tính là ma!" "A ha ha, đúng mà cũng không đúng..." Vị đại tăng đột nhiên trở nên cuồng vọng, biểu cảm trên mặt không còn sự trang trọng như trước, đột nhiên vung tay áo dài trước mặt Đế Tôn, ba đạo thi thể lạnh lẽo xuất hiện trước mặt mọi người.

Chương 974

“Ta lấy nhân độ chúng sinh, chúng sinh lại lấy oán hận đáp lại ta!

Tam Giới rộng lớn, lại không có chỗ cho ta dung thân.” “Nếu Tam Giới thực sự có người nhân nghĩa, ba người này có lẽ đã không chết.” Gương mặt Đế Tôn không lộ ra chút vui buồn nào, nhưng ánh mắt hắn từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm vào vị đại tăng trước mắt, trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn nhìn thấy trong ánh mắt đối phương một vệt khổ sở, một vệt bất đắc dĩ và một vệt tuyệt vọng chân chính!

Đó là sự tuyệt vọng hoàn toàn đối với chúng sinh không còn giữ lấy bất kỳ ý niệm nhân nghĩa nào nữa.

Cùng lúc đó, đường nét của vị đại tăng trước mắt đang nhanh chóng tan biến, còn hồn thể bị ma hóa đứng bên cạnh từ đầu đến cuối không hề nhúc nhích thì bắt đầu trở nên cuồng thịnh không ngừng.

“Không ổn, gã này có lai lịch vô cùng kinh người, chủ nhân tốt nhất hãy mau chóng trấn áp hắn, nếu không e rằng sẽ xảy ra biến số.

Ta không thể nhìn thấu được khí vận Tam Giới trên người hắn, sự tồn tại của hắn có thể là một trận đại kiếp nạn!” Nhưng Đế Tôn vẫn không vội vàng ra tay ngay lập tức, mà vẫn ở trạng thái quan sát.

Trong lúc Đế Tôn đang mải suy nghĩ, vị đại tăng trước mắt một lần nữa lên tiếng.

“Đế Tôn các hạ, người duy nhất trong Tam Giới mà ta bội phục, tại sao không suy nghĩ kỹ xem, vì sao kinh văn đã thất lạc năm trăm năm, đến nay mới giao nhiệm vụ này lên người ngài?

Nếu không thể hoàn thành một lời thác phó như vậy, thì những kiếp nạn xảy ra tiếp theo trong Tam Giới dường như đều trở thành

kiếp nạn chỉ thuộc về một mình ngài!" "Kẻ cao cao tại thượng vĩnh viễn cao cao tại thượng, vĩnh viễn thần thánh không thể xâm phạm như vậy, hết thảy ô uế trên thế gian dường như cũng chỉ chuyển từ một con ma này sang một con ma khác mà thôi.

Đã như vậy, bản tính là ma thì chú định một đời thành ma, việc gì phải độ hóa nữa?" "Ta vốn đã bị nhốt trong mê cục này mấy vạn năm, nay gặp được các hạ cũng coi như công đức viên mãn!

Lần sau gặp lại, có lẽ ta sẽ trở thành đối thủ của ngài, nhưng nếu thế gian thực sự có một người có thể chiến thắng ta, ta hy vọng đó là ngài!" Sau khi nói xong những lời cuối cùng, hồn thể của vị đại tăng hoàn toàn biến mất, toàn bộ tinh hoa hồn lực đều chuyển dịch sang hình thể ma đạo có khuôn mặt giống hệt đứng bên cạnh.

Điều thực sự khiến Đế Tôn trải qua một cuộc chấn hưng linh hồn chính là những lời gã này vừa thốt ra.

Nếu theo cách giải mã ẩn dụ trong lời của vị đại tăng, toàn bộ nhiệm vụ này căn bản là một cái cục do Tây Thiên đặt ra cho Đế Tôn, khiến hắn phải gánh vác xiềng xích nặng nề dưới danh hiệu cứu thế chủ.

Cùng lúc đó, khi toàn bộ khí tức linh hồn hoàn toàn hợp nhất vào ma thân kia, gã này rơi vào trạng thái trầm thụy trong chốc lát, thoát thai thành ma thai, xung quanh tự hành huyễn hóa ra một cái kén khổng lồ, bên trong phong ấn hách nhiên chính là đạo bản nguyên cổ ma hồn thất giai thứ tám mà Đế Tôn luôn truy tìm bấy lâu.

"Chưa bàn đến bộ lý luận của ngươi có thực sự giá trị hay không.

Chỉ riêng thân phận kẻ bị cổ ma hồn thất giai bản nguyên phụ thể, ta đã chú định phải có một trận chiến với ngươi rồi." Lời của Đế Tôn không nghi ngờ gì đã thể hiện rõ lập trường của mình.

Nhưng hắn cũng không thèm đánh lén, hắn nhận thấy rõ ràng gã này lúc này đang khôi phục nguyên khí, dù sao cũng đã bị phong ấn trong Cửu Kiếp Sơn suốt năm trăm năm, lại vừa mới bắt đầu ngưng tụ ma hồn, thực sự cần một khoảng thời gian để khôi phục trạng thái ban đầu.

"Ha ha, có thể đối mặt với kẻ mạnh như vậy mà vẫn vững như Thái Sơn, cho đối phương đủ cơ hội khôi phục nguyên khí, e là hạng hung khâm, khí độ và đảm lược này trong Tam Giới cũng chỉ có một mình Đế Tôn mà thôi." Hình Thiên không nhịn được mở lời tán thán.

Lúc mới tiếp xúc với Đế Tôn, hắn chỉ cảm thấy Đế Tôn là kẻ gặp may, có được truyền thừa đủ mạnh nên mới có thân phận và địa vị như ngày hôm nay.

Nhưng càng giao thiệp sâu sắc với người này, Hình Thiên càng nhận ra Đế Tôn có được địa vị như hiện tại thực sự không phải là ngẫu nhiên.

Khí độ hung khâm của gã này đã đạt tới mức có thể bao quát toàn bộ Tam Giới rồi, ngay cả kẻ cao cao tại thượng như Phật Tổ cũng chưa chắc đã đè bẹp được khí phách như thế này của Đế Tôn.

Tóm lại, nhân vật như Đế Tôn xứng đáng để toàn bộ Tam Giới phải ngưỡng mộ.

Cuối cùng, một tăng một ma dưới sự chứng kiến chung của nhóm người Đế Tôn đã hoàn mỹ hợp nhất!

Hai đạo linh hồn lực cường đại vô cùng dung làm một thể, phóng thích ra luồng ma diễm trùng thiên vô cùng cường hoành.

Hắc bào hắc phát, gã này giống như một cái thế ma quân giáng lâm vậy, không cần thêm bất kỳ hành động nào cũng có thể thể hiện hoàn hảo khí trường của một đại ma chân chính.

Cùng với việc cổ ma hồn bản nguyên thất giai dung hợp với sinh mệnh lực của mình, ma khí bản thể mà gã tỏa ra sở hữu bản năng thôn phệ sinh mệnh lực vô cùng mạnh mẽ.

Xung quanh vị trí gã đang đứng, tất cả cỏ cây trong nháy mắt đều héo tàn, bị rút cạn mọi dao động sinh mệnh lực, các loại thiên địa linh khí bản nguyên cũng giống như nhận được lời triệu hoán của bản mệnh mà điên cuồng ùa vào cơ thể gã.

"Khí tức hung sát thật đáng sợ, hèn chi vừa rồi Hình Thiên đại lão cứ khăng khăng nói gã này có thể là một trận kiếp nạn, giờ thì ta tin rồi." "Không, trận kiếp nạn vừa rồi, ngay khi gã quyết định làm đối thủ của Đế Tôn, kiếp nạn đó e là không còn tồn tại nữa." Sau khi Hình Thiên nói ra lời này, cả người hắn đem lại cho người ta cảm giác như là nịnh nọt số hai của Đế Tôn vậy, ngay cả Ngộ Không đứng bên cạnh nãy giờ không lên tiếng cũng không nhịn được mà chậm rãi ngoảnh đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Hình Thiên hồi lâu.

"Hắc hắc!

Xem ra bát cơm của ta có thể tìm được người kế thừa rồi, ví như ngày nào đó lão Tôn ta ở đây chán rồi muốn rời đi, hoàn toàn có thể tìm Hình Thiên đại thần kế thừa bát cơm của ta, tiếp tục ôm đùi ca ca ta, biết đâu có ngày ca ca ta vui vẻ sẽ ban cho ngươi một cái đầu mới cũng nên!

Ha ha ha!!" Ngộ Không và Hình Thiên đùa giỡn nhau như vậy, nhưng Tử Yên đứng cách đó không xa thì một chút cũng không vui nổi.

Nha đầu này kể từ khi một tăng một ma trước mặt bắt đầu hợp thể, biểu cảm của nàng vẫn luôn kỳ quái, vẻ mặt mê đắm Đế Tôn trước đó đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một biểu cảm vô cùng

khó xử.

Chương 975

Cuối cùng, khi đại ma nhân cường đại trước mặt một lần nữa mở choàng mắt, quyển kinh văn vàng rực rỡ vốn đang phóng thích ánh sáng trên tay gã đột nhiên biến thành màu đen một cách quỷ dị.

"Từ hôm nay trở đi, ta không còn là vị tăng nhân mang lòng nhân nghĩa đó nữa, bản tôn hóa danh Nghịch Nhân, tại đây thề rằng, nhất định sẽ tận dụng mọi khả năng của mình để bóc trần hết thảy sự ngụy thiện và hư giả của Tam Giới!

Ta muốn chúng sinh Tam Giới được sống trong một thế giới thuần tịnh và thấu suốt, xóa bỏ mọi tín ngưỡng mê muội trên đời này!

Đế Tôn các hạ, người duy nhất trong Tam Giới mà ta kính trọng vì tâm hồn thuần khiết, liệu có nguyện ý đồng hành cùng ta không?" Đế Tôn cười lạnh lùng: "Bản tôn thành ma cũng được, thành nhân cũng xong, đều nằm trong một niệm của ta, không ai có thể cưỡng ép ta, tương tự ta cũng không cần bất kỳ ai giúp đỡ, nếu hôm nay ngươi đã chấp ý muốn ngự trị sức mạnh do đạo cổ ma hồn bản nguyên này ban cho, thì chỉ có thể làm kẻ thù của ta mà thôi." Đại ma mặt nghiêm trọng gật gật đầu, dù không nhận được câu trả lời khẳng định từ Đế Tôn nhưng hắn vẫn giữ thái độ tôn kính tuyệt đối với Đế Tôn.

Hắn nhìn sâu vào Đế Tôn một cái, đột nhiên đằng không, nhẹ nhàng lật mở một đạo hắc sắc kinh văn trên tay, khí tức ma đạo cuồng bạo xung quanh càng trở nên mạnh mẽ.

"Đạo bất đồng bất tương vi mưu, đã như vậy, ta chỉ có thể đánh một trận cho sướng tay vậy." Nghịch Nhân dứt lời, từ hư không nhẹ nhàng giơ tay phải lên, luồng khí tức thôn phệ đen ngòm cường đại bắt đầu bao phủ phía sau, ngọn núi Cửu Kiếp Sơn vốn bị Đế Tôn

chém vỡ nay những tảng đá rơi rụng đang điên cuồng ngưng tụ lại, chỉ trong khoảnh khắc đã được Nghịch Nhân dùng sức mạnh ma đạo vô cùng mạnh mẽ tái cấu trúc hoàn toàn.

Chỉ là lần này, toàn bộ ngọn núi Cửu Kiếp Sơn đồ sộ không hề nằm im tại chỗ, mà bị Nghịch Nhân cưỡng ép ràng buộc với khí tức bản thể của Đế Tôn, lao thẳng về phía đỉnh đầu Đế Tôn mà trút xuống.

"Trời ạ, tên này điên rồi sao?

Dư nhiên lại dùng cả ngọn núi Cửu Kiếp Sơn để đập ca ca ta!" Ngộ Không hoàn toàn bị làm cho ngơ ngác, hắn thực sự muốn giúp Đế Tôn một tay, nhưng hắn hiểu rõ cấp bậc chiến đấu đỉnh cao này, xông lên như vậy chỉ có nước làm vướng chân vướng tay.

Cửu Thiên Tiên Nữ và Hình Thiên hai người họ hiện nay về bản chất là phó nhân của Đế Tôn, khi chưa có mệnh lệnh của chủ nhân thì không có tư cách tự ý hành động.

Duy chỉ có thần thú Bạch Trạch thủy chung không rời bỏ Đế Tôn là không chịu bất kỳ hạn chế nào, đột nhiên đằng không hiện ra dưới thân Đế Tôn, khiến hắn có được năng lực phi thiên độn địa mọi lúc mọi nơi, không còn bị ràng buộc bởi khoảng cách giữa trời và đất nữa.

Có được sự hỗ trợ kép từ thần thú Bạch Trạch và thần khí Hiên Viên Kiếm, Đế Tôn dù phải đối mặt với ngọn núi Cửu Kiếp Sơn đang oanh nhiên đập xuống đầu cũng không hề sợ hãi.

Hắn lăng không phát ra một tiếng nộ hống, phong mang thần khí Hiên Viên Kiếm cường đại vô cùng oanh nhiên bạo phát.

Lần này, toàn bộ thể tích khổng lồ của Cửu Kiếp Sơn đều bị luồng ma diễm cuồn cuộn bao phủ, không đơn thuần chỉ là sơn thể

trút xuống như trước, mà mỗi một tảng đá khổng lồ của sơn thể đều giống như mang theo một luồng khí diễm ma đạo vô cùng mạnh mẽ, bao phủ đỉnh đầu Đế Tôn với tư thế cuồng bạo tồi khô lạp hủ.

"Vô dụng thôi, chỉ với phương thức tấn công phiến diện này, cả đời này ngươi cũng đừng hòng làm lung lay được bản tôn dù chỉ một phân." Đế Tôn vừa dứt lời, ánh kim quang cường đại trên người nhanh chóng lóe sáng, khí tức Thần Nông Lệnh mênh mông như biển cả nhanh chóng bảo hộ hoàn toàn bản thể Đế Tôn.

"Thần Nông Bất Diệt!" Đế Tôn hét lớn một tiếng, đạo công pháp thứ ba của Thần Nông Lệnh hiện ra hoàn mỹ, đủ loại phù văn vàng rực rỡ phức tạp phóng ra một đạo kết giới phòng hộ vô cùng kiên cố trên bản thể Đế Tôn.

Cùng lúc đó, Đông Hoàng Chung với kích thước khổng lồ lăng không nện xuống, sinh sinh một lần nữa đánh cho ngọn núi khổng lồ vỡ vụn thành phấn bột.

"Đừng có chơi mấy trò tiểu xảo này trước mặt ta, ta có thể xẻ núi một lần thì tự nhiên có thể xẻ lần thứ hai, nếu thực sự muốn chứng minh giá trị của mình, hãy dùng sức mạnh độc thuộc về mình để kháng cự lại ta." Một đạo kiếm mang uy lực kinh người chém thẳng xuống, lần này Đế Tôn không còn giữ lại chút tư thái nương tay nào nữa, trực tiếp trước mặt mọi người chém toàn bộ Cửu Kiếp Sơn trước mặt thành hư vô.

Năng lực tấn công khủng bố một lần nữa trấn hãi tất cả những người có mặt, cũng khiến đại ma Nghịch Nhân trước mặt liên tục gật đầu.

"Ha ha ha, không hổ là Đế Tôn các hạ đỉnh thiên lập địa, cái thế vô song, ngay cả ta cũng không thể trong một kích mà chém nát hoàn toàn toàn bộ Cửu Kiếp Sơn!

Nếu năm đó ta có được nền tảng như vậy thì cũng chẳng đến mức tiêu tốn năm trăm năm quang âm một cách vô ích trong đó." "Bớt nói nhảm đi, trận đối đầu này mới chỉ vừa bắt đầu thôi, có bản lĩnh thì cứ giở ra đi, bản tôn sẽ đón tiếp hết." Đế Tôn quả không hổ danh Đế Tôn, ngay cả việc ra vẻ cũng bằng khẩu khí nhẹ nhàng như không, càng khiến đối phương không có cách nào đối phó.

Không ngờ đúng lúc đó, từ không trung xa xôi, vị Cửu Liên Thánh Tôn từng lộ diện trước đó lại một lần nữa xuất hiện.

"Đế Tôn các hạ, xin dừng tay!!

Người này là tội đồ của Phật môn Tây Thổ chúng ta, hãy để ta mang hắn về Tây Thiên thẩm phán!" "Mẹ kiếp, lại là cái gã thích khoe mẽ này sao?

Lại định tới tranh công à?" Lần này, ngay cả Ngộ Không cũng có chút không nhìn nổi, hắn vẫn còn nhớ rõ năm đó khi Đế Tôn trấn áp ba anh em Sư Đà Lĩnh, đã chẳng nể mặt Phật môn Tây Thổ chút nào.

Lần này, một gã Cửu Liên Thánh Tôn lại vác cái danh hào Phật môn Tây Thổ ra để đòi người, Đế Tôn tự nhiên sẽ không để hắn được như ý nguyện.

"Bớt nói nhảm đi, từ bao giờ mà Phật môn Tây Thổ có gan hết lần này đến lần khác can thiệp vào chuyện của bản tôn thế?

Ta thấy ta nên dành thời gian tới gặp Như Lai đàm luận một chút rồi.

Trận chiến hôm nay chỉ có ta và hai người đó mới có thể xen vào, kẻ nào dám mạo muội can thiệp tức là kẻ địch của bản tôn." Lời nói của Đế Tôn vang dội khắp trường không, nhất thời bao phủ lấy toàn bộ rìa chiến trường, khiến Cửu Liên Thánh Tôn trước mặt cũng không dám hé răng.

“Đế Tôn, ta thấy người không nhìn rõ vị trí chính là ngươi mới đúng!

Đừng tưởng rằng Phật Tổ nể mặt thì ngươi có thể cưỡi lên đầu lên cổ tất cả mọi người trong Tam Giới được!” “Ha ha ha, Đế Tôn các hạ, bây giờ đã nhìn rõ bộ mặt của mấy kẻ đạo mạo ngạn nhiên này chưa?

Nếu các hạ không tiện ra tay, vậy ta nguyện làm thay.” Không đợi Đế Tôn phát nộ, đích thân ra tay trừng trị gã này, Nghịch Nhân trước mặt đã nhanh chân ra tay trước, lợi dụng đạo hắc sắc kinh văn trên tay, nhanh chóng ấp ủ ra một đạo minh văn bảo châu lấp lánh hắc quang.

Chương 976

Tốc độ của đạo bảo châu đó nhanh đến mức vượt qua giới hạn quan sát của mắt thường mọi người, chỉ trong nháy mắt đã bị Nghịch Nhân đánh thẳng vào mi tâm của Cửu Liên Thánh Tôn.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Nghịch Nhân cư nhiên khiến Cửu Liên Thánh Tôn ngay trước mặt mọi người bước vào hắc hóa, bộ dạng vốn bảo tướng trang nghiêm nay trên người ma khí cuộn trào, phát ra những tiếng hô hoán kịch liệt.

Không kiên trì được bao lâu, con ngươi của gã đã bốc lên ngọn lửa huyết hồng vô tận, đột nhiên bước lên không trung, điên cuồng ra tay nhắm vào vị trí Đế Tôn đang đứng phía dưới chiến trường.

Nguyên lai đại ma dùng thủ đoạn khống chế linh hồn để đạt được mục đích gọi là tịnh hóa linh hồn, thực chất là nhắm vào những kẻ truyền đạo này, khiến họ mất đi tín ngưỡng, sa đọa thành ma chân chính.

Thủ đoạn như vậy, Đế Tôn tự nhiên sẽ không dung túng cho nó hoành hành, nhưng trước khi ra tay trấn áp Nghịch Nhân, Đế Tôn thực sự không ngại thuận tiện trấn áp luôn cả cái gã Cửu Liên Thánh Tôn không biết trời cao đất dày này.

"Thôi được, ta nhận ân tình này.

Kẻ dám khiêu khích bản tôn như vậy, trong toàn bộ Tam Giới chắc ngươi là kẻ đầu tiên!" Không nói nhiều, Đế Tôn trực tiếp phóng thích thần khí Hiên Viên Kiếm, giáng xuống một đòn khủng bố hướng về phía Cửu Liên Thánh Tôn đã hoàn toàn ma hóa trước mặt.

Trong lúc mông lung, giữa lòng bàn tay Đế Tôn huyễn hóa ra một đạo thượng cổ tiên hoa mang tên Tịnh Thế Phật Liên, bản thể của nó

cháy rực sắc đỏ nóng bỏng, cùng với tinh hoa thiên địa có thể tiêu trừ mọi đau khổ và ma chướng đó, tất cả đánh thẳng vào cơ thể Cửu Liên Thánh Tôn đang điên cuồng ma hóa.

Bản nguyên sinh mệnh lực cường đại cùng với đạo bảo châu ma nhân vừa rót vào cơ thể đều nhanh chóng tan chảy!

Đế Tôn một mặt giữ vững lập trường của mình, tịnh hóa hết ma tính trên người gã này!

Đồng thời, cũng vì những lời nói láo xược vừa rồi của gã mà thực hiện hình phạt áp chế sinh mệnh lực đối với gã.

Chỉ trong khoảnh khắc, đóa tiên hoa Phật liên rực rỡ oanh nhiên nổ tung, thôn phệ hoàn mỹ toàn bộ sinh mệnh lực của kẻ ma hóa trước mặt này, trực tiếp đánh gã tan biến thành hư không ngay tại chỗ.

"Oa ha ha ha, đã nhớ đời chưa, mặc kệ là mạch tồn tại nào trong Tam Giới, dám đối đầu với ca ca Đế Tôn của ta thì chỉ có một kết cục thôi, đó là vẫn lạc!" "Ngộ Không nói đúng lắm!" Cửu Thiên Huyền Nữ đứng bên cạnh, vẻ mặt bất đắc dĩ liếc nhìn cặp bài trùng cổ vũ này một cái, cười khổ liên tục lắc đầu.

"Xem ra chủ nhân thực sự có một loại ma lực, có thể khiến những người bên cạnh an phận ôm đùi, bát cơm sắt số một Tam Giới phi đoàn đội Đế Tôn thì không ai khác." "Đế Tôn các hạ, không biết cảm giác của ngài khi chém chết Cửu Liên Thánh Ma trước mặt này như thế nào?" Đối mặt với nghi vấn đột ngột của Nghịch Nhân, Đế Tôn cũng chỉ cười lạnh một tiếng: "Phật và Ma vốn chỉ khác nhau trong một niệm mà thôi, sở dĩ hắn có thể bị đạo bảo châu vừa rồi ma hóa là vì bản tâm của hắn chưa đạt tới cảnh giới thuần túy tuyệt đối.

Trong Phật môn Tây Thổ tuyệt đối có những vị Thánh Tôn chân chính đắc đạo, có thể đạt tới mức bản tâm không chút tì vết, những người như vậy khi đối mặt với thủ đoạn vừa rồi nhất định có thể an

nhiên tự tại.

Nói cách khác, gã đó sở dĩ có kết cục như vậy, bị ma hóa thành công cũng là do tu vi không đủ, chẳng trách được ai khác.

Nhưng đừng tưởng rằng ta đích thân chém chết một vị Phật đã bước vào ma đạo mà có thể khiến ta tán đồng lập trường của ngươi.

Vẫn câu nói đó, hôm nay ngươi và ta chỉ có thể làm kẻ thù của nhau." Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tôn không thèm phí lời thêm nữa, trực tiếp phóng thích đạo thống Hỏa Thần cường đại, Hỏa Thần đồ đằng bản tôn giáng lâm, ngọn lửa hừng hực vô biên vô tận từ các hướng đồng thời ập về phía bản thể Nghịch Nhân.

Bởi vì gã vốn mang thân ma, do đó điều động đồ đằng thần nguyên trong cơ thể để trấn áp thường sẽ mang lại tác dụng rõ rệt hơn.

Quả nhiên, sự thật chứng minh phán đoán và lối đánh công pháp của Đế Tôn đã đi đúng hướng!

Lửa Chân Hỏa Cửu Ly cuồn cuộn dục vọng thôn phệ, chỉ trong nháy mắt đã đem lại áp lực cực lớn cho ma thể Nghịch Nhân trước mặt.

"Ngay bây giờ!

Bát Hoang Thần Ma Cấm!" Đế Tôn nhắm chuẩn thời cơ ra tay hoàn mỹ, đột nhiên phát ra một tiếng nộ hống, một lần nữa phóng thích phong ấn áo nghĩa mạnh nhất có thể tung ra hiện nay, phong ấn đồ đằng Thần Ma cấm kỵ từ các hướng nhanh chóng ngưng tụ, dưới hình thái một trận pháp hoàn mỹ, khóa chặt bản thể ma nhân vào giữa trung tâm trận pháp.

"Hỏng bét, Đế Tôn các hạ thực sự quá mạnh, cứ đánh tiếp thế này e là không có chút cơ hội nào..." Mắt thấy Đế Tôn nắm chắc phần thắng, Tử Yên người vẫn luôn có cảm xúc dị thường dường như có

hành động tiếp theo!!

Tử Yên theo thói quen phóng thích ra hai đạo pháp bảo hộ thân.

Một đạo là Tử Kim Nhuyễn Vị Giáp, đạo còn lại chính là Khổng Tước Hợp Hoan Linh!

Khí tức của cả hai kiện pháp bảo đều vô cùng cường đại, ở phía bên kia chiến trường, hai vị đại thần Cửu Thiên Huyền Nữ và Hình Thiên ngay lập tức phát hiện ra điều bất thường, bởi vì hai người họ với tư cách là thần nguyên thủ hộ bản thể của Đế Tôn, đã nhanh chóng cảm tri được nha đầu Tử Yên cư nhiên lại khóa chặt khí tức lên người Đế Tôn, chứ không phải là để hỗ trợ tác chiến.

"Hừ hừ, ta biết ngay nha đầu này lai lịch không đơn giản mà, xem ra suy đoán của ta không sai, vốn dĩ từ đầu đến cuối luôn có ý đồ với chủ tử của ta." "Dù cho tên Đế Tôn này là hậu bối của ta, nhưng hiện tại dù sao cũng là chủ nhân của ta, không ai có thể đánh lén trước mặt ta đâu!

Đừng tưởng quan hệ bạn bè trước đó mà có thể muốn làm gì thì làm trước mặt ta." Lời của Hình Thiên không hề giả chút nào, thực tế ngay từ lần đầu tiếp xúc với Tử Yên, hắn đã luôn đề phòng con nha đầu lai lịch bí ẩn đầy quái dị này.

Hình Thiên vốn tính tình nóng nảy, ngược lại Cửu Thiên Huyền Nữ đứng bên cạnh có lẽ cùng là phụ nữ nên liếc mắt một cái liền nhận ra sự dao động cảm xúc vô cùng phức tạp trong lòng Tử Yên, vội vàng tiến lên ngăn cản tư thái cuồng phóng đang múa tay múa chân của Hình Thiên.

"Cái gã này, căn bản không cần phải căng thẳng như vậy, nha đầu đó chắc hẳn không có địch ý quá lớn với chủ nhân đâu, chắc là có nỗi khổ tâm khó nói, ta chi bằng cứ cho nàng một cơ hội giải thích." Tuy nhiên lần này mọi người đều không ngờ tới, Tử Yên đột nhiên siết

chặt đôi nắm đấm, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng thêm vài phần.

"Ta không cần giải thích bất cứ chuyện gì!

Chương 977

Bạn của ta, ta tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn hắn chết trước mặt mình, Đế Tôn các hạ, lần này ta đành phải đắc tội vậy!" Tử Yên vừa dứt lời, hai đạo pháp bảo hộ thân trên người đồng thời bộc phát ra ánh kim quang vô cùng rực rỡ!

Một đạo minh văn vàng thượng cổ vô cùng tinh vi đặc biệt bắt đầu lóe sáng trên người Tử Yên.

Trong sát na, toàn bộ chiến trường bừng sáng hơn trước gấp vô số lần, luồng ánh sáng ấy thậm chí còn rực rỡ hơn cả liệt dương trên cửu thiên.

"...

Vạn Cổ Trường Minh Đăng!

Trời ạ, nha đầu này rốt cuộc có thân phận gì?" Hình Thiên hoàn toàn ngây người.

Tuy không có đầu, nhưng hắn vẫn có thể dựa vào thủ đoạn đặc thù để cảm nhận rõ ràng mọi sự vật xung quanh, không vì thế mà mất đi ngũ quan.

Sau khi chạm vào luồng kim quang rực rỡ vô cùng kia, ngay cả lão quái vật cấp thượng cổ kiến thức rộng rãi như Hình Thiên cũng không kìm được mà kinh thán.

"Vạn Cổ Trường Minh Đăng, được xưng là ngọn đuốc đầu tiên thắp sáng Linh Sơn khi thiên địa sơ khai tại Tây Thổ Phật môn.

Sau này ngọn đuốc ấy được Vô Thượng Phật Tôn dùng tinh hoa huyết mạch của bản thân dung hợp thành một ngọn Vạn Cổ Trường Minh Thần Đăng!

Đây là thượng cổ thần khí có khả năng chiếu sáng cả Tam Giới!

Sự giáng lâm của ngọn lửa này đồng nghĩa với việc chư thiên vạn đạo pháp tắc sẽ hoàn toàn mất hiệu lực trong phạm vi ánh sáng bao phủ!" Cửu Thiên Huyền Nữ cũng chấn động đến cực điểm.

Lúc này, người mờ mịt nhất chính là Ngộ Không ở bên cạnh.

Hắn thậm chí còn không kịp phản ứng, càng không ngờ rằng nha đầu kiều mỹ vẫn luôn đi theo bên cạnh mình và Đế Tôn lại có lai lịch kinh người và mưu đồ bí mật như vậy.

"Tử Yên, nàng đang làm gì thế?

Tại sao lại ra tay với người của ta?

Mau dừng lại đi!" Tiếng của Ngộ Không truyền ra không những không có chút ảnh hưởng nào, mà ngược lại càng khiến tâm trạng của nàng dao động dữ dội hơn.

Ngọn lửa Vạn Cổ Trường Minh Đăng bộc phát trên người nàng cũng sinh ra những trạng thái dao động cực lớn.

"Đế Tôn các hạ, không biết dựa vào Vạn Cổ Trường Minh Đăng của ta, có thể tranh thủ cho vị bằng hữu này một cơ hội sống hay không?

Chỉ cần ngài chịu buông tha một lần, ta nguyện lấy bản thân làm cái giá, hóa thành vĩnh hằng bất diệt, vĩnh sinh vĩnh thế thủ hộ bên cạnh các hạ." Đế Tôn nhìn trạng thái của Tử Yên lúc này, trên mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Hắn thực sự không tài nào hiểu nổi nha đầu này và tên Phật Ma hòa hợp trước mặt rốt cuộc có mối quan hệ bí mật gì.

"Buông tha không phải là không thể, nhưng trước tiên nàng phải giải thích rõ ràng cho ta chuyện giữa hai người là thế nào.

Vạn Cổ Trường Minh Đăng làm sao mà có được?

Đã đến lúc kết thúc mọi sự thật mà nàng che giấu ta bấy lâu rồi." Tử Yên cuối cùng thở dài bất lực, trực tiếp đánh ra một đạo hồn niệm, chia sẻ cho Đế Tôn và mấy người tại đó.

Hóa ra, Tử Yên chính là linh thức được ngưng tụ từ tâm đèn của Vạn Cổ Trường Minh Đăng, vốn dĩ từ thời thượng cổ đã có cơ hội đắc đạo thăng tiên.

Thế nhưng vì gặp gỡ kẻ trước mắt này mà nàng đã chủ động từ bỏ khả năng thành tiên, dùng ngọn lửa bất diệt từ tâm đèn của mình để thắp sáng con đường thành Phật cho thiếu niên Nghịch Nhân năm ấy.

Để báo đáp tâm đèn, Nghịch Nhân năm đó dốc lòng tu Phật, hy vọng độ hóa tất cả bóng tối trên thế gian.

Ngờ đâu sau vạn năm truyền đạo, những gì trải qua khiến y hoàn toàn tuyệt vọng, cuối cùng sâu trong nội tâm nảy sinh ma niệm, đi đến dáng vẻ hắc hóa như ngày hôm nay.

Cũng chính vì vậy, vào thuở sơ khai của kỷ nguyên Thần Ma, y mới bị bản nguyên ma hồn từ cửu trọng thiên ngoại khóa định và phụ thể.

Một Nghịch Nhân vốn đã gieo xuống ma niệm sâu đậm, làm sao có thể thoát khỏi dục vọng thôn phệ linh hồn của cổ ma hồn bản nguyên, cuối cùng y chọn cách trầm luân.

Nghịch Nhân sau khi hắc hóa đã trộm đi hai bộ kinh văn của Tây Thổ Phật môn, quyển kinh thứ ba trong tay y chính là đạo quả mạnh nhất đang tu luyện lúc này.

Sau khi phản bội Phật môn và rời khỏi Tây Thổ, Tử Yên vì mất đi người bạn duy nhất nên cũng tư hạ giới, dùng nhục thân hóa thành từ

tâm đèn đi khắp Tam Giới.

Chương 978

Cuối cùng ba năm trước, dưới chân núi Cửu Kiếp, nàng cảm nhận được khí tức của cố nhân, sau đó gặp gỡ Đế Tôn, tất cả đều do Nghịch Nhân chỉ dẫn.

"Sự tình là như vậy, Đế Tôn các hạ, chỉ cần ngài chịu buông tha y một lần, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào, dù là mạng sống cũng không tiếc!

Bởi vì y là người đầu tiên ta quen biết sau khi sinh ra linh trí, cũng là người bạn duy nhất của ta trước khi quen biết ngài.

Nếu y phải ngã xuống như thế này, ta không biết bản thân trong tương lai phải dựa vào tín ngưỡng gì để sống tiếp." Sau khi nghe những lời của Tử Yên, Đế Tôn không chút do dự phất mạnh tay, trực tiếp triệt tiêu hoàn toàn tất cả phong ấn lực của Bát Hoang Thần Ma Cấm.

Toàn bộ quá trình không một chút do dự, dứt khoát và sái thoát vô cùng!

Ngay cả bản tôn Nghịch Nhân cũng không ngờ tới khí độ của Đế Tôn lại khoáng đạt đến mức này.

"Đi đi.

Trong vòng ba năm ta tuyệt đối sẽ không động đến ngươi một sợi tóc.

Còn việc ngươi mang đến kiếp nạn lật đổ Tam Giới cũng không liên quan đến ta, đây là lời hứa của ta với Tử Yên." Đế Tôn bình thản nói ra những lời như vậy, không thèm nhìn Nghịch Nhân lấy một cái.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết để Đế Tôn phóng thích là phải để

lại bản nguyên cổ ma hồn thất giai trong cơ thể.

“Ha ha ha, tốt!

Khá cho một Đế Tôn khoáng cổ tuyệt kim!” “Nha đầu, có lẽ muội đã tìm được tín ngưỡng thực sự để sống tiếp rồi, không phải ở bên cạnh hắn sao?” Nghịch Nhân vừa dứt lời liền không chút do dự bắt đầu ngưng tụ khí tức trong người, tách rời bản nguyên cổ ma hồn thất giai vô cùng mạnh mẽ ra khỏi bản thể.

Đồng thời, Nghịch Nhân lại biến quyển cổ kinh đen kịt trong lòng bàn tay thành một đạo linh hồn lạc ấn, đánh thẳng vào não hải của Đế Tôn.

“Bây giờ, ngài có thể đem thứ này đi giao nộp cho Như Lai rồi.

Còn con đường sau này chọn thế nào, ta hy vọng Đế Tôn các hạ hãy cân nhắc kỹ.

Trong Tam Giới, thay vì phụ thuộc vào một loại sức mạnh nào đó, chi bằng tự khai mở ra một con đường vĩnh hằng bất hủ thực sự của riêng mình.

Có thực lực như vậy mới có cảnh giới như vậy.” “Bất kể người khác nhìn thế nào, trong mắt Nghịch Nhân ta, Đế Tôn mãi mãi là tồn tại độc nhất vô nhị trong Tam Giới!

Hy vọng lần sau gặp lại, ta và ngài sẽ thành tri kỷ, không còn là kẻ địch sinh tử tương bác.” Dứt lời, hắc ảnh làm xong mọi việc, nhìn sâu Tử Yên một cái rồi đằng không hóa thành một đạo hắc quang, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

“Ơ, ca ca, huynh thật sự cứ thế mà thả người đó đi sao?

Không sợ y bỏ trốn rồi có âm mưu khác à?

Ngay cả Huyền Nữ tỷ tỷ cũng nói rồi, tên đó tuyệt đối không phải

kẻ đơn giản, thả đi như vậy e rằng sẽ mang lại một trận kiếp nạn khó mà tưởng tượng nổi cho Tam Giới." "Kiếp số do trời, không phải cá nhân ta có thể kiểm soát.

Điều duy nhất ta có thể làm có lẽ là trấn áp khi kiếp số lâm đầu mà thôi." "Dù có là một trận kiếp nạn thì đã sao?

Thế gian vạn vật đều có nhân quả, nếu y đã sống đến bây giờ, nảy sinh ma niệm thì ắt có thành nhân." Đế Tôn vừa nói vừa nhắm nghiền mắt lại.

Trong não hải, hắn lướt qua nội dung minh văn trong thế giới linh hồn mà Nghịch Nhân vừa truyền tới, quả nhiên phát hiện ra một bí mật khổng lồ khiến hắn cũng không dám tưởng tượng.

"Ha ha ha, giờ ta đã hiểu tại sao Như Lai lại giao nhiệm vụ này cho ta rồi, thú vị, thật sự thú vị!" Đế Tôn không dưng cười lớn, sau đó trước ánh mắt ngơ ngác của mọi người, hắn đột ngột đằng không, thậm chí không kịp chào hỏi một tiếng đã lao về hướng Tây Thiên.

Chỉ mới đi được nửa đường, một luồng linh quang bảo tướng trang nghiêm, rực rỡ vô cùng đột ngột giáng lâm, không phải ai khác, chính là Quan Thế Âm Bồ Tát.

"Đế Tôn các hạ xin dừng bước!" "À, Bồ Tát đích thân tới đây, chắc không phải để ngăn cản ta chứ?

Nếu đúng là vậy thì miễn khai tôn khẩu, mọi người đều là người thông minh, lần này ta nhất định phải đòi Như Lai một lời giải thích." Quan Âm thở dài bất lực: "Ta báo cho ngài biết, Phật Tổ đã chuyển thế, hóa thành Xá Lợi Tử, Tây Thổ Phật môn cuối cùng cũng không thể ngăn cản trận hạo kiếp này.

Nghịch Nhân đó kiếp trước chính là Ma La.

Phật Tổ đã suy tính ra, ba mươi ba năm sau, hạo kiếp thực sự của

Tam Giới sẽ một lần nữa giáng lâm.

Người duy nhất có khả năng thay đổi cục diện chỉ có Đế Tôn các hạ!" Đế Tôn nhìn sâu vào Quan Âm, biết rằng bậc Thánh Tôn Phật môn không nói lời hư huyễn, chuyện này ắt là thật.

"Nói đi?" "Thần Ma Phần Thiên Diễm đạt đến hoàn mỹ đại thành chính là loại sức mạnh chí cường duy nhất để trấn áp Ma La!

Chương 979

Nếu trước ba mươi ba năm các hạ có thể hoàn thành việc tiến hóa hoàn mỹ cho Phần Thiên Diễm thì Tam Giới có thể tránh được kiếp này.

Nếu không, Ma La sẽ ngưng tụ ra pháp tắc nguyên thủy của Hồng Hoang, đánh chiếm cửu thập cửu trọng thiên, khi đó dù Sáng Thế Chí Cao Thần Bàn Cổ phục tô cũng không có khả năng trấn áp y." Sắc mặt Đế Tôn hơi lộ vẻ ngưng trọng.

"Nếu kiếp số đã định, Như Lai việc gì phải chuyển thế?" Quan Âm phất tay một cái, một đạo kim sắc Phật quang trong hư không nhanh chóng hiển hóa, hình bóng Như Lai hiện ra.

"Đế Tôn các hạ, sau khi Thần Ma Phần Thiên Diễm đạt tới bát giai đại thành, việc thăng tiến lên cửu giai sẽ có biến hóa cực lớn, nhất định phải có Xá Lợi Tử trợ giúp mới có thể hoàn thành việc thôn phệ mỗi đạo cửu giai ma nguyên.

Thời gian nhất định sẽ kéo dài vô hạn, ngài phải sớm chuẩn bị!

Nếu không, ba mươi ba năm chỉ là cái chớp mắt, không thể thu thập đủ Xá Lợi Tử thì cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng." Hình bóng Như Lai dứt lời liền tan vào hư vô.

"Ngoài ra, Phật Tổ có để lại cho các hạ một đạo cổ kinh bí văn, nhờ ta giao cho ngài." Quan Âm vừa dứt lời, ngón tay búng nhẹ, khóa định thế giới linh hồn của Đế Tôn.

Luồng tinh thần lực nồng đậm nhanh chóng tràn vào cơ thể Đế Tôn, vô số minh văn kim sắc liên tiếp phá vỡ hết đạo phòng ngự nhục thân này đến đạo phòng ngự nhục thân khác của hắn.

Suy cho cùng, Đế Tôn đã chủ động phong tỏa bản năng nên mới để sức mạnh của người khác tiến vào cơ thể mình một cách dễ dàng như vậy.

Đột nhiên, một luồng chấn động vô cùng dị thường xuất hiện, tất cả minh văn tràn vào cơ thể Đế Tôn đều từ màu kim chuyển sang màu đen!

Đế Tôn đột ngột mở mắt, lại phát hiện Quan Âm trước mặt đột nhiên tỏa ra một luồng hắc khí vô cùng nồng đậm.

Chỉ trong sát na, Quan Âm Thánh Tôn bảo tướng trang nghiêm thế mà cũng xuất hiện trạng thái ma hóa.

"Hóa ra, đạo cổ ma hồn thất giai thứ chín đang phụ thể chính là đại BOSS ma nguyên thất giai cuối cùng!

Điều khiến ta hiếu kỳ là, ngươi làm sao mà bị ma hồn phụ thể?" Quan Âm ma hóa cười lạnh một tiếng: "Hừ, là thủ bút của tên Ma La đó.

Năm xưa khi cưỡng đoạt Cấm Kỵ Cổ Kinh, hắn đã giấu một đạo hồn ấn trong bản mệnh hắc ly của mình, ngưng tụ ra một giả thể do hắc ly biến huyễn từ bản nguyên.

Ta lúc đó phụng mệnh Phật Tổ truy bắt Ma La, vừa vặn đối đầu với giả thể này.

Sau khi dùng vô thượng chân pháp tù cấm nó, giả thể hắc ly hiện hình áp chế nguyên thần của ta, cũng chính sau đó ta đã bị gieo xuống bản nguyên ma hồn.

Luồng sức mạnh này khi đó không hề phát tác, cộng thêm việc ta nhất tâm hướng Phật lại ở nơi bảo địa Linh Sơn nên lũ ma chúng không đời nào dám làm càn.

Nay rời khỏi Linh Sơn, mất đi sự che chở của Phật Tổ chân linh,

lại gặp được người được Thiên đạo chọn lựa sở hữu Thần Ma Phần Thiên Diễm như ngươi, tự nhiên nó sẽ có phản ứng." Đế Tôn nghe vậy mới bừng tỉnh.

"Thôi được, đã chủ động hiện thân thì cũng đỡ cho ta mất thời gian tìm kiếm, ra tay đi!" Cuộc đối kháng với Quan Âm ma hóa tuyệt đối là trận chiến gian nan nhất trong số tất cả đối thủ mà Đế Tôn gặp phải cho đến nay.

Quan Âm Thánh Tôn bây giờ không còn ở địa vị Bồ Tát thông thường nữa, trong toàn bộ Tây Thổ Phật môn, địa vị của nàng vượt xa Thiên Long Bát Bộ và Thập Bát La Hán.

Sau khi Như Lai chuyển thế, Quan Âm gần như là người mạnh nhất dưới trướng các vị Phật Tổ của Tây Thổ Phật môn.

Đế Tôn cũng hiểu rõ, giao đấu với Quan Âm, chỉ có thể phá hủy ma tâm, thu hồi đạo ma hồn thất giai cuối cùng chứ không được làm tổn thương bản nguyên của nàng.

Hai người dường như đã đạt được sự đồng thuận nào đó về phương thức chiến đấu cụ thể, cùng lúc bình thản nhắm mắt, đồng thời xây dựng một không gian linh hồn hư ảo.

Bóng tối trở thành bối cảnh duy nhất của chiến trường linh hồn.

Pháp lực của cả hai đều ở mức tuyệt đỉnh, liền dùng phương thức đối kháng tinh thần này để quyết định thắng phụ cuối cùng.

"Xem ra, dường như ngươi không hề bị ảnh hưởng bởi đạo ma hóa kinh văn kia...

Thật sự khiến người ta khó mà tin nổi!" Quan Âm Thánh Tôn không hề biết rằng, hiện giờ tất cả tinh hoa bản nguyên sinh mệnh lực của Đế Tôn đều đã ngưng tụ trong Tu Di Giới.

Do đó, sức mạnh hắc hóa kinh văn mà nàng âm thầm thi triển trong

cơ thể Đế Tôn căn bản không có bất kỳ tác dụng nào, thậm chí ngay cả cái bóng bản nguyên sinh mệnh của Đế Tôn cũng không chạm tới được.

"Thời gian quen biết cũng không ngắn, nhưng chưa bao giờ nghĩ có một ngày ngươi lại trở thành đối thủ của ta.

Ta thật sự có chút kỳ đãi, muốn xem nội hàm của ngươi rốt cuộc ra sao, ngươi vốn là một tồn tại vô cùng đặc biệt tại Linh Sơn." Đế Tôn đưa ra lời đánh giá rất chân thành dành cho Quan Âm Thánh Tôn trước mặt.

"Các hạ nói không sai, trong toàn bộ Tam Giới người thấy ta ra tay thật sự không nhiều, bởi vì những kẻ đó đều đã chết rồi." Quan Âm Thánh Tôn vừa dứt lời, Tam Hoa trên đỉnh đầu nhanh chóng ngưng tụ, mỗi đóa liên hoa rực rỡ đều tỏa ra những luồng hào quang khác biệt hoàn toàn.

Chương 980

"Ta có thể nói rõ cho ngươi biết, tất cả hành vi, nội hàm và sức mạnh của ta toàn bộ ngưng tụ trong Tam Hoa trên đỉnh đầu, mỗi đóa liên hoa đại diện cho một pháp môn tu luyện hoàn toàn khác biệt!

Nếu có thể chống đỡ được sự tấn công từ Tam Hoa của ta thì coi như ngươi đã giành thắng lợi trong trận chiến này." Đế Tôn mỉm cười gật đầu: "Vậy thì mau bắt đầu đi, ta đang nóng lòng muốn xem chân diện mục của ngươi đây, Quan Âm Thánh Tôn!" Dứt lời, Đế Tôn không chút do dự triệu hoán ra thần khí Hiên Viên Kiếm.

Tất cả dĩ nhiên đều tiến hành trong không gian linh hồn của hai người.

Dù vậy, Hiên Viên Kiếm vẫn mang theo tiếng rồng ngâm vang vọng khắp không gian linh hồn.

Phong mang kim sắc rực rỡ xé toác vòm trời, dùng kiếm khí mạnh mẽ vô cùng của bản thân chiếu sáng cả chiến trường linh hồn.

"Không hổ là người bẩm sinh đã có đế uy, sau thời Hiên Viên, ta chưa từng thấy bất kỳ ai có thể sử dụng thanh kiếm này phát ra tiếng rồng ngâm cái thế cường đại như vậy!

Từ phong mang kiếm khí trước mắt mà xem, nó còn mạnh hơn Hiên Viên năm đó nhiều." "Ta không cần ngươi phải có thái độ cung kính gì với mình, ta đều hiểu rõ, mục đích duy nhất của đối phương khi tiến vào không gian linh hồn chính là chiến thắng đối thủ, hãy thể hiện ra thực lực mạnh nhất của ngươi đi.

Nếu Như Lai đã chuyển thế, vậy thì nàng hẳn là người đại diện cho sức mạnh mạnh nhất của Phật môn hiện nay, nếu không cũng không có tư cách đứng trước mặt ta." Quan Âm Thánh Tôn mỉm cười,

dù giữa đôi lông mày đã bị một luồng ma khí đen kịt xâm nhiễm, nhưng phong thái ung dung trang nghiêm thanh nhã kia vẫn không giảm đi phân hào.

"Nói không sai, chuyến này Tây Thổ Phật môn trải qua một cuộc đại biến, ta cũng nhờ đó mà có được một số sức mạnh vốn không thuộc về mình.

Ta hiện tại quả thực có thể đại diện cho sức mạnh chiến đấu mạnh nhất của Tây Thổ Phật môn, hoặc giả cũng có thể đại diện cho mạnh nhất Tam Giới." Nghe xong câu này, Đế Tôn cuối cùng mới nở một nụ cười ổn định: "Ta đợi chính là câu này của nàng!

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của ta, thất giai cổ ma hồn đỉnh phong, hiện tại là kẻ mạnh nhất trong trạng thái Tam Giới dưới kỷ nguyên Thần Ma." "Nói cách khác, chỉ cần ta chinh phục được nàng, đạt tới thất giai cổ ma hồn đỉnh phong, khi mở ra thử thách giai đoạn tiếp theo, trạng thái trong Tam Giới hẳn sẽ đón nhận một cuộc đại cải biến!

Nếu không đoán sai, việc phụ thể của cổ ma hồn bát giai tám phần là có liên quan đến những mảnh Phật cốt xá lợi chuyển thế kia." Quan Âm Thánh Tôn không kìm được nhìn thẳng vào Đế Tôn, sắc mặt ngưng trọng liên tục gật đầu.

"Không hổ là tồn tại mà ngay cả Như Lai Phật Tổ cũng tán thưởng không ngớt, Tam Giới vì ngươi mà thay đổi cũng là lẽ đương nhiên." "Đúng vậy, chỉ cần có thể chiến thắng ta, tịnh hóa ma hồn chi lực trong cơ thể ta, ngươi có thể thống ngự Tam Giới hiện nay rồi." Nghe xong câu đó, Đế Tôn không còn do dự chút nào, thần khí Hiên Viên Kiếm trong tay vang dội tiếng rồng ngâm, từ không trung chém xuống một đạo kiếm khí phong mang cực kỳ mạnh mẽ, ngay lập tức bổ về phía một đóa tử sắc liên hoa trước mặt.

Thế nhưng điều Đế Tôn không ngờ tới là, một nhát kiếm khí cuồng vọng như vậy khi oanh tạc trên đóa tử sắc liên hoa ấy lại hóa thành một gợn sóng rồi tiêu tán vào hư vô.

Phản hồi sinh ra giống như một hạt bụi rơi vào biển cả vô biên vô tận, thậm chí ngay cả một vòng gợn sóng hoàn chỉnh cũng không thấy, hoàn toàn bị ngăn cách.

Quan Âm Thánh Tôn hài lòng nở một nụ cười, ánh mắt nhìn Đế Tôn càng thêm phần trêu chọc.

"Xin lỗi, chắc chắn phải làm ngươi thất vọng rồi.

Chiến đấu lực của ngươi mạnh mẽ cỡ nào ta nhất định phải có chuẩn bị mới dám tiến vào không gian linh hồn để triển khai quyết đấu cuối cùng với ngươi." "Ha ha, có chút ý nghĩa đấy.

Nếu ngươi cũng giống như những kẻ bị ma hồn đỉnh phong phụ thể khác, cứ bình bình vô kỳ thì lại khiến ta cảm thấy vô vị!

Đã có chuẩn bị đầy đủ, như vậy ta mới có thể ép ra toàn bộ thực lực của ngươi." Đế Tôn tung một đòn không đạt được hiệu quả như ý nhưng không hề hoảng loạn.

Ngay giây tiếp theo, hắn trực tiếp tung thần khí Hiên Viên Kiếm lên hư không, bản thể hóa thành một đạo lưu quang cực nhanh, không ngừng xoay vần tùy ý trong không gian linh hồn.

Mỗi lần dừng lại tại một điểm nút, hắn đều để lại một đạo tàn ảnh kim sắc trong hư không.

"Một trăm linh tám đạo Túy Quyền, quả nhiên danh bất hư truyền, có thể khai mở một bộ tuyệt học đạt đến cảnh giới một trăm linh tám thức, tiền cổ vô nhân!

Nghệ thuật đỉnh cao trong bách gia quyền pháp, nhưng đáng tiếc, khi đối mặt với đạo tử sắc liên hoa của ta, sức mạnh dù có mạnh đến

đâu cũng căn bản không có tác dụng gì." Quả nhiên đúng như lời Quan Âm Thánh Tôn nói, bất luận sức mạnh Đế Tôn bộc phát thịnh vượng thế nào, hễ tiếp xúc trong vòng ba thước quanh đóa liên hoa, tất cả sức mạnh đều tự động tiêu tán vào hư vô.

Rốt cuộc tại sao lại như vậy, Đế Tôn nhất thời cũng chưa tìm ra biện pháp căn bản để giải quyết vấn đề, vẫn đang không ngừng lần mò suy nghĩ.

"Có lẽ ta đã hiểu rồi, trong ba đạo liên hoa, đóa đầu tiên là để khảo nghiệm khả năng tấn công của ta, nó căn bản không thuần túy thuộc phạm trù cực hạn của lực phòng ngự, mà là khảo nghiệm về phương thức và chủng loại tấn công của ta." "Sức mạnh của ta dù có mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể thay đổi trạng thái hư không nơi đóa tử sắc liên hoa tọa lạc.

Nếu phán đoán của ta không lầm, đóa tử sắc liên hoa căn bản không ở trước mặt ngươi, đó chỉ là một ảo ảnh, môi giới ngăn cách sức mạnh của ta hẳn là hư không bên ngoài Tam Giới!" Lần này, Quan Âm Thánh Tôn không đưa ra bất kỳ hồi đáp nào, vẫn giữ nguyên nụ cười trang trọng thương hiệu của mình.

Ánh mắt Đế Tôn khẽ nheo lại, khóe miệng cuối cùng lại nhếch lên một đường cong mỹ lệ.

"Biểu cảm của ngươi đã nói cho ta biết phán đoán của ta là chính xác.

Vấn đề lớn nhất đối với ta không phải là ngươi, mà là tìm ra thủ đoạn khai mở lãnh địa hư không, đó mới là mấu chốt để giải quyết vấn đề." Ở đây, Đế Tôn hiểu rõ, tất cả những thủ đoạn hiện tại của hắn khó mà dò tìm được vị trí hư không, đặc biệt là lúc này hai người đang dùng phương thức đối trì trong không gian linh hồn, vốn dĩ có khoảng cách lớn với vết nứt hư không thực sự.

Nếu dùng thủ đoạn thông thường để dò tìm vị trí hư không, rõ ràng là không thể làm được.

Đế Tôn linh cơ động một cái, từ trên đỉnh đầu nhanh chóng triệu hoán ra một đạo pháp khí hình tròn rực rỡ vô cùng.

Chương 981

"Không biết ngươi có nhận ra món thượng cổ linh khí này không?" Không nghi ngờ gì nữa, đây là một trong hàng ngàn món thượng cổ pháp bảo mà Đế Tôn từng đoạt được từ chỗ Hỏa Linh Thánh Mẫu, tên gọi là Yêu Linh Kính!

Vốn dĩ dùng để trấn yêu, nếu sử dụng đối với Quan Âm Thánh Tôn thì căn bản không thể có tác dụng gì.

Thế nhưng Đế Tôn thông minh ở chỗ không câu nệ vào một khuôn mẫu nào, tư duy chiến đấu cực kỳ linh hoạt.

Linh khí tuy không thể trực tiếp sử dụng với Quan Âm Thánh Tôn, nhưng lại có thể chiếu ra những khí tức yêu tộc có khả năng nảy sinh phản ứng trong không gian linh hồn.

Quả nhiên, sau đó Đế Tôn trực tiếp thông nối với Tu Di Giới trong cơ thể, từ trong đó phóng thích ra vô cùng vô tận thượng cổ yêu linh.

Cùng lúc đó, từng đạo cổ ma hồn phụ thể trong Thần Ma Phần Thiên Diễm cũng theo sự triệu hoán chủ động của Đế Tôn mà cùng phóng thích ra những hình chiếu linh hồn mạnh mẽ trong không gian linh hồn.

Chỉ trong nháy mắt, khắp nơi trong không gian linh hồn của Đế Tôn và Quan Âm Thánh Tôn đều tràn ngập các loại đường nét linh hồn của thượng cổ yêu linh.

Tuy những linh hồn thể này không thể giúp Đế Tôn tham gia chiến đấu, nhưng sự hiện diện của chúng không nghi ngờ gì tương đương với việc lấp đầy toàn bộ không gian linh hồn.

Thực tế, Đế Tôn đã dùng những linh hồn yêu linh này huyễn hóa

thành một bàn cờ hoàn chỉnh, vị trí đứng của mỗi người đều diễn hóa theo vị trí của thượng cổ kỳ trận.

Lại qua sự chiếu rọi của Yêu Linh Kính trên đỉnh đầu, Đế Tôn có thể dựa vào những bóng dáng yêu tộc rơi trên mặt đất để khóa định hướng rò rỉ duy nhất của hư không.

Quả nhiên, trong tổng cộng chín chín tám mươi mốt phương vị, ứng với phương hướng quẻ Càn chính là vị trí duy nhất không có bóng đen thực thể của hồn thể.

Đế Tôn ha ha cười lớn, không quên chỉ về hướng khuyết điểm linh hồn đó cho Quan Âm Thánh Tôn trước mặt.

"Xin lỗi, thủ đoạn của ngươi bị ta phá giải rồi, ta rất tiếc." Dứt lời, Đế Tôn không chút do dự, gần như cùng lúc ra tay với Quan Âm Thánh Tôn.

Hai đạo kim quang mạnh mẽ đồng thì đằng không, tiến hành bổ khuyết sức mạnh về phía vị trí khuyết điểm linh hồn kia!

Luồng sức mạnh mà Quan Âm Thánh Tôn đánh ra là để lấp đầy hoàn toàn khuyết điểm hư không duy nhất, nhưng Đế Tôn rõ ràng nhanh hơn một bước, cộng thêm sự áp chế của khí tức thần khí Hiên Viên Kiếm, hắn đã bộc phát ra luồng khí tức hộ vệ kim sắc mạnh mẽ vô cùng ngay trước khi sức mạnh của Quan Âm Thánh Tôn chạm tới mục tiêu.

Hiên Viên Kiếm đóng vai trò là hộ vệ sức mạnh hoàn mỹ của Đế Tôn, cứng rắn chống đỡ luồng sức mạnh mà Quan Âm Thánh Tôn đánh vào cùng một vị trí, đảm bảo sức mạnh của Đế Tôn tiến vào vị trí hư không tương ứng không sai một li.

Quả nhiên, trong không gian linh hồn, góc độ mà Đế Tôn khóa định chính là nơi khuyết điểm duy nhất, đồng thời cũng là nơi mỏng manh

nhất trong toàn bộ không gian linh hồn.

Ầm đùng đùng!

Sức mạnh của Đế Tôn tức thì bộc phát, uy thế thể hiện ra tuyệt đối không thể xem thường, và rốt cuộc cũng không làm Quan Âm Thánh Tôn thất vọng.

Khuyết điểm đó bị phóng đại vô hạn, ảo ảnh tử sắc liên hoa huyền phù trước mặt linh hồn thể của Quan Âm cũng theo đó biến mất.

Lúc này Đế Tôn mới phát hiện, đóa liên hoa thực sự từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi lòng bàn tay của Quan Âm Thánh Tôn.

Nếu đã tìm được vị trí thì mọi chuyện dễ giải quyết hơn nhiều.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cả người Đế Tôn hoàn toàn biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một đạo tàn ảnh tiên hoa thượng cổ màu máu.

Mạnh mẽ như Quan Âm Thánh Tôn lúc này cũng không thể giữ được vẻ điềm tĩnh như trước, theo bản năng điểm vào mi tâm, một đạo kim quang rực rỡ tức thì xuất hiện, bao phủ hoàn toàn bản thể của nàng bên trong.

Quả nhiên, ngay sát na hào quang vừa hiện ra, bản thể biến mất của Đế Tôn lại hiện ra từ hư không, đánh thẳng cho Quan Âm một đòn trở tay không kịp.

“Vô ích thôi, một khi để ta cận thân thì thủ đoạn phòng ngự dù mạnh đến đâu cũng căn bản không thể ngăn được bước tiến công của ta, ngươi không hiểu sao?” Đế Tôn có quá nhiều thủ đoạn tấn công, gọi là vạn hoa đồng tấn công cũng không ngoa!

Nhưng lần này, Đế Tôn đã chọn một phương thức mà Quan Âm Thánh Tôn có nằm mơ cũng không ngờ tới để trấn áp đạo tử sắc liên hoa đầu tiên.

Quan Âm Thánh Tôn theo bản năng định phát động phản kích, ngăn cản sự cận thân điên cuồng của Đế Tôn, nhưng ngay khi ra tay mới nhận ra thứ mình tóm được chỉ là tàn ảnh của Đế Tôn chứ không phải bản thể thực sự.

"Không xong!" Quan Âm Thánh Tôn dường như đã phát hiện ra điều gì, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lại thấy một đạo kim chung khổng lồ vô cùng đột ngột giáng lâm, chính là thượng cổ thần khí Đông Hoàng Chuông mà Đế Tôn đã đoạt từ chỗ Hỏa Linh Thánh Mẫu.

"Không ngờ ngài lại có được món thượng cổ thần khí này, ta rốt cuộc đã xem thường ngài rồi." Bản thể thần khí khổng lồ oanh tạc lên phía ngoài cơ thể Quan Âm Thánh Tôn, hoàn toàn giam cầm nàng tại chỗ, đồng thời cách biệt nhục thân của Đế Tôn với bản thân thần khí Đông Hoàng Chuông.

Một bên trong một bên ngoài, phảng phất như tiến vào hai thế giới song song hoàn toàn khác biệt.

"Ha ha ha, Đế Tôn, ngài còn quá trẻ, tưởng rằng dùng thủ đoạn như vậy có thể hoàn toàn hạn chế năng lực hành động của ta sao?" Đế Tôn lại bất lực lắc đầu: "Chỉ dựa vào món đồ này thì làm sao áp chế nổi Quan Âm Thánh Tôn chứ?" "Căn bản ta cũng không định trực tiếp dựa vào nó để tạo ra hiệu quả tấn công lên nàng." Trên mặt Đế Tôn vẫn hiện lên vẻ điềm tĩnh và thong dong như trước.

Chương 982

Cũng đồng thời trong một sát na, Quan Âm Thánh Tôn nhận ra vấn đề không ổn, mạnh mẽ cúi đầu nhìn xuống chân mình, nơi cũng được Đông Hoàng Chuông khoanh vùng.

Trên mặt đất bên trong khu vực đó hiện lên một đạo văn lộ đồ đằng Thái Cực vô cùng hoàn chỉnh!

Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu.

Tiếp sau đó, đủ loại đồ đằng Thần Ma Phần Thiên Diễm không ngừng xuyên qua thần khí Đông Hoàng Chuông, thẩm thấu vào không gian nội bộ của thân chuông!

Trong không gian thần khí hữu hạn, tất cả sức mạnh sẽ bị phóng đại vô số lần trong thời gian cực ngắn.

Giống như khi người ta hét lớn trong một không gian kín, âm thanh sẽ chồng chất và truyền đi từng đợt!

Đế Tôn lúc này chính là dùng phương pháp như vậy, lợi dụng sức mạnh hữu hạn trong không gian hữu hạn để đánh ra sức mạnh hủy diệt lặp đi lặp lại gần như vô hạn lần!

Lần này, mạnh như Quan Âm Thánh Tôn cũng có đôi chút biểu hiện hoảng loạn.

Nàng vội vàng ngưng tụ một đạo tử sắc liên hoa đã kích hoạt lên trước ngực, luồng tử quang bàng đại không ngừng giải phóng năng lượng gần như vô tận vào bản thể của nàng.

Bản nguyên sức mạnh đó cuồn cuộn chảy ra để giúp nàng chống chọi với các lộ thần lực bên trong cơ thể.

“Ha ha ha!

Ngươi tưởng rằng dựa vào tiên lực bản nguyên gần như vô tận trong cơ thể là có thể giữ được bất bại sao?

Nếu thực sự nghĩ như vậy thì quá ngây thơ rồi, Quan Âm Thánh Tôn!" Quả nhiên, Đế Tôn quát một tiếng, hai tay lại kết ra thêm nhiều pháp quyết, từng đạo thượng cổ tiên pháp không ngừng giáng xuống.

Điều càng khiến Quan Âm Thánh Tôn không ngờ tới chính là bản thể thần khí Đông Hoàng Chuông cũng không ngừng thu nhỏ lại theo thời gian!

Không gian càng nhỏ, hiệu quả sau khi chồng chất những sức mạnh đó tạo ra thương hại càng lớn, cuối cùng luồng sức mạnh kháng cự đó đã đạt tới trạng thái cực hạn mà tử sắc liên hoa của nàng có thể chịu đựng.

Quan Âm Thánh Tôn sau một hồi xem xét thời thế đã quả đoạn quyết định dứt bỏ để tồn tại, không chút do dự làm vỡ nát đạo tử sắc liên hoa trước ngực.

Tất cả sức mạnh trong khoảnh khắc đó đều hóa thành hư vô, những tiên pháp mà Đế Tôn giải phóng ra cũng theo một đợt triều dâng mồ hôi bộc phát mà hoàn toàn trở lại bình tĩnh.

Tất nhiên, dù hai người chiến đấu kịch liệt thế nào thì cũng đều tiến hành dưới hình thái ý niệm trong không gian linh hồn, bao gồm cả những tiên khí pháp bảo của những người đi cùng đều không bị tổn hại thực sự.

Nhưng cứ như vậy, Đế Tôn đã dùng phương thức chiến đấu của mình giành chiến thắng trong hiệp đầu tiên của ba hiệp đấu lớn, trấn áp hoàn hảo đạo hộ tâm liên đầu tiên của Quan Âm Thánh Tôn.

Tử sắc liên hoa tuy mạnh nhưng lại là đạo yếu nhất hiện tại của Quan Âm Thánh Tôn.

Nhưng sau khi mọi thứ trở lại vạch xuất phát, nụ cười trên mặt Quan Âm Thánh Tôn lại càng đậm thêm mấy phần.

"Quả nhiên đủ mạnh, trong Tam Giới hiện nay số người có thể làm vỡ đạo tử sắc liên hoa đầu tiên của ta không quá mười người đâu.

Vậy thì bây giờ ta sẽ mang đến thử thách thứ hai cho ngươi." Quan Âm Thánh Tôn vừa dứt lời, đạo thứ hai, cũng là đạo kim sắc liên hoa, nở rộ hoàn mỹ trước ngực nàng.

Lần này, mọi ngóc ngách trong không gian linh hồn đều được lấp đầy bởi luồng kim quang cuồn cuộn không ngừng.

Bên tai Đế Tôn, tiếng Phật âm thiền xướng hào hùng liên tục truyền đến!

Không nghi ngờ gì nữa, đạo kim sắc liên hoa này đại diện cho nội hàm Phật pháp mà Quan Âm Thánh Tôn đã tích lũy vô số năm.

"Thế nào?

Đế Tôn các hạ?

Phật của ta từ bi, pháp lực vô biên!

Ta muốn xem thử lần này ngươi làm sao chống đỡ nổi đạo bản mệnh Phật liên này của ta!" Cùng với tiếng Phật âm thiền xướng và tinh quang tỏa ra từ bản thể Phật liên không ngừng cường hóa, bên trong toàn bộ không gian linh hồn, hàng trăm hàng ngàn đường nét linh hồn của các vị Phật đà liên tục hiện ra, mỗi vị Phật đà đều chắp tay tụng kinh.

Tất cả sức mạnh Phật pháp cũng hoàn toàn dung nhập vào trong những tiếng thiền xướng đó, khảo nghiệm về cường độ linh hồn đối với Đế Tôn đã đạt tới mức tiền sở vị hữu.

Linh hồn của Đế Tôn mạnh mẽ cỡ nào?

Chương 983

Nhưng lần này hắn thực sự cảm nhận được áp lực chưa từng có, là đợt tấn công linh hồn lực mạnh nhất mà hắn từng chạm tới sau khi đánh phá cửu trọng thiên.

"Không cần căng thẳng, nếu ngươi thất bại, ta sẽ dùng Phật lực vô biên tịnh hóa linh hồn của ngươi, khiến ngươi trở thành người phụ thuộc và tùy tùng của ta, nếu có thể thì làm tiên đồng thân cận của ta cũng được." Câu nói này của Quan Âm Thánh Tôn chẳng qua cũng là để tiếp tục nhiễu loạn trạng thái linh hồn của Đế Tôn, khiến hắn không thể tập trung 100% hồn lực để đối kháng với sự ảnh hưởng gần như không thể kháng cự này.

Phật âm vốn có thần thông tịnh hóa linh hồn, huống chi là có nhiều linh hồn Phật đà đỉnh cấp như vậy cùng tụng niệm.

Khi vị Phật đà thứ chín nghìn chín trăm chín mươi chín cuối cùng xuất hiện trong không gian linh hồn, Đế Tôn cũng rốt cuộc cảm nhận được một luồng sức mạnh dường như muốn xé rách linh hồn bộc phát ra!

Khả năng chịu đựng linh hồn của hắn gần như đã đạt tới cực hạn.

Nếu không phải có bản nguyên sinh mệnh không ngừng giải phóng từ Tu Di Giới đóng vai trò hộ vệ, e rằng lúc này Đế Tôn đã bị làn sóng âm thanh khủng khiếp vô song kia hoàn toàn tẩy não, thậm chí trực tiếp bị nghiền nát đến mức linh hồn băng hội cũng không phải là không thể.

Và cũng chính lúc này, Đế Tôn mới thực sự nhận ra, sức mạnh thực sự của Tây Thổ Phật môn không phải là pháp luật của Phật, mà là loại sức mạnh tín ngưỡng tịnh hóa linh hồn con người!

"Đế Tôn hiện tại cảm thấy thế nào?

Nếu kiên trì không nổi thì có thể bảo ta bất cứ lúc nào, dù sao ta hiện tại cũng chưa hoàn toàn bị ma lực trong người khống chế, Phật niệm trong lòng ta vẫn sẽ không ngừng giải phóng ra.

Coi như đây là sự dẫn dắt dành cho ngươi, nếu ngươi thực sự muốn quy y Phật môn thì ta tuyệt đối sẽ không làm tổn hại ngươi phân hào." Giọng nói của Quan Âm Thánh Tôn vẫn thấu triệt thuần túy như vậy, nhưng đối với Đế Tôn, giọng nói ấy lại có thể mang đến sự ảnh hưởng gần như chí mạng.

Lần đầu tiên trong quá trình chiến đấu Đế Tôn nảy sinh trạng thái tâm tư bất định, tâm cảnh một khi không còn thuần túy thì tất cả sức mạnh công pháp đều không thể thi triển tùy tâm sở dục, tương đương với việc suy yếu và hạn chế thực lực thực sự của Đế Tôn từ gốc rễ, đó mới là bản năng đáng sợ nhất của vô tận Phật âm thiền xướng.

"Đừng tưởng dựa vào thủ đoạn như vậy là có thể chinh phục được ta, có bản lĩnh thì cứ tung ra hết đi, Đế Tôn ta có gì phải sợ?" Hắn quả đoạn phát ra một đạo chấp niệm linh hồn mạnh mẽ, cắt đứt tâm tư muốn làm lung lay khả năng kháng cự linh hồn của Quan Âm Thánh Tôn.

Nhưng cũng chính vì hành động này của Đế Tôn dường như đã triệt để chọc giận Quan Âm Thánh Tôn, nàng không còn dành cho hắn bất kỳ cơ hội chú ý nào nữa.

"Tốt, ngươi có cốt khí, nhưng nếu đã như vậy thì hãy đối mặt với đạo kim sắc hỏa diễm vạn Phật ngâm xướng mạnh nhất của ta!" "Công pháp Vạn Phật Triều Tông chắc ngươi đã từng thấy qua, vậy thì tiếp theo, ngươi sẽ phải đối mặt với đòn tấn công linh hồn mạnh hơn Vạn Phật Triều Tông thực sự gấp trăm lần.

Nếu vì luồng sức mạnh này mà đi đến tịch diệt thì ta cũng rất

tiếc.” Quan Thế Âm Thánh Tôn dứt lời, cuối cùng từ từ khép đôi mắt trong trẻo lại.

Trong nháy mắt, nàng dường như đóng vai trò dẫn dắt làn sóng âm thanh của tất cả chín nghìn chín trăm chín mươi chín vị Phật đà, khiến tiếng thiền xướng của mọi người ngưng tụ thành một đạo linh hồn chi kiếm gần như thực chất hóa!

Thanh kiếm ấy tỏa ra luồng hào quang rực rỡ vô song, càng giống như sức mạnh thánh khiết tiêu diệt mọi bóng tối, cứ thế vạch phá vòm trời không gian linh hồn, điên cuồng áp sát năng lực linh hồn của Đế Tôn.

Áp lực mạnh mẽ tiền sở vị hữu cuối cùng cũng ập đến...

Lần này, Đế Tôn vốn thượng thiên nhập địa không gì không thể, cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Dù sao đây cũng là trận chiến cuối cùng đứng trên đỉnh cao hiện tại của Tam Giới, và cũng là trận chiến cuối cùng với BOSS cổ ma hồn thất giai đỉnh phong!

Cường độ đạt đến mức này Đế Tôn không hề kinh ngạc, nhưng khi luồng sức mạnh này thực sự giáng xuống đầu, sự tín ngưỡng từ Tây Thổ Phật môn đã mang lại cho Đế Tôn một trải nghiệm áp lực chưa từng có.

Phải biết rằng, tuy cùng là sức mạnh ở tầng diện linh hồn, nhưng sức mạnh tín ngưỡng hoàn toàn ngược lại với bất kỳ loại sức mạnh nhiễu loạn linh hồn thể nào khác.

Sức mạnh tín ngưỡng vô cùng nhu hòa thuần túy, không hề có bất kỳ sát thương lực nào!

Nhưng nó giống như một mặt biển cổ tỉnh vô ba, tuy nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng nếu thực sự muốn thử đi sâu vào trong đó thì linh

hồn ở bất kỳ cường độ nào cũng sẽ bị biển cả mênh mông ấy lặng lẽ nuốt chửng!

Đúng như câu nói nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, sức mạnh tín ngưỡng vốn luôn như vậy!

Đối với Tây Thổ Phật môn, sức mạnh tín ngưỡng là nguồn sức mạnh vô cùng vô tận.

Suối nguồn ngọt ngào nhất thế gian cũng không bằng, nhưng nếu đối với những ác ma đang chờ cứu vớt, sức mạnh tín ngưỡng có thể mài mòn mọi ý chí bất khả kháng cự.

Lúc này không nghi ngờ gì nữa, đạo linh hồn chi kiếm bằng sức mạnh tín ngưỡng mà Quan Âm Thánh Tôn điều khiển đã trở thành chúa tể độ hóa linh hồn của Đế Tôn.

"Từ bỏ tất cả sự kháng cự đi, Đế Tôn!

Không ai có thể chống đỡ được sự tẩy lễ từ linh hồn chi kiếm của ta đâu.

Vạn Phật Khải Minh vốn không thuộc về sức mạnh của ta, là do Phật Tổ trước khi chuyển thế đã truyền thừa cho ta năng lượng tịnh hóa tín ngưỡng mạnh nhất.

Do đó đạo linh hồn chi kiếm này chính là bản nguyên sức mạnh tín ngưỡng, được coi là một món pháp khí lấy sức mạnh làm căn bản.

Chương 984

Bản thân ta hiện tại cũng không có cách nào hoàn toàn chưởng khống và điều khiển nó, nhưng để đối phó với ngươi thì chắc là đủ rồi." "Ồ?

Thật vậy sao?" Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng khi đạo linh hồn chi kiếm tiến sát bản thể linh hồn của Đế Tôn vô hạn, Đế Tôn bỗng nhiên mở mắt!

Khoảnh khắc đó, Quan Âm Thánh Tôn nhìn thấy rõ ràng đồng tử của Đế Tôn biến thành màu trắng bạc vô cùng thuần túy.

Màu sắc đồng tử như vậy Quan Âm Thánh Tôn cũng chưa từng thấy, huống chi Đế Tôn là người kiêm đủ loại truyền thừa linh hồn phức tạp, làm sao có thể phát huy ra trạng thái linh hồn màu trắng thuần túy đến mức này?

Hóa ra, sở dĩ nảy sinh loại biến hóa hình thái linh hồn này là nhờ sự giúp đỡ và chỉ dẫn của Vạn Cổ Trường Minh Đăng.

Lúc này bên ngoài nhục thân của Quan Âm Thánh Tôn và Đế Tôn, thần nguyên của hai vị thượng cổ đại thần là Cửu Thiên Huyền Nữ và Hình Thiên đã hoàn toàn quy vị.

Tử Yên với tư cách là ma tùy tùng trung thành của Đế Tôn, cũng nợ Đế Tôn một nhân tình cực lớn!

Lúc này sau khi cảm nhận được đợt dao động linh hồn, nàng cũng không chút do dự dung hợp bản nguyên sinh mệnh vào thế giới Tu Di của Đế Tôn.

Tuy Tử Yên không được tính là thần nguyên, cũng không thể dung hợp với Thần Ma Phần Thiên Diễm, nhưng lại có thể thích ứng hoàn

mỹ với hình thái pháp tắc đặc thù trong Tu Di Giới.

Nàng cũng chính thức nhập trú Tu Di Giới, trở thành một thành viên trong thế giới do Đế Tôn sáng tạo ra.

Đế Tôn không rõ là Vạn Cổ Trường Minh Đăng sở dĩ có địa vị tôn trọng như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất là Vạn Cổ Trường Minh Đăng có thể hội tụ vô cùng vô tận sức mạnh tín ngưỡng trong Tam Giới!

Trước khi chưa thoát khỏi Tây Thổ Phật môn, sức mạnh tín ngưỡng ngưng tụ ra vô cùng mạnh mẽ, và mỗi tiếng thiền xướng của Phật đà Tây Thổ Phật môn ngưng tụ ra sức mạnh tín ngưỡng đều sẽ tự động tích trữ trong tâm đèn thần kỳ!

Nếu không, chỉ dựa vào một đạo tâm đèn thần khí, làm sao có thể huyễn hóa ra linh trí tồn tại độc lập, điều đó căn bản vi phạm quy luật pháp tắc của Tam Giới.

Do đó sự tồn tại của Tử Yên không phải là ngẫu nhiên!

Nói cách khác, nàng chính là hóa thân hình người của sức mạnh tín ngưỡng căn bản.

Bản nguyên sinh mệnh của nàng ngưng tụ sức mạnh của Vạn Cổ Trường Minh Đăng, ban cho linh hồn lực của Đế Tôn lúc này sự thăng tiến mạnh mẽ chưa từng có!

Luồng bạch quang trong đồng tử chính là đăng hồn chi lực của Vạn Cổ Trường Minh Đăng, tạo ra sự thay đổi tiền sở vị hữu cho hắn.

Cũng chính vì vậy, Đế Tôn trong nháy mắt được ban cho bản năng điều khiển sức mạnh tín ngưỡng, đạo linh hồn chi kiếm trước mắt không những không đâm vào linh hồn thể của Đế Tôn, mà ngược lại còn bị điều khiển và thu phục thành công.

“Ha ha ha, đạo linh hồn chi kiếm này quả là một kinh hỉ ngoài ý muốn, đa tạ Quan Âm Thánh Tôn đã ban cho ta một món linh hồn thần khí quý báu như vậy.

Có sức mạnh linh hồn chi kiếm này, cộng thêm sự gia trì của đăng hồn Vạn Cổ Trường Minh Đăng trong cơ thể, tin rằng luồng sức mạnh này sẽ trở thành chỗ dựa hệ tinh thần mạnh nhất của ta sau này.” Quan Âm Thánh Tôn hoàn toàn cạn lời.

Thật sự không ngờ tới Đế Tôn vào thời khắc mấu chốt lại chơi một vố lật ngược như vậy, khiến mưu đồ về sức mạnh mạnh nhất của nàng đổ sông đổ biển.

Đã mất cả chì lẫn chài, lại còn tổn thất cả linh hồn chi kiếm, sức mạnh tín ngưỡng mạnh nhất!

Không nghi ngờ gì nữa, hiệu quả mà đạo kim sắc Phật liên của Quan Âm Thánh Tôn có thể tạo ra cũng sẽ bị giảm sút đi rất nhiều.

Nhanh chóng, Đế Tôn liền dung hợp đạo linh hồn chi kiếm vừa có được vào thế giới Tu Di.

Còn sau đó, Đế Tôn trực tiếp dựa vào năng lực thực chiến mạnh mẽ của bản thể, cứng rắn áp chế đạo kim sắc Phật liên thứ hai của Quan Âm Thánh Tôn.

Cứ như vậy, Quan Âm Thánh Tôn vốn dĩ từng chiếm được đôi chút thượng phong, trong chớp mắt lại khôi phục trạng thái bị áp chế tuyệt đối.

Đạo kim sắc Phật liên thứ hai cuối cùng bị chiêu Thần Ma Khiếu Thiên Trảm bộc phát của Đế Tôn, phối hợp với đế uy của thần khí Hiên Viên Kiếm, trực tiếp đánh thành chín mảnh vỡ nát.

Đồng thời, điều đó cũng có nghĩa là nội hàm Phật pháp vô số năm của Quan Âm Thánh Tôn cuối cùng không thể hoàn thành việc độ hóa

Đế Tôn, ngược lại còn bị Đế Tôn kích toái đạo chi niệm trong lòng.

Dường như cũng chính vì đạo kim sắc Phật liên này vỡ nát mà nó đã giải tỏa hoàn mỹ luồng ma lực mạnh mẽ vô cùng trong cơ thể Quan Âm Thánh Tôn.

Vốn dĩ đạo kim sắc Phật liên này giống như một đạo xiềng xích linh hồn, giúp Quan Âm Thánh Tôn ức chế bản nguyên ma tính trong người.

Cùng với sự biến mất của sức mạnh Phật liên, Quan Âm Thánh Tôn không còn khả năng khống chế ma niệm mạnh mẽ do đạo liên hoa thứ ba đang lấp lánh hắc quang ban tặng nữa!

Sự trang nghiêm và túc mục ban đầu dần biến mất, thay vào đó là khí tức ma tính vô cùng cuồng bạo của Quan Âm Thánh Tôn lúc này!

Chương 985

Đạo hắc sắc ma nguyên thứ ba dứt khoát kết hợp hoàn mỹ bản thể Quan Âm Thánh Tôn với đạo liên hoa đó, không còn là quan hệ hợp tác lợi dụng lẫn nhau nữa mà thực sự dung hợp làm một, sinh mệnh thông nối với sinh mệnh, mang lại cho Quan Âm Thánh Tôn sự thăng tiến sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Cũng chính lúc này, Đế Tôn mới thực sự cảm nhận được từ trên người Quan Âm Thánh Tôn luồng dao động khí tức gần như có thể phân đình kháng lễ, vượt qua cực hạn!

Không nghi ngờ gì nữa, Quan Âm Thánh Tôn dưới hình thái này chính là kẻ mạnh nhất Tam Giới hiện nay!

"Trong thời đại Phật Tổ chuyển thế, thực lực của Thánh Tôn đã đạt tới đỉnh cao.

Dáng vẻ hiện tại mới thực sự xứng đáng để ta dốc toàn lực khiêu chiến và trấn áp!" Quan Âm Thánh Tôn lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt: "Chỉ sợ hiện tại ngươi không có tư cách làm đối thủ của ta nữa rồi!

Trước khi đánh ta không ngại cho ngươi xem cái này!" "Nhưng tốt nhất là đừng có cảm thấy tuyệt vọng, nếu không chiến thắng một kẻ không ở trạng thái đỉnh cao đối với bản tôn cũng chẳng có ý nghĩa gì." Quan Âm Thánh Tôn sau khi ma hóa đột nhiên khẩy nhẹ lòng bàn tay, đạo hắc sắc ma nguyên kia ngưng tụ ra một lãnh địa dị không gian thực sự tồn tại.

Trong lãnh địa đó, Đế Tôn nhìn thấy vô số gương mặt quen thuộc!

Kinh khủng thay, đó chính là Tam Tạng pháp sư năm xưa, mỗi một kiếp nạn trong chín chín tám mươi mốt nạn đều bị phong ấn bên

trong không gian hắc ly đặc thù.

“Ha ha ha!

Ta biết nội dung cụ thể của thử thách lần này rồi, hóa ra hai phần trước chỉ là bước đệm cho giai đoạn thứ ba.

Sau khi thu thập đủ bản nguyên khí tức linh hồn của ta thì có thể hoàn toàn ràng buộc khí tức của ta với khí tức của không gian này làm một, bắt ta phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn năm xưa một lần nữa!

Mỗi một trận kiếp nạn đều sẽ giáng xuống áp lực với uy áp cấp Thiên đạo lên ta!

Nói đơn giản, ngươi muốn ta đối mặt với sự tẩy lễ của sức mạnh mạnh nhất Tam Giới tận tám mươi mốt lần!

Và nếu ta không đoán sai, một khi tiến vào trong đó, tất cả pháp bảo thần khí đều không thể sử dụng, chỉ có thể dựa vào một mình ta đơn thương độc mã đối kháng với tất cả?

Ta nói đúng chứ?” “Đế Tôn ta chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ sức mạnh nào từ đối thủ.” “Nếu đây đã là lá bài tẩy cuối cùng, ta cũng muốn xem thử cái gọi là cửa ải cuối cùng đại diện cho chiến đấu lực mạnh nhất Tam Giới hiện nay rốt cuộc có học vấn gì!” Dứt lời, Đế Tôn vô cùng bá khí trực tiếp hóa thành một đạo linh hồn chi quang, bay vào trong đóa hắc sắc liên hoa trước mặt, trực tiếp đưa linh hồn bản nguyên của mình thâm nhập vào không gian bên trong kết giới hắc ly.

Nếu so sánh hắc ly trong lòng bàn tay Quan Âm Thánh Tôn thì nó giống như Tu Di Giới trong cơ thể Đế Tôn vậy.

Chỉ là giữa hai bên có sự khác biệt về bản chất!

Tu Di Giới của Đế Tôn là một tiểu thế giới thực sự được xây

dựng, thế giới đó dùng tinh hoa sinh mệnh để tự hành thai nghén!

Không gian hắc ly của Quan Âm Thánh Tôn thì hoàn toàn do kế thừa sức mạnh bên ngoài, bản chất không có quan hệ quá lớn với Quan Âm Thánh Tôn.

Chính vì đạo thất giai cổ ma hồn bản nguyên đó đã liên kết Thánh Tôn và hắc ly lại với nhau, đóng vai trò như một nhịp cầu.

Quả nhiên đúng như lời Quan Âm Thánh Tôn nói, sau khi linh hồn thể của Đế Tôn tiến vào không gian hắc ly, tất cả sức mạnh bên ngoài đều không thể điều khiển được nữa.

Chỉ có thể dựa vào hồn lực thuần túy để đối mặt với mọi cảnh ngộ và chế tài bên trong không gian.

Nhanh chóng, hồn lực của Đế Tôn đã khôi phục sự tỉnh táo trong không gian nội bộ hoàn toàn mới.

Thế nhưng trước mắt chỉ là một sa mạc hoang vu trắng xóa, tầm nhìn cũng tối tăm hơn nhiều so với không gian bên ngoài bình thường.

Bước chân vào đó, hoang lương và cô tịch chính là hai loại cảm xúc rõ rệt nhất lúc này.

Đế Tôn không chỉ một lần thử cảm nhận khí tức sinh mệnh xung quanh nhưng đều thất bại, ở đây ngoài sa mạc mênh mông ra thì căn bản chẳng có gì cả.

Rắc rắc!!

Đột ngột trong một sát na, từ nơi tận cùng của cát bụi mịt mù, ứng với vòm trời phía trên, một đạo lôi âm cuồn cuộn mãnh liệt nổ vang!

Linh hồn thể của Đế Tôn cứ thế bị luồng thiên lôi chi lực mạnh mẽ vô cùng khóa định mà không có bất kỳ điềm báo nào.

“Chào mừng ngươi đến với thế giới ta đặc biệt biên dệt cho

ngươi.

Từ giờ trở đi, ngươi sẽ phải trải qua chín chín tám mươi mốt lần lôi kích, nếu trong thời gian đó bản nguyên linh hồn của ngươi hoàn toàn tắt lịm thì thử thách của ngươi cũng sẽ kết thúc sớm!" Đế Tôn nghe thấy giọng nói phảng phật như chúa tể sáng thế không ngừng hồi đãng trong não hải, trực tiếp lộ ra một nụ cười lạnh không hiểu nổi.

"Nàng nghĩ chỉ dựa vào luồng sức mạnh không gian như vậy mà thực sự có thể phá vỡ linh hồn của ta sao?

Chương 986

Thế thì quá coi thường ta rồi!" Dứt lời, Đế Tôn không thèm để ý đến làn sóng âm thanh linh hồn của Quan Âm Thánh Tôn nữa, trực tiếp bước lên hư không, hóa thành một đạo kim quang thuần túy chủ động lao về phía vòm trời.

Cũng ngay lúc đó, đạo lôi diễm liệt quang đầu tiên từ tận cùng thiên khung lao xuống, va chạm mạnh mẽ với linh hồn thể chủ động nghênh đón của Đế Tôn ở giữa không trung.

"Ta cũng muốn xem thử, khu khu không gian hắc ly này có thể làm gì được bản tọa?" Đế Tôn vừa nói vừa tung một cú đấm phải mạnh mẽ, cứ thế chính diện đối kháng với kiếp lực thiên lôi vô cùng bạo liệt!

Ầm đùng đùng!

Trong sát na, hai luồng khí tức dao động kinh hoàng hoàn toàn bộc phát, âm thanh chói tai và những tia sáng rực rỡ khuếch tán ra gần như xóa sạch cả thế giới, khiến mọi hạt cát bụi xung quanh không gian nội bộ hoàn toàn loạn nhịp.

"Ha ha ha, chỉ có chút sức mạnh này thôi sao?

Quan Âm Thánh Tôn, chắc không phải nàng đang đùa giỡn với ta chứ?" Đối mặt với sự trào phúng của Đế Tôn, Quan Âm Thánh Tôn vẫn giữ luồng dao động khí tức linh hồn bình hòa, nhanh chóng đạo truyền âm thứ hai lại xuất hiện.

"Không cần gấp, ngươi sẽ sớm hiểu ý nghĩa thực sự bên trong không gian hắc ly là gì thôi." Đó là câu nói cuối cùng của Quan Âm Thánh Tôn giao lưu với Đế Tôn trong không gian hắc ly.

Sau khi giọng nói dần tan biến, đạo lôi kiếp chi quang đầu tiên cũng hoàn toàn mất dấu.

Đế Tôn kinh ngạc phát hiện nơi tận cùng tầm nhìn xuất hiện một bối cảnh không gian hoàn toàn mới.

Hình thái núi non nhấp nhô đó lại khiến Đế Tôn cảm thấy quen thuộc lạ thường.

Đi thẳng đến dưới chân núi, cuối cùng hắn phát hiện ra đây chính là Ngũ Chỉ Sơn nơi cứu Ngộ Không năm xưa!

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Đế Tôn theo bản năng liên tưởng nhiều hơn, không chút do dự bước lên hư không, trực tiếp đi tới đỉnh Ngũ Chỉ Sơn, quả nhiên lại phát hiện ra khung cảnh y hệt năm đó.

Điều khác biệt duy nhất là đạo phù văn ẩn chứa sức mạnh của Phật Tổ phong ấn trên đỉnh núi đã hoàn toàn biến thành màu đen kịt.

Nhưng đẳng cấp sức mạnh thì không hề thua kém đạo minh văn mà Phật Tổ để lại năm xưa.

"Chẳng lẽ không gian hắc ly là một loại hình chiếu về quá khứ?

Hoặc là một giấc mộng thời không hỗn loạn?" Đế Tôn nhanh chóng có một phán đoán táo bạo như vậy, lập tức đi xuống chân núi, quả nhiên lại nhìn thấy Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Chỉ.

"Ca ca, huynh cũng vào cái nơi quỷ quái này à?" Khi nghe Ngộ Không gọi tên mình, Đế Tôn cuối cùng cũng hiểu ra điều lo lắng nhất trong lòng đã xảy ra.

"Nói cho ta biết, đệ làm sao mà xuất hiện ở đây, Ngộ Không!" "Đừng nhắc nữa, đệ và Tử Yên mấy người đang đuổi theo nửa đường thì thấy Quan Âm Bồ Tát, à không, giờ phải gọi là Quan Âm Thánh Tôn các hạ rồi!" "Đối với đệ mà nói, đệ bị một luồng sức mạnh đặc thù nuốt chửng vào dị không gian này.

Nếu muốn cứu đệ thì phải để linh hồn thể của huynh cùng tiến vào trong đó, đó là cách duy nhất để đánh thức huynh!" "Đệ và Tử Yên cũng không biết ở đây rốt cuộc gặp phải cái gì nên trực tiếp theo vào luôn!" Đế Tôn nhíu mày: "Hả, Tử Yên nha đầu đó cũng vào?

Tại sao Tu Di Giới của ta không cảm nhận được khí tức của nàng?" "Đúng vậy, ban đầu đệ định bảo nàng canh chừng bên ngoài, nhưng ai ngờ nha đầu đó bướng bỉnh vô cùng, nhất quyết không chịu rời đi." "Được rồi ca ca, chúng ta đừng tán gẫu nữa, mau thả đệ ra đi, những chuyện khác chúng ta nghiên cứu sau!" Đế Tôn bất lực lắc đầu, nhẹ phất tay một cái, sức mạnh mạnh mẽ tức thì bộc phát.

Ngũ Chỉ Sơn trước mặt bị chém làm đôi từ giữa, đạo phong ấn trên đỉnh núi cũng khó lòng kháng cự được sức mạnh khủng khiếp của Đế Tôn hiện nay.

Tuy chỉ là hình thái hồn thể nhưng phương pháp tu luyện và phương thức dự trữ năng lượng của Đế Tôn hoàn toàn khác biệt với bất kỳ ai trong Tam Giới.

Tất cả tinh hoa sinh mệnh lực đều đã dung nhập vào Tu Di Giới, mà Tu Di Giới có thể trực tiếp liên lạc và chưởng khống thông qua bản nguyên linh hồn của Đế Tôn.

Do đó dù Đế Tôn tạm thời mất đi sức mạnh nhục thân, chỉ dựa vào một đạo bản nguyên linh hồn vẫn có thể ngạo thị quần ma bát phương!

Nhanh chóng, Ngộ Không đã khôi phục thân tự do, đơn giản gội rửa trong dòng nước cách đó không xa rồi quay lại bên cạnh Đế Tôn.

Sau đó, Đế Tôn đem chuyện Quan Âm Thánh Tôn là BOSS đỉnh phong cổ ma hồn thất giai kể cho đối phương nghe.

"Gì cơ?

Trời ạ, làm sao có thể?

Quan Âm Bồ Tát là tồn tại cỡ nào, giờ lại trực tiếp tiếp quản quyền giám quản của Tây Thổ Phật môn, với Phật pháp tinh thâm như vậy làm sao có thể bị sức mạnh đại ma khống chế?" Đế Tôn lại lộ ra một nụ cười lạnh: "Bởi vì đạo bản nguyên cổ ma hồn thứ bảy đó, nếu ta không đoán sai thì hẳn là tên Nghịch Nhân kia đã giở trò với nàng!" "Ài, không còn cách nào, nhân kiếp trước, quả kiếp này, tên Nghịch Nhân đó thực ra cũng là một kẻ khổ mệnh!" Tên Ngộ Không này tuy bình thường hay cà lơ phất phơ không nghiêm túc, nhưng quả thực tâm địa vô cùng lương thiện, dù đối diện với một ma nhân tuyệt thế thì trong mắt Ngộ Không vẫn có những điểm cực kỳ đáng cảm thông.

"Vậy ca ca, nghe huynh nói thế thì hai anh em mình cách một khoảng thời gian lại phải trải qua một trận lôi kiếp, vậy bước tiếp theo đệ phải làm gì?" Đối diện với câu hỏi của Ngộ Không, Đế Tôn gần như không cần suy nghĩ đã đưa ra đáp án.

"Đơn giản thôi, ta cứ theo dòng thời gian đã đi trước đó mà đi lại một lần nữa, xem thử những gì gặp phải trong không gian này rốt cuộc có gì khác biệt với những gì từng trải qua.

Chương 987

Còn về lôi kiếp thì không cần lo lắng, một mình ta có thể chống đỡ được.” Đế Tôn vừa dứt lời, đạo lôi kiếp thứ hai đã giáng xuống.

Ngộ Không nhìn thấy cảnh đó thì có chút hoảng hốt, nhưng khi thấy hành động theo bản năng của Đế Tôn ở bên cạnh, hắn nhanh chóng hoàn toàn yên tâm.

Gần như không khác gì lúc trước, Đế Tôn trực tiếp vọt thẳng lên trời, lợi dụng cường độ của bản thân linh hồn để cứng rắn đối kháng với đạo thiên lôi chi lực này.

Chỉ là Đế Tôn nhận thấy rõ ràng sức mạnh của đạo lôi kiếp thứ hai mạnh hơn đạo thứ nhất giáng xuống trước đó vài phần.

Dễ dàng triệt tiêu xong đạo lôi kiếp thứ hai, Đế Tôn dẫn theo tiểu tùy tùng Ngộ Không một lần nữa bước vào hành trình từng đi qua.

“Chết tiệt, chẳng lẽ cái gọi là đi lại con đường thỉnh kinh sao?” ...

Ai mà ngờ được một câu trêu chọc vô ý của Ngộ Không lại thực sự trở thành hiện thực!

Bởi vì rất nhanh sau đó, Đế Tôn và Ngộ Không hai người đã gặp được một nhân vật vô cùng đặc biệt: Tam Tạng pháp sư!!

“Nhìn kìa, quỹ đạo sự kiện bên trong không gian hắc ly cũng không hoàn toàn tương đồng với những gì ta trải qua trước đây!

Trước đây vào cùng thời gian và địa điểm này, ta không hề gặp Tam Tạng pháp sư, đáng lẽ những mục tiêu thần nguyên mà ta thu phục phải được thay thế bởi những người hoàn toàn mới này.” “Nhưng điều khiến ta không hiểu là, Quan Âm Thánh Tôn tại sao lại muốn ta chịu đựng thiên lôi chi kiếp ở nơi này?

Gặp những người xa lạ mà trước đây ta chưa từng gặp thì có ý nghĩa gì chứ?" Trong lúc Đế Tôn đang đầy vẻ khó hiểu, Tam Tạng pháp sư đã chủ động đi về phía hai người họ.

"Các hạ có phải là Đế Tôn và Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không?" Không đợi Đế Tôn mở lời, Ngộ Không bên cạnh đã gật đầu lia lịa như trống bỏi: "Nói không sai, chính là Lão Tôn đây, tìm hai chúng ta có việc gì?" Tam Tạng pháp sư thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

"Bần tăng từ Đông Thổ Đại Đường đi tới Tây Thiên bái Phật cầu kinh, có thể cầu xin hai vị trợ giúp một tay chăng?" Ánh mắt Đế Tôn lập tức trở nên băng lãnh: "Vậy trước tiên hãy nói cho ta biết ai đã nói cho ông biết thân phận của hai ta, và ai đã nói ta sẽ xuất hiện ở đây, lại dựa vào đâu mà ông nghĩ ta sẽ giúp đỡ?" Tam Tạng pháp sư chắp tay vái Đế Tôn một cái, cung kính mở lời.

"Không giấu gì Đế Tôn các hạ, chính Quan Âm Thánh Tôn đã bảo ta ở đây đợi hai vị!

Và giao cho ta một đạo kinh văn đặc thù, chỉ cần ta thôi động đạo kinh văn này, ắt sẽ nhận được sự hiệp lực hết mình của hai vị." Tam Tạng Pháp sư vừa dứt lời, đã tự mình bắt đầu niệm đạo chú văn kia.

Trong nháy mắt, cả Đế Tôn và Ngộ Không đều cảm thấy đầu đau như búa bổ, cảm giác đau đớn kịch liệt từ sâu trong linh hồn dâng trào mãnh liệt, dường như không thể kìm nén! "Làm sao thế này?

Chẳng lẽ hai trận lôi kích trước đó đã găm vào trong cơ thể ta một loại minh văn đặc thù, có thể sinh ra cảm ứng với kinh văn mà Tam Tạng Pháp sư đang xướng tụng?" Đế Tôn lập tức thử dẫn động không gian Tu Di Giới trong cơ thể, tạo ra cộng minh linh hồn để giao lưu với hai vị đại thần là Cửu Thiên Huyền Nữ và Hình Thiên. "Hai người các ngươi mau giúp ta nghĩ cách với, sao nửa ngày rồi mà

chẳng thấy động tĩnh gì?

Chủ tử các ngươi đang gặp rắc rối đây!" Tuy nhiên, tiếng của Cửu Thiên Huyền Nữ và Hình Thiên lại vang lên vô cùng yếu ớt. "Xin lỗi chủ nhân, e rằng ở nơi này hai chúng ta không cách nào giúp được ngài!

Pháp tắc trong không gian Hắc Ly này đang trải qua những thay đổi đặc thù, lại có một luồng sức mạnh kiếp già vô cùng mạnh mẽ bao phủ xung quanh, chúng ta không thể hiển hóa linh hồn thể bên trong, nếu không sẽ có nguy cơ bị tịch diệt hoàn toàn." Lời nhắc nhở của hai người họ một lần nữa cảnh tỉnh Đế Tôn. "Vậy tại sao Tử Yên cũng không thể vào được, nhưng nàng lại có thể cùng Ngộ Không tiến vào không gian này?" "Đó là vì bản thể của nàng vốn là đăng tâm của Vạn Cổ Trường Minh Đăng!" "Về bản chất, nàng đã vượt ra ngoài hệ thống của Tam Giới và dung hợp được sức mạnh tín ngưỡng!

Tuy không thể tránh khỏi kiếp số, nhưng hình thái sinh mệnh của nàng cũng giống như kẻ Nghịch Nhân hắc hóa kia, đều không nằm trong phạm vi chế tài của hào kiếp sắp giáng xuống Tam Giới." "Ta cảm thấy, nếu chủ nhân muốn thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, chi bằng hãy gửi gắm hy vọng vào Tử Yên, có lẽ nàng có thể tìm ra cách thoát khỏi không gian tăm tối này!" Cửu Thiên Huyền Nữ vừa dứt lời, Hình Thiên lập tức phụ họa theo. "Không sai, đúng là có đạo lý này.

Kết hợp sức mạnh của hai người nhất định có thể thoát khỏi sự trói buộc của không gian Hắc Ly.

Bởi theo ta được biết, hiện nay Tam Giới chỉ có hai người không sợ hãi sức mạnh của Quan Âm Thánh Tôn, chính là ngài và Tử Yên!" Đế Tôn không nói gì, nhưng trong lòng lại không nhịn được mà lẩm bẩm. "Tìm hai người họ thì dễ, nhưng không gian Hắc Ly này mênh mông như vậy, chẳng khác nào một bản sao y hệt Tam Giới!

Muốn tìm một người thì dễ dàng gì?

Quan trọng hơn là hiện tại Đế Tôn không thể sử dụng pháp bảo và thần khí bên ngoài, khiến độ khó của việc tìm kiếm tăng lên gấp bội." "Đúng rồi ca ca, huynh không phải có Linh Hồn Chi Kiếm sao?

Nếu tài nguyên đó và sức mạnh tín ngưỡng là một loại hóa thân của nhau, huynh có thể mượn Linh Hồn Chi Kiếm để dò xét vị trí cụ thể mà!" Ngộ Không dường như đột nhiên thông suốt, sau khi được gợi ý, Đế Tôn không ngần ngại phóng ra Linh Hồn Chi Kiếm.

Ánh sáng kim sắc rực rỡ thực sự đã khiến Tam Tạng Pháp sư bên cạnh giật mình một phen.

Chương 988

"Trời ạ, thực lực của Đế Tôn các hạ quả là phi phàm, Quan Âm Thánh Tôn không hề lừa ta.

Nếu có thể được một cường giả thực lực như các hạ hộ tống, chuyến đi Tây Thổ của bần tăng chắc chắn sẽ công đức viên mãn." Phải nói là tâm thái của Tam Tạng Pháp sư tốt đến mức không tưởng, từ đầu đến cuối Đế Tôn chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái, vậy mà lão vẫn cứ ở bên cạnh đắm chìm trong ảo tưởng của mình, tự đắc vui vẻ. ... "Này tiểu hòa thượng, tỉnh lại đi, ca ca ta căn bản không có thời gian rảnh để ý tới ông đâu, giờ định làm gì thì làm đi!" Trời mới biết câu nói này lại là do Ngộ Không nói với sư phụ Tam Tạng Pháp sư.

Nếu không có Đế Tôn can thiệp, quỹ đạo số mệnh của Ngộ Không không bị thay đổi, thì hẳn hắn sẽ cảm thấy không thể tin nổi vì những gì vừa xảy ra.

Nhưng thế gian vốn không có "nếu như".

Trật tự nguyên bản của Tam Giới đã vì sự tồn tại của Đế Tôn mà thay đổi nghiêng trời lệch đất, người đàn ông này định sẵn sẽ dẫn dắt tương lai của Tam Giới! "A Di Đà Phật!

Tiểu tăng tuy không có tu vi cái thế, nhưng lại có một tấm lòng kiên định.

Bất kể gặp phải khó khăn lớn đến đâu, tiểu tăng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc." Tam Tạng vẻ mặt thành khẩn, đầu lại cúi thấp xuống, bộ dạng bướng bỉnh khiến người ta vừa bực vừa buồn cười.

Đế Tôn hết cách, nhún vai một cách thờ ơ. "Thôi được rồi, nếu ông muốn đi theo thì cứ theo đi, nhưng bản tọa sẽ không đứng đợi một kẻ vướng chân vướng tay đâu.

Huống hồ bây giờ ta còn phải đi tìm một người bạn, căn bản không có tâm trí chăm sóc ông.

Trên đường đi yêu ma quỷ quái nhiều không đếm xuể, quan trọng hơn là đi theo hai chúng ta, chẳng biết chừng lúc nào đó sẽ bị sét đánh đấy, cho nên..." "A Di Đà Phật, tiểu tăng không sợ!" Đế Tôn và Ngộ Không nhìn nhau, cả hai đều hiện ra vẻ mặt cạn lời.

Thật lòng mà nói, nếu không phải vì tiểu hòa thượng này tên là Tam Tạng, Đế Tôn thậm chí còn chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Lúc này, hắn căn bản không có thừa hơi sức lãng phí lên người khác, không nói hai lời, trực tiếp hóa thành một luồng lưu quang bay vút lên trời, rời khỏi nơi này trước một bước.

Ngộ Không cũng vội vàng đi theo, chỉ là đi được nửa đường lại quay đầu nhìn Tam Tạng một cái.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, nhổ một sợi lông khỉ trên đầu, nhẹ nhàng thổi về hướng Tam Tạng ở dưới chân núi.

Sợi lông biến thành một luồng hồng quang mờ nhạt, cứ thế không ngừng dẫn đường trước mặt Tam Tạng.

Ngộ Không có chút thương cảm cho Tam Tạng, hắn biết rõ ca ca Đế Tôn của mình hiện giờ đang gấp gáp tìm Tử Yên, những chuyện khác căn bản không có hứng thú.

Nhưng Ngộ Không có thể thấy, cái lão hòa thượng Tam Tạng kia vô cùng bướng bỉnh, một khi đã quyết định thì dù chân trời góc bể cũng sẽ đi theo hai người.

Tuy bước chân chậm chạp, không có chút tu vi nào, nhưng một ngày đi không được thì dùng một tháng!

Một tháng đi không được thì dùng một năm!

Sớm muộn gì cũng có một ngày Tam Tạng sẽ thực hiện được nguyện vọng.

Với ý nghĩ đó, Ngộ Không cuối cùng cũng không nỡ bỏ mặc Tam Tạng Pháp sư, dùng một sợi lông khỉ để âm thầm chỉ dẫn cho lão.

Chớp mắt một cái, Đế Tôn và Ngộ Không đã đi tới sâu trong một khu rừng rậm nồng nặc yêu khí.

Định thần nhìn kỹ, trong rừng rậm có vô số đại yêu hoành hành, trên thân chúng đều bao phủ bởi một tầng hắc khí đặc thù, rất giống với ma quang bản thể phát ra sau khi gã Ma La kia hắc hóa.

Thấp thoáng trong đó, một ý niệm dường như cũng tạo ra chỉ dẫn mới cho Đế Tôn.

Không gian này vốn do bản nguyên Hắc Ly hóa thành, nếu nói không liên quan đến gã Nghịch Nhân kia thì Đế Tôn tuyệt đối không tin.

Xem ra gợi ý của Hình Thiên không sai, muốn rời khỏi nơi này mà không tìm thấy Tử Yên thì căn bản không thể thực hiện được.

Bởi vì chỉ có nàng mới có chút liên quan với Ma La sau khi ma hóa. "Nếu không có chỉ dẫn, e rằng nơi này sẽ tiêu tốn của ta quá nhiều thời gian.

Chương 989

Một khi lỡ mất kỳ hạn ba mươi ba năm, không kịp tìm được xá lợi của Phật Tổ thì e rằng mọi chuyện sẽ thật sự không kịp nữa." Đế Tôn vừa nói, xung quanh cơ thể hắn nhanh chóng ngưng tụ ra một luồng hỏa diễm Cửu Ly vô cùng thuần khiết.

Hiện giờ không thể ngự trị những thần khí bên ngoài như Hiên Viên Kiếm, Đế Tôn không cách nào thi triển kiếm thuật của mình để đạt tốc độ sát thương nhanh nhất, do đó chỉ có thể dựa vào hàng loạt sức mạnh thần nguyên của bản thể để tăng cường khả năng chiến đấu.

Không hề do dự đạp bước vào khu rừng đại yêu, Đế Tôn bắt đầu một màn đại sát tứ phương.

Ngọn lửa Cửu Ly mạnh mẽ vô cùng khóa chặt từng tên đại yêu, trong khoảnh khắc đã khiến linh hồn của chúng nổ tung.

Mỗi một con yêu quái ngã xuống đều hiện ra một luồng ma nguyên màu đen đậm đặc rồi tiêu tán vào hư không. "Ca ca, cứ đánh như thế này thì bao giờ chúng ta mới tìm được Tử Yên đây?" Chớp mắt, Đế Tôn và Ngộ Không đã đi được mười mấy ngày, trên đường gặp phải vô số đại yêu.

Tuy nhiên Đế Tôn cũng cảm thấy mờ mịt, cuộc hành trình không có manh mối khiến lòng người bất an.

Ngay khi hai anh em một lần nữa cảm thấy lạc lối, thì tiếng của Tam Tạng Pháp sư ở bên ngoài quán trọ lại lọt vào tai. "A Di Đà Phật, bần tăng từ Đông Thổ Đại Đường đi tới Tây Thiên bái Phật cầu kinh!

Lão chưởng quỹ vất vả, có thể cho tiểu tăng hóa một chút duyên không?" Lúc này, Đế Tôn và Ngộ Không đang ăn thịt uống rượu thịnh

soạn trong quán trọ, thấy Tam Tạng Pháp sư tiến vào cửa hóa duyên, hai anh em nhìn nhau, thật sự là một phen cạn lời. "Cái đệch, tốc độ của ông cũng thật cảm động nha, mười mấy ngày mới theo kịp!" Nghe thấy tiếng của Ngộ Không, Tam Tạng Pháp sư tỏ ra vô cùng kích động, lon ton chạy đến trước mặt Đế Tôn và Ngộ Không.

Dường như Tam Tạng có chút sợ hãi và kính sợ Đế Tôn, theo bản năng đứng cách Đế Tôn một khoảng xa, ngược lại lại khá thân cận với Ngộ Không.

Tam Tạng ban đầu rất vui mừng vì tìm lại được hai người.

Nhưng khi nhìn thấy thịt gà thịt vịt cá mú trên bàn, sắc mặt Tam Tạng Pháp sư lập tức trở nên khó coi, miệng lẩm bẩm: "A Di Đà Phật, tội lỗi quá!" "Hai vị các hạ đều là người có đại khí vận!

Ăn ít một bữa hay ăn thêm một bữa đối với trình độ của các vị căn bản không có gì khác biệt, vậy hà tất phải vọng tạo sát niệm làm gì?

Những con gà, vịt, cá này tuy đã là món ăn trên bàn nhưng cũng đều là sinh mệnh, có thể không ăn thì chúng ta cố gắng ăn ít đi." Tam Tạng Pháp sư lải nhải theo bản năng, thực sự khiến Đế Tôn và Ngộ Không càng thêm cạn lời. "Này tiểu hòa thượng, làm gì thì làm đi, nếu muốn thỉnh kinh thì cứ hướng về phía Tây mà đi." Hiển nhiên Đế Tôn đã có chút mất kiên nhẫn, mở miệng nhắc nhở Tam Tạng Pháp sư nên làm việc của mình, đừng có ở bên cạnh lải nhải mãi không thôi.

Tuy nhiên Tam Tạng Pháp sư dường như không quan tâm, lão chỉ biết đi theo Đế Tôn và Ngộ Không theo chỉ điểm của Quan Âm Thánh Tôn, do đó dù có phải trả cái giá lớn đến đâu cũng nhất định không được làm trái chỉ dẫn của Thánh Tôn. "A Di Đà Phật, tiểu tăng không thể rời xa hai vị.

Quan Âm Thánh Tôn đã chỉ điểm, trước khi ta thỉnh được chân kinh Tây Thiên, hai vị chính là người bảo hộ duy nhất của ta!" Đế Tôn

đang định mở miệng giáo huấn Tam Tạng một trận, nhưng đúng lúc này, trên chín tầng mây lại có một đạo kinh lôi nổ vang, lôi âm vô cùng mạnh mẽ oanh tạc giáng xuống.

Trong nháy mắt, lực lượng lôi điện hạo đãng gần như đánh sập toàn bộ quán trọ.

Dân chúng bình thường xung quanh tháo chạy tứ tán.

Chỉ thấy Đế Tôn bay vút lên không trung, càng thêm giận dữ đối mặt với lôi diễm đang giáng xuống, tung ra một quyền, đạo lôi kiếp thứ mười lăm cứ thế tan thành mây khói.

Tuy nhiên dù Đế Tôn đã ra tay kịp thời, sự tàn phá của lôi quang đối với xung quanh vẫn là điều không thể tránh khỏi. "Thấy chưa, đó là lý do chính mà ca ca ta không cho ông theo bên cạnh đấy!

Không phải thật sự ghét ông đâu, mà là lo ông sẽ bị liên lụy.

Không gian này không phải là lãnh địa thực sự của Tam Giới.

Những cường giả nghịch thiên như ca ca ta ở nơi này cũng bị hạn chế rất lớn, không chắc có thể bảo vệ ông đến mức nào, huống chi là đi suốt chặng đường về phía Tây." Tam Tạng Pháp sư nghe những lời này của Ngộ Không dường như đã hiểu ra, lập tức nhắm mắt chắp tay, miệng lầm rầm đạo kinh văn đặc thù kia.

Quả nhiên, theo những lời kinh văn liên tục phát ra từ miệng Tam Tạng, từng đạo minh văn kim sắc bắt đầu ngưng tụ vào trong cơ thể Đế Tôn.

Khi sức mạnh của cổ minh văn này không ngừng tăng lên, Đế Tôn cảm nhận được cơ thể mình dường như đã âm thầm thay đổi, xuất hiện một loại tồn tại đặc thù có thể miễn dịch với sức mạnh lôi kiếp này.

Nội dung cụ thể của những minh văn này Đế Tôn cũng chưa từng

tiếp xúc qua.

Sau khi lôi kiếp kết thúc, Đế Tôn lập tức quay lại trước mặt Tam Tạng Pháp sư, vẻ mặt bình thản nhìn đối phương.

Chương 990

"Nói cho ta biết, đoạn kinh văn ông vừa niệm rốt cuộc có nội dung gì?" "A Di Đà Phật, phật văn mà tiểu tăng xướng tụng là những tâm đắc thể ngộ sau nhiều năm tu luyện Phật pháp của ta, không phải là công pháp đặc thù gì, chỉ là một đoạn Tĩnh Tâm Kinh phổ thông nhất mà thôi." Trong ánh mắt Đế Tôn hiện lên một tia nghi hoặc, xác định lão không nói dối chứ? "A Di Đà Phật, người xuất gia không nói dối!" Đế Tôn biết Tam Tạng Pháp sư không hề lừa mình, nhưng làm thế nào mà một đoạn kinh văn phổ thông nhất lại có thể phát huy hiệu quả khủng bố như vậy?

Thậm chí ngay cả lôi kiếp của không gian Hắc Ly cũng có thể hóa giải ở một mức độ nhất định!

Điều thực sự khiến Đế Tôn không thể lý giải nổi là Tam Tạng rõ ràng chẳng có chút pháp lực nào, vậy mà lại có thể làm được điều mà ngay cả những cường giả cái thế cũng không làm được. "Xem ra tiểu hòa thượng này hẳn là có chỗ phi phàm, chỉ là với nhận thức hiện tại của ta thì chưa nhìn ra được ưu điểm trên người ông ta rốt cuộc là thế nào.

Nếu đã phụng mệnh đi thỉnh kinh, chi bằng hai người chúng ta cứ cùng đi theo một con đường, ta muốn xem thử sau khi có ông gia nhập đoàn đội sẽ mang lại những thay đổi gì." Tam Tạng Pháp sư sau khi nghe lời của Đế Tôn thì lập tức trở nên vui mừng, liên tục cúi người xướng tụng phật hiệu với hắn.

Thấy lão lại sắp lải nhải, Đế Tôn có chút bất lực, vội vàng lắc đầu ngắt lời lão. "Được rồi được rồi, bảo vệ ông đi Tây Thiên thỉnh kinh cũng không phải việc gì lớn, dù sao hiện giờ hai chúng ta cũng chưa có

lộ trình và mục tiêu cụ thể.

Nhưng ông nhất định phải nhớ kỹ, vạn lần đừng có lải nhải bên tai ta, nếu chẳng may lúc nào đó ta phát hỏa, ông sẽ phải rời khỏi đoàn đội của ta đấy." Với sự gia nhập của Tam Tạng Pháp sư, hành trình thỉnh kinh về phía Tây của ba người Đế Tôn chính thức bắt đầu!

Có Đế Tôn đích thân dẫn đội, tốc độ của ba người tăng lên đáng kể, chỉ dùng hơn ba mươi ngày đã trải qua hơn năm mươi nạn, tám mươi mốt đạo thiên kiếp cũng đã trải qua được một nửa.

Đế Tôn thì không có trải nghiệm gì đặc biệt, mỗi ngày hắn đều không ngừng suy nghĩ xem rốt cuộc nên dùng cách nào để tìm Tử Yên.

Ngược lại Tam Tạng Pháp sư thì rất vui vẻ, có hai đại cường giả tuyệt đỉnh thủ hộ, lão không bị gió thổi, chẳng bị mưa rơi, mỗi ngày chỉ cần lải nhải vài câu là xong nhiệm vụ của ngày hôm đó.

Nếu gặp nguy hiểm, Đế Tôn và Ngộ Không sẽ ngay lập tức ra tay trấn áp mạnh mẽ.

Ôm được hai cái đùi lớn như thế này, Tam Tạng Pháp sư từng có lúc cảm thấy mình đã ở rất gần chân kinh rồi.

Một ngày nọ, đoàn đội ba người của Đế Tôn vừa kết thúc một trận chiến diệt yêu, đang nghỉ ngơi ở sâu trong rừng rậm, Ngộ Không nói muốn đi hóa duyên cho Tam Tạng rồi nhanh chóng rời đi.

Nhưng đợi ròng rã suốt bốn canh giờ vẫn chẳng thấy tin tức gì của Ngộ Không.

Mãi cho đến khi trời sầm tối, một bóng người quỷ mị nhanh chóng đáp xuống, tiến về phía hai người Đế Tôn. "Cái đệch, con khỉ thối kia lăn lộn nửa ngày mới về à?" Đế Tôn lười cả mở mắt, chỉ cảm nhận hơi thở của đối phương biết là Ngộ Không đã về, nhưng ngay khi vừa dứt lời, bóng đen quỷ mị kia đã nhanh chóng vồ lấy phía sau hắn. "Các

hạ cẩn thận, hắn không phải Ngộ Không thật!" Tiếng của Tam Tạng đột ngột vang lên, gần như cùng lúc đó Đế Tôn theo bản năng phản ứng lại, tung một chưởng thật mạnh vào bóng đen phía sau.

Dù thực lực đối phương có mạnh đến đâu cũng khó lòng chống đỡ được tu vi nghịch thiên của Đế Tôn, cuối cùng bóng đen văng ra xa, làm gãy mười mấy cây cổ thụ chọc trời rồi nằm bẹp trên đất. "Ha ha ha, Đường Tam Tạng giỏi lắm, không hổ là người sở hữu Phật tâm chí thiện.

Hôm nay bất kể thế nào, ngươi cũng sẽ phải bỏ mạng tại đây!" Nghe thấy cụm từ "Phật tâm", Đế Tôn lập tức kinh hãi trong lòng, đột nhiên bay vọt lên không trung, trực tiếp thi triển đại pháp lực nhanh chóng trấn áp bóng đen.

Định thần nhìn lại, bóng đen có đường nét cơ thể y hệt Ngộ Không, nếu chỉ dựa vào khí tức để phán đoán thì ngay cả tồn tại cấp bậc như Đế Tôn cũng không thể lập tức nhận ra sơ hở của gã này.

Nhưng điều khiến Đế Tôn kinh ngạc là Đường Tam Tạng lại chỉ nhìn một cái đã nhận ra thân phận giả mạo của gã! "Nói cho ta biết ngươi rốt cuộc là ai?

Ngộ Không đã đi đâu rồi?

Tại sao lại đánh lén hai người chúng ta?" "Cáp cáp cáp cáp!

Đế Tôn, uổng cho ngươi là một nhân kiệt cái thế, ở trong rừng lâu như vậy mà vẫn không rõ mục đích thực sự của ta!

Cái gọi là chín chín tám mươi mốt đạo thiên kiếp, bề ngoài là đang độ kiếp, nhưng nào có biết thực chất là đang độ cho không gian Hắc Ly này!

Vạn Cổ Trường Minh Đăng đã lại bùng cháy trên đỉnh Linh Sơn thuộc Phật môn Tây Thổ!

Sau khi kết thúc tám mươi mốt nạn, nếu không thể lấy lại được Vạn Cổ Trường Minh Đăng, toàn bộ thế giới không gian Hắc Ly sẽ thay thế Tam Giới, trở thành bộ dạng thực sự của thế giới này!

Tam Giới thực sự cũng sẽ vĩnh viễn tịch diệt vào cuối kỷ nguyên Thần Ma.

Chương 991

Đó chính là mục đích thực sự của Ma La khi đoạt lấy quyển cổ kinh cấm kỵ thứ ba!" Đế Tôn lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Nghe ý tứ trong lời nói của ngươi, Đường Tam Tạng chính là người duy nhất có thể giúp ta lấy lại Vạn Cổ Trường Minh Đăng?" "Không sai, bởi vì hắn sở hữu trái tim chí thiện, là người duy nhất trong Tam Giới sở hữu cảnh giới này!

Cũng là người duy nhất sau khi Phật Tổ chuyển thế có linh căn phật tính gần với chí thiện nhất!

Có thiên phú linh hồn nhìn thấu mọi bóng tối và tịnh hóa mọi ma đạo!

Vì vậy chỉ cần giết chết hắn, các ngươi vĩnh viễn không bao giờ có thể đặt chân lên đỉnh Linh Sơn trong không gian Hắc Ly này!" Trong lòng Đế Tôn bừng tỉnh, một lần nữa hướng ánh mắt vào bên trong cơ thể bóng đen Ngộ Không đã ma hóa kia. "Nếu đã có mục đích như vậy, nhưng ngươi lại đem hết thảy chân tướng nói cho ta biết, chứng tỏ sâu trong linh hồn ngươi không hề thuần khiết, chưa hoàn toàn ở trạng thái ma hóa.

Nếu phán đoán của ta không lầm thì Ngộ Không thật đang bị thôn phệ trong cơ thể ngươi." Đế Tôn vừa dứt lời, trong con ngươi đồng thời bùng cháy hai luồng kim quang!

Vô số hoa hồn tiên hoa thượng cổ nhanh chóng bao vây lấy bóng đen trước mắt.

Ánh mắt thấu suốt kia không hề né tránh mà đối diện với đôi mắt của bóng đen!

Đế Tôn đang dùng cách này để nhìn thấu ma thân, kích phát linh

hồn bản nguyên chân chính thuộc về Ngộ Không ở sâu trong linh hồn của bóng đen, thúc đẩy trạng thái cộng minh linh hồn giữa hai bên, giúp Ngộ Không giành lại quyền chủ đạo nhục thân.

Ngộ Không tuy đã quen với việc đi cùng Đế Tôn suốt cả quãng đường, nhưng bản thân hắn cũng đang âm thầm trưởng thành, thực lực căn bản không phải là thứ mà một đạo ma hồn nhỏ nhoi có thể làm gì được.

Vào khoảnh khắc đối diện với ánh mắt thấu suốt của Đế Tôn, linh hồn bản nguyên của Ngộ Không hoàn toàn thức tỉnh, sự quật cường thuộc về Tề Thiên Đại Thánh một lần nữa được thể hiện rõ ràng. "Ách a!" Ngộ Không gầm lên một tiếng vang vọng bầu trời, âm thanh mang sức xuyên thấu cực mạnh, hắn mạnh mẽ vọt lên hư không, bản thể bắn ra vô số luồng kim quang.

Ma hồn đang chiếm giữ cơ thể không thể ngự trị được sức mạnh khuynh đảo này, cuối cùng tan biến thành một luồng ma nguyên, hoàn toàn mất hút.

Sau khi đáp xuống đất vững vàng, Ngộ Không thở hổn hển, liên tục vỗ vào lồng ngực để bình phục lại tâm trạng đang xao động. "Ca ca, vừa rồi thật là nguy hiểm quá, cái nơi quái quỷ này toàn là yêu ma quỷ quái, phòng không nổi mà!" "A Di Đà Phật, Ngộ Không các hạ có thể đi bên cạnh tiểu tăng, ta có thể giúp ngài phân biệt ai thiện ai ác!" Tam Tạng lại tranh thủ thể hiện bản thân, nhưng lần này lời lão nói lại có tác dụng thực sự.

Khoảnh khắc vừa rồi, ngay cả khả năng quan sát của Đế Tôn cũng không rõ ràng bằng gã này.

Nguyên nhân đơn giản là thực lực của Đế Tôn tuy mạnh mẽ, nhưng sau khi tiến vào không gian này, thực lực tổng thể đã bị suy yếu đáng kể.

Dù sao không gian này sinh ra là để nhắm vào hắn.

Nhưng Tam Tạng vốn dĩ chẳng có chút pháp lực nào, càng không cần nói tới chuyện bị suy yếu.

Quan trọng hơn là thứ gọi là Phật tâm chí thiện mà gã sở hữu dường như có thể giúp nhận diện mọi sự giả dối và tà ác trên thế gian, ma nguyên vốn dĩ là tướng cực ác, đương nhiên không thoát khỏi sự quan sát và cảm nhận của Tam Tạng. "A, hóa ra loay hoay nửa ngày, cái lão nói nhiều này lại là một món bảo bối à!" "A Di Đà Phật, tiểu tăng..." Chưa đợi Tam Tạng nói xong, Đế Tôn đã không ngần ngại vung tay một cái, trực tiếp nhét một cái màn thầu vào miệng Tam Tạng, khiến lão không thể lải nhải tiếp được nữa.

Hai anh em tiếp tục lên đường.

Theo lời khẩn cầu tha thiết của Ngộ Không, Tam Tạng không gọi là các hạ nữa mà chỉ gọi thẳng tên Ngộ Không.

Đế Tôn cũng không hơi đâu chấp nhặt chuyện này, chỉ cần lão hòa thượng này không lải nhải là hắn đã tạ thiên tạ địa lắm rồi.

Cứ như thế, cả quãng đường từ Đông Thổ đánh tới Tây Giới, ba người Đế Tôn đã chinh phục vô số yêu ma quỷ quái, thực sự đã trải qua một hành trình đầy kinh tâm động phách một lần nữa.

Suốt chặng đường, Tam Tạng trở nên trầm ổn và trưởng thành hơn, Ngộ Không cũng không còn nóng nảy như trước.

Mọi chuyện Đế Tôn đều nhìn thấu, đó là một loại nâng cao và thể ngộ về tâm cảnh, những ngày tháng bình thường dù có khổ tu bao nhiêu cũng không đổi lấy được.

Đạt tới cảnh giới đỉnh cao gần như nhất của Tam Giới, muốn nâng cao thêm một bước đều phải xuất phát từ tâm, không còn đơn giản là tu thân nữa. ... "Thấm thoát đã tám mươi nạn rồi, chỉ còn thiếu

một nạn cuối cùng thôi." Đế Tôn vẻ mặt ngưng trọng cảm khái một phen, ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt chính là chân núi Linh Sơn của Phật môn.

Chỉ thấy khi ngẩng đầu nhìn lên, không còn ánh kim quang rực rỡ lấp lánh nữa mà chỉ thấy một luồng mây đen dày đặc bao phủ đỉnh núi. "Tam Tạng, dựa vào ông để tìm kiếm hơi thở của Vạn Cổ Trường Minh Đăng đấy." Ngộ Không nhắc nhở một câu, Tam Tạng xướng tụng một câu phật hiệu rồi chắp hai tay nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Chương 992

Chỉ trong chốc lát, lông mày Tam Tạng hơi nhíu lại, đột ngột mở to đôi mắt. "Trên đỉnh Linh Sơn có một luồng ma khí khủng bố vây quanh, che lấp tất cả!

Chỉ dựa vào Phật tâm chí thiện của ta, thiếu đi sự hỗ trợ của pháp lực và tinh thần lực đủ mạnh thì không cách nào nhìn thấu được tận cùng." Đế Tôn nghe vậy, sắc mặt lại lạnh thêm vài phần: "Xem ra cửa ải cuối cùng chính là ở đỉnh núi kia rồi.

Đi thôi, ta sẽ đích thân tới hội ngộ!" Nói đoạn, Đế Tôn dẫn theo hai người Ngộ Không bay vọt lên không, chỉ một bước đã vọt qua hàng trăm bậc thang, nhanh chóng xuất hiện ngoài cửa điện Kim Phật.

Những ngọn ma diễm màu đen đậm đặc vô cùng canh giữ ở cửa, khắp nơi đều thấy ma khí đen kịt hoành hành ngang ngược.

Thấp thoáng có thể thấy trên đại điện chẳng thấy bóng dáng một cường giả Phật môn nào, nơi này rõ ràng đã trở thành lãnh địa của ma. "Linh Sơn đường đường mà lại lâm vào cảnh này trong không gian Hắc Ly.

Xem ra đây là một con đường tắt mà Ma La định đi.

Giống như chuyển thế, trong Tam Giới người duy nhất có khả năng kháng cự Ma La cũng chỉ có ta, vì vậy hắn mới chọn cách bày ra một cục diện trước khi rời khỏi Tam Giới, lấy Quan Âm Thánh Tôn làm người đại diện và người thực thi âm mưu, dẫn ta vào cục.

Nếu thành công, hắn sẽ chiếm trọn Tam Giới mà không tốn một giọt máu.

Nói lùi một bước, nếu thất bại, hắn cũng chẳng có tổn thất gì,

việc phá hủy một không gian Hắc Ly nhỏ nhoi đối với Ma La mà nói cũng chỉ như hạt cát trên sa mạc, chẳng hề hấn gì.

Quan trọng hơn là khi Ma La ma hóa từ bỏ thiện niệm, hắn đã nhìn thấu tâm tư của Tử Yên, lòng đã thuộc về Đế Tôn, không còn muốn cùng hắn lật đổ Tam Giới hiện tại nữa...

Nhưng ân nhân của Tử Yên, cũng chính là sự quyến luyến duy nhất của Ma La đối với Tam Giới, dù có làm ra hành động nghịch thiên thì cũng tuyệt đối không làm hại Tử Yên dù chỉ một mảy may, chỉ mong nàng có thể tìm được nơi nương tựa và phương hướng để sống tiếp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đế Tôn chính là người mà Tử Yên vẫn luôn hằng tìm kiếm." "Hai người lui lại phía sau." Đế Tôn khinh miêu đạm tả mở miệng, tung ra một chưởng mang sức mạnh khổng lồ về phía trước.

Hỏa diễm Cửu Ly cùng với thủy nguyên thuần túy vô cùng của Nữ Oa hòa quyện hoàn hảo, ngưng tụ thành một đồ đằng thái cực băng hỏa vô cùng thấu suốt và vững chãi.

Khoảnh khắc sức mạnh đồ đằng bùng nổ, một luồng sức mạnh đủ để hủy diệt tất cả hoàn toàn được giải tỏa.

Bức tường ma đang bao phủ toàn bộ lối vào đại điện Linh Sơn trước mắt đã bị Đế Tôn đập tan một lỗ hổng. "A Di Đà Phật...

Công phu tham tạo hóa như thế này, trong Tam Giới e rằng chỉ có một mình Đế Tôn các hạ mà thôi..." Không thể không nói, Tam Tạng đúng là một người có văn hóa, ngay cả nịnh bợ Đế Tôn cũng phải dùng từ ngữ chau chuốt, khiến Ngộ Không ở bên cạnh định nói gì cũng phải nuốt ngược vào trong.

Men theo lỗ hổng vừa bị phá vỡ, Đế Tôn dẫn hai người tiến vào

bên trong, đi tới trung tâm phật điện đầy rẫy hơi thở của ma tộc.

Ba người vừa mới đặt chân xuống, xung quanh điện thờ thánh khiết đã xảy ra những thay đổi quỷ dị nghiêng trời lệch đất.

Trục thời gian ở nơi này dường như bắt đầu lùi lại với tốc độ chóng mặt, cho tới tận khoảnh khắc tiên quang của Linh Sơn mới chớm nở.

Luồng sáng đầu tiên từ từ dâng lên, xé tan bóng tối và hư vô vô tận.

Luồng sáng đó dường như ở rất xa ba người Đế Tôn, nhưng lại giống như ở ngay trước mắt, hư ảo và mờ mịt. "Luồng sáng kia... chẳng lẽ chính là nơi trú ngụ của đăng hồn Vạn Cổ Trường Minh Đăng sao?" Ngộ Không chỉ vào nguồn sáng đó và đưa ra thắc mắc như vậy. "Chưa chắc đâu.

Ngay cả pháp tắc thời gian cũng bị thay đổi, chúng ta hiện đang ở trong ảo tượng.

Chỉ có cách nhìn thấu những hư vọng trước mắt mới có thể nhìn thấy được tầm nhìn chân thực nhất của nơi này." Đế Tôn vội vàng lên tiếng nhắc nhở, cũng chính vào lúc này, Tam Tạng ở bên cạnh đã tiên phong khoanh chân ngồi xuống, lắng nghe mọi luồng khí tức uẩn tàng bên trong phật khí.

Theo suy tính của Tam Tạng, nơi này dù sao cũng là Linh Sơn, dù có ý chí ma đạo mạnh đến đâu che lấp thì rốt cuộc cũng sẽ có lúc vén mây thấy trăng rằm.

Vô số ảo tượng ma tộc không ngừng đổ dồn tới từ mọi hướng.

Đế Tôn và Ngộ Không đứng hai bên tả hữu bảo vệ chặt chẽ cho Tam Tạng ở giữa, Đế Tôn còn phóng ra kết giới quy tắc mạnh mẽ, đồng thời gia trì ba đạo Thần Nông Ấn lên bản thể Tam Tạng.

Chương 993

Sở dĩ không gia trì đạo thứ tư là Vĩnh Hằng bởi vì Tam Tạng là xác thịt người trần, nếu không có Đế Tôn giúp kiểm soát thì ngay cả ba đạo ấn ký lão cũng khó lòng gánh vác nổi.

Đạo ấn ký thứ tư Vĩnh Hằng đòi hỏi phải có sự thay đổi từ bản chất của sinh mệnh thể, nếu cưỡng ép thi triển lên người Tam Tạng sẽ khiến nhục thân của lão nổ tung ngay lập tức.

Dù vậy, chỉ với cường độ của ba đạo Thần Nông Ấn, cộng thêm trận pháp hộ pháp của Đế Tôn và Ngộ Không, cũng đủ để Tam Tạng khai phá ra tạo hóa Phật pháp mạnh nhất của mình.

Theo thời gian trôi qua, ánh sáng trên bầu trời càng trở nên tăm tối, ngược lại ánh sáng trên người Tam Tạng lại cùng với luồng ánh sáng yếu ớt ở nơi xa xăm kia xa xa hô ứng lẫn nhau.

Giống như trở thành nhật nguyệt của trời xanh, giữa bóng tối mịt mù vô tận này bồi sấn lẫn nhau.

Rắc!

Khi hai luồng ánh sáng đạt tới cực điểm, nơi cuối bầu trời tăm tối, đạo thiên kiếp thứ tám mươi mốt cuối cùng cũng giáng xuống.

Luồng lôi quang chấn động thế gian giáng xuống giữa không trung, xé toạc bóng tối vô tận giữa thương khung.

Đóa liên hoa đen khổng lồ kia một lần nữa tỏa sáng.

Ở ngay chính giữa đóa liên hoa, bóng dáng Quan Âm Thánh Tôn đã ma hóa cũng xuất hiện. "Ngộ Không, dưới này giao cho đệ, chỗ kia mới là chiến trường của ta." Đế Tôn mở miệng đầy bá khí, một bước đạp không đi tới phía dưới đóa hắc liên khổng lồ, đối mặt trực tiếp

với Quan Âm Thánh Tôn. "Cuối cùng cũng lộ diện rồi.

Chín chín tám mươi mốt nạn rốt cuộc cũng có thể đặt một dấu chấm hết." Quan Âm Thánh Tôn cười lạnh: "Không sai, đúng là nên có một dấu chấm hết, cũng là dấu chấm hết cho Tam Giới.

Kỷ nguyên mới sắp sửa giáng lâm.

Sẽ không còn bất kỳ thế giới giả dối nào nữa, mà là một thế giới chân thực tột cùng!" Đế Tôn bất lực lắc đầu: "Ta biết, ngươi đã bị tẩy não rồi, nhưng Phật tâm trong cơ thể ngươi vẫn chưa hề bị tịch diệt.

Nếu không, Tam Tạng căn bản không có cơ hội xuất hiện ở đây, hắn chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng để lại cho ngươi, cũng là con bài duy nhất để ta phá cục!" Ma thể của Quan Âm Thánh Tôn đương nhiên sẽ không thừa nhận, nhưng Đế Tôn biết rõ, đây chính là một nước đi dự phòng, là cọng rơm cuối cùng làm sụp đổ kế hoạch này. "Đừng có tự đa tình nữa, ngươi sẽ cùng với Tam Giới dưới kỷ nguyên Thần Ma này đi đến chỗ diệt vong!

Hãy cảm nhận kiếp nạn cuối cùng mà ngươi phải đối mặt đi - Chân thân Hắc Ly!" Quan Âm Thánh Tôn vừa dứt lời, đóa hắc liên trở nên vô cùng to lớn, đường nét màu tím đen không ngừng xoay tròn, khóa chặt vị trí đỉnh đầu Đế Tôn rồi từ từ ép xuống.

Áp lực to lớn khiến Đế Tôn cảm giác như toàn bộ sức mạnh của thế giới không gian Hắc Ly đang đè nặng lên đỉnh đầu mình.

Bóng tối và ma khí vô tận điên cuồng ùa về phía Đế Tôn, dù có bốn đạo Thần Nông Ấn hoàn chỉnh thủ hộ, nhưng tác dụng mà chúng có thể phát huy trong thế giới Hắc Ly này cũng vô cùng nhỏ bé. "Vô ích thôi!

Thần Nông Ấn Vĩnh Hằng được thực hiện dựa trên sự đình trệ vô hạn của pháp tắc thời gian.

Nhưng trong cái thế giới Hắc Ly này, loại sức mạnh đó căn bản không có cách nào vận hành tự nhiên, đừng phí công vô ích nữa, Đế Tôn, ngươi không có bất kỳ cơ hội nào đâu!" Quan Âm Thánh Tôn đã ma hóa cười cuồng ngạo, cả thế giới dường như cũng chìm đắm trong tiếng cười đầy dục vọng thôn phệ này để đi tới chỗ tịch diệt.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tam Tạng đột ngột mở to đôi mắt, vô số minh văn kim sắc từ trong cơ thể truyền ra, ùa vào bản thể của Đế Tôn.

Gần như cùng một lúc, ở đầu kia của nguồn sáng, Vạn Cổ Trường Minh Đăng một lần nữa phục hồi, cùng với sự dẫn dắt của thánh đạo vô cấu phật tâm của Tam Tạng đã thắp lên phật tính nồng đậm, tập trung hết vào trong cơ thể Đế Tôn.

Lần này, Đế Tôn trực tiếp triệu hoán ra bản thể Thần Ma Phần Thiên Diễm để ngăn chặn kiếp nạn cuối cùng.

Nào có biết, trận chiến ở nơi này cũng chính là hình ảnh thu nhỏ của kiếp diệt thế của toàn bộ Tam Giới.

Một khi Đế Tôn ngã xuống, trong Tam Giới sẽ không còn ai có thể ngăn cản Quan Âm Thánh Tôn, kiếp nạn đó cũng không cần phải đợi tới ba mươi ba năm sau nữa.

Ầm ầm ầm!

Hai luồng sức mạnh cực hạn va chạm mạnh mẽ giữa không trung, phát ra những tiếng nổ vang rền trời đất chấn động thế gian.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả sức mạnh đồng thời trở về hư vô, duy chỉ có luồng ánh sáng vĩnh hằng duy nhất tỏa sáng trên thế gian là vẫn rực rỡ như cũ! "Bây giờ, hãy nhận một kích phá thiên này!" Đế Tôn gầm lên sảng khoái, hai chưởng hợp nhất, Thần Ma Hao Thiên Trảm cùng một đạo hư hóa Hiên Viên Kiếm mang chém xuống giữa không

trung, chém đứt bầu trời đêm vô tận thành hai đoạn.

Chương 994

Đột nhiên hoàn hồn, khi Đế Tôn mở mắt ra, hắn đã nhìn thấy bản thể của Quan Âm Thánh Tôn ở ngay trước mặt, ma khí trên người nàng đã thoát ly khỏi bản thể.

Đế Tôn vung tay một cái, Thần Ma Phần Thiên Diễm nhanh chóng xuất kích, hoàn thành việc thôn phệ luồng ma nguyên cuối cùng của cổ ma hồn thất giai trong cơ thể nàng.

Theo sự biến mất của luồng ma nguyên đó, Quan Âm Thánh Tôn cũng đồng thời thức tỉnh Phật tâm, nhìn về phía Đế Tôn với ánh mắt đầy hối lỗi. "Các hạ, ngài cuối cùng cũng thành công rồi!

Lời phó thác của Phật Tổ giao cho ngài quả nhiên là lựa chọn sáng suốt nhất!

Trước đó thực sự có nhiều đắc tội, trời ạ, ta rốt cuộc đã làm những chuyện gì thế này..." Đế Tôn khổ tiếu lắc đầu: "Thôi bỏ đi, Thánh Tôn không cần bận tâm, đó chỉ là một kiếp số của ta mà thôi, giờ kiếp số đã qua, ngài cũng không cần phải cảm thấy áp lực nữa, ta chung quy cũng phải nhìn về phía trước." Quan Âm Thánh Tôn khẽ gật đầu: "Hiện giờ kiếp nạn đã qua, các hạ có ba mươi ba năm thời gian để tìm kiếm xá lợi Phật Tổ trong Tam Giới.

Nhưng trước tiên ngài phải tìm thấy thân chuyển thế của Tam Tạng Pháp sư, có sự giúp đỡ của hắn mới có thể định vị chính xác vị trí cụ thể của xá lợi chuyển thế, tìm thêm nhiều manh mối." Đế Tôn nghe vậy gật đầu: "Yên tâm đi, một khi đã trở lại trong Tam Giới, những thứ ta có thể dựa vào quá nhiều, làm những việc đó không hề khó khăn." "Như vậy ta yên tâm rồi." Quan Âm Thánh Tôn khẽ gật đầu với Đế Tôn rồi quay về Linh Sơn trước một bước. "Ta nợ các hạ

một ân tình, sau này nếu có việc cần, cứ việc phân phó." Tiếng của Quan Âm Thánh Tôn từ từ vang bên tai cũng khiến Đế Tôn trút bỏ được khúc mắc trong lòng, một kiếp này coi như đã qua hoàn toàn.

Chưa kịp để Thần Ma Phần Thiên Diễm tiến hóa lên cấp bảy ngay lập tức, Đế Tôn đã nghĩ tới con bé Tử Yên trước tiên.

Nếu trước đó không có luồng ánh sáng kia giáng xuống dung hợp thần thông Phật tâm chí thiện của Tam Tạng với Đế Tôn, e rằng kiếp nạn cuối cùng Đế Tôn cũng không dễ dàng vượt qua như vậy. "Ca ca..." Mạch nhiên quay đầu lại, Đế Tôn và con bé bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng đã gặp lại một Tử Yên vẹn nguyên.

Tuy rằng trước đó đã trải qua tám mươi mốt nạn mới đoạt lại được đăng hồn của Vạn Cổ Trường Minh Đăng để Tử Yên có thể trở về, nhưng chỉ một cái nhìn mà ngỡ như đã cách xa ngàn năm vạn năm, cũng khiến Đế Tôn lần đầu tiên nảy sinh tình cảm phàm trần ở một thế giới hoàn toàn mới. "Từ hôm nay, ta sẽ không bao giờ để nàng rời xa ta nữa." "Nếu không có nơi nào để đi, trái tim của bản tọa chính là nơi nương tựa của nàng." Đế Tôn chưa bao giờ nói lời tình tứ.

Đã đi khắp nhân gian, trải qua quá nhiều bi hoan ly hợp, hắn hiểu rõ chữ "tình" này đứng trước sự biến đổi của thời gian bãi bể nương dâu mà muốn cầu một sự bất hủ thì gian nan biết nhường nào.

Nhưng vào khoảnh khắc này, hắn nguyện để ngọn đèn ấy thắp sáng luồng ánh sáng không bao giờ tắt trong tâm hải của mình. "Từ nay về sau, không cần phải lo lắng sẽ có một ngày vạn vật tịch diệt, bởi vì tâm của bản tọa là vĩnh sinh bất hủ." Đế Tôn khẽ phác họa một đạo đồ đằng nơi tim nàng, cây cầu dẫn tới tâm hải cứ thế hiện ra.

Tử Yên nhìn sâu vào Đế Tôn, khoảnh khắc này cuối cùng nàng đã hiểu, ngọn đèn ấy đã cháy suốt vô số vạn năm, rốt cuộc cũng chỉ để chờ đợi lấp đầy một phần chấp niệm trong lòng.

Giờ đây, nàng đã chờ được người đàn ông đáng để nương tựa, cũng tìm được lý do để sống tiếp, Đế Tôn chính là niềm tin vĩnh hằng soi sáng cho Tử Yên.

Lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, Tử Yên bất chấp tất cả nhào vào lòng Đế Tôn, rồi dưới sự bao bọc bởi hơi ấm của hắn nhanh chóng biến mất vào thế giới tâm hải của hắn.

Từ khoảnh khắc này, bên trong tâm hải của Đế Tôn đã hoàn toàn được luồng sáng ấy lấp đầy.

Dường như mọi cảm xúc đều thủy cừ thành.

Khoảnh khắc tâm hải của Đế Tôn được thắp sáng, bản nguyên Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể cũng nhờ đó mà có được cảm ứng cộng minh mãnh liệt, từ từ thoát khỏi không gian Tu Di Giới, ngự tại vị trí trung tâm lồng ngực.

Bản nguyên Thần Ma mạnh mẽ vô cùng của Phần Thiên Diễm phảng phất nang quát toàn bộ sức mạnh hãn vệ kỷ nguyên Thần Ma của Tam Giới, dưới sự bao bọc của dòng hơi ấm cổ xưa từ Vạn Cổ Trường Minh Đăng nhanh chóng dung hợp với luồng bản nguyên cổ ma hồn cuối cùng, mở ra giai đoạn lột xác hướng tới cảnh giới thất giai viên mãn.

Chỉ khi Phần Thiên Diễm hoàn thành việc thăng cấp giai vị, Đế Tôn mới có khả năng mở khóa các kỹ năng áo nghĩa hoàn toàn mới và mở ra giai đoạn tiếp theo của hành trình thử luyện.

Đế Tôn hiểu rõ, sau khi cuộc lột xác này hoàn thành, giai đoạn thứ tám tiếp theo sẽ kéo dài ròng rã ba mươi ba năm, hành trình sẽ mạn trường nhưng những hiểm nguy ẩn chứa trong đó còn khó lường hơn.

Tuyến thời gian kéo dài cũng đồng nghĩa với việc độ khó của nhiệm vụ tăng lên.

Nhưng lần này Đế Tôn không còn lựa chọn nào khác, giai đoạn thứ tám này sẽ quyết định vận mệnh của cả Tam Giới.

Đúng như lời đã nói, bản thân Đế Tôn từ khi xuất hiện đã định sẵn sẽ trở thành tồn tại đứng nơi đầu sóng ngọn gió, dẫn dắt thế giới này tiến về phía trước, vị trí của hắn không ai có thể thay thế được.

Ầm ầm ầm!

Lần này, cuộc lột xác của Phần Thiên Diễm dường như khó khăn hơn bất kỳ lần nào trước đó.

Bản thể Đế Tôn lặng lẽ bay lơ lửng trên hư không, tự mình ngưng tụ ra một luồng quang chiếu phòng hộ kim sắc rực rỡ, bảo tướng trang nghiêm huyền phù nơi tận cùng bãi cát. "Trời ạ, nhìn kìa, đằng đó...

Chương 995

thần hiển linh rồi sao?" Ở ven bờ đại dương vô tận, những ngư dân kia sau khi nhìn thấy luồng bảo quang rực rỡ phổ chiếu nơi cuối tầm mắt đều bắt đầu quỳ lạy về hướng bản thể của Đế Tôn.

Sức mạnh nồng đậm không ngừng cuộn trào, phá vỡ rồi dung hợp bên trong cơ thể Đế Tôn...

Hai luồng sức mạnh bản nguyên Thần và Ma va chạm cực hạn, mỗi lần dung hợp đều có nghĩa là một lần đột phá mạnh mẽ hơn sắp sửa diễn ra. "Hỏng rồi...

Tại sao lần đột phá này của Thần Ma Phần Thiên Diễm lại khó khăn đến vậy?" Mọi người đều lộ vẻ mặt ngưng trọng phát ra lời cảm thán.

Cửu Thiên Huyền Nữ, Hình Thiên, Tử Yên, Ngộ Không... thậm chí cả Tam Tạng Pháp sư!

Hầu như mỗi một đạo thần nguyên đang say ngủ trong cơ thể Đế Tôn đều thầm đổ mồ hôi hột. "Mọi người không cần lo lắng, muốn phản phệ bản tọa thì cái thứ nhỏ bé đó chưa có năng lực ấy đâu.

Chỉ là quá trình tiến hóa tới đỉnh phong thất giai cần sức mạnh quá bàng đại, sức mạnh càng mạnh thì việc dung hợp sẽ càng khó khăn, nhưng nếu không như vậy thì cũng sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào tới kết quả cuối cùng." Có lời trấn an của Đế Tôn, mọi người mới hoàn toàn buông bỏ gánh nặng trong lòng.

Ầm ầm ầm!

Cuối cùng, kèm theo một luồng hào quang kim sắc rực rỡ xông lên trời, Phần Thiên Diễm thất giai đã hoàn thành tiến hóa.

Chỉ có điều lần này, hình dáng bản thể của Phần Thiên Diễm sau khi tiến hóa thành công lại khác biệt hoàn toàn so với trước đây.

Ở các hướng khác nhau của bản thể ngọn lửa đều hư không xuất hiện một cái rãnh, tổng cộng có mười cái rãnh, chín cái màu vàng kim, cái rãnh lớn cuối cùng có màu thất sắc! "Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chắc chắn là vị trí tương ứng để đặt xá lợi tử rồi.

Xem ra muốn tiến hóa Phần Thiên Diễm bản giai tới đỉnh phong thì bắt buộc phải tập hợp đủ chín viên xá lợi Phật Tổ mới được!" Hình Thiên vừa dứt lời, tiếng của Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức vang lên kèm theo chút lo âu. "Chín viên xá lợi chuyển thế của Vạn Phật Chi Tổ ẩn chứa sức mạnh đỉnh cao ngạo thị Tam Giới, đại diện cho nguồn sức mạnh thuần khiết và tươi sáng nhất thế gian.

Nhưng những viên xá lợi này đã phân tán khắp Tam Giới nhiều năm qua, làm sao có thể tập hợp đủ trong thời gian ngắn như vậy?

Ba mươi ba năm nói ngắn không ngắn, nhưng nói dài thì cũng chỉ như một cái búng tay mà thôi." Ngộ Không ngoáy mũi rồi dứt khoát lên tiếng cắt ngang bầu không khí tiêu cực kia. "Cái đệch, căn bản không cần phải lo lắng như vậy, xe tới trước núi ắt có đường, dù có khó tìm thì cũng nhất định không làm khó được ca ca ta!" Có thể thấy Ngộ Không vẫn luôn tràn đầy tin tưởng vào Đế Tôn như xưa, nhưng lần này ngay cả Đế Tôn cũng không dám đảm bảo một trăm phần trăm. "Cứ yên tâm đi, tìm được thì phải tìm, tìm không được thì càng phải tìm, công phu không phụ người có lòng, ta chẳng hoảng chút nào cả." Vạn đạo ánh sáng thông thiên triệt địa, khí thế mạnh mẽ vô cùng của Đế Tôn quét qua toàn bộ mặt biển.

Chỉ tới khi một lần nữa khôi phục sự tỉnh táo thì đã trở lại địa giới Tây Ngưu Hạ Châu. "Sao lại thế này?" Toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu vô cùng hoang tàn tiêu điều, trông có vẻ hẳn là có liên quan nhất định

tới việc ma chướng tác loạn trước đó. "Chủ nhân, đừng quên lời Quan Âm Thánh Tôn đã nói trước đó, chúng ta nên đi tìm Tam Tạng Pháp sư trước." Đế Tôn bất đắc dĩ nhún vai: "Từ sau khi trở về từ không gian Hắc Ly, ta đã hoàn toàn mất dấu hơi thở của gã đó rồi, chẳng lẽ cái lão Tam Tạng kia vì nói nhiều quá mà bị đánh chết rồi không?" Lời của Đế Tôn vừa thốt ra thực sự đã chọc cười đám người Cửu Thiên Huyền Nữ, đối với đặc điểm nói nhiều của Tam Tạng, mọi người dường như đều thâm hữu thể ngộ. "Thấy chưa?

Sớm vậy đã nản lòng rồi sao?

Theo ta, tất cả hãy chấn chỉnh tinh thần lại đi, chuyện tìm người tuy không thuận tiện cho lắm nhưng đừng quên, Tam Tạng Pháp sư trước khi tiếp xúc với ngài đã để lại ký hiệu đặc thù mà." Hình Thiên rõ ràng có cảm ứng nhận thức đặc thù, lập tức lên tiếng nhắc nhở một câu. "Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, áo cà sa!" Cửu Thiên Huyền Nữ vẫy nhẹ tay, một chiếc áo cà sa màu đỏ vô cùng tinh xảo bay ra rơi vào lòng Đế Tôn. "Chủ nhân, đây là thứ Tam Tạng Pháp sư đưa cho ngài trước lúc đi đấy!" Vào khoảnh khắc bàn tay chạm vào chiếc áo cà sa, trong não hải của Đế Tôn bỗng dưng ngưng tụ ra bóng dáng của Tam Tạng Pháp sư.

Vẫn là một Tam Tạng Pháp sư bảo tướng trang nghiêm, vẻ mặt bình hòa, đang khoanh chân ngồi thiền. "Các hạ, tuy chúng ta chưa gặp mặt trong Tam Giới thực sự nhưng ta vẫn luôn chờ đợi sự xuất hiện của ngài.

Có lẽ khi chúng ta hội ngộ trong Tam Giới cũng là lúc sứ mệnh của ta sắp sửa bắt đầu.

Chương 996

Nếu các hạ đã chuẩn bị sẵn sàng thì hãy tới tìm ta, vị trí của ta thông qua chiếc áo cà sa này các hạ nhất định có thể tìm thấy." Một lần nữa mở mắt ra, Đế Tôn lật qua lật lại chiếc áo cà sa xem tới cả trăm lần mà rốt cuộc vẫn không tìm thấy câu trả lời mình muốn. "Cái đệch, Tam Tạng đang đánh đố ta à?" "Ca ca, để muội giúp huynh!" Trong tâm hải, tiếng của Tử Yên nhanh chóng vang lên.

Ngay sau đó, bản thể linh hồn của con bé hiện ra, ngón tay khẽ nâng, một luồng tiên quang rực rỡ nhanh chóng thắp sáng toàn bộ chiếc áo cà sa, chỉ thấy một đạo kim quang ngưng tụ ra một tấm bản đồ hoàn chỉnh hiện ra trước mặt Đế Tôn. "...Nhân gian giới, chùa Già Linh thuộc Đường quốc thịnh thế sao!" Ngộ Không gãi gãi đầu đưa ra đáp án. "Ca ca, nếu đã ở nhân gian thì chúng ta mau chóng xuất phát thôi." Đế Tôn lại lắc đầu: "Ba mươi ba năm trong truyền thừa Phật đạo là một kỳ thiền, đệ nghĩ nơi đó thật sự dễ tìm như vậy sao?" Ngộ Không bị một câu nói của Đế Tôn làm cho có chút ngẩn ngơ. "Ý huynh là sao?

Bản đồ có rồi, vị trí cũng xác định rồi, cứ trực tiếp tới đó không được sao?" Đế Tôn cười rồi lắc đầu: "Đệ quên rồi sao, một ngày trên trời bằng một năm dưới đất!

Kỳ hạn ba mươi ba năm là thời lệnh của Thiên giới, đổi sang luân hồi của Nhân gian đạo là kỳ hạn vạn năm!

Đây chính là một cuộc tu hành đi vào trần thế, ta phải trải qua tam sinh thất thế ở Nhân gian đạo thì e rằng mới tìm thấy vị trí của Tam Tạng." "Trời ạ...

Ca ca, huynh đừng có hù dọa lão Tôn này nha, tìm một lão Tam

Tạng nói nhiều mà mất lâu vậy sao?

Thế thì đợi tới khi chúng ta tập hợp đủ chín viên xá lợi, chẳng phải là tới năm lần bảy lượt sao?" Đế Tôn khinh tiếu: "Ta vừa nói đó chỉ là trên lý thuyết phải qua tam sinh thất thế thôi.

Nhưng đừng quên, chúng ta có thể đi cửa sau mà, rút ngắn thời gian đi đáng kể." Ngộ Không lập tức phấn chấn: "Cửa sau? ...Địa phủ?" Đế Tôn hiếm khi giơ ngón tay cái với Ngộ Không: "Thông minh.

Giờ chủ nhân của Minh giới chẳng phải là cô bạn cũ Hỏa Vũ của chúng ta sao, cũng đã lâu rồi chưa tới đó xem thế nào, hiện giờ chúng ta có thời gian, vừa vặn tới đó dạo một vòng." Hai anh em quyết định đi cửa sau nên không còn do dự thêm nữa, ngay lập tức hóa thành hai đạo lưu quang nhắm thẳng hướng Địa phủ mà đi.

Nhanh chóng, Đế Tôn và Ngộ Không đã gặp Hỏa Vũ trong Địa phủ cùng với Thập Điện Diêm La và những người bạn cũ khác.

Ngay cả cái lão già Đế Thính kia cũng lộ mặt ra để khoe chút hiện diện. "Đế Tôn các hạ, nhiều năm không gặp, tu vi của ngài lại tinh tiến thêm rồi, e rằng giờ đây trong Tam Giới, các hạ đã có thể xưng tôn!" Khả năng phán đoán của Đế Thính quả nhiên không thể xem thường, lão chỉ vừa mới gặp mặt đã nghe ra được nội hàm của Đế Tôn. "Lão già tinh ranh, quả nhiên là không giấu nổi mắt ông.

Đúng vậy, trong Tam Giới hiện nay đã không còn ai là đối thủ của bản tọa." "Ha ha ha, tốt, không hổ là Đế Tôn các hạ!

Có điều hầu tử kia chẳng có mấy tiến triển nhỉ, chẳng lẽ suốt quãng đường đi gã này đều ôm đùi ngài sao?" Đế Tôn nhún vai một cách thờ ơ.

Chính lúc này, Hỏa Vũ đẳng nhân toàn bộ xuất hiện, cả Minh giới

bao quát anh em Hắc Bạch Vô Thường hễ là nhân vật có số má gặp Đế Tôn đều phải cung kính cúi mình hành lễ, không ai dám chậm trễ. "Hành rồi, đều đừng khách sáo nữa, Hỏa Vũ Minh Tôn, ta lần này có việc cần giúp đỡ." Hỏa Vũ cười nhẹ: "Các hạ là chủ tử của Hỏa Vũ, hai chữ giúp đỡ Hỏa Vũ không dám nhận.

Cửa Lục Đạo Luân Hồi đã chuẩn bị sẵn cho các hạ rồi, dùng thế nào, dùng bao lâu hoàn toàn do các hạ tự mình kiểm soát." Phải nói là sức ảnh hưởng hiện nay của Đế Tôn trong Tam Giới thực sự không ai sánh bằng.

Đế Tôn cũng không khách sáo với Hỏa Vũ, trực tiếp dẫn Ngộ Không chui vào không gian Lục Đạo Luân Hồi.

Khung cảnh đại chiến năm đó vẫn còn vẹn nguyên trong ký ức, Đế Tôn khi đó so với bây giờ căn bản là một trời một vực.

Chẳng cần gì khác, trực tiếp gia trì kim quang Thần Nông Ấn, mặc kệ sức mạnh vòng xoáy bên trong cửa luân hồi mạnh mẽ đến đâu cũng không thể làm tổn thương hai người Đế Tôn dù chỉ một mảy may.

Nhục thân tuy không hề hấn gì, nhưng mỗi lần đi qua luân hồi là khí vận trên người lại đại bất tương đồng.

Đế Tôn và Ngộ Không quả thực có chút quá đáng rồi, cái đệch, giản trực nã luân hồi môn đương thành cầu trượt trẻ em!

Đi vào, đi ra, lại đi vào, lại đi ra...

Cứ thế cho tới vòng thứ chín, Hắc Bạch Vô Thường cũng không nhịn được mà mồ hôi đầm đìa tiến tới. "Các hạ, sức mạnh pháp tắc bên trong cửa luân hồi có thể cộng dồn đấy, sau mỗi lần luân hồi ít nhất phải làm nguội trong ba mươi năm, nếu không luân hồi lần thứ hai trong thời gian đó, sức mạnh giảo sát mà ngài phải gánh chịu sẽ tăng lên gấp bội!

Ngọc Đế năm đó cũng chỉ gánh được tối đa chín lần luân hồi rồi trực tiếp chứng đạo thành Thiên Đế.

Chương 997

Ngài định..." Đế Tôn bất đắc dĩ cười: "Hết cách rồi, ta phải tìm một người đang đợi ta ở vạn năm sau, bắt buộc phải dùng cách này để vượt qua luân hồi, nếu không thì không thể tìm được hắn trong thời gian quy định, những việc sau này của ta đều không thể triển khai được." Nghe Đế Tôn nói vậy, bọn người Hắc Bạch Vô Thường đương nhiên không ngăn cản nữa.

Chỉ tới khi Đế Tôn và Ngộ Không bước vào vòng luân hồi thứ mười, sức mạnh tàn phá phải gánh chịu mạnh mẽ chưa từng thấy.

Ngay từ khi bước vào luân hồi, chiếc áo cà sa trong tay Đế Tôn bắt đầu lóe lên hồng quang ngày càng mạnh.

Cùng với thời gian trôi qua, luồng ánh sáng này lóe lên dũ phát cuồng liệt, dường như luồng sức mạnh này có khả năng sụp đổ bất cứ lúc nào! "Hỏng rồi!

Tam Tạng đang ở kiếp này, ta không thể trải qua trọn vẹn một kiếp luân hồi, nếu không sẽ chạy quá lên phía trước, bản đồ sẽ mất hiệu lực mất!" "Mẹ kiếp, vậy phải làm sao?

Biết thế chúng ta quay lại nhân gian từ vòng thứ chín cho rồi, cùng lắm là đợi thêm vài trăm năm cũng được mà!" Đế Tôn và Ngộ Không ở trong gương luân hồi lải nhải, hai anh em suýt chút nữa thì cãi nhau. "Không còn cách nào khác, ta sẽ ra tay cưỡng chế đập tan cửa luân hồi để đi ra, mớ hỗn độn còn lại chỉ đành nhờ Hỏa Vũ thu dọn vậy." Ngộ Không định phát biểu một hồi, chỉ nghe bên tai một tiếng nổ lớn vang lên, Đế Tôn đã ra tay...

Chỉ một chưởng thôi!!

Toàn bộ gương luân hồi bị Đế Tôn đập toác ra một lỗ hổng dữ tợn

ở chính giữa!

Sức mạnh hư không hạo đãng tràn vào đều bị sức mạnh nhục thân của Đế Tôn chống lại một cách hoàn hảo. "Trời ạ... thế giới này điên rồ quá rồi, ngay cả cửa luân hồi cũng không thể ngăn cản được ca ca sao?" Toàn bộ Địa phủ trong nháy mắt bùng phát một luồng sức mạnh chấn động vô tiền khoáng hậu.

Ngay cả Hỏa Vũ cùng đám đại năng Địa phủ cũng đều bị dao động sức mạnh trong thoáng chốc đó làm cho ngẩn ngơ. "Nha đầu, phiền cô thu dọn giúp ta nhé, thông đạo cửa luân hồi bị ta đánh thủng rồi, ta phải kịp thời điểm thời gian ở giữa để quay về chùa Già Linh, hẹn gặp lại sau." Tiếng của Đế Tôn dù ở tông giọng bình thường cũng có thể dễ dàng bao phủ toàn bộ Địa phủ.

Hắc Bạch Vô Thường, Thập Điện Diêm La và những người khác đều chấn động tới mức không thốt nên lời... "Trời ạ, đáng sợ quá, xem ra thực lực hiện nay của Đế Tôn các hạ thực sự đã đạt tới đỉnh cao của Tam Giới rồi, một mình có thể đánh tan thông đạo luân hồi, e rằng Như Lai năm đó cũng không thể làm nổi một phần mười đâu!" Hắc Vô Thường liên tục vỗ vào ngực để bình tĩnh lại. "Tam Giới có cường giả đỉnh phong như Đế Tôn các hạ thủ hộ, kiếp nạn có lớn đến đâu cũng nhất định có thể bình an vượt qua." Hỏa Vũ ngưng trọng gật đầu: "Thập Điện Diêm La nghe lệnh!" "Có mặt!" "Mệnh các ngươi cùng ra tay tiến vào không gian luân hồi, sửa chữa thông đạo không gian bị vỡ, đảm bảo các linh hồn vãng sinh luân hồi không bị tổn hại gì." "Tuân lệnh!". ...

Lúc này, Đế Tôn và Ngộ Không đằng vân thượng, nhanh chóng thoát khỏi lãnh địa Địa phủ trở lại Nhân gian giới.

Chùa Già Linh nằm ở khu vực trung tâm Đại Đường, cũng là một vùng đất phong thủy bảo địa địa linh nhân kiệt.

Nơi này bốn bề hoàn sơn, cảnh sắc nghi nhân.

Chỉ tới khi Đế Tôn và Ngộ Không tiến vào khu vực núi non gần chùa Già Lam, một luồng ma khí vô cùng nồng đậm bao phủ lên từng ngóc ngách xung quanh cả ngọn núi. "Trời ạ!

Ca ca, ma khí nồng nặc như thế này cư nhiên lại dồn hết vào cái nơi này, thật không khoa học chút nào!" Đế Tôn suy tư phiến khắc, mặc dù đã trải qua bao nhiêu kỷ nguyên luân hồi, không lý nào lại có ma chướng nồng đậm bám ở đây, huống chi chùa Già Lam là nơi cao tăng vân tập, phật duyên thâm hậu.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Đế Tôn đã dẫn theo Ngộ Không lao thẳng vào bên trong Già Lam Tự.

Vừa vào cửa, ba đạo ma linh lập tức khóa chặt khí tức của Đế Tôn, không chút do dự lao tới.

Đế Tôn nở nụ cười lạnh lẽo, vung tay một cái, ba đạo ma linh trước mắt trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

“Ha ha, cái loại cấp bậc này cũng dám ở trước mặt ca ca ta phóng tứ?

Có con ma linh nào không phục thì lên hết đi!” Ngộ Không cũng thuận thế rút Kim Cô Bổng ra, chuẩn bị cùng Đế Tôn kề vai chiến đấu.

Đúng lúc đó, bảy đạo ma hồn nữ tử như quỷ mị bay vọt lên không trung, khí tức yêu ma trên người vô cùng nồng đậm.

Mỗi nữ yêu đều mặc tố quần, thân hình thướt tha, mị lực mê người hiển lộ rõ trong từng cử chỉ, nụ cười.

Chương 998

“Cái gì thế này?

Đây chẳng phải là Già Lam Tự sao?

Sao lại có nhiều nữ yêu như vậy!” Đế Tôn đột nhiên nhận ra điều bất thường, hắn triệu hoán ra hai đạo thượng cổ tiên hoa, đồng thời hai ngón tay khẽ vuốt qua mắt, phát hiện ra một bí mật chí quan trọng.

“Tìm nhầm chỗ rồi, đây căn bản không phải Già Lam Tự, mà là Bàn Tơ Động!” Ngộ Không nhất thời ngơ ngác, lần đầu tiên làm dẫn đường mà lại nhầm hướng.

“Lạc lạc...

Đế Tôn các hạ, đã đến đây rồi sao lại vội vã rời đi, chẳng lẽ mấy chị em chúng ta lại đáng ghét đến thế sao?” Đế Tôn lạnh lùng cười một tiếng, không chút do dự phun ra một đạo hỏa diễm thiêu đốt dữ dội.

Ánh lửa bùng lên trong thoáng chốc, bao vây toàn bộ Bàn Tơ Động trong biển lửa vô tận.

“Ta phải cho các ngươi hiểu rõ, đã là yêu thì phải lo tu luyện cho tốt, cứ thích bày ra những mưu đồ xấu xa hại người thì không có tư cách sống tiếp.” Dứt lời, Cửu Ly Chân Hỏa vô biên nhanh chóng thiêu đốt, luyện hóa toàn bộ Bàn Tơ Động thành hư vô.

“Ngộ Không à Ngộ Không... không có mũi khoan kim cương thì đừng có ôm việc đồ gốm chứ?

Để ca ca đi tìm cho!” Ngộ Không vẻ mặt hối lỗi gãi đầu: “Hắc hắc, lần này đệ thật sự sơ suất rồi ca ca, hay là để đệ thử lại lần nữa?” Đúng lúc hai huynh đệ đang tranh cãi về việc dẫn đường sai

lầm, thì trong đống tro tàn của Bàn Tơ Động đột nhiên lóe lên một luồng kim quang!

Đế Tôn và Ngộ Không nhanh chóng phát hiện ra viên châu báu đó, hắn khẽ vẫy tay, một viên xá lợi kim sắc sáng rực bay vào lòng bàn tay.

"...Phật Tổ Xá Lợi!" Trong đầu, giọng nói của Cửu Thiên Huyền Nữ và Hình Thiên lập tức vang lên, Tử Yên cũng từ trong đăng hồn huyễn hóa ra bản thể bên cạnh Đế Tôn.

"Chủ nhân, đích thị là Phật Tổ Xá Lợi, chỉ là hiện tại chưa rõ là của vị Phật Tổ nào.

Cần phải tìm Tam Tạng pháp sư, nhờ vào chí thiện phật tâm mới có thể sinh ra cộng minh với xá lợi tử." Đế Tôn bừng tỉnh gật đầu: "Hiểu rồi, Ngộ Không, không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát ngay!" Nói đoạn, Đế Tôn dẫn theo Ngộ Không lao vút về phía mục tiêu.

Lần này đích thân Đế Tôn dẫn đường, không có thêm sai sót nào, nhanh chóng tìm thấy vị trí thực sự của Già Lam Tự.

Trên đỉnh núi hùng vĩ tráng lệ, Phật đường Già Lam Tự trang nghiêm túc mục.

Đế Tôn và Ngộ Không vốn tôn trọng tín ngưỡng Phật môn nên không trực tiếp xông vào, mà theo lễ nghi gõ cửa sơn môn.

Vài vị tăng nhân sắc mặt thanh tú chắp tay hành lễ.

"A Di Đà Phật, hai vị thí chủ lại đến sao?" Đế Tôn và Ngộ Không nghe xong liền ngây người.

"Ý ngươi là sao?

Hai ta đến đây khi nào?" "Ba ngày trước mà!

Tiểu tăng không nói dối, ba ngày trước cũng là ta trực nhật, hai vị

đích thân đến Già Lam Tự tiếp Tam Tạng pháp sư đi, tuyệt đối không lầm!

Ngay cả trụ trì cao tăng của chúng ta cũng đích thân tiễn đưa nữa!" Ánh mắt Đế Tôn lập tức lạnh lẽo: "Mau dẫn ta đi gặp trụ trì!" Tiểu tăng có chút khó xử, Đế Tôn không chút do dự phóng thích khí tức bản thể cường hãn, khiến tiểu tăng liên tục lùi lại mấy bước.

"Ta là Đế Tôn, các ngươi không biết danh hiệu của ta sao?" Quả nhiên, hai chữ Đế Tôn vừa thốt ra, cộng thêm uy áp cường đại, lập tức trấn nhiếp được tăng nhân trẻ tuổi.

"Các hạ đợi lát nữa, để ta vào thông báo." "Á!" Chưa đầy ba phút sau, một tiếng gào thê lương vang lên, ngay sau đó là tiếng chuông báo hiệu cao tăng viên tịch bao trùm cả Già Lam Tự.

"Hỏng rồi, có chuyện, mau vào xem!" Đế Tôn và Ngộ Không lập tức lao vào chính điện, chỉ thấy trụ trì Già Lam Tự đã viên tịch, nhìn hiện trường rõ ràng là bị người ta ám toán.

Không lâu sau, các vị thủ tọa cao tăng trong tự lần lượt xuất hiện.

"Chuyện gì thế này?

Trụ trì..." "Sư thúc, trụ trì viên tịch rồi!

Bị người ta hại!" Các tăng nhân đồng loạt khóa chặt ánh mắt vào Đế Tôn và Ngộ Không.

"Ách, ca ca, tình hình không ổn rồi!" "Hừ, không cần nói cũng biết, chắc chắn có kẻ đã biết trước hành động của ta nên thiết kế bẫy ta." Sắc mặt Đế Tôn càng thêm lạnh lẽo.

Chương 999

“Lại là các ngươi!

Ba ngày trước lừa đi Tam Tạng pháp sư, giờ lại đến Già Lam Tự khiến trụ trì vẫn lạc vô cớ.

Lần này ta phải cho hai người biết sự lợi hại của Già Lam Tự!” Các vị thủ tọa cao tăng đồng loạt ra tay, bày trận đối phó với Đế Tôn và Ngộ Không.

“Thập Bát Kim Cương La Hán Trận, phục ma!” Mười tám vị Kim Cương đồng thời bộc phát hộ thể cương khí vô cùng mạnh mẽ, toàn thân biến thành màu vàng ròng, luồng cương khí thâm hậu đủ để chứng minh sức mạnh của các hộ tự La Hán này mạnh đến mức nào.

“Hừ, hai kẻ chạy trước ta chắc chắn cũng không phải hạng xoàng, trong tự có nhiều cao tăng như vậy mà không ai nhìn ra sơ hở.” Đế Tôn thản nhiên nói, căn bản không để tâm đến trận pháp đang vây công.

Một mặt, trận pháp tuy mạnh nhưng dùng lên người Đế Tôn thì chẳng có ý nghĩa gì.

Danh hiệu mạnh nhất Tam Giới đâu phải tự dưng mà có?

Thực lực cứng nằm đó, Đế Tôn sẽ không hề hoảng loạn.

Mặt khác, điều duy nhất thu hút Đế Tôn lúc này là sự thật cuối cùng.

“So với việc đấu đá ở đây, ta mong đợi nhìn thấy sự thật hơn.

Ta khuyên các vị một câu, đừng lãng phí thời gian trên người ta, ta và hắn mới là Đế Tôn và Tôn Ngộ Không thật sự.” “A Di Đà Phật, ra tay đi.” Thủ tọa La Hán Đường không cho Đế Tôn thêm cơ hội giải

thích, nhất quyết ra tay trấn áp.

Đế Tôn lạnh hừ một tiếng, không còn nể nang gì nữa, hắn giơ tay lên, một đạo phù văn khổng lồ bùng nổ.

Sức mạnh của phù đạo trận pháp là thích hợp nhất để đối phó với kiểu chiến đấu tập thể này.

Chỉ một đạo quang trận đẩy ra đã dễ dàng áp chế toàn bộ chiêu số của đối phương.

"La Hán Côn!" Thủ tọa lại hô lên, mười tám vị kim thân La Hán đồng thời triệu hoán hộ thể kim côn, cùng lúc nện xuống một gậy.

Động tác của mỗi người đều ngưng tụ toàn bộ sức mạnh vào một điểm, khiến luồng sức mạnh đó bùng nổ tức thì.

Quả nhiên, mười lăm La Hán hợp lực nhất kích thật sự có tác dụng phá giải phong ấn.

Tuy nhiên, Đế Tôn đáp lại bằng cách trực tiếp phóng thích Bát Phương Thần Ma Cấm!

Áo nghĩa mạnh nhất của Phần Thiên Diễm lục giai vừa xuất hiện, tất cả trận văn nhanh chóng khóa chặt vị trí của từng vị kim thân La Hán, phong tỏa hoàn toàn khả năng di động.

"Hừ, chẳng phải vừa rồi còn hung hăng lắm sao, giờ sao không động đậy nữa?

Có giỏi thì hét lên trước mặt ca ca ta xem nào?" Ngộ Không vênh váo chất vấn, khiến mười tám vị La Hán sợ hãi im bặt, không dám quát tháo Đế Tôn nữa.

"Ta đã nói rồi, hai ta không phải kẻ thù.

Chắc chắn có kẻ mạo danh ta để lừa Tam Tạng pháp sư đi.

Nếu các ngươi còn chấp mê bất ngộ thì cứ tiếp tục ra tay, còn nếu

muốn giải quyết vấn đề trong hòa bình, ta hứa sẽ tìm ra chân hung giết hại trụ trì và mang Tam Tạng pháp sư về." "A Di Đà Phật..." Những vị kim thân La Hán bị cầm tù chỉ biết bất lực chắp tay niệm Phật.

"Thôi vậy, chúng ta đã lỗ mãng rồi, Đế Tôn thí chủ xin hãy lượng thứ." Đế Tôn khẽ vẫy tay, thu hồi sức mạnh trận văn của Bát Hoang Thần Ma Cấm.

"Đế Tôn các hạ công tham tạo hóa, thiên cổ vô nhị, lời của ngài nhất định có thể chỉ dẫn cho chúng ta." Đế Tôn hài lòng gật đầu: "Bây giờ, hãy kể chi tiết cho ta nghe toàn bộ quá trình hai kẻ đó tìm Tam Tạng pháp sư ba ngày trước." Vừa dứt lời, hai tiểu hòa thượng bước ra.

"Các hạ, hai chúng ta vốn là thị đồng hầu hạ Tam Tạng pháp sư, tình hình lúc đó là thế này!" Hai tiểu hòa thượng kể lại vô cùng chi tiết, Đế Tôn trực tiếp phóng ra một mộng cảnh, dẫn dắt hai người vào trong để hoàn thành Memory Projection (Chiếu rọi ký ức).

"Dì!

Ca ca xem kìa, khí tức này phân minh là một nam một nữ!" Đế Tôn cười lạnh: "Nếu ta đoán không lầm, hẳn là thủ hạ của Ma La, cả hai đều là đại yêu thành ma, trong cơ thể sở hữu bản nguyên của cổ ma hồn bát giai, lại có Hắc Ly Huyễn Thể nên mới có thể che giấu ma khí một cách hoàn mỹ, ngang nhiên giả dạng ta để bắt giữ Tam Tạng." Ngộ Không sắc mặt khó coi hơn vài phần: "Vậy theo ý ca ca, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" "Không cần lo lắng, ta có cách." Nói xong, trong lòng bàn tay Đế Tôn xuất hiện một chiếc khánh tử kim, đây cũng là thượng cổ linh bảo thu được từ chỗ Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Có pháp bảo này dẫn đường, nó có thể khóa chặt khí tức và hành tung của Tam Tạng.

"Không được chậm trễ, hai ta phải xuất phát ngay.

Trong vòng ba ngày nhất định sẽ đưa kẻ giết trụ trì ra trước công lý." "A Di Đà Phật, làm phiền hai vị các hạ rồi!" Thủ tọa La Hán Đường tiễn Đế Tôn và Ngộ Không rời đi, sau đó cũng nhanh chóng giải tán các tăng nhân.

Chương 1000

Đêm đó, một cánh cửa nhỏ của Già Lam Tự lén lút mở ra, một bóng người lén lút xuất hiện trong bóng tối vô tận.

Một đạo ma diễm đen kịt bỗng dưng hiện ra, hóa thành một kẻ ma đạo bí ẩn bao phủ trong làn khói đen.

"Triệu hoán ta làm gì?" "Mau báo cho hai vị hộ pháp, Đế Tôn và con khỉ Tôn Ngộ Không đó đến rồi, trên người hắn có pháp bảo khóa chặt khí tức Đường Tam Tạng, bảo họ mau chóng chuyển đi, chuyện còn lại để ta xử lý!" "Hừ, làm việc cho cẩn thận!

Tên trụ trì thế nào rồi?" "Hắc hắc, yên tâm đi, chỉ có ta và hắn biết hành tung của Tam Tạng, ta sao có thể để hắn sống được?

Hắn chết rồi, Đế Tôn và Tôn Ngộ Không vốn dĩ sẽ mất dấu hoàn toàn, đáng tiếc ta cũng không ngờ tên Đế Tôn đó thần thông quảng đại như vậy, lại có loại linh bảo truy tung đó, tóm lại phải nhắc nhở hai vị hộ pháp!" Vừa dứt lời, tên ma nhân đang bao phủ trong ma khí đột nhiên thu lại khí tức, vén màn che mặt ra, khiến kẻ trước mặt sợ hãi đến đờ người.

"Là ngươi!

Ngươi...!" Hóa ra, tên ma nhân đen kịt kia không phải ai khác, chính là Ngộ Không!

"Ha ha ha, bất ngờ không?

Ca ca ta thần cơ diệu toán, đoán chắc trụ trì không phải do người bên ngoài giết, nên bảo ta đứng đây phối hợp diễn kịch, cuối cùng cũng lòi đuôi rồi nhé, La Hán Đường thủ tọa đại nhân!" Ngộ Không vung tay, tóm chặt lấy vai của thủ tọa La Hán Đường.

“Muốn chạy?

Huynh đệ, ngươi nghĩ nhiều quá rồi!” “Hừ, đã bị phát hiện thì... chỉ có thể để ngươi vẫn lạc trước vậy, con khỉ chết tiệt!” “Khá cho con khỉ này!

Dám dùng chướng nhãn pháp lừa ta vào tròng, thật là tức chết ta mà.” Thủ tọa La Hán Đường thấy không còn khả năng lừa dối nữa, liền rung mình một cái, hiện ra bản thể.

Hóa ra kẻ này cũng bị một đạo bản nguyên cổ ma hồn bát giai phụ thể!

“Ra đây đi, Đế Tôn các hạ, ta sớm nên nhận ra rồi, với thông minh tài trí của ngài, mấy trò trẻ con này chắc chắn sẽ lộ sơ hở.

Đáng tiếc không còn cách nào khác, mệnh lệnh của Ma La Thánh Tổ, ta không có tư cách kháng cự!

Phải đưa Tam Tạng pháp sư đến trước mặt ngài trong vòng ba ngày.” Đế Tôn hóa thành một luồng lưu quang nhanh chóng xuất hiện, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm kẻ bị ma hồn phụ thể kia.

Định thần nhìn kỹ, bản thể của kẻ này hẳn là một con rết khổng lồ thượng cổ tu luyện thành tinh đã vạn năm, nhờ vào bản nguyên sinh mệnh âm độc mạnh mẽ mà có được sự liên kết với bản nguyên cổ ma hồn bát giai.

“Có một điểm ta không hiểu, với tu vi của ngươi hoàn toàn có thể độc bá một phương xưng vương xưng bá, dựa vào sức mạnh bản nguyên cổ ma hồn bát giai thì yêu ma thông thường sao có thể là đối thủ của ngươi, hà tất phải quy thuận Ma La làm trâu làm ngựa?” Kẻ trước mắt cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ra nguyên nhân thực sự.

“Ma La tuy đã thành ma, sở hữu pháp lực vô biên, nhưng vẫn còn

Phật niệm, có thể cho những kẻ sa đọa như chúng ta cơ hội để thế nhân chiêm bái.

Chỉ cần có thể giúp ngài tìm đủ chín viên phật cốt xá lợi hoàn chỉnh, tất cả những kẻ được cổ ma hồn bát giai phụ thể đều sẽ tích lũy được công đức vô lượng.

Ma la hứa hẹn, một khi thành công, chúng ta đều có thể tiến vào Linh Sơn, hưởng thụ tín ngưỡng cúng phụng vô tận của chúng sinh." "Những thứ đó căn bản là vinh diệu mà Như Lai không bao giờ ban phát cho đệ tử." "Tây Thổ Phật môn giả dối, chúng sinh giả dối, Như Lai cũng giả dối!

Trong Tam Giới bao la này, chỉ có Ma La Thánh Tổ mới xứng đáng với hương hỏa vô tận nơi Linh Sơn." Có thể thấy kẻ này đã bị Ma La tẩy não hoàn toàn, muốn dùng lời lẽ thuyết phục là điều không thể.

Đế Tôn không chút do dự hạ lệnh ra tay.

Ngộ Không trong nháy mắt phân hóa ra mười mấy đạo phân thân, từ các hướng đồng thời khóa chặt mọi đường lui của tên cổ ma hồn bát giai.

"Con rết hôi hám kia, ta phải xem sức mạnh bản nguyên cổ ma hồn bát giai mạnh đến mức nào, lão Tôn ta sẽ dùng Kim Cô Bổng đập nát từng đốt xương của ngươi!" Ngộ Không vừa dứt lời, Kim Cô Bổng trong tay đã lao ra trước.

Thế nhưng uy lực của Kim Cô Bổng nện xuống đầu con rết lớn mà ngay cả hộ thể ma chướng cũng không thể phá vỡ.

"Mẹ kiếp!

Hộ thể cương khí của tên này mạnh hơn nhiều so với tên cổ ma hồn tứ giai trước kia!

Ca ca, lên đi, đệ có vẻ hơi quá sức rồi.” Hóa ra nãy giờ Ngộ Không lại đánh đồng con rết khổng lồ này với con rết bị cổ hồn tứ giai phụ thể năm xưa, khiến Đế Tôn đứng bên cạnh cũng phải lắc đầu cười khổ.

“Ngộ Không ngốc, đệ làm ta buồn cười quá, tên cổ ma hồn tứ giai năm đó cùng lắm cũng chỉ có ngàn năm tu vi, còn đại gia hỏa trước mắt này đã tồn tại mấy vạn năm rồi!

Sau khi được bát giai cổ ma hồn phụ thể, chiến lực tổng hợp còn mạnh hơn ma hồn Xi Vưu một bậc, làm sao con sâu nhỏ năm đó có thể so sánh được?” Đại ngô công nghe Đế Tôn đánh giá mình xong cũng không nhịn được lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Chương 1001

"Đế Tôn các hạ, đã biết thực lực của ta, tại sao còn muốn đối đầu với ta?

Tuy ngài sở hữu khí vận to lớn, nhưng giờ đây Ma La Thánh Tổ sắp giáng lâm, khí số Tam Giới sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất, không còn là kỷ nguyên Đế Tôn có thể một tay che trời nữa đâu, đối đầu với ta rốt cuộc ngài cũng sẽ nhận lấy kết cục vẫn lạc thôi." Đế Tôn lười nói nhảm, hắn thích dùng thực lực trấn áp đối thủ nên không chút do dự bay vọt lên không trung, liên tiếp đánh ra hàng chục đạo pháp bảo sau lưng.

"Hình Thiên, giao cho ngươi ngự trị những bảo bối này, hãy cho con rết không biết trời cao đất dày này nếm mùi đau khổ một chút." Hình Thiên đại thần kiến thức rộng rãi, đối với việc sử dụng những pháp bảo thượng cổ này cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhận lệnh của chủ nhân Đế Tôn, Hình Thiên lập tức hưng phấn huyễn hóa ra bản thể, điều khiển pháp bảo như cánh tay mình, thực sự gây ra rắc rối cực lớn cho đại ngô công.

Đầu tiên, một chiếc chuông tím khổng lồ khóa chặt linh hồn bản nguyên của đại ngô công, khiến thế giới linh hồn của lão rơi vào đau khổ và tăm tối vô tận.

Vừa mới dùng phương thức bạo thể linh hồn để thoát khỏi sự trói buộc của một pháp khí, đạo pháp khí trấn áp nhục thân thứ hai lại giáng xuống.

Đại ngô công cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc, tuy những pháp bảo này không thể gây ra thương hại chí mạng, nhưng cứ liên tục xuất hiện đủ loại kiểu dáng thế này khiến linh hồn lão sắp sụp đổ.

“Ta nói Đế Tôn các hạ, ngài có thể cho ta một trận đấu sảng khoái, một cuộc quyết đấu đỉnh cao thực sự không?

Cứ dùng nhiều pháp bảo tiêu hao với ta mãi thế này, đến bao giờ mới phân thắng bại?” Ánh mắt Đế Tôn lạnh lẽo đến cực điểm: “Muốn sảng khoái?

Ta nhất định không cho ngươi sảng khoái, ta muốn ngươi hiểu rõ chính đạo nhân gian là thương tang, lời đó rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Ngươi tưởng giúp Ma La phạm hạ tội ác tày trời thì thực sự có thể nhận được sự cung phụng của chúng sinh Tam Giới sao?

Nếu thành Phật đơn giản như vậy thì thế gian đã không còn ma tồn tại rồi!” Lời của Đế Tôn như sấm bên tai, cùng lúc đó, thần khí Đông Hoàng Chung nhanh chóng ngưng tụ từ hư không.

Sức mạnh tinh thần cường đại của Đế Tôn điều khiển Đông Hoàng Chung khóa chặt bản thể đại ngô công, ép nhục thân lão xuống bên ngoài Già Lam Tự.

“Phật pháp vô biên!

Thiên địa hạo nhiên!!” Tám chữ minh văn nhanh chóng ngưng tụ trong tay Đế Tôn.

Trước đó tại không gian Hắc Ly, Tam Tạng pháp sư lúc chia tay đã tặng Đế Tôn tám chữ châm ngôn này.

Theo lời Tam Tạng, tám chữ này có hiệu quả đặc biệt trong việc hỗ trợ trấn áp mọi linh hồn phật tính.

Bản thân chúng không có sức tấn công, nhưng lại có thể khai sáng linh hồn một cách bản chất nhất cho những kẻ sa vào ma đạo.

Quả nhiên, khi tám chữ này ép lên bản thể Đông Hoàng Chung, thấm vào không gian bên trong, bắt đầu ảnh hưởng đến thế giới linh

hồn của đại ngô công, thực sự mang lại tác dụng thanh lọc vô cùng rõ rệt!

Đại ngô công suýt nữa đã chìm đắm trong con đường ngộ đạo Phật pháp.

Đế Tôn cảm nhận rõ ràng lực kháng cự bên trong Đông Hoàng Chung đang giảm dần.

Thế nhưng ngay khi sự thanh lọc đạt đến một ngưỡng nhất định, ý chí mạnh mẽ của Ma La lại một lần nữa kích thích thế giới linh hồn của đại ngô công, ép lão phải tỉnh lại.

Ánh sáng đặc trưng của hắc liên hoa đã cắt đứt con đường ngộ Phật của đại ngô công, đồng thời đánh thức hoàn toàn sức mạnh bản nguyên cổ ma hồn bát giai tích tụ bấy lâu.

Ầm ầm!!

Đại ngô công bộc phát sức mạnh bản nguyên cổ ma hồn bát giai, giống như biến thành một sinh vật hoàn toàn khác, khí tức băng lạnh sát phạt ngay lập tức bao phủ toàn bộ Già Lam Tự!

Độc vụ cuồng mãnh che trời lấp đất nhanh chóng quét sạch toàn bộ tự miếu, bao trùm khắp nơi sinh hoạt của các tăng lữ.

"Hừ, ngươi tưởng dùng thủ đoạn này là có thể ngăn cản ta trấn áp ngươi sao?" Đế Tôn cười lạnh, tái hiện phong thái của một bậc quân vương.

Nhục thân hắn huyền phù giữa hư không, tùy tay vẫy một cái, vô số hoa hồn thượng cổ tiên hoa nhanh chóng tụ tập trong ngoài Già Lam Tự.

Quả nhiên, khi các hoa hồn này giáng lâm, chúng đã áp chế hoàn hảo những độc vụ cường đại mà con rết phóng ra.

“Không thể nào!

Độc Liên Dược Vương Thảo của ta ngay cả thần tiên cũng có thể độc chết, sao lại không áp chế nổi những hoa hồn này!” Nụ cười của Đế Tôn đầy vẻ châm chọc: “Dược Vương Thảo dù mạnh thì cũng chỉ là dược liệu, còn những tiên hoa hoa hồn này của ta đều là do những hoa linh sinh mệnh thể có linh trí hóa thành, không biết đã hấp thụ bao nhiêu linh khí thiên địa, hai thứ làm sao có thể đánh đồng?

Ngươi tự tin quá rồi đấy?” Thiên phú đáng tự hào nhất của đại ngô công bị Đế Tôn khắc chế hoàn hảo chính là điểm khiến lão không thể chịu đựng nổi nhất.

Chương 1002

Trong cơn thịnh nộ, đại ngô công lao vút lên trời, hiện ra bản thể giữa hư không, thu hút hàng ngàn tăng nhân Già Lam Tự phía dưới ra quan chiến.

"Trời ơi... con rết to như vậy ở đâu ra thế này!" "Nhìn kìa, đằng kia, đó chẳng phải là cà sa của thủ tọa La Hán Đường sư bá sao? ...Chẳng lẽ đại ngô công chính là thủ tọa sư bá?" Các tăng nhân hoàn toàn ngơ ngác, căn bản không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Cũng không trách được, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Già Lam Tự liên tiếp xảy ra đủ loại chuyện không thể tin nổi, đám tăng nhân này cũng không hiểu nguyên nhân.

Đế Tôn dùng tiên hoa chi hồn áp chế độc của con rết, nhưng khí tức ma đạo hạo đãng quanh lão ngày càng nồng đậm, liên tục có những phân thân rết nhỏ lao về phía Đế Tôn.

"Cửu Ly Chân Hỏa!" Đế Tôn chắp hai tay lại, sau lưng ngọn lửa nồng đậm phun trào, dùng hỏa nguyên để luyện hóa độc thân của con rết, tạo ra tác dụng khắc chế rõ rệt.

Thực ra Đế Tôn thích đối đầu với những yêu ma thể có gốc thú nhất, vì chỉ cần là thú tộc, đa phần đều sẽ có những điểm yếu nguyên tố rất rõ ràng.

Thủ đoạn tấn công của Đế Tôn vô cùng đa dạng, nhắm vào bất kỳ điểm yếu nào cũng có thể dễ dàng thực hiện áp chế hoàn hảo, do đó đánh cũng cảm thấy thuận tay hơn nhiều so với đấu với ma hồn Xi Vưu hay Ma La.

Đối mặt với biển lửa thiêu đốt, đại ngô công dứt khoát từ bỏ sức mạnh phân hóa bản nguyên, dồn tất cả sức mạnh vào một đòn, trong

một hiệp bộc phát đòn tấn công hủy diệt chí mạng nhắm vào Đế Tôn.

"Thất Độc Tang Thi Trận!" Đại ngô công gầm lên một tiếng, trong miệng đột nhiên phun ra một đạo độc vụ màu xanh thẫm, đi đến đâu ngay cả hư không cũng bị hủ thực đến hỗn loạn.

"Trời ơi...

độc nguyên tố vốn được coi là yếu nhất trong các trận chiến cấp cao, một khi được cường hóa đến cực hạn thì cũng không thể xem thường được!" Cửu Thiên Huyền Nữ cảm thấy kinh ngạc khi nhìn cảnh này.

Thông thường, độc nguyên tố phát huy tác dụng rõ nhất trong chiến trường quy mô lớn, còn đơn đả độc đấu thì không thể hiện được ưu thế bản nguyên.

Nhưng hiện tại, đại ngô công đã dùng thực lực để phá vỡ quan niệm đó.

"Độc ngay cả hư không cũng có thể hủ thực, ta phải xem tiểu tử ngươi phá giải sức mạnh của ta thế nào!" Đại ngô công tràn đầy tự tin vào đòn này.

Thế nhưng lão lại không rõ sức mạnh của bốn đạo Thần Nông Ấn hoàn mỹ có ý nghĩa gì.

Ầm ầm!

Dưới sự gia trì của phù văn kim sắc rực rỡ, Đế Tôn giống như vị thần tắm mình trong thiên uy, cứ thế thản nhiên kháng cự làn độc vụ, trực tiếp xuyên qua độc nguyên thể.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu.

Để khiến độc nguyên cường đại mất đi sức phá hoại, Đế Tôn trực tiếp xòe bàn tay phải ra, dùng nhục thân kim quang mạnh mẽ ép toàn

bộ độc nguyên ngưng tụ vào lòng bàn tay, tạo thành một viên đan dược màu xanh thẫm thực chất hóa.

"Hừ hừ, thứ này cũng khá hiếm đấy!

Được ngưng tụ từ bản nguyên độc tố của đại ngô công vạn năm, ăn vào mà không chết thì từ nay về sau có thể bách độc bất xâm.

Tất nhiên, người ăn mà không chết thì e là cả Tam Giới cũng chẳng có mấy ai." Đế Tôn coi đó là bảo vật, phất tay một cái nạp vào không gian trữ vật, sau đó triệu hoán ra thần khí Hiên Viên Kiếm, tiện tay ném ra một cái nồi lớn.

Chiếc nồi này Ngộ Không không hề xa lạ, nhìn thấy liền kích động đến mức nước miếng sắp chảy ra.

"Ngộ Không, nhóm lửa đun nước, sắp khai tiệc rồi." "Hắc hắc, tuân lệnh!" Con khỉ này khi nhắc đến ăn uống thì thân pháp tốc độ là đệ nhất Tam Giới!

Chỉ một loáng đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Hành động kỳ lạ này của Đế Tôn khiến đám người Già Lam Tự phía dưới ai nấy mục trừng khẩu ngốc, không hiểu mô tê gì.

"Ta từng ăn rết ngàn năm, mùi vị không tệ, có thể coi là mỹ vị hàng đầu Tam Giới.

Thịt trên người nó toàn là tinh hoa thiên địa, mùi vị có thể sánh ngang đệ nhất Tam Giới.

Vất vả bấy lâu mà chưa được thưởng thức mỹ thực nhân gian, bữa nay chắc là bù đắp đủ rồi." Đại ngô công kiêu ngạo biết bao, thân phận bát giai cổ ma hồn phụ thể đủ để chứng minh địa vị tôn quý, tiếc là lần này trước mặt Đế Tôn, lão chỉ có thể trở thành một nồi thức ăn.

Ầm!

Chương 1003

Một kiếm vung ra, thế như khai thiên!

Kiếm mang Hiên Viên rực rỡ cùng long hồn gào thét, Thần Ma Hao Thiên Trảm giáng xuống, phối hợp với kim quang rực rỡ của Thần Nông Ấn đồng loạt bộc phát, sinh sinh ngưng tụ ra một đạo kiếm mang cao hàng chục trượng giữa không trung, trảm thẳng xuống đầu đại ngô công không sai một ly.

Ầm ầm!

Đại ngô công ngưng tụ ma nguyên cường đại trên đỉnh đầu, hóa thành một vòng hộ mệnh tử hắc sắc, nhưng rốt cuộc cũng vô ích.

Dưới nhát chém cuồng bạo này của Đế Tôn, mọi sức mạnh đều tan thành mây khói, trước kiếm mang ấy đều như châu chấu đá xe, căn bản không có ý nghĩa.

"Trời ơi, tên này quá mạnh!

Nghiền ép về sức mạnh tuyệt đối, con rết thượng cổ to như thế mà cũng không trụ nổi!" "Không hổ là đệ nhất nhân Tam Giới, phong tư của Đế Tôn các hạ thực sự là lĩnh tụ của chúng ta!" Chỉ một kiếm, đại ngô công lập tức bại trận.

Làm thế nào để đánh giá một người có phải cường giả thực sự hay không, Đế Tôn chính là một hệ quy chiếu hoàn hảo.

Tâm tình tốt thì chơi đùa thêm một lát, đói bụng muốn ăn cơm thì xin lỗi nhé, một chiêu kết liễu...

Trong mắt Đế Tôn, đánh với kẻ thù một hiệp hay trăm hiệp không phụ thuộc vào thực lực, mà phụ thuộc vào tâm trạng của hắn.

Phụ phụ...

Ma nguyên trong cơ thể đại ngô công tuôn ra dữ dội, kinh mạch huyết nhục hoàn toàn sụp đổ.

Đáng sợ hơn, tại vết thương do kiếm chém, có ma nguyên nồng đậm đang điên cuồng thôn phệ cơ năng sinh mệnh của lão, đó mới là nguyên nhân thực sự khiến lão lâm vào cảnh sụp đổ.

Thấy con rết lớn bị trọng thương, Đế Tôn không vội vàng dứt điểm hơi thở cuối cùng, mà lại đầy hứng thú đi vòng quanh xem xét từng bộ phận trên cơ thể lão.

"Khốn thật, Đế Tôn các hạ đang làm gì vậy?

Hình như đối mặt với đại ngô công thượng cổ mạnh mẽ thế kia mà ngài ấy chẳng cảm thấy chút áp lực nào!

Chẳng lẽ kẻ mạnh nhất Tam Giới không cần uy nghiêm và tư thái sao?" Đế Tôn không vội, nhưng đám tăng nhân Già Lam Tự phía dưới thì lo sốt vó.

Dù sao trong mắt họ, đại ngô công có lẽ là đối thủ mạnh nhất mà họ từng thấy trong đời.

Thế nhưng sự tồn tại cấp bậc đó, trước mặt Đế Tôn chỉ đơn giản là một bữa trưa.

"Đừng hoảng, để ta tính xem, tên này nên ăn thế nào mới không phụ lòng đống thịt béo này.

Hấp thanh chưng thì hơi nhạt, kho hồng thiêu thì lại hơi ngấy...

Đúng là một vấn đề đau đầu!" Thế nhưng tư thái này của Đế Tôn lại mang đến cho đại ngô công một sự sỉ nhục to lớn chưa từng có.

Dù sao người ta cũng là cường giả bát giai cổ ma hồn phụ thể, làm ơn để lại chút mặt mũi có được không??

Đại ngô công tuyệt vọng rồi, đánh không lại, chạy không xong, lại

phải đối mặt với kiểu sỉ nhục biến thái của Đế Tôn.

Cuối cùng, đại ngô công phát ra một tiếng gầm bi thảm, sau đó nhục thân nhanh chóng biến hóa thành hình thái một lão già tàn tật, sắc mặt trắng bệch đứng trước mặt Đế Tôn.

“Nếu các hạ chịu tha cho ta một mạng, ta sẽ cân nhắc thực hiện một cuộc giao dịch.” Nghe thấy vậy, khóe miệng Đế Tôn khẽ nhếch lên một đường cong hoàn mỹ.

“Ngươi đang uy hiếp ta?

Hay thực sự cầu xin ta tha thứ?” “Trạng thái hiện giờ của ta lấy đâu ra tư cách uy hiếp Đế Tôn các hạ.

Chỉ là cho đến nay, ta chưa có một lý do đủ mạnh để phản bội Ma La.” Đại ngô công vừa nói xong, Đế Tôn đã hiểu tâm lý của lão.

Hiện tại đại ngô công chỉ đang tìm kiếm một sự an ủi về mặt tâm lý mà thôi.

Đế Tôn thông minh biết bao, lòng bàn tay hắn khẽ rung, một pháp bảo thượng cổ hình dạng giống cái chiêng xuất hiện trước mặt lão.

“Nhận ra pháp khí này không?” Đại ngô công dù sao cũng là yêu quái thời thượng cổ, nên không xa lạ gì với pháp bảo này.

Chương 1004

"Chẳng lẽ là Phật Văn Kim La trong truyền thuyết?" Đế Tôn hài lòng gật đầu: "Cũng có chút kiến thức đấy, chẳng phải ngươi một lòng hướng Phật sao?

Thứ này có thể cho ngươi một cơ hội cải tà quy chính.

Phật môn chẳng phải thường nói buông hạ đồ đao lập địa thành Phật sao, tuy tội nghiệp trên người ngươi quá nặng nề, nhưng nếu thật sự có tâm hướng Phật, pháp bảo này chắc chắn có thể giúp ích lớn cho ngươi." "Đối với kẻ hướng Phật không cửa như ngươi, đây tuyệt đối là một cơ hội đổi đời!

Nếu thật sự hy vọng bước vào chính đạo, ta cũng không ngại kết một phần thiện duyên.

Chỉ cần ngươi nói ra hành tung hiện tại của Tam Tạng pháp sư và kể hết những hành động tiếp theo của Ma La cho ta, ta sẽ ban pháp khí này cho ngươi." "Ngươi cũng biết rõ, pháp khí này với ta chẳng khác gì một món đồ chơi.

Huống hồ đám tăng nhân phía dưới có thể làm chứng cho ta, nếu ngươi thành tâm hoàn thành giao dịch, ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời." Đại ngô công khẽ thở dài: "Thôi vậy, có lẽ đó là mệnh của ta.

Ban đầu chọn đi theo Ma La là hy vọng có cơ hội hưởng hương hỏa cúng phụng, nhưng sau khi cảm nhận thực lực và mị lực của các hạ, ta mới nhận ra hướng Phật tuyệt đối không phải ý niệm sinh ra từ dục vọng." "Con đường thành Phật cũng không phải để thỏa mãn dục vọng của bản thân, chỉ khi thực sự vô dục vô cầu mới có thể nhận được sự chỉ dẫn của sức mạnh.

Ta sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của các hạ." Đại ngô công tâm phục

khẩu phục chắp tay, khẽ gật đầu với Đế Tôn, đồng thời phóng ra một luồng tinh thần chi quang thuần túy, gửi tất cả đáp án mà Đế Tôn mong muốn.

Đế Tôn hài lòng gật đầu, đột nhiên vung tay, trực tiếp thôn phệ bản nguyên cổ ma hồn bát giai nồng đậm trong cơ thể đại ngô công vào Thần Ma Phần Thiên Diễm.

Tuy nhiên hiện tại chỉ với một đạo bản nguyên thì không thể mang lại hiệu quả thăng tiến cho Thần Ma Phần Thiên Diễm, cần phải có xá lợi tương ứng mới có thể nạp vào để hấp thụ.

"Mọi nhân quả nghiệt duyên trên người ngươi đều do Già Lam Tự này mà ra, nếu ngươi đã chọn nơi Tam Tạng pháp sư từng tu hành này, hôm nay ta sẽ an trí ngươi ở đây, hy vọng có ngày ngươi thực sự đạt được tâm nguyện." Dứt lời, Đế Tôn gắn Phật Văn Kim La lên người đại ngô công.

Chỉ trong nháy mắt, kim quang rực rỡ từ Phật Văn Kim La bao trùm toàn bộ nhục thân lão, nhanh chóng luyện hóa sạch sẽ mọi yêu ma khí tức.

Lúc này đại ngô công đã biến thành một lão già nhân tộc bình thường nhất, chỉ có điều trong bản nguyên sinh mệnh vẫn còn tiềm năng sống thọ hơn, dù mất hết pháp lực vẫn có thể sống hàng trăm hàng ngàn năm không vấn đề gì.

Đúng lúc này Ngộ Không hớt hải đun xong nước nóng, bưng cái nồi lớn quay lại.

Thế nhưng lão Tôn liền ngẩn tò te, con rết đại ngô công vừa nãy còn diễu võ dương oai đánh nhau với Đế Tôn sao giờ đã biến đâu mất tiêu.

"Trời ơi... ca ca, huynh mang con rết đó đi đâu rồi?

Để được ăn một bữa no, đệ đã cất công rửa nồi kỹ càng rồi, hy vọng không ảnh hưởng đến vị thịt tươi ngon!" Đế Tôn cười khổ nhìn Ngộ Không: "Con khỉ này, chỉ biết có ăn.

Đại ngô công đã tiềm tâm hướng Phật, ta không thể tước đi cơ hội hướng thiện của lão.

Bữa cơm này ca ca nợ đệ, sau này sẽ bù, giờ phải lập tức đi cứu Tam Tạng pháp sư về." Sau khi an đốn cho đại ngô công quy y Phật môn tại Già Lam Tự, Đế Tôn lập tức dẫn theo Ngộ Không bay vọt lên không trung, lao nhanh về phía tây nam.

Theo manh mối đại ngô công cung cấp, kẻ tiếp ứng mật thiết chính là một đại hộ pháp dưới trướng Ma La tên là Cự Lang.

Đặc điểm lớn nhất của tên này là năng lực chiến đấu cực mạnh, lại có một con ma sủng yêu hóa cũng là thượng cổ dị thú.

Bản tính vốn có khả năng ngưng tụ pháp trận, vô cùng hiếm thấy.

Manh mối chỉ ra rằng Tam Tạng pháp sư đã bị bắt đến Kim Vân Cốc cách đó tám trăm dặm, nhờ vào truyền tống pháp trận đã chuẩn bị sẵn ở đó để đưa Tam Tạng pháp sư trực tiếp về nơi không thể biết của Ma La.

Hiện tại Đế Tôn và Ngộ Không thi triển thân pháp cực tốc, không mất quá nhiều thời gian đã đến phạm vi Kim Vân Cốc.

Ma khí hạo đãng ngất trời, gần như che lấp hoàn toàn tầm nhìn xung quanh.

Đế Tôn sau khi mở Kim Đồng mới nhìn thấu qua lớp ma chướng, người thường vào Kim Vân Cốc chắc chắn sẽ không cảm nhận được khí diễm ma đạo đang ngưng tụ xung quanh.

"Xem kìa, đội ngũ của Ma La cũng khá kinh ngạc đấy, có thể che mắt được Hỏa Nhãn Kim Tinh của đệ, trong ma nguyên chắc chắn có

sức mạnh kế thừa của hắn!" Ngộ Không nghiêm túc nói, hành động cũng trở nên cẩn thận hơn nhiều.

Ngộ Không tuy bình thường hay đùa cợt không nghiêm chỉnh, nhưng mỗi khi đến lúc quan trọng thì chưa bao giờ làm hỏng việc.

Biết nơi này tuyệt đối không thể tùy tiện làm càn, để không gây phiền phức cho Đế Tôn, Ngộ Không cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, cẩn thận đi sau lưng Đế Tôn.

Hai người lần lượt đáp xuống, đặt chân vào Kim Vân Cốc đầy mây đen ma chướng.

Chưa đi được mấy bước, ngày càng nhiều linh hồn thể màu đen liên tục xuất hiện trước mặt.

Chương 1005

Những linh hồn thể này sau khi bao vây hai người liền huyễn hóa ra hình thái ma nhân thực chất hóa, khoác trên mình ma bào đen kịt, không nhìn rõ diện mạo, nhưng mỗi đạo ma thể đều là hình thái thực chất hóa!

Trong con ngươi đều phóng ra hai luồng sát khí sâm lạnh bức người, ánh mắt màu tử hắc y hệt nhau.

Theo phán đoán của Đế Tôn, những ma nhân hình thái quỷ dị này đều được tạo ra bởi cùng một thủ đoạn, không phải là những sinh mệnh thể độc lập.

Sau khi đưa ra phán đoán đó, khóe miệng Đế Tôn nở nụ cười lạnh, chân dậm mạnh một cái, lãnh địa quy tắc mạnh mẽ lập tức hiện ra, hình ảnh mười chiếc đuôi nhanh chóng giáng xuống dưới nền tinh không.

Một quân xúc xắc khổng lồ rơi vào vị trí năm điểm, kết giới phong ấn hoàn mỹ giáng xuống hàng trăm ma nhân, phong ấn toàn bộ bọn chúng trong lãnh địa.

Đế Tôn ấn nhẹ vào mi tâm, bắt đầu nhanh chóng dùng tinh thần lực viết ra những quy tắc cụ thể.

Không lâu sau, sức mạnh quy tắc mạnh mẽ bắt đầu phát huy tác dụng trong khu vực cố định.

Những ma nhân đó sau khi cảm nhận sự thống khổ kịch liệt liền phát ra những tiếng la hét khàn giọng, sau đó lần lượt lịm đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất trở về hình thái ma nguyên nguyên thủy nhất.

Nhanh chóng, sau khi những ma nhân đó hoàn toàn mất đi sức

chiến đấu, Đế Tôn và Ngộ Không mới phát hiện ra thứ cấu thành bản chất của bọn chúng là vô số hạt giống đặc thù mang khí tức ma đạo.

"Khốn thật, lão đại, cái gì đây?

Loại hạt giống kỳ quái này lão Tôn ta chưa từng thấy trong Tam Giới bao giờ!" "Ca ca, huynh cũng là tồn tại cấp bậc Thượng Cổ Hoa Thần, có nhận ra loại hạt giống kỳ hoa dị thảo thượng cổ này không?" Đế Tôn cũng bất lực lắc đầu, hắn phất tay triệu hoán hoa hồn Mạn Đà La Hoa Vương.

Hoa hồn đó nhanh chóng ngưng tụ thành hình thái một nữ tử yêu diễm bên cạnh Đế Tôn.

Nhìn kỹ hàng trăm hạt ma chủng màu tử hắc chỉ to bằng móng tay đó, sắc mặt Mạn Đà La Hoa Vương có chút ngưng trọng.

"Đây là Minh Vương Chi Chủng độc nhất của A Tu La Giới!

Địa vị cũng tương đương với các hoa vương đỉnh cấp trong Tam Giới của chúng ta.

Chỉ có điều loại hoa này bẩm sinh có thể nuôi dưỡng ra ma chi bản nguyên.

Tên Ma La đó chắc chắn đã trốn ở A Tu La Giới, dựa vào những hạt giống này, phối hợp với ma công đặc thù để hóa ra vô số ma nhân làm tay sai.

Địa vị và năng lực tương đương với mười vạn thiên binh của Thiên Đình!

Với sức mạnh hiện tại của Ma La, hắn có thể dễ dàng biến những hạt giống ma chủng này thành hàng triệu tay sai ma nhân." Đế Tôn nghe vậy hơi nhíu mày: "Vậy theo ý ngươi, có cách nào đặc biệt để đối phó với những ma chủng này không?" "Để áp chế ma tính, hiệu quả tốt nhất chắc chắn là sức mạnh của Phật môn!

Nếu chủ nhân thực sự có thể tập hợp đủ chín viên Phật Tổ Xá Lợi, có lẽ tôi sẽ có cách giúp ngài, nhờ vào Phật duyên vô tận trong chín viên xá lợi đó để nuôi dưỡng ra một loại tiên hoa linh chủng hoàn toàn mới.

Tôi có thể nhờ đặc tính linh chủng để bồi dưỡng ra loại tiên hoa bẩm sinh mang Phật tính!

Một khi thành công, mối đe dọa từ những ma nhân này tự nhiên sẽ được hóa giải." Đế Tôn hài lòng gật đầu: "Ngươi nói vậy thì ta yên tâm rồi.

Đợi ta đưa Tam Tạng pháp sư về sẽ lập tức lên đường tìm kiếm Phật Tổ Xá Lợi, khi cần sẽ gọi ngươi." Mạn Đà La Hoa Vương chi hồn cung kính hành lễ với Đế Tôn, sau đó hóa thành một luồng lưu quang biến mất.

Sau khi đã hiểu rõ mọi chuyện, Đế Tôn không còn kiêng dè gì nữa, giơ tay triệu hoán thần khí Hiên Viên Kiếm, dẫn theo Ngộ Không hóa thành hai luồng lưu quang lao thẳng vào nơi sâu nhất của ma chướng.

Khu vực nội bộ Kim Vân Cốc rất rộng lớn, nhưng khả năng truy tìm của Đế Tôn mạnh đến mức nào chứ.

Sau khi vào sâu trong cốc, hắn nhanh chóng đánh hơi thấy nơi có ma nguyên nồng đậm nhất.

"Cự Lang phải không?

Mau cút ra đây cho bản tôn, đừng để ta đích thân lên núi diệt sạch đạo thống, lúc đó ngươi chẳng còn cách nào về ăn nói với Ma La đâu đúng không?" Đế Tôn không nói nhảm thêm câu nào, chỉ một đạo trận dung bộc phát đã nhanh chóng xua tan đám mây đen nồng đặc nhất trên đỉnh núi đối diện.

Bóng dáng khổng lồ màu tử hắc ở giữa chính là bản tôn của Cự

Lang, cũng là một trong những đại hộ pháp dưới trướng Ma La hiện nay.

Con dị thú ma chủng nhỏ như con cáo trong lòng hắn chính là thú cưng thân cận, cũng là trợ thủ đắc lực nhất.

"Không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm thế này, Đế Tôn các hạ!

Để kẻ mạnh nhất Tam Giới như ngài đích thân tới đây, chúng ta thật sự cảm thấy ngại quá." Ngay khi vừa mở lời, Cự Lang đã thể hiện sự thâm trầm khiến Đế Tôn phải nhìn bằng con mắt khác.

Chương 1006

Vốn dĩ hắn tưởng kẻ này to xác sẽ là hạng đầu óc ngu si, nhưng nghĩ lại, để trở thành hộ pháp dưới trướng Ma La thì không chỉ cần thực lực siêu nhiên mà một cái đầu linh hoạt cũng là điều kiện cơ bản không thể thiếu.

"Ba cái chuyện đó ta lười nói, lúc trước ta và Ma La đã ước định với nhau, ván cờ giữa ta và hắn định hạn là ba mươi ba năm.

Nhưng tiền đề là phải trả lại Tam Tạng pháp sư cho ta, chuyện này căn bản không có gì để thương lượng!

Ta biết Tam Tạng pháp sư hiện chưa bị truyền tống đến A Tu La Giới, Ma La có hành động gì tiếp theo ta cũng không quan tâm, chỉ cần để ta đưa Tam Tạng đi, các ngươi muốn làm gì thì làm.

Ta nhắc lại là ta không bàn bạc với ngươi, cho ngươi mười tiếng đếm, nếu ta không thấy mặt Tam Tạng pháp sư, ta sẽ không ngần ngại san phẳng mọi thứ ở đây, dĩ nhiên bao gồm cả ngươi và con thú nhỏ trong lòng ngươi." Cự Lang theo bản năng nhíu mày.

Hắn quá hiểu rõ để bắt được Tam Tạng pháp sư, thời gian qua bọn họ đã tốn bao nhiêu tinh lực và cái giá phải trả.

Nếu chỉ vì một câu nói của Đế Tôn mà buông tay thì thực sự quá đả kích lòng tự tin của hắn.

Trong lúc hắn còn đang do dự, Ngộ Không bên cạnh bắt đầu đếm ngược.

Ba, hai, một...

Cự Lang rốt cuộc vẫn không động đậy.

Khi tiếng đếm cuối cùng của Ngộ Không vừa dứt, Đế Tôn giơ cao

thần khí Hiên Viên Kiếm, khóa chặt kiếm phong vào bản thể Cự Lang.

Thấy Cự Lang sắp tan thành mây khói dưới nhát chém cuồng bạo của Đế Tôn, hắn rốt cuộc cũng hành động.

Sâu trong mi tâm hắn, một đạo ánh sáng hắc liên hoa lóe lên, rõ ràng là Ma La đang dùng thủ đoạn đặc thù để truyền âm linh hồn với hắn.

Có lẽ được Ma La đích thân chỉ dẫn, Cự Lang cuối cùng bất lực thở dài, phất nhẹ bàn tay, hình bóng bị giam cầm của Tam Tạng pháp sư xuất hiện trước mặt Đế Tôn.

"Ma La Thánh Tổ có lệnh, thả Tam Tạng pháp sư, kính lời xin lỗi tới Đế Tôn các hạ." Cự Lang đặt tay lên ngực, cung kính cúi đầu trước Đế Tôn.

Cùng lúc đó, vô số ma nhân tay sai phía sau cũng đồng loạt làm động tác kính cẩn này, rõ ràng cũng là ý của Ma La.

"Có thể nói với Ma La rằng ta căn bản không cần lời xin lỗi, ước định giữa ta và hắn không ai có thể phá vỡ.

Còn việc hôm nay ta không giết ngươi cũng là nể mặt Tam Tạng một chút.

Từ giờ trở đi, sự đối đầu giữa hai trận doanh chúng ta chính thức bắt đầu, lần tới nếu gặp bất kỳ ai dưới trướng Ma La, bản tôn tuyệt đối không nương tay, tất cả giết không tha.

Đừng nói với ta về tín ngưỡng và đạo nghĩa, trước mặt bản tôn mọi kẻ dám khiêu khích ta chỉ có một kết cục duy nhất, đó là vẫn lạc!" Đế Tôn vừa dứt lời, mạnh mẽ vung tay về phía trước, tạo ra một rãnh sâu hoắm rộng ba thước, sâu cả trăm thước, gần như chẻ đôi mặt đất.

Uy lực khủng bố lập tức trấn nhiếp linh hồn của mọi ma nhân, tuy

bọn chúng không có hình thái sinh mệnh thực chất nhưng vẫn có thất tình lục dục, có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Thủ lĩnh Cự Lang của bọn chúng, sau khi chứng kiến sức mạnh cường đại bộc phát của Đế Tôn trong nháy mắt vừa rồi, nội tâm cũng chấn động đến cực điểm.

"Các hạ... không ngờ chúng ta lại gặp nhau một lần nữa." Khi nghe Tam Tạng pháp sư nói vậy, Ngộ Không đứng bên cạnh không nhịn được gãi đầu, làm ra vẻ tư lự.

"Không đúng nha, tam sinh thất thế, chỉ có tên này là gặp gỡ sớm nhất!

Tam Tạng huynh có vẻ hơi thiếu trượng nghĩa rồi đấy!" Tuy nhiên Đế Tôn lại có thể hiểu được tâm cảnh của Tam Tạng.

"Đó là vì cảnh giới tâm linh của đệ và Tam Tạng pháp sư không cùng một đẳng cấp.

Tâm Tam Tạng pháp sư tĩnh lặng như một, kỳ hạn vạn năm trong mắt ngài ấy cũng chỉ như mây khói.

Chỉ vì trong lòng ngài ấy có chấp niệm về ta nên mới cảm thấy lần gặp gỡ này là duyên phận!" Được Đế Tôn chỉ điểm, Ngộ Không mới bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

"Ha ha, nếu ý ca ca là vậy thì đệ và huynh coi như không uổng công quen biết nhau!" Ngộ Không cũng tỏ ra vô cùng phấn khích.

Suốt chặng đường ngoài Đế Tôn ra gần như không có bạn đồng hành, giờ có thêm Tam Tạng ở bên chắc chắn sẽ khiến Ngộ Không cảm thấy bớt nhàm chán hơn nhiều.

Không biết tại sao, ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy Tam Tạng pháp sư, Ngộ Không đã thấy có duyên phận rất lớn, luôn cảm thấy người này có thể khiến mình thấy an lạc và thanh tịnh.

Chương 1007

Sau khi đạt được mục đích, Đế Tôn không thèm nhìn đám người Cự Lang thêm một lần nào, lập tức dẫn theo Tam Tạng và Ngộ Không bay lên.

Nơi họ đi qua, mọi ma chướng xung quanh đều tự động dạt ra xa ba mét, không dám lại gần nửa phân.

Một mặt là do e sợ thực lực cường đại vô cùng của Đế Tôn, mặt khác cũng là vì thái độ của Cự Lang và đám binh sĩ ma nhân đối với Đế Tôn vừa rồi.

Trong khắp Kim Vân Cốc, không một ma chướng nào dám làm càn trước mặt Đế Tôn.

Tiễn mấy người rời đi, tên thống lĩnh ma nhân phía sau mới ghé sát Cự Lang.

"Chủ nhân, tại sao chúng ta không cưỡng chế ra tay với tên đó?

Tuy thực lực hắn mạnh, ước chừng cả Tam Giới không có mấy ai là đối thủ, nhưng pháp trận trong Kim Vân Cốc của chúng ta cũng rất hoàn mỹ, nếu trực tiếp ra tay, dù không giết được hắn thì cũng có khả năng lớn giam cầm được hắn!

Như vậy cũng có thể làm nhụt nhuệ khí của hắn rồi!" Cự Lang lạnh lùng nhìn tên thống lĩnh ma nhân bên cạnh: "Ngươi thì biết cái quái gì, tên đó là tồn tại có thể phân đình kháng lễ với Ma La Thánh Tổ.

Nếu hắn thực sự dễ bị giết như vậy, ngươi nghĩ Ma La Thánh Tổ có thèm để mắt đến hắn không?

Năm đó nếu không phải hắn nương tay thì Ma La Thánh Tổ thậm

chí còn chẳng có cơ hội chạy vào A Tu La Giới!

Hạng nhân vật như thế, hạng tôm tép như chúng ta lấy đâu ra tư cách mà làm càn?" Tên thống lĩnh ma nhân không ngờ trong lòng Cự Lang, Đế Tôn lại có địa vị cao như vậy.

Vốn định nịnh hót một chút ai ngờ nịnh nhầm chỗ, dĩ nhiên không dám nói thêm gì nữa, cung kính lui về phía sau.

Thế nhưng trong con ngươi của Cự Lang rõ ràng vẫn ngưng tụ một tia không cam lòng!

Dù sao để bắt được Tam Tạng pháp sư lão cũng đã tốn bao công sức, giờ chỉ vì một câu nói của Đế Tôn mà phải dâng tận tay khiến lão vô cùng bất mãn, nhưng biết làm sao được?

Ai bảo thực lực lão không phải đối thủ của Đế Tôn.

"Đế Tôn, cứ đợi đấy, tổng có một ngày ta phải đích thân trấn áp ngươi đem dâng cho Ma La Thánh Tổ để lập công!" Ba người Đế Tôn đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi bao phủ của ma chướng trong thung lũng.

Sau khi thoát khỏi khu vực đó, Đế Tôn nhanh chóng phát hiện trên người Tam Tạng pháp sư dường như có cấm chế đặc biệt.

Căn bản không cảm nhận được một chút khí tức nào của chí thiện phật tâm!

"Này Tam Tạng, huynh có thấy khó chịu ở đâu không?

Tên Cự Lang đó đã dùng thủ đoạn cấm kỵ gì lên người huynh sao?

Tại sao ta không cảm nhận được phật khí trên người huynh vậy?" Tam Tạng pháp sư cũng bất lực gật đầu: "Các hạ phán đoán không sai, tên Cự Lang đó không biết đã dùng trò quỷ gì vào cơ thể bần tăng, phong tỏa hoàn toàn phật nguyên khế cơ.

Bần tăng cũng không biết xử lý thế nào, dù bản thân không thấy khó chịu gì nhưng khả năng cảm nhận phật khí xung quanh đã bị áp chế hoàn toàn." Nghe Tam Tạng pháp sư nói vậy, Đế Tôn lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt.

"Ta hiểu rồi, đó căn bản là bài toán nan giải mà tên đó để lại cho ta.

Dù sao cái tên Cự Lang đó cũng đã phí tận tâm cơ mới bắt được huynh về, giao cho ta dễ dàng như vậy chắc chắn trong lòng không phục.

Hắn tin chắc ta không thể phá giải pháp trận hắn để lại nên mới cam tâm tình nguyện giao huynh cho ta như vậy, nhưng tính toán của hắn e là nhầm rồi." Dứt lời, một hình bóng quen thuộc khác lại xuất hiện cạnh Đế Tôn, chính là Tử Yên - đăng tâm của Vạn Cổ Trường Minh Đăng đang ẩn mình trong tâm hải của hắn.

Tử Yên cũng là bạn cũ của Tam Tạng pháp sư, dù sao họ cũng đã cùng trải qua mọi chuyện trong không gian Hắc Ly, nên gặp lại cũng không thấy có gì ngại ngùng.

"Đã lâu không gặp pháp sư, huynh khỏe chứ?" "Khỏe, thực không ngờ chúng ta lại có ngày gặp lại nhau, chấp niệm trong lòng Tam Tạng cuối cùng cũng thực hiện được!

A Di Đà Phật." Dường như Tử Yên cũng cảm nhận được ma khí sâu trong nội tâm Tam Tạng, nàng không chút do dự ngưng tụ một đạo bản nguyên lực vô cùng thuần túy của Vạn Cổ Trường Minh Đăng vào lòng bàn tay, sau đó đẩy vào mi tâm Tam Tạng pháp sư.

Không lâu sau, một ngọn lửa từ Vạn Cổ Trường Minh Đăng nhanh chóng thắp sáng trong thức hải của Tam Tạng pháp sư.

Sức mạnh ấm áp nhanh chóng len lỏi khắp tứ chi bách hài, cuối

cùng quét sạch hoàn toàn phong ấn ma chướng trong cơ thể.

“A Di Đà Phật, đa tạ sự giúp đỡ của nàng.

Ma chướng trong cơ thể bần tăng đã được thanh lọc hoàn toàn.

Chương 1008

Xem ra chúng ta không có nhiều thời gian để hàn huyên rồi, đã đến lúc bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo." Tam Tạng pháp sư hiểu rõ Đế Tôn và Ngộ Không đang vội vã cứu thế, và việc tìm lại Phật Tổ Xá Lợi nhanh nhất có thể cũng chính là hy vọng lớn nhất trong lòng một phật tử như ngài.

Để cứu vãn chúng sinh Tam Giới, Tam Tạng pháp sư cũng sẵn lòng gánh vác trách nhiệm.

Nghe thấy yêu cầu này, Đế Tôn cũng không muốn lãng phí thêm lời nói và thời gian, lập tức khoanh chân ngồi xuống, đem bản nguyên khí tức của Thần Ma Phần Thiên Diễm trong cơ thể chia sẻ cho Tam Tạng Pháp Sư.

Chỉ một lát sau, Tam Tạng Pháp Sư liền vận dụng phật tính nội hàm cường đại bắt đầu phóng thích tinh thần lực.

Một đạo hào quang màu ám kim từ bản thể Tam Tạng Pháp Sư không ngừng khuếch tán ra xung quanh, từng chút từng chút bao phủ lấy những vị trí rộng lớn hơn.

Chỉ là tinh thần lực của Tam Tạng Pháp Sư có hạn, sau khi duy trì trong phạm vi trăm dặm liền bắt đầu mất đi hiệu quả.

Đế Tôn thấy vậy, cùng Tử Yên và Ngộ Không bên cạnh liếc nhìn nhau một cái, đồng thời vây thành một hình trận pháp tam giác, bắt đầu truyền tống tinh thần lực cường đại cho Tam Tạng Pháp Sư.

Có ba đạo sức mạnh như biển đổ về sông rót vào, tinh thần phật niệm của Tam Tạng Pháp Sư triệt để phá vỡ hạn chế về phạm vi, nhanh chóng dao động hướng về toàn bộ Tam Giới.

Cùng lúc đó, các tu sĩ tại khắp các vị trí trong Tam Giới mênh mông, sau khi cảm thụ được luồng hạo nhiên chi khí cổ xưa của Tam Tạng, toàn bộ đều bắt đầu nhập định, phóng thích tinh thần lực của bản thân, sinh ra cộng minh với đạo khí tức then chốt cường đại của Tam Tạng Pháp Sư.

Hành động này giúp tinh thần lực của Tam Tạng Pháp Sư bao phủ đến từng ngõ ngách của toàn bộ Tam Giới!

Toàn bộ quá trình kéo dài ròng rã sáu canh giờ, Tam Tạng Pháp Sư cũng chưa từng một lần phóng thích dao động tinh thần lực khủng bố đến thế, không nghi ngờ gì quá trình này mang tới tiêu hao cực lớn, nhưng thu hoạch cũng vô cùng khả quan!

Chín đạo Phật Tổ xá lợi, ngoại trừ một viên xá lợi của Như Lai, vị trí cụ thể của tám đạo thượng cổ xá lợi khác đều được Tam Tạng Pháp Sư tìm ra.

Ban đầu, Tam Tạng kiên trì thêm một đoạn thời gian, thử tìm ra viên Phật Tổ xá lợi thứ chín của Như Lai, nhưng rất nhanh đã cận kề giới hạn tinh thần lực, không thể cưỡng ép thấu chi để tìm kiếm thêm.

Nếu còn tiếp tục kiên trì, Tam Tạng Pháp Sư có khả năng sẽ trực tiếp bị băng hội linh hồn.

Sau khi cảm thấy khí tức linh hồn đối phương không còn ổn định, Đế Tôn ngay lập tức hạ đạt mệnh lệnh triệt hồi, Ngộ Không và Tử Yên đồng thời thu hồi cung ứng tinh thần lực, cuối cùng Đế Tôn giữ cho Tam Tạng Pháp Sư khôi phục bình tĩnh mới triệt hồi tinh thần lực đè ép của mình.

Từ từ mở mắt ra, Tam Tạng Pháp Sư vẻ mặt lộ rõ sự mệt mỏi, ngay cả ánh mắt cũng hiện lên vài phần trống rỗng.

Tuy nhiên nụ cười trên mặt vẫn hòa ái như trước, bảo quang phật

niệm trên thân dường như càng thêm nồng đậm hơn đôi chút. "Các hạ, công phu không phụ lòng người, ta đã tìm được vị trí cụ thể của tám viên Phật Tổ xá lợi, đáng tiếc dù ta nỗ lực thử tìm kiếm viên thứ chín và cũng là viên quan trọng nhất - Như Lai Phật Tổ xá lợi, vẫn không thể xuất hiện trong phạm vi tìm kiếm của ta." Đế Tôn hài lòng gật đầu: "Hà tất phải cưỡng cầu, làm tốt lắm.

Nếu không có sự tồn tại của ngươi, e rằng chỉ dựa vào ta, trong vòng ba mươi ba năm cũng không cách nào tập hợp đủ tất cả Phật Tổ xá lợi.

Hiện tại ta đã có một mục tiêu để hành tiến, cũng không đến mức mất quá nhiều thời gian.

Dù sao đây là một trận hạo kiếp đối mặt với toàn bộ Tam Giới, ta căn bản không có nhiều cơ hội để làm những việc vô ích." Tam Tạng Pháp Sư nghiêm trọng gật đầu: "Nếu đã như vậy, chúng ta lập tức xuất phát thôi, vị trí của viên Vô Lượng Thiên Tôn xá lợi đầu tiên là ở Thiên Phật Động." "Không vội, hiện tại ngươi cần nghỉ ngơi đầy đủ, ta không hy vọng vì hành động của mình mà để ngươi phải chịu áp lực lớn hơn." Lời của Đế Tôn tuy bình tĩnh và ấm áp, nhưng lại tràn đầy uy nghiêm vô thanh, khiến Tam Tạng Pháp Sư không thể không tuân theo ý tứ của hắn.

Tam Tạng cũng bất đắc dĩ gật đầu, tiến vào trạng thái tu dưỡng sâu.

Sau mười hai canh giờ, đội ngũ của Đế Tôn gồm bốn người, bao gồm cả Tử Yên bên cạnh, toàn bộ đều đã khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Trong thời gian đó, Ngộ Không cũng có được sự thể ngộ to lớn. "Ca ca, đệ cảm thấy trong cơ thể đệ cũng có phật duyên rồi.

Hiện tại không biết vì sao đệ đối với sức mạnh của phật lại có

cảm giác thân cận mạnh mẽ, điều mà trước đó tinh thần lực của đệ không cách nào cảm tri được." Đế Tôn cười gật đầu: "Đó là bởi vì trong quá trình truyền tống tinh thần lực trước đó, tinh thần lực của Tam Tạng Pháp Sư đã có tác dụng ảnh hưởng mạnh mẽ đến đệ, ngầm thấm nhuần việc sơ lý và dẫn dắt linh hồn đệ.

Và trong quá trình tinh thần lực của Tam Tạng Pháp Sư khuếch tán ra bên ngoài, tinh hoa năng lượng tích cực của các lộ tu sĩ từ tứ diện bát phương, cũng như tín ngưỡng chi lực đều hội tụ lại một chỗ.

Sở dĩ đệ có cảm ứng mãnh liệt như vậy là vì tinh thần cảnh giới của Ngộ Không đã có sự thăng tiến!

Chuyện này phải cảm tạ Tam Tạng Pháp Sư.

Ta thấy chi bằng hai người kết thành sư đồ, từ nay về sau khi Tam Tạng làm sư phụ của Ngộ Không, như vậy ngoài người ca ca là ta ra, đệ cũng có thêm một sự ràng buộc.

Đừng thấy Tam Tạng Pháp Sư không có pháp lực, nhưng tinh thần tạo hóa của hắn, phóng mắt khắp toàn bộ Tam Giới đều là tồn tại đỉnh cấp nhất." Ngộ Không thật sự chưa từng nghĩ tới phương diện này, nhưng khi nghe Đế Tôn nói vậy, đột nhiên cũng có ý nghĩ và xung động như thế: "Thật sự có thể sao?

Nếu đệ cũng có duyên phận và phúc trạch như vậy, đệ hy vọng Tam Tạng Pháp Sư có thể thu nhận đệ!" Tam Tạng Pháp Sư lập tức chắp hai tay lại, cung kính khẽ gật đầu với Ngộ Không.

Chương 1009

"Danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh uy nghiêm cỡ nào, chính là nơi cực hạn của đại khí vận và đại cảnh giới trong Tam Giới!

Tam Tạng nếu có cái phúc phận này, cầu còn không được." Đế Tôn hài lòng đại tiếu, liếc nhìn Tử Yên bên cạnh một cái. "Nếu đã như vậy, hai người hãy thực hiện bái sư lễ đi, ta và Tử Yên làm chứng gia.

Từ hôm nay, Tam Tạng chính là sư phụ của Ngộ Không, một ngày vi sư chung thân vi phụ!

Ngộ Không, từ nay về sau phải thiện đãi Tam Tạng Pháp Sư, xem ông ấy như gia nhân giống như ta vậy.

Nếu không làm được thì đừng thực hiện bái sư lễ, một khi đã dập đầu ba cái, ràng buộc với Tam Tạng cả đời cũng không thoát được." Phải biết rằng, từ khi Ngộ Không nảy ra từ khe đá, hắn đã coi Đế Tôn là tất cả tín ngưỡng.

Nay Đế Tôn đích thân mở miệng, Ngộ Không tự nhiên không chút do dự mà đáp ứng, lập tức hướng về Tam Tạng dập mạnh ba cái.

Cung kính gọi một tiếng: "Sư phụ!" Cũng chính từ khoảnh khắc này, sự ràng buộc vượt qua vô số kỷ nguyên cuối cùng đã kết nối lại với nhau, hai thầy trò cũng trở thành trụ cột không thể đo lường của Tam Giới! "A cáp cáp, lão Tôn ta cũng có sư phụ rồi, ca ca!" Ngộ Không nhảy tới bên cạnh Đế Tôn xoay tròn không ngừng, dùng phương thức này để giải tỏa cảm xúc kích động.

Tam Tạng Pháp Sư sớm đã không còn là tiểu hòa thượng lần đầu tiên gặp gỡ hai người Đế Tôn trong không gian đen kịt năm đó, mà đã trưởng thành thành một vị đại sư phật môn có phật pháp tinh thâm, tâm ý không minh.

Hiện tại, hắn cũng nên phụ trợ Đế Tôn tìm kiếm xá lợi tử, phát huy dư nhiệt chiếu rọi toàn bộ Tam Giới.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Đế Tôn không chút do dự, dẫn theo thầy trò Ngộ Không, Tam Tạng cùng với Tử Yên đã huyễn hóa thành hình người đằng không, hướng về Thiên Phật Động cách đó mấy ngàn dặm mà đi.

Thiên Phật Động có lịch sử lâu đời, nổi danh thiên cổ, hương hỏa không dứt.

Toàn bộ quần thể động nằm ở trung tâm của một dãy núi vô cùng to lớn, xung quanh cây cối xanh tốt um tùm.

Đáng nói là, địa phương này vì phật quang quá thịnh, ngày thường đã bị ẩn giấu trong núi rừng, kẻ phi phật tính nồng hậu căn bản không thể phát hiện ra vị trí nơi này.

May mắn là có người sở hữu phật tâm chí thiện như Tam Tạng hộ trì suốt chặng đường, việc tìm kiếm Thiên Phật Động không hề khó khăn. "Trời ạ... nơi này chỗ nào cũng là kim quang!

Ca ca, sư phụ, khí tức phật môn thật nồng đậm, không hổ là thánh địa phật môn cất giữ Phật Tổ xá lợi!" Ngộ Không tuy cũng đã thấy qua nhiều cảnh tượng lớn, nhưng tượng phật trang nghiêm hùng vĩ thế này, vừa hạ thân xuống liền quy quy củ củ không dám tạo thứ.

Vì sao phật pháp vô biên, Ngộ Không lúc này mới thực sự thấu hiểu sự huyền diệu bên trong.

Tại nơi như Thiên Phật Động, kẻ có tâm tư nóng nảy đến mấy khi đặt chân vào cũng sẽ trở nên bình lặng trong thời gian cực ngắn. "A Di Đà Phật, đệ tử rốt cuộc có duyên bước chân vào một trong những thánh địa phật môn rồi." Bốn người Đế Tôn vừa đáp xuống lối vào Thiên Phật Động, sau khi tiến vào quần thể động phật hình vòng cung,

Tam Tạng lập tức cúi người thi lễ, vẻ mặt trang nghiêm cung kính đến cực điểm.

Chịu ảnh hưởng của Tam Tạng, Ngộ Không cũng học theo dáng vẻ của ông, bái lạy các pho tượng phật xung quanh.

Thấy cảnh này, Đế Tôn trong lòng cảm thấy mừng cho Ngộ Không, hắn biết rằng, luôn có người xuất hiện để dẫn dắt tâm tính thăng tiến, và Tam Tạng ở phương diện này chưa bao giờ làm Đế Tôn thất vọng. "Chủ nhân, trong này tổng cộng có một ngàn pho tượng phật!" Tử Yên nhanh chóng đưa ra một thống kê chính xác báo cho Đế Tôn, nhưng khi nàng thốt ra con số đó, Tam Tạng ở bên cạnh lập tức nhận ra điều bất thường, từ từ mở mắt ra. "Thiên Phật Động tuy lấy chữ Thiên làm danh, nhưng đáng lẽ phải có một ngàn linh một pho tượng phật mới đúng.

Tử Yên cô nương, nàng xác định là một ngàn pho?" Biểu cảm của Tam Tạng vô cùng nghiêm túc, loại chuyện này không thể xem là trò đùa.

Nhưng năng lực phán đoán của Tử Yên làm sao có thể sai sót được? "Không thể sai được." Đế Tôn nhướng mày: "Vậy chỉ có thể minh chứng một điều, có một pho tượng phật không hề hiển hóa, và đó có khả năng chính là vị trí của Vô Lượng Thiên Tôn Phật Tổ xá lợi, cũng chính là mục tiêu hành động lần này của ta!" Sau khi xác định phương hướng đó, Tam Tạng tựa hồ có chút ngộ tính, đối thị với Đế Tôn một cái, cả hai đồng thời nhìn về phía dưới gốc cây Bồ Đề ở chính giữa Thiên Phật Động.

Nhìn quanh tứ phía, nghìn động nghìn phật, trang nghiêm biết bao! "A Di Đà Phật, tiểu tăng Huyền Trang, tới đây tham ngộ phật pháp, mong được chúng phật dẫn dắt." Tam Tạng Pháp Sư vô cùng trang nghiêm chắp tay cúi người.

Rất nhanh sau đó, trong động thứ nhất của Thiên Phật Động, một đạo kim quang ngưng tụ ra, từ vị trí tương ứng của cửa động ngưng hóa thành một đạo phật hồn kim quang sống động như thật, lập tức khóa chặt khí tức bản thể của Tam Tạng.